HỒI THỨ NHẤT

Độn nhập Thiếu-Lâm-Tự, Từ-nguyên-Bình toan trộm pho kinh huyền diệu...

Đêm đã về khuya, tứ bề im lặng.

Từ trên đỉnh Thiếu Thất Phong, vài tiếng trống sang canh vang lên chầm chậm; Sau đó, cảnh vật lại chìm vào trong tĩnh mịch.

Giữa lưng chừng núi, trong khu rừng tòng rậm rạp, một bóng đen mặc dạ hành, mặt bao tấm lụa đen bỗng xuất hiện.

Bóng đen nhìn chung quanh một lượt, tay sờ vào chuôi gươm đang đeo bên cạnh sườn rồi vụt phóng mình về phía bắc, nhằm hướng núi Ngũ-Nhũ tiến tới.

Thuật phi hành của bóng đen đã lên đến mức tuyệt đỉnh. Chỉ một lúc, người ấy đã đến một ngôi tự viện to lớn, cách mấy dặm đường.

Ngước mắt nhìn lên tấm biển to sơn son thếp vàng treo trước tòa Đại hùng bảo điện, bóng đen lẩm bẩm đọc l

— Thiếu-Lâm-tự...

Ba chữ lớn thếp vàng hiện rành rạnh trên tấm biển dường như đã làm cho bóng đen nọ hơi sờn lòng lo ngại.

Thực ra Thiếu Lâm tự là một ngôi chùa nổi tiếng trong thiên hạ từ mấy trăm năm nay, trong giới võ lâm, ai ai cũng đều kính nể.

Mặc dầu đã bao mặt kỹ càng, nhưng dường như bóng đen nọ cũng tỏ ra lo ngại e dè, vì cử chỉ anh ta bối rối mất tự nhiên và đôi cánh tay luôn luôn thấy máy.

Bỗng nhiên anh ta giơ tay cầm chặt lấy cán gươm rồi tung mình lên không về hướng bức tường đỏ bao quanh ngôi chùa. Nương bóng tối, bóng đen nhẹ nhàng đáp xuống một đầu tường im như chiếc lá rơi.

Đứng trên mặt tường, bóng đen nhìn thẳng vào phía trong, thấy mái ngói tiếp nhau san sát, bóng đen bình hơi thở chú mục nhìn khắp nơi; cảnh chùa thật vắng lặng, không một bóng người, không một ai canh thâu mà cũng không có một ánh đèn đuốc gì cả, chứng tỏ ngôi Thiếu Lâm Tự đáng kính nể này không có một chút nào phòng bị gì.

http://tieulun.hopto.org

Thấy không có gì đáng ngại, bóng đen liền phóng mình vào phía sân trong chùa rồi lại dùng phép khinh thân «Thanh dinh tam điểm thủy», vọt mình tới mấy lượt như con chuồn chuồn bay là trên mặt nước thật nhẹ nhàng.

Qua khỏi gian chùa phía trước, bóng đen lại phóng mình lên nóc chùa.

Lên đến nóc chùa bóng đen nghĩ rằng : ngôi chùa nổi tiếng này tất nhiên là phải có bố phòng nghiêm mật, đặt chân đến đây không khác nào đi thám hiểm vào chốn long đàm, hổ huyệt, trong chùa thế nào cũng có người thay phiên nhau túc trực canh phòng, thế nên khi vừa đặt chân lên mái ngói là bóng đen đã nằm rạp mình, sát nóc nhìn kỹ xuống phía dưới.

Tư bề vắng lặng, không thấy một triệu chứng gì đáng nghi là bên dưới có người canh phòng cẩn mật. Thỉnh thoảng một vài luồng gió lộng trong đêm mang theo mùi hương sực nức của các loài hoa trồng dưới sân chùa.

Bóng đen rất cẩn thận, nên nằm sát trên mái ngói thật lâu để xem động tĩnh, giây lát y ta lại nghĩ :

— Ta đã mạo hiểm, coi cái chết nhẹ như lông hồng để đến đây, mà bây giờ lại nhát như cáy thì thật là vô lý quá !

Vì nghĩ như thế, nên bóng đen thấy hăng hái hơn trước, y liền trườn mình tới rồi lẹ làng phóng mình xuống đất, noi theo con đường đá trắng mà nhẹ nhàng đi tới.

Là một ngôi chùa nổi tiếng và to lớn nhứt trong thiên hạ, thế nên trong vòng chùa, điện các dựng lên san sát, kế tiếp nhau không dưới cả ngàn gian nhà, nương theo bóng tối, người lạ cứ lần mò đi tới trong một thời gian khá lâu mà cũng vẫn chưa gặp một người nào trong chùa có phận sự canh gác hay có việc phải đi ra ngoài cả.

Thấy tình thế dễ dàng, bóng đen có mòi hăng hái hơn trước. Y đang lò mò đi tới, bỗng nhiên từ phía sau hậu viện có ba tiếng chuông trống nổi lên vang rền...

Tiếng trống âm vang thật xa trong cảnh rừng núi bao la... Tiếng chuông lanh lảnh ngân dài rồi như lắng dịu xuống lẫn lẫn trong sương đêm.

Tiếng chuông trống đã làm cho bóng đen sực tỉnh. Y nhớ ra rằng mình độn nhập vào chùa cũng đã lâu, trống sang canh hai lần rồi mà vẫn còn lẩn quẩn giữa những tòa điện các nguy nga trùng điệp của chùa.

Bây giờ thì trời đã gần sáng, tăng chúng thức để công phu sớm, nhưng mục đích của y là phải tìm cho được «Tàng kinh các» nơi gian lầu kín đáo dùng để chứa kinh điển sách vở của chùa, mà cho đến giờ này y cũng chưa biết là gian «Tàng kinh các» nằm ở phía nào.

Lúc bấy giờ bóng đen đang ẩn mình trong một góc sân hoa giữa chùa. Y nhìn ra phía tiền điện, thấy tòa đại điện nguy nga rộng lớn lạ, bỗng nhiên y gật gật đầu như nảy ra ý nghĩ gì...

Y lẩm bẩm :

Tòa đại điện nầy rất cao, ta có thể phóng mình lên mái ngói để xem tất cả địa thế chung của ngôi chùa... và như thế mới hy vọng tìm được gian «Tàng kinh các».

Vì nghĩ như thế nên y lần theo bóng tối, chọn chỗ thuận tiện rồi phi thân thẳng lên nóc ngôi tiền điện.

Nằm sát mình trên mái ngói, bóng đen vận dụng nhãn quang nhìn khắp ngôi chùa một lượt : trong bóng đêm chỉ thấy trùng điệp các mái nhà kế tiếp san sát nhau, không thể nào phân biệt được gian nào là «Tàng kinh các».

Trong lúc bóng đen còn đang bối rối, bỗng nhiên một cơn gió mạnh thoảng lướt qua luồn theo các rừng tòng, khóm trúc, từ ngoài xa, tiếng xì rào như ai thì thầm trong đêm vắng.

Bóng đen giựt mình nhìn về phía rừng tòng bỗng thấy cách đó chừng hơn 100 thước có bóng một ánh đèn đang lơ lửng trên không rồi phút chốc lại biến mất trong đêm tối.

Ngẫm nghĩ trong giây lát, bóng đen liền trổ thuật phi hành, chuyển qua các mái ngói, về hướng bóng đèn khi nãy. Vượt qua hơn 10 gian nhà, bóng đen đã thấy ánh đèn. Chiếc đèn treo trên ngọn một cây tòng to. Gió đêm đưa lắc lư cành tòng làm cho chiếc đèn khi ẩn khi hiện giữa khóm tòng rậm rạp.

Nấp mình trên mái ngói, từ xa bóng đen quan sát kỹ cảnh vật chung quanh chiếc đèn lồng : một gian độc viện cheo leo giữa khóm tùng dày bịt. Lưa thưa đây đó mấy bụi trúc bao quanh căn độc viện nầy.

Bóng đen, nghĩ thầm :

Chắc đây là tịnh thất của một sư ông nào.

Lần mò đến gần để nhìn kỹ thì thấy cửa viện mở hoát, trong phòng có hai ngọn đuốc tòng chỉ cháy sáng như ban ngày.

Giữa gian nhà có kê một chiếc bàn vuông lớn thờ tượng một vị lão tăng ngồi xếp bằng tròn, lim dim đôi mắt tĩnh tọa, hệt như im lìm

http://tieulun.hopto.org

không cử động như hai pho tượng đá.

Bóng đen lại bước tới thêm vài bước nữa để nhìn kỹ vào gian phòng, bỗng nhiên hai vị sư vụt mở đôi mắt sáng quắc về phía anh ta... nhưng rồi hai người lại lim dim đôi mắt ngồi tĩnh tọa y như trước.

Bóng đen hơi lo ngại :

— Họ đã biết có người lạ đến đây rồi chăng ?

Tất nhiên là tài nghệ thật siêu phàm, chỉ nghe một tiếng động khẽ, một luồng gió lạ là họ đã biết có chuyện bất thường rồi ! Thật quả là xứng đáng với danh hiệu lãnh tụ của các phái võ lâm.

Nghĩ đến đây bóng đen bỗng thấy rùng mình :

— Tài nghệ của hai vị sư nầy đã hơn mình một bực, trong chùa lại còn rất nhiều người khác, như thế thì làm sao lấy trộm cho được pho kinh « Đạt Ma » trong « Tàng kinh các » ? May ra hôm nay không gặp ai nên cũng đỡ... Bây giờ muốn bảo toàn tánh mạng thì chỉ có cách rút lui sớm là tốt hơn hết.

Y ta vừa toan quay mình trở về thì bỗng nhiên thấy trong lòng có một phản ứng kỳ lạ. Y thấy thẹn thùng và bị lương tâm trách móc :

— Từ nguyên Bình, ngươi là bực trượng phu, gặp việc cần làm thì dầu cho tan xương nát thịt cũng chớ từ, tại sao ngươi lại hèn nhát đến thế ? Ngươi không nhớ đến pho kinh « Đạt Ma » sao ?

Nghĩ đến đây dường như trong óc Từ nguyên Bình bỗng hiện lên những hình ảnh đau buồn dĩ vãng, chàng ta vội giơ tay lên chùi những giọt lệ đang lăn dài trên má.

Nhớ lại chuyện đau khổ cũ, lòng Từ nguyên Bình bỗng thấy hăng hái hơn trước, chàng quyết lấy cho kỳ được pho « Đạt Ma Kinh » trong ngôi Thiếu Lâm Tự nầy.

Chàng nhẹ nhàng phóng mình xuống đất rồi đi lần theo mấy khóm trúc chung quanh tịnh thất. Tuy chưa biết rõ đây là tịnh thất của ai, nhưng Từ nguyên Bình cũng mường tượng đây là biệt thất của những nhà tu thuộc hàng cao cấp trong Thiếu Lâm Tự nầy.

Chàng dè dặt bình hơi thở rồi đi vòng quanh ngôi nhà để quan sát thêm chung quanh. Phía sau tịnh thất có một dãy phòng kề nhau san sát, trước dãy phòng là 1 hành lang dài lót toàn gạch màu đỏ tươi. Nguyên Bình nhẹ nhẹ bước trên dãy hành lang nương theo bóng đêm mà đi tới.

Bên ngoài gió rừng thổi nhè nhẹ, mơn man trên má chàng, thoang thoảng đâu đây có mùi hương của loài hoa lạ.

Nguyên Bình nhìn ra phía ngoài bên kia sân hoa, cách đó vài

trượng là một ngôi nhà lầu, tường bằng đá xanh, hai bên trồng nhiều kỳ hoa dị thảo, bức thềm gạch chính giữa có mấy bực thang lót toàn bằng đá xanh.

Chàng nhìn thẳng lên phía gác, thấy tấm biển to sơn son thếp vàng có đề mấy chữ châu phương rất to... Đọc xong hàng chữ, Nguyên Bình lộ vui mừng không xiết, đó là mấy chữ « Tàng kinh các », ngôi nhà dùng để chứa kinh điển cho Thiếu Lâm tự.

Nguyên Bình thối lui mấy bước, nhìn trước nhìn sau, đoạn tìm một chỗ tốt ẩn thân rồi nhìn chung quanh một lượt để xem địa thế cho kỹ.

Phong cảnh vẫn yên lặng như tờ, không một bóng người, không một tiếng động nào. Cảnh tĩnh mịch dễ làm cho người lo sợ, suy nghĩ miên man, nhứt là đứng trước tòa « Tàng kinh các » nầy, một nơi mà trong giới võ lâm ai ai cũng cho là cấm địa, được những người trong Thiếu lâm tự bố phòng rất cẩn mật, vì nơi đây là chỗ tàng trữ những bí bổn của 72 loại quyền tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm.

Tàng kinh các đã nổi tiếng là nơi cấm địa, và cũng chính ở đây đã tàng trữ những tài liệu quí báu và quyền thuật như thế, nhưng sao lại không thấy có một tổ chức bố phòng nào cả.

Nghĩ cũng đáng nghi ngại thật.

Mặc dầu lo ngại nhưng bây giờ đã vượt qua được nhiều nguy hiểm tìm được tòa Tàng kinh các rồi, thành công đã trước mắt, không lẽ thối lui được nữa, muốn thành công thì phải biết dám dấn thân vào chỗ nguy hiểm.

Vì nghĩ như thế nên Từ nguyên Bình bỗng thấy trong lòng phấn khởi vô cùng.

Tính mạo hiểm của người thanh niên bị kích thích, chàng liền mạnh dạn phóng mình lên bực thềm đá trắng trước cửa Tàng kinh các.

Nhìn kỹ, các cửa cái cửa sổ đều đóng kín mít, kế bên cửa lớn có tấm bảng sơn ghi mấy dòng chữ đỏ : « Chỗ chứa kinh điển quan trọng không được tự ý vào ».

Đọc xong tấm bảng, Nguyên Bình hơi do dự. Chàng lo lắng rút sẵn thanh gươm ra để đề phòng bất trắc. Chàng ngẫm nghĩ :

Chắc có lẽ rồi phải phá cửa để mà vào mới được.

Chàng vừa giơ gươm lên toan bổ mạnh vào cửa thì từ phía sau có một giọng vang lên điềm tĩnh và trầm ấm, giọng của những nhà chơn tu :

— Xin thí chủ hãy nghĩ tình, nơi Phật địa, xin chớ tùy ý làm đồ vỡ hư hao.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên Bình giựt mình quay lại, đó là một vị lão tăng, dáng người lớn, quắc thước, đứng cách chàng chừng vài thước, mình mặc chiếc cà sa màu nguyệt bạch, trên cổ mang xâu chuỗi dài, tuy dáng điệu thật từ bi, bác ái nhưng sắc mặc lại có phần nghiêm chỉnh nhứt là đôi mắt của ông ta, như lạnh lùng, như trách móc, cứ nhìn thẳng vào mắt họ Từ.

Đứng trước tình cảnh nguy hiểm và khó xử ấy. Nguyên Bình chưa biết phải ăn nói làm sao nên chỉ đành đứng lặng thinh mà chịu đựng.

Vị Hòa thượng thở dài :

— Cửa Phật thật là quảng đại, biết tha thứ tất cả đã hơn 30 năm nay, bần tăng chưa hề hạ thủ một ai...

Rồi hơi điềm tĩnh, ngập ngừng trong giây lát vị Hòa thượng lại bảo :

— Tàng kinh các là vùng cấm địa của chùa này, cho đến những đệ tử trong chùa cũng chưa dám tự ý mà đến đây. Trước đây, bần đạo đã từng nguyện trước Phật đài, nếu không gặp vì nguy hiểm đến tánh mạng thì dầu sao đi nữa cũng chẳng hề hạ thủ, nhưng Bần tăng đã lãnh tránh nhiệm trông chừng Tàng kinh các này, vậy xin thí chủ hãy vui lòng rời khỏi nơi đây, để khỏi bận lòng sau nầy.

Nguyên Bình thấy dáng điệu của vị Hòa thượng rất từ bi, hòa dịu, đôi mắt của ông tuy sắt bén, nhưng vẫn luôn luôn cố gắng giữ gìn không muốn nhìn thẳng vào ai... Thấy thế chàng ngẫm nghĩ :

— Vị Hòa thượng này rất đáng kính, ta không nên làm điều gì phật ý người, nhưng bổn phận hiện nay của ta là phải lấy cho được pho « Đạt Ma kinh », không lẽ bây giờ đã đến rồi lại trở về không.

Suy tới nghĩ lui mãi, Nguyên Bình vẫn chưa biết phải làm thế nào cho thỏa đáng.

Chàng ngước mắt nhìn lên, vị Hòa thượng cũng nhìn chàng nhếch mép cười :

— Hay là thí chủ có ý này ? Trong giới võ lâm từ trước đến nay, nếu chưa phân được thắng phụ thì không bao giờ chịu khoanh tay. Thí chủ dám đường đột vào chỗ này thì tất nhiên phải là người có bản lãnh...

Mấy lời phân trần của tôi khi nảy chắc thí chủ chưa được hài lòng thì phải ?

Nói xong, vị Hòa thượng liền cúi xuống lượm một lá tòng nhỏ như cây kim, đoạn nhìn Nguyên Bình mà cười :

— Trong giới giang hồ thường cho rằng phái Thiếu Lâm chỉ chuyên về công phu dùng sức mãnh liệt, vậy thí chủ hãy xem...

Đến đây vị Hòa thượng liền giơ tay trái lần trên cổ cởi ngay xâu chuỗi đang đeo trước ngực cầm giơ ra trước, đoạn dùng tay mặt cầm chiếc lá tòng nhọn như kim từ từ đâm thẳng vào một hạt chuỗi, chỉ trong giây phút lá tòng đã xuyên qua trọn hạt chuỗi cứng rắn.

Thường trong giới Phật tử ai cũng hiểu rõ rằng hạt chuỗi dùng để tụng niệm đều làm bằng gỗ cây nam thật già, thật cứng và dai, dùng một lá tòng đâm xuyên thủng được cây nam, nếu không có một bản lĩnh khí công tuyệt vời tất nhiên không sao làm được.

Ngước mắt nhìn Nguyên Bình vị Hòa thượng mỉm cười :

— Đây là một thuật nhỏ mọn về khoa « Nội gia Khí công », nếu thí chủ cũng làm được như thế ấy thì bần tăng xin vui lòng từ bỏ chức Giám thủ Tàng kinh các này... Nếu như thí chủ khiêm nhượng, không chịu trổ tài, thì xin vui lòng rời khỏi nơi đây... Đời là một khổ hải vô biên, xin thí chủ vui lòng suy nghĩ cho kỹ lời của bần tăng...

Nói xong, vị Hòa thượng liền chắp tay lim dim đôi mắt, sắc mặt bỗng biến ra nghiêm trang lạ thường.

Thấy vị Hòa thượng dùng lá tòng đâm thủng hạt chuỗi, Nguyên Bình biết rằng tài nghệ của ông ta hơn mình rất nhiều, thế thì công chuyện làm đêm nay rất khó mà đi đến chỗ thành tựu được, chàng ngẫm nghĩ :

— Hôm nay ta đã tìm được tòa Tàng kinh các rồi, nếu bây giờ chưa hạ thủ được thì đợi lúc khác cũng chẳng muộn gì. Xem chừng như trong chùa không có canh gát nghiêm mật... như thế thì đêm mai ta sẽ lại đến, ai cấm cản ta ?

Nhứt định ta phải lấy cho kỳ được pho kinh huyền diệu ấy.

Nghĩ đến đây, Từ Nguyên Bình liền liếc mắt nhìn tòa Tàng kinh các một lần chót đoạn quay mình lẩn mất trong đêm tối.

Từ phía sau lưng, chàng còn nghe văng vẳng tiếng lẩm bẩm của vị Hòa thượng :

— Việc luân hồi, nhơn quả cũng đều do nội tâm của con người mà sanh ra... A-Di-Đà-Phật. Lành thay, lành thay...

* * *

Phi thân ra ngoài xa, Từ nguyên Bình còn quay mình trở lại nhìn về chỗ cũ. Chàng thấy vị Hòa thượng vẫn còn đứng sừng sững trong bóng đêm, hai tay đang lần xâu chuỗi hột, ông đứng thẳng im lìm như pho tượng đá, tà áo cà sa bị gió đêm đánh bay lất phất, nhìn pho tượng sống trang nghiêm và từ bi ấy, lòng Từ nguyên Bình bỗng sinh ra kính mến vô cùng.

http://tieulun.hopto.org

Chàng đứng nhìn sững vị Hòa thượng hồi lâu rồi mới quay mình ra đi.

Qua khỏi một dãy hành lang dài, Nguyên Bình bước sang một con đường hơi hẹp hai bên trồng toàn tòng và trúc... Chàng bước nhanh chân, nên chỉ trong giây lát đã đến cuối đường, bước sang con đường khác lớn hơn, chàng vừa ngửng mặt nhìn lên để tìm phương hướng ra khỏi chùa cho tiện thì bỗng nghe phía trước mặt sau một cụm tòng to có tiếng người cười lanh lãnh :

— Đêm đã khuya, mà sao thí chủ còn có hứng thú đến thăm Thiếu Lâm tự chúng tôi như thế nầy ? Nhưng thí chủ ơi ! Khi vào thì dễ mà lúc ra đừng hòng nhé !

Trong đêm thanh vắng, tiếng hăm dọa vang lên nghe muốn lạnh người... Tiếng vừa dứt, thì một bóng người tiến đến : đó là một vị sư thân thể to lớn, mình mặc áo màu xám tro. Ông ta đi nghinh ngang giữa đường như muốn chẹn lối Nguyên Bình.

Từ nguyên Bình thấy đối phương không có một tấc sắc trong tay, cho nên chàng không rút gươm ra khỏi võ, chàng chỉ ung dung đáp :

— Thiếu Lâm tự là một ngôi cổ tự nổi tiếng trong thiên hạ, chùa cũng không cấm khách thập phương, Hừ... tại sao tôi lại không được phép đến viếng chùa ?

Thực ra lời Nguyên Bình cũng có lý, chàng ta nói cũng mạnh dạn để áp đảo lão Hòa thượng nọ. Nào ngờ ông ta vẫn bình tĩnh cười lạt đáp :

— Thí chủ nói đúng lắm, nhưng thực ra cũng hơi gắng gượng đôi chút, vì từ trước đến nay, theo lệ thường, đi vản cảnh, dâng hương cúng Phật, thì đi ban ngày, còn bây giờ thí chủ lại đi ban đêm, lưng đeo kiếm, đến viếng chùa lúc mọi người đang nghỉ ngơi cửa nẻo đều đóng kín mít thì cũng chẳng hóa ra người kỳ dị hay sao ?

Nói đến đây, lão Hòa thượng nọ ngửa mặt lên trời cười ha hả rồi nói tiếp :

— Phàm các huynh đệ trong giới võ lâm, ai ai cũng biết quy luật của Thiếu lâm tự này, lúc đến thì rất dễ dàng, nhưng lúc bước chân ra đi thì rất khó, thí chủ đã ngang nhiên đến đây trong lúc ban đêm, thì tất nhiên là người có tài nghệ tuyệt vời không có điều gì phải đáng sợ, có đúng vậy không ?

Thật ra, từ khi Đạt Ma tổ sư đến khai sơn tại Thiếu Lâm tự này, rồi thành lập ra phái võ Thiếu Lâm làm lãnh tụ cho các phái võ

trong thiên hạ, thế nên trong giới giang hồ, khi nhắc đến Thiếu Lâm tự là ai ai cũng đều có thái độ tôn kính. Phần nửa các tăng lữ trong Thiếu Lâm tự ai ai cũng đều giữ giới luật chặt chẽ tài nghệ rất xuất chúng. Nhứt là những vị tăng nào được phép ra ngoài đều là những người đạo hạnh cao siêu, tài nghệ tuyệt luân.

Từ nguyên Bình thấy lão Hòa thượng cản đường mình có thái độ rất kiêu ngạo, nên trong lòng có ý tức giận, chàng nói gạt ngang :

Ta đã như thế thì ngươi sẽ làm gì ?

Tuy bị Nguyên Bình khiêu khích nhưng lão Hòa thượng nọ vẫn điềm tĩnh, cười lạt rồi bảo :

— Chuyện nầy có khó gì, một là thí chủ hãy trổ tài rồi ra, hai là nếu thấy mình chưa đủ tài lực thì hãy mở kiếm trao cho tôi, rồi đi đến phương trượng sẽ tính sau...

Từ nguyên Bình nổi giận quắc mắt :

— Ta đã dám đến đây, tất nhiên cũng phải biết xem chuyện sống chết là thường.

Lão Hòa thượng nọ vẫn mỉm cười :

— Nếu thí chủ đã có hào khí như thế, thì chúng tôi, người phái Thiếu Lâm, cũng thọ giáo một phen !

Đến đây, Nguyên Bình chẳng nói thêm một lời nào, chàng liền chuyển mình giơ tay đánh thẳng tới theo thế « Song long đoạt châu » để tấn công mãnh liệt, lão Hòa thượng nọ cũng hơi giựt mình, lão ta liền khẽ lách mình sang một bên để tránh ngọn đòn độc hiểm rồi thuận thế dùng miếng « Huy trần thanh đàm » dùng tay phải phạt ngang mình Nguyên Bình.

Bị địch thủ phản công như chớp, Nguyên Bình không sao đối phó kịp, chàng đành thối bộ lẹ làng để tránh đòn.

Vừa thối bộ xong, Nguyên Bình lại tấn công lập tức, tay trái chàng dùng thế « Bạch vân xuất tụ » còn tay mặt lại dùng thế « Lãng đả tiêu nhàm » hai tay dùng hai thế khác nhau hợp lại thành một đòn đánh tới thật lẹ.

Lão Hòa thượng nọ không ngờ bị phản công một cách vừa mau lẹ vừa dữ dội nên đành phải thoái bộ để tránh đòn.

Lão ta nghĩ thầm :

— Ngón đòn của tên này thật là linh diệu, có lẽ nó đã được danh sư truyền nghề cho, và lai lịch nó cũng được thuộc vào hàng đáng chú ý...

Vì nghĩ như thế nên lão Hòa thượng nọ vừa định hỏi lai lịch của

http://tieulun.hopto.org

Nguyên Bình thì đã bị chàng ta liên tiếp tấn công tới tấp, hai tay phối hợp nhiều thế đánh liên miên, cách đánh lại rất lạ kỳ khó đoán được nên rất khó đối phó.

Lão Hòa Thượng còn đang bối rối, thì chỉ trong phút chốc, Nguyên Bình đã đánh tới bảy đòn một lượt tiếp thêm vào đó, 4 chiếc đá như trời giáng làm cho lão đỡ muốn hụt hơi...

Trong lúc nguy cấp ấy, lão Hòa thượng nọ không sao hỏi được lai lịch của Nguyên Bình, nên lão chỉ lo đối phó. Lão hét lên một tiếng lớn rồi dùng bài «La Hán quyền» một bài quyền độc đáo của phái Thiếu Lâm để đối phó với Nguyên Bình.

Chỉ trong giây lát những ngón đòn của bài La Hán đi vùn vụt như sấm chớp, đôi bên đều tận lực giành phần thắng, đứng bên ngoài chỉ thấy bóng hai người qua lại thấp thoáng.

Bài La Hán quyền có tất cả 108 thế, đó là một bài tuyệt kỷ trong số 72 bài bí truyền của phái Thiếu Lâm, thế quyền rất mạnh, lúc đánh ra như lấy chùy sắt đập mạnh vào đá, như búa lớn phá rừng, làm cho đối phương phải giựt mình kinh sợ.

Qua 10 hiệp giao tranh, nhờ bài La Hán quyền mà lão Hòa thượng nọ đã bớt phần lép vế và lần lần lấy lại được thế quân bình, và cũng từ đó bài La Hán càng đi đến chỗ tuyệt diệu, thế đánh mỗi lúc càng thêm mãnh liệt, làm cho Nguyên Bình lần lần bị sút thế...

Nguyên lão Hòa thượng nọ là một trong ba vị Thủ tọa của giới trì viện trong Thiếu Lâm tự này, Pháp danh ông ta là Bách Hạnh, ông thuộc vào hàng cao đồ của phái Thiếu Lâm hiện nay, giữ giới trì viện ông xem xét những vụ phạm giới trong hàng tăng lữ, nhắc nhở mọi người giữ cho đúng qui luật tu hành.

Tuy sư Bách Hạnh là người có tài nghệ cao siêu có phần trội hơn Nguyên Bình, nhưng lão không hạ được đối phương. Hai người quần nhau 30 hiệp nhưng vẫn bất phân thắng bại.

Sở dĩ Nguyên Bình còn giữ được thế hòa là chàng đã khéo léo khi thấy lão Hòa thượng nọ dùng bài độc hiểm, chàng khôn ngoan chỉ lo tránh né nhẹ nhàng để giữ gìn sức lực, và khi nào đối phương có sơ hở hẳn hòi chàng mới quyết liệt ra sức tấn công.

Về phần sư Bách Hạnh, khi thấy tài nghệ của đối phương rất đáng nể, một phần lại bị tức giận vì mình thuộc vào hạng cao đồ trong phái Thiếu Lâm hiện nay, tài nghệ thuộc vào hàng xuất chúng, nhưng đêm nay đã đem bài La Hán quyền ra áp dụng mà đánh trên 30 hiệp vẫn chưa hạ được địch thủ.

Vì thế diện, Bách Hạnh nhứt định phải làm thế nào hạ được Nguyên Bình mới nghe.

Lúc bấy giờ, Bách Hạnh đã dùng đến thế thứ 48, thế «Trường Mi thư tý» của bài La Hán quyền, lão lại dùng luôn thế «Phục Hổ giáng long» là thế thứ 50, phối hợp luôn hai thế để đánh ra một lượt.

Đây là một thế đánh phối hợp rất linh diệu của bài La Hán quyền, lại nhờ công phu luyện tập rất chính chắn, nên ngón đòn của sư Bách Hạnh phát ra rất mãnh liệt như trăm lượn sóng ào, tới tấp.

Biết mình không sao đương cự nổi. Từ nguyên Bình lật đật thối lui, nhảy ra khỏi vòng chiến.

Tuy Nguyên Bình đã kịp thời ứng phó, nhưng cũng bị luồng gió mạnh của đường quyền đập trúng nên chàng vừa đặt chân xuống tới đất là bị đánh bạt ngả lui thêm 5, 6 bước nữa mới đứng vững lại được.

Lúc đó, Nguyên Bình thấy trong cơ thể bị nóng ran, đầu xây xẩm, mắt hoa lên, chàng biết rõ rằng nếu có gượng đánh nữa thế nào cũng bị lão Hòa thượng nầy hạ tại trận, thế nên Nguyên Bình ngưng hơi thở, để chân khí ở Đơn điền cho cơ thể vượng lại rồi quay mình vọt ra ngoài.

Thấy địch thủ đã bỏ chạy, sư Bách Hạnh không đuổi theo, lão nhìn theo bóng Nguyên Bình cho đến khi khuất rồi mới lững thững trở về, trong lòng cũng có ý nể tài nghệ của người lạ mặt.

Nguyên Bình lòn qua được mấy gian nhà, tìm chỗ có thoáng khí đứng thở một hồi cho lại sức rồi toan phi thân lên mái nhà để tìm đường ra khỏi vòng rào chùa. Nào ngờ chàng chưa kịp phi thân lên mái ngói thì trong bóng tối lù lù bước ra hai nhà sư tay cầm thiết trượng đứng chặn đường Nguyên Bình.

Một lão nhìn Nguyên Bình cười lạt :

— Đang đêm mà thí chủ đã dám đến chùa tức là đã trái với qui luật ở đây, như thế thì thí chủ muốn cho chúng tôi được thỉnh giáo. Xin thí chủ hãy ra tay, đừng đợi chúng tôi phải ra tay bắt trói.

Vừa mới giao tranh một trận kinh hồn với Bách Hạnh, Nguyên Bình thấy sức lực mình đã bị suy giảm rất nhiều, chàng không còn thêm trí nào để giao tranh với ai nữa.

Nhưng giờ đây, trước tình thế nầy, chàng biết không thể nào thối lui được, Nguyên Bình liền lẹ làng rút gươm ra khỏi vỏ, dùng thế Phụng Hoàng tam điểm đầu tấn tới tấn công chớp nhoáng hai nhà sư một lượt.

http://tieulun.hopto.org

Không ngờ đấu thủ tấn công bất thình linh, hai nhà sư vừa thối lui vừa bảo :

— Giỏi lắm, giỏi lắm...

Nói xong, hai người liền hươi thiết trượng tấn công Nguyên Bình tới tấp.

Thấy đôi thiết trượng của hai lão sư quá nặng nề nên mỗi khi trượng vừa giáng tới là Nguyên Bình không dám đỡ, chàng chỉ tìm cách lòn mình tránh né để tìm sơ hở tấn công lại địch thủ.

Sau trận đánh với Bách Hạnh, lần nầy, Nguyên Bình rất dè đặt và im đủ mọi cách để giữ gìn hơi sức cho được lâu dài. Qua vài hiệp chàng liền đem dùng bài kiếm Trang phong sở trường của mình.

Thế kiếm mạnh tấn công liên tiếp tới mãi như ngọn nước thủy triều của sông Trường giang. Nguyên Bình vừa ra một thế tấn công thì tiếp theo đó chàng lại ra thêm một thế khác làm cho hai lão sư không còn đủ thì giờ để tấn công trở lại.

Bị dồn vào thế bị động, hai lão sư nọ chỉ lo chống trả mà thôi.

Nhưng có một điều đáng chú ý là mặc dầu bị tấn công, hai nhà sư nọ đều là những tay có bản lãnh cao cường, công phu luyện tập rất chính chắn, thế nên mặc dầu Nguyên Bình dùng bài kiếm độc hiểm cũng vẫn không hạ nổi được hai người.

Hai lão sư nọ cũng đều là những tay có nhiều kinh nghiệm, thế nên đợi đến khi bài kiếm « Truy Phong » của Nguyên Bình vừa chấm dứt là họ lập tức phản công lại ngay, chỉ trong giây lát mà đôi thiết trượng như được sổ lồng bay vù vù chực bao quanh mình Nguyên Bình, lúc bấy giờ hai lão sư đã lần lần giành được phần thắng thế.

Bị hai địch thủ tấn công tới tấp, đôi thiết trượng ào ào bổ tới như những làn sóng liên tiếp, Nguyên Bình chống đỡ được mấy hiệp rồi biết mình không thế nào đương cự nổi nữa.

Chàng nghĩ thầm :

— Dù có nằm chết tại đây, ta cũng không có gì đáng ân hận, nhưng làm thế nào phải lấy cho được pho kinh Đạt Ma, lòng ta mới được thanh thản, khỏi phải ôm hận nơi chốn Diêm đài.

Nghĩ đến đây, lòng Nguyên Bình vụt thấy phấn khởi, chàng tấn tới dùng thế Kim tư truyền quyền tấn công mạnh vào nhà sư phía bên hữu làm cho lão này phải lật đật thối lui.

Tạo được chỗ hở, Nguyên Bình liền nhảy lui một bước thật dài, chàng liền vòng mình phạt tròn một đường kiếm rồi thuận thế phóng mình lên mái ngói.

Chơn vừa đặt trên nóc nhà là Nguyên Bình đã thò tay vào bọc lấy săn ra hai ngọn Yến vĩ ngân châm, nếu hai lão nọ liều mạng nhảy theo, thế nào chàng cũng phóng ra để kết liễu đời của hai lão.

Nào ngờ hai lão không hề rượt theo, hai người chỉ đứng dưới đường nhìn lên cười dài rồi đủng đỉnh bước vào nhà.

Lúc bấy giờ, Nguyên Bình mới hiểu rõ tại sao, lúc phi mình trên mái ngói, chàng không hề gặp một ai cả, thực ra, từ phía dưới chỗ nào cũng có người mai phục, canh phòng thật là chặt chẽ, bấy giờ nếu muốn ra khỏi chùa, chàng không biết mình còn phải gặp bao nhiêu người chận đường nữa đây.

Sau hai cuộc chạm trán nẩy lửa, bây giờ Nguyên Bình mới thấy rõ, trong chùa Thiếu lâm này, ai ai cũng đều có tài nghệ thật cao cường, nên bây giờ chàng đã mất lòng tự tin, biết mình không thể nào thắng được.

Nhưng tánh tự tôn của Nguyên Bình rất quá nặng nên mặc dầu biết sức mình không thể nào thắng nổi, chàng cũng vẫn không chịu thúc thủ, chàng liền rút sẵn một cây Yến vĩ ngân châm cầm trên tay trái, tay mặt cầm chặt chuôi kiếm, nhận phương hướng, rồi trổ thuật khinh thân, phóng mình trên các mái ngói tìm đường ra ngoài.

Đúng như ý nghĩ của Nguyên Bình, quả thật trong Thiếu lâm tự, chỗ nào cũng có mai phục thật chặt chẽ, thế nên chàng vừa qua được mấy mái ngói, bỗng nghe từ trong bóng tối có tiếng người nói vọng ra :

— A Di đà Phật, xin Tiểu Đàn Việt hãy chậm bước, bần tăng đã đợi người lâu lắm rồi !

Nguyên Bình ngửng đầu nhìn ra phía trước, thấy trong ánh sáng lờ mờ có ba nhà sư mặc áo cà-sa màu xám, tay cầm giới đao sáng loáng đang đứng chặn đường.

Lúc bấy giờ Nguyên Bình đã biết rõ dầu cho có nhiều lời van ca cũng vô ích, chàng liền phóng mình thẳng tới, dùng thế Trường hồng kinh thiên giơ gươm quét thẳng ba người.

Tránh xong ngọn đòn ác liệt, ba nhà sư lại xong vào bủa vây Nguyên Bình ba mặt.

Một lão mỉm cười bảo :

— Hôm nay bần tăng được gặp tiểu Đàn Việt là người tài nghệ phi phàm, thật là may mắn lắm.

Nói xong, 3 người đều hươi giới đao chém thẳng tới, biết tình hình bất lợi cho mình nên Nguyên Bình không dám dùng toàn lực để

http://tieulun.hopto.org

giao tranh, càng chỉ nhẹ nhàng tránh né. Được vài hiệp, Nguyên Bình lại dùng một đoạn ác liệt nhứt trong bài kiếm Truy Phong để tấn công ba nhà sư nọ.

Luồng kiếm quang của Nguyên Bình ngày càng mau làm cho 3 nhà sư thấy dường như Nguyên Bình đã dùng lượt tới 3 thanh kiếm để tấn công mình.

Một lão bị một luồng kiếm của Nguyên Bình xẹt tới quá mau không thể tránh kịp nên phải lật người phóng lui ra sau đến mấy bước.

Tạo được kẽ hở, Nguyên Bình rất vui mừng, chàng liền dùng thế Đại Bằng Kình Vân phóng mình ra khỏi vòng vây.

Sau lưng chàng còn nghe lời khen dồn dập của hai nhà sư khác:

— Kiếm pháp thật là tuyệt diệu!

Nguyên Bình vừa quay lại thì hai lưỡi giới đao của hai nhà sư nọ đã kề sát bên mình chàng. Nguyên Bình lật đật xoay mình lia tròn thanh kiếm theo thế Dã hỏa thiêu thiên để tránh hai lưỡi giới đao của mấy nhà sư nọ, rồi chàng hét lên một tiếng lớn thuận tay trái đâm một ngọn Yến vĩ châm vào ngực của nhà sư bên phía mặt.

★

HỒI THỨ HAI

Vị lão tăng bị giam cầm 60 năm trong tịnh thất...

Nếu như lúc ấy Nguyên Bình phóng luôn ngọn Yến vĩ châm ra khỏi tay thì thế nào nhà sư ấy cũng phải bị thương vì chàng đã cầm sẵn trong tay, phóng ra bất ngờ không sao thấy kịp, nhưng trong lúc ấy Nguyên Bình nghĩ rằng, trong giới võ lâm, dùng ám khí để hại người là một điều thiếu quang minh chính đại, thế nên chàng chỉ dùng cây Yến vĩ châm quẹt nhẹ vào mình nhà sư ấy.

Khi thấy Nguyên Bình phất tay trái lên có một làn sáng bạc chói lòa, nhà sư nọ giựt mình muốn hoành đao lại để chống đỡ, nhưng đã quá chậm, lão chỉ lách mình sang một bên chẹn hẳn phía trước mặt của nhà sư đứng bên phía trái.

Có dịp thuận tiện, Từ Nguyên Bình phóng mình ngang qua trước mặt hai nhà sư nọ toan tìm đường ra ngoài nhưng, chân chàng vừa mới chấm đất thì một luồng bạch quang đã bay tới sát mặt chàng.

Nhà sư bị chàng đánh thối lui lúc trước đã rượt theo để chặn chàng lại. Nguyên Bình liền lẹ làng xoay mình lia kiếm ra đỡ. Đao kiếm chạm nhau phát ra một tiếng rảng lạnh người, lửa tóe ra chóa mắt

Vì lúc đó chân Nguyên Bình chưa chấm hẳn xuống đất, nên sau khi đao kiếm chạm nhau, sức dội rất mãnh liệt, làm chàng phải thối lui đến mấy bước, nhìn lại thì ba nhà sư nọ đã áp vào vây chàng y như lúc trước, nhưng có điều lạ là tất cả hai bên, không bên nào mở ra những cuộc tấn công ác liệt như trước nữa.

Vừa đánh Nguyên Bình vừa ngẫm nghĩ:

— Tuy ba lão sư này, người nào tài nghệ cũng đáng nể, nhưng nếu đánh sức một với ta thì chưa chắc người nào đã hơn ta nổi, nhưng bây giờ họ cứ hè nhau mà vây riết thì cũng khó lòng mà chạy đi cho được. Bây giờ thì phải tìm cách để phân tán họ ra, ta mới có thể thoát ra khỏi nơi này...

Trong lúc Nguyên Bình còn đang suy nghĩ cách đối phó, bỗng nhiên chàng nghe tiếng chuông chùa vang lên từng hồi dồn dập, rồi sau đó, ba nhà sư lại hè nhau hươi giáo đao tấn công mãnh liệt.

Thấy đối phương tấn công ráo riết, Nguyên Bình có ý giận, chàng liền xoay kiếm một vòng chặn hẳn ba ngọn giới đao rồi dùng luôn bài Truy Phong kiếm pháp. Họ Từ đã dùng toàn lực để làm cho đối phương phải khiếp sợ, chỉ trong giây lát lưỡi kiếm của họ Từ, như một đạo bạch quang bạy chớp nhoáng từ chỗ này sang chỗ nọ phát ra những tiếng gió vù vù làm cho ba nhà sư nọ chỉ lo đỡ gạt mà thôi.

Thực ra, Nguyên Bình cũng chưa luyện được bài kiếm Truy Phong cho đến mức tuyệt kỷ, nhưng vì chàng tức giận mấy nhà sư ỷ thế mình đông cứ mãi bao dây chàng, nên Nguyên Bình đã cố gắng hết sức bình sanh trút tất cả sở học của mình để làm cho ba nhà sư nọ biết tay.

Quả nhiên Nguyên Bình vừa đi được lối một phần ba bài kiếm Truy Phong thì ba nhà sư nọ đã lần lần tỏ ra yếu thế, chàng rất mừng, tinh thần càng phấn chấn, chàng liền dùng luôn ba thế hiểm Phong quyện tàn vân, Triều phiếm nam hải và Thạch phá thiên kinh một lượt để áp đảo luôn đối phương.

Ba nhà sư nọ không chống trả nổi những đòn hiểm độc cứ dồn dập tới mãi nên đành phải thối lui. Nguyên Bình thừa thế liền phóng mình nhảy khỏi ra vòng vây, chân vừa chấm tới đất, Nguyên Bình đã quay mình trở lại nhìn ra phía sau lưng. Chàng thấy ba nhà sư nọ đang đứng chết trân, há hốc mồm mà nhìn chàng.

Bụng Nguyên Bình bỗng phát tức cười, chàng ngẫm nghĩ:

— Nếu tất cả những nhà sư có phận sự tuần phòng trong chùa

http://tieulun.hopto.org

này đều giống như ba nhà sư này, thì chuyện độn nhập vào Thiếu Lâm tự nào có khó gì ?

Nguyên Bình vừa toan quay mình đi thì bỗng từ phía sau lưng có một giọng người trầm ấm :

— Bài Truy Phong kiếm pháp của tiểu Đàn Việt đã được trui rèn nhiều, thế nên tiểu Đàn Việt thủ thắng cũng không phải là chuyện lạ !

Nguyên Bình giựt mình hoành thân ra phía sau, luôn đà chàng cầm kiếm phạt ngang một vòng tròn. Một vị sư đã lật ngữa mình phóng ra sau cáeh đó hơn mấy thước, chàng định thần nhìn kỹ thì nhà sư nọ đã biến đâu mất.

Chàng đang ngạc nhiên, thì từ phía sau lưng vang lên một giọng người trầm ấm :

— Thiếu Lâm tự trung trùng điệp điệp, rộng rãi bao la... càng lọt vào sâu càng gặp khó khăn nguy hiểm, nếu tiểu Đàn Việt chỉ có bài Truy Phong kiếm pháp, thì cũng e rất khó mà lọt ra khỏi chỗ này, thôi chi bằng hãy hạ khí giới xuống đi, rồi theo bần đạo vào phương trượng, cửa Phật rất từ bi rộng rãi, quyết không hề làm khó tiểu Đàn Việt làm gì !

Biết đối thủ là tay cao cường nên Nguyên Bình đã chuẩn bị sẵn đợi cho lão sư ấy vừa nói dứt lời là chàng đã quay mình đâm thẳng ra phía sau.

Chàng rất ngạc nhiên mà thấy mình chỉ đâm vào chỗ trống không, từ đàng xa, dưới mái thềm một vị lão tăng đang đứng sừng sững dáng điệu hiền hòa, mắt lim dim, đôi tay đang chắp trước ngực.

Thấy lão tăng chọc tức mình, chàng liền phóng thẳng tới lia mạnh gươm vào ngực vị lão tăng. Nào ngờ luồng bạch quang sắp chạm vào ngực của vị tăng, thấy ông vẫn điềm nhiên không hề nhúc nhích, Nguyên Bình ngạc nhiên liền thu gươm lại và hỏi :

— Lạ thật, tại sao ngài không hề tránh đỡ làn kiếm của tôi, ngài đâu có thể dùng thịt xương mà đương cự nổi với thanh kiếm thép của tôi được.

Vị lão tăng vẫn bình tĩnh mỉm miệng cười :

— Việc thiện ác rất phân minh, chỉ tùy trong tâm tưởng của con người mà thôi. Trong lúc lưỡi gươm của tiểu Đàn Việt sắp phạm đến mình bần tăng, nhưng bỗng nhiên Đàn Việt đã thay đổi ý, thu gươm trở lại, đó là đã có duyên cớ. A Di đà Phật. Lành thay ! Lành thay !

Từ Nguyên Bình định tâm nhìn kỹ vị lão tăng, ông đã ngoài 70, mặt mũi phương phi, đôi chân mày dài bạc trắng, thần thái ông rất ung dung hòa dịu, thế nên trong lòng chàng bỗng thấy kính mến vị lão tăng vô cùng. Chàng liền hoành kiếm cúi mình thi lễ :

— Xin đa tạ lời chỉ giáo của sư phụ đã vạch cho tôi thấy đường mê, nhưng thực ra sư phụ bảo tôi buông kiếm cũng là điều khó nghĩ.

Vị lão tăng bỗng gặt đầu cười to :

— Hay là tiểu Đàn Việt muốn thử tài của bần đạo chăng ?

Nguyên Bình cúi đầu lễ phép đáp :

— Tiểu Sinh đã có ý muốn buông gươm khuất phục, nhưng sợ e làm thương tổn đến uy danh của sư phụ mình, nên chỉ muốn thọ giáo với sư phụ chừng 10 hiệp, nếu trong thời gian ấy sư phụ thắng tiểu sinh, thì tiểu sinh đành chịu tội trước phương trượng.

Vị lão tăng nghe Nguyên Bình đặt điều kiện, ông bỗng nhiếu đôi mày rồi lại nhếch mép cười :

— Đến 10 hiệp, nhiều quá ! Thôi tiểu Đàn Việt khỏi cần đem Truy Phong kiếm thép ra mà làm gì... Dễ lắm, chỉ cần một chuyện nhỏ cũng đủ là nếu tiểu Đàn Việt làm sao dời tôi đi được nửa bước thôi, là kể như Đàn Việt đã thắng, và sau đó bần đạo sẽ tự đưa Đàn Việt ra khỏi chốn nầy, như thế có tiện không ?

Nguyên Bình ngạc nhiên ngẫm nghĩ :

— Cũng lạ thật, da thịt làm sao chịu nổi với sắt thép, ta dùng bảo kiếm thì tất nhiên lão phải thối lui hay bước ngang để tránh né chớ gì.

Vì nghĩ như thế nên chàng liền bảo :

— Thưa lão sư, người cũng biết rằng : Nhứt ngôn ký xuất tứ mã nan truy, một lời đã nói ra thì 4 ngựa khó theo, trong giới võ lâm cũng rất tôn trọng điều thành tín.

Nghe lời chàng, vị lão tăng chỉ mỉm cười rồi bảo :

— Là đệ tử của Phật, không bao giờ biết nói dối, thôi tiểu Đàn Việt hãy ra tay đi.

Nói xong, vị Hòa thượng liền lim dim đôi mắt như trầm tư .

Nguyên Bình cười lại rồi thưa :

— Thưa lão sư, « Cung kính bất như phụng mạng », xin lão sư xá tội cho !

Nói xong, chàng liền hoành thân hươi gươm chém thẳng vào ngực vị Hòa thượng, lão chỉ khẽ uốn mình ra phía sau, miệng niệm Nam mô, mắt vẫn lim dim. Nguyên Bình chém hụt, lưỡi gươm chàng

http://tieulun.hopto.org

chỉ lướt mạnh trong khoảng không, quả thật đôi chân của vị lão sư chưa hề di động lấy một phân.

Chém hụt, Nguyên Bình giựt mình kinh ngạc, chàng lật đật thu gươm rồi thối lui.

Vị lão sư lại chầm rãi yên ủi chàng :

— Tiểu Đàn Việt chớ bận tâm lo ngại, bần đạo vẫn đứng yên một chỗ và không khi nào đánh trả lại đâu...

Lời nói của vị lão sư làm cho họ Từ vừa mắc cỡ vừa giận. Lòng hiếu thắng bị kích động chàng liền tấn tới khoa kiếm phạt ngang lưng của vị lão tăng.

Nguyên Bình nghĩ rằng với thế kiếm ấy vị lão tăng không thể nào tránh né mà không di động được, nào ngờ lão nhẹ làng như chớp lật ngửa mình ra phía sau như nằm ngữa hẳn xuống đất để tránh lưỡi gươm của chàng, lưỡi gươm lướt ngang qua bụng lão tăng. Vì chàng dùng sức quá nhiều mà lại chém hụt, nên chàng thất thế, nghiêng hẳn mình về một bên, trong khi đó Nguyên Bình lại thấy mặt mình hơi mát, chàng giơ tay lên sờ thì tấm lụa đen che mặt đã bị vị lão tăng gỡ mất hồi nào. Nhìn lại thì ông ta đứng sững trước mặt, đôi mắt vẫn lim dim.

Chém luôn hai nhát kiếm, nhưng đều hụt, Nguyên Bình lại bị lão tăng gỡ mất tấm lụa đen che mặt, chàng rất tức giận nên hét lên một tiếng rồi khoa kiếm chém bừa. Chàng dùng luôn một lúc trước sau 5 thế kiếm chém loạn đả vào người của vị lão tăng, các thế kiếm ấy đều chém vào những chỗ khác nhau, Nguyên Bình nghĩ rằng nếu không di động được đôi chân thì không thể nào tránh khỏi.

Nhưng nào ngờ thân thể của vị lão tăng mềm dẻo và nhẹ nhàng như cây liễu rũ, lão chỉ khẽ nghiêng bên trái, bên phải hay hoặc ngửa ra sau, cúi sấp tới trước, đôi chân không hề di động mà vẫn tránh được lưỡi kiếm của Nguyên Bình một cách dễ dàng...

Thấy đã dùng những thế độc hiểm nhưng vẫn không sao chạm tới mình vị lão tăng được, Nguyên Bình kinh hoàng lật đật buông gươm tạ tội :

— Võ công của lão sư phó thật là hãn hữu, tiểu sinh đành chịu buông gươm tạ tội, xin sư phó cứ đưa tiểu sinh về phương trượng để phát lạc...

Vị lão tăng cũng vẫn bình tĩnh không hề nói lấy một lời, ông từ từ mở đôi mắt sáng nhưng dịu hiền nhìn thẳng vào mặt Nguyên Bình, giây lát ông thở dài rồi bảo :

Ta xem diện mạo của tiểu Đàn Việt, không phải là người trong giới lục lâm, nhưng ban đêm Đàn Việt đã lẻn vào chùa, tức nhiên là phải có một mục đích gì, không biết Đàn Việt có thể nói cho bần tăng nầy được biết sự thật không ?

Nguyên Bình cười mỉm rồi thưa :

— Tiểu sinh không bao giờ dám nói dối, sở dĩ ban đêm tôi đến đây là muốn mượn tạm pho Đạt ma kinh mà thôi.

Nghe nói vị lão tăng hơi ngạc nhiên :

— Trong ngôi Thiếu lâm tự nầy có tất cả 72 loại quyền phổ tuyệt kỷ, mỗi loại đều có giá trị đặc biệt, tại sao tiểu Đàn Việt lại chỉ muốn mượn đỡ pho Đạt Ma kinh ?

Nguyên Bình buồn rầu đáp :

— Tiểu sinh có một mối oan cừu, nhưng cừu nhân lại là một kẻ tài nghệ vô song, nên tiểu sinh nghĩ rằng 72 môn tuyệt kỷ của phái Thiếu Lâm cũng chưa đủ sức để chế ngự người ấy.

Vị lão tăng bỗng lắc đầu mỉm cười :

— 72 môn tuyệt kỷ của phái Thiếu Lâm nầy, nếu như Đàn Việt học được một nửa, thì lão tin chắc rằng trong giới võ lâm hiện nay, không có một ai có thể sánh kịp Đàn Việt đâu.

Rồi vị lão tăng lại thở dài mà nói tiếp :

— Nhưng đời người có hạn, mà thời gian lại trôi mau, đem cái sinh mạng hữu hạn nầy mà đeo đuổi cái học khó khăn kia thực ra cũng là một việc vạn an.

Ở Thiếu Lâm tự nầy, từ khi sư tổ gầy dựng nên ngành võ công cho đến nay đã trải qua 31 đời, số đệ tử đã có trên vạn người, nhưng không có một người nào học được phân nửa trong tổng số 72 môn tuyệt kỷ của sư tổ cả.

Nếu có ai đó, nguyện hy sinh cả một đời mình để đeo đuổi học tập thì cũng chưa chắc học được phân nửa các môn ấy.

Từ nguyên Bình thấy vị lão tăng không đề cập đến chuyện mang mình về phương trượng của chùa để phát lạc, mà chỉ say mê nói đến những môn tuyệt kỷ của phái Thiếu Lâm, nên chàng hơi ngạc nhiên, chàng muốn nhắc đến chuyện ấy một cách thẳng thắn để chứng tỏ lòng mình luôn luôn biết giữ qui luật thì bỗng nhiên vị lão tăng lại nói tiếp :

— Tiểu Đàn Việt không muốn mượn tạm pho sách nói về 72 môn tuyệt kỷ mà lại chỉ mượn tạm pho Đạt Ma kinh dẫn giải về những bí quyết của khoa Nội công bực thượng thừa, chắc có lẽ cũng

http://tieulun.hopto.org

do một vị nào đó mách bảo, nhưng Đàn Việt phải biết rằng pho Đạt Ma kinh là một trong ba Tam bảo trấn sơn của Thiếu Lâm tự này, nhứt định là Đàn Việt không thế nào lấy hay mượn gì được cả, và giả sử như Đàn Việt có may mắn mà rờ tới được thì tất nhiên những người trong chùa này nhứt định thế nào cũng phải tìm theo mà lấy lại cho kỳ được... dầu cho phải dốc ra hết bao nhiêu tâm lực cũng chẳng ai từ.

Ngập ngừng trong giây lát vị lão tăng lại nói tiếp :

— Hơn nữa, những điều chỉ dẫn trong kho Đạt Ma kinh rất khó luyện tập, chữ nghĩa lại rất huyền ảo, cao xa, giả sử như Đàn Việt là người thông kim, bác cổ đi nữa thì cũng khó mà hiểu được, nếu không có người chỉ dẫn e rằng luyện tập cho đến 10 năm thì cũng khó mà thành công.

Ngừng trong giây lát như để suy nghĩ điều gì, rồi vị lão tăng lại nói tiếp :

— Theo chỗ bần đạo biết thì hiện nay chỉ có một người rất thông suốt khoa Nội công thượng thừa ấy, nếu như Đàn Việt mà được gặp người ấy chỉ dẫn thì trong vòng một năm sẽ qua được bước thứ nhứt và trong ba năm sau sẽ biết được tất cả những huyền diệu trong pho Đạt Ma kinh.

Từ nguyên Bình nghe nói đến đây, lòng chàng rất đỗi vui mừng, Họ Từ mở đôi mắt tròn xoe hỏi :

— Bẩm lão sư, người ấy hiện giờ ở đâu ? Xin lão sư mở rộng từ tâm chỉ đường, tiểu sinh này quyết đến xin thụ giáo.

Nói đến đây, giọng Nguyên Bình như bị nghẹn ngào uất ức, những dĩ vãng bi thảm của thời gian qua như hiện lại trong trí óc chàng, chàng cắn răng, mím chặt môi, đôi giòng lệ từ từ lăn trên má.

Bỗng Từ nguyên Bình vụt quỳ xuống ôm lấy chân của vị lão sư.

Như bị lây cơn buồn thảm của Nguyên Bình, vị lão tăng cũng thở dài mà đáp :

— Người ấy không ai đâu lạ, đó là đồng môn sư huynh với bần đạo, tài hoa tuyệt thế, hào khí xung thiên, nhưng chỉ vì một lỗi lầm xuất phạm đến giới nhà chùa, nên bị Tiên sư nổi giận bắt người ấy giam riêng trong chùa từ ấy cho đến nay đã đúng 60 năm rồi.

Bây giờ thì Sư tổ đã về Cực lạc và người ấy vẫn còn bị giam giữ ở một chỗ rất u tịch trong cảnh chùa này.

Lúc người ấy vừa mắc nạn, bần đạo có hứa tìm cách vãn cứu, nhưng cũng vì chuyện ấy mà bần đạo phải chịu trễ ngày chứng quả

đến 10 năm, nếu Đàn Việt vui lòng giúp đỡ trong chuyện này, giải thoát cho người ấy được khỏi nạn bị giam cầm suốt đời, rồi sau đó sẽ nhờ người dẫn dắt thì vừa có lợi cho Đàn Việt mà cũng giúp được ta thực hành lời hứa cũ.

Từ nguyên Bình nghe nói lật đật đứng thẳng dậy thưa :

— Điều đó rất đúng với sở nguyện của tiểu sinh, dù cho có nát thịt tan xương đi nữa thì Tiểu sinh này cũng nguyện ra sức giúp cho vị ấy. xin lão sư hãy chỉ giùm cho mọi việc.

Vị lão tăng thở dài rồi nói tiếp :

— Sau khi sư tổ đã tịch diệt thì không có ai là người đối thủ với người ấy nổi, dù có thành đồng vách sắt đi nữa cũng không thể giam hãm nổi người ấy, nhưng chỉ vì mấy chữ của sư tổ viết dán lên cửa mà người ấy không hề giám có hành động gì, bây giờ Đàn Việt chỉ đến gỡ tấm có mấy chữ đó đi, thì có thể trả lại tự do cho y.

Nhưng có điều này mà bần tăng cần phải nói cho rõ, là con người ấy tính khí rất lạnh nhạt, không biết trải qua 60 năm bị giam cầm, người ấy có gì thay đổi không, thế nên chuyện thọ giáo là điều không thể dự ước trước được. Nếu người ấy chối từ, thì ta cũng không thể nào nói thêm cho được.

Riêng về phần bần tăng, nếu Đàn Việt giúp được bần tăng điều đó, thì bần tăng cũng nguyện đem tất cả 5 môn quyền pháp bí truyền của phái Thiếu Lâm để truyền lại cho Đàn Việt.

Nếu như Đàn Việt gắng công học tập, bần đạo, dám quả quyết rằng, hiện nay các tay nổi tiếng nhứt trong giới võ lâm cũng khó mà thắng được Đàn Việt.

Về chuyện giải thoát cho người ấy, bần tăng xin nhắc lại, đó là là lòng tự nguyện của Đàn Việt, chứ bần tăng này không muốn ép uổng một ai.

Nguyên Bình nghe nói lật đật thưa :

— Tiểu sinh này được nhờ ơn chiếu cố, trong lòng xin nguyện khắc cốt minh tâm, về chuyên lão sư phó kia có đồng ý truyền thọ cho Tiểu sinh hay không, thì điều đó cũng do duyên phận sắp bày, Tiểu sinh không bao giờ dám phiền trách một ai...

Vị Hòa thượng nghe nói mỉm cười bảo :

— Thuốc chỉ cứu được bệnh không chết, và Phật cũng độ người có [illegible] duyên, bây giờ Đàn Việt cứ đứng đây nhắm thẳng về hướng Bắc, độ chừng 300 trượng, thì thấy rõ ba ngọn đèn hồng đó là Giới trì viện, bên phía tả mã viện này, lối chừng 10 trượng, có một tòa nhà

http://tieulun.hopto.org

chung quanh trồng đầy trúc. Ở đây, các tăng chúng trong chùa, không một ai được phép đến gần, bây giờ Đàn Việt đến đó, thì đó là chỗ rất an toàn, còn Đàn Việt đến đó, việc làm có kết quả hay không cũng đều do cơ duyên sắp đặt mà ra.

Từ nguyên Bình đã quả quyết thi hành kế hoạch của lão tăng, thế nên chàng cúi xuống soát lại thanh bảo kiếm một lượt, đoạn cúi đầu làm lễ vị lão tăng rồi thưa:

— Đa tạ lão sư phó đã ra ơn từ bi chỉ dẫn, ngày sau như tiểu sinh có rửa được thù, đều là nhờ ơn sư phó cả.

Nói xong, chàng liền quay mình nhằm hướng Bắc phóng mình thẳng tới.

Bỗng đâu một bóng người lướt nhanh qua mặt chàng rồi quay mặt lại đứng sừng sững như cản đường, nhìn kỹ thì ra vị lão tăng nọ.

Bước tới vỗ vai Nguyên Bình, ông bảo:

— Ta còn quên chuyện này, trên đường đi thế nào Đàn việt cũng bị một số người chặn đường, tuy Truy phong kiếm là một đường kiếm đã nổi tiếng trong giới võ lâm, nhưng e không thắng nổi những bài tuyệt kỷ trong phái Thiếu lâm này, bây giờ bần tăng xin chỉ cho Đàn việt một vài thế bí hiểm biến hóa vô cùng, gặp lúc nguy nan bức bách, Đàn việt có thể dùng để thủ thắng, nhưng phải nhớ là chớ nên làm cho đối phương bị thương hay tổn hại gì.

Nói xong, vị lão tăng liền cầm lấy thanh gươm của Nguyên Bình vừa múa vừa giảng giải thật tỉ mỉ cho chàng nghe. Vừa giảng ông vừa vạch những chỗ độc hiểm và những chỗ sơ hở của môn kiếm pháp phái Thiếu Lâm cho chàng biết rõ...

Nguyên Bình là người thông minh, tài nghệ của chàng cũng đã đến mức khá cao nên chàng nhận được những lời giảng của vị lão tăng rất mau. Chỉ trong giây lát mà chàng đã hiểu rõ mấy thế kiếm bí hiểm của vị lão tăng.

Lãnh thanh kiếm, chàng cúi đầu từ tạ vị lão tăng rồi phóng mình ra đi.

Vì trong lòng nóng nảy, muốn tìm cho mau ngôi Trì giới viện, thế nên dọc đường gặp nhà sư nào ra ngăn cản, Nguyên Bình cũng đều đem những thế kiếm lợi hại mới học được để hạ đối phương cho mau.

Thế nên trên đường đi, chàng đã hạ tất cả trước sau 4 nhà sư ra cản đường một cách mau lẹ, dễ dàng và cũng nhờ đó Nguyên Bình tìm được Trì giới viện cũng mau.

Tiến sát đến mấy ngọn đèn lồng đỏ, chàng nhìn thấy ba chữ châu phương to lớn «Trì giới viện» trên tấm biển sơn son thếp vàng.

Y theo lời vị lão tăng đã dặn, Nguyên Bình nhìn sang phía trái quả nhiên thấy một rừng trúc lưa thưa. Chàng rất mừng liền trổ thuật phi hành phóng mình nhanh về hướng rừng trúc.

Bỗng đâu, một tiếng người trầm ấm gầm lên như tiếng vang phát ra từ phía sau lưng chàng:

Ai đó? Tại sao bước chân vào cấm địa của chùa?

Nguyên Bình bỗng rùng mình, chàng ngẫm nghĩ:

— Tiếng trầm mà vang động như sấm, dội rất xa như thế, tất là người đã có một công phu tuyệt kỷ... ta không thể nào vượt qua khỏi tay của người như thế được.

Nhìn trước mặt, thấy tòa tĩnh viện nằm trong khóm trúc, chỉ còn cách mình có vài mươi thước. Chàng liền bậm răng, vừa xoay mình chém phạt sau lưng một nhát kiếm theo thế Tề ngưu vọng nguyệt rồi vọt mình tới tòa tĩnh viện.

Nhưng chàng lại bỗng nghe một tiếng nạt lớn như sấm nổ bên tai:

— Xuỗi tay:

Tiếng vang làm rung động cả không gian làm Nguyên Bình choáng váng cả mặt mày, toàn thân chàng như bị sức mạnh của không khí dồn ép khó chịu, chàng thấy như bị ngộp thở, không cầm chặt nổi thanh gươm chàng vội buông tay, và thanh kiếm rơi trên mặt đường đá vang lên một tiếng ngân dài.

Bị sức ép của không khí, Nguyên Bình cũng không phóng mình được bao xa liền bị đánh rơi xuống đất.

Chàng cố gắng lăn luôn mấy vòng định bò đến vòng thành tường ngôi tịnh thất rồi nhảy vào là được thoát nạn. Lóp ngóp lăn được vài vòng, Nguyên bình bỗng thấy một bóng đen phóng tới tà áo phất phới trước gió. Chàng biết mình không thể nào đương cự nổi, mà cũng không có cách nào trốn thoát được, chàng liền liều mạng để chân khí ở Đơn điền, cố gắng dùng toàn lực để phóng mình qua bức tường để vào trong tịnh thất.

Kế đó Nguyên Bình lại nghe một giọng trầm ấm, nhưng êm êm:

— Bộ tiểu Đàn Việt muốn bỏ mạng tại đây hay sau mà chẳng chịu đứng lại?

Nhưng Nguyên Bình cũng cố liều, chàng vụt đứng dậy rồi phóng mình lên. Bóng đen liền phất tay phải dùng chưởng phong đánh ngay vào chàng. Nguyên Bình lật đật co rút tay chân như để bảo vệ các cơ

http://tieulun.hopto.org

quan trong nội tạng để tránh bớt sức ép của chưởng phong rồi cũng cứ liều cho rớt mình vào phía bên trong tường.

Chưởng phong mạnh như một luồng bão thổi mạnh tới đập mạnh vào đầu não, cơ thể của chàng. Nguyên Bình thấy toàn thân run chuyển như bị sét đánh, tai lùng bùng, cơ thể bị nóng ran, rồi chàng thấy ngực như bị nghẹn. Chàng thổ ra một búng máu tươi rồi bất tỉnh luôn.

Nguyên Bình bỗng giựt mình vì thấy cơ thể bị lạnh buốt, chàng nhìn chung quanh, ánh sáng mặt trời vừa le lói ở phương Đông, gió lạnh buổi ban mai thổi lòn trong chân tường làm cho chàng thấy lành lạnh. Chàng nhớ lại những chuyện đã xảy ra một cách lờ mờ, cơ thể chàng bị ê ẩm vô hồi, đầu óc xáo trộn dữ dội... Chàng cũng không biết mình đã nằm bất tỉnh tại đây bao lâu rồi.

Chàng thở một hơi dài rồi cố gắng ngồi dậy, chàng ngước mắt nhìn lên vòm trời, rồi nhìn chung quanh, đâu đây gió lòn trong mấy khóm trúc ; tiếng động lao xao...

Nguyên Bình giơ tay lên vỗ vỗ trên trán đoạn vò đầu mấy lượt như cố gắng nhớ lại tất cả các việc ghê gớm đã xảy ra. Nhưng sau một trận cơ thể, đầu não bị va chạm dữ dội, bây giờ chàng chỉ nhớ lờ mờ một vài việc đã qua, một bóng đen kinh khủng hiện đến, giọng nói trầm trầm nhưng có một mãnh lực lạ thường và sau đó, cơ thể chàng như bị quật mạnh đến ngã lăn ra bất tỉnh.

Chàng gắng gượng đứng dậy rồi lảo đảo bước đi được mấy bước, đầu chàng thấy nặng nề khó chịu, tay chân cơ thể mỏi mệt như dần... biết mình không sao đi nổi chàng vói tay bẻ một cành trúc to làm gậy, lần mò bước tới mà chàng chẳng biết mình phải đi đâu. Từ đâu bỗng văng vẳng có tiếng chuông chùa ngân nga vang lên chầm chậm.

Tiếng chuông như gợi trong tâm tư chàng một vài ký ức lờ mờ chàng nhớ mình đã lọt vào trong Thiếu Lâm Tự. Chỉ nhớ được có bấy nhiêu rồi Nguyên Bình thấy cơ thể mình rã rời, chàng không sao đứng vững được nữa nên phải vội ngồi bệt ngay xuống đất.

★

HỒI THỨ BA

Tìm được Chân Sư trong khám lạnh

Lúc bấy giờ mặt trời đã lên cao, ánh sáng vượt qua khỏi đầu tường, nhìn xuống ngực mình thấy mấy vết đo đỏ. Nguyên Bình giơ tay lên vuốt, đã đọng khô tự hồi nào. Chàng nhếch mép cười đau đớn rồi từ từ nhắm nghiền đôi mắt lại.

Nguyên bình đã có một căn bản luyện tập Nội công khá vững vàng, việc vận khí, điều hòa hơi thở trong con người... đã thành một thói quen đối với chàng nhưng sau cuộc va chạm dữ dội, tâm trí, ký ức của chàng như bị xáo trộn, nên chàng quên tất cả.

Bị một đòn chưởng phong khá nặng, tuy Nguyên Bình không bị mất mạng, nhưng óc của chàng dường như đã bị tê liệt, rán ngồi tĩnh tọa được trong giây lát, Nguyên Bình thấy hơi khỏe.

Chàng mở mắt nhìn chung quanh, bỗng nghe một tiếng thở dài trầm trầm vang lên đâu đây.

Nguyên Bình giựt mình đứng phắt dậy, chàng nhìn về phía có tiếng thở dài, cách đó vài mươi thước, trong khóm trúc um tùm, một gian tĩnh viện ba căn bị bỏ hoang từ lâu, đang nằm im lìm trong vắng lặng.

Dường như đã lâu rồi không một chân người nào bén mảng tới đây, chung quanh tường cỏ mọc rêu phong, mái ngói có nhiều lỗ hổng không ngăn được mưa thế nhưng không ai buồn đến đây để sửa chữa.

Ba gian cửa phía trước cửa tĩnh viện đều đóng im ỉm. Sau ı thời gian tĩnh tọa, Nguyên Bình thấy tinh thần có phần tỉnh mỉnh hơn trước, nhưng chàng cũng vẫn còn thấy phải nương cây gậy trúc đi mới vững. Chàng liền đi thẳng đến nhà tĩnh thất chỗ đã có tiếng thở dài khi nảy.

Nhìn trên đôi cánh cửa đen cũ mốc, Nguyên Bình thấy một tờ giấy vàng bạc màu trên có mấy giòng chữ son. Tờ giấy dán chắn ngang niêm phong cả đôi cánh cửa như cấm tất cả mọi người ra vào.

Nguyên Bình bước thêm vài bước cố đọc những giòng chữ son đã lờ mờ vì bụi thời gian, nhưng chàng vẫn không sao đọc được, có lẽ sau một cuộc va chạm dữ dội, trí nảo chàng chưa được khôi phục lại như lúc bình thường. Và biết đâu, nếu chàng đọc được những giòng chữ ấy, chắc có lẽ không bao giờ chàng dám bước gần đến chiếc cửa kia.

http://tieulun.hopto.org

Nhớ đến lời dặn của vị lão tăng, Nguyên Bình hăng hái bước tới chàng giơ tay gỡ miếng giấy vàng rồi chấp đôi tay rán hết sức xô mạnh đôi cánh cửa...

Bị đẩy mạnh, 2 cánh cửa bật ra khỏi khung, rớt đánh ầm xuống đất rồi nát vụn. Chịu nhiều nắng mưa trải qua 1 thời gian dài hơn 60 mươi năm, đôi cánh cửa kia đã mục từ hồi này, nên Nguyên Bình vừa đụng đến là cửa đã nát ra như cám.

Không một chút do dự Nguyên Bình ngang nhiên bước thẳng vào phía trong, bên trên trần các bụi rơi lả tả xuống đầu, xuống mặt, đầy vai chàng.

Giơ tay chùi bụi bám trên mặt, chàng nhìn chung quanh một lượt trên trần nhà, trên tường nhện giăng lớp lớp, bụi bám khắp nơi. Dường như không một người nào lai vãng đến đây đã lâu rồi...

Bỗng Nguyên Bình giựt mình thối lui mấy bước, từ trong bóng tối, hai luồng ánh sáng vụt nhanh qua mặt chàng. Chàng định thần nhìn kỹ, trong bóng tối, một người quái dị, râu tóc phủ dài che kín cả lưng ngực, đang ngồi tĩnh tọa trên chiếc thiền sàng trong góc phòng. Nhìn hai cánh tay, thấy người quái dị ấy mặc chiếc áo đạo bào màu xám.

Nguyên Bình giương đôi mắt ngạc nhiên nhìn người quái lạ ấy rồi từ từ bước tới để nhìn cho kỹ.

Người lạ bỗng từ từ mở mắt, hai đạo hào quang từ trong đôi mắt phát ra như hai luồng điện. Nhìn nhãn lực vô song của người lạ, Nguyên Bình hơi lo sợ, hồi hộp, chàng đứng sững tại chỗ, không dám bước thêm một bước.

Người lạ bỗng quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Nguyên Bình, làm cho chàng ta giựt mình thối lui mấy bước. Nhưng rồi con người lạ ấy lại từ từ nhắm đôi mắt như trước.

Đứng khựng hồi lâu, Nguyên Bình thập thò bước tới, lần này, người ấy không hề mở mắt để nhìn chàng, nhưng khi Nguyên Bình vừa đến gần lão, thì bất ngờ lão duỗi thẳng tay ra chạm vào mình Nguyên Bình... Từng mảnh nhỏ của chiếc áo đạo bào lả tả rơi trên mặt đất như những chiếc cánh bướm. Chiếc áo đã quá cũ, lại mục nát, nên khi người ấy duỗi tay quá nhanh, tay áo bỗng rơi ra từng mảnh vụn...

Nguyên Bình bỗng thấy phía trước ngực bên phải bị tê liệt mấy chỗ, chàng đã bị người lạ mặt điểm trúng huyệt Tương đài, Tý nhu và Kiên tĩnh, thế nên đôi chân chàng bị mềm nhũn, rồi không sao

gượng được nữa Nguyên Bình đành chịu ngã lăn nằm bên cạnh con người quái dị ấy.

Tuy Nguyên Bình không còn sức lực để đứng vững được, nhưng thần trí chàng vẫn còn tỉnh táo, chàng mở trừng đôi mắt nhìn sửng con người quái dị ấy.

Người lạ bỗng thở dài:

— Hừ đã 60 năm nay, bần tăng chưa hề gặp được một người nào!

Nhìn thấy râu tóc người lạ đều run run, Nguyên Bình biết rằng trong nội tâm người ấy đang bị xúc động rất dữ dội. Bỗng nhiên lão ta từ từ mở đôi mắt hiền dịu nhìn Nguyên Bình rồi tay trái cầm lấy vai chàng, tay mặt xoa nắn phía trước ngực, sau xương sống và mấy chỗ phía sau ót của chàng.

Sau đó, lại để Nguyên Bình nằm trên vế đoạn dùng hai tay xoa nắn khắp phía thân trên cho chàng. Bàn tay của lão đưa đến đâu là Nguyên Bình thấy cơ thể của mình nóng ran đến đấy. Chàng thấy khoẻ khoắn và thơ thới vô cùng, và chỉ trong giây lát chàng đã ngủ say trên đùi của lão đạo sĩ lạ lùng ấy.

Nguyên Bình không biết mình đã ngủ bao lâu rồi, nhưng chừng giựt mình thức dậy chàng thấy khỏe khoắn vô cùng. Lúc bấy giờ thần trí chàng đã tỉnh hẳn, thấy mình đang nằm trên vế một người kỳ dị chàng lật đật lồm cồm đứng dậy, lòng nhớ lại tất cả những sự việc đã trải qua trong đêm rồi.

Chàng nhớ lại lời dặn của vị lão tăng và bây giờ đây chàng đang đứng trước người bạn đồng môn của ông ấy: một người tài hoa tuyệt thế, hào khí xung thiên chỉ vì sai lầm 1 phút, xúc phạm đến qui giới của nhà chùa, bị sư tổ trừng phạt đã 60 tại đây. Và bây giờ sư tổ đã tịch diệt, nhưng người ấy cũng vẫn bị giam cầm nơi chốn u tịch này.

Nguyên Bình nhìn kỹ: vị lão tăng kỳ quái ấy vẫn ngồi tham thiền tĩnh tọa đôi mắt nhắm nghiền, trên chiếc giường gỗ cũ kỹ. Chàng nhìn người lạ ấy, nghĩ đến thời gian quá dài phải sống nơi chốn côi quạnh này, bất giác chàng thở dài:

— 60 năm! Cả một đời người phải chịu chôn vùi nơi đây!

Chàng ngậm ngùi cho thân thế người tài hoa ấy, chàng từ từ quì xuống đưa tay vịn vào góc chiếc thiền sàng. Nào ngờ tay chàng vừa chạm đến là từng miếng gỗ rơi ra tung tóe trên mặt đất... Đã hơn 60 năm rồi chiếc thiền sàng vẫn nằm nơi đây, không ai săn sóc, gỗ bị mục nát, có ai động đến là gỗ cũng nát ra từng mảnh vụn.

Nguyên Bình rút ngay tay lại, ngước mắt nhìn người lạ ấy rồi thưa:

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu sinh là Từ nguyên Bình xin cảm tạ ơn lão sư.

Nói xong, chàng liền cúi đầu phủ phục bên thiền sàng:

Người quái dị ấy mỉm cười rồi bảo:

— Ngươi cũng thật là người to gan, nên mới dám xông vào chỗ ta bị giam cầm, hừ! Ai đã chỉ cho ngươi đến đây? Và đến đây với mục đích gì:

Nguyên Bình ngửng đầu lên rồi từ từ thưa:

— Thưa lão sư, Tiểu sinh nhờ một vị lão tăng trong chùa này chỉ đến đây, và Tiểu sinh đến đây cũng vì lòng hâm mộ lão sư, xin ngài mở rộng lòng từ bi thu nhận tiểu sinh làm đồ đệ.

Vị lão sư, bỗng mở trừng đôi mắt như ngạc nhiên rồi hỏi:

— Ngươi bảo gì? Ngươi muốn đến đây học đạo với ta à? Thật hay đùa vậy?

Từ nguyên Bình dập đầu thưa:

— Tiểu sinh mang một mối oan cừu thật nặng, không có cách nào để rửa hận cho xong, thế nên mới tìm lão sư để thọ giáo.

Vị lão sư bỗng cười ha hả rồi bảo:

— Tìm thầy để thọ giáo hừ... trên đời này, chuyện ấy đâu có phải dễ như nhà ngươi tưởng!

Từ nguyên Bình lộ vẻ thất vọng:

— Nếu lão sư mở lượng từ bi, thu nhận Tiểu sinh làm đồ đệ, sau nầy nếu rửa được mối oan cừu, thì Tiểu sinh này cũng nguyện đem tấm thân hèn mọn để báo đáp cho lão sư.

Vị lão sư bỗng hỏi gặn:

— Nhà ngươi nói có thật tâm không?

Nguyên Bình thề:

— Nếu Tiểu sinh dối trá xin trời tru đất diệt.

Bỗng vị lão sư mở đôi mắt tròn xoe nhìn ra ngoài rồi bảo:

— Họ đến bắt nhà ngươi đó...

Nói xong lão sư liền nhắm nghiền đôi mắt tham thiền như không có việc gì xảy ra.

Nguyên Bình giựt mình quay nhìn ra phía ngoài thấy có bóng người lao xao trong khóm trúc rồi sau đó có mấy tiếng mõ vang lên cốc cốc:

Có người hô lớn:

— Đại đức chưởng môn đã đến...

Chưa dứt lời, thì hai vị Hòa thượng mặc áo vàng đã phóng mình vào tĩnh viện... Đến trước cửa tĩnh thất, hai người đứng dừng lại rồi

liếc mắt nhìn vị lão sư đang ngồi im lìm trong tĩnh thất, sắc mặt có vẻ ngạc nhiên.

Bỗng nhiên hai vị hòa thượng ấy lật đật chắp tay lên ngực cúi mình làm lễ rồi đứng dang ra hai bên, đôi mắt lim dim như 2 pho tượng đá.

Nguyên Bình nhìn kỹ hai vị Hòa thượng áo vàng thấy người nào cũng có vẻ hồng hào quắc thước, hai huyệt thái dương trên mặt đều nổi lên cao, chàng biết đó là những tay tài nghệ tuyệt luân đã có nhiều năm rèn luyện các khoa nội công đến chỗ cao siêu, bất giác chàng thấy rùng mình kinh sợ, tự nhiên chàng sờ tay lên chuôi kiếm, đã biến mất tự hồi nào, nhớ lại thì đã bị bóng đen bí mật đánh rớt trong đêm rồi...

Bên ngoài lại có ba tiếng mõ cốc cốc, sau đó hai vị Hòa Thượng mặc Hồng y phi thân ngang tường mà vào, rồi hai người cũng đi thẳng đến trước cửa tịnh thất chắp tay làm lễ vị lão sư bên trong rồi đứng dang ra hai bên, kề sát hai vị Hòa-thượng áo vàng.

Nhìn thấy mấy vị Hòa thượng vượt qua vòng tường một cách nhẹ nhàng Nguyên Bình biết vị nào cũng tài nghệ tuyệt luân, nếu chàng có giao tranh với từng người một thì cũng không thắng được họ.

Chàng lại nhìn vào phía trong tịnh thất thấy vị lão sư vẫn ngồi im như pho tượng đá, dường như ông không hề quan tâm đến 4 vị Hòa-thượng mới đến.

Nguyên Bình vừa day mặt ra thì từ phía bên ngoài lại có thêm 3 người nữa vượt tường mà vào. Người giữa mặc cà sa vàng viền đỏ, hai bên là hai tiểu sa-di chừng 14, 15 tuổi...

Một tiểu sa di cầm phất trần, còn một tiểu khác tay cầm chiếc thiền trượng rất dị kỳ. Ba người đều bước chầm chậm về hướng tịnh thất.

Nguyên Bình nhìn vị Hòa thượng đi giữa, thấy ông trạc cỡ 50 tuổi, mặt vuông tai rộng, chơn mày dài vòng nguyệt, dáng điệu vừa nghiêm trang vừa hòa ái.

Chàng ngẫm nghĩ:

— Chắc vị này là một chức viên cao trong chùa.

Nguyên Bình còn đang hồi hộp chờ đợi sự bất ngờ thì vị Hòa thượng ấy đã đến trước cửa tịnh thất, bốn vị Hòa thượng trước đều cung kính cúi mình làm lễ.

Vị Hòa thượng mới đến liền cúi đầu đáp lễ miệng niệm:

— A di đà Phật...

Rồi hướng mặt vào phía trong tịnh thất, ông nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

— Tôi là Nguơn Thông, Chưởng môn dòng 32 của Thiếu Lâm tự xin đến yết kiến sư bá.

Nói xong, ông liền quỳ ngay xuống trước cửa, 4 vị Hòa thượng và hai Tiểu sa-di cũng đều quì theo.

Từ phía trong, vị lão sư cũng khẽ nghiêng mình rồi nói vọng ra :

— Bần tăng bị hành phạt của Sư tổ, xin quí vị miễn thứ cho việc tiếp nghinh đáp lễ.

Sư Nguơn Thông mỉm cười, đoạn đứng dậy thưa :

— Đệ tử không dám...

Rồi nhìn xuống đất, thấy mảnh giấy vàng cũ kỹ, sư Nguơn Thông bỗng đổi sắc mặt, ông lại nhìn vào tịnh thất nói tiếp :

— Vì phải giữ chặt qui luật của môn phái, nên đệ tử không tiện đến thăm Sư bá thường, xin người tha thứ.

Bên trong lại có tiếng cười lanh lảnh :

— Thôi hãy bỏ qua chuyện ấy, đó là mạng lịnh của Sư tổ. Nhưng hôm nay chưởng môn chịu khó đến đây, chẳng biết có điều chi chăng ?

Sư Nguơn Thông đáp :

— Đêm qua, đệ tử nghe giới trì viện báo cáo, có người đi lầm vào tịnh thất thánh địa của sư bá : từ mấy đời nay, đây là cấm khu của môn phái, không ai được phép vào đây, nhứt là người ngoài lại càng cấm ngặt, thế nên đệ tử chẳng dám bỏ qui luật của đời trước, đến đây để tìm hiểu việc đã xảy ra.

Nói xong, sư Nguơn Thông liền cầm chiếc Thiền trượng bằng ngọc thạch màu xanh nâng cao lên quá trán.

Từ bên trong, khi thấy sư Nguơn Thông cầm chiếc Thiền trượng giơ lên cao, vị lão sư liền mở to đôi mắt ; hai luồng hào quang sáng chói chiếu thẳng ra ngoài, làm cho mọi người đều hơi giựt mình, duy chỉ có sư Nguơn Thông vẫn bình tĩnh như thường, ông mỉm cười thưa :

— Thưa sư bá, đây là chiếc Thiền trượng, bảo vật di truyền, bây giờ đệ tử xin nắm chặt qui luật, truyền lịnh cho bắt kẻ gian đây.

Từ Nguyên Bình nghe nói đến đây, lòng chàng bỗng thấy hồi hộp vô cùng, chàng nhìn kỹ chiếc Thiền trượng chỉ thấy dài hơn thước rưỡi, trên đầu có khắc hình Phật, chiếc thiền trượng làm bằng ngọc thạch màu xanh, hào quang óng ánh.

Nguyên lai chiếc thiền trượng bằng ngọc thạch xanh này là một

vật chí bảo của Thiếu Lâm tự di truyền cho các vị chưởng môn từ đời trước cho đến nay.

Hễ phàm là kẻ môn đệ của phái Thiếu Lâm, chẳng kể tăng hay tục, nếu thấy Thiền trượng này đều phải quì mọp xuống đất để nghe lịnh của vị chưởng môn. Vì Nguyên Bình không phải là đệ tử của phái Thiếu Lâm nên chàng chưa hiểu quyền uy của chiếc thiền trượng ấy.

Từ phía trong tịnh thất, vị lão sư chú mục nhìn kỹ chiếc Thiền trượng hồi lâu rồi bỗng nhiên ông lộ vẻ buồn rầu đau đớn.

Sau cùng, ông từ từ nhắm mắt rồi chắp tay quì trên chiếc Thiền sàn.

Sư Nguơn Thông thấy vị lão sư đã phục lịnh, nên mỉm miệng cười, ông ta liền thu thiền trượng rồi dặn hai vị Hồng y Hòa thượng đứng kề bên :

— Xin hai vị Hồng y Hộ pháp cứ y theo giới luật thi hành.

Nguyên Bình nghe nói đến đây lòng càng run sợ.

Khi ấy phía bên ngoài, hai vị Hồng y đồng cúi đầu thưa :

— Xin tuân lệnh.

Liền đó hai vị Hồng y kẻ trước người sau đều bước thẳng vào tịnh thất, lại ngay chỗ Nguyên Bình đang đứng.

Khi thấy hai vị Hồng y đã đến gần mình, trong lòng Nguyên Bình thấy vô cùng lo lắng, chàng chưa biết phải bó tay chịu trói hay là phải chống cự cho đến kỳ cùng.

Bỗng chàng nghe bên tai có tiếng dặn nhỏ :

— Ngươi hãy lùi lại, rồi ngồi lên Thiền sàn sát bên ta, nếu có ai gần, cứ chống cự, nếu đối phương có tài lực đến đâu, ngươi cũng đừng sợ.

Bên ngoài hai vị Hồng y vẫn cứ tiến vào, nhìn dáng điệu của hai người, ai ai cũng biết đó là những người có tài nghệ tuyệt luân, nhứt là về khoa nội công trong phái võ.

Khi thấy hai vị Hồng y đã đến gần, Nguyên Bình lật đật thối lui một thước rồi ngồi dựa sát và thiền sàn của vị lão sư.

Hai vị Hồng y đã bước đến gần Nguyên Bình hai người đều chắp tay cúi đầu :

— Hai đệ tử Bách Trí và Bách Cảnh, vâng lịnh Chưởng môn, xin đến bắt kẻ gian đã lẻn vào am náo loạn tịnh thất của Tổ sư. Xin Tổ sư miễn thứ cho tội quấy rầy chốn thánh địa này...

Nói xong, hai người liền niệm :

http://tieulun.hopto.org

— A Di Đà Phật, đoạn đứng lặng im, chắp tay trước ngực như chờ lịnh...

Bên trong vị lão sư lạnh lùng đáp :

— Tuân lịnh Chưởng môn, bần đạo nào có dám sái lịnh can thiệp cho ai... xin hai người cứ tùy tiện !

Lúc ấy, vì vị lão sư ngồi sát phía sau Nguyên Bình, nên không ai thấy rõ thái độ của ông như thế nào, nhưng nghe lời nói lạnh lùng của ông, ai cũng đoán được ông không mấy hài lòng.

Nghe vị lão sư nói, hai vị Hồng y cúi đầu thưa :

— Đệ tử giữ trách nhiệm Hộ pháp, phải làm tròn bổn phận, xin Tổ sư miễn chấp !

Vừa nói xong, sư Bách Trí đã giơ cánh tay phải toan chụp lấy vai của Nguyên Bình. Tuy Bách Trí từ từ duỗi cánh tay ra, mà Nguyên Bình đã thoảng thấy một luồng gió mạnh như thổi tạt vào mặt mình. Chàng kinh hoàng vội đưa cánh tay mặt ra toan đỡ... Nào ngờ Bách Trí chỉ chờ có thế, lão ta liền xoay nhẹ cánh tay thừa thế chụp nhanh lấy cánh tay mặt của Nguyên Bình.

Chàng giựt mình toan rút tay lại, nhưng đã trễ, tay của Bách Trí đã chạm vào tay chàng, tiếp theo sau đó, chàng thấy toàn thân bị ê-ẩm không còn sức lực gì để đối phó được nữa.

Nguyên lai những vị Hộ pháp của Chưởng môn kêu là những đệ tử sau này, nhưng đó là những người có tư chất thông minh lại dày công luyện tập người nào cũng đã có trải qua 3 năm ngồi tọa thiền tại Đạt Ma viện, thế nên người nào cũng có bản lãnh cao cường, Nguyên Bình không sao đối phó nổi.

Nguyên Bình biết mình đã bị đối phương điểm vào huyệt Mạch môn, toàn thân đều bị tê liệt, không sao chống cự được nên chàng đành xuôi tay chịu trói.

Bất ngờ, từ phía sau lưng, bỗng có một ngón tay ấn mạnh vào xương sống chàng, sau đó là một luồng khí ấm chạy thẳng xuống Đơn điền của Nguyên Bình, thân thể chàng lại phục hồi như trước. Biết có lão sư trợ lực, chàng hăng hái hét lên một tiếng rồi phất tay ra phía trước.

★

HỒI THỨ TƯ

Từ Nguyên Bình đánh lui các Cao tăng trong Thiếu Lâm tự...

Nguyên Bình vừa phất tay một cách vô tình, bỗng nhiên nghe Bách Trí khẽ rên lên một tiếng, rồi lão ta thối lui ra sau đến 4, 5 bước, tay mặt của lão đang nắm chặt cánh tay của Nguyên Bình cũng buông ra hồi nào, chàng không hề hay biết.

Bị đối phương đối phó một cách bất thình lình và dữ dội. Bách Trí giựt mình kinh ngạc. Bách Cảnh đang đứng kề bên cũng kinh hoàng thất sắc, và ngoài kia Nguơn Thông đại sư cũng giựt mình không hiểu tại sao đứa gian tế trẻ tuổi ấy mà lại có một trình độ nội công tuyệt vời như thế.

Bách Cảnh nhìn Nguyên Bình, cười lạt :

— Khoa nội công của tiểu Đàn Việt cũng đã đến mức cao siêu rồi đó, bần tăng xin lãnh giáo thêm tài nghệ phi phàm đó.

Vừa nói, Bách Cảnh vừa duỗi tay nhắm ngay đầu Nguyên Bình giáng xuống. Từ khi Nguyên Bình giơ tay một cách vô tình mà gỡ được tay của Bách Trí, lại đánh lui được lão nầy, lòng chàng cũng chưa tự tin ở mình, nên chàng sững sờ nhìn trân Bách Trí đang thối lui.

Đến lúc nghe Bách Cảnh hăm dọa, kế đó lại thấy chưởng phong của đối phương từ trên giáng xuống mạnh gấp mấy lần của Bách Trí, Nguyên Bình luống cuống vội khoa tay trái lên một cách tuyệt vọng. Chàng bỗng giựt mình nghe một tiếng nho nhỏ, hai cánh tay va chạm nhau dữ dội.

Nguyên Bình ngỡ rằng sau cuộc va chạm ấy, chưởng thế của Bách Cảnh sẽ giảm bớt, nào ngờ Bách Cảnh quả thật là tay lợi hại, sau khi bị đối phương chống đỡ, chưởng thế của lão lại càng tăng gia, cứ tiếp tục giáng mạnh xuống đầu của Nguyên Bình.

Lúc ấy Nguyên Bình rất bối rối, vì sau khi chạm dữ dội với Bách Cảnh, chàng thấy toàn thân mình bị ê-ẩm và nóng ran, lúc ấy chàng đã nhăn nhăn mặt mày còn cánh tay trái thì nhức nhối không sao chịu được.

Thấy chưởng thế của Bách Cảnh tiếp tục gia tăng Nguyên Bình đành nhắm mắt chờ chết, nào ngờ phía sau lưng lại có một ngón tay ấn mạnh vào xương sống của chàng, liền đó chàng thấy một luồng sinh lực tràn khắp cơ thể của mình, chàng phấn khởi khoa tay lên gắng gượng đỡ chưởng phong của Bách Cảnh một cách cầu may.

Vừa khoa tay lên, bất ngờ chàng lại nghe Bách Cảnh rên một

http://tieulun.hopto.org

tiếng nho nhỏ, nhìn lại thì Bách Cảnh đã bị một mãnh lực vô hình đánh hất lão văng lên cao, dội vào vách tường đánh sầm một tiếng lớn, làm cho toàn thể tịnh thất bị rung rinh như sắp đổ, bụi cát bay mịt mù.

Từ mấy mươi năm nay, không hề có ai đến quét dọn sửa sang tịnh thất này, trừ ra những cột kèo to, còn rui mè đều bị mục nát, mọt ăn, thế nên khi bị lung lay dữ dội, từng mảnh vụn gỗ mục nát rơi lả tả xuống mặt đất dẫy đầy.

Lúc bấy giờ trong lớp bụi cát mịt mù, Bách Trí Bách Cảnh và Nguyên Bình không một ai nhìn thấy đối phương đang có thái độ xử trí như thế nào.

Còn bên ngoài, vì có bản lãnh nội công siêu phàm nên Nguơn Thông Đại sư nhìn vào thấy lờ mờ như Bách Cảnh đã bị thương nặng, sau khi bị đánh lui vào tường, ông ta chưa đứng dậy nổi, còn Bách Trí đang dùng tay trái che mặt, còn tay phải thì giơ lên ngang ngực để đề phòng... Trong lúc đó thì Từ nguyên Bình vẫn ngồi xếp bàn tròn trên Thiền sàn, đôi tay bụm mặt.

Trong tịnh thất, bụi cát bay lần lần mọi người đều có thể nhìn thấy nhau một cách rõ ràng...

Lúc bấy giờ Bách Trí không còn nghĩ gì đến việc chiến đấu nữa, lão ta cúi xuống ôm Bách Cảnh rồi phóng mình ra ngoài. Sư Nguơn Thông bước tới, khẽ nhíu mày, rồi nhìn kỹ thương thế của Bách Cảnh rồi bảo :

— Thương thế nặng lắm, đã động đến nội tạng, mau đem về Đạt Ma viện để chạy chữa cho gấp.

Bách Trí cúi đầu thưa :

— Xin tuân lịnh.

Nói xong Bách Trí liền ôm Bách Cảnh ra đi.

Nguơn Thông Đại sư lại sang bảo hai Tiểu sa-di :

— Hai tiểu đồ hãy đứng canh chừng ngoài cửa nhé !

Sư Nguơn Thông giơ tay cầm chiếc thiền trượng ngọc thạch từ từ đi thẳng vào tịnh thất, hai vị sư áo vàng cũng đi theo sau, hầu hai bên tả hữu.

Bên trong, Từ nguyên Bình thấy sư Chưởng môn của Thiếu Lâm tự từ từ bước vào, chàng ta rùng mình khiếp sợ, chỉ biết trố mắt nhìn sư Nguơn Thông bước lên từng bước.

Bỗng chàng giựt mình vì từ phía sau lại có ngón tay chạm vào lưng chàng và tiếp theo là lời dặn nho nhỏ :

— Đối phó ngay, đừng để đối phương lại gần.

Nguyên Bình lại thấy cơ thể nóng ran, chàng vội vàng khoát tay phải lên, trong lúc đó sư Nguơn Thông bỗng đứng khựng lại, trố đôi mắt nhìn thẳng vào mặt Nguyên Bình, chàng bỗng thấy hồi hộp nên vội vàng buông thõng cánh tay xuống.

Trong lúc đó, thì nhanh như chớp, hai nhà sư mặc áo vàng đã lẹ làng phóng mình tới.

Thấy hai địch thủ tấn công quá mãnh liệt, Nguyên Bình vội vàng đưa hai tay lên chống đỡ theo bản năng tự vệ thông thường của mọi người.

Nào ngờ Nguyên Bình vừa phất tay lên thì hai nhà sư áo vàng bỗng rên lên mấy tiếng nhỏ rồi bị đánh hất ra ngoài.

Từ phía ngoài, thấy Nguyên Bình đánh hất luôn một lượt hai đồ đệ của mình, Đại sư Nguơn Thông rất kinh ngạc, ông ta liền ngậm Thiền trượng vào miệng, và giơ hai tay ra chụp hai vị sư áo vàng lại.

Mặc dầu đã cứu được hai đồ đệ ; nhưng vì chưởng thế của Nguyên Bình quá mạnh nên sư Nguơn Thông phải thối lui đến ba bước.

Nguyên Bình kinh ngạc, trố mắt nhìn không hiểu rõ tại sao hôm nay chưởng thế của mình lại quá mãnh liệt, đánh lui được cả người Chưởng môn của Thiếu Lâm tự.

Còn đang bàng hoàng và phấn khởi chàng bỗng nghe phía sau lưng có tiếng dặn thêm :

— Đánh thêm mấy đòn nữa, để cho chúng thối lui khỏi tịnh thất này đi.

Từ phía sau ngón tay lại ấn mạnh vào xương sống chàng. Nguyên Bình lật đật khoa tay phóng ra một chưởng.

Lúc đó, sư Nguơn Thông hai tay còn đang nắm hai vị sư áo vàng chưa kịp để xuống đất, bỗng nhiên ông thấy có một sức mạnh phi thường ép mạnh vào người, vì tay đang bận không sao đối phó kịp nên sư Nguơn Thông lật đật vận dụng chân khí để chịu đựng với đòn chưởng mãnh liệt ấy.

Mặc dầu đã chuẩn bị chịu đựng, nhưng toàn thân sư Nguơn Thông như bị một sức mạnh ngàn cân đẩy tới, ông không sao gượng được đành phải chịu thối lui ba bước. Nhìn xuống đất thì những vết chân của sư Nguơn Thông đã ấn sâu xuống đất bằng cả lóng tay.

Chịu đựng xong đòn chưởng mãnh liệt ấy, sư Nguơn Thông

http://tieulun.hopto.org

cũng thấy choáng váng cả mặt mày, ông ta cúi xuống nhổ ra một búng máu tươi.

Tuy bị đánh lui đến hộc máu, nhưng sư Nguơn Thông là người có đạo pháp cao siêu nên thần trí ông vẫn bình tĩnh như thường, ông đã hiểu hết mọi bí ẩn bên trong tịnh thất. Cầm chiếc Thiền trượng ngọc thạch trao cho Tiểu sa-di, ông liền quay mặt vào phía Tịnh thất chắp tay cúi đầu miệng niệm A Di Đà Phật rồi cung kính thưa :

— Tội đệ tử thật là đáng chết vì đã dám mạo muội phạm đến sư bá. Tuy đã được sư bá răn dạy, nhưng đệ tử không hề dám buồn rầu oán hận gì.

Thừa kế nghiệp của các vị tiên sư, đệ tử làm tròn trách nhiệm mình là phải giữ chặt các giới luật đã có từ trước tới nay. Chỗ tĩnh tu của sư bá là nơi cấm địa, chẳng những tăng chúng trong chùa không ai được phép xâm nhập mà cho đến người ngoài cũng không ai dám bén mảng vào.

Nếu có kẻ nào xâm phạm đến cấm địa này, tức là đã làm tổn thương đến danh dự của môn phái, mà cũng là trái với lịnh cấm của các vị Tiên sư, thế nên đệ tử mới làm gan đến đây bắt kẻ gian tế để trị tội, nào ngờ sư bá lại che chở người ngoài, không muốn cho các đệ tử thi hành nhiệm vụ, tưởng đó cũng là việc bất đắc dĩ và khổ tâm cho sư bá lắm.

Nhưng về phần đệ tử, chúng tôi phải giữ chặt giới luật của môn phái, nên sẽ triệu tập tất cả các vị trưởng lão để thương nghị rồi sau đó sẽ đến đây để chờ lịnh của sư bá trách phạt, để tạ tội dám xúc phạm đến người tôn trưởng...

Nói xong, sư Nguơn Thông liền cúi mình làm lễ, đoạn quay quả ra về...

Từ lúc nhìn thấy sư Bách Trí đã bị Nguyên Bình đánh lui, trong lòng sư Nguơn Thông đã có hơi nghi ngờ sư bá đã ám trợ Nguyên Bình. Kịp đến khi sư Nguơn Thông bị một chưởng quá độc hiểm của Nguyên Bình, ông hiểu rõ rằng điều nghi ngờ của mình quả thật không sai, vì một lẽ rất dễ hiểu là Nguyên Bình chỉ vừa mới được lối 20 tuổi, nếu giả sử như vừa mới lọt lòng mẹ mà Nguyên Bình đã đi tầm sư học đạo đi nữa, thì cho đến tuổi nầy chàng ấy cũng không sao đạt đến mức tài nghệ dị thường như thế.

Mặc dầu Nguơn Thông chưa từng được yết kiến vị sư bá trong tịnh thất, nhưng ông cũng đã từng nghe sư phụ thuật lại tài nghệ tuyệt luân của con người ấy...

Nghĩ đến một bậc tài hoa tuyệt thế, vì trong phút chốc lỗi lầm mà phải bị giam cầm trọn đời trong tịnh thất, bất giác sư Nguơn Thông thở dài... Nghĩ đến đây Đại sư liền quay mặt lại nhìn tịnh thất, thấy bên trong Nguyên Bình vẫn còn ngồi sừng sững, án mất cả vị sư bá đang ngồi phía sau.

Bỗng đâu Nguơn Thông thấy ngực mình đau nhói, cổ họng nhột, ông liền cúi xuống nhổ thêm một búng máu tươi, ông lật đật ngưng thần, điều hòa hơi thở vận động nội tạng, điều hòa khí huyết trong giây lát rồi nương theo hai Tiểu sa-di và hai vị Hòa thượng mặc áo vàng đi chậm chậm vòng qua mấy khóm trúc trở về...

∴

Ngồi trong tịnh viện nhìn ra, khi thấy bóng mấy người đã khuất, Nguyên Bình liền bước xuống thiền sàn quay mình lạy tạ vị lão sư :

— Nếu không có lão sư yểm trợ, thì chắc tiểu sinh phải mất mạng nơi đây rồi...

Vị lão sư cười lạt :

— Trong cửa Phật, phải biết trọng điều từ bi, nếu giả sử như không có ta thì bọn họ cũng không dám làm hại ngươi đâu.. Hừ, cũng tại nhà ngươi đã phạm vào cấm khu, thế nên ngươi phải chịu nhiều điều khổ não, chuyện ấy cũng đáng lắm !

Nghe nói đến đây Nguyên Bình bỗng thấy run sợ vô cùng, chàng ngầm nghĩ :

— Tất cả đều do ông ấy sai khiến, bảo ta đối phó... nhưng tại sao bây giờ ông ấy lại bảo ta phải chịu nhiều khổ não ?

Tuy nghĩ như thế, nhưng Nguyên Bình không dám nói ra, bỗng nhiên vị lão sư ngước mắt lên bất thình lình rồi cười lớn, tiếng cười rất lạ lùng, không thể nào phân biệt được đó là tiếng cười hay tiếng khóc. Nguyên Bình không biết phải hành động ra sao nên lật đật quì ngay xuống đất.

Cười một hơi dài, vị lão sư lại ngưng, Nguyên Bình ngửng mặt nhìn lên, thấy trên mi mắt người có ngấn nước mắt ươn ướt, chàng biết trong lòng người hào hoa tuyệt thế ấy đang chứa những điều u uất, thê lương, lòng chàng cũng cảm thấy bùi ngùi.

Vị lão sư bỗng ôn tồn hỏi Nguyên Bình :

— Ngươi muốn được học những gì ở ta ?

Nguyên Bình vui mừng cúi rạp đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu sinh chỉ có một lời nguyện là được học những gì có chép trong pho Đạt Ma kinh.

Vị lão sư bỗng gật gật đầu rồi mỉm cười :

— À, ra ngươi muốn học một môn mà trên đời này ít có ai bước tới được... 20 năm... phải 20 năm mới có thể học được.

Nguyên Bình ngạc nhiên :

— Thưa lão sư, phải hơn 20 năm kia à ?

Vị lão sư nghe Nguyên Bình hỏi một cách ngớ ngẩn, ông ta cười dài. Thấy lão sư vui, chàng mới dám nhìn thẳng vào mặt ông, bất giác chàng lộ vẻ ngạc nhiên đến cực độ : người già râu tóc đều bạc phơ, sống trong cảnh tịch liêu buồn thảm như thế nầy mà da dẻ vị lão sư vẫn hồng hào tươi nhuận như người trẻ đôi mươi.

Có lẽ bây giờ đây vị lão sư ấy mới có một niềm vui chân thật... vui là vì ông đã trải qua một đoạn đường dài đầy gian khổ trong học tập mới được nhớ ngày nay : ngày mà bọn hậu sinh phải đều lui bước trước uy lực gián tiếp của ông...

Bỗng vị lão sư dường như nhớ ra điều gì, sắc mặt ông nghiêm nghị lạ thường, ông thở dài, lim dim đôi mắt rồi bảo Nguyên Bình :

— Phương pháp tu luyện trong pho Đạt Ma thật là huyền diệu, đừng nói chi 20 năm, có khi đến ba, bốn mươi năm lao tâm khổ trí mà có chỗ cao thâm còn chưa hiểu nổi được.

Phải biết rằng những chuyện thành công lớn lao trên đời nầy chẳng phải cầu may mà được, có khi cũng gặp một vài trường hợp bất ngờ của kẻ tả đạo bàng môn, họ thành công bằng con đường tắt, nhưng về sau di hại vô cùng.

Trong suốt đời, bần đạo đã gặp một chuyện bất ngờ như thế, có một người đã thành công bằng con đường tắt mà người ấy lại là một người đàn bà mới thật là chuyện hi hữu...

Nguyên Bình nghe nói rất vui mừng, chàng à... một tiếng rồi lật đật hỏi :

— Thưa lão sư như thế thì chắc con không thể nào học đạo được phải không ?

Rồi nhớ lại chuyện đã qua, Nguyên Bình tưởng chừng như oan cừu không bao giờ rửa được, bất giác chàng khóc rấm rức.

Vị lão sư bỗng giơ tay xoa lấy mái tóc của chàng rồi bảo :

— Ta cũng đoán được một phần tâm sự của con rồi, thế cho nên con mới mạo hiểm đến đây để toan mượn tạm pho Đạt Ma kinh, để nhờ đó mà rửa được mối oan cừu.

Rồi lại thở dài, ông nói tiếp :

Nhưng chuyện khó khăn ấy, không phải chỉ một mình con không làm được. Sau này dầu có muôn ngàn năm nữa, bất cứ là ai, dù cho có bản lãnh siêu phàm đến đâu, cũng không thể nào rờ tay tới pho kinh Đạt Ma ấy được...

Nguyên Bình lại thưa :

— Con chỉ muốn đọc được pho kinh ấy, rồi rửa được mối oan cừu thì thôi, chớ con không hề có ý nghĩ tranh bá đồ vương nơi chốn võ lâm giang hồ mà làm gì.

Vị lão sư chậm rãi giải thích :

— Chữ nghĩa trong pho kinh thật là huyền diệu, chỉ riêng về việc giảng nghĩa những chỗ khó cũng đã mất ba năm rồi, sau đó còn phải luyện tập ít nhứt trong một thời gian là 20 năm nữa, và càng luyện tập mới càng hiểu rõ thêm những chỗ huyền diệu trong pho kinh.

Như một từ phụ dạy dỗ con, Nguyên Bình thấy vị lão sư ôn tồn vừa từ ái, nên chàng sinh lòng kính mến vô cùng...

Vị lão sư lại tỏ ra lo ngại :

Hai mươi năm, trong thời gian khá dài ấy, biết đâu kẻ thù của con đã chết mất rồi ?

Nguyên Bình rớm nước mắt :

Như thế thì đời con, không thể nào rửa được oan cừu rồi ?

Vị lão sư trầm ngâm trong giây lát rồi vụt bảo Nguyên Bình :

Pho Đạt Ma kinh tuy thật là huyền diệu nhưng không có chỗ nào nói về cách chiến thắng đối phương, mà cũng không thể chọn một đoạn trọng yếu nào để luyện tập riêng, cũng như không thể cố gắng mà đi cho mau được, thế nên ta e kiếp nầy con không thể luyện qua những phương pháp trong pho kinh ấy được.

Vượt qua muôn ngàn gay go, gian khổ, Nguyên Bình đánh liều độn nhập Thiếu Lâm tự với mục đích là trộm cho được pho kinh Đạt Ma huyền diệu, nhưng bây giờ thì nghe lão sư nói rõ sự thật khó khăn ấy, lòng chàng bỗng thấy vô cùng chán nản, chàng thở dài hỏi vị lão sư :

Như thế thì con đã hết hy vọng học tập pho kinh quí báu ấy rồi !

Vị lão sư ôn tồn bảo chàng :

Sự thật trong phái Thiếu Lâm chúng ta, không thiếu gì những môn học huyền diệu, nếu con có thể rán học những điều thực dụng

http://tieuan.hopto.org

thì có lẽ còn có ích hơn là đi trộm pho kinh để luyện tập theo đó.

Từ nguyên Bình có ý mừng nên hỏi thêm :

— Kẻ thù của con hiện nay là một tay vô địch trong giới lục lâm hắc đạo, tài nghệ tuyệt luân, tánh tình lại hiểm độc, bè đảng cũng đông, mưu kế khó lường.

Vị lão sư bỗng thở dài rồi chặn ngang :

— Trải qua 60 năm trong tịnh thất này, bần đạo đã thấu ngộ được rất nhiều điều trong pho Đạt Ma kinh, nhưng bần đạo cũng biết rõ mình chưa phải là người vô địch trong thiên hạ.

Không phải bần đạo sợ mang tội phản đạo phản thầy đem pho kinh huyền diệu ấy dạy cho người khác, nhưng bần đạo chỉ e tiểu sinh không báo được thù mà thôi.

Bỗng nhiên ông từ từ lim dim đôi mắt như để suy tư, và cũng từ lúc bấy giờ, Nguyên Bình cảm thấy từ đầu của vị lão sư lần lần phát ra một làn khí ấm : có lẽ ông đang vận dụng não lực để tìm cách giải quyết một vấn đề khó khăn.

Nguyên Bình nhìn sửng lão sư, chàng biết đây là giờ phút quan trọng nhứt của đời chàng. Chỉ trong giây lát, chàng có thể hoặc trở thành một đồ đệ của vị lão sư và sau đó sẽ trả được thù, hay là cũng có thể bị đưa ra khỏi chốn nầy.

Vị lão sư lại từ từ mở đôi mắt nhìn Nguyên Bình :

— Sáu mươi năm nay, đã có biết bao thay đổi trên cuộc đời, bần tăng cũng đã bị lãng quên trong giới hiệp khách giang hồ, riêng về bần tăng, lòng này cũng muốn thoát ly thế giới này nhưng trong lòng còn đang mang nặng một tâm tư nên chưa có thể an tâm mà trở về cõi Phật...

Lúc bấy giờ, từ trong chùa tiếng chuông trống vang lên, làm cho vị lão sư phải ngưng lời trong giây phút.

Từ nguyên Bình lắng nghe, tiếng chuông trống ấy rất khẩn cấp lạ thường, vị lão sư bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, rồi đợi lúc chuông trống đã chấm dứt ông mới chậm rãi bảo :

— Đó là tiếng chuông trống khẩn cấp của Thiếu Lâm tự dùng để triệu tập một cuộc hội bàn khẩn cấp, tất nhiên là các trưởng lão trong chùa, các trụ trì, các viện đều tập họp tại Đạt Ma viện để bàn phương pháp đối phó với bần đạo đây.

Từ Nguyên Bình ngạc nhiên hỏi :

— Lão sư là sư bá của vị đương kim Chưởng môn chùa này, có lẽ đâu ông ta lại dám đối phó với lão sư sao ?

Vị lão sư mỉm cười chua chát :

— Trong Thiếu Lâm tự này tuy kẻ lớn người nhỏ đều có phân biệt rõ ràng, nhưng người Chưởng môn là kẻ trên quyền hơn hết...

Vì ta đã hạ thủ hơi mạnh, làm cho anh ta phải thổ huyết đến mấy lần, đó là việc không nên làm... Nếu anh ta ra lịnh thì tất nhiên những cao thủ trong 4 dòng Tuệ, Nguơn, Bách, và Thiên sẽ tụ tập tại đây để bao vây bần đạo...

Nguyên Bình nghe nói rất lấy làm lo lắng, chàng ngẫm nghĩ :

— Số tăng chúng trong Thiếu Lâm tự này có đến hơn mấy ngàn còn các tay cao thủ trong 4 dòng cũng có hơn 100, nếu như họ đồng lòng đến đây, thì dầu cho sư tổ Đạt Ma có sống lại cũng khó lòng đương cự, thế thì chuyện này hung đa kiết thiểu, đáng lo ngại lắm.

Nguyên Bình còn đang lo nghĩ miên man bỗng nghe vị lão sư gọi :

— Này con, chúng ta đánh cá nhau một cuộc chơi, con có bằng lòng không ?

Trước tình hình gay go nguy ngập, Nguyên Bình thấy vị lão sư không có chút gì bận tâm lo lắng mà lại còn rủ mình đánh cuộc chơi một cách thảnh thơi, chàng chưa hiểu ra sao, nhưng cũng cố đáp cho qua :

— Lão sư đã dạy, con xin vui lòng tuân theo, nhưng con chưa hiểu rõ là phải đánh cuộc gì ?

Vị lão sư cười ha hả :

Ồ ! Chuyện này dễ lắm, con hãy ngồi lên đi rồi sẽ biết...

Thấy lão sư có sắc vui, Nguyên Bình cũng yên lòng và nghĩ thầm trong bụng :

— Dù có nguy hiểm đến đâu mà được cùng chết với một tài ba trác tuyệt như thế, ta cũng vui lòng...

Nguyên Bình liền xích lại gần Thiền sàn ngồi kề một bên lão sư.

Chàng rất lấy làm lạ mà thấy ông cứ nhìn quanh quất chung quanh gian phòng như tìm kiếm một vật gì.

Chàng nghĩ thầm :

Chắc ông ta đang tìm một đầu đề để đánh cuộc.

Bỗng nhiên Nguyên Bình thấy lão sư dùng cánh tay trái phất ngang mình rồi duỗi thẳng cánh tay mặt ra phía trước. Chàng thấy một làn gió nhẹ lướt qua mặt, rồi mắt bị che hẳn, đến chừng chàng nhìn thấy như thường thì vị lão sư đã cười ha hả mà nói chàng :

http://tranlunhoang.org

— Này đánh cuộc đây nhé ! Đố con trong bàn tay ta có gì ?

Nguyên Bình định thần nhìn kỹ, thấy đôi bàn tay của lão sư đang bụm chặt, sắc mặt ông rất vui vẻ dường như ông cho cuộc giải trí này rất hào hứng.

Nguyên Bình còn đang ngơ ngác chưa biết phải đoán ra sao thì vị lão sư đã nghiêm trang bảo :

— Việc đánh cuộc này rất quan hệ, nếu con đoán sai, thì ta sẽ đuổi con ra khỏi chốn này lập tức, như thế thì đừng hòng xin thọ giáo với ta...

Vừa nói đến đây, từ trong chùa, bỗng có ba tiếng trống vang lên rền và kế đó là ba tiếng chuông ngân dài. Bên ngoài tịnh viện lại có tiếng trầm ấm vọng vào :

— Đại sư huynh mạnh giỏi, tiểu đệ là Tuệ Quả đến thăm sư huynh đây.

Bên trong vị lão sư hơi kinh ngạc, nhưng ông bình tĩnh đáp :

— Mô Phật, tiểu huynh cũng mạnh, sư đệ về chùa hồi nào vậy !

Một làn gió thoảng bên ngoài trước cửa tịnh thất đã có một nhà sư đứng sừng sững.

Nguyên Bình nhìn kỹ, thấy đó là một lão tăng tuổi trạc cỡ lối 80, mặc áo cà sa màu xám, ông đứng chắp tay cúi đầu cung kính thưa :

— Tiểu đệ về chùa ba hôm nay.

Bên trong vị lão sư khẽ liếc mắt nhìn vị lão tăng đứng bên ngoài rồi bảo :

— Phải sư đệ tuân lịnh của Chưởng môn đến đây bắt người bạc phước nầy không ?

Tuệ Quả thưa :

— A Di Đà Phật, tiểu đệ không dám...

Vị lão sư lại cười :

— Nếu Chưởng môn đã ra lịnh thì sư đệ làm sao chẳng tuân lời cho được ?

Tuệ Quả đứng khựng hồi lâu rồi thưa :

— Thực ra tiểu đệ không dám trái lịnh Chưởng môn, người đã cầm chiếc Thiền trượng bằng ngọc xanh của Sư tổ.

Vị lão sư mỉm cười :

— Đó là chuyện dĩ nhiên, thôi sư đệ ở đây bất tiện lắm, sư đệ nên rời khỏi vùng có lắm điều rắc rối này, để tránh khỏi điều phiền lụy về sau...

Chỉ có nói bấy nhiêu lời, vị lão sư không hề chú ý đến sư Tuệ Quả nữa, ông day qua phía Nguyên Bình bảo :

— Nếu con đoán trúng vật gì trong tay ta thì con thắng cuộc, ta phải làm hết sức ta để cho ý nguyện con đạt thành.

Nghe lão sư nói, Nguyên Bình rất lo lắng, chàng biết đây là phút quan trọng nhứt trong đời mình, rửa mối oan cừu có được hay không là cũng do trí thông minh của mình trong lúc này, vì nghĩ như thế chàng rất dằn đo suy nghĩ :

Đứng bên ngoài, sư Tuệ Quả rất cảm thương cho thân thế của sư huynh mình. Nhớ lại trước kia, khi còn sống gần nhau cùng học đạo, ông được người sư huynh nhân hậu ấy giúp đỡ thật nhiều, giờ đây con người ấy sắp lâm vào một đại họa khôn lường, nhưng là một sư đệ, ông không có cách gì để cứu sư huynh mình, nghĩ đến đây sư Tuệ Quả buồn rầu đến rơi nước mắt, ông liền lặng lẽ quay về.

Trong lúc đó thì Nguyên Bình đang nhìn khắp nơi trong tịnh thất, tìm một dấu vết để có thể đoán món vật trong tay của vị lão sư, vì chàng biết chắc rằng vật ấy, vị lão sư đã tìm trong phòng nầy.

★

HỒI THỨ NĂM

Vừa học Đạt Ma kinh, Nguyên Bình vừa giao tranh với các Cao thủ trong Thiếu Lâm tự.

Nguyên-Bình còn đang ngó quanh quất trong phòng, bỗng nhiên một số cát bụi từ trên trần nhà đổ ào xuống đất : con dơi đập cánh bay ra... Chàng vụt nghĩ :

— Hay là hồi nãy, khi che mặt ta, lão sư đã chụp con dơi ?

Vì nghĩ như thế, nên Nguyên Bình vụt nói liền :

— Lão sư đã nhốt con dơi trong tay chớ gì ?

Vị lão sư gật gật đầu rồi buông hai tay : một con dơi đập cánh phóng mình bay tuốt...

Khi thấy mình thắng cuộc một cách may mắn, có ảnh hưởng rất tốt đến tương lai của mình, Nguyên Bình rất đỗi vui mừng, nhìn lại thì thấy vị lão sư đang ngồi thẳng lưng, đôi mắt lim dim miệng đang tụng niệm những gì không rõ...

Chỉ trong giây phút, vị lão sư vụt mở mắt rồi bảo Nguyên Bình :

— Con đã thắng cuộc, bây giờ con muốn thọ giáo môn gì cứ

http://tieulun.hopto.org

nói thẳng ra, thời gian không còn nhiều cho chúng ta đâu, ta sẽ hết sức mình, còn thành hay bại là đều do tài trí ở con mà ra đó...

Nguyên Bình biết thế nào tòa tịnh thất này cũng bị các vị cao tăng trong Thiếu Lâm tự bao vây tấn công trong một thời gian rất gần đây, vì thế mà vị lão sư mới bảo thời gian không còn nhiều.

Nguyên Bình liền chấp tay thưa ngay :

— Con xin được học khoa Thượng thừa Nội công tâm pháp trong pho Đạt Ma kinh !

Vị lão sư bỗng nghiêm sắc mặt lạnh lùng bảo Nguyên Bình :

— Được, nhưng con phải nhớ cho kỹ rằng, con được học tập đây là do con thắng cuộc mà ra, ta với con tuyệt nhiên không có nghĩa thầy trò gì cả, con có hiểu như thế không ? Và con phải nhớ luôn luôn trong lòng rằng, sau này khi ra đời con không được phép xưng mình là môn đệ của phái Thiếu Lâm nhé !

Nguyên Bình nghe vị lão sư dặn mình như thế, trong lòng chàng thấy hơi buồn buồn, chàng muốn gắng gượng xin với lão sư cho giữ được nghĩa thầy trò phải đạo, nhưng khi nhìn lên thấy sắc mặt ông quá rắn rỏi, nên Nguyên Bình sợ sệt mà không dám nói gì cả...

Chàng ngẫm nghĩ.

— Khoa Thượng Thừa Nội công là một tuyệt kỷ bí truyền của phái Thiếu Lâm, việc truyền thọ cho đệ tử phải rất dè dặt cẩn thận, nếu ta nhận lão sư là thầy, thì nhứt định là phải giữ chặt những qui luật của phái Thiếu Lâm, và như thế ta sẽ bị nhiều điều ràng buộc, nhứt là việc truyền thụ tài nghệ cho người khác.

Phân biệt rõ điều lợi hại, Nguyên-Bình liền cúi đầu thưa :

— Lời thầy dạy con xin ghi tạc tận đáy lòng.

Vị lão sư gật đầu ra dáng vừa lòng, ông mỉm cười :

— Được lắm, bây giờ ta lại đánh cuộc thêm một lần nữa, con có bằng lòng không ?

Nguyên Bình nghe nói, trong lòng hơi ngạc nhiên, chàng nhíu mày nghĩ thầm :

— Vị lão sư này sao ưa đánh cuộc quá ! Mới đây nhờ may mắn bất ngờ mà ta mới thắng được, nếu bây giờ đánh cuộc nữa thì nhứt định là ta phải bị thua rồi... Đâu có lẽ ông thay đổi ý kiến một cách mau lẹ bày ra cuộc này để không truyền thọ cho ta ?

Vì chưa hiểu rõ ý định của vị lão sư, nên Nguyên Bình cứ đứng tần ngần mà không nói được một lời nào.

Vị lão sư bỗng nhìn chàng, cười lớn :

— Thôi, con đừng nghi ngờ gì cả, hễ một lời ta đã hứa thì không bao giờ ta quên. Lần đánh cuộc này chỉ có mục đích giúp thêm cho con mà thôi. Nếu con thắng cuộc, ta sẽ trao tặng thêm cho con một bảo vật vô song, nhờ đó con sẽ thắng được kẻ thù một cách dễ dàng. Còn nếu con bị thua cuộc, thì dễ lắm, ta sẽ nhờ con tìm một người, để nói lại tất cả những điều đáng buồn mà ta với con đã trải qua trong những ngày sống trong tịnh thất này.

Nói xong vị lão sư liền ngồi thẳng, lim dim đôi mắt, nét mặt nghiêm trang nhưng thoáng có đôi chút buồn buồn... Ông liền chắp tay trước ngực miệng van vái :

— Xin Đức Phật mở rộng lòng từ bi, tha thứ tội cho đệ tử.

Tuy chưa biết rõ vị lão sư sẽ nhờ mình tìm người nào, nhưng khi thấy ông có vẻ lo lắng, buồn buồn như thế, chàng nghĩ rằng chắc người ấy rất quan trọng, trước kia đã từng thân thiết rất nhiều với vị lão sư... Chàng thấy mình có bổn phận phải thi hành nhiệm vụ đó, thế nên chàng quả quyết thưa :

— Chuyện tìm người để trao lời ký thác của sư phụ là nhiệm vụ của con, hà tất phải đánh cuộc làm gì.

Xin thầy cứ cho con biết người ấy tên họ là gì, quê quán ở đâu, nếu con được ra khỏi chốn này, là nhứt định con sẽ đi tìm...

Vị lão sư gật đầu ra dáng hài lòng :

— Bình sinh ta rất ít nhờ vả ai, bây giờ ta không còn sống được bao lâu nữa, không nên làm trái với lề lối cũ, ta phải đánh cuộc một phen nữa mới được.

Nguyên Bình biết vị lão sư đã quyết định, chàng liền thưa :

— Ý thầy đã quyết, con xin tuân lời.

Vị lão sư cười :

— Vừa qua ta ra đề đố con, bây giờ tới phiên con, như thế mới công bình.

Nguyên Bình ngẫm nghĩ trong giây lát rồi thò tay vào bọc lấy ra hai đồng tiền thưa :

— Hiện nay trong tay con có hai đồng tiền, bây giờ con bỏ trở vô túi, thò tay vào bóc ra, xin lão sư hãy đoán coi tiểu sinh cầm ra mấy đồng.

Vị lão sư cười :

— Ý đó rất hay và rất công bình, vậy con hãy thi hành đi.

Nói xong lão sư ngồi lim dim đôi mắt tĩnh tọa.

Trong ý Nguyên Bình, chàng muốn cho vị lão sư thắng cuộc, để

http://beulun.hopto.org

chàng có thể giúp cho ông việc quan trọng là đi tìm người ký thác tâm sự, thế nên chàng nghĩ :

— Nếu mình cầm tiền ra, thế nào lão sư cũng nhìn thấy hình dáng bàn tay của mình mà đoán được, nay ông lại nhắm mắt, không nhìn thì làm thế nào đây ?

Chàng lại nghĩ ra cách khác, là có ý cầm đôi đồng tiền vào bàn tay, cho chạm khẽ nhau để vị lão sư nghe mà đoán cho trúng.

Nắm xong tiền Nguyên Bình liền đưa tay ra hỏi :

— Lão sư đoán coi Tiểu sinh cầm mấy đồng ?

Lão sư vẫn lim dim đôi mắt bảo :

— Một đồng...

Nguyên Bình giựt mình lo lắng, chàng vụt nẩy ra một kế, liền lật đật nói lớn :

— Hay lắm sư phụ đoán trúng rồi...

Nói xong, chàng lật đật toan thò tay vào bọc liền nhưng lẹ như chớp vị lão sư đã dùng tay trái điểm ngay huyệt mạch môn ở tay phải của Nguyên Bình làm cánh tay chàng tê liệt hẳn, và chàng phải mở bàn tay ra, hai đồng tiền rớt loảng xoảng trên mặt đất...

Vị lão sư thở dài :

— Lòng con thật là trung hậu, ta đã đoán sai ý con rồi ! Thôi con hãy dọn lòng cho trong sạch để chuẩn bị thọ giáo ngay đi. Thì giờ không có nhiều, con nên nhớ. Ta sẽ dạy gấp cho con các môn : Dịch cân, Tẩy tủy, vào các yếu quyết trong Vô thượng tâm pháp.

Nói xong lão sư liền xoa vào huyệt Thiên linh để giải huyệt Mạch môn bị điểm cho Nguyên Bình. Vị lão sư lại xoa thêm mấy chỗ, chỉ trong giây lát mà chàng thấy toàn thân thơ thới, đầu óc nhẹ lâng lâng.

Vị lão sư liền nghiêm giọng đọc :

« Ngũ tâm hướng thiên, Vạn niệm tập nhứt đạo dẫn thổ nạp, Công chư quan tiết, Câu lực dịch quân, Chuẩn suy vi tráng ».

Chưa giảng giải kỹ từng đoạn cho Nguyên Bình được thì từ phía bên ngoài tịnh thất tiếng chuông bỗng nổi lên vang rền và tiếng niệm Phật vang lên văng vẳng làm cho Nguyên Bình bị lo ra.

Vị lão sư lật đật buông bàn tay đang ấn trên huyệt Thiên linh của Nguyên Bình, rồi thở dài bảo :

— Các Cao thủ thuộc dòng Tuệ, Nguyên, Bách, Thiên đã đến ngoài tịnh viện rồi, chắc khó tránh khỏi một cuộc giao tranh ác liệt rồi.

Nhìn mặt Nguyên Bình vị lão tăng hỏi :

— Con có thể tập trung tinh thần để nghe lời thầy giảng dạy

trước tình hình rắc rối này hay không ? Chúng ta không có nhiều thì giờ để chờ đợi cơ hội thuận tiện hơn.

Nguyên-Bình quả quyết .

— Xin sư phụ an lòng, dầu cho có ngồi dưới đao kiếm búa rìu, con cũng quyết tịnh tâm học tập.

Vị lão sư tỏ vẻ lo lắng :

— Tuy ta biết con xem cái chết nhẹ như lông hồng, nhưng trước hoàn cảnh nầy cũng khó mà để tâm chuyên nhứt vào việc học tập cho được.

Ta là người môn đệ của phái Thiếu-Lâm, nếu có giao tranh với bọn họ, tất nhiên là phải nhờ bàn tay của con là người ngoài. Vừa đối phó vừa học tập ta sợ con không tập trung được tinh thần, rủi mà hiểu sai hay quên đi một câu là có thể bị thất bại cho sau nầy rất lớn...

Bên ngoài tiếng chuông bỗng dứt hẳn, phía rào có tiếng người hô lên dõng dạc :

— Chưởng-môn đời thứ 32 của Thiếu-Lâm tự cùng với các đệ tử bốn dòng Tuệ, Nguơn, Bách, Thiên, đến Hối tâm thiền viện, xin Tuệ-Không sư tổ hãy tiếp Chưởng-môn pháp giá.

Bên trong vị lão sư nhếch mép cười chua chát :

— Đã 60 mươi năm rồi, ta chưa hề được nghe ai nhắc đến pháp-hiệu của ta bao giờ !.

Nguyên-Bình giựt mình kinh ngạc :

— Á ra lão sư phụ là Tuệ-Không tiền bối !

Lòng chàng vừa mừng vừa hồi hộp, trong ký ước chàng nhớ mang máng rằng đã có nhiều lần chàng có nghe qua đến danh hiệu ấy, và bây giờ đây, con người tài hoa tuyệt thế ấy lại là thầy mình trong trường hợp thật là hãn hữu.

Bỗng nghe sư Tuệ-Không niệm Phật rồi đáp :

— Xin quí vị miễn chấp, lão tăng đang chịu hình phạt của vì Tiên-sư nên không tiện ra tiếp Chưởng-môn pháp-giá.

Chỉ trong giây lát bên ngoài lại có tiếng giọng vô :

— Ngài Chưởng-môn với thiền trọng ngọc nơi tay tuyên bố giải trừ hình phạt cho Tuệ-Không sư tổ xin mời sư tổ ra tiếp nghinh Pháp-giá.

Bên trong sư Tuệ-Không vội chắp tay lên ngực, ngồi thẳng trên Thiền sàn cúi mình đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Lão tăng chẳng dám chịu giải trừ hình phạt của vị Tiên-sư, chỉ xin ở tại đây để nghinh tiếp giá của Chưởng-môn...

Bên ngoài, không một tiếng trả lời, bỗng nghe ầm một tiếng, hai cánh cửa rào của tịnh viện đã đóng kín từ 60 năm nay đã nát tan từng mảnh vụn rơi xuống đất.

Sư Tuệ-Không ngửng mặt nhìn ra rồi dặn nhỏ Nguyên Bình :

— Con hãy tập trung tâm thần, chớ để sự vật bên ngoài làm cho rối loạn, để nghe ta giảng nghĩa tiếp cho mà học.

Nguyên-Bình nhìn ra ngoài, thấy một số rất đông tăng chúng lũ lượt kéo ngang qua cánh cửa vỡ ngoài rào tràn vô tịnh thất như nước lũ.

Mấy người đi đầu đã đến gần cửa tịnh thất, phía sau một số đông khác cũng vẫn còn tràn đến, khí thế rất hùng tráng, Nguyên-Bình nhìn thấy trong lòng rất lo sợ.

Bỗng sư Tuệ-Không lấy tay gõ vào huyệt mạng-môn ở phía sau lưng của Nguyên-Bình rồi nói với sắc giận :

— Sao không tập trung tinh thần ? Đừng làm phí mất tâm lực của ta đã hộ trợ cho con.

Bị quở mắng, Nguyên-Bình giựt mình lo sợ, chàng ta lật đật lim dim đôi mắt, tập trung tinh thần, quét cả những giọng tường còn đang lảng vảng trong đầu, chàng mới bắt đầu trấn định, thì bên tai đã nghe giọng rất rõ ràng của sư Tuệ-Không :

— Bế mục minh tâm. Ốc cố tịnh tư. Cố tinh huyện khí. Vận chuyển kỳ kinh. Dưỡng khí hóa thần. Thượng hành Thập nhị trùng lâu. Thần hoa hư. Hư hóa Tam hoa tụ đính...

Đạt-Ma kinh là một pho kinh huyền diệu, mỗi chữ mỗi câu nghĩa lý đều cao sâu, man mác. Sau khi đọc qua một lượt trọn chương thứ nhứt của pho kinh này, sư Tuệ-Không lại giảng từng chữ từng câu rõ rệt cho Nguyên-Bình hiểu, rồi kế đó ông lại chỉ dẫn luôn cách luyện tập thực hành.

Từ trước Nguyên-Bình cũng đã có một căn bản học tập khá vững vàng, tư chất chàng lại thông minh, thế nên khi được sư Tuệ-Không giảng dạy một cách rõ ràng, chàng hiểu rất mau, nếu gặp chỗ khó, chàng nghiền ngẫm đôi ba lượt cho nhớ lâu.

Giảng cho Nguyên-Bình được một chương đầu của pho Đạt-Ma kinh, sư Tuệ-Không thở dài khoan khoái. Ông đã tìm hết cách để làm

cho Nguyên-Bình mau hiểu những điều rất khó khăn. Nhờ kinh nghiệm tu luyện lâu năm, căn bản lại vững vàng, nên sư Tuệ-Không đã dìu dắt cho Nguyên-Bình một cách mau lẹ và có nhiều kết quả. Nguyên Bình đang nghiền ngẫm câu : Tam hoa tụ đính bỗng nhiên có hai cánh tay gân guốc xỉa tới chụp vào hai cánh tay chàng và điểm luôn vào huyệt Mạch-môn.

Nguyên do là trong lúc sư Tuệ-Không đang chú ý giảng giải, còn Nguyên-Bình đang tập trung tinh thần để học tập, hai người không hay đã có hai nhà sư nhẹ nhàng phóng mình vào đứng kèm hai bên Nguyên-Bình, rồi thuận tay mỗi người chụp một cánh tay của chàng.

Bị đối phương tấn công bất thình lình Nguyên-Bình ra sức chống trả, nào ngờ chàng đã gặp những đối phương tài nghệ quá trác tuyệt, nên càng vùng vẫy đôi tay của hai lão sư nọ càng bóp chặt lại như gọng kềm sắt làm cho toàn thân Nguyên-Bình bị tê liệt hẳn và cánh xương tay như muốn bể ra từng mảnh. Chàng liếc mắt nhìn kỹ hai bên thì thấy đó là hai nhà sư mặc áo cà-xa màu xám.

Nhà sư bên tay phải cười lanh lảnh bảo :

— Tiểu Đàn-Việt thật là người có nhiều can trường, thế nên mới dám vào gây rối chốn cấm khu này !

Nguyên-Bình chưa biết đối phó ra sao, bỗng chàng cảm thấy một ngón tay xỉa vào xương sống mình, kế đó, cơ thể của chàng phấn khởi lạ thường. Vì có kinh nghiệm lần trước, chàng biết sư Tuệ-Không ám trợ mình, nên chàng lật đật để khí rồi một tay rút lại thủ, một tay quật mạnh ra.

Hai lão sư rên lên nho nhỏ rồi văng ra phía ngoài cửa tịnh thất, té lăn trên mặt đất.

Nguyên-Bình nhìn luôn ra phía ngoài thấy sư Nguơn-Thông đang đứng sững tay cầm Thiền-trượng ngọc-thạch, bên tay trái một lão Hòa thượng lối 70, chơn mày bạc phếu, đó là vị Hòa-thượng mà Nguyên-Bình đã gặp trong đêm trước, chính ông đã chỉ cho chàng con đường đến tịnh thất này.

Còn bên phải lão Hòa-thượng tuổi lối 80, mặc áo cà sa màu xám, đó là người mới đến thăm sư Tuệ-Không tự xưng pháp-danh là Tuệ-Quả.

Phía sau Nguơn-Thông Đại-sư có 4 vị Hòa-thượng tuổi trạc cở 50 đều mặc áo cà sa màu đỏ sậm, nét mặt người nào cũng hằm hằm giận dữ.

Tuy chẳng biết tất cả những vị Hòa-thượng ấy, nhưng Nguyên-

http://tieulun.hopto.org

Bình cũng đoán được đó đều là những người thuộc hàng cao cấp trong môn phái Thiếu-Lâm.

Sau đó, chung quanh sư Nguơn-Thông còn một số tăng chúng khác, đông hơn, đều sắp hàng đứng chỉnh tề mặc áo nhiều màu khác nhau, người tuổi lớn nhứt trạc cở 50, còn nhỏ nhứt thì lối 20.

Đó là tất cả những tay cao thủ của ba dòng Thiếu-Lâm, những môn đồ lớn tuổi nhứt thuộc Tuệ, chỉ còn có bốn người : đó là Tuệ-Không. Tuệ-Nhơn, Tuệ-Quả và Tuệ-Sanh.

Tuệ-Không hiện đang bị giam trong tịnh thất. Tuệ-Sanh không thể rời khỏi Tàng-kinh-các, chỉ còn lại Tuệ-Nhơn và Tuệ-Quả phải tuân lời Chưởng-môn đến để đối phó với Tuệ-Không.

Sư Nguơn-Thông nhìn vào Tịnh-thất thưa lớn :

— Chưởng-môn Thiếu-Lâm tự xin ra mắt sư bá...

Nói xong, ông ta chắp tay xá Tuệ-Không.

Tuệ-Không chắp tay đáp lễ :

— Không dám...

Tuệ-Nhơn và Tuệ-Quả bỗng bước tới quì mọp xuống đất thưa :

— Chúng tôi Tuệ-Nhơn, Tuệ-Quả xin ra mắt sư huynh.

Tuệ-Không mỉm cười hỏi :

— Lúc Tiên-sư giam ta tại Hối-tâm thiền-viên nầy, hai sư đệ đều có mặt phải không ?

Tuệ-Nhơn và Tuệ-Quả đều đáp :

— Lúc ấy Tiên-sư đang cơn thịnh nộ, nên chúng tôi đều chẳng dám vào xin gì cả, khiến cho sư huynh phải chịu cảnh côi quạnh cho đến 60 năm tại đây.

Tuệ-Không chặn ngang :

— Nghĩa thầy trò rất nặng, ta nào dám trái, nhưng Tiên-sư đối với ta cũng có phần nghiêm khắc... và từ đó cho đến nay lòng ta cũng vui mà không hề than trách.

Tuệ-Nhơn phân trần :

— Sau khi sư huynh gặp Chưởng-môn, tôi và Tuệ-Quả, Tuệ-Sanh có khẩn cầu với nhị sư huynh hãy tìm cách can thiệp để giải trừ lịnh giam cấm cho Đại-sư huynh, nhưng nhị sư-huynh tỏ ý dằn dừ không dám trái tôn lịnh của Tiên-sư.

Tuệ-Không bỗng cười ha hả một thôi dài rồi bảo :

— Đối với tiểu huynh, Tiên-sư thương cũng lắm mà phạt cũng chẳng vừa. Nhị sư-huynh dằn dà cũng là phải lắm.

Sư Tuệ-Không lại thở dài :

— Nằm trong tịnh thất này, trải qua 60 năm nay ta đã quên mất tất cả những điều ân oán ngoài đời, bây giờ đây, ta nguyện không rời khỏi nơi nầy nửa bước.

Bỗng nhiên sư Tuệ-Không nhìn thẳng vào mặt Nguơn-Thông hỏi :

— Lúc lịnh sư truyền ngôi Chưởng-môn cho ngài, người có dặn ngài điều chi không ?

Nghe sư Tuệ-Không hỏi một câu bất ngờ, sư Nguơn-Thông hơi biến sắc mặt, nhưng ông cũng bình tĩnh đáp :

— Trước khi Tiên-sư viên tịch, chỉ có truyền lại chiếc Thiền-trượng ngọc thạch cho đệ tử mà thôi...

Tuệ-Không cười lạt :

— Lúc Sư-tổ truyền ngôi Chưởng-môn cho sư-phụ Ngài, ngài có mặt tại đó không ?

Nguơn-Thông đáp :

— Lúc ấy đệ tử có mặt.

Tuệ-Không lại hỏi :

— Ngài có nghe Sư-tổ dặn sư-phụ ngài những điều gì không ?

Nguơn-Thông ngập ngừng giây lát rồi quả quyết đáp :

— Sư-tổ chỉ truyền Thiền-trượng cho sư-phụ đệ tử mà thôi ngoài ra không còn dặn điều chi khác.

Tuệ-Không cười lạt :

— Lời ngài có đúng với sự thật không ?

Nguơn-Thông quả quyết :

— Đệ tử không bao giờ dám dối với bậc tiền bối.

Tuệ-Không bỗng gật đầu cười một hơi dài... đoạn ông bảo tiếp :

— Như thế thì quả thật tiên sư đã bỏ quên ta rồi chăng ?

Tuệ-Nhơn thấy thái độ của Đại-sư huynh Tuệ-Không có nhiều chỗ lạ lùng, nhứt là những câu hỏi Nguơn-Thông dồn dập, ông có chỗ chưa hiểu rõ nên hỏi tiếp :

— Sư-huynh có điều chi u-ẩn khó nói không ? Hay là tâm nguyện của sư-huynh chưa đạt thành, nhân dịp nầy sư-huynh cũng nên cho chúng tôi biết, để chúng hết sức giúp đỡ cho sư huynh.

Nói ra lời chí tình nầy, sư Tuệ-Nhơn muốn cho sư huynh Tuệ-Không biết gián tiếp là thời gian đã cấp bách lắm rồi. Chỉ trong giây lát là Nguơn-Thông sẽ ra lịnh cho tất cả tấn công vào ngôi tịnh này...

Trước đây, sư Tuệ-Nhơn chỉ cho Nguyên-Bình đến tịnh thất này là ông muốn mượn tay chàng ấy giải trừ lịnh giam cấm của Tiên-sư, để Tuệ-Không có dịp đi trốn ra khỏi Hối-tâm thiền-viện, nhưng

http://lieulun.hopto.org

nào ngờ sự việc đã biến hóa bất ngờ, vượt ra ngoài sự dự liệu của Tuệ Nhơn, chẳng những Tuệ-Không đã không bỏ trốn, mà vị Chưởng-môn lại còn đến tra xét người lạ làm cho mọi việc chuyển biến đến một tình thế bi thảm như hiện nay.

Cấp bực của Tuệ-Nhơn tuy cao, nhưng chẳng dám chống với Chưởng-môn, vì nếu chống tức là vi phạm giới luật của các vị sư-tổ từ trước đến nay, và cũng thành là người đắc tội với môn phái Thiếu-Lâm sẽ bị các đệ tử phỉ nhổ đến muôn đời...

Sư Tuệ-Không bỗng nhìn ra ngoài rồi cười lạt :

— Lúc Tiên-sư trừng phạt ta, đã liệt Hối-tâm thiền-viện này thành nơi cấm địa, phàm các người trong Thiếu-Lâm tự, không ai được phép bén mảng đến.

Nguơn-Thông sư-điệt tuy là người chưởng-môn nhưng cũng không thể nào vi lịnh cấm tiên-sư cho được. Nay lại truyền lịnh cho phá cửa rào của Hối-tâm thiền-viện đã bị khóa kín từ 60 năm nay...

Rồi sư Tuệ-Không lại dằn mạnh từng tiếng :

— Trên cửa Thiền-viện nầy đã có dán lịnh của Tiên-sư, nếu là người trong môn phái, ai đến đây phá cửa ấy tức là đã coi thường thầy tổ, phá hoại giới luật của môn phái.

Lời của sư Tuệ-Không vang lên rất to, ông lại quắc mắt nhìn thẳng ra ngoài, làm cho chư tăng ai ai cũng điêu biến sắc mặt.

Nguơn-Thông tái mặt trong giây lát rồi bỗng hét lớn :

— «Đệ tử đã thừa tiếp ân trạch của các vị Tiên-sư, giữa chức Chưởng-môn Thiếu-Lâm tự này, tự nhiên là không thể nhắm mắt không nhìn những việc trọng đại đã xảy ra tại đây. Sư bá đã ỷ mình là bậc tiền bối miệt thị chức quyền của đệ tử, kháng cự với Thiền-trượng, hộ trợ kẻ ngoài, đả thương các Hộ pháp của đệ tử, làm những việc mà từ trước đến nay chưa từng có, bức bách đệ tử phải triệu tập các vị Trưởng-lão và các Trụ-trì các viện đến Đạt-Ma, nghiên cứu lại các giới luật.

«Sau khi bàn bạc và kết luận, các vị trưởng lão và trụ trì đều cho rằng sư bá đã là người có tội lại còn phạm thêm qui luật nặng nề, như thế thì tội phải đáng xử phải tự tuyệt trước linh vị của các bậc tiền bối.

«Nay trước mặt đông đủ các vị trưởng lão, các vị trụ trì mà sư bá cũng còn kháng cự, thiệt là điều đáng buồn hết sức».

Sư Tuệ-Không hét lớn :

— Im ngay.

Tiếng hét nổ như tiếng sấm vang, ngôi tịnh thất rung rinh, ngói gạch rơi loảng xoảng.

Bên ngoài, sư Tuệ-Nhơn nhíu đôi mày bạc phếu, thở dài rồi chậm rãi nói :

— «Bần tăng xin nhơn danh là người Trưởng-lão trong chùa, xin thỉnh cầu với vị Chưởng-môn hãy bớt cơn thịnh nộ lôi đình : hiện nay sư Tuệ-Không là người Trưởng-lão lớn nhứt trong chùa này, tuy đã bị Sư-tổ giam cấm nhưng chưa bị trục xuất ra khỏi chùa, vì thế người cũng vẫn còn là người trong môn phái.

«Từ trước đến nay, phái ta thường kính trọng những bậc tôn trưởng, vậy xin hãy cho Người nói ra hết những u-ẩn trong lòng, biết đâu ta sẽ biết thêm được một vài điều có ích».

Tuy Ngươn-Thông không được hài lòng, nhưng sư Tuệ Nhơn là người trưởng thượng, tài nghệ lại trác tuyệt, hiện nay là người giỏi nhứt trong Thiếu-Lâm tự, thế ông ta phải nhân nhượng một đôi phần.

Ngươn-Thông rán dằn cơn giận rồi mỉm cười bảo :

— Lịnh của sư-thúc, đệ tử xin tuân theo. Nếu sư thúc nhận rằng việc làm của Tuệ-Không sư-bá còn có chỗ để bàn bạc cùng nhau, thì xin sư-thúc cứ nói thẳng ra, đệ tử xin tuân lời.

Tuy lời nói của Ngươn-Thông mới nghe qua dường như mềm dịu, nhưng nghĩ kỹ bên trong có hàm ý sâu sắc chua cay, nên sư Tuệ-Quả nghe qua cũng lấy làm khó chịu.

Thực ra từ trước đến nay, trải qua một thời gian dài hơn 10 năm với chức vị cao quý : Chưởng-môn Thiếu-Lâm tự, Nguơn-Thông đều được tất cả mọi người tôn sùng bưng bợ, không một ai dám trái ý thế nên ông ta mất cả những đức tánh khiêm nhượng, rộng rãi của người Phật-tử.

Là bậc tiền bối, có nhiều đạo hạnh nhiều công phu tu luyện, thế nên sư Tuệ-Quả chỉ mỉm cười rồi chắp tay thưa với Tuệ-Không :

— Tiểu đệ đã cầu xin lượng từ bi của ngài Chưởng-môn, nếu sư-huynh có điều chi, xin cứ nói thẳng ra.

Tuệ-Không buồn rầu đáp :

— Chuyện ấy đã chôn sâu trong lòng Tiểu huynh rồi đã 40 mươi năm rồi, cho đến ngày nay cũng chưa giải được...

Ngập ngừng trong giây lát, sư Tuệ-Không nói tiếp :

— Chuyện nầy còn có những ẩn tình khó nói, nhưng chuyện ấy rất có quan hệ đến uy danh của môn phái Thiếu-Lâm nầy, thôi thà đừng nói ra còn hơn.

http://tieulun.hopto.org

Tuệ-Nhơn nghe nói trong lòng rất hồi hộp thồn thức, ông ngẫm nghĩ :

— Qua những lời ấy, chắc có lẽ bên trong có những u-ẩn gì đây. Trước kia sư-phụ đã trao chức vụ Chưởng-môn cho nhị sư-huynh, chắc có lẽ trong có điều bí ẩn gì ?

Bỗng sư Tuệ-Quả chắp tay niệm Phật rồi thưa :

— Đại sư-huynh là người đệ tử rất được sư-phụ thương yêu, tuy vì xúc phạm đến qui luật nên bị trừng phạt, vì thế mà không lãnh được nhiệm vụ Chưởng-môn của đời thứ 31. Nếu kể về tài nghệ thì sư-huynh cũng xứng với chức Chưởng-môn.

Chính tiểu đệ đây với Tuệ-Nhơn sư huynh và Tuệ-Sanh sư đệ cũng đều nhờ ơn Đại sư huynh giáo luyện, mỗi khi nhớ đến việc sư huynh lâm nạn, trong lòng siết bao buồn tủi, nhưng vì mạng lịnh của sư phụ làm sao dám trái, thế cho nên chẳng dám thường đến viếng thăm Đại sư-huynh.

Có ngờ đâu, 60 năm sau, tại Hối-tâm thiền-viện này lại xảy ra những chuyện chưa từng có trong môn phái từ trước đến nay khiến cho Chưởng-môn phải tụ tập tất cả 4 dòng đệ tử đến đây nếu sư huynh không đưa ra được những lý do chính đáng thì cũng là điều khó xử.

Ngập ngừng trong giây lát sư Tuệ-Quả lại nói tiếp :

— Sư huynh là người giác ngộ trước chúng tôi, đã chịu đựng được cảnh khổ trong 60 năm qua, không hề chống đối với giới luật của môn phái bằng cách ly khai Hối-tâm thiền-viện thì bây giờ cũng không nên chống cự với người Chưởng-môn, làm cho công phu chịu đựng trong suốt 60 năm qua bị tiêu tan trong giây phút.

Nghe Tuệ-Quả nhắc lại tất cả những chuyện qua lòng sư Tuệ-Không thấy như thất bại, ông thở dài rồi bảo :

— Hai sư đệ đã có lòng gạn hỏi, nếu ta không thực nói ra thì sau nầy các đồ đệ trong môn phái sẽ có điều hoài nghi.

Trước đây, lúc sư-phụ trách phạt tiểu huynh, người đã từng dạy tiểu huynh bảo phải ở tại Hối-tâm thất nầy 20 năm, một mặt là để hối ngộ lỗi lầm, nhưng một mặt cũng phải tìm hiểu sâu thêm pho Đạt-Ma kinh.

Chỉ nói đến đây bỗng dưng sư Tuệ-Không ngừng hẳn lại rồi ngửng mặt nhìn thẳng mọi người, bằng một giọng nghiêm trang, ông nói tiếp :

— Tuệ-Nhơn, Tuệ-Quả hai sư đệ bước tới vài bước...

Giọng nói nghiêm nghị của sư Tuệ-Không làm cho không một ai cưỡng được thế nên sư Tuệ-Nhơn và Tuệ-Quả nhìn nhau rồi đồng bước tới...

Sư Tuệ-Không cười chua chát rồi hỏi :

— Lúc sư phụ viên tịch hai tiểu đệ đi đâu ?

Sư Tuệ-Nhơn thưa :

— Lúc đó tiểu đệ vâng lịnh sư-phụ đi sang núi Di-Đà vùng Nam-Hải.

Sư Tuệ-Quả cũng cho biết :

— A Di Đà Phật, lúc ấy tiểu đệ đang ở vùng quan ngoại nên không có mặt tại chùa để hầu hạ Thầy.

★

HỒI THỨ SÁU

Từ Nguyên Bình được thanh bảo kiếm...

Sư Tuệ-Không nghe Tuệ-Nhơn, Tuệ-Quả trả lời, ông do dự hồi lâu rồi nói tiếp :

— Ta nghi rằng sư-phụ...

Nhưng chỉ nói được có bấy nhiêu rồi sư Tuệ-Không lại ngừng hẳn vì hình như tâm tư bị xúc động quá nhiều.

Sư Nguơn-Thông nghe nói đến đó, sắc mặt ông ta bỗng biến ra màu xám, nhưng lão cũng rán dằn cơn giận dữ đang bồng bột trong lòng.

Quay về phía chư tăng, Nguơn-Thông nghiêm sắc mặt bảo :

— Từ khi Sư-Tổ Đạt-Ma gầy dựng môn phái Thiếu-Lâm cho đến nay, đã có tất cả 32 đời rồi...

Hiện nay, bần tăng là người thiếu tài, thiếu đức, không thể giữ nổi giềng mối môn phái được, nhưng vì luật lệ của tôn sư đã đặt ra không thể trái được, thế cho nên phải hết sức cố gắng để thi hành. Sau nữa cũng nhờ các sư thúc, sư đệ giúp đỡ, nhờ đó mà hơn 10 năm nay, trong môn phái chưa hề có một việc trọng đại nào xảy ra.

Ngừng trong giây lát, Nguơn-Thông ra vẻ tiếc rẽ rồi nói tiếp :

— Nhưng nào ngờ, bây giờ họa hoạn lại xảy ra ở ngay kẽ nách, người được tôn trọng nhứt, có nhiều tài nghệ nhứt trong phái ta là Tuệ-Không đại-sư chẳng những đã chống lại mạng lịnh của Chưởng-môn, mà lại còn dám xúc phạm đến luật cấm của Sư-tổ, bảo vệ người

http://beulun.hopto.org

ngoài, đả thương người trong môn phái, miệt thị Thiền-trượng, hiện nay lại còn vu oan cáo Sư-tổ để mong làm rối loạn lòng tăng chúng, bần tăng là kẻ giữ nhiệm vụ Chưởng-môn không thể điềm nhiên tọa thị được.

Nguơn-Thông nói đến đây, từ phía sau bỗng có một số tăng chúng hô lớn :

— Sư Tuệ-Không đã phạm nhiều giới quy của môn phái, tội phạm khó dung tha. Chưởng-môn nên hạ lịnh trừng trị để giữ thanh danh cho môn phái.

Nguơn-Thông gật đầu lia lịa :

— Xin Nguơn-Thái Đại-sư chủ-trì Đạt-Ma viện, hãy xuất lãnh tứ Đại đệ tử của quí viện, truy nã kẻ phản đạo là Tuệ-Không để phục mạng.

Từ phía sau lưng Nguơn-Thông một lão tăng bước ra chắp tay thưa :

— Đạt-Ma viện chủ-trì Nguơn-Thái, xin kính lãnh Chưởng-môn pháp dụ.

Nói xong, Nguơn-Thái liền phất tay áo cà-sa, một luồn gió mạnh tạt vào tịnh thất. Nguơn-Thái lại cúi mình làm lễ sư Tuệ-Không rồi thưa :

— Đệ tử phụng thừa pháp dụ của Chưởng-môn, xin bắt sư bá, xin người miễn thứ cho.

Nguơn-Thông quay nhìn về phía sạu, giơ tay trái phất lên, từ trong hàng tăng chúng bỗng có ba nhà sư, tuổi trạc tam tuần lẹ làng phóng mình ra ngoài.

Từ phía trong tịnh thất sư Tuệ-Không cười ha hả :

— Tịnh-thất này đã được Tiên-sư liệt thành cấm địa, các đệ tử ai ai cũng đều phải tuân theo, kẻ nào xâm phạm vào đây sẽ bị nghiêm trị.

Bên ngoài, Nguơn-Thái giận dữ, gầm thét :

— Sư-bá đã nhiều lần chống đối Chưởng-môn, xúc phạm giới quy của môn phái, bây giờ chống lịnh của sư bá là điều bất hợp với qui luật của môn phái... Chúng tôi cứ thi hành lịnh của Chưởng-môn.

Nói xong, Nguơn-Thái vận dụng chân khí giơ hai tay ra trước để bảo vệ mình mạnh dạn đi thẳng vào tịnh thất.

Sư Tuệ-Không liền ấn mạnh tay vào xương sống Nguyên-Bình rồi dặn nhỏ :

— Hãy thu liễm ngay tâm thần để kháng cự, mặt khác hãy chú tâm nghe ta giảng tiếp Đạt-Ma kinh nhé, thì giờ không có nhiều, thành hay bại đều do nơi tài trí của con cả.

Nguyên-Bình bỗng thấy cơ thể nóng ran, tinh thần rất hăng hái chàng liền giơ tay trái khẽ đánh ra phía trước. Vừa phát ra một đòn, bên tai Nguyên-Bình đã nghe một giọng sang sảng vang lên :

— « Đây là Thiên-Dịch cân tẩy tủy trong Đạt-Ma kinh, con chú ý học nhé... Trượng vinh nhược khuy. Đại thành nhược khuyết...

Nguơn-Thái vừa bước tới, đôi chân chưa vững thì bỗng có một sức ép rất mạnh từ phía trong tịnh thất phát ra, lão là một trong ba cao thủ nhứt của dòng Nguơn trong Thiếu-Lâm tự, cơ sở nội công rất vững vàng, lại học được tất cả 12 tuyệt kỷ của môn phái, nên vừa thấy một đòn từ bên trong đánh ra, lão lật đật giơ đôi tay ra chống đỡ...

Sức ép mạnh của hai bên va chạm nhau, gây thành một trận cuồng phong dữ dội, hốt cả bụi cát dưới đất tung thẳng lên không, cả một vùng đều mù mịt, không nhìn thấy một vật gì chung quanh cả.

Nguyên-Bình sợ đối phương lợi dụng lớp bụi mờ mịt để xốc tới tấn công mình. Nên chàng lật đật giơ tay mặt lên đánh tiếp thêm một đòn, từ trong tịnh thất bụi cát bị hốt lên bay tạt ra ngoài thẳng vào mặt Nguơn-Thái.

Tuy tài nghệ của lão này cũng đã đến mức tuyệt cao nhưng vẫn không sao đương cự nổi với sư Tuệ-Không đang ngồi phía sau lưng Nguyên-Bình.

Chưởng thứ nhứt, Nguơn-Thái còn gắng gượng chịu đựng được, nhưng cơ thể cũng đã rêm nhức, đến chừng gặp chưởng thứ hai đánh bồi thêm mạnh hơn, sức ép có thể lay chuyển cả núi non.

Nguơn-Thái kinh hoàng biết không sao đương cự nổi, lão ta vừa định thối lui để tránh, nào ngờ từ phía sau lại có một sức ép dồn tới rất mạnh làm cho Nguơn-Thái phải nhảy tạt ngang để khỏi bị chèn vào giữa.

Lão ta giựt mình quay lại xem thì thấy từ phía sau 5 vị Hòa thượng khác đang xông tới đánh thẳng một lượt vào tịnh thất.

Nguyên do là vì Nguơn-Thông ước lượng sức Nguơn-Thái không sao đương cự nổi với sư Tuệ-Không, nên sau khi Nguơn-Thái xông tới, Nguơn-Thông liền ra lịnh thêm cho 5 vị trưởng ở Giám-tu viện xông vào trợ giúp thêm.

Năm vị trưởng lão này đều thuộc dòng Nguơn, tất cả đều là

http://tieulun.hopto.org

những vị cao tăng, họ có một lối đánh liên hoàn phối hợp, tất cả đều dùng sức một lượt thế nên thế công rất mạnh.

Năm ông vừa xông ra, chính đúng vào lúc Nguyên-Bình đã dùng đòn bên tay phải đánh ra, người đi đầu là Nguơn-Kim Đại-sư lập tức miệng niệm Phật, rồi khoát tay ra chống đỡ.

Niệm Phật là khẩu hiệu để 5 người cùng đánh ra một lượt, thế nên 4 người nọ liền khoa tay đánh ra cùng một lúc, sức ép dồn từ phía sau lưng Nguơn-Thái đánh thẳng tới.

Bị đòn liên hoàn của năm vị Trưởng lão, cơ thể Từ-Nguyên-Bình cũng bị va chạm dữ dội, tai ù, mắt hoa, đầu choáng váng.

Từ phía sau, sư Tuệ-Không vẫn tiếp tục giảng pho kinh Đạt-Ma, nhưng tay phải ông nâng mạnh vào lưng của Nguyên-Bình, chàng khẽ mình tới và sau đó sức lực lại hồi phục như thường.

Chàng định thần nhìn kỹ, thấy 5 vị trưởng lão xông tới, chỉ cách còn chừng ba thước, chàng giựt mình khoa hai tay cùng đánh ra một lúc.

Lúc đó Nguơn-Thái và năm vị Trưởng-lão thấy Nguyên-Bình đã lép vế nên vừa phóng mình tới đã bị chàng đánh ra hai đòn một lượt rất mãnh liệt, họ liền hợp sức vung tay ra đối phó.

Từ phía sau lưng, sư Tuệ-Không cứ ấn mạnh tay vào xương sống Nguyên-Bình chàng thấy cơ thể phấn khởi lạ thường, nên chàng vừa đánh tiếp luôn hai đòn nữa.

Bên ngoài sáu lão Hòa-thượng bỗng rên lên mấy tiếng họ đều bị đánh văng luôn ra ngoài. Không ngờ đôi quyền của mình có một mãnh lực lạ lùng như thế, Nguyên-Bình lấy làm kinh ngạc.

Phía sau lưng Tuệ-Không lại nhắc :

— Hãy định thần mau để học thêm kinh Mạt-Đa. Này chú ý nhé : « Phạt Mao thiên... »

Ngọn đòn của Nguyên-Bình đánh ra rất mãnh liệt lôi cuốn theo cát bụi đá sỏi, làm mờ mịt cả một vùng, làm cho đôi bên trong ngoài không một ai nhìn thấy ai cả.

Bị đánh hất ra ngoài, Nguơn-Thái và 5 vị Trưởng-lão trong Giám-tu-viện đều bị té lăn, họ lóp ngóp bò dậy, phủi áo cà-ca rồi sượng sùng thối lui bước vào số tăng chúng đang đứng sau lưng Nguơn-Thông.

Lúc bấy giờ Nguơn-Thông chưa biết tính lẽ nào, ông ta đứng chết trân sắc mặt tỏ vẻ lo lắng vô cùng, ông ta đang tìm một quyết định quan trọng để đối phó cho có hiệu quả hơn.

Bên ngoài, tất cả mọi người ai ai cũng đều lo ngại tư bề lặng

yên, con ruồi con muỗi bay vo ve cũng nghe được một cách rõ ràng.

Mặc dầu ai cũng biết rằng sư Tuệ-Không là một người tài hoa cái thế, nhưng không một ai nghĩ đến tài nghệ trác tuyệt của ông đã lên đến mức không thể tưởng tượng được như thế này. Một mình ông đã đánh bạt luôn cả 6 trưởng lão của dòng Nguơn làm rung rinh luôn cả những đệ tử của mấy dòng Tuệ, Nguơn, Bách, Thiên...

Bỗng nhiên sư Nguơn-Thông giơ cao chiếc thiền-trượng ngọc thạch sắp sửa ra lịnh, tất cả tăng chúng đều cúi đầu chắp tay, chờ đợi.

Nguơn-Thông dõng dạc hô lớn :

— Hai sư thúc Tuệ-Nhơn, Tuệ-Quả hãy dốc hết toàn lực hạ cho được kẻ bội phản. Còn các đệ tử dòng Nguơn, Bách, Thiên tất cả gây thành trận La Hán, và sau cùng đình chỉ tức khắc việc cung cấp nước và thức ăn hằng ngày cho tịnh thất.

Tuệ-Nhơn nghe lịnh khẽ nhíu mày rồi bảo nhỏ :

— Xin Chưởng-môn dằn bớt cơn nóng giận, để lão bày tỏ một vài lời.

Nguơn-Thông cười lạt hỏi :

— Sư thúc cũng muốn kháng lịnh nữa hay sao ?

Tuệ-Nhơn lật đật trả lời :

— Chuyện ấy lão không bao giờ dám nghĩ tới.

Nguơn-Thông lại dằn mạnh :

— Tuệ-Không đã đả thương hai Hộ pháp của chùa này, lại kháng cự lịnh của Chưởng-môn, tội không thể tha thứ được.

Hai vị sư thúc cũng đã hiểu rõ qui giới của môn phái ta. Thiền-trượng ngọc thạch là báu vật thiêng liêng từ mấy đời truyền lại, thế mà sư Tuệ-Không còn dám kháng cự, bọn ta đều là đệ tử thì ông ta còn coi ra gì. Xin hai vị sư thúc cứ ra tay để giết kẻ thù bội phản môn phái.

Nguơn-Thông dằn mạnh từng lời, sắc mặc có vẻ giận dữ, ý không muốn cho ai bàn bạc gì nữa.

Tuệ-Nhơn, Tuệ-Quả nhìn nhau nhếch mép cười chua chát rồi bảo :

— Chúng mình xin tuân lịnh.

Nói xong, hai người liền phóng mình vào tịnh thất. Nhìn thấy Nguơn-Kim Đại-sư còn nằm thoi thóp trong góc nhà, mặt mày đầy cát bụi Tuệ-Quả cúi xuống ôm ông ta đem ra ngoài, rồi phóng mình trở vào. Lúc ấy Nguơn-Kim bị thương rất nặng, tuy chưa đứt hơi nhưng không đứng nổi. Vì lúc đó Nguơn-Thông chưa ra lịnh nên

http://tieulun.hopto.org

không ai dám ra cứu cấp Nguơn-Kim, cứ để mặc lão ta nằm thoi thóp trên mặt đất.

Lúc bấy giờ bụi cát đã lặng yên, từ bên ngoài nhìn vào tịnh thất thấy sư Tuệ-Không đang ngồi xếp bàn tròn trên Thiền sàn, miệng đọc lâm râm những gì không rõ còn Từ-Nguyên-Bình thì đứng hầu một bên.

Sự Tuệ-Không đã dùng phép truyền-âm nhập một truyền-thọ cho Nguyên-Bình, và cũng chỉ có chàng mới nghe còn dù cho những người có tài nghệ cao siêu đến đâu như Tuệ-Nhơn và Tuệ-Quả cũng không hề nghe được Tuệ-Không nói gì.

Bước tới, Tuệ-Nhơn Tuệ-Quả chắp tay cúi mình rồi thưa :

— Chưởng-môn ra lịnh cho hai tiểu đệ đến bắt sư huynh.

Tuệ-Không ngước mắt nhìn hai người rồi nhắc nhỏ Nguyên-Bình :

— Con mau lên thiền sàn ngồi xếp bàn tròn bên cạnh ta, ta sẽ giúp con phương pháp các môn học tiếp :

Nguyên-Bình vừa ngồi yên, Tuệ-Không đã giơ tay điểm ngay huyệt Tiền-đính trên đầu của chàng. Nguyên-Bình bỗng thấy toàn thân run rẩy rồi mất tất cả trí giác.

Tuệ-Quả thấy Tuệ-Không chưa trả lời nên nói thêm :

— Chúng tôi không dám trái lịnh, Chưởng-môn hiện đang cầm giữ ngọc-thiền-trượng, xin sư huynh lượng thứ.

Tuệ-Không cười chua chát :

— Xin hai sư đệ thưa lại dùm với Chưởng-môn hoãn lại cho ta ba ngày, rồi ta sẽ tự tuyệt để tạ tội đã dám chống lại với lịnh Chưởng-môn hiện đang cầm thiền-trượng.

Bây giờ nếu không lượng tình cứ bức bách nhau e xảy ra nhiều điều đáng tiếc.

Tuệ-Nhơn, Tuệ-Quả nghe Tuệ-Không nói rất kiên quyết, nên phải quay ra sau nhìn Nguơn-Thông chưa kịp nói gì, thì Nguơn-Thông đã giục :

— Tên phản loạn đã làm bị thương liên tiếp mấy người, bây giờ không thể nào trì hoãn gì nữa được, nếu để cho y trốn khỏi, thì là một điều sỉ nhục rất lớn cho Thiếu-Lâm-tự của chúng ta, và riêng chúng ta sẽ xấu hổ với âm linh của các vị sư-tổ.

Nói xong, Nguơn-Thông liền giơ cao ngọc-thạch thiền-trượng hô lớn :

— Chưởng-môn xin cung thỉnh Tuệ-Nhơn, Tuệ-Quả sư thúc hãy lập tức ra tay bắt tên phản loạn.

Bên trong, bỗng nhiên Tuệ-Không trợn mắt tròn xoe, cười ha hả :

— Nếu bần đạo có xúc phạm đến ngọc-thạch thiền-trượng đi nữa thì Chưởng-môn cũng đã cho đập phá cửa tường rào của vùng cấm địa, coi thường qui lịnh của Tiên-sư... căn cứ vào đây bần đạo cũng có thể không tuân lịnh.

Rồi nhìn thẳng Tuệ-Quả, Tuệ-Không nói tiếp :

— Xin hai sư đệ suy nghĩ kỹ càng, vì e rằng hai sư đệ đều không phải là người có thể chống nổi với tiểu huynh đâu !

Thật ra, trước kia, sư Tuệ-Không đã thay mặt thầy truyền thọ tài nghệ cho hai sư Tuệ-Nhơn và Tuệ-Quả, hai người tôn kính sư Tuệ-Không như bực thầy, thế nên hai người cũng khó mà thi hành lịnh của Chưởng-môn, nhưng nếu không thi hành thì lại đắc tội.

Trước tình trạng khó xử đó hai người đứng chết trân chẳng biết phải định lẽ nào.

Bỗng nghe từ phía sau có tiếng Nguơn-Thông hét lớn :

— Xin truyền lịnh lần thứ ba cho hai sư thúc Tuệ-Nhơn, Tuệ-Quả phải bắt mau kẻ phản loạn để giữ thanh danh cho môn phái.

Tuệ-Nhơn nhíu mày bảo :

— Xin đại sư huynh tha thứ...

Nói xong, Tuệ-Nhơn phất tay phóng ra một đòn thật mạnh.

Sư Tuệ-Không vẫn bình tĩnh tay mặt ông còn ấn trên đầu Nguyên-Bình, ông chỉ dùng tay trái phóng ra một đòn trả đũa, sức ép dồn tới như thôi sơn, Tuệ-Nhơn giựt mình thấy ngọn chưởng mình đã bị đánh hất, chưởng thế của Tuệ-Không lại còn dồn tới như vũ bão, một mặt ông vận dụng nhân khí để bảo toàn cơ thể, một mặt ông phát ra một chưởng thứ hai để chống đỡ và ông cũng nhảy lùi lại phía sau để tránh ngọn đòn như trời giáng...

Trong khi Tuệ-Quả thấy Tuệ-Nhơn ra tay, ông buồn rầu suy nghĩ :

— Đại sư huynh Tuệ-Không đã bị giam cầm 60 mươi năm rồi tài nghệ của người dư sức thoát khỏi nơi đây, nhưng người lại chịu ẩn nhẫn cho đến ngày nay, chẳng hề trái lịnh với vị Tiên-sư, nhưng hôm nay người chống đối chắc có lẽ vì tên hậu sanh này.

Nếu không có tên trẻ hiếu thắng ngồi kề bên có lẽ người sẽ không còn vọng niệm nữa, người sẽ giữ tròn danh tiết với đời sau, khỏi phải mang tiếng là người phản loạn.

Vì nghĩ như thế nên sư Tuệ-Quả vận dụng bát-thành chân lực và bách-bộ thần quyền tuyệt kỷ lẹ làng điểm mạnh vào huyệt huyền-cơ phía trước ngực của Từ-nguyên-Bình.

http://tieulun.hopto.org

Sư Tuệ-Quả là một cao tăng rất có đạo hạnh, nhưng chỉ gì muốn giữ tròn danh tiết cho sư huynh thế nên mới đánh một đòn độc hiểm như thế.

Nào ngờ trong suốt một thời gian dài nằm trong tịnh thất, sư Tuệ-Không đã nghiền ngẫm kỹ pho Đạt-Ma kinh, luyện tập chính chắn, thu được những kết quả thật trác tuyệt về võ nghệ, tai mắt linh mẫn lạ thường, nên khi thấy Tuệ-Quả vừa nhóm tay, sư Tuệ-Không đã biết ông ta dùng bách-bộ thần quyền, cho nên ông giựt mình lo lắng, sư Tuệ-Không lật đật xỉa tay trái ra lẹ làng để che đỡ ngực cho Nguyên-Bình rồi thuận thế tạt ngang ra phía trước, bỗng Tuệ-Quả rên lên mấy tiếng nhỏ rồi lật đật thối lui ra khỏi tịnh thất.

Sư Tuệ-Không liền rút tay trái về, tay mặt lại ấn trên đầu Nguyên-Bình mấy lượt.

Bỗng nhiên Nguyên-Bình từ từ mở mắt, rồi tỉnh hẳn, chàng thấy hơi ấm dâng lên khắp cơ thể, toàn thân thấy sảng khoái lạ thường.

Sau đó, Nguyên-Bình bỗng thấy mồ hôi ra dầm dề rồi chàng hôn mê, mất luôn cả trí giác.

Đứng phía bên ngoài, Tuệ-Nhơn thấy Tuệ-Không đã dùng thế đàn-chỉ thần-công đánh bạt Tuệ-Quả, ông biết Tuệ-Không đã dùng đến một thế tuyệt kỷ khó có ai mà đỡ cho được.

Lúc đó, vì nghĩ tình huynh đệ nên sư Tuệ-Không đã không dùng hết sức mình, sư Tuệ-Nhơn biết rõ như thế, nên hiểu rằng nếu mình không tự lượng sức để thối lui trước thì tất nhiên phải bị hại, nên ông ta lật đật thối lui liền.

Nguơn-Thông thấy hai sư thúc vừa mới đối đầu với sư Tuệ-Không một hiệp đã thối lui, tưởng lầm rằng hai người tư vị chẳng giao tranh thật tình với sư Tuệ-Không, nên trong lòng rất uất ức, lão ta vừa muốn trách cứ, bỗng nhiên thấy sư Tuệ-Quả há miệng trào ra một búng máu tươi, Nguơn-Thông xanh mặt, lão ta liền đứng khựng lặng im.

Tuệ-Nhơn lo lắng hỏi :

— Sư đệ thọ thương có nặng lắm không ?

Tuệ-Quả lắc đầu thở ra :

— Tôi đã bị Đại sư huynh dùng thế phản đàn đánh trúng nội tạng rồi.

Bỗng từ phía bên trong tịnh thất có tiếng nói lanh lảnh của sư Tuệ-Không vang ra :

— Hãy ngậm miệng lại, để ngăn chặn sự phá hoại của vết thương.

Sau đó phải dưỡng thần, điều hòa hơi thở để vượng chân khí. Bằng không nghe lời, 12 giờ sau bịnh trở nặng thổ huyết mà chết.

Tại ngươi đã dùng độc thủ, ta phải dùng thế hiểm để ngăn chận xin chớ hiểu lầm ta cố ý muốn hại ai.

Tuệ-Nhơn khuyên nho nhỏ :

— Thôi sư đệ chớ buồn, hãy tịnh dưỡng, đừng để nguy hại đến tấm thân.

Sư Tuệ- hơn lại chắp tay thưa với Nguơn-Thông :

— Bạch Chưởng-môn, chẳng phải chúng tôi không tận tâm, nhưng trình độ đôi bên cách biệt nhau rất xa, nếu không biết trước mà thối lui, e không đương cự nổi với thế đàn-chỉ thần-công.

Nguơn-Thông giựt mình :

— Đàn-chỉ thần-công hả ? Thế gì vậy ?

Tuệ-Nhơn khẽ gật đầu đáp :

— Đó là tuyệt kỷ trong số 72 tuyệt kỷ của môn Thiếu-Lâm ta, đó là một tuyệt kỷ khó nhứt trong ba tuyệt kỷ khó khăn siêu việt.

Cứ theo bần tăng biết thì 300 năm nay chưa có người nào luyện môn tuyệt kỷ này.

Tuệ-Nhơn muốn khen sư huynh Tuệ-Không vài lời, nhưng thấy bất tiện đối với Nguơn-Thông nên phải dành im lặng.

Nguơn-Thông nhíu mày :

— Kẻ phản loạn đã chống đối giới-luật của sư-tổ chịu hủy hoại danh tiết mình sau 60 năm nhẫn nhục, nếu chúng ta không đối phó thẳng thắn thì làm sau làm tròn trách nhiệm đối với tiên-sư.

Thôi sư-thúc Tuệ-Quả hãy trở về để tịnh dưỡng ta sẽ có cách bắt bọn phản loạn để gìn giữ thanh danh cho môn phái.

Tuệ-Nhơn nói thêm :

— Tuệ-Không đã ngộ được pho Đạt-Ma kinh, tài nghệ bây giờ khó mà lường được, ý của bần tăng, thì chi bằng nên hoãn cho y ba ngày...

Nguơn-Thông liền giơ thiền-trượng chặn ngang :

Sư-thúc yên tâm, ta không tin y đánh bại được tất cả các tăng chúng trong chùa này đâu.

Bỗng từ trong Tịnh-thất có tiếng cười chua chát vang ra, tiếp theo sau là lời của Tuệ-Không :

— Ta đã hứa ba ngày sẽ tự tuyệt để tạ tội, nếu Chưởng-môn còn bức bách thì tai vạ sẽ không lường trước được.

Nguơn Thông cúi đầu suy nghĩ giây lát rồi trả lời :

http://beulun.hopto.org

— Thề theo ý của Tiên-sư, ta rộng lượng hạn cho ba ngày, nếu quá ba ngày mà không theo y lời hứa thì ta sẽ đốt hết tịnh-viện này.

Nguơn-Thông nói xong liền ra lịnh cho tất cả tăng chúng bày thành trận La-Hán vây chặt chung quanh tịnh-thất.

Tuệ-Không nhìn thấy tất cả các vị sư cao thủ trong Thiếu-Lâm tự chia nhau vây chặt căn Tịnh-thất, ông lắc đầu mỉm cười chua chát rồi dở bàn tay phải đang đè chặt trên đỉnh đầu Từ-nguyên-Bình.

Nguyên-Bình chớp chớp mắt rồi tỉnh luôn.

Tuệ-Không chỉ chung quanh tịnh-thất cho Nguyên-Bình thấy các vị Hòa-thượng đang bày trận La-Hán rồi bảo chàng :

— Trận đồ bên ngoài là La-Hán trận, một trận đồ nổi danh của môn phái Thiếu-Lâm, hiện nay có thể nói rằng phá được trận này, trong giới võ lâm chỉ có chừng đôi ba người thôi, nhưng rồi đây, ba ngày sau, một mình con, con sẽ phá trận này để mà ra.

La-Hán trận của Thiếu-Lâm tự là một trận đồ vô cùng mãnh liệt, biến hóa lạ lùng, nếu không hiểu phép biến hóa ấy, thì dẫu cho có tài nghệ đến đâu đi nữa cũng không thoát ra khỏi được trận này.

Nhưng nếu có biết rành những điều biến ảo của trận mà không có một công phu rèn luyện võ công đến mức cao thâm thì cũng không thoát được.

Trước kia, Từ-nguyên-Bình cũng đã từng nghe qua tiếng tăm của trận đồ này nhưng chàng chưa biết tận mắt. Sau này khi độn nhập vào Thiếu-Lâm tự, đụng chạm với các vị cao tăng, chàng mới biết rõ môn phái Thiếu-Lâm lợi hại dường nào và như thế, tất nhiên La-Hán trận phải là một trận đồ độc hiểm, nay nghe Tuệ-Không bảo chỉ trong ba ngày tới đây chàng sẽ phá trận một mình để thoát khỏi vòng vây, Nguyên-Bình rất lấy làm lo sợ.

Chàng lật đật thưa :

— La-Hán trận là một trận đồ vang danh trong thiên hạ, với tài nghệ thấp kém của tiểu sinh làm sao mà thoát khỏi cho được ?

Lúc bấy giờ sư Nguơn-Thông và Tuệ-Nhơn đều ra khỏi vòng tịnh-thất, giờ đây, chung quanh tịnh-thất chỉ còn các cao thủ của Thiếu-Lâm tự với La-Hán trận bao quanh, sát khí đằng đằng, có tất cả 108 cao tăng của Thiếu-Lâm tự, ai giữ vị trí nấy, bao chặt ngôi tịnh-thất dù cho một con kiến cũng khó bề thoát khỏi.

Chung quanh tịnh-thất, tư bề không một tiếng động nhưng dưới sự yên lặng nặng nề đó, một cuộc xô xác dữ dội có thể nổ bùng bất câu lúc nào.

Bên trong, sư Tuệ-Không trầm ngâm nghĩ ngợi, sắc mặt ông luôn luôn thay đổi, ông đang hồi tưởng tất cả đoạn đời dài đã trải qua hay đang lo một đối sách cho thích đáng với hoàn cảnh hiện tại ? Có lúc ông lại ra dáng băn khoăn bứt rứt dường như đang gặp một vấn đề nan giải...

Chỉ trong giây lát, sư Tuệ-Không liền chấp tay trước ngực, lim dim đôi mắt rồi lâm râm tụng niệm, ông đọc gì rất nhỏ, nhỏ cho đến đỗi Từ-nguyên-Bình đang ngồi bên cạnh mà cũng không nghe được ông đọc những gì. Tụng niệm xong, ông mở mắt nhìn Nguyên-Bình bảo :

— Tình thế như thế này, ta không còn được bao lâu nữa...

Nguyên-Bình nghe câu nói đột ngột, bao hàm nhiều ý nghĩa ấy chàng rất lo lắng nên hỏi :

— Xin sư phụ tha thứ, con tối tâm ngu muội nên chưa hiểu rõ ý của sư phụ.

Tuệ-Không mỉm cười :

— Thật ra ta có ý muốn giấu một vài tuyệt kỷ, không muốn đem ra truyền cho ai cả, nhưng tình thế hiện nay, nếu không đem ra truyền lại cho con một cách cấp tốc, thì không thể nào con thoát ra khỏi trận La-Hán được.

Nguyên-Bình cúi đầu rớm nước mắt :

— Nếu sư phụ giúp cho con rửa được oan cừu, chẳng những con xin khắc cốt ghi ơn mà còn...

Tuệ-Không bỗng nghiêm sắc mặt chặn ngang :

— Ta đã thua cuộc nên mới dạy con, không thể xem ta là sư phụ được, nếu còn xưng hô như thế thì ta sẽ trục xuất con ra khỏi nơi đây lập tức.

Nguyên-Bình giựt mình kinh sợ lập cập thưa :

— Con xin ghi nhớ điều ấy mãi mãi...

Tuệ-Không bỗng thở dài, rồi nét mặt ông bỗng đổi ra hiền hòa khả ái, ông giơ tay trái ra phía sau lưng lấy ra, một đoản kiếm, ông nhẹ tay uốn thử lưỡi rồi buông ra, một tiếng vang lanh lảnh, một luồng sáng xanh chói mắt làm Nguyên-Bình cảm thấy rợn người.

Sư Tuệ-Không cầm thanh gươm giơ lên, lật qua lật lại rồi mỉm cười bảo Nguyên-Bình :

Đã hai lần ta đánh cuộc với con, nhưng ta đều thua, lần thứ nhứt là phải dạy con những gì con muốn học, lần thứ hai là phải tặng con một bảo vật vô giá, thanh bảo kiếm này đã bầu bạn với ta

http://tieulun.hopto.org

trong suốt 60 năm trường nơi cảnh cô liêu, tĩnh mịch này, nhưng cũng may lần nầy vì bị thua nên phải trao lại cho con, bằng không thì chắc nó sẽ cùng với ta bị chôn vùi nơi tịnh thất u buồn này...

Nói xong, sư Tuệ - Không, hai tay nâng thanh kiếm trao cho Nguyên-Bình...

Chàng không dám chối từ, lật đật quì xuống đưa hai tay đỡ lấy thanh gươm.

Với giọng buồn buồn, trầm ấm, sư Tuệ-Không nhìn Nguyên-Bình bảo :

— Con ơi, chẳng những đây là một vật chí bảo trong giới võ lâm, mà đối với ta nó cũng là một vật bất tường.

Chỉ nói có bấy nhiêu lời, rồi bỗng nhiên sư Tuệ-Không ngừng hẳn lại, ông ngước mắt nhìn trần nhà đã bị phá vỡ mấy nơi, dường như ông muốn nói ra một vài điều tâm sự còn u-ẩn trong lòng, nhưng ngập ngừng trong giây lát, ông lại tiếp :

— Ngoài ra việc dùng thanh gươm này để rửa mối oan cừu, còn kỳ dư con không nên dùng nó vào một việc gì khác, vì thanh gươm này đã dính líu vào một vụ thảm sát làm chấn động cả giới giang hồ, nếu rủi ra có ai biết được thanh gươm nầy còn tồn tại biết đâu sẽ lôi ra biết bao điều sóng gió sau này.

Sư Tuệ-Không lại lần lần mở bao gươm ra bảo Nguyên-Bình :

— Thanh gươm kia quả thật là bảo vật, có thể chém sắt, bửa vàng, đập tan cả ngọc, nhưng chiếc bao gươm bằng đồng chạm này lại càng quý báu gấp trăm lần. Từ-Nguyên-Bình liếc mắt nhìn chiếc bao gươm, chàng thấy đó chỉ là một chiếc bao gươm tầm thường như muôn ngàn chiếc bao gươm khác, chàng chưa tin hẳn lời nói của sư Tuệ-Không nhưng chàng không dám thốt một lời nào.

★

HỒI THỨ BẢY

Sau 60 năm bị giam cầm trong tịnh thất, sư Tuệ-Không tự tuyệt...

Thấy Nguyên-Bình nhìn sửng chiếc bao gươm mà không tỏ một thái độ gì, sư Tuệ-Không biết chàng còn hoài nghi lời nói của mình ông mỉm cười bảo nhỏ :

— Vị trước đây ta đã có hứa với một người là không bao giờ

đem sự bí mật chiếc bao gươm nầy tiết lậu cho người nào biết, thế nên từ đây về sau con rán mà tìm, đó là do tài ba, trí tuệ của con. Con cố gắng nhớ lấy...

Nói xong, sư Tuệ-Không liền trao luôn bao gươm cho Nguyên-Bình.

Chàng cầm thanh kiếm tra vào bao gươm, bỗng nghe một tiếng vang nhỏ reo lên, chàng giựt mình kinh ngạc nhưng sư Tuệ-Không lại bắt đầu giảng tiếp pho Đạt-Ma kinh, nên Nguyên-Bình phải lật đật tập trung tinh thần để học tập.

Đã tới đoạn phần thực dụng trong pho kinh gồm có các môn Cầm-nô. Phật-huyệt và Chấn mạch. Vừa giảng phần lý thuyết sư Tuệ-Không vừa thực hành luôn cho Nguyên-Bình dễ hiểu, dễ nhớ, phần nầy toàn là những môn học huyền diệu, ít ai biết và học được, chẳng những người dạy cũng phải tập trung cả năng lực tinh thần, tỉ mỉ dạy rất rõ ràng từng thế, từng cách nhưng người học lại càng phải chú tâm một cách kỹ lưỡng hơn, mới có thể thu thập được một cách trọn vẹn những điểm khó khăn huyền diệu trong bài.

Mãi tập trung tinh thần vào việc giảng bài và học bài mà hai người không hay là mặt trời đã lặn từ lâu.

Hai ngày, một đêm, thời gian trôi qua rất mau. Trong suốt những đêm ngày ấy, sư Tuệ-Không không hề uống một giọt nước, ông thao thao bất tuyệt rán giảng cho hết pho kinh Đạt-Ma. Chỗ nào thấy Nguyên-Bình còn nghi ngờ hay chưa hiểu rõ, sư Tuệ-Không luôn luôn chịu khó, giảng đi giảng lại đôi ba lượt, chừng nào thấy chàng đã hiểu một cách chắc chắn ông mới chịu thôi.

Đến sáng ngày thứ ba, sư Tuệ-Không đã giảng xong pho kinh Đạt-Ma, ngước mắt nhìn ra ngoài thấy mặt trời đã lên quá ba sào, ra vẻ vui mừng, sư Tuệ-Không vuốt râu cười bảo Nguyên-Bình :

— Trong suốt ba ngày đêm qua, ta đã đem tất cả hiểu biết của ta về pho kinh Đạt-Ma truyền lại tất cả cho con, bây giờ thì chỉ còn có phần con là phải ghi nhớ những bí quyết quan trọng để luyện tập. Và tiếp theo đó con sẽ có một dịp hãn hữu để trui rèn tài nghệ liền : đó là việc phá La-Hán trận để thoát khỏi nơi đây.

Con phải nhớ rằng hiện nay trên đời này, chỉ có con là người duy nhứt mới phá được trận La-Hán mà thôi. Ta rất hài lòng đã không uổng công để dìu dắt con.

Sư Tuệ-Không ra dáng buồn rầu :

http://tieulun.hopto.org

— Hôm nay là đủ ba ngày rồi, bây giờ chỉ còn vài giờ nữa, ta sẽ trao cho con tất cả kinh nghiệm trong 30 năm luyện tập, để con có thể thoát ra khỏi trận La-Hán.

Nghe sư Tuệ-Không nói, Nguyên-Bình chưa hiểu gì cả nên cứ há hốc mồm mà nhìn chòng chọc.

Sư Tuệ-Không nhếp mép cười :

— Phật pháp vô biên, vài giờ sau, con sẽ thấy rõ lời ta nói là đúng.

Tuệ-Không nói vừa dứt lời, ông bỗng hét lên một tiếng thật to như sấm nổ, gian tịnh thất rung rinh như muốn sụp đổ. Nguyên-Bình cảm thấy như sét đánh ngang đầu, chàng tối tăm mày mặc.

Lúc Từ-Nguyên-Bình tỉnh lại thì đã thấy Nguơn-Thông tay cầm ngọc-thạch thiền-trượng phía sau có 4 tiểu sa-di theo hầu.

Nguyên-Bình lật đật quay về phía Tuệ-Không kêu to :

— Thưa lão sư Chưởng-môn...

Nhưng Tuệ-Không vẫn xếp bàn tròn ngồi sững như tĩnh họa mà không đáp một lời.

Nguyên-Bình giựt mình kinh ngạc, chàng giơ tay cầm lấy tay sư Tuệ-Không và nhìn kỹ vào mặt mới biết đã viên tịch tự hồi nào.

Nguyên-Bình thấy cổ mình như bị nghẹn, toàn thân chàng run lẩy bẩy, đôi giòng lệ tuôn ra như suối...

Quá đau đớn, nên Nguyên-Bình khóc không ra tiếng nữa được. Chàng chỉ ngồi sững nhìn thẳng vào thi thể Tuệ-Không như cố tập trung tất cả tinh lực để ghi nhớ mãi dung nhan của người kính mến nhứt đời.

Chỉ trong ba ngày, trong thời gian ngắn ngủi đó, Nguyên-Bình đã được sư Tuệ-Không yêu mến và tận tâm trao lại tất cả những bí quyết, kinh nghiệm trong đời lại cho chàng. Ơn đó chàng không bao giờ quên được. Bây giờ chàng lại tự trách mình chắc có lẽ vì quá đắn đo suy nghĩ cho nên chàng mới thắng cuộc hai lần và cũng do đó đã đem lại cái chết cho sư Tuệ-Không. Chàng nghĩ, thà trước kia, mình chịu chết tại tịnh thất này còn hơn là để người tài hoa trác tuyệt phải chịu mai một cả một đời mang theo mình nhiều u-ẩn không tiện nói ra.

Nghĩ đến đây, lòng chàng thấy đau đớn vô cùng.

Tất cả các điều đã xảy ra trong ba ngày lần lượt như hiện ra rõ ràng trước mắt Nguyên-Bình làm cho chàng quên là đối phương đã tới trước mặt.

Bỗng nhiên trước cửa tịnh thất có tiếng niệm phật làm cho Nguyên-Bình giựt mình tỉnh lại và nhìn thấy sự thật trước mắt.

Quay mặt ra phía ngoài chàng thấy Nguơn-Thông đang cầm chiếc ngọc-thạch thiền-trượng, sắc mặt đầy vẻ nghiêm trang, phía bên trái là sư Tuệ-Nhơn, còn bên mặt là sư Tuệ-Quả. Phía sau là bốn tiểu sa-di, đàn thành hàng ngang chữ nhứt, trong tay người nào cũng có cầm chiếc giới đao sáng loáng...

Nhìn thấy Nguơn-Thông, đó là kẻ bức bách thầy mình cho đến chết, Nguyên-Bình nộ khí xung thiên, chàng vội cầm thanh bảo kiếm giắt vào mình đoạn phi thân ra ngoài. Chàng cũng không nhớ mình đã học được thêm những gì, chàng chỉ muốn rửa hận cho sư Tuệ-Không, dù sống, dù chết chàng cũng không hề nao núng.

Từ bên ngoài, Nguơn-Thông không hề chú ý đến Nguyên-Bình, lão ta chỉ nhìn chòng chọc vào sư Tuệ-Không đang ngồi xếp bàn tròn tĩnh tọa trên thiền-sàn, thế nên khi Nguyên-Bình vọt ra lão không hề thấy.

Vì sư Tuệ-Không là người đã có bản lĩnh đến mức tối thượng-thừa, thế cho nên mặc dầu ông đã viên-tịch « nhưng thi thể cũng vẫn còn sừng sững ngồi tham thiền ngay thẳng y như người còn sống, thêm đó râu tóc bạc mọc dài phủ cả ngực cả lưng ông che bớt cả mặt mũi tai, thế cho nên cả Tuệ-Nhơn và Tuệ-Quả đều là những người già giặn mà cũng nhận không ra...

Sư Nguơn-Thông thấy Tuệ-Không chẳng hề nhúc nhích, tưởng ông đã quên là đến ngày kỳ hạn rồi, thế cho nên lão ta ngước mặt nhìn trời rồi bảo :

— Hôm nay đã đúng kỳ hạn rồi, sư bá di-ngôn xin dặn lại đệ tử. Đệ tử sẽ hết sức ghi nhớ.

Lão ta hỏi luôn mấy lượt, nhưng vẫn thấy Tuệ-Không cứ ngồi im lìm, nên nổi bực phát cáu, ông liền day qua liếc mắt nhìn Tuệ-Nhơn rồi hét lớn :

— Sư bá hứa đúng ba ngày thì sẽ tự tuyệt để tạ tội. Bây giờ hạn kỳ đã đến, tại sao lại còn giả điếc chẳng nghe ai nói gì cả vậy ?

Nguơn-Thông vừa dứt lời từ bên trong bỗng có tiếng cười chua chát

— Trong giới võ lâm, điều trọng nhất là tình sư đệ ngài đã phạm thượng, bức tử người tôn trưởng, rồi bây giờ lại còn dám hung hăng lên mặt lên mày...

http://tieulun.hopto.org

Chưa dứt lời, thì bên trong đã có một đòn chưởng phong đánh ra thật mãnh liệt.

Nguơn-Thông giựt mình nhìn lại thì đã thấy Nguyên-Bình từ trong tịnh thất vọt ra, chỉ vì từ trước Nguơn-Thông không hề lưu ý tới chàng, không đề phòng, nên khi bị đánh bất ngờ lão ta không đối phó kịp.

Vì hiện đang giữ chức Chưởng-môn cao tột bực, trước mặt chúng tăng không tiện thối lui, nên Nguơn-Thông, vận dụng khí công rồi sẽ nghiêng mình dùng vai chịu đựng.

Được sư Tuệ-Không dùng phép Phật môn khai đính, làm cho Nguyên-Bình vừa sáng suốt học mau vừa tăng cường thêm sức lực, thêm nữa sư Tuệ-Không lại đem tất cả bí quyết kinh nghiệm của mình để trao cho chàng, thế nên chưởng lực của Nguyên-Bình dũng mãnh phi thường, mặc dầu đã cố sức chịu đựng, nhưng Nguơn-Thông cũng bị đánh văng ra xa đến 6, 7 thước.

Đánh lui được Nguơn-Thông, Nguyên-Bình thừa thế hét lên một tiếng lớn vọt ra khỏi tịnh thất rồi xong vào phá vòng vây La-Hán trận.

Tuy bị Nguyên-Bình đánh té, nhưng Nguơn-Thông cũng là người có căn bản cao thế cho nên lão ta đề khí Đơn điền, vụt đứng dậy được ngay, trong lúc đó thì 8 vị lão tăng cũng đã phi thân đến cho hay:

— Chưởng môn mau mau rời khỏi nơi đây, La-Hán trận phải phát đông mạnh rồi đó.

Mặc dầu giữ chức Chưởng-môn, nhưng sau khi bị Nguyên-Bình đánh một chưởng văng ra xa, Nguơn-Thông thấy hơi ngán, nên khi nghe mấy vị lão tăng nhắc... lão ta lật đật vác Ngọc-thạch thiền-trượng đi ra khỏi vòng trận.

Vừa vọt ra khỏi tịnh thất lọt vào trận La-Hán, Nguyên-Bình đã bị chư tăng của Thiếu-Lâm tự vây phủ tấn công luôn cả ba mặt.

Tuệ-Nhơn lật đật nhắc 4 Tiểu sa-di bảo phải rút lui ngay, nếu chậm trễ trong giây phút thì không còn cách nào đề ra được nữa..

Nói xong, ông liền kéo Tuệ-Quả đi thẳng vào tịnh thất.

Bị chư tăng bao vây, Nguyên-Bình khoa hai tay đánh luôn ra một lượt, thế chưởng phong quá mạnh làm cho mọi người đều phải bị giạt lui ra ngoài.

Thấy Tuệ-Nhơn, Tuệ-Quả toan vào tịnh thất, Nguyên-Bình muốn cản lại nhưng chàng lại bị chư tăng ào tới tấn công tới tấp. Lần nầy họ dùng thế liên hoàn phối hợp chưởng lực nên sức ép tới rất mạnh

không thể tưởng tượng được. Đó là một lối tấn công vô cùng linh động biến hóa, khi thì tấn công từng người, lúc lại từng đợt lớn đông người làm cho đối phương không còn sức đề chống trả được.

Mặc dầu chưởng lực ào tới như vũ bão, Nguyên-Bình không hề nao núng, chàng vận dụng khí lực đầy đủ, khoa hai tay đánh trả lại đòn chưởng liên hoàn. Nhờ Tuệ Không trợ sức từ trước nên khí lực chàng tăng gấp bội, vì thế mà chưởng lực phối hợp của 8 vị lão tăng bị đánh bạt dễ dàng, còn 8 vị đều bị đánh hất ngã lăn ra phía sau.

Riêng về phần Nguyên-Bình, sau khi chống đỡ đòn liên hoàn độ liệt nầy chàng cũng thấy thân thể bị lung lay.

Chàng vừa đề khí, đứng vững thì một đợt tấn công nữa dồn dập tới, lần nầy thế công lại khác, các lão tăng chia lực lượng ra hai bên để đánh ép Nguyên-Bình vào giữa.

Nguyên Bình khẽ nhíu mày, rồi hét lớn một tiếng, dùng hai tay gạt mạnh hai bên để chống trả. Nhưng chàng vừa đánh lui đợt tấn công thứ ba thì đợt tấn công thứ tư lại ào-ạt đến, các đợt tấn công cứ nối tiếp, mỗi trận tấn công đều có một cách đánh khác hẳn nhau.

Tính ra, từ khi Nguyên-Bình vượt ra khỏi tịnh thất chàng không hề tiến được một bước và luôn phải chống trả với các đợt tấn công không ngừng, không có thì giờ nào nghỉ cả.

Đến đợt tấn công thứ 12 thì trong lòng Nguyên-Bình đã bắt đầu thấy lo sợ.

Chàng nghĩ thầm :

— Nếu cứ phải đối phó với các cuộc tấn công liên miên bất tuyệt như thế nầy, không biết đến bao giờ mới chấm dứt, phần ta, chỉ một mình mà phải đương đầu với số đông, mặc dầu, nếu có chống cự nổi, nhưng lâu dài kiệt sức cũng phải ngã quị.

Chi bằng ta hãy dùng toàn lực, nhanh như sấm sét, đánh thẳng ra một mặt rồi chạy là hay hơn.

Chàng định thi hành mưu lược ấy thì bỗng nhiên từ phía ngoài có tiếng hét lớn : như những bộ máy, các nhà sư đều rút lui về vị trí cũ.

Bấy giờ Nguyên-Bình nhìn kỹ, thấy tất cả 108 vị hòa thượng đều chia thành đội ngũ đứng dọc ngang thật là nghiêm túc, người nào cũng đề bàn tay sè lên ngực.

Từ-Nguyên-Bình thấy tất cả đều đứng im không hề động đậy, chàng ngạc nhiên nghĩ thầm :

— Quả trận La Hán thật danh bất hư huyền, biến hóa vô chừng

http://tieulun.hopto.org

khó mà lường được, trước kia, lúc giảng xong pho Đạt-Ma kinh, thầy ta có dặn đoạn chót là phần dùng để phá trận nầy, nhưng bây giờ trước mặt ta, thế trận biến hóa vô cùng, không thấy trong kinh có chỉ dẫn :

Từ-Nguyên-Bình thấy chư tăng đứng yên, chàng muốn lợi dụng kẽ hở phóng mình ra, nhưng bỗng đâu một tiếng niệm Phật vang rền, phát ra từ miệng mọi người như bay vút lên mấy từng không.

Sau tiếng niệm ấy, chư tăng bắt đầu di động áo cà sa bay phất phới trong vòng rào tịnh. Bỗng nhiên Nguyên-Bình bị hoa mắt, toàn thân chàng như bị một sức dồn ép ghê hồn không sao chống lại được. Chàng thấy mình như đang bị rớt vào một xoáy nước, nước cứ xoay vần để càng rút chàng xuống đáy sâu.

Chàng nhìn kỹ chung quanh thấy các chư tăng cứ giơ tay áo rộng phất đều đều vì trong vòng rào tịnh thất, khoảng rộng không được bao nhiêu, chư tăng đứng dàng từng hàng, đều nhứt tề phóng ra những đợt chưởng lực phối hợp ép tới làm cho Nguyên-Bình không sao cưỡng lại được.

Nguyên-Bình toan vận dụng chân khí để chống đỡ với sức dồn ép lạ thường đó thì từ bên ngoài tiếng niệm Phật lại vang rền. Chàng biết toàn thể chư tăng lại phát động một đợt tấn công mới mãnh liệt hơn bội phần.

Chàng vội vàng tấn tới hai bước, khoa tay như muốn tấn công mấy lão hòa-thượng đang đứng phía trước mặt, nhưng chàng lại vội vàng thối lui y chỗ cũ, rồi quay mình ra phía sau phóng ra một ngọn đòn. Chàng liếc mắt nhìn thấy có một đội gồm có 9 vị hòa thượng đang đứng sát nhau, giơ tay phải để tấn công chàng, ngọn đòn của Nguyên-Bình đã chặn đứng đợt tấn công nầy.

Chàng liền phóng mình tới phát ra một đòn thật mạnh làm cho 9 vị hòa thượng nầy phải thối lui, rồi chàng thừa thế vọt mình thẳng lên cao.

Chàng nhìn xuống đất, thấy các vị hòa-thượng bày hàng đều nhau san sát không một kẽ hở, như theo một nhịp điệu đều đều, họ di động luôn tay chân phát ra những luồng chưởng công mạnh ghê gớm.

Nguyên-Bình thấy phía dưới không chỗ nào trống để phi mình xuống, chàng hơi lo ngại, vì thật ra, chàng có thể để khí vọt mình thêm một bước nữa trong giữa từng không, nhưng chàng thấy rõ, dù cho có phóng mình thêm nữa cũng không có chỗ đặt chân xuống đất cho tiện.

Chàng còn đương bối rối chưa biết quyết định ra sao thì, từ trên không chàng đã rơi lần lần xuống đất. Từ phía dưới, lúc ấy không có một vị hòa-thượng nào ngửng đầu lên nhìn chàng, Nguyên-Bình liền lộn mình dùng tay đánh mạnh vào đầu một hòa-thượng.

Bình thường, nếu người nào trúng phải ngọc đòn ấy, nhứt định là phải bị vỡ sọ, nhưng ngờ đâu chưởng lực chàng mới vừa hạ xuống là đã bị sức ép của thế trận đánh bạt xuống đất. Kế đó cơ thể chàng như bị một sức hút mãnh liệt mà không sao cưỡng nổi, thế nên khi chơn vừa chấm đất là Nguyên-Bình đã bị cuốn hút quay tròn rồi ngã lăn trên mặt đất.

Trong lúc nguy cấp ấy, Nguyên-Bình thấy toàn thân mình như bị mềm nhủn ra. Chàng cố gắng vận dụng chân khí, vươn mình lên đứng hẳn vậy, rồi phóng lên cao.

Lúc bây giờ Nguyên-Bình ở cách mặt đất chừng năm sáu thước, phía bên dưới, chư tăng rối loạn trong giây lát rồi chừa một khoảng trống rộng hơn căn nhà. Bỗng Nguyên-Bình co rút đôi chân lại ngồi vào y như người ngồi xếp bằng tròn tĩnh tọa rồi cứ như thế để rơi mình xuống đất.

Bên ngoài Nguơn-Thông hô lớn :

— Hãy bắt ngay nó lại..,

Bỗng nhiên mặt trận La-Hán lại chuyển động, rồi kế tiếp nghe Nguyên-Bình hét lớn một tiếng, tiếp theo sau đó mấy vị hòa-thượng bị đánh hất ra ngoài.

Nguơn-Thông bỗng giựt mình, La-Hán đã bị chọc một lỗ thũng vòng bên trong hơi rối loạn.

Lúc ấy, nếu Nguyên-Bình lanh trí, chàng dốc hết toàn lực đánh bồi một đòn nữa để phá vỡ thế liên hoàn của vòng thứ hai, thì chàng có thể phóng mình ra ngoài được. Nào ngờ chàng không nghĩ tới chỗ ấy, còn đang dần dà thì chư tăng đã rạp niệm Phật toàn trận lại chuyển động, phía vòng kế, các vị hòa-thượng bước lên thế vào chỗ trống, theo phương-pháp đó, thế liên hoàn lại kết y như cũ, mấy vị tăng bị đánh bật ra ngoài, chạy vào kế tiếp bên vòng ngoài sau cùng...

Thấy trận thế đã trở lại y như trước, sư Nguơn-Thông thở ra khoan khoái.

Lúc bấy giờ, Nguyên-Bình nhìn kỹ thấy chư tăng hàng ngũ đã chỉnh tề, tất cả đều im lặng phăng phắc, chàng bỗng rùng mình kinh sợ vì biết rằng trong cơn yên lặng nầy, một trận phong ba dữ dội đã chực sẵn để nổi lên một cách bất thình lình.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng chàng nhớ mấy câu trong Đạt-Ma kinh « Dĩ tịnh chế tịnh, tiếp lực khắc cường, ». Chàng vừa toan phóng mình lên không thì tư bề, các vị hòa-thượng lại đồng thanh niệm Phật mở một đợt tấn công mới.

★

HỒI THỨ TÁM

Lai lịch kỳ của thanh bảo kiếm

Biết mình sắp phải bị tấn công dữ dội, Nguyên-Bình lật đật đề chân khí rồi khoát tay trái đánh ra một đòn thật mạnh, các hòa thượng đứng trên hàng đầu không hề chịu đựng mà lại đồng thanh cúi rạp mình xuống một cách lẹ làng để tránh chưởng phong của Nguyên-Bình. Chưởng khí vượt qua hàng đầu rồi đánh mạnh vào hàng thứ hai. Các vị hòa thượng hàng nầy không rạp mình như hàng trước mà họ lại kết chặt vào nhau, chịu chưởng thế của Nguyên-Bình một cách dễ dàng.

Thấy ngọn đòn mãnh liệt của mình không có kết quả, Nguyên-Bình hơi nao núng, trong lúc đó thì các vị sư ở hàng thứ nhứt đã lẹ làng đứng thẳng dậy, đồng loạt tấn công thẳng vào chàng.

Nguyên-Bình hét lên một tiếng lớn, đánh luôn ra hai quyền thật mạnh rồi phóng mình lên cao. Nhưng nào ngờ chàng bỗng thấy hai chân mình bị người nắm chặt...

Lúc bấy giờ Nguyên-Bình nghĩ rằng, nếu mình không dùng tuyệt kỷ để giải vây thì thế nào cũng bị bắt, nên chành nhanh nhẹn xỉa luôn hai tay ra phía trước đánh vào mặt hai hòa thượng. Đây là thế cầm nô tuyệt kỷ của Tuệ-Không đã truyền cho Nguyên-Bình.

Đồng thời chàng cũng rút mạnh đôi chân lại rồi duỗi ra thật mạnh để điểm vào huyệt ở ngực của hai hòa thượng đang nắm chặt chơn chàng.

Ở phía sau, bất ngờ bị Nguyên-Bình thúc mạnh trúng vào đại huyệt nên hai vị tăng nọ phải lật đật buông chân chàng ra, còn phía trước hai vị tăng nọ cũng bị chàng điểm ngay huyệt ở mí mắt.

Nguyên-Bình vừa gượng lại được thì từ phía trước lại có hai lão tăng khoa huyền đánh tới, khí thế rất mãnh liệt. Chàng không đỡ kịp nên bị đánh văng ra xa đến hơn một trượng, nhưng chàng đã vội vàng đứng dậy như thường.

Thấy bị đánh nặng mà Nguyên-Bình vẫn không bị thương, hai

vị lão tăng nọ giựt mình ngạc nhiên. Nhanh như chớp, Nguyên-Bình liền phóng ra mọt đòn thật mạnh để tấn công hai vị hòa-thượng nọ.

Chàng liếc mắt nhìn quanh một lượt, bỗng nhiên nảy ra một kế, chàng thấy rõ, các vị hòa-thượng bị chàng đánh bại, bỏ chỗ trống, chưa có người bổ xung vào kịp. Nguyên-Bình bỗng hét lên một tiếng thật to như sấm rồi phóng mình vào đám đông, dùng thế thập nhị cầm long điểm luôn vào huyệt của bốn vị hòa-thượng thuận tay chàng lại chụp phía sau lưng một vị khác dở hỏng lên rồi ném vào một đám đông phía trước mặt, rồi sang bên trái Nguyên-Bình cũng lẹ làng chụp một hòa-thượng dở hỏng lên phóng vào đám đông bên trái.

Lúc bấy giờ, hàng ngũ La-Hán trận có phần rối loạn, có tiếng của nhiều người la vang, và nhiều vị hòa-thượng nổi nóng khoa quyền đánh thẳng vào Nguyên-Bình quên hẳn cả phép phối hợp liên hoàn trong thế trận.

Đứng phía ngoài, sư Tuệ-Nhơn thấy tình hình bất lợi, ông dậm chơn bảo :

— Ta phải ra tay mới được.

Trong lúc đó, Nguyên-Bình vừa đỡ đòn vừa xong thẳng vào hàng ngũ của các vị hòa-thượng toan dùng phương-pháp cũ để làm thế liên hoàn bị đứt và hàng ngũ thế trận bị rối loạn, bỗng nhiên chàng nghe một tiếng niệm Phật vang rền bên tai rồi tiếp theo sau một đòn thật mạnh thẳng vào tay của chàng.

Nguyên-Bình biết gặp phải tay địch thủ lợi hại, chàng thấy phấn khởi tinh thần, liền dùng thế tuyệt kỷ thập nhị cầm của sư Tuệ-Không để đối phó.

Thấy đối phương dùng thế hiểm, sư Tuệ-Nhơn lật đật thu lại nhưng cũng đã bị Nguyên-Bình đánh trúng phớt nhẹ vào tai.

Nguyên Bình thấy ngọn đòn có hiệu quả quá sức tưởng-tượng chàng cũng hơi kinh ngạc, nhìn kỹ thấy sư Tuệ-Nhơn đang đứng sững, mặt mày nghiêm trang, không thốt lấy một lời, lúc đó Nguyên-Bình cũng lo lắng, chàng chuẩn bị sẵn sàng để đối phó.

Bỗng Tuệ Nhơn dằn mạnh từng tiếng :

Hộ Dân Việt muốn cho chùa này bị tan nát rồi mới chịu đi hay sao ?

Nguyên Bình giựt mình :

Dạ, đệ tử không dám...

Tuệ Nhơn ra dáng giận dữ, hét lên một tiếng thật to rồi chấp hai tay trước ngực, đánh ra một đòn thật mạnh, Từ-Nguyên-Bình đã

http://tieulun.hopto.org

chuẩn bị sẵn nên vội đưa tay ra đỡ, hai đòn mãnh liệt chạm nhau, phát ra một tiếng vang dữ dội, hai bên đều thối lui một bước.

Sư Tuệ-Nhơn liền tụ chân khí, co tay phải phóng liền theo một đòn thật mãnh liệt, Nguyên-Bình lật đật vòng tay trước ngực chặn lấy ngọn đòn, trong khi ấy sư Tuệ-Nhơn đã tấn thêm một bước phóng bồi thêm một chưởng. Nguyên-Bình vùng tay ra đỡ rồi hét lên một tiếng lớn. Chàng đã vọt mình lên không, rồi nhảy ra phía ngoài rào tịnh thất đi luôn...

Trong lúc đó chư tăng đã chỉnh đốn xong hàng ngũ trận La-Hán mấy vị hòa-thượng bị điểm huyệt cũng đã được cứu tỉnh. Khi thấy Nguyên-Bình đã vọt ra ngoài vòng rào, về phía vườn trúc, chư tăng muốn dàn trận, về phía ấy, nhưng vì vườn trúc rất rậm nên không thể bày trận cho có hiệu quả được.

Tuệ-Nhơn nhìn về phía Nguyên-Bình, ngẫm nghĩ :

— Cậu bé thông minh thật, quả nó không phụ lòng hảo tâm của ta...

Ông liền đến trước mặt Nguơn-Thông thưa lớn :

— Thưa chưởng-môn, bây giờ có nên ra lịnh cho truy nã gấp tên gian tế hay không ? chắc nó đã bị thương rồi.

Nguơn-Thông lắc đầu lia lịa :

— Thôi thôi, để nó đi cho yên...

Lúc bấy giờ chẳng phải riêng mình Nguơn-Thông đã thất đảm, nhưng chúng tăng ai ai cũng ngao ngán mà thấy trận La Hán đã bị phá tan tành, thanh danh của Thiếu-Lâm tự bị tổn thương không ít.

Vừa phóng mình ra khỏi đầu tường, Nguyên-Bình quay lại nhìn sau lưng thấy chư tăng đã chỉnh đốn xong trận La-Hán, hàng ngũ nghiêm túc như trước, trận thế sát khí đằng đằng, bất giác chàng rùng mình.

Nhớ lại trận giao tranh vừa qua, chàng hơi khiếp sợ, nếu như không có sự trợ giúp của sư Tuệ-Nhơn chắc có lẽ chàng không thể nào thoát vòng vây của trận La-Hán cho được.

Chàng thử vận động khí huyết trong châu thân, thấy cơ thể vô cùng thơ thới, chàng mới tin chắc rằng mình không bị thương.

Thực ra, Nguyên-Bình đã nhờ sư Tuệ-Không dùng phép khai đính vừa tiếp sức cho chàng, vừa đem tất cả kinh nghiệm của mình để trao lại cho Nguyên-Bình, thế nên dù cho Tuệ-Nhơn có dùng hết sức mình đi nữa cũng khó mà hạ được chàng.

Nhờ sư Tuệ-Không tận tình mà tài nghệ của Nguyên-Bình đã

tiến một cách lạ kỳ ít ai tin được, nhứt là những người thân cận từng biết chàng nhiều lại càng khó tin.

Chàng đứng sững sờ, ngậm ngùi nhìn ngôi tịnh thất một lần chót rồi phóng mình ra đi. Vì đã có lịnh của Nguơn-Thông nên không một ai theo truy nã chàng.

Sự thật, trong lúc ấy, tài nghệ Nguyên-Bình đã đứng vào hàng đệ nhứt trong giới võ lâm, cho đến các cao thủ trong dòng chữ Tuệ của phái Thiếu-Lâm cũng khó mà đương cự với chàng, nhưng riêng về Nguyên - Bình chàng không hiểu rõ tài nghệ của mình đã đến mức nào.

Trổ thuật phi hành được một đoạn đường, thấy đã xa Thiếu-Lâm tự, Nguyên-Bình vừa đủng đỉnh đi vừa hồi tưởng lại trong thời gian ở tại tịnh thất, chàng bỗng sực nhớ ra rằng từ ngày ấy cho đến bây giờ, chàng chưa hề ăn uống gì cả.

Nghĩ đến đó, chàng bỗng thấy bụng đói như cào không sao chịu nổi.

Chàng nhìn phía trước mặt thấy núi non trùng điệp hai bên thì rừng rậm hang sâu, không một mái nhà không một làn khói.

Trong lúc vội vàng phóng mình ra đi, chàng đã lạc đường. Dừng chân, chàng nhìn chung quanh một lượt để định hướng rồi nhắm phía rừng sâu tiến tới. Chàng định đi về phía nầy để tìm trái rừng đỡ đói, nhưng nào ngờ càng đi sâu vào rừng chàng không hề gặp một loại trái cây nào có thể ăn được, chàng liền để khí, phóng mình tới cho mau.

Ngôi rừng già nầy, sâu lối chừng 4, 5 dặm, hai bên ven rừng toàn là núi non hiểm trở, gai góc mọc đầy, cùng làm cho ngôi rừng càng dày bịt rất khó vạch lối đi, rán đi lối nửa buổi, Nguyên-Bình đã ra khỏi ngôi rừng rồi lọt vào một con đường độc đạo, hai bên toàn là vách đá đứng sừng sững.

Chàng rán phi thân nhanh thêm, định tìm xóm nhà kiếm mấy món ăn tạm đỡ đói, nào ngờ vừa quanh qua một đoạn đường núi thì bỗng nghe có tiếng niệm Phật quen quen.

Ngửng mặt nhìn lên, từ sau phiến đá to, một vị lão tăng râu tóc đều bạc phơ bước ra giữa đường chào Nguyên-Bình nhìn ra thì là Tuệ Nhơn đại sư ở Thiếu-Lâm tự.

Nguyên-Bình lật đật dừng bước, cúi đầu chào Tuệ-Nhơn :

Tiểu sinh xin kính chào đại sư, nếu không có đại sư hộ trợ chắc tiểu sinh khó mà thoát khỏi trận đồ La-Hán nguy hiểm ấy.

http://beulun.hopto.org

Tuệ-Nhơn ra dáng buồn buồn đáp :

— Tiểu Đàn-Việt đã học được nhiều môn tuyệt kỷ của phái Thiếu-Lâm, nhứt là môn thập nhị cầm long cũng đủ làm cho bần tăng kiêng nể...

Ngừng trong giây lát, sư Tuệ-Nhơn nói tiếp :

— Ta ngỡ rằng chỉ dẫn cho tiểu Đàn-Việt để nhờ đó mà sư huynh ta thoát khỏi nơi giam cầm sau 60 năm chịu đau khổ trong cảnh tịch liêu... Nhưng nào ngờ cũng vì đó mà làm cho người về cảnh cực lạc sớm hơn.

Nghe đến đây, Nguyên-Bình nhớ lại chuyện cũ, chàng đau đớn khóc rấm rứt :

— Ơn của đại sư Tuệ-Không lớn như trời biển, thế nào tôi cũng phải báo thù cho người...

Tuệ-Nhơn thở dài :

— Mà kẻ thù là ai ?

Không do dự, chàng đáp gọn :

— Chưởng-môn Nguơn-Thông...

Tuệ-Nhơn xua tay :

— Không phải, người đáng tội mới là ta...

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Không, ý của đại sư là muốn cứu người chớ đâu phải hại người.

Tuệ-Nhơn cười chua chát :

— Luật nhơn quả vẫn xoay, dù cho có cưỡng cũng không thể nào được, đại sư huynh là người tài hoa tuyệt thế, hành động của người không thể lấy thường tình mà suy xét cho được 60 năm về trước, người là cao đồ xuất sắc nhứt của môn phái Thiếu-Lâm, dù mấy vị tiền bối cũng còn phải chịu nhượng tài. Lúc đó sư phụ rất sủng ái người, nhứt định là sư phụ không hề nghĩ đến việc giam cầm người suốt đời trong tịnh thất, rất tiếc là sư phụ chúng ta liễu đạo quá sớm làm cho chuyện ấy phải bị chìm trong lãng quên rồi sư huynh ta phải chịu khổ suốt cả một đời người, tuy bần đạo rất nghi ngờ về câu chuyện ấy, nhưng vì không có một bằng chứng minh ta nào dám chống đối với chưởng-môn và tất cả các người trong Thiếu-Lâm tự hiện nay.

Nói đến đây, sư Tuệ-Nhơn ngừng trong giây lát rồi buồn bã nói thêm :

— Nhưng đó là chuyện trong môn phái Thiếu-Lâm, nếu như

Đàn Việt không có lời ủi thác của sư huynh ta thì không nên nhúng tay vào

Từ Nguyên Bình quả quyết :

Tuy Tuệ Không lão sư không có ký thác tâm sự, nhưng ơn của người đối với tội nặng như trời cao bể rộng, thế nên sau khi luyện xong pho Đạt Ma kinh đạt đến mức thượng thừa là thế nào tiểu sinh cũng truy vụ nầy cho ra.

Sư Tuệ Nhơn nhíu mày :

Chuyện nầy cũng quan hệ đến danh dự của phái Thiếu-Lâm trong giới giang hồ hiệp khách.

Về phần Đàn-Việt thì không nên suy luận nông nổi, bần tăng sắp xuống núi đây... Trời đất mênh mong, chuyến đi nầy có lẽ không còn được gặp nhau nữa, cho nên bần tăng mới tìm cách để gặp mặt Đàn-Việt đây.

Nguyên-Bình thấy sư Tuệ-Nhơn có tâm sự gì muốn nói ra, nên chàng hỏi :

— Tiểu sinh mà được như ngày nay đều nhờ ơn của đại sư cả, nếu như đại sư có ký thác điều chi thì tiểu sinh luôn luôn, tuân mạng.

Tuệ-Nhơn mỉm cười :

— Phải, ta đến đây là cũng có một vài điều muốn nói với Đàn-Việt, nhưng ở đây rất bất tiện, Đàn-Việt hãy theo ta.

Nói xong, sư Tuệ-Nhơn liền quay mình đủng đỉnh đi thẳng theo con đường núi.

Từ-Nguyên-Bình đi theo phía sau được chừng một dặm đường thì tới một hang núi thật u tịch. Trên một phiến đá to, sư Tuệ-Quả đã ngồi chờ sẵn tự hồi nào, trước mặt có bày mấy thức ăn ngon lành.

Tuệ-Nhơn chỉ phiến thạch bàn bảo Nguyên-Bình :

— Đã mấy ngày rồi, Đàn-Việt không có một hột cơm trong bụng, trước hơn hết, hãy ăn vài miếng cho vững lòng đi rồi sẽ nói chuyện sau cũng không muộn.

Đang lúc quá đói, Nguyên-Bình không hề kiêu cách, chàng lại ngồi nhai ngấu nghiến trong giây lát đến sạch cả thức ăn.

Tuệ-Nhơn liếc sư Tuệ-Quả rồi hỏi :

— Quả thật sư đệ có biết chắc rằng thanh kiếm ấy hiện đang nằm trong tay đại sư huynh không ?

Tuệ-Quả gật đầu quả quyết :

— Phải, sáu mươi năm trước đây, vào một đêm trăng sáng, tôi đã gặp sư huynh, tay cầm thanh kiếm ấy đang ngồi dưới ánh trăng,

http://tieulun.hopto.org

rồi ba tháng sau đại sư huynh bị nạn phải vào tịnh thất, tự nhiên thanh kiếm phải còn nằm trong tay của đại sư huynh.

Tuệ-Nhơn nhìn Nguyên-Bình :

— Chắc có lẽ Đàn-Việt cũng biết, thanh kiếm trong tay của đại sư huynh ta có rất nhiều điều quan hệ, nếu hiện nay Đàn-Việt có giữ thanh kiếm ấy xin vui lòng cho ta xem qua.

Nguyên-Bình nghe nói rất lấy làm khó nghĩ, chẳng biết tính sao.

Tuệ-Nhơn buồn rầu bảo :

— Bần tăng là người đệ tử của Phật, không bao giờ có tà ý nếu quả như thanh gươm ấy đang nằm trong tay của Đàn-Việt thì chỉ có hại mà không có lợi chút nào cả...

Tuệ-Quả lại nói tiếp :

— Thanh gươm ấy quả là một bảo vật vô giá, nhưng hay gây vạ cho người, nếu Đàn-Việt không chịu nghe lời chúng ta thì sẽ gặp đại họa đến nơi.

Bản chất của Nguyên-Bình hay tự ái, giả sử hai vị tăng cứ bảo chàng đưa gươm cho xem thử thì chàng rất lui lòng, nhưng vì hai người mượn gượm mà lại có ý dọa chàng, thế nên chàng không chịu nhịn thua.

Chàng kiếm cớ thoái thoát :

— Hai đại sư đã có lòng lo lắng cho tiểu sinh, tiểu sinh rất lấy làm cảm kích, quả thật lão sư Tuệ-Không có một thanh kiếm, người đã trao tặng cho tiểu sinh, lúc tặng người dặn rất kỹ càng : ngoài việc dùng thanh kiếm ấy rửa oan cừu, còn các trường hợp khác thì cấm tuyệt không nên đem ra khỏi võ.

Về lai lịch của thanh kiếm thì tiểu sinh chưa biết, nếu nhị vị đại sư vui lòng cho biết thì tiểu sinh rất mong ơn.

Vì sợ hai người cướp mất thanh gươm báu nên Nguyên-Bình tìm cách thoái thoát không chịu đưa ra mà còn hỏi thêm lai lịch của thanh gươm báu ấy để biết rõ ràng, tiện bề sử dụng sau nầy.

Nghe Nguyên-Bình nói, sư Tuệ-Quả tỏ vẻ không hài lòng, nhưng chỉ trong giây lát, ông bình tĩnh bảo :

— Đàn-Việt đã được đại huynh chúng tôi truyền thọ cho nhiều tài nghệ tuyệt luân, nếu xét ra cho kỹ thì đã thành đệ tử của môn phái Thiếu-Lâm, bây giờ Đàn-Việt xử sự với chúng tôi như thế là điều rất đối kỵ trong giới võ lâm...

Nguyên-Bình suy nghĩ trong giây lát rồi bảo :

— Tiểu sinh nhờ ơn lão sư chỉ dạy, nhưng không hề có quan

hệ thầy trò, thế nên không nhứt định là phải giữ gìn qui luật của môn phái.

Tuệ-Quả nổi giận :

— Nếu Đàn-Việt không phải là đồ đệ thì tại làm sao sư huynh ta lại truyền thọ tài nghệ cho ?

Nguyên-Bình hơi lo ngại, chàng nghĩ thầm :

— Trước đây Tuệ-Không lão sư đã dặn ta đôi ba lần, không cho phép ta nhận người làm thầy, chắc cũng có thâm ý gì, vậy ta phải tuân theo.

Vì nghĩ thế nên Nguyên-Bình bảo :

— Tiểu sinh không bao giờ dám dối với nhị vị đại sư, sở dĩ Tuệ-Không lão sư truyền thọ tài nghệ cho tiểu sinh là vì người đã thua trong một lần đánh cuộc, và sau đó, thanh báu kiếm người cũng bị thua mà phải giao lại cho tiểu sinh...

Tuệ-Nhơn liếc Tuệ-Quả rồi bảo :

— Đại sư huynh là người tài hoa tuyệt thế, suy nghĩ việc gì cũng chính chắn, không thế nào bọn ta theo kịp đâu...

Tuệ-Quả thắc mắc :

— Thanh bảo kiếm ấy rất quan hệ, bây giờ không lẽ chúng ta bỏ luôn sao ?

Tuệ-Nhơn tỏ vẻ không bằng lòng :

— Ân tình của đại sư huynh đối với chúng ta thật là sâu rộng, nếu bây giờ chúng ta có ý nghĩ gì trái với người thì đó là điều sai lầm lớn vậy.

Tuệ-Quả chắp tay cúi đầu đáp :

— Chuyện ấy tiểu đệ nào có dám nghĩ tới, nhưng vì đại sư huynh đã viên tịch, thế nên tiểu đệ không muốn thấy thanh kiếm ấy lọt vào tay người ngoài.

Tuệ-Nhơn lắc đầu :

— Đại sư huynh đã đem thanh kiếm ấy tặng cho ai là thuộc quyền của người đó, ta không nên làm trái ý người.

Tuệ-Nhơn ngập ngừng ; suy nghĩ trong giây lát rồi nói với Nguyên Bình :

— Đàn-Việt đã học được tài nghệ thượng thừa của môn phái Thiếu-Lâm, theo tôi thấy thì trong ba ngày đêm học tập ở tịnh thất với đại sư kuynh tôi, tài nghệ của Đàn-Việt đã hơn người khổ công luyện tập trong 30 năm trời, Theo ý riêng của bần tăng thì đây, có lẽ đại sư huynh đã dùng phép khai đính của nhà Phật đem chân nguơn

http://tieulun.hopto.org

của mình để truyền lại cho Đàn-Việt, nên mới có kết quả lớn lao như thế...

Bần tăng hy vọng rằng, được hưởng ân huệ lớn lao có một không hai đó, Đàn-Việt chớ phụ đại sư huynh của chúng tôi.

Nói xong, Tuệ-Nhơn liền nắm tay Tuệ-Quả kéo nhau đi, Nguyên-Bình muốn nói mấy câu cảm tạ nhưng không kịp.

Nhìn sau lưng, khi thấy bóng hai vị lão tăng đã khuất. Nguyên-Bình liền vội vã tìm đường xuống núi. Chiều hôm ấy, chàng đến một thị trấn dân cư khá đông đúc.

Tìm quán trọ, sau khi cơm nước xong, chàng liền đóng kín cửa để nghỉ sớm cho khỏe, nhưng khi sực nhớ đến thanh bảo kiếm chàng đem ra dưới ánh đèn để xem cho kỹ thanh gươm mà hai vị lão tăng muốn xem cho được.

Chiếc bao gươm làm bằng đồng chạm theo lối xưa rất đẹp, xem kỹ nét chạm hình không giống hoa lá, mà cũng không giống một lối chữ nào, xem hồi lâu, chàng nghĩ mãi không ra lối chạm trổ lạ kỳ nầy.

Chàng ngẫm nghĩ :

— Chiếc bao gươm theo lối xưa nầy, ngoài chất đồng cứng, tốt nét chạm ly kỳ độc đáo, còn kỳ dư đâu có gì lạ, tại sao đại sư Tuệ-Không lại bảo là bên trong có những bí mật khó nói ra. Thật là khó hiểu...

Nguyên-Bình lại cầm chiếc bao gươm xem kỹ thêm lần nữa nhưng vẫn không thấy gì lạ, chàng liền rút thanh gươm ra khỏi vỏ để xem cho kỹ. Lưỡi gươm phát ra một luồng sáng lạnh, phản chiếu dưới ánh đèn trên bàn làm sáng rực cả gian phòng. Thuận tay chàng múa thử vài vòng, ánh đèn trên bàn bỗng nhiên hóa thành màu vàng sậm.

Trước đây, Nguyên-Bình đã từng nghe qua danh tiếng các thanh kiếm như Can-Tương, Mạc-gia, có công năng chém vàng, chẻ ngọc nhưng trong lòng cũng chưa mấy tin. Hiện nay chàng đang cầm trong tay một thanh kiếm hào quang sáng rỡ, chàng nghĩ rằng đây chắc cũng là một thanh bảo kiếm y như lời các đại sư đã nói, thế nên trong khi múa, chàng thử chém nhẹ chiếc chun uống trà để trên bàn lưỡi gươm qua bén ngót, không một tiếng khua, chén trà bị chẻ làm đôi không một mảnh vụn.

Chàng giựt mình kinh ngạc vì thanh kiếm sắc bén một cách kỳ lạ, chàng không ngờ mình lại được làm chủ một thanh gươm quí như thế, rồi lại nghĩ đến ân tình của sư Tuệ-Không bất giác chàng rơi lệ.

Những chuyện xảy ra trong thời gian qua vụt hiện lại rõ ràng trong trí óc chàng. Tưởng như mình đã gặp vị lão tăng lạ lùng ấy, tài hoa ấy trong một giấc mộng, nhưng giấc mộng ấy in sâu mãi vào tâm can chàng suốt cả một đời.

Chàng còn nhớ rõ ràng giọng trầm ấm đầy từ hòa của sư Tuệ-Không, đã bảo chàng đây là một thanh bảo kiếm vô giá, quí hơn tất cả các thanh bảo kiếm nổi tiếng hiện nay.

Rồi chàng lại sực nhớ đến lời của sư Tuệ-Không :

— Trong chiếc bao gươm nầy còn rất nhiều điều bí mật.

Chàng nghĩ không bao giờ người đáng kính mến ấy lại nói không thật với chàng. Nhưng những bí mật ấy là gì ? Làm sao tìm cho ra ?

Chàng lại tò mò cầm chiếc bao gươm, lật qua lật lại xem cho kỹ dưới ánh đèn...

★

HỒI THỨ CHÍN

Thanh gươm đẫm máu

Dưới ánh đèn, Nguyên-Bình định thần nhìn kỹ những nét chạm nổi trên chiếc bao gươm. Quả thật đây không phải là những nét chạm hoa lá mà dường như là những nét của một bức địa đồ, những chỗ gồ ghề là núi non, còn những chỗ có những vết nho nhỏ mường tượng như là những dấu hiệu bí mật, hay những chữ tượng hình.

Tìm được một vài tia ánh sáng, Nguyên-Bình thấy hứng thú, chàng liền lấy vạt áo chùi kỹ chiếc gươm, rồi đưa lên đèn nhìn cho kỹ mấy nét chạm trổ.

Nhờ công phu luyện tập khá cao, nhãn lực rất tinh xác nên chàng thấy rất rõ từng nét chạm một, quan sát thật kỹ, Nguyên-Bình thấy mình ước đoán không sai, những nét chạm trổ nầy quả là một bức địa đồ, nhưng bức địa đồ ấy ghi những gì chàng đoán chưa ra.

Nguyên-Bình còn đang chú ý nên ngẫm tỉ mỉ những nét chạm trổ trên chiếc bao gươm, bỗng chàng nghe phía ngoài cửa sổ có tiếng động khẽ như tiếng lá rơi.

Chàng giựt mình vội chụp thanh gươm rồi đứng phắt dậy.

Ngoài cửa sổ có tiếng người quen quen :

— A Di Đà Phật, nếu Đàn-Việt không xem tôi là người khách

http://tieulun.hopto.org

bất đắc dĩ, xin hãy cho tôi vào, tôi sẽ đem tất cả những gì bí mật trong chiếc bao gươm ấy nói cho Đàn-Việt biết...

Nguyên-Bình lật đật mở cửa sổ ra, thấy sư Tuệ-Nhơn.

Sư Tuệ-Nhơn bước vào phòng Nguyên-Bình, sắc mặt có phần vui vẻ, chàng lật đật rạp mình cúi chào :

— Đại sư có lòng thương tưởng đến đây, tiểu sinh rất đội ơn.

Tuệ-Nhơn gật đầu :

— Đàn-Việt còn trẻ, nhưng rất thông minh đáng mến. Thực ra sư đệ Tuệ-Quả cũng muốn thanh gươm đó lắm, nhưng Đàn-Việt giữ chặt quá, thành ra đôi bên tránh được một cuộc va chạm có thể xảy ra.

Từ-Nguyên-Bình mỉm cười thưa :

— Lúc ban chiều tiểu sinh cũng có một đôi lời vô lễ xin nhị vị đại sư miễn thứ.

Tuệ-Nhơn ngập ngừng trong giây lát rồi bảo :

— Sau khi sư phụ ta viên tịch, phần lớn thời gian ta đều đi khỏi chùa, vì đó mà cũng ít khi được gặp sư đệ Tuệ-Quả, có ngờ đâu tuy tuổi đã già mà sư đệ ta cũng vẫn còn tham vọng.

Nguyên-Bình nhắc ghế cung kính mời sư Tuệ-Nhơn ngồi rồi thưa :

— Xin đại sư ngồi, tiểu sinh sẵn sàng thỉnh giáo.

Sư Tuệ-Nhơn gật đầu ngồi xuống, Nguyên-Bình khép chặt cửa rồi hai tay nâng thanh kiếm đưa ra phía trước mặt Tuệ-Nhơn :

— Lúc đại sư tặng cho tiểu-sinh thanh gươm này có dặn kỹ rằng, đây là một thanh bảo kiếm rất quí, nhưng bao gươm lại càng quí hơn 100 lần, và người cũng có dặn, vô cớ không nên rút gươm ra khỏi vỏ, hay đưa cho ai xem, để khỏi gây điều phiền phức đáng tiếc.

Tiểu sinh cũng biết sơ thanh bảo kiếm nầy quan hệ đến một vụ thảm sát trong giới võ lâm, thế nên ngoài việc dùng nó để rửa mối oan cừu, tiểu sinh thề không bao giờ dùng nó để hại người.

Tiếc rằng vì không có thì giờ nên đại sư Tuệ-Không chưa nói rõ cho tiểu sinh biết những điều quan hệ về thanh gươm nầy. Nay đại sư nhủ lòng thương chịu khó lặn lội đến đây, lòng tiểu sinh rất cảm kích...

Tuệ-Nhơn cầm lấy thanh gươm, thuận tay múa vài vòng, một luồng sáng xanh tràn ngập khắp phòng, ông ta tấm tắc khen :

— Quả thật là thanh bảo kiếm ít có, đúng với câu danh bất hư truyền.

Nguyên-Bình nở một nụ cười sung sướng :

— Thật là một thanh gươm quí, nhưng có hơi ngắn một chút.

Tuệ-Nhơn trả gươm lại cho Nguyên-Bình rồi bảo :

— Đàn-Việt thật là có phước, đã học được chân truyền của đại sư huynh tôi, mà còn được thanh gươm báu nầy, tôi tin chắc rằng trong một thời gian gần đây, nhứt định Đàn-Việt sẽ đứng vào hàng nhứt nhì trong giới võ lâm.

Thanh gươm nầy tuy hơi ngắn, nhưng hiệu lực nó thật là phi thường không kém gì đôi gươm Can-Tương, Mạc-Gia. Nếu Đàn-Việt gìn giữ cho kỹ, biết dùng cho đúng lúc, đúng chỗ, thì sẽ gặp một ảnh hưởng to trong giới võ lâm, không phụ lòng của đại sư huynh tôi vậy.

Nguyên-Bình tỏ vẻ lo lắng :

— Tuổi tiểu sinh còn trẻ, tài trí chưa có bao nhiêu, nhưng lại giữ thanh báo kiếm phi thường như thế nầy, e không được hợp nếu đại sư vui lòng, tiểu sinh xin trao tặng lại cho ngài để ghi một chút tình cảm từ trước.

Tuệ-Nhơn lắc đầu cười :

— Tuổi của bần tăng cũng đã già rồi, giữ thanh gươm nầy chẳng làm gì, thôi Đàn-Việt hãy giữ nó mà còn có chỗ dùng.

Nói xong, sư Tuệ-Nhơn liền cầm thanh gươm trao trả trên tay Từ-Nguyên-Bình, rồi hỏi :

— Lúc đãi sư huynh ta tặng Đàn-Việt bảo kiếm nầy, người có nói lai lịch không ?

Nguyên-Bình đáp :

— Đại sư không nói gì cả, nhưng lúc ấy vì các việc cứ dồn dập tới mãi nên tiểu sinh không tiện hỏi.

Tuệ-Nhơn nghiêm sắc mặt :

— Đại sư huynh ta chẳng những võ công tuyệt thế mà văn tài cũng vô song, nghề bói toán cũng hay, nếu người không nói gì cả chắc có dụng ý gì đây, bần tăng không dám làm kẻ thày lay, nhưng vì thấy việc nầy rất quan hệ cho nên không thể không nhắc Đàn-Việt một vài lời.

Trước đây 70 năm, thanh bảo kiếm nầy là vật sở hữu của một đại nữ hiệp khét tiếng trong giới giang hồ.

Người nữ hiệp ấy chẳng những tài nghệ đã tuyệt luân, nhưng sắc đẹp cũng quyến rủ, mê hồn. Thực ra, bần tăng chưa từng gặp người ấy lần nào nhưng theo lời những người trong giới giang hồ cho biết thì nụ cười của người ấy có thể làm cho mọi người ai ai cũng phải

http://tieulun.hopto.org

xiêu hồn lạc phách rồi bị nàng mê hoặc luôn...

Người đã có tài, đẹp như thế nhưng tánh tình lại rất tàn nhẫn, kẻ nào say mê sắc đẹp của nàng, không sớm thì muộn cũng bị nàng giết bằng cách đâm lưỡi gươm quí báu nầy vào trái tim

Nguyên-Bình nghe nói rất lấy làm lạ :

— Tại sao có người lại chịu chết một cách dễ dàng như thế ? khoanh tay để chịu một lưỡi gươm đâm vào ngực thế kia à ?

Tuệ-Nhơn lắc đầu :

— Thực ra, điều đó cũng khó mà tin được, nhưng những người đáng tin, ai ai cũng quả quyết rằng việc ấy có thật như thế, vì vậy mà chúng ta làm sao hoài nghe cho được ?

Tuy bề ngoài, Nguyên-Bình không hề cãi lại nhưng chàng lại nghĩ thầm :

— Thế gian sao có chuyện lạ vậy ? Ví như có người đẹp như tiên giáng thế đi nữa mà giết người thì người sắp chết cũng phải né tránh để bảo vệ sinh mạng, chuyện thật hoang đường !

Thấy Nguyên-Bình lộ vẻ nghi ngờ, Tuệ-Nhơn cười :

— Chuyện nầy đã lưu truyền trong giới giang hồ suốt một thời gian gần 10 năm, rồi gần đây, trong vòng mười năm nay dường như mọi người đều quên, tuy bần tăng chưa hề gặp người nữ hiệp ấy, nhưng đã nghe giới giang hồ kể chuyện có cả 100 lần, mà những nạn nhân chết dưới tay nàng đều là những nhân vật nổi tiếng trong giới giang hồ, điều đó thật đáng lạ.

Cũng có thể chuyện ấy bị thêm thắc làm cho quan trọng thêm nhưng nhứt định chuyện đó có thật. Vì không lửa làm cao có khói cho được.

Thấy sư Tuệ- Nhơn nói một cách rất quả quyết, Nguyên-Bình nghĩ thầm :

— Đại sư là một cao tăng, không lẽ người nói dối :

Sư Tuệ-Nhơn lại nói tiếp :

— Vì người nữ hiệp kia dùng thanh bảo kiếm giết người quá nhiều, thế cho nên trong giới giang hồ mới đặt tên thanh gươm nầy là Diệt-tình-kiếm, nếu ai lảng vảng đến gần người chủ của thanh gươm thì nhứt định phải nhớ đến điều đó, bằng không thì bị vướng vít tơ tình, thể nào cũng bị diệt về thanh gươm nầy.

Tên Diệt-tình-kiếm tràn lan khắp trong giới giang hồ thế nên không một ai nhớ hay biết tên thật của nó.

Nghe qua lời nói của sư Tuệ-Nhơn, Nguyên-Bình nghĩ rằng chắc

ông nầy không hiểu hết tất cả câu chuyện xung quanh thanh báu kiếm ấy nên chàng gợi thêm để đoán thử :

— Thanh gươm nầy chém sắt như chém bùn, tự nhiên trong giới giang hồ ai ai cũng quí thanh gươm, nhưng tại sao đại sư Tuệ-Không lại bảo tiểu sinh rằng chiếc bao gươm còn quí hơn thanh gươm gấp 100 lần, điều đó thật là khó hiểu.

Tuệ-Nhơn lắc đầu :

— Chuyện ấy ta không hiểu bằng sư huynh ta đâu.

Nguyên-Bình tỏ vẻ ngạc nhiên :

— Như thế thì đại sư chưa biết chuyện ấy ?

Tuệ-Nhơn trầm ngâm trong giây lát rồi bảo :

— Sư huynh ta bảo bao gươm quí hơn gươm, điều đó rất đúng bần tăng không dám đoán càng sự thật như thế nào.

Nhưng có điều đúng hơn hết là thanh gươm nầy có liên quan đến nhiều vụ thảm sát, hiện nay có nhiều cao thủ trong giới giang hồ đang dò la lin tức của thanh gươm nầy, vì thế mà Đàn-Việt phải gin giữ cho thật kỹ để tránh những điều tai hại có thể xảy ra.

Sư Tuệ-Nhơn lại nói tiếp :

— Vì thanh bảo kiếm nầy có một hình trạng rất đặc biệt, ánh sáng khác với các thanh gươm khác, mới nhìn qua rất dễ nhận, thế nên khi đem nó ra dùng, tất nhiên là không thể tránh được sự chú ý của mọi người.

Nguyên-Bình thắc mắc :

— Thực ra thanh gươm nầy đã liên quan đến nhiệm vụ thảm sát, nhưng kiếm là vật vô tình, người cầm kiếm mới là quan trọng, như thế thì thanh gươm nầy có gì là quan hệ ?

Tuệ-Nhơn gật đầu :

— Phải, tuy Diệt-tình-kiếm không phải là chánh phạm trong các vụ thảm sát, nhưng chính nó là một yếu tố quan trọng, một nhân chứng hiển nhiên...

Trước kia, dường như thanh gươm nầy là vật sở hữu của một phong trần quái kiệt ở vùng Điền-Nam, rồi chẳng biết vì sao lại sang qua tay người đại nữ hiệp nọ...

Một điều lạ lùng hơn nữa là sau đó nữ hiệp nầy lại mất tích một cách rất bí mật và thanh gươm nầy lại chuyền một người đàn bà vừa xấu vừa quái dị. Kể về phần tài nghệ thì nữ quái nầy có phần hơn người đại nữ hiệp có sắc đẹp mê hồn đã giết nhiều người.

Nữ quái nầy có một điểm lạ là rất ghét những người bội tình

http://tieulun.hopto.org

bạc nghĩa. Tính ra, nàng chỉ có mặt trong giới giáng hồ chừng ba, bốn năm nhưng số người bạc nghĩa bị chết dưới thanh gươm nầy cũng có đến ngàn. Có thể nói rằng hằng ngày đều có một kẻ xấu số bị bỏ mạng vì thanh gươm nầy, vì thế mà lúc ấy cả một vùng dọc sông Trường-Giang ai ai cũng đều khủng khiếp.

Tuệ-Nhơn ngừng một lát rồi nói tiếp :

— Ta có thể nói rằng, thanh gươm nầy tuy có quí thật, nhưng nó là vật bất thường, lão khuyên Đàn-Việt nên thận trọng cho lắm mới được.

Nói xong, sư Tuệ-Nhơn đứng dậy cáo từ, Nguyên-Bình chẳng dám mời thêm nên phải đưa đại sư ra cửa, cúi rạp mình chào tiễn chân.

Chàng nhìn theo cho đến khi bóng Tuệ-Nhơn khuất trong sương đêm, mà vẫn còn đứng thờ thẫn ngoài cửa, một lúc lâu mới bước trở vô phòng.

* * *

Lúc ấy đêm đã sang canh hai, trong nhà trọ, tất cả đều ngủ say, chỉ riêng trong phòng của Nguyên-Bình đèn còn sáng tỏ.

Chàng đi bách bộ tới lui trong phòng ra dáng băn khoăn suy nghĩ, chàng vừa bước tới gần cửa bỗng cảm thấy một luồng gió nhẹ rồi sau đó chàng bị kẻ lạ mặt bóp mạnh vào huyệt Mạch môn bên tay phải.

Đối phương đã hành động thật chớp nhoáng, thế nên Nguyên-Bình không sao soay trở kịp. Mạch-môn là một huyệt quan trọng số 36 huyệt xung yếu trong cơ thể con người, nếu ai bị điểm thì toàn thân đều bị tê liệt, không còn cách nào kháng cự được.

Rồi bỗng nhiên bên tai Nguyên-Bình có tiếng thì thầm :

— Xin Đàn-Việt tha thứ cho lão tăng vô lễ, Diệt-tình-kiếm là một bảo vật có hại nhiều hơn lợi, nếu lão tăng không mượn thì Đàn-Việt cũng khó mà bảo toàn lâu được.

Nguyên-Bình nghe tiếng nói biết ngay là sư Tuệ-Quả, chàng bỗng nổi cơn giận dữ, nhưng chàng vụt ngẫm nghĩ :

— Huyệt mạch môn ta đã bị bóp chặt, nên bây giờ có nóng giận thì cũng chẳng ngăn chặn được bàn tay của lão ta, chi bằng hãy dùng kế huỡn binh thì hay hơn.

Nghĩ thế, Nguyên-Bình mỉm cười :

— Lão sư phụ hành động thế nầy cũng hơi lạ...

Nghe nói, sư Tuệ-Quả thẹn đỏ mặt, ông ta lật đật bào chữa :

— Thực ra, từ trước đến nay ta chưa từng có hành động đánh lén người, nhưng hoàn cảnh hiện nay có khác, Đàn-Việt may mắn được sư huynh truyền thọ cho tài nghệ, lại được người ra ơn dùng phép khai đỉnh, truyền sang cho Đàn-Việt tất cả công phu luyện tập từ mấy mươi năm, tuy việc ấy lão tăng không ngại cho lắm, nhưng nếu không phí sức nhiều thì cũng khó mà thắng Đàn-Việt được.

Vừa nói, sư Tuệ-Quả lại càng bóp chặt thêm huyệt mạch môn của Nguyên-Bình, rồi ông ta chìa một tay ra lục soát trong mình chàng.

Từ-Nguyên-Bình nghe nhắc đến sư Tuệ-Không, lòng xúc động chàng nhớ đến phép phong huyệt và bế mạch của đại sư đã dạy, nên chàng liền sẽ vận khí đóng chặt ngay huyệt mạch môn ở cánh tay phải.

Lúc đó bàn tay trái của sư Tuệ-Quả đã sờ trúng chuôi gươm, ông ta vừa muốn rút gươm ra thì bỗng nhiên Nguyên-Bình vụt xây mình, chìa tay trái ra rồi chụp ngay vào huyệt mạch môn bên tay phải của sư Tuệ-Quả.

Nguyên-Bình đã phản công một cách hết sức bất ngờ, làm cho sư Tuệ-Quả rất kinh ngạc, ông ta liền bóp mạnh thêm vào huyệt mạch môn của Nguyên-Bình, tuy chàng thấy cánh tay mình đau nhức khó chịu nhưng nhờ vận khí đầy đủ cho nên toàn thân không bị tê liệt.

Trong khi đó tay trái chàng bóp mạnh vào mạch môn của sư Tuệ-Quả. Vì nghĩ đến tình nghĩa của hai đại sư Tuệ-Không và Tuệ-Nhơn nên chàng không dùng toàn lực mình để làm hại sư Tuệ-Quả.

Mặc dầu Nguyên-Bình đã nới tay nhưng sư Tuệ-Quả cũng vẫn thấy không sao chịu nổi, ông ta thấy nửa thân mình bị tê liệt, sức lực không còn, và bàn tay mặt ấn vào huyệt mạch môn của Nguyên-Bình cũng phải buông ra.

Nhưng sư Tuệ-Quả cũng là người tài nghệ phi thường, nên mặc dầu gặp nguy nan, ông vẫn không hề bị rối loạn, một mặt ông vận khí chịu đựng, một mặt ông phản công bằng cách dùng chân trái đá thốc vào huyệt Đơn-điền ở phía dưới rún của Nguyên-Bình.

Vì ngón đòn độc hiểm nầy nên Nguyên-Bình phải buông sư Tuệ-Quả ra. Tấn công Nguyên-Bình không có hiệu quả, sư Tuệ-Quả hơi nóng, ông ta nhíu đôi mày, cười lạt :

— Tài nghệ của Đàn-Việt khá đấy, lão tăng xin lãnh giáo vài hiệp...

Nói xong lão liền tấn tới phóng ra một quyền.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình chỉ khẽ mình tránh rồi trả lại một đòn và xỉa luôn hai ngón tay vào mình Tuệ-Quả.

Bị ngón đòn tấn công quá hiểm, sư Tuệ-Quả phải thối lui một bước, rồi lập tức lão tấn công đánh tới tấp luôn một hơi đến 13, 14 đòn.

Đỡ xong loạt tấn công dữ dội của sư Tuệ-Quả, Nguyên-Bình liền đánh trả lại 3 đòn và đá luôn 4 ngọn độc hiểm...

Mặc dầu giao tranh ác liệt, nhưng hai người ai cũng sợ làm động những người trong quán trọ, cho nên không dám mở những cuộc tấn công ồ-ạt, ai ai cũng muốn dùng những thế hiểm độc nhưng nhẹ nhàng để giành phần thắng về cho mình.

Gian phòng rất hẹp, hai địch thủ đứng sát gần nhau, họ lại dùng những thế độc toan điểm vào những hiểm huyệt của nhau, thế nên hễ sơ xuất một tí là bị địch thủ hạ trong tức khắc.

Tuy Tử-nguyên-Bình đã được học Đạt-Ma kinh và các môn võ công tuyệt trần của sư Tuệ-Không, nhưng vì mới đem tài nghệ ra thi thố lần đầu nên chưa được thuần thục cho lắm, nhưng cũng nhờ chàng rất thông minh cho nên cũng trở thành tay địch thủ lợi hại của sư Tuệ-Quả.

Sau một thời gian giao tranh, dường như Nguyên-Bình đã quen với lối đánh của địch thủ, tâm thần chàng đã định hẳn và cũng từ đó, chàng tiến thoái một cách rất thuần thục, các thế công dũng mãnh hơn trước và cách đánh cũng biến ảo lạ lùng.

Tuệ-Quả ước lượng sức mình nên đánh dồn mấy đòn rồi thối lui.

Nguyên-Bình chắp tay cúi đầu thi lễ rồi thưa :

— Xin đa tạ đại sư đã đến dạy thêm tiểu sinh...

Sư Tuệ-Quả chắp tay đáp lễ, nhưng trong lòng nghĩ thầm :

— Tài nghệ của thằng nhỏ này cũng đáng ngại thật, nếu dùng võ thuật để đoạt kiếm e không kết quả.

Nghĩ thế nên sư Tuệ-Quả mỉm cười :

— Đàn-Việt quả thật là người tài hoa xuất chúng, nên mới được sư huynh ta phá lệ thụ nạp làm đồ đệ cũng không lấy gì làm lạ.

Nguyên-Bình thưa :

— Tuy tiểu sinh được nhờ ơn đại sư Tuệ-Không dạy dỗ, nhưng chưa hề thành nghĩa thầy trò, vì thế mà không liệt vào hàng môn đệ của phái Thiếu-Lâm.

Tuệ-Quả nghĩ thầm :

— Thằng nầy lẻo mép thật...

Mặc dầu thấy thế, ông ta vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh, cứ mỉm cười ra vẻ thân mật :

— Qua cuộc giao tranh vừa rồi, tôi thấy Đàn-Việt đã học được chân truyền của phái Thiếu-Lâm.

Nguyên-Bình nhân nhượng :

— Ngài dạy quá lời, tôi cũng còn cần phải học thêm với đại sư nhiều hơn nữa...

Tuệ-Quả gật gật đầu :

— Đàn-Việt đã là đệ tử của đại sư huynh ta, thì đối với bần tăng cũng có chút nghĩa :

Nguyên-Bình chận ngang :

— Đã đôi ba lần, tiểu sinh có thưa với đại sư là mặc dầu đại sư Tuệ-Không đã truyền thọ võ công cho tiểu sinh, nhưng đó chỉ là vì người thua cuộc, chớ hai bên không có tình nghĩa thầy trò gì cả.

Nguyên-Bình cũng muốn chấm dứt hẳn liên hệ với phái Thiếu-Lâm vì trong lòng chàng đã sẵn ý định : chàng muốn tìm hiểu rõ việc hàm oan 60 năm của sư Tuệ-Không, chàng nhứt quyết chối từ mình là đệ tử của Tuệ-Không vì sợ về sau sẽ gây nhiều phiền phức.

Tuệ-Quả thấy Nguyên-Bình nhứt quyết không thừa nhận chàng là người có quan hệ đến phái Thiếu-Lâm, ông ta cười lạt :

— Thôi, thế cũng được, lúc trước mới vào nhập môn, lão cũng nhờ ơn đại sư huynh thay mặt thầy chỉ dạy cho, bên ngoài tuy danh nghĩa là sư huynh, sư đệ, nhưng bên trong ân nghĩa thật là mênh mong.

Nguyên-Bình nghe nói chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Sư Tuệ-Quả bỗng thở dài rồi tiếp :

— Đàn-Việt đã không nhận là môn đệ của phái Thiếu-Lâm, lão không ép nhưng thế nào Đàn-Việt cũng không phủ nhận được là đã thọ giáo với sư huynh Tuệ-Không.

Nguyên-Bình gật đầu :

— Đúng như thế, đại sư Tuệ-Không đã truyền thọ cho tiểu sinh tuy vì bị thua cuộc, nhưng trong lòng tiểu sinh luôn luôn vẫn nhớ ơn...

Tuệ-Quả tiếp theo liền :

— Tất cả như thế, nhưng Đàn-Việt đã biết ơn sư huynh ta, thì Đàn-Việt cũng nên nghĩ đến thanh danh của người từ 300 năm nay, có thể nói rằng trong giới võ lâm chỉ mới có được một người tài ba như thế, tuy bọn đồng môn chúng ta không ai bì được mà cho đến các bậc sư trưởng cũng khó mà thắng người ấy được.

http://tieulun.hopto.org

Nếu như sư huynh ta không cam tâm chịu vào « hối tâm thiền viện » ấy thì cũng khó có ai bắt ép vào đó cho được.

Nguyên-Bình bỗng nhíu mày :

— Nghĩa thầy trò là đạo lớn, đâu có thể trái được lịnh thầy, sư Tuệ-Không là người đại trí, đại tuệ tự nhiên là không bao giờ làm những điều trái nghịch.

Tuệ-Quả thấy Nguyên-Bình đã lần lần bị lọt vào tròng của mình nên trong lòng thấy hăn hái hơn trước, ông ta là người lịch đời nên rất khéo giữ tình cảm bồng bột trong lòng mình, ông ta vẫn lạnh lùng nói :

— Sư huynh ta đã chịu cam vùi chôn đời mình trong ngôi tịnh thất ấy, Đàn-Việt có biết tại sao không ?

Là người trẻ tuổi, Nguyên-Bình không sâu sắc bằng Tuệ-Quả, thế nên chàng tỏ nét buồn rồi cười lạt mà đáp :

— Tuệ-Không đại sư là người biết phục tòng, hơn nữa sư tổ rất mến đại sư, nhứt định là không để cho người phải chịu mai một như thế...

Nhưng rất rủi là 40 năm trước đây sư tổ đã viên tịch quá sớm, rồi chuyện ấy bị bỏ qua luôn, nhưng theo chỗ hiểu biết của tiểu sinh, thì chuyện ấy cũng có chỗ đáng nghi ngờ, và sau nầy nếu có cơ duyên tiểu sinh cũng rán mà tìm cho ra sự thật.

Nói đến đây, Nguyên-Bình thấy mình đã hớ, cho nên chàng ngưng hẳn.

Tuệ-Quả than thở :

— Về chuyện ấy chúng ta không dám quả quyết rằng có điều gì nghi ngờ hay không nhưng có điều đáng nói là sư huynh (ta đã nêu gương sáng trong phái Thiếu-Lâm bằng cách chịu ẩn nhẫn nằm trong tịnh thất suốt 60 năm dài đăng đẳng, nhớ đến chuyện ấy, lòng ta rất cảm thương, nhưng cũng rất khen hành động của người tài hoa tuyệt thế ấy thật khó có ai sánh được.

Nói đến đây, sư Tuệ-Quả ra dáng rầu rầu.

Nguyên-Bình nghĩ đến những điều khổ sở, u-buồn của sư Tuệ-Không trong suốt thời gian phải chịu giam cầm, lòng chàng bỗng cảm thương người đáng kính ấy vô cùng.

Là người có nhiều tình cảm, nghĩ đến đây, bỗng dưng Nguyên-Bình không sao ngăn được đôi giòng lệ tuông tràn.

Tuệ-Quả thấy tình cảm của Nguyên-Bình đã bị lay động, ông ta lật đật nói tiếp :

— Đại sư huynh ta, lúc 20 tuổi đã xuống núi đi khắp đó đây để làm điều hợp nghĩa, trong suốt mấy năm danh tiếng lừng lẫy khắp vùng Giang Bắc, Giang Nam trong giới lục lâm ai nghe tên đều kính phục, nhưng rồi sau đó lại phải chịu giam mình vào tịnh thất, nghĩ cũng đáng buồn.

Nguyên-Bình bị Tuệ-Quả đánh mạnh vài tình cảm, nên chàng cứ khóc rấm rức.

Tuệ-Quả lại than :

— Đại sư huynh ta mà bị nạn, tất cả nguyên do cũng đều vì thanh gươm nầy mà ra, nếu một ngày nào đó, thanh bảo kiếm ấy xuất hiện trên giới giang hồ thì thế nào cũng gây nên một trận phong ba dữ dội, có người sẽ tìm nguyên do để hiểu thanh gươm ấy lại nằm trong tay sư huynh ta và chừng ấy môn phái Thiếu-Lâm ta cũng sẽ bị lôi cuốn vào việc phiền phức ấy, và biết đâu, thanh danh của sư huynh ta vì thanh gươm ấy mà sẽ bị hoen ố một phần, cho nên bất đắc dĩ, bần tăng mới có ý nghĩ đến đây để lấy thanh gươm ấy lại.

Nghe nói đến đây, Nguyên-Bình có lý lo :

— Như thế thì nhứt định đại sư biết rõ lai lịch của thành gươm nầy, nếu đại sư nói việc quan hệ của nó với đại sư Tuệ-Không, thì tôi nguyện đem hủy nó trước mặt đại sư để nó biệt tích luôn.

Vì cảm kích ơn dạy dỗ của Tuệ-Không nên Nguyên-Bình không muốn con người chịu nhiều đau khổ ấy, sau khi qua đời rồi mà thanh danh vẫn còn hoen ố, cho nên chàng mới cương quyết nói lên những lời mạnh dạn như thế.

Nghe Nguyên-Bình nói, Tuệ-Quả nghĩ thầm :

— Quả thật thằng nhỏ nầy khôn ngoan đáng sợ, xem ra cũng khó mà dẫn dụ nó.

Lão ta làm bộ buồn rầu bảo :

— Chuyện nầy quan hệ rất lớn lao đến đời của đại sư huynh ta, cũng rất bất tiện mà nói ra cho người khác biết, Đàn-Việt cứ nằn nì muốn biết, làm cho lão khó xử vô cùng...

Nguyên-Bình năn nỉ :

— Ơn của đại sư Tuệ-Không đối với tiểu sinh nặng như trời biển, cũng chỉ vì chuyện nầy có quan hệ đến người, đại sư vui lòng cho tiểu sinh được biết, rồi sau nầy, dù cho phải làm chuyện khó khăn nguy hiểm đến đâu tiểu sinh cũng vui lòng báo đáp.

Sư Tuệ-Quả ra chiều đắc ý :

http://tieulun.hopto.org

— Câu chuyện thật là dài, nhưng Đàn-Việt có biết tên thật của thanh gươm ấy chưa ?

Nguyên-Bình đáp :

— Tiểu sinh cũng chỉ mới nghe đại sư Tuệ-Nhơn thuật qua câu chuyện, thanh gươm nầy tên là Diệt-tình-kiếm, nhưng vì người chưa nói rõ lai lịch của thanh gươm và việc quan hệ của Tuệ-Không đại sư nên tiểu sinh chưa rõ.

Tuệ-Quả cười :

— Chuyện ấy có gì là lạ, vì ngoài ta ra, trong thiên hạ hiện nay, chưa chắc có người thứ hai biết chuyện ấy.

Trầm ngâm suy nghĩ trong giây lát, lão lại nói tiếp :

— Đó là một chuyện cũ từ hơn 60 năm về trước, trong lúc mà đại sư huynh ta được thanh gươm nầy, lúc đó đại sư huynh Tuệ-Nhơn theo thầy ra vùng Nam-Hải, tất cả các công việc trong đều do một vị sư thúc lo liệu, nhưng tiếp với bên ngoài đều do ta thay mặt vì sư thúc quá già lại ít muốn tiếp xúc bên ngoài.

Một hôm sư huynh Tuệ Không từ ngoài về, đêm hôm ấy ta đến ra mắt người, định nhờ người lo đảm đang tất cả việc trong ngoài nhưng nào ngờ khi gặp sư huynh thì được sư huynh nhờ ta đi chứng kiến một vụ...

Số là sư huynh ta đã ước hẹn với một người, sẽ cùng nhau tranh tài cao thấp ở một nơi vắng vẻ trên thiếu thất phong người căn dặn ta đôi ba phen bảo phải giữ bí mật chuyện nầy.

Ba hôm sau, đến canh hai, quả thật đại sư huynh ta, mình mang theo một thanh bảo kiếm đến phòng riêng kêu ta cũng đi lên thiếu thất phong, và đã gặp một người chờ sẵn tự hồi nào.

Nguyên-Bình vụt hỏi :

— Có phải đó là một phụ nữ không ?

Tuệ-Quả mỉm cười :

— Thật ra, có tới hai người, một nam và một nữ, người đàn ông diện mạo rất khôi ngô, anh tuấn, còn người phụ nữ mặc sắc phục trắng, dáng người thước tha, uyển chuyển, nhưng mặt lại bao kín nên không biết đẹp hay không nhưng xét qua tư thái cũng đoán được người đàn bà rất đẹp.

Từ-Nguyên-Bình hồi hộp :

— Có phải vì họ giành nhau thanh Diệt-tình-kiếm mới đưa nhau đến đó không ?

Sư Tuệ-Quả than :

— Giả sử có tranh nhau thanh kiếm thì đâu có hậu quả tai hại cho đến ngày nay. Ngoài việc tranh thanh bảo kiếm, bên trong lại còn có những ẩn khúc kết oán gây thù, khiến cho cuộc tranh tài ấy biến thành cuộc thảm sát không tiền trong giới võ lâm.

Cuộc giao tranh diễn ra vô cùng khốc liệt, cho đến bây giờ nhắc đến, lão vẫn còn thấy rợn người.

Nguyên-Bình vụt hỏi :

— Trước khi vào cuộc giao tranh, đại sư có nghe đôi bên bàn bạc gì không ?

Tuệ-Quả ngẫm nghĩ hồi lâu mới gật gật đầu :

— Đàn-Việt hỏi tỉ mỉ quá...

★

HỒI THỨ MƯỜI

Từ-Nguyên-Bình bị bóng ma đoạt thanh bảo-kiếm.

Từ-Nguyên-Bình cau đôi mày, ngập ngừng trong giây lát rồi hỏi thêm :

— Nếu Đại-sư không vui lòng cho biết, thì tiểu-sinh cũng chẳng dám hỏi thêm, nhưng thiết tưởng rằng, Đại-sư Tuệ-Không là một hào kiệt xuất chúng, đâu có lẽ nào lại có những hành động đi ngược với đạo-đức... giả sử như có lỡ tay hại đến người đó cũng là điều bất đắc-dĩ mà thôi...

Sư Tuệ-Quả cười :

— Đúng vậy, trong cuộc tỉ thí này, quả thật đại sư-huynh ta đã làm cho người bị thương, nhưng chính mắt bần tăng thấy, thì nếu không có một người nào đó bị thương thì không thể nào chấm dứt cuộc giao-tranh cho được.

Sau khi hai người gặp nhau trên đỉnh Thiếu-thất-phong, họ không hề nói với nhau một lời nào. Hai người cùng rút gươm ra khỏi vỏ một lượt rồi phi mình xuống một khoảng đất trống... Khi ấy ta cùng người phụ-nữ bí mật ấy lật-đật chạy theo...

Cuộc giao tranh khởi sự và ác liệt ngay từ phút đầu, xét về tài nghệ người thiếu-niên anh-tuấn ấy cũng xấp-xỉ với đại sư-huynh ta...

Lúc đó, tuổi ta còn rất trẻ, cũng trạc như Đàn-Việt bây giờ, còn

http://tieulun.hopto.org

lúc đó thì sư-huynh ta cũng lối 33, 34 nhưng danh tiếng người đã vang xa bốn biển...

Nhắc đến đây, sư Tuệ-Quả ra dáng xúc động, lão giơ tay chùi mấy giọt mồ hôi trên trán rồi nói tiếp :

— Nhưng hỡi ôi ! Ngọn thiếu-thất-phong xanh rì hãy còn trơ đó, mà người tài hoa cái thế kia đâu còn nữa.

Nói đến đây lão thở dài ra dáng buồn bã vô cùng...

Nguyên-Bình nóng nảy :

— Trong cuộc giao tranh ấy, kết quả là đại sư Tuệ-Không đã thắng ?

Sư Tuệ-Quả khẽ lắc đầu :

— Lúc mới bắt đầu giao tranh, sư huynh ta có mòi hơi lép vế, vì lối đánh của chàng thiếu niên nọ rất lạ đời, làm cho toàn thân của sư huynh ta như bị một luồng kiếm quang bao phủ kín mít, làm cho lúc đó bần tăng đứng ngoài mà lòng hết sức hồi hộp.

Nhưng cho đến khi hai người giao tranh được lối 300 hiệp, lúc đó trời đã sang canh năm, sư huynh ta mới bắt đầu phản công dữ dội, chỉ trong giây lát mà dồn ép chàng nọ phải thối lui đến một góc núi.

Sư huynh của ta vốn có lòng nhân ái, bảo chàng nọ hãy buông gươm, nhưng nào ngờ đối phương lợi dụng lúc sư huynh ta đang lo nói chuyện, y bất thình lình lia ra một lưỡi kiếm, mặc dầu sư huynh ta có phòng bị trước, nhưng trước thế kiếm bất thình lình và kỳ lạ ấy, sư huynh ta cũng bị thương nơi tay trái.

Nhát gươm ấy đã làm cho sư-huynh ta nổi giận, đánh trả lại mấy đòn dữ-dội làm cho chàng nọ bị thương nặng mặc dầu y không chết tại tận, nhưng xem thương-thế lúc đó thì không thể nào lo cứu chữa được.

Sư Tuệ-Quả nói đến đây bỗng ngừng lại.

Nguyên-Bình bào chữa :

— Tấn-công người như thế là do lỗi ở mình, chàng nọ không có có gì để trách Đại-Sư Tuệ-Không được...

Tuệ-Quả nói tiếp :

— Bần tăng chỉ nói được có bấy nhiêu thôi, còn câu chuyện giữa đôi bên, sau khi người thiếu-niên cũng bị thương, thì bần-tăng không tiện thuật lại...

Thanh Diệt-tình-kiếm cũng là một nguyên nhân của sự cuộc giao-tranh ác-liệt đó, nhưng thực ra nguyên-nhân chính không phải

vì thanh-gươm ấy, nó chỉ có liên quan chặt-chẽ đến vụ ấy mà thôi... Thế nên nếu nay nó lại xuất hiện trong giới giang-hồ thì tất nhiên ai ai cũng nhớ lại chuyện xưa, thế nào rồi thanh-danh của sư-huynh ta cũng bị hoen-ố, rồi kế đó Thiếu-Lâm tự cũng sẽ gặp nhiều điều phiền-phức, biết đâu rồi sẽ vì đó mà còn gây ra lắm cuộc rắc-rối tày trời khác...

Nếu Đàn-Việt còn nghĩ đến ân-nghĩa của người đã quá cố, thì hãy trao thanh kiếm ấy lại cho tôi, chẳng những tôi rất mong ơn, mà chính người hiện nay đang ở miền cực-lạc cũng rất cảm-kích lòng tốt của Đàn-Việt, còn nếu như Đàn-Việt không vui lòng thì bần-tăng cũng không dám ép.

Bị Tuệ-Quả dùng tình cảm kích-động, Nguyên-Bình thấy xiêu lòng, chàng liền rút thanh gươm ra sắp sửa đưa cho Tuệ-Quả, nhưng trong lòng chàng bỗng hơi nghi-ngại, chàng lại tra thanh-gươm trở vào vỏ...

Tuệ-Quả vui mừng vừa đưa tay tiếp lấy thanh gươm, bỗng đâu lại thấy Nguyên-Bình rút lại, ông biến sắc mặt xuôi tay, cười lạt rồi bảo :

— Đàn-Việt trửng giỡn với bần-tăng... Tại sao lại có chuyện lạ như thế ?

Nguyên-Bình bình tĩnh đáp :

— Đại-sư hiểu lầm rồi ! Tiểu-sinh nào dám trửng giỡn.. chỉ vì nhớ đến lúc trước, khi đại-sư Tuệ-Không tặng tiểu sinh thanh gươm này, người có dặn phải cất-giữ thật cẩn-thận...

Thực ra nếu trao thanh gươm này cho đại-sư thì cũng chẳng có gì là trở ngại, nhưng như thế thì đã làm trái lời dặn của đại-sư Tuệ-Không, thế nên tôi không dám...

Tuệ-Quả nổi giận :

— Như thế thì Đàn-Việt không chịu giao thanh kiếm cho tôi à ?

Nguyên-Bình chậm rãi đáp :

— Xin đại-sư hãy yên tâm, tiểu sinh sẽ tìm một nơi thật kín đáo để chôn giấu thanh gươm này, như thế, không bao giờ nó xuất-hiện trên giới giang hồ cho được. Với biện pháp ấy, tiểu sinh không trái lời di ngôn của Tuệ-Không đại sư, mà cũng bảo vệ được thanh danh của người.

Lời nói của Nguyên-Bình thật là uyển chuyển, nhưng trong lòng chàng cũng có một vài điểm nghi ngờ sư Tuệ-Quả, vì thế cho nên chàng đề phòng sẵn sàng...

http://tieulun.hopto.org

Nghe lời biện bạch của Nguyên-Bình, sư Tuệ-Quả vẫn luôn luôn tỏ vẻ bình tĩnh, ông ta suy nghĩ giây lát rồi cười bảo :

— Có lẽ Đàn-Việt đã nghi ngờ ta, thôi bây giờ ta có nói gì thêm nữa cũng bất tiện. Nhưng có điều ta muốn nhắc thêm Đàn-Việt là rán gìn giữ thanh gươm ấy cho kỹ, chớ để cho nó lọt vào tay kẻ khác.

Nguyên-Bình nghiêm trang đáp :

— Xin đại sư hãy yên tâm, nếu ngày nào tiểu sinh còn sống, là quyết không bao giờ để cho thanh gươm này lọt vào tay kẻ khác.

Tuệ-Quả nghe nói khẽ nhíu mày rồi liền phất tay áo đạo bào...

Nguyên-Bình chưa kịp cúi mình tiễn đưa thì sư Tuệ-Quả đã phóng mình ra khỏi phòng.. Nguyên-Bình vọt ra ngoài thì bóng sư Tuệ-Quả đã khuất...

∴

Nguyên-Bình đứng thẫn thờ trong đêm lạnh, chàng ôn lại tất cả những việc dồn dập đã xảy ra trong đời chàng qua một thời gian thật ngắn không đầy mấy ngày, chàng tưởng như mình đã sống trong mộng, nghĩ đến chàng cũng không ngờ rằng mình đã gặp những chuyện quá sức tưởng tượng như thế.

Nào là Tuệ-Không, con người tài hoa, quái lạ và kín đáo, Tuệ-Nhơn người hiền dịu, hòa ái, và Tuệ-Quả người nham hiểm, mưu mô... cũng đều là đệ tử của Phật, cùng thọ giáo với một thầy chẳng những tài nghệ đã khác xa nhau, mà tánh cách người nào cũng không giống người nào.

Chàng còn đang miên man suy nghĩ bỗng nghe tiếng gạch nhỏ rớt nhẹ trên mái ngói bên phía dãy nhà đối diện.

Nguyên-Bình giựt mình chú-ý, chàng định phóng mình lên mái ngói để xem tình-hình, sao bỗng nhiên lòng chàng thấy hồi-hộp lạ... Chàng giả đò như không hề hay biết chi cả, cứ thản nhiên ngước mặt nhìn trời, rồi chậm-rãi bước vào phòng, tắt đèn leo lên giường nằm.

Chàng giả đò như đi ngủ, để dụ địch thế nên khi leo lên giường nằm một lát, chàng bèn ngồi dậy rón rén bước xuống giường rồi lại gần cửa sổ.

Chờ đợi hồi lâu, không thấy gì lạ, chàng nghĩ rằng chắc mình nghe lầm nên không để tâm chú-ý nữa.. nhưng chàng vẫn còn hơi nghi-ngại vì nghĩ rằng tai mình không bao giờ nghe lầm.

Từ thuở còn trẻ, đời chàng đã gặp nhiều gian-nan, khổ-cực, tạo cho chàng một tánh nhẫn-nại ít ai bằng, thêm nữa vì lăn-lóc quá

nhiều nên chàng rất chịu khó suy xét, ngẫm-nghĩ mọi việc đã xảy ra trước mắt...

Vì hơi nghi-ngại nên chàng nhẹ mở cánh cửa sổ phía sau rồi phóng mình ra ngoài. Nhờ sư Tuệ-Không dùng phép khai đính của nhà Phật, trao cho chàng tất cả sinh lực và tài nghệ, kinh nghiệm của mình, thế nên võ công của Nguyên-Bình đã đáng liệt vào hàng cao thủ đệ nhứt trong giới giang hồ, chàng phóng mình ra ngoài nhẹ nhàng như một chiếc lá rơi, và không một tiếng động.

Chàng vọt mình lên mái ngói, nằm sát mình trên mái phía sau để xem xét chung quanh... Quả nhiên chàng nhìn thấy một bóng người từ mái nhà phía sau phóng mình đi thẳng về hướng Đông.

Lúc ban đầu chàng nghĩ không nên đi theo làm vì... nhưng chàng lại nghĩ :

— Biết đâu bóng đen này cũng đang theo vết tích thanh kiếm của mình đây ?

Vì nghĩ như thế, nên chàng trổ thuật khinh công bám theo sát bóng đen lạ để thử xem coi có phải người ấy đang theo dõi thanh Diệt-tình-kiếm hay không ?

Thuật phi hành của bóng đen cũng đã đến mức phi phàm, chỉ trong nháy mắt mà đã vượt ra khỏi thị trấn, đi sâu vào đồng không mông quạnh, đến trước một trang viện lớn rồi mất tích luôn..

Nguyên-Bình nhìn xem địa thế chung quanh một lượt đoạn nghĩ thầm :

— Lạ thật, ai mà cất một trang viện nguy nga đẹp đẽ như thế này ở giữa đồng không mông quạnh vậy cà ?

Nhìn kỹ thêm, bên phải trang viện, là một dãy đất đầy gò mã ngổn ngang còn bên trái là một đầm nước rộng có hơn một mẫu.., phía trước trang viện có mấy mươi gốc cây bạch dương thật to và cao đến bốn, năm trượng.. Mỗi lần gió thổi mạnh lá rì rào như ai đang thì thầm to nhỏ bên tai... Thỉnh thoảng, đâu đây một tiếng cú rúc dài nghe thê thảm...

Cách kiến trúc của tòa trang viện này thật là kỳ quái, mới nhìn qua như là một ngôi miếu thật to, nhưng cách xếp đặt lại không phải là một ngôi miếu thờ... nhưng có nhiều vẻ âm u, huyền bí lạ lùng.

Tòa trang viện âm u kỳ quái này lại cất vào giữa một cánh đồng không, mông quạnh, thế nên cũng khó mà đoán cho được kẻ ở bên trong là người hay là quỉ.

Là người có tài nghệ thật vững vàng nhưng khi xem qua kỹ càng

http://tieulun.hopto.org

tòa trang viện kỳ quái này, Nguyên-Bình cũng thấy hơi sởn gáy trong lòng.

Trong lúc chàng sửa soạn quay gót ra về, bỗng nhiên Nguyên-Bình giựt nẩy người, vì đâu đây một tiếng cười the-thé của phụ-nữ vang lên...

Tiếng cười lạ lùng ấy vang lên, trong và lạnh-lùng như tiếng pha-lê, người có tiếng cười như thế ắt hẳn phải là một tuyệt-thế giai-nhân, nhưng trong chốn hoang-vu lạnh-lẽo như thế này, tiếng cười lạnh-lùng trong trẻo ấy lại làm cho người ta sởn da gà thêm...

Tiếng cười trong trẻo ấy cứ tiếp-tục, liên-miên như một dòng suối nhỏ, dường như người phụ-nữ nào đã cười như thế, họ không cần ngừng để thở...

Càng nghe tiếng cười, Nguyên-Bình càng run sợ, sau cùng không thể chịu đựng được nữa, chàng cúi xuống tìm một hòn đá ra sức ném mạnh về phía có tiếng cười ghê rợn ấy.

Từ tay Nguyên-Bình thoát ra, hòn đá rít một tiếng dài trong không khí rồi lao mình vào một ngôi mộ xanh rì cách đó hơn 5 trượng. Tiếng cười bỗng ngưng bặt, từ phía sau ngôi mộ, một bóng trắng vụt hiện ra, đứng thẳng lên, rồi chầm rãi bước tới dưới ánh sáng lờ mờ của mấy chiếc sao thưa...

Càng đi đến gần, nhìn càng rõ thì đó là một nữ-lang tóc xỏa đến ngang lưng, bao phủ luôn cả đầu mặt, mình mặc y-phục trắng...

Thấy bóng trắng lạ-lùng cứ đi thẳng tới, Nguyên-Bình hơi sợ-sệt, chàng ngẫm-nghĩ:

— Đâu có lẽ trên thế-gian nầy mà lại có quỉ hiện-hình lên như thế này?

Vì thế chàng vận-khí cho đầy đủ rồi nạt lớn:

— Ai đó? Nếu còn giả làm ma quỉ để nhát người thì chớ trách ta đó nhé!

Tuy tiếng Nguyên-Bình nạt lớn, ngân to như tiếng chuông vang, nhưng dường như bóng trắng nọ không hề nghe, nên nó cứ đủng-đỉnh đi tới mãi về phía chàng.

Nguyên-Bình thấy chuyện lạ, chàng bỗng hồi-hộp, mồ hôi lạnh toát đầy mình, chàng nghĩ:

— Xem ra thì bóng trắng này không phải là người rồi... cho nên ta nạt lớn mà nó cũng vẫn không nghe gì cả...

Còn đang suy nghĩ, thì bóng trắng đã tiến đến gần Nguyên-Bình, hai bên chỉ còn cách nhau chừng ba thước...

Nguyên-Bình nhìn thấy giựt mình kinh ngạc, chàng liền khoa tay phải định phóng ra một ngọn đòn, thì cũng thấy bóng trắng ấy giơ tay phải lên vén lấy mái tóc dài đang lòa-xòa trước mặt.

Chàng định thần nhìn kỹ, bỗng rùng mình mấy lượt rồi thối lui 3 bước, ngọn đòn chưa kịp phóng ra mà chàng đã buông thõng tay xuôi tự hồi nào.

Bóng trắng ấy lại cười khanh khách rồi bước thêm mấy bước, giơ tay trái lên, tay áo rộng phớt nhẹ nhẹ trên má của Nguyên-Bình.

Chàng lật đật ngả người ra phía sau để tránh rồi lại thối lui thêm 5, 6 thước nữa.

Hai bên cách nhau một khoảng khá rộng, guyên-Bình liền bình hơi thở, vận động nội lực, hét to:

— Mi là quỉ hay là người thì cũng mặc, phải đứng lại ngay, nếu không thì đừng trách ta vô tình..

Mặc dầu Nguyên-Bình đã cố gắng định thần, nạt lớn lên, nhưng vì trong lòng chàng đã khiếp sợ, đảm lực yếu, nên tiếng nạt bị kém mãnh lực.

Tiếng nạt của Nguyên-Bình vẫn không chặn đứng được bóng trắng quái vị ấy, nó vẫn nhẹ nhàng uyển chuyển bước tới và giơ tay phải vén mớ tóc lòa xòa trước mặt...

Vì đã nhìn thấy bộ mặt quái vị ấy một lần rồi, nên lần nầy chàng không dám nhìn lên, chàng khoa tay phải phóng ra một đòn.

Chàng nhìn kỹ thấy bóng trắng ấy nương theo áp lực của ngọn đòn, nhẹ nhàng bay bỗng lên cao, tà áo bị gió đàn phất phới, rồi sau cùng rơi xuống cách chỗ chàng đứng chừng một một tượng.

Nguyên-Bình ngạc nhiên đến cực độ: chàng nghĩ thầm:

— Người ta đồn quỉ là vật có hình mà không thể, ngọn đòn mãnh liệt của ta đánh, nếu đó là người, thì phải hoặc là bị thương, hay là phi thân sang một bên để tránh sức ép của ngọn đòn, còn bóng trắng lạ này lại nương theo chưởng lực của ta để bay phất phới trên không trung... có lẽ nó là quỉ thật rồi...

Thực ra trong lúc quá sợ sệt, tâm động, ngọn đòn của Nguyên-Bình đã bị giảm hết hơn phân nửa lực lượng, nhưng riêng chàng, chàng chưa cảm thấy điều đó.

Một điều quan trọng trong giới võ lâm là khi luyện tập hay giao tranh, con người phải luôn luôn trấn tỉnh tinh thần, nếu tâm không định thì khí rối loạn và do đó lực cũng bị giảm sức mạnh.

Lúc ban đầu, Nguyên-Bình đã bị bóng trắng dị kỳ ấy làm cho

http://tieulun.hopto.org

khiếp đảm, tâm thần đã bị giao động, ảnh hưởng đến các cơ năng khác làm cho sức chàng bị suy giảm rất nhiều.

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn, thấy bóng trắng ấy đứng sững trong giây lát như để nghĩ ngợi gì.. xong nó lại bắt đầu bước tới nữa, mớ tóc bỏ xỏa rung rinh theo nhịp chân đi, tà áo trắng phất phới trước gió, dáng đi uyển chuyển những đáng ghê sợ ấy lại bắt đầu tấn công Nguyên-Bình một cách êm dịu nhưng rất đáng sợ...

Bỗng nhiên bóng trắng khẽ uốn mình rồi vụt phóng tới một cách lẹ làng như chớp nhoáng, tay mặt đỡ mớ tóc, còn tay trái nó dùng tay áo rộng quét lên mặt Nguyên-Bình.

Bị bóng trắng trêu chọc mãi, chàng tức giận, nên nạt lên một tiếng lớn, rồi tay mặt phóng ra một đòn theo thế «Nghinh phong kích lãng» thật mãnh liệt.

Lúc bấy giờ, Nguyên-Bình đã thấy bớt sợ, sức lực tinh thần vì đó mà gia tăng gấp bội, lúc chàng phóng ra ngọn đòn mãnh liệt đó, bóng trắng chỉ còn cách chàng chừng hai thước. Bị trúng ngọn đòn bất ngờ, bóng trắng lảo đảo, rồi liền phóng mình ra sau để tránh...

Thấy rõ rằng bóng trắng ấy không thể nào chạm tới mình được, Nguyên-Bình hơi vững bụng. Chàng nghĩ thầm :

— Bất câu nó là quỉ hay là người, nhưng nó đã không chịu nổi đòn của ta, không xáp đến gần ta được thì việc gì mà phải sợ...

Vì nghĩ như thế, chàng thấy hăn hái hơn nên liền vận dụng chân khí, tấn tới một bước rồi phóng tiếp theo một ngọn đòn thứ hai. Và sức lực, tinh thần đầy đủ, nên ngọn đòn nầy rất mãnh liệt phi thường.

Bóng trắng thấy ngọn đòn phát ra rất mạnh, nên giựt mình kinh sợ, nó liền tạt sang phía bên trái để tránh.

Nguyên-Bình hét lớn :

— Ngươi là ai ? Tại sao lại đội lốt ma quỉ để gạt người ? Nói cho mau, không thì đừng trách ta hạ độc thủ.

Bỗng nhiên bóng trắng lại giơ tay vén mái tóc lòa xòa trước mặt, để lộ ra khuôn mặt đành rành, rồi tiếp theo đó nàng cười một thôi dài lanh lảnh.

Bây giờ thì Nguyên-Bình đã thấy một cách rõ ràng bộ mặt sần sùi, u-nần đỏ hỏn đáng ghê sợ ấy, chàng bỗng rùng mình..

Lợi dụng lúc Nguyên-Bình còn đang hoang mang bóng trắng lại nhẹ nhàng bước tới gần sát bên mình chàng. Nguyên-Binnh giựt mình lật đật thối lui hai bước, rồi khoa tay phải định phóng ra một đòn,

bỗng bóng trắng lại khẽ quay mình, vung tay phải lên về phía mặt Nguyên-Bình một mùi hương lạ bay ra sực mũi.

Lúc ấy Nguyên-Bình chưa kịp đánh ra ngọn đòn nào thì chàng đã thấy bủn rủn cả tay chơn, mặt mày xây xẩm rồi ngã lăn trên mặt đất...

∴

Bóng trắng vén gọn gàng mớ tóc lòa xòa đang phủ sau lưng, trước mặt. Nàng ngửng mặt lên : một gương mặt dị-kỳ, trông rất khiếp sợ : những cục u nần đỏ hơn nổi lên đầy mặt, đôi mắt loét, đôi môi dầy nhếch lên cười như mếu...

Nàng bước lại gần Nguyên-Bình, cúi xuống giơ tay lục lạo trong mình chàng, nàng rút thanh Diệt-tình-kiếm đưa soi dưới ánh sao thưa... Ánh sáng long lanh của thanh gươm làm cho nàng hài lòng, nàng gật gật đầu nhoẻn miệng cười ghê rợn..

Nàng vừa toan quay mình đi, bỗng từ phía sau lưng một cánh tay gân guốc, đầy lông lá, chụp lấy tay nàng rồi cười ha hả :

— Giỏi lắm đó Vân-Mộng nhị-kiều, mê hồn hương của nàng quả thật là nguy hiểm, bây giờ lão phu mới thấy tận mắt.

Tiếng người lạ vang lên như tiếng thanh la bể làm cho nàng nọ bỗng giựt mình sửng sốt.

Nàng nạt lớn :

— Buông ra...

Vừa nạt nàng vừa co tay, thúc trả về phía sau một đòn độc hiểm.

Tiếng cười ha hả lại vang lên :

— Con này dữ thiệt, ta là người cầm khỉ mà không biết khỉ múa hay sao ? Đừng dở trò trẻ con đó với ta nữa. Hãy kêu chị ngươi lại đây để giải cứu thì họa may...

Lão lại cười hắt hắt một thôi dài rồi tiếp :

— Nhưng người cờ cao thì tất nhiên phải có kẻ cao hơn, chị người đã bị ta bắt nhốt một nơi kín đáo rồi...

Ngươi muốn cuỗm trọn một mình thanh báu kiếm ấy sao ? Không được đâu !

Nàng áo trắng đã biết ngọn đòn của nàng không hiệu quả gì, và bây giờ nếu có kêu người tiếp cứu cũng không có ai, thế nên, một mặt nàng vận khí để chịu đựng với cánh tay Hộ-pháp đang bóp chặt cánh tay nàng, một mặt nàng xuống nước năn nỉ :

http://tieulun.hopto.org

— Người hãy buông tay tôi ra, rồi sẽ bàn sau.

Có tiếng cười lạt phía sau lưng :

— Trong giới võ lâm ngày nay, còn có ai lạ gì với hai chị em nàng Vân, Mộng nữa... thôi đừng có hòng gạt ta... Kim-lão-Nhị này không phải dễ tin như kẻ khác đâu.

Nếu ngươi biết điều thì hãy đưa cho ta cái bao gươm, còn thanh gươm thì về phần chị em ngươi... Còn nếu như cưỡng lời ta thì cả kiếm lẫn bao cũng đều mất hết đó...

Vừa nói, lão ta vừa siết mạnh vào tay của nàng áo trắng, nàng bỗng thấy nửa thân mình bị tê liệt, nàng nghĩ thầm :

— Nếu không thuận ý, chắc không thể sống được..

Thế nên, nàng miễn cưỡng dùng tay trái cầm chiếc bao gươm đưa về phía sau giận dỗi :

— Đó, lấy đi...

Vì bị bóp mạnh vào huyệt mạch môn, nên nàng áo trắng không thể quay nhìn lại phía sau, thế nên nàng cố ý trao chiếc bao gươm phía trên vai, ngang mặt Kim-lão-Nhị để luôn tiện búng luôn Mê-hồn hương vào mặt lão ta...

Nào ngờ từ phía sau lưng lão nọ bỗng chặn lấy chiếc bao gươm rồi nói :

— Năm nay tuổi ta cũng đã đến 60 rồi ! Ta không dám gần bàn tay ngọc của nàng đâu... Nàng hãy bỏ đại chiếc bao gươm xuống đất, ta lượm mà lấy cũng được mà.

Nàng áo trắng biết mình không thể thi thố gì được nên đành phải buông thõng tay, bỏ chiếc bao gươm xuống đất rồi năn nỉ :

— Tôi đã y theo lời, vậy ngài hãy buông tôi ra đi !

Nàng vừa nói dứt lời, vai nàng bỗng thấy bị nhức nhối rất khó chịu, rồi sau đó nàng bị tê liệt hẳn, miệng cứng đờ không nói gì thêm được nữa.. nàng từ từ ngã vật ngay trên mặt đất. Và thanh gươm nàng đang cầm trên cũng rơi gần bên đầu của Từ-Nguyên-Bình.

Nàng áo trắng biết mình đã bị điểm vào huyệt Kiên-tỉnh, một huyệt trong tổng số 12 huyệt làm cho con người bị tệ liệt hẳn nhưng tinh thần vẫn tỉnh táo như thường.

Rồi sau đó, từ phía sau lưng nàng áo trắng một chuỗi cười dài đắc ý vang lên trong đêm vắng lặng, chỉ trong giây lát, tiếng cười lần lần ra xa.

Nghe tiếng kẻ thù đã đi xa, nàng áo trắng rất bực tức, nhưng

vì toàn thân nàng đã bị tê liệt, không thể làm gì được, nàng đành phải nằm im mà chịu.

Đúng y như lời hứa, quả nhiên Kim lão nhị chỉ lấy có chiếc bao gươm, còn vẫn để lại thanh Diệt-tình-kiếm cho nàng áo trắng. Nàng liếc mắt nhìn, thấy thanh gươm nằm cách mình chỉ có vài thước, nhưng không có cách nào để lấy cho được.

Cánh đồng không mông quạnh lại chìm vào trong cảnh vắng lặng như trước, tiếng gió lòn trong cành Bạch dương reo lên những âm điệu lao xao, buồn buồn khó tả.

Chỉ trong giây lát, bỗng nhiên Từ-Nguyên-Bình thở dài một tiếng rồi vụt đứng phắt dậy, nàng áo trắng liếc mắt thấy trong lòng rất kinh hãi, nàng ngẫm nghĩ :

— Mê hồn hương có hiệu quả ít nhứt là 4 tiếng đồng hồ, tại sao chưa đầy 1 giờ mà tên nầy đã tỉnh vậy cà ? Thật là nguy cho ta...

Nàng chợt nhớ ra :

— Phải rồi, chắc y nhờ kiếm khí của thanh gươm đánh tan bớt hương Mê-hồn nên mới tỉnh mau như thế.

Nguyên-Bình vụt quay mặt về phía nàng áo trắng, chàng kêu lên một tiếng ngạc nhiên, rồi phóng mình ra sau, cách nàng hơn một trượng.

Lúc nàng áo trắng bị điểm huyệt ngã lăn trên mặt đất, mớ tóc dài của nàng rơi lòa xòa trên mặt đất, để lộ hẳn gương mặt sần sùi đỏ hỏn ra ngoài. Nguyên-Bình vụt nhìn thấy nên hồn phi phách tán hèn nhảy đại.

Chàng bỗng nhớ đến thanh bảo kiếm, sờ tay vào lưng thì thanh gươm đã biến mất tự hồi nào, nhìn lại chỗ cũ, cách nàng áo trắng độ 3, 4 thước thấy thanh gươm đang nằm chiếu long lanh trên mặt đất.

Nguyên-Bình mừng vô hạn, chàng lật đật phóng mình tới lượm ngay thanh gươm, nhưng tìm mãi chiếc bao vẫn không thấy đâu cả...

Cúi xuống nhìn nàng áo trắng, chàng thấy đôi tròng mắt nàng vẫn còn chuyển động, nhưng thân thể đã bị hoàn toàn tê liệt. Nguyên-Bình nghĩ thầm :

— Chắc con quỉ nầy đã bị ai điểm huyệt...

Chàng nhớ lại cuộc giao tranh giữa hai người, biết nàng cũng là tay có tài nghệ đến mức thượng thừa, nhưng không hiểu tại sao lại nằm đây, còn thanh gươm của chàng lại bị mất vỏ... Chàng sực nhớ lại mùi hương lạ trong tay áo nàng...

Tức giận, Nguyên-Bình bước tới giơ gươm hét lớn :

— Ngươi là ai ? Tại sao lại mang hình trạng quái dị như thế để

http://tieulun.hopto.org

nhát người.. Bao gươm của ta đâu ? Mau nói ra, bằng không chớ trách.

Nàng áo trắng chỉ nhìn chàng, đôi tròng mắt chuyển động, nhưng vẫn không nói được một lời.

Nguyên-Bình cúi xuống nhìn thấy nàng còn thoi-thóp thở. Bây giờ chàng đã biết rõ bóng trắng ấy quả thật là người, bằng xương, bằng thịt đang nằm trước mắt chàng. Nguyên-Bình định tìm cách mở huyệt cho nàng để hỏi về chiếc bao gươm bị mất, nhưng chàng bỗng thấy lòng hồi hộp một cách lạ thường.

Vì sợ xảy ra bất trắc, Nguyên-Bình giữ thế trước nên điểm vào huyệt Khúc-trì ở hai cánh tay của nàng rồi sau đó mới mở huyệt Kiêm-tỉnh.

Chỉ trong giây lát nàng áo trắng liền hít một hơi thật dài rồi từ từ ngồi dậy nhưng đôi tay bị tê liệt hẳn.

Nguyên-Bình cầm kiếm điểm ngay mặt nàng :

— Bao kiếm của ta đâu ? Nói cho mau !

Nàng khẽ mỉm cười đáp :

— Bao kiếm đã bị người cướp mất rồi.

Tuy nàng cố gắng mỉm cười để gây chút cảm tình với Nguyên-Bình, nhưng càng cười, nét mặt nàng còn ghê rợn hơn, làm cho chàng thấy càng gớm-ghiếc thêm...

Chàng khẽ nhíu mày :

— Bao gươm đã bị cướp ? Ai cả gan như thế ? Nó đâu rồi ?

Nàng than thở :

— Nói cho người biết cũng chẳng ích lợi gì, vì đó là một người tài-nghệ tuyệt luân, mưu lược hơn người, chị em tôi cũng bị thảm bại dưới tay người ấy đây.

Nguyên-Bình nổi giận :

— Chính ngươi đã giả quỉ nhát ta, sau đó ta bị mê mang bất-tỉnh chẳng biết gì, rồi chiếc bao gươm bị mất... thủ phạm chính là ngươi...

Chàng tức quá liền cầm thanh gươm đâm thẳng vào ngực nàng.

Tuy nàng áo trắng đã bị điểm huyệt Khúc-trì, tê-liệt cả hai tay, nhưng cơ thể của nàng cũng vẫn còn linh hoạt, thế nên khi thấy lưỡi Diệt-tỉnh-kiếm vừa phóng ra là nàng đã lăn mình tránh sang một bên rồi vụt đứng phắt dậy.

Nguyên-Bình lại tấn tới phóng thêm một ngọn chưởng. Chàng đang giận đến cực độ, nên tập trung cả sức lực quyết hạ cho được nàng mới nghe.

Ngọn quyền phóng ra mãnh liệt, sức ép trong không khí rất nặng nề tạo thành một luồng gió thật mạnh thổi ào tới.

★

HỒI THỨ MƯỜI MỘT

Trong khuê phòng, Nguyên-Bình bỡ ngỡ trước hai người đẹp...

Nàng áo trắng thấy chưởng phong của Nguyên-Bình ào tới như hảo táp, nàng giựt mình kinh hãi, trong bụng nghĩ thầm :

— Người nầy tuổi chỉ lối đôi mươi, nhưng tài nghệ thật là phi phàm.

Nàng lật đật phi thân qua phía bên phải để tránh ngọn chưởng quá mãnh liệt, rồi la lớn :

— Hãy dừng tay, ta có chuyện muốn nói.

Nguyên-Bình đồng ý ngừng tay, nhưng vẫn luôn luôn đề phòng Chàng nghiêm sắc mặt bảo :

— Nếu ngươi không trả chiếc bao gươm, thì dù có nói gì ngươi cũng không thể thoát khỏi tay ta...

Nàng áo trắng nhìn qua Nguyên-Bình một lượt rồi bỗng cười khanh khách.

Nguyên-Bình cầm tréo thanh gươm ngang trước bụng rồi hỏi lớn :

— Ngươi định đánh trống lãng rồi tìm cách ám hại ta phải không ?

Nàng áo trắng cười :

— Ta đã bị điểm vào huyệt Khúc-trì, tê liệt cả đôi tay làm sao phóng Mê-hồn hương được. Ngươi còn sợ nỗi gì ?

Nguyên-Bình nổi giận :

— Ai mà sợ ngươi ?

Nàng áo trắng chua chát :

— Phải rồi, ngươi nào có sợ ta, nhưng tại sao ngươi giữ chặt thanh gươm và đề phòng kỹ như thế ?

Bị xóc hông, Nguyên-Bình nổi nóng chàng nhíu mày, tấn tới một bước rồi phất tay trái phóng ra một chưởng ngay đầu nàng.

Bất ngờ, lần này nàng chẳng thèm tránh ngọn đòn ác liệt của đối phương mà cứ đứng sững trợn đôi mắt tròn xoe cười lanh lảnh :

— Để coi ngươi dám đánh chết ta không ?

Nguyên-Bình lấy làm lạ, lật đật thu hồi ngọn đòn rồi hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Tại sao ta lại không dám giết ngươi ?

Nàng lại cười lanh lảnh :

— Nếu ngươi đánh ta chết thì nhứt định vĩnh viễn ngươi sẽ không tìm ra manh mối chiếc bao gươm !

Nguyên-Bình giựt mình ngẫm-nghĩ :

— Phải rồi, như y chết, thì làm sao có người biết ai đã lấy chiếc bao gươm của ta ?

Chàng rất do dự chưa biết phải tính sao.

Nàng lại nói tiếp :

— Người đã lấy chiếc bao gươm của ngươi là một tay lục-lâm khét tiếng, đối với lão ta, các món đồ châu ngọc vàng bạc tầm-thường lão ta không thèm đếm xỉa, luôn cả thanh Diệt-tình-kiếm, trong giới võ-lâm ai ai cũng chuộng, nhưng lão ta cũng không thèm, lão chỉ lấy chiếc bao gươm vô giá ấy...

Lời nói của nàng áo trắng đã kích-động dữ dội Nguyên-Bình, chàng thấy như bị ai xỉa mạnh vào tim đau nhói. Lời của sư Tuệ-Không như còn văng-vẳng bên tai chàng :

— Thanh gươm này rất quí, nhưng chiếc bao gươm còn quí gấp 100 lần... bây giờ chỉ mới rời khỏi Thiếu-Lâm tự có một đêm một ngày mà ta đã làm mất một báu vật của người.. Nếu bây giờ ta không tìm cách lấy lại cho được chiếc bao gươm, thì âm-linh của Đại-sư sẽ buồn bực biết là dường nào !

Là người giàu tình-cảm, nên khi nghĩ đến đây, chàng thấy lòng buồn vô hạn. Đôi giòng lệ từ-từ lăn trên má chàng...

Nàng áo trắng thấy Nguyên-Bình bỗng đổi sắc ra dáng buồn rầu vô hạn rồi khóc, nàng rất ngạc-nhiên.

Lúc bấy giờ, nếu lợi-dụng sơ hở đó, nàng chỉ phóng ra một ngọn cước là hạ được ngay Nguyên-Bình, nhưng nàng thấy không nỡ...

Nàng thỏ thẻ hỏi :

— Tại sao ngươi lại buồn như thế ? Chiếc bao gươm bằng đồng cỗ ấy giá trị là bao nhiêu. Sao bằng thanh-kiếm này, đây là một kỷ-vật quí nhứt đời của nhà ngươi phải không ?

Nguyên-Bình giựt mình, chàng nạt đùa :

— Đừng nói bậy, đây là một vật kỷ-niệm của một vị tiền bối đã trân-trọng tặng ta. Lúc ấy người có căn-dặn đôi ba phen nhắc ta phải gìn-giữ cho kỹ cang, bây giờ bao gươm đã mất, ta chỉ biết có lấy cái chết để tạ tội với người, chớ còn mặt mũi nào để gặp mặt người dưới chốn cửu nguyên được nữa...

Nàng áo trắng cố cười duyên :

— A, người ấy đã qua đời rồi hay sao ?

Nguyên-Bình hơi bực :

— Còn hỏi mãi, con người sao mà vô duyên, vô duyên từ lời nói cho đến hình dung.

Nàng áo trắng vẫn cười :

— Tại sao ngươi biết ta là xấu, là vô duyên ?

Nguyên-Bình móc :

— Ngươi tưởng mình là đẹp lắm hay sao ?

Nàng khẽ nhíu mày rồi thỏ thẻ :

— Thấy người buồn rầu ta cũng thương hại, bộ chiếc bao gươm ấy quan hệ lắm hay sao ?

Nguyên-Bình ra dáng bình tĩnh :

— Tự nhiên, đó là vật kỷ niệm của một vị tiền bối, thế nào ta cũng phải tìm lại cho được...

Nàng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi bảo :

— Nếu ngươi tin ta thì hãy mở huyệt cho ta đi, ta sẽ giúp ngươi tìm lại chiếc bao gươm.

Nghe nói, Nguyên-Bình hơi nghi ngại, chàng ngẫm nghĩ :

— Tài nghệ con quỉ nầy chẳng phải tầm thường, ta nào có sợ nó, nhưng chỉ ngại thứ Mê-hồn-hương ác nghiệt, nếu bây giờ mở huyệt cho nó thì cũng khó lòng lắm :

Nàng áo trắng thấy Nguyên-Bình do dự, nàng biết chàng còn đang nghi ngờ mình, nên cười lạt :

— Ngươi còn do dự nỗi gì ? Ngươi hãy nghĩ cho kỹ, lúc nãy trong khi ngươi buồn rầu khóc lóc, nếu ta tấn công bất thình lình, liệu ngươi tránh kịp hay không ?

Nàng lại than :

— Khi không ta lại phóng thứ mê hồn hương ra để rồi mưu đoạt thanh bảo kiếm của ngươi, làm cho ngươi hoài nghi ta...

Rốt cuộc rồi ta cũng chẳng có gì, bây giờ nghĩ ra mới biết mình đã bị gạt...

Người đã dẫn dụ ngươi đến đây, người ấy mới là tên thủ phạm chánh... thật là con người vô cùng nham hiểm, nó đã gạt chị em ta...

Nguyên-Bình lấy làm lạ :

— Ngươi còn người chị nữa à ? Nàng ấy bây giờ ở đâu ?

Chàng lại ngó dáo dác xung quanh như để phòng bị đối phương tấn công bất thình lình.

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo trắng gật đầu :

— Phải, tôi còn người chị, nhưng cũng đã bị lão ấy ám hại rồi, hiện nay chưa biết bị giam cầm nơi nào, ngươi hãy mở huyệt cho ta, rồi sẽ đi tìm chị ấy...

Chị em ta sẽ giúp được nhiều việc...

Nguyên-Bình hỏi mắc :

— Nhưng ta đã hứa mở huyệt cho ngươi hồi nào ?

Nàng cười chua chát :

— À, không mở thì thôi... Như thế thì đừng hy vọng tìm lại được chiếc bao gươm.

Nói xong, nàng liền đủng đỉnh ra đi...

Nguyên-Bình hốt hoảng, lật đật chạy theo nắm lấy áo nàng, xoay nàng mấy vòng, đoạn thừa thế mở huyệt rồi ôm nàng phóng ra thật xa. Chàng sợ nàng áo trắng khi được mở huyệt rồi lại quay ra dùng Mê-hồn-hương để hại chàng nên mới quăng nàng ra xa để phòng ngừa.

Được mở huyệt, nàng áo trắng có mòi linh hoạt hơn trước, nàng nhẹ nhàng uốn mình rồi rớt xuống đất.

Nàng cười khanh khách :

— Ta biết mà, thế nào ngươi cũng phải mở huyệt cho ta mới được chứ !

Nàng lại từ-từ tiến về phía Nguyên-Bình. Chàng giựt mình thối lui mấy bước giơ tay thủ thế và hét lớn :

— Thôi đứng lại chớ, đừng đi tới nữa...

Mặc dầu Nguyên-Bình hét vang như sấm nổ, nhưng dường như nàng không thèm nghe, nàng cứ một mực đi thẳng tới rồi giơ tay phải chùi qua trên mặt một lượt.

Nguyên-Bình ngạc nhiên nhìn sửng cái mặt sần-sùi đỏ hỏn xấu-xa gớm ghiết khi nãy bây giờ đã biến thành một gương mặt thật đẹp, đẹp như đóa hoa hãi đường vừa mới hé nhụy.

Nàng đưa cho Nguyên-Bình xem chiếc mặc nạ rồi mỉm cười :

— Người sợ cái gì ? Thiếp đâu có phải là quỉ !

Nàng lại thò tay vào bọc rút ra một chiếc ngọc-trâm, rồi chỉ trong giây lát nàng đã bới xong mớ tóc rối lòa xòa trên vai nàng.

Mặc dầu nàng đã hiện nguyên-hình thành một người đẹp nhưng Nguyên-Bình cũng vẫn còn dè-dặt, tay phải chàng vẫn lo-le thanh Diệt-tình-kiếm, dưới ánh trăng thưa, thanh gươm lấp lánh hào quang sáng chói.

Thấy ánh sáng thanh gươm nàng giựt mình thối lui mấy bước rồi có hơi giận :

— Anh chàng này muốn giở trò gì thế ?

Nguyên-Bình cười :

— Ta cũng đang sợ nàng trổ nghề cũ !

Nàng bỗng mỉm cười :

— Người sợ bị vướng thêm lần nữa thứ Mê-hồn-hương của thiếp phải không ?

Giọng nàng nhỏ nhẹ lại có chứa thêm bên trong một ít tình thân mật.

Nguyên-Bình nghiêm sắc mặt :

— Môn tà đạo có gì là giỏi mà phải khoa trương ?

Nàng lại cười duyên :

— Người còn trẻ lắm, nhưng giọng lại quá già... Hừ hiện nay trong giới võ lâm có ai mà không nể Mê-hồn-hương của hai chị em ở Qui-vương-cốc trong dãy Vân-Mộng-Sơn ?

Nguyên-Bình xua tay lắc đầu :

— Dùng thuốc để mê hoặc thần trí người nếu có thắng người thì đâu phải là chuyện đáng khen, tà thuật đâu có thể sánh với môn võ lâm chính thống, như thế mà nàn vẫn cứ dương dương tự đắc...

Bị Nguyên-Bình trách mắng, nàng đứng sững hồi lâu rồi kể-lể :

— Từ nhỏ tới lớn tôi chưa hề bị người nào trách mắng nặng nề như thế...

Nghe nàng kể-lể với giọng ngây-thơ, Nguyên-Bình bỗng phát tức cười không sao nín được...

Nàng hơi giận giỗi :

— Người cười tôi à ? Tôi đã nói thật tất cả đó.

Nguyên-Bình dịu giọng an-ủi nàng :

— Xem qua, nàng cũng là người chất-phác ngây thơ, nàng có thể chọn con đường chánh đáng để theo được...

Nàng lại cười mỉm :

— Chuyện đó cũng chưa chắc à ! Tôi mà nổi cộc lên rồi thì giết người không gớm tay, và riêng về chị tôi, thì chị ấy còn dữ hơn tôi gấp bội, đã có biết bao nhiêu người phải bị bỏ mạng vì chị ấy rồi.

Nhưng cũng có lúc, nếu gặp được bạn đồng-tâm, chị cũng là người hiền hòa, dễ mến...

Thấy nàng đã lạc đề quá xa, Nguyên-Bình hơi bực :

http://tieulun.hopto.org

— Thôi chuyện ấy để khi khác, bây giờ xin bàn về câu chuyện mất chiếc bao gươm, vì chuyện ấy gấp lắm...

Nàng lắc đầu :

— Cũng khó mà tìm cho được lão ta, lão không ở một nơi nào nhứt-định cả, chim trời cá nước, vũ-trụ mênh-mông làm sao mà tìm gấp cho được.

Chi bằng hãy đi cứu chị tôi rồi chúng ta cùng ra sức, có lẽ sẽ tìm được mau hơn, vì chị ấy hiểu biết nhiều lại là người cơ-trí, chị ấy rất có ích cho chúng ta...

Nguyên-Bình biết rõ lúc này dù có nóng nảy cũng chẳng ích-lợi gì, xem ra nàng này cũng có vẽ ngây-thơ đáng mến, nhưng tiếc thay lại đi theo giới giang hồ tà-đạo, nếu không khéo lại gây ra oán-thù thì làm sao mà tìm lại cho được chiếc bao gươm quí giá. Hơn nữa nàng lại cũng chưa cho biết tên của người thủ-phạm, thì bây giờ hãy tạm chiều theo ý nàng, đợi khi biết rõ tung-tích kẻ đã trộm chiếc bao gươm, thì chừng ấy ly-khai nàng cũng không muộn.

Thấy Nguyên-Bình đứng lặng yên suy-nghĩ, nàng thở dài :

— Tại sao người lại trầm-tư như thế ? Hay là còn nghi ngờ gì tôi chăng ?

Thật ra điều ấy tôi nào dám trách ai. Tôi đã biến ra dị hình dị dạng để nhát người lại dùng Mê-hồn-hương để làm cho người phải bị mất chiếc bao gươm quí báu, tự nhiên là lòng người phải nghi ngờ và oán hận tôi...

Nhưng bây giờ việc đã dĩ lỡ ra rồi, ta phải tìm cách cứu vãn. Tên thủ phạm Kim-lão-quái là người rất thân với cha tôi, bình thường chúng tôi gọi lão là chú, nhưng nào ngờ lão ta thấy lợi mà bỗng quên tình nghĩa, dám dùng đến thủ đoạn dê tiện để gạt cả chị em chúng tôi...

Giả sử như trước đây, lúc người tỉnh dậy cứ giết tôi thì chuyện ấy cũng rất oan ức, hơn nữa, nếu tôi chết rồi thì làm sao biết được kẻ đã trộm chiếc bao gươm ?

Mưu mô của lão ấy thật là thâm độc. Lão đã điểm huyệt Kiên-tỉnh của tôi, cốt để cho tôi không nói được, thì làm sao tôi nói cho người biết tất cả sự thật, và lúc người mới tỉnh dậy, thần trí chưa định, lại nóng nảy, tưởng tôi là kẻ thù, lại gặp bộ mặt giả như quỉ sứ ấy, thế nào người cũng giết tôi.

Nếu sau này phụ thân tôi có biết, thì cũng nghĩ là người giết tôi mà thôi... Thật là một âm mưu độc hiểm...

Nhưng cũng may, nhờ người điềm tĩnh mà tôi mới được sống và tên bất lương ấy nhứt định là sẽ phải đền tội...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Nhưng tôi giải nguyệt cho nàng, cũng chỉ vì muốn tìm cho được chiếc bao gươm mà thôi.

Nàng thành thật :

— Nhưng dù sao người cũng có lòng rộng rãi không nỡ giết tôi trong cơn tức giận.

— Chuyện ấy không quan trọng lắm. Điều cần thiết là nàng cho cho tôi biết tông tích kẻ đã đoạt chiếc bao gươm, là tôi rất cám ơn.

Nàng hơi phật ý :

— Tôi đã nói rõ là kẻ ấy không có chỗ ở nhứt định bộ tôi muốn gạt người hay sao mà cứ nằn nì mãi như thế ? Nếu còn nghi tôi mãi, thôi thà tôi đi cho khuất mặt còn hơn...

Nói xong nàng ngoe ngoảy quay mình toan bỏ đi...

Chàng lật đật ngăn :

— Đi đâu ? Nàng đã hiểu lầm tôi rồi đó ! Chỉ vì tôi quá sốt ruột vì chiếc bao gươm.

Nàng mỉm miệng cười duyên :

— Thôi tôi không đi đây... Tôi nói thiệt, chuyện nầy phải nhờ chị tôi giúp một tay mới đắc lực...

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Chắc là nó muốn ta đi cứu chị nó chớ gì ?

Chàng liền hỏi :

— Chị ấy bây giờ ở đâu ?

Nàng liền ngẫm nghĩ trong giây lát, đoạn như sực nhớ điều gì, nàng lật đật quay mình hấp tấp ra đi và ngoắc Nguyên-Bình.

Chàng hơi lo ngại, lúc ấy nàng đã đi xa hơn 20 thước... Nguyên-Bình sợ nàng vuột đi mất, toan dùng thuật khinh thân để rượt theo thì bỗng nhiên nàng đã đứng lại quay đầu lại hối :

— Mau đi, chậm trễ chị tôi sẽ chết mất !

Nói xong, nàng lại phóng mình ra đi như gió, chàng cũng lật đật theo sau, nhưng trong lòng vẫn cứ đề phòng nàng quay mình lại giở trò Mê-hồn-hương cũ vì thế chàng không dám tiến sát gần nàng mà chỉ theo cách xa chừng 5, 6 thước.

Thuật phi hành của hai người cũng đều đến mức cao, thế nên chỉ trong giây lát mà đã vượt qua được 3, 4 dặm đường, đến một ngôi đồng trống hoang vu đầy cỏ khô lá úa

http://tieulun.hopto.org

Nàng bỗng dừng chơn, đứng do dự hồi lâu, rồi nhìn chung quanh gian đồng trống. Nàng vụt chạy thẳng đến đống cỏ khô cao ngùn ngụt rồi giơ hai cánh tay ra sức bới móc... Cỏ văng lên tung toé, chỉ trong giây lát, nàng ẵm ra một người con gái mặc toàn đồ đen, tóc lòa xòa trên vai, mặt trắng bệnh...

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Âm mưu hiểm độc thật ! Giấu người trong đồng cỏ mênh mông này rồi phóng hỏa thì dù cho nó tài ba đến đâu cũng khó mà xông vào cứu cho được....

Chàng còn đang suy nghĩ thì bốn phía đã có thấy khói bốc lên, rồi chỉ trong giây lát, ngọn lửa đã bốc lên cao cháy dữ dội...

Nàng lật đật hô lớn :

— Chạy mau, mưu mô của lão ấy thật là thâm hiểm... lão toan thiêu sống chúng ta giữa đồng cỏ này...

Nàng vừa nói xong là lửa càng bốc lên dữ dội, lúc bấy giờ cánh đồng đã biến thành một biển lửa ngất trời, khói mù mịt, hơi nóng táp vào da thịt mọi người như muốn phỏng...

Trong lúc nguy cấp, Nguyên-Bình lật đật đề chân khí, và ngưng hơi thở đoạn dùng thế Nhứt-hạc xung-thiên phóng mình lên cao rồi dùng luôn thế Bát-bộ đăng-không lượn mình ra xa hơn 3, 4 trượng, vượt luôn ra ngoài biển lửa.

Mặc dù đã phóng mình ra ngoài hết sức mau lẹ, nhưng quần áo của Nguyên-Bình cũng bị cháy sém mấy chỗ.

Lúc bấy giờ nàng áo trắng cũng đã mang người chị ra khỏi biển lửa, nàng đề chị nằm xuống đất, nhìn lại phía ngoài xa ngọn lửa đang cháy lan tràn, nàng mỉm cười sung-sướn

Nàng lại nhìn chàng rồi lật đật chạy tới giơ hai tay phủi mấy chỗ quần áo còn đang ngún khói.

Thấy nàng lo-lắng cho mình, Nguyên-Bình toan nói mấy câu cảm-tạ thì nàng đã thỏ thẻ nói :

— Thuật khinh-công của người đã đến mức tuyệt-đích, nếu tôi mà lọt vào vòng lửa thì nếu không chết cũng phải bị thương nặng. May mà tôi ở ngoài vòng...

Nàng lại khẽ liếc mắt nhìn chàng ra chiu cảm mến.

Lần đầu tiên chàng được một người đẹp tỏ cảm tình triu mến, săn sóc, lòng Nguyên-Bình thấy cảm-xúc, một tình cảm nhẹ nhàng lâng lâng tràn ngập trong tim chàng.. Và cũng từ đó chàng nhìn thấy nàng không đáng ghét, đáng ghê-tởm như trước nữa.

Nàng ngước mắt nhìn biển lửa rồi lắc đầu :

— Thế lửa dữ-dội lắm, không thể nào dập được đâu, cứ bỏ mặc cho nó cháy tới đâu thì tới. Chúng ta tìm một chỗ thuận tiện giải huyệt cho chị tôi rồi sẽ đi tìm tên Kim lão-quái để đòi chiếc bao gươm...

Nguyên-Bình nhìn nàng mặc áo đen rồi hỏi :

— Chị ấy có mang mặt nạ không ?

Nàng cười :

— Coi kỹ xem, chị tôi đẹp hơn tôi nhiều lắm...

Nguyên-Bình bước tới nhìn người chị, quả thật nàng đẹp như người tố-nữ trong tranh. Chàng gật gật đầu mỉm cười :

— Hai chị em ai cũng đẹp cả, nhưng tại sao người nào cũng mang mặt nạ kỳ quái như thế ?

Muốn nhát người hay muốn làm cho người ghét ?

Nàng cười :

— Có cả hai, như mới đây, đã nhát người ta rồi bị người ta ghét và sợ đó !

Nàng lại nói tiếp :

— Ở Qui-vương-cốc của chúng tôi, ai cũng có thói quen mang mặt nạ, còn tôi và chị tôi, từ thuở nhỏ rất ưa mang mặt quỉ để pha trò... sau này chàng...

Nói đến đây bỗng nàng ngừng hẳn rồi liếc mắt nhìn chàng dường như trong lòng có lo lắng điều gì...

Giây lát nàng lại tiếp :

— Ở Qui-vương-cốc của chúng tôi có một điều bí mật không thể nào cho người ngoài biết được, nếu ai tiết lộ sẽ bị trừng phạt nặng nề. Cũng do điều bí mật đó mà ai ai cũng phải mang mặt nạ...

Nàng mang người chị đi trước, chàng lẽo đẽo theo sau, không nói thêm một lời nào.

Nàng vụt hỏi :

— Bộ chàng kém vui sao ?

Nguyên-Bình cười gượng :

— Đâu có, có gì mà phải buồn...

Nàng lại thở dài :

— Hiện nay trong giới giang hồ, ai ai cũng biết Qui-vương-cốc của chúng tôi, nhưng rất ít người đến lai vảng tại đây, vì nếu có lời mời, có cho người rước, thì mới đến được... Bằng không, nếu đi một mình, toan độn nhập vào thì khó mà bảo toàn tánh mạng...

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình gật gật đầu, chỉ mỉm cười mà không nói gì. Nàng cũng toan mở miệng nói thêm, nhưng chỉ ngập ngừng rồi lại thôi.

Gió lạnh đêm khuya thổi lất phất vào mái tóc rủ của nàng áo đen, thổi bùng thêm vào ngọn lửa đang cháy tràn lan phía sau lưng hai người.

Nàng áo trắng trở về đến ngôi trang viện cũ liền dừng chơn...

Nàng nhìn Nguyên-Bình :

— Chúng ta hãy tạm vào để giải cứu cho chỉ...

Nhìn tòa lâu đài lạ kỳ chàng hỏi :

— Đang đêm lẻn vào nhà người sợ bất tiện lắm...

Nàng cười ha hả :

— Chàng là người chưa từng lưu lạc chốn giang hồ thì phải... Nhà nầy đâu có ai ở, chàng vô rồi sẽ biết...

Nguyên-Bình lại nhìn chung-quanh một lượt rồi nghĩ thầm :

— Chắc có lẽ đúng, giữa chốn đồng không mông quạnh như thế này, ai mà dám ở...

Chàng nhìn lại thì nàng đã phóng mình qua tường rào, chàng cũng lật-đật theo sau.

Vào trong nhìn kỹ, thấy tòa trang viện thật là rộng rãi, mái ngói kế tiếp nhau san-sát.

Dường như nàng đã có nhiều lần ra vô chỗ nầy, nên hành-động của nàng rất quen thuộc, nàng ôm người chị đi thẳng về phía nhà sau, Nguyên-Bình thấy nàng rất thông-thạo, trong lòng hơi nghi-ngại, chàng ngẫm-nghĩ :

— Trang-viện này âm-u quá, bên trong lại tối đen, nàng đi lại dễ-dàng và quen thuộc như thế, chắc có lẽ nàng có ở đây lâu rồi, biết đâu nàng sẽ thi-hành độc kế gì đây, thế nên chàng chuẩn-bị đề phòng.

Qua khỏi hai gian nhà trước, nàng bước tới một khoảng trống đầy bồn hoa rồi day lại cười :

— Nghĩ ra ai đây cũng thật là lạ. Giữa tòa trang viện âm-u, chung quanh toàn là đồng không mông quạnh, mà còn nghĩ đến cái thú xem hoa tao-nhã, thật cũng hay hay...

Qua khỏi các bồn hoa, nàng bước lên thềm nhà rồi giơ tay xô cánh cửa lớn.. Nguyên-Bình bước theo sau, vừa bước tới ngưỡng-cửa bỗng cảm thấy mùi phấn thơm sực mũi.

Chàng giựt mình thối lui mấy bước, đoạn ngẫm-nghĩ :

— Mùi phấn thơm ngào-ngạt, đây là khuê-phòng của phụ-nữ, ta không nên vào, bất tiện lắm...

Từ bên trong phòng có tiếng lạch-cạch, rồi sau đó đèn đốt sáng choang, nàng quay lại kêu :

— Ủa, sao chàng không vô ?

Nguyên-Bình ấp-úng :

— Chốn khuê-phòng, tôi vô e không tiện..

Nàng phá lên cười sặc-sụa :

— Trong phòng chỉ có hai chị em tôi mà thôi, chàng cứ vào, không có gì đáng ngại cả.

Chàng ngẫm-nghĩ :

— Hai nàng đều là những tay giang-hồ lạc-phách, ta không nên hợp-hội..

Nghĩ như thế, chàng tự nhiên bước vào...

Trong phòng chưng dọn rất sang trọng ghế gỗ tử đàn, cầm-đôn, màu gấm, cảnh trí vừa sang trọng vừa trang-nhã, trong góc phòng có kê chiếu giường chạm rất đẹp có đủ cả nệm ấm chăn êm...

Nàng đề chị lên giường, ngồi xếp bàn tròn một bên rồi dùng phép «Thôi cung quá huyệt» đề cứu chị.

Dường như Kim-lão-Nhị đã chẳng nương tay khi hạ thủ, thế cho nên khi được mở huyệt, tinh-thần của nàng áo đen vẫn còn mỏi-mệt. Nàng từ từ liếc mắt nhìn xung quanh, đoạn uể-oải ngồi dậy.

Qua một cơn nguy-hiểm gần mất mạng, nàng sững-sờ, lãnh đạm như một pho tượng đá...

Nhìn nàng, chàng nghĩ thầm :

— Dáng điệu nàng này thật là kiêu-kỳ, lãnh-đạm...

Bỗng có tiếng nàng áo trắng thỏ thẻ bên tai :

— Chị ơi! Chúng ta đã bị Kim-lão quái mưu hại, nếu không nhờ người thì chắc có lẽ bây giờ chúng ta đã chết mất cả rồi...

Nàng áo đen nhoẻn miệng cười rồi liếc mắt nhìn sang Nguyên-Bình :

— Chàng ở đâu? Sao lại đến cứu chị em tôi kịp lúc như thế? Thật là may mắn cho chúng tôi...

Nguyên-Bình cũng nhếch mép cười như đáp lễ cho qua loa. Chàng nghĩ :

— Con nầy có thái độ thật là kiêu-kỳ và lãnh đạm... Cũng không cần thân-mật làm gì...

Chàng đáp :

— Thực ra tôi không có ý cứu ai bao giờ.. Chỉ vì muốn tìm lại chiếc bao gươm mà thôi..

http://tieulun.hopto.org

Nhìn thanh Diệt-tình-kiếm sáng lòa đang nằm trong tay chàng, nàng áo đen hỏi:

— Chiếc bao gươm của người mất ở đâu?

Nàng áo trắng vội tiếp lời:

— Bị Kim-lão quái đoạt mất rồi, chúng ta nên giúp chàng ấy để tìm lại chiếc bao gươm...

Nàng áo đen lắc đầu:

— Tại sao lại phải giúp? Nếu nghĩ tình cứu nhau, thì hãy để cho chàng ấy giữ lấy thanh gươm của mình cũng là nhiều lắm rồi!

Nguyên-Bình nghe nói chàng thấy tự-ái, muốn nói vài lời, nhưng nàng áo trắng đã chặn ngang:

— Tôi đã đồng ý rồi... Chính chàng đã giúp em cứu chị, thì bây giờ chúng ta phải giúp chàng tìm Kim-lão quái để đòi lại chiếc bao gươm...

Nàng áo đen duỗi đôi tay nõn nà ra như muốn vận động cho bớt uể oải...nàng vuốt mái tóc đang lòa xòa trên vai, nàng bước xuống, đoạn đi thẳng về phía Từ-Nguyên-Bình...

★

HỒI THỨ MƯỜI HAI

Nằm bên nàng áo trắng Nguyên-Bình chờ Kim lão quái...

Thấy nàng áo đen vụt đứng dậy đi thẳng về phía mình, Nguyên-Bình giựt mình vội vàng đề phòng thủ thế. Chàng lại sợ nàng dùng thư Mê-hồn-hương ác nghiệt như nàng áo trắng, nên vận khí ngưng hẳn hơi thở, ngậm kín miệng lại là nhứt định không nói một lời nào... trong lúc đó thì nàng áo trắng một tay che miệng cười mỉm, một tay khoát khoát như bảo chàng hãy yên tâm.

Trong giây phút nàng áo đen đã tiến tới sát trước mặt Nguyên-Bình rồi nghiêm trang bảo:

— Người có biết Kim-lão-Nhị là ai không?

Tôi nghĩ rằng người cũng khó mà lấy lại cho được chiếc bao gươm ấy lắm...

Vì phải ngậm miệng ngưng hơi thở để đối phó, nên Nguyên-Bình chỉ ư một tiếng rồi lắc đầu ra dáng phản đối ý của nàng áo đen...

Thấy dáng điệu chàng vị kỳ, nàng áo đen bỗng bật cười:

— Tại sao người không chịu mở miệng?

Kim-lão-Nhị là một tay kiệt xuất trong giới lục lâm hiện nay, ai ai cũng phải nể lão ta, nếu người khư khư muốn đòi cho kỳ được chiếc bao gươm ấy thì chẳng khác nào như muốn đi tự vận!

Vì Từ-Nguyên-Bình đã được «thưởng thức» qua một lần thử Mê-hồn-hương nguy hiểm của nàng áo trắng, thế nên lần này chàng quyết nín hơi để phòng gắt gao... Nhưng đến khi nghe lời nói của nàng áo đen, chàng thấy mặc dầu nàng có chút kiêu-kỳ, nhưng không có gì ác ý đối với chàng, chàng còn đương bối rối chưa biết phải tính sao, thì bỗng nhiên nàng áo trắng đã xăm xăm chạy đến tiếp lời:

— Chị ơi! Chị đừng lo, tài nghệ của chàng đã đến mức tuyệt luân, có thể hơn chị em ta nữa. Nếu được chúng ta giúp sức thêm, nhứt định sẽ thắng được Kim-lão-Nhị một cách dễ dàng.

Nàng áo đen tỏ ý nghi ngờ:

— Tài nghệ của Kim-lão-Nhị hơn hẳn bọn ta, bây giờ nếu có thêm người cũng chẳng ích lợi gì!

Trong ý nàng, nàng không tin tài lực của Nguyên-Bình.

Nàng áo trắng quả quyết:

— Tài của chàng hơn hẳn bọn ta, nếu không tin chị hãy thử một phen cho biết...

Vì thấy chị mình chưa tin, cho nên nàng áo trắng mới nói khích.

Nàng áo đen cười lạt:

— Ta không tin... cũng khó mà có người hơn được bọn ta...

Chưa dứt lời nàng liền khẽ nghiêng mình rồi bất thình linh xỉa hai tay ra điểm vào hai yếu huyệt của Nguyên-Bình.

Mặc dầu chàng đã có ý đề phòng, nhưng vì nàng áo đen tấn công quá bất thình linh và chớp nhoáng, nên chàng cũng giựt mình.

Chàng nghĩ thầm:

— Tài nghệ nàng này quả hơn đứa em một bực, nếu như ta không trổ tài tuyệt kỷ để khuất phục nàng trong nháy mắt thì cũng khó mà làm cho nàng tin ta được...

Vì nghĩ như thế, tay mặt chàng vẫn nắm chặt thành Diệt-tình-kiếm, chàng chỉ hạ bộ rồi nghiêng mình sát phía bên trái để tránh hai ngọn đòn bất thình linh của nàng, thuận thế, chàng liền chớp nhoáng xỉa tay trái ra dùng thế Phượng-long Bắc-hải chụp mạnh vào huyệt Mạch-môn bên tay phải của nàng áo đen.

Đây là một thế tuyệt kỷ trong 12 thế thập nhị cầm-long-chưởng

http://tieulun.hopto.org

của sư Tuệ-Không đã truyền lại cho chàng. Thế này, trong giới giang hồ chưa từng có ai biết, thế nên không thể nào có ai đối phó nổi.

Đánh hụt Nguyên-Bình, nàng áo đen thất sắc nàng chưa biết phải đánh tới bằng đòn gì nữa thì huyệt Mạch-môn bên tay phải của nàng đã bị Nguyên-Bình bóp chặt.

Lúc ấy Nguyên-Bình đang chú-tâm vào việc tìm lại chiếc bao gươm, chàng biết rằng nếu đụng chạm với hai nàng thì rất bất lợi, thế nên lúc tấn công nàng áo đen, chàng chỉ dùng một phần nhỏ sức lực, nhưng nàng cũng bị đánh thối lui đến ba bước...

Còn riêng Nguyên-Bình thì chàng khẽ đứng thẳng dậy, hai chân vẫn đứng y một chỗ không hề xê-dịch lấy nửa bước...

Nàng áo đen đứng sững sờ hồi lâu rồi khen dồi :

— Em ta nói quả không sai, tài nghệ của người hơn hẳn chị em ta, hợp sức ba người lại cũng có thể đối phó với Kim-Lão quái được

Nguyên-Bình thấy hai chị em ai cũng sợ tài-nghệ của Kim-Lão quái, tuy trong lòng chàng chưa phục mấy nhưng, chàng vẫn làm thinh không hề cãi lại, một là sợ có cuộc tranh-luận bất lợi, chẳng có ích gì cho chàng cả... Phần nữa, chàng cũng sợ cãi thì thế nào hai người cũng quá tặng tài-nghệ của lão nầy, làm cho tinh-thần chàng bị ảnh-hưởng...

Tuy-chàng đã được sư Tuệ-Không truyền cho các môn tuyệt-kỷ, nhưng chàng chưa có dịp nào để luyện tập lại cho chính-chắn, thế nên chàng cũng chưa tin ở sức mình cho lắm, chàng thấy cãi với hai người cũng không vững chãi lắm..

Nàng áo trắng bỗng nhoẻn miệng cười duyên cầm lấy tay nàng áo đen :

— Như thế thì chị đã đồng ý giúp chàng rồi chứ ?

Nàng áo đen mỉm cười gật đầu :

— Người ta đã cứu chị em mình thì mình phải giúp lại người ta, đó là chuyện dĩ-nhiên...

Lúc nãy ta chưa hiểu tài nghệ của chàng thế nên mới không dám bàn đến việc chống với Kim-Lão quái...

Nàng áo trắng lại hỏi :

— Bây giờ chị có tin rằng tài-nghệ của chàng hơn chúng ta nhiều không ?

Nàng áo đen trả lời lạnh nhạt :

— Chuyện đó chưa chắc lắm, nếu một mình chàng ta đương-cự với Kim-Lão quái sợ e không nổi...

Dường như nàng áo trắng rất nể chị, thế cho nên nàng không dám hỏi thêm gì nữa...

Nguyên-Bình thấy nàng áo đen tinh thần biến đổi bất thường vừa buồn đó rồi lại vui liền... chàng ngẫm nghĩ :

— Hai chị em nàng này, tánh tình rất bất thường, khi vui khi buồn, khó mà lường cho được, thế nên rất khó khăn trong việc giao thiệp, ta phải chú tâm cho lắm mới được, nếu vô ý gây ra điều gì rắc rối, chẳng những chiếc bao gươm đã không tìm lại được, mà cho đến thanh gươm này cũng sẽ bị tuốt mất...

Trong lúc đó nàng áo đen cũng đang suy nghĩ, lo lắng, thế nên nàng cúi đầu trầm ngâm một lúc rồi bỗng vỗ tay cười ha hả :

— Bây giờ chúng ta phải đi cho gấp, nếu chậm trễ thì Kim-Lão quái sẽ mang chiếc bao gươm trốn mất, chừng đó rất khó mà theo dõi lão ta :

Nàng áo trắng chặn ngang :

— Nhưng bây giờ phải tìm lão ở đâu ?

Nàng áo đen chỉ nhếch mép cười rồi vội tắt đèn trong phòng...

Nguyên-Bình thấy phòng tối đen, chàng giựt mình hồi hộp, chàng sợ hai nàng lợi dụng bóng tối để ám hại mình, thế nên chàng lật đật thối lui mấy bước.

Từ trong đêm tối bỗng nghe tiếng cười lanh lảnh của nàng áo đen :

— Sao mà nhát quá vậy ? Nếu tôi có phóng Mê-hồn-hương thì bất câu lúc nào cũng phóng liền được, có cần gì phải tắt đèn ?

Bị nàng nói trúng tim đen Nguyên-Bình hơi sượng sùng, chàng chẳng biết phải trả lời ra sao, nên đành phải cười ha hả để khỏa lấp.

Không biết trong đêm tối, nàng áo đen có thấy thái độ của Nguyên Bình mất tự nhiên trước hai người đẹp hay không, nhưng chỉ nghe nàng nói thao thao bất tuyệt.

— Kim-Lão quái là một tên đại gian ác, không có việc gì mà lão ta không làm được, lão không giết ngay chị em chúng tôi để cho dứt hậu hoạn trong vụ này vì sợ phụ thân chúng tôi biết được tìm lão để trả thù, thế nên lão mượn tay người khác hay tìm cách giết người một cách bí mật và êm thấm.

Trong khi lão nhờ em tôi dọa nạt chàng thì bất thình lình lão điểm ngay vào yếu huyệt của tôi, mang tôi ra cánh đồng hoang, kéo cỏ khô đắp lên trên, rồi đốt một nén hương để gần bao thuốc pháo, nén hương cháy đến chỗ thuốc pháo là phát lửa. Bốn phía lão đều bố trí như thế để giết tôi một cách dễ dàng và êm thấm.

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo trắng lại hỏi :

— Lúc đó chị còn tỉnh hay mê man...

Nàng áo đen bảo :

— Lúc ban đầu, lão chỉ điểm 1 huyệt không quan trọng, tuy ta không thể hoạt động gì được, nhưng thần trí vẫn còn sáng suốt, thấy lão ta bố trí thuốc pháo và ngòi lửa, ta nghĩ rằng mình có thể vận khí để mở huyệt được, nhưng nào ngờ bố trí hỏa được xong xuôi, lão còn hiểm độc, điểm vào mấy yếu huyệt cho ta mê man bất tỉnh rồi lão mới chịu bỏ đi...

Nghe nói đến đây, Nguyên-Bình lắc đầu ngẫm nghĩ :

— Bây giờ ta mới hiểu rõ trong giới giang hồ đã có biết bao nhiêu là tội ác, nếu sơ sẩy trong tóc tơ là có thể mất mạng như không...

Chàng lại bất giác thở dài...

Trong bóng tối, nàng áo đen lại cười lạnh lùng :

— Chuyện ấy kể ra cũng chẳng đáng gọi là ghê rợn gì cho lắm, trong đời, tôi đã trải qua biết bao lần nguy hiểm còn khốc liệt hơn thế...

Nguyên-Bình nghe nàng kể chuyện, lòng chàng thấy hơi lo ngại. Chàng ngẫm nghĩ :

— Con người như thế cũng khó mà gần gũi với họ lắm... Họ luân lạc nhiều, từng trải lắm, thường sống bên cái chết nên đâm ra liều và kiêu hãnh, đôi khi cũng đến độc ác...

Vì nghĩ như thế cho nên lòng chàng bỗng thấy chán ngán, nhưng trong tình thế này, chàng thấy mình phải nhờ cả hai nàng mới có thể tìm lại chiếc bao gươm.. thế nên chàng kiên nhẫn để cho mọi việc được êm xuôi...

Ngừng trong giây lát, nàng áo đen lại nói tiếp :

— Nhưng kẻ mưu trí dù cho có khôn ngoan đến đâu cũng phải gặp lỗi lầm, tôi tin chắc rằng khi ngọn lửa đã bốc cháy, Kim-Lão quái nghĩ rằng tôi đã chết, thế này y cũng trở lại đây để dọ dẫm tình hình.

Bây giờ hai người lại trở ra chỗ cũ, nằm y như người bị mê chưa tỉnh, đợi y lần mò lại định xem cho kỹ, tôi sẽ tung Mê-hồn-hương, bị chụp bất ngờ y sẽ ngã lăn ra bất tỉnh, chừng đó chúng ta sẽ lấy lại được chiếc bao gươm một cách dễ dàng mà khỏi phải giao tranh mệt nhọc...

Còn nếu như dùng Mê-hồn-hương không kịp thì tôi sẽ nhảy ra trợ chiến, hợp sức ba người, tuy chưa quả quyết là chúng ta sẽ thắng,

nhưng cũng làm cho y vỡ mật. Nếu sự thế xảy ra bất lợi như thế thì cũng khó mà lấy lại chiếc bao gươm cho được...

Nói xong nàng không hề hỏi coi Nguyên-Bình và nàng áo trắng có bằng lòng thi hành kế đó hay không, nàng chỉ thôi thúc hai người bảo phải đi cho mau.

Tuy Nguyên-Bình thấy rằng kế-hoạch này không quang-minh chính-đại, nhưng vì chàng sợ mất chiếc bao gươm quí giá, sợ chần-chờ có hại, nên chàng cũng rán đi theo nàng áo trắng ra chỗ cũ, hồi lúc chàng bị nàng áo trắng đánh thuốc mê ngã quị.

Ra đến chỗ cũ, nàng áo trắng liền lẹ làng nằm lăn ra đất, y như lúc nàng đã bị người lạ mặt điểm-huyệt. Còn Từ-nguyên-Bình vì chàng do-dự nên cứ loay-quay mãi mà chưa nằm xuống được nhứt là phải nằm kề bên một người con gái đẹp giữa một đêm thanh vắng như thế này...

Nàng áo trắng lại giục :

— Sao chàng không nằm xuống ? Mau đi nằm đây nè, chỗ gần bên đầu em, còn thanh Diệt-tình-kiếm thì để đấy...

Nghe nàng thúc giục, Nguyên-Bình uể-oải nằm xuống, nhưng không tin chắc rằng tên Kim-Lảo quái sẽ lò mò lại đây...

∴

Đêm đã sang canh tư từ lâu, trên vòm trời lấm tấm một vài điểm sao thưa. Gió đêm luồn qua mấy cành bạch dương, lá động lao-xao.

Nằm bên người đẹp, Nguyên-Bình thấy bứt-rứt không yên, chàng đang miên man trong một cảm-giác lâng-lâng khó tả. Hơi thở, da thịt của nàng áo-trắng như lảng-vảng mãi chung quanh mình chàng : một mùi hương thoang-thoảng, dễ chịu, làm cho chàng thấy ấm-áp giữa một đêm khuya đầy sương lạnh.

Chàng nghĩ thầm :

— Đây cũng là một thứ Mê-hồn-hương thứ Mê-hồn-hương giết người hay có thể làm cho người say mê đến trọn kiếp...

Nguyên-Bình còn đang suy-nghĩ miên-man, bỗng nghe nàng áo trắng thì-thầm :

— Theo ý tôi tưởng thì tên Kim-Lão quái không nên trở lại đây là hơn !

Nguyên-Bình ngạc-nhiên :

— Tại sao thế ?

Nàng cười nho nhỏ :

http://tieulun.hopto.org

— Vì nếu y về thế nào cũng lò mò lại gần chúng ta để nhìn, chừng ấy lão làm sao tránh được Mê-hồn-hương, và khi lão ngã lăn ra rồi thì chàng mặc sức mà lục lưng lão để lấy lại chiếc bao gươm...

Nguyên-Bình cũng cười :

— Thế nào tôi cũng phải lấy lại cho được chiếc bao gươm ấy, vì đó là vật kỷ-niệm của một vị tiền-bối đã tặng tôi...

Nàng thở dài :

— Khi thu lại được chiếc bao gươm rồi thì chàng sẽ đi đâu ? Chừng ấy chắc chị em tôi buồn lắm...

Nghe nàng tâm-sự, bất giác chàng cũng thấy hơi bùi ngùi trong lòng, chàng đang lựa lời để yên-ủi, bỗng nhiên có tiếng người nạt dội bên tai :

— Ai đi đâu thì đi ! Buồn cái gì ? Lạ thật...

Nghe chị rầy, nàng áo trắng lặng im... dưới ánh sao lờ-mờ, đôi giòng lệ từ từ lăn trên má nàng...

Nàng day sang chỗ khác, rút chiếc mặt nạ trong túi ra rồi từ-từ mang lên... Một nàng mặt hoa da phấn đã biến thành một ác quỉ ghê tởm, xấu xa...

Tuy biết rõ rằng nàng mang chiếc mặt nạ, nhưng Nguyên-Bình cũng không thấy hứng thú gì để nhìn chiếc mặt thiếu cảm-tình đó, thế nên chàng vội quay mặt sang phía khác.

Đâu đây một tiếng cú rúc dài thê thảm, vang lên trong đêm lạnh...

Nguyên-Bình khẽ ngửng đầu lên nhìn về phía Đông, chỗ ngọn lửa còn đang cháy sáng rực. Chàng còn đang mãi nhìn ngọn lửa, bỗng một hòn sỏi văng mạnh trúng vào cánh tay chàng.

Chàng quay lại thấy có một bóng đen vừa xuất hiện ở phía Nam, bóng ấy phi thân lẹ như một mũi tên về phía hai người, chàng lật đật bình hơi thở, chú tâm theo dõi bóng đen.

Thuật phi-hành của bóng đen đã đến mức siêu-đẳng, thế nên chỉ trong giây lát nó đã đến gần chỗ hai người.

Nó cúi xuống nhìn từ-Nguyên-Bình và nàng áo trắng rồi ngửng mặt lên cười ha hả, nó lại quay sang bên phía lửa đang cháy sáng rực một góc trời.

Nguyên-Bình nhìn kỹ thấy bóng người lạ chỉ có đôi bàn tay không, anh ta mặc chiếc áo màu xanh đậm, dưới cằm một chòm râu dài bay lất phất trước gió...

Thân thể anh ta rất vạm-vỡ, lưng hơi gù.. Nguyên-Bình nhìn

thật kỹ, nhưng không hề thấy anh ta giấu chiếc bao gươm của mình ở chỗ nào...

Chàng liền nhìn sang nang áo-trắng, định xem thái-độ nàng để cho biết coi người lạ ấy có phải là Kim-lão-Nhị hay không. Nào ngờ chàng cũng thấy nàng ra dáng bối rối nghi ngờ chắc nàng cũng chưa biết rõ đó là ai.

Và đằng kia, nàng áo đen đang nấp một chỗ kín cũng chưa thấy động-tịnh gì...

Trước tình-cảnh bất ngờ này, Nguyên-Bình thấy phân-vân vô cùng, tự nhiên bóng đen này không phải là Kim-lão-Nhị, người đã cướp chiếc bao gươm của chàng, như thế thì bây giờ phải xử trí sao dây ? Không lẽ cứ nằm ỳ mãi ở đây ? Hay là ngồi dậy ? Nhưng ngồi dậy cũng thấy không ổn...

Trong lúc chàng còn đang bối rối chưa biết tính sao, bỗng nhiên lão lưng gù ngữa mặt lên trời hú lên một tiếng thật dài. Tiếng hú lanh lảnh cao vút tận mây xanh ngân dài rất xa...

Nguyên-Bình giật mình :

— Tiếng hú như thế phải là người có nội công vững chắc lắm...

Từ bốn phía bỗng có nhiều tiếng hú vang trả lời của nhiều người khác.

Nguyên-Bình lại càng kinh ngạc hơn, chàng nghĩ thầm :

— Trong chốn đồng không mông quạnh này, tại sao lại có một số người rủ nhau đến đây ? Và họ đến đây để làm gì ?

Chàng còn đang miên man suy nghĩ, óc rối như tơ vò, chưa tìm hiểu gì được thì từ bốn phía có nhiều bóng đen phóng mình tới.

Chỉ trong giây lát, có tất cả 4 người mặc toàn đồ dạ hành đã đến gần bên lão lưng gù, họ liếc sơ qua những người nằm công queo dưới đất rồi chắp tay vái chào lão lưng gù một cách cung kính.

Bỗng nhiên lão lưng gù xỉa thẳng bàn chơn phải ngay vào thanh Diệt-tình-kiếm, thanh gươm nhảy lên khỏi mặt đất hướng về phía lão lưng gù.

Câu chuyện xảy ra thật là bất thình lình, mau như chớp nhoáng, vượt hẳn ra ngoài dự liệu của Nguyên-Bình... Thấy tình cấp bách, chàng không thể giả mê được nữa, vì phải giành lại thanh gươm, thế nên chàng vọt mình lên, xỉa tay mặt tới trước chụp lấy chuôi gươm, trong lúc đó thì lão lưng gù cũng đang chìa tay ra để chụp chiếc gươm.

Hai người chìa tay cùng một lúc để chụp lấy thanh gươm, lão

http://tieulun.hopto.org

lưng gù vừa thấy có người giành, thuận tay lão dùng tay mặt xỉa luôn vào huyệt Mạch-môn của Nguyên-Bình. Chàng giựt mình kinh ngạc, không ngờ lão lại đối phó nhanh và lẹ làng như thế. Chàng liền lật cánh tay để tránh cho huyệt khỏi bị chạm và thuận luôn chàng phạt ngang một đòn thật mãnh liệt.

Hai người giành thanh gươm cùng một lúc nhưng không một ai chụp được cán gươm. Thanh bảo kiếm lại rơi trở xuống đất.

Bị đòn phạt ngang bất thình-lình của Ngyuên-Bình, lão lưng gù lật đật rút tay lại rồi tấn tới 1 bước dùng cùi chỏ đánh Nguyên-Bình đồng thời lão lại dùng chơn mặt toan đá thanh-kiếm ra xa.

Sợ thanh-kiếm bị văng mất, Nguyên-Bình tấn sát vào mình lão lưng gù, tay mặt dùng thế kim-tiền đoạn-mai để điểm-huyệt và chơn mặt chàng cũng chọt ngay vào huyệt hoành dương phía chân mặt của lão lưng gù để chặn ngọn cước của lão nầy.

Bị tấn-công một cách tới-tắp và liều-lĩnh nhưng khôn ngoan, lão lưng gù hơi sửng-sốt. Dường như lão ta không ngờ có một chàng tuổi trẻ mà tài-nghệ lại cao như thế, lão ta lật-đật thối lui 2 bước để tránh mấy ngọn đòn độc-hiểm...

Hai người chỉ mới giao-tranh nhau có vài hiệp, bên ngoài trông qua tuy không thấy có gì dữ-dội, nhưng thực ra, dưới mắt của giới võ-lâm ai ai cũng biết đó là một trận giao-tranh ác-liệt. Đôi bên chỉ dùng toàn thế độc-hiểm, chỉ sơ-suất trong phút giây là có thể bị mất mạng ngay...

Hai người mở những cuộc tấn công hay ra những thế đối phó rất lẹ-làng, biến hóa vô cùng làm cho 4 người đứng bên ngoài và luôn người mặc áo trắng đang nằm dưới đất không sao nhảy vào để hộ trợ cho kịp...

Vì sợ lão lưng gù đá thanh bảo kiếm văng ra xa cho đồng bọn lượm, thế cho nên Nguyên-Bình đã tung ra một ngọn cước thật mạnh để chặn chân lão nọ. Nào ngờ lão lưng gù cũng chẳng phải tay vừa, lão rút chân lẹ-làng làm cho Nguyên-Bình đá hụt trong khoảng trống...

Vì chưa có kinh nghiệm nhiều trong các cuộc giao tranh, nên việc tấn thối chưa được lẹ-làng, đá hụt chàng hơi mất thăng bằng mình khẽ nghiêng về phía trước.

Chàng vừa rút chân lại, toan chụp thanh gươm đang nằm dưới đất thì hai đạo kiếm quang đã phóng tới tấn công chàng luôn hai phía trên dưới... Hai tên áo đen đứng ngoài rút gươm tấn công Nguyên-Bình để hộ trợ cho lão lưng gù.

Đã bị mất chiếc bao gươm, lòng chàng chua xót lắm, thế nên bấy giờ Nguyên-Bình không bao giờ để bị mất thêm thanh kiếm. Chàng tức giận, hét lên một tiếng lớn, khẽ nghiêng mình tránh hai ngọn kiếm rồi dùng tay trái phóng ra một đòn thật mạnh đánh thẳng vào tên áo đen phía mặt, còn tay mặt chàng dùng thế tỏa-long đông-nhạc đoạt lấy thanh gươm của người bên trái.

Ngọn đòn quá mãnh liệt của chàng đã làm cho tên bên phải thối lui đến mấy bước, còn tên bên trái bỗng thấy tay mình bị đau nhói dữ dội phải buông gươm ra. Nhìn lại thì Nguyên-Bình đã đoạt mất chiếc kiếm của tên nầy. Lão ta giựt mình kinh ngạc thối lui đến mấy bước.

Gặp phải tay kình địch Nguyên-Bình đã đem ra dùng mấy thế tuyệt kỷ của sư Tuệ-Không, đánh đâu hiệu quả đó làm cho tinh thần chàng phấn chấn vô cùng.

Lúc đó từ phía bên ngoài lại có hai đạo bạch-quang khúc phóng ngay vào mình Nguyên-Bình, chàng lật đật vung gươm ra đối phó. Đó là hai đạo kiếm-quang của hai tên đứng ngoài đã nhảy vào tiếp cứu hai đứa bị đánh lui.

Nguyên-Bình tấn tới nữa bước, vung tay trái phóng ra một đòn chưởng phong thật mạnh, làm cho hai tên nọ đều thối lui, trong lúc đó chàng dùng mũi gươm mới đoạt được để vít ngọn Diệt-tình kiếm lên cao.

Nào ngờ thanh Diệt-tình-kiếm là một thanh bảo kiếm ít có, được rèn luyện kỹ cang, chém sắt như bùn, thế nên thanh kiếm của Nguyên-Bình đang cầm trên tay vừa chạm trúng thanh bảo kiếm ấy là nó đủ bị đứt mất một khúc mũi nhọn đàng đầu, y như khúc gỗ mục chạm phải lưỡi rìu bén, thế nên lưỡi Diệt-tình-kiếm chỉ bị hất nhẹ lên rồi vẫn rơi xuống đất.

Thấy thanh gươm đang cầm trên tay bị đoạn mất một khúc, Nguyên-Bình hơi bối rối, trong lúc đó, từ bên ngoài ba đạo kiếm-quang lại soán tới bao phủ lấy chàng... Chàng vừa vung gươm ra đỡ thì từ phía sau lưng có tiếng la thất thanh của một người đàn bà...

Mấy tên đại hán áo đen đều là những tay võ-nghệ cao-cường, nhưng qua mấy hiệp giao tranh với Nguyên-Bình, chúng thấy chàng chẳng phải tay tầm thường thế nên còn lại ba thanh gươm, ba tên cứ vây chặt lấy chàng, gìn giữ từng đường gươm chẳng dám sơ hở, cốt cầm chân chàng thật lâu để tùy cơ ứng biến, còn Nguyên-Bình vì sợ mất thanh Diệt-tình-kiếm, nên chàng vừa đánh vừa cứ trông chừng mãi thanh-gươm,

http://tieulun.hopto.org

thể nên đôi bên cứ giằng-co nhau mãi, mà không bên nào mở cuộc tấn-công quyết-liệt...

Trong lúc đôi bên còn say mê trong trận đấu, bỗng nghe từ phía bên ngoài có tiếng hét lớn :

— Hãy dừng tay lại...

Nghe lịnh, ba tên áo đen lật đật thu gươm phóng mình ra ngoài vòng chiến, Nguyên-Bình cúi xuống vừa toan lượm thanh Diệt-tình-kiếm bỗng có tiếng người đàn bà la lớn : Hãy khoan...

★

HỒI THỨ MƯỜI BA

Thanh bảo kiếm của Nguyên-Bình suýt bị lọt vào tay lão già lưng gù kỳ quái...

Nghe tiếng la lớn, Nguyên-Bình quay lại nhìn thì thấy lão lưng gù đã chụp vào huyệt Mạch-môn của nàng áo trắng, tay mặt lão đang chực sẵn trên huyệt Mạch-môn phía sau lưng của nàng...

Lão ta cười ha-hả :

— Nếu nhà ngươi toan lấy cây kiếm ấy, thì ta sẽ đánh cho nát ngũ tạng lục phủ của con này...

Nói xong, lão lại giơ tay hăm dọa như sắp đánh mạnh vào huyệt Mạch-môn của nàng áo trắng...

Nguyên-Bình nhìn thấy nàng áo trắng đã bị lão lưng gù bắt, chàng bỗng giựt mình và nghĩ thầm :

— Tuy nàng đối với ta không có quan hệ gì, nhưng hiện nay chị em nàng đang cố gắng giúp ta, và hiện nay cũng vì chuyện của ta mà nàng mới lâm nạn, ta không thể nào để cho nàng bị hại được.

Vì nghĩ như thế cho nên chàng bước sấn tới về phía lão lưng gù hét lớn :

— Hừ, mình là người lớn tuổi, từng trải nhiều, mà đối xử với một người con gái còn trẻ như thế, đâu có thể gọi là anh-hùng hảo-hán được...

Lão lưng gù cười ha-hả :

— Nếu ta có ý gì muốn hại nàng thì có gì là khó ! Ta chỉ muốn nhờ nàng yêu-cầu các-hạ một điều...

Nguyên-Bình nghe nói rất ngạc-nhiên :

À lão muốn đem sanh mạng của nàng để bắt buộc ta phải trao bảo kiếm cho lão phải không ?

Lão lưng gù ra dáng giận dữ :

— Ta là người như thế này sao các-hạ lại gán cho ta điều xấu xa như thế ?

Nguyên-Bình dịu-giọng :

— Như thế thì lão muốn yêu-cầu việc gì ? Xin cứ nói rõ, nếu sức tôi làm được tôi xin vui lòng thi-hành ngay.

Lão lưng gù cũng bớt cơn giận, và mỉm cười bảo :

— Hơn mấy mươi năm nay lão phu chưa từng gặp một địch-thủ nào xứng tay. Ngày nay thấy tài-nghệ của các-hạ, trong lòng lão rất mến phục, cho nên muốn được thử-sức với các-hạ một phen, không biết các-hạ có vui lòng không ?

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn qua bốn tay hảo hán áo đen một lượt rồi định nói, nhưng lão lưng gù đã chặn trước :

— Xin các hạ chớ bận tâm, trong cuộc thử sức này, chỉ có hai người chúng ta mà thôi. Hai bên, không một ai được phép vào trợ chiến, nếu như các hạ mà thắng được tôi, thì tôi cứ bỏ chạy đi, còn nếu như may mà tôi thắng thì xin các hạ tặng cho tôi thanh gươm...

Nàng áo trắng bỗng la lớn :

— Không nên như thế, gươm của mình thì mình có quyền lấy, không nên đánh cuộc với ai cả !

Lão lưng gù nổi giận quắc mắt :

— À, chuyện này là dùng tài nghệ, xét hơn thua, được thưởng, chớ gì mà gọi là đánh cuộc ?

Nàng áo trắng lại cãi :

— Thanh gươm ấy là vật sở hữu của chúng tôi, chúng tôi có quyền, khỏi phải mở cuộc tranh tài gì cả !

Bỗng nhiên lão lưng gù cười ha hả :

— Thanh bảo kiếm vô giá nầy đâu phải là vật sở hữu của một người, nếu người không đủ tài sức mà đeo nó thì cũng chỉ tự mình gây vạ cho mình mà thôi...

Ngừng trong giây lát, lão quay sang Nguyên-Bình bảo :

— Ta không muốn đoạt ngay thanh bảo kiếm, chẳng phải vì sợ tài các hạ còn trẻ, nhưng võ công đã đến mức phi phàm... ta chỉ tiếc cho một thanh gươm vô giá... thế cho nên mới nghĩ ra việc so tài để quyết định sở hữu chủ của báu vật này.

Tài nghệ của lão phu trên đời này có biết là bao nhiêu người,

http://tieulun.hopto.org

nếu như các hạ mà còn thắng không nổi lão, thì mang thanh gươm này chỉ có rước vạ vào thân chớ chẳng có ích lợi gì cả, còn nếu lão phu may-mắn mà thắng được các-hạ, thì chính lão, lão cũng chẳng dám dùng, lão sẽ dâng lại cho một người chủ-nhân có tài-nghệ độc nhứt vô nhị trên đời nầy, để cho thần kiếm ấy gặp người chủ xứng đáng, và đó cũng là một cử-chỉ rất quang-minh chính-đại trong giới võ-lâm, phải không các-hạ ?

Nguyên-Bình chú-ý, khi thấy lão ta nhắc đến hai tiếng chủ-nhân lão tỏ ra nghiêm trang cung-kính lạ thường...

Nghe câu nói ấy, khí phách anh-hùng của Nguyên-Bình bị va chạm dữ-dội, chàng cười to rồi bảo :

— Thanh gươm ấy do một vị đại tiền-bối mà cũng là một Đại ân-nhân đã trao tặng cho tôi, nếu tôi không gìn-giữ được nó thì còn mặt mũi nào mà nhìn hào-kiệt trong thiên-hạ...

Lời của ngài cũng là phải lắm, nếu như tiểu-sinh này không thắng được, thì xin hãy cho tiểu-sinh được đi rửa oan-cừu cho xong...

Nói đến đây Nguyên-Bình vụt thấy mình đã lỡ lời nên vội ngưng lại...

Lão lưng gù mỉm cười :

— Thanh bảo kiếm vô giá này có một lịch-sử khá lạ lùng, thế nên người mang nó cũng phải là người như thế nào đó mới được, tôi là người đã từng trải nhiều khắp nơi giang-hồ, thế nên lời ấy cũng chẳng có gì quá đáng...

Nói đến đây lão bỗng nhìn kỹ thanh gươm rồi nói lớn :

— A, ra đây là thanh Diệt-tình-kiếm, còn chiếc bao kiếm đâu rồi ?

Nói xong, lão vụt tấn tới một bước, nhìn khắp mình Nguyên-Bình như muốn kiếm chiếc bao gươm...

Nguyên-Bình thấy lão nọ hiểu rõ thanh-kiếm, chàng giựt mình ngẫm-nghĩ :

— Chuyện này rất có quan-hệ đến thanh-danh của Tuệ-Không đại sư, ta không nên nói thêm một điều gì cả...

Vì nghĩ như thế, chàng nói lớn :

— Người đã muốn dùng tài-nghệ để chiếm đoạt thanh-gươm, sao chưa hạ thủ mà còn hỏi lôi-thôi gì nữa ?

Vừa nói chàng vừa tấn tới phóng ra một ngọn đòn bên tay trái, trong lúc đó chơn mặt chàng lại vít thanh gươm lên cao rồi thuận thế dùng tai mặt bắt lấy thanh gươm.

Vừa tấn công địch, vừa thu hồi thanh gươm, chàng cũng làm một lượt chỉ trong nháy mắt là xong.

Bị tấn công bất thình-lình, lão lưng gù khẽ nghiêng mình sang một bên để tránh ngọn đòn rồi lại bóp mạnh vào huyệt Mạch-môn của nàng áo trắng. Nàng la lên một tiếng thất thanh.

Nguyên-Bình nổi nóng :

— Đã hẹn nhau so tài, tại sao lão lại còn dùng ngón đòn ám muội như thế để hại người đàn bà ? Nếu lão dùng phương kế thấp hèn đó thì đừng trách ta độc ác.

Lão lưng gù cười lạt :

— Phải rồi đã đồng ý là so tài để được thanh-gươm, tại sao các hạ lại giơ tay phỗng trước ?

Nguyên-Bình đáp :

— Bọn bên lão đông người, nếu tôi không giữ thanh gươm trước thì e trong lúc so tài, có người thừa cơ mà cướp đi mất.. Lão hãy an lòng, nếu lão thắng, nhứt định là tiểu-sinh này sẽ giao gươm.

Lão lưng gù cười ha hả :

— Được rồi, ta tin lời các-hạ...

Nói xong, lão liền buông nàng áo trắng ra rồi tấn tới tấn công Nguyên-Bình liền. Tay trái lão dùng thế thôi-ba trợ-lãng, tay mặt thế Hoành-đoạn vân-sơn, lão dùng một lượt hai thế độc-hiểm khác nhau quyết hạ cho được Nguyên-Bình.

Được sư Tuệ-Không hết lòng chỉ dẫn, qua mấy cuộc giao-tranh, Nguyên-Bình đã tin-tưởng nhiều ở sức mình, nhưng chàng còn nghi ngờ không biết mình học đến được mức nào, đem áp dụng sẽ ra sao, nay gặp người tài nghệ phi-phàm tuổi lớn từng trải nhiều trong giới giang-hồ thế nên chàng rất cẩn-thận.

Nguyên-Bình vận-khí đầy đủ tại đơn-điền để chuẩn-bị đối phó. Thấy đối phương tung ra một lượt hai đòn rất mãnh-liệt, chàng chỉ khẽ nghiêng mình để tránh rồi dùng liên-hoàn cước đá luôn một lượt hai đòn vào chỗ hiểm của lão nọ.

Lão gù-lưng bị đòn trả ác hiểm nên tức giận, lão ta hét một tiếng thật to rầu tóc đều dựng ngược rồi bồ thêm một lượt hai đòn thật mạnh vào hai huyệt huyền-chung trên chân Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình giựt mình nghĩ thầm :

— Tài nghệ lão nầy quả đã đến mức siêu-đẳng, ta không nên chống thẳng mặt với y được...

http://tieulun.hopto.org

Chàng liền uốn mình nhảy vọt ra phía sau để tránh đôi chưởng của lão gù.

Lão lại gầm lên một tiếng dữ-dội rồi tấn tới khoa đôi quyền đánh bồi thêm, chưởng-thế rất mãnh liệt.

Nguyên-Bình liền vận-khí dồn cả vào tay trái để cự địch, còn tay phải chàng vẫn nắm chặt thanh Diệt-tình-kiếm... Chàng đem tất cả 18 đường La-Hán quyền để đối-phó với lão gù.

Đây là những bài quyền tuyệt-kỷ của môn-phái Thiếu-lâm, càng đánh, đường quyền càng biến hóa, càng tăng thêm mãnh-lực, nhưng nếu công-phu luyện-tập chưa đến mức, nội lực bị tiêu-phí rất nhiều thì sẽ bị ngã quị nửa đường.

Nhờ sư Tuệ-Không truyền cho khí chân-nguơn bằng phép khai-đính, nên nội-lực của Nguyễn-Bình tăng-gia vạn-bội, thế nên các ngón đòn của chàng phát ra rất dũng-mãnh làm cho lão gù phải kinh-ngạc, mà chính chàng, chàng cũng không ngờ tinh-lực của mình được thâm hậu đến thế.

Càng giao tranh, sức lực chàng càng dẻo dai, thế nên sức lực đôi bên đã thấy có phần ngang-ngửa.

Cuộc giao-tranh càng lúc càng ác-liệt, bốn tên đại-hán và nàng áo trắng đứng bên ngoài cách hai người đến 6, 7 thước mà cũng vẫn thấy chưởng phong bay mát mặt, ngọn quyền tung ra, đẩy gió ào-ào, làm cho những người đứng bên ngoài ai cũng đứng sững há hốc miệng, trố mắt nhìn quên thôi.

Lúc mới vào cuộc giao-tranh, Nguyên-Bình nhận thấy chưởng-pháp của mình cũng còn một vài sơ-sót, kém linh-hoạt, vừa đối phó chàng phải suy nghĩ nhiều về phép biến hóa của các thế chưởng, nhưng càng đánh Nguyên-Bình càng thấy chưởng-pháp mình càng thuần-thục thêm, tinh-thần lại linh-mẫn, biến-hóa lẹ-làng, thế nên uy-lực của chàng có tăng thêm được mấy phần.

Lão lưng gù là người từng trải, có nhiều kinh-nghiệm trong các cuộc giao-tranh, thế nên gặp kẻ địch nào ông ta cũng ỷ mình, dùng tất cả sức-lực để hạ đối phương cho mau.

Dùng phương-pháp ấy lão đã hạ được nhiều người trong khoảnh-khắc, thế nên lần nầy, gặp Nguyên-Bình lão cũng dùng biện-pháp cũ, tấn-công chớp nhoáng và mãnh-liệt.

Nguyên-Bình thấy lão gù càng đánh càng tăng thêm mãnh-lực, chưởng-thế càng dồn-dập, chàng hơi ngạc nhiên nên nghĩ thầm:

— Lão nầy sức lực rất đầy-đủ, tinh-thần cũng vững vàng ta phải cố gắng lắm mới được.

Nghĩ như thế, chàng liền để chân-khí, tăng thêm sức-lực để đối phó.

Hai người đánh vùi nhau trong một thời gian khá lâu, lão gù nhìn thấy tinh-thần Nguyên-Bình vẫn còn tỉnh-táo như thường sắc mặt không có dáng gì mỏi-mệt, lão ngẫm-nghĩ:

— Thằng vắt con nầy chỉ chừng 20 tuổi là nhiều, nếu giả sử như nó vừa là đã tập nội-công thì cho đến tuổi nầy cũng chưa chắc là sức lực và tinh thần của nó được đầy-đủ như thế ấy, đánh mãi với ta mà hơn chừng như nó không hề thấy thấm mệt... Có lẽ nó cũng như chủ-nhân ta được trời phú cho như thế...

Còn đương lo ra, lão gù bỗng thấy Nguyên-Bình phóng tới một ngọn đòn thật mãnh-liệt, lão giựt mình liền nhảy sang một bên để tránh, lợi dụng lợi thế đó Nguyên-Bình tấn lên bồi thêm một lượt ba ngọn đòn hiểm-độc nữa.

Bị thêm 3 đòn nầy, lão gù đã mất ưu-thế, nếu không phải là người có nhiều kinh-nghiệm thì lão đã bị thua vì tay Nguyên-Bình, nhưng nhờ lão là người già-dặn, gặp lúc nguy không rối loạn, lão dùng đôi tay hoành ngang trước ngực theo thế di-sơn trấn-hải dùng hết toàn lực để chống đỡ.

Vì Nguyên-Bình chỉ dùng có một tay trái nên khi gặp sức chống đỡ quá mãnh-liệt chàng phải chịu thối lui đến 3 bước.

Nhờ cơ hội nầy mà lão lưng gù đã rán lấy lại thế quân-bình.

Trong lúc bốn tên đại-hán áo đen đứng bên ngoài thấy trận-đánh ngày càng ác-liệt mà lão lưng gù khó thắng, nên đều rút kiếm ra khỏi vỏ, chuẩn bị nhảy vào trợ chiến, nhưng khi thấy lão gù bỗng lấy lại thế quân-bình họ mới hơi yên lòng...

Lúc này trận đấu đã bước sang một giai đoạn mới, Từ-nguyên-Bình càng thấy hăng say phấn khởi, sức lực dồi dào, chàng đã thấy rõ và tin-tưởng ở tài lực mình, thế nên một mặt chàng tấn công tới tấp một mặt chàng tìm sơ-hở của địch.

Trong lúc đó, lão lưng gù càng đánh càng thấy hoang mang sợ-sệt, lão ta đã sợ tài-nghệ tuyệt-kỷ của Nguyên-Bình mà cũng ngán người tuổi trẻ tài cao...

Trong lúc phấn khởi, Nguyên-Bình vụt nầy ra ý-lạ:

— Tại sao trong bài quyền La-Hán, ta không phối hợp tuyệt kỷ thập-nhị hình-long vào đây? La-Hán quyền có sức mạnh thôi sơn còn thập-

http://tieulun.hopto.org

nhị cầm-long thì độc hiểm, biến hóa vô-cùng, có thể dùng hai ngón đòn một lượt ta sẽ hạ lão nầy một cách dễ-dàng...

Nghĩ xong, Nguyên-Bình vừa muốn thay đổi chưởng-pháp, bỗng nghe từ phía sau lưng có tiếng trầm ấm của một lão già hét vang:

— Âu-Đà tử hãy dừng tay...

Tiếng nói lạ vừa dứt, bỗng có đôi bàn tay nhẹ nhàng uyển chuyển xỉa vào giữa hai người chặn hẳn những ngọn đòn của hai bên.

Lão gù lẹ làng vọt ra phía sau, còn Từ-nguyên-Bình cũng dừng tay đứng tại chỗ.

Chàng quay lại nhìn, thấy một lão già mặt áo lụa đen theo lối dạ hành, mình gầy như que củi, thân hình thấp bé, râu dài tới ngực...

Lão lưng gù trừng mắt ra dáng giận dữ :

— Hồ-oải-Tử, sao lại dám đến đây phá đám chúng ta ?

Lão lùn nhếch mép cười :

— Chủ nhơn ra lịnh, đúng trưa ngày mai, ngươi phải có mặt tại Vạn-thạnh-Các thành Lạc-dương để chờ lịnh. Nếu trễ hẹn sẽ bị nghiêm trị...

Lão gù ra dáng nghi ngờ :

— Hừ, lão lùn to gan thật, dám đến đây gạt cả ta...

Lão lùn cười lạt rồi thò tay vào bọc lấy ra chiếc cờ nhỏ có thêu rồng trắng phất lên mấy lượt: lão gù và bốn tên Đại-hán áo đen lật-đật cúi đầu mà không dám nói một lời nào...

Lão lùn châm chọc:

— Âu-Đà tử người thấy lịnh kỳ của chủ-nhân sao chưa chịu quì xuống mà chờ lịnh? Còn dám đứng nghinh-ngang như thế kia à ?

Đứng bên ngoài Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Lão gù này tánh nóng như lửa, còn lão lùn lại hay trêu chọc, không khéo sẽ có cuộc va chạm nhau...

Nào ngờ khi lão lùn giơ cao lịnh kỳ bắt lão gù phục lịnh thì lão gù và bốn tên đại-hán áo đen, tất cả đều riu ríu quì xuống.

Lão lùn mỉn cười đắc ý :

— Âu-Đà tử nhớ nhé, chúng ta sẽ gặp nhau ở Lạc-dương-thành...

Nói xong, lão ta liền phóng mình trong đêm tối...

Lão gù đứng dậy cằn nhằn :

— Hồ-oải-Tử, có ngày mầy sẽ biết tay ta!

Nói xong, lão phất tay ra hiệu rồi trổ thuật phi-hành đi lập tức. Bốn tên đại-hán áo đen cũng lật đật chạy theo lão. Thuật phi-hành của

họ cũng đều đến mức siêu-đẳng, nên chỉ trong giây lát mà bóng 5 người đã biến mất trong đêm tối...

Nguyên-Bình đứng thẫn-thờ dưới bóng đêm khuya, lòng miên-man suy-nghĩ: chàng nhận thấy tài-nghệ của lão lưng gù có thể suýt-soát với Tuệ-Không Đại-sư, chưởng lực của lão ta cũng mãnh-liệt nếu so sánh với những cao đồ dòng chữ Tuệ trong phái Thiếu-Lâm thì thấy tài-lực cũng có thể sắp cùng hàng.

Hiện nay dòng Tuệ của Thiếu-Lâm tự còn không mấy người, tính kỹ thì lối chỉ ba vị mà thôi. Tài nghệ cao cường, tiếng tâm vang dậy trong giới giang-hồ, uy-danh rạng rỡ như Thái-sơn, Bắc-đẩu.

Nhưng có ngờ đâu trong giới lục lâm hảo-hán ít người biết đến lại còn có những người như lão lưng gù, tài không kém các cao-tăng Thiếu-Lâm tự bao nhiêu mà lại không có một tiếng tâm nào... Thế mới biết trong thiên-hạ có biết bao nhiêu là anh-hùng hào-kiệt còn ẩn-tích mai danh.

Rồi chàng lại nhớ đến bốn tên đại-hán áo đen, chàng ngẫm-nghĩ:

— Chắc có lẽ họ đều là đồ-đệ của lão lưng gù Âu-Đà tử...

Nhớ đến lão lùn với thế can hai người, Nguyên-Bình cũng thấy lão này là người tài-nghệ tuyệt-luân nên mới có một thủ-pháp lẹ-làng mà hiệu quả như thế...

Ngón đòn phóng ra can hai người, vừa vững vừa êm lại có một sức mạnh phi-thường, như thế thì nhu công của lão cũng đã đến mức cao-siêu.. Như thế thì tài-nghệ của lão lùn cũng có thể được sắp ngang-hàng với lão gù.. Hai người có tài-nghệ cao cường như thế mà lại còn phải chịu sự chỉ-huy sai khiến của một người..

Nguyên-Bình ngẫm-nghĩ :

Chắc người ấy đứng vào bậc thầy của hai lão... À, họ đến Lạc-dương.. ta hãy thử đến đó một phen cho biết...

Còn đang suy-nghĩ miên-man bỗng Nguyên-Bình nghe tiếng thỏ-thẻ bên tai:

— Chàng suy-nghĩ gì mà cứ đứng thẫn-thờ như thế?

Nguyên-Bình giựt mình nhìn lại thì đã thấy nàng áo trắng đứng kề bên tự hồi nào.

Chàng mỉm cười:

Lão gù Âu-Đà tử ấy thật là tài-nghệ cao-cường... Trong giới giang hồ thật cũng có lắm kẻ anh tài.

Nàng vội lột chiếc mặt nạ xuống rồi mỉm miệng cười duyên:

Lão lưng gù ấy cũng giỏi thật, nhưng vẫn còn thua chàng.

http://tieulun.hopto.org

Nghe nàng khen tặng, chàng dửng-dưng rồi lại thở dài. Chàng nhìn thanh Diệt-tình-kiếm rồi như sực nhớ ra:

— À, chị ấy đâu rồi?

Bỗng có tiếng thỏ thẻ bên tai hai người:

— Tôi vẫn ở đây chớ nào có đi đâu, tôi vẫn theo dõi cuộc giao tranh của đôi bên.

Tuy giọng nói đã có ít nhiều tình cảm nhưng vẫn chưa mất vẻ kiêu-kỳ.

Xa xa đã có tiếng gà rừng gáy vang, Nguyên-Bình nhìn trời rồi bảo:

— Trời đã sang canh năm rồi, chắc có lẽ tên Kim-lão-Nhị không đến đâu...

Nàng áo đen nhẹ-nhàng bước tới, gỡ chiếc mặt nạ, rồi hỏi:

— Tại sao lại dám chắc là lão ấy không đến?

Nguyên-Bình hơi phật-ý:

— Bộ y đến sao?

Nàng áo đen gật đầu:

— Phải y đến đã lâu lắm rồi!

Nguyên-Bình lật-đật nhìn chung quanh:

— Đến đâu?

Nàng áo đen lạnh-lùng:

— Có đến nhưng đã đi rồi.

Nguyên-Bình lật-đật hỏi:

— Y có đến sao không cho tôi hay?

Nàng giơ tay vuốt mấy tóc đang lòa-xòa trên vai:

— Lúc đó hai bên đang say mê trong trận đánh, có cho hay cũng chẳng làm gì được...

Nguên-Bình thất vọng:

— Như thế thì làm sao tìm cho được chiếc bao gươm?

Nàng áo đen nhếch mép cười:

— Mà nhứt là chiếc bao gươm ấy chẳng phải của tôi, tôi có cần phải gì đi tìm?

Nguyên-Bình nghe nói hơi tức:

— Nàng bảo sao? Nàng không cần lo à?

Nàng mỉm cười:

— Tôi không có bổn phận đó...

Nguyên-Bình ngẫm-nghĩ trong giây lát rồi buồn bã bảo:

— Nàng nói đúng, chiếc bao gươm ấy là vật sở-hữu của ta, ta phải lo, còn nàng là người vô can, ta đâu dám ép...

Nói xong chàng liền lửng-thửng bỏ đi.

Nàng áo trắng liếc mắt nhìn chị rồi hỏi nhỏ:

— Chị ơi! Chị đành không giúp chàng ấy hay sao?

Dường như không chú-ý đến lời nói của em, nàng cười lanh-lảnh rồi cố-ý nói cao giọng:

— Đã làm mất tặng vật của bậc tiền bối, nếu tìm lại không được, thì còn mặt mũi nào mà thấy các bạn hữu trong giới giang-hồ? Hừ! Ta khuyên người nên trở về nhà là hơn, đừng đi đâu nữa, còn mặt mũi nào mà nhìn ai!

Ra đi cũng khá xa, Nguyên-Bình nghe văng-vẳng mấy lời của nàng áo đen châm-biếm, chàng hơi tức...

Chàng ngẫm-nghĩ:

— Lúc Tuệ-Không Đại-sư tặng ta thanh gươm này, người đã căn dặn đôi ba lần rằng chiếc bao gươm quí hơn thanh gươm rất nhiều, nhứt định là trong chiếc bao gươm ấy tất nhiên phải có những bí-mật gì thật quan trọng, nếu giả-sử như làm mất chiếc bao gươm ấy, mất luôn cả điều bí-mật của Đại-sư, có ảnh-hưởng đến thanh-danh của người, thì đó là điều ân-hận rất lớn lao cho ta...

Vì nghĩ như thế, nên chàng dừng chân lại.

Chàng lại nghe nàng áo đen nói tiếp:

— Em ơi! thôi chúng ta đi. Chị nghĩ rằng Kim-Lão quái đi chưa bao xa đâu, vì khi đến đây thăm chừng, lão thấy em còn sống nhăn, sợ em mét lại với phụ-thân, phụ-thân không bỏ qua chuyện nầy, nên thế nào lão cũng sẻ trở lại đây để thanh toán bọn ta cho êm chuyện...

Tiếc rằng, thế nào chị em ta cũng không chống nổi với lão, bây giờ phải về Quỉ-vương cốc cho mau, ở đây chết uổng lắm!

Nguyên-Bình nghe nói, biết rõ nàng áo đen tuy nói chuyện với em nhưng kỳ thật là muốn nói cho chàng nghe, Nguyên-Bình cũng là con người có tánh tự-ái, nên khi nghe nàng áo-đen nói với chàng một cách gián-tiếp như thế, chàng muốn đi luôn, nhưng nhớ đến chiếc bao gươm quí giá, chàng dùng dằng mãi...

Đi không nỡ mà ở cũng không, Nguyên-Bình chưa biết mình phải quyết-định như thế nào cho ổn.

Trong lúc Nguyên-Bình còn đang tần-thối lưỡng nan, bỗng chàng nghe phía sau lưng có tiếng chân người bước nhẹ. Quay lại thì là nàng áo trắng.

Nàng mỉm miệng cười duyên:

Chị tôi nói thành-thật đấy, lúc chàng còn đang mãi mê giao-tranh, làm sao kêu chàng cho được?

http://tieulun.hopto.org

Nếu Kim-lão quái mà thấy chị ấy vẫn còn sờ sờ tại đây thì thế nào y cũng trốn đi luôn, vì y đối với phụ-thân chúng tôi là chỗ bằng hữu thâm giao. Bây giờ nếu chúng tôi cùng về nhà mét lại chuyện ấy chắc phụ thân tôi cũng khó tin, như thế thì làm sao trả thù cho được ?

Nguyên-Bình còn đứng sừng-sững chưa biết phải nói gì thì nàng đã tiếp :

— Nhưng may, lão chưa thấy chị tôi, lão chưa biết rõ chị tôi sống hay chết, nên thế nào lão cũng theo dõi mãi chuyện này... để tìm cách diệt-trừ hậu-hoạn cho đỡ lo...

Chàng chưa kịp nói gì thì nàng áo đen vụt bảo nhỏ :

— Mau tìm chỗ ẩn-mình đi ! Tam thúc phụ đã đến tìm chúng ta kìa kìa !

Nguyên-Bình nhìn lại thì nàng đã nép mình trong bóng tối tự hồi nào... Chàng vận-dụng nhãn-quang nhìn xem bốn phía vẫn không thấy gì lạ, chỉ thấy từ xa, tận phương đông lửa cháy rực trời...

Chàng ngẫm-nghĩ :

— Bọn nầy rất nhiều mưu-mô xảo quyệt, ta không nên tin chúng.

Vì nghĩ như thế nên chàng cứ đứng sừng sững...

Nàng áo trắng vừa chạy được mấy bước, nàng quay lại nhìn thấy Nguyên-Bình vẫn còn đứng sững như pho tượng đá, nàng giựt mình lật đật chạy trở lại nắm lấy cánh tay trái chàng :

— Mau đi, đừng để cho ông ấy thấy chị em tôi đang đứng chung với chàng, nguy hiểm lắm.

Vừa nói nàng vừa lôi riết Nguyên-Bình đến một đám sậy cao trước mặt... Tìm được chỗ núp kín đáo xong xuôi nàng mới bảo :

— Sao chàng cứ đứng lần khần mãi như thế ?

Chàng chưa nghe đến uy danh của Tam-thúc- phụ chúng tôi sao ?

Nguyên-Bình thấy nàng ra dáng giận giỗi một cách đáng yêu, khác hẳn với tánh lạnh lùng của người chị, chàng thấy nàng cũng hay hay, nên chàng mỉm cười thân mật :

— Tam-thúc-phụ là ai ? Từ trước đến nay tôi chưa hề gặp lần nào làm sao mà biết cho được ?

Nàng gật gật đầu :

— À, có lẽ nói Tam-thúc-phụ thì chàng không biết, nhưng nói đến Sách-hồn-vũ-sĩ Đinh-diệm-Sơn, có lẽ chàng đã nghe qua danh tánh rồi chớ gì ?

Nguyên-Bình gật gù như cố nhớ :

— À, à Sách-hồn-vũ-sĩ Đinh-diệm-Sơn.

Nàng nhanh nhẩu tiếp :

— À, đó à ! Ngày nay trong giới giang hồ, có ai mà không biết đại danh của Tam-thúc-phụ ? Phải mà ông ấy đến kịp thì tên Kim-Lão quái chết không kịp ngáp !

Nguyên-Bình trầm ngâm trong giây lát rồi bảo :

— Tôi ít đi lưu lạc giang hồ nên chưa hân hạnh được biết Tam-thúc-phụ ...

Nàng tỏ vẻ ngạc nhiên :

— Xem qua tài nghệ chàng, trong giới võ lâm cũng thuộc vào hàng cao thủ, tất nhiên là phải xuất thân trong một môn phái danh tiếng nào.

Nếu chàng không phải là môn đệ xuất sắc của phái Thiếu-Lâm, thì cũng là người của phái Võ-Đương. Như thế khi hạ sơn chàng chưa nghe môn phái đề cập đến những tên Nhứt-cung... Nhị-cốc Tam-thái-Bảo trong giới giang hồ sao ?

Nguyên-Bình lắc đầu mỉm cười :

— Thầy tôi không phải là người trong phái Võ-Đương hay Thiếu-Lâm gì ráo, mà đó chỉ là một người vô danh trong giới thảo mảng giang hồ, không thuộc môn phái nào, vì thế cho nên trước khi hạ san ông không có dặn tôi gì cả...

Vì theo lời dặn của sư Tuệ-Không thế cho nên chàng không hề nhận mình là người trong phái Thiếu-Lâm, chàng cũng khen nàng, tuy tuổi còn trẻ nhưng đã biết nhận xét người...

✦

HỒI THỨ MƯỜI BỐN

Nguyên-Bình nổi nóng tát tai người đẹp ...

Nghe Nguyên-Bình nói mình không thuộc phái nào cả, và sư phụ là một kẻ vô danh trong giới thảo mảng giang hồ, nàng áo trắng thở dài :

— Chàng là người chưa hiểu nhiều trong giới lục lâm, nhưng một mình lưu lạc như thế nầy, thật cũng nguy là hiểm lắm.

Sư phụ của chàng cũng là người quá sơ lược, tại sao không cho chàng biết qua sơ lược tình hình trong giới võ lâm hiện nay như thế nào.

http://tieulun.hopto.org

Chàng nên biết rằng, giới giang hồ nhiều cơ trá, nguy hiểm, có những lúc không thể hoàn toàn võ nghệ mà ứng phó cho được, hà huống chi chàng lại làm chủ một thanh gươm báu vô song, càng làm cho mọi người phải chú ý thêm...

Nguyên-Bình nghe nàng nói nhiều điều hữu lý, dường như nàng là người đã từng trải nhiều trong giới giang hồ, nay có lòng thành thật khuyên mình, lòng chàng hơi cảm động...

Chàng ngẫm nghĩ :

— Ta tuy đã gặp một dịp may chưa từng có, chỉ trong mấy ngày mà được truyền thọ những môn võ công tuyệt kỷ, được đứng vào hàng cao thủ trong giới võ lâm nhưng trong lòng hiện còn đang mang nặng một mối oan cừu, ta không nên lộ ra điều gì cho người biết, hơn nữa kẻ thù của ta là một tay khét tiếng trong giới võ lâm, mọi người đều khiếp sợ, lão lại khéo léo được tất cả ai ai cũng kính mến, lại nữa nhờ ân sư ta đã dám hy sinh đứa con thân mến thế mạng cho ta, làm cho kẻ thù tưởng lầm ta đã chết, y mới dám thố lộ việc làm đầy tội ác của y... Và chính ân sư của ta cũng bị nó mà vong mạng...

Phải chống đối với một kẻ thù quỷ-quyệt như thế, thì cũng khó mà làm cho thiên hạ biết nó là kẻ giả nhân giả nghĩa để mọi người trong giới võ lâm khỏi phải cho ta là người độc ác...

Việc rửa hận nầy, nhứt định là không thể nào cô-thân, độc mã mà ta thi-hành được, ta cần phải có sự trợ giúp của nhiều người.

Nàng này hiểu biết nhiều, có thể giúp ta đắc-lực trong việc ấy, nàng lại có cảm tình với ta, chắc có lẽ nàng sẽ giúp ta hiểu được tình-hình trong giới giang hồ, như thế rất có ít cho ta trong công cuộc rửa mối oan cừu rất nhiều.

Chàng còn đang miên-man suy nghĩ bỗng có một bàn tay nhỏ bé, dịu mềm nắm lấy cánh tay mặt của chàng, chàng lại nghe thỏ-thẻ bên tai :

— Coi chừng, núp cho kỹ, Tam-thúc-phụ sắp đến rồi đó...

Nguyên-Bình ngửng mặt lên, vận dụng nhãn quang nhìn bốn phía, nhưng vẫn không thấy gì lạ, lòng chàng còn đang phân-vân suy-nghĩ về chuyện nàng áo trắng tài-nghệ chưa sánh được với chàng nhưng tại sao nhãn-lực lại tinh-vi đến thế... bỗng nhiên chàng thấy một làn lửa màu lục từ dưới đất bay vụt thẳng lên trời, cao lối 10 trượng rồi biến mất. Tiếp theo sau là một tiếng hú chát chúa ngân dài nhứt óc, đinh tai.

Nàng áo trắng lại siết mạnh tay Nguyên-Bình :

— Tam-thúc-phụ đang kêu chúng tôi đó, nhưng để cho ông ta đến tìm chúng tôi...

Nguyên-Bình nghe giọng nói của nàng có phần sợ-sệt, trong lòng hơi tức cười chàng ngẫm-nghĩ :

— Những người ở Quỉ-vương-cóc người nào cũng có khí yêu đầy mặt, nếu đã là thúc phụ của các nàng đi tìm cháu thì có gì mà phải sợ sệt ?

Vì thấy chuyện lạ kỳ nên bất giác chàng bật cười.

Nghe chàng vụt cười ra tiếng, nàng giựt mình quay mặt lại, vì hai người ngồi sát gần nhau, nên mũi nàng suýt chạm phải má của Nguyên-Bình... chàng bỗng nghe một mùi hương lạ lạ...

Nguyên-Bình lật đật xít ra xa một ít, rồi rút bàn tay mặt ra khỏi tay nàng, cười mà bảo :

— Coi bộ nàng sợ Tam-thúc-phụ lắm sao ?

Nàng khẽ gật đầu rồi thở dài :

— Tánh của Tam-thúc-phụ nghiêm khắc và lạnh lùng lắm, hay giận dỗi, động là giết người, nếu người thấy chị em tôi phạm qui luật của Quỉ-vương-cốc, dù là tình cốt nhục, ông ấy cũng hạ sát chớ chẳng hề từ.

Nguyên-Bình nghe nói rất ngạc nhiên :

— Sao kỳ vậy ?

Nàng mỉm cười :

— Chàng có sợ không ?

Nguyên-Bình đáp :

— Không phải tôi sợ Tam-thúc-phụ, nhưng tôi ghê người dám hạ thủ để giết cháu mình, đó là điều ít có trên thế gian này. Hừ, nếu như thế thì chắc ông ấy ghét hai nàng lắm phải không ?

Nàng áo trắng ngửng mặt nhìn ra phía bên ngoài một chập, đoạn có vẻ lo lắng :

— Không, đối với kẻ khác thì ông ta rất hung tợn, còn đối với chị em tôi thì ông rất thương mến.

Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Nghe nàng nói ta càng hoang mang, đã thương mến hai nàng tại làm sao hai nàng lại sợ ông ta dữ vậy ?

Nàng nhìn Nguyên-Bình, đôi môi mấp máy, như muốn nói gì nhưng rồi lại thôi... Nàng lại rút khăn lau mấy giòng lệ trên mi.

∴

http://tieulun.hopto.org

Từ thuở nhỏ, Nguyên-Bình đã gặp cảnh gia đình bị tai-biến, rồi sau đó lại vương phải một oan cừu.

Cha chàng là một người nghiêm khắc đến độc ác, làm cho chàng sinh ra sợ sệt và tự-ti luôn cả trước mặt mọi người. Mẹ chàng lại có những hành động xấu xa làm cho chàng tủi hổ suốt đời không sao quên được, những nỗi khổ đau dồn dập ấy làm cho chàng cằn cỗi, già trước tuổi, thế nên, trước mặt người phụ nữ, chàng lạnh nhạt, và có nhiều thành kiến không hay, chàng lạnh lùng, không muốn nói một lời nào...

Dù cho một người đàn bà nào có sắc đẹp đến đâu mà tỏ ý thân mật với chàng, chàng cũng tìm cách lánh xa...

Sau đó nhờ được gần sư Tuệ-Không, vị Đại sư ấy đã thương chàng với một tình thương nồng nàn của một từ phụ nhưng dù sao, trong tâm tư, chàng cũng chưa xóa hẳn được những vết thương kỷ niệm xa xưa...

Rồi gần đây, chàng lại biết rõ cha mẹ bị chịu nhiều điều oan-ức, chứ không phải có những hành-động tội-lỗi xấu-xa như chàng tưởng, tâm-tư chàng có chuyển-biến ít nhiều.

Và cũng từ đó những nỗi đau-khổ trong lòng chàng cũng biến thành ngọn lửa căm-thù hừng-hực. Chàng quyết rửa cho được mối oan-cừu, gìn-giữ thanh-danh cho cha mẹ. Nhờ đó mà tánh lạnh-lùng, tự-ti đã biến-thành chí quật cường, tánh kiêu-kỳ...

Có lẽ Nguyên-Bình là người thiếu mất tình-thương từ thuở còn nhỏ đến lớn... cảnh nhà bị tai biến, cha nghiêm khắc, mẹ bị tai tiếng rồi cả hai đều qua đời sớm... kế đó may lại được gặp sư Tuệ-Không, nhưng chỉ có mấy ngày vị Đại-sư này lại viên-tịch, để lại cho chàng những nỗi đau buồn vô hạn.

Nghĩ đến hoàn-cảnh trơ-vơ, đau khổ của mình, bất giác đôi dòng lệ từ từ lăn trên má chàng...

Bỗng chàng cảm thấy một mùi hương lạ dìu-dịu, một bàn tay nho nhỏ, nõn-nà cầm chiếc khăn lụa trắng đưa cho chàng, bên tai chàng lại có tiếng thỏ-thẻ :

— Tại sao chàng khóc ?

Nguyên-Bình giựt mình như tỉnh cơn ác-mộng. Chàng trở về với thực-tế trước mặt, chàng luống-cuống giơ tay áo lên quẹt nước mắt rồi ngẫm-nghĩ :

— Nước mắt của kẻ trượng-phu quí như vàng, ta đâu có thể khóc trước mặt người đàn bà được...

Vì nghĩ như thế nên chàng gượng cười bảo :

— Tôi khóc sao ?

Nàng tỏ vẻ trìu mến :

— Cũng tại thiếp đã khóc nên làm cho chàng buồn...

Nguyên-Bình lật-đật chặn ngang :

— Không phải tại vì nàng đâu...

Nàng áo trắng cười duyên :

— Thôi, chàng đừng biện-bạch nữa, thiếp đã biết cả rồi...

Ngập-ngừng trong giây lát nàng lại nói :

— Những bí-mật trong Quỷ-vương-cốc không thể nào tiết-lộ cho ai biết được, nhưng đối với chàng thiếp không hề giấu, và khi chàng đã biết giới-luật ở đó rồi thì chàng mới hiểu tại sao chúng tôi sợ Tam-thúc-phụ...

Nguyên-Bình sắp sửa trả lời thì bỗng nghe thêm một tiếng hú ngân dài trong đêm vắng, nàng áo trắng có mòi lo lắng hơn, nàng xít lại gần và nắm chặt cánh tay phải của chàng rồi nằm mọp sát dưới chơn bụi sậy.

Nàng lại giơ tay khoát khoát ra dấu cho Nguyên-Bình hãy trốn cho kín và bình hơi thở đừng để cho ai tìm được...

Tiếng hú lại vang lên lượt nữa, gấp rút hơn rồi một bóng đen đã phóng mình tới chỗ Nguyên-Bình đã mở cuộc giao tranh ác liệt với lão lưng gù...

Nguyên-Bình nhìn nàng áo trắng, chàng thấy nàng có dáng kinh hoàng đến cực độ, nên chàng không dám làm trái ý nàng, chàng cũng mọp sát gần bên nàng, bình hơi thở cho thật êm rồi tìm kẻ hở nhìn ra ngoài quan-sát.

Chàng định thần thấy một người đàn ông tuổi trạc trung-niên, mình mặc đạo bào, dáng người cao nhưng lại gầy như que củi, trong tay mặt có cầm chiếc phất trần. Lão ấy đứng sững quay mặt nhìn tứ phía như muốn tìm ai.

Bỗng lão quay mắt nhìn thẳng vào phía bụi sậy chỗ hai người đang trốn rồi phất tay trái lên : một làn lửa xanh màu lục bay vọt ra tung tóe như những đốm sao sa soi sáng cả một vùng...

Cũng may là nàng áo trắng đã chọn một lùm sậy thật to thế nên ánh lửa xanh ma quái ấy không soi sáng tới chỗ hai người đang núp.

Chỉ trong giây lát, ngọn lửa xanh tắt phụt, lão ấy lại hú lên một tiếng dài lanh lảnh rồi vọt mình thẳng lên cao, phi thân đi mất...

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình lật đật ngồi nhỏm dậy, thở một hơi dài khoan khoái rồi hỏi :

— Hắc y đạo nhân ấy có phải là Tam-thúc-phụ không ?

Nàng gật đầu mỉm cười :

— Phải, đó là một đạo sĩ khét tiếng trong giới giang hồ, ai nghe đến tên Sách-hồn vũ-sĩ cũng đều táng đởm kinh tâm, trong giới lục lâm đã có biết bao nhiêu người bị bỏ mạng dưới tay của ông ta...

Nguyên-Bình than :

— Con người dữ tợn, giết người như ngóc ấy, ai nghe đến danh cũng đều sợ hãi, như thế không phải là người tốt, nhưng trông về mặt bên ngoài thấy rất hiền từ hòa nhã như thế, kể ra cũng đáng gọi là người có thủ đoạn...

Vì nhớ đến những chuyện đại bất hạnh đã xảy ra trong đời mình thế nên chàng bất giác than thở như thế.

Thấy Tam-thúc-phụ đã đi rồi, nàng áo trắng mới đỡ lo, nàng nhoẻn miệng cười :

— Chàng thật là người nhìn đời với đôi mắt tối đen ! Trong đời sống giang hồ, như thế không có ích lợi gì cả.

Chàng phải biết rằng, trong vũ-trụ bao la muôn mặt này, chuyện gì cũng có thể có, rồi sau này chàng có dịp biết Thiên-độc-cốc, rồi chừng ấy chàng mới thấy lời thiếp là đúng.

Nguyên-Bình nhìn nàng :

— Thiên-độc-cốc ? Cái tên nghe qua cũng đã thấy chịu không nổi rồi !

Bỗng nghe từ phía bên ngoài có tiếng người xen vô :

— Cái gì mà chịu không nổi ? Cái tên Quỷ-vương-cốc của chúng tôi bộ tốt lắm sao ? Hừ... chuyện đời kẻ ít lịch-lãm nghe thấy gì cũng cho là chuyện lạ !

Nàng áo trắng vụt bước ra ngoài :

— Chị ơi ! Chắc Tam Thúc-phụ không trở lại đây đâu, phải không chị ?

Nàng áo đen mỉm cười :

— Cũng chưa chắc lắm... Thôi chúng ta hãy đi... chàng ấy không nên theo chúng ta, vì đến nhà phụ-thân có hỏi làm sao mà trả lời cho được ?

Nàng áo trắng tỏ vẻ lo ngại :

— Bây giờ chúng ta phải bỏ chỗ này để đi sao chị ?

Nàng áo đen gật đầu :

— Chúng ta phải đi, vì nếu lão nhứt định tìm thì chúng ta không thể nào trốn khỏi.

Nguyên-Bình lại xen vào :

— Nếu người ấy là chú, thì chú đi tìm cháu có việc gì mà phải đi trốn ?

Nàng áo đen nhìn Nguyên-Bình rồi bảo :

— Những chuyện bí-mật trong Quỷ-vương-cốc chúng tôi, ít người biết được, huống gì chàng là người chưa từng trải làm sao mà biết được ? Đó là chuyện riêng của chúng tôi...

Nguyên-Bình nghe nàng áo đen chặn lời, chàng chẳng biết phải trả lời ra sao nên đành đứng lặng im.

Thấy chàng có dáng ngẫn-ngơ, nàng áo đen bật cười :

— Coi kìa ! Tuổi trẻ, coi thật là ngây thơ !

Chàng nghe những lời châm-biếm, trong lòng rất lấy làm khó chịu nhưng bây giờ trong hoàn-cảnh này, chàng phải cần những người ấy để tìm lại chiếc bao gươm, thế nên chàng rán nhẫn-nhịn...

Nàng áo trắng vội bước đến gần Nguyên-Bình nói nho-nhỏ :

— Tánh quen của chị tôi là như thế ấy, xin chàng hãy bỏ qua cho.

Chàng cười gượng, trong lòng suy-nghĩ :

— Cái bọn người trong Quỷ-vương-cốc này, từ việc làm cho đến lời nói đều không giống ai hết ta cũng khó mà sống chung với họ lắm, khi tìm được chiếc bao gươm rồi, thì ta phải bỏ mà đi ngay... nhứt định là không thể nào sống chung được với họ.

Chàng bỗng sực nhớ lại, lúc trước kia vị sư phụ đầu tiên của mình, trước khi bị người ám hại, thường có thuật cho chàng nghe những qui luật trong giới giang hồ Hắc, Bạch. Nhưng lúc ấy chàng lại bỏ qua, thế cho nên bây giờ mới bị đàn bà coi thường...

Nhớ đến thầy, Nguyên-Bình vụt nhớ đến lời di ngôn của người trước khi chết vì tay của kẻ thù :

« Con ơi, cha mẹ con đã bị người ám hại, sau khi chết lại còn bị hàm oan nặng nề, mối thù này tuy sâu tợ biển, nhưng hy vọng báo thù của con thật rất mỏng manh, vì hiện nay những tay cao thủ trong giới chính phái võ-lâm, ai ai cũng đều cảm tình với kẻ thù của con... »

http://tieulun.hopto.org

Chỉ nói có được bấy nhiêu lời, rồi sư phụ của chàng nhắm mắt qua đời vì vết thương quá nặng.

Nguyên-Bình nghĩ rằng kẻ thù của mình có rất nhiều cảm tình với các cao thủ trong giới võ-lâm chính-phái, thì bây giờ muốn đối địch với người ấy, chàng phải liên kết với giới giang hồ, như những người trong Quỷ-vương cốc chẳng hạn... Nhưng xem ra, họ là những người trế trá, độc hiểm, không việc ác nào mà họ chẳng dám làm, thế nên hòa hợp với họ cũng là điều rất khó...

Suy tới nghĩ lui, Nguyên-Bình chưa biết phải làm thế nào nên chàng bất giác thở dài chán nản...

Nghe chàng thở dài, nàng áo đen lại châm chọc thêm :

— Làm gì mà phải thở dài như thế ? Như thế thì còn gì là chí khí của trượng phu ?

Nguyên-Bình bị chọc tức chàng nổi giận :

— Nàng mắng ai thế ?

Chàng liền phóng mình tới sát bên nàng.

Nàng áo đen cười khanh khách :

— Chàng muốn gì ?

Nguyên-Bình hằn học :

— Nếu nàng còn nói những lời xấc xược như thế nữa thì ta phải sửa trị nàng mới được !

Nàng khêu khích :

— Tôi không tin rằng có ai dám sửa trị tôi cả !

Nguyên-Bình nổi giận :

— Không dám à !

Nói xong chàng liền phóng ra một quyền...

Bỗng nghe nàng la lên một tiếng : mặt nàng áo đen đã bị đỏ bầm, dấu năm ngón tay của Nguyên-Bình in vết rõ ràng trên má nàng đỏ lòm, máu từ trong miệng nàng lại rỉ chảy ra bên mép...

Vì biết nàng tài nghệ cao cường, chàng nghĩ rằng nếu đánh như thế, tất nhiên là nàng phải đỡ, nhưng nào ngờ nàng vẫn đứng sững, không tránh mà cũng không gạt ngọn đòn của chàng, chàng giựt mình kinh ngạc...

Nàng áo đen nhè nhẹ giơ tay vuốt má, cười lạt rồi bảo :

— Ngón đòn thật hay, sao không đánh mạnh thêm một chút nữa cho hai hàm răng của tôi rụng luôn cả đi !

Nàng nói rất chầm rãi, ôn-tồn, không có vẻ gì là hờn giận cả...

Nàng áo trắng biết tánh chị mình rất kiêu-kỳ, nếu gặp điều gì nghịch ý là nhứt định phải xảy ra vụ xung đột dữ-dội, nhưng bây giờ thấy Nguyên-Bình đánh nàng đến đỗ hào-quang, tưởng nàng phải đỗ quạu, nàng giựt mình ngạc nhiên thấy chị mình không có chút gì giận dỗi, lại tươi cười như thường...

Về phần Nguyên-Bình, khi chàng thấy nàng áo đen không hề đối phó mà lại vui cười như thường, lòng chàng thấy rất khó chịu chàng liền cười mơn giả-lả :

— Tôi nóng quá, nàng có đau nhiều không ?

Nàng mỉm cười :

— Cũng không nhiều, mà cũng không ít... như vậy là đến lúc chị em tôi phải đi rồi đó...

Nàng áo trắng vụt hỏi :

— Bây giờ phải đi đâu đây chị ?

Nàng áo đen cười sặc-sụa :

— Thì đi tìm Kim-Lão quái đề đòi chiếc bao gươm chớ đi đâu ?

Từ-nguyên-Bình bị dắt từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, chàng nghĩ :

— Ý của con nhỏ nầy khó mà lường cho được, lúc trước thì lãnh đạm kiêu-kỳ, mà sau khi bị một thoi rồi thì lại hòa dịu dễ thương...

Nàng áo đen móc trong bọc lấy ra một hoàn thuốc nhỏ bỏ vào miệng rồi hỏi Nguyên-Bình :

— Chàng đương suy nghĩ gì đó ? thôi đi cho mau...

Nàng áo trắng liếc mắc nhìn Nguyên-Bình rồi nàng áo đen, nàng lại hỏi :

— Bây giờ chúng ta cùng đi một đường với chàng phải không chị ?

Nàng áo đen gật đầu :

— Như vậy chớ sao, phải tìm cho được lão ấy để lấy lại chiếc bao gươm...

Nàng áo trắng thấy chị mình bỗng nhiên thay đổi tánh-tình một cách lạ-lùng, lòng nàng thấy lo-lắng vô-cùng, nàng ngẫm-nghĩ :

Chị ta là người độc-hiểm, không bao giờ chịu nhường-nhịn ai tại sao bây giờ lại đổi tánh-tình một cách lạ-kỳ, có phải chăng chị ấy đã thấy mình tài-nghệ không thế nào bằng chàng, rồi giả đò vui vẻ để xuất kỳ bất ý ám-hại chàng để báo-thù, nếu quả thật như thế thì

http://tieulun.hopto.org

trên đường đi chung làm sao chàng đề-phòng cho xiết nổi... Và chuyến đi này chắc là hung đa, kiết thiều rồi.

Nàng áo đen nhìn em rồi mỉm cười :

— Em đang nghĩ ngợi gì đó ?

Nàng áo trắng ngập ngừng :

— Tôi tưởng đến chuyện chúng ta sắp phải đi đây...

Bị hỏi bất ngờ nàng hơi bối rối, chưa biết phải trả lời thế nào cho thích đáng...

Nàng áo đen vụt chặn nàng :

— Em không nói, chị cũng biết em đang nghĩ gì rồi.

Nàng áo trắng nghe chị nói, đôi má bỗng đỏ bừng, nàng cúi đầu lặng thinh...

Nguyên-Bình là người rất thông minh, nhưng chưa từng trải trong giới giang hồ, cho nên chưa hiểu rõ tâm tư của chị em nàng, thấy nàng áo trắng có vẻ bối rối, chàng vội đỡ lời :

— Hai tiểu thơ đã vui lòng giúp đỡ tiểu sinh để tìm lại chiếc bao gươm, thì Nguyên-Bình này nguyền khắc cốt minh tâm để nhớ mãi tấm thạnh tình ấy.

Sau một lúc suy nghĩ chính chắn, chàng đã quyết định phải cùng đi với hai nàng để tìm cho được chiếc bao gươm quí giá, rồi sau đó tới đâu sẽ hay, vì nghĩ như thế cho nên chàng vòng tay tỏ lòng cung kính cảm ơn hai nàng...

Nàng áo đen vội vàng nghiêng mình đáp lễ rồi đưa tay che miệng mà cười :

— Anh chàng này học được cái lễ nghi đó ở đâu mà ngộ thế ?

Nàng áo trắng cũng đáp lễ rồi vụt chạy ra đứng núp phía sau lưng chị cười khanh khách...

Nàng áo đen ngoái ra phía sau lưng hỏi em :

— À, em đã cho chàng ấy biết danh tánh chị em ta chưa ?

Nàng áo trắng lắc đầu :

— Chưa, chị cho chàng biết đi.

Nàng áo đen liền chỉ em bảo với Nguyên-Bình :

— Nó tên là Đinh-Phượng đấy nhé...

Nguyên-Bình khen :

— Tên cũng đẹp như người...

Nàng áo trắng cười khanh khách :

— Ồ ! Chàng tặng quá lời.

Nàng lại chỉ chị :

— Chị tôi là Đinh-Linh...

Nguyên-Bình mỉm cười thân mật :

— Hai chị em, tên cũng đẹp mà người cũng khả ái...

Đinh-Linh ranh mãnh :

— Xem ra chàng là người rất rành về khoa tán tụng chớ phải chơi đâu ! Thôi chúng ta hãy đi cho sớm.

Nói xong nàng liền nắm tay Đinh-Phương đi ra phía đường cái.

Nguyên-Bình đi theo phía sau hai nàng trong lòng cứ vẩn vơ suy nghĩ mãi. Từ thuở nhỏ, chàng đã lớn lên trong cảnh cô độc, trừ ra người sư huynh đã hy sinh chết thế cho chàng, chàng chưa hề giao du thân mật với ai. Giờ đây, trong một cơn bất ngờ, chàng lại gặp được hai người đẹp, cùng làm bạn nhau trong cơn nguy hiểm, tương trợ lẫn nhau, chàng không biết phải đối xử với hai nàng như thế nào cho ổn, thật là khó khăn.

Ba người ra đi trong lúc trời vừa tờ mờ sáng, đến lúc mặt trời lên cao thì đã đến một thị trấn.

Bỗng nhiên Nguyên-Bình nhớ sực đến đêm qua chàng chưa thanh toán tiền nong cho quán trọ, chàng kêu :

— Thôi chết rồi !

Đinh-Phượng nhìn chàng :

— Gì thế ?

Nguyên-Bình đáp :

— Hôm qua tôi ở quán trọ, nhưng nửa đêm vụt bỏ ra đi, chưa thanh toán gì cả.

Đinh-Linh thản nhiên :

— Ồ, chuyện đó rất nhỏ mọn, có gì mà phải lo ngại.

Trời đã sáng tỏ, trên má nàng Đinh-Linh vẫn còn thấy rõ vết tay đỏ hỏn...

Từ-nguyên-Bình buồn bực nghĩ thầm :

— Nàng có tài nghệ đến mức ấy, nàng dư sức vận khí để làm cho má trở lại bình thường, nhưng đã hơn một giờ rồi, tại sao vết đỏ vẫn còn y nguyên... thế thì ta đã đánh nàng nặng quá...

Đinh-Linh thấy Nguyên-Bình cứ nhìn sửng mặt mình rồi tỏ vẻ lo

http://tieulun.hopto.org

lo ngại bối rối, nàng liền cười lanh lảnh rồi thò tay vào bọc lấy chiếc mặt nạ mang lên.

Bấy giờ nàng đã biến thành một người đàn bà đứng tuổi mặt mày xấu xí, đen đúa. Chiếc mặt nạ chế tạo rất khéo nên mang lên không một ai biết đó là mặt giả.

Chàng nhìn nàng phát tức cười rồi lại quay sang nhìn Đinh-Phượng thì nàng cũng đã mang chiếc mặt nạ da trắng mét lên tự hồi nào.

Hai nàng nhìn nhau mỉm cười rồi đứng dinh đi vào thành.

Nguyên-Bình vừa đi vừa ngẫm nghĩ :

— Không biết hai nàng này mỗi người có đến mấy chiếc mặt nạ, chỉ trong nháy mắt là họ đã cải dạng dễ dàng, thật cũng khó mà nhận ra họ là ai.

Nếu ta cũng làm như thế thì việc rửa mối oan cừu này chắc có phần dễ dàng hơn...

Mặt trời đã lên quá ba sào, lúc bấy giờ các tiệm buôn trong thị trấn cũng chưa mở cửa hết, dường như hai nàng rất quen thuộc vớ thị trấn này, thế nên họ xuyên qua mấy ngõ hẹp rồi đến một quán trọ.

Lúc ấy lão Tiểu-nhị trong quán vừa mới thức dậy, còn đang sật sừ, hai nàng cứ ngang nhiên đi thẳng ra phía sau, lão Tiểu-nhị hơi lấy làm lạ nhưng cũng chẳng nói gì.

Nguyên-Bình cứ lặng thinh đi theo sau lưng hai nàng. Qua khỏi hai gian phòng, ba người đến một gian buồng trong sâu, thật tĩnh mịch.

Đinh-Linh mở cửa phòng, lột chiếc mặt nạ rồi bảo Nguyên-Bình :

— Đêm qua chàng giao tranh với lão gù đến nửa đêm, chắc có lẽ cũng mỏi mệt. Thôi bây giờ hãy nghỉ ngơi cho lại sức, để dưỡng tinh thần. Chúng tôi sẽ đi tìm Kim-lão quái cho...

Nàng nói với vẻ mặt lạnh lùng và kiêu-kỳ như lúc trước...

Nguyên-Bình đang lo lắng về vụ chiếc bao gươm nên nằn nì :

— Tôi cũng không thấy mệt mỏi gì...

Đinh-Linh chặn ngang :

— Chàng đừng có nóng nảy lắm, nếu như Kim-Lão quái chưa biết rõ tôi sống hay chết, thì chúng tôi không tìm y, tự nhiên y cũng tìm đến chúng tôi.

Chàng hãy yên-tâm đi. Nhứt định trong 5 ngày chúng tôi sẽ tìm ra tung-tích Kim-Lão quái.

HỒI THỨ MƯỜI LĂM

Lão già ăn-mày kỳ-dị ở thành Lạc-dương.

Từ nhỏ cho đến lớn, Nguyên-Bình rất ít giao-thiệp với đàn-bà, và cũng chưa có người đẹp nào chú-ý, săn-sóc, hay có cảm-tình với chàng.

Mồ-côi mẹ từ thuở còn tấm bé, cho đến bây giờ chàng không thể nào mường-tượng lại được hình-dung người từ-mẫu thân-yêu ấy nữa. Rồi kế đó, những nỗi đau khổ cứ dồn dập tới dễ làm cho con người chàng cằn-cỗi.

Tánh-tình tuy hòa-dịu, nhưng chàng nuôi chí phục-thù rất sâu-sắc. Kẻ thù là người trọng vọng trong giới võ-lâm, mà lại còn dám làm nhiều tội-ác thế nên hiện nay chàng rất có thành-kiến trong giới giang-hồ... Trước mặt chàng tuy hai nàng họ Đinh là người trong giới lục-lâm, nhưng lại rất có cảm-tình, săn-sóc chú ý đến chàng, thế nên chàng không thể nào lạnh-nhạt đối với hai nàng cho được.

Trước khi ra đi Đinh-phượng lột chiếc mặt nạ rồi thân mật bảo Nguyên-Bình :

— Chị tôi là người rất cẩn-thận, ít khi lầm-lạc trong việc tính-toán, chị bảo trong vòng 5 ngày sẽ tìm được Kim-Lão quái, chuyện ấy có thể lắm, chàng cứ yên tâm nghỉ ngơi, điều nầy rất có ích cho chàng trong những ngày sắp tới.

Nói xong, nàng lại rót cho chàng một chén trà thơm.

Thấy hai nàng ân-cần săn sóc đến mình, chàng không biết phải nói lời gì nên đành phải nằm chèo-queo tại đây để nghỉ-ngơi cho lại sức. Trong mấy ngày vừa qua chàng phải giao-tranh liên-tiếp với sư Tuệ-Quả và lão lưng-gù đều là những tay lỗi-lạc trong giới võ-lâm, nên chân-lực bị phung-phí cũng nhiều, nay nhờ cuộc tịnh-dưỡng này, chàng lại phục sức y như trước, nhưng có phần còn hơn vì chàng đã lãnh-giáo được thêm rất nhiều của sư Tuệ-Không.

Đinh-Linh nhìn sửng Nguyên-Bình đang ngồi tĩnh-tọa, nàng liền quay lại bảo Đinh Phượng :

— Em hãy chú ý đến chàng ấy, tuy tài-nghệ thật cao siêu, nhưng anh ta chưa có kinh-nghiệm gì cả, nếu chúng ta có lòng độc-ác thì bây giờ hạ thủ, nhứt định là anh ta phải táng mạng...

Nói xong nàng liền quày quả ra đi...

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Phượng biết chị mình là người nhiều mưu-trí, lòng cũng hơi độc-hiểm, nên khi thấy chị nhìn sửng Nguyên-Bình, nàng hơi hồi-hộp sợ chị ấy trả-thù bất thình-lình.

Tuy tài-nghệ Nguyên-Bình thật cao, nhưng lúc chàng đang tĩnh-tọa, thì cũng khó mà tránh cho được đòn của người đang đứng sát kề bên. Thế nên nàng sẵn-sàng chuẩn-bị, nếu chị có hành động gì bất thình-lình là can thiệp để cản chị ngay.

Nào ngờ nàng Đinh-Linh lại dặn nàng săn-sóc đến chàng, điều đó làm cho Đinh-Phượng hơi ngạc-nhiên, nàng nhìn theo bóng chị, trong lòng lo-ngại vô cùng, nàng chẳng hiểu tại sao chị mình lại thay đổi tánh-tình một cách mau lẹ như thế...

Từ khi Nguyên-Bình được sư Tuệ-Không truyền cho phép Tọa-thiền đạo-dẫn, đây là lần thứ nhứt chàng áp dụng phương pháp điều hòa hơi thở, cho chân-khí vận-hành khắp châu thân, thế nên bồi dưỡng sức-lực lại rất mau, tinh-thần nhẹ-nhàng sảng-khoái... chàng hé mắt nhìn thấy ĐinhPhượng đang ngồi bó gối trên một góc giường, ngửng mặt nhìn lơ đảng trên trần nhà ra chiều lo-lắng, suy-nghĩ để giải-quyết một vấn-đề gì quan-trọng...

Mớ tóc lòa xòa trên vai, đôi má ửng hồng.. chiếc cổ trắng nõn-nà...

Nguyên-Bình phải bắt buộc nhìn qua mấy lượt.

Bỗng nhiên chàng nghe Đinh-Phượng lẩm bẩm :

— Cũng là lạ, con người lạnh-lùng đến nham-hiểm ấy, mà bây giờ lại có tình-cảm đậm-đà như thế...

Nguyên-Bình nghe nói hơi giựt mình chàng biết nàng muốn ám chỉ Đinh-Linh nên giả bộ tằng-hắng một tiếng...

Đinh-Phượng giựt mình quay lại nhìn Nguyên-Bình rồi mỉm cười :

— Cái anh chàng này thiệt là kỳ, tĩnh-tọa xong sao không cho người ta hay ?

Nàng lật-đật bước xuống giường, đôi má đỏ hây-hây...

Bỗng nhiên cánh cửa phòng vụt mở hoát, Đinh-Linh hiện vào nhìn Đinh-Phượng đang luống-cuống :

— Không hiểu vùng Lạc-Dương đang có chuyện gì mà bọn cao-thủ trong giới giang-hồ hắc-đạo tụ-tập về đây rất đông...

Vừa nói nàng vừa gỡ chiếc mặt nạ xuống.

Đinh-Phượng lật-đật hỏi :

— Như thế thì Tam-thúc phụ của ta sẽ đi đâu ?

Đinh-Linh ngẫm-nghĩ giây lát rồi trả lời :

— Đêm qua Thúc-phụ phóng hỏa đạo để gọi ta, chẳng cũng là có chuyện gì quan trọng đây...

Nguyên-Bình lật-đật hỏi :

— Như thế thì Kim-Lão quái có đến đó không ?

Vì chàng cứ nghĩ mãi đến chiếc bao gươm cho nên mới nhớ đến Kim-Lão quái.

Đinh-Linh lắc đầu :

— Tôi mang mặt giả, định đi tìm lão ta, nhưng bất ngờ khi vừa ra khỏi quán trọ thì đã gặp bọn Kim-Lăng tam hùng cỡi ngựa vượt qua nhanh như gió, đây lá bọn người thường hay ẩn hiện ở vùng Giang-Nam, ít có khi nào đến vùng Trung-Nguyên này, bây giờ họ lại đến đây, tất nhiên là phải có điều gì quan trọng, tôi muốn nom theo cho biết, nhưng vì bọn họ sải ngựa quá mau, giữa chốn đông người làm sao tôi dám trổ thuật phi hành để rượt theo, thế nên chỉ đành phải đi lần để xem coi họ đi về hướng nào...

Theo đến cửa thành phía tây thì họ mất tích, theo người đi đường cho biết thì có lẽ mấy người ấy đi về phía Lạc-dương.

Đinh-Phượng lại hỏi :

— Ngoài ra nhóm Kim-Lăng tam hùng, chị còn có thấy ai nữa không ? Đinh-Linh gật đầu :

— Nếu chỉ gặp nhóm Kim-Lăng, thì ta không lấy gì quan tâm cho lắm. Nào ngờ khi mất dấu bọn họ, thì ta lại gặp bọn ở Thiên-độc-cốc, và Thiếu-Bảo của Tra-gia-bảo ở Ký-đông là Thiềm-điện-Thủ Tra-Ngọc...

Bọn Thiên-độc-cốc thường hay đi đó đi đây, ta không đáng chú ý lắm, nhưng bọn Tra-gia-bảo, nếu không có chuyện quan trọng thì không bao giờ rời khỏi gia trang để đi đến vùng này.

Ta tuy chưa gặp bọn đầu lĩnh của phe Thiên-độc-cốc, nhưng thấy bọn ấy đi rất đông, tổng số có hơn 20 người, đó là điều rất bất thường. Theo ý ta nghĩ thế nào bọn đầu lĩnh của Thiên-độc-cốc cũng có đi... Một điều đáng chú ý hơn hết là bọn họ đều đi về hướng tây.

Nói đến đây, nàng lại ngừng để suy nghĩ hồi lâu...

Đinh-Phượng biết tánh chị mình, hễ gặp chuyện quan trọng, là suy nghĩ rất nhiều, thế nên nàng liếc mắt ra hiệu cho Nguyên-Bình, để chàng lặng yên cho Đinh-Linh dễ bề nghĩ ngợi.

Đinh-Linh ngẫm nghĩ hồi lâu rồi bảo Nguyên-Bình :

— Trước kia Kim-lão quái bày kế cho chị em tôi gạt chàng để lấy

http://tieulun.hopto.org

chiếc bao gươm, chắc đó chẳng phải là chuyện ngẫu nhiên, biết đâu bên trong chẳng có chuyện bí mật gì đây. Nhưng bây giờ, chưa có đủ điều kiện và bằng chứng, nên ta chưa suy nghĩ cho ra đó mà thôi...

Ngừng một lát, nàng lại nói tiếp :

— Kim-Lão quái là một tay có nhiều bản-lãnh trong giới giang-hồ. Nếu là báu vật thường-thường thì lão ta không bao giờ chú-ý đến. Thanh Diệt-tình-kiếm là một bảo-vật hiếm-có mà y còn chẳng thèm, như thế mới biết chiếc bao gươm ấy quí-giá là dường nào, vì lẽ đó lão ta mới dám hạ độc-thủ cho chị em tôi chết để bặt tin luôn...

Nguyên-Bình nghe nàng nói, trong lòng càng lo-lắng thêm, chàng nghĩ :

— Một nàng con gái mới 17, 18 tuổi mà đã có nhiều kinh-nghiệm và trí mưu như thế cũng thật là đáng phục.

Nàng Đinh-Linh nhìn Nguyên-Bình rồi lại nói tiếp :

— Theo ý tôi thì chắc có lẽ sẽ có những nhân-vật quan-trọng của Nhị-cốc, và Tam-bảo cùng đến, đó là một điều ít thấy trong giới giang-hồ... Trong 5, 3 ngày tới đây, nhứt định là sẽ có một chuyện long trời lở đất xảy ra trong giới giang-hồ. Có lẽ đó là một cuộc tập hợp đầy sát khí, nhiều nguy-hiểm. Tự-nhiên là chúng ta phải đến đó, nhưng đều phải cải dạng thành nam trang, mang mặt giả mới có thể che mắt được mọi người. Còn chàng phải giấu thanh bảo-kiếm cho thật kỹ, bằng không sẽ bị nhiều người chú-ý, gây thêm nhiều phiền-phức về sau...

Đinh-Phượng lo ngại :

— Tôi e cải-trang như thế chỉ che mắt được một số người tầm thường mà thôi. Còn những tay điêu-luyện trong giới làm sao qua mặt họ được?

Đinh-Linh gật đầu :

— Em nói đúng đó, chị có một kế rất hay, nhưng sợ chàng họ Từ không chịu mà thôi...

Nguyên-Bình lật-đật hỏi :

— Kế gì vậy? Nếu không có gì khó khăn lắm, tôi xin vui lòng tuân theo...

Đinh-Linh nhìn chàng :

— Chị em chúng tôi thường hay đi đó đi đây, tuy không có danh tiếng gì nhưng được nhiều người biết, nhứt là những người trong Thiên-độc-cốc và Tra-Ngọc họ thường gặp mặt chúng tôi, thế nên dù

cho có cải-trang đến đâu, họ cũng đều nhìn ra được, bây giờ thì chỉ có cách là làm chúng ta nhìn thấy họ, mà họ không hề thấy chúng ta là tốt hơn hết.

Nguyên-Bình ngạc-nhiên suy-nghĩ :

— Chuyện ấy thật là khó, làm sao thấy người mà người không thấy ta được ?

Thấy chàng đứng sững không nói một lời Đinh-Linh mỉm cười :

— Chuyện ấy mới nghe qua thì dường như là rất khó, nhưng nếu nói rõ ra rồi thì chuyện đó rất tầm thường.

Bên ngoài chàng có vẻ một thư-sinh phong lưu nho-nhã, nhưng tài-nghệ lại tuyệt-luân, mới nhìn qua, dù cho kẻ nào có mắt tinh đời đến đâu cũng khó mà nhận-xét cho được, bây giờ thì chỉ có cách là chàng phải làm sao cho đôi mắt mình có vẻ bình-thường, rồi thêm vào đó một chiếc mặt giả, thì che mắt người khác một cách dễ-dàng vậy.

Nguyên-Bình gật đầu :

— Tôi biết rất ít người trong giới giang-hồ, giả sử như không mang mặt giả, cũng không có ai biết tôi, nhưng nếu hai nàng...

Đinh-Linh vội chặn ngang :

— Mặc dù như thế, nhưng cũng phải biết rằng, ít ra cũng có Kim-Lão quái và lão lưng gù với mấy tên học trò, họ đã biết chàng một cách rất rõ ràng, nếu không mang mặt giả thì thế nào họ cũng biết, nhứt là Kim-Lão quái và lão gù, mắt hai người ấy rất tinh vi...

Nguyên-Bình nghe nàng nói rất có lý, không có lời nào để cãi được, nên chàng ngẫm nghĩ :

— Quả thật con nhỏ này suy nghĩ rất chính chắn, cũng có ít ai bằng nó được...

Đinh-Linh mỉm cười :

— Tình hình hiện nay bắt buộc ta phải như thế, phải chịu khó ít ngày, nếu sau này lại gặp tình hình khó khăn, nhưng trong một hoàn cảnh khác, thì nhứt định chị em họ Đinh này sẽ biến thành tiểu đồng của Từ-Công-tử một cách ngoan ngoãn, phục vụ người rất chu đáo, để đền bù lại chuyến này Công-tử phải chịu lép một chút...

Nguyên-Bình cười vui vẻ :

— Nhưng bây giờ hai bà bắt tôi phải giả trang thành ai đây ?

Đinh-Linh cười ranh mãnh, đoạn móc trong bọc ra một chiếc mặt giả, đi đến gần Nguyên-Bình rồi mang lên cho chàng :

http://tieulun.hopto.org

— Bây giờ chàng đã thành người xa phu cho chị em chúng tôi...

Đinh-Phương cười ngặt nghẹo :

— Kế của chị hay lắm, chúng ta lên xe bỏ rèm xuống, rồi cứ theo lỗ hở nhìn ra ngoài thì là thượng sách...

Đinh-Linh gật đầu ra chiều đắc ý :

— Trong vòng một năm nay em tiến bộ lắm, ta đã chuẩn bị sẵn một chiếc xe tốt rồi. Nếu Từ-Công tử không phản đối về việc đảm nhận chức xà phu thì chúng ta đi ngay lập tức...

Nguyên-Bình tán thành :

— Ý đó hay lắm, tôi chịu, nhưng có điều là không biết tôi sẽ giống anh xa phu hay không đây ?

Đinh-Linh thò tay vào bọc lấy một chiếc gương soi đưa cho Nguyên-Bình :

— Đây, chàng hãy xem diện mạo của mình coi có giống anh xa phu không ?

Nguyên-Bình cầm lấy chiếc gương soi day qua day lại nhìn hồi lâu rồi cười lớn :

— Khá lắm !

Bấy giờ Công-tử Nguyên-Bình đã giống một lão nông phu trạc 40 ngoài, mặt mày đen đúa, trên trán lại có mấy vết nhăn...

Đinh-Linh bảo :

— Tôi có mang theo mấy chiếc mặt giả, chế tạo rất tinh xảo, mang vào khó có ai biết được đó là mặt giả, bây giờ điều quan trọng hơn hết là chàng phải làm sao cho đôi mắt bớt sáng, trở thành lờ đờ chậm chạp như đôi mắt của người xa phu, như thế mới qua mặt được những người tinh mắt...

Nội công của chàng đã đến mức cao siêu, chỉ lưu tâm một ít, thì cũng chẳng khó gì, thôi chàng rán lên một chút, thì giờ gấp rút lắm rồi...

Đinh-Linh liền kêu quán trọ dọn lên mấy thức ăn. Ăn xong, nàng liền lấy chiếc nón nan rộng vành đội lên cho Nguyên-Bình rồi lại đem ra một bộ y phục bằng vải màu xanh cho chàng thay, mọi người sắp đặt hành trang xong xuôi rồi bước ra quán trọ...

Ngoài cửa quán đã sắp sẵn một chiếc xe lừa bốn phía đều có rèm phủ kín.

Hai nàng Đinh-Linh, Đinh-Phượng dắt tay nhau vén rèm lên xe

ngồi kín mít bên trong, còn Nguyên-Bình ngồi phía trước xe tay cầm roi dài.

Xa phu Nguyên-Bình nhịp roi vào lưng hai con lừa to lớn, chiếc xe chuyển bánh vượt trên đường cái quan Yểu-Lạc.

Lúc bấy giờ trời đã sang thu, lá vàng rơi lác đác, trên đường Yểu-Lạc thỉnh thoảng có một vài kỵ mã vượt qua, Nguyên-Bình nhìn kỹ, họ đều là những người trong giới giang hồ hiệp khách, họ đều có mang khí giới trong lưng, và ai ai cũng có vẻ vội vàng hấp tấp. Họ cho ngựa sải tới như bay, cũng có người quay lại nhìn chiếc xe của Nguyên-Bình, nhưng dường như họ không mấy gì chú ý...

Ngồi phía trước xe Nguyên-Bình cứ gia roi cho đôi lừa vượt tới, chàng nghĩ thầm :

— Kế này thật là thần hiệu, khó có ai mà biết được chúng ta...

Bỗng nhiên chàng nghe có tiếng vó ngựa rầm rập phía sau xe. Chàng vụt quay lại nhìn, chiếc ngựa đã vọt đến chạy song song với xe lừa, người ngồi trên lưng ngựa vụt giơ tay lấy chiếc roi ngựa khẽ vẹt chiếc rèm phía trước của xe.

Nguyên-Bình nổi giận, chàng vừa toan đối phó, nhưng sực nhớ đến lời của hai chị em họ Đinh, chàng giả-bộ giựt mình kinh sợ, nghiêng mình tránh sang một bên.

Chiếc rèm phía trước xe bị vẹt, người kỵ mã đã vượt qua khỏi xe 5, 6 thước, anh ta còn ngó ngoái lại cười ha hả :

— Giỏi cho hai cô dữ... nhưng rất tiếc ta còn có việc gấp phải đi...

Nói xong lão ta lật đật gia roi cho ngựa phóng nhanh tới.

Nguyên-Bình nhìn kỹ, thấy đó là một Đại-hán tuổi lối 37, 38, mặt xám như tro, bên gò má trái có một vết thẹo dài...

Đinh-Linh nhìn theo lão Đại-hán cười lạt rồi giơ tay kéo chiếc rèm xuống, nàng nói nho nhỏ :

— Công-tử khéo lắm, giống hệt như là một lão xa-phu ngờ-nghệch...

Nguyên-Bình cũng cười :

— Còn chút nữa là tôi ra tay đối phó với lão ta rồi chứ ! Nhưng cũng may, tôi nhớ mình là xa-phu.

Nguyên-Bình lại gia roi, chiếc xe tiến nhanh trên con đường về Lạc-dương...

Trên đường, Nguyên-Bình chú-ý giữ kỹ thần sắc của đôi mắt

http://tieulun.hopto.org

không hề lộ vẻ gì cho ai biết, lại thêm nhờ chiếc mặt giả khéo léo của Đinh-Linh, thế nên rất khó mà nhận ra chàng là ai...

Nguyên-Bình cho chiếc xe đi nép sát một bên đường, dành một khoảng lộ thật trống để cho các đoàn người ngựa dễ-dàng vượt qua, và nhơn đó, chàng có thể dò xét những người qua mặt chàng.

Nguyên-Bình đã nhận thấy có rất nhiều người tinh-thần rất quắc thước, nhãn-quang sáng ngời, tất cả đều là những cao-thủ trong phái võ-lâm... Nguyên-Bình nhận được họ, nhưng họ không biết chàng là ai.

Bỗng nhiên Nguyên-Bình nghe phía bên hông xe chàng có một giọng nói trầm trầm :

— Xin lỗi, có phải xe này đi Lạc-dương không ?

Nguyên-Bình giựt mình nghĩ thầm :

— Người nào mà lại đến gần xe ta không một tiếng động vậy cà ?

Nhìn lại, thì thấy đó là một lão già mặc chiếc áo vá trăm tấm, chân đi giày cỏ, mớ tóc trên đầu rối như bòng-bong, mặt mũi dơ dáy, sau lưng có mang chiếc bầu to màu đỏ, lão ta nhẹ nhàng đi bên cạnh chiếc xe của Nguyên-Bình.

Tuy lão ấy ăn-mặc lam-lụ, mặt mày dơ dáy, nhưng đôi hàm răng rất trắng và đẹp...

Nguyên-Bình gật đầu đáp :

— Phải, xe này đi Lạc-Dương...

Lão già nọ mỉm cười thân mật :

— Phải xe này của ngài không ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Dạ, nhà tôi tất cả có 5 miệng ăn, đều sống nhờ chiếc xe này...

Lão năn nỉ :

— Tôi muốn nhờ ngài giúp cho tôi đến Lạc-dương có chuyện rất cần, ngài có vui lòng không ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Xe của tôi đã có người mướn rồi, biết làm sao bây giờ ?

Lão nọ cười :

— Lão sống nhờ thập-phương, cũng nhờ các bậc quân tử đầy lòng nhân-nghĩa mà được sống qua ngày, bây giờ lão cũng xin ngài mở rộng lòng từ-bi cho lão ngồi phía trước xe, kề bên ngài, chớ nào có dám xin ngồi phía trong, tưởng cũng không làm phiền ngài bao nhiêu.

Nói xong, lão giơ tay toan vén rèm nhìn vào xe.

Nguyên-Bình lật đật khoát tay :

— Xin chớ vén rèm, bên trong toàn là đàn bà con gái.

Lão nọ rụt tay mỉm cười rồi nhảy thót lên xe, ngồi kề bên Nguyên-Bình và bảo chàng :

— Ngài nhờ chiếc xe này mà sống, thế nên rất cần tiền của người mướn xe. Lão là kẻ ăn xin, một đồng một chữ cũng không, nhưng không lẽ ta lại không có gì để đền đáp cho ngài... Trước kia lúc ở Bắc-Kinh, trong lúc đi hành-khất, ta có lượm được viên đạn thủy- tinh rất đẹp, hơn 10 năm nay, ta vẫn giữ theo mình, có lúc thà chịu đói chớ chẳng bao giờ đem ra đổi cơm, bây giờ thì đành phải đem ra trao cho ngài để đền bù chuyến xe...

Nói xong, lão liền mò trong bọc lấy ra một viên trân-châu to bằng hột nhãn, ánh sáng lung linh rất đẹp rồi cầm trao cho Nguyên-Bình.

Chàng vừa đưa tay cầm viên trân-châu thì lão nọ đã ngủ dựa ngửa trên xe ngáy pho pho. Nguyên-Bình giơ tay lúc-lắc, lão vẫn ngáy ngủ như cũ, chẳng biết sao, chàng phải đành để mặc lão tự-do.

Xe đi được hơn nửa ngày, đến lối giờ thân thì đến ngoại ô thành Lạc-Dương. Từ xa trông vào thành thấy nhà phố san-sát, cảnh tượng thật là vui vẻ sầm-uất. Nguyên-Bình nhìn lão hành-khất thì lão đã biến mất tự hồi nào.

Nguyên-Bình giựt mình kinh-ngạc :

— Lão ăn mày này là một tay tài nghệ phi-thường, thuật khinh-công đã đến mức siêu-đẳng, ta ngồi kề bên lão, chỉ vô ý trong giây phút mà lão đã thoát đi tự hồi nào.

Bỗng nhiên chàng thấy trong góc thùng xe có vật gì lóng lánh, nhìn lại thì đó là viên trân-châu. Nguyên lúc lão ăn mày ngủ ngáy trên xe, Nguyên-Bình đã cầm viên trân-châu đắt giá ấy bỏ trả vào túi cho lão, nào ngờ khi bỏ đi lão lại để lại cho chàng...

Từ bên trong rèm bỗng có tiếng của nàng Đinh-Linh vọng ra :

— Xạ phu hãy cho xe đi thẳng vào thành, tìm một quán trọ rồi tôi sẽ thuật lai-lịch lạ-kỳ của lão hành-khất ấy cho mà nghe...

Nguyên-Bình vừa gia roi cho lừa chạy, vừa cầm viên trân-châu đưa vào trong rèm. Từ bên trong, một bàn tay ngọc chìa ra đón lấy viên trân-châu, nhưng chàng không biết rõ đó là bàn tay của ai.

Lạc-Dương là một cố-đô, nhà cửa lầu đài cất san-sát, người đi chen

http://tieulun.hopto.org

vai không lọt, chiếc xe tiến lên thật là khó-khăn, khó-khăn lắm, Nguyên-Bình mới tìm được một quán trọ, ngửng đầu lên nhìn tấm biển, chàng giựt mình lo ngại...

Trên tấm bảng hiệu có đề mấy chữ đỏ thật to: Vạn-Thạnh khách-sạn...

Đọc tên quán trọ bất giác chàng nhớ đến lão lưng gù, chàng ngẫm nghĩ :

— Tên lùn cầm chiếc cờ lịnh Bạch-phượng đã ra lịnh cho lão gù đến quán trọ này, bây giờ ta lại đến đây một cách bất ngờ, thật là rắc rối... chàng còn đang ngẫm-nghĩ chưa biết phải tính sao, thì bên trong khách-sạn, một tên tiểu-nhị đã tất tả chạy ra vòng tay thưa :

— Quí khách đến ở trọ phải không ? chúng tôi còn một gian phòng thật yên-tĩnh...

Trong hai ngày qua khách khứa rất đông, nếu quí khách không lấy sớm...

Tên tiểu-nhị vừa nói đến đây, bỗng nghe từ phía sau lưng có tiếng vó ngựa rầm rập rồi có tiếng người gọi to :

— Quán trọ còn phòng trống không ?

Tên tiểu-nhị vừa quay lại toan trả lời thì Nguyên-Bình đã chặn :

— Cho ta gian phòng ấy đi!

Chàng vừa nói xong thì có hai kỵ mã vụt ngựa xông tới trước cửa tiệm. Người đi đầu mặt xám như tro, mặt có vết thẹo dài. Đó chính là người đã vượt qua chiếc xe của Nguyên-Bình lúc sáng, cùng đi với lão ta có một lão lùn xủn.

Nguyên-Bình thấy lão ta, chàng tỏ vẻ khó chịu, còn lão cứ dương dương cười khà khà :

— Tốt lắm, tốt lắm, chủ quán hãy đem cất ngựa và chuẩn-bị sẵn thức ăn cho ta đi...

Tên tiểu-nhị thấy hai lão hung-thần mặt đầy sát khí ấy, y đã phát run lên cầm-cập :

— Xin nhị-vị lão gia miễn-thứ, hiện tôi chỉ còn có một gian phòng nhưng vị quí khách này đã chọn rồi...

Tên thẹo mặt trừng mắt toan làm dữ, nhưng từ phía sau lão lùn đã vội giơ tay cản lại :

— Thôi nếu hết phòng, thì chúng ta đi chỗ khác vậy...

Nói xong, lão lùn liền giơ tay kéo lão mặt thẹo ra đi.

Tên tiểu-nhị nhìn thấy hai hung-thần đã đi xa mới quay lại than-phiền với Nguyên-Bình :

— Quí khách có ở trọ hay không, điều đó không mấy gì quan-hệ, tại sao quí-khách không nói lấy một lời để đỡ cho tôi thiếu chút nữa thì tôi đã bị mấy ông ấy rồi...

Nguyên-Bình mỉm cười, bước xuống xe rồi bảo :

— Những người khách trên xe đều là đàn-bà. Gian phòng ấy có thanh-tịnh không ?

Tên tiểu nhị gật đầu :

— Ở thành Lạc-Dương nầy, số quán trọ có trên trăm chỗ, nhưng hiệu Vạn-Thạnh của chúng tôi lớn số một, ông rất may mà tìm được một phòng trong hiệu của chúng tôi...

Trên xe, hai nàng thiếu nữ bỗng vén rèm vịn nhau bước xuống tên tiểu-nhị lật đật quay mình đưa hai nàng vào trong...

★

HỒI THỨ MƯỜI SÁU

Tên thích-khách mặt ngựa

Hiệu Vạn-Thạnh là một khách sạn thuộc hàng lớn nhứt trong thành phố Lạc-Dương vừa có chỗ cho khách trọ mà cũng có tửu lâu, thế nên hiệu Vạn-Thạnh chiếm một ngôi đất rộng có đến mấy mẫu, phòng trọ có hơn 100 căn...

Lúc Nguyên-Bình đến, tuy chưa đến giờ cơm nhưng cũng đã có một số khách ngồi ăn uống lai rai, hai chị em họ Đinh xuống xe vào phòng, mọi người đều ngước mặt lên chú ý nhìn sắc đẹp kiều-diễm của hai nàng.

Trước khi xuống xe, Đinh-Linh đã khẽ liếc mắt nhìn qua số tửu khách trong quán trọ, thấy không ai quen mặt mình, nàng mới nắm tay Đinh-Phượng cùng xuống xe, hai nàng uyển chuyển bước đi tha thướt như hai nàng con gái nhà khuê các yếu đuối ; vịn nhau mà đi, hai chị em cuối đầu ngó xuống, làm cho mấy mươi tửu khách đều nhìn sửng hai nàng không chớp mắt.

Tên tiểu nhị dẫn Nguyên-Bình và hai chị em họ Đinh xuyên qua hai lớp phòng rồi đến một dãy phòng thứ ba. Anh ta day mặt nhìn hai chị em họ Đinh lễ phép thưa :

— Đây là dãy phòng thứ ba của khách sạn chúng tôi, đây là dãy

http://tieulun.hopto.org

phòng yên tĩnh nhứt mà cũng trần thiết thanh nhã nhứt trong khách sạn này...

Nói xong, anh ta mở cửa một gian phòng trước mặt. Nguyên-Bình nhìn kỹ thấy gian phòng này quả thật u-tĩnh, chung quanh đều có rào tường riêng, trước cửa gian phòng lại có nhiều chậu hoa cúc đầy bông thật đẹp, mùi hương bay thoang thoảng nhè nhẹ...

Tên tiểu nhị lại hỏi Nguyên-Bình :

— Xe ông đã có ai mướn lượt về chưa ? Nếu chưa tôi sẽ tìm khách cho...

Nàng Đinh-Linh vịn vai em, vừa quay đầu lại bảo :

— Không đây là chiếc xe của chúng tôi, không có cho mướn...

Tên tiểu nhị lật đật thưa :

— À, à... Mà quí tiểu thơ xem coi có vừa ý gian phòng nầy không ?

Đinh-Linh chẫm rãi bước vào phòng, thấy bên trong trang hoàng rất thanh nhã, phòng có cửa sổ lớn, bàn ghế đều sạch sẽ bóng loáng, nàng mỉm cười ra dáng rất hài lòng, nên nàng móc trong bọc đưa cho tiểu nhị một nén vàng và dặn :

— Đây ngươi hãy cất số tiền này, vài hôm rồi sẽ tính...

Tên tiểu-nhị cầm lấy nén vàng trong lòng ngẫm-nghĩ :

— Nén vàng này nặng có cả 10 lượng chớ phải chơi đâu !

Anh ta tỏ vẻ vui mừng lật đật hỏi :

— Quí tiểu-thơ có cần dùng thức ăn gì không ? Xin cứ bảo, tôi sẽ cho người đem đến liền...

Đinh-Linh xua tay :

— Chưa cần, có gì tôi sẽ cho gọi...

Tiểu-nhị cúi rạp mình chào hai nàng rồi quayqua bảo Nguyên-Bình :

— Gian phòng phụ kề bên này là chỗ để cho lão ở đó nhé !

Tiểu-nhị vừa dứt lời, bỗng từ phía ngoài cửa có một đại-hán mặc đồ đen, nghinh ngang bước vào, lão ta chẳng nói chẳng rằng cứ bước thẳng vào phòng, tiểu-nhị lật đật quay lại giơ tay cản :

— Thưa Đại-gia, phòng này đã có người ở, trong phòng có đàn bà...

Lão Đại-hán cười ha hả :

— Dù cho là đương kim Hoàng-hậu ta cũng chẳng hề sợ, huống gì là đàn bà thường... Dang ra cho ta vào...

Nói xong, lão ta khẽ vung tay trái ra, tên tiểu-nhị la lên một tiếng, bị văng ra xa đến 5, 6 thước, tuy đã té lăn bò trên mặt đất, máu mồ đầy mồm nhưng anh ta vẫn nắm chặt đinh vàng trong tay...

Nguyên-Bình lật đật bước đến chặn ngang cửa phòng rồi nghiêm trang bảo :

— Ban ngày ban mặt, giữa chỗ đông người, xin ông anh chớ làm điều trái với lẽ nghĩa, ông anh muốn vào phòng này có việc chi ?

Đại-hán liếc mắt nhìn Nguyên-Bình rồi bỗng bước tới một bước, đông tay mặt đánh xéo vào ngực Nguyên-Bình một cách thần-tốc và mãnh liệt.

Nguyên-Bình lẹ làng xỉa tay trái ra chụp lấy cánh tay phải của lão Đại-hán rồi đẩy mạnh lão ta ra phía ngoài. Lão thối lui 5, 6 bước rồi té ngồi trên mặt đất...

Lão gượng ngồi dậy liếc mắt nhìn Nguyên-Bình, cười lạt rồi quay mình bước ra...

Tên tiểu-nhị lóp-ngóp bò dậy cười mơn với Nguyên-Bình :

— Tôi thật là vô-lễ, trước mắt chẳng thấy hòn Thái-sơn, không ngờ một lão đánh xe mà tài-nghệ lại phi thường đến thế...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Ngài dạy quá lời... tôi có một việc muốn hỏi thăm ngài, chẳng biết có tiện hay không ?

Tiểu-Nhị gật gật đầu :

— Dạ được, nếu chuyện ấy tôi biết, nhứt là chuyện trong khách-sạn này, xin người cứ hỏi.

Nguyên-Bình hạ giọng :

— Có một người vạm vỡ cao lớn mà lưng gù và một lão lùn ở trọ tại khách-sạn này không ?

Tiểu-Nhị suy-nghĩ giây lát rồi bảo :

— Tôi không thấy hai người như thế, trong mấy ngày gần đây có rất nhiều khách giang-hồ lưng mang gươm đao lũ-lượt kéo nhau về thành Lạc-Dương này, các khách-sạn đều chật-ních... Hồi hôm nầy, tôi mắc bận rộn đến quá nửa đêm nên sáng dậy trễ, không biết lúc đó hai người ấy có đến không, để tôi xem lại rồi cho biết sau.

Tiểu-nhị nói xong liền từ-tạ lui ra.

Bỗng nhiên từ bên trong phòng có một bóng người vọt ra, níu

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình kéo vào trong rồi vội-vàng khép chặt cửa lại, Nguyên-Bình nhìn lại là Đinh-phượng.

Nhìn trên ghế thấy Đinh-Linh đang ngồi chống tay trên cằm ra chiều suy-nghĩ, nàng nhíu đôi chân mày liễu, khi thấy Nguyên-Bình nàng thở ra :

— Xem tình-hình này, thì tại cố-đô Lạc-Dương sẽ xảy ra một cuộc phong-ba dữ-dội... lão ăn mày Thần-cái Tông-Đào đã có mặt tại đây...

Nguyên-Bình ngạc-nhiên :

— Nàng bảo sao ? Lão ăn mày mặt mũi lem luốc quá giang xe của chúng ta là lão Thần-cái Tông-đào đã nổi danh trong thiên-hạ đó à ?

Chàng bỗng nhớ đến lời dặn của thầy khi trước :

— Hiện nay trong giới giang-hồ hiệp-sĩ chỉ có Thần-cái Tông-Đào là ít giao-thiệp với kẻ thù của con mà thôi...

Thấy Nguyên-Bình lộ vẻ ngạc-nhiên Đinh-Linh hỏi :

Chàng có biết Thần-cái Tông-Đào à ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Không, tôi chỉ nghe gia sư nhắc qua tên người ấy...

Đinh-Linh nhìn Nguyên-Bình chòng chọc :

— Như thế thì lịnh sư là bạn bè thân mật với người ấy phải không ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Không phải thế, gia sư cũng chỉ nghe lời người khác thuật lại về lão ấy mà thôi...

Đinh-Linh cố ý hỏi thêm :

— Xem qua tài nghệ của chàng, thì lịnh sư nhứt định phải là người vang danh trong bốn biển, chàng có thể cho thiếp biết lịnh sư là ai không ?

Nguyên-Bình cười :

— Gia sư tôi đã qua đời, xin nàng cho phép tôi không nói đến tên người.

Đinh-Linh hơi cau mày :

— Nếu chàng không tiện nói thì chị em tôi cũng không hỏi thêm làm gì...

Bỗng nhiên từ bên ngoài có tiếng gõ cửa gấp rút. Nàng Đinh-Linh liền lặng thinh...

Nguyên-Bình bảo nhỏ :

— Chắc tiểu nhị cho chúng ta hay về tin lão lưng gù và lão lùn...

Chàng liền lật đật ra mở cửa phòng.

Bên ngoài một thanh niên tuấn tú, mặt mày sáng rỡ, mình mặc chiếc áo rộng màu lam, đứng sững trước cửa phòng, phía sau lưng có bốn tên Đại-hán, trong số có một lão vừa bị Nguyên-Bình đánh lui khi nãy...

Chàng thanh niên áo lam nhìn Nguyên-Bình một lượt rồi mỉm cười vòng tay thưa :

— Xin lỗi ngài, có phải ngài từ Vân-Mộng sơn đến đây không ?

Thấy người đứng đắn, Nguyên-Bình vòng tay đáp lễ :

— Bẩm tôi là người đánh xe, không phải từ Vân-Mộng sơn đến...

Chàng thanh niên áo lam mỉm cười :

— Tại Quỉ-Vương cốc ở Vân-Mộng sơn có chế ra mặt giả rất khéo, trong giới võ lâm có ai mà không biết, Ngài không muốn lộ mặt cho người ngoài biết, thì tôi không dám ép... nhưng chỉ xin cho hay giùm là Tra-Ngọc ở Ký-Đông Tra-gia-Bảo xin ra mắt hai Tiều-Thơ...

Nguyên-Bình giựt mình suy nghĩ :

— Trong giới giang hồ có biết bao nhiêu là điều cơ xảo, ta vừa đến đây, chưa từng gặp người này bao giờ, mà người này đã biết ta... thật cũng là lạ...

Nguyên-Bình liền liếc mắt nhìn chàng thanh-niên nọ như dò xét... Chàng lấy làm lạ mà thấy người thanh-niên nọ rất khác những người trong giới võ-lâm giang-hồ, mà chỉ giống một chàng bạch diện thư-sinh, phong-thái nho-nhã, mắt sáng tợ sao, môi đỏ như son, nói năng luôn luôn có lễ-độ, trừ ra đôi mắt nếu nhìn kỹ, mới biết là người đã có một trình-độ nội-công cao-siêu.

Đứng trước hoàn-cảnh khó-khăn này, Nguyên-Bình không biết phải làm thế nào, vì chàng hiểu rằng thiếu-niên nọ đến đây hỏi thẳng, là tất nhiên đã biết rõ có hai chị em họ Đinh đang ở trong phòng... Trước tình cảnh khó xử này, Nguyên-Bình thấy cũng khó mà chối sự có mặt của chị em họ Đinh, mà cũng khó mời chàng nọ vào... không biết phải làm thế nào cho ổn, Nguyên-Bình chỉ đứng sừng-sững lặng-thinh...

Trong lúc còn đang bối rối, bỗng cửa phòng sịch mở, Đinh-Phượng từ trong tha-thướt bước ra mỉm cười, chào chàng thanh-niên áo lam :

http://tieulun.hopto.org

— Chị tôi chưa sửa soạn kịp, không tiện ra tiếp khách, nên sai tôi ra mời Thiếu Bảo vào trong dùng trà...

Chàng thanh-niên áo lam vòng tay đáp lễ :

— Không dám làm nhọc nhị-vị Tiểu-thơ...

Nói xong, chàng lại quay ra phía sau bảo mấy lão đại-hán tùy-tùng :

— Thôi, các ngươi hãy về trước đi !

Bốn tên đại-hán nghe lịnh, lật đật cúi rạp mình cung-kính xá dài rồi bước trở ra.

Nguyên-Bình khẽ nhíu mày rồi bước sang một bên nhường đường cho chàng thanh-niên áo lam.

Đinh-Phượng khẽ liếc Nguyên-Bình, vội giơ tay áo lên che miệng mỉm cười, đoạn bước theo sau Tra-Ngọc vào phòng.

Vừa tới cửa phòng, là từ phía trong, Đinh-Linh đã bước ra nghinh-tiếp, nàng mỉm miệng cười :

— Hôm nay Thiếu Bảo chủ có nhàn hạ đến chơi đây thật là vạn-hạnh...

Tra-Ngọc đáp :

— Tra-gia-bảo là một xóm nhỏ nghèo nàn xơ-xác làm sao bằng Qui-Vương-cốc, Tiểu-thơ quá tặng làm cho tôi ngại-ngùng hết sức...

Đinh-Linh nhường cho khách đi trước, vừa bảo :

— Các nhân-vật ở vùng Giang-Bắc, có ai mà không biết đại-danh của Thiếu-Bảo chủ

Tra-Ngọc mỉm cười, chẫm rãi bước vào phòng, Đinh-Linh mời chàng ấy ngồi rồi hỏi :

Thiếu-Bảo chủ ít khi rảnh để đi đó đi đây, hiện nay lại bất ngờ đến vùng Trung-Nguyên này, chắc cũng có việc gì quan-trọng, Thiếu-Bảo chủ có thể cho thiếp biết được chăng ?

Nguyên-Bình đứng kề bên ngẫm-nghĩ :

— Con nhỏ nầy thật là khéo léo, biết dùng thế tiến phát chế nhơn... để ta xem thử coi chàng này sẽ trả lời ra sao ?

Bỗng nghe Tra-Ngọc đáp :

— Chẳng giấu gì hai nàng, chuyến này đến đây cũng có chút việc, từ trước đến nay Tra-gia-bảo và Qui-vương-cốc qua lại nhau rất là thân-mật, thế nên mới mạo-muội đến đây để nhờ hai vị Tiểu-thơ giúp cho...

Đinh-Linh khiêm-nhượng :

— Chị em thiếp nào dám chối từ lời của Tra-gia-bảo, xin Thiếu Bảo cứ nói rõ, để chị em thiếp lo-liệu trước, nếu sức mình làm được, chúng tôi xin tận-tâm.

Tra-Ngọc cười lớn :

Nhị-vị tiểu-thơ khéo khách-khí làm chi ? Nếu hợp-sức Qui-vương-cốc và Tra-gia-bảo của chúng ta lại để lo việc này, khi xong tất nhiên là chúng ta ai nấy cũng đều có phần của mình...

Ngập-ngừng trong giây lát, Tra-Ngọc lại nói tiếp :

Khi mới đến, chúng tôi, không ngờ rằng tình-hình đã tới mức này, các tay lỗi-lạc trong hai giới hắc, bạch giang-hồ đa số đều có tham-dự trong cuộc nầy...

Xem ra, cố-đô Lạc-dương này, sẽ chứng kiến một cuộc bão-tố ngập trời, chúng tôi vì gấp đi nên không có đem theo nhiều người, lực-lượng có phần yếu, thế nên thấy hơi khó-khăn...

Đinh-Linh khẽ liếc mắt :

— Thiếu-Bảo chủ thấy xa hiểu rộng, chẳng hay người đã gặp Thần-cái Tông-Đào chưa ?

Tra-Ngọc ngạc nhiên :

— Tiểu-thơ bảo sao ? Lão ăn mày ấy đã đến rồi kia à ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Chị em thiếp thấy rõ ràng, không thể nào lầm-lẫn được...

Suy-nghĩ giây lát, Tra-Ngọc bảo :

— Tài nghệ của người ấy, chắc chị em tiểu thơ cũng đã nghe nói qua rồi, nếu như mà lão đến đây...

Vừa nói đến đây, bỗng nhiên Tra-Ngọc ngưng hẳn, cùng cười lạt rồi vung cánh tay về phía cửa sổ : ba mũi ngân-tuyến bay vụt ra ngoài... tiếp theo chàng khẽ vươn mình rồi phóng tuốt ra cửa sổ...

Chuyện xảy ra một cách rất bất thình lình làm cho con người nhiều cơ trí như Đinh-Linh cũng phải sửng sốt, nàng hiểu tài nghệ của Tra-Ngọc đã đến mức tuyệt luân, Tra-gia-bảo lừng danh trong thiên hạ, thế nên không bao giờ chàng hạ thủ khi không có điều gì quan trọng.

Tính Tra-Ngọc lại rất điềm tĩnh, không hấp tấp bao giờ.

Tra-Ngọc phóng mình ra ngoài lẹ như một làn chớp, chàng phóng

http://tieulun.hopto.org

luôn một quyền nhưng bỗng nghe Tra-Ngọc kêu lên một tiếng nhỏ rồi lật đật thối lui vào phòng, bên ngoài cửa sổ lại nghe có tiếng cười lạt vọng vào.

Đinh-Linh quay lại nhìn, thấy Tra-Ngọc đang cầm trong tay một con rắn màu vàng dài chừng hai thước, đầu rắn đã bị chàng bóp dẹp, máu tươi mùi tanh tanh chảy ròng ròng trên tay chàng... Lúc đó con rắn đã hết cựa quậy nữa được.

Từ nhỏ đến lớn, hai chị em họ Đinh đã sống trong vùng sơn cước, thường thấy rất nhiều loại rắn, nên thấy con rắn nầy, hai nàng biết liền là loại rắn thật độc...

Nàng Đinh-Phượng lật đật la :

— Thiếu-Bảo hãy buông tay ra, con rắn ấy độc lắm !

Tra-Ngọc nhìn rắn rồi cười :

— Người của Thiên-độc cốc quả thật là quỉ quyệt, họ đã chuẩn bị sẵn rắn độc, ta vừa mới ra tay mà họ đã cho ta một con rắn... Cũng hay hay ..

Nói xong chàng cười ha hả.

Đinh-Linh phụ họa :

— Thiếu-Bảo quả thật xứng đáng với danh Thiềm-điện-thủ, hành động lẹ làng như chớp, chị em chúng tôi khâm phục vô cùng.

Tra-Ngọc bình tĩnh cầm con rắn độc liệng ra ngoài cửa sổ rồi cười :

— Giờ đây, trong thành Lạc-Dương này, sát-khí thật đằng-đằng, chỗ nào cũng đầy nguy-hiểm, giữa chốn thanh-thiên bạch-nhựt như thế này, mà bọn người của Thiên-độc-cốc còn dám đến đây để toan ám hại chúng ta... tất nhiên chúng đã ỷ-lại vào một lực-lượng nào đó nên mới không sợ ai...

Chúng tôi sẽ đi dò xét trong giây lát, còn chuyện tôi vừa mới bàn qua, xin nhị-vị tiểu-thơ hãy chú-ý, tối nay sẽ trở lại...

Nói xong chàng liền xá dài rồi quay mình bước ra ngoài.

Đinh-Linh đưa Tra-Ngọc tới cửa rồi bảo :

— Thiếu-Bảo hãy chậm trong giây lát... tôi xin hẹn rõ, đêm nay đúng canh hai, chúng tôi ở tại phòng để chờ Công-tử...

Tra-Ngọc lại chắp tay thi lễ :

— Chúng tôi sẽ đến đúng hẹn.

Nói xong, chàng liền thoăn-thoắt bước đi...

Đứng một bên làm khách bàng-quan, Nguyên-Bình đợi Tra-Ngọc đi khuất mới nhìn hai chị em họ Đinh :

— Tài-nghệ của người ấy thật phi-phàm, hành-động lẹ như sấm chớp xem ra bản-lĩnh không kém gì lão lưng gù hôm trước.

Đinh-Linh như sực nhớ ra điều gì :

— Đinh Phượng em mau ra đóng cửa.

Từ công-tử vào nhà trong cho mau đi, tôi có việc cần bàn gấp...

Nói xong, nàng liền bước nhanh tới bên cửa sổ khẽ liếc mắt nhìn phía bên ngoài một lượt đoạn đóng kín cửa sổ lại rồi nói nho nhỏ :

— Từ giờ phút này, chung quanh chúng ta toàn là lưới rập nguy hiểm. Những người của Thiên-độc-cốc, chỗ nào họ đến cũng được, nếu không cẩn-thận thì có thể nguy đến tánh-mạng như chơi...

Từ phía ngoài Đinh-Phượng vén rèm bước vào, phía sau có tên tiểu-nhi bưng mâm trà để trên bàn, rót cho mỗi người một chén rồi cúi mình bước ra ngoài.

Đinh-Phượng liếc mắt nhìn chị rồi rón rén theo sau tên tiểu-nhị. Đinh-Linh chú ý nhìn kỹ chung trà, nàng nhếch mép cười lạt nhưng vẫn lặng-thinh... Đợi đến khi Đinh-Phượng trở về, nàng hỏi nhỏ :

— Cửa có chắc không ?

Đinh-Phượng trả lời :

— Còn chắc lắm...

Đinh-Linh bưng lấy chén trà thơm hỏi nhỏ Nguyên-Bình :

— Từ công-tử xem coi chén trà này có gì đáng nghi hay không ?

Nguyên-Bình cúi xuống nhìn, thấy màu trà xanh-xanh, mùi thơm nực mũi thấy không có gì lạ, chàng hỏi :

— Chén trà nầy đâu có thấy gì là lạ...

Đinh-Linh than-thở :

Âm mưu hiểm-độc trong giới giang-hồ nếu nói ra là tất nhiên ai ai cũng phải rùng mình kinh-sợ. Nếu là người có tài-nghệ tuyệt-luân đi nữa, cũng có lúc đành phải bó tay.

Có lẽ Từ công-tử đã thấy chị em tôi là người nhiều cơ-trí, dịp nào, chỗ nào cũng tính toán .. thực ra nếu chẳng kỹ-lưỡng như thế thì rất dễ bị người hại ngầm như chơi.

Về chén trà ngon này, màu vừa đẹp, mùi lại thơm, không có điều gì đáng nghi, nhưng thực ra bên trong đã có thuốc độc.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình giựt mình :

— Như thế thì tên tiểu-nhị trong khách-sạn này...

Đinh-Linh mỉm cười chặn ngang :

— Tên tiểu-nhị khi nãy nếu không phải là người của Thiên-độc-cốc giả ra thì cũng là người đã bị chúng mua chuộc... Nhưng tại sao họ lại định hại ngầm chúng ta ? Thật cũng đáng suy-nghĩ...

Nói đến đây nàng ra dáng đăm chiêu trong giây lát rồi nàng hừ một tiếng :

— À, ta hãy trương kế tựu kế để xem coi chúng định âm-mưu gì đây.

Nói xong, Đinh-Linh liền bưng ba chén trà đi vào phía trong tìm chỗ kín đổ sạch rồi đem chén ra đưa cho từng người :

— Chúng ta hãy giả đò như là đã bị uống lầm thuốc độc, chị em chúng tôi nằm ngã gục trên bàn, còn Từ công-tử hãy đứng một chỗ kín để rình phía ngoài cửa sổ...

Ngừng giây lát nàng lại bảo :

— Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, gặp hoàn cảnh bất đắc dĩ lắm mới nên hạ thủ, tốt hơn hết là hãy nên chờ lịnh của chị em tôi...

Nói đến tiếng «lịnh» dường như nàng thấy không thỏa đáng, Đinh-Linh liếc mắt nhìn Nguyên-Bình khẽ mỉm miệng cười...

Lúc đó Nguyên-Bình bán tin bán nghi nhưng chàng cũng đứng nép phía sau cửa để nhìn ra ngoài, còn Đinh-Phượng vì rất tin tài của chị, nên nàng liền nhắm nghiền đôi mắt rồi nằm ngữa mặt trên một chiếc ghế, dáng điệu y như người đã bị trúng độc...

Thấy hai người đã thi hành đúng theo kế của mình, Đinh-Linh liền bưng bình trà dời chỗ, y như đã có cầm lên để rót trà uống, rồi nàng nằm sấp xuống bàn, nhắm nghiền đôi mắt...

Chừng một khắc đồng hồ sau, bỗng có tiếng người gõ cửa, Nguyên-Bình không chịu được, chàng toan bước ra nhưng bị Đinh-Linh khoát tay ngăn lại.

Tiếng gõ cửa vang lên một lúc rồi ngừng hẳn, bên trong vẫn yên lặng như tờ...

Lúc bấy giờ, bên ngoài trời đã xế chiều, mặt trời sắp lặn, một lát lâu, vẫn không thấy chuyện gì lạ xảy ra...

Nép mình mãi sau cánh cửa Nguyên-Bình thấy không nhẫn nại

được, chàng liếc mắt nhìn Đinh-Linh tỏ vẻ ngờ vực kế của nàng.

Đinh-Linh mỉm cười gật đầu tỏ ý bảo chàng hãy kiên nhẫn thêm một lát nữa.

Bỗng nhiên chàng nghe một điệu sáo nho nhỏ từ ngoài vọng vào nhưng tiếng sáo đó lại nghe có tiếng rào rào... Nguyên-Bình liếc mắt nhìn kỹ, chàng giựt mình kinh ngạc...

Hai con rắn dị kỳ từ ngoài cửa sổ nghễn đầu bò vào, mình mầy đầy khoan lốm đốm, bề dài chừng 3 thước.

Nguyên-Bình không nhịn được, chàng toan dùng chưởng lực để đập chết hai con rắn độc, nhưng nhìn lại thấy hai nàng vẫn nằm y chỗ cũ, tảng lờ như đã bị thấm thuốc độc, dường như hai chị em không hề quan tâm gì đến hai con rắn độc kia cả...

Thấy thế, chàng hơi thẹn trong lòng, chàng ngẫm nghĩ :

— Họ là đàn bà mà chẳng còn sợ rắn, ta là Từ-nguyên-Bình, đường đường một đấng tu-mi nam-tử mà tại sao lại nhát gan như thế ? Không sợ họ chê cười hay sao ?

Nghĩ như thế chàng liền định thần để khí theo dõi hai con rắn độc.

Hai con rắn bò đến gần bên nàng Đinh-Linh, rồi một con nghễn cổ lên há miệng toan mổ nàng.

Dường như Đinh-Linh đã có đề phòng trước, nên nàng vội xỉa tay phải ra chụp ngay khoan cổ của con rắn, còn chơn phải nàng cũng đạp ngay chỗ nhược của con rắn thứ hai.

Cũng nên biết rằng những người đã có thuật khinh-công đến mức tuyệt đỉnh, thì họ đánh rắn, bắt rắn một cách rất dễ dàng bằng tay không... Hai con rắn ấy là loại rắn thật độc, nếu không có đôi mắt tinh vi, bản lĩnh cao cường và bình tĩnh thì không bao giờ dám chụp ngay loại rắn ấy, vì nếu sơ suất không nắm trúng ngay chỗ yếu hại của nó, tất nhiên là sẽ bị nó quặp ngay...

Nguyên-Bình thấy Đinh-Linh chụp rắn bằng tay không, chàng thở ra nhẹ nhàng và khen thầm :

— Con nhỏ này đã có nhiều cơ-trí mà đảm lượng cũng rất to, ít người sánh kịp...

Bị đạp ngay chỗ nhược con rắn thứ hai kêu lên một tiếng nhỏ, quằn quại trong giây lát rồi chết luôn, con rắn thứ nhứt bị Đinh-Linh chụp ngay khoan cổ nó há hốc mồm đỏ lòm cố vùng vẫy trên tay của nàng.

Nguyên-Bình muốn nhảy lại tiếp, nhưng Đinh-Linh mỉm cười, nàng

http://tieylun.hopto.org

lắc đầu ra hiệu cho chàng hãy đứng y chỗ cũ rồi nàng bóp mạnh con rắn cho chết... Nàng lẹ làng đem hai con rắn bỏ ngoài cửa sổ, rồi trở lại nằm phục trên bàn y như trước...

Trời đã về đêm, trong gian phòng tối lờ mờ... Từ xế chiều cho đến giờ, ngoài hai con rắn độc đến thăm, trong phòng vẫn không thấy xảy ra chuyện gì khác lạ...

Bên ngoài cửa phòng lại có tiếng gõ cửa dồn-dập và tiếng kêu rất gấp của tên tiểu-nhị.

Lúc ấy Nguyên-Bình và Đinh-phượng đã không chịu đựng được nữa. Có mấy lần hai người toan đứng dậy bước ra nhưng đều bị Đinh-Linh ra hiệu ngăn lại.

Chừng một khắc đồng hồ sau, bỗng nhiên bức rèm cửa sổ lay động rồi một bóng người vụt phóng mình vào trong phòng.

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn thấy đó là một người lùn xủn, mặc toàn đồ đen, mặt che miếng lụa đen. Lão ta vào phòng đi chậm rãi và bình tĩnh như một người đang ở trong phòng riêng của mình.

Khi bước đến gần chị em họ Đinh người ấy vụt xỉa đôi tay ra điểm vào yếu huyệt của hai nàng.

Lúc ấy Nguyên-Bình mới hiểu rõ rằng người ấy vào phòng ra dáng bình tĩnh như thế là lão ta chuẩn bị sẵn một thế tấn công độc hiểm.

Lão ta hạ thủ nhanh như chớp khiến cho hai chị em họ Đinh không sao trở tay kịp ; nên hai người đều bị điểm trúng huyệt.

Chừng ấy lão ta mới lột chiếc khăn che mặt, để lộ ra một khuôn mặt thỏn dài như mặt ngựa.

Lão cười ha hả :

— Cho tụi bây có nhiều quỉ kế nhé, đừng trông mong gạt được ta nhé !

Từ-nguyên-Bình không ngờ được con người lạ ấy đã hạ thủ một cách thần tốc như thế, làm cho hai chị em họ Đinh, mặc dù đã chuẩn-bị sẵn, vẫn không sao trở tay cho kịp, chàng nghĩ đến đó trong lòng bỗng thấy sợ-sệt và nghĩ thầm :

— Trong mấy ngày qua, ta đã gặp toàn những tay tài-nghệ siêu-phàm, chỉ thấy một vài thế cũng đã biết võ-công của họ không thua gì lão gù và Tra-Ngọc... Như thế trong giới giang-hồ còn có biết bao nhiêu người tài nghệ xuất-chúng, đáng nể vô cùng...

Vì nghĩ như thế cho nên chàng bị mất lòng tự-tin rất nhiều.

Tuy hơi ngán tài-nghệ người lạ mặt nhưng Nguyên-Bình không thể đứng yên để nhìn hai chị em họ Đinh bị hại, thế nên chàng vận-động chân khí sẵn-sàng chuẩn-bị đối-phó.

Bỗng nhiên chàng thấy một ánh lửa loè lên, lão mặt ngựa đã đánh lửa đốt ngọn đèn trên bàn. Ngọn đèn cháy tỏ chiếu sáng khắp gian phòng.

Nguyên-Bình thấy lão nọ hành-động một cách lạ-lùng như thế, lòng chàng rất băn-khoăn, chàng nghĩ thầm :

— Thật là một chuyện lạ đời ít có, tưởng không có một kẻ nào đi làm chuyện ám-muội, thích-khách, mà lại dám to gan lớn mật như thế...

★

HỒI THỨ MƯỜI BẢY

Lão mặt ngựa bắt ép Nguyên-Bình ôm Đinh-Linh, Đinh-phượng...

Đốt đèn sáng tỏ, lão mặt ngựa nhìn xác hai con rắn độc rồi gật gù cười :

— Hai con nhỏ này cũng tí-mỉ thật, nếu ta chậm trễ thì cũng bị hai con quỉ này hạ-thủ chớ chẳng không.

Lúc ấy Nguyên-Bình đã chuẩn-bị đầy đủ chân-khí, chàng sắp sửa phóng ra, thì lão nọ đã quay mặt sang về phía chàng cười lạt mà bảo :

— Thôi bước ra đi cậu, hai bà chủ của cậu đã bị điểm-huyệt rồi, cậu còn giả vờ gì đó ?

Qua giọng nói, dường như lão mặt ngựa chưa biết rõ Nguyên-Bình là ai. Nguyên-Bình liền chầm-rãi đứng dậy, cho tan bớt lần chân-khí trong người.

Lão mặt ngựa quắc đôi mắt sáng như sao sa nhìn Nguyên-Bình từ đầu đến chân rồi lạnh-lùng hỏi :

— Người từ Vân-Mộng sơn đến đây phải không ?

Nguyên-Bình gãi tai khúm-núm thưa :

— Dạ tôi là người đánh xe, hai cô này bao thuê chiếc xe lửa của tôi tại Yên-sư...

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình cố gắng ra vẻ sợ-sệt và thành-thật để che mắt lão mặt ngựa...

Lão trầm ngâm giây lát rồi bảo :

— Người hãy vác hai nàng vào buồng trong để trên giường đi...

Nguyên-Bình nghe lão mặt ngựa ra lịnh như thế, chàng thấy khó khăn nên hơi lo ngại. Chàng ngẫm nghĩ :

— Hai nàng đều là con gái mới lớn lên, ta đâu có thể tùy-tiện động chạm đến mình họ...

Vì nghĩ như thế cho nên họ Từ trù-trừ mà không bước tới.

Lão mặt ngựa lại hừ một tiếng cộc lốc :

— Người dụ-dự à ? Muốn sống hay chết ?

Nguyên-Bình thấy lão mặt ngựa đứng khít bên hai nàng, đôi tay của lão có thể động tới những yếu-huyệt của hai nàng, nếu bây giờ mình có phóng ra một đòn tấn-công mà rủi-hụt, thì rất nguy-hiểm cho tánh mạng hai nàng, thế nên chàng phải miễn cưỡng ôm hai nàng đem vào buồng trong.

Lão mặt ngựa, tay cầm đèn đi theo sau vào tuốt trong buồng, bên trong trên giường đã thấy sẵn màu gấm, chẳn bông, gian buồng trần thiết thật là trang nhã...

Nguyên-Bình ôm Đinh-Phượng để trên giường dưới mắt kiểm soát của lão mặt ngựa... Ôm xong Đinh-Phượng, Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Đã ôm Đinh-Phượng rồi thì ta cũng nên ôm luôn Đinh-Linh vào phòng để xem coi lão này có dụng ý gì đây...

Vì nghĩ như thế cho nên Nguyên-Bình không đợi lão mặt ngựa giục, chàng tự động ra ôm thêm nàng Đinh-Linh vào buồng.

Lão mặt ngựa cầm ngọn đèn giơ cao nhìn hai nàng rồi cười lạt :

— Thôi hãy tạm để cho hai con quỉ này ngủ mê một lúc đi !

Nói xong, lão ta liền quay mình trở lại rồi nhanh như chớp tay mặt lão đã thuận thế điểm ngay vào huyệt « Kỳ môn » của Nguyên-Bình.

Trong lúc đó Nguyên-Bình còn đang suy nghĩ tìm cơ hội cho thích đáng để hạ thủ, thế cho nên khi bị lão mặt ngựa xoay mình lợi dụng cơ hội điểm huyệt một cách bất thình lình trong lúc hai người đứng sát nhau, thế nên Nguyên-Bình không đối phó kịp, chàng bỗng thấy bị tê rần tại huyệt Kỳ-môn rồi tiếp theo sau, chàng bủn rủn cả tay chân ngã lăn nhoài trên mặt đất.

Vì nhờ trình độ nội công đã đến mức cao siêu, thế cho nên mặc dầu đã bị điểm vào yếu huyệt nhưng Nguyên-Bình cũng vẫn còn tỉnh táo mà không bị hôn mê bất tỉnh như những người khác.

Trong lúc ngã lăn trên mặt đất chàng ngẫm nghĩ :

— Tài nghệ của lão nầy thật là đã đến chỗ cao siêu, nếu ta dùng toàn lực để tranh đua với lão, thì cũng không thể nào thắng được lão ta, giờ đây lại bị điểm huyệt thì lại càng không thể nào chống cự gì được nữa rồi, và nếu rủi như lão ta biết rõ được chân tướng của mình, thì lại còn nguy hiểm hơn nữa...

Vì nghĩ như thế cho nên Nguyên-Bình ngưng hẳn hơi thở, rồi nhắm nghiền đôi mắt lại, giả đò như đã bị bất-tỉnh nhơn sự.

Lão mặt ngựa cũng là tay có nhiều bản-lãnh thế nên sau khi điểm-huyệt Nguyên-Bình, lão ta đã biết ngay chàng là một người có tài-nghệ khá, thế nên lão hứ một tiếng rồi lẩm-bẩm :

— Thằng nầy cũng khá đấy ! Còn chút nữa ta đã bị mầy qua mặt rồi...

Lão lại giang chân đá Nguyên-Bình thật mạnh chàng bị văng lên cao đến 4, 5 thước rồi va vào vách tường, rớt luôn xuống đất.

Nguyên-Bình bị điểm-huyệt, sau đó lại ngưng hơi thở giả đò bị hôn-mê bất tỉnh, thế nên không thể nào vận dụng được chân khí để hộ thân, vì đó mà chàng bị đá rất nặng, và cũng nhờ đó mà che mắt được lão mặt ngựa. Lão chầm rãi bước lại gần Nguyên-Bình giơ cao ngọn đèn nhìn qua một lượt rồi vụt tắt đèn và lẹ làng phóng mình ra ngoài...

∴

Lúc bấy giờ trong phòng tối đen như mực, nhưng Nguyên-Bình tỉnh như thường, chàng định thần một lúc lâu rồi từ từ mở đôi mắt nhìn qua gian phòng một lượt, sau khi biết rõ lão mặt ngựa đã đi rồi chừng đó chàng mới dám vận khí để tự giải huyệt...

Yếu huyệt bị điểm, chàng vận khí cho khí huyết được lưu thông điều hòa trở lại, bỗng nhiên chàng thấy huyệt đạo bị đau nhức dữ dội, chân khí như bị ngăn chặn, không lưu thông được, chàng rất lấy làm lo lắng, nên lật đật ngồi ngay dậy để lấy thế cho thuận.

Bỗng nhiên Nguyên-Bình như nghe từ phía ngoài có tiếng động khẽ, rồi tiếp theo sau là hai bóng đen phóng mình vào phòng. Đó là hai lão đại hán vậm võ mặc toàn đồ đen.

http://tieulun.hopto.org

Tên vô trước cười nho nhỏ:

— Từ lâu mình nghe tiếng hai con bên Qui-cốc vương nhan sắc tuyệt trần, đêm nay bọn mình mới được tự do mà nhìn cho mãn nhãn.

Tên đi sau gật gù :

— Nghe nói hai ông công tử của mình rất si mê hai đứa này nên đã từng cho người qua lại để cầu thân nhưng đều bị khéo léo chối từ, nghĩ cũng tức thật !

Tên trước đánh lửa đốt ngọn đèn trên bàn rồi rọi nhìn hai chị em họ Đinh đang nằm trên giường, y cười :

— Quả nhiên tụi nầy đẹp thật, hai công tử của chúng ta si mê cũng là phải lắm.

Người sau vội thổi phụp ngọn đèn cho tắt, đoạn lầm bầm trách :

— Nhà ngươi thật là gan cùng mình, Nhị-cốc chủ đã bảo là không chừng ông ta sẽ nấp phía bên ngoài để trông chừng, ngươi mà lên đèn, không khéo mà bị vỡ sọ bây giờ.

Nghe qua lời đối đáp của hai người, Nguyên-Bình biết đây là hai người của phe địch sai đến để canh chừng ba người còn nằm trong phòng, chàng hơi lo ngại nên nghĩ thầm :

— Nếu hai thằng nầy cứ canh chừng mãi ở đây thì rất khó cho ta vận khí để giải huyệt...

Bỗng nghe tên sau cười hi hi :

— Nhà ngươi ưa nhìn người đẹp, thì rán mà canh chừng trong buồng này đi, còn ta thì ra phòng ngoài, nhưng rán mà nhớ nhé, đừng có tháy máy chân tay, chuyện đó không phải chơi đâu...

Người trước gật gật :

— Nhà ngươi cứ yên tâm, ta là người đàng hoàng mà !

Nói xong, y liền bước đến ngồi bên cạnh giường.

Tên sau cũng cười :

— Được rồi, ta tin nhà ngươi lắm.

Y lại bước đến chiếc ghế vuông ngồi xuống rồi nhìn thẳng ra phía ngoài như để lén rình coi có ai vô phòng không... Day qua day lại, như để chắc chắn hơn, y rút thanh kiếm ra cầm sẵn nơi tay để đề phòng bất trắc...

Trong lúc hai tên lạ mặt vào phòng một cách bất ngờ, Nguyên-Bình không kịp nằm xuống liền bất đắc dĩ chàng phải ngồi ngoẻo đầu,

dựa lưng vào tường, nhưng cũng may là hai người nọ chỉ chú ý hai nàng họ Đinh mà không hề quan tâm đến chàng. Mặc dầu như thế, nhưng sự có mặt hai người lạ trong phòng cũng làm cho Nguyên-Bình gặp rất nhiều khó-khăn trong việc tự giải huyệt cho mình.

Gian buồng trong này chỉ rộng chừng 5, 6 thước thế nên một tiếng động khẽ cũng có thể làm cho hai người lạ mặt phải chú ý, nhưng dù sao, Nguyên-Bình cũng phải cố-gắng để vượt cho qua hoàn-cảnh khó-khăn này.

Được sư Tuệ-Không truyền thọ cho quyển Đạt-Ma kinh trong một thời gian quá ngắn ngủi, kế đó lại gặp biết bao chuyện dồn-dập, nên Nguyên-Bình không có cách nào để nghiền-ngẫm cho thật kỹ những ý trong các câu kinh sách.

Bây giờ, tuy đã bị lão mặt ngựa điểm vào yếu huyệt, mặc dầu chàng không hôn mê bất tỉnh, nhưng vì kinh-mạch đã bị nghẽn, khí huyết khó lưu-thông, cơ thể cử-động không được linh-hoạt như trước, cũng khó mà đối địch được với người khác.

Giờ đây, lại bị thêm hai người lạ mặt cứ ngồi canh chừng trong phòng, nên không thể nào vận khí để tự giải huyệt cho mình được, trong tình thế vạn nan này, bắt buộc chàng phải nghiền ngẫm lại từng lời từng câu trong pho kinh « Đạt-Ma » để tìm một lối thoát cho mình...

Nhờ cố gắng như thế cho nên Nguyên-Bình có dịp gợi lại trong trí nhớ tất cả những đoạn trong pho kinh Đạt-Ma... Trong óc chàng, từng chữ, từng câu trong pho-kinh hiện ra một cách rõ rệt, nhờ thế mà chàng lại thấm nhuần được thêm những chỗ huyền diệu trong pho kinh.

Còn đang nghiền ngẫm, suy nghĩ, bỗng Nguyên-Bình nghe phía bên ngoài có một giọng nói trầm ấm vang vào :

— Nhị vị tiểu thơ đã ngủ chưa ?

Nghe giọng nói, chàng biết là Tra-Ngọc đã đến, bụng chàng vừa mừng vừa lo, mà cũng vì đó chàng quên cả việc ôn lại pho kinh.

Nguyên-Bình khẽ hé mắt nhìn hai người lạ mặt đang ngồi trong buồng, lúc bấy giờ họ đều rút gươm ra hờm sẵn và nhẹ nhàng đứng thẳng lên. Một người bước chân nhè nhẹ ra phía ngoài để chực sẵn, còn một người vẫn núp lại trong buồng. Thấy hai người đều hờm sẵn, Nguyên-Bình biết, nếu đối-phương nhảy vào thế nào cũng bị chém lén.

Nhờ nghiền-ngẫm kỹ-lưỡng qua các đoạn trong pho kinh, bỗng nhiên Nguyên-Bình tìm được cách giải-quyết trong tình-thế khó-khăn này. Trong lúc hai tên lạ mặt còn đang chú tâm theo dõi người bên

http://tieulun.hopto.org

ngoài, chàng liền vận-khí và tự giải-huyệt liền cho mình.

Bên ngoài, dường như Tra-Ngọc cũng đã hiểu được bên trong có biến-cố, cho nên sau khi hỏi một câu, chàng ta lại lặng im thin-thít.

Nguyên-Bình se sẻ co duỗi chân tay thử, thấy toàn-thân mình đã phục-hồi lại y như trước, chàng đang ngẫm-nghĩ tìm cách mở huyệt cho hai chị em họ Đinh, bỗng nhiên chàng nghe tiếng kẹt cửa, hai cánh cửa phía trước đã mở hoát.

Tên Đại-hán cầm gươm canh chừng bên ngoài, dường như cũng là tay có nhiều bản lãnh, thế nên mặc dù cửa phòng bị mở một cách thình-lình, y cũng vẫn bình tĩnh đợi chờ để có cơ hội thuận tiện mới ra tay.

Nhờ tự giải được huyệt, chân khí vượng lại hẳn, Nguyên-Bình nhìn thấy trong phòng một cách rõ ràng, thế nên các cử động của hai người lạ mặt chàng đều thấy tất cả...

Bỗng nhiên Nguyên-Bình thấy người phía trong buồng nhẹ nhẹ tra gươm vào vỏ rồi móc ra hai chiếc ngân-tiêu nhọn đầu, sáng lấp-lánh, y chia mỗi tay cầm một chiếc sẵn sàng để phóng ra.

Từ phía ngoài, một làn lửa đỏ bỗng bay xẹt vào phòng phía trước rớt xuống đất, cháy sáng loà, tất cả gian phòng đều sáng như ban ngày.

Tên Đại-hán nấp trong phòng ngoài giựt mình lo lắng, y đang tìm cách để tắt chiếc mồi lửa nọ, bỗng nhiên từ phía ngoài một bóng người vọt thẳng vào chớp nhoáng như một làn điện xẹt. Vì bị góc tường che nên Nguyên-Bình không thấy rõ đó là ai, nhưng trong lòng chàng rất khâm phục người ấy có rất nhiều cơ-trí.

Chàng bỗng nghe có tiếng cười ha hả :

— Ta tưởng đâu là trong phòng này đã có tên Lão-độc, nào ngờ chỉ là những thằng oắt con, nếu biết như thế này thì ta có cần nhọc sức mà làm gì !

Nghe tiếng nói, Nguyên-Bình biết ngay đó là Tra-Ngọc, chàng liền dựa lưng vào vách giả đò như đang bị hôn-mê, bất-tỉnh.

Chàng lại nghe tiếng bước chẫm rãi bước tới, dưới ánh sáng như ban ngày của chiếc mồi lửa, Tra-Ngọc đang chễm chệ bước tới, trong tay không có một tấc sắc, dường như chàng ta không để ý gì đến tên Đại-hán đang nép phía sau cửa.

Bỗng nhiên tên Đại-hán vọt mình ra lẹ như chớp, cầm gươm chém sả vào mình Tra-Ngọc.

Tra-Ngọc vẫn bình tĩnh nhìn sơ qua trong phòng một lượt rồi chỉ khẽ lách mình sang bên phải rồi xỉa tay phải ra chụp lấy cánh tay cầm gươm của tên lạ mặt. Chỉ nghe một tiếng rốp khô khan, cánh tay của y đã bị gãy lìa, tên nọ chưa kịp la lên một tiếng nào thì đã bị một đá ngay bụng té lăn trên đất, mắt mũi tai miệng đều ra máu, y co quắp giây lát rồi đứt hơi luôn.

Ngồi dựa lưng trên vách, Nguyên-Bình hé mắt nhìn xem cuộc xô-xát giữa đôi bên, thấy Tra-Ngọc đã hành động cách chớp nhoáng không nương tay, trong lòng chàng rất e ngại, chàng nghĩ thầm :

— Con người hào-hoa phong nhã như thế ấy, bên ngoài không khác gì một thư-sinh nho-nhã, nhưng khi hạ-thủ lại hiểm độc vô cùng, thật cũng lạ.

Nguyên-Bình còn đang ngẫm-nghĩ thì Tra-Ngọc đã đỡ xốc chiếc tử thi lên nâng ngang lên phía trước rồi vọt mình vào buồng trong.

Tên Đại-hán đang nấp trong buồng dường như đã thấy Tra-Ngọc hạ thủ đồng bọn mình một cách chớp nhoáng nên y ta cũng hơi khiếp sợ. Y lăm lăm sẵn đôi ngân-tiêu trên tay đợi khi Tra-Ngọc bước vào cửa buồng là phóng ra liền.

Tra-Ngọc bước thẳng vào buồng một cách dửng-dưng như chẳng phòng-bị gì cả, nhưng thực ra chàng cũng biết trước bên trong đã có người mai-phục sẵn, vì thế cho nên tên nọ vừa phóng ngân-tiêu ra là chàng đã dùng tay trái giơ thây của tên đã chết ra đỡ hai ngọn tiêu rồi đồng thời vung tay mặt phóng ra một ngọn quyền như vũ bão.

Đòn bách bộ thần quyền của Tra-Ngọc đã đánh thẳng vào ngực tên nọ làm cho y lăn nhào trên mặt đất...

Vừa đỡ ngọn tiêu vừa đánh tên địch xong là Tra-Ngọc đã đánh lửa lên liền. Ngọn lửa cháy lập lòe trong đêm tối, nhưng đối với những người có tài-nghệ cao siêu, họ nhìn thấy cảnh vật trong phòng lúc đó rõ như ban ngày.

Nhìn quanh gian phòng một lượt, Tra-Ngọc liền buông chiếc thây xuống đất, đoạn lại đốt đèn trên bàn. Lúc bấy giờ, trong buồng, ánh sáng đã tỏ rõ...

Trước hết Tra-Ngọc đem thây của hai tên Đại-hán bỏ vào góc phòng, rồi sau đó mới bước lại giường nhìn hai chị em họ Đinh một cách cẩn thận.

Chàng khẽ gật đầu rồi dùng hai tay làm phép Án-ma để giải-huyệt cho hai nàng. Giây lát chàng vỗ nhẹ trên sọ của hai nàng...

http://tieulun.hopto.org

Chị em họ Đinh bỗng thở khì ra một lượt rồi lồm cồm ngồi dậy.

Khi giải huyệt cho hai nàng xong, Tra-Ngọc lật đật thối lui mấy bước rồi đứng nhìn hai chị em mà mỉm cười.

Đinh-Linh liếc mắt nhìn sơ qua gian buồng một lượt, từ từ bước xuống giường, giơ tay vén mái tóc lòa xòa trên vai rồi mỉm cười :

— Chị em thiếp sơ-xuất nên bị tên Lão-độc ám hại, phải làm nhọc đến tay của Thiếu-bảo, chị em thiếp xin cảm tạ muôn vàn...

Nói xong nàng liền nghiêng mình thi lễ.

Câu nói cảm ơn của nàng Đinh-Linh chan chứa cảm tình, đầy lòng biết ân nghĩa ấy cũng có hàm ý cho Tra-Ngọc biết luôn là hai nàng đã bị tên Lão-độc ám hại.

Tra-Ngọc nghe nói sắc mặt bỗng thay đổi một cách bất thình-lình nhưng sau đó chàng lại lộ vẻ bình thường, rồi mỉm cười bảo :

— Ba tên Lão-độc trong Thiên-độc-cốc, từ trước đến nay tên Lão-đại và Lão-nhị ít khi ra ngoài, chắc có lẽ tên Tam-độc Lãnh-công-Tiêu đã nhúng tay vào vụ này phải không ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Lúc nó vào đây, trên mặt có che tấm lụa đen, rồi chúng tôi bị điểm huyệt cho nên không biết rõ đó là tên Lão-độc thứ mấy...

Nói đến đây nàng có vẻ ngượng ngượng vì thấy mình là người bất tài...

Tuy lắng nghe Đinh-Linh và Tra-Ngọc trò chuyện, nhưng trong lòng Đinh-Phượng cứ nghĩ đến Nguyên-Bình, không biết bây giờ chàng có gặp gì nguy hiểm không, thế nên nàng liếc mắt nhìn chung quanh phòng thấy Nguyên-Bình đang nằm ngoẻo bên cạnh tường.

Đinh-Linh khẽ liếc mắt nhìn Đinh-Phượng rồi đi thẳng về phía Nguyên-Bình, nàng rất lấy làm lạ về việc chàng bị điểm huyệt cho đến hôn mê bất tỉnh, chính mắt nàng đã thấy rõ tài nghệ của chàng, có thể nói rằng Nguyên-Bình xứng đáng đứng vào hàng cao thủ số một trong giới võ lâm, bọn Lão-độc trong Thiên-độc-cốc làm sao đương cự nổi với chàng, hay là ít ra đôi bên tài nghệ cũng tương đương nhau, nếu không thắng được địch thủ thì Nguyên-Bình cũng có thể bảo toàn lấy thân mình... Hơn nữa, trong khi Lão-độc lẻn vào phòng đã nhắm hai nàng để ra tay trước, thì thế nào chàng cũng có đủ thì giờ đề nghinh địch, nhưng tại sao chưa có cuộc giao tranh nào mà chàng ta lại bị điểm huyệt nặng như thế ?

Tánh Đinh-Linh rất tỉ mỉ, thế nên khi vừa mới được Tra-Ngọc giải huyệt là nàng đã xem xét kỹ lưỡng gian buồng, nàng thấy mọi vật đều y nguyên, không có một dấu vết nào chứng tỏ là đã có xảy ra một cuộc xung đột...

Nghĩ đến đây bỗng nhiên Đinh-Linh thấy lo sợ. Nàng nghĩ :

— Bọn Lão-độc trong Thiên-độc-cốc. tên nào cũng nhiều mưu mô độc hiểm, biết đâu chàng ta đã bị một loại ám khí độc nào chăng ?

Tuy lòng lo ngại, nhưng bên ngoài, nàng vẫn bình-tĩnh như thường, nàng chầm rãi bước lại gần Nguyên-Bình rồi quay lại nhìn Tra-Ngọc :

— Người của Thiên-độc-cốc, thật là ai ai cũng hiểm-độc vô-cùng, cho đến người đánh xe mà họ cũng không chịu bỏ qua.

Nói xong, nàng cúi xuống giơ tay sờ vào ngực Nguyên-Bình.

Ý nàng muốn thăm thử coi tim của Nguyên-Bình còn đập hay không, nhưng nào ngờ khi nàng vừa đụng ngực chàng là Nguyên-Bình đã thở ra một hơi dài, rồi chàng duỗi hai tay ra và từ từ đứng dậy...

Đinh-Linh giựt mình, nàng vụt hiểu rõ chàng đã giả-đò... nàng khẽ nhướng mắt nhìn Nguyên-Bình, mỉm cười rồi nàng vừa quay lại vừa sửa sắc mặt cho nghiêm-trang.

Tra-Ngọc thấy nàng chỉ mới sờ tay sơ mà đã giải-huyệt ngay cho người tùy-tùng, chàng ta rất ngạc-nhiên, chàng mỉm cười khen :

— Tài nghệ của Quỉ-vương-cốc quả thật là phi-phàm, xem cách giải huyệt nhanh chóng của Tiểu-thơ, chúng tôi đành cam bái-phục.

Chẳng những võ-công của Thiềm-điện-tử Tra-Ngọc đã cao, mà tài trí của chàng cũng hơn người, thế nên trước kia chàng đã biết Nguyên-Bình không phải là tên đánh xe lừa, chàng ta nghĩ rằng đó chỉ là một môn-hạ của Quỉ-vương-cốc, được tuyển-chọn đi theo hộ-vệ cho hai nàng phải giả-trang thành xa-phu để qua mắt người khác.

Đinh-Linh mỉm cười :

— Thiếu-Bảo chủ khen quá lời, còn ai mà chẳng biết uy-danh của Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam Đại-Bảo trong giới giang-hồ ? So chị em chúng tôi với Thiếu-bảo thì tài-nghệ chúng tôi làm sao bì được ?

Tra-Ngọc cũng cười :

— Tiểu thơ dạy quá lời, uy-danh của hai tiểu-thơ lừng-lẫy trên khắp các vùng Nam, Bắc của Trường-giang, không phải tôi quá khen đâu, trong vùng 7 tỉnh miền Nam và 6 tỉnh miền Bắc này, còn ai mà không biết đại-danh của hai tiểu-thơ Vân-Mộng song-kiều ?

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MƯỜI TÁM

Tra-Ngọc thử tài Nguyên-Bình

Đinh-Phượng thấy Nguyên-Bình vụt đứng dậy như không, nàng bỗng thấy hết lo sợ, sắc vui lộ rõ-rệt trên mặt nàng, quay lại phía Tra-Ngọc nàng bảo :

— Thiếu-Bảo chủ đã cứu chị em chúng tôi, theo qui-luật trong giới võ-lâm, thì chị em chúng tôi phải đền đáp lại công ơn ấy. Nếu Thiếu-bảo-chủ có điều chi dạy bảo, xin cứ vui lòng cho biết, nếu việc chi sức của chúng tôi làm được, thì chúng tôi sẽ hết sức giúp tay vào...

Tra-Ngọc liếc mắt nhìn Nguyên-Bình rồi ngập ngừng như muốn nói gì...

Đinh-Linh hiểu biết ý chàng ta nên lật-đật nói :

— Giữa chúng ta không nên dấu sự thật làm gì, người xa-phu này là môn-hạ trong Quỉ-Vương-Cốc chúng tôi xin Thiếu-bảo có gì cứ nói không có gì lo ngại.

Tra-Ngọc gật đầu :

— Tôi xin phép hỏi thêm : nhị-vị đã quyết định hợp-lực với Tra-gia-bảo chúng tôi ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Người trong Thiên-độc-cốc đã ra tay ăm hại chị em chúng tôi, trước tình-hình như thế chúng đâu có cách nào khác, Thiếu-bảo-chủ đã có lòng thành, chị em chúng tôi rất vui mừng.

Tra-Ngọc nói thêm :

— Tôi xin thành-thật hỏi : trong Quỉ-vương-Cốc chỉ có nhị-vị tiểu-thơ đến đây mà thôi sao ?

Đinh-Linh khẽ lắc đầu :

— Không giấu gì Thiếu-bảo-chủ, trước đây ba tháng, chúng tôi đã được tin của gia-phụ bảo phải đến Lạc-dương để giúp Tam-thúc-phụ một chuyện rất quan-trọng, nhưng gia-phụ lại không cho biết rõ đó là chuyện gì, cho nên sau khi được tin của gia-phụ chị em chúng tôi lật đật đến đây, nhưng chẳng ngờ Tam-thúc-phụ của chúng tôi lại chưa đến, có lẽ thúc-phụ tôi đã gặp chuyện gì bất-trắc giữa đường... nhưng lịnh của gia-phụ tôi rất nghiêm, dù cho gia-thúc tôi có gặp

chuyện gì quan trọng đến đâu, nhứt định ông không bao giờ dám bỏ qua.

Chúng tôi tin chắc rằng nếu đêm nay ông không đến thì trễ lắm đến trưa mai, ông cũng phải có mặt tại đây...

Nàng là người rất thông-minh lanh-lẹ, lại biết Tra-Ngọc là người cẩn-thận, nếu nói ra như sự thật thì cũng khó, thế cho nên nàng mới đặt điều một cách rất hữu-lý, không một chỗ sơ-hở...

Tra-Ngọc không nghi-ngờ, nên gật đầu :

— Thúc-phụ đến trễ, chuyện ấy cũng lạ thật...

Đinh-Phượng thường đi đó đây với chị, thế nên rất am hiểu chị mình, nên khi nghe Đinh-Linh đặt-điều, nàng cũng lật-đật chen thêm :

— Chị tôi định rằng thế nào gia-thúc cũng đến đây trước canh hai, đêm nay để gặp chị em chúng tôi, thế cho nên mới hẹn với Thiếu-bảo-chủ đúng vào lúc canh hai, nhưng bất ngờ, gia-thúc chúng tôi lại không đến.

Tra-Ngọc lo ngại :

— Biết đâu Đinh-lão tiền-bối đã đến Lạc-dương rồi, nhưng người còn đang tìm hiểu mọi việc cho nên chưa có thì giờ để gặp nhị-vị tiểu-thơ...

Đinh-Linh gật đầu :

— Tôi cũng mong sự thật là như thế, nếu gia-thúc đến Lạc-dương sớm, thì chị em chúng tôi sẽ được vững vàng hơn...

Tra-Ngọc suy nghĩ giây phút rồi bảo :

— Nếu lịnh-tôn chưa cho nhị-vị tiểu-thơ biết rõ đó là chuyện gì, nên nhị-vị chưa hiểu, thì điều đó cũng không có gì lạ...

Đinh-Phượng lại xen vào :

— Thần-cái Tông-đào và Lão-độc đều là những tay quan-trọng, thế mà họ cũng chịu khó đến đây thì nhứt định là chuyện này phải quan trọng lắm...

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Đâu phải chỉ có Thần-cái Tông-Đào và Lão-độc mà thôi đâu, tôi không dám chắc rằng các tay cao-thủ trong thiện-hạ đều có đến đây... nhưng nếu rằng người nào mà biết được tin nầy thì thế nào họ cũng phải đến...

Đinh-Linh khẽ nhìn Đinh-phượng-ra dáng như không bằng lòng :

http://tieulun.hopto.org

— Con nít mới 17, 18 tuổi không nên xen vào những câu chuyện quan-trọng đó nhé ! Phải gìn giữ phép-tắc một chút...

Tra-Ngọc khuyên :

— Thôi tiểu-thơ không nên trách lịnh-muội đó là chuyện rất thường, vả lại chuyện nầy cũng không có gì đáng giấu-giếm cả...

Ngừng một chút chàng lại hỏi thêm :

— Không biết nhị vị tiểu-thơ đã có nghe lịnh-tôn thuật qua một chuyện kỳ lạ cách đây 10 năm, đã xảy ra tại vùng Nam Hải làm cho rối loạn cả cuộc Hoành-sơn anh hùng Đại hội lúc đó không ?

Đinh-Phượng gật đầu :

— Dường như gia-phụ tôi cũng đã có thuật qua chuyện ấy, nhưng chuyện ấy có liên quan gì đến chuyện ở Lạc-Dương này không ?

Tra-Ngọc đáp :

— Hiện nay trong giới võ-lâm, tuy đã chia ra nhiều phái phân-biệt, phái nào cũng có sở-trường riêng của mình, nhưng nếu nói đến môn học chánh-tông, thì phải kể chỉ có phái Thiếu-Lâm.

Hiện nay giới võ-lâm trong thiên-hạ ai ai cũng biết rằng có tất cả 72 môn tuyệt-kỷ, nhưng từ trước cho đến nay chưa hề có một người nào học được tất cả các môn tuyệt-kỷ ấy.

Hai trăm năm trước đây, có Pháp-sanh Đại-sư là một bậc kỳ-tài trong phái Thiếu-Lâm, ông đã dùng trọn đời mình để nghiên-cứu võ-công nhưng cũng chỉ học được qua có 49 môn trong số 72 tuyệt kỷ ấy. Mặc dầu chỉ biết được có hơn phân nửa, mà Đại-sư đã được tôn sùng là một bậc kỳ nhân, đứng sau Đạt-Ma tổ-sư.

Đinh-Linh mỉm cười :

— Võ-công của Pháp-sanh Đại-sư đã được trong giới võ-lâm truyền-tụng, chị em chúng tôi cũng đã từng được may-mắn nghe gia-phụ kể qua, nhưng gần đây trong Thiếu-Lâm tự lại có được một cao-tăng, đó là Tuệ-Không hòa-thượng. Sáu mươi năm trước đây ông thường lê gót giang-hồ, chỗ nào ông đặt chân đến, là các nhân-vật trong giới lục-lâm, ai ai cũng phải nhượng bộ thối lui. Có điều rất lạ là vị ấy chỉ xuất hiện như một vì sao sáng rồi sau đó lại lặn mất, chẳng biết về đâu, Thiếu-Bảo chủ đả từng nghe lịnh-tôn bàn qua chuyện ấy chưa ?

Tra-Ngọc biết Đinh-Linh muốn tỏ ra mình là người hiểu biết rộng cho nên chàng mỉm cười :

— Tiểu-thơ có kiến-văn thật là quảng-bác, chúng tôi cảm-phục khôn-cùng. Về sư Tuệ-Không tôi cũng có nghe gia-phụ nói qua, nhưng vì ông xuất hiện trong giới giang-hồ trong một thời gian quá ngắn mà tiếng tăm lại nổi vang, chỉ tiếc rằng những truyền-thuyết về ông quá ít, thế cho nên trong giới giang-hồ hiện nay, số người hiểu biết về ông thật rất hiếm có, chẳng giống như Pháp-sanh Đại-sư, tiếng tăm còn truyền-tụng mãi đến 200 năm sau mà vẫn chưa phai mờ.

Nguyên-Bình không nhịn được nên mới xen vào :

— Nếu như vết chân của Tuệ-Không Đại-sư được đặt trong giới giang-hồ nhiều năm, cở lối chừng 10 năm, thì cũng có thể làm mờ hẳn ngôi sao sáng Pháp-sanh Đại-sư, nhưng rất tiếc thay cho con người xuất chúng ấy lại bị...

Tra-Ngọc liếc xéo Nguyên-Bình rồi bảo Đinh-Linh :

— Hiền huynh này có phải là môn-đệ của lịnh-tôn không ?

Nghe Tra-Ngọc nói, Đinh-Linh đã biết ý của chàng nầy. Nàng trách thầm Nguyên-Bình không biết tùy theo hoàn-cảnh của thân-phận mình mà lại xen vào câu chuyện của người trên, nhưng nàng thấy không tiện mở miệng trách chàng.

Đinh-Linh ngập-ngừng suy-nghĩ trong giây lát rồi bảo :

— Thiếu-bảo chủ thật là sáng-suốt hơn người, tôn huynh đây là một đệ-tử được gia-phụ thương yêu nhứt, thế nên người đã bảo chị em chúng tôi phải gọi là sư-huynh...

Khi Tra-Ngọc nghe nói Nguyên-Bình là một môn-đệ được sủng ái nhứt trong Quỉ-vương-cốc, chàng liền đổi sắc, vòng tay thi lễ mỉm cười cung-kính bảo :

— Tôi đã quá thất-lễ, tôn-huynh ẩn-danh làm cho tôi phải mang lỗi, xin tạ-tội với tôn-huynh...

Nghe Đinh-Linh bảo mình là môn-đệ của Quỉ-vương-cốc, Nguyên-Bình hơi phật-ý nhưng biết rằng nàng bị tình-thế ép-buộc nên phải quyền-biến để đối phó, nên chàng cố-gắng chịu-đựng, chẳng có một lời cãi lại nhưng đối với Tra-Ngọc, chàng tỏ thái-độ lạnh lùng...

Không hề đáp lễ, chàng lạnh lùng đáp :

— Có lẽ Thiếu-Bảo chủ chỉ nghe lời truyền tụng trong giới giang hồ, chớ chưa hề biết tài nghệ của Đại-sư Tuệ-Không đã đến mức nào...

Phải biết rằng Đại-sư Tuệ-Không đã được các tăng lữ trong Thiếu-Lâm tự công nhận là người có võ công cao nhứt, sau Đạt-Ma tổ-sư,

http://tieulun.hopto.org

đó là một tuyệt đại anh kiệt, một tài hoa cái thế, chúng ta không thể nào bàn phớt qua một cách sơ sài được...

Tra-Ngọc nghe Nguyên-Bình thao thao bất tuyệt với giọng dạy đời, chàng ta bỗng nổi nóng, nhưng chàng là người trầm tĩnh, nên mặc dầu nóng giận đến cực độ Tra-Ngọc cũng vẫn giữ được thái độ bình tĩnh. Chàng chỉ cười lạt :

— Tôi đã quên hỏi cao danh đại tánh của tôn huynh rồi...

Nguyên-Bình lật đật đáp :

— Không dám, tôi tên là Từ-Nhơn...

Tra-Ngọc vụt đứng phắt dậy bước tới hai bước rồi nắm tay phải của Nguyên-Bình bảo :

— Hạnh-Ngộ, hạnh ngộ...

Miệng vừa nói nói cười cười, Tra-Ngọc vừa vận dụng chân khí để nắm chặt tay của Nguyên-Bình.

Lúc Tra-Ngọc vừa đứng dậy, Nguyên-Bình đã chuẩn bị sẵn sàng chàng lập tức vận nội-công để chờ đợi, hai bên thử sức nhau, nên vừa nắm tay Nguyên-Bình, Tra-Ngọc bỗng biến sắc mặt, chàng ta mỉm cười :

— Từ trước đến nay Qui-vương-cốc và Tra-gia-bảo giao thiệp nhau rất là thân mật từ nay trở đi mong rằng sẽ được Từ-huynh chỉ giáo thêm cho...

Nói xong, Tra-Ngọc liền buông tay ra, thối lui hai bước, trong lòng rất ngạc nhiên...

Chàng ta ngẫm nghĩ :

— Trình độ nội công của người nầy thật là cao siêu, dường như đã vượt hẳn ta : uy danh của Qui-vương-cốc, thật ra chẳng phải ngoa truyền...

Bỗng nhiên một ý nghĩ vụt qua trong đầu Tra-Ngọc :

— Nội công của người này đã đến mức ấy, tại sao chưa giao tranh gì cả mà lại bị Lão-độc của Thiên-độc-cốc điểm huyệt một cách dễ dàng như thế ?... Thế thì võ-công của Lão-độc này đã đến chỗ xuất thần nhập hóa rồi chăng ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tra-Ngọc bỗng thấy ngao ngán... tinh thần chàng lửng đửng lờ đờ...

Vân-Mộng nhị-kiều đều là những tay lịch lãm trong giới giang hồ, nhãn quang rất sáng suốt, thế nên xem thái độ của Tra-Ngọc, hai nàng

thấy chàng đã thấy mình lép vế, muốn cho chàng đỡ lúng túng Đinh-Phượng liếng thoắng hỏi tiếp :

— Thiếu-Bảo chủ vừa nhắc đến một chuyện ly kỳ, mười năm trước ở Nam-Hải làm cho náo động cả Hoành-sơn anh hùng đại hội, chuyện ấy có liên quan với việc quần hùng tập hội ở Lạc-Dương ngày nay, chẳng biết Thiếu-Bảo có vui lòng cho chị em chúng tôi biết được không ?

Tra-Ngọc thở dài :

— Cuộc anh hùng đại hội ở Hoành-Sơn hồi mười năm về trước, đó là một chuyện ít có trong giới võ lâm, chẳng những có người trong Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-bảo tham dự, mà người nổi tiếng nhứt trong hai giới hắc, bạch giang hồ là Thần-châu nhứt quân Dịch-Thiên-Hành cũng chịu khó đến đây, kế đó những tay xuất sắc nhứt trong hai phái giang hồ cũng có mặt, trong chuyến này, trong cuộc anh hùng đại hội, việc cừu oán giữa hai phái sẽ được giải quyết...

Về hai phái võ lâm : Thiếu-Lâm tự và Võ-Đương-sơn cũng có phái người Chưởng-môn đến tham dự theo lời mời, như thế ta thấy rõ uy danh của Thần-châu-Nhứt quân đã được trọng vọng là dường nào.

Điều chủ yếu hơn hết là việc oán cừu giữa hai phái hắc, bạch trong giới giang hồ, trong cuộc đại hội anh hùng này sẽ được giải quyết. Những người trong các phái võ lâm, ai ai cũng chú ý đến kết quả của cuộc đại hội...

Nhưng có điều bất ngờ là trong cuộc Đại hội ấy, chỉ trong ngày đầu, mọi người còn đang nói cười vui vẻ, bỗng có một lão già râu tóc bạc phơ, tay dắc một đứa bé gái đi thẳng vào chỗ họp, tự xưng mình từ vùng Nam-Hải đến...

Trước mặt mấy trăm vị anh hùng đều là những cao thủ của các phái võ lâm, lão ta lên giọng đàn anh, bài bác ngành võ công của trung nguyên...

Ban đầu ai cũng tưởng đó là một lão khùng, các người dự hội đều là những bực trọng vọng trong các phái, thế nên ai ai cũng tự trọng, nên không một ai biện bạch với lão ta cả, nhưng có điều là khi lão ấy nói được vài câu, tất cả những người đang dự hội, ai ai cũng đều im phăng phắc, vì những lời nói của lão rất xác thực, rất nhiệm mầu...

Khi thấy các người dự hội, ai nấy cũng đều ngừng ăn uống để

http://tieulun.hopto.org

nghe lão ta nói, lão liền ngưng nói và thò tay vào bọc lấy ra một quyển sách bìa màu vàng giơ lên cao cười ha hả nói lớn:

— Trong quyển sách của lão già nầy có ghi những phép phá giải các môn phái võ-lâm của trung-nguyên, mà cũng có chép những tâm pháp vô-thượng về nội-nông của phái Nam-Hải chúng tôi, bây giờ nếu có người nào đấu nổi với lão già nầy đúng 10 hiệp thì lão sẽ tặng ngay quyển sách nầy... Những người dự-hội hôm nay, tất cả đều là những cao-thủ...

Tra-Ngọc vừa thuật đến đây, bỗng nghe bên ngoài có một tiếng rên nhỏ-nhỏ, tiếng rên rất khẽ, nếu người không thính-tai thì cũng khó mà nghe cho được...

Tra-Ngọc vụt ngưng hẳn, chàng ta liền cúi mình chụp một thi-thể dưới cửa sổ, Đinh-Linh cũng lẹ-làng xoay mình thổi tắt phụt ngọn đèn trên bàn.

Lúc bấy giờ trong buồng tối đen như mực, nhưng người nào cũng chuẩn-bị sẵn sàng để nghinh-địch.

Đinh-Phượng đứng kề bên Nguyên-Bình, nàng khẽ xích lại gần bên chàng, hai tay áo chạm nhau, bỗng nàng rất ngạc-nhiên vì thấy toàn thân chàng hơi run-run...

Nàng ngẫm-nghĩ:

— Hay là chàng đã bị ám thương trong lúc so tài nội-công với Tra-Ngọc.

Đinh-Phượng lo ngại, nàng lật-đật nắm lấy tay chàng, bàn tay lạnh buốt, nàng giựt mình muốn kêu to lên một tiếng.

Nàng đang lo sợ đến cực-độ, nhưng nàng là người có nhiều lịch-duyệt trong cuộc sống giang-hồ, thế nên nàng chế-ngự được những tâm-tư đang bị kích-động mãnh-liệt trong lòng.. nàng bỗng có một sáng-kiến, Đinh-Phượng liền khều tay Đinh-Linh rồi cầm tay Nguyên-Bình đặt vào tay Đinh-Linh để báo cho chị biết tình-hình lạ lùng ấy.

Tay Đinh-Linh chạm phải tay của Nguyễn-Bình, nàng bỗng giựt mình, nàng liền xích lại gần chàng.

Nguyên-Bình vội rút bàn tay lại rồi bước sang phía trái 3 bước, đến bên phía trái của Tra-Ngọc.

Những người đang ở trong gian buồng lúc ấy đều là những người có đôi mắt có thể xem rõ trong bóng đêm... Đinh-Linh thấy Nguyên-

Bình cố-ý lại đứng gần bên Tra-Ngọc để tránh mình, nàng có ý ngại-ngùng, nhưng nàng vẫn luôn-luôn chú-ý theo dõi những cử động của chàng.

Thấy Nguyên-Bình di động trong đêm tối một cách lẹ-làng và êm thấm không một tiếng động còn con nào, nàng nghĩ thầm:

— Còn cử-động linh-hoạt như thế, đâu có lẽ chàng ta đã bị thương hay bị bịnh gì, trong lúc chàng ta so tài nội-công với Tra-Ngọc, rõ ràng là chàng không hề bị lép-vế...

Nếu như chàng đã bị ám-thương, thì đã phát ra ngay từ lúc ấy, đâu có phải đợi đến bây giờ. Cơ-thể run, tay lạnh, biết đâu là do một nguyên nhân nào khác...

Đinh-Linh còn đang suy nghĩ, bỗng nghe bên ngoài cửa sổ có tiếng cười lanh-lảnh:

— Lòng ta nhơn đức, chẳng muốn để họa-hoạn cho ai, bọn ngươi hãy mau đốt đèn lên cho sáng sủa để bái kiến lão đi, chỉ cần là bọn ngươi không làm hại hai người của chúng ta, nếu ta thấy rõ ràng như thế, thì ta quyết không làm khó dễ hai con nhỏ đó, còn nếu như bọn ngươi có âm-mưu thâm độc, muốn dùng ám-khí để hại lão, hừ... thì đừng trách ta hạ độc-thủ...

Những người trong buồng đều là những người có tài-nghệ cao-siêu, rất thính tai, lanh mắt, nhưng không một ai hiểu người lạ ấy đã đến bên cửa sổ hồi nào.

Bỗng nhiên Tra-Ngọc phất cánh tay mặt lên cao, mấy chiếc Phong-vĩ-châm bay vút ra ngoài.

Phong-vĩ châm là một loại ám-khí nhỏ như sợi tóc, phóng đi không bao giờ gây tiếng động trong không-khí, nhứt là ban đêm lại càng khó thấy, khó tránh. Phong-vĩ châm là một loại ám-khí nổi tiếng của Tra-gia-bảo, một lần có thể phóng ra đến 20 ngọn và cũng có thể phóng liên-tiếp bằng cả hai tay.

Vì lúc ấy tay trái của Tra-Ngọc đang phải nắm chiếc tử-thi, nên không thể dùng luôn cả hai tay, nhưng vừa phóng ra một loạt, chàng ta đã thò tay vào bọc chuẩn-bị phóng thêm.

Bên ngoài lại có tiếng cười lanh-lảnh:

— Ta tưởng rằng hai con quỉ ấy tài-nghệ tuyệt-vời nên mới tự giải huyệt cho mình được, nào ngờ đâu lại có người đến trợ giúp. Phong-vĩ-châm của Tra-gia-bảo tuy thật là lợi-hại, nhưng có làm được gì lão già này đâu...

http://tieulun.hopto.org

Tiếng nói bỗng ngưng bặt, và sau đó là tiếng tà áo phất phơ trong gió... có lẽ người ấy đã rút lui.

Lúc ấy trong buồng hai tiểu-thơ Vân-Mộng và Nguyên-Bình đều đứng rời ra, mỗi người đều đứng dựa lưng vào tường, chỉ có Tra-Ngọc tay cầm chiếc tử-thi làm thuẫn, đứng sừng sững giữa phòng để sẵn sàng nghinh-địch.

Chờ trong giây lát, nhưng bên ngoài vẫn không thấy động-tịnh gì cả.

Nguyên-Bình chịu đựng lâu không nổi, chàng liền phóng mình tới kề bên cửa sổ, giơ tay định mở hoát đôi cánh cửa...

Bỗng nghe Tra-ngọc cản nho-nhỏ :

— Chậm chậm đã Từ-huynh, trong chốn giang-hồ rất nhiều qui-kế, phải đề-phòng có người hạ thủ bất thình-linh.

Ngừng một lát, Tra-Ngọc lại cố-ý nói lớn :

— Tra-gia-bảo, thiếu bảo chủ là Tra-Ngọc đang ở tại đây, vị nào đang ở ngoài mà biết Phong-vĩ-châm của chúng tôi ?

Mặc dầu chàng đã biết người bên ngoài cửa sổ là một Lão-độc của Thiên-độc-cốc, nhưng chàng chưa biết rõ người đó là ai, cho nên chàng giả như chưa biết đó là người của thiên-độc-cốc, để cho đôi bên còn có chỗ nói chuyện với nhau khi cần... và đó cũng là một mánh lới khéo léo trong giới giang-hồ.

Tra-Ngọc nghĩ rằng nếu đối phương là bọn Tam-lão-độc đã từng nổi tiếng trong thiên-hạ thì thế nào họ cũng tự-trọng, cho biết tánh danh, nhưng nào ngờ chờ đợi đến một khắc đồng-hồ mà bên ngoài vẫn im lìm.

Nguyên-Bình khẽ liếc mắt nhìn ba người, rồi bỗng chìa tay mở hoát cửa sổ, tay trái thủ thế, tay mặt chuẩn-bị tấn-công rồi nhún mình phóng ra ngoài...

Không một bóng người, tư bề vắng lặng, trên trời chỉ có lấm tấm vài điểm sao thưa. Hai nàng họ Đinh lo sợ cho Nguyên-Bình cho nên cũng lật đật phóng mình ra ngoài.

Thấy ba người đã ra, Tra-Ngọc cũng vội buông chiếc tử thi xuống đất rồi vọt ra ngoài... Gió đêm vờn mặt, mùi hoa cúc phảng phất đâu đây nhưng vẫn không thấy bóng một người nào.

Tra-Ngọc lẩm bẩm :

— Thật là tệ...

Nói xong, chàng liền phóng mình lên mái ngói rồi nhìn bốn phía.

Đinh-Phượng so vai :

Cũng lạ thật, Lão-độc là người vang danh trong thiên hạ đâu có lẽ lại nhát như thế ?

Bỗng thấy Tra-Ngọc vỗ tay liên tiếp ba lượt. Sau tiếng vỗ tay, bỗng có ba đại-hán phi thân tới, người nào cũng có giắt chiếc đoản đao bên mình. Đến gần bên Tra-Ngọc tất cả đều nghiêng mình thi lễ.

Không hề chú ý đến 3 người nọ, Tra-Ngọc liền phóng mình ra ngoài, chỉ trong giây lát chàng đã nhảy trở lên mái ngói, trong tay có ôm một chiếc tử thi. Chàng lại phi thân xuống đất, ba đại-hán nọ cũng lật đật theo sau...

Thấy Tra-Ngọc ôm tử thi nhẹ nhàng phi mình xuống đất như không, chẳng có tiếng động nào, trong lòng nàng rất khâm phục nên nghĩ thầm :

— Thuật khinh công của chàng này quả thật phi phàm.

Đinh-Linh hỏi nhỏ :

— Còn cứu được không ?

Tra-Ngọc nhếch mép cười chua chát :

— Ta hạ thủ hai người của họ, họ làm ta mất một, lấy một đổi hai, cũng lời rồi...

Chàng trao tử thi lại cho một Đại-hán đứng kề bên rồi hỏi :

— Người lạ ấy chạy về phía nào ?

Nguyên-Bình nhìn kỹ thi thể người bị hại, thấy trong miệng máu tươi còn chảy ra ròng ròng, rõ ràng là đã bị hạ thủ cách đây không bao lâu...

Một đại-hán đáp lời Tra-Ngọc :

— Người lạ rất lẹ làng, chỉ thấy bóng dáng mặc áo dài, mặt che vải đen và lùn xủn...

Tra-Ngọc lắc đầu :

— Ta hỏi người ấy chạy về phía nào mà thôi.

Một đại-hán thưa :

— Thiếu-bảo-chủ có dặn, nếu không có lịnh, thì không được hành động, thế nên không dám theo dõi sát người lạ mặt ấy, tên ấy đứng bên ngoài cửa sổ, nhưng rồi sau đó lại nhảy lên mái ngói rồi biến mất.

Tra-Ngọc bình tĩnh bảo :

http://tieulun.hopto.org

— Các ngươi không phải là địch thủ của người ấy, thế nên không hành động là phải. Ta chỉ muốn biết người ấy đi ngả nào mà thôi.

Một đại-hán khác nói tiếp :

— Người ấy đi mau như gió, dường như anh ta đi về phía Tây-Bắc...

Tra-Ngọc bỗng cười lạt một tiếng, chàng chưa nói gì thì ba đại-hán nọ đã lật đật phủ phục xuống đất :

— Tài nghệ của chúng tôi thật rất thấp kém, nên không làm tròn mạng lịnh của Thiếu-Bảo chủ, xin chịu tội...

Nguyên-Bình thấy quyền uy của Tra-Ngọc thật là to lớn, trong lòng chàng rất lấy làm kỳ.

Về phần chị em họ Đinh, vì đã biết rõ luật-lệ gắt gao của các phái Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-bảo, nếu kẻ môn hạ có lỗi lầm thì phải bị xử tử lập tức, thế nên hai nàng vẫn dửng dưng. Hai nàng đứng mỉm cười để xem thái độ của Tra-Ngọc.

Có lẽ Tra-Ngọc muốn tỏ cho Nguyên-Bình và hai chị em họ Đinh thấy rõ luật lệ nghiêm minh của Tra-Ngọc-bảo, nên chàng cười lạt rồi nghiêm khắc bảo :

— Bọn ngươi ba người có sáu mắt, mà không hề thấy đích xác kẻ ấy đi về phía nào, thật là đáng tội chết, nhưng nghĩ nay đang lúc cần người, tạm phạt chặt mỗi người một ngón tay rồi sau sẽ luận công để xét lại tội này...

Lời nói của Tra-Ngọc rất ôn hòa bình tĩnh, nhưng ba tên đại-hán như thấy đó là một nghiêm lịnh nên chúng lật đật đưa tay ra một lượt rồi rút chiếc đoản đao ra chặt mất ngón út bên trái, máu tươi chảy dầm đề...

Lần đầu tiên Nguyên-Bình nhìn thấy chuyện thê thảm ấy, lòng chàng chán nản vô cùng trong lúc đó thì Đinh-Linh và Đinh-Phượng vẫn mỉm cười như không xảy ra chuyện gì.

Tra-Ngọc liếc mắt nhìn qua Nguyên-Bình và hai chị em họ Đinh rồi nhếch nép cười chua chát :

— Thật là xấu hổ, người của chúng tôi thật là dỡ, không thấy được kẻ ấy đi về phía nào, nên đã trách phạt điều sơ xuất ấy, xin quí vị miễn thứ...

Đinh-Linh nghiêm sắc mặt :

— Luật lệ của Tra-Gia-bảo rất nghiêm minh, thật là đáng phục lắm.

Tra-Ngọc mỉm cười đoạn quay lại dặn ba đại-hán nọ :

— Mau đem hai tử thi trong phòng nầy ra, luôn cả thi thể người của chúng ta ra ngoài đồng hoang chôn cất rồi trở về khách điếm đợi ta. Hiện giờ các ngươi không thể dùng được, chớ để cho ta thấy mặt...

Ba đại-hán đều cúi đầu một lượt :

— Đa tạ lòng rộng lượng của Thiếu-bảo...

Nói xong, ba đại-hán mỗi người ôm một tử thi phóng mình ra ngoài cửa...

Đợi ba đại-hán đã đi xa, Tra-Ngọc chầm rãi nói tiếp :

— Tôi định thuật rõ cuộc quần-hùng đại-hội ở Lạc-dương này cho quí-vị nghe để nhờ được chỉ dạy thêm ý hay, nhưng vì gặp chuyện bất-ngờ này, sợ rằng thời cơ không có bao nhiêu, riêng về chuyện mới vừa xảy ra, có thể quyết đoán rằng đó là một lão-độc trong tam-lão-độc của Thiên-độc-cốc, nhưng xét cho kỹ, tam lão-độc là người có uy-vọng trong giới giang-hồ, không lẽ lại đi chạy trốn trước kẻ đối-thủ... Có lẽ y đã thấy việc gì quan-trọng, hay một người nào đó cho nên mới phải hấp-tấp đi như thế...

Bây giờ quí-vị hãy chịu khó tìm xem coi sự thực như thế nào, rồi sau đó tôi sẽ cho biết thêm tường tận. Rất may là đã có từ huynh đồng đi với hai tiểu thơ, nếu như gặp lão-độc, thì nhứt định chúng ta sẽ đối chói với chúng một trận long-trời lở đất.

Đinh-Linh cười :

— Thiếu-Bảo chủ là người cao-kiến, hiện nay chuyện trước mắt không nên chậm trễ, hiện giờ chúng tôi cũng phải đi đây...

Nói xong, nàng liền vọt ra phóng mình lên mái ngói, tiếp theo sau Đinh-Phượng, Nguyên-Bình và Tra-Ngọc, mỗi người đều đề chân-khí nhảy vọt theo.

Nhìn quanh bốn phía, cảnh vắng lặng như tờ, không một dấu vết gì khả nghi là địch-thủ có mặt hay đã đi về hướng nào.

Đinh-Linh suy-nghĩ giây lát rồi bảo :

- Chúng ta hãy đi về phía Tây thử xem sao.

Tra-Ngọc lắc đầu :

— Sợ mấy người của chúng tôi lầm-lẫn, rồi làm nhọc công cho quí vị.

Đinh-Linh cười :

http://tieulun.hopto.org

— Trong đêm mờ mịt như thế nầy, có biết là kẻ địch đã ở đâu, chúng ta cứ đi thử cầu may.

Từ khi vọt lên mái ngói, nhìn xem bốn phía, Nguyên-Bình bỗng thấy trên mái ngói một ngôi nhà cách đó mấy trượng có một bóng đen vọt mình lên cao rồi hướng về phía Đông-Bắc, rồi sau đó biến mất trong đêm tối, chàng giựt mình kinh-ngạc và nghĩ thầm :

— Xem cử-động của người này, thì đó là một tay bản-lãnh phi-thường, thực ra trong giới giang-hồ những tay cao-thủ đông như cây rừng...

Tra-Ngọc cười :

— Ba Lão-độc trong Thiên-độc-cốc đã nổi tiếng trong giới giang-hồ, thuật khinh công vượt hẳn mọi người, chúng ta có theo cũng không thế nào kịp, bây giờ chuyện gấp trước mắt là chúng ta phải tìm...

Nguyên-Bình bỗng nói nho-nhỏ :

— Có người lạ đến, phải ẩn-thân cho mau.

Nói xong, chàng liền nép mình trên mái phía sau.

Tra-Ngọc và hai chị em họ Đinh cũng lật-đật nép mình, dường như Tra-Ngọc chưa tin hẳn lời của Nguyên-Bình, vì chàng nghĩ rằng không lẽ Nguyên-Bình lại có mắt tai mẫn-tiệp hơn mình, thế nên vừa nép mình chàng ta vừa ngửng đầu trong chừng tứ-phía.

Quả nhiên chàng thấy có hai bóng đen phóng mình tới như bay, chỉ trong chớp mắt mà đã tới nóc gian nhà trước mắt. Họ liếc nhìn rồi vội vàng phóng mình luôn xuống đất.

Tra-Ngọc lầm-bầm :

— Thật là tệ!

Chàng quay qua phía Nguyên-Bình nói nho-nhỏ :

— Từ huynh có vui lòng cùng đi với chúng tôi một lát không ? Đâu có lẽ Vạn-Thạnh khách điếm nầy là một chỗ chứa toàn là những tay hiểm-độc như thế hay sao ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Nếu Thiếu-Bảo chủ đi, chúng tôi xin vui lòng theo.

Tra-Ngọc quay về phía chị em họ Đinh :

— Xin nhị vị tiểu-thơ vui lòng lược trận giùm...

Nói xong, chàng liền vọt mình lên không, lơ-lửng trên lưng-chừng

giây lát như soát qua phía dưới một lượt, lại vọt mình tới thêm chừng một trượng rồi mới sa xuống đất...

Nguyên-Bình lầm-bầm khen :

— Tài-nghệ thật siêu-phàm!...

Chàng liền đề chấn-khí, cứ nằm yên trên mái ngói, rồi bỗng nhiên vọt mình lên, vượt qua một lớp nhà rồi mới hạ xuống...

★

HỒI THỨ MƯỜI CHÍN

Nguyên-Bình lại gặp lão lưng gù, lão lùn và lão ăn-mày kỳ-dị...

Chị em Đinh-Linh, Đinh-Phượng nhìn thấy thuật khinh-công tuyệt-vời của hai người, ai cũng khen và thấy rõ ràng mình không thể nào sánh kịp...

Đinh-Phượng nói nho nhỏ :

— Này chị, huyền-không thân pháp của Tra-Ngọc, tuy thật là kỳ-diệu, nhưng nếu đã có thuật khinh-công đến đức thượng-thừa, thì cũng không khó gì, riêng về thân-pháp của Từ công-tử thật là từ trước đến nay em chưa từng nghe thấy bao giờ, không biết đó là của phái nào vậy ?

Đinh-Linh lầm-bầm :

— Tài nghệ của người ấy cũng khó mà lường cho được, trong mấy ngày qua ta chú tâm dò xét, thấy có điều lạ là hằng ngày cứ thay đổi và tiến lên mãi.

Nói riêng về cuộc giao tranh với lão gù, lúc ban đầu thấy chàng ta lúi hối-rối, nhưng càng đi về khuya lại càng xuất-sắc, biến thế càng lúc lại càng kỳ-ảo, chưởng lực mỗi lúc lại càng mãnh-liệt hơn, thật trước tình-hình kỳ-lạ ấy ta không sao hiểu được. Có lẽ võ-học của chàng ta rộng lớn như biển, chúng ta phải tìm cách giữ chàng ta cho được...

Nói đến đây nàng lại trầm-ngâm trong giây lát rồi nói tiếp :

Này em, cứ theo nhận-xét của chị, thì em đã có tình cảm đậm đà với chàng ấy, nhưng xem ra chàng ta chưa hề lưu-ý gì

http://tieulun.hopto.org

đến em, chuyện đó em nên tính-toán cho kỹ, nếu lỡ ra có điều gì thì bên ngoài sẽ đàm-tiếu chúng ta.

Nghe chị nói, Đinh-Phượng bỗng đỏ mặt, nàng biện-bạch :

— Trước kia chị là người có tánh kiêu-kỳ, không bao giờ chịu kém ai, nhưng tại sao...

Nàng muốn hỏi tại sao chị bị Nguyên-Bình tát-tai đổ lửa mà không hề có một phản-ứng nào nhưng đến đây nàng thấy nói thêm không tiện cho nên nàng chỉ nhìn chị mà mỉm cười.

Định-Linh chầm rãi bảo :

— Càng ngày coi bộ ngươi càng to gan hơn trước rồi à ! Bây giờ ngươi đã dám nói đi nói lại với ta rồi, ta nói với ngươi chẳng có một ý riêng gì cả nếu ngươi không chịu nghe, sau nầy có chuyện gì xảy ra thì đừng cầu-cứu với ta...

Đinh-Phượng lật-đật nói :

— Em đâu có dám nói đi nói lại với chị bao giờ ! Chỉ vì em thấy người ấy rất tốt, tài-nghệ của chàng cũng đã đến mức vi-diệu khó lường, tánh-tình lại thành-thực, không như những kẻ xảo-trá khác.

Đinh-Linh nhăn mặt cười :

— Ta nào có nói người ấy xảo trá hồi nào đâu ? Ta xem ngươi lậm rồi đó !

Đinh-Phượng hơi đỏ mặt, nàng nhìn chị rồi hỏi :

— Chị ơi ! Em có chuyện này, không biết có nên hỏi chị hay không ?

Nhìn điệu bộ em, Đinh-Linh có phần thương mến, nàng mỉm cười :

— Chúng ta là chị em ruột thịt, đâu có gì phải e ngại, có chuyện gì thì cứ nói ra đi...

Có một điều lạ là chị em họ Đinh đều cùng một cha mẹ, nhưng tánh chất hai nàng lại rất khác nhau, Đinh-Linh thì thâm thúy, sâu-sắc, cơ trí hơn người, bên ngoài thì thùy mị đẹp đẽ nhưng bên trong lại độc hiểm, còn Đinh-Phượng thì cũng đẹp đẽ thùy mị như chị, nhưng tánh tình rất dịu hiền, cơ trí không bằng chị, bình thường lúc chị em đi đó đi đây nơi chốn giang hồ, mỗi việc Đinh-Phượng đều tuân theo lời chị răm rắp...

Đinh-Phượng suy nghĩ trong giây lát rồi nhỏng nhẻo ngả vào mình chị, hỏi :

— Nếu giả sử như người ấy mà không cùng đi với chị em chúng

ta một đường, không thuận với chúng ta, không bị chúng ta lung lạc thì chị sẽ dùng biện pháp nào để đối phó.

Đinh-Linh tỏ vẻ hơi lo lắng, rồi ngửng mặt nhìn mấy chòm sao lưa thưa trên nền trời như để suy nghĩ...

Giây lát nàng chậm rãi bảo :

— Nếu không phải bạn thì là thù, nếu người ấy không chịu để cho chúng ta lung lạc, thì chỉ có cách là hạ thủ cho xong.

Đinh-Phượng nghe nói bỗng giựt mình, nàng giả bộ cười rồi bảo :

— Hay lắm, đừng để cho người khác dùng chúng ta.

Đinh-Linh cười chua chát :

— Em à ! Em nói câu ấy có phải xuất phát tự đáy lòng không ?

Đinh-Phượng chưa kịp trả lời thì nàng đã vụt phóng mình sang nóc gian nhà phía trước.

Đinh-Phượng biết rõ chị là người mưu trí, định đâu trúng đó, nếu có tranh luận, chỉ có hại mà không ích lợi gì... bỗng đâu nàng vụt nghĩ ra... nàng toan tính :

— Từ nay ta không nên gợi lại chuyện nầy với chị ấy nữa, trước hết ta đã dò xét ý sâu-sắc của chị ấy rồi, bây giờ phải chờ lúc thuận-tiện nói khéo cho chàng đề-phòng là tốt hơn hết...

Vì nghĩ như thế nên nàng thấy yên lòng, bỗng nhiên nàng đứng phắt dậy rồi phóng mình qua mái ngói phía trước mặt.

Nàng nhìn quanh quất thấy Nguyên-Bình đang nép mình trên một cành cây to, chàng đang chú ý nhìn vào một gian nhà phía trước mặt còn Tra-Ngọc đang núp bên một chậu hoa cúc, cũng chú mục nhìn vào gian nhà nọ.

Đinh-Linh nhìn xem cảnh vật chung quanh một lượt : gian-phòng rất u-tĩnh cùng một loại với gian-phòng nàng đang ở, bên cạnh vách có một cây bạch-quả thật to, trên bàn hoa có nhiều chậu cúc đang độ nở, mùi hương bay phảng-phất...

Trong căn-phòng phía trước, dưới ánh sáng đèn lờ mờ có hai bóng người, nhìn rõ thấy đó là lão lưng gù và người lùn đã cầm cờ lịnh Bạch-Phượng triệu lão lưng gù về Lạc-dương...

Đinh-Linh lo ngại :

— Hai người này chắc có lẽ là hai lão gù và lùn mà trong giới võ lâm thường truyền tụng, nhưng trong thời gian 10 năm gần đây không bao giờ xuất đầu lộ diện trong giới giang hồ, vì thế cho nên việc anh hùng

http://tieulun.hopto.org

tập hội tại Lạc-Dương này có thể rất liên quan đến sự có mặt của hai lão này.

Nhìn bóng dáng của hai người, thấy rõ họ đang đứng nghiêm chỉnh dường như đang nghe lời truyền dạy của một người nào, nhưng vì cửa sổ đóng cho nên không nghe được bên trong họ đang nói gì.

Bỗng nhiên ánh sáng trong phòng rung rinh rồi sau đó lại mờ dần, có lẽ các người đang ở trong đều đi vào buồng trong, họ cầm đèn đi theo, và bóng của hai lão gù, lùn cũng biến mất luôn.

Trong đêm thanh vắng, bỗng nghe có tiếng kẹt cửa, hai cánh cửa của gian phòng vụt mở hoát, 4 tên đại-hán mang gươm từ phía bên trong phóng mình ra, sau cùng có hai người đi song song : đó là hai lão gù và lùn ...

Lúc đó Nguyên-Bình và Tra-Ngọc đang núp sau thân cây to và bên sân hoa, tất cả đều lật đật bình hơi thở, để chú ý theo dõi.

Bỗng nghe lão lưng gù nói :

— Này Hồ-ỏai tử, hiện nay đã có rất nhiều nhân vật trong giới võ lâm đến Lạc-dương này, xem ra có đến 8 phần 10 đều là kẻ đối thủ với ta, nhưng nếu giao tranh đường đường chính chính với nhau thì chúng ta không có gì đáng sợ, chỉ e trong giới giang hồ có rất nhiều mưu mô quỉ quyệt, không thể nào đề phòng cho xiết hết được. Tiểu chủ nhân chúng ta tuy tài nghệ tuyệt trần, nhưng đâu có thể đem chiếc thân ngàn vàng ấy ra đối diện với địch nhân được, còn Dư-bà thì hiện nay tuổi cũng đã đến 70, cũng nên để cho bà nghỉ ngơi, suy tới nghĩ lui, thì gánh nặng này phải về phần chúng ta đảm trách, còn người ấy lại tự xưng mình là môn hạ của lão chủ nhân, có trình bày được một vài môn võ công đặc biệt của phái ta, nhưng ta xem chỉ có thể tin người ấy chừng phân nửa, trong chuyến đi này sư huynh phải xem cho kỹ chỗ ở của anh ta có phải đúng như lời y đã nói hay không, nếu như đẹp, thích hợp cho tiểu-chủ-nhơn ở thì rất tốt, nhưng điều trọng yếu nhứt là phải xem coi lão ta có điều gì gian trá hay không...

Lão lùn vụt chận ngang :

— Âu-đà tử hãy nói cho mau và gọn một chút...

Nói xong, lão liền khẽ chuyển mình rồi vọt mình lên không theo thế nhứt hạc xung thiên lên cao hơn hai trượng rồi vọt mình tới xa hơn ba trượng, thuật phi thân của lão ta mau như chớp, chỉ trong chớp mắt đã biến mất trong đêm tối...

Thuật khinh công trác tuyệt ấy đã làm cho chị em họ Đinh phải giựt mình kinh sợ và cả Nguyên-Bình, Tra-Ngọc cũng phải kinh tâm...

Khi thấy lão lùn đã đi khuất, lão gù bỗng giơ tay lên phất một lượt, 4 tên đại-hán lật đật rút thanh trường kiếm trên lưng rồi dàn ra mỗi người cách nhau độ 4, 5 bước.

Bỗng lão lưng gù cười lạt rồi bảo :

— Trong đêm tối tâm như thế này mà lại được quí vị đến thăm, Âu-Đà tử tôi rất lấy làm vinh hạnh, tiếp nghinh có chậm trễ, xin các vị lượng thứ cho !

Nguyên-Bình nghĩ rằng mình và Tra-Ngọc đã bị lão gù nhìn thấy, chàng toan ra mặt, thì bỗng nhiên trên ngọn cây lại có tiếng cười lanh lảnh :

— Tốt lắm, tốt lắm ! Đã hơn 10 năm nay Đà-huynh không hề xuất hiện trong giới giang hồ, tôi tưởng Đà-huynh đã về chầu Phật hay đã ẩn tu nơi chốn thâm sơn cùng cốc nào, không ngờ hai lão gù, lùn đã từng nổi danh trong giới giang hồ 10 năm trước đây, bây giờ lại dám làm điều ti tiện, mình đã là danh thủ được tôn kính trong giới võ lâm ở Trung-Nguyên mà lại đi làm nô bộc cho người Nam-Hải... thật ra tôi rất hổ thẹn cho thanh danh của hai người.

Bị chế nhạo, lão gù chẳng những không giận mà lại còn cười xòa, tiếng cười của lão trầm trầm vang vang, như gió lạnh lùa trong hang tuyết, ai nghe qua cũng rợn người...

Cười xong, lão gù lại bảo :

— Tưởng là ai, chẳng dè lại là nhà ngươi... tốt lắm, tốt lắm, món nợ cũ nay lại có duyên gặp nhau, chúng ta cũng nên thanh toán cho xong, đêm mai, đúng canh ba, ta, Âu-Đà-tử xin chờ ngươi tại vùng gò mã hoang cách 5 dặm ở phía Bắc thành Lạc-dương này để thỉnh giáo...

Cuộc gặp gỡ quyết tử này, nếu không thấy nhau thì vẫn chờ nhau...

Người trên cây cười ha-hả rồi lẹ-làng phóng mình xuống đất đứng sừng-sững ngay trước mặt lão lưng gù.

Nguyên-Bình nhìn thấy người ấy thân-hình lùn-xủn, mặt có bao tấm lụa đen, đó chính là người đã ám-hại chị em họ Đinh vừa rồi...

Lão ta lại từ từ giơ tay gỡ tấm lụa đen trên mặt, lão liếc mắt nhìn xung-quang một lượt đoạn nói :

— Mười năm không gặp nhau, mà Đà-huynh vẫn còn nhận ra tiếng nói của ta... Đáng phục, đáng phục lắm !

http://tieulun.hopto.org

Lão gù lạnh-lùng :

— Đừng nói chi ngươi mở miệng nói nên lời, dù cho ngươi đã chết, xương tan thịt rã ta cũng nhận ra được ngươi...

Lão trên cây cười lạt :

— Hôm nay có rất đông người..., xung quanh gian phòng tiểu-chủ-nhơn của Đà-huynh có ít lắm cũng đến 10 tay cao-thủ trong giới võ-lâm...

Bỗng nghe trên nóc gian nhà phía Bắc có tiếng người cười ha hả :

— Thôi Lão độc chớ kiếm cớ để trốn cuộc ước hẹn gặp nhau, Âu-Đà tử đã nhận ra ngươi rồi, và ta, đúng canh ba đêm mai, ta sẽ đến nơi để thưởng-thức một trận giao-tranh ngoạn-mục.

Lời nói chưa dứt thì người lạ đã phóng mình đi nhanh như chớp, chỉ trong nháy mắt đã biệt dạng...

Người trên cây cũng cười lạt :

— Thôi, lão ăn mày chớ có nhiều lời, ta là Lãnh-công-Tiêu, không bao giờ nhút nhát như thế đâu, lúc ấy, như lão có hứng thì cũng nên đến để ta được hân-hạnh đón tiếp.

Lão gù bỗng xen vào :

— Thôi lão ấy đã đi xa rồi, ngày mai, đúng canh ba, nhớ nhé...

Nói đến đây lão bỗng im bặt rồi vòng tay chào khắp bốn phía :

— Đã hơn 10 năm nay, Âu-Đà-tử nầy chưa hề đặt gót đến đất Trung-Nguyên, đêm nay các vị anh-hùng đã có lòng đến đây thăm viếng, lòng tôi rất cảm-kích, nhưng vì đêm đã khuya, không dám làm bận rộn tiểu-chủ-nhơn tôi, nên không tiếp đãi quí-vị được, tôi xin tạ-tội...

Nói xong, lão đủng-đỉnh bước vào trong nhà. Bốn tên đại-hán lại khoa những thanh trường-kiếm sáng-loáng trên tay rồi rút lui dàn thành hình tứ-trụ đứng phòng thủ ngay trước cửa phòng.

Lãnh-công-tiêu nhìn thấy đôi cánh cửa phòng từ-từ khép chặt, lão ta cười lạt một tiếng đoạn quay mình, đi chầm-rãi về phía cây Bạch-quả.

Bỗng nghe Tra-Ngọc nói lớn :

— Từ-huynh coi chừng...

Tra-Ngọc vừa dứt lời, Lãnh-công-Tiêu đã lẹ làng xỉa bàn tay trái về phía Nguyên-Bình.

Liên-tiếp trong hai ngày qua, Nguyên-Bình đã thấy tận-mắt những

mưu-mô xảo-trá trong giới giang-hồ, thế nên lòng chàng rất dè-dặt, luôn luôn đề-phòng, giả-sử như Tra-Ngọc không nhắc-nhở, thì khi thấy Lãnh-công-Tiêu bước tới, chàng cũng chuẩn-bị sẵn-sàng để đối-phó.

Khi bàn tay trái của Lãnh-công-Tiêu còn cách Nguyên-Bình chừng vài tấc, chàng liền né sang một bên, vòng qua một bên gốc cây, rồi tay phải phóng ra một đòn thần-long xuất vân rất mãnh-liệt.

Từ khi được gần sư Tuệ-Không, Nguyên-Bình mặc dầu đã biết môn nội-công của mình đang tiến mãnh-liệt, nhưng chàng chưa biết được một cách rõ ràng chưởng thế của mình mạnh đến mức nào, gần đây lại nghe đối-phương đang đứng trước mặt mình là một cao-thủ trong giới võ-lâm, nên lòng Nguyên-Bình rất lo-lắng, chàng đã dùng hết sức để phóng ra ngọn đòn này.

Chưởng lực phát ra, sức ép gây nên một luồng gió ào-ạt tràn tới như những làn sóng cuộn.

Ban đầu Lãnh-công-Tiêu không hề chú ý đến Nguyên-Bình, nên lão ta tưởng rằng sẽ hạ được chàng một cách dễ-dàng với ngọn đòn ấy, dầu cho các tay võ-sư trong giới giang-hồ cũng khó mà tránh cho được, phương-chi đối-phương đang đứng trước mặt mình là một võ-lanh tiểu-tốt trong Quỉ-vương-cốc, lão ta muốn hạ lúc nào cũng được.

Nhưng sực nhớ lại lúc Nguyên-Bình từ trên mái ngói phóng-mình xuống đất, thân-pháp thật là kỳ-diệu, lão liền gia-tăng thêm tiềm-lực để cho chắc hơn. Nào ngờ Nguyên-Bình đã lẹ làng tránh khỏi ngọn đòn ấy, làm cho Lãnh-công-Tiêu phải giựt mình, lão ta lật đật để thêm khí đơn-điền để toan phóng thêm ra một đòn quyết-liệt để hạ luôn Nguyên-Bình.

Trong lúc đó thì chưởng lực của Nguyên-Bình đã ép tới cận bên mình lão ta. Lãnh-công-Tiêu là người đã từng lịch lãm trong giới giang hồ, nổi tiếng trong giới võ lâm hơn mấy mươi năm thế nên khi thấy chưởng lực của Nguyên-Bình dồn tới, lão biết ngay là tay lợi hại, lão lật đật tập trung chân khí phóng tay phải ra để đón ngọn đòn của đối phương.

Hai chưởng lực mãnh liệt va chạm nhau, không khí bị dồn ép xoáy tròn cuốn bụi mịt mù.

Trong lúc gấp rút, Lãnh-công-Tiêu chưa vận dụng kịp đầy đủ toàn lực, nên chưởng thế phát ra chỉ có được nửa phần, hai chưởng

http://tieulun.hopto.org

vừa chạm nhau, họ Lãnh không chịu đựng nổi nên phải thối lui ba bước, lão ta giựt mình hốt hoảng...

Nguyên-Bình không ngờ chưởng lực của mình lại quá mãnh liệt như thế chàng đã đánh lui được một cao thủ nổi danh trong giới võ lâm, chàng vừa mừng vừa ngạc nhiên nên đứng sửng chưa biết phải làm gì thêm.

Trong lúc đó Tra-Ngọc rất chú ý theo dõi Nguyên-Bình, trong lúc hai bên bắt đầu giao tranh là chàng ta đã vọt mình tới đứng kề bên.

Lãnh-công-Tiêu là tay có nhiều bản lãnh, nên khi nghe phía sau lưng có tiếng gió lạ, lão ta thản nhiên như không hề hay biết, nhưng đã lẹ làng phóng ra phía sau một ngọn đòn.

Mặc dầu không quay lại để nhìn nhưng ngọn chưởng của họ Lãnh phóng ra rất đúng, một sức ép mãnh liệt dồn thẳng về phía Tra-Ngọc.

Cũng là tay có nhiều kinh nghiệm, trong giới giang hồ, thế nên khi vừa phóng mình tới là Tra-Ngọc đã đề phòng, khi thấy họ Lãnh phóng ra phía sau một ngọn đòn, là chàng đã dang hai tay ra phía trước, vọt mình lên thêm năm, sáu thước để tránh chưởng lực của họ Lãnh.

Sau khi phóng ra một ngọn đòn hụt, Lãnh-công-Tiêu liền phóng mình sang phía trái chừng năm thước, trong lúc họ Lãnh tránh sang một bên, thì Tra-Ngọc đã đặt chân xuống mặt đất.

Nhìn thấy ngọn đòn đầu giữa Lãnh-công-Tiêu và Nguyên-Bình, Tra-Ngọc rất khâm-phục tài-nghệ cao-siêu của họ Từ, và đối với họ Lãnh, Tra-Ngọc có phần xem thường con người đã lừng danh trong thiên-hạ ấy.

Chàng ngẫm-nghĩ :

— Nếu ta và họ Từ hợp sức nhau, tuy chưa chắc là đã thắng hẳn lão độc ấy, nhưng thế nào cũng không thua lão ấy được.

Xem thường họ Lãnh, thế nên khi vừa đặt chân xuống đất là Tra-Ngọc đã cười lạt :

— Từ lâu nghe đại-danh lão tiền-bối, rất ân-hận là không có duyên được bái-kiến, đêm nay may được gặp mặt, thật cũng thỏa lòng khát vọng của tiểu-sinh.

Lãnh-công-Tiêu liếc đôi mắt sáng ngời nhìn qua một lượt từ đầu đến chân của Tra-Ngọc rồi cười ha hả :

— Từ lâu lão nghe Tra-tử-Thanh có con như rồng như phượng, có phải là nhà ngươi đây không ?

Tra-Ngọc cười :

— Không dám, không dám, tiểu-sinh là Tra Ngọc, trong giới giang-hồ cũng có vài người biết qua...

Bỗng nhiên từ phía trong nhà có tiếng lanh-lảnh của một nàng vọng ra.

— Trong lúc đêm khuya thanh vắng như thế này, lại đến đây để phá giấc ngủ của người khác, thật là quái lạ, nếu như ai đó mà còn lưu-luyến cứ ở mãi tại đây mà làm ồn-ào thì đừng trách ta độc-ác, cho bọn ngươi chết tất cả mà không có chỗ chôn...

Giọng nói rất xẵng, làm cho ai nấy cũng đều cảm thấy khó chịu.

Lãnh-công-Tiêu cười lạt, vừa toan trả lời, bỗng nhiên lão giựt mình nghĩ lại :

— Hiện nay trước mắt ta đang gặp hai kẻ thù-địch đáng lo ngại của Tra-gia-bảo và Qui-vương-cốc, nếu thêm lão lưng gù và nàng ấy nữa, nếu dẫu cho ta có mọc thêm hai tay đi nữa, thì sợ cũng không đương cự nổi với chúng.

Vì nghĩ như thế, cho nên lão ta rán nhịn rồi phóng mình lên mái ngói nói với lại :

— Những tay cao thủ trong giới võ-lâm hiện nay đã tụ họp tại đất Lạc-dương này để chuẩn-bị bao vây hỏi tội phái Nam-Hải của chúng bây, ta chẳng tiện tự chuyên hạ thủ trước, hãy để cho chúng ngươi sống tạm thêm vài ngày nữa... Thôi xin kiếu...

Nói xong, chẳng đợi ai trả lời, lão ta liền phóng mình biến mất trong đêm tối..

Thấy Lãnh-công-tiêu đã đi xa, Tra-Ngọc bảo nhỏ Nguyên-Bình :

— Các lão-độc trong Thiên-độc cốc, người nào cũng chẳng chịu nhịn thua ai, đêm nay lại chịu sút thế rút lui, thì chúng ta cũng chẳng nên nhúng tay vô việc này mà làm gì...

Nói xong, chàng liền khẽ níu chéo áo Nguyên-Bình rồi phóng mình lên mái ngói..

Nguyên-Bình là người rất thông minh, thế nên khi nghe lời của Tra-Ngọc, chàng biết ý riêng của họ Tra, chàng cũng lật đật phóng mình theo liền.

Hai người trở về đến cửa phòng thì đã thấy [illegible] họ Đinh

http://tieulun.hopto.org

bước ra nghinh tiếp. Tra-Ngọc đánh lửa đốt đèn, cười mà nói :

— Võ-công của Từ-huynh thật là tinh-thâm, tôi thật kính-phục mười phần, Từ-huynh đã chặn hẳn được đòn của lão-độc, mà lại làm cho lão phải xanh mặt thối lui, số người cao-thủ như thế cũng khó mà tìm được trong giới giang-hồ, đến ngày hôm nay, tôi mới được mở rộng thêm tầm mắt.

Nguyên-Bình khiêm-nhượng :

— Thiếu-bảo chủ đã lừng danh trong vùng giang-bắc, gần xa đều biết tiếng, tôi chỉ là một kẻ vô-danh tiểu-tốt, đâu dám nhận những lời khen tặng ấy...

Đinh-Phượng lại xen vào :

— Sư-huynh vừa với giao thủ với lão-độc, rồi có cảm thấy gì lạ không ?

Nguyên-Bình nghe nói giựt mình lật đật hỏi :

— Sư-muội bảo sao ?

Đinh-Linh cười :

— Bọn Tam-lão-độc, người nào cũng có ám khí độc cùng mình, sợ lão ta có dùng độc kế gì không, đâu sư huynh hãy điều hòa hơi thở và vận khí thử coi xem sao.

Nguyên-Bình liền vận-khí trong giây lát rồi lắc đầu bảo :

— Không thấy có gì lạ cả...

Đinh-Phượng cười xoà :

— Như thế chúng tôi mới yên lòng...

Đinh-Linh liếc mắt nhìn em :

— Khi nãy Thiếu-bảo-chủ vừa mới thuật đến chỗ một cuộc rối loạn đã xảy ra trong dịp đại hội anh-hùng ở Hoành-sơn, câu chuyện đang đến lúc hay quá, rồi bỗng bị lão-độc ấy đến đây phá đám, bây giờ xin Thiếu-bảo chủ vui lòng thuật tiếp, chúng tôi đã sẵn sàng cả rồi.

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Lúc tên Lão-độc Lãnh-công-Tiêu có mặt, tôi có nói một câu khéo léo, không biết hai tiểu thơ và Từ-huynh có nhớ không ?

Đinh-Linh bảo :

— Tiểu chủ nhân của Âu-Đà-tử, nếu không phải là một tay xuất chúng của phái Nam-Hải, thì đó cũng là một người có liên hệ mật thiết với phái này. Điều nầy ta có thể không lầm, có điều khó hiểu là

chuyện gì đã làm xáo động tới giới võ lâm, cho đến những tay cao thủ trong giới giang hồ từ trước đến nay ít khi chịu xuất đầu lộ diện mà bây giờ lại chịu khó đến tụ tập tại cố đô Lạc-dương này... có phải chăng theo lời tên Lão-độc đã nói, là trong cuộc này phái Trung-nguyên sẽ tiêu diệt phái Nam-Hải ?

Tra-Ngọc gật gật đầu :

— Tiểu thơ thật là sáng suốt, chỉ căn cứ qua một lời nói của Lão-độc mà đã thông hiểu cả toàn cuộc, nhưng cũng nên biết qua là lời nói ấy có một dụng ý riêng, vì hiện nay các cao-thủ của các phái đều có mặt tại đây, chưa gặp nhau để bàn-bạc thương-lượng gì cả, thì làm sao mà liên-hiệp lại, có điều cũng đáng lo ngại là sợ khó mà tìm cho được người đứng ra điều-khiển cuộc hội-họp này, trừ ra nếu có Thần-châu Nhứt-quân Diệp-Thiên-Hành đến đây thì mới có hy-vọng trao cho người ấy giữ được chức vụ điều-khiển.

Đinh-Phượng nhìn sửng Nguyên-Bình rồi như giựt mình lo sợ, nàng vụt nhảy tới gần bên chàng dịu-dàng hỏi :

— Sư-huynh có thấy gì lạ trong mình không ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Không, không sao cả...

Giọng chàng nói hơi run-run có lẽ tâm-tình chàng đang bị kích-động dữ-dội...

Tra-Ngọc khẽ nhíu đôi mày :

— Âm-mưu thâm-độc của Lão-độc không sao lường được, nếu từ-huynh có thấy gì lạ, xin chớ dấu chúng tôi...

Nguyên-Bình khẽ lắc đầu :

— Xin đa-tạ thạnh-tình của Tra-huynh, thật tình tôi không có sao cả...

Đinh-Linh liếc xéo rồi cười :

— Sư-huynh của tôi có tật hay run-en, xin Thiếu-bảo-chủ đừng lo ngại...

Tuy lòng Tra-Ngọc có hơi hoài-nghi, nhưng thấy không tiện hỏi thêm... giây lát chàng ta lại nói tiếp :

— Thực ra các anh hùng mà đến đất Lạc-dương này, đó là chuyện không có sắp đặt trước, nói cho rõ ra cũng chỉ vì tư lợi nên đến mà thôi...

Đinh-Phượng lấy làm lạ :

http://tieulun.hopto.org

— Vì tư lợi mà đến đây ? Bộ người nào có một món bảo vật nào thật là quí giá hay sao cà ?

Tra-Ngọc khẽ lắc đầu :

— Nếu như quả thật có nhiều ngọc ngà châu báu quí giá, thì bọn lão-độc ở Thiên-độc-cốc chẳng đến đây làm gì, và cả tôi, tôi có cần gì phải đi đến cả 1000 dặm để đến vùng Trung-Nguyên này mà làm gì ?

Nguyên-Bình hỏi thêm :

— Thế thì đây chắc là một báu-vật lạ của giới võ-lâm, hoặc là bảo-kiếm, sách quyền-kinh, thế cho nên mới hấp-dẫn được nhiều nhân-vật như thế ấy.

Tra-Ngọc gật gật đầu :

— Tử-huynh đoán trúng đó, hiện nay trong giới giang-hồ tuy có chia ra nhiều môn-phái, mỗi môn đều có điều đặc-biệt của mình, nhưng kể về phần tinh vi, huyền diệu thì phải là phái Thiếu-Lâm, nhưng tiếc thay bậc chân tài rất khó kiếm, ở Thiếu-Lâm tự tuy có những pho quyền-kinh quí báu nhứt trên đời này, và thêm 72 môn tuyệt-kỷ, nhưng chưa từng có người nào, trong một thời gian lối vài mươi năm, có thể thông được các môn tuyệt-học, vì rừng võ-lâm, rộng rãi không bờ bến, sự sống của con người có hạn, nếu đem cái sinh-mạng hữu hạn này, để theo cái học võ-công vô hạn kia, thì đó là một việc không sao làm được.

Sơ lược qua môn võ-học có thể chia làm 2 môn : Nội và Ngoại gia, Nội gia thì chú trọng luyện-khí, Ngoại gia thì chuyên về luyện lực... nhưng xét cho kỹ trên thực-tế thì cũng khó mà phân cho được ranh-giới giữa hai môn Nội và Ngoại.

Các môn phái lại có những phép truyền-thọ khác nhau, rồi kết quả cũng sai biệt nhau, nhưng ai ai cũng phải đều công-nhận rằng phái Thiếu-Lâm là tác-tuyệt hơn cả, phần nửa, họ đã gầy dựng rất lâu đời, các loại võ-học đều được hoàn-chỉnh, việc truyền-thọ được nhứt-trí nhưng cũng vì đó mà có một vài khuyết-điểm, vì thống-nhứt từ trên xuống dưới và bằng một phương-pháp, các thế võ cứ truyền nhau từ đời này sang đời nọ cho nên thiếu tinh-thần biến-hóa linh-hoạt. Cũng vì thế mà có phần vững chãi, nhưng thiếu phần nhẹ nhàng biến-hóa.

Trong Thiếu-Lâm tự có những pho sách quí-báu nhứt về võ-học, từ thiên cổ cho đến nay chưa từng có, trong giới võ-lâm ai cũng công nhận đó là những pho sách mẫu mực cho môn võ-lâm, đó là những

điều mà Tử-huynh và hai tiểu-thơ đều biết rõ, và kể đó là pho Đạt-Ma Kinh » lưu truyền từ cả ngàn năm nay, trong vòng mấy trăm năm nay pho sách ấy đã làm cho giới võ-lâm ai cũng thèm khát, có nhiều tay giang-hồ định đến « mượn tạm » nhưng chưa có một ai rớ tay tới được, một là chỗ chứa pho sách ấy rất kín đáo khó tìm, trừ ra một vài người trưởng-lão có địa-vị trong Thiếu-Lâm tự, ngoài ra các tăng-lữ không một ai biết pho-kinh ấy đã để chỗ nào, một phần nửa số tăng-lữ trong chùa rất đông, võ-công của họ mỗi người một vẻ, người nào cũng có một tuyệt-kỷ riêng cho mình, nếu như giao-tranh từng người một thì chưa chắc họ hơn ai, nhưng nếu phối-hợp tất cả những người có từng tuyệt-kỷ ấy lại thì rất mãnh-liệt vô cùng.

Trong mấy trăm năm nay đã có biết bao nhiêu người tài-hoa trác tuyệt, mà cũng vì toan đi « mượn tạm » pho Đạt-Ma kinh ấy nên phải bị đánh bại hay bị bỏ mạng tại Thiếu-Lâm tự.

Tra-Ngọc vừa nói đến đây, bỗng nghe phía ngoài song cửa có tiếng cười ha hả :

— Hay lắm ! hay lắm ! Thiếu-bảo-chủ còn trẻ tuổi, nhưng kiến-thức lại không trẻ, lão phu khá khen cho Tra-tử-Thanh đã khéo sanh con qui !

Tra-Ngọc vụt đứng dậy, day mặt về phía song cửa xá dài :

— Lão tiền-bối đã đến, cháu đã đợi lâu lắm rồi...

Nghe tiếng cười sắc mặt của Đinh-Linh, Đinh-Phượng hơi thay đổi, hai nàng lật đật đứng dậy, liếc mắt nhìn Nguyên-Bình rồi cùng nhau đi ra phía song cửa.

Lúc bấy giờ trong phòng lại thêm được một người : đó là một lão già gầy gầy, cao cao, mình mặc đạo-bào, tay cầm phất trần, trên lưng mang trường kiếm...

Nguyên-Bình nhìn kỹ thấy rõ ràng đó là người đã tìm chị em Đinh-Linh, Đinh-Phượng lúc trước tại Yến-sư : chàng còn nhớ rõ lúc nằm mọp trong bụi sậy với Đinh-Phượng chàng đã nghe nàng giới thiệu người ấy là Sách-hồn vũ-sĩ Đinh-diệm-Sơn.

Nhìn con người ấy trong lòng Nguyên-Bình thấy hơi hồi-hộp...

☆

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ HAI MƯƠI

Nguyên-Bình rời Đinh-Linh, Đinh-Phượng

Trước tiên Đinh-diệm-Sơn đã liếc đôi mắt sáng như sao sa nhìn Đinh-Linh, Đinh-Phượng, rồi chẳm rãi nhìn sang Tra-Ngọc và sau cùng nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình.

Chàng thấy đôi nhãn thần của ông ta như điện chớp, như nhìn thẳng vào tâm-can, phế-phủ của người đang đứng trước mặt, nên trong lòng chàng hơi hồi hộp. Chàng nghĩ thầm :

- Người này sắc mặt bình tĩnh và lạnh lùng quá, cũng khó mà hiểu cho được lão ta đang vui hay buồn, ta nên đề phòng trước là hay hơn.

Vì nghĩ như thế cho nên Nguyên-Bình đề sẵn chân khí và chuẩn bị sẵn sàng, nếu đối phương có giở trò gì là chàng đối phó được ngay...

Vì mấy ngày qua chàng đã được nhìn những âm mưu quỉ quyệt trong giới giang hồ, nên chàng rất dè dặt và cẩn thận đề phòng luôn luôn.

Tuy hai nàng họ Đinh thấy sắc mặt của chú không được vui cho lắm, nhưng hai nàng cũng không dám nói gì, chỉ rán cắn răng mà chịu đựng. Đinh-Linh là người thông minh cơ-trí, nhưng trong lúc này cũng chưa tìm được một biện-pháp nào cho thỏa-đáng để xử-trí trong tình-hình gay-go căng-thẳng này.

Hai nàng đã biết rõ tánh của Tam-thúc-phụ mình, khó mà biết cho được ông đang vui hay buồn, tánh ông cũng rất hiểm độc, dễ hạ-thủ giết người. Nếu không vừa ý kẻ nào là ông ta giết ngay, một điều rắc-rối hơn nữa, Nguyên-Bình lại là người có tánh kiêu-kỳ, thế nên sau khi Đinh-diệm-Sơn vào phòng, hai nàng Đinh và Tra-Ngọc đều đứng dậy thi-lễ, chỉ có Nguyên-Bình đứng sừng-sững mà nhìn.

Thấy tình-hình gay-go Đinh-Phượng liền nắm chéo áo của chị, nhưng lại thấy chị không tỏ ra ý gì, thực ra lúc đó Đinh-Linh cũng lo ngại lắm, nhưng chưa tìm được một biện-pháp vào để giải-quyết cho thỏa-đáng.

Bỗng nhiên Đinh-diệm-Sơn cười lanh lảnh, hai em họ Đinh biết thúc-phụ mình sắp hạ-thủ, trong lúc nguy-cấp, hai nàng vụt kêu lên :

— Thúc phụ !

Trước tình-hình khó khăn ấy, Tra-Ngọc rất buồn rầu, mặc dầu chàng là người có nhiều cơ-trí nhưng cũng chẳng biết phải tính như thế nào.

Đinh-diệm-Sơn bỗng nhíu đôi mày rậm, liếc mắt nhìn chị em họ Đinh rồi quay lại hỏi Tra-Ngọc :

— Ở Tra-gia-bảo chỉ có một người đến đây sao ?

Tra-Ngọc nghiêng-mình đáp :

— Vì gia-phụ còn đang bận việc nhà nên sai cháu và vài người đến đây mà thôi.

Đinh-diệm-Sơn mỉm cười :

— Trong giới lục-lâm giang-hồ miền Giang-Bắc, thường nghe nhắc đến tên ngươi, không ngờ người còn trẻ quá mà nổi tiếng trong giới võ-lâm như thế.

Tra-Ngọc cung-kính thưa :

— Cháu rất chậm-chạp và kém thông-minh, không được 1 phần muôn một của gia-phụ, chưa xứng đáng với lời khen của lão tiền-bối trong chuyến này, gắng-gượng lãnh trách-nhiệm nặng-nề, trong lòng lo lắng mãi, xin lão tiền-bối chỉ bảo cho...

Đinh-diệm-Sơn cười :

— Chuyện này rất quan-trọng, những tay cao-thủ trong giới giang-hồ đều có mặt đề tham dự cuộc phân-tranh này, lại nữa có 2 lão gù và lùn đến đây hộ-trợ, tài-nghệ của hai lão ấy bổi-bổ cho nhau, một nhu, một cương, ai cũng đạt đến mức tuyệt-đỉnh, nếu như giao-tranh từng người thì không thấy rõ uy-thế của họ, nhưng nếu phối-hợp hai người lại, nhu-cương hộ-trợ nhau, uy-thế mãnh-liệt vô-cùng, như thế thì việc giành quyền « kinh » ấy không phải dễ đâu...

Và nếu như ta đã cầm được trong tay rồi, thì các cao thủ có mặt tại đây, cũng không khoanh tay đứng nhìn, thế nào họ cũng phải tìm cách giựt lại, lúc ấy thì kẻ nào cầm được cuốn kinh trong tay sẽ là tấm bia cho mọi người nhắm vào...

Tra-Ngọc thưa :

— Lão tiền-bối là người cao kiến, làm cho cháu được hiểu rõ thêm chuyện ấy, nhưng cháu cũng xin hỏi lão tiền bối thêm, người đã có định trước như thế nào chưa ? Cháu xin sẵn sàng chờ lịnh đề ra sức... Qui-vương-cốc và Tra-gia-bảo giao thiệp rất thân mật với nhau, thì cháu phải tận tâm với lão tiền bối...

http://tieulun.hopto.org

Nghe lời Tra-Ngọc, hai chị em họ Đinh ngẫm nghĩ :

— Chàng này tuổi còn trẻ, nhưng tiếng tâm đã vang dậy vùng giang-Bắc, điều đó chẳng là phải chuyện ngẫu nhiên... chàng ta tính toán đâu đó rất kỹ lưỡng, thật là đáng phục, coi chừng người già-dặn như thúc phụ ta, không khéo mà bị tay chàng này...

Bỗng nghe Đinh-diệm-Sơn cười ha hả :

— Nghĩ về chuyện ấy à ? Liên tiếp trong mấy ngày đêm ta đề tâm tư lo nghĩ về việc ấy, nhưng...

Đến đây lão bỗng ngừng như để suy nghĩ rồi lại nói tiếp :

— Nhưng chỉ vì chuyện ấy rất quan trọng xin miễn cho lão phu khỏi đề-cập đến điều đó.

Nguyên-Bình nghe Đinh-diệm-Sơn chỉ nói những lời phơn phớt, không có chi là xác định, chàng ngẫm nghĩ :

— Lão già nầy thật là tay có nhiều thủ đoạn qui-quyệt.

Bỗng nghe Tra-Ngọc thưa :

— Cháu đã nghĩ được một kế, nhưng không biết có dùng được hay không...

Đinh-diệm-Sơn tỏ vẻ lo lắng :

— À cháu đã tìm ra được kế giành bộ kinh ấy rồi à ? Cháu có thể nói cho lão phu nghe được không ?

Vụt nhớ đến chuyện mình toan giấu diếm kế riêng của mình lão ta hơi ngượng nghịu...

Tra-Ngọc thưa :

— Lão tiền-bối đã có lòng hỏi đến, cháu không bao giờ dám giấu điều gì, nhưng nếu nói ra sợ e tay vách mạch rừng...

Nói xong, chàng ta liền bước đến cạnh bàn, giơ tay mặt chấm vào nước trà, viết lên mặt bàn mấy chữ, Đinh-diệm-Sơn xem qua cười ha hả :

— Hay lắm, hay lắm, tuổi còn trẻ mà sâu sắc được như thế, ý ấy cũng giống như ta...»

Đinh-Linh cũng ngảnh đầu nhìn lên mặt bàn, thấy mấy chữ : « gây ra cuộc tàn sát rồi giữ vai ngư ông...

Nàng bỗng nghiêm sắc mặt bảo :

— Mưu lược tuy hay, nhưng sợ không thi hành được...

Tra-Ngọc gượng cười :

— Từ lâu nghe tiếng tiều thơ cơ trí hơn người, chắc tiều thơ cũng đã có mưu gì hay, xin cho lĩnh giáo...

Đinh-diệm-Sơn khẽ nhíu mày :

— Ngươi có kế gì hay hơn à ?

Đinh-Linh lắc đầu :

— Tuy chưa có mưu kế gì, nhưng nghĩ rằng mưu của Tra-thiếu-Bảo rất khó mà thi hành...

Tra-Ngọc hỏi liền :

— Tại sao khó thi-hành ?

Đinh-Linh chầm rãi :

— Thiếu-bảo-chủ cũng đã từng nói, trong kỳ đại-hội ở Lạc-dương này, đa số đều là những người có tên-tuổi trong giới giang-hồ. Nếu đã là người có tên tuổi thì tất nhiên họ có nhiều mưu-trí, ta làm sao gây nên một cuộc tàn sát giữa những người ấy một cách dễ dàng cho được để rồi sau cùng nhảy ra thủ-lợi ?

Tra-Ngọc gật đầu lia-lịa :

— Đúng lắm, đúng lắm...

Đinh-Linh lại nói tiếp :

— Vừa rồi, giữa cuộc giao-tranh của Âu-Đà tử và Lãnh-công-Tiêu đó không phải là một cuộc mở đầu cho họ tàn-sát nhau đâu. Mà đó chỉ là để thanh-toán một oán-cừu cũ, ta không thể nào nương cơ hội đó mở rộng cuộc giao-tranh...

Chúng ta cũng có thể dùng cách trợ kẻ yếu để diệt kẻ mạnh rồi sau cùng quay lại thanh toán bọn yếu hơn ta để thủ lợi, nhưng kế ấy chỉ gạt được những kẻ còn non yếu, chớ đối với những tay lão luyện trong giới giang hồ thì cũng khó mà thi hành cho được, và biết đâu chừng ấy ta sẽ bị họ quay lại nhắm ta làm đích để tấn công...

Tra-Ngọc khen dồi :

— Tiều thơ thật là cao-minh, bây giờ tôi mới thấy rõ ràng vấn-đề ấy. Tiều thơ nổi tiếng là người cơ-trí, quả nhiên danh bất hư-truyền.

Đinh-Linh mỉm cười :

— Thiếu-Bảo-chủ khách-khí quá ! Tôi chỉ nói mưu ấy khó thi-hành, nhưng chưa biết kế gì hay hơn, chưa xứng đáng với lời khen của Thiếu-bảo đâu.

http://tieulun.hopto.org

Tra-Ngọc cười :

— Tiểu-thơ chớ nhún-nhường, quả thật tôi không bằng đâu.

Đinh-diệm-Sơn nhếch mép :

— Chuyện ấy cũng khó mà tính lắm... ta không nên hấp-tấp, thôi đợi đến mai hãy bàn cho kỹ.

Tra-Ngọc nghe nói, biết ý lão Đinh muốn cho khách đi về, nên chàng ta ra bộ như ngẫm-nghĩ trong giây lát rồi bảo :

— Đã canh-tư rồi, tiểu-sinh không dám phiền-nhiễu quý-vị, xin cho phép tôi rút lui, ngày mai sẽ đến thỉnh-giáo thêm.

Nói xong, chàng liền cúi mình vái chào Đinh-diệm-Sơn, đoạn quay mình bước ra ngoài.

Đinh-diệm-Sơn cười ha-hả :

— Thiếu-bảo-chủ về... xin thứ cho lão lỗi không tiễn đưa.

Tra-Ngọc quay lại vòng tay thưa :

— Không dám...

Nói xong chàng liền phóng mình biến mất trong đêm tối.

Thấy Tra-Ngọc đã đi rồi, Đinh-diệm-Sơn bỗng nghiêm sắc mặt nhìn Nguyên-Bình :

— Ngươi là ai ?

Vừa nói lão ta vừa bước thẳng đến trước mặt Nguyên-Bình.

Đinh-Linh biết rõ tánh tình của chú mình, hễ hạ-thủ là giết người, thế nên nàng lật-đật bước tới hai bước, cản trước mặc Nguyên-Bình và bảo :

— Thúc phụ...

Đinh-diệm-Sơn nổi giận :

— Dang ra... chị em bây thật là to gan !

Đinh-Linh lật đật nói :

— Xin thúc-phụ bớt giận, để cháu thưa việc này.

Đinh-diệm-Sơn cười nham hiểm, rồi bỗng nhiên quay mình, phóng ra một ngọn chưởng về phía Nguyên-Bình.

Lúc bấy giờ Nguyên-Bình không thể nhẫn-nhịn được nữa, nhưng thấy được lòng của Đinh-Linh chàng rán dằn bớt cơn giận, khi thấy Diệm-Sơn phát ra một ngọn đòn, chàng liền để chân-khí sửa-soạn đối phó, bỗng nhiên Đinh-Phượng vụt bước tới la lên :

— Thúc phụ...

Rồi nàng bước ra chặn ngang chưởng thế của Diệm-Sơn..

Đinh-diệm-Sơn đã phóng ra một ngọn đòn thật mãnh-liệt, lão ta định đánh bẹp Nguyên-Bình, nhưng ông không ngờ Đinh-Phượng lại lăn mình vào để cứu người lạ, nên ông không thể nào thu lại cho kịp...

Bị trúng ngọn đòn của Diệm-Sơn, Đinh-Phượng la lên một tiếng lớn...

Tuy là người độc-ác, nhưng dù sao Diệm-Sơn cũng không nỡ giết đứa cháu thương yêu của mình, thế nên lão ngừng tay lại..

Trong lúc thu hồi ngọn chưởng, bỗng nhiên Diệm-Sơn thấy một chưởng-lực vô cùng mãnh-liệt dồn ép tới, lão ta giật mình, liền cắn răng, phóng liền ra một ngọn đòn.

Lúc ấy Đinh-Phượng đang đứng giữa Diệm-Sơn và Nguyên-Bình, nàng đứng che cho Nguyên-Bình, thế nên một ngọn chưởng của Diệm-Sơn đánh thẳng ngay vào mình Đinh-Phượng.

Trong lúc gấp rút, Nguyên-Bình phải đối phó theo bản năng tự-vệ, khi thấy Diệm-Sơn phóng ra ngọn đòn, chàng liền để chân khí để đánh trả, nhưng chừng thấy Đinh-Phượng chen đứng trước mặt mình thì đã trễ, không sao thu lại kịp...

Qua hai ngọn đòn, Đinh-Phượng rớm nước mắt quì xuống trước mặt Diệm-Sơn.

Lão ta liếc mắt nhìn Đinh-Phượng mấy lượt, thấy nàng vẫn như thường sau ngọn đòn mãnh-liệt của mình, lão rất ngạc nhiên :

— Cháu có sao không ?

Nghe chú hỏi nàng lật-đật đáp :

— Cháu vẫn không sao cả...

Đinh-diệm-Sơn khẽ nhíu mày quay sang nhìn Đinh-Linh.

Đinh-Linh mấp-máy đôi môi :

— Tôi và em Phượng bị Lão-độc trong Thiên-độc cốc điểm huyệt đều nhờ Từ-huynh đây giải cứu...

Đinh-diệm-Sơn tỏ vẻ ngạc nhiên :

— Cháu bảo sao ? Lão-độc tài nghệ như thế mà thằng ấy chống cự nổi à ?

Đinh-Linh nói thêm :

— Cháu nào dám dối thúc-phụ, quả thật người ấy đã cứu chị em con...

Đinh-Phượng ra dáng nhỏng-nhẻo :

http://tieulun.hopto.org

— Nếu không có người ấy cứu, chưa chắc là thúc phụ được gặp mặt Phượng này và chị Linh.

Diệm-Sơn nghe hai chị em quả-quyết lão ta tin được nửa phần, lão ta thở khì rồi quay qua nhìn Từ-nguyên-Bình giây lát lão lại ra lịnh.

— Hãy lột chiếc mặt giả ra !

Nguyên-Bình cười lạt, quay mình bước tránh Đinh-Phượng rồi lạnh lùng bước ra ngoài.

Đinh-diệm-Sơn lật-đật xỉa tay phải ra trước lẹ-làng như chớp toan chụp lấy vai trái của Nguyên-Bình và hét lớn :

Nhà ngươi định chạy à ! Không dễ-dàng như ngươi tưởng đâu...

Nguyên-Bình khẽ lách mình, tay trái dùng thế thôi-song bế-nguyệt gạt lấy tay phải của Diệm-Sơn, rồi nói luôn :

— Đừng trông gặp ta nữa.

Diệm-Sơn thấy thế gạt của Nguyên-Bình vừa mau lẹ như chớp, vừa chụp ngay vào huyệt mạch-môn của mình, lão ta giựt mình vội rút ngay tay lại, tài-nghệ của lão cũng đã đến mức siêu đẳng, nên Nguyên-Bình, mặc dầu đã phản-công lẹ như chớp, cũng vẫn không đánh trúng được lão.

Sự-việc đã xảy ra quá mau lẹ, Đinh-Linh chỉ kêu lên được một tiếng :

— Thúc-phụ...

Rồi cũng trong lúc ấy, bên tay trái lão cầm phất-trần vụt thẳng tới...

Nguyên-Bình vẫn đứng vững một chỗ, đôi chân như hai cột trụ, chàng chỉ se sẻ lật mình ra phía sau, để tránh phất-trần, rồi tay mặt phóng ra một quyền thật mạnh ngay vào ngực Đinh-diệm-Sơn.

Một sức ép ngàn cân dồn tới, Diệm-Sơn hự một tiếng rồi dùng tay trái chặn ngang ngực để đỡ đòn.

Vì nghe Nguyên-Bình đã từng giao tranh với Lão-độc, Lãnh-công tiêu, trong lòng lão tuy bán tín bán nghi, nhưng lão cũng dè-dặt cẩn-thận, dùng tới 7 phần 10 sức của mình để chịu ngọn đòn của Nguyên-Bình.

Hai chưởng lực va chạm nhau, Diệm-Sơn thấy cánh tay mặt mình tê rần, thân-thể của lão hơi lung lay, như đứng không vững, lòng lão hơi sợ-hãi..

Nương cơ-hội đối-phương còn hoang-mang, Nguyên-Bình liền vọt ra ngoài cửa...

Đinh-diệm-Sơn thấy thân-pháp của Nguyên-Bình vừa mau vừa mãnh-liệt, dường như trong cuộc va chạm vừa qua, chàng ta vẫn không bị hề-hấn gì cả, lão rất lấy làm kinh-ngạc...

Diệm-Sơn nhìn lại, thấy hai chị-em họ Đinh đang khẽ nhíu mày nhìn sửng ra phía cửa, bất giác lão ta thở dài...

Đinh-Linh than :

— Thúc-phụ bức cho người ấy đi, thật cũng chẳng khác nào mở chuồng thả cọp, nếu người ấy bị kẻ khác lợi dụng, lung lạc, chẳng những chúng ta thiếu một người giúp sức, mà không chừng còn tạo ra một kẻ địch nguy-hiểm...

Đinh-diệm-Sơn định trách mắng hai cháu một trận nên thân, nhưng nào ngờ tại bị Đinh-Linh mở miệng trước làm cho lão ta không nói gì được đành phải lặng im.

Đinh-Phượng được thế, lật đật bồi thêm một đòn :

— Thúc-phụ làm cho người ấy đi, làm phí biết bao tâm-huyết của chị Đinh-Linh, và cũng ảnh-hưởng rất lớn cho công việc giành lấy quyển kinh quí-báo sau này.

Bị hai đứa cháu phiền-trách một lượt Đinh-diệm-Sơn thấy khó chịu, lão khẽ nhíu mày rồi lạnh-lùng bảo :

— Bọn ngươi làm sao mà quen với người ấy ? Tại làm sao mà nó lại cứu được hai ngươi ?

Đinh-Phượng nghe hỏi, nàng hơi bối-rối, nhưng Đinh-Linh lại bình-tĩnh mỉm cười :

— Tôi và em Phượng cũng hơi gan dạ, nhưng không bao giờ dám trái giới-luật của Qui-vương-cốc. Người ấy chẳng những tài-nghệ đã cao cường, mà lại còn làm chủ thanh Diệt-tình-kiếm nổi tiếng trong giới võ-lâm...

Đinh-diệm-Sơn kinh-ngạc hỏi dồn :

— Cháu nói gì ? Thanh Diệt-tình-kiếm à ? Hừ... Tại sao hai cháu không nói sớm cho chú biết chuyện ấy ?

Nói xong, lão bước thoăn-thoắt ra phía cửa...

Đinh-Linh lật-đật cản :

— Thúc-phụ hãy chậm-chậm, chẳng những chàng ta đã đi xa rồi, nhưng nếu thúc-phụ có theo kịp cũng chưa chắc là thắng được chàng ta, chuyện này phải tính-toán kỹ-lưỡng, không nên hấp-tấp dùng sức mạnh.

http://tieulun.hopto.org

Đinh-diệm-Sơn bỗng nhớ đến cuộc giao-tranh vừa qua, cánh tay lão bị tê rần, lòng lão hơi do-dự, lão quay đầu lại nhìn Đinh-Linh rồi hỏi :

— Thiệt tài-nghệ của ta không hơn nổi thằng ấy hay sao ?

Đinh-Linh cung-kính đáp :

— Cháu thấy thúc-phụ khó thắng người ấy, và nếu như đánh mà không kết quả thì chẳng khác đập cỏ làm cho rắn nhát, chi bằng tạm thời hãy để cho người ấy đi. về chuyện chàng ta có thanh Diệt-tình-kiếm chỉ có chị em cháu biết mà thôi, ngoài ra bên ngoài không một ai hay, thế nên chuyện này cũng không lấy gì làm gấp, chậm-chậm tính-toán kỹ cang biết đâu tính một lần rồi sẽ thành-công...

Trong Qui-vương-cốc, Đinh-Linh là người được nổi tiếng đa-mưu túc-trí. Nếu gặp chuyện gì lớn-lao hay khó-khăn thế nào cũng phải có mặt nàng để bàn tính. Mà cơ mưu của nàng, định đâu trúng đó, làm cho môn-đệ trong Qui-vương-cốc ai cũng tin-tưởng, mà cho đến Tam-lão ở đây, ai cũng rất tin yêu nàng...

Đinh-diệm-Sơn đang nóng giận bừng bừng, bỗng nghe nàng Đinh-Linh nói, lão ta thấy dịu xuống cho nên bỏ ý rượt theo Nguyên-Bình.

* *

Từ khi Nguyên-Bình vọt ra ngoài, chàng nhắm hướng Tây mà đi thẳng, lòng chàng đang giận dữ, chàng phi-thân thật mau, nên chỉ trong giây lát là đã ra khỏi thành.

Trong đêm tối lờ mờ, gió lạnh lùa trên các cánh đồng nghe vi-vu lành-lạnh... Được hưởng cơn gió mát, lòng Nguyên-Bình thấy nhẹ-nhàng, bỗng nhiên chàng nhớ đến chiếc bao gươm của sư Tuệ-Không trao cho, ngày nay vẫn còn nằm trong tay Kim-Lão-quái, mà chàng vẫn chưa có kế gì để lấy lại được. Bây giờ chàng lại giận mà bỏ đi, thì chỉ còn cậy có sức mình để tìm lại chiếc bao gươm, việc ấy rất khó-khăn, sợ có thể không làm được...

Mà Kim-Lão quái là người như thế nào ?

Từ trước đến nay, chàng chưa hề gặp mặt lão ta, biết đâu nay mà gặp mặt nhau, chàng lại không nhận ra, thì cũng là một điều đáng tiếc...

Nghĩ đến đây, chàng thấy mình bỏ đi là thất sách. Chàng ăn-năn vô-cùng.

Nhưng Nguyên-Bình có tánh ngạo-nghễ kiêu kỳ, chàng nguyện

không bao giờ trở lại Vạn-Thạnh khách điếm tìm chị em họ Đinh để hỏi hình-dạng thần-thái của Kim-Lão quái, nhưng chàng cũng nguyện không chịu để cho chiếc bao gươm của sư Tuệ-Không nằm trong tay kẻ khác... Trong lúc hoang-mang không chủ định ấy, chàng cứ phóng mình đi thẳng tới.

Bỗng nhiên chàng nghe phía sau lưng có tiếng người gọi :

— Đêm tối tăm như thế này mà Từ-huynh cũng thích đi hóng mát ngoài đồng trống sao ?

Lúc ấy Nguyên-Bình đang mãi mê suy-nghĩ về chiếc bao gươm, nên khi nghe gọi bất thình-lình, chàng không nhận ra là tiếng của ai, chàng lật-đật đề-phòng, quay phắt mình ra phía sau, một tay che ngực, một tay sẵn sàng để tấn-công, rồi nhìn coi người gọi mình là ai.

Cách chàng hơn một trượng, trong bóng đêm dày đặc, Nguyên-Bình thấy một người đứng sừng sững, mặc áo dài, tà áo bay lất phất dưới cơn gió lành lạnh của đêm khuya : rõ ràng là Thiếu-Bảo chủ Tra-Ngọc !

Nguyên-Bình mỉm miệng cười hỏi :

— Tra-huynh cũng vẫn chưa về phòng nghỉ ngơi sao ?

Tra-Ngọc cũng cười :

— Lòng thấy vui vui nên tiểu đệ định thả rong chơi một chặp nào ngờ gặp cảnh đẹp thích thú ban đêm nên đi lần tới mãi rồi đến đây, ai dè lại gặp Từ-huynh.

Chúng ta vừa mới chia tay nhau tại khách điếm, bây giờ gặp nhau bất thình lình giữa cảnh đồng không mông quạnh này thật là đúng với câu « Nhân-sinh hà xứ bất tương phùng... » hễ có duyên là nhứt định phải gặp nhau bất câu là ở đâu phải không Từ-huynh ?

Nói xong, Tra-Ngọc cười ha hả rồi đi thẳng về phía Nguyên-Bình...

Trong mấy ngày qua, Nguyên-Bình thấy tận mắt những mưu-mô thâm-độc của Qui-vương-cốc và Thiên-độc-cốc, bất giác chàng nhớ đến câu Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-bảo, chàng bỗng chán ghét những người được nêu trong câu ấy vô-cùng.

Nguyên-Bình là người không có một kinh-nghiệm nào trong giới-giang-hồ, nên khi trong lòng có thành-kiến, là lộ liền ra sắc mặt, ra lời nói, thế nên khi thấy Tra-Ngọc bước đến, chàng lạnh-lùng đáp :

— Tra-huynh nói như thế, có phải thật như vậy hay không ? Tiểu-đệ có chuyện gấp, xin Tra-huynh thứ-lỗi cho vì không có rảnh để cùng nhau đi ngoạn cảnh đêm này !

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, chàng liền quay mặt đi liền.

Từ thuở nhỏ, Tra-Ngọc nhờ cha dạy-dỗ, dìu-dắt, cho nên tuổi chưa đến đôi mươi là đã nổi danh nơi vùng Giang-Bắc, ngày thường ai ai cũng phục-tùng chàng, chàng cũng chưa từng nghe ai nói với chàng những lời khinh-dễ như thế, nên Tra-Ngọc chỉ đứng sững, tiến thối lưỡng nan...

Nhưng chàng là người bình-tĩnh sâu-sắc nên tuy bị những lời khinh-dễ như thế, chàng vẫn nhẫn-nhịn được.

Tra-Ngọc đứng nhìn Nguyên-Bình phóng mình đi như tên bay, chỉ trong giây lát mà bóng họ Từ đã biến mất trong đêm tối, lúc đó Tra-Ngọc mới cười lạt một tiếng rồi quay mình trở về...

***

Nguyên-Bình phóng mình đi một mạch đến 5, 6 dặm rồi mới dừng chơn. Chàng quay đầu ra phía sau nhìn, khi không thấy hình bóng Tra-Ngọc đâu nữa, chàng mới đi chầm chậm.

Nguyên-Bình từ nhỏ đến lớn đã sống một đời sống cô-độc và đau-khổ, không có chỗ nương-tựa, và cũng không một quê-hương xứ sở nào nhứt định. Trong lòng, chàng chỉ vương-vấn có hai điều quan-trọng: một là phải làm sao lấy lại cho được chiếc bao gươm, sớm chừng nào tốt chừng ấy, để khỏi phải hệ-lụy đến thanh-danh của Tuệ-Không đại-sư, hai là tìm cho được một chỗ thanh-tịnh để luyện thành cho xong các môn võ-công của sư Tuệ-Không đã truyền-thọ cho, rồi sau đó mới tìm ra nguyên-nhân cái chết của cha mẹ, rửa cho được mối oan-cừu...

Trước mắt, chuyện các anh hùng cao thủ trong thiên hạ hội họp lại, tuy có làm cho nhơn tâm giới võ lâm xao xuyến, nhưng đối với Nguyên-Bình, chàng thấy không có hệ gì. Hiện nay, chuyện quan trọng hơn hết là phải tìm cho được tung tích của Kim-lão quái, bắt lão phải trả chiếc bao gươm...

Vừa đi chàng vừa suy nghĩ, nhưng vẫn không sao tìm được một mưu kế gì cho thích đáng.

Bỗng nhiên chàng nghe một tiếng sủa lớn, tiếp theo sau có một luồng gió mạnh thổi tạt ngay chàng...

Nguyên-Bình ngửng đầu lên nhìn, lúc đó trời đã lờ mờ sáng, từ phương đông mây đỏ đã đâm ngang, mặt trời cũng sắp mọc, vì mãi

lo nghĩ đến việc tìm lại chiếc bao gươm mà Nguyên-Bình quên cả trời đã sáng.

Trong ánh sáng của buổi bình minh, Nguyên-Bình nhìn thấy một con chó đen to lớn, lông xù, đang phóng mình về phía chàng. Nó nhe đôi hàm răng trắng toát, khí thế rất hung hăn...

Nguyên-Bình lẩm-bẩm:

— Giỏi cho mày nhé.

Chàng liền né sang bên trái, rồi tay phải phóng ra một ngọn đòn. Bỗng nghe chó sủa lên một tiếng, rồi nó lẹ làng tránh được ngọn đòn của Nguyên-Bình.

Thấy chó biết tránh đòn, chàng rất lấy làm thú-vị, chàng mỉm cười:

— Mầy giỏi đa...

Tay trái chàng liền phóng tiếp ra một đòn theo thế thám-lệ thân-châu, đánh mạnh vào phía chân sau con chó.

Đây là một thế tuyệt-kỷ của phái Thiếu-Lâm, trong giới giang-hồ cho đến những tay cao-thủ, cũng khó mà tránh cho được đòn này, nào ngờ dường như con chó ấy cũng hiểu được võ-nghệ, cho nên nó lẹ làng quay đầu lại, nhe hàm răng nhọn hoắt táp vào chân trái của Nguyên-Bình.

Chàng hơi giựt mình kinh ngạc, lẹ làng hạ tay mặt xuống sâu, rồi tay trái dùng thế bộ-phong-tróc-ảnh, trong lúc đó tay mặt chàng đã chụp được chân trước của con chó, chàng liền xoay mình vung tròn con chó, gió nổi vù-vù... Chàng đang định quăng con chó ra xa bỗng nghe tiếng cười ha hả:

— Thế bộ-phong-tróc-ảnh hay quá!

Nghe giọng nói quen quen chàng giựt mình, Nguyên-Bình liền phóng đại con chó cách xa ra lối 4, 5 thước.

★

HỒI THỨ HAI MƯƠI MỐT

Nguyên-Bình rượt theo lão ăn-mày kỳ-dị...

Nghe giọng nói quen quen Nguyên-Bình giựt mình quay lại, chàng nhìn kỹ thấy từ đằng xa, cách chỗ chàng đứng chừng hơn một trượng, có một người mặc áo cà-sa vá trăm miếng, chân đi giày cỏ, mó

http://tieulun.hopto.org

tóc ngắn trên đầu rối như bòng bong, mặt mày dơ dáy gớm ghiếc như lão ăn-mày.

Sau lưng lão có mang chiếc hồ-lô sơn đỏ, dưới ánh sáng buổi ban mai, da chiếc hồ-lô chiếu ra những vệt sáng lung-linh, rõ ràng là lão ăn mày đã quá giang xe của chàng lúc trước.

Lão ăn mày liền huýt lên một tiếng, con chó mực lông xù khi nãy sủa lên một tiếng rồi co giò phóng đi mất.

Nhìn theo bóng con chó, Nguyên-Bình rất lấy làm lạ. Chàng ngẫm nghĩ :

— Con chó này chạy thật là mau một cách lạ lùng.

Vụt nhớ tới lão ăn mày, Nguyên-Bình quay lại xá dài :

— Tiểu sinh xin chào lão tiền-bối...

Chàng chỉ nghe tiếng giày cỏ kéo lê trên mặt đất, lão ăn mày đã quay mình đi ra cách xa chàng hơn hai trượng.

Chàng lật đật kêu lớn :

— Xin lão tiền-bối hãy dừng chân lại trong giây lát, tiểu-sinh có việc muốn thỉnh-giáo...

Vì Nguyên-Bình có nghe lời di-chúc của sư-phụ, nói qua về những nhân vật trong giới võ-lâm chính-phái, chỉ có một mình Thần-cái Tông-Đào không có giao thiệp qua lại với kẻ thù của mình, tuy đó là một lời không mấy gì quan-hệ, nhưng Nguyên-Bình nghĩ rằng câu ấy rất có ích, từ thuở nhỏ chàng bị mồ côi sớm, cho đến hình dung của mẹ cha, chàng cũng không nhớ rõ, thế nên lòng tha-thiết thương yêu của chàng đậm đà hơn những người khác...

Nhớ đến cha mẹ, chàng cũng nhớ đến người hãm-hại cha mẹ chàng... lòng căm-thù càng lên đến tột-độ...

Thế cho nên đứng trước mặt một người cao thủ trong giới võ-lâm, mà không tới lui giao thiệp với kẻ thù của chàng, Nguyên-Bình thấy lòng mình có một mối cảm-tình rất sâu-đậm, lúc ấy mặc dầu lão ăn mày đã tỏ ra lãnh-đạm với chàng, chàng cũng rán chịu khó lật-đật đi theo...

Chàng càng rượt theo, càng nghe tiếng giày cỏ càng kéo mau trên mặt đường... Nguyên-Bình liền đề chân-khí, dùng phép khinh-công Thanh-đình tam-điểm-thủy, nhảy luôn một lượt 3 cái liền đến phía sau lưng lão ăn mày...

Nguyên-Bình cười thân mật :

— Lão tiền-bối có phải là Thần-cái Tông-lão không ?

Vẫn không quay đầu trở lại, lão cười lạt :

— Cậu nầy giỏi đa ! Bộ muốn theo ta để đua với cặp giò nầy hay sao ?

Bỗng nhiên lão ta khẽ chuyển đôi vai, rồi phóng mình tới trước, chỉ trong giây lát mà lão đã bỏ xa Nguyên-Bình chừng hơn hai trượng.

Nguyên-Bình khẽ nhíu mày ngẫm-nghĩ :

— Ta sẽ vượt qua khỏi lão rồi chặn đường, thử coi lão tránh đi đâu cho biết.

Nghĩ như thế, Nguyên-Bình liền vận-dụng thượng-thừa khinh-công, gia tăng tốc-độ, chàng vọt mình tới như tên bay, tà áo bay lật-phật trước gió, gió quyện nghe vù-vù.

Mặc dầu không hề quay đầu lại, nhưng nhứt cử nhứt động gì của Nguyên-Bình lão ta cũng đều biết rõ, thế nên lão cũng phi-thân nhanh hơn lúc trước.

Hai người so thuật phi-hành, bay vút như gió trên mặc đường. Dưới ánh nắng của buổi ban mai, cát-bụi tung lên mù mịt. Chỉ trong giây lát mà hai người đã vượt qua một đoạn đường dài đến 5, 6 dặm, nhưng người trước và người sau vẫn cách nhau lối 2 trượng y như trước, về phần Nguyên-Bình chàng vẫn không lên thêm được một bước nào còn lão ăn mày nọ cũng vẫn không bỏ chàng được thêm 1 thước...

Bỗng lão ta vung đôi tay lên rồi vọt mình lên cao chừng hơn một trượng, lướt qua một ngọn gò rồi biến mất.

Nguyên-Bình dừng chơn lại đứng nhìn, chỉ thấy gò đống ngổn-ngang, tứ bề hoang-vắng : hai người đã chạy ra khỏi thành Lạc-Dương đến vùng Hoang-sơn.

Chàng do-dự trong giây lát rồi đủng-đỉnh bước lên ngọn gò. Gió rừng thổi ri-rào, đâu đây thoảng nghe có mùi rượu thịt thơm-thơm.

Nhìn xuống chân gò, Nguyên-Bình thấy một ngôi miếu Thổ-địa hai căn, vài làn khói lam bay nhẹ nhàng trên mái miếu. Chàng liếc mắt nhìn xem bốn phía, thấy tư bề hoang-vắng, không hề thấy bóng lão ăn mày kỳ lạ kia đâu nữa...

Vì là người thông-minh, Nguyên-Bình suy-nghĩ trong giây lát, bỗng giựt mình tỉnh-ngộ :

— Trên đường, lão ấy cứ giữ đúng mực cách ta chừng 2 trượng, chẳng xa thêm, mà cũng chẳng gần hơn, rõ ràng lão muốn kích-thích lòng háo-thắng của ta, để dẫn ta đến đây chớ gì.

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ đến đây Nguyên-Bình không hề do dự, chàng liền đi thẳng về phía miếu Thổ-địa. Đến trước miếu nhìn vào quả nhiên chàng thấy lão ăn mày đang ngồi xếp bàn tròn đối diện với một người thiếu niên ăn mặc cực kỳ sang trọng, phía chính giữa hai người có bếp lửa, bên trên bắc một cái nồi nước sôi sùng sục, khói lên nghi ngút, nhưng chẳng biết rõ họ đã nấu thức gì bên trong.

Nhìn kỹ, Nguyên-Bình thấy dáng điệu chàng thanh niên ấy rất cẩn thận, chàng ta ngồi xếp bàn tròn, tay cầm que trúc, khêu lần lần ngọn lửa trong lò, giây lát chàng ta lại đút thêm vào que nhánh khô.

Lúc đó, lão ăn mày, tay trái cầm chiếc đùi gà, còn tay mặt thì ôm chiếc hồ lô sơn đỏ, lão cắn một miếng đùi gà, tợp một hớp rượu, dáng điệu rất ung dung nhàn hạ, tưởng chừng như chung quanh mình không có một ai.

Đứng trước cửa miếu độ một khắc đồng hồ, nhưng hai người nọ vẫn không hề liếc mắt nhìn Nguyên-Bình.

Bỗng nghe lão ăn mày cười khan bảo :

— Vinh, con mau ra ngoài, coi thằng quỉ nào đó...

Nói xong, lão ta liền cầm chiếc xương gà ném về phía Nguyên-Bình, chiếc xương gà còn cách mình chàng độ hai thước mà Nguyên-Bình đã thấy hơi gió tạt mạnh vào mặt.

Nguyên-Bình khẽ nghiêng đầu, chiếc xương gà bay ngang mang tai chàng rồi văng ra phía sau.

Chàng thiếu niên ăn-mặc sang trọng ấy đứng nhìn Nguyên-Bình một lượt rồi hỏi :

— Thưa sư-phụ, một thằng vô-danh tiểu quỉ, có nên bắt nó hay không ?

Nguyên-Bình nghe nói giận lắm, chàng toan ra oai cho chàng nọ biết, nhưng chàng lại ngẫm nghĩ :

— Phải rồi, tại mình ở chung với Vân-Mộng nhị-kiều nên họ mới cho mình là người của Quỉ-vương-cốc...

Nghĩ đến đây, lòng Nguyên-Bình bình tĩnh trở lại, chàng liền chẫm-rãi đi đến trước mặt lão ăn mày cúi mình thi lễ :

— Xin nhờ lão tiền-bối chỉ dạy cho... tiểu-sinh đã từng...

Lão bỗng cười lanh-lảnh rồi gạt ngang :

— Lão này rất ghét nói chuyện với những người mình đầy quỉ khí, ngươi hãy rửa cho sạch tất cả quỉ khí trong người đi rồi hãy đến đây...

Nguyên-Bình hơi giựt mình ngạc-nhiên, nhưng bỗng nhiên chàng tỉnh ngộ, chàng lật đật chạy ra ngoài cửa miếu, giơ tay gỡ chiếc mặt giả ra rồi cởi luôn lớp quần áo xa-phu bỏ bên ngoài.

Đâu đó xong-xuôi, chàng mới đi trở vào : lúc bấy giờ Nguyên-Bình đã hiện nguyên hình cũ ; một thanh-niên tuấn-tú, mặt trong như ngọc, mắt sáng tợ sao.

Nhìn chàng, lão ăn mày cười ha-hả :

— Tốt lắm, được rồi !

Nguyên-Bình cung-kính thi-lễ rồi đáp :

— Tiểu-sinh là Từ-nguyên-Bình, lần đầu mới bước chân vào giới giang-hồ, kiến thức còn thô-lậu, xin nhờ lão tiền-bối mở rộng lòng thương, chỉ đường dắt lối. Từ lâu tiểu-sinh ngưỡng-mộ danh lão tiền bối, cho nên mới dám mạo-muội, gắng công mà đến đây...

Lão ăn mày khẽ nhíu mày bảo :

— Nói chuyện với ta không nên văn-hoa, dài dòng.

Nguyên-Bình hơi thẹn đỏ mặt... chàng lại thưa :

— Tiểu-sinh xin có lời hỏi, có phải lão tiền-bối là Thần-cái Tông-Đào người mà trong giới giang-hồ ai ai cũng thường nhắc nhở đến ?

Chàng thiếu-niên nọ vụt ngửng đầu lên nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình :

— Ngày này trong giới giang-hồ, nếu kẻ nào chưa được gặp sư-phó ta thì cũng đã nghe nói đến chiếc hồ-lô đỏ của người, ngươi bộ mù con mắt hay sao ? Nếu chẳng biết sư-phó ta thì cũng thấy chiếc hồ-lô đỏ đó chớ ?

Nguyên-Bình khẽ liếc mắt nhìn chàng thiếu-niên ăn-mặc sang-trọng ấy thấy đôi mày sắc như lưỡi kiếm, hai mắt sáng ngời, dung-nhan tuấn-tú, đầy đủ khí-phách anh-hùng, nhưng nước da hơi ngâm đen.

Lão ăn mày ực một hơi ba bốn hớp rượu, đánh khà một tiếng rồi cười :

— Đúng rồi, lão là Tông-Đào đây, nhà ngươi có gì không ?

Nguyên-Bình thưa :

— Dạ, không dám...

Thần-cái Tông-Đào cười ha-hả :

— Lão thấy ngươi giao tranh với Lão-độc của Thiên-độc-cốc, rồi đây lại thấy ngươi dùng thế bộ-phong tróc-ảnh, xem ra, ngươi

http://tieulun.hopto.org

cũng là một người có lai-lịch đáng kể, nhưng tại sao lại đi ở chung với hai con quỉ ở Quỉ-vương-cốc, ngươi đã biết bỏ con đường mê trở về nẻo chánh...

Từ trước đến nay ta chưa từng biết ngươi, nay ngươi lại muốn kết giao với ta, vậy ngươi cũng nên nói rõ lai-lịch và trước hơn hết hãy cho biết sư-phó ngươi là ai... để ta nghe thử xem sao ?

Nói xong lão lại giơ chiếc hồ-lô đỏ lên cao tực thêm mấy hớp rượu...

Nghe lời Tông-Đào, Nguyên-Bình hơi lấy làm lạ, chàng ngẫm-nghĩ :

— Thần-cái Tông-đào là người vang danh một thuở, và cũng là Đại-Tông sư của một phái võ-học, nhưng tại sao lời nói của ông lấp-vấp, không gọn gàng như thế ? Hay là ta đã gặp người giả rồi ?

Vì nghĩ như thế nên chàng mỉm miệng cười :

— Xin lão tiền-bối miễn cho tiểu-sinh chuyện ấy...

Chàng thiếu-niên sang trọng nọ vụt đứng phắt dậy, trong tay còn cầm que trúc đang khều lửa, nhưng mặt mày có sắc giận bừng bừng..

Bỗng nghe lão ăn mày cười ha-hả :

— Vinh, ngồi xuống, tài-nghệ của con không bằng nó đâu !

Nguyên-Bình lật-đật thưa :

— Quả thật tiểu-sinh có nhiều điều khổ tâm không tiện nói ra chớ chẳng phải muốn giấu làm gì...

Tông-Đào mỉm cười :

— Cũng tốt, nếu ngươi không muốn cho ta biết thân-thế, thì cũng đừng mong ta nói với ngươi một lời gì nhé...

Nguyên-Bình toan biện-bạch vài câu, bỗng nhiên chàng nghe hơi gió lạ, sau đó, có một bóng người xuất-hiện, đó là một tên ăn mày chừng 17, 18 tuổi.

Nhìn kỹ, thấy thiếu-niên này ăn mặc giống hệt Tông-Đào nhưng trên lưng chỉ thiếu có chiếc hồ-lô sơn đỏ.

Đứa ăn mày nhỏ liếc mắt nhìn Nguyên-Bình rồi nói nho nhỏ :

— Bọn chúng đã ra khỏi Vạn-Thạnh khách điếm, và các nhân-vật trong giới võ-lâm đang tụ-tập tại Lạc-Dương cũng đang theo bén gót chúng. Đoàn xe ngựa rần-rần sắp đến chân Hoang-sơn này.

Tông-Đào bỗng nghiêm sắc mặt, ông quắc đôi mắt sáng như sao nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình :

— Bây giờ ngươi nên đi ngay, và giúp cho ta một tay có được không ?

Nguyên-Bình lật-đật thưa :

— Tiểu-sinh rất vui lòng.

Tông-Đào mỉm cười :

— Ngươi hãy đi theo đứa nhỏ này, nhưng tất cả chuyện gì, ngươi cũng phải nghe theo lời nó. Nếu ngươi vui lòng đi thì cũng tốt, bằng không ta chẳng ép . . . Bọn ngươi trông chừng phía Đông, còn phần ta phía Tây nhé.

Chàng thiếu-niên ăn mặc sang trọng lật đật thưa :

— Thưa sư-phó, người nầy đến đây một cách đột-ngột, có điều chi đáng ngại không ?

Tông-Đào cười :

— Trong đời ta, ít có ai quà mắt ta được, lần này hãy thử xem sao...

Nói xong, lão liền phất tay áo lên, Nguyên-Bình bỗng thấy chéo áo mình bị kéo, chàng nhìn lại thì đứa ăn mày nhỏ đã thoát ra khỏi miếu hơn một trượng, chàng lẩm-bẩm :

— Thân pháp thật là mau lẹ...

Chàng lật-đật đề chân-khí rồi phóng mình theo.

Tên ăn mày nhỏ khẽ mỉm cười để lộ đôi hàm răng trắng như ngà, nhỏ như hạt dưa, đối chọi hẳn với bộ mặt dơ-dáy, đầu tóc rối bù và bộ quần áo vá trăm mảnh.

Bỗng nghe từ phía sau có tiếng lất-phất áo bay trong gió, thần-cái Tông-Đào và chàng thiếu-niên mặc sang trọng đã vượt qua hai người, chỉ trong nháy mắt họ vượt qua gò đất rồi biến mất.

Chú ăn mày nhỏ nhìn theo bóng hai người, rồi dường như có điều chi suy nghĩ nên vụt đứng lại. Nguyên-Bình đứng kề bên chú ta, trong lòng cũng băn-khoăn lo ngại. Chàng nghĩ thầm :

— Chú này vừa vọt mình ra khỏi miếu nhanh như mũi tên, tại sao bây giờ lại đứng sừng như thế này ?

Bỗng nghe chú ta thở dài, chú quay lại nhìn Nguyên-Bình, mặt đầy vẻ buồn rầu đau khổ, dường như muốn nói điều gì rồi lại thôi...

Trầm ngâm giây lát, chú mới nói nho nhỏ :

— Người có quen biết với sư-phó tôi à ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Tôi không quen...

Chú hơi ngạc-nhiên nên hỏi tiếp :

— Nhưng tại sao tôn-huynh lại tuân theo lịnh của người ?

Nguyên-Bình bị bắt bí, đứng sững-sờ rồi nói :

— Tôi tuy không quen biết với lịnh sư, nhưng rất mộ thanh-danh người từ lâu.

Chú nọ bỗng cười chua chát rồi bảo :

— Nhưng thanh-danh của người lớn lao như thế ấy, mà buồn thay, sư-phụ tôi lại gặp nạn, không còn sống được bao nhiêu nữa...

Nguyên-Bình giựt mình lật đật hỏi :

— Chú nói sao ?

Chú nọ liền ngửng mặt lên trời buồn rầu nhìn làn mây trắng đang lững lờ trôi qua, rồi bỗng nhiên đôi giòng lệ từ từ lăn trên má, chú lầm-bầm :

— Trời ! Trọn đời sư-phụ tôi đã làm những điều quang-minh chính-đại, trên không hổ với trời, dưới không tội với đất, cứu vớt không biết bao nhiêu kẻ hiền-thần, hiếu-tử, làm nhiều điều thiện, nửa đời người nhọc nhằn lận đận, vì người khác mà phải chịu cực khổ.

Lúc kẻ khác gặp chuyện khó-khăn, thì có người đến cứu, nhưng đến lúc mình gặp nạn thì không có người nào giúp lại...

Giọng nói thê-lương, buồn bã ấy làm cho Nguyên-Bình thấy chua xót vô cùng... Chàng bỗng thấy nghẹn ngào, mặt nóng bừng bừng.

Không hề đắn-đo suy-nghĩ chàng vụt nói liền :

— Người nào đã toan hại lịnh-sư, tôi đây dẫu bất tài cũng nhứt định rán lăn mình chống trả với người ấy một phen.

Chú nọ quay mắt lại nhìn Nguyên-Bình một lượt rồi bảo :

— Tài nghệ của sư-phó tôi thật là tuyệt-thế, trong thiên hạ chưa có ai hạ được người đâu !

Nguyên-Bình nghe nói mấy lời, chàng rất lấy làm lạ... giơ tay lên vỗ vỗ trán, chàng hỏi tiếp :

— Nói như thế thì tôi hiểu thế nào được !

Chú nọ thở dài :

— Trừ phi ra điều sư-phụ tôi đành chịu khoanh tay cho người hạ-thủ !

Nguyên-Bình lại càng ngạc-nhiên hơn :

— Trên đời lại có thể có chuyện lạ lùng như thế sao ? Càng nghe tôi lại càng thắc-mắc thêm !

Bỗng nhiên từ phía trước mặt có tiếng roi vút đánh chát vang lên, chú ăn mày lật đật vọt mình lên, phi thân về phía ngòi gò đất trước mặt.

Thấy thân-pháp của chú ấy rất lẹ-làng, chỉ vọt tới có 4, 5 lần mà đã lên đến đỉnh gò, Nguyên-Bình cũng lật-đật đề chân-khí dùng thế Yến-tử xuyên-vân rồi phóng mình theo lẹ như tên xẹt.

Ngước mắt nhìn ra phía trước, chàng thấy một chiếc xe bốn ngựa vàng hoàng rất đẹp, chung quanh che toàn bằng rèm gấm, đang tiến nhanh trên con đường cát vàng hướng về phía Tây-Bắc...

Trước chiếc xe, cách mấy trượng, có 4 tên khoái mã mở đường, phía sau xe cũng có nhiều tên khoái mã khác ủng hộ, từ xa, thấy rõ ràng trong số nhân-mã có hai lão lưng gù và lão lùn.

Sau chót lại có mười mấy kỵ-mã, đang bao quanh một người cỡi con ngựa trắng, thật cao, thật đẹp, yên cương quí giá, ánh sáng chói lọng lanh dưới mặt trời trưa.

Người ngồi trên bạch-mã mặc chiếc áo gấm dài, vì quá cách xa, nên không thấy rõ mặt mày và tuổi tác của người ấy, chỉ thấy lão ta có chòm râu phất-phơ trước gió : đó là một người đã lớn tuổi...

Bỗng nghe chú ăn mày cười lên một tiếng khan, rồi y quay đầu lại bảo Nguyên-Bình :

— Anh hùng trong thiên hạ, tất cả đều xăn tay áo sẵn-sàng để tranh-giành quyển kinh quí báu, trong lúc đó thì tôi phải vì ân-sư mà liều sanh-tử để giành cho được quyển kinh ấy. Đó thật là một chuyện khó khăn mờ-mịt...

Lẽ dĩ nhiên là các tay anh-hùng hiện nay đang có mặt ở Lạc-dương này, không bao giờ họ chịu khoanh-tay để nhìn cho ta lấy pho kinh một cách dễ-dàng, mà các lão lưng gù, lão lùn và số người đông-đảo đó, thế nào họ cũng dùng toàn lực để đối phó với chú ăn mày nhỏ này.

Nói xong, chú ấy ra dáng buồn rầu, thất-vọng vô cùng...

Nguyên-Bình vận-dụng nhãn quang nhìn kỹ thấy đoàn xe ngựa đang trầy từ xa như những điểm đen đang lúc-nhúc bò tới như rượt theo chiếc xe trang-hoàng lộng-lẫy kia.

http://tieulun.hopto.org

Bất-giác Nguyên-Bình hỏi :

— Người trong chiếc xe nọ là ai ? Tại sao người ấy làm cho các tay anh-hùng trong giới võ-lâm đều tụ-tập đến cố-đô Lạc-dương này.

Chú ăn-mày thở dài :

— Chuyện này nói ra rất dài, bây giờ chúng ta không có thì giờ, việc gấp rút, là ta phải chia làm hai ngả để theo dõi đoàn xe ngựa này nếu không bị tình thế bắt buộc lắm, thì không nên động-thủ với ai cả.

Nói xong, chú liền phóng mình tới trước, rồi chỉ trong giây lát đã biến mất dạng...

Nguyên-Bình thấy chú ăn mày nhỏ ấy rất lãnh-đạm với mình, rõ ràng là chú ta chưa biết rõ chàng, vì thế chàng bỗng nảy sanh lòng háo-thắng.

Chàng ngẫm nghĩ :

— Hừ, ngươi không biết rõ ta như thế, thì ta phải làm chuyện kinh-thiên động địa để cho ngươi thấy, rồi sau đó sẽ ly-khai ngươi cũng chẳng muộn.

Cũng cần biết là Nguyên-Bình vốn có tánh kiêu kỳ, chỉ vì ngưỡng mộ tiếng tăm của Tông-Đào, và kế đó cũng vì chút tình cảm riêng, cho nên mới ẩn nhẫn trước những lời trêu-chọc của Thần-cái, thế nên bây giờ chàng không chịu đựng nổi cái lãnh đạm của chú ăn mày nhỏ này nữa...

Lúc bấy giờ hùng-tâm của chàng nổi lên bồng-bột, trí tranh danh lại phát sanh, cho nên chàng phóng hai tay ra phía trước gọn gàng phi mình xuống ngọn gò, chạy riết theo đoàn xe ngựa phía trước mặt.

Nguyên-Bình cũng là người chưa từng lịch duyệt trong giới giang hồ, trong lòng nghĩ đến việc tranh hơn thua, giành danh-dự, thế cho nên chàng không nghĩ gì đến việc giữ mình cho kín đáo. Nguyên-Bình vận-dụng thuật khinh-công, phóng mình theo con đường tắt để rượt theo đoàn xe ngựa ấy. Chỉ trong giây lát mà chàng còn cách chiếc xe gấm ấy chừng một trượng, đến đó chàng cứ đủng đỉnh đi theo mãi phía sau đoàn người.

Trong ý Nguyên-Bình nghĩ rằng, nếu mình cứ đi lẽo đẽo theo phía sau xe, thế nào những người đi theo hộ vệ cũng chẳng ra gây sự, cản trở không cho chàng đi theo, và nương theo cơ hội đó, chàng sẽ gây rối để trổ tài một phen cho mọi người biết, nhưng nào ngờ cứ lẽo đẽo đi theo phía sau mãi, mà không một ai trong đoàn người ngựa lấy chịu khó quay mặt lại để gây sự với chàng.

Nguyên-Bình vừa chạy theo vừa lấy làm lạ, thì đoàn người ấy, sau khi vượt qua 4, 5 dặm đường, bỗng nhiên quẹo vô một con đường hang núi.

Chàng đứng khựng lại suy nghĩ trong giây lát rồi lại phóng mình rượt theo, vì cố ý muốn gây sự cho nên chàng ta không hề dè dặt một chuyện gì cả. Chàng cứ ngang nhiên, rỡn ngực, ngẩng đầu đi thẳng tới mãi.

Phía trước, chiếc xe gấm vượt qua con đường núi long-chong, gồ ghề hai bên đường toàn là vách đá, cây rừng, thỉnh-thoảng, qua một cơn gió nhẹ, mấy chiếc lá vàng rơi lả tả trên mặt đường...

Đoàn xe ngựa quanh qua mấy khúc đường núi rồi lọt vào một khoảng đất khang trang rất đẹp. Nguyên-Bình ngước mắt nhìn kỹ thấy một tòa trang-viện đang ẩn mình giữa một rừng tòng trúc, mái ngói màu xanh, chung quanh là tường đỏ, phong-cảnh thật nguy-nga, tráng lệ...

Vì bên ngoài, rừng tòng, trúc, rất rậm-rạp, nên dầu cho có đôi mắt tinh-nhuệ đến đâu cũng không thể nhìn kỹ toàn bộ tòa trang-viện cho được.

Qua cơn gió thoảng, mấy cành tòng-trúc đong-đưa, bên trong thấy có ẩn-hiện mấy bóng người, còn chiếc xe gấm đi thẳng vào bên trong hiên theo mấy cụm tòng trúc rồi biến mất luôn, từ xa chàng chỉ nhận được tiếng bánh xe lăn lộc-cộc trên mặt đất.

Bọn đại-hán đi theo xe và hai lão gù, lùn cũng biến mất luôn trong rừng trúc, chỉ còn có lão cỡi con bạch-mã, mặc chiếc áo gấm là đứng bên ngoài.

Lúc bấy giờ Nguyên-Bình chỉ còn cách người ấy độ 3, 4 trượng hai bên có thể thấy nhau một cách rõ-ràng. Nguyên-Bình nhìn kỹ, thấy lão áo gấm mặt vuông, tai rộng, râu dài tới ngực, phong-độ ung-dung, nhưng uy-thế rất lẫm-liệt.

Bỗng nhiên lão ta quay mặt lại cười ha hả :

— Các-hạ theo dõi chúng tôi như thế, chẳng là chướng mắt lắm sao !

Nguyên-Bình hừ lên một tiếng :

— Trời đất mênh-mông, đường rộng thênh-thang, các người đi được thì ta cũng đi được chớ sao !

Dường như bị lời nói khích của Nguyên-Bình, lão áo gấm thấy bực mình, lão khựng trong giây phút rồi cười chua-chát :

http://tieulun.hopto.org

— Tốt lắm, tuổi còn trẻ mà hào-hiệp khí-khái như thế, rất đáng phục.

Chính đại quang minh như thế, thì còn hơn những chuột nhắt co đầu rút cổ mà lầm lì toan đánh lén kẻ khác...

Nói xong, lão ta liền giục cương ngựa đi thẳng vào phía rừng trúc, rồi mất dạng luôn.

Tuy Từ-nguyên-Bình cố ý muốn gây sự, nhưng vì đối phương từ trước đến sau vẫn không có một thái độ nào gây hấn, thế nên chàng không tìm được một cớ nào để ra tay, chàng sực nhớ mình khi không lại theo người đến đây, để xem họ đi tuốt vào nhà, rồi đứng bên ngoài sừng-sựng chẳng biết để làm gì...

Nghĩ đến đây chàng thấy bối-rối, tiến thối lưỡng nan. Trong lúc khó-khăn ấy, bỗng nhiên Nguyên-Bình nghe có tiếng cười nho nhỏ sau lưng :

— Các hạ có phải là Từ nhơn huynh không ?

Nguyên-Bình giựt mình quay lại, thấy cách mình chừng một trượng có một người mặc áo dài màu lam, đầu đội mũ, chưn đi giày vải, trên cằm có chòm râu lún-phún, chàng rất ngạc-nhiên vì chưa từng biết lão ấy bao giờ. . .

Lão ta mỉm cười :

— Tôi là Tra-Ngọc, mới xa nhau có nửa đêm, mà Từ huynh đã vội quên rồi hay sao ?

Từ khi bị chú nhỏ ăn mày đối xử lãnh đạm, lòng Nguyên-Bình bỗng sanh ra hoài-nghi đối với tất cả mọi người.

Chàng không hiểu tại sao con người nổi tiếng, vang danh trong giới giang hồ, ai ai cũng ngưỡng mộ như Thần-cái Tông-Đào, mà lại còn trào lộng chua-chát, có ý kỳ-thị chàng, trong khi đó thì những người ai cũng cho là xấu, là ác-độc lại thân-mật, cung-kính đối với chàng, trước hoàn cảnh trái ngược ấy, trong lòng Nguyên-Bình thấy bối-rối như tơ-vò, chàng không biết phải xử-trí ra sao cho thỏa đáng.

Bỗng nghe Tra-Ngọc nói thêm :

— Từ-huynh đang nghĩ-ngợi gì đó ? Lịnh sư-muội cũng sắp đến đây bây giờ, tôi xin đưa Từ-huynh đi . . .

Nguyên-Bình như sực nghĩ ra điều gì :

— Như thế à ? Rất đa tạ tấm thạnh-tình của Tra huynh, xin không dám làm nhọc đến tôn-huynh.

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Chỗ này không tiện nói chuyện, nếu từ-huynh không có gì phiền, xin hãy mời sang ngọn núi bên phía trái đây.

Nguyên-Bình thấy Tra-Ngọc lộ sắc vui-vẻ, lòng đầy nhiệt tình, chàng nhếch mép cười :

— Nếu Tra-huynh có điều chi, tiểu-đệ xin vui lòng thỉnh-giáo...

Tra-Ngọc lật-đật đáp :

— Không dám, Từ-huynh đã hạ mình chiếu-cố đến chúng tôi, tôi rất lấy làm vinh-hạnh muôn phần.

Nói xong, Tra-Ngọc liền quay mình bước đi. Nguyên-Bình liếc mắt nhìn qua địa-thế rồi cười mà bảo :

— Chúng ta hãy lên trên chót núi, chẳng những vừa nhìn được trọn cả trang-viện này, mà cũng có thể xem thấy được tất cả các con đường chung-quanh, rất tiện để cho chúng ta dò la tất cả các công việc xảy ra, Tra-huynh nghĩ như thế nào ?

Tra-Ngọc lắc đầu :

— Việc ấy phải lắm, nhưng sợ sau khi lên đỉnh núi, Từ-huynh sẽ thất vọng mà chớ...

Nói xong, chàng liền chuyền mình nhắm phía đỉnh núi leo lên, nhẹ nhàng như một con vượn.

Nguyên-Bình thấy thân-pháp leo núi của Tra-Ngọc, chàng ngẫm-nghĩ :

— Người này rất xảo-trá và kiêu-kỳ, không biết tại sao anh ta lại có nhiệt-tình với mình như thế...

Nghĩ đến đây chàng có ý bước chậm lại, luôn luôn giữ cách xa Tra-Ngọc chừng hai trượng, giả đò như sức-lực có yếu kém một phần.

HỒI THỨ HAI MƯƠI HAI.

Thám-hiểm tòng-trúc-trang.

Trong lúc vượt lên núi đá cheo-leo, Tra-Ngọc định xem thử võ-công của Nguyên-Bình, thế cho nên chàng đã dùng toàn-lực phóng mình lên như một con chuồn chuồn nhảy tung-tăng trên mặt nước, chỉ trong giây lát mà chàng đã lên đến chót núi.

http://tieulun.hopto.org

Quay mắt xuống nhìn, Tra-Ngọc thấy Nguyên-Bình vẫn còn đang hì-lục leo trèo ở lưng-chừng núi, tay chơn chàng ta đang cố gắng hết sức bám-víu vào các cành cây... Tra-Ngọc bỗng khẽ nhíu đôi mày rồi ngẫm-nghĩ :

— Người này đã chặn nổi ngọn quyền hiểm độc của Lãnh-công-tiêu, tại sao thuật khinh-thân lại thấp kém như thế ấy ?

Trong lúc Tra-Ngọc còn đang suy-nghĩ thì Nguyên-Bình đã lên đến chót núi, mệt thở ồ-ồ, dường như chàng ta đã cố gắng hết sức mới lên đến đây.

Tra-Ngọc là người rất tỉ-mỉ sáng suốt, nên khi nghe Nguyên-Bình thở-dốc, chàng ta vụt hiểu... chàng nghĩ thầm :

— Nếu nhà ngươi không làm bộ mệt thở dốc thì cũng còn có thể che mắt được ta trong một thời gian nữa... Ngọn núi chỉ cao có mấy trượng như thế nầy, dù một người tài-nghệ thấp-kém đến đâu, cũng không thể dở như nhà ngươi được...

Tra-Ngọc bỗng đưa tay trái dở chiếc mũ xuống, rồi tay mặt khẽ vuốt nhẹ trên mặt, gỡ luôn hàm râu giả, đoạn cười bảo Nguyên-Bình :

— Từ sau khi gặp được Từ huynh, chẳng biết vì sao lòng tôi bỗng sanh ra hâm-mộ vô cùng, đầu óc tôi đã có một ấn-tượng tốt về Từ huynh, cho nên chỉ thấy bóng Từ-huynh, là tôi nhận ra ngay.

Hôm nay lại được Từ-huynh chiếu-cố, thật là một chuyện may mắn hết sức lớn trong đời tôi vậy.

Giọng nói của Tra-Ngọc chứa-chan cảm-tình, sắc mặt chàng cũng vô cùng vui-vẻ. .

Nguyên-Bình cố che dấu tài-nghệ mình, nên làm bộ thở dốc, nhưng tưởng như thế là hay nào dè quá dở, nhưng chàng chưa biết cơ-mưu của mình đã bị bại-lộ, cho nên khi nghe người khen mình một hồi, trong lòng chàng thấy khó chịu, chàng liền nhếch mép cười :

— Tra-huynh đối xử với tôi nồng hậu như thế, tôi rất lấy làm vinh-hạnh.

Bỗng nghe từ phía sau lưng có tiếng người vang lên lanh-lảnh :

— Hừ, tại sao tôn-huynh lại đi với người nầy đến đây ?

Tra-Ngọc nghe nói, bỗng nhiên chàng biến sắc mặt, nhưng chàng vội trấn-tĩnh lại ngay, chàng liếc mắt nhìn 4 phía rồi lại nhìn xuống phía dưới chân núi.

Nguyên-Bình day lại, thấy ngoài xa, cách mình chừng hơn trượng,

chú ăn mày nhỏ đang đứng sừng-sững, chàng chẳng hiểu chú ấy đến bên cạnh hai người từ hồi nào. Nhìn kỹ thấy mặt chú ấy có sắc giận dỗi, chú lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình.

Chàng định kêu chú ăn mày ấy, nhưng khi thấy chú ấy có thái độ lãnh-đạm, chàng ta thấy trong lòng hơi bực, cho nên chàng hừ một tiếng rồi quay mình sang phía Tra-Ngọc cười :

— Tòa trang-viện ấy kiến-trúc rất hoa-lệ, nếu không phải là phủ-đệ của bậc vương-hầu, thì chủ-nhân của trang-viện ấy cũng là nhà quyền-quí, thế phiệt, hay hoặc là cũng là một kẻ ngồi không chia của trong giới lục-lâm.

Qua những lời nói vô-tình ấy, Tra-Ngọc bỗng thấy khó chịu, nhưng chàng vốn là người bình-tĩnh sâu-sắc, che giấu được tất cả những tình-cảm đang bồng-bột bên trong, thế nên chàng ta chỉ mỉm cười quay sang chuyện khác :

— Từ-huynh hãy nhìn cho kỹ tòa trang-viện ấy, coi có chỗ gì đặc-biệt không ?

Bỗng từ phía sau lưng, chú ăn mày nhỏ lại cười lanh-lảnh :

— Thật là con người chẳng biết phải quấy gì cả !

Nguyên-Bình nghe giọng khinh người, chàng bỗng nổi giận, vụt quay mình lại nạt lớn :

— Im đi, ngươi mắng ai đó ?

Trong lúc đó chú ăn mày nhỏ cũng sắp-sửa quay mình đi, nhưng khi nghe Nguyên-Bình nạt lớn, chú liền dừng chân lại bảo :

— Như thế thì làm gì ta ?

Nguyên-Bình nổi nóng :

— Vì có gì ngươi lại mở miệng mắng kẻ khác, bộ ta sợ cái thằng ăn mày tanh-hôi đó à !

Nói đến đây, chàng bỗng nhớ đến Thần-cái Tông-Đào, cũng là người giả dạng đi ăn-xin, chàng có hơi hối-hận, là đã lỡ lời.

Lúc đó chú ăn mày đã đi tới được mấy bước, bỗng nhiên chú đứng lại rồi cười lạt và chầm-rãi quay mình lại ra phía sau rồi đi luôn...

Tra-Ngọc vội giơ tay ngăn Nguyên-Bình :

— Trong giới giang-hồ, đi đó đi đây thế nào cũng gặp va chạm, hễ chuyện đã qua rồi thì cũng nên bỏ qua luôn...

Nhìn theo bóng chú ăn mày ấy, Nguyên-Bình thấy trong lòng mình

http://tieulun.hopto.org

có những tình cảm mơ-hồ, lộn-xộn khó tả chàng đứng sửng chẳng nói lấy một lời.

Thấy Nguyên-Bình băn-khoăn, Tra-Ngọc bỗng nghi-ngại, chàng vụt nẩy ra một ý-nghĩ táo-bạo là muốn hạ thủ ngay Nguyên-Bình, thế nên chàng ta cười mơn :

— Gì thế ? Từ huynh biết chú ăn mày ấy à ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Có gặp mặt một lần, chỉ biết sơ sơ mà thôi.

Tra-Ngọc cười thân-mật :

— Đã gặp được một lần, thì Từ-huynh cũng nên rán nhẫn-nhịn, chớ nên vì chuyện nhỏ mọn ấy mà lo-nghĩ mãi.

Nguyên-bình nghe Tra-Ngọc có ý lo-lắng cho mình, lòng chàng rất cảm động, nên chàng cúi đầu ơn :

— Đạ tạ lòng săn-sóc của Tra-huynh.

Chàng quay mặt lại nhìn phía dưới chân núi, chỗ rừng tòng-trúc thấy thấp thoáng một mái lầu, đôi cánh cửa sổ đang đóng kín-mít bỗng vụt mở hoát, trong bức rèm một khuôn mặt đẹp như hoa hiện ra.

Tra-Ngọc vụt kéo Nguyên-Bình lẫn trốn sau một gốc tòng to.

Nhãn quang của Tra-Ngọc và Từ-nguyên-Đình đều tinh-nhuệ khác thường thế nên mặc dầu từ trên đỉnh núi đến mái lầu ấy, khoảng cách rất xa nhưng hai người nhìn thấy rất rõ ràng tất cả cảnh vật phía mái lầu, và cũng nhìn thấy rõ gương mặt như hoa của người đẹp.

Nàng búi tóc theo lối cung-phi, ăn mặc sang trọng, người lại đẹp tuyệt trần, tuy hai nàng Đinh-Linh, Đinh-Phượng cũng đáng kể vào hàng tuyệt-sắc, nhưng nếu so sánh với nữ-lang này thì vẫn không sao bằng được, có thể nói rằng đây là một tuyệt thế giai-nhân mà vẫn không quá đáng.

Tánh Nguyên Bình rất đoan-chính, nhưng khi nhìn thấy người đẹp ấy lòng chàng thấy xao-xuyến lạ, chàng lẩm-bẩm khen :

— Thật là một tuyệt sắc giai-nhân. . .

Gió núi luồn qua các cành cây, lay động mấy nhánh tòng che mất khuôn mặt đẹp như hoa ấy.

Có lẽ nàng sợ cơn gió rừng, cho nên vội vàng đưa bàn tay ngọc lên rủ cánh rèm xuống, nên khi rừng bặt gió thì bóng người ngọc đã biến mất sau bức rèm thêu.

Tra-Ngọc khẽ nhìn Nguyên-Bình hỏi :

— Từ-huynh, anh xem nàng ấy như thế nào ?

Đầu óc còn đang lảng-vảng hình dáng người đẹp, Nguyên-Bình bỗng nghe Tra-Ngọc hỏi, chàng giựt mình hối-hận :

— À, Từ-guyên-Bình, lòng mi còn đang mang một mối thâm-thù chưa rửa được, trước mắt còn biết bao nhiêu điều nguy-hiểm, bây giờ sao lại say mê sắc đẹp, tiêu ma cả chí khí anh-hùng...

Chàng bỗng vươn mình đứng thẳng, thở một hơi dài như để trút tất cả những ý-nghĩ xấu-xa đang lảng-vảng trong đầu óc...

Chàng mỉm cười bảo Tra-Ngọc :

— Thật là đẹp... một tuyệt-thế giai-nhân.

Từ thuở nhỏ, Tra-Ngọc được nhờ cha dìu-dắt, tiếng tăm vang dậy trong giới giang-hồ, đời sống rất hào hoa, trong nhà có không biết bao nhiêu là nàng hầu đẹp, chẳng những xuất tiền nhiều để mua, mà các tay giang-hồ cũng đưa đến hiến dâng... vì thế mà trong nhà họ Tra có đủ các mặt hồng-phấn Yên-chi vùng Giang-Bắc, người đẹp Tây-thành, các nàng ca-kỹ đất Đông-vinh... nàng nào cũng đẹp như hoa, nhưng Tra-Ngọc là người có chí lớn, tuy có cả trăm người đẹp quanh mình, nhưng chàng vẫn dửng dưng nhìn các nàng với đôi mắt trắng, không một ai có thể lung lạc chàng được. Đó là một điều mà Tra-Ngọc rất tự-hào đối với mọi người.

Nhưng giờ đây, khi thấy nàng thiếu-nữ trên mé lầu, chàng bỗng thấy tâm thần bị lay động.

Trước con người đẹp ấy, chàng nghĩ thế nào Nguyên-Bình cũng bị xúc động, nào ngờ họ Từ chỉ trả lời cộc-lốc một câu, dường như không hề chú ý gì đến nàng nọ, lòng Tra-Ngọc thấy có phần mến-phục thêm Nguyên-Bình.

Bỗng nhiên từ phía rừng tòng trúc trong trang-viện, ai đó đã kéo lên một vuôn cờ màu hồng trên có mấy chữ trắng to bằng cái đầu : « Tự-tiện vào đây một bước, chết chớ oán than »...

Đọc qua mấy chữ trên vuôn cờ, Tra-Ngọc cười lạt :

— Thật là lớn lối dữ à !

Nguyên-Bình thấy vòng chữ trắng, bỗng liên-tưởng đến thái-độ lạnh-lùng của chú ăn-mày khi nãy, lòng chàng thấy oán-hận vô cùng.

Chàng lẩm-bẩm :

— Chúng ta hãy đi vào thử coi !

http://tieulun.hopto.org

Tra-Ngọc cười :

— Nếu có đi thì bây giờ cũng chưa có thể đi được. Nếu Từ-huynh muốn như thế, thì tiểu-đệ cũng xin đi theo nhưng hãy đợi trời tối rồi đi cũng chẳng muộn, bây giờ chúng ta hãy tìm một chỗ thanh-tịnh ngồi nghĩ một lát, vì lúc vào trang viện ấy, cũng khó mà tránh cho được một cuộc giao-tranh ghê gớm...

Nguyên-Bình gật đầu khen phải, hai người liền tìm một hang núi kín đáo ăn mấy hột lương khô, rồi ngồi nghỉ đến lúc trời tối mới trở lại chỗ cũ...

Hai người nhìn xuống phía trang-viện, chỗ có cây cờ hồng hồi chiều, thì đã thấy đốt một chiếc đèn to, còn trên mái lầu, đôi cánh cửa sổ đã mở hoát, bên trong một bà lão, đầu tóc bạc phơ đang chải đầu cho một thiếu nữ áo tía.

Ngay đầu thiếu-nữ, trên trần nhà có treo chiếc cung-đăng lục giác, xung quanh đèn đuốt sáng choang như ban ngày, trong phòng, có thể nhìn thấy một cách rõ ràng.

Tra-Ngọc hơi lo-lắng. Chàng ngẫm-nghĩ :

— Trong trang-viên này, chỗ nào cũng tối om, nhưng chỉ có riêng mái lầu này đèn đuốc sáng choang, có lẽ là để dụ địch đến đó, nếu ở đó không có những cơ-quan nguy-hiểm, thì thế nào cũng có những tay cao-thủ...

Lúc ấy Nguyên-Bình cũng đang vận dụng nhãn-quang để xem kỹ tòa trang-viện. Từ khi được sư Tuệ-không truyền cho chân-khí, Nguyên-Bình đã nhìn được trong đêm tối, nên gặp lúc ấy trời tối đen như mực, nhưng chàng cũng thấy được quang cảnh tòa trang-viện một cách rất rõ-ràng.

Nhìn kỹ hồi lâu, Nguyên-Bình thấy hơi khó nghĩ, trừ ra mái lầu đèn đuốc sáng như ban ngày kia, toàn thể lâu đài dinh-các trong tòa trang-viện này đều không sao nhìn thấy cho được hết, là vì rừng tòng, trúc quá rậm, hơn nữa cũng bị một số trang-viện phía trước che khuất, nên mặc dầu chàng tìm cách xê-dịch cũng không sao nhìn cho được toàn diện tòa trang-viện này...

Liếc mắt nhìn Tra-Ngọc, Nguyên-Bình thấy chàng ta đang đứng nhìn sừng mái lầu đèn đuốc sáng choang, bất giác họ Từ mỉm miệng cười thầm.

Tra-Ngọc nhìn sửng như thế là vì lúc đó nàng áo tía đang ngồi

trước chiếc gương to, dưới ánh sáng như ban ngày trong gương hiện rõ một nàng thiếu nữ đẹp tuyệt-trần...

Bỗng nhiên Tra-Ngọc thở dài rồi quay mặt qua phía Nguyên-Bình, họ Từ lật-đật nhìn thẳng xuống phía trang-viện giả-vờ như không hề hay biết điều gì cả...

Tra-Ngọc nhìn Nguyên-Bình giây lát trong lòng hơi ngạc nhiên chàng ta hỏi nhỏ :

— Trong đêm tối như thế này mà Từ-huynh cũng có thể nhìn thấy cảnh-vật trong trang-viện sao ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Nhờ mấy ánh sao thưa, đại khái có thể thấy được, nhưng vẫn không tỏ-rõ bằng ban ngày...

Tra-Ngọc nghe nói, trong lòng rất ngạc-nhiên, nhưng bên ngoài chàng vẫn giữ được vẻ bình-tĩnh, chàng mỉm cười hỏi :

— Từ-huynh xem tòa trang-viện này có gì lạ không ?

Nguyên-Bình đáp :

— Tôi thật là tệ, hồi chiều Tra-huynh đã cho biết, tòa trang-viện này kiến-trúc một cách lạ-lùng, lúc ban đầu tiểu-đệ không hề chú-ý, nhưng bây giờ xem kỹ, thật là lạ-lùng, dù cho xê-dịch như thế nào đi nữa cũng không thể nào nhìn cho được trọn vẹn một tòa lâu các nào, có lẽ trong tòa trang-viện này, nhứt định là thế nào cũng phải có cơ-quan mai-phục.

Tra-Ngọc nghe Nguyên-Bình nhận xét rất đúng, chàng ta ngẫm-nghĩ :

— Nhãn-quang của chàng nầy thật là sáng lạ-lùng, như thế thì nội-công tất nhiên phải xuất-sắc, xét ra tuổi tác thì có lẽ còn nhỏ hơn ta đến vài tuổi, nhưng không hiểu tại-sao tài nghệ của chàng ta lại trác-tuyệt đến thế.

Chàng ta đã chịu sống chung với Vân-Mộng nhị-kiều, rồi lại quen biết với chú ăn-mày nhỏ ấy, xem ra, lai-lịch của chàng ta cũng khó mà dò xét cho rõ được. Nhìn qua hành-động và ngôn-ngữ thì cũng có thể đoán được là chàng ta mới bước chân vào đời, không giống với những người đã từng trải trong giới giang hồ, nếu đêm nay ta cùng chàng này mạo-hiểm vào trang-viện thám thính, đó cũng là dịp để lung-lạc chàng ta, như thế ta sẽ có thêm chân tay, đó là điều rất tốt, nếu không dùng được thì nương cơ-hội đó ta sẽ trừ y cũng tiện...

http://tieulun.hopto.org

Vì quyết-định như thế cho nên Tra-Ngọc vừa cười vừa hỏi Nguyên-Bình :

— Từ lâu tôi đã nghe danh môn thần-toán của Quỉ-vương-cốc là một môn tuyệt kỷ đặc biệt của họ Đinh. Từ-huynh là người được lịnh sư yêu mến, tất nhiên là cũng đã được học môn tuyệt kỷ ấy, đêm nay đệ xin nhờ sức của Từ-huynh để độn nhập vào trang-viện ấy...

Nguyên-Bình nghe nói lòng hơi lo ngại, chàng nhìn Tra-Ngọc :

— Tra-huynh đã hết lòng thành thật với tiểu-đệ, thì tiểu-đệ nào dám dối Tra huynh, tiểu-đệ không phải là môn-đệ của Quỉ-vương-cốc. Chẳng qua là vì chị em họ Định vui miệng nói ra đó mà thôi. Lúc đó tiểu-đệ không tiện chối từ, nên đành phải chịu lặng yên.

Thực ra nếu Nguyên-Bình không nói rõ, Tra-Ngọc cũng đã nghi-ngờ, nhưng chưa có dịp tìm hiểu sự thật, nên đành phải làm lơ, giả đò như không biết, nay nghe Nguyên-Bình nói sự thật chàng giả như kinh-ngạc :

— Như thế thì chị em họ Đinh đã cố dối gạt tiểu-đệ rồi, như vậy tên họ của Từ-huynh cũng đều không thiệt nữa sao ?

Nguyên-Bình cười :

— Chẳng dám dối Tra-huynh, tôi họ Từ tên thật là Nguyên-Bình.

Tra-Ngọc hỏi thêm :

— Như thế thì chắc chắn là Từ-huynh không phải là môn-đệ của Quỉ-vương cốc rồi.

Nguyên-Bình thành-thật :

— Tiểu-đệ gặp chị em họ Đinh trong một trường-hợp rất bất ngờ.

Tra-Ngọc chưa kịp nói gì thêm bỗng nghe một tiếng vù, hai người ngửng mặt nhìn lên thấy một bóng người phóng ngang đầu mình rồi hạ lần xuống chơn núi. Tra-Ngọc thấy bóng đen có thuật khinh công đến mức tuyệt-kỷ như thế, lòng chàng rất ngạc-nhiên.

Chàng ta ngẫm-nghĩ :

— Ngọn núi này tuy không cao cho lắm, nhưng cũng cách mặt đất đến hơn 10 trượng, bóng đen đã vọt mình phóng xuống, thật là đáng sợ, không biết người ấy là ai mà tài-nghệ tuyệt-luân đến thế ?

Bóng đen vụt qua như một con chim rồi sa xuống vùng chơn núi tối đen, mặc dầu nhãn-quang của Tra-Ngọc cũng khá tinh-nhuệ nhưng chàng cũng vẫn tìm không thấy đâu.

Chàng khẽ nhíu đôi mày rồi hỏi :

-- Ai mà tài-nghệ thật là tuyệt-luân !

Nguyên-Bình thản nhiên đáp :

— Thần-cái Tông-Đào chớ ai !

Tra-Ngọc ngạc-nhiên :

— Thần-cái Tông-Đào à ! Từ-huynh có nhìn lầm không ?

Nguyên-Bình quả-quyết :

— Không lầm đâu, tôi nhìn thấy rất rõ-ràng.

Tra-Ngọc khen dội :

— Nhãn-lực của từ-huynh thật là tinh-nhuệ, tiểu-đệ khâm-phục vô-cùng.

Tra-Ngọc lại ngẫm-nghĩ :

— Quả thật chàng này không có một chút kinh-nghiệm gì trong giới giang-hồ, nhưng tại sao lại biết Thần-cái Tông-Đào như thế, biết đâu chàng ta khéo giữ chân-tướng đùa mình, làm bộ như người khờ-khạo không chừng...

Vì nghĩ như thế cho nên Tra-Ngọc lại càng dè-dặt thêm...

Nguyên-Bình thấy Tông-Đào phóng mình xuống chân núi, chàng vụt nhớ đến chú ăn mày nhỏ có thái-độ lãnh đạm với chàng, bỗng nhiên chàng thấy nóng bừng cả mặt, chàng quyết phải làm sao cho người khác biết tay để khỏi phải bị khinh-dễ, nên chàng quay lại bảo Tra-Ngọc :

— Chúng ta cũng xuống đi thôi !

Chẳng đợi Tra-Ngọc trả-lời, chàng vụt phóng mình liền xuống chân núi.

Tra-Ngọc thấy Nguyên-Bình đã xuống, lòng chàng rất khó nghĩ, chàng sợ thuật khinh-công của mình chưa làm được việc ấy, nhưng trước hoàn cảnh này, chàng không thể thối lui được nữa.

Bất đắc dĩ Tra-Ngọc phải đề chân-khí vọt mình xuống. Chàng đợi khi mình vừa gần tới đất là lộn qua một vòng đề hãm bớt đà rồi mới đặt chân xuống đất. Cũng may, chàng đứng chân một cách an-toàn, rồi khoan-khoái thở một hơi dài.

Định thần nhìn ra phía trước mặt, Tra-Ngọc thấy Nguyên-Bình đang đứng sừng sững trong đêm tối, đôi mắt đang chăm-chú nhìn trong đám tòng rậm, dường như lúc ấy Nguyên-Bình không hề chú-ý đến Tra-Ngọc đang đứng phía sau lưng mình.

http://tieulun.hopto.org

Thấy hơi thẹn-thùng, Tra-Ngọc ngẫm nghĩ :

— Rất may, chàng ta không thấy mình phi-thân xuống núi một cách vụng-về nếu thấy, chắc chàng ta thế nào cũng chê mình.

Nhìn theo về phía Nguyên-Bình, Tra-Ngọc thấy hai đại-hán mặc áo dạ-hành, trên lưng có mang gươm, đang đi vòng quanh mấy cụm tòng-trúc. Dường như họ đã đi lạc đường, thế nên hai người ấy cứ lẩn-quẩn mãi trong một vùng chừng vài trượng vuông.

Tra-Ngọc nhẹ nhàng điều khí rồi thong-thả bước đến phía sau lưng Nguyên-Bình :

Từ-huynh đã học qua Ngũ-hành kỳ-thuật chưa ?

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn Tra-Ngọc rồi khẽ lắc đầu :

— Tiểu-đệ chưa học qua môn ấy, Tra-huynh có tinh-thông chưa ?

Tra-Ngọc đáp :

— Tiểu-đệ đã từng nghe qua gia-phụ giảng về Bát-quái, Cửu-cung trận pháp, và cách phá những trận ấy, nhưng tiếc rằng tánh tiểu đệ đần-độn, nên chỉ nhớ được có một ít mà thôi.

Nói xong chàng lại lầm-bầm tính những khoảng cách giữa các bụi tòng-trúc.

Nguyên-Bình thấy Tra-Ngọc đang nhìn sửng phía trước, miệng lầm-bầm như đang tính-toán chuyện gì, nên chàng chẳng dám làm rộn, chàng chỉ đứng im lặng kế bên, trong lòng khen thầm :

— Chàng này, chẳng những võ-công đã cao-cường, mà lại biết thêm Kỳ-môn thần-toán, thật cũng là một người đáng cho ta kết giao...

Một khắc sau, Tra-Ngọc bỗng lộ sắc vui, chàng cười nho nhỏ :

— Chủ-nhân của trang-viện này chẳng phải là kẻ tầm thường, nên mới có thể dùng phép biến hóa của Cửu-cung, Bát-quái để phối-hợp lại, mong che mắt những người bên ngoài.

Nguyện-Bình lộ vẻ vui mừng :

— Tra-huynh bảo sao ? Đã tìm ra cách phá trận rồi à ?

Tra-Ngọc gật đầu :

— Cái biến-hóa của trận Cửu-cung, Bát-quái này, đối với gia-phụ tôi là một trò chơi nhỏ, chẳng có giá-trị gì nhưng đối với tôi, không dám khoe-khoang, tôi cũng biết qua, xin Từ-huynh cứ đi theo tôi, cứ xem đường tôi đi thì nhứt định sẽ không bị khốn giữa đám tòng-trúc ấy.

Nguyên-Bình tấm-tắc khen :

— Tra-huynh là người đa tài, đa nghệ, đêm nay tiểu-đệ rất nhờ ơn Tra-huynh rất lớn.

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Từ-huynh khen tặng quá lời, tôi xin đi trước dẫn đường..

Nói xong, Tra-Ngọc liền để chân khí, vọt mình lên cao rồi sa ngay xuống bên cạnh rừng tòng-trúc.

Nguyên-Bình cũng phất tay áo, lật đật phóng mình theo, khi chân Tra-Ngọc vừa chấm thì Nguyên-Bình cũng đã tới.

Tra-Ngọc quay lại nhìn Nguyên-Bình mỉm cười rồi bỗng bước chân trái tới trước và tiến luôn vào rừng tòng trúc. Nguyên-Bình cũng bắt chước bước y theo. Bước tới chín bước, rồi Tra-Ngọc bước sang bên phải ba bước, Nguyên-Bình cứ lẽo-đẽo theo mãi phía sau Tra-Ngọc nên không gặp một trở ngại nào, chỉ trong giây lát mà hai người đã vượt qua khỏi ven rừng tòng-trúc dài chừng 5 trượng...

Hai người dừng chân đứng nhìn, thấy phong cảnh ở đây thay đổi hẳn, trên mặt đất đầy cỏ xanh cao hơn tấc, rải rác đây đó có nhiều cụm hoa thật đẹp, có những bụi được vun xới kỹ-lưỡng nên xinh-tươi hoa nở rộ, cũng có những cụm dường như bị bỏ quên, nên héo khô, tàn úa...

Tra-Ngọc lại đứng nhìn kỹ khu vườn hoa lạ lùng này, thấy khoảng cách các cụm hoa y như các khóm tòng-trúc trong cụm rừng phía trước tuy lớn nhỏ xa gần có khác nhau, nhưng cũng đã bày trí thành trận Bát-quái, Cửu-cung chàng hơi lấy làm lạ nên ngẫm nghĩ :

— Rừng tòng trúc đã sắp thành trận Bát-quái, Cửu-cung biến-hóa, nhưng tại sao hình thức trận của hoa-viên này lại có phần hơi khác ?... Lạ thật...

Nghĩ như thế nên Tra-Ngọc bước thử vào 5 bước, không thấy gì lạ nên chàng yên-lòng phóng mình đi tới.

Nguyên-Bình theo sau lưng Tra-Ngọc, đi qua rừng tòng-trúc một cách dễ dàng, chàng rất tin tưởng ở họ Tra, cho nên lần này chàng cũng cứ bước tới không một chút gì lo ngại.

Hai người bước đi được chừng 4, 5 trượng, bỗng nghe một tiếng tre nứt như bị chẻ, sau đó, trên cây tòng cao hơn trượng phía trước mặt, bỗng thấy xuất-hiện một chiếc đèn lồng đỏ.

Thấy chiếc đèn xuất-hiện một cách bất thình-linh, Tra-Ngọc hơi giựt mình kinh-ngạc, chàng hét lên một tiếng rồi phóng mình tới, luôn

http://tieulun.hopto.org

đó chàng liền phóng ra ngọn đòn gia-truyền Bách-bộ thần-quyền, chưởng phong phát ra đầy mạnh về phía trước nghe vù vù...

Một tiếng «bình» phát ra vang dậy, chiếc đèn đỏ đã bị ngọn chưởng phong của Tra-Ngọc đánh mạnh nên tắt liền.

Sau đó chỉ trong giây phút, trong vườn hoa lại xuất hiện thêm cả trăm ngọn đèn lồng. Trước cảnh bất ngờ, Tra-Ngọc và Nguyên-Bình hơi ngạc nhiên, hai người lật-đật liếc mắt nhìn chung quanh một lượt.

Lạ-lùng hơn hết là cả trăm ngọn đèn lồng bỗng nhiên di-động dời chỗ, hai người nhìn sửng chưa hiểu tại sao, thì lần lần các ngọn đèn lại tắt bớt chỉ còn lại chừng hơn 10 ngọn, ở cách hai người lối 4, 5 trượng... Tra-Ngọc lẩm bẩm :

— Chắc ta đã lọt vào một thế trận mới rồi !

★

HỒI THỨ HAI MƯƠI BA.

Nguyên-Bình Tra-Ngọc nhảy vào vòng lửa của Thần-cái Tông-Đào

Thấy tình-hình lạ, Nguyên-Bình hơi lo ngại, chàng hỏi :

— Tra-huynh, các ngọn đèn đỏ chạy tới chạy lui, như thế tất nhiên có người nhúng tay, chúng ta hãy rượt theo bắt hai tên coi thử xem sao ?

Tuy Tra-Ngọc thấy các ngọn đèn xuất hiện một cách quái dị, nhưng trong lúc gấp rút, chàng chưa nghĩ ra được điều gì. Trước kia chàng khoe mình rành trận Bát-quái, Cửu-cung, bây giờ không lẽ đứng đây chịu trận, thế nên chàng gật đầu chuyển mình phóng tới liền...

Nguyên-Bình cũng vọt mình nhảy theo, nào ngờ hai người vừa mới chuyển mình thì phía bên trái đã xuất hiện thêm 3 chiếc đèn khác.

Tra-Ngọc cười lạt, chẳng đợi chân chấm đất, chàng liền đề-chân-khí rồi rút mình lại đứng sững, thuận thế chàng thò tay vào bọc lấy ra hai chiếc tiền-tiêu phóng mạnh vào hai ngọn đèn bên phía trái.

Phi tiền-tiêu của Tra-Ngọc đi rất đúng nên nghe «chạt» một tiếng, hai ngọn đèn vụt tắt lịm, còn hai ngọn thứ ba bỗng biến mất lập-tức.

Lúc bấy giờ trong hoa-viện ánh sáng hơi lờ-mờ, phong cảnh cũng vắng lặng, nhưng hai người bị một trận đèn lồng phá-rối, nên tâm-

thần có bị chi-phối một phần, trong lúc đó hai người toan tìm đường ra, thì bấy giờ đã lạc mất phương hướng rồi.

Tra-Ngọc thấy rộng biết nhiều, nên chàng hiểu rằng nếu lúc nầy bối rối rất có hại, nếu rối-loạn thì tất nhiên thế nào cũng phải bị khốn loanh-quanh trong hoa-viên này, hay cũng có thể bị người hạ-thủ, thế nên chàng bảo nhỏ :

— Từ-huynh hãy yên-tâm, chớ bối rối, nếu chúng ta bình-tĩnh, thì đối-phương không thể nào làm gì được ta, tuy trong hoa-viên nầy có những điều lạ-kỳ, nhưng chẳng qua đó chỉ là những cơ quan mai-phục, bây giờ chúng ta hãy ngồi tĩnh-tọa vận nội-công, điều hòa hơi thở một lúc, đợi lúc tâm-thần bình-tĩnh rồi sẽ tìm cách phá trận này.

Nói xong, chàng liền ngồi xuống xếp bàn tròn, rồi lim dim đôi mắt để vận-khí, luyện nội-công...

Nguyên-Bình thấy Tra-Ngọc bình-tĩnh sâu-sắc, gặp khó-khăn không hề rối loạn, lòng chàng lại cảm-phục thêm, cho nên chàng cũng y theo lời ngồi xuống tĩnh-tọa, vận-khí, điều hòa hơi thở.

Nguyên-Bình đã luyện tập cách thiền tọa của Phật-môn, khác hẳn với môn luyện tập nội-công, cho nên khi tĩnh-tọa, tai-mắt lại rất linh-mẫn vô-cùng, cho nên khi vừa mới nhập-định đã nghe tiếng vo vo từ xa vang lại.

Chàng định thần nhìn kỹ, chỉ thấy Tra-Ngọc tĩnh-tọa như cũ, dường như không nghe biết điều chi cả.

Nhưng chàng là người không lịch duyệt trong giới giang-hồ, cho nên khi nghe tiếng động lạ mà thấy người kề bên không có cảm giác gì, chàng hơi nghi ngờ thính-giác mình, cho nên chàng không cho Tra-Ngọc hay.

Tiếng vo vo càng ngày càng gần, và 4 phương, 8 hướng chỗ nào cũng có, chừng ấy Nguyên-Bình mới thấy tình-hình không ổn, chàng liền vận-dụng nhãn quang nhìn kỹ, thấy trong bóng đêm lờ mờ có cả muôn ngàn chấm đen đang ào ào bay tới, chàng giựt mình lật-đật kêu :

— Tra-huynh, đứng dậy cho mau.

Vừa nói Nguyên-Bình cũng vừa đứng dậy liền.

Tra-Ngọc nghe kêu, chàng cũng giựt mình đứng thẳng dậy, chỉ trong chớp mắt có cả hơn 10 con ong độc to lạ lùng đã bay đến gần hai người.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình hét lên một tiếng lớn rồi phóng ra một chưởng, sức ép rất mạnh làm cho 10 con ong ấy phải ngã lăn xuống đất chết lập-tức.

Tiếp theo sau, tiếng vo vo càng ngày càng nhiều, muôn ngàn con ong độc khác từ bốn phương tám hướng đã đổ xô bay đến, lúc hai người tuy đều là những tay bản lãnh cao cường, nhưng khi nhìn thấy bầy ong độc dày đặc như thế ấy, ai ai cũng đều sợ-sệt.

Tra-Ngọc lật-đật nắm lấy bâu áo của mình rồi tẹt một cái chàng đã xé tét chiếc áo dài làm đôi rồi quay mạnh, tiếng gió nổi lên vù vù bầy ong bị quét xa có bến 7, 8 thước.

Nguyên-Bình cũng làm theo cách Tra-Ngọc, chàng xé áo rồi đứng đâu lưng với Tra-Ngọc vung mạnh thân áo để quét bầy ong.

Vì tài nghệ người nào cũng đã được dày công luyện-tập cho nên mặc dù tay cầm manh áo rách vụt quanh nhưng sức ép phát ra rất mạnh, làm cho bầy ong phải dạt ra xa 7, 8 thước, không thể nào xáp lại gần 2 người được.

Nhưng bầy ong độc lại quá nhiều, không biết có đến cả mấy ngàn con, nó lại không hề biết sợ, cho nên khi bị quét ra xa, nó lại vỗ cánh bay trở vào, trong giây lát mà hai người đã quét chết gần cả ngàn con.

Nguyên-Bình vừa cầm áo rách quét bầy ong, vừa chú ý nhìn ra ngoài chàng thấy ong nằm ngổn ngang trên mặt đất mà phát sợ, con nào cũng to lớn xấp bảy loại ong độc thường thấy.

Số ong càng ngày càng nhiều, tình hình ngày càng nguy ngập thêm, ngước mắt nhìn chung quanh, bóng tối mờ mịt ong bay lớp lớp, không biết có đến mấy ngàn muôn triệu con...

Lúc đó Tra-Ngọc vừa quay manh áo rách, chàng cũng vừa nghĩ kế phá bầy ong độc này, nhưng đây là một điều từ trước đến nay chàng chưa từng gặp bao giờ, thế cho nên mặc dù Tra-Ngọc là người đa mưu túc trí, nhiều kinh-nghiệm, nhưng cũng không sao tìm ra cách giải-quyết cho thỏa đáng.

Bị bầy ong quấy rầy mãi, hai tay phải luôn luôn cử-động, chưa tìm ra được kế gì, Tra-Ngọc thấy bối rối vô-cùng chàng ngẫm-nghĩ :

— Số ong độc này không biết có đến mấy vạn con, nếu cứ đánh đuổi theo kiểu nầy, thì không biết phải đánh tới lúc nào mới xong, và nếu như bị sơ-thất một chút, bị một con lọt vào chích thì tức thế nào cũng phải bị chết vì nọc độc của bầy ong nầy. Và nếu như giữ được chặt chẽ, không một con ong nào lọt vào được thì riết rồi cũng phải bị sức cùng lực tận, ngã quị ra mà chết.

Chi bằng bây giờ phải liều mạo hiểm, nhảy vọt ra ngoài, nếu giả sử như ngoài kia mà có mai-phục đi nữa thì cũng chưa chắc là đã hại được ta.

Vì nghĩ như thế cho nên Tra-Ngọc liền dùng toàn lực quất mạnh manh áo rách, tiếng gió rít nghe ù-ù, làm cho bầy ong trước mắt phải bị đẩy lui hơn một trượng ngoài.

Chàng lật-đật bảo Nguyên-Bình :

— Từ-huynh nếu chúng ta cứ đuổi ong như thế này mãi thì không biết đến lúc nào mới xong, theo ý tôi, thà là mạo hiểm nhảy vọt ra ngoài còn hơn là cứ bị bầy ong này vây mãi. Nếu giả-sử như gặp cơ-quan mai-phục nào thì có lẽ còn dễ chịu hơn là ở đây, chẳng hay ý của Từ-huynh như thế nào ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Ý của Tra-huynh rất hợp với ý của tôi, thà là cứ phóng đại mình vào trong trang-viện, giao-tranh với họ một trận, thắng được thì tốt, mà bại thì chết cũng cam lòng.

Tra-Ngọc cười to :

— Được, tiểu-đệ xin mở đường cho...

Nói xong, chàng liền múa vút đôi manh áo rách, gió nổi lên vù vù, bầy ong bị sức gió đẩy thối lui.

Nguyên-Bình thấy uy-thế mãnh-liệt của Tra-Ngọc, hào-khí của chàng bỗng nổi dậy, chàng hét lên một tiếng, vọt mình lên cao, để chân-khí cho đầy đủ rồi hai tay quay vút đôi manh áo rách.

Sau khi được sự Tuệ-Không truyền-thọ chân-khí và tâm-pháp, đây là lần đầu-tiên, Nguyên-Bình đã vận dụng toàn-lực mình. Đôi cánh tay chàng vung mạnh hai manh vải, bên ngoài bầy ong độc rơi lả-tả xuống mặt đất chết có cả hàng trăm hàng ngàn con, sức ép của không khí lan rộng ra ngoài có đến hơn hai trượng, chỉ trong giây lát, trong vòng 10 bước chung quanh hai người, số ong độc đều bị giết chết tất cả.

Trong lúc vận-dụng toàn lực, vì chàng không nghe được tiếng gió mạnh rít lên chung quanh mình, chàng lo rằng sức mình chưa đủ, nên trong lòng thấy sợ-sệt. Chàng nghĩ thầm :

— Nếu dùng hết sức như thế nầy mà vẫn không đánh lui được bầy ong này, thì thế nào cũng bị chúng thừa cơ lẻn bay đến gần mình để hại ta...

http://tieulun.hopto.org

Trong lúc lo nghĩ như thế, bỗng nhiên chàng thấy lũ ong ngã lăn trên mặt đất hàng trăm hàng ngàn con, chàng sửng-sốt ngạc-nhiên, quên mình còn đang lơ-lửng nửa lừng.

Vì mắc lo ra như thế, chân-khí bị tan, từ trên lưng chừng trời chàng bỗng rớt mạnh xuống đất.

Tra-Ngọc thấy Nguyên-Bình đã vận-dụng toàn lực đánh chết hàng loạt mấy ngàn con ong độc chung-quanh mình, chàng vừa ngạc-nhiên vừa kinh-hãi, đến chừng nghe tiếng động sau lưng, Tra-Ngọc giựt mình quay lại thì Nguyên-Bình đã đứng dậy.

Vì chưa hiểu rõ đầu đuôi, chàng lật-đật hỏi :

— Chuyện gì thế Từ huynh ?

Hỏi xong, chàng mới biết mình đã lỡ lời.

Nguyên-Bình chưa kịp phủi bụi cát đang dính trên quần áo, chàng mỉm cười đáp :

— Tôi vọt mình lên, phóng ra một chưởng nhưng vì hụt đề chân-khí nên từ trên không té lăn xuống đất.

Tra-Ngọc ngạc-nhiên trước tài-nghệ lạ-lùng của Nguyên-Bình nhưng chàng ta vẫn giữ vẻ bình-tĩnh :

— Ngọn chưởng của Từ huynh đã quét sạch hơn mấy ngàn con ong độc trong vòng rộng 10 bước, công-lực thật là già-dặn, tưởng hiện nay trên đời này chẳng có được mấy người như thế. Hôm nay tiểu-đệ mới được mở rộng thêm tầm mắt.

Nói xong, lòng chàng lại ngẫm-nghĩ :

— Rõ ràng là anh chàng này đã có khoa nội-công đến mức thượng thừa, nhưng tại sao có lúc đề lộ ra rồi lại che giấu, luôn luôn không muốn cho ai biết, chưa hiểu anh ta có dụng ý gì đây ?

Lúc hai người đang trao đổi qua lại vài câu, một số ong độc lại vù vù bay tới.

Tra-Ngọc lật-đật cầm chiếc áo rách bên phía mặt quất vòng qua quét một số ong rồi bảo :

— Từ huynh, bay giờ chúng ta hãy lên mái lầu cao kia đề xem coi môn võ-học kỳ lạ của phái Nam-Hải có gì lạ không ?

Nguyên-Bình cũng có ý thử xem tài nghệ của mình, và cũng có ý rửa hận đã bị thầy trò Thần-cái Tông-Đào đối xử lạnh nhạt, nên khi nghe lời Tra-Ngọc, chàng rất vui mừng nên cười mà bảo :

— Tốt lắm, tốt lắm, chúng ta phải hành-động một phen cho trời long đất lở mới được !

Nói xong, Nguyên-Bình liền quay tít đôi manh áo rách giành vọt mình tới trước . . .

Bỗng đâu đây có tiếng đàn tình tang, tình tang vang vang, tiếp theo sau là một hồi còi dài, bầy ong độc dường như nghe được tiếng đàn và tiếng còi ấy, chúng bị một mãnh lực nào đẩy tới, chúng bay như điên cuồng áp vào mình hai người, có bầy bay sà trên mặt đất, có bầy bay từ trên cao đâm bổ xuống, bốn phương tám hướng, dưới thấp trên cao, chỗ nào cũng đầy nghẹt những ong đang bay tới tấp đề tấn công hai người, hễ bầy nầy bị ngã lăn, thì bầy khác lại ào tới, làm cho hai người ai nấy cũng đều giựt mình kinh-sợ.

Tuy hai người quay tít mấy manh áo rách thật là mạnh-mẽ, nhưng càng ngày càng thấy ong càng nhiều thêm, và chúng cứ tấn công tới tấp mỗi lúc càng dữ hơn, thế nên hai người có ý sợ-sệt.

Nguyên-Bình vung mạnh hai tay, đánh lui một bầy ong rồi đề chân khí ở đơn-điền, sắp sửa đánh thêm một đòn mãnh-liệt như trước, thì chàng bỗng thấy hai con ong thật to từ trên cao đâm bổ xuống ngay đầu Tra-Ngọc, chàng giựt mình la lớn :

— Tra huynh hãy coi chừng.

Nói xong, chàng liền quất mạnh manh áo rách bên tay phải một vòng.

Tra-Ngọc nghe kêu, chàng lật-đật đề phòng, nên liền tấn tới trước, hai con ong lúc đó cũng đã bị Nguyên-Bình quất trúng ngã lăn xuống, đất.

Trong lúc đó một bầy ong khác lại từ trên cao đâm bổ nhào xuống trong lúc cấp-bách Nguyên-Bình liền dùng tay mặt phóng ra một đòn theo thế cũng-vân thác-nguyệt rồi vận động đầy đủ chân khí, nhắm phía trên cao mà phóng mạnh ra.

Sức ép của chưởng-lực quá mạnh làm cho bầy ong đều phải thối lui, chàng lầm bầm :

— Thật là nguy-hiểm...

Bỗng đâu chàng nghe bên cánh tay mặt bị đau nhói, kế tiếp là tay bị tê-liệt hẳn, chàng giựt mình lật đật vận-khí đề bế huyệt-đạo, rồi dùng tay trái quất mạnh manh áo rách nửa vòng làm cho đàn ong bên trái và bên mặt đều phải thối lui.

Nguyên lúc Tra-Ngọc vừa tấn tới một bước, một con ong đã thừa

http://tieulun.hopto.org

thế lọt vào phía trái, trong lúc đó Nguyên-Bình đang lo đánh lui đàn ong từ trên toan đâm bổ xuống, cho nên bị con ong ấy chích vào tay phải.

Loài ong to lạ lùng ấy rất độc, thế nên khi Nguyên-Bình đã vận-khí để bế huyệt-đạo bên cánh tay phải, chàng cũng vẫn còn nghe đau nhức vô cùng, và lúc đó cánh tay phải của chàng cũng hết dùng nữa được, chàng thở dài bảo :

— Tra huynh, cánh tay phải của tôi đã bị ong chích trọng thương rồi, không thể dùng nữa được, và hiện nay toàn thân cũng thấy bớt lanh-lẹ hơn trước, Tra huynh hãy mau nhảy vọt ra khỏi đàn ong, không nên lo nghĩ đến tôi làm gì...

Tra-Ngọc nghe nói liền vận dụng chân lực, đôi tay quay tít manh áo rách, gió nổi lên vù vù, chặn đứng cả đàn ong, rồi quay mình lại nhìn cánh tay phải của họ Từ, chàng bỗng giựt mình trong lòng bấn-loạn vô cùng.

Chàng thấy rõ, chỉ trong giây lát, cánh tay phải của họ Từ đã sưng to gấp đôi, chàng lo ngại :

— Không biết loài ong to lớn này từ đâu mà đến đây, nọc lại độc kinh-khủng như thế, hiện nay chung quanh ta chỗ nào cũng có nó, nếu rủi mà bị chích thì nhứt định là phải chết tại trận, công lực chàng này hơn ta rất nhiều còn không chịu nổi nọc độc của ong, xem ra đêm nay chắc là hung đa kiết thiểu, chàng suy-nghĩ giây lát rồi cười vang :

— Từ huynh xem tôi là người như thế nào ? Chúng ta tuy là bèo nước gặp nhau, nhưng Từ huynh đã có lòng mến tưởng, lòng tôi thấy được vô cùng vinh-hạnh, đêm nay nhứt định chúng ta sống thì cùng sống, mà chết thì cũng đồng chết với nhau...

Nói xong, chàng lại quất mạnh đôi manh áo rách, gió thổi vù vù bốn bên...

Nghe những câu nói đầy ân-nghĩa, đầy hào khí ấy, Nguyên-Bình rất cảm động, chàng ngửng mặt lên lấy hơi thở một hơi dài, rán chịu đau nhức, để chân-khí đầy đủ rồi tay trái cầm manh áo rách quay mạnh một bầy ong lũ-lượt rơi xuống đất...

Trước kia sư Tuệ-Không đã truyền-thọ cho Nguyên-Bình môn Võ-tướng thần-công, và từ đó dạy luôn môn Bát-Nhã chưởng-lực cho chàng. Đại-sư Tuệ-Không cũng đã dùng phép khai đỉnh truyền cho Nguyên-Bình tất cả chân-khí của mình đã tu-luyện trong 60 năm trời trong tịnh-thất, nhờ thế mà chỉ trong ba ngày đêm, khoa nội-công, chân

lực của Nguyên-Bình đã tiến tới thật xa, bây giờ trong lúc nguy-cấp bối rối, Nguyên-Bình bỗng đem ra dùng một cách bất ngờ mà không nhớ rõ rằng mình đã dùng đến Bát-Nhã chưởng-lực.

Bị đánh liên tiếp hai đòn Bát-Nhã, bầy ong ngã lăn ra chết đến mấy ngàn con, bấy giờ áp lực chung quanh cũng đã nhẹ-nhàng bớt.

Nhơn lúc đánh ra đòn Bát-Nhã thứ hai, chân khí của Nguyên-Bình bị hao phí quá nhiều, huyệt đạo bên tay mặt vì đó mà tự mở ra, nọc độc của ong chạy theo máu công kích vào nội tạng, chàng thấy ngực bị đau dữ dội, rồi tiếp theo đó chân khí bị tan mất luôn...

Trước tình cảnh ấy, Nguyên-Bình rất kinh-hoàng chàng kêu lớn :

— Tra-huynh, tôi đã kiệt sức rồi, Tra-huynh hãy chạy cho mau, chết chung với tôi không có ích lợi gì cả...

Tra-Ngọc quay đầu lại nhìn, lúc đó Nguyên-Bình cảm thấy toàn thân đã bị tê liệt và nhức nhối không sao chịu được, chàng loạng-choạng muốn ngã.

Tra-Ngọc giựt mình lật-đật vung-tay quay mạnh đôi manh áo rách, đẩy lui bầy ông rồi hô lớn :

— Từ huynh hãy mau ngồi xếp bàn tròn ngồi tĩnh-tọa, vận-khí, nghỉ-ngơi trong giây lát, để tiểu-đệ ngăn bầy ông dữ cho...

Bị Nguyên-Bình đánh luôn hai đòn Bát-Nhã, bầy ong đã chết hơn phân nửa, cho nên bây giờ chúng không còn đông và hung-hăn như trước nữa. Tra-Ngọc tận-lực quất mạnh đôi manh áo rách, gió nổi lên vù vù khắp một vùng có đến hơn một trượng, nên chận đứng được bầy ong.

Nguyên-Bình thấy Tra-Ngọc chống ong có hiệu-quả, chàng hơi yên lòng, vì chân-khí bị hao-tán quá nhiều, chàng thấy cơ-thể bị mỏi mệt không sao chịu được, thêm vào đó lại bị nọc độc ong hành-hạ, phân nửa thân-mình chàng bị tê-liệt, Nguyên-Bình biết rõ ràng, nếu lúc này không vận-khí điều-tức, thì rồi đây sẽ bị tê-liệt luôn cả thân-mình...

Vì thế cho nên khi nghe Tra-Ngọc khuyên, chàng liền ngồi ngay trên đất, lim dim đôi mắt, điều-hòa hơi thở...

Từ khi được sư Tuệ-không truyền-thọ cho quyển Đạt-Ma kinh, với khoa thượng-thừa nội-công của Phật-môn, nên chỉ tĩnh-tọa trong giây lát mà thần khí của Nguyên-Bình đã hồi phục lại được, huyết mạch toàn thân vận chuyển điều-hòa, và chàng cũng thấy bớt tê-liệt rất nhiều...

http://tieulun.hopto.org

Tinh-thần đã trấn-tịnh, Nguyên-Bình liền dùng phép vận-khí hành-công của sư Tuệ-không đã truyền-thọ cho...

Nguyên-Bình chưa biết được một cách rõ ràng rằng lúc ấy khoa nội-công của chàng đã có thể sánh với những tay cao-thủ trong giới võ-lâm phải trải qua 10 năm luyện-tập mới được. (Cho nên qua một thời gian ngắn vận-khí và điều tức, chàng bỗng thấy một luồng hơi ấm từ đơn-điền chạy luồn vào các nội tạng, các huyệt, các mạch máu đều thông suốt, và lần lần tứ chi thư-thái...)

Về phần Tra Ngọc, chàng vừa vung manh áo rách để chống cự với ong, chàng vừa xem chừng những cử-động của Nguyên-Bình, khi thấy họ Từ ngồi tịnh-tọa, hơi nóng trên đầu bốc lên bừng-bừng, chàng rất lấy làm lạ, Tra-Ngọc ngẫm-nghĩ :

— Không biết tại sao chàng này lại tinh-thâm nội-công đến thế. Nếu chàng ta tập-luyện thêm 10 năm nữa thì không biết sẽ tiến đến mực nào. Bây giờ nếu không lợi dụng cơ-hội này để trừ y, thì sau này khó có thể mà trừ-khử y cho được, vì nghĩ như thế, chàng liền gom hai manh áo rách về bên tay trái, sửa-soạn dùng tay mặt để hạ-thủ, thì bỗng đâu chàng lại nghĩ-ngợi :

— Bây giờ nếu như giết người này, thì cũng có chỗ đáng tiếc thật, và mình cũng mất một tay giúp sức đắc-lực, trong hoàn-cảnh khó-khăn hiện nay, bọn Thiên-độc-cốc và Qui-vương-cốc cũng đều có những cao-thủ tại đây, ngoài ra Thần-cái Tông-đào lại còn không biết bao nhiêu là cao-thủ trong giới võ-lâm cũng đều có tham-dự cuộc nầy thêm nữa các lão gù, lùn, và tay hảo-hán cõi bạch-mã cũng đang ở tại gia-trang này, nếu như bây giờ mà giết chàng ta thì mình sẽ bị cô thế, chi bằng tạm thời hãy giữ chàng ta lại, dùng cơ-hội này để thi ơn, lôi kéo chàng ta mà lợi-dụng, mượn sức chàng ta để đương đầu với các cường-địch, sau nầy rồi sẽ tìm cách giết chàng ta cũng không muộn gì đó...

Suy tới nghĩ lui trong giây phút, Tra-Ngọc bèn bỏ ý định giết Nguyên-Bình, chàng lật-đật cầm lại manh áo rách bên tay phải rồi vung mạnh hai tay quất bầy ong dữ...

Tra-Ngọc mỉm cười ra bộ lo-lắng cho Nguyên-Bình :

— Từ huynh thấy có đỡ chút nào chưa ?

Nguyên-Bình từ từ mở mắt, chàng khẽ gật đầu, vẻ mặt đầy cảm-kích... xong chàng lại lim-dim đôi mắt tĩnh-tọa như trước.

Bỗng nhiên từ đâu đây tiếng đàn và tiếng còi nổi lên như những

mũi dùi nhọn đâm thẳng vào tim gan hai người. Tiếng còi và tiếng đàn gấp hơn trước...

Tra-Ngọc là người có kiến-văn quảng bác, bỗng nhiên chàng nghe tiếng còi vụt cao lên át hẳn tiếng đàn, chàng biết sẽ thêm một biến-cố mới nữa càng làm cho hai người khó-khăn thêm, nhưng chàng chưa dự-đoán được việc nguy-hiểm sẽ như thế nào, chàng chỉ có cách tập-trung tinh-thần mình xem bốn phía.

Nguyên-Bình cũng bị tiếng còi lanh-lảnh ấy làm cho bấn-loạn tinh thần, chàng liền mở mắt nhìn xem bốn phía.

(Lo ra hai lượt, tinh-thần bị phân tán, đó là điều đại-kỵ trong việc vận-hành nội-công, chân-khí trong cơ thể chàng lúc bấy giờ chưa lưu thông được khắp các nơi, thế nên nọc độc của ong lại muốn trở lại hành hạ chàng, nhưng nhờ chàng đang tĩnh tọa cho nên nọc độc không hành-hạ được bao nhiêu.

Điều nên biết là trong khi luyện-tập nội-công, phải biết tuần-tự nhi tiến, trước hơn hết phải làm cho kinh mạch lưu-thông dễ-dàng, rồi càng ngày càng luyện tập sâu thêm, thay đổi cả gân cốt, não tủy trong người, từ yếu đuối hóa ra mạnh dạn, nhưng nay Nguyên-Bình đã phạm vào những cấm-kỵ trong khoa nội-công, thêm nữa, vì thời-gian học tập quá ngắn-ngủi, Nguyên-Bình đã không biết áp dụng võ-công và nội-công cho đúng lúc đúng chỗ, không biết lượng sức địch để ra sức mình cho vừa, chàng chỉ biết dùng cái sẵn có của sư Tuệ-Không đã truyền-thọ cho, theo bản năng tự-vệ của mình mà phát ra...

Tuy Nguyên-Bình là người thông-minh xuất chúng, nhưng trong một thời gian thật ngắn, chàng cũng không thể nào hiểu thấu đáo và phối-hợp được tất cả các môn tuyệt-kỷ kỳ-diệu đã học được của sư Tuệ-Không...

Bên ngoài mới nhìn qua, tuy thấy Nguyên-Bình là người có tài-nghệ cao-thâm, chưởng lực mạnh có thể di sơn đảo hải, nhưng đó chỉ là những phản ứng tự-nhiên, địch tấn-công là tự nhiên đối phó mà thôi.

Tiếng còi càng ngày càng nhặt hơn, bốn phương tám hướng bỗng nghe có tiếng xào-xạc lạ kỳ, Tra-Ngọc là người cơ-trí, hiểu rộng biết nhiều, nên khi nghe tiếng xào-xạt lạ kỳ ấy, mặt chàng ta bỗng biến sắc, chàng hô lớn :

— Có rắn độc tới!

Nguyên-Bình vận-dụng nhãn quang nhìn kỹ, quả nhiên thấy phía

http://tieulun.hopto.org

trước mặt, cách hơn một trượng, một làn sóng đen đang ào-ào bò tới, chàng thở ra :

— Phải rồi, rắn độc !

Tra-Ngọc nhìn thấy bốn phía, tuy có cỏ cây khá nhiều, nhưng không có một ngọn cây nào có thể dung thân được, lòng chàng rất bối rối, nhưng bên ngoài chàng vẫn cố giữ vẻ bình-tĩnh, chàng cười ha-hả :

— Bên trên thì có ong độc tấn-công, phía dưới lại có rắn-độc bủa vây, Từ huynh ơi ! Đêm nay chắc chúng ta phải bỏ mạng vì nọc ong miệng rắn rồi !

Nguyên-Bình vụt đứng phắt dậy bảo :

Tra huynh, vì thương tôi mà chẳng nỡ bỏ đi một mình, lòng tôi cảm kích khôn cùng, hiện nay tôi thấy đã khỏe lắm rồi, xin Tra-huynh hãy để tôi chống với lũ độc-xà này cho, để Tra huynh có thể ra khỏi chỗ nguy-hiểm này.

Tra-Ngọc cười :

— Tôi đã biết chen vai liều sanh tử với Từ huynh, thì bây giờ dù có chết cũng cam-tâm...

Nói được vài câu, bầy rắn đã hùng hổ bò tới, Nguyên-Bình liền vận khí phóng ra một chưởng, hơn 10 con rắn bò trước ngã lăn ra chết trên mặt đất.

Lúc chưởng lực phát ra, bỗng nhiên Nguyên-Bình thấy ngực bị tê rần, nọc độc của ong lại tái phát... chàng khẽ nhíu mày, nhưng lại sợ Tra-Ngọc biết, tâm-thần bị phân-tán, nên chàng cố-gắng chịu đựng không dám than một lời.

Bỗng nhiên chàng thấy phía trước mặt có ánh sáng lửa bừng lên đỏ rực, rồi tiếp theo sau là tiếng cười ha hả kéo dài một giây, Nguyên-Bình trố mắt nhìn kỹ, thấy cách mình chừng một trượng, có một lão ăn mày ngồi xếp bằng trên mặt đất, tay trái cầm đuốc hươi đốt ong còn tay mặt cầm chiếc hồ-lô đỏ, cứ đưa lên miệng mà nốc rượu ừng-ực, lão ta nốc một hơi lại phung ra xung-quanh, chỉ trong giây lát rượu tầm ướt nhiều chỗ, lão lại cầm ngọn đuốc, châm vào lửa cháy bừng lên, lão cứ ung-dung ngồi phía bên trong vòng lửa, dưới ánh lửa sáng ngời, rõ ràng là Thần-cái Tông-Đào.

Nhãn quang của Tra-Ngọc cũng khá tinh-nhuệ, thế nên Nguyên-Bình cắn răng chịu đựng với nọc ong, không mở-miệng than lấy một lời, chàng liếc mắt nhìn qua cũng biết rõ họ Từ đã bị thương nặng

nếu như gắng-gượng vận-khí để phóng thêm nhiều ngọn đòn nữa, thì nọc ong lại càng hoành-hành dữ-dội hơn, chàng lật đật bảo :

— Từ huynh đã bị nọc ong, cũng khó mà vận-khí phát chưởng thêm, nếu cố-gắng, thì có tổn-hại cho thân thể lắm...

Nghe Tra-Ngọc nói mấy lời, Nguyên-Bình biết chàng ta đã hiểu rõ thương-thế của mình rất nặng nên họ Từ gật đầu :

— Tiểu đệ đã thấy nọc ong chạy vào nội-phủ, Tra huynh nên chạy trước đi một mình là hơn...

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Bây giờ chúng ta chỉ còn có một con đường sanh-lộ, đó là nhảy vào vòng lửa chung với Thần cái Tông-Đào, ong độc, rắn dữ là giống rất sợ lửa, chúng không bao giờ dám bén mảng đến gần, nhưng lão ăn mày ấy không thuận với gia-phụ tôi sợ e lão không chịu cho chúng ta vào đó dung thân đỡ...

Nguyễn-Bình không thể nào ước lượng được thâm tâm của Tra-Ngọc cho nên chàng lật-đật bảo :

— Tiểu-đệ đã nghe danh Tông-Đào là người hiệp-nghĩa, nếu như ông ta nhìn thấy chúng ta bị nguy-nan, mà chẳng cứu-vớt chúng ta thì thật là phường dối thế, gạt người, chẳng thà là vạch mặt lão ta một trận rồi cùng chết cũng được...

Tra-Ngọc cười :

— Tốt lắm, Từ huynh hãy giữ một phần chân-lực, chuẩn-bị để đối-phó với lão ta, còn tôi thì đỡ Từ huynh đi.

Nói xong, chàng liền quay mạnh manh áo rách bên tay phải trên cao, tay trái quét mạnh phía dưới đất, mở một đường rồi để chân khí, quăng manh áo bên tay trái, thuận thế ôm luôn Nguyên-Bình, tay phải vẫn luôn luôn quay tít để đuổi bầy ong, rồi nhún mình phóng tới.

Thuật khinh-công của Tra-Ngọc cũng thuộc vào hạng khá, trong lúc bình thời có thể vọt xa tới hai trượng, nhưng vì phải ôm Nguyên-Bình, bị nặng thêm, cho nên chàng phóng tới không được xa.

Nguyên-Bình thấy Tra-Ngọc vọt tới được chừng hơn một trượng rồi sắp rớt xuống giữa một bầy rắn độc, chàng kinh-hoàng la lớn :

— Tra-huynh hãy buông tôi xuống...

Tra Ngọc lật-đật cản :

— Từ huynh chớ vùng vẫy nhé...

Họ Tra liền vận dụng phép thiên cân đọa thân rớt mình xuống một

http://tieulun.hopto.org

cách thật mau lẹ, hai chân nện mạnh xuống đất, đạp chết luôn một số rắn rồi nương đà chàng nhún mình vọt lên rớt vào vòng lửa của Tông-Đào.

Tra-Ngọc đã tính trước, chàng biết thế nào cũng nhảy không xa đến hai trượng, thế nên giữa chừng chàng khéo dùng một thân pháp khéo-léo, vừa đạp chết rắn vừa lấy thế để vọt mình vào dòng lửa.

Nhìn thấy hai người chui vô vòng lửa của mình, Tông-Đào đã không ngăn trở, lão ta lại còn cầm đuốc chặn bầy ong nương theo sau lưng chàng, toan độn-nhập vào trong.

Tra-Ngọc buông Nguyên-Bình ra và bảo :

— Từ huynh, hãy mau vận-khí, điều-tức, đưa nọc độc tụ-tập vào một chỗ, rồi tìm cách trị...

Nguyên-Bình quay mặt nhìn Tông-đào, thấy lão đang cầm đuốc quay tròn, vừa chặn phía trên, vừa đốt chung quanh mình, tạo thành một lưới lửa khít-khao, chàng định nói một vài câu cảm-tạ, nhưng thấy Tông-đào có thái-độ lãnh-đạm, dường như không hề nhìn thấy hai người, chàng hơi buồn lòng nên ngẫm-nghĩ :

— Bổn phận ta là người hậu-sinh, luôn luôn giữ lễ tôn-kính, nhưng lão đối với ta lãnh-đạm như thế... thật cũng đáng buồn...

Nguyên-Bình chẫm-rãi ngồi xuống, quay mặt qua chỗ khác rồi vận-khí, điều-tức...

☆

HỒI THỨ HAI MƯƠI BỐN

Trận Hỏa-công bằng... rượu !

Tra-Ngọc biết bản-tánh Tông-đào lãnh-đạm, kiêu-kỳ cho nên chàng không trao đổi với lão ta một câu nào. Chàng đứng kề bên Nguyên-Bình lặng-lẽ vận-khí chuẩn-bị sẵn-sàng để hộ-trợ họ Từ, nhưng Tra-Ngọc cũng khéo là để Nguyên-Bình ngồi giữa, còn chàng đứng cách xa Tông-đào, đề-phòng nếu có sự gì xảy ra thì Nguyên-Bình hứng trước còn chàng đứng xa để có đủ thì giờ đối phó.

Nhìn ra bên ngoài thấy rắn càng ngày càng đông thêm, còn mấy con ong, sau khi hai người chui vào vòng lửa, chúng cũng rượt theo bao phía ngoài dày đặc, tiếng bay vo vo nghe rợn người.

Ngọn lửa chung quanh ba người lần lần yếu bớt, vì ngọn lửa ấy cháy là nhờ rượu trong chiếc hồ-lô đỏ phun lên cây cỏ chung quanh, nếu rượu cháy hết thì ngọn lửa cũng hạ lần...

Bỗng thấy Tông-đào cầm chiếc hồ-lô to đưa lên miệng, hớp một búng rượu to rồi phun ra, rượu trong hồ-lô dường như rất mạnh, thế nên khi gặp lửa, rượu cháy lên ngọn xanh lè, mấy con rắn, ong ở gần bên đều bị lửa liếm ngã lăn...

Tra-Ngọc là người cơ-trí, một mặt chàng vận-dụng nội-công đề-phòng, một mặt chàng cũng theo dõi hành-động của Tông-Đào, khi thấy lão nọ trút bầu nốc rượu, chàng biết rượu trong bình còn không bao nhiêu, chàng bỗng sanh ra lo lắng...

Tra-Ngọc ngẫm-nghĩ :

— Bốn bên đều có rắn dữ, ong độc dày đặc, không biết đến mấy vạn con, nếu như rượu trong hồ-lô của lão mà hết, thì tất cả ba người thế nào cũng phải bị hại về nọc ong, độc rắn...

Nhìn kỹ, thì thấy thần-sắc của Tông-Đào vẫn bình-tĩnh như thường, không có một vẻ gì lo lắng.

Bỗng nghe có tiếng rắn huýt sáo vang lên lanh-lảnh, bầy rắn phía trước mặt vội vàng rút lui, cây cỏ chung quanh hoa viên, sau một trận lửa rượu đều bị khô ran nóng bỏng nên phát cháy lan lên rất mạnh mẽ, bầy rắn quá đông đảo, số trước mặt bị lửa đốt nóng lật đật thối lui, trong khi đó số phía sau đang cố trườn tới, làm cho bầy rắn phía trước bị dồn không lui kịp, nên bị lửa táp, huýt sáo kêu lên rối rít...

Tra-Ngọc nhìn chung quanh một lượt, thấy bốn bề cây cỏ rất rậm rì, nếu như lửa cháy lan ra thế nào lũ rắn độc cũng phải rút lui, còn số ong đã bị Nguyên-Bình đánh ngã hết phân nửa, cũng bớt nguy hiểm, bây giờ nếu Tông-Đào không có ác ý gì, cùng hợp lực nhau để đối phó, thì thế nào cũng thoát được...

Bỗng nghe Tông-Đào cười ha hả :

— Ong dữ, rắn độc đều phải chịu phép, bọn bây thì chỉ có bấy nhiêu mà thôi, nếu còn loại tầu thú, phi cầm gì lạ thì hãy đưa luôn hết ra cho ta xem thử, nếu như lửa già đã hết nghề lạ thì hãy rút hết lũ ong rắn bất tài ấy, đưa vài người giỏi nói năng ra đây để cho lão già này biết qua võ-công lạ lùng của miền Nam-Hải, coi có gì đáng khen không, nếu như chỉ biết dựa vào loài ong rắn, thì lão buồn dạ đốt luôn cả hoa-viên hôi hám này...

http://tieulun.hopto.org

Tra-Ngọc nghe Tông-Đào nói một hồi chàng ta hơi giựt mình. Chàng ngẫm-nghĩ :

— Lời của kẻ lão giang-hồ có khác, những lời lẽ đường đường, chính chính ấy, chẳng những biểu lộ được phong độ quang-minh chính-đại, mà cũng bắt ép được đối-phương phải rút lũ ong rắn độc, mở rộng vòng vây cho cả ba người...

Bỗng nghe tiếng đàn, tiếng còi rít lên đổi sang giọng khác, từ giọng chát chúa đổi sang du-dương hòa hưởn, bọn ong rắn chen nhau rút lui, chỉ trong giây lát mà hết sạch và tiếng đàn cũng im bặt luôn...

Thần-cái Tông-Đào vụt đứng phắt dậy quăng ngọn đuốc ra xa, lạnh-lùng nhìn Tra-Ngọc rồi vọt mình tới cách xa hơn 3 trượng.

Đợi cho Tông-Đào đi xa, Tra-Ngọc liền quay lại nhìn Nguyên-Bình, thấy trên đầu chàng mồ-hôi ướt đầm, dường như chàng đang gia-tâm vận khí hành-công ráo-riết, Tra-Ngọc ngẫm nghĩ :

— Xem tình hình, chân khí chàng ta đã tụ-tập tất cả lên trên, bây giờ nếu ta phóng ra một chưởng ngay vào yếu huyệt thì thế nào chàng nầy cũng phải chết lập tức.

Nếu y mà còn sống, sợ e sau này sẽ là một tai vạ cho ta, nhưng bây giờ giết đi thì cũng đáng tiếc, mà bây giờ nếu bỏ cơ-hội này thì không biết bao giờ mới gặp một cơ-hội tốt như thế nữa...

Suy tới nghĩ lui, Tra-Ngọc cứ do-dự mãi. Ngẫm nghĩ trong giây lát, Tra-Ngọc vụt đứng phắt dậy, lặng lẽ vận-dụng tiềm lực sắp sửa đánh mạnh vào yếu huyệt mạng-môn của Nguyên-Bình, bỗng chàng nghe phía sau lưng có tiếng cười lanh-lảnh :

— Xin thiếu bảo chủ hãy nghĩ tình.

Tra-Ngọc hơi giựt mình, khẽ lách tay, một ngọn chưởng phong mạnh như vũ bão lướt qua, dụt tắt ngọn lửa đang cháy lan chung quanh hai người...

Nguyên-Bình nghe hơi gió giựt mình, thì ngọn chưởng phong của Tra-Ngọc đã lướt qua khỏi mình chàng, họ Từ nhìn ngọn lửa đã bị dập tắt chỉ cách chỗ mình ngồi chừng hai thước, chàng quay đầu lại nhìn Tra-Ngọc mỉm cười, mặt đầy vẻ cảm kích.

Tra-Ngọc thở dài, bình tĩnh bảo :

— Tiểu đệ sợ kinh-động Từ huynh đang tĩnh-tọa, nên không dám đứng dậy đi dập lửa, mới dụng chưởng-lực để đàn áp, không ngờ cũng đã làm cho Từ huynh giựt mình.

Chàng đã nói dối một cách bình-tĩnh và hợp lý, thế nên Nguyên-Bình không hề có chút gì nghi-ngờ.

Bỗng nghe có giọng cười trong trẻo từ xa vang lại, tiếp theo sau là một luồng gió mạnh, làm tạt mấy ngọn lửa, rồi hai bóng người bay vụt tới nhẹ nhàng như hai chiếc én liệng, đáp thẳng vào trong vòng lửa, đứng kề gần bên hai người, nhìn lại thì là Vân-Mộng Nhị-Kiều Đinh-Linh, Đinh-Phượng...

Lúc bấy giờ chị em họ Đinh đều có đeo mặt giả nhưng y phục vẫn như cũ, một người sắc trắng, một người sắc đen.

Đinh-Linh nhẹ nhàng gỡ chiếc mặt giả, mỉm cười bảo :

— Thiếu-bảo-chủ là người cơ trá trác-tuyệt, lời thì thao-thao bất tuyệt, mặc dầu là lời nói dối, nhưng nói ra y như là sự thật, không có một chỗ hở, chị em tôi rất bội phục !

Tra-Ngọc cũng cười chua chát :

— Hiền-tỷ-muội chớ hiểu lầm, tôi và Từ-huynh gặp nhau, lập tức liền mời Từ-Huynh đến gặp Hiền-tỷ-muội, nhưng Từ-Huynh không bằng lòng, tôi biết làm sao bây giờ ?

Sau mấy lời của Tra-Ngọc, chị em họ Đinh bỗng thay đổi sắc mặt, Đinh-Phượng hơi bực liền giơ tay gỡ chiếc mặt giả xuống, rồi nhìn thẳng Nguyên-Bình hỏi :

— Có phải như vậy không Từ-Huynh ? Nguyên-Bình gật gật đầu :

— Phải đúng như thế.

Đinh-Phượng thấy hơi khó chịu, nàng cười lạt rồi hỏi :

— Tại sao chàng lại sợ chị em tôi dữ vậy ? Bộ chúng tôi ăn thịt chàng hay sao ?

Nguyên-Bình nghiêm sắc mặt :

—Tôi không quen với cái lãnh đạm của tam thúc-phụ, hừ, nếu không nghĩ đến hai nàng, tôi đã cho lão một bài học đích-đáng !

Đinh-Linh ngẫm-nghĩ giây lát, trong lòng thấy bình-tĩnh hơn trước nàng chầm-rãi hỏi :

— Như thế thì bây giờ chàng ghét chị em chúng tôi lắm phải không ?

Tuy chưa hiểu hàm-ý trong câu hỏi của Đinh-Linh, nhưng chàng là người dễ cảm-xúc, chàng nhận rằng trong câu nói ấy không phải chỉ đơn thuần có việc thương hay ghét hai nàng, chàng liền nhìn hai chị em họ Đinh, suy-nghĩ trong giây lát rồi bảo :

http://tieulun.hopto.org

— Tôi nhận thấy rằng hai chị em tiểu-thơ đối xử với tôi rất chu đáo...

Gặp cảnh trái ngang, từ thuở nhỏ, Từ-nguyên-Bình đã sống trong cảnh bơ-vơ côi-cút, chàng chưa được hưởng tình-thương rộng rãi nào của người khác, hay là tình thương đậm đà của người mẹ. Nhờ sẵn có trí thông-minh và chí quật-cường nên chàng đã già dặn trước tuổi, qua một thời gian buồn tủi vì hoàn cảnh trái ngang của gia-đình, chàng thấy rằng trên cõi đời mênh-mông mờ-mịt này, không có một người nào có thể tin yêu được, không có một người nào có thể kết giao được... Chàng đã không chịu sự ái-hộ của người gia-sư thân mến cũng vì chàng quá nghi ngờ và đau-khổ trước nhiều hoàn-cảnh quá khắc-khe...

Nhưng sau đó, hiểu rõ cha mẹ đã bị chịu hàm-oan, lòng oán-hận chán ngán của chàng đã đổi sang chí phục thù nồng-nhiệt, và lòng chống đối mọi người chung quanh cũng đã biến thành lòng ăn-năn hối hận sâu xa...

Cô-độc, tịch-mịch và oán-giận trộn lẫn với lòng ăn-năn hối-hận đã làm cho chàng có một tính-chất khác hẳn người thường... dễ bị cảm-kích, dễ nóng nảy, kiêu-kỳ và đa-tình, những tình cảm hỗn-loạn đó rất dễ làm cho chàng bị cảm-động trước lòng chân-thành của một người nào đang ở gần gũi bên chàng, và nếu gặp người nào có thái-độ lạnh-nhạt là chàng có ý báo-phục...

Tuy biết rằng Tra-Ngọc là người nhiều cơ-mưu thâm-độc, lại thầm ghét những người trong nhóm Nhị-cốc, Tam-bảo, nhưng đối với riêng con người của Tra-Ngọc chàng lại có cảm-tình nồng-nhiệt, chàng thấy rằng Tra-Ngọc đã thương mến, săn-sóc chu đáo cho chàng, có tình bằng hữu tri ngộ rất đầy-đủ, thế cho nên chàng có ý mến Tra-Ngọc...

Đinh-Linh bỗng nhoẻn miệng cười duyên :

— Nếu chàng không chán ghét chị em chúng tôi, thế thì chị em chúng tôi có thể đi với chàng không ?

Tra-Ngọc bỗng khẽ nhíu mày, chàng toan mở lời ngăn cản, nhưng vụt suy-nghĩ lại, chàng ra dáng thân mật :

— Từ trước đến nay Qui-vương-cốc và Tra-gia-bảo vẫn nắm tay nhau, nếu hiền-tỷ-muội vui lòng cùng đi với tôi và Từ huynh, thì chúng tôi rất hoan-nghinh lắm...

Đinh-Phượng khẽ nhếch mép cười :

— Chỉ mới gặp nhau có mấy ngày mà đã huynh-huynh đệ-đệ, nghe qua cũng hơi lạ...

Nghe lời Đinh-Phượng, Tra-Ngọc chỉ cười bâng-quơ mà không nói lấy nửa lời...

Nguyên-Bình liếc mắt trừng Đinh-Phượng rồi khẽ nhíu mày...

Đinh-Linh đánh nhẹ vào vai Đinh-Phượng :

— Con nhỏ này nói năng không có lễ-độ gì cả !

Tra-ngọc cười :

— Thôi Tiểu-thơ chớ có trách mắng lịnh muội, tôi rất hài lòng vì lịnh-muội thành-thật, không ngoắt-ngoéo, dám nói thẳng, không giấu diếm điều gì cả...

Đinh-Phượng bỗng cười sặc-sụa :

— Thiếu-Bảo chủ cho rằng tôi nói dễ nghe à !

Tra-Ngọc gật đầu :

— Phải, tiếng như tiếng oanh lảnh-lót, giọng lại uyển-chuyển nghe qua ai ai cũng thấm tận tâm can !

Đinh-Phượng cười xòa :

— Như thế thì Thiếu-bảo chủ ưa nghe lắm phải không ?

Tra-Ngọc cười :

— Nếu tôi rỗi-rảnh, thì cũng nguyện nghe liên-tiếp ba ngày đêm...

Đinh-Phượng bỗng nghiêm sắc mặt :

— Nhưng Thiếu-bảo chủ chưa biết tôi đã có đồng ý nói hay không ?

Tra-Ngọc cũng làm nghiêm :

— Chuyện đó thì tôi cũng chưa biết được...

Đinh-Linh quắc mắt mắng Đinh-Phượng :

— Mi chết à ! Nói toàn là những chuyện không đâu...

Quay lại Tra-Ngọc nàng mỉm cười :

Con nhỏ này đã quen tánh rồi, Tra huynh không nên làm quen với nó làm gì...

Tra Ngọc cười hề hề :

— Tiểu-thơ dạy quá lời...

Vừa dứt lời, bỗng nhiên có luồng gió lạ, giựt mình quay lại, từ trong vườn hoa đã xuất hiện 8 tên đại-hán áo đen, trên tay người

http://tieuluh.hopto.org

nào cũng có thùng nước, họ dàn ra đổ nước tưới ngọn lửa đang cháy tràn lan trên cây cỏ, chỉ trong giây lát, ngọn lửa bị dập tắt hẳn.

Tám tên đại-hán xuất hiện một cách bất ngờ làm cho Tra-Ngọc quên tranh luận tiếp với chị em họ Đinh, chàng quay lại nhìn mấy tên đại-hán áo đen rồi âm-thầm cầm một nắm Phong-vĩ-châm để sẵn sàng đối phó với mọi bất trắc.

Trong lúc đó chị em họ Đinh cũng bước tới chắn ngang phía trước Nguyên-Bình để sẵn sàng hộ trợ cho chàng.

Dường như 8 tên đại-hán không hề chú-ý hay không hề thấy 4 người đang có mặt trên sân hoa, nên sau khi dập tắt lửa xong, họ xách thùng phóng mình biến mất trong rừng tòng-trúc.

Đinh-Phượng nhìn theo bóng mấy tên đại-hán biến mất lẫn trong bóng đêm, nàng vụt quay lại hỏi chị :

— Chị ơi, bộ bọn họ hữu nhãn vô châu hay sao mà họ chẳng hề thấy chúng ta ?

Đinh-Linh cũng hơi lấy làm lạ, vì thấy thân pháp của bọn họ đều chẳng phải những tay tầm thường, thế nhưng tại sao trước mắt đối-phương họ không hề có một phản ứng gì, chỉ lo dập lửa mà thôi.

Nhưng tánh Đinh-Linh là người trầm-tĩnh, gặp chuyện khó hiểu không bao giờ nàng nói ra liền, nàng quay về phía Tra-Ngọc mỉm cười hỏi :

— Thiếu-Bảo chủ là người biết rộng hiểu nhiều, chắc có lẽ đã biết rõ địch-tình, tại sao bọn họ ra đây mà không hề đếm xỉa gì đến chúng ta vậy ?

Tra-Ngọc nghiêm trang :

— Võ-công của phái Nam-Hải đã nổi tiếng là có nhiều mưu-mô kỳ-dị, thế thì họ tất nhiên cũng phải người gian-trá khó lường được, dập tắt ngọn lửa đang cháy tràn lan, là vì họ sợ Thần-cái Tông-đào sẽ đốt hết hoa-viên này, còn họ không thèm đếm xỉa đến chúng ta, chắc có lẽ đây là một âm-mưu dụ địch mà thôi.

Đinh-Linh gật gật đầu :

— Thiếu-Bảo chủ là người cao kiến chúng tôi rất khâm-phục, điều nhận xét ấy bây giờ chúng ta đã biết dụng ý của địch rồi, như thế thì chúng ta có làm theo ý của chúng đã định trước, là đi sâu vào nội-địa của địch không ?

Thấy thái-độ của chị lạ hơn ngày thường, Đinh-Phượng ngẫm-nghĩ :

— Làm việc gì, chị ta cũng rất quả quyết, nhưng tại sao bây giờ chị lại tỏ ý ngập ngừng hỏi mãi Tra-Ngọc như thế ? Nghĩ thật cũng lạ...

Tra-Ngọc ngập-ngừng giây-lát rồi đáp :

— Có nên vào nội-địa của địch không, việc ấy tôi chưa nghĩ tới, bây giờ xin hỏi ý-kiến Từ-Huynh thử coi xem sao ?

Nguyên-Bình vụt đứng phắt dậy :

— Chúng ta đã đến đây, đâu có lẽ rút lui êm, bây giờ hãy đi tới thêm coi nào ?

Nói xong, chàng liền phóng mình đi trước, Tra-Ngọc và chị em họ Đinh cũng lật đật theo sau.

Tiến lên được lối 6. 7 trượng, bỗng nghe có tiếng rắc rắc đâu đây... Đã bị ong, rắn, làm khổ một lần gần muốn chết nên bây giờ Nguyên-Bình rất dè-dặt, khi nghe tiếng động lạ lùng, chàng liền đứng lại, ngước mặt nhìn chung quanh.

Tra-Ngọc kề bên tai Nguyên-Bình, nói nho nhỏ :

— Từ-Huynh chớ nghi ngại chi cả... phía trước mặt chúng ta có người đang giao tranh nhau thế nên cành lá bị chưởng phong rung động mới phát ra những tiếng lạ ấy.

Nguyên-Bình lo ngại suy-nghĩ :

— Có lẽ Thần-Cái Tông-Đào rồi...

Tuy chàng không ưa Tông-Đào có thái độ lãnh đạm với mình, nhưng vì lão là một nhân-vật chính phái trong giới võ lâm, mà đó cũng là người duy nhứt không thuận với Thần-châu Nhứt-quân, thế nên chàng có cảm-tình sẵn với ông ta. Chàng lật đật phi thân tới.

Vòng qua một lùm cây rậm, quả nhiên chàng thấy hai người đang giao tranh ráo-riết, bất phân thắng bại, nhìn kỹ thấy công lực của hai người cũng đều thâm hậu, chưởng thế mạnh-mẽ vô cùng, tiềm lực phát ra rung-rinh cả cành lá chung quanh, tiếng va chạm nghe răn-rắc.

Nguyên-Bình định thần nhìn kỹ thấy một người là lão lùn còn một người khác rõ ràng là chàng thiếu niên sang trọng ở chung với Thần-cái trong miếu thổ địa tại Hoang-sơn... cuộc giao tranh đã đến lúc vô cùng ác liệt.

Tra-Ngọc và chị em họ Đinh chưa biết chàng thiếu-niên sang trọng nọ, cho nên khi thấy chàng ta đã giao tranh đồng sức được với lão lùn, một tay nổi tiếng trong giới võ-lâm từ lâu, trong lòng ba người có phần kinh ngạc.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình vụt nhớ đến lời của chú ăn mày nhỏ, bảo rằng Thần-cái phải chịu hại bởi tay của chàng thiếu niên sang trọng này, cho nên chàng rất chú tâm theo dõi cuộc giao tranh giữa hai người.

Nguyên-Bình nghĩ rằng nếu chàng thiếu niên sang trọng này đã có một năng lực nào đó bắt buộc Tông-Đào phải chịu bó tay, thì võ-công của chàng này nhứt định phải cao-cường, nhưng nào ngờ chú tâm theo dõi hồi lâu, trong lòng chàng bỗng thấy vô cùng kinh ngạc, vì chàng thấy trong lúc giao tranh với lão lùn, tuy tài nghệ chàng nọ không phải tầm thường, nhưng nói rằng nếu vượt hẳn Tông-Đào thì không một ai có thể tin được.

Tra-Ngọc và chị em họ Đinh rất kinh ngạc trước tài nghệ siêu quần của chàng thiếu niên sang trọng nọ, trong khi ấy thì Nguyên-Bình cũng ngạc nhiên vì tài nghệ của chàng nọ so với Tông-Đào còn kém rất xa...

Bốn người đều đứng nhìn sửng cuộc giao tranh nhưng mỗi bên đều có ý-nghĩ khác nhau, Tra-Ngọc và chị em họ Đinh đang tìm hiểu lai-lịch của chàng thiếu-niên sang-trọng nọ, còn Từ-nguyên-Bình chú ý xem kỹ chàng ta để hiểu cho rõ chân-tướng.

Hai người cùng giao-tranh ngày càng dữ-dội hơn trước, thế nào phóng ra cũng ác-liệt, cứ nhắm vào những yếu huyệt của đối-phương, chưởng phong làm chấn-động cả bên ngoài xa đến mấy thước làm bay lất-phất luôn mấy tà áo của mấy người đang đứng xem.

Nguyên-Bình bỗng thấy lo-ngại, chàng ngẫm-nghĩ :

— Trong giới giang-hồ, lòng người hiểm-trá khó lường, biết đâu chàng ta đã biết Tông-đào đến đây, lén núp đâu đó nhìn xem cho nên chàng ta giữ miếng, không để lộ chân-tướng của mình ra, bây giờ nếu không ra tay thì làm sao biết được rõ thực-lực của y ?

Nguyên-Bình cũng là người tình-cảm dễ bị kích-động, lại ít kinh-nghiệm trong giới giang-hồ, thế nên chàng nghĩ đến đâu là làm đến đó chàng liền hét lớn :

— Hãy dừng tay !

Lúc đó cuộc giao-tranh giữa chàng thiếu-niên sang trọng và lão lùn đã đến hồi quyết-liệt nhưng vẫn bất phân thắng bại, khi nghe Nguyên-Bình hét lớn, hai người đều lo ra, chàng thiếu-niên nọ bị sơ-hở, lão lùn liền lẹ-làng lòn ra phía sau lưng hét lên một tiếng rồi điểm ngay vào huyệt phong-phủ trên vai trái của chàng thiếu-niên nọ, đồng

thời lão cũng dùng chân mặt phóng luôn một ngọn cước vào hông chàng nọ.

Hai ngọn đòn cùng phát ra một lúc, lẹ như chớp, sức mạnh vô cùng, chàng thiếu-niên nọ tránh không kịp, sắp sửa bị lão lùn làm hại, nhưng nào ngờ chàng ta lại lẹ làng lách chân mặt qua một bên rồi dùng chân trái vọt ra ngoài, tránh luôn cả hai đòn của lão lùn một cách thần-tình, trong khi đó chàng ta lại lẹ làng xoay mình phóng ra một chưởng...

Chàng thiếu-niên nọ đã dùng một thế rất kỳ-ảo, vừa tránh được hai ngọn đòn hiểm-độc của đối phương vừa đánh trả lại một cách chớp nhoáng.

Dường như lão lùn chưa ước lượng được đối phương đã cơ-trí đến mức ấy, cho nên khi bị đánh trả bất thình-lình lão không đỡ kịp phải phóng mình ra sau thối lui luôn ba bước.

Nguyên-Bình gật-gật đầu ngẫm-nghĩ :

— Chàng nầy thật là giảo-hoạt, còn chút nữa ta đã bị lầm rồi...

Chàng lại phóng ra một đòn ngay chính giữa hai người rồi hét lớn :

— Xin hai người tạm ngừng tay, bộ không nghe tôi nói khi nãy hay sao ?

Một ngọn chưởng-phong mạnh như vũ bão dồn tới giữa hai người làm cho người nào cũng phải rụt tay lại và thối lui một bước.

Lúc ấy Tra-Ngọc và chị em họ Đinh ai cũng ngạc-nhiên trước hành-động lạ-lùng của Nguyên-Bình, nhưng họ chỉ đứng nhìn xem mà không nói ra một lời nào.

Lão lùn liếc mắt nhìn Nguyên-Bình rồi cười lạt :

— Thì ra cũng là thằng này !

Nguyên-Bình không hề chú-ý đến lời nói của lão lùn, họ Từ nhìn chàng thiếu-niên sang trọng hỏi :

— Trong cuộc so tài, sống chết trong đường tơ kẽ tóc, nếu không dốc hết toàn lực ra để thủ thắng, thì đó là điều nguy-hiểm rất lớn vậy.

Chàng thiếu-niên nọ tưởng Nguyên-Bình xen vào để giúp mình đánh lão lùn cho nên chàng ta không hề nghi ngại. Chàng mỉm cười khi nghe lời nói Nguyên-Bình có ý lo-lắng cho mình, cho nên chàng ngẫm-nghĩ :

— Ta tuy đã dốc hết toàn-lực, nhưng không thể thắng được đối-

http://tieulun.hopto.org

phương bây giờ chàng này đã xen vô, ta đâu có thể nào chịu kém được, vì nghĩ như thế nên chàng nọ mỉm cười :

— Đối phó với tên nhãi con này, đâu cần đến toàn-lực làm gì !

Bỗng nhiên Nguyên-Bình lẹ làng khoa tay phóng ra một chưởng về phía chàng thiếu-niên sang trọng nọ, luôn dịp chàng vừa cười lạt vừa tấn tới một bước...

Chàng thiếu niên nọ không ngờ Nguyên-Bình đánh một cách thình-lình như thế, chàng ta vừa giựt mình vừa giận dữ, nhưng khi chưởng thế của đối-phương quá mãnh-liệt, uy-thế còn hơn cả lão lùn, cho nên trong lúc không đề-phòng chàng ta không dám chống đỡ, nên lật-đật phóng mình ra sau đến 5 thước để tránh.

Nào ngờ Nguyên-Bình cũng như bóng theo hình, sau khi phóng ra một chưởng chàng ta lại tấn tới luôn, tay trái chàng dùng thế thám-lệ thủ-châu điểm ngay vào hai mắt của đối phương, còn tay phải lại dùng thế Phật-lãng cầm-long, một thế tuyệt kỷ trong bài thập-nhị cầm-long của sư Tuệ-không đã dạy... để chụp mạnh vào cùi chỏ trái của chàng nọ...

Nguyên-Bình nghĩ rằng muốn thử tài chàng nầy thì phải tấn-công lẹ như chớp, và dùng những thế thật độc-hiểm mới có kết quả. Thập-nhị cầm-long chưởng là một muôn kỳ-diệu trong giới võ-lâm, ít có người nào được biết, thế nên mặc dù tài-nghệ chàng thiếu-niên sang-trọng ấy cũng khá cao cường, chàng lật đật dùng thế đại-bằng triển-dực dùng đôi tay chặn thế thám-lệ thủ-châu của Nguyên-Bình, nhưng không sau đỡ nổi Phật-lãng cầm-long.

Bị chụp vào cùi tay trái, chàng thiếu niên nọ bỗng thấy bị tê rần, huyệt mạch-môn của chàng ta đã bị điểm.

Mới ra tay mà Nguyên-Bình đã khống chế chàng nọ một cách dễ-dàng cho chính đến họ Từ, chàng cũng không ngờ là thủ-pháp của mình đã linh diệu đến như thế, chàng đứng sửng ngẫm-nghĩ :

— Thằn cái Tông-Đào là một Đại hiệp trong giới võ-lâm, võ-công cao-cường biết là dường nào, tài nghệ chàng này tầm-thường như thế, làm sao mà bức tử cho được vị đại hiệp nọ, nhưng theo lời nói của chú ăn mày nhỏ, với thái-độ buồn rầu đau khổ, thì nhứt định là một chuyện không sao hiểu nổi...

Tuy là một người thông-minh, nhưng vì ít lịch lãm trong giới giang-hồ thế nên đối với những âm-mưu xảo-trá, chàng chưa hiểu nổi,

chàng nghĩ rằng chàng thiếu niên sang trọng ấy khi đã bị chàng khống chế như thế, thì quyết không phải là một địch-thủ của Tông-Đào, nhưng chàng lại quên rằng thập-nhị cầm-long là chưởng-pháp huyền-diệu trong phái Thiếu-Lâm, hơn nữa, lúc đó đối phương bị đánh rất bất thình-lình cho nên mới bị chàng hạ một cách dễ dàng như thế.

Bên ngoài Tra-Ngọc, hai chị em họ Đinh và lão lùn khi thấy thủ pháp của Nguyên-Bình kỳ diệu như thế, trong lòng ai ai cũng hoảng sợ, trong số 4 người ấy không một ai thấy rõ chàng đã hạ thủ như thế nào.

Bỗng chàng thiếu niên sang trọng ấy khẽ lật cánh tay trái vuột ra khỏi tay mặt của Nguyên-Bình, rồi tay mặt lẹ làng phóng một đòn ngay ngực họ Từ.

Vì không chú ý hại hẳn chàng này nên Nguyên-Bình không chặn mạnh hẳn vào huyệt mạch-môn của chàng nọ, khi thấy tay bị vuột và đối phương phóng tới một quyền rất gần, chàng biết không sao tránh kịp nên chỉ khẽ xoay mình đưa vai chịu lấy ngọn đòn.

Bỗng một ngọn chưởng phong từ xa tạt tới vù vù, rồi có tiếng của Tra-Ngọc hét lớn :

— Đồ chuột nhắt mà dám cả gan...

Thật ra, Tra-Ngọc cũng đáng gọi là một kẻ cơ-trí hơn người, lúc nào cũng luôn luôn phòng bị, thế nên khi thấy Nguyên-Bình đã khống chế huyệt mạch-môn của chàng nọ, chàng vừa đứng nhìn sửng, nhưng cũng vừa vận khí hành-công, lưu tâm đề phòng, cho nên khi chàng thiếu niên nọ vừa phóng ra một đòn bất thình-lình, là Tra-Ngọc liền phóng ra ngọn đòn bách-bộ thần-quyền gia truyền để đánh chàng thiếu niên nọ.

Chàng thiếu niên sang trọng giựt mình nhảy tránh sang một bên để né khỏi ngọn quyền Tra-Ngọc, và cũng vì thế mà phải thu hồi luôn ngọn chưởng đang tấn công Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình lật-đật hoành thân chắn ngang Tra-Ngọc cười mà bảo :

— Mục đích của chúng ta là tìm hiểu phái Nam-Hải, người này không can dự gì đến chúng ta, hạ thủ mà làm gì !

Đánh đòn đầu không trúng, Tra-Ngọc toan tấn tới phóng thêm ra một chưởng nào ngờ bị Nguyên-Bình chặn lại, chàng ta rất ngạc-nhiên về thái độ kỳ dị ấy, nên hỏi :

— Bộ Từ huynh biết chàng ấy hay sao ?

Nguyên-Bình gật đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Có gặp qua một lần, nhưng chưa hề nói chuyện với nhau một câu nào.

Chàng thiếu-niên sang trọng hừ một tiếng khô khan rồi quay-mình toan đi, thì Đinh-Phượng đã nhẹ nhàng phóng mình tới chặn đường, nàng nhìn Nguyên-Bình, nhoẻn miệng cười :

— Cho đi hay không ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Chàng ta không có oán thù gì với chúng ta, không nên chặn đường làm gì...

Chàng lại vòng tay thi lễ với chàng thiếu niên sang trọng nọ :

— Tiểu đệ chỉ muốn biết qua võ công của đại huynh mà thôi chớ không có ý gì khác, xin đại huynh chớ lấy làm lạ...

Nguyên-Bình đã nói rõ lòng mình nhưng chàng nọ cũng vẫn không tin, còn Tra-Ngọc và chị em họ Đinh cũng không hiểu rõ ẩn ý của Nguyên-Bình, ba người nghĩ rằng họ Từ có ý gì riêng, nhưng không biết dụng tâm của Nguyên-Bình ở chỗ nào...

★

HỒI THỨ HAI MƯƠI LĂM

Chàng thiếu niên sang trọng...

Đâu đây bỗng nghe một tiếng còi dài vang dậy, xé tan bầu không khí yên tĩnh của đêm khuya, làm cho mọi người trong hoa-viên đều giựt mình chú ý...

Lão lùn bỗng cười lạt :

— Võ-công của phái Nam-Hải là tập trung tất cả tinh túy của các phái Trung-nguyên, Tây-vực từ xưa cho đến nay... Trong môn phái áp dụng cả thuật «chính» và «kỳ» huyền diệu không gì sánh được, qui vị đều là những người có bản lãnh nhưng cũng chẳng qua như ánh sáng con đom đóm, làm sao sánh được với ánh trăng rằm, nếu các người bước thêm một bước vào cấm địa của Thúy-la sơn-trang, thì mới dám nói là các người không sợ chết, nếu không bước thêm bước nữa, xin hãy miễn thứ cho lão việc tiếp đãi mấy người.

Nói xong, lão ta liền quay mình nhảy vọt vào bóng đêm mất dạng luôn.

Nguyên-Bình nhìn theo phía sau lưng lão lùn, thấy một cái lầu cao đứng sừng sững, đèn đuốc sáng choang, nếu đi tới thêm chừng mười trượng là đến chân mái lầu. Chàng liền quay mình lại hỏi chàng thiếu niên sang trọng :

— Lịnh sư có đến đây hay không ?

Chàng nọ lạnh lùng đáp :

— Chi vậy ?

Nguyên-Bình lại hỏi thêm :

— À, tôi đã quên thỉnh giáo quí tánh, đại danh của tôn huynh...

Chàng thiếu niên sang trọng gật gù đáp :

— Không dám, không dám, tôi họ Hà...

Nguyên-Bình lại hỏi thêm :

— Hà huynh có phải là môn đệ của Thần-cái Tông-lão không ?

Chàng nọ suy nghĩ giây lát rồi bảo :

— Tôi và Tông-lão là bạn đồng môn, nhưng lão tiền bối thuộc về lớp trước của môn phái Kim-Bài...

Tra-Ngọc liếc mắt nhìn chị em họ Đinh :

— Trong giới giang-hồ môn phái rất nhiều, thiệt rất khó mà biết cho hết, môn phái Kim-Bài, thật ra tôi mới chỉ nghe đây là lần thứ nhứt

Ý Tra-Ngọc muốn hỏi Đinh-linh về lai-lịch của môn phái Kim-Bài nhưng chẳng nói thẳng mà lại hỏi quanh-co.

Đinh-linh mỉm cười :

— Thiếu-Bảo chủ là người thấy xa hiểu rộng mà còn chẳng biết lai-lịch của môn phái Kim Bài, còn chị em tôi cô-lậu, quả văn, làm sao...

Chàng thiếu niên sang trọng bỗng cười lanh-lảnh :

— Môn phái Kim Bài, mỗi đời chỉ truyền thọ có hai người, chẳng những quí vị chưa hiểu, mà cho đến những người khác trong giới võ-lâm, chưa chắc là đã có mấy người biết.

Nguyên-Bình lại hỏi thêm :

— Đại danh của tôn huynh là chi, có thể cho tôi biết được không ?

Chàng nọ vụt nhíu mày rồi đáp :

— Tiểu đệ tự là Hành-Chu, tôn huynh cứ hỏi mãi như thế có ý gì chăng ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Tiểu đệ thấy khí độ của Hà huynh, chẳng phải bực tầm thường,

http://tieulun.hopto.org

thế nên muốn được kết giao với đại huynh, không biết đại huynh có vui lòng không ?

Hà-hành-Chu ngập-ngừng :

— Chuyện ấy sau này chúng ta sẽ bàn. Tiểu đệ có tánh không hời hợt...

Tra-Ngọc bỗng cười lạt :

— Treo giá cũng cao đấy chứ !

Nguyên-Bình có dụng ý riêng, nên chàng mỉm miệng cười :

— Mỗi người đều có chí riêng, không nên ép ai, nếu Hà huynh không thích kết giao với chúng tôi thì thôi, vì tôi mến Hà huynh, mặc dầu chưa biết rõ môn phái Kim-bài, nhưng nghĩ rằng chắc đó cũng là một phái của vùng Trung-nguyên này. Người Nam-Hải miệt thị võ-học của Trung-nguyên, mà Hà huynh lại là người cùng chung một phái Trung-nguyên với chúng tôi.

Hà-hành-Chu gật đầu :

— Như thế thì tôi xin miễn-cưỡng vâng lời...

Đinh-Linh đã biết rõ tánh Nguyên-Bình rất kiêu-kỳ, nhưng bây giờ không biết tại sao chàng ta lại ôn-hòa đến thế, nên trong lòng nàng thấy kỳ lạ, nhưng nàng là người trầm-tĩnh, mặc dầu hơi lạ, nàng cũng không nói thêm điều gì.

Đinh-Phượng không chịu nổi tánh kiêu kỳ của Hà-hành-Chu, nên vọt mình qua khỏi Tra-Ngọc, đến phía sau lưng họ Hà, phóng ra một chưởng ngay mặt chàng này. Vừa đánh nàng vừa la lên một tiếng...

Đang nói chuyện với Nguyên-Bình, Hành-Chu không hề nghĩ đến có người đánh lén cho nên chàng bị một tay vào mặt tá hỏa, mắt đỏ sao, trên má nổi hằn vết 5 ngón tay đỏ lòm.

Nhưng họ Hà chẳng phải là tay có võ-công tầm-thường, thế nên mặc dầu bị một đòn bất thình lình khá nặng, thần trí chàng vẫn bình tĩnh như thường, họ Hà chỉ hừ một tiếng khô khan, rồi đánh trả liền một đòn.

Nào ngờ nàng Đinh-phượng sau khi đánh họ Hà, nàng liền nghiêng mình nhảy vọt ra núp phía sau lưng Tra-Ngọc, Hành-Chu nghe tiếng gió của y-phục, liền tăng gia tiềm lực phóng theo thêm một chưởng.

Tra-Ngọc cười lạt :

— Hà-huynh chạm tới tôi chi vậy ?

Chàng liền giơ tay mặt trước ngực vận dụng nội công rồi quất mạnh tay ra phía trước, đỡ ngay ngọn đòn của Hành-chu.

Hai người so thử nội công, hai bên đều cùng nghe rung rinh cả người, Tra-Ngọc liền khẽ chuyển đôi vai, cơ thể bị lung lay mấy lượt còn Hà-hành-Chu bị thối lui đến hai bước.

Đinh-linh trừng mắt nhìn Đinh-Phượng rồi mắng :

— Đồ chết bầm, khí-khái xằng, mới quen biết nhau mà đã làm rắc rối.

Đinh-Linh lại quay sang phía Hành-Chu :

— Con em của tôi tánh hay nóng bất-tử, Hà công-tử là người đường đường nam tử, xin chớ chấp trẻ con mà làm gì...

Hành-Chu liếc mắt nhìn Đinh-phượng thì thấy nàng đang giơ tay áo che miệng núp sau lưng Tra-Ngọc mà cười, đôi chơn này xếch lên, tà áo trắng phất-phới, dáng người trông cũng dễ yêu, nhưng còn rất trẻ...

Chàng bỗng nổi giận, nghiêm sắc mặt hỏi Đinh-Linh :

— Lịnh muội năm nay được mấy mươi rồi mà lại bảo còn trẻ con ? Nói như thế không sợ bị bẻ răng hay sao ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Tôi đã chịu lỗi với Hà công-tử, có nói rõ đàn ông không nên hơn thua với đàn bà con gái làm gì, hay là công tử muốn đánh trả thù lại một thoi ?

Hành-Chu cười gằn :

— Có gì mà không dám.

Tra-Ngọc bỗng nghiêm trang xen vào :

— Khi không mà Hà huynh cũng cho tôi nếm thử một đòn, nếu tôi cũng nghĩ như Hà huynh thì đêm nay chắc chúng ta phải giao tranh với nhau một trận dữ-dội lắm.

Hà-hành-Chu bỗng nổi khùng :

— Khi không mà bốn người bỗng đến đây kiếm chuyện gây rối với tôi hoài...

Tra-Ngọc ngửng mặt cười lạt :

— Hà huynh nói mà không nghĩ gì cả... Hà huynh đã quên rằng vừa rồi mới bị sa cơ đó sao ? Nếu Từ huynh không nghĩ tình, thì có

http://tieulun.hopto.org

lẽ Hà huynh đã không còn đứng đây để nói năng gì được nữa...

Hành-Chu bỗng nhớ đến vụ vừa bị Nguyên-Bình chụp vào huyệt mạch-môn, chàng thấy nhột-nhạt, đôi má nóng bừng... Chàng toan gây sự bỗng thấy Nguyên-Bình bước tới một bước...

Hành-Chu đã biết Nguyên-Bình là tay lợi hại như thế nào rồi, nên khi thấy Nguyên-Bình bước tới chàng ta lại sợ họ Từ hạ-thủ, nên lập tức dùng kế tiên phát chế nhơn, phóng liền ra một chưởng.

Nguyên-Bình liền thót bụng, lẹ làng thối lui ba bước, chưởng phong của Hành-Chu chỉ phớt qua áo chàng nhưng lại đánh thẳng vào Đinh-Linh.

Đinh-Linh mới vừa thấy chàng họ Hà giao-tranh với lão lùn, biết chàng rất thâm-hậu về nội-công, sợ không đỡ nổi ngọn quyền này, nên nàng lật-đật xoay mình để tránh, chưởng phong của Hành-Chu cũng quét nhẹ tà áo nàng.

Hành-Chu không ngờ ngọn quyền của mình lại đánh tới Đinh-Linh, chàng cũng không có ý muốn gây sự với nàng cho nên chàng ta tỏ thái-độ dè-dặt, nhưng chàng e ngại đã nói một câu lỡ lời nên muốn tìm lời giả-lả... chàng cứ do dự đứng nhìn sửng Đinh-Linh.

Đinh-Linh là người có tánh quật cường, câu chuyện bị Nguyên-Bình đánh một tát tai vào mặt đồ lửa trước kia, nay lại hiện trong trí óc nàng... Nhớ đến chuyện ấy nàng thấy nóng bừng cả mặt, nhưng nàng chưa hiểu tại sao cho đến bây giờ nàng không có ý gì giận chàng ta cả.

Chuyện cũ vẫn còn trong lòng, bây giờ lại có dịp nhắc đến, nàng thấy nổi nóng, nên nàng quắc mắt nhìn Hà-hành-Chu... hai người nhìn nhau không chớp mắt, đều vận khí bình hơi thở để sẵn sàng chờ đợi đối phương.

Trong thâm tâm, Đinh-Phượng muốn có một cuộc xung đột để dằn mặt Hành-Chu mới vừa lòng, nhưng sợ tài lực của chị mình không đương cự nổi, nên nàng bỗng nảy sanh một kế. Đinh-Phượng liền lẹ làng phóng mình đến bên cạnh Nguyên-Bình.

Về phần Hành-Chu, chàng chưa rõ sự liên quan giữa bốn người lạ, nhưng cũng thấy rõ được họ không khắn-khít với nhau cho lắm, thế cho nên chàng hầm hầm chuẩn bị quay sang Đinh-Phượng thủ thế...

Đinh-Linh thấy chân Đinh-Phượng chưa chấm đất sợ Hành-Chu thi hành độc thủ bất thình-lình, vì tình ruột thịt nàng không thể chần-

chờ nên lật-đật phóng ra một ngọn chưởng đánh thẳng vào Hành-Chu.

Ngọn chưởng phát ra rất lẹ như chớp đứng vào vị-trí của Hành-Chu cũng khó mà đỡ bỗng nghe Nguyên-Bình hét lớn...

— Đinh tiểu thơ, hãy nghĩ tình !

Chưa dứt lời đã có một ngọn chưởng phong phát ra chận ngan ngọn chưởng của Đinh-Linh, làm cho Hành-chu tránh được một cách dễ-dàng.

Đinh-Phượng tưởng rằng thế nào Nguyên-Bình cũng ra tay để hộ trợ Đinh-Linh ; không ngờ đến việc Nguyên-Bình lại che chở cho Hành-chu việc xảy ra quá bất ngờ làm cho nàng giựt mình kinh-ngạc.

Nguyên-Bình bỗng nhảy đến đứng giữa Đinh-Linh và Hành-Chu, chàng ôn tồn bảo :

— Chúng ta đều là những người bèo nước gặp nhau, không oán không thù gì, tại sao nóng giận nhau một cách dễ-dàng như thế ? Biết đâu kẻ thì sẽ vì đó mà chỉ cười chúng ta... Bây giờ tôi có một ý này, không biết quí vị có đồng tình không ?

Hà-hành-Chu thấy mình hiện nay đã thành một tấm bia để cho mọi người nhắm bắn thẳng vào, nếu có gì xảy ra thì mình phải chịu lép, thế cho nên chàng thấy bực mình, chàng lầm-bầm :

— Không biết hôm nay tại sao ta toàn gặp chuyện quỉ quái không...

Đây là một câu than thở, nhưng nào người nói thì vô tình mà người nghe lại hữu ý cho nên câu chuyện lại càng rắc rối thêm.

Trước hơn hết chị em họ Đinh thấy khó chịu, không sao nhịn nữa được, kế đó là Nguyên-Bình cũng đã bị Thần-Cái Tông-Đào gọi là mình có quỉ khí trước mặt Hành-Chu, chàng cũng bực mình nổi nóng nên nghiêm sắc mặt nhìn thẳng Hành-Chu :

— Lời của Hà huynh không có gì dè dặt cả, tôi đã nhường nhịn đôi ba lần rồi, nhưng không phải sợ Hà huynh đâu...

Hà-hành-Chu hơi giựt mình, nhưng chàng ta vẫn không chịu nhịn:

— Nếu quí-vị định hợp sức nhau để đối phó với tôi, thực ra chuyện này chẳng có gì mà bỗng gây ra rắc rối... nghĩ ra bậc Đại-trượng phu không nên như thế.

Tra-Ngọc bỗng xen vào :

— Bịnh từ miệng mà vào, phước đức từ miệng mà ra, nếu Hà-huynh muốn giữ toàn tánh mạng của mình, thì tốt hơn hết là hãy ngậm miệng lại, đừng nói những lời vu-vơ.

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Phượng cười chua chát :

— Nếu Hà-huynh còn mở miệng nói bậy bạ nữa thì tôi sẽ cho thêm một bạt tai nữa đa !

Nguyên-Bình bỗng vụt nhớ tới lời của chú ăn mày nhỏ, chàng ngẫm nghĩ :

— Nếu bấy giờ mở rối cho chàng này để cho nó thong-thả ra đi, thì biết đâu sau này sẽ không có cơ hội để gặp gỡ làm thân với nó nữa, như thế sẽ bất lợi cho ta.

Vì nghĩ như thế, Nguyên-Bình cố-nén giận, mỉm cười :

— Hà-huynh không nên hiểu lầm chúng tôi, vì tôi và hai vị tiểu thư này đều rất kỵ tiếng quỉ-quái, nhưng không biết tại sao bỗng nhiên Hà-huynh lại nói như thế làm cho tôi phải nổi giận.

Hà-hành-Chu sực nhớ lại lúc trước gặp Nguyên-Bình tại miếu Thổ-địa, Tông-Đào đã gọi chàng là quỉ, cho nên bây giờ biết Nguyên-Bình đã nói thật tình, nên chàng ta lật-đật vòng tay thưa :

— Tôi đã lỡ lời, Từ-huynh và ba vị kiêng-kỵ điều ấy, xin quí-vị lượng thứ cho...

Hành-chu thấy rõ tình-hình này rất bất lợi cho mình, trong số 4 người, chỉ có Nguyên-Bình hơi thân mật với mình, còn ba người nọ, ai cũng đằng-đằng sát khí, lúc nào cũng muốn gây sự để hạ thủ, nếu không biết xử trí cho đúng, không biết dằn lòng thì sẽ bị tai vạ trước mắt, thế nên chàng liền thay đổi thái độ, quay ra làm thân Nguyên-Bình...

Lúc Tra-Ngọc và chị em họ Đinh thấy Nguyên-Bình nổi nóng tất cả ba người sẵn sàng, nếu họ Từ nặng lời thêm thì cả ba đều hạ thủ một lượt để giết họ Hà, nào ngờ Nguyên-Bình lại thay đổi thái độ một cách bất ngờ, hòa dịu lại với Hành-chu làm cho ba người đều sửng sốt.

Lại thấy Nguyên-Bình mỉm cười với họ Hà :

— Thôi, nếu Hà huynh vô ý, thì ta cũng nên bỏ qua...

Bỗng nhiên họ Từ lại quay mình nhìn về phía sau hô lớn :

— Trời đã khuya, chúng ta cũng cần biết võ-công của miền Nam-Hải, không nên để mất thì giờ nữa...

Chàng cố ý nói lớn, tiếng vang vang như chuông đồng, rõ ràng là muốn cho đối phương biết trước.

Nói xong, Nguyên-Bình liền phóng mình đi trước một cách oai-nghiêm hùng-dũng...

Tra-Ngọc khẽ nhíu mày suy nghĩ :

— Tánh của chàng nầy thật cũng khó mà lường cho được, lúc thì chính-đại quang-minh có khí độ anh hùng của một phái chính tông, lúc thì lại lầm lỳ dữ dội hành-động theo ý riêng của mình.

Đinh-Linh, Đinh-Phượng cũng lật-đật chuyển mình phóng theo sau lưng Nguyên-Bình, rồi kế đó là Hà-hành-Chu, sau cùng là Tra-Ngọc...

Qua khỏi vài lớp sân hoa, tất cả năm người đã đến chân lầu, bên trong đèn đuốc sáng choang. Bỗng nghe phía trong có tiếng cười ha hả, rồi kế lão đại-hán áo gấm cởi bạch-mã hôm qua oai vệ bước ra...

Lão bước rất ung-dung, thần-thái bình tĩnh, như không có một việc gì xảy ra trước mắt, dường như lão ta không hề thấy sự có mặt của năm người lạ trước mái lầu.

Bỗng nhiên lão áo gấm nghiêm sắc mặt lạnh lùng bảo mọi người :

— Hôm nay các ngươi đến mà cho hay trước một cách rõ ràng, đó là phong độ quang minh chính đại, thì bây giờ ta cũng phá lệ cho các ngươi biết rằng trong vùng Thúy-Vân lâu rộng ba, bốn trượng này có bố trí rất nhiều hầm hố nếu sầy chân thì khó toàn tánh mạng nếu các người không tin thì cứ tự do mà thử cho biết...

Nói xong, lão ta liếc mắt nhìn qua năm người một lượt, rồi quay mình bước trở vào trong, rồi mất dạng luôn.

Nguyên-Bình ngước mắt nhìn chung quanh mái lầu, thấy không có chỗ nào lạ đáng nghi, trên mặt đất hoa cỏ lấp thấp, thỉnh thoảng lại có một vài cụm hoa cao cao, chỉ có điều đáng chú ý là các cụm hoa cách nhau rất xa đến lối 10 bước, lại có thêm mười mấy cây Bạch-dương cao lớn trồng rải rác trong voa viên này.

Trên từng chót của ngôi lầu, đèn, đuốc vẫn sáng choang, nhưng từng dưới lại tối đen như mực.

Vì Nguyên-Bình chưa biết thần-toán học, nên chàng chưa hiểu những cây Bạch-dương và các cụm hoa trồng rải rác có những gì bí ẩn đặc biệt bên trong, chàng liền quay lại hỏi Tra-Ngọc :

— Tra huynh hãy xem thử hoa viên này, coi cách trồng cây có gì lạ không ?

Tra-Ngọc trầm ngâm giây lát rồi vụt quay qua hỏi Đinh-Linh :

— Thần toán học của Quỉ-vương-cốc đã nổi danh trong thiên hạ đại tiểu thơ đã được lão bá dạy dỗ nhiều, chắc thế nào cũng học được chân truyền... tôi không dám múa búa trước cửa Lỗ-Ban...

http://tieulun.hopto.org

Ngưng trong giây lát, chàng lại quay qua phía Nguyên-Bình :

— Chuyện này xin Từ huynh hỏi hai tiểu thơ, sự hiểu biết của tôi rất có hạn, nên trước mặt những nhà chuyên môn, tôi nào dám thi thố tài-nghệ thấy kém của mình...

Đinh-Linh nhìn kỹ vườn hoa trong giây lát, trong lòng nàng biết Tra-Ngọc giảo hoạt, vì những cây Bạch dương và các cụm hoa đều không bố trí theo lối trận Cửu cung, Bát-quái, mặc dầu nàng tinh thông thế trận này, nhưng nàng thấy trước mặc không có gì đáng nghi... Suy-nghĩ hồi lâu, nàng bảo :

— Tuy trong vườn hoa này có chỗ đáng nghi, nhưng không thấy gì bố trí theo lối Bát quái, Cửu-cung, có lẽ trong hoa viên này đã có bố trí những cơ quan bí mật...

Nghe rằng Tra-gia bảo có bố trí rất nhiều cơ quan bí mật, thế nào Thiếu-bảo chủ cũng rất rành về khoa này, xin người dẫn đường giúp chúng tôi...

Tra-Ngọc bỗng đằng hắng một tiếng rồi sửa giọng nghiêm trang :

— Tiểu-thơ đã có lòng tưởng đến, làm cho tôi được vinh hạnh vô cùng, giả sử như tôi chưa thông hiểu bí mật tại hoa viên này, tôi cũng xin đi trước để mở đường...

Nói xong, chàng liền vụt mình tới trước, vượt qua mặt Nguyên-Bình, trong lòng thầm rủa Đinh-Linh :

— Quả nhiên con nhỏ nầy thật là nhiều quỉ kế, tiếng đồn không sai...

Bỗng nhiên Nguyên-Bình lại vọt mình tới trước, giơ tay mắt ra cản Tra-Ngọc :

— Câu chuyện vào đây là do nơi ý tôi đâu có thể nào tôi để cho Tra-huynh đến chỗ nguy hiểm được, tôi đi trước là phải hơn...

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Chúng ta như là một, ai đi trước cũng như thế mà thôi...

Đinh-Phượng vụt xen vào :

— Thôi hai ông chớ giành nhau mà làm gì. Theo ý tôi là nên để cho Hà đại-hiệp đi trước thì hợp lý hơn hết.

Tra-Ngọc đáp :

— Thì cũng phải biết coi Hà đại-hiệp có bằng lòng không chứ ?

Hà-hành-Chu cười lạt :

— Chuyện ấy có gì mà không dám.

Nói xong, chàng liền vọt mình trước.

Nguyên-Bình vụt giơ tay ra chụp Hành-Chu.

— Hà huynh hãy chậm-chậm, xin để tôi mở đường cho...

Chàng lại phóng mình tới trước, rồi khẽ để chân khí, chuyển đôi chân rồi vọt mình lên cao, chàng liệng trên không giây lát rồi đáp xuống chân một cụm hoa, chàng vụt xỉa tay trái ra chụp lấy khóm hoa nhỏ mạnh lên...

Đinh-Linh vụt la lớn :

— Đừng động đến cây cỏ, mau nhảy tránh sang một bên...

Nguyên-Bình bỗng giựt mình, chàng vội rút tay trái về, rồi chơn trái khẽ chuyển, chàng lẹ làng vọt mình sang một bên...

Nguyên-Bình vừa vọt mình lên thì cành lá của cụm hoa bỗng rung rinh rồi gãy lìa, từ trong các nhánh hoa, những tia nước li-ti vọt ra, trùm cả một vùng chung quanh rộng hơn một trượng.

Tuy họ Từ chưa biết đó là loại nước gì nhưng chàng cũng ước lượng đó là loại có chất độc, nên Nguyên-Bình vội để chân khí hét lên một tiến, phóng ra một ngọn chưởng ngay cụm hoa ấy.

Chưởng-thế của chàng phát ra rất mạnh, gây nên một tiếng ào vang dậy bụi hoa cao hơn thước đã gãy tan tành...

Dường như chàng không nghĩ tới chưởng lực của mình lại mạnh đến thế, nên Nguyên-Bình đứng trân mà nhìn sửng cụm hoa bị gãy lìa. Từ trong cụm hoa, giọt nước lại phun mạnh hơn, tia nước lan ra cả ngoài hai trượng...

Từ sau khi bị một trận ong độc, họ Từ bỗng dè dặt hơn trước rất nhiều thế nên khi thấy nước vọt mạnh chàng liền nhảy thối lui về chỗ cũ...

Chàng ngoái đầu nhìn lại, thấy tia nước vẫn phun ra như trước, rồi sau đó chừng một khắc đồng hồ, nước mới dứt chảy.

Hai chị em họ Đinh, Tra-Ngọc và Hà-hành-Chu dường như cũng lạ lùng trước cảnh lạ, cho nên cứ đứng sửng mà nhìn, đến khi dứt nước, Tra-Ngọc mới lắc đầu :

— Nếu là tôi, thì chắc tôi đã bị giọt nước độc ấy hại rồi !

Đinh-Linh liếc mắt nhìn qua cảnh vật một lượt doạn nói :

— Đây là một hoa viên có sắp đặt sẵn những cơ quan, thế cho nên có lẽ tất cả cây cỏ đều có mai phục bên dưới những máy móc độc hiểm, xem qua tình hình vừa rồi, thì chắc có lẽ nước độc ấy do

http://tieulun.hopto.org

một bàn tay nào đó điều khiển cho phun ra, nếu bây giờ ta gắng gượng đi tới nữa e sẽ gặp hung đa kiết thiểu...

Đinh-Linh vừa nói đến đây bỗng nhiên vườn hoa tối sầm lại, trên từng lầu cao đèn đuốc đều tắt phụt.

Nguyên-Bình giơ tay vỗ trán :

— Đường đi tuy đầy nguy-hiểm, nhưng không lẽ đến đây rồi chúng ta lại rút lui ?

Hà-hành-Chu bỗng xen vào :

— Tôi có cách này, không biết có thi hành được không ?

Tra-Ngọc quay lại hỏi :

— Xem ra, Hà huynh là người văn võ song toàn, trí mưu đầy đủ, có phải chăng Hà huynh đang nghĩ tới kế hỏa công ?

Hà-hành-Chu giựt mình quay phắt lại nhìn Tra-Ngọc trân trân. Họ Hà ngẫm nghĩ :

— Chàng này võ-công đã trác-tuyệt mà trí mưu cũng chẳng kém gì ta, điều ta nghĩ đến thì y cũng thấy...

Tuy trong lòng hơi sơ-sệt, nhưng bên ngoài họ vẫn tỏ vẻ bình-tĩnh, chàng mỉm cười :

— Đúng lắm, bây giờ nếu chúng ta không mạo-hiểm để thâm-nhập vào đây, thì có cách là đốt quách tòa lầu nầy cho rồi, làm cho tiêu tan cả những cơ-quan bí mật của chúng đi.

Đinh-Linh cũng cười :

— Cao kiến của Hà đại-hiệp sợ khó mà thi-hành cho được, ngoài ra việc họ thế nào cũng đã phòng bị sẵn, hơn nữa chung quanh ta còn biết bao tay cao thủ sợ họ không để cho ta tự do hoành-hành.

Hà-hành-Chu có vẻ suy-nghĩ :

— Thực ra tôi chưa nghĩ đến việc ấy, nhưng không thấy họ có phòng bị gì cả...

Đinh-Linh gật gật đầu :

— Nếu Hà đại-hiệp chưa tin lời tôi, thì hãy thử một trận xem sao, sợ e không đốt được lầu, mà tánh mạng của chúng ta lại lâm nguy.

Hà-hành-Chu gắng gượng :

— Tôi không tin như thế, và nếu rủi như có gặp chuyện gì lạ thì...

Nói đến đây, chàng ta thò tay vào bọc móc ra một viên tròn bằng nắm tay màu đen, rồi cười mà nói tiếp :

— Để coi hoa viên này có chịu nổi với ngọn lửa hay không ? Có xảy ra, chừng ấy sẽ tính sau.

Đinh-Linh khẽ nhíu mày :

— Đạn lưu-hoàn à ?

Hành-Chu hơi giựt mình :

— Đúng vậy, đây là đạn lưu-hoàn, tiểu thơ kiến văn rất quảng bác, khiến tôi khâm phục vô cùng.

Tra-Ngọc liếc mắt nhìn :

— Hừ, ngày nay các nhân-vật trong giới võ-lâm, có ai không biết qui-vương cốc rất thiện-nghệ về hỏa dược, chỉ có mình Hà-huynh ít dùng nên mới lấy làm lạ mà thôi

Đinh-Linh liếc xéo Tra-Ngọc :

— Thiếu-Bảo chủ quá khen, Hà đại-hiệp đã quyết ý dùng hỏa công chúng ta e phải gặp rủi ro, chi bằng nên lui trước là hay hơn.

Tra-Ngọc biết tánh Đinh-Linh sâu-sắc và trầm tĩnh, cho nên không khi nào nàng nói hết lời, thế cho nên chàng liền thối lui hai bước rồi bảo :

— Từ huynh, chúng ta hãy thối lui để xem trận hỏa công này...

Nguyên-Bình ngẫm-nghĩ trong giây lát :

— Chuyện này...

Đinh-Phượng bỗng kéo áo họ Từ :

— Chị tôi đoán ít khi sai, chị đã nói không nên dùng hỏa-công... thì không nên dùng.

Hà-hành-Chu nổi giận :

— Tôi tin rằng thế nào dùng hỏa-công cũng có kết quả...

Họ Hà liền rút chiếc thiên-lý hỏa-đồng trong mình ra rồi đánh lên mồi lửa...

☆

HỒI THỨ HAI MƯƠI SÁU :

Thần-cái Tông-Đào đánh liên-tiếp
Nguyên-Bình ba ngọn chưởng thôi-sơn

Hà-hành-Chu vừa sắp sửa đánh chiếc mồi lửa, bỗng có luồng gió lạ thổi tạt đến, tiếp theo sau là một giọng trong trẻo vang lên :

http://tieulun.hopto.org

— Sư-huynh hãy mau dừng tay !

Tiếng nói vừa dứt, một gã đầu bù tóc rối nhẹ nhàng đáp xuống gần bên họ Hà, nhìn lại thì là chú ăn mày nhỏ quần áo xác xơ, mặt mày lem luốc.

Hành-Chu nhìn chú ăn mày, hỏi :

— Sư-phó có đến không ? Ông đã đi đâu rồi ?

Mặt thoáng có vẻ buồn chú ta nghiêng mình thi lễ rồi thưa :

— Sư-phó đã đi xem cuộc giao tranh giữa Âu-đà-Tử và Lãnh-công Tiêu...

Hà-hành Chu giụi tắt mồi lửa, mặt có sắc giận :

— Kỳ hạn đã đến rồi mà còn có thì giờ rảnh để đi xem người so tài võ-công, hừ, bộ không muốn sống hay sao chớ ?

Họ Hà nói ra những câu đứt quảng, thiếu đầu đuôi, chỉ có người trong cuộc mới hiểu, thế nên ai ai cũng lấy làm kỳ-dị cho khẩu-khí lạ lùng của chàng ta.

Nguyên-Bình giựt mình ngẫm-nghĩ :

— Trong giới võ-lâm, trọng nhứt là tình thầy trò, anh chàng này mở miệng ra đã miệt-thị ân-sư của mình, thực là chuyện ít thấy...

Điều nên biết, trong giới võ-lâm tình thầy trò là đạo trọng, cho đến những kẻ lục-lâm hảo hán độc ác cùng cực đi nữa, cũng chẳng bao giờ dám miệt thị tình thầy trò, Hà-hành-Chu đã miệt thị thầy mình, chẳng những Nguyên-Bình giựt mình kinh ngạc mà cho đến Tra-Ngọc và chị em họ Đinh, ai nghe qua cũng đều tức giận.

Chú ăn mày nhỏ nghe những lời ấy, chú vẫn bình tĩnh cười lạt :

— Nếu sư-phó có chỗ không phải, thì sư huynh cũng không nên hạ nhục người giữa chốn đông người hà huống gì kỳ hạn cũng chưa tới...

Hà-hành-Chu nổi giận :

— À, nhà ngươi còn dám làm thầy đời với ta à ?

Nói xong, chàng ta tát cho chú nọ một tát tai...

Nguyên-Bình thấy chàng ta động thủ, họ Từ nghĩ rằng chú nọ thế nào cũng phải tránh, nào ngờ sự thực không ai ngờ tới, là chú ăn mày nhỏ không hề tránh né gì cả, chú cứ đứng sừng mà chịu một tát tai đồ lửa...

Bị đánh, chú ăn mày nhỏ lảo đảo muốn té, chú phải bước nghiêng sang một bên hai bước, máu ra đầy miệng chảy ròng ròng hai bên mép.

Hà-hành-Chu cười lạt :

— Ngươi cũng biết điều lắm ! thế nên ngươi mới không vận-dụng nội công để chống trả lại kẻ bề trên...

Chú ăn mày nhỏ buồn rầu đáp :

— Tình nghĩa thầy trò rất trọng... nào tôi dám ngỗ-nghịch... giả sử như sư-huynh mà có giết tiểu đệ, tôi cũng chẳng bao giờ dám chống trả lại.

Hà-hành-Chu quắc mắt :

— Được lắm, ngươi nói xiêng xéo ta à ?

Chàng ta lại giơ tay lên tát...

Nguyên-Bình khẽ nghiêng mình phóng tới, lẹ làng chặn ngọn đòn của họ Hà, tay mặt chàng chụp lấy cách tay của Hành-Chu rồi bảo :

— Hà-huynh có nói gì thì cứ nói, tại sao cứ đánh người ?

Hành-Chu đã biết Nguyên-Bình lợi hại như thế nào rồi, nếu như họ Từ mà ra mặt can thiệp, thì thế nào chàng ta cũng phải đành bỏ tay, thế nên họ Hà quay lại mỉm cười :

— Bây giờ Từ-huynh muốn đứng ra năn-nỉ giùm chú này hay sao ?

Nguyên-Bình nghiêm sắc mặt :

— Chuyện thầy trò Hà-huynh, tiểu đệ nào dám xen vào, nhưng xin Hà-huynh hãy nghĩ tình huynh-đệ, đừng đối xử với lịnh-sư đệ như thế.

Chú ăn mày nhỏ liếc mắt nhìn Nguyên-Bình rồi lạnh lùng bảo :

— Tên ăn mày nhỏ này từ xưa cho đến nay không hề chịu lãnh lòng thương tưởng của ai cả, chuyện của huynh-đệ chúng tôi, không cần phải có người khác xen vào !

Nguyên-Bình giựt mình kinh ngạc :

— Chú bảo sao, lời khuyên của tôi như thế là không phải hay sao ?

Chú ăn mày nhỏ bỗng cười lạt :

— Sư huynh tôi đánh mắng tôi, đó là chuyện tất nhiên, tại sao người lại đa sự xen vào ?

Nguyên-Bình nhíu mày lộ sắc giận :

— Như thế thì chú còn chờ lãnh thêm vài tát tai nữa phải không ?

Chú ăn mày bỗng cười ha hả :

— Bộ muốn xem coi tôi có chịu đánh thêm hay không hả ?

http://tieulun.hopto.org

Từ lâu, Tra-Ngọc và chị em họ Đinh đã từng nghe uy-danh của thầy trò Thần-Cái Tông-Đào, thế cho nên họ chỉ làm khách bàng-quang đứng ngoài để xem mọi việc xảy ra, tuy rằng họ cũng mường-tượng được bên trong đã có một điều bí-mật gì đây thế nên họ rất dè-dặt không để bị lôi cuốn vào công việc của người.

Bỗng nhiên Hà-hành-Chu thối lui hai bước, rồi đứng xa như kẻ bàng quang, sắc mặt tỏ vẻ không hề chú ý gì đến việc đã xảy ra giữa chú ăn mày nhỏ và Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình là người có tình cảm dễ bị kích-động, thế nên khi bị chú ăn mày nọ tỏ thái-độ lãnh-đạm và chọc tức liên tiếp, chàng ta bỗng giận dữ :

— Đừng tưởng rằng chỉ có sư-huynh ngươi bạt tai được ngươi mà thôi nhé !

Chú ăn mày nhỏ cũng nổi nóng :

— Tôi không tin rằng có kẻ nào lại dám đánh thằng ăn mày nhỏ này !

Cơn giận đã lên đến tột độ, Nguyên-Bình vụt tấn tới một bước dùng tay trái phóng ra một chưởng, rồi tiếp theo chàng dùng tay mặt đánh luôn một đòn nhanh như chớp, chàng đã dùng thế « Ám phong lược ảnh » trong pho Đạt-Ma kinh do sư Tuệ-Không truyền-thọ.

Thế nầy rất thần tốc và lạ lùng không sao ước lượng được, thế nên khi chú ăn mày thấy Nguyên-Bình phóng ra một ngọn chưởng bằng tay trái, chú ta liền dùng tay mặt đỡ lên trên, rồi thuận thế toan chụp vào huyệt mạch-môn bên tay trái của Nguyên-Bình, nào ngờ Nguyên-Bình đã dùng tay mặt lòn theo tay trái mà đánh ra, làm cho chú ăn mày hốt hoảng phải lẹ làng rút tay lại và ngả người ra phía sau rồi thối lui đến năm bước.

Nguyên-Bình lại dùng chân trái bồi theo một ngọn cước độc hiểm nên chú ăn mày nọ vừa đứng lại là Nguyên-Bình đã tấn sát tới rồi, họ Từ liền dùng tay trái gài chặt đôi tay của chú ăn mày rồi dùng tay mặt đánh thẳng vào mặt chú ta... Bỗng nhiên Nguyên-Bình hồi tâm, chàng lật đật rút ngay tay mặt lại...

Mặc dầu Nguyên-Bình không có ý đánh trúng chú ăn mày nọ nhưng tất cả những người đang đứng bên ngoài nhìn thấy, ai cũng biết rõ chàng là một cao thủ trong giới võ-lâm, cho nên người nào cũng biết chàng nghĩ tình chú nọ.

Nhưng có điều lạ hơn hết là không một ai hiểu được chàng đã dùng thế gì, và ai cũng hiểu rằng nếu mình bị tấn công như thế thì cũng khó mà tránh cho được...

Từ khi bước chân ra chốn giang hồ, chú ăn mày nhỏ chưa có lần nào bị nhục nhã như đêm nay, thế nên trong lúc vừa buồn tủi vừa bối rối, chú ta chỉ đứng sừng không biết phải làm gì bây giờ...

Nguyên-Bình thối lui hai bước, quay đầu lại bảo chị em họ Đinh và Tra-Ngọc :

— Chúng ta hãy suy-nghĩ coi bây giờ phải tàm gì ? Đã vượt qua khỏi một số nguy hiểm, không lẽ bây giờ lại thối lui ?

Tra-Ngọc băn khoăn :

— Ở đây các cơ quan mai phục đã được bố trí rất chặt chẽ kỹ càng, nếu muốn phá cho được, chỉ có hai cách mà thôi...

Nguyên-Bình lật đật hỏi :

— Xin Tra-huynh cho biết ngay hai cách ấy, để cho tiểu-huynh thử coi xem sao ?

Tra-Ngọc chầm-rãi :

— Theo chỗ tôi biết, hiện nay trong giới võ-lâm, chỉ có một người biết rõ chuyện này, nhưng tiếc thay người ấy lại ở cách xa đây đến ngàn dặm...

Đinh-Linh mỉm cười hỏi tiếp :

— Có phải đó là Thần-toán-Tử Dương-văn-Nghiêu, lão bảo-chủ của Dương-gia-Bảo ở Kim-lăng không ?

Tra-Ngọc gật đầu :

— Đúng lắm ! Ngoài ra người ấy, tôi chưa biết ai là người thứ hai hiểu rành chuyện này...

Đinh-Phượng nhếp mép cười :

— Dương-văn-Nghiêu là người nổi danh khắp thiên hạ, trong giới giang hồ có ai không biết ông ta là người rất tinh thông, thuật bố trí các cơ quan mai phục không lẽ bây giờ lại đi mời ông ta đến đây ? Thôi Thiếu-Bảo chủ hãy nói chuyện khác đi !

Tra-Ngọc cười gượng :

— Tiểu-thơ sao mà nóng quá vậy ? Tôi nói chưa hết lời mà ! Theo chỗ tôi biết thì muốn bố trí cơ quan mai phục, trước hơn hết phải có kế hoạch rồi vẽ thành họa-đồ và sau đó, y theo họa-đồ mà

http://tieulun.hopto.org

hành động bấy giờ nếu chúng ta có họa-đồ trong tay thì chúng ta phá các cơ quan một cách dễ dàng...

Đinh-Phượng chua chát :

— Không kể đến việc khó khăn là bây giờ ta chưa biết họ cất họa-đồ đó ở đâu để đến đó mà lấy... Giả sử như ta đã biết họa-đồ đang để ở trên lầu này thì chúng ta cũng đành khoanh tay mà chịu... Kế này chắc cũng nói để mà nghe chơi vậy thôi !

Tra-học hơi sượng sùng :

— Tôi chỉ nói đến phương pháp phá các cơ quan mai phục, chớ tôi nào có nói đến kế hoạch thi hành đâu ?

Nguyên-Bình lại hỏi dồn tới :

— Ngoài ra phương pháp kể trên, còn có phương pháp nào nữa không ?

Tra-Ngọc gật đầu :

— Còn một cách nữa là bây giờ phải làm sao phá cho được chỗ then chốt dùng chỉ huy các cơ quan bí mật ấy, làm cho các máy móc hết dùng được là không còn gì nguy hiểm nữa...

Nguyên-Bình lộ vẻ vui mừng :

— À, biện pháp này có thể thi hành thử được, nhưng bây giờ ta chưa biết các then chốt bộ máy ấy đặt ở đâu...

Tra-Ngọc ra vẻ thông thạo :

— Theo ý nghĩ của tôi, thì các then chốt ấy có thể đặt trong căn lầu phía trước chúng ta...

Nguyên-Bình trầm ngâm trong giây lát rồi vụt hỏi :

— Tra huynh ước lượng coi từ đây đến đó, khoảng cách chừng mấy trượng ?

Tra-Ngọc lầm bầm tính :

— Chừng hơn bốn trượng, nhưng chưa tới năm trượng.

Đinh-Linh ngạc nhiên :

— À, Từ huynh định dùng thế đăng-ngạn độ-thủy để vượt tới đó hay sao ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Ngoài thế ấy, còn thể gì khác không ?

Đinh-Linh đáp :

— Nhìn xem các giọt nước phun ra từ trong thân cây khi nãy,

chúng ta thấy rõ then chốt của cơ quan ấy đặt gần đây và do người điều khiển, Từ huynh đã rành phép thảo-thượng-phi, chân có thể không chạm tới đất mà vẫn phóng mình tới trước được, nhưng biết đây sẽ còn nguy hiểm nào khác, theo ý tôi thì bây giờ chúng ta nên trở về, rồi bàn luận thêm coi có kế gì hay nữa không, rồi đêm mai sẽ trở lại cũng chẳng muộn gì.

Nguyên-Bình hăm hở :

— Nếu mà chúng ta rút lui, thì thế nào cũng bị bọn họ chê cười, bây giờ quí-vị hãy lược trận giùm tôi, để tôi đi thử coi xem sao...

Chú ăn mày nhỏ bỗng bước tới :

— Tôi xin đi với Tôn huynh...

Nguyên-Bình gật gật đầu :

— Tốt lắm !

Đinh-Phượng lật đật nói tiếp :

— Lòng người khó lường, đi như thế rủi ro thì sao ? Chi bằng để tôi cùng Từ huynh đi với nhau là tiện hơn...

Chú ăn mày lộ sắc giận :

— Ta là đường-đường một đấng trượng phu, không bao giờ ra tay hại ngầm kẻ khác đâu, con quỉ cái đó không nên lấy bụng tiểu nhơn của mình để suy lòng người khác...

Đinh-Phượng chua chát :

— Hừ, khí độ của một thằng ăn mày... ngươi mắng ai là quỉ ?

Chú ăn mày nhỏ vừa toan trả lời, bỗng có tiếng cười ha-hả từ trên cao vọng xuống :

— Ăn mày rách rưới có gì là xấu ? So với bọn Quỉ-vương, quỉ nữ, tiếng ăn mày còn thanh nhã hơn nhiều...

Tiếng nói vừa dứt, một bóng người đã hiện ra đứng sừng-sững bên cạnh chú ăn mày nhỏ, nhìn lại thì là Thần-Cái Tông-Đào...

Liếc mắt nhìn tay cao-thủ trong giới võ-lâm, có người vui mừng, người thì giựt mình kinh ngạc, tuy cùng đứng chung nhau, nhưng mỗi người đều có những ý-nghĩ khác nhau.

Hà-hành-Chu bước tới cúi mình thi lễ :

— Xin kính chào sư-phụ...

Tông-Đào nhếch mép cười :

— Thôi... bây giờ đến kỳ hạn chỉ còn có ba ngày, xin chịu khó đợi cho ba hôm nữa...

http://tieulun.hopto.org

Hà-hành-Chu đáp :

— Đệ-tử không dám...

Tông-Đào nhìn thẳng vào mặt chú ăn mày nhỏ trong giây lát, mặt có sắc giận hỏi lớn :

— Ai đánh ngươi như thế ?

Hà-hành-Chu vội đỡ lời :

— Sư-phụ bớt giận, đệ-tử và sư-đệ xung đột nhau đó...

Tông-Đào bỗng ngừng mặt lên trời cười một thôi dài :

— Tốt lắm, tốt lắm, ngươi đánh hay lắm... ha ha ngươi đánh hay lắm...

Nhìn qua thần-khí, thấy Tông-Đào đang bị kích động trong tâm tư dữ dội, nhưng dường như ông cố đè nén một ẩn-tình trong thâm tâm...

Tiếng cười của Tông-Đào càng kéo dài mãi, trong đêm lạnh, tiếng cười vang vang đượm mùi chua chát, ai nghe qua cũng thấy rùng mình sởn gáy...

Chú ăn mày nhỏ thở dài :

— Sư-phụ chớ nên buồn rầu, nóng giận.

Sư huynh đánh tôi hai lượt, đó là chuyện phải như thế...

Tông-Đào bỗng ngưng hẳn tiếng cười, ông quắc đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào người Hà-hành-Chu rồi hỏi :

— Hơn mười năm nay, ta không hề thấy ngươi, có lẽ võ-công của ngươi cũng đã tiến tới lắm rồi,..

Mặc dầu thấy Tông-Đào giận dữ nhưng Hành-Chu vẫn thản nhiên như thường, mà trái lại còn tỏ ra thái độ kiêu kỳ, anh ta cười lạt bảo :

— Người dạy quá lời, đâu có lẽ sư đệ lại tranh tài với nhau ?

Tông-Đào vụt hỏi :

— Rồi tại sao hai sư-huynh, sư đệ lại so tài nhau ? Thôi bây giờ hãy biểu diễn tài nghệ lại cho ta xem thử ?

Hành-Chu bảo :

— Kỳ hạn ba ngày chỉ trong chớp mắt là đến, sư-phụ lại còn tâm-tư để nghĩ đến chuyện khác sao ?

Chàng liền rút trong bọc ra một chiếc Kim-Bài to gần bằng nắm tay, giơ lên cao...

Nhìn thấy chiếc Kim-Bài, Tông-Đào nhìn sửng rồi bỗng từ-từ

quì xuống, chú ăn mày nhỏ cũng lật đật quì theo một bên sư-phụ.

Câu chuyện đã thay đổi một cách bất thình lình, làm cho mọi người ai cũng đứng ngạc nhiên sửng sốt, Từ-Nguyên-Bình, Tra-Ngọc và chị em họ Đinh, ai ai cũng ngước mặt nhìn chiếc Kim-Bài trong tay của Hà-hành-Chu.

Hành-Chu tỏ vẻ kiêu ngạo, anh ta cười lạt :

— Qui luật của môn-phái Kim-Bài chúng ta, quí-vị có nhớ không ?

Tông-Đào thở dài :

— Đệ-tử đã được lòng từ bi của Kim-Bài sư-tổ, thu làm đệ-tử không bao giờ dám xem thường sư-tổ, quên giới luật của môn-phái.

Hà-Chu cất giọng cao :

— Quí-vị đã nhớ thì tốt lắm...

Tra-Ngọc bỗng nhếch mép xen vào :

— Trong khi hành-động nói năng, Hà-huynh phải nên suy-nghĩ cho kỹ, phải biết rằng chiếc Kim-Bài trong tay Hà-huynh chỉ có thể ước thúc môn đệ của môn phái mà thôi, còn đối với người khác thì không có tác dụng gì cả...

Tra-Ngọc sợ Hành-Chu còn oán giận về những chuyện vừa xảy ra, tay cầm Kim-Bài lấy uy-thế để hạ lịnh cho thầy trò Tông-Đào tấn công bọn mình thế cho nên Tra-Ngọc mới ngăn chặn trước như thế...

Thần-cái Tông-Đào là người đã lừng danh trong giới giang-hồ, nhứt là trong vùng Nam-Bắc sông Trường-giang, các nhân-vật trong giới lục lâm, ai nghe đến danh người cũng đều kiêng nể, nếu như Hà-hành-Chu cầm Kim-Bài truyền lịnh bảo phải hạ thủ thì đó là chuyện rất rối chớ chẳng phải chơi.

Hành-Chu ngửng mặt cười ha hả :

— Trong phái Kim-Bài của chúng ta, điều quan trọng hơn hết là kính lịnh của Kim-Bài, nếu Kim-Bài đã ra lịnh gì cho ai, thì người ấy nhứt định phải thi-hành.

Bỗng nghe tiếng gió thổi vù, Đinh-Linh đã phóng mình xuyên ngang qua giữa Tra-Ngọc và Nguyên-Bình, rồi xỉa tay thẳng tới chụp ngay chiếc Kim-Bài trong tay Hà-hành-Chu.

Vì Đinh-Linh cũng có ý giống như Tra-Ngọc, sợ Hành-Chu cầm Kim-Bài hạ lịnh cho Tông-Đào và chú ăn mày nhỏ tấn công chị em mình. Tông-Đào là một cao thủ, số người hiện có mặt tại đây, có lẽ không một ai đương cự nổi với lão ta, thế nên tốt hơn hết là giựt

http://tieulun.hopto.org

trước chiếc Kim-Bài, nếu giựt không được thì cũng làm cho chàng ta giựt mình không hạ lịnh gì được.

Vì nghĩ như thế cho nên nàng vụt phóng mình tới chụp liền chiếc Kim-Bài. Bị tấn công bất thình-lình Hành-Chu không đề-phòng trước, chỉ còn thiếu chút nữa là chàng bị mất chiếc Kim-Bài, nhưng vì võ-công của chàng cũng đã đến mức khá cao siêu, cho nên chàng lật đật giựt tay hạ chiếc Kim-Bài xuống lẹ làng, nhưng tay chàng cũng bị Đinh-Linh chạm trúng đau nhứt dữ dội, làm cho chiếc Kim-Bài suýt rơi xuống đất.

Tấn công đòn thứ nhất, Đinh-linh không giựt được chiếc Kim-Bài, nàng liền tấn công thêm một đòn thứ hai, nàng liền phóng tay trái ra dùng thế thủ-bát ngũ-quyền, chân mặt nàng lại phóng ra ngọn cước khôi-tinh dịch-đầu, tấn công luôn một lượt vào hai huyệt huyền-cơ và đơn-điền của địch.

Hà-hành-Chu hự lên một tiếng khô-khan, hấp thụ chân khí, rồi lật-đật thối lui ba bước để tránh luôn hai ngọn đòn của Đinh-linh.

Lúc ấy Tra-Ngọc cũng đã chuẩn-bị vận khí sẵn-sàng, nên khi thấy Hành-Chu bị Đinh-linh đánh lui, chàng ta liền phóng luôn ra một chưởng...

Vừa thối lui tới mé cỏ, lại bị thêm một ngọn chưởng mạnh như vũ-bão, nếu Hành-Chu tiếp tục thối lui thế nào chàng ta cũng bị lọt vào cơ-quan mai-phục, và nếu như chống đỡ với ngọn đòn ác liệt ấy, thì không thể nào để chân khí để chịu đựng cho kịp, như thế thì cũng bị ngọn chưởng ấy đánh chết hoặc bị thương nặng, hơn nữa Đinh-Linh cũng đang chực sẵn, quyết là nàng không để cho chàng ta có cơ-hội để chống trả.

Ai cũng tưởng rằng Hành-Chu sẽ bị thương với ngọn chưởng bách-bộ thần-quyền của Tra-Ngọc, nào ngờ Tông-Đào bỗng vụt đứng phắt dậy hét lên một tiếng lớn rồi phóng liền ra một ngọn chưởng, đánh tạt hẳn ngọn chưởng phong của Tra-Ngọc qua một bên.

Trong ngọn đòn này, Tra-Ngọc đã dùng đến hơn chín phần sức lực của mình, ý chàng muốn cho Hành-Chu phải bị thương vì ngọn đòn bách-bộ thần-quyền, nhưng khi bị ngọn chưởng của Tông-Đào đánh tạt sang một bên, lúc đó thì chàng cũng đang hơi nghiêng mình về phía trước vì đã quá dùng sức.

Đinh-Linh thấy Tra-Ngọc đánh hụt, nàng liền tấn tới phóng thêm một lượt ba đòn.

Nhờ Tông-Đào đánh bạt chưởng phong của Tra-Ngọc, Hành-Chu nương cơ-hội ấy có rảnh tay nên tiếp đỡ mấy ngọn đòn của Đinh-Linh, rồi lẹ làng giơ cao chiếc Kim-Bài hô lớn :

— Đệ tử 12 đời của môn phái Kim Bài là Tông Đào hãy cung-kính thừa tiếp lịnh-truyền...

Đinh-Linh hét lên một tiếng lớn quét ngang bằng ngọn đòn bàng-hoa phật-liễu.

Hà-hành-Chu lật-đật dùng tay trái dùng thế như-phong tợ-bế mở chưởng thế của Đinh-Linh rồi hấp-tấp la lớn :

— Mau ra tay để bảo hộ Kim-Bài... hãy giết...

Đinh-Linh vụt phóng tay trái ra dùng thế họa-long điểm-tỉnh và tay mặt nàng cũng dùng luôn thế xão-đả kim-linh, tấn công Hành-Chu luôn một lượt hai đòn.

Bỗng nghe tiếng vang vang của Thần-Cái Tông-Đào :

— Đệ tử Tông-Đào xin kính tiếp lịnh Kim-Bài.

Lời nói vừa dứt ông đã vọt mình đến khoảng giữa Hành-Chu và Đinh-Linh, ông khoát cánh tay trái lên, một sức dồn ép dữ dội đè nặng lên người Đinh-Linh.

Đứng vào vị trí của một Tông-sư môn phái, cho nên ông không đứng gần để giao tranh với Đinh-Linh, Tông-Đào chỉ vận dụng chân lực, phóng ra một chưởng... Vì nội-công thâm hậu cho nên tiềm-lực phát ra rất mãnh liệt.

Đinh-Linh thấy Tông-Đào chỉ khẽ phất tay một cách nhẹ nhàng chưởng phong lại đi chậm, nàng ngẫm nghĩ :

— Từ lâu, nghe danh Thần-cái Tông-Đào, không biết thực-tế võ-công của ông ta như thế nào, bây giờ ta hãy thử đỡ một ngọn đòn này coi xem sao... Nghĩ xong nàng liền để chân khí hoành tay ra trước hứng lấy ngọn đòn...

Hai ngọn chưởng chạm nhau, Đinh-Linh bỗng thấy không sao đương cự nổi, ngọn chưởng phong tuy tới rất chậm nhưng sức ép lại rất mạnh, nàng thấy bủn rủn cả tay chân nên lật đật nhảy lui ra phía sau, nhờ nàng lẹ làng thối lui sớm, lại nữa Tông-Đào không có ý gì ác, cho nên nàng không bị thương...

Hà-hành-Chu cười lạt :

— Môn phái Kim-Bài, chúng ta trọng lịnh của Kim-Bài, người cầm Kim-Bài nầy nếu bị người khi dễ, đâu phải là chuyện thường, ta hạn

http://tieulun.hopto.org

cho Tông-Đào, chỉ trong vòng ba hiệp là phải đánh cho chết kẻ nào đã toan đoạt chiếc Kim-Bài này, đều trừng phạt tội ngạo mạn của nó.

Nghe lịnh, Tông-Đào hơi lưỡng-lự, ông quay lại nhìn Hà-hành-Chu, chưa kịp nói gì thì họ Hà đã giơ cao chiếc Kim-Bài hét lên với giọng giận dữ :

— Trong vòng ba hiệp, nếu không giết được kẻ toan giựt Kim-Bài thì y theo luật của môn phái mà trị-tội...

Hành-Chu đã dằn mạnh từng lời nói, làm cho một Đại-hiệp trong giới võ-lâm là Thần-cái Tông-Đào phải đành cúi đầu vâng lịnh...

Ông khẽ thở dài :

— Chưởng môn đệ-tử xin kính tuân lịnh của Kim-Bài...

Vừa dứt lời, Tông-Đào hừ một tiếng, tay mặt phóng liền ra một ngọn chưởng đánh thẳng về phía Đinh-Linh...

Tông-Đào đã vận dụng khí-lực để phát ra ngọn chưởng này, chưởng thế đi rất mau cuốn gió vù vù uy-thế rất mãnh-liệt...

Nguyên-Bình giựt mình chàng lật đật nhảy tới đứng án trước mặt Đinh-Linh la lớn :

— Lão tiền bối hãy nghỉ tình...

Chàng vung cánh tay phải lên tiếp đỡ lấy ngọn đòn mãnh-liệt của Tông-Đào...

Tất cả những người có mặt ai ai cũng sợ ngọn đòn di sơn đảo hải của Tông-Đào, Đinh-phượng hoảng kinh nhắm mắt thét lên một tiếng kinh hoàng...

Hai ngọn chưởng chạm nhau, bỗng nghe Nguyên-Bình cười ha hả :

— Lão tiền bối thật là danh bất hư truyền, chưởng lực thật là hùng dũng phi thường.

Nghe tiếng nói, Đinh-Phượng vụt mở mắt ra nhìn, nàng vẫn thấy Nguyên-Bình vẫn đứng y chỗ cũ, thần-thái như thường, như không có một việc gì đã xãy ra, nàng lạ lùng khều Đinh-Linh hỏi nhỏ :

— Xem qua nội gia chân lực của chàng ta dường như không cự với Tông-Đào sau ngọn chưởng mãnh-liệt phi-thường ấy, nhưng tại sao chàng ta lại vẫn như không ?

Đinh-linh gật gật đầu :

— Chị cũng thấy dường như chân-lực của chàng ta không bằng Tông-Đào, nhưng nếu có thua, thì cũng chỉ thua rất ít mà thôi.

Hành-Chu thấy Nguyên-Bình đỡ nổi ngọn chưởng của Thần cái Tông-Đào, lòng chàng ta rất sợ-sệt, chàng ngẫm nghĩ :

— Chàng này tuổi không bao nhiêu, nhưng công lực thâm-hậu như thế, nếu như có thêm ngày giờ tu-luyện thì không biết tài-nghệ của chàng ta sẽ tiến tới đâu chi bằng bây giờ hãy mượn tay Tông-Đào để trừ nó, để tuyệt hậu hoạn sau này, còn hơn là giết đứa toan giựt Kim-Bài.

Vì nghĩ như thế, cho nên Hành-Chu giơ cao Kim-Bài hét lớn :

— Đã có kẻ nhảy ra bảo hộ đứa phạm tội, thì cũng hạ thủ nó luôn.

Từ trước Tông-Đào đã có tình-cảm với Nguyên-Bình, nhưng ông cũng không dám trái lịnh của Kim-Bài, ông chỉ thở ra rồi từ từ giơ tay phải lên vận chân lực đầy đủ rồi phóng ra một chưởng.

Đã chịu qua Tông-Đào một chưởng, tuy Nguyên-Bình thấy nội tạng mình bị chấn động, nhưng chàng là người có tánh hiếu thắng, không muốn tỏ ra mình là người nhu-nhược, cho nên chàng vận khí đầy-đủ, bình các cơ-quan trong nội-tạng, giữ sẵn thế để chịu ngọn chưởng của Tông-Đào. Khi ngọn đòn của thần cái vừa tới chàng liền phóng luôn ra hai chưởng để đối phó.

Mới xem qua, tuy bên ngoài thấy ngọn chưởng của Tông-Đào cũng tầm thường, nhưng so với ngọn đòn trước, nó mạnh gấp đến mấy lần. Hai ngọn chưởng gặp nhau, Nguyên-Bình không chịu nổi phải thối lui đến hai bước.

Tông-Đào khẽ trừng đôi mắt rồi hét lớn :

— Hãy chịu thử thêm một đòn nữa, nếu không thì ngươi sẽ bỏ mạng, vì ta phải chịu qui luật của môn phái ràng buộc.

Nói xong, lão lại vận dụng toàn lực, dùng tay phóng thêm ra một ngọn đòn.

Tông-Đào đã dùng hết sức bình sanh để phóng ra ngọn chưởng này uy thế không sao lường được. Chưởng lực vừa phát ra, sức ép dồn tới gây thành cơn trốt làm bay cả tà áo Tra-Ngọc và chị em họ Đinh đang đứng cách đó vài thước.

Tuy có tánh kiêu-kỳ, nhưng Nguyên-Bình cũng thấy run sợ trước ngọn chưởng phong quá mãnh-liệt của Tông-Đào, nhưng chàng vẫn không chịu tránh, chàng phóng luôn hai đòn để chống đỡ.

Tiềm lực của ngọn đòn Tông-Đào dồn tới nặng nề như núi Thái sơn, sau khi va chạm với chưởng lực của Nguyên-Bình họ Từ không

http://tieulun.hopto.org

chịu nổi nên phải bị văng lên cao rồi rớt ra xa đến 6, 7 thước.

Thần-Cái Tông-Đào bỗng thở một hơi dài như vừa trút được gánh nặng, lão lật-đật nói :

— Thôi... thôi... tuy lão bị qui-luật môn-phái ràng buộc, nhưng như thế cũng đủ lắm rồi...

Nói xong, Tông-Đào chầm-rãi quay lại, xá dài trước Kim-Bài :

— Chưởng-môn đệ-tử Tông-Đào, xin chờ chịu tội trước Kim-Bài...

Huỳnh-Chu hừ lên một tiếng áo-não đoạn thu chiếc Kim-Bài rồi quay mình vọt đi tuốt, Thần-Cái Tông-Đào và chú ăn mày nhỏ cũng lật-đật theo sau, chỉ trong giây lát bóng ba người đã biến mất trong đêm tối...

Tra-Ngọc và chị em họ Đinh nhìn theo bóng ba người cho đến khi khuất hẳn rồi mới bước lại gần Nguyên-Bình.

Lúc bấy giờ mặt Nguyên-Bình đã xám như sắc tro, hai mắt mở trừng-trừng, đứng sừng-sững không nói lấy một lời...

Đinh-Phượng thấy trong lòng đau đớn và chua xót vô-cùng, hai giòng lệ từ từ lăn trên má nàng, nàng vừa toan giơ tay cầm lấy tay chàng, bỗng từ phía sau có tiếng hô lớn :

— Không nên động tới người ấy !

Ba người đều giật mình quay lại nhìn, thì ra đó là một đại-hán, thân-hình vậm-vỡ tướng mạo nghiêm trang mình mặc áo gấm... đó là người đã cởi con bạch-mã ở trong gia-trang này... lão ta đứng cách 3 người chừng 5 bước...

Lão áo gấm đã đến một cách êm-thấm hồi nào không một ai hay, làm cho mọi người đều giựt mình kinh-ngạc.

★

HỒI THỨ HAI MƯƠI BẢY

Lãnh-công-Tiêu mắc kế Đinh-Linh...

Lão Đại-Hán áo gấm từ từ bước đến gần Nguyên-Bình nhìn kỹ chàng hồi lâu rồi nhìn ba người bảo :

— Chàng này đã bị thương trong nội-tạng thật nặng, nếu biết cứu chữa cho đúng phép, ít lắm cũng phải 5, 3 ngày mới phục hồi

nguyên-khí lại được như trước. Bây giờ chàng ta đã bị thương, thôi ta hãy mở đường cho đi, chẳng truy cản làm gì... thôi hãy về cho mau.

Đinh-Linh cười lạt rồi giơ tay điểm mạnh vào một huyệt phía sau xương sống của Nguyên-Bình. Mắt họ Từ bỗng chớp chớp mấy lượt rồi chàng hừ lên một tiếng dài, đoạn thổ ra một búng máu tươi.

Tra-Ngọc lại giơ tay điểm vào huyệt khí-hải của Nguyên-Bình, rồi chàng ghé mình vác họ Từ lên vai, quay lại bảo mọi người :

— Chúng ta đi thôi.

Tra-Ngọc liền phóng mình chạy tuốt ra ngoài.

Hai chị em họ Đinh cũng lật-đật phi-thân theo. Ba người vừa đi được một đoạn đường bỗng nghe lão đại-hán áo-gấm từ phía sau hô lớn :

— Đứng lại !

Đinh-Linh liền thò tay vào học chuẩn bị sẵn mê-hồn-hương, đoạn quay lại hỏi :

— Gì đó, đổi ý rồi chăng ?

Lão đại-hán áo gấm liền phóng mình đến gần bên ba người :

— Chàng ấy đã có bị nọc ong rồi chăng ?

Tra-Ngọc suy-nghĩ giây lát rồi bảo :

— Đúng vậy, nhưng chỉ có một mũi, có quan-hệ đến tánh mạng không ?

Lão đại-hán áo gấm mỉm cười :

— May mà ong chích trúng chàng ấy, nếu như nhà ngươi mà bị dính thì đã nguy rồi.

Lão ta liền thò vào trong áo gấm, lấy ra một chiếc bình ngọc, mở nắp, cầm hai hoàn thuốc đen đưa ra :

— Hai hoàn thuốc này chuyên-trị các loại nọc độc, thuốc độc dữ-dội, trước khi điều trị cho chàng ta, hãy cho uống thuốc này trước.

Đinh-Phượng chìa tay ra cầm mấy hoàn thuốc rồi hỏi :

— Nếu như mấy hoàn thuốc này không phải là thuốc giải-độc...

Lão áo gấm nổi giận :

— Nếu không tin thì đừng cho uống...

Nói xong lão ta liền quay mình ra đi.

Tra-Ngọc sợ Đinh-Phượng nói thêm điều gì sẽ gây ra xung đột, nên lật-đật xen vào :

http://tieulun.hopto.org

— Trong giới giang-hồ từ xưa đến nay đã có qui-luật không hề gia hại kẽ đã bị thương, tiểu-thơ chớ đa-nghi...

Vừa nói Tra-Ngọc vừa cõng Nguyên-Bình ra đi.

Đinh-linh khều Đinh-Phượng :

— Cất thuốc cho kỹ rồi về...

Quả nhiên lão áo gấm đã giữ y lời hứa, thế cho nên ba người đi xa đến hơn 2 trượng, thì đã nghe tiếng còi, trong hoa viên thấy có nhiều bóng người thấp-thoáng nhưng không một ai ra cản đường..

Ba người ra khỏi Bích-la sơn-trang rồi chạy luôn một hơi đến hơn 3 dặm, rồi dừng chân tạm nghỉ tại một hang núi yên-tịnh.

Tra-Ngọc để Nguyên-Bình xuống đất, dùng phép thôi cung quá huyệt để mở những huyệt đạo cho Nguyên-Bình rồi đỡ chàng ngồi dậy.

Nguyên-Bình chớp chớp đôi mắt rồi nhìn Tra-Ngọc và chị em họ Đinh đang ngồi vây chung-quanh mình.

Chàng thở dài :

— Tôi đã bị lão ấy đánh trọng thương trong nội-tạng, tôi cũng cảm biết thương thế rất nặng, không biết trong một thời gian ngắn có thể phục hồi lại nguyên-khí hay không ?

Ngập-ngừng giây lát chàng lại nói tiếp :

— Tra-huynh và các hiền tỷ-muội đều bận việc, không nên vì tôi mà bận tâm...

Nói xong, chàng liền gượng đứng dậy, chập choạng bước đi...

Đinh-Phượng rất lo lắng cho Nguyên-Bình, nên khi thấy chàng bị trọng thương, loạng-choạng bước đi, nàng lật đật bước ra cản :

— Thương thế Từ-huynh rất trầm-trọng, còn muốn đi đâu bây giờ ?

Nguyên-Bình trừng mắt lạnh-lùng đáp :

— Tôi đi đâu thì đi, tiểu-thơ đừng có xen vô, dang ra cho tôi đi...

Chàng liền giơ tay nắm Đinh-Phượng xô dang ra một bên...

Đinh-Phượng biết công-lực của Nguyên-Bình rất thâm-hậu, cho nên chỉ đưa tay ra xô nhẹ nhàng cũng có sức mạnh rất lớn, thế nên nàng vận khí chịu lại.

Nào ngờ sau khi bị thương, Nguyên-Bình không thể vận-dụng chân-khí nữa được, chàng giơ tay xô vai trái Đinh-Phượng, thì gặp

phải một sức mạnh chống trả lại, toàn thân chàng run lẩy-bẩy, chàng phải thối lui ba bước, ngồi bệt xuống đất rồi thổ ra hai búng máu...

Đinh-Linh nổi giận hừ một tiếng chìa tay phải đánh ngay vào mặt Đinh-Phượng một tát-tai đồ lửa :

— Con chó chết này, tại sao mày vận-khí chỏi lại ?

Đinh-Phượng bước tới hai bước quì xuống đỡ Nguyên-Bình...

Bị chị đánh một tát tai đồ lửa, Đinh-phượng khóc ròng :

— Tôi đã quên Từ-huynh bị thương nặng...

Nàng lại bước tới quì xuống nức nở :

— Thiếp lại làm cho Từ-huynh bị thương...

Nguyên-Bình giơ đôi tay ra phía sao nhẹ chỏi rồi gượng đứng dậy, chàng giơ đôi tay chùi mấy vết máu trên mép, cười gượng :

— Tôi không lấy làm lạ về chuyện ấy đâu... Tôi biết rõ lòng Tiểu thơ...

Nói xong, chàng loạng-choạng bước đi...

Đinh-Linh đứng sững-sờ :

— Từ-huynh hãy chậm lại giây lát, tôi xin nói vài lời..

Tra-Ngọc lại xen vào :

— Thương thế của Từ-huynh khá nặng, nếu có cần đi thì phải vận-khí, điều tức trong giây lát rồi mới đi được...

Nguyên-Bình quay lại mỉm cười :

— Không cần phải điều tức cho lắm. Tôi tin rằng sức mình còn khá, chẳng hay huynh-đệ có cần nói gì không ?

Đinh-Linh lộ sắc buồn :

— Vì Từ-huynh muốn cứu tôi, cho nên mới bị lão ăn mày ấy đánh trọng thương, nếu bây giờ để cho Từ huynh mang bịnh mà đi, lòng tôi nào yên...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Xin Tiểu thơ hãy yên lòng, bình sanh tôi là như thế, nếu như tôi còn sống, thì có ngày ta lại còn gặp nhau, huynh đệ đừng vì tôi mà lỡ mất cả công việc riêng.

Tra-Ngọc than :

— Người quen có khắp trong thiên hạ, nhưng tri-kỷ có mấy ai... tôi với Từ huynh chỉ là duyên bèo nước gặp nhau nhưng một lần gặp tưởng như đã biết nhau từ hồi nào. Chẳng cần Từ huynh đối đãi với tôi ra sao, tôi cũng rất mến tánh tình của Từ huynh...

http://tieulun.hopto.org

Bây giờ Từ huynh đã thọ thương, mà lại rủ áo ra đi, mặc dầu đó là ý của Từ-huynh, không muốn người bận bịu vì mình, nhưng nếu chỉ vì ý ấy mà Từ huynh phải đi, thì chúng tôi rất đau khổ...

Bỗng đâu đây có tiếng cười lanh lảnh :

— Không ngờ Tra-tử-Thanh lại có đứa con đầy lòng từ thiện như thế, việc ấy khiến cho lão-phu ngưỡng mộ vô cùng...

Tuy bị người nói móc, nhưng Tra-Ngọc đã biết tiếng nói ấy là ai, thế nên chàng dần cơn nóng giận, mỉm cười :

— Có phải Lãnh lão tiền bối đó không ?

Có tiếng cười rổn-rảng như thanh la bể :

— Đúng lắm, ngươi vẫn còn nhận được tiếng của ta !

Tiếng nói vừa dứt, từ trong bóng tối đã có một lão già khệnh khạng bước ra mình mặc áo dài, thân hình lùn xủn, mặt dài như mặt ngựa... Lão ta liếc đôi mắt sáng ngời nhìn chung quanh một lượt, rồi đi thẳng về phía Nguyên-Bình. Quả thật lão là Lãnh-công-Tiêu, một lão Độc trong Thiên-độc-Cốc...

Đinh-Linh vụt phóng mình tới đứng chặn ngang trước Nguyên-Bình, vòng tay thi lễ :

— Lãnh-bá-Phụ mạnh giỏi, cháu xin chào Bá-phụ...

Lãnh-công-Tiêu lầy giọng đằng hắng hai lượt rồi mỉm cười :

— Khách khí quá ! Ngươi gặp Lãnh-bá-Phụ hồi nào ?

Đinh-Linh cười thân mật :

— Ngày nay trong giới võ-lâm có ai mà không biết Thiên-Độc và Quỉ-vương-Cốc giao-thiệp nhau rất là thân-mật ?

Lãnh-công-Tiêu bỗng nghiêm sắc mặt, rồi cười lạt như để chặn lời Đinh-Linh :

— Ai ai cũng bảo ngươi có nhiều cơ-trí, quỉ kế khó lường, xem ra quả thật không sai, nhưng Lãnh bá-phụ không bao giờ bị ngươi lừa đâu . . . ngươi đừng hòng « thuốc nước » ta !

Đinh-Linh vẫn cười thân-mật :

— Lãnh Bá-phụ là người thấy xa hiểu rộng, tiếng tâm vang dậy trong chốn giang-hồ, ngày nay có ai dám . . .

Lãnh-công-Tiêu vụt cười ha-hả :

— Lời quỉ-quái của ngươi đừng hòng làm cảm-động được lão già này đâu, danh tiếng của Tam-độc không phải là tiếng tâm suông, bây giờ ngươi không bằng lòng dang ra sao ?

Tra-Ngọc thấy thái-độ của Lãnh-công-Tiêu, biết rõ lão này toan giết hại Nguyên-Bình, lòng chàng ngẫm-nghĩ :

— Lão này tài-nghệ rất cao, hiện nay không có ai chống nổi với lão, nếu như lão ta quyết ra tay, thì Nguyên-Bình không sao sống được, bây giờ chị em họ Đinh đang tìm cách lôi-cuốn lão.

Nhớ đến Nguyên - Bình, Tra - Ngọc thấy tánh tình chàng nầy hay thay đổi, dễ bị kích-động, muốn gì làm nấy theo ý riêng mình, rồi có lúc lại chính-đại quang-minh, tánh tình kỳ-lạ, rất khó mà lường cho được, trong tương-lai chắc cũng khó dùng Nguyên-Bình.

Vì nghĩ như thế cho nên Tra-Ngọc muốn mượn tay lão độc giết họ Từ, làm cho hai chị em họ Đinh phí công sức mà kết cuộc không có gì...

Ý đã định sẵn, chàng cố ý nói nho nhỏ :

— Từ huynh hãy mau vận-khí, điều tức, để sẵn-sàng đối-phó.

Tuy Tra-Ngọc nói nho-nhỏ, nhưng Lãnh-công-Tiêu là người già-dặn thế nên lão ta nghe rõ từng lời.

Nguyên-Bình vừa mở miệng toan trả lời, bỗng nghe Đinh-Linh cười khanh-khách :

— Tuy chị em tôi đã gặp Lãnh Bá-phụ vài lần, nhưng vẫn chưa biết Bá-phụ đứng vào hàng thứ mấy ?

Câu hỏi rất dị-kỳ, làm cho người có nhiều cơ-xảo như Lãnh-công-Tiêu nghe qua cũng phải lạ-lùng kinh-ngạc, lão ta nghi-ngại không hiểu ý Đinh-Linh muốn gì.

Lão nhíu mày hỏi :

— Nhà ngươi hỏi chuyện đó chi vậy ?

Đinh-Linh cười thân mật :

— Trong Thiên-độc-cốc, không người nào là không nguy hiểm, cũng như trong Quỉ-vương-cốc không người nào là không khôn quỉ. Lãnh-sư bá hãy cho cháu biết chuyện ấy, rồi cháu sẽ cho Bá-Phụ rõ điều khó khăn quan hệ này.

Lãnh-công-Tiêu ngẫm-nghĩ trong giây lát rồi cười chua chát :

— Cũng có chuyện đó nữa sao ? Thôi ta cũng trả lời cho ngươi để coi sự việc sẽ ra sao... Ta đứng vào hàng thứ hai... Ta nói rồi đó, ngươi có mưu kế gì hãy thi-hành coi !

Đinh-Linh cười :

— Thì ra là Lãnh-nhị Bá-phụ mà !

http://tieulun.hopto.org

Lãnh-công-Tiêu khoái chí gật gật :

— Phải phải, Lãnh-lão-nhị...

Đinh-Linh lại hỏi thêm :

— Không biết năm nay Lãnh-nhị bá-phụ niên canh được bao nhiêu ?

Lãnh-công-Tiêu nhíu mày, mặt lộ sắc giận :

— Thôi, đừng có hỏi dàn lân, thôi dang ra mau, đừng để ta nổi nóng mà chết bây giờ !

Đinh-Linh phá lên cười :

Để cháu nói cho Bá-phụ nghe chuyện này, số là trong giới giang hồ chỉ biết Qui-vương-cốc chuyên môn về loại Mê-hồn-hương nhưng nào ngờ tuyệt kỷ gia truyền của chúng con chưa hề có ai biết đến...

Nghe Đinh-Linh nói một cách nghiêm trang trịnh trọng, Lãnh-công-Tiêu bán tín, bán nghi, lão ta ngẫm nghĩ :

— Đâu có lẽ bọn nó có tuyệt kỷ gì khác, để ta coi thề xem sao...

Lão ta nghiêm-trang :

— Ừ thì ta cũng chịu khó nói rõ niên canh cho ngươi biết để coi ngươi trổ tài gì. Này nhé, nghe cho kỹ, ta năm nay đúng 64 tuổi, sanh nhằm ngày 13 tháng 7...

Đinh-Linh gật gật ra dáng quan trọng :

— À à, Lãnh-bá-Phụ sanh trước ngày cúng cô-hồn rằm tháng 7 mấy hôm...

Nghe nói đến đây Lãnh-công-Tiêu đã thấy rõ Đinh-Linh kiếm chuyện tầm phào để kéo dài thời gian, lão ta nổi giận bước tới nạt :

— Thôi đừng có nói chuyện bâng quơ, bây giờ phải giết ngươi trước.

Đinh-Linh biết rằng thế nào cũng không qua mắt lão ta nổi, nhưng dù sao, nếu diên-trì được chừng nào là tốt chừng ấy, thế nên nàng cố giữ vẻ mặt bình-tĩnh, mỉm cười :

— Lãnh Bá-phụ bớt giận, bây giờ tôi sẽ trổ tài kêu gọi hồn ma bóng quế của Qui-vương-cốc cho Bá-phụ xem nhé !

Lãnh-công-Tiêu lắc đầu :

— Con quỉ này nói toàn là những chuyện tầm-phào làm sao mà triệu hồn ma về cho được ?

Đến đây Đinh-Linh đã thấy hết kế gạt lão ta nữa được, nàng thấy bối rối vô cùng, nàng liền bước tới trước mặt chặn ngang Lãnh-công-Tiêu rồi nghiêm sắc mặt :

— Nếu Bá-phụ không tin lời cháu, thì chớ trách cháu thất lễ...

Lãnh-công-Tiêu đã biết rõ mình bị gạt, lão ta nổi nóng phóng ra một chưởng đánh thẳng vào Đinh-Linh.

Đã đề phòng trước, và nàng cũng biết thế nào mình cũng không đỡ nổi ngọn chưởng phong ấy, thế nên nàng lẹ-làng thối-lui hai bước rồi la lớn :

— Bá-phụ bức-bách nhau như thế, thì chỉ làm cho cháu phải cam chịu lỗi mà thôi...

Vừa nói nàng vừa khoát tay phải lên để đánh nhử, rồi tay trái nàng thò vào bọc chuẩn bị sẵn mê-hồn-hương...

Đinh-Linh vừa khoát tay phải lên, bỗng nghe một tiếng rú kinh-hồn, một bóng người đã nhẹ nhàng phóng mình đến, tay của Đinh-Linh vừa hạ xuống thì bóng đen cũng đã đứng sừng sững trước mặt Lãnh-công-tiêu...

Nhìn kỹ thì đó là một người mặc toàn đồ đen, mặt mày sần-sùi ghê-gớm, da mặt chỗ đỏ chỗ xanh, trông rất ghê rợn, bóng đen chặn hẳn trước mặt Lãnh-công-Tiêu, dáng điệu lầm-lỳ chẳng hề nói lấy một lời...

Con người lạ-lùng ấy đã xuất-hiện một cách quá bất ngờ và chớp-nhoáng, làm cho Lãnh-công-Tiêu phải giựt mình mà Đinh-Linh thì vui mừng vì gặp một may mắn bất ngờ...

Là người bình-tĩnh và nhiều cơ-trí, nàng ngẫm-nghĩ :

— Không cần biết người này là ai, nhưng nếu đã có ý hộ-trợ cho ta, đánh lui được Lão-độc này là việc rất hay, nhưng nếu không làm được như thế thì hợp sức Tra-Ngọc và em ta lại, ta cũng có thể chống lại với Lão-độc này...

Nàng mỉm miệng cười chua chát :

— Lão bá phải biết rằng trên đời có biết bao là chuyện lạ, bây giờ đây Lãnh bá phụ mới tin lời của cháu...

Lãnh-công-Tiêu ngửng mặt lên trời cười ha-hả :

— Trong đời của lão-phu, lão cũng đã từng gặp các sắc người, nhưng chưa bao giờ gặp loài thần-quái, quỉ-ma, đêm nay may mắn mà được gặp, thật cũng là một điều vui và ngộ nghĩnh trong đời.

http://tieulun.hopto.org

Vừa dứt lời, lão ta liền dùng tay phải phóng ra một ngọn chưởng ngay vào ngực quái-nhơn.

Đinh-Linh biết rõ công-lực của Lãnh-công-Tiêu rất thâm-hậu, thế nên chưởng-lực này tất-nhiên là phải mãnh-liệt, thế nên nàng rất lo-sợ cho quái-nhơn ấy, nàng đang sữa-soạn nhảy ra hộ-trợ, thì quái-nhơn ấy đã nhẹ-nhàng nhảy lui ra phía sau rồi lẹ làng xỉa tay trái ra đánh vào vai trái của Lãnh-công-Tiêu.

Quái-nhơn đã xuất thủ nhanh như chớp, làm cho Đinh-Linh không sao ước-lượng được, nàng muốn nhảy vào trợ chiến, nhưng thấy thủ pháp của quái-nhơn, nàng biết đó chẳng phải là tay tầm-thường, nên lại thôi...

Lãnh-công-Tiêu khẽ nghiêng-mình để tránh ngọn đòn của quái-nhơn, rồi lẹ-làng dùng thế huy-trần thanh-đàm chụp vào huyệt mạch-môn bên tay trái của quái-nhơn.

Nào ngờ quái nhơn cũng là tay lão luyện, khi thấy Lãnh-công-Tiêu vừa toan chụp vào huyệt mạch-môn mình, quái nhơn liền khẽ hạ nhẹ tay trái xuống để tránh ngọn đòn rồi luôn thế xỉa mạnh tới để điểm vào huyệt kiên-tỉnh của Lãnh-công-Tiêu.

Họ Lãnh hơi giựt mình vì ngọn đòn phản-kích quá linh diệu, lão lật đật ngửa mình ra phía sau, thối lui ba bước để tránh ngọn đòn độc hiểm ấy.

Lão tức giận hét lớn :

— Bôi mặt rằn-ri, giả đò làm quỉ, đâu phải là hành động của bậc đại trượng phu, nếu ngươi không xuất hiện nguyên hình, cứ giấu đầu giấu đuôi như thế thì chớ trách ta hạ độc-thủ đó nhé !

Vì thấy thủ-pháp của quái-nhơn rất điêu-luyện lạ-thường, lão biết mình đã gặp tay đối-thủ lợi, hại thế cho nên mới nói khích, để cho người lạ lột chiếc mặt nạ giả ra, xem coi đó là ai...

Nghe những lời khêu-khích của Lãnh-công-Tiêu, người quái-dị ấy vẫn đứng sừng-sững không nói lấy một lời, dưới ánh đêm lờ-mờ trông người ấy lại càng thêm dễ sợ...

Thấy đối-phương lặng thinh, Lãnh-công-Tiêu nổi giận hét lớn :

— Nếu người là quỉ, thì Lãnh lão-nhị cũng chẳng hề sợ nào...

Vừa dứt lời Lãnh-công-Tiêu đã tấn tới phóng luôn liên-tiếp ba ngọn chưởng và hai ngọn độc-cước.

Là người nổi danh trong giới giang-hồ, vì giận-dữ nên họ Lãnh

đã phóng ra những ngọn đòn lẹ như chớp và vô cùng độc-hiểm, cứ nhắm thẳng vào yếu huyệt của đối phương mà đánh.

Trước thế tấn-công độc-hiểm của họ Lãnh, dường như người quái-dị nọ không hề chú tâm gì mấy, người ấy chỉ khẽ lách mình sang bên trái rồi bên phải tránh luôn cả năm ngọn đòn liên-tiếp của họ Lãnh...

Đứng bên ngoài, Tra-Ngọc xem kỹ thấy tài nghệ của người quái-dị không hề sút kém hơn Lãnh-công-Tiêu, nếu giao-tranh, có thể người ấy đánh với họ Lãnh trên 200 hiệp mà Lãnh-công-Tiêu chưa chắc là đã hạ được người ấy. Và nếu bây giờ nếu thêm Tra-Ngọc và hai chị em họ Đinh phụ-sức vào thì nhứt định là sẽ thắng họ Lãnh một cách dễ-dàng...

Và nếu mà lợi-dụng được cơ-hội đêm nay mà trừ khử được lão ấy, thì đó là một việc có lợi vô cùng.

Tánh tình trầm-tĩnh, nên Tra-Ngọn không hề để lộ ý mình ra ngoài, chàng liền bước tới một bước nói nhỏ với Nguyên-Bình :

— Từ-huynh hãy cẩn-thận giữ mình nhé !

Tra-Ngọc bước ngang hai bước, đứng sát bên mình Lãnh-công-Tiêu và cạnh người quái-dị, lặng lẽ vận-dụng nội công chỉ chờ đợi thời cơ là hạ thủ liền, nhưng trên miệng, Tra-Ngọc luôn luôn giữ một nụ cười thân mật, như trong lòng không có ý nghĩ gì lạ, chàng liếc mắt nhìn hai đối thủ với thái-độ thật thản nhiên...

Lãnh-công-Tiêu phóng luôn ra một lượt năm ngọn đòn độc-hiểm nhưng vẫn không đánh trúng được người quái dị, lão ta lại không nhận được đối phương là ai, thuộc phái nào, nên trong lòng hơi lo ngại, lão ngẫm nghĩ :

— Võ-công người này chẳng phải tầm thường, nếu muốn thắng nó trong một thời gian, đó là điều rất khó, còn hai con quỉ trong Quỉ-vương-cốc tuy tài nghệ không có gì, nhưng Mê-hồn-hương của nó cũng rất lợi hại, thêm nữa, với Tra-Ngọc và bách-bộ thần-quyền của nó, trong giới võ-lâm ai cũng nể, nếu như bọn nó hợp sức lại, thì rất khó cho ta đối phó...

Suy nghĩ đến đây, lão bỗng thối lui năm thước, cười hạ hả :

— Ta nào có hứng thú gì để giao thiệp với bọn ngươi...

Nói xong, lão ta quay mình bước đi thẳng...

Tra-Ngọc lật đật vòng tay thi lễ :

http://tieulun.hopto.org

— Ủa, lão Tiền-Bối bỏ đi thiệt sao ?

Lãnh-công-Tiêu dừng chân, quay đầu lại, chưa kịp nói gì thì Đinh Linh đã vội cướp lời :

— Cháu xin chúc Lãnh-nhị bá thượng lộ bình an...

Bị hai người nói xóc hông, họ Lãnh cảm thấy khó chịu, tiến thối lưỡng nan. Nghĩ ra lão ta cũng là người thuộc hạng có danh vọng trong giới giang-hồ, nếu như đêm nay mà bị bọn hậu sanh này nói xéo, móc hông, đó là chuyện rất khó coi, nếu sau này chuyện ấy lan ra, thì chẳng những có tổn hại đến thanh danh của Tam-độc, mà cũng bị người chê cười...

Nghĩ đến đây, lão bỗng thấy lửa giận nổi lên bừng bừng, lão cười gằn rồi hỏi mắc :

— Bọn ngươi có hứng thú đưa lão một đoạn đường hả ?

Nói xong, lão vận dụng nội công định hạ thủ...

Tra-Ngọc liếc mắt nhìn người quái-dị, thấy người ấy vẫn đứng im, chàng ngẫm-nghĩ :

— Nếu người này không ra tay, thì dầu cho có hiệp sức ta và hai chị em họ Đinh lại, cũng chưa chắc là chống nổi với lão độc ấy, chàng mỉm cười :

— Lão tiền-bối có cảm-tình rất thân-mật với gia-phụ, kẻ hậu-sinh này đáng lẽ phải đưa một đoạn đường, nhưng vì mắc bận việc riêng cần-kíp, nên không thể tống-hành lão tiền-bối được...

Tra-Ngọc thấy người quái-dị dường như có ý không ra tay, cho nên đổi sang giọng khác, để cho Lãnh-công-Tiêu càng đi sớm càng hay, tránh được nhiều điều rắc-rối có thể xảy ra, và tránh được chuyện bất-lợi cho mình...

Lãnh-công-Tiêu bỗng cười ha-hả :

— Tốt lắm, tốt lắm, khi gặp phụ thân ngươi bảo ta có lời hỏi thăm mạnh giỏi nhé !

Lão từ từ quay mình, rồi chậm-chậm bước đi, rồi lần lần khuất hẳn trong bóng đêm...

Đinh-Linh thấy Lãnh-công-Tiêu đã đi xa, nàng liền quay về phía người quái-dị vòng tay thi-lễ :

— Nhờ ơn người cứu giúp, lui được kẻ hung-bạo, chị em chúng tôi rất cảm-kích...

Không đợi Đinh-Linh nói hết lời người quái-dị vụt phóng mình lên không rồi biến mất hẳn trong đêm tối :

HỒI THỨ HAI MƯƠI TÁM

Đinh - Linh, Đinh - Phượng nuôi bịnh Từ-nguyên-Bình...

Người quái-dị đã đến một cách rất bất ngờ và may mắn, nhưng lúc ra đi không lưu lại một lời nào, làm cho nàng Đinh-Linh là người cơ-trí hơn người, cũng phải đành chịu như vừa sống trong một cơn ảo-mộng ly-kỳ, nàng đứng sửng nhìn theo bóng của người quái-dị nọ...

Bỗng nghe Đinh-Phượng kêu to :

— Chị ơi ! Chàng ấy đâu mất rồi ?

Đinh-Linh như vừa sực tỉnh cơn mê, nàng lật-đật hỏi :

— Gì đó ?

Nàng nhìn quanh quất bốn phía thì không thấy Từ-nguyên-Bình đâu nữa...

Nguyên do trong lúc ba người chú tâm theo dõi cuộc giao-tranh giữa Lãnh-công-Tiêu và người quái-dị, Nguyên-Bình đã đi hồi nào, không một ai hay...

Tra-Ngọc thở dài :

— Tánh con người ấy rất kiêu-kỳ, không muốn chịu ơn ai, nếu chàng ta đã quyết ý ly-khai chúng ta, thì nếu bây giờ dù cho có tìm theo thì cũng không có ích-lợi gì.

Đinh-Linh ngẫm-nghĩ giây lát rồi bảo :

— Lời của Thiếu-Bảo-chủ rất đúng, nếu chàng ta không bằng lòng đi với chúng ta thì chúng ta cũng không nên tìm làm gì...

Đinh-Phượng ngập-ngừng :

— Nhưng chàng ta đang bị trọng thương.

Đinh-Linh bỗng liếc xéo Đinh-Phượng :

— Thôi đừng bàn đến chuyện ấy nữa mà làm gì... Chàng ta đã không muốn đi với bọn mình, thì bây giờ dù cho có làm cách gì đi nữa cũng không được.

Từ trước đến nay Đinh-Phượng rất tôn kính chị, nên khi nghe chị rầy, nàng liền lặng thinh.

Tra-Ngọc vòng tay thi lễ với hai chị em họ Đinh rồi mỉm cười bảo :

— Tôi còn đang bận một vài việc cần thiết tôi xin phép kiếu từ...

Đinh-Linh cúi đầu đáp lễ :

http://tieulun.hopto.org

— Xin Thiếu-Bảo-chủ cứ tùy tiện...

Tra-Ngọc khẽ cúi đầu rồi quay mình đi.

Khi thấy Trà-Ngọc đi đã khuất dạng, Đinh-Linh vụt níu áo Đinh-Phượng kéo lôi về phía trước, chị em đi được vài mươi bước, Đinh-Linh vụt hỏi Đinh-Phượng :

— Em có định đi tìm chàng ấy không ?

Đinh-Phượng tỏ vẻ chán nản :

— Bây giờ thì biết hướng nào mà đi tìm, có lẽ bây giờ chàng ta cũng đã đi đến tận góc bể chân trời nào rồi...

Vuốt má em, Đinh-Linh mỉm cười :

— Thôi, em đừng hờn chị, khi nãy chị đã đánh em, bộ bây giờ em giận chị hay sao ?

Đinh-Phượng lạnh lùng đáp :

— Em đâu có bao giờ dám phiền chị điều gì...

Đinh-Linh thở dài :

— Ai nấy cũng điều kiêng chị, nhưng lại xem thường em, em phải biết rõ điều đó để làm thế nào cho mọi người đều phải nể mình...

Cũng vì chị thương em, lo cho em mà có lúc phải trách mắng, rầy la em, hay đánh em trước mặt đông người, đó cũng là chị lo cho em mà thôi...

Nói đến đây, đôi giòng lệ từ-từ lăn trên má Đinh-Linh, nàng chớp-chớp đôi mắt, lấy khăn chậm mặt...

Từ trước đến nay, Đinh-Phượng chưa hề thấy chị mình khóc bao giờ, thế nên nàng lo sợ lật-đật nắm lấy đôi bàn tay của chị :

— Xin chị yên lòng, em không bao giờ có ý gì buồn phiền chị cả...

Đinh-Phượng không ngờ con người sắt đá, khó khăn ấy bây giờ lại khóc rưng-rức như thế, chính nàng, trong thâm tâm nàng không hiểu tại sao lại có chuyện lạ lùng như thế.

Khóc rấm-rức trong giây lát, bỗng nhiên Đinh-Linh rút đôi tay ra khỏi tay của Đinh-Phượng, quẹt mước mắt rồi gượng cười :

— Chị chỉ cần em hiểu rõ lòng chị, như thế lòng chị mới vui.

Đinh-Phượng lật đật gật đầu lia-lịa :

— Em biết rõ lắm, luôn luôn chị đều để tâm săn-sóc cho em...

Mặc dầu nói như thế, nhưng trong thâm-tâm Đinh-Phượng lại nghĩ :

— Chị nầy thật là kỳ, đánh mắng người ta trước mặt đông người, ta không bao giờ dám chống lại. rồi bây giờ còn lại thắc-mắc nghi-ngờ gì nữa ?

Đinh-Linh ra dáng buồn bã :

— Em có gì không hiểu chị chăng ?

Đinh-Phượng ngập-ngừng :

— Có chỗ em chưa hiểu được rõ lắm.

Đinh-Linh mỉm cười :

— Em đừng lo, khi gặp Từ công-tử, em sẽ rõ mọi việc.

Đinh-Phượng ngạc-nhiên :

— Chị bảo sao ? Em thấy khó hiểu quá !

Đinh-Linh cười chua-chát :

— À ! Em hiểu chậm, như thế còn hơn, lanh-lợi như chị mà làm gì ? Chỉ làm khổ thêm cho thân mình mà thôi...

Nói xong, nàng lại cầm tay em kéo đến một lùm cây rậm bên triền núi rồi bảo :

— Mau trốn đi, Từ công-tử đến bây giờ...

Đinh-Phượng nghe chị nói, nàng không hiểu tại sao lại có chuyện lạ ấy, nhưng vốn sẵn tin-tưởng chị, nàng cứ nghe lời núp theo chị mà không hề hỏi thêm một câu nào cả.

Hai người nép mình trong bụi rậm độ một khắc đồng-hồ thì quả nhiên từ phía trước mặt có một bóng người từ-từ đi lại rồi nhắm về hướng Bắc mà đi thẳng.

Đinh-Phượng vận dụng nhản-quang nhìn kỹ, thấy quả đó là Từ-nguyên-Bình, lòng nàng rất kinh dị, nàng liền thì thầm bên tai Đinh-Linh :

— Chị ơi ! tại sao chị lại biết chàng ấy chưa đi khỏi nơi này ? Chúng ta hãy theo chàng đi !

Đinh-Linh lật-đật ngăn :

— Em đừng hấp-tấp, nếu chàng ta thấy mình thì sẽ trốn mất không chừng.

Đinh-Phượng lo lắng :

— Như thế thì bây giờ phải làm sao ? Chúng ta đâu có thể để cho chàng ấy xa chúng ta được ?

Đinh-Linh nhìn em mỉm cười :

http://tieulun.hopto.org

— Đi theo người ta mà làm gì ? Con gái đã 17, 18 tuổi, lớn rồi mà cứ nói luôn miệng, không biết dè-dặt gì cả, không biết mắc cỡ lêu-lêu !

Đinh-Phượng bỗng đỏ bừng đôi má, nàng chống-chế :

— Người ta đã vì mình mà phải bị trọng thương, bây giờ chị lại nỡ nào bỏ qua cho đành ?

Đinh-Linh cười :

— Bỏ qua hồi nào ? Bây giờ chúng ta phải theo dõi một cách kín-đáo coi chàng ta đi đâu chớ !

Đinh-Phượng lộ sắc mừng ra mặt :

— Phải rồi, đợi lúc chàng ta kiệt sức, ngã lăn ra bất tỉnh, chừng đó mình sẽ đến...

Nói xong, nàng liền bước ra dò-dẫm đi theo phía sau họ Từ.

∴

Nguyên do, trước đó, Nguyên-Bình đã thừa lúc Tra-Ngọc và chị em họ Đinh đang mãi mê theo dõi cuộc giao-tranh giữa Lãnh-công-Tiêu và người quái-dị, chàng liền tìm chỗ lẩn trốn vì biết mình đã bị trọng thương dù cho có rán đi đâu cũng bị người ngó thấy rượt theo kịp.

Hai chị em họ Đinh biết rõ tài-nghệ của Nguyên-Bình hơn mình rất xa, mặt dầu chàng đã bị trọng thương, nhưng dù sao giác-quan cũng còn linh-mẫn phi-thường nên hai nàng không dám theo sát kề bên vì sợ chàng hay được...

Thực ra lần này Nguyên-Bình bị thương rất nặng, bị liên-tiếp ba ngọn chưởng của Thần-Cái Tông-Đào, chân-khí của chàng đã tan mất, thế cho nên chàng kiệt sức, chỉ đi được một đoạn đường rồi bước chập-choạng, xiêu tới, ngả lui.

Đi theo từ phía sau, hai chị em họ Đinh thấy rõ tình-hình ấy, trong lòng hai người rất thương cảm, nhưng lúc đó thần-trí của họ Từ rất còn sáng-suốt chàng cứ gắng gượng, kiên-nhẫn rán bước tới.

Chàng rán lê-lết tấm thân nặng-nề qua hai ngọn núi rồi sau cùng tìm được ngôi miếu cũ, chàng ta vào đó nghỉ chân.

Lúc ấy thương-thế của Nguyên-Bình mỗi lúc càng trầm-trọng thêm, chàng thấy ngực nặng-nề, nóng ran, hai chân như tê-liệt hẳn, chàng thở dài biết mình đã kiệt sức nên trong lòng hơi chán nản.

Nguyên-Bình giơ tay áo quẹt mấy giọt mồ hôi trên trán nhìn qua cảnh-vật xung-quanh một lượt rồi ngẫm-nghĩ :

— Đây là một ngôi miếu cũ hoang-vu, nhứt định là không có kẻ nào ở đây, nếu như ta không thể lành được bịnh này, thì đâu có ai hay để cứu ta... ta chết trong cảnh vắng-lặng nầy cũng là điều tốt lắm...

Chàng bỗng thấy đầu óc choáng-váng nặng-nề rồi chàng vật mình ngã lăn trên mặt đất.

Từ phía sau, hai chị em họ Đinh thấy Nguyên-Bình đã kiệt-sức nên lật-đật mau chân bước tới.

Đinh-Phượng phóng mình tới trước, vừa toan cúi xuống đỡ Nguyên-Bình, bỗng từ phía sau có người nắm nàng kéo lại.

Đinh-Phượng không hề quay đầu lại, dường như nàng đã biết rõ người nào đang đứng phía sau lưng nàng, thế nên nàng lùi hai bước quay mặt ra sau thều-thào :

— Chị ơi...

Đinh-Linh lắc đầu, ra hiệu cho nàng đừng nói nữa đoạn kéo nàng sang nép mình trong bụi rậm kề bên.

Lúc ấy Từ-nguyên-Bình đã mệt mỏi đến cực độ, thế nên mặc dầu chị em họ Đinh đến gần kề phía sau lưng chàng, mà chàng vẫn không hề hay biết gì cả. Hai tay chàng ôm lấy ngực ho lên mấy tiếng.

Đây là một tòa cổ-miếu bị bỏ hoang từ lâu. Trong nền miếu cỏ dại mọc tràn-lan, mái ngói bị loang-lỗ nhiều nơi, hoàn-cảnh trông thật thê-lương, tiêu-điều, trong bóng đêm lờ-mờ phong cảnh lại càng âm-u, ghê rợn.

Từ Nguyên-Bình vội gượng ngồi dậy, nhưng chàng lại mửa ra mấy búng máu rồi ngã ra ngất lịm luôn bên chiếc bàn thờ giữa chánh điện.

Chàng ngất lịm đi không biết bao lâu, bỗng nhiên chàng giựt mình nghe trên má mình có nhiều giọt nước lạnh đổ xuống, có lẽ nhờ nước này mà chàng lai-tỉnh lại được.

Nguyên-Bình mở mắt nhìn ra ngoài, thấy sấm chớp tứ giăng, sét nổ rền trời, lúc ấy mưa ngày càng nặng hột, vì ngôi cổ-miếu bị bỏ hoang lâu ngày không ai sửa chữa, mái ngói bị lủng nhiều nơi, nước mưa chảy tuôn xuống đầu, xuống mặt chàng.

Họ Từ chép mấy ngụm nước thấy cổ đỡ khô, và cũng nhờ đó mà chàng tỉnh lại hẳn.

http://tieulun.hopto.org

Nhờ sư Tuệ-Không truyền lại cho số khí-lực chân-nguyên quí-báu, cơ-sở nội-công chàng rất thâm-hậu, nhưng chỉ vì sau khi bị thương chàng không biết điều hòa hơi thở, chưởng khí chân-nguyên, cho nên thương-thế ngày càng thêm nặng, nay nhờ nằm nghỉ-ngơi trong giây lát, khí-huyết điều-hòa trở lại, nên Nguyên-Bình thấy khoẻ-khoắn rất nhiều. Chàng cảm thấy hơi lạnh nên cử-động thân-thể trong giây lát rồi vụt ngồi dậy.

Mấy làn điển chớp chạy ngoằng ngoèo trong đêm tối, tiếp theo sau tiếng sấm nổ vang, càng làm cho cảnh-tượng tòa cổ-miếu thêm âm-u, lạnh-lẽo...

Ngồi dựa lưng bên chiếc bàn thờ, giữa đêm hoang-vắng này, tất cả những chuyện đau thương trong dĩ-vãng vụt hiện lại trong trí-óc chàng, nào là nỗi oan-cừu của cha mẹ, nào là vị ân-sư đã nuôi dưỡng chàng cho đến lúc nên người, rồi đó là sư Tuệ-Không ngồi chết sừng sững trong tịnh-thất, tất cả những người ấy, ai ai cũng để lại trong lòng chàng biết bao nỗi ân-tình sâu-đậm, và giờ đây bổn phận chàng là phải đền-đáp ơn sâu, phải báo thù cho những người ấy.

Nghĩ đến đây, chàng thấy lòng buồn vô-hạn, chàng tự-trách mình:

— Từ-nguyên-Bình ơi! chuyện sống chết của bản-thân nhà ngươi là việc nhỏ, nhưng oan-cừu của cha mẹ, của ân-sư nhà ngươi, ngươi làm sao bỏ qua cho được. Trong lúc Đại-sư Tuệ-Không truyền-thọ tài nghệ cho ngươi, đã đặt vào ngươi biết bao niềm hy-vọng, mặc dầu người chưa nói thẳng niềm tâm sự u-uất của người với ngươi, nhưng ngươi cũng đã nhận xét được một phần lớn tâm-sự ấy là gì... những điều kể trên rất trọng đại, ngày nay bổn-phận của nhà ngươi là phải gìn-giữ thân-mình cho trọn-vẹn, nếu ngươi chết đi thì các trách-nhiệm trọng-đại ấy, ai sẽ thay ngươi để hoàn-thành?

Vì nghĩ như thế cho nên chàng thấy hăng-hái vô cùng, những ý-nghĩ chán đời không muốn sống nữa vụt tiêu-tan nhanh như mây khói.

Chàng trấn-định tâm-thần, tìm cách vượt qua cơn khó-khăn, bịnh hoạn này.

Nguyên-Bình bỗng nhớ đến pho kinh Đạt-Ma huyền-diệu của sư Tuệ-Không đã tận tâm truyền cho chàng, chàng liền tập-trung tinh-thần, nghiên ngẫm lại những đoạn chính trong pho sách quí báu ấy.

Tập-trung tư-tưởng suy nghĩ trong giây-lát quả nhiên Nguyên-Bình bỗng nhớ đến đoạn liệu-trị thương-thế trong pho sách: chỉ cần

dùng trên dưới lối ba ngày, nhưng phải chú tâm đề-phòng, vì trong khi luyện-tập, nếu bị kẻ-thù đánh lén hay quấy rối, thì không thể nào kháng-cự lại được.

Nhìn lại chung quanh, thấy tòa cổ miếu hoang-vắng này rất thích hợp với việc luyện-công, chỉ có điều đáng ngại là không có người hộ-trợ canh-chừng giúp kẻ thù, trong thời gian liên tục ba ngày đêm ấy, nếu rủi có kẻ thù đến thì thật là nguy-hiểm muôn phần.

Nhưng chàng đã quyết là phải sống để làm cho tròn trách nhiệm của mình, lại nữa chàng chưa có kinh-nghiệm nhiều về những khó-khăn nguy-hiểm trong giới giang-hồ, thế nên nghĩ đến việc gì là chàng thi-hành ngay, không có gì nghi-ngại cả.

Nguyên-Bình liền ngồi thẳng dậy, xếp bàn tròn, rồi lim-dim đôi mắt để vận-khí tự điều-trị thương-thế cho mình.

Lần lần chàng thấy chân-khí trong người hồi phục lại, khí ấm ở đơn-điền chạy lên tỏa ra khắp người, rồi chàng nhập-định luôn quên tất cả sự vật bên ngoài.

Ngưng thần, vận động chân khí qua được một lượt, chàng xả ra, vừa toan vận động lượt thứ hai để đẩy mạnh các mạch máu bị ứ huyết, bỗng nhiên chàng nghe tiếng rên-rỉ van xin:

— Nếu sư-huynh không nghĩ tình giáo dưỡng của sư phụ, thì xin sư-huynh cũng nghĩ tình tiểu đệ đã hầu hạ sư-huynh trong suốt một thời gian dài đằng đẵng đến 5 năm, dừng trách phạt sư-phụ... tôi xin thay sư-phụ để lãnh hình-phạt này...»

Nguyên-Bình không thể gát ngoài tai câu-chuyện lạ lùng ấy được nữa, chàng liền ngước mắt nhìn ra phía trước, thấy Thần-cái Tông-Đào, trên vai vẫn mang chiếc hồ-lô đỏ, đang quì dưới đất, bên chú ăn mày nhỏ cũng quì, tay cầm bó đuốc giơ lên cao, còn, còn Hà-hành-Chu thì đứng trước mặt Thần-cái tay mặt giơ cao chiếc Kim-bài, mặt đằng đằng sát-khí.

Nghe mấy lời van lơn cầu khẩn của chú ăn mày nhỏ, dường như Hà-hành-Chu không chút nào động lòng cả, chàng ta nhìn thẳng vào mặt Tông-Đào cười lạt:

— Sư-phụ đối với ta có ơn giáo-dưỡng hơn mười năm, lòng ta rất cảm kích...

Tông-Đào bỗng thở dài:

— Lúc xưa khác, giờ đây cũng khác rồi, chuyện đã qua còn nhắc đến làm gì...

http://tieulun.hopto.org

Hà-hành-Chu cười ha-hả :

— Lúc ta mới vào học đạo, thật ra sư phụ đối đãi với ta rất chu-đáo, nhưng từ sau khi thu nhận thêm được sư-đệ thì sư-phụ lại kỳ-thị ta, trong môn-phái Kim-Bài của chúng ta có rất nhiều môn võ-công kỳ-diệu, nhưng sư-phụ chỉ âm-thầm dạy cho sư-đệ, trước tình hình đó, thật ra cũng khó mà ẩn-nhẫn cho được...

Bỗng nhiên Tông-Đào vụt ngừng mặt lên, ông trợn đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mặt Hà-hành-Chu rồi cười lạt.

Họ Hà khẽ rùng mình rồi cầm giơ chiếc Kim-bài lên cao hét lớn :

— Theo qui-luật lưu-truyền của sư-tổ phái Kim-Bài, phàm người nào cầm chiếc Kim-Bài nầy thì cũng có quyền lực y như sư tổ, chẳng luận người nào, cấp bực nào, ai ai cũng đều phải tuân theo mạng lịnh...

Hà-hành-Chu vừa nói đến đây, bỗng nhiên có một làn chớp sáng xẹt thẳng vào ngôi cổ-miếu, tiếp theo sau là một tiếng sấm vang lên như trời long đất lở, Hà-hành-Chu giựt mình, ngưng hẳn câu nói đang bỏ dở...

Chú ăn mày nhỏ vụt ngừng mặt lên cười hắt hắt, tiếng cười, y như tiếng rú dài làm đinh tai nhức óc...

Hà-hành-Chu nổi giận nạt lớn :

— Nhà ngươi cười cái giống gì ?

Chú ăn mày nhỏ chầm-rãi đáp :

— Sư huynh bảo rằng sư phụ đã âm thầm truyền thọ võ-công cho sư đệ, chẳng hay chuyện ấy sư huynh có thấy tận mắt hay không ? hay đó chỉ là lời ước đoán mà thôi ? Nên biết rằng đạo nghĩa thầy trò đó là điều quan-trọng nhứt trong giới võ-lâm, ta đâu có thể dùng lời bừa bãi để vu khống thầy ta...

Bình-sanh tên ăn mày nhỏ này chưa hề nói dối... cũng có khi, trong lúc sư phụ truyền thọ một môn nào đó, sư huynh và sư thúc lại bất thình-lình bỏ đi, thì lỗi ấy không phải ở sư phụ... Nếu tôi có nói ngoa xin có trời, đất chứng tri...

Bỗng nhiên một làn chớp lạ từ bên ngoài lại xẹt vào, tiếp theo sau là tiếng sấm ầm ầm làm rung-rinh mái ngói của tòa cổ-miếu, Hà-hành-Chu hơi giựt mình, chàng ta vụt ngửng mặt nhìn lên mái ngói...

Tông-Đào bỗng thở dài :

— Thôi ngươi cần trừng-phạt gì thì hãy cứ nói thẳng ra đi, tuổi ta cũng đã gần 70 rồi, chuyện sống chết đối với ta rất thường...

Hành-hành-Chu cười lạt :

— Xem ra thì coi bộ sư-phụ cũng muốn được chết lắm ! Đâu có được !

Chàng ta lại cười ha hả rồi nói tiếp :

— Chuyện đời không phải dung-dị như người ta mong ước đâu !

Tông-Đào có sắc giận :

— Như thế thì ngươi muốn gì ?

Hà-hành-Chu nhếch mép cười :

— Nhiệm vụ của sư phụ làm chưa xong, sư-phụ chết thế nào được ?

Tông-Đào cười lạt :

— Phải, sư-thúc của ngươi vẫn chưa quên pho sách huyền-diệu trong tay phái Nam-Hải, trước khi lão chết, các ngươi muốn cho ta và đứa ăn mày nhỏ này phải lấy cho kỳ được quyển sách ấy đưa cho bọn ngươi rồi sẽ chết. Có phải như thế không ?

Hành-hành-Chu cười đắc chí :

— Võ-công của sư-phụ, hiện nay trong giới võ-lâm, rất ít có ai đương cự nổi, nếu như lấy trộm không được thì cũng có thể đi thẳng tới mà giựt một cách công khai...

Chú ăn mày nhỏ lắc đầu :

— Thanh-danh của sư-phụ rất được giới giang-hồ ngưỡng-mộ, nếu như sư-huynh không tha cho sư-phụ thì cũng nên giữ thanh-danh người cho được trọn vẹn...

Hà-hành-Chu nạt ngang :

— Ta đang nói chuyện với sư-phụ sao nhà ngươi lại dám vô-phép xen vào ? Phạt ngươi hai mươi tát tai đó !

Chú ăn mày nhỏ ngước mắt nhìn Tông-Đào rồi tay trái cầm đuốc giơ lên cao, tay phải tự tát vào má mình đúng hai mươi lượt. Chú đánh rất mạnh thế nên mặt đầy vết đỏ lòm, máu răng tuôn ra hai bên mép...

Hà-hành-Chu nhếch mép cười :

— Luật lệ của phái Kim-Bài chúng ta rất nghiêm-minh, dù cho đối với bậc bề trên cũng phải tuân-theo răm-rắp, vì ta nghĩ tình huynh-đệ, bằng không, đêm nay ngươi sẽ bị cụt mất hai bàn tay...

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào bỗng ngừng mặt lên cười ha-hả :

— Thôi bất-tất phải làm khó dễ sư-đệ ngươi làm gì, ta đã chờ lâu lắm rồi, nếu như ngươi không ra lịnh của Kim-Bài, cứ dùng Kim-Bài để làm khó-dễ ta thì nhứt-định ta sẽ tự đánh thẳng vào huyệt Thiên-Linh, chết ngay trước Kim-Bài để tạ ơn Tổ-sư...

Câu nói ấy quả nhiên có một hiệu-lực rất phi-thường, làm cho Hà-hành-Chu phải đứng khựng trong giây lát, lòng ngẫm-nghĩ :

— Nếu lão nầy tự-tận, thì tự-nhiên ta đã nhổ được một cái gai trong con mắt, nhưng quyển-sách kỳ-lạ của phái Nam-Hải, ta đâu có thể vào lấy được, ý của sư-thúc ta là muốn chiếm-đoạt cho kỳ được quyển sách ấy, nếu ta không làm vừa lòng người sợ người nổi nóng thì nguy to...

Vì nghĩ như thế cho nên Hà-hành-Chu mỉm miệng cười :

— Lần nầy đệ-tử ép bức sư-phụ, thực ra cũng do lịnh của sư-thúc mà thôi, chuyện nầy chắc có lẽ sư-phụ cũng hiểu rõ rồi.

Tông-Đào nghe nói chỉ khẽ thở dài, cúi đầu xuống mà chẳng nói một lời nào.

Hà-hành-Chu nghiêm sắc mặt :

— Lúc sư-thúc giao Kim-Bài cho tôi, đã có dặn dò tôi đến đôi ba lần, phải yêu cầu sư phụ lấy cho được quyển sách của phe Nam-Hải đưa cho tôi đem về, và người cũng muốn được gặp sư phụ một lần...

Đôi mắt Tông-Đào vụt sáng lên :

— Có phải thật như thế hay không ?

Hà-hành-Chu quả quyết :

— Không bao giờ tôi dám nói dối đâu.

Tông-Đào bỗng thở dài :

— Ta cũng nguyện rán sức thi hành lịnh ấy, nhưng bên đối phương người nào cũng là tay có nhiều tài nghệ, việc làm có kết quả hay không thiệt cũng khó mà dự liệu trước được...

Hà-hành-Chu dằn mạnh :

— Sư-phụ là người tài nghệ cái thế, điều đó đệ tử đây rất rõ, nếu như sư phụ dốc hết toàn lực, thì việc lấy quyển sách ấy tưởng chẳng khó gì...

Tông-Đào bỗng nghiêm sắc mặt :

— Sau ba ngày, ngươi hẹn với sư thúc đến đây gặp ta, đến lúc

lấy, nếu ta không lấy được quyển sách ta sẽ tự tận trước Kim-Bài để tạ tội.

Hà-hành-Chu vội tiếp lời :

— Sư-thúc có đồng ý đến đây hay không việc ấy tôi chưa định được, nhưng nhứt định thế nào tôi cũng đem lời của sư phụ nói lại cho sư thúc biết.

Tông-Đào nghiêm trang :

— Nếu sư thúc người chẳng đến theo ước hẹn, thì khi ta lấy được quyển sách, ta chẳng trao cho ngươi đem về, và trước khi ta chết ta sẽ trục xuất tên ăn mày nhỏ ra khỏi môn phái để cho nó khỏi phải chịu sự ràng buộc của Kim-Bài.

Hà-hành-Chu nghe nói giựt mình ngẫm nghĩ :

— Lão này tuy có đầy đủ hào khí trong tâm can, trong giới võ-lâm ai ai cũng nể, nhưng đối với sư thúc, lão cũng có vài phần nể nang, bây giờ nếu như sư thúc không đến, khi lấy được quyển sách sợ e lão không giao cho ta, rồi lại trục xuất thằng ăn mày oắt-con ra khỏi môn phái, trao cho nó quyển sách quí ấy, thì chừng ấy chẳng những sư thúc ta đã thất vọng, mà cũng vì đó sẽ có biết bao điều tai hại sau này...

Vì nghĩ như thế cho nên Hành-Chu cười mơn :

— Tôi cũng rán thế nào cho sư-phó được gặp sư-thúc, tôi cố-gắng mời cho được sư-thúc đến đây để cùng bàn-bạc với sư-phó :

Chàng ta ngừng trong giây lát rồi lại nói tiếp :

— Sư-phó đi lấy quyển-sách, lẽ tất-nhiên là phải gặp nhiều nguy hiểm, như thế lần này đặc-biệt miễn cho sự-phụ việc trách phạt... Sư-phụ nhớ kỹ, sau ba ngày đúng canh hai, chúng ta sẽ gặp nhau tại đây...

Tông-Đào vụt đứng phắt dậy, nghiêng-mình trước Kim-Bài :

— Sau ba ngày tôi xin có mặt tại đây phụng-lịnh...

Nói xong, lão khẽ chuyển mình rồi biến mất trong bóng đêm.

Chú ăn mày nhỏ cũng đứng dậy :

— Đa tạ sư-huynh rộng-lượng, làm cho tiểu-đệ khỏi bị chặt hai tay.

Nói xong, chú liền quăng ngọn đuốc, bóng tối âm-u tràn-ngập trong gian miếu cổ, có tiếng động y-phục khe-khẽ, chú ăn mày nhỏ và Hà-hành-Chu cũng phi-thân ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Lúc ấy mưa gió đã tạnh lần, nhưng bên ngoài trời tối đen như mực mây kéo rợp trời...

Ngồi trong bóng tối, Nguyên-Bình bình hơi thở nhìn qua sự việc đã xảy ra trước mắt, chàng không dám động đậy hở môi nói một lời nào, chàng biết rõ lúc nầy chân-nguyên mình chưa hồi-phục lại được, giả sử nếu như bị người tầm thường đánh hay đá một cách nhẹ-nhàng cũng có thể làm cho chàng mất mạng, thế cho nên khi nhận kỹ thấy chú ăn mày nhỏ và Hà-hành-Chu đã đi xa rồi, chàng mới điều hòa hơi thở bắt đầu luyện-công để liệu-trị thương-thế...

Tuy Nguyên Bình đã cố-gắng định-tâm nhưng chàng vẫn không sao quên được những sự việc lạ-lùng vừa xảy ra trước mắt, tính hiếu kỳ cứ quấy rối chàng mãi làm cho chàng không sao định tâm được.

Lục-đục trong giây lát, thì bên ngoài tiếng gà rừng đã gáy vang, trời sáng lần lần. Chàng cố gắng thêm lượt nữa, mới có kết quả, và cũng nhờ đó, Nguyên-Bình đã thêm được một kinh nghiệm qui báu trong việc hành-công để tự-liệu thương thế.

Định được tâm, chỉ trong giát, chàng đã tụ được khí chân-nguyên ở đơn-điền, rồi sau đó cho vận chuyển khắp châu thân, chỉ trong giây lát chàng nhập-định luôn.

Về khoa nội-công, nhờ ở tịnh-thất tập luyện hơn mấy mươi năm, sư Tuệ-Không đã đạt đến một trình-độ thật cao, hiện trong giới võ-lâm cũng khó có người sánh kịp, đại-sư đã dùng phép khai-đính truyền khí chân-nguyên lại cho Nguyên-Bình, mà chẳng tiếc, đó cũng là chuyện hãn-hữu từ trước đến nay.

Tuy Nguyên-Bình chưa nhận được hết chân-nguyên của sư Tuệ-Không, trình-độ nội-công chưa bằng Đại-sư, nhưng chàng cũng đã đi đến mức năm, sáu phần mười, thế nên khi chàng vận-khí, điều-tức, khí chân-nguyên của chàng cũng lưu-thông được khắp kinh-mạch... Qua một lần vận-khí, điều tức như thế, khí chân-nguyên của chàng hồi-phục lại rất mau.

Nguyên-Bình hành-công vừa xong loạt thứ hai thì trời cũng đã quá ngọ. Chàng vừa bừng mở đôi mắt thì bỗng nghe có tiếng cười khúc-khích, Nguyên-Bình ngạc-nhiên ngửng mặt nhìn ra phía trước thì thấy chị em họ Đinh đang ngồi nói chuyện huyên thiên vui vẻ trước đại-điện.

Đinh-Linh ngửng mặt nhìn trời rồi cười :

— Em ơi ! trời đã quá trưa rồi, chúng ta nên ăn cơm đi thôi...

Đinh-Phượng cười khúc-khích :

— Phải à ! bụng em cũng đã thấy đói lắm rồi...

Đinh-Linh liền giơ tay xách chiếc giỏ tre để bên cạnh đem bày ra trước mặt hai người, nàng lấy ra miếng bánh nướng, giơ lên cắn một miếng rồi cười :

— Bụng đói quá, cắn miếng bánh vào miệng nó thơm làm sao !

Đinh-Phượng cũng cười :

— Chị ơi ! mình có đem rượu thịt đến đây, bây giờ chắc đã nguội lạnh hết rồi... để em đi kiếm mấy cành củi khô hâm lại cho nóng nhe !

Đinh-Linh gật đầu :

— Được lắm ! Ngôi thần tượng trong tòa cổ-miếu này không biết đã bị bỏ quên, hương tàn khói lạnh mấy năm rồi, hôm nay chúng ta cũng nên đem rượu thịt ra cúng vái[9] trước rồi sẽ ăn sau cũng chẳng muộn gì...

☆

HỒI THỨ HAI MƯƠI CHÍN

Nửa đêm, trong ngôi cổ miếu...

Đinh-Phượng mỉm cười đứng phắt dậy, Đinh-Linh sắp chén đĩa trong chiếc giỏ tre ra, và sau đó lấy ra từng món ăn, tất cả đều đầy đủ cả, dường như hai nàng đủ có chuẩn bị sẵn từ trước.

Lúc ấy Từ-nguyên-Bình đã chịu đói suốt một đêm và hơn nửa ngày, nhờ nội-công già-dặn chàng có thể chịu đói được lâu, nhưng khi nghe món ăn bay thơm phức lại có mùi rượu ngon ngon, chàng bỗng thấy bụng đói như cào, nước miếng từ trong miệng tuôn ra ngăn không kịp.

Chỉ trong giây lát Đinh-Phượng đã ôm về một mớ nhánh khô, hai nàng nhóm lửa ở một góc miếu, một nàng lo chụm lửa, còn một nàng thì lo hâm lại các thức ăn.

Đinh-Linh nấu nướng rất khéo, thế nên nàng làm đâu đó gọn gàng, mùi thơm, mùi mỡ xèo xèo bay thơm ngào ngạt.

Mùi thơm của các món ăn làm cho Nguyên-Bình nuốt nước miếng ừng-ực, đã mấy lần chàng toan lết tới la-cà làm quen với chị

http://tieulun.hopto.org

em họ Đinh để kiếm ăn đỡ ngặt, nhưng khi vừa đứng dậy toan kêu thì chàng lại tự-ái.

Bản tánh của Nguyên-Bình là kiêu-kỳ, tuy chàng chưa nghĩ rằng chị em họ Đinh đang dùng rượu thịt để nhử chàng, nhưng la-cà gần kẻ khác để kiếm ăn, chàng thấy rất khó chịu vô cùng, vì thế cho nên chàng rán quên cơn đói đang cào trong ruột mà ẩn-nhẫn ngồi xuống tiếp-tục cuộc tập-luyện.

Vận-khí đến lượt thứ ba xong xuôi, khi Nguyên-Bình mở mắt ra thì bên ngoài trời cũng đã mờ-mờ tối, chàng ngửng mặt nhìn ra phía ngoài thấy chị em họ Đinh đang đứng kề nhau mỉm miệng nhìn mình mà cười duyên.

Đinh-Linh cúi xuống hỏi :

— Đã một ngày một đêm rồi chàng chưa ăn gì cả, chàng đã thấy đói chưa ? Chúng tôi còn sẵn mấy thức ăn đã hâm nóng đây, chàng ăn chút ít đi !

Giọng nàng chan-chứa cảm-tình làm cho Nguyên-Bình vô cùng xúc-động.

Chàng nhìn ra phía trước đã thấy dọn sẵn một mâm rượu thịt ê-hề, chàng ngạc nhiên :

— Thế là hai nàng đã biết ta đến tạm trú chân tại đây à ?

Đinh-Phượng cười ranh-mãnh :

— Làm sao mà không biết ! Nếu chàng đi đến chốn chân trời góc biển nào, chúng tôi cũng đi tìm được cả !

Đinh-Linh vội nắm lấy tay em :

— Thôi sắp đặt sẵn các thức ăn cho anh ấy đi...

Rồi quay qua Nguyên-Bình nàng dịu-dàng bảo :

— Sắp đặt sẵn cho anh từ lâu rồi, anh nên biết rằng trong lúc luyện công nếu có kẻ nào ác-tâm đến hạ-thủ thì 10 mạng anh cũng không còn...

Nhìn chung quanh một lượt, nàng nói tiếp :

— Trong chốn rừng núi hoang-vắng như thế này, mà chàng dám luyện-tập một mình không cần đến người trong nom hộ-trợ, đừng nói chi đến kẻ thù, nếu rủi gặp loài thú dữ, thì chúng cũng có thể hại mạng chàng một cách rất dễ-dàng.

Biết rằng đối với chàng, chuyện sống chết không mấy gì quan

trọng, nhưng nếu chết cho xứng đáng thì không nói gì, chớ nếu rủi như chết vì loài thú dữ, thì cũng là việc đáng tiếc lắm. Chẳng những đã phụ ơn sanh-thành của cha mẹ, mà cũng không xứng đáng với công ơn của thầy đã giáo-dưỡng cho ta nên người...

Giọng nói thân-mật của nàng chứa đầy tình cảm, lời nói lại đúng lý, làm cho lòng Nguyên-Bình rất cảm-kích, chàng thấy mình có chỗ sai nên ngẫm-nghĩ trong giây lát rồi chàng bảo :

— Xin đa tạ lời khuyên bảo của nàng, Nguyên-Bình này xin nguyện tạc-dạ ghi xương...

Đinh-Phượng mỉm cười :

— Bây giờ thì chàng khỏi phải lo gì nữa rồi, chị Đinh-Linh sẽ hộ-trợ cho chàng tập-luyện, chàng cứ yên-tâm vận-khí để điều-trị thương-thế cho mau lành đi.

Nguyên-Bình gật đầu :

— Làm phiền hai nàng, lòng tôi rất ái-náy...

Đinh-Phượng hối thúc :

— Thôi chàng hãy lo ăn uống đi, việc điều trị thương-thế rất cần-kíp, đêm hôm trước thiếp đã chạm chàng ngày nay xin chịu phạt một chén...

Đến đây mọi người đều ngồi xuống chung quanh mâm rượu. Đinh-Phượng cầm chén nâng lên uống để tự phạt mình...

Từ thuở nhỏ cho đến khi lớn khôn, chưa lần nào Nguyên-Bình được người con gái săn sóc mình, yêu mến mình chu-đáo như thế, chàng thấy hai nàng đối với mình tình-nghĩa rất sâu đậm không có gì sánh được, thế nên chàng rất cảm-động, chàng nhớ đến lúc trước cư-xử với hai nàng có chỗ không ổn, chàng thấy rất ngại-ngùng :

— Ân-tình của hai nàng đối với tôi thật là thắm-thiết, đợi đến lúc tôi lành mạnh, tôi sẽ tìm cách đáp lại tấm thạnh tình quí-báu ấy.

Nói xong, chàng liền nâng chén rượu toan uống, thì bỗng nhiên Đinh-Linh chìa tay chụp lấy cánh tay của Nguyên-Bình, rồi nàng nhỏ nhẹ :

— Chàng không nên uống rượu trong lúc này...

Liếc mắt sang phía Đinh-Phượng, nàng bảo :

— Lúc này chàng đang vận-khí điều-tức để liệu-trị thượng-thế, uống rượu sợ e có hại, ngày còn dài, đợi khi chàng mạnh hẳn, chúng ta sẽ say một bữa có muộn gì...

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Phượng giơ chén rượu lên cao uống một hơi cạn rồi bảo Nguyên-Bình :

— Thôi chàng đừng uống nhé ! Chén rượu ấy đợi khi chàng lành-mạnh hẳn rồi sẽ tính...

Nguyên-Bình đề chén rượu xuống mâm, nhìn hai chị em họ Đinh, mỉm cười rồi cầm đũa gắp thức ăn...

Ăn xong chàng lại tiếp-tục cuộc luyện công...

∴

Thời gian ba ngày trôi qua thật mau, nhờ hai chị em họ Đinh săn-sóc chu đáo, chẳng những bịnh-tình chàng đã khá rất nhiều, mà về phần nội-công chàng cũng thu-thập được nhiều kinh-nghiệm mới, nhưng chàng vẫn chưa thấy điều ấy một cách thật rõ ràng.

Hôm ấy, trời vừa chạng-vạng, sau khi vận-khí xong một lượt, chàng nhận thấy chân-khí mình đã hồi-phục lại y như lúc trước, các mạch đều lưu-thông, thân-thể nhẹ-nhàng chẳng khác chi lúc chưa bị thương.

Chàng mỉm cười, vui mừng bảo hai chị em họ Đinh :

— Đêm nay trước canh ba, cơ thể tôi sẽ hồi-phục lại y như lúc trước, trong ba ngày đêm qua nhờ lòng chiếu-cố của hai nàng... lòng tôi bao giờ quên được.

Đinh-Linh cười lớn :

— Thôi, đừng nhắc đến chuyện ấy làm gì, đó là lòng tự nguyện của chị em tôi, chớ chúng tôi nào có nghĩ gì đến việc ân-nghĩa, anh chàng này thật là khéo lắm chuyện...

Bỗng Đinh-Phượng vụt la lên :

— Thôi, chết rồi !

Nguyên-Bình ngạc-nhiên :

— Gì thế ?

Đinh-Linh khẽ nhíu đôi mày :

— Có chuyện gì quan hệ không ?

Đinh-Phượng thò tay vào bọc lấy ra một hoàn thuốc : đó là thuốc của người áo gấm đã cho trong đêm trước dùng để trị nọc ong, nàng bảo :

— Tôi đã quên không đưa cho chàng uống để giải-độc...

Nguyên-Bình lật-đật xua tay lắc đầu :

— Không cần phải uống, tôi đã mạnh hẳn rồi, khỏi cần phải uống thêm thuốc gì cả.

Đinh-Linh ngẫm-nghĩ trong giây lát rồi bảo :

— Trong giới giang-hồ, quỉ-kế rất đa đoan, cũng khó mà lường được, nhưng theo ý tôi, thì trong khi cho ta thuốc này, người ấy không có ý hại ta...

Tuy ta đã vận-dụng nội-công để ức-chế độc, nọc không thể hoành hành gì được, nhưng nếu để chất độc còn tồn tại trong cơ-thể, đó là điều không hay, chàng nên uống đi là phải hơn.

Nàng liền cầm lấy viên thuốc đưa lên mũi ngửi rồi nếm thử... nàng mỉm cười :

— Cứ uống đi, bảo-đảm là không sao cả...

Tuy Nguyên-Bình không muốn uống thuốc ấy, nhưng chàng không nỡ làm trái ý Đinh-Linh, chàng liền cầm lấy hoàn thuốc bỏ vô miệng nuốt luôn.

Thuốc vô vừa tới bụng, chàng bỗng thấy khó chịu, chàng khẽ nhíu mày hỏi :

— Thuốc nầy của ai cho đây ?

Bỗng nhiên chàng thấy cơ-thể bị nóng rần, tạng phủ như bị thiêu đốt, lúc ấy dù cho muốn luyện-công cũng không thể nào được nữa. Bất giác chàng ôm lấy ngực, không nói được một lời.

Đinh-Phượng hoảng-kinh, lật đật hỏi chị :

— Trời ơi ! Sao chàng lại như thế hả chị ?

Thấy Nguyên-Bình bị thuốc công phạt một cách bất ngờ, Đinh-Linh dường như không chú-ý gì cả, nàng là người trầm-tĩnh, nhiều cơ-trí trong lòng tuy đã hốt-hoảng, lo-lắng, nhưng bên ngoài nàng vẫn như không, không hề bối-rối như Đinh-Phượng.

Nàng ngẫm-nghĩ giây lát rồi giơ tay lên sờ trán Nguyên-Bình, trong lòng tính toán :

— Nếu đó là thuốc độc, thì sau khi thuốc đã thấm, nhứt định là chàng ta không thể nào bỏ qua chị em ta. Vì nội-công tinh-thâm chàng ta có thể tạm-thời ức-chế thuốc độc đang hoành-hành trong cơ thể, đánh ta một đòn trối chết cực kỳ nguy-hiểm.

Chị em ta tuy không có ý gì hại chàng ta, nhưng cũng phải đề-phòng mới được...

Tánh của Đinh-Linh rất độc-ác, nàng giết người một cách dễ-

http://tieulun.hopto.org

dàng, thế nên mặc dầu người đứng trước mặt mình là kẻ mình thương yêu nhứt, gặp lúc nguy cấp như thế, nàng nghĩ rằng tâm-tư người khác có lẽ cũng như mình, thế nên phải hạ-thủ trước là tốt hơn. Nghĩ như thế nàng liền vận-dụng nội-công. đợi sẵn, chờ khi thấy Nguyên-Bình có ý gì khác là nàng chụp hạ-thủ trước, có lợi hơn.

Nào ngờ sau khi toàn thân nóng sốt một lúc, liền sau đó, Nguyên-Bình lại ra mồ-hôi dầm-dề, rồi chàng từ từ nhắm nghiền đôi mắt lại.

Đinh-Linh thấy cơ-thể Nguyên-Bình ra mồ-hôi dầm-dề, có mùi hôi-hám xông ra, nàng bỗng vui mừng bảo Đinh-Phượng :

— Tốt lắm, nọc độc đã bị trục ra rồi, mau kiếm nước sẵn, để chàng ta tỉnh lại là uống liền.

Đinh-Linh đã đoán trúng, chỉ trong giây lát, Nguyên-Bình lại từ từ mở đôi mắt sáng ngời, nhìn Đinh-Phượng hỏi :

— Ai đã cho nàng viên thuốc ấy ? Bảo cho ta biết để ta đi trị tội nó mới được.

Đinh-Linh cười :

— Thôi đánh người ta mà làm gì ? Người ta đã có ý muốn cứu mình, chớ phải muốn ám hại mình sao ?

Nguyên-Bình tỏ vẻ bực tức :

— Họ đã thả ong độc cho chích mình mà còn nói ân-nghĩa nỗi gì ?

Đinh-Linh cười xòa :

— Thật là quái lạ cho cái anh chàng này, nuốt viên thuốc quá mau, sức thuốc công phạt tức khắc, nhưng như thế hay lắm, thuốc sức rất mạnh, trục được nọc độc ra ngoài, bây giờ chàng đã thật hết nọc trong mình rồi, thôi hãy luyện công trong giây lát đi, biết đâu lát nữa sẽ có chuyện gì xảy ra...

Nguyên-Bình vụt nhớ lại, chính đêm nay, Hà-hành-Chu sẽ đưa sư-thúc đến đây để gặp Thần-cái Tông-Đào, nếu như đôi bên không thỏa thuận nhau, biết đâu sẽ có chuyện xung đột, nghĩ đến đây chàng bảo chị em họ Đinh :

— Đêm nay hai nàng nên tìm chỗ lánh đi. biết đâu đến lúc nửa đêm nầy sẽ có một cuộc giao-tranh ác liệt giữa tòa cổ-miếu nầy, hai nàng ở đây đã không có lợi gì, mà lại e còn có hai là đằng khác.

Đinh-Linh cười :

— Chị em chúng tôi đã biết tất cả chuyện ấy rồi, chàng hãy mau luyện-công đi, biết đâu chàng sẽ có dịp nhúng tay vào chuyện ấy ?

Nguyên-Bình gật-gật đầu :

— Võ-công của Thần-Cái Tông-Đào thì ta đã được lĩnh-giáo rồi thật là cao cường đáng nể, còn lại Hà-hành-Chu và chú ăn mày nhỏ người nào cũng đáng ngại. Ta tuy chưa biết sư-thúc của Hà-hành-Chu, nhưng cũng có thể biết đó chẳng phải là người tầm-thường...

Nếu ta ở đây một mình để luyện công, rủi như họ biết được, cũng chưa chắc là họ sẽ hạ ta... Nhưng nếu hai nàng có mặt tại đây, e tình thế lại khác hẳn...

Nếu như xung đột nhau, e chúng ta chẳng phải là tay đối thủ nổi với họ...

Đinh-Linh ngẫm-nghĩ trong giây lát rồi bảo :

— Lời nói ấy cũng có lý, nếu chúng tôi có mặt tại đây có thể làm cho họ nghi ngờ, nhưng bỏ chàng một mình ở lại đây thật là điều rất ngay-hiểm, nếu rủi họ thấy được, sợ họ không bỏ qua...

Nguyên-Bình cười :

— Họ thấy tôi ở tại đây một mình để điều trị thương-thế họ sẽ cho rằng tôi vô-tình mà đến đây, cũng có thể họ bỏ qua...

Đinh-Linh lắc đầu :

— Xen vào việc riêng trong các môn-phái võ-lâm, đó là điều đại-kỵ trong giới giang-hồ, trừ phi họ không thấy chàng, chớ nếu đã thấy rồi thì nhứt định họ sẽ không bỏ qua, nếu họ không hại chàng, thì cũng làm cho chàng thành người tàn-phế.

Trong giới giang hồ, tuy phái Kim-Bài chẳng phải là một môn phái lớn nổi tiếng, nhưng đó cũng là một phái đường-hoàng, có qui-luật chặt-chẽ như các môn phái khác, chúng ta không nên xem thường...

Ngưng trong giây lát nàng lại nói tiếp :

— Bây giờ chúng ta có một phương-sách thỏa-đáng hơn hết, là trước khi họ đến chúng ta đi khỏi chỗ này là tốt nhứt.

Nguyên-Bình vụt lắc đầu lia-lịa :

— Không nên, ta luyện công lần chót này rất có quan-hệ đến sinh-mạng và tương lai của ta, nếu như dời-dạc, e những công-phu luyện mấy ngày qua sẽ tiêu-tan đi mất...

Đinh-Phượng cười :

— Chuyện đó dễ lắm, tôi sẽ đi tìm một tấm cửa, chàng cứ lên đó ngồi mà luyện công như thường, trong lúc đó chị em tôi sẽ khiêng chàng đi khỏi chỗ này...

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình lắc đầu cười xòa :

— Lại càng không được nữa, lúc ta luyện công, không nên có sự rung-chuyển nào cả... hai chị em nàng nên lánh mặt trước đi, đừng để tâm đến tôi mà làm gì...

Đinh-Linh ngửng mặt nhìn trời :

— Bây giờ trời cũng hãy còn sớm, có thể chàng sẽ luyện xong trước khi họ đến, bây giờ thời gian rất quí-báu, chúng ta không nên tranh luận thêm làm gì cho vô ích...

Nguyên-Bình nghiêm sắc mặt dặn :

— Nếu ta luyện xong trước canh hai thì điều đó rất tốt, nhưng nếu đến lúc đó ta chưa luyện xong, chưa tỉnh hẳn, thì hai nàng phải đi trước nhé !

Đinh-Linh cười :

— Như vậy được, chúng tôi xin tuân theo...

Nguyên-Bình khẽ thở dài rồi từ từ nhắm đôi mắt, bắt đầu vận-khí, chỉ trong giây lát chàng đã nhập-định không còn biết gì những sự việc gì chung quanh mình cả.

Đến lúc vận-khí xong, chàng vừa tỉnh lại, từ-từ mở đôi mắt ra thì thấy trên tòa đại-điện đèn đuốc đã sáng trưng. Thần-cái Tông-Đào và chú ăn mày nhỏ đã có mặt tự hồi nào, hai người im lặng đứng giữa tòa đại-điện, lúc đó, Hà-Hành-Chu tay cầm chiếc Kim-Bài đứng gần phía cửa lớn, thần sắc chàng ta có vẻ lo-lắng...

Tông-Đào cười chua chát, sắc mặt lộ vẻ buồn rầu, phiền trách... dường như lão đã biết trước mình đang bước chân vào con đường cùng, còn chú ăn mày nhỏ ra vẻ đau đớn khổ-sở vô hồi, chàng ta đứng cúi đầu nhìn xuống đất, trên trán lấm-tấm mấy giọt mồ-hôi... có lẽ chàng ta cũng đang lo lắng vô cùng.

Lúc ấy không khí thật trang-nghiêm nhưng cũng có đượm màu thê-lương buồn thảm. Nguyên-Bình nhìn qua tòa đại điện một lượt rồi hít một hơi thở thật dài, chàng lại quay mặt ra phía sau thì thấy chị em họ Đinh đang nép mình sau lưng.

Chàng khẽ nhíu mày, vừa toan nói vài lời trách cứ thì bỗng nhiên Đinh-Linh đã giơ tay lên miệng ra hiệu cho chàng lặng im...

Lúc đó ba người đang nép mình phía sau ngôi thần-tượng thật to, nhờ ngôi thần tượng và chiếc bạc to lớn án mất, nếu không chú ý nhìn kỹ thì không thể nào thấy được ba người.

Đinh-Linh là người rất cẩn-thận, tỉ-mỉ, thế nên trong lúc Nguyên-Bình vận-khí, nhập-định, nàng đã dọn dẹp sạch sẽ tất cả dấu vết của buổi ăn lúc ban trưa, về phần Tông-Đào và chú ăn mày nhỏ vì lòng quá bận rộn, cho nên không có thì giờ để nhận xét cảnh-vật chung-quanh, còn Hà-hành-Chu là người ít có kinh-nghiệm trong giới giang-hồ, cho nên chàng ta không chú tâm đến việc xem xét chung quanh miếu, nhờ thế mà Nguyên-Bình và chị em họ Đinh ẩn-thân được một cách an-toàn.

Bỗng nghe Tông-Đào cất tiếng hỏi :

— Bây giờ là canh mấy rồi ?

Chú ăn mày nhỏ nhìn ra ngoài trời rồi đáp :

— Trời đã sang canh ba...

Hà-hành-Chu nghiêm-trang bảo :

— Sư thúc đã hứa đến gặp sư-phó, nhứt định là người không bao giờ thất hứa...

Tông-Đào thở dài rồi chắm-rãi ngồi xuống xếp bàn tròn, lim-dim đôi mắt để luyện-công.

Trình-độ nội-công của Tông-Đào rất thâm-hậu, thế cho nên lão ta vừa nhắm mắt là đã định được tâm, nhưng đặc-biệt, lúc ấy tai mắt của lão ta rất minh-mẫn vô cùng.

Bỗng Tông-đào hừ một tiếng lạnh-lùng rồi vụt mở đôi mắt ra, lão chưa nói gì thì đã nghe tiếng xuyến ngọc chạm vào nhau len-ken, bốn đứa tỳ-nữ áo đỏ phò một người đàn bà thật đẹp mặc áo xanh đưa thẳng vào đại-điện.

Hà-hành-Chu lật-đật thối-lui hai bước để nhường đường, cúi mình thưa :

— Đệ-tử Hà-hành-Chu xin kính rước sư-thúc :

Nàng áo xanh khẽ nhếch mép cười, rồi liếc mắt nhìn Hà-hành-Chu, đoạn nàng đi thẳng về phía Tông-Đào.

Thần-Cái vụt đứng thẳng dậy vòng tay thi-lễ :

— Đã hơn 10 năm nay, chúng ta chưa hề được gặp mặt nhau, mà phong độ của sư-muội cũng vẫn y như tự thuở nào.

Nàng áo xanh cười lạt :

— Sư-huynh tìm đến đây chẳng biết có cần dặn-dò điều chi không ?

Từ trước đến nay Thần-Cái là tay khét tiếng trong giới võ-lâm,

http://tieulun.hopto.org

đối với lão ta, ai ai cũng đều kính-nể, nhưng chẳng biết tại vì đâu, khi đứng trước mặt nàng áo xanh này, cứ chỉ lão ta rất bối rối, giây lát, lão mới lắm-bắm được mấy câu :

— Chuyện ấy tiểu-huynh không thể thi hành được, cũng vì...

Nàng áo xanh nghe Tông-Đào nói đến đây, liền khẽ nhíu đôi mày liễu, đoạn lạnh-lùng bảo :

— Nếu không có gì, thì ta đi thôi...

Nói xong, nàng ta đủng-đỉnh bước ra đi.

Tông-đào lật đật nói với theo :

— Sư muội hãy dừng chân trong giây lát, tiểu huynh có chuyện cần bàn.

Nàng áo xanh lộ vẻ giận dỗi :

— Có gì thì cứ nói mau đi, ta không có thì giờ ở đây lâu.

Tông-đào thở dài :

— Chuyện đã qua, bây giờ đã xóa nhòa trong ký ức, sư-muội còn có buồn giận gì không ?

Nàng áo xanh vụt cười hắt hắt :

— Sư huynh khách-khí quá ! Ta nào dám buồn giận gì đâu, hừ... ta đâu có rỗi rảnh để nghĩ lại những chuyện đã qua.

Tông-Đào tiếp lời :

— Nếu đã như thế thì tiểu-huynh khỏi cần phải nói thêm gì cả, mà chỉ yêu-cầu sư-muội nên thể theo ý của tiên-sư, giao chiếc Kim-Bài lại cho tiểu-huynh, để cho võ-công của phái Kim-Bài chúng ta khỏi phải bị thất truyền trong giới võ-lâm, riêng về phần tiểu-huynh, xin hứa là sẽ tuân theo tất cả mạng-lịnh của sư-muội, tuổi ta cũng đã gần đến 70 rồi, chuyện sanh-tử đối với ta nào có quan-trọng gì...

Nàng áo xanh lạnh-lùng đáp :

— Tổ-sư của môn phái Kim-Bài chúng ta, trước kia đã có lời di huấn, nếu ai giữ Kim-Bài, thì kẽ đó là người giữ chức chưởng-môn, bây giờ Kim-Bài nằm trong tay ta, mà sư-huynh còn tự coi mình như là kẻ Chưởng-môn của môn-phái, hành-vi đó thật là có tánh-cách miệt thị lời di-huấn của Tổ-sư.

Tông-Đào nghe nàng áo xanh trách cứ mấy câu, lão ta đứng sững sờ giây lát, rồi khi lão vừa sửa soạn đáp lời thì đã bị nàng chặn :

— Và nếu như sư-huynh đã không thiết gì đến sự sống nữa

thì nếu ta đem Kim-Bài giao-phó cho sư-huynh chỉ sợ e người sẽ không giữ được Kim-Bài... Và nếu như Kim-Bài đã bị người cướp mất thì đó là một sỉ nhục lớn cho môn-phái của chúng ta.

Hà-hành-Chu liếc mắt nhìn như để dò xét Tông-Đào và chú ăn mày nhỏ rồi bảo :

— Sư thúc ở ẩn trong chốn non cao rừng rậm, khổ công nghiên-cứu võ-công của phái Kim-Bài chúng ta, bây giờ cũng đã đến lúc thành công, lần này sư-thúc xuống núi, chỉ có ý-nguyện là làm cho võ-công của phái Kim-Bài được chói rạng trong giới giang-hồ và nhứt là phải làm sao lấn áp cho được bọn Nhứt cung, Nhị cốc, Tam Thái-Bảo mới nổi tiếng gần đây...

Tông-Đào sửng-sốt :

— Sư muội bảo sao ? Theo lời di-huấn của sư-tổ thì trong môn phái Kim-Bài, đời đời chỉ truyền lại cho hai người đệ-tử, như thế thì chỉ có thể đi du-hiệp trong giới giang-hồ chớ đâu có thể nào tranh bá đồ vương trong giới võ-lâm được...

Nếu như sư-tổ đã có ý ấy thì phải thu-nạp nhiều đệ-tử... Đó là chuyện trái với lời di-huấn của sư-tổ, đâu có thể làm được...

Nàng áo xanh bỗng sa-sầm ngay nét mặt rồi lạnh-lùng bảo :

— Chuyện ấy có gì mà không làm được ? Tuy sư-tổ có lời di-huấn, đời đời chỉ thu nhận có hai người đệ tử, nhưng không hạn-chế số năm thu học-trò của các môn nhơn, nếu như ta thu học-trò, rồi số học-trò ấy lại thu thêm người nữa trong một thời gian ngắn thì có thể làm cho môn-phái của chúng ta có thêm rất đông người, như thế ta đâu có làm trái lời di-huấn của sư-tổ...

Tông-Đào thở dài :

— Như thế thì sư-muội đã quyết định mở rộng môn-phái để gây ảnh-hưởng rồi...

Nàng áo xanh nổi giận :

— Hiện nay Kim-Bài đang nằm trong tay ta, ta là người chưởng-môn của môn phái, nếu sư-huynh miệt-thị ta, thì ta sẽ trừng-phạt...

Tông-Đào bỗng ngửng mặt lên cười lớn :

— Lão ăn mày già này trọn đời tung-hoành trong giới giang-hồ, tuy ít có kẻ nào đương-cự lại-nổi, nhưng trong lòng chưa hề có tham vọng gì, duy chỉ có một ước vọng là thu-hồi lại cho được Kim-Bài..

http://tieulun.hopto.org

Đêm nay may mắn lại được thấy chiếc Kim-Bài của sư-tổ, thì dù cho có chết cũng vui lòng...

Nàng áo xanh vụt đưa tay áo lên che miệng cười khúc-khích :

— Lần này ta lại bước chân vào giới giang-hồ, được nghe mọi người tán-tụng đại-danh của sư-huynh khắp vùng Nam-Bắc của dãy Trường-giang, lòng ta vui mừng khôn xiết.

Tông-Đào thản nhiên :

— Sự muội dạy quá lời... Kẻ này...

Nàng áo xanh vụt chặn ngang :

— Sư-huynh được nổi tiếng như thế không phải là một chuyện dễ-dàng, nhưng nếu bây giờ lại chết đi một cách âm thầm thì cũng chẳng là đáng tiếc lắm sao ?

Đinh-Linh vụt thì thầm bên tai Nguyên-Bình :

— Con mẹ này thật là sâu hiểm, không biết nó sẽ bắt ép Thần-Cái đi đến chỗ nào đây ?

Bỗng nghe Tông-Đào cười ha hả :

— Lão ăn mày ngu này xin không hiểu nổi ý của lời sư-muội.

Qua một cơn xao động dữ-dội, bây giờ dường như tinh thần của Tông-Đào đã trở lại bình tĩnh như thường...

Bỗng nhiên nàng áo xanh nhẹ nhàng uyển chuyển bước về phía Tông-Đào, trên môi nở một nụ cười thân mật. Dường như Tông-Đào rất sợ nụ cười của nàng nọ, nên lão ta chỉ khẽ nhìn sơ rồi liền cúi đầu xuống đất, thối lui hai bước.

Trước tình-hình ấy, chú ăn mày nhỏ khẽ nhíu đôi mày rồi đứng đỉnh bước lại gần bên cạnh Tông-Đào, Hà-hành-Chu mặt có sắc hờn giận, chàng ta vụt bước tới phía sau lưng nàng áo xanh rồi vội giơ tay nắm lấy vai nàng, kéo lui về phía sau, làm cho nàng phải sụt lùi đến ba bước.

Hành động sỗ sàng của Hành-chu làm cho Tông Đào nổi giận lão ta hừ lên một tiếng rồi giơ tay phải lên...

Hà-hành-Chu lật đật giơ cao chiếc Kim-Bài lên, hét lớn :

— Quì xuống mau !

Thấy Hành-Chu giơ chiếc Kim-Bài ra lịnh, Tông-Đào vụt buông thỏng tay rồi từ từ quì xuống đất.

Chú ăn mày nhỏ cũng lật-đật qui theo một bên thầy.

Nàng áo xanh khẽ nhíu đôi mày liễu, liếc sơ Hà-hành-Chu nhưng

không có ý gì trách cứ chàng ta cả. Nàng bước sang một bên rồi liếc mắt nhìn bốn phía.

Mặt đầy vẻ căm-tức, Hà-hành-Chu nhìn thẳng vào mặt Tông-đào :

— Đệ-tử đã giữ y theo lời hẹn, cố mời sư-thúc đến đây để gặp mặt sư-phó, chẳng biết sư-phó đã làm xong nhiệm vụ của mình chưa ?

Tông-đào trừng đôi mắt sắc như dao nhìn qua Hành-Chu một lượt rồi ngó thẳng vào mặt nàng áo xanh :

— Trong môn-phái Kim-Bài không có qui-luật hai người cùng làm chủ một lúc ở một chiếc Kim-bài. Người giữ Kim-Bài cũng như là hiện thân của Tổ-sư, sư muội đã xem mình là người Chưởng-môn của môn phái, nhưng chiếc Kim-Bài lại nằm trong tay người khác, không biết bây giờ lão ăn mày này phải tuân-lịnh theo ai đây ?

Nàng áo xanh cười lạt :

— Ta dùng quyền-lực của chưởng-môn, ra lịnh cho Hà-hành-Chu cầm Kim-bài truyền-lịnh, có chỗ nào sai đâu ?

Tông-đào lắc đầu :

— Thôi, thôi, lão già nầy không thèm nhìn thấy những chuyện xấu xa trong môn-phái nữa đâu, thôi thà là ta chết mà trong lòng còn thư-thái hơn..

Hà-hành-Chu cười lạt :

— Sư-phó tưởng chết là xong à ? Sợ không dễ dàng như thế đâu...

Bỗng nhiên chàng ta sửa giọng, trịnh trọng tuyên-bố :

— Ba ngày trước đây ta đã cầm Kim-Bài ra lịnh cho sư-phó lấy quyển sách quí của bọn Nam-hải, đêm nay đã đúng kỳ-hạn, sư-phó chẳng giao quyển sách là có ý gì vậy ?

Tông-đào nghiêm sắc mặt :

— Lão ăn mày này đã rán hết sức mình cùng giao-tranh với kẻ giữ quyển sách ấy một ngày đêm, nhưng đối phương võ-công rất cao-cường, thế cho nên không thể nào lấy được quyển sách ấy, bây giờ đây xin chịu hình-phạt.

Hà-hành-Chu liếc nhìn nàng áo xanh :

— Tông-Đào chưa lấy được sách, chúng ta phải trừng-trị lão ta như thế nào ?

Nàng áo xanh vụt đổi sắc mặt, giơ tay áo lên rồi bước tới gần bên Tông-Đào, lạnh-lùng hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Đã không lấy được sách, còn hẹn ta đến đây làm gì ?

Chú ăn mày nhỏ vụt xen vào :

— Tuy sư-phó chưa lấy được sách, nhưng thật ra người đã cố-gắng hết sức mình giao-tranh trọn một ngày đêm với bọn chúng cho đến lúc đuối hơi mỏn sức, tôi luôn luôn theo bên mình sư-phó thấy rõ ràng cuộc giao-tranh ác-liệt ấy... Nhưng chỉ có một mình, sư-phó không đương cự nổi với đối phương đông hơn đã dùng thế xa-luân chiến-pháp, cứ thay đổi nhau mà tấn công mãi...

Tài-nghệ của tôi còn kém tuy lòng cũng muốn trợ-chiến nhưng không thể xen vào đâu được...

★

HỒI THỨ BA MƯƠI

Nguyên-Bình đụng Nàng áo xanh...

Nàng áo xanh cười lạt rồi nạt lớn :

— Câm ngay, chuyện đại-sự không cho ngươi xen vào...

Tông-Đào vụt cười ha-hả :

— Rất may là lão không lấy được quyển sách ấy, nếu như ta lấy được thì sẽ làm cho vong-linh của sư-tổ sẽ tủi-hổ đến đâu...

Nàng áo xanh nhếch mép cười chua chát :

— Bộ người định rằng nếu ta không có quyển sách ấy rồi ta không dám mở rộng môn phái Kim-Bài hay sao ?

Ngưng trong giây lát, nàng nghiêm sắc mặt rồi nói tiếp :

— Sư-huynh xem cái chết nhẹ như lông hồng, hào-khí ấy làm cho tiểu muội bội-phục vô-cùng, nhưng chúng ta đều là bạn đồng-môn, trước kia khi tiểu-muội còn đang thọ-giáo với thầy, cũng được sư-huynh ái-hộ rất nhiều, nếu như bây giờ tôi ra tay trừng-trị sư-huynh, thì lòng tôi đâu nỡ ?

Chú ăn mày nhỏ lộ sắc mừng quì xuống :

— Từ khi sư-thúc xuống núi, lúc nào sư-phó tôi cũng nhớ đến người.

Nàng áo xanh vội giơ tay đẩy nhẹ Tông-Đào mỉm cười hỏi :

— Quả thật sư-huynh hằng ngày đều có tưởng nhớ đến tiểu-muội không ?

Tông-Đào thở dài :

— Thôi, sư-muội hãy trị tội ta đi ? Còn chế nhạo ta mà làm gì...

Chú ăn mày nhỏ bỗng vụt nhớ tới bản tánh lạ kỳ của sư-thúc mình, hễ nàng càng cười nói vui vẻ bao nhiêu thì lại càng độc hiểm bấy nhiêu, thế nên chàng ta lo ngại lật đật đứng dậy bước tới chặn ngang mặt Tông-Đào, van nài :

— Nếu như sư-thúc đã phẫn-nộ đến cực-độ, thì xin hãy trừng trị tôi, chỉ xin tha thứ cho sư-phó tôi, tôi rất lấy làm đội ơn sư-thúc.

Nàng áo xanh khẽ giơ chân mặt lên, dưới chiếc quần lụa màu xanh, lộ ra chiếc giày thêu, nàng vừa cười vừa bảo :

— Nhà ngươi thương yêu thầy như thế, tưởng trên đời nầy cũng ít có người như ngươi...

Nàng liền duỗi chân mạnh ra phía trước, chọt thẳng ngay vào ngực chú ăn mày nhỏ. Ống quần nàng phấp phới, giáng điệu nàng múa rất uyển-chuyển...

Bị nàng áo xanh điểm nhẹ một ngọn cước, chú ăn mày nhỏ hét lên một tiếng nhào ngữa phía sau văng xa đến năm, sáu thước, miệng ọa một búng máu.

Tông-Đào quắc đôi mắt sáng ngời nhìn nàng áo xanh rồi hét lớn :

— Sư muội đã hạ độc thủ đối với một đứa hâu-sinh, cũng thật là ác nghiệt lắm.

Nàng áo xanh chỉ mỉm cười :

— Tình thầy trò của hai người gắn bó như cha con, nếu như sư huynh đã chết rồi thì nó cũng không thiết sống làm gì, tốt hơn ta lo đưa trước cho nó, để làm tròn tình nghĩa cho thầy trò.

Tông-Đào cười lạt, quay lại nhìn chú ăn mày nhỏ rồi bảo :

— Văn nhi, từ lúc này ta không xem ngươi là đệ-tử của phái Kim Bài nữa.

Chú ăn mày nhỏ lóp ngóp bò trên mặt đất thưa :

— Ơn của sư-phó đối với con lớn như trời biển, con không bao giờ muốn bị trục xuất ra khỏi môn-phái Kim-Bài...

Tông-Đào nổi giận :

— Lão ăn mày này hễ nói thì phải làm, mau ra khỏi chỗ này ngay đi...

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo xanh cười ha hả :

— Ta đã điểm ngay huyệt phế-hải của nó rồi, nếu như không chết thì cũng phải trị bịnh lâu ngày, công-lực của sư huynh thâm-hậu, cũng có thể trị liệu cho nó lành được vết thương ấy, nhưng chỉ ngại rằng sư huynh sẽ không có hoàn cảnh ấy.

Nàng nghiêm lại sắc mặt rồi lẹ như chớp xỉa tay mặt ra, điểm ngay vào huyệt Huyền-cơ của Tông-Đào.

Bỗng nhiên lúc đó, một tiếng nạt lớn :

— Dừng tay lại...

Tiếp theo là một ngọn chưởng phóng thật mãnh liệt phát ra từ phía sau ngôi thần-tượng đánh thẳng vào phía nàng áo xanh.

Nàng lật đật lách mình sang một bên, quay mặt nhìn lại thì thấy một chàng thiếu niên anh tuấn và hai nàng thiếu nữ đẹp như hoa từ phía sau thần-tượng đủng đỉnh bước ra.

Nguyên do là gì Nguyên-Bình và hai chị em họ Đinh đang núp phía sau thần-tượng nghe thấy tất cả mọi việc đã xảy ra, vì sợ Nguyên Bình động lòng nghĩa hiệp, nhảy ra can thiệp, gây nhiều điều rắc rối, nên hai chị em đã tìm đủ mọi cách để ngăn chàng.

Nhưng nào ngờ chị em họ Đinh cùng găn chàng lại càng động lòng hào-hiệp, thế nên khi thấy thái độ lạ lùng của Hà-hành-Chu đối với nàng áo xanh, mà nhứt là thấy nàng rất tàn-ác, chàng ta rất chướng tai gai mắt, trong lòng nóng lên, nên khi vừa thấy nàng áo xanh toan điểm vào yếu huyệt của Tông-Đào, chàng ta không sao chịu nổi nữa được liền đứng dậy nạt lớn... tiếp theo chàng phóng ra một ngọn chưởng phong thật mãnh liệt, rồi từ từ phía sau thần-tượng bước ra ngoài...

Hai chị em họ Đinh thấy Nguyên-Bình đã xuất hình lộ dạng, bất đắc dĩ cũng phải đi theo sau...

Sau một cuộc luyện công tự liệu thương tích, trình độ nội công của Nguyên-Bình tăng tiến rất nhiều, thế cho nên lần này ngọn chưởng của chàng phát ra vô cùng mãnh liệt, riêng về Nguyên-Bình chàng chưa nhận ra được điều đó, nhưng nàng áo xanh biết rõ mình đã gặp tay kình địch lợi hại nên nàng không dám chống đỡ ngọn đòn nguy hiểm ấy mà chỉ lách mình tránh sang một bên.

Về phần chị em họ Đinh khi thấy trình độ nội-công của Nguyên-

Bình vượt quá mau như thế, hai nàng đều giựt mình kinh-ngạc và vui mừng...

Bây giờ hai nàng mới thấy rõ thêm rằng võ-công của Nguyên-Bình rộng rãi không biết đâu mà lường được, chàng lại không giống như những người tầm thường khác, chỉ gia công luyện tập có mấy hôm mà đã tiến bộ không sao tưởng-tượng được...

Theo thói thường, một người đã bị thương nặng thì phải sút giảm trong một thời gian, nhưng đối với Nguyên-Bình chẳng những đã không sút giảm, mà lại còn tiến thêm rất nhiều, đó là điều rất lạ-lùng trong giới võ-lâm, khiến cho mọi người không ai hiểu được vì sao có chuyện lạ-lùng ấy. Đinh-Linh là người rất thông-minh, hiểu biết nhiều, nhưng nàng cũng không hiểu nổi chuyện lạ lùng ấy...

Bị một ngọn chưởng của Nguyên-Bình, nàng áo xanh rất phẫn-nộ, nhưng sau khi nhìn thấy họ Từ, cơn giận của nàng cũng dịu bớt.

Nàng liếc mắt nhìn Nguyên-Bình, mỉm cười hỏi :

— Ngươi là ai ? Ngươi phải biết rằng trong giới giang-hồ lén xen vào việc nội-bộ của phái khác, đó là điều đại kỵ của giới võ-lâm, ngươi có biết không ?

Nguyên-Bình cười lạt :

— Trước đây ba ngày tôi đã từng ở đây để liệu dưỡng thương tích, các người đến đây mà không ngó trước xem sau cho kỹ-lưỡng, nhè chỗ của người đang ở nghỉ ngơi tịnh dưỡng lại đem việc riêng ra giải quyết, đó cũng là điều lạ lùng hết sức...

Chàng là người chưa từng có kinh-nghiệm trong giới giang-hồ, thế cho nên không biết giấu là mình đã từng bị thương...

Nàng áo xanh nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình một chập như để dò xét rồi sau cùng mỉm cười :

— Xem ra ngươi còn trẻ lắm, nhưng lại biết đặt điều dối mà không hề lộ vẻ gì lạ trên sắc mặt... cũng khá lắm đấy !

Nguyên-Bình nổi nóng :

— Câm ngay, ta là bực trượng-phu, đường đường nam-tử, ta không khi nào nói dối để gạt ai cả...

Nàng áo xanh nhếch mép :

Thôi cũng cho ngươi nói thiệt đi... còn hai nàng này là ai ?

Nguyên-Bình gạt ngang :

Là ai thì can hệ gì đến bà ?

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo xanh vẫn mỉm cười bình tĩnh :

— Không can gì đến ta, mà ta hỏi tới cũng không được nữa sao ?

Đinh-Phượng thấy nàng áo xanh nói chuyện với Nguyên-Bình, luôn luôn cứ giữ nụ cười trên môi, lòng nàng bỗng thấy giận lên sùng-sục, nàng cười lạt rồi chặn ngang :

— Hừ, thứ đồ yêu quỉ, chết cũng đáng đời !

Nàng áo xanh vụt liếc ngang nhìn Đinh-Phượng, sắc mặt thoáng có vẻ hung-hiểm, nhưng nàng cũng vẫn giữ được vẻ tươi cười :

— Cô nương mắng ta đó à ?

Nói xong, nàng liền từ từ đi về phía Đinh-Phượng...

Đinh-Phượng gay gắt :

— Tại sao bà biết tôi mắng bà ? Hừ... kẻ có tật hay giựt mình...

Đôi mắt của Đinh-Linh rất lanh, nàng biết nàng áo xanh có ác-ý cho nên lật-đật nhắc em :

— Em hãy tránh mau...

Tuy Đinh-Linh đã dự-đoán trước nhưng nàng áo xanh đã lẹ như chớp phóng mình đến bên cạnh Đinh-Phượng rồi xỉa mạnh cánh tay mặt vào vai của nàng.

Không ngờ đối phương hành động quá chớp nhoáng như thế, Đinh-Phượng vừa giựt mình thì nàng áo xanh đã tiến sát bên cạnh nàng. Đinh-Phượng lật đật hoành-thân bước ngan hai bước.

Đôi bên một công, một thủ, ai cũng lẹ làng như chớp, bên ngoài thấy rõ võ-công của hai nàng đều đã đến bực thượng thừa.

Nàng áo xanh vừa đánh hụt một đòn, nhưng nàng cũng vẫn tấn tới, vận dụng thêm tiềm lực, chuyển thế đánh thêm về phía Đinh-Phượng...

Đinh-Phượng bị đánh bồi bất ngờ, tay áo rộng của nàng áo xanh lại xổ dài thêm ra, nên nàng tránh không kịp nữa. Đinh-Phượng sắp bị đánh trúng, bỗng nghe Nguyên-Bình hét lên một tiếng rồi phóng ra một ngọn chưởng đánh thẳng vào phía sau lưng nàng áo xanh.

Nghe hơi gió phía sau dồn tới, nàng áo xanh lật đật thu hồi ngọn chưởng rồi quay mình ra phía sau dùng tay trái phóng ra một đòn đánh Nguyên-Bình.

Nàng dịu-dàng xoay mình, uyển-chuyển vung chiếc tay áo dài

đánh ra một đòn vừa thủ vừa công, tay áo bay phất-phới trông thật đẹp mắt...

Nguyên-Bình thấy ngọn đòn của nàng phát ra rất mạnh, nhưng chàng không hề tránh né, chàng vung tay trái lên tiếp đỡ lấy ngọn đòn của đối-phương.

Dường như nàng áo xanh không ngờ Nguyên-Bình dám tiếp ngọn chưởng của mình, thế nên nàng lật đật thu hồi tay về rồi cười ha hả

— Giỏi lắm, nhà ngươi không sợ bị đánh nhằm à ?

Nàng liền uyển-chuyển bước ngang ba bước

Nương lúc nàng lui, Nguyên-Bình vụt tấn tới, xỉa tay trái ra lẹ làng dùng thế « Phi-bộc lưu-truyền », tay mặt lại dùng thế ngũ-nhạc cầm-long một thế tuyệt kỷ trong thập-nhị cầm-long chưởng để chụp vào cánh tay của nàng áo xanh.

Tay trái đã phóng ra một ngọn đòn mãnh liệt, tay mặt chàng lại dùng một thế độc-hiểm, hai ngọn đòn vừa mạnh vừa hiểm phối hợp nhau thật vô cùng nguy-hiểm.

Nàng áo xanh lật đật thối lui rồi tránh sang một bên để né đòn tay trái của họ Từ, nhưng bên tay trái nàng không sao tránh được bàn tay mặt của họ Từ, nàng thấy cánh tay bị tê rần, rồi tiếp theo đó cánh tay nõn nà của nàng đã bị Nguyên-Bình nắm chặt.

Lần này Nguyên-Bình đã ra tay một cách kỳ-diệu làm cho Hà-hành-Chu và chị em họ Đinh ai ai cũng đều ngạc nhiên mà cho đến Thần-Cái Tông-Đào, lão cũng phải giựt mình kinh-ngạc vì thấy họ Từ đã dùng những thế rất lạ-lùng chưa từng thấy bao giờ.

Chưởng thế của chàng ta rất lạ lại biến hóa rất kỳ-diệu không sao ước-lượng được.

Bị Nguyên-Bình nắm chặt cánh tay, nàng áo xanh rất kinh-sợ, nàng liền âm-thầm vận-dụng nội-công, làm cho cánh tay nõn nà trắng như sáp ấy bỗng nhiên cứng rắn như thép, nàng sắp sửa vung tay để thoát khỏi bàn tay của Nguyên-Bình, bỗng nhiên nàng thấy họ Từ buông tay ra rồi thối lui ba bước mỉm cười :

Nàng mới vừa thu hồi một ngọn chưởng, thì bây giờ ta buông tay nàng ra, như thế kể là hoà nhé !

Đinh Linh thấy Nguyên-Bình buông nàng áo xanh, nàng khẽ nhíu mày trong lòng lo lắng :

http://tieulun.hopto.org

— Tài nghệ nàng ấy chẳng phải tầm-thường, nếu nàng dùng toàn lực chưa chắc gì Nguyên-Bình đã thắng được, hơn nữa nàng ta đang ở trong vị-trí chưởng-môn của phái Kim-Bài, nếu ra lịnh cho Tông-Đào hạ thủ thì sẽ gặp biết bao nhiêu là nguy-hiểm. Chừng ấy nếu có muốn hạ được nàng thật là một việc vạn nan, con người này thật là kỳ lạ, chỉ vì có tánh khí-khái anh-hùng mà bỏ mất cơ-hội tốt.

Khi trước, lúc thấy sư thúc sắp đánh Nguyên-Bình lại tự thu-hồi ngọn chưởng Hà-hành-Chu rất bất mãn, bây giờ chàng lại thấy Nguyên-Bình như đáp lễ trả ơn, buông tay sư thúc mình ra lòng chàng lại sanh tật đố, thế nên chàng ta giơ cao Kim-Bài hét lớn :

— Đệ tử 12 đời của môn phái Kim-Bài là Tông-Đào, hãy nghe lịnh của Kim-Bài đây...

Tông-Đào vòng tay trái trước ngực :

— Đệ tử Tông-Đào xin chờ lịnh.

Hà-hành-Chu cười lạt :

— Hạn cho ngươi trong 100 hiệp, phải giết cho được thằng ấy, không được trái lịnh...

Tông-Đào vụt đứng phắt dậy, liếc mắt nhìn Nguyên-Bình một lượt, thấy chàng ta tinh-thần sức lực đầy đủ, hùng khí tràn trề, đang đứng sẵn-sàng nghinh địch, mặt không lộ vẻ gì lo lắng, lão ta ngẫm-nghĩ :

— Chàng nầy đã tự biết mình không phải là tay kình-địch với ta mà vẫn không hề có chút gì sợ sệt, ta phải nhượng chàng vài phần... Vì nghĩ như thế cho nên trong lòng lão có phần cảm mến Nguyên-Bình.

Hà-hành-Chu thấy Tông-Đào diên-trì liền giơ cao chiếc Kim-Bài sắp sửa ra thêm lịnh một lần chót nữa để thúc hối Tông-Đào, bỗng nhiên nàng áo xanh vụt phóng mình tới gần bên họ Hà đưa tay phải ra cười mà bảo :

— Đưa chiếc Kim-Bài cho ta, câu chuyện này sẽ do ta xử-lý...

Hà-hành-Chu sững sờ :

— Như thế là gì ?

Nàng áo xanh mỉm cười :

— Ta với sư-phó ngươi thuộc bạn đồng-môn, từ nhỏ đã sống gần bên nhau cho đến lúc trưởng-thành, bây giờ lại gặp nhau, thế nào lại quên cho được tấm-tình khi thuở trước...

Lời nói của nàng tuy rất ôn-hòa, nhưng xem nét mặt thấy có

phần giận-dỗi... Hà-hành-Chu vốn biết sư-thúc mình là người khó dò xét cho đúng tình-cảm được, bây giờ tuy thấy nàng có vẻ ôn-hòa, dịu-ngọt nhưng xem chiều có sắc giận, cho nên chàng ta không dám nói thêm một lời nào, chỉ biết khúm-núm trao trả chiếc Kim-Bài liền.

Cầm xong chiếc Kim-Bài, nàng áo xanh mỉm cười, quay lại bảo Tông-Đào :

— Bây giờ không biết sư-huynh có đồng ý hay không đồng ý về việc ta làm chưởng-môn, cầm giữ Kim-Bài, bây giờ ta đã quyết định rồi, ta không cần gì phải giữ chiếc Kim-Bài nầy, nếu như sư-huynh lấy được quyển sách quí của phái Nam-Hải, ta sẽ đem chiếc Kim-Bài nầy để đổi với sư-huynh...

Điều mà sư-huynh cần phải biết là ta đã phí biết bao nhiêu năm tận khổ mới tìm lại được chiếc Kim-Bài bị thất lạc này...

Tông-Đào nghe nói lắc đầu thở dài :

- Ta đã cố-gắng hết sức mình, nhưng võ-công của phái Nam-Hải rất là lùng biến hóa không sao lường được... Nhưng Kim-Bài là tín vật của Tổ-sư môn phái chúng ta, nếu ngày nào mà lão ăn mày nầy còn sống, thì nhứt định là phải giữ cho kỳ được Kim-Bài, nếu sư muội giao Kim-Bài lại cho ta, khôi-phục lại cho lão quyền chưởng-môn thì...

Nàng áo xanh vụt cười lên như phá :

— Sau khi khôi-phục lại quyền chưởng môn cho sư-huynh, thì ta sẽ bị coi là người bạn nghịch môn-phái, ta bị bắt rồi cũng bị trừng phạt theo qui-luật của môn-phái, có phải như thế không ?

Tông đào gật đầu :

— Đúng thế, đó là qui-luật của tổ-sư để lại, phàm đã là đệ-tử trong môn phái thì đều phải nhứt-luật tuân theo chứ sao !

Nàng áo xanh cười lạt :

Còn nếu như ta không phục-tòng lịnh của Kim-bài, sư huynh mới tính làm sao đây.

Tông Đào nghiêm sắc mặt :

— Ta đã được sư-tổ mở rộng lòng thương, chọn làm chưởng-môn đời thứ 12 của môn phái, lẽ tự nhiên là ta phải cố gắng hết sức mình để giữ gìn qui-luật của môn-phái, nếu sư-muội giao Kim-bài lại cho ta tự nhiên ta phải cầm Kim-bài mà thi hành qui-luật.

Nàng áo xanh cười chua chát :

http://tieulun.hopto.org

— Cầm Kim-Bài, thi hành qui-luật đó là việc của sư-huynh, còn tuân lịnh hay không còn phải xem ta như thế nào mới được.

Nhưng bây giờ sư-huynh chưa thu hồi Kim-Bài lại được, thì chuyện ấy cũng không nên bàn đến làm gì, nếu sư-huynh không có quyển sách ấy thì đừng trông mong thu hồi Kim-Bài lại được. Đem Kim-Bài đổi lấy quyển sách mỗi người đều được vật cần dùng cho mình, không một ai bị thua thiệt gì cả.

Ta phải mất công phu đến mấy năm dài mới tìm lại được Kim-Bài, còn sư-huynh phí mất một ít tinh lực lấy sách để đổi Kim-Bài, đó là việc rất hợp lý vậy...

Tông-Đào lại lắc đầu than dài :

— Về việc đoạt quyển sách ấy, ta đã mất tin-tưởng rồi, nhưng ta cũng cố gắng hết sức mình.

Nàng áo xanh ngẫm-nghĩ trong giây lát rồi nhoẻn miệng cười bảo :

— Chuyện ấy ta có thể giúp một tay, nhưng sư-huynh phải cố gắng hết sức mới được...

Đến đây, nàng vụt quay về phía Nguyên-Bình rồi bảo :

— Khi không mà người đến đây để xen vào việc kẻ khác, nếu như ngươi muốn so tài cao thấp với ta, thì chúng ta hãy lựa một nơi vắng vẻ để giao-tranh một trận thử xem coi ai thắng ai bại ?

Nguyên-Bình cười khanh-khách :

— Tôi cũng muốn được lĩnh giáo...

Nàng áo xanh lại bảo Tông-Đào :

— Tên đồ đệ của sư-huynh đã bị ta điểm vào yếu-huyệt, nhưng lúc hạ thủ ta cũng lưu tình vài phân, thương thế của nó tuy nặng, nhưng cũng không nguy gì đến tánh mạng cho mấy, dùng công-lực của sư-huynh để điều trị cho nó thì rất mau lành...

Ta để Hà-hành-Chu lại đây, khi có cần ta giúp, cứ bảo y đến cho ta biết, ta sẽ đến ngay...

Nàng bỗng cười khanh khách :

— Sư huynh vạn-an, tiểu-muội xin bái-biệt...

Nói xong, nàng nhẹ nhàng bước ra phía ngoài tòa cổ-miếu...

Hà-hành-Chu lật đật kêu :

— Xin sư thúc dừng chân, để cho đệ-tử...

Nàng áo xanh quay lại mỉm cười :

— Ngươi cứ an tâm theo sư huynh ta đi, trước khi cầm được

Kim-bài, nhứt định là sư-phụ ngươi không dám làm gì ngươi đâu.

Hà-hành-Chu còn rán :

— Đệ-tử cũng vì sư-thúc, dù cho có chết thân này cũng vui lòng, nhưng...

Nàng áo xanh khẽ nhíu đôi mày liễu :

— Tự nhiên là ngươi không hề sợ chết, thì còn sợ gì nữa chứ ! Ngươi cứ an tâm ở lại đi !

Hành-Chu còn rán :

— Nhưng đệ-tử...

Nàng áo xanh bỗng lộ sắc giận :

— Thôi đừng nói gì nữa cả, trong đôi ba ngày tới đây, ta sẽ cho người đến rước ngươi...

Nói xong, nàng liền uyển-chuyển quay mình bước ra đi...

Bốn đứa nữ-tỳ áo đỏ cũng lẹ làng bước theo nàng áo xanh, đưa nàng ra khỏi đại-điện...

Đinh-Linh là người rất tinh-tế, có những việc người khác bỏ qua, nhưng nàng lại quan sát rất kỹ, khi nàng thấy bốn đứa nữ-tỳ cử-động nàng biết rõ bốn đứa ấy đều có võ-công khá... nàng bỗng nhíu đôi mày liễu, rồi quay lại nhìn người mới vừa cầm chiếc Kim-Bài khi nãy, thì thấy chàng thiếu-niên sang trọng ấy bây giờ đã mang bộ mặt đưa đám, đứng trong một góc nhà đang nhìn theo phía sau lưng của nàng áo xanh... Đinh-Linh bỗng tức cười thầm...

Sau khi nàng áo xanh ra khỏi miếu, quay lại nhìn không thấy Nguyên-Bình bước theo, nàng liền chỉ ngay họ Từ cười mà hỏi :

— Ngươi không cần so tài với ta sao ? tại sao không bước ra ngoài này ?

Lúc đó Từ-nguyên-Bình vẫn còn đứng y chỗ cũ như trước, khi nghe nàng áo xanh nhắc đến mình, chàng có sắc giận :

— Bộ ta sợ nàng hả ?

Nói xong, chàng liền hầm-hầm bước ngay ra phía ngoài.

Đinh-Phượng giựt mình la lớn :

— Hãy đứng lại...

Nguyên-Bình hơi do dự liền quay đầu lại hỏi :

— Phải kêu tôi không ?

Đinh-Phượng nói nho nhỏ :

http://tieulun.hopto.org

— Phải... người ấy có nhiều chước quỉ, chàng không cần phải nghe theo ý làm gì, hừ, so tài cao thấp thì ở đây cũng được cần gì mà phải lựa chỗ vắng vẻ...

Đinh-Linh mỉm cười nói tiếp :

— Em tôi nói rất đúng, người ấy không phải thiệt muốn so tài với chàng đâu, sợ e ý còn mưu kế gì khác nữa đó...

Bên ngoài nàng áo xanh vụt quay lại, nàng khẽ nhíu đôi mày liễu, mặt đầy sát khí, nàng vụt phóng mình trở vào đại-điện, cười khanh-khách rồi hỏi Đinh-Linh :

— Này cô em kia ơi ! Cô vừa bảo sợ e tôi có mưu kế gì khác, mà mưu gì đó cô nhỉ ?

Nàng áo xanh vừa nói vừa đủng-đỉnh đi thẳng về phía Đinh-Linh.

Đinh-Linh là người nhiều cơ-trí, nhưng dù sao nàng cũng rất còn trẻ, nên khi thấy nàng áo xanh làm dữ, nàng hơi ngập-ngừng trong giây lát rồi mắng lại :

— Mưu của bả thì bả biết, tôi cần biết làm gì !

Nàng áo xanh bị Đinh-Linh mắng nên nổi giận, sát khí sục sôi trong bụng, nhưng nàng vẫn giữ được bình tĩnh, cứ đủng đỉnh bước tới cười mơn :

— Lời nói của cô em này thật là khó hiểu, còn trẻ như thế mà đã ăn nói càn dở quá chừng...

Sau hơn 20 năm cách biệt, Tông-Đào không ngờ sư muội mình hôm nay đã thay đổi tánh nết một cách lạ lùng. Con người thùy-mị đoan trang thuở xưa nay đã không còn nữa. Lòng ông ta bỗng buồn rầu vô hạn. Ông hừ một tiếng khô khan rồi đứng quay mặt vào vách.

Là người lanh lẹn, khi nghe Tông-Đào hừ một tiếng, Đinh-Linh bỗng sực hiểu tình thế một cách rõ ràng, nàng không đợi đối phương hạ thủ trước, nên lật đật nhảy sang bên phải năm bước.

Nàng áo xanh mắng thầm :

— Con nhỏ nầy thật khôn...

Nàng liền khẽ cúi mình cười mà hỏi :

— Cô em đi đâu thế ?

Vừa nói nàng áo xanh vừa phóng mình tới rồi lẹ làng như chớp nàng dùng tay mặt phóng ra một ngọn đòn mãnh liệt.

Võ công của nàng áo xanh cũng đã đến mức siêu-quần, nàng lại

giận dữ, cố ý hạ cho được Đinh-Linh, nên ngọn chưởng của nàng phát ra, đã lẹ làng như chớp mà còn độc hiểm vô cùng.

Đinh-Linh nhảy sang một bên, chân vừa mới chấm đất là đã thấy một sức mạnh ghê gớm dồn ép tới.

Họ Đinh bỗng thấy toàn thân bị nóng rần, rồi sau đó lại bị phát hạn, mồ hôi ướt đầm như bị ai xối nước... thân thể nàng khẽ run-run...

Sau khi phóng ra một ngọn đòn độc hiểm, mặt nàng áo xanh bỗng tái mét, nàng lật đật quay mình phóng tuốt ra ngoài, bốn đứa thị tỳ áo đỏ bước tới phò nàng rồi tất cả năm người biến nhanh trong đêm tối...

☆

HỒI THỨ BA MƯƠI MỐT

Liều mạng bởi bất bình.

Là người ít kinh-nghiệm giang-hồ, Từ-Nguyên-Bình cảm thấy khó chịu trước cảnh Đinh-Linh bị trúng một chưởng lực như búa bổ của người đẹp áo xanh mà chàng chưa ra tay tiếp cứu, còn Đinh-Linh, dù bị kém sức hơn đối phương một đòn đánh, nàng tự thấy bất-kham, nhưng bình-tĩnh nhìn Đinh-Phượng cười nhạt :

— Chị đã bị...

— Thế nào đã bị thương ? Đinh-Phượng hỏi vội-vàng.

Đưa tay vuốt mồ hôi trán đang lăn tròn xuống đôi má đỏ hồng, Đinh-Linh từ từ ngồi xuống, giọng nói yếu ớt :

— Trong cơ thể chị như bị cháy...

Một thiếu nữ kiên-cường như Đinh-Linh mà bỗng thốt ra lời như thở than và thân hình như ngả gục đủ thấy nàng đang rán chịu đựng một vết thương đau-đớn đến tột cùng.

Nguyên-Bình không ngờ thế chưởng của nàng áo xanh rất độc-hại đến thế. Chàng toan động thủ.

Giây phút sau, hình như bởi tình cảm thúc đẩy. Chàng liền bước tới đưa tay sờ lên trán Đinh-Linh, nghe một sức nóng gần phỏng tay, chàng giựt mình :

— Một chưởng lực gì đây ?

http://tieulun.hopto.org

Qua tiếng tự hỏi thật ngắn ấy, chàng sực nhớ ra «Thần-Cái» Tông-Đào là sư-huynh của người đẹp áo xanh, thế nào ông cũng biết cách giải-cứu một vết thương độc ấy. Quay lại nhìn Tông-Đào, chàng lễ phép thưa :

— Lão tiền bối cùng người con gái áo-xanh có nghĩa đồng môn, chắc biết nàng ta đã dùng chưởng-pháp gì ?

Trong khắp giới giang-hồ võ-lâm, Tông-Đào là một nhân-vật được kính-nể, nay gặp Từ Nguyên-Bình hỏi quá đột ngột, hắn nhíu mày đáp hơi gay gắt :

— Ấy à ? Kẻ già nầy không hiểu !

Tuy không thích Nguyên-Bình nhưng hắn nén giận, không động thủ, vì trước kia hắn có một lần chịu ơn cứu mạng nơi Bình.

Còn Đinh-Linh, không phải hạng nhi-nữ tầm thường — một khuê nữ hoàng-hoa, giờ đây ngồi dưới mắt mọi người, lại bị Nguyên-Bình sờ trán nữa. Vừa thẹn vừa mừng, nàng tha-thiết nhìn họ Từ mỉm cười :

— Cơ-thể tôi đã tự tay chống đỡ nổi vết thương, không hề gì đâu. Xin đừng bận lòng vì tôi !

Nhìn Đinh-Linh, Nguyên-Bình quay lại nói với Tông-Đào :

— Lão tiền bối đây là hiệp sĩ lừng danh, kẻ hậu sinh nầy đã ngưỡng mộ từ lâu. Nay nhìn thấy một thiếu nữ yếu hèn đang chịu đau đớn không ra tay cứu giúp, tưởng rằng uy-danh của tiền-bối có thể bị tổn thương khá nhiều.

Một lời nói đúng đắn, nghiêm chỉnh đã làm cho Tông-Đào động lòng. Liền đó, hắn lẹ làng bước đến trước mặt Đinh-Linh quan-sát tỉ-mỉ trên sắc diện nàng một hồi lâu rồi quay lại Từ-nguyên-Bình :

— Nàng đã bị chân-khí « Tam-Dương » làm hại.

Nguyên-Bình liền giựt mình :

— Có cách gì giải-cứu chăng lão tiền bối ?

Trầm-ngâm suy-nghĩ giây lâu, Tông-Đào giải thích :

— Chân khí «Tam-Dương» là khí-lực nội-công mà môn-phái Kim-Bài của ta tập-luyện gian-nan nhứt và chính lão ăn mày nầy cũng không đủ khả-năng giải-cứu.

— Thế ra người đã bị nhằm luồng chân-khí nguy-hiểm ấy không cách gì cứu được à ? Nguyên-Bình kinh ngạc hỏi.

Nãy giờ đứng bên cạnh mọi người lắng nghe đầu đuôi câu chuyện Hà-hành-Chu xen vào với giọng kiêu-hãnh :

— Cứu thì cũng có thể cứu được chớ ! Nhưng phải do bàn tay của sư-thúc ta mới được, ngoài ra — khắp trong thiên-hạ, cũng khó tìm được người thứ hai để giải-cứu.

Nghe nói khó cứu được, Đinh-Phượng cúi mình xuống ôm lấy chị, mếu-máo :

— Chị !... thôi mình về đi ! Thân-phụ có thể chữa-trị thương thế cho chị.

Bấy giờ, trong mình Đinh-Linh nóng như lửa nhưng thần-trí còn tỉnh táo. Nắm lấy tay em, nàng cười qua cái lắc đầu :

— Chị e chịu không nổi tới về nhà. Em hãy về một mình đi ! khi gặp song-thân, nói chị đã mang bịnh chết nơi đất khách, chớ đừng cho biết chị đã bị trọng-thương bởi chân-khí «Tam-Dương».

Đứng trước tình cảnh hết sức đau đớn, không thể dằn lòng phẫn nộ, Từ-nguyên-Bình thét to sau một lời như trăn trối của Đinh-Linh.

— Cô-nương hãy yên lòng, đừng nghĩ quẩn ! Tôi quyết đi bắt nàng áo xanh về đây chữa trị cho cô nương.

Dứt lời, chàng nhảy vọt tới sát bên mình Hà-hành-Chu, chợp ngược tay mặt của hắn đẩy mạnh xuống.

Chu đã từng đụng độ với Bình mà hắn cũng đã thấy sức Bình đấu với sư-thúc hắn, nên tự thấy không còn địch nổi với Bình nữa. Hắn liền ngả mình, giựt tay ra né về một bên, nhưng cánh tay không thoát ra nổi.

Bình đã quyết thắng trước khi động thủ, nên chàng đuổi chưởng tới tức khắc, giở chưởng vút ra theo thế chưởng kịp thời chận bước tránh né của Hành-Chu, bức bách hắn phải khựng lại thì chàng bồi thêm một chưởng mặt lên cánh tay trái của hắn.

Cần biết rõ, sư Tuệ-Không đã truyền hết mười-hai thủ-pháp «cầm long» cho Từ-nguyên-Bình, những thủ pháp được chọn lọc trong bộ chân-kinh Đạt-Ma của Thiếu-Lâm-Tự.

Trong pho kinh ấy, có ghi đầy đủ một môn tuyệt-học võ thuật mà giới võ lâm chưa khám phá được, nên có lắm bực hào-hiệp nổi tiếng giang hồ cũng chưa hân-hạnh trông thấy.

Nay Nguyên-Bình ứng-dụng thư-pháp thâm diệu đó. Hà-hành-Chu bị giở chưởng thúc ép, hắn cũng vận chân khí toan dùng chưởng

http://tieulun.hopto.org

chống trả, nhưng xương ống tay đã nhức nhối bất ngờ và toàn lực bị oải, ấy là hiện chứng của mạch-môn bị chạm mạnh.

Trông thấy Tông-Đào nhăn mày lườm Nguyên-Bình, hình như muốn ra tay tiếp cứu Hành-Chu nhưng không biết nghĩ sao, hắn quay lưng chạy về phía chú ăn mày. Thì khi ấy, Nguyên-Bình ngầm vận nội-lực chuyền về năm đầu ngón tay mặt để chuẩn bị tấn-công, còn Hành-Chu hạ vai bên trái xuống, nhăn mặt, chắc lưỡi và mồ-hôi trán đã ướt dầm.

Tông-Đào vừa ngồi xuống, sửa-soạn xem vết thương của chú ăn mày để điều-trị, nhưng chợt thấy Hà-hành-Chu nhăn-nhó mặt mày thì hắn liền đứng dậy gay-gắt nhìn Từ-nguyên-Bình.

— Dù sau... cũng là môn đồ của kẻ ăn mày già nầy, không thể để cho kẻ khác ra mặt làm thầy đời và húng-hiếp. Gã kia hãy buông tay ra !

Liếc Tông-Đào một cái, Nguyên-Bình giận hỏi Hành-Chu :

— Người con gái áo xanh giờ ở đâu ?

Trước khi đáp, Hành-Chu nhìn Tông-Đào với cặp mắt cầu-cứu và tức khắc hắn cắn răng chịu đau đớn lườm Nguyên-Bình :

— Ta không biết !

Qua một tiếng cười nhạt, Bình chuyền thêm nội lực, những bắp thịt của cánh tay làm xao động vải áo, còn Hành-Chu thì rú lên ghê rợn có lẽ đau nhức đến kịch-liệt, nhưng Bình càng nổi giận như muốn nuốt Hành-Chu vào đôi mắt :

— Ngươi có thật không biết không ?

Thoạt nghe tiếng gắt của Bình, Tông-Đào thét to : « Hãy buông tay » rồi nhanh như chớp, hắn xông tới dùng chưởng bổ vào người Nguyên-Bình.

Đã chuẩn bị sẵn, Nguyên-Bình vừa đuổi thẳng chưởng trái điểm ngay huyệt « kinh môn » dưới nách Hành-Chu, đồng thời dùng chưởng mặt với thế « Long thần xuất thủy » Để chống đỡ đòn đánh tới của Tông-Đào, rồi nương thế nhảy lui ra sau ba bộ.

Tuy Tông-Đào đã dùng thủ-pháp hùng-hậu nhưng không quyết ăn thua với Nguyên-Bình, chẳng qua ra tay để giải cứu Hành-Chu mà thôi, nên hắn lơi chưởng không tấn công nữa, thì lúc Bình nhảy lui là lúc buông tay Hành-Chu ra. Chu đã bị điểm trúng huyệt, toàn thân như chết đứng, nên khi Bình buông ra, xiu xiu muốn ngã.

Tông-Đào liền đưa tay trái đỡ hắn và tay mặt vỗ ngay huyệt đã bị điểm cho hắn, có lẽ để giải huyệt.

Nguyên-Bình quát to :

— Lão tiền bối làm cái gì vậy ? Đã xem thường kẻ hậu sinh này à ?

Đi đôi với tiếng quát, Bình đánh một thế chưởng nhắm vào mặt Tông-Đào thật mạnh, gió chưởng lột mất chiếc khăn vuông trên tóc hắn.

Sau khi lành mạnh vết nội-thương, nội lực Nguyên-Bình càng tăng nên thế chưởng rất mạnh bạo. Còn Tông-Đào, võ-công cũng tuyên bát, nội-lực cũng thâm-hậu, nhưng đứng trước một đối thủ trẻ, tài cao, hắn phải cẩn thận hơn. Hắn không thể tiếp tục giải huyệt cho Hành-Chu được nữa, phải xô Chu ra năm sáu thước, để hắn lánh khỏi vòng « uy thế lửa » từ chưởng-lực của Bình phát ra, rồi chuyền tay mặt ra sau xốc tới đánh trả vào chưởng của Bình. Đã biết công-lực của đối phương hơn mình, sợ rằng bị sức phản-công tới tấp đỡ không nổi, nên Nguyên-Bình vội lui ra tránh đòn.

Nhưng đằng này, Tông-Đào đã vận hết chân lực ra nghinh chưởng, chưởng bị dội ngược ra như bị người đẩy lui ngoài bốn năm bước.

Khi đã lui ra, Nguyên-Bình nện gót trên mặt đất, phi thân tới trước mặt Tông-Đào thư-thả nói :

— Lão tiền bối là bực can-đởm nghĩa hiệp mà nhìn một thiếu-nữ bị thương không cứu lại còn muốn tiêu diệt luôn kẻ hậu-sinh nầy. Như thế, lão tiền-bối không sợ mất uy-danh cao cả hay sao ?

— Già ăn mày nầy làm một việc gì, vốn không hề chịu nghe những lý-luận giang-hồ quá trẻ con đâu !

Hành-Chu tuy là một đồ-đệ phản thầy, nhưng hắn vẫn còn là người trong môn-phái Kim-Bài, thì không có ai được quyền làm nhục hắn trước mặt ta.

— Nếu đệ-tử trong quý môn-phái phạm tội thập-ác, không thể tha-thứ được, lão tiền-bối cũng binh-vực nữa sao ?

— Ồ, chuyện đó là thuộc về kỷ-luật nội-bộ của ta, người ngoài không được xía vào !

— Chiếc bảng vàng — một huy-hiệu tượng trưng của môn phái Kim-Bài, hiện nay đã về tay nàng áo xanh rồi, lão tiền bối chỉ là người hư-vị làm sao chấp hành được kỷ-luật mà trừng trị một môn-đệ phản-phúc ? Từ-nguyên-Bình cười ngạo-nghễ.

http://tieulun.hopto.org

— Ta là người đường-đường chính-chính, đệ nhứt chưởng môn mười hai đời của phái Kim-Bài, nếu không có huy-hiệu trong tay vẫn kiềm-chế môn đệ như thường. Ai dám bảo kẻ ăn mày già này làm không nên trò ?

— Ông ngụy biện để bênh-vực một tên học trò xấu, rồi đây những bậc anh hùng nghĩa-sĩ khắp thiên-hạ sẽ chê cười ông cho coi !

— Kẻ dưới nầy vốn ngưỡng mộ khí phách hào hiệp và phong độ gương mẫu của ông từ lâu, nhưng trước thái-độ và hành-động của ông hôm nay, kẻ dưới nầy cảm thấy sao đâu !

Thật vậy, vốn là một nhân vật được kính trọng trong giới giang-hồ, nay nghe lời trách mắng từ cửa miệng của một gã thanh niên, Thần-Cái Tông-Đào ngồi phịch xuống đất, nghẹn ngào, và nhận rằng gã ta là người nói thẳng, nói không sợ mích lòng.

Sau khi mắng Tông-Đào, Từ Nguyên-Bình quay lại bước đến bên cạnh Đinh-Linh nói thêm :

— Bây giờ cô nương có đỡ chút nào không ? Liệu có chịu nổi không ?

Đã nghe trong tạng phủ như nung như nấu, Đinh-Linh xúc động trước tiếng nói an ủi, chân tình. Nàng nghiến răng, rán chịu đau đớn tha thiết nhìn Nguyên-Bình qua một nụ cười :

— Tôi còn có thể chịu nổi.

Liền khoát khoát tay, Nguyên-Bình giục Đinh-Phượng :

— Cô nương hãy cõng lịnh tỷ đi trước đi !

Đôi tay Đinh-Phượng run run không hiểu nàng giận hay bởi xúc động. Liền tuân lời Bình, nàng bồng Đinh-Linh bước nhanh khỏi cửa chính điện.

Khi thấy thần trí Đinh-Linh vẫn còn tỉnh táo, nàng cảm động nhìn em, khẽ bảo :

— Em gọi Từ-huynh phải về theo chị em mình. Tông-Đào là người độc hại, cao cường lắm, chống không nổi đâu.

Vâng lời, Đinh-Phượng ngoảnh lại gọi to :

— Từ-huynh ơi ! Chị của em muốn Từ-huynh cùng về ngay nghe không ?

Với vẻ thắc mắc, Nguyên-Bình nhăn trán đáp ngay :

— Cứ về trước đi ! Tôi hãy còn việc cần. Sẽ về sau !

Thấy chàng tỏ vẻ cương quyết, Đinh-Phượng không dám khuyên nữa mà khẽ nói với Đinh-Linh :

— Chị à, chàng không chịu về. Làm sao ?

— Vậy mình cũng ở lại để coi chàng đấu với Tông-Đào ra sao. Nếu cần, em cũng có thể tiếp tay với chàng.

Nhìn ra, thấy Đinh-Phượng còn đứng trước cửa, Nguyên-Bình biết hai nàng sẽ đoán được ý chàng. Suy nghĩ giây lâu, chàng cao giọng nói thẳng với Tông-Đào :

— Ba ngày trước đây, lão tiền bối đã dùng chưởng đả thương nội tạng của kẻ dưới nầy, khiến phải ngồi trong cỗ miếu tự chữa trị hết ba hôm...

Chừng như hiểu Bình còn muốn nói gì nữa Tông-Đào cướp lời :

— Già ăn mày này hãy còn mạnh giỏi nếu ngươi không trả thù đã chết rồi phải mang theo một món nợ.

Qua một tiếng cười nhạt, Nguyên-Bình đưa mắt nhìn chung quanh và ngoài cửa điện, nói tiếp :

— Trong đời của kẻ hậu sinh nầy rất hận những người ở ác giả làm lành. Bình nhựt đã nghe danh tiếng lão tiền bối từng hoạt động vì nghĩa-hiệp, thật hết sức ngưỡng mộ, nhưng đêm nay thì thất vọng lắm rồi ! Kể ra lời đồn đãi và lời nói ngoa, đáng trách.

Ngửa mặt cười khà-khà, Tông-Đào đe-dọa :

— Giỏi mắng đi ! Từ mười năm nầy, già nầy không hề bị một tên nào dám hỗn như thế, mà...

— Mà sao ? Tôi vẫn biết ông võ-công giỏi hơn, nhưng phải đối phó mới hả giận — và không cách nào hơn nếu chẳng đối phó ông.

Nhưng, trước khi động thủ, tôi có một điều cần nói rõ, mong ông nhận lời và giữ đúng lời đã nhận.

Từ tuổi thanh thiếu niên đến già nua như ngày nay, Thần-Cái Tông-Đào đã từng trải giang-hồ, ngang dọc khắp phương trời, kể chung những tay cừ của những võ phái chính hay tà, bị hắn ta hạ biết bao người mà không hề gặp một ai dám cả gan khiêu-khích. Nay, trước một địch-thủ hào-hùng, lớn lối, hắn giận ứa mật nhưng cố bình-tĩnh tự-nhiên :

— Nhà ngươi dám khiêu khích, kể ra cũng tự hào lắm rồi chuyện gì phải nói nữa ?

— Nói ra đây cũng không phải việc lớn, chỉ yêu cầu trong cuộc

http://tieulun.hopto.org

đấu đêm nay — chưa biết thắng bại về phần ai, nhưng xin đừng đụng chạm đến kẻ ngoại cuộc.

Nghĩa là tôi có bại, ông không được làm hại đến bạn đường của tôi, còn tôi thắng thì cũng giữ đúng lời đã giao-ước như thế.

Tông-Đào cười :

— Thiệt ra, suốt đời kẻ già nầy không khi nào chịu nghe theo lời của bất cứ ai. Thôi, đêm nay ta cũng tạm phá lệ đó để làm vừa ý nhà ngươi một phen. Vậy chuyện gì nữa cứ nói đi, xem có rắc rối chăng ?

Nhìn ra chị em họ Đinh, Từ-nguyên-Bình nói thật nghiêm-chỉnh :

— Tôi đã cùng Tông tiền-bối cam-kết rằng, lấy bản lĩnh mà so nhau, dù ăn hay thua cũng không được hại đến người liên-hệ của đối-phương và những người ấy cũng không được tiếp tay vào.

Và, nếu tôi có lỡ thết rồi, xin hai cô nương đừng động đến thi-hài của tôi, cứ bỏ mặc nơi cồ-miếu nầy.

Từ trong cuốn cồ Đinh-Phượng như có một tiếng nấc khe khẽ. Nàng nhắm mắt lại suy-nghĩ vớ-vẩn sau lời như trối của Nguyên-Bình.

— « Chàng không phải là đối thủ của Tông-Đào, chắc phải bại vong ! Rồi đây, thảm trạng sẽ bày ra một xác chết nằm trước đền miếu, bên cạnh một người chị mang vết thương độc và máu mắt chảy tuôn với vẻ mặt mét xanh... »

Những cảm nghĩ bất thường đó đã hiện về làm nát lòng nàng thiếu-nữ thơ ngây. Nhứt là lời nói « đừng động đến thi hài » đã gây một ám ảnh của dự cảm trong đầu óc nàng, càng phút càng to. Nàng run sợ đến rợn mình và thét lên một tiếng thất thanh.

Khi ấy, Nguyên-Bình đang cười ngạo nghễ với Tông-Đào :

— Tôi đã nói xong, ông ra tay đi !

— Tuổi tác ta to hơn gấp mấy lần thì lẽ nào lại ra tay trước !

— Thế cũng đành vậy, kẻ hậu sinh này kính lão tiền-bối không bằng vâng theo mạng lệnh.

Nguyên-Bình bước nhanh tới ba bộ, đưa chưởng tung ra liền khi lời vừa dứt. Thần-cái Tông-Đào chớp mắt lắc đôi vai, nầy mình nhảy lùi ra sau chừng năm thước và bất giác, hắn quay mặt nhìn vào giữa điện thét to :

— Á, người hay là quỉ đã hiện hình !

Nghe tiếng thét như báo động, Từ-nguyên-Bình kinh-ngạc, rút chưởng lại và nhảy lui ra sau.

Liền đó, một giọng cười lanh lảnh vang lên phía ngoài miếu điện :

— Kẻ dưới nầy lạc đường đến đây, thật không có ý tò mo. Xin hai vị đừng lấy đó làm lạ, làm phiền !

Kinh-ngạc quá, Tông-Đào nhíu mày và mấp-máy đôi môi thì Từ-nguyên-Bình đã mở lời :

— Tra huynh đến thật đúng lúc. Sẵn đây vui lòng chứng kiến giùm một cuộc so tài giữa tiểu-đệ với Tông tiền-bối nhé !

Tông-Đào muốn cướp lời Nguyên-Bình để nói lên những tiếng day gắt, nhưng không biết tại sao hắn chỉ ấm-ớ lườm Tra-Ngọc.

Nhờ tinh mắt, Tra-Ngọc đoán trên sắc mặt Tông-Đào, đã biết hắn tỏ bất mãn việc mình đến đã nghe rõ câu chuyện giữa hai người, mà nhứt là đụng phải một lão tuyệt nghệ, nếu ăn nói không cẩn-thận ắt phải rước họa vào thân. Tra-Ngọc khôn khéo đáp lời Nguyên-Bình mà cốt ý dò dẫm thái độ Tông-Đào :

— Tông tiền bối là bực tôn sư của một đời võ-học, Từ-huynh chỉ là người mới ra khỏi ngưỡng cửa gia dư, còn tiểu đệ lại là kẻ lục lục thường tài, làm sao dám nhận lãnh trách nhiệm chứng-kiến.

Nhưng Từ-huynh đã dạy bảo thì tiểu-đệ nào dám chối từ, kể là miễn cưỡng để vưng lời vậy !

Được Tra-Ngọc tán đồng ý kiến mình, Từ-Nguyên-Bình mừng quá.

— Được Tra-Huynh chiếu cố tiểu đệ cảm động lắm, nhưng tiểu đệ còn cậy Tra-huynh một việc nữa, không biết được chăng ?

— Từ-huynh có gì cần cứ dạy bảo ngay, tiểu đệ nhắm sắc có thể làm được thì không hề dám từ chối.

— Tiểu-đệ rất vinh hạnh được nhận sự giao tình bằng hữu vô cùng thâm thiết của Tra-huynh.

Đã tự thấy không phải là địch thủ của Tông-tiền bối, dĩ nhiên sau khi tiểu đệ nhắm mắt rồi, xin Tra-huynh làm ơn hộ tống giùm chị em họ Đinh về đến Qui-Vương-Cốc. Nàng Đinh-Linh đã bị trọng thương. Ôi ! vái trời phò hộ cho nàng được bình yên về đến nơi !!!

— Từ huynh đừng vội tuyệt vọng ! Đã thừa hiểu Tông tiền bối là bực đại hiệp, Từ huynh không địch nổi, nhưng cũng không sao đâu !

http://tieulun.hopto.org

Vốn đã không ưa người ở Nhị cốc, tam bảo, nên nghe Tra-Ngọc nói úp mở, Thần-Cái Tông-Đào cười lạt :

— À, chuyện đó không hay cùng gì. Chỉ quan tâm một điều là già ăn mày nầy thật là hiểm độc, giết không gớm tay.

Nổi giận đùng đùng, Nguyên-Bình thét to :

— Tra-huynh đừng lấy cái hư vinh của người ta mà xét.

Trong đêm nay, lòng tiểu đệ đã bất bình đến cực độ, thế nên xem cái chết rất nhẹ.

Tra huynh phải giữ đúng vai trò giám cuộc, đừng vì tiểu đệ mà nóng lòng nhảy vào ứng-tiếp, làm cho miệng đời mai mĩa hay là làm kẻ thiêu thân.

Dứt lời, Nguyên-Bình bước chân trước chân sau, tay trái với thế « Thủ bát ngũ huyền », tay mặt thế « Phi-bạt đồng-chung », chàng dùng hai thế chưởng bất đồng để vừa công vừa thủ.

Với trình-độ cao-kiến, Tông-Đào thấy Nguyên-Bình tấn-công bằng chưởng mặt thì nhận ra đó là thủ-pháp của phái Thiếu-Lâm. Hắn liền thay chưởng trái với thế « thừa phong phá lãng » đỡ tấn chưởng, đồng thời chưởng mặt dùng thế « bản hoa phát liễu » để phá đòn « thủ-bát ngũ-huyền » của Bình. Hắn hỏi nhanh :

— Người là đệ-tử của vị cao tăng chùa Thiếu-Lâm, hãy xưng tôn-hiệu của lịnh-sư ra đi, để tránh khỏi kẻ ăn mày già nầy hài tội một người bạn cũ.

Tông-Đào là người hẹp hòi, rất ít bạn-bè. Trên đời hắn chỉ có vị cao-tăng Tuệ-Nhơn trong chùa Thiếu-Lâm là người giao-hảo của hắn thôi. Còn Từ-nguyên-Bình là hạng thanh niên vừa nếm mùi giang hồ mà đã thọ giáo được tuyệt-nghệ, khiến Tông-Đào nghĩ đến bậc cao sư đương thời đã đào tạo được một môn đệ có nhiều tương lai rực rỡ, bằng chứng là biết dùng một chưởng pháp tấn công thuộc về chưởng pháp « Thập-bát La-Hán » của phái Thiếu-Lâm.

Hắn nhớ đến bạn cũ Tuệ-Nhơn đại-sư, nên hỏi ra cốt để xác-nhận Nguyên-Bình có phải là môn-đệ của bạn mình chăng, rồi nhân-nhượng nó, để giữ thành-quả và phương-danh cho vũ-phái của bạn.

Con người của Tông-Đào sâu hiểm, hẹp hòi, ít bạn, nhưng tình-cảm nồng nàn, tế nhị và sâu sắc hơn người dễ tính và hời hợt nông nổi. Tông-Đào chỉ có một người bạn duy-nhứt trên đời đã biết là thương bạn như quạ cưng tổ, hắn nảy ra ý nghĩ phải giúp cho đệ-tử của bạn mình nên danh mới được.

Còn Nguyên-Bình, không biết được thâm-tâm của Tông-Đào chỉ thầm khen và kính phục lão ta võ học uyên-bát, trí-thức cao rộng, thật xứng danh một vị tôn sư trong đời.

Chàng muốn thừa nhận mình ở phái Thiếu-Lâm, nhưng nhớ đến lời sư Tuệ-Không đã dạy bảo phải tuyệt-đối giữ bí mật, bất kỳ trường hợp nào cũng không được phép nhận mình là môn-đệ trong cửa Thiếu-Lâm. Chàng liền lựa lời đáp với Tông-Đào :

— Võ-công trong thiên-hạ cũng từ một nguồn gốc mà ra, không hiểu tại sao người đời hay chia xẻ ra nhiều môn phái nếu không vì dụng ý ích kỷ chắc không có như vậy.

Kẻ dưới nầy tuy có vài điểm võ-công hơi giống phái Thiếu-Lâm, nhưng không phải người trong phái ấy.

Nhìn Từ-Nguyên-Bình, Tông-Đào gắt :

— Khéo xảo-ngôn ! Già nầy hỏi với thiện chí mà ngươi dám không tin-tưởng.

Trong đêm nay, già nầy phải cho ngươi một bài học để hết khinh đời. Ngươi đừng tưởng ngoài trời không còn trời và ngoài người không còn người nữa !

Nói chưa dứt lời, Tông-Đào nhảy xốc tới nhắm vào Từ-Nguyên-Bình thẳng mạnh một chưởng. Gió chưởng tung ra bề hết một lư hương trên áng thần còn những người khác trên bụt giữa đều ngã lăn trên nền miếu.

Để đối phó lại ngay, Bình vừa thét vừa thủ chưởng mặt với thế « Thiên-sinh thác tháp » cản ngăn thế chưởng của Tông-Đào.

Đứng bàn quan, nhưng Tra-Ngọc khẽ giật mình, thầm nghĩ :

— « Một lối chưởng đỡ liều. Lấy yếu chọi mạnh. Chừng như bại nhiều mà thắng thì ít và chịu một chưởng nữa, Nguyên-Bình không chết tức khắc cũng bị thương nặng !

Thần-Cái Tông-Đào đã thường dùng chưởng lực hùng-hậu mà nổi tiếng, hiếm có người dám đương. Chỉ Nguyên-Bình dùng sức trong khi thế mạnh-động, liều-lĩnh, có lẽ bởi hơn căm cực độ, nên chàng lấy chưởng đỡ chưởng có phần sút kém hơn đối-phương rõ-ràng.

Nhớ tới lời nói dối của Nguyên-Bình trong khi mình nói thật, Tông Đào cả giận nhưng dằn lòng để đắn-đo :

— « Nó xảo-quyệt lắm. Nếu không cho nó một bài học không cho

http://tieulun.hopto.org

nó khổ sở thì sau nầy nó sẽ coi dưới mắt không người, có tai hại cho sự nghiệp anh hùng ».

Nghĩ thế, hắn tăng cường chưởng lực, đổi thế tấn-công.

Thế rồi những làn gió chưởng như cuồng phong, những tiềm lực của đôi bên vận-chuyển không ngừng, tà áo của Tra-Ngọc tung bay nhưng giây lát sau Nguyên-Bình đứng bất động.

Với vẻ ngạc-nhiên, Tông-Đào dịu giọng :

— Nầy tiểu-tử, hãy cố gắng tiếp một chưởng nữa đi để thử tài cho đúng mức !

— Dù tiếp bao nhiêu chưởng nữa, ta vẫn sống !

Một thế « Cực bỉnh thiên-nam » của Nguyên-Bình tung ra đề đón ấy một thế đánh xiên của Tông-Đào — gọi là đường chân-khí luyện theo bực « bát thành » — còn kém hơn cửu thập thành. Hắn tin rằng, chưởng ấy không đánh ngã được Bình thì ít nhứt cũng phải té ngả.

Nhưng, ngoài tưởng-tượng của Tông-Đào. Khi hắn đưa xiên một chưởng lực mới, gió chưởng chưa phát động thì hắn vội ngừng chẳng suy-nghĩ :

— « Lạ quá, ba hôm trước đây, nó đã một chưởng của ta gây trọng thương mà sao sau ba hôm rồi nó lại dũng-mãnh hơn trước ».

Một ý-nghĩ làm chi-phối tâm-lực, Tông-Đào giảm chân, dùng song chưởng tấn công tới tấp chừng năm sáu đòn liên tiếp.

Những chưởng pháp đó, chẳng những độc hại lại còn lạ kỳ ở chỗ tiềm lực gây ra gió chưởng nóng bức khiến Nguyên-Bình phải vội vàng lui ra ba bộ với vẻ mất thần.

Từ khi hắn bước vào đường giang-hồ đến nay, không bao giờ bị lại miệt thị nên lửa giận bừng lên qua tiếng gào thét, qua nhiều thế chưởng tấn công liên-tiếp tạo thành một trạng-thái kinh-khủng bởi sát khí đằng đằng, nhưng Từ-ngnyên-Bình vẫn lấy thủ làm công để giằng co với một đối phương mạnh bạo hơn.

★

HỒI THỨ BA MƯƠI HAI

Gấp rút vẫn không tìm được địch

Tuy biết thế phản kích của đối phương lấn lướt và ác-liệt vô song, nhưng Từ-nguyên-Bình không chịu nhượng bước nào. Gắn hơi

thở và đôi chân nhảy tưn-tưn lên, vận chưởng lực quét ngang tấn-thương của Tông-Đào.

Một chưởng thế dị thường qua mấy lượt tấn-công khiến sức dồn ép của Tông-Đào phải chùn lại.

Trước cuộc đấu gay go ấy, Tra-Ngọc kinh-ngạc vì nhận thấy công cực của Bình so với trước tiến bộ hơn nhiều. Còn Đinh-Linh, Đinh-Phượng đang ngồi tựa cửa miếu, đầu óc căng thẳng. Hai nàng cho Nguyên-Bình khó cầm cự tới mười hiệp. Nhưng qua mấy lượt phản kích chẳng những không có mòi gì thua, lại có xuất sắc trong các thế chưởng và công lực trở lại áp đảo Tông-Đào. Đinh-Linh vẫn còn tỉnh trí, nhận xét trước hiện trạng mới của cuộc đấu thì thấy Tông-Đào không lỗ ý tiêu diệt Từ-Nguyên-Bình mà có thể làm cho chàng bị thương thôi, để buộc lòng phải nhận sự giúp đỡ, chỉ giáo của ông ta nên nàng yên tâm.

Nhưng riêng Đinh-Phượng thì khác hơn. Nàng đau lòng nhận hấy Nguyên-Bình sẽ giao mạng trong tay lão Tông-Đào. Nàng khóc. Đoạn, cuộc đấu tiếp diễn, nàng lại thấy Bình chống cự quyết-liệt, không hề lui bước, nàng cười trong nước mắt chưa khô và khẽ hỏi Đinh-Linh :

— Nầy chị, võ-công của chàng mạnh hơn trước rất nhiều, chắc không đến nỗi thua đâu.

Khi ấy, song chưởng của Nguyên-Bình đánh tới tấp, Tông-Đào vừa kinh-ngạc vừa dang ra tránh né rồi lại phản công trong tiếng thét to.

Bóng chưởng như cuồng cuộn trong làn gió vút nghe veo véo, ghê rợn. Qua cả mươi hiệp mà chưa phân thắng bại. Linh, Phượng và Tra-Ngọc theo dõi cuộc đấu đến hoa cả mắt.

Trong kịch chiến, Tông-Đào bỗng thét lên :

— Nầy, thử đón một đòn « ngũ-nhạc yểm-đỉnh » xem nào ?

Một chân lực toàn thể được vận chuyển cho thế chưởng tung ra khi tiếng nói vừa dứt.

Nghe đối phương khiêu khích, Nguyên-Bình liền dùng thế « nhứt trục kình thiên » phạt ngang một chưởng mặt đồng loạt với thế « kim sách bộ long » bên chưởng trái, nhanh như chớp, đập vào mạch môn cánh tay trái của Tông Đào...

Đấy, một chưởng thế biến hóa tinh diệu của Nguyên-Bình, tuy Tông-Đào rộng kiến thức, phân tách được võ học qua các môn phái

http://tieulun.hopto.org

cũng không tài nào tránh khỏi đòn đánh nguy hiểm nầy. Hắn đã bị trúng mạch môn bên cánh trái, chưởng mặt bị chênh-lệch thấy rõ. Thì liền đó, Nguyên-Bình bồi thêm một chưởng ngay cánh tay bị lệch ấy.

Hắn thét lên một tiếng lớn rồi nghiêng vai nhảy dang ra một bên đưa mắt lườm Từ-Nguyên-Bình.

Một lần đầu tiên bị nhục, kể từ khi dấn bước giang-hồ đến nay. Hắn giận lắm. Ngầm vận chân khí gom về cánh tay trái, cứng lại như sắt và chuẩn-bị chuyển thế chưởng. Thì bên kia, Nguyên-Bình cũng gom hết nội lực về năm ngón tay đang chực tấn công.

Trong sự vận-lực, so ra kẻ tám cân, người mười lượng khó phân thắng bại. Nguyên-Bình không cách gì làm nghẽn mạch máu trong mạch môn của Tông-Đào và ông nầy cũng không thể bẻ gãy những ngón tay như những thanh gươm của Nguyên-Bình.

Trong chớp mắt, Thần-Cái Tông-Đào đã hất chân trái lên, chưởng trái nấp dưới bắp chân tấn vào bụng, đồng thời chưởng mặt đả vào hong Từ-Nguyên-Bình.

Một cuộc giáp chiến kiểu nầy của hai cao thủ như chưa hề thấy trên các đấu trường. Tuy Nguyên-Bình đã nhiều công phu rèn luyện theo phương pháp Đạt-Ma kinh, nhưng hãy còn thiếu kinh nghiệm chiến đấu, nên lần nầy độc chưởng của đối phương đã dồn chàng vào thế bị động.

Còn Tông-Đào, tuy đã bị thương chưởng trái nhưng không chùn bước một đối phương cao cường. Hắn nhắm vào các yếu huyệt của Nguyên-Bình mà vung ra những tuyện chưởng mạnh bạo như sóng triều, dồn dập không dứt. Sức chưởng càng đến càng mạnh và thế chưởng càng đánh càng diệu kỳ...

Cần rõ hơn, trước kia sư Tuệ-Không đã đem hết địa pháp mở đầu thượng thừa trong cửa Phật cộng với Nguyên-chân-khí tích tụ trong bản thân. Chuyển nạp cho Bình, đến đổi tinh huyết khô-khan mà ông vẫn không tiếc. Thật là một thuật nội-công tinh-diệu, trên đời có một không hai và một việc tuyệt đối, chưa chắng ai làm được.

Tuy Từ-Nguyên-Bình chưa sánh kịp sư phụ, nhưng mười phần cũng tiếp thụ được năm sáu, nghĩa là Nguyên-Bình chưa hoàn toàn dẫn chân-khí vào đường mạch để làm cái vốn ứng-dụng cho mỗi khi ý mình tưởng đến thì võ-thế phát ra ngay và lòng mình nhận được thì tay chân liền ứng-phó chớp nhoáng như luồng tư-tưởng vậy.

Sau ba hôm điều dưỡng, Nguyên-Bình đã hấp thâu không ít nguyên chân khí ấy nhưng chưa ứng-dụng như của sẵn có trong cơ-thể mình để chống lại đối phương đang tấn-công ồ-ạt.

Chàng cảm thấy nội-lực không liên tiếp, vận-khí bị trở ngại và chưởng-lực càng dùng lại càng yếu.

Tuy chàng là bực thông-minh hiếm có, trong thời gian nửa tháng, chàng đã thuộc làu kinh Đạt-Ma do sư Tuệ-Không truyền miệng, những phương-pháp quý báu của võ-học, trong mỗi câu kinh đều bao hàm ý-tứ nhiệm-mầu, cao sâu vô hạn. Nhưng với kết quả chớp nhoáng phải có sơ sót, nên chàng vẫn còn yếu kém về thủ-pháp trước phút tranh tài nầy.

Còn Tông-Đào đã nổi tiếng là bực tôn-sư một đời võ-học, đã từng ngang dọc giang-hồ và vô-địch. Chẳng những công-lực thâm-hậu, thế-chưởng hùng-mạnh mà kiến thức cũng rộng và rõ thông võ-học các môn-phái khác.

Nay đứng trước thủ-pháp lạ mắt của Từ-nguyên-Bình, dù lão ta có kinh-nghiệm phong-phú nhưng chưa đoán ra được nguồn gốc võ-công ấy nên không chế ngự kịp phải bị động ở lúc đầu.

Nhưng, qua cả trăm hiệp, những thủ-pháp thuộc lòng đã đem ra dùng hết, Từ-nguyên-Bình đã trở lại thế thụ-động nhằm lúc kịch-chiến mới nguy cho chớ ! Nhưng chàng không hề lui bước.

Đến đây, thần sắc của hai người lộ ra rất quái dị. Tông-Đào tuy chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng sao mà càng đánh lại càng lấy làm lạ với thủ pháp của đối phương đang dùng, thuộc về loại hắn chưa từng nghe thấy cho nên hắn mắc châm chú theo dõi để đoán cho ra thủ-pháp của đối-phương mà quên rằng đối phương đang quyết thắng với tinh-thần liều-lĩnh.

Về, Nguyên-Bình chàng nhăn mặt suy-nghĩ trong bất-giác rồi tiếp tục thế chưởng.

Trải qua hơn hai mươi hiệp nữa, thế chưởng của Nguyên-Bình hơi lơi dần, nhưng chưởng pháp vẫn lạ lùng ngoài sự dự liệu của Tông-Đào.

Cuộc đấu qua nhiều giai đoạn mà lúc nào cũng không kém nguy-hiểm. Những người bàn quan đều hồi hộp lo sợ.

Bỗng nhiên Nguyên-Bình ngừng chưởng suy-nghĩ :

— « Đánh như vầy không mong gì thanh toán được hắn. Phải triệt để dùng hết mười hai thế « Cầm long thủ » mới giải quyết nhanh được ».

http://tieulun.hopto.org

Chàng tập trung toàn bộ tinh-thần đến đỗi không hay mình đang gặp đòn tập kích hiểm-ác liên tiếp của đối phương, nhưng nếu Tông-Đào không bị chi-phối trước thân-pháp lạ kỳ của chàng thì trong vòng lơi tay hay thủ-pháp bị gian-cách, chàng đã bị thương rồi.

Bắt đầu chuyển thế cầm-long thì chàng bỗng nghe một tiếng « ạch » như một vật nặng vừa rơi trên mặt đất. Một biến cố bất thần khiến hai người đều nhứt loạt ngừng tay.

Cùng quay về hướng có tiếng động, hai người nhìn thẳng chú ăn mày đang nằm nghiêng trên mặt đất, máu trong miệng vọt ra không dứt.

Tự nãy giờ nằm trong góc miếu lặng nhìn cuộc đấu ác liệt, chú ăn mày bị hấp-dẫn đến đỗi quên mình đang mang vết thương nặng. Cố sức ngồi dậy thì liền xây xẩm mặt mày và ngã ra nằm vẫy dụa trên mặt đất.

Sực nhớ đến mà đau lòng cho đồ đệ đang khổ sở vì trọng thương cần phải được cứu chữa gấp, để trễ thì các động mạch trong thân thể bị hư suốt đời chịu tàn tật, Tông-Đào nhìn chú ăn mày tỏ vẻ lo buồn.

Còn từ Nguyên-Bình, khi thấy chú ăn mày thì nhớ tới Đinh-Linh. Chàng nhìn ra, thấy nàng đang ngồi tựa lưng vào vách cửa, nhắm mắt lại. Giựt mình, chàng chạy ra, đưa tay sờ lên trán nàng, nóng như lửa, khẽ nấc lên một tiếng và gọi to: « Đinh cô nương ! Đinh cô nương ! »

Mắt nàng vẫn nhắm nghiền và im bặt, có lẽ nàng không nghe tiếng gọi đó, vì bị sức nóng ran làm mê sảng, lừ đừ.

Trong lúc hai người kịch đấu, Đinh-Phượng không ôm lấy Đinh-Linh, thoát ra để nép gần một cột trụ nhìn cuộc đấu, khi nghe tiếng từ Nguyên-Bình gọi, nàng hoảng kinh chạy trở lại ôm Đinh-Linh lay nhè nhẹ, nhưng Linh vẫn không động đậy, nàng khóc nức nở.

Bấy giờ, Nguyên-Bình nhìn Tông-Đào đề nghị :

— Lịnh đồ đệ của ông với Linh cô nương đều bị trọng thương phải cấp cứu cần hơn việc đánh nhau. Chờ khi xong việc cứu cấp người, chúng tôi sẽ tìm đến đây, chừng ấy sự hơn thua cũng không muộn.

Tông-Đào liền cười nhạt, nhưng tiếng hơi đã giảm phần khách khí :

— Già ăn mày này cũng tùy thời mà đồng ý cho.

Đã yên tâm, Nguyên-Bình quay lại Đinh-Phượng :

— Cô nương đừng khóc nữa, mau cõng Linh nương lên. Chúng ta về nhanh !

Lúc ấy, Tra-Ngọc đã nhảy vào đến cửa chính điện, vòng tay trái chào Tông-Đào :

— Cuộc ác đấu vừa qua khiến mọi người đều lo ngại. Dưới mắt một nhãn chứng thấp hèn nầy đã nhận được Tông lão liền bối là bực trí tài cao minh hiếm có. Vậy dám xin cáo biệt !

Dứt lời, Tra-Ngọc quay đi, theo chân từ Nguyên-Bình.

Còn Đinh-Phượng đã cõng Đinh-Linh đi nhưng còn ngoảnh mặt lườm Tông-Đào một cái mới chịu bước theo hai người thanh niên anh tuấn kia.

Rồi trong bất ngờ, Thần-Cái Tông-Đào quát to :

— Hãy đứng lại tất cả !

Nghe tiếng gọi đột ngột, Nguyên-Bình ngỡ rằng lão Tông-Đào đã đổi ý nên muốn đấu trở lại. Chàng quay mình nhảy trở vô cửa điếu điện.

Nhưng chỉ thấy lão ta nắm chặc cánh tay Hà-Hành-Chu, đứng lại cửa. Vừa thấy Nguyên-Bình vô, lão hỏi Hà-Hành-Chu :

— Sư thúc của nhà ngươi hiện ở đâu, hãy nói mau !

Với thế chuẩn bị trở lại tái đấu, Nguyên-Bình giận dữ, chớ nào biết lão Tông-Đào lôi Hành-Chu ra cửa để giải huyệt cho hắn và buộc hắn phải chỉ chỗ ở của nàng áo xanh. Nhưng khi đã biết rõ cớ sự, chàng hết sức kính phục Tông-Đào và thầm nghĩ : phong độ của một bực đại hiệp có khác.

Thế ra, Từ Nguyên-Bình là người nông nổi, đối với sự nghiệp trên đời đều tùy tình cảm thương ghét nhứt thời để kết luận, như lúc đầu, thấy lão cứu giúp Hà-Hành-Chu thì chàng ghét, cho lão ta giả lành để làm ác, thì từ đó trở đi, lòng ngưỡng mộ « Thần cái » đã tiêu tan, thế nên cuộc ác đấu mới diễn ra mà chàng đã quá liều lĩnh.

Giờ đây, nghe Tông-Đào tra hạch Hành-Chu để tìm nàng áo xanh thì chàng trở lại thán phục.

Từ-Nguyên-Bình suy nghĩ xong, ngước nhìn Chu thì thấy hắn ướt đầm mồ hôi trán và trả lời cho Tông-Đào với giọng run run :

— Chỗ sư thúc... tôi ở... sư thúc ở khe đá Hoàng-diệp, cách đây chừng mươi dặm, phía đông bắc.

Sè năm ngón tay bên trái, Tông-Đào nhấn mạnh :

— Nếu nói dối thì đừng trách già ăn mày nầy sao quá tàn nhẫn nhé !

— Dạ, đệ tử chẳng dám.

Đứng bên cạnh, Từ Nguyên-Bình liền vòng tay xá Tông-Đào :

http://tieulun.hopto.org

— Xin cảm ơn lão tiền bối có cử chỉ nghĩa hiệp !

— Già ăn mày này là người giả lành để làm điều ác, nào dám nhận danh dự ấy.

Một giọng cười khà khà sau khi dứt lời, Tông-Đào liền chạy vào chánh điện.

Đứng tần-ngần trên cửa cổ miếu một hồi, Nguyên-Bình mới quay ưng hướng về đông bắc mà đi.

Đã vượt qua vài đỉnh núi, đến một hang đá to, Tra-Ngọc dừng bước bất ngờ, bảo Nguyên-Bình :

— Từ-huynh hãy để Linh cô nương nghỉ nơi sơn-động nầy và phân cho Phượng cô nương coi chừng, tiểu đệ cùng với Từ-huynh đi tìm nàng áo xanh, buộc nàng phải đầu phục chúng ta rồi sau đó bắt chửa trị cho Linh cô nương.

Tra-Ngọc là một thanh niên có nhiều trí mưu, lòng dạ sâu sắc và chu-đáo lắm. Trên bước đường lặn lội, chàng đã chú ý nhớ những đường đi nẻo bước, những hình-thể núi rừng, khi chàng đề nghị, Nguyên-Bình nhìn gần đó, quả có một hang động sát bên gốc cổ-bá.

— Tra-huynh thật là sáng suốt và chu đáo quá, tiểu đệ vô cùng kính phục !

— Từ huynh cho hai cô nương ấy biết ý định của mình đi ! Tiểu-đệ đứng đây hứng gió một chút.

Sau cái gật đầu, Nguyên-Bình gọi Đinh-Phượng bước đến dưới gốc cây bá, chỉ vào cửa hang, khẽ nói :

— Cô nương hãy ở lại nơi sơn động nầy bảo-vệ cho Linh cô-nương và chờ chúng tôi.

Chúng tôi đi bắt nàng áo xanh về đây chửa trị vết thương cho Linh nương. Lối trời đứng ngọ về đến, nếu trễ thì lúc chạng-vạng.

Đặt Đinh-Linh vào cửa sơn-động, Đinh-Phượng nói với ra :

— Thương-thế của chị tôi thật trầm trọng tánh mạng nguy nan chỉ trong một sớm một chiều. Từ huynh hãy trở lại cho sớm nhé !

— Cô nương hãy yên lòng ! Kẻ dưới này dù liều chết cũng phải tìm cho được nàng áo xanh.

Ánh-dương loé lên từ chân trời phương đông, rọi nhiều tia sáng màu kim-hoàng, bừng lên ý sống trên vạn vật, trên những giọt sương mai còn đọng lá cành cây bá cổ. Hai người trai đã ra đi vì nghĩa hiệp mà thiếu-nữ Đinh-Phượng tựa mình trên vách đá trông theo bóng người đi. Nàng đã nhìn theo họ Từ mà lòng nghẹn ngào thương cảm. Hai giòng nước mắt từ từ lăn trên đôi má nàng.

Đã mấy lần nàng muốn mở lời gọi Từ-nguyên-Bình trở lại, nhưng nàng nhớ tới một sinh mạng của chị nàng, rồi thôi.

Nàng thò đầu ra cửa sơn động, ngọn gió ban mai làm rối tung làn tóc mây trước trán nàng thì nơi xa xa, hai chàng trai chỉ cho nàng thấy hai tà áo rộng phất phới còn đôi mắt của họ hướng tới một vùng rừng núi thâm u, dưới bóng mặt trời.

Bỗng nàng nhớ đến hình dáng của Từ-Nguyên-Bình, nhớ đến những cử chỉ cao đẹp của chàng đã đưa tình cảm êm dịu vào lòng nàng, giờ đây nó đã kết thành một mạn lưới khổ sầu giăng thắt trong tim.

Quay mặt lại, nàng cầm vạt áo lau nước mắt rồi ôm Đinh-Linh vào lòng. Ngồi nhắm mắt, nàng nghĩ xa xôi.

Thỉnh thoảng nàng mở mắt ra sờ lên trán Đinh-Linh, nghe sức nóng như phỏng tay, đôi má như màu máu ửng lên và hơi thở yếu ớt, ngập ngừng.

— Chị khát nước quá ! Khát nước...

Qua tiếng gọi, Đinh-Linh khẽ động đậy một chút rồi trở lại nằm im như người ngủ mê.

Đinh-Phượng nhè nhẹ đặt nàng xuống, chạy ra ngoài tìm nước suối, bụm vào, dùng ngón tay nhỏ từng giọt cho người chị hấp hối. Tuy mê sảng nhưng Đinh-Linh vẫn còn nuốt nước được.

Nóng lòng trước sinh mạng của chị đang hồi tuyệt vọng, Đinh-Phượng muốn rời bỏ sơn động, nhưng nàng hãy còn tin lời hẹn trở lại của Nguyên-Bình. Một niềm tin bền vững đã giúp nàng chống chỏi với cảnh cô quạnh để mà đợi chờ . . .

Sau khi tạm biệt Đinh-Phượng, từ Nguyên-Bình cùng Tra-Ngọc leo qua nhiều đỉnh núi. Vừa đi vừa nhìn cảnh vật bốn bề, chỉ thấy núi trập trùng không dứt, những đường hướng dẫn tới vùng tây bắc chưa lộ rõ.

Nhìn trên nét mắt khẩn trương của Bình, Tra-Ngọc nghĩ thầm :

— « Con người nầy tuy còn nông nổi, nhưng biết xem trọng nghĩa tình một khi đã hứa ».

Nghĩ thế Tra-Ngọc khuyên Bình :

— Từ huynh hãy bình tĩnh, đừng vội vàng lắm ! Tưởng tên Hà hành-Chu không dám nói dối lão Thần-Gái Tông-Đào !

Căn cứ theo lời khai của hắn, ta cứ tìm đi theo hướng đông bắc còn cách đây chừng mười dặm, không xa lắm. Nếu ta tìm không ra nàng áo xanh thì vẫn còn thì giờ trở lại đối phó với bọn họ. Tông-

http://tieulun.hopto.org

Đào cũng còn lo chữa trị vết thương cho chú ăn mày, chưa rời khỏi cồ miếu ấy đâu !

Tra-huynh nói đúng ! Thân thế của Linh nương thâm trọng mười phần, nếu không được trị sớm hơn thì nguy. Thôi, chúng ta đi !

Kẻ trước người sau khẩn khít một lòng, phi nhanh xuống chân núi.

Với thuật khinh công thượng thừa, trong chốc lát, hai chàng đã vượt qua sáu, bảy hòn núi cao và đang đi được bảy tám dặm đường núi.

Trông xa xa, hai chàng thấy giữa hai chót núi giáp lại có một kẽ núi uốn khúc, giây cát đằng phủ um-tùm và những loại tạp mộc rậm-rạp như che dấu những gì bí mật trong kẽ đá.

Quan sát bốn bề hình thế núi non, Tra-Ngọc cười chỉ cho Nguyên-Bình xem :

— Có lẽ đúng như lời khai của Hành-Chu, kẽ hang đó, lá vàng rơi đó, hình như có hai vách đá song song giống cái hang.

— Sao mà hoang vu quá và không thấy một nóc nhà. Nàng áo xanh nào ở đó được.

— Không, trong kẽ đá chắc có đường thông, có lều. Bên ngoài là hang đá hoang-toàn, nhưng bên trong vẫn có một bầu trời. Chúng ta hãy tiến tới xem cho kỹ.

— Tra-huynh thế nào cũng quan sát kỹ hơn tiểu-đệ. Vì bận lòng lo cho Linh nương và sợ không tìm ra nàng áo xanh thì khổ, nên đầu óc tiểu đệ bị chi phối quá, nhìn không tỉ-mỉ được.

Tra-Ngọc nhăn mặt, khẽ hỏi Từ-nguyên-Bình :

— Nàng áo xanh ấy là gì của Tông-Đào ?

— Sư muội của hắn.

★

HỒI THỨ BA MƯƠI BA

Qua vài phút trầm ngâm, Tra-Ngọc đưa một ý-kiến nhận-xét với Từ-nguyên-Bình :

— Lấy võ-công của Thần-Cái Tông-Đào mà xét thì đủ thấy tài của sư-muội hắn, ắt không tầm thường. Tuy tiểu đệ chưa trực tiếp coi vết thương của Linh nương ra sao, nhưng thấy nàng nhắm mắt mãi. Có thể suy-luận được. Nàng bị một vết nội-thương độc-hại, do một sức nội-công ác-liệt gây nên.

Nghe lời nhận xét, Từ-nguyên-Bình nói như than :

— Kiến thức của Tra-huynh rộng nên xét rất đúng. Căn-cứ theo lời của lão Tông-Đào thì Đinh-Linh đã suông nhầm độc-khí « Tam Dương ».

Mỉm cười, Tra-Ngọc nói tiếp :

— Tiểu đệ chưa nghe tên độc khí ấy, nhưng xác nhận nó là loại công-lực của nhà nội-công tuyệt-nghệ. Vả lại, nàng áo xanh đã giỏi về công-lực thì dù cho võ-công của Từ huynh có cao hơn, cũng chưa ắt gì bắt sống được nàng ta ?

— Tiểu-đệ cũng thấy được điều đó, nhưng tới chuyện thì phải đem hết sức mình, sự thành bại chưa đoán trước được.

Vì dầu tiểu đệ có bị hại dưới tay nàng ấy thì nhờ Tra-huynh cho chị em họ Đinh hay, để hai nàng kíp về Quỉ-Vương-Cốc.

Tra-Ngọc cười tự-nhiên :

— Từ huynh hãy yên tâm ! Như Tông-Đào còn chưa thắng nổi Từ huynh hà huống gì sư muội của hắn.

Chuyện bắt sống được nàng thì chưa chắc, nhưng chắc là Từ huynh không thua.

— Tại vì Tra-huynh chưa có dịp thấy tận mắt thủ-pháp của nàng áo xanh, chớ tiểu-đệ đã thấy rồi, nàng ta không kém Tông-Đào.

Từ-nguyên-Bình cứ khư-khư cho rằng đối-phương không tầm thường, làm cho Tra-Ngọc hơi lo-ngại, nhưng bề ngoài cố giữ vững vẻ bình tĩnh :

— Từ huynh đừng lo-ngại lắm ! Khi đụng chuyện mà cần phải ra tay thì tiểu-đệ xin đem hết mình, hợp với Từ-huynh bắt sống cho được nàng áo xanh.

Ngước mắt nhìn thinh không, Nguyên-Bình thở dài rồi từ từ đi vào vùng khe đá.

Đi vòng qua một góc núi thì cảnh vật khác hẳn. Thấy hai vách đá song song hình thành một đường khe đá chính là hang động rất to. Bên trong có khoảnh đất chừng ba bốn mẫu, bốn bề là vách đá. Trên mặt những vách ấy còn vài sơn-động nhỏ, uốn khúc.

Ngừng lại, Nguyên-Bình hỏi Tra-Ngọc :

— Dưới mắt chúng ta có những nẻo mòn ngang dọc, vậy phải đi theo nẻo nào ?

Quan-sát kỹ-lưỡng một hồi lâu, Tra-Ngọc đáp :

— Đường trong hang quanh co theo chiu núi, tiểu-đệ cũng khó nhận ra lối nào, nhưng..'

http://tieulun.hopto.org

Bỗng ngừng lời, Tra-Ngọc chú mục trên những nẻo mòn một cách lặng lẽ. Từ-nguyên-Bình dõi theo mắt của bạn, liền thấy những dấu chân đã dẫm lên một đoạn dài, trên mặt đất sỏi có cát pha.

Tra-Ngọc nhón gót trông xa xa, khẽ hỏi Từ-nguyên-Bình :

— Từ huynh biết những dấu ấy là gì không ?

— Không rõ lắm !

— Ấy là dấu chân ngựa còn mới, nhờ những dấu bước đó, chúng ta có thể tìm được nàng áo xánh.

— Mà dường như nàng ta và bọn thị tùy không có cỡi ngựa ?

— Dù dấu chân ngựa của ai, ta cũng theo đó mà tìm.

Dứt lời, Tra-Ngọc chạy tới. Theo sau Tra-Ngọc, Nguyên-Bình dẫm lên những dấu chân ngựa bước tới một hang đá phía mặt.

Đi ngược ba bốn dặm, địa hình lần mở rộng ra. Hai người đã đến một cụm rừng nhỏ thì thấy như có bóng người thấp thoáng trong rừng.

Bởi lòng nhớ thương Đinh-Linh thúc giục, Nguyên-Bình vội lách qua mình Tra-Ngọc chạy ngay vô bìa rừng, còn Tra-Ngọc đi chầm chậm để xem sự động tịnh trước mắt, nhưng sợ Bình liều lĩnh quá có hại, nên chàng phải chạy theo, sát lưng Bình.

Vào đến giữa rừng, hai chàng đều kinh ngạc, đứng khựng lại một lượt. Giữa sân cửa vuông với vài trượng, một thiếu nữ tuyệt đẹp, mặc toàn màu đỏ, đang đứng đó.

Ánh mặt trời xuyên kẽ lá đến má đỏ của nàng. Vẻ bình-tĩnh và nghiêm-nghị đầy trên gương mặt. Nàng đang liếc mắt soát qua những hán-tử đứng chung quanh nàng.

Thế rồi, vẻ kinh-ngạc cứ tiếp diễn lộ ra trong đôi mắt của hai chàng.

Kể từ lâu, Tra-Ngọc từng bôn-ba trên bước giang-hồ, chàng đã biết rõ số đông hiệp-sĩ, danh-nhân cả những môn-phái chính tà. Giờ đây, trông thấy những người hùng trước mắt, lòng chàng nặng nề như đá tảng. Có phải chăng chàng đã khiếp sợ ?

Những người hùng đang chứng chung quanh nàng áo đỏ toàn là nhân-vật lừng danh. Gồm có «Sách hồn vỏ sĩ », Đinh-diệm-Sơn ở hang Quỉ-ngũ, Lãnh-công-Tiêu ở hang Thiên-độc, ba người hùng đất Kim-Lăng và tên Tổng thủ lãnh tà phái của những tỉnh Dự, Lỗ, Ngạc, Huyền là « Thiết phiến ngân kiếm» Vu-Thành, với Tổng Trại chủ Hồ động-Đình là « Hỗn hải thần long », Tần-an-Kỳ, v...v...

Cả chục người ấy là những cao thủ. Mỗi người điều chiếm một vùng.

Hôm nay họ họp lại đây thật là bất thường. Mà lạ quá, họ là những người hùng, sao lại đứng khép nép chung quanh một thiếu nữ, im lặng không nói một lời, có phải chăng họn họ đang nghiêm chỉnh đợi lịnh một vị nữ hoàng ?

Ngạc nhiên quá, Từ-Nguyên-Bình hỏi Tra-Ngọc :

— Này Tra-huynh, thiếu nữ áo đỏ đó hình như chúng ta đã gặp nơi sơn trang Bích-La ?

— Phải, Từ huynh nhận không sai. Nàng ấy chính là người trong mái trường Nam-Hải. Những kẻ anh hùng trên khắp các nẻo đường giang-hồ nhóm về đất Lạc-Dương, vì nàng ta.

— Không. Họ đến chắc vì một pho sách quí ?

Lắng nghe tiếng của Từ-nguyên-Bình càng nói lại càng to, Tra-Ngọc lấy làm lạ, khẽ bảo :

— Từ huynh hãy dè dặt một chút ! To tiếng bàn về họ, e xúc phạm đến họ thì phiền lắm.

— Hay là những người hùng đó vì một chuyện gì, mà đang hợp sức đối phó với thiếu-nữ ấy ?

— Cũng có lý như vậy lắm ! Chừng như họ hợp lực mà không ăn khớp, ăn điệu với nhau nếu không muốn nói là ô-hợp, thì chưa ắt gì thắng nổi một người con gái...

— Mà dù sao đi nữa, với số đông người vây bức một người là việc quái-gỡ. Đi, chúng ta mau đến đó thử coi !

Bấy giờ, Tra-Ngọc muốn cho Từ-nguyên-Bình biết rõ chuyện quần hùng tương hội nơi đây là vì bộ sách lạ của Nam-Hải, nhưng thấy Bình vụt bước tới sân cỏ, không e-dè thì Ngọc nghĩ rằng Bình không có ý-thức đoạt sách quý, nếu ta đem chuyện đó cho y biết thì hay hóa ra dở, vì vô tình khơi động lòng ham muốn đoạt sách quí cho y. Thôi tạm thời dấu y và lừa dịp cậy sức y để tính chuyện đoạt cho được pho sách lạ và quý báu nhứt ấy.

Những người hùng nghe tiếng động trên lá khô, liền liếc mắt rồi nhanh lẹ quay trở lại nàng áo đỏ. Chỉ có Vu-Thành, dường như hắn trông thấy số người vì pho sách quý mà đến càng lúc càng nhiều thêm, hắn nhăn mặt và lấy chiếc quạt thiết-cốt trên vai, phầy phầy vài cái, hắn nói :

— Lại không ngờ sự có mặt ta trong cuộc họp đông đảo, quan trọng hôm nay, lòng ta cảm thấy vinh hạnh biết bao !

Tần-an-Kỳ lườm Vũ-Thành, cướp lời :

— Sao mà Vu-huynh khoe khoang quá vậy ? Tiểu đệ cũng có

http://tieulun.hopto.org

nhiều năm tháng lăn lộn trên bước giang hồ mà chưa hề nghe ai nói kiêu ngạo như thế.

Vu-huynh đã mang danh hiệu là Tổng-thủ-Lãnh võ-phái trong nhiều tỉnh, nhưng kể ra cũng khó cấm cản những ông bạn cùng giới võ-lâm bước chân vào địa phận của Vu-huynh.

Như tiểu đệ ở Hồ-động-Đình, cũng có cơ nghiệp hẳn hoi mà chỉ yêu cầu người khác đừng xâm phạm đến cấm địa trong vòng 36 trại của chúng tôi thôi, ngoài ra đâu có thể cấm những lữ-khách hay người ngũ phủ lui tới trong Hồ.

Tằn hắn một cái, Lãng-công-Tiêu lên tiếng :

— Lời đó đúng lắm đấy. Già Lãnh nầy xưa nay không tin kẻ tà mị. Từ bốn bể, năm non, từ đất liền đến sông cả, từ nam chí Bắc, nơi nào già nầy cũng đạp chân tới.

Vũ-Thành liền biến sắc :

— Hai vị đã áp lời tiểu đệ, thay vì cần thật lòng để chuyện vãng nhau mới phải !

Lúc ấy, Đinh-Diệm-Sơn cười nói như điều-giải :

— Rồi đây Trang-chủ Bích-La-Sơn trang cùng đồng bọn có thể theo dấu tới đây mà chúng ta chưa chi lại muốn tàn-sát nhau, để cho người khác thâu lợi như một ngư-ông, thật là sai lầm đáng tiếc vậy.

Lãnh-công-Tiêu tiếp lời :

— Thế-cuộc hôm nay, e rằng không thể dùng lời nói để giải-quyết được, không hiểu Đinh huynh có cao-kiến gì để giàn-xếp cho một cuộc phân-tranh ?

Tất cả mọi người đều chăm-chú nhìn Đinh-Diệm-Sơn, để chờ một ý kiến mới, thì ông ta mỉm cười :

— Thiếu-nữ nầy, tuy bởi Vu-huynh bày mưu bắt đem về đây, nhưng hiện giờ nó trở thành một vấn đề cực-kỳ quan trọng. Dưới mắt mọi người đều có cái nhìn khác nhau, nhưng tôi tin rằng, không có một ai muốn buông tay mà bỏ qua một việc...

Thế là một việc quan-hệ ấy — Vu-Thành nói — Nhưng cũng phải có kẻ khách người chủ.

Như tiểu-đệ đã trăm cay nghìn đắng bắt nàng đem về, rồi quý huynh hưởng ngon lành hay sao ? Nếu vậy là khinh thường tiểu-đệ lắm đấy !

Tần-an-Kỳ dằn không được tiếng cười khà khà :

— Thế là Vu-huynh chỉ nghĩ đến sắc vóc của người đẹp ?

Nghe những lời nói khinh bạc mình, nàng áo đỏ thẹn đỏ mặt.

Khi ấy, Từ-nguyên-Bình nhăn trán phân trần với Tra-Ngọc đang đứng im lặng nhìn cuộc diện...

— Tra-huynh, mấy cao thủ giang hồ nầy sao mà ăn nói không đúng đắn, chẳng hiểu họ có thẹn lòng chăng ?

Nghe lời Nguyên-Bình gần như chê hết cả đám, Tra-Ngọc không vừa ý.

— Từ-huynh phân tích người chưa rõ. Không nên vội chê trách.

Lúc đó Tần-an-Kỳ chú ý nhìn Từ-nguyên-Bình thì thấy một thanh niên anh tuấn chưa gặp mặt lần nào. Hắn e dè không dám nói chi đụng chạm. Hắn nhìn sang Tra-Ngọc ôn-tồn hỏi :

— Lịnh-tôn sao không thấy đi đây ?

— Dạ, nhân cuộc du ngoạn, kẻ dưới nầy tình cờ đến đây — Mới gặp chuyện — Chắc là gia phụ của kẻ dưới này chưa hay biết việc này ?

Đưa tay chỉ Từ-nguyên-Bình, Tần-an-Kỳ hỏi :

— Vị nầy cùng đến với Tra bảo-chủ phải không ?

— Đây là Từ huynh, bạn thích của kẻ dưới nầy, không phải người trong gia trang họ Tra của chúng tôi.

Đứng bên cạnh nghe An-Kỳ và Tra-Ngọc đối đáp với nhau, Vu-Thành thắc-mắc :

— Nơi nầy và giờ phút nầy không phải để cho Tần-huynh cùng Tra-bảo-chủ tự tình, vì trước hết, phải lo giải-quyết đại-sự, muốn thỏa-mãn chuyện riêng, để dịp khác không muộn !

— Phải, Vu-huynh là người chỉ-vẽ, tiểu-đệ dù bỏ mạng cũng phải vâng theo, mới đúng ?

Thấy Vu-Thành và Tần-an-Kỳ đã đụng chạm, mích lòng nhau và gần như có ý động thủ, Đinh-diệm-Sơn liền phân bua :

— Nếu hai vị muốn thanh toán bằng tay tại đây, làm cho chúng tôi có dịp thưởng thức tài nghệ của hai Thủ-lãnh dưới nước và trên khô. Nhưng đây là một cuộc diện trọng đại, e rằng những người có mặt đều không bằng lòng.

Vậy muốn chết sống với nhau vì cá-nhân thì nên chọn chỗ nào hẻo-lánh, không người để mà tự do làm gì thì làm.

Vu-Thành liền phản đối :

— Vu-huynh chế dầu trên ngọn lửa, e rằng làm vậy cũng khó thâu lợi như ngư-ông !

Suy-nghĩ giây lâu, Tần-an-Kỳ vã-lã :

— Vu-huynh nói đúng! Chuyện đập lộn giữa hai người mà bắt

http://tieulun.hopto.org

cả chục người khác phải nhìn, thật là phiền. Thôi, sau rồi hắn hay.

Qua vài tiếng ho khan, Lãnh-công-Tiêu khuyên :

— Hai vị đừng kể tới những lời vô-dụng và lại, chuyện chết sống của hai vị cũng không phải đặt trong ý muốn của người khác được.

Giờ đây, xin trở lại vấn đề, là lắng nghe những ý kiến cao minh của Đinh-huynh !

Với dáng nghiêm-chỉnh đến mức lạnh lùng, Đinh-diệm-Sơn liền trình bày sáng kiến.

— Chuyện khẩn yếu trước mắt là bắt nàng áo đỏ giam giữ nơi xa, cho người trong sơn-trang Bích-La đừng tìm được, rồi chọn ra hai vị võ-công tối cao trong số có mặt hôm nay, tìm đến Bích-La sơn-trang buộc những người nơi đó phải đem pho sách quý ra đổi mạng cho nàng.

Lãnh-công-Tiêu cười khen :

— Thật là cao-kiến đáng khâm-phục !

Khi ấy, nhìn Vu-Thành, Tần-an-Kỳ nói lên ý hoài-nghi :

— Nếu Kỳ-thơ-trang của Nam-Hải do nàng ấy đặc biệt cất giữ thì chúng ta làm một việc uổng công ?

Là người nhiều mưu kế, Tần-an-Kỳ nhận thấy tất cả người hùng này, ai muốn đoạt kỳ-thơ thì nhứt định phải có cuộc xô xát nhau để giành giựt, chi bằng đưa lời chọc tức để họ đánh nhau cho mệt rồi sau đó hắn sẽ ra tay và thắng dễ dàng.

Còn nếu bộ kỳ-thơ ấy ở trong mình nàng áo đỏ thì lấy luôn một mình cho êm chuyện và trong muôn một, có gì trở ngại lòng vòng thì hắn cứ mang thẳng nàng áo đỏ về tổng trại Đồng-Đình, triệu tập tất cả tay cừ trong 36 trại thuộc-hạ, phân-công đến sơn-trang Bích-La, thông-tri cho người ở đó đem sách chuộc nàng về.

Quả-nhiên, sau khi nghe Tần-an-Kỳ nói, Vu-Thành phe-phẩy chiếc quạt thiết-cốt trong tay, cười nhạt :

— Đoạt được sách hay không thì cũng quan-hệ đến phần thắng bại của nền võ học Trung-Nguyên đối với thành-tích võ-công của miền Tây-vực. Tất cả ai cũng chú-ý gây thành một đại cuộc thư-hùng mà riêng phần tiểu-đệ thì xin nhượng bộ.

Nhưng, nếu kỳ-thơ ở trong mình nàng áo đỏ thì tiểu-đệ được hưởng quyền ưu-tiên vì tiểu đệ có công bắt nàng về, bằng ngược lại thì xin theo ý kiến của Đinh huynh.

Dứt lời, hắn chạy về hướng nàng áo đỏ. Lãnh-công-Tiêu nắc lên một tiếng rồi từ từ bước vào giữa sân cỏ. Đinh-diêm-Sơn phe phẩy

cây phất trần, bước theo Công-Tiêu, là hướng nàng áo đỏ đang đứng.

Trong giây phút, tất cả người hùng đều bước vào giữa sân cỏ làm cho cuộc diện có mòi căng thẳng, chỉ có tổng Trại-chủ Động-Đình là Tần-an-Kỳ với năm thuộc-hạ, vẫn đứng khựng lại, bất-động.

Lúc đó, nàng áo đỏ cau mày rồi nhắm mắt lại sau khi trông thấy cả bọn đàn ông đều đổ-xô về mình.

Thấy cử chỉ dị-kỳ, mọi người liền ngừng bước để dò xét, nhưng nàng vẫn không cử-động, Vu-Thành giận quá quát to : «Đồ quỉ ! Làm trò huyễn-hoặc gì đó à ?» Dứt lời hắn chạy xông tới, trong khi mọi người đều dè dặt vì vốn biết người trong của Nam-Hải có nhiều điệu thuật, nên nàng áo đỏ nhắm mắt bất-động, họ cho đó, có thể là một võ-công quái-dị, không dám đối-phó vội.

Bỗng đâu một tiếng thét vang dội :

— Đứng lại !

Đi đôi với tiếng thét, một bóng người, nhanh như làn điện, nhảy vào sân cỏ chận bước Vu-Thành.

Mọi người đều giựt mình và đến nhìn thấy một thanh-niên lối mười tám, mười chín tuổi, đứng vững như đồng, đôi tay vòng trước bụng, lườm lườm nhìn khắp các người hùng đang ngơ-ngát, chưa hết kinh-ngạc.

Lúc ấy, nghe tiếng thét to, nàng áo đỏ bừng mở mắt ra, sáng ngời như hai vì sao.

Còn Vu-Thành, đưa mắt nhìn gã thanh niên, thật là người lạ mặt. Hắn quát mắng :

— Ranh con mà gan mật cũng to !

Nói xong, hắn cắp quạt vào nách đi tới một mạch với vẻ khinh địch. Gã thanh niên vẫn né mình cho hắn lách qua, nhưng qua chưa khỏi thì chưởng mặt của gã tung ra, hắn giựt mình nhảy lui năm sáu bước.

Thấy Vu-Thành nhảy nai, nàng áo đỏ che miệng cười. Cười kéo dài, nên nàng lấy tay ra. Mọi người đều sai đắm nhìn đóa hoa xuân nở trên môi nàng.

Vu-Thành vốn người kiêu ngạo, nay trước mặt đông người, hắn bị một thanh niên như tiểu tốt vô danh đánh lui, hắn vừa thẹn vừa giận đỏ mặt, lửa giận bừng lên, chưởng mặt hươi ra toan trả đủa, nhưng bị nụ cười của nàng áo đỏ hấp dẫn lạ thường mà trong đời hắn chưa từng thấy, nên tinh thần bị chao động trước sắc đẹp quyến rủ, tay chân hắn gần như mềm nhũn.

http://tieulun.hopto.org

Những người hùng khác cũng thế. Hầu hết là bực cao-thủ giang-hồ. Không biết họ đã từng thấy được nhiều ít giai-nhân, chớ kiến-thức họ phải rộng và sức tự trấn-định phải vững. Với sắc đẹp tuyệt thế của nàng áo đỏ, không thể đánh tan ý-niệm đoạt-kỳ-thơ của họ. Nhưng, sao mà một nụ cười tươi vừa rồi, khiến tâm-thần họ bấn-loạn ; đôi môi mọng đỏ như chứa đựng một sức mạnh mê hồn. Trong giờ phút nầy mọi người võ-dũng như đang say men rượu thơm nồng, ngây-ngất thả hồn lên tiên-cảnh, thậm chí đã quên mình.

Chỉ có Từ-nguyên-Bình — đứng gần nàng, nhưng không hề chú ý đến sắc đẹp diễm-kiều mà đăm đăm theo dõi từng cử động của Vũ-Thành. Khi thấy hắn toan dụng chưởng thì chàng tức khắc tung chưởng mặt với thế « Kim-sách bộ-long » bổ vào cánh tay trái của hắn.

Hắn liền dang ra.

Bởi ít kinh-nghiệm đối-địch, Nguyên-Bình tưởng đối phương toan chạy, nào ngờ hắn nhanh chân xáp vô. Bình lại dang ra lách mình đề-phòng thế giáp-công nên đòn đánh vừa rồi không trúng đích.

Dè đâu Bình toan phóng chưởng để tiếp tục tấn công thì Thành nhảy bắn mình lên cao độ ba trượng, rồi rơi xuống nhưng không bị thương. Hắn cũng biết chân-khí nơi đơn-điền để sử dụng thuật « Huyền-không » nhưng chỉ làm sơ-sái nên thất bại.

Từ-nguyên-Bình không thể tưởng tượng được, một tên tổng thủ lãnh võ giới trong bốn tỉnh như Vu-Thành mà dở tệ đến thế. Ngạc-nhiên quá, chàng soát chung quanh, chỉ thấy mọi người đứng im lặng hình như không quan tâm đến việc vừa xảy ra. Bất-Giác, chàng quay lại nhìn nàng áo đỏ.

Nàng đã cười cho say người, nhưng thần sắc trở lại điềm tĩnh và nghiêm nghị ngay lúc Nguyên-Bình nhìn nàng.

Vừa lúc đó, Vu-Thành lồm cồm ngồi dậy, nhận xét rằng, vì danh dự giang hồ phải cất quạt thiết-cốt để đấu quyền, nhưng đấu cách nào đây ? Tập kích thì khó chi bằng cứ xáp lại gần.

Vu-Thành liền vòng ra phía sau lưng Từ-nguyên-Bình thét to :

— Ranh con, hãy tiếp ta một quyền thử nào !

Với thế « Trực đảo hoàng long », quyền bên nhắm vào hong Nguyên-Bình đánh thật mạnh.

Gió quyền vút lên bởi tiềm lực hùng hậu, nhưng Nguyên-Bình đã khinh địch, chỉ nương thế tấn tới đối phương, duỗi thẳng chưởng trái để đỡ.

Trải qua hai hiệp thắng dễ dàng, Nguyên-Bình những tưởng hiệp nầy đầy địch-thủ phải lùi luôn, nhưng chàng đã lầm.

Chưởng và quyền đụng nhau, nội lực làm dội mạnh ra, chưởng hơi yếu thế. Bình liền vận chơn khí để chống trả lại với thế chưởng mới hơn, nhưng đã muộn, vì bị gió quyền của Vu-Thành đánh bật ra hai ba bước.

Qua lần giao đấu nầy, đôi bên đã đo lường được tài sức. Vu-Thành đã thấy chưởng lực của đối phương ứng thủ mau chóng mà uy thế áp đảo mạnh phi-thường, tuy Từ-nguyên-Bình đã bị lui hai bước và Vu-Thành cũng khiếp kinh, tự động lui ra, cũng hai bước.

Nhưng hắn quyết lòng rửa nhục cho hai hiệp đầu. Hắn nhìn khắp mọi người bàn quan, thấy họ như khinh rẽ hắn. Hắn đã có một quyền thuật khổ luyện cả ba chục năm trường mà bị đối phương non trẻ hơn đánh lui, hắn vừa tức giận lại vừa sợ và hắn hổ thẹn trước mặt Đinh-diệm-Sơn và Lãnh-công-Tiêu.

Trước đây, trong khách sạn Vạn-Thạnh ở thành Lạc-Dương, Lãnh-công-Tiêu đã một lần đối chưởng với Từ-nguyên-Bình. Sau lần ấy Lãnh-công-Tiêu nhận đối phương của lão đã có nhiều tuyệt-nghệ, nếu để gã ta được thu-thập nhiều kinh-nghiệm chiến-đấu theo thời gian thì sẽ trở thành một tên vô địch trong giới lục lâm.

Nghĩ thế, lão có ý tưởng diệt-trừ Từ-Nguyên-Bình cho khỏi hậu hoạn.

Thế rồi, một lần nữa, Lãnh-công-Tiêu tình cờ gặp Nguyên-Bình gần sơn-trang Bích-La, toan ra tay thì bị nàng Đinh - Linh bày ra chuyện không đâu, nói kéo dài để giết thì giờ với dụng ý dùng sắc đẹp lung lạc ông ta. Rồi kế đó, người bí mật mang mặt nạ đến bất ngờ. Trưởng chưởng-pháp diệu-kỳ và công-lực thâm-hậu, ông phải rút lui.

Giờ đây, gã thanh niên Từ-Nguyên-Bình lại đấu với Vũ-Thành, công lực càng hùng hậu hơn ngày trước, Lãnh-công-Tiêu lại nảy ra ra ý tưởng diệt trừ nữa.

Khi ấy, Đinh-diệm-Sơn đăm đăm nhìn Từ-Nguyên-Bình không chớp mắt và hắn nghĩ bụng : « Tuổi tác trẻ chừng ấy mà võ-công cao chừng ấy, không biết nó là nhân vật trong môn phái nào ?

Đinh-Diệm-Sơn đã gặp Nguyên-Bình một lần, nhưng lúc đó Bình

http://tieulun.hopto.org

mang mặt nạ của Đinh-Linh tặng để dấu mặt, nên hôm nay ông ta không biết.

Nãy giờ đứng bên cạnh Nguyên-Bình, Tra-Ngọc đoán biết Lãnh-công-Tiêu và Đinh-Diệm-sơn có ý muốn động thủ, chàng lo ngại, thì bỗng nhiên, Tần-an-Kỳ quát to lên :

— Đâu Vu-huynh lục soát trong mình nàng áo đỏ nầy xem có bộ kỳ-thơ của Ham-Hải môn hay không ? Để chần chờ thì bọn người của sơn-trang Bích-La theo dấu tìm đến đây việc chúng ta phải hỏng hết !

Nghe lời thúc-giục của An-Kỳ, Lãnh-công-Tiêu cười khanh khách :

— Tần-huynh nói đúng, hãy lục soát nhanh lên đi !

Nói xong, hắn bước tới giữa sân cỏ trong khi Đinh-Diệm-Sơn cũng tán thành ý kiến đó và vội vã bước theo hắn.

Đang đứng trước mặt nàng áo đỏ, Từ-Nguyên-Bình trông thấy Công-Tiêu, Diệm-Sơn và Kim-Lăng tam kiệt lẻ tẻ bước tới, chàng lo ngại :

— « Họ đến không đồng một điểm, một mình ta rất khó đối phó và e rằng, lo chỗ nầy sẽ mất chỗ kia »...

Thế rồi ba người kể trên đã bước trong vòng tưởng nghĩ của chàng để tiến tới gần hơn.

Bỗng đâu, một mùi nồng thơm phát ra qua giọng nói trong trẻo, ngọt ngào :

— Hãy dắt tôi sang vách đá bên kia thì ta không hề sợ chúng ỷ chúng hiếp cô !

★

HỒI THỨ BA MƯƠI BỐN

Động lòng nghĩa cứu nhà Nam-Hải

Nghe tiếng nói bất thần, Từ-Nguyên-Bình quay lại thấy nàng áo đỏ đứng sát sau lưng mình, không biết tự bao giờ. Rồi nàng bước tới trước mặt Nguyên-Bình với vẻ nghiêm trang và hiền dịu. Chàng tự thắc mắc :

— « Kể ra, ta có ý cứu nàng mà sao nàng không nói được một tiếng cám ơn, trái lại nàng nói tuồng như cứu ta ? »

Nguyên-Bình vụt hỏi nàng áo đỏ :

— Vách đá đó cách đây bao xa mà phải dắt ?

Rồi chàng không nhìn nàng.

— Phải vượt qua một cánh rừng chồi mới tới. Chừng bốn năm dặm đường.

Nàng đáp thật nhanh, có ý trách Nguyên-Bình sao lại hỏi như thế mà đáng lý không nên hỏi.

Nghe lời đáp lạnh lùng, Nguyên-Bình tự ái không muốn giúp nàng, quay lưng dợm bước đi, thì bỗng nghe tiếng Tra-Ngọc gọi to :

— Từ huynh đừng lo sợ, có tiểu đệ đến tiếp đây !

Khi vừa nhảy đến Tra-Ngọc liền thấy Từ-Nguyên-Bình đã đứng sát bên nàng áo đỏ, trong lòng hơi ganh tỵ, ngược lại Nguyên-Bình đã bất mãn nàng, định đi khỏi chỗ nàng đứng, nhưng bỗng nghe Tra-Ngọc kêu mới dừng lại.

— Tiểu đệ đã cứu giúp nàng, không lẽ trên tình cảm có thủy mà không có chung, để thiên hạ chê cười ?...

Lời chưa dứt, Nguyên-Bình bỗng thấy Vu-Thành xách quạt thiết-cốt chạy đến. Lửa giận bừng lên như muốn đốt tiêu tan thân xác Vu-Thành, chàng vận công lực thét to :

— Lui ra mau !

Đi đôi với tiếng thét, thế « lực hám sơn nhạc » theo gió chưởng tung ra. Một thế chưởng mang đầy sức phẫn nộ, được dùng đến lần đầu tiên.

Qua hai lần đụng độ với Từ-nguyên-Bình, Vu-thành đã hết khinh địch. Lần nầy hắn chạy tới không phải cốt ý rửa hờn mà là sợ những người khác giành lục soát kỳ-thơ trong mình thiếu nữ áo đỏ, nên hắn đến để giựt trước. Nhưng không may, hắn gặp phải một độc chưởng chận bước, hắn hoảng kinh, nhảy dang ra bên trái năm sáu thước để tránh làn gió chưởng đang tạt mạnh vào vai hắn.

Trên bước đường chạy tới nàng áo đỏ, trông thấy một thế chưởng có nhiều uy-thế của Nguyên-Bình, cả Đinh-diệm-Sơn và Lãnh-công-Tiêu cũng khiếp kinh, phải chùn bước lại.

Thì liền đó, hai tiếng rú lên nghe rùng-rợn. Mọi người đều trố mắt tìm kiếm thì chợt thấy Kim-Lăng tam-kiệt đang vội-vã quay lưng chạy vào khu rừng chồi.

Bởi vì, khi Tra-Ngọc thấy độc chưởng của Từ-nguyên-Bình làm chấn động tâm trí của những người hùng lừng danh, chàng cũng cao-hứng, ngầm sử-dụng ám-khí « Phong vỹ châm », phóng vào Kim-Lăng tam-kiệt.

Loại âm-khí nầy nhỏ như lông bò, mỗi lần tung ra vài chục chiếc giống người ta phóng những cây kim, không tiếng động, nên Kim-

http://dieuhan.tapto.org

Lăng không biết đâu đề phòng bị, đề chống đỡ. Hắn chịu đau nhức kịch-kiệt, nên chạy hoảng.

Còn Tra-Ngọc, sở dĩ dùng âm-khí, bởi chàng hơi bối rối. Chàng mặc cảm đang đứng trước đông đảo kẻ thù, nên buộc lòng sử dụng phương-pháp cuối cùng đó để giành chủ động, chớ xưa nay tính chàng trầm lặng, sâu sắc, ít khi hành động đột-ngột như thế.

— Tiểu-đệ thì rảnh rang, còn Tra-Ngọc tự tìm lấy chuyện khó-khăn, rắc-rối. Lòng tiểu-đệ không yên!

Lời Nguyên-Bình chưa dứt, bỗng đâ gió chưởng từ lưng chàng vụt tới. Chàng hiểu ngay có kẻ tập kích, nên rùng hai chân, quay mình lại nhanh như điện, thủ chưởng phòng ngự.

Lạ quá, chàng chỉ thấy Lãnh-công-Tiêu và Đinh-diệm-Sơn đứng sánh vai, cách chàng ngoài bảy thước, bất động. Như vậy, kẻ nào đánh lén, chàng chưa tìm thấy ?

Chàng đang băng khoăn thì Tra-Ngọc cười đáp :

— Tình nghĩa chúng ta rất nặng, nếu Từ huynh không yên lòng khi tiểu-đệ gá, ra khó-khăn, có nghĩa là chúng ta chia rẽ hay sao ?

Nguyên-Bình không nói gì thêm mà chàng nghĩ rằng : « Tra-Ngọc đã tự nguyện tiếp tay ta thì có lẽ nào không chịu hợp sức với ta, đưa nàng áo đỏ về bên phía tây của vùng núi này ?

Nàng ấy đã nói, về đó không sợ bọn họ ỷ chúng hiếp cô, chắc là phải có người của Sơn-trang Bích-La mai phục sẵn ».

Nghĩ thế, Nguyên-Bình hăng-hái bảo :

— Dĩ nhiên Tra-huynh cần phải giúp tiểu lệ hộ tống cô nương này vượt khỏi vòng vây, thì chuẩn bị ngay đi ! Tiểu đệ muốn mở đường máu !

Dứt lời, Từ-Nguyên-Bình đưa song chưởng tung ra với thế « Thôi sơn điền hải », mạnh bạo xông tới, lướt qua những vật chướng ngại trước mắt.

Gió chưởng véo vút như muốn xô ngã những cao thủ cản đường. Thật vậy mấy người hùng nép mình tránh làn gió độc chưởng nóng bỏng mà cũng đề nhường lối đi cho chàng. Nàng áo đỏ không đợi chàng gọi, liền nhảy phóng theo sau, và Tra-Ngọc lấy ra hai chiếc ám-khí « phong vỹ châm » đưa lên cao nói với lại :

— Nếu ai dám truy kích thì phải nhận lãnh trước loại âm khí của Tra-Ngọc này !

Thấy ba người đi về hướng Tây, Đinh-Diệm-Sơn, Lãnh-công-Tiêu cười thầm :

— Phía tây của vùng núi nầy là một tuyệt địa. Chúng nó đang đi vào một mạn lưới. Được, để chúng đến đó rồi, ta sẽ theo diệt trừ đồng thời đoạt kỳ-thơ luôn ».

Nhưng Tần-an-Kỳ và Vũ-Thành lại khác hơn, đã không ra tay trước đề đương lấy mũi nhọn, sợ hao phí thực lực, họ chỉ âm thầm đi êm theo ba người kia.

Sở dĩ tư tưởng của bốn người hùng không thống nhứt là vì ai cũng nghĩ lấy lợi ích riêng. Như Tần-an-Kỳ và Vũ-Thành có mưu mẹo gần như ly gián, ý muốn đốc thúc Đinh-diệm-Sơn và Lãnh-công-Tiêu nhảy vào công chiến đề hao mòn sinh lực rồi họ sẽ ra tay ở sau cùng, nhưng Diệm-Sơn với Công-Tiêu đã nhận thấy được điều đó, nên không khứng ra tay quyết liệt mà trở lại suy tính một lối khác, thành ra Từ-Nguyên-Bình ngạc nhiên khi thoát khỏi vòng vây mà không đổ máu, ngoài tưởng tượng của chàng.

Bây giờ chàng đã vượt khỏi cụm rừng chồi, đủ trông thấy một vách đá đứng sừng trước mắt. Chàng quay lại dợm hỏi thiếu nữ áo đỏ thì nàng đã nói trước :

— Khỏi phải hỏi gì ! Một chót núi vượt khỏi vách đá kia là tới nơi.

Trong lòng thầm phục nàng thông minh, Nguyên-Bình lặng lẽ phóng mình bước đi, không hỏi gì thêm.

Còn Tra-Ngọc, theo sau lưng nàng áo đỏ. Giữ mãi hai chiếc « phong vỹ-châm » trong tay và thỉnh-thoảng ngoáy ra sau đề coi chừng.

Tính chàng thâm-trầm hơn Từ-nguyên-Bình và kiến thức cũng cao rộng hơn. Chàng đang hết lòng hộ trợ nàng áo đỏ mà lòng mãi phập phồng, sợ nàng bị tai-hại. Sự lo ngại đó, biểu lộ một tình-cảm thật-thà, nhưng không rõ được thâm tâm của chàng có ý nghĩ gì khác hơn chăng ?

Ba người tiếp tục phi nhanh thêm một dặm-đường, bỗng-nhiên thiếu-nữ áo đỏ kêu lên :

— Hãy chậm một chút !

Ngoảnh lại nhìn, Nguyên-Bình thấy nàng rớt lại đằng sau, hơn trượng. Chàng nhăn mặt bất mãn :

— « Thật là khó hiểu, cái nàng này » ! — Tuy thắc-mắc, nhưng vẫn phải chiu ý nàng mà bước chầm-chậm.

Còn Tra-Ngọc lại khác hơn. Đi cách sau nàng chừng vài thước, nhìn chiếc lưng ong thon gầy, uyển-chuyển qua bước đi và lắng nghe từng hơi thở mệt nhọc, lòng chàng xúc động, nghi ngờ khẽ hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Cô nương đi không nổi nữa à ?

Nàng không quay lại, nhưng đáp tự nhiên :

— Chúng đã không truy kích, tội gì phải đi vội.

Nghe lời đáp dường như chứa đựng nhiều ý-nghĩa sâu-xa, Tra-Ngọc hồi nhớ lại : Trong cuộc đại hội Hoành-sơn hồi năm trước đây, lão Nam-Hải chỉ-trích nền võ học Trung-Nguyên trước mặt đông-đảo mọi người. Làm mích lòng những bực anh hùng cao thủ có mặt ngay lúc đó.

Nhưng ai ai cũng biết ông ta là người tuyệt võ-học nổi tiếng, nhờ bộ sách quý Nam-Hải kỳ-thơ.

Còn nàng áo đỏ là người trong cửa lão Nam-Hải, nhứt định phải lão-thông võ-học, phải đầy đủ diệu-thuật trong tay, tại sao mới đi mấy dặm đường lại tỏ vẻ mệt nhọc, phải chăng nàng có dụng ý nghi-trang gì đây ?

Nghĩ đến đây, chàng nhìn trên sắc diện nàng thì nàng vẫn bình tĩnh, thanh thoảng. Chàng xác nhận sự hoài nghi của chàng là đúng lắm.

Lúc đó, mấy kẻ địch đi theo sau — còn cách xa xa, nhưng ba người không hay.

Họ vẫn bước đi. Riêng Nguyên-Bình chưa hết thắc mắc. Nghĩ rằng, một lộ trình như vầy, phải chi chàng đi một mình thì đã tới tự hồi nào rồi

Ngửng đầu trông về phía chót núi, chàng thấy từ đỉnh nầy đến đỉnh kia, khoảng giữa có mõm đá hẩm sâu chừng bốn năm trượng, không giống sơn-động mà cũng không giống hang, ngoại trừ khe đá to đó, không thấy chỗ nào ẩn thân được.

Quan-sát tỉ-mỉ hơn, chàng nghĩ bụng : « Chỗ độ tuyệt địa, không thấy nẻo thông nào mà cũng không thấy cái gì để tỏ ra có người của Sơn-trang Bích-La mai-phục. Hay là nàng có dụng ý gì ?

Có lẽ đoán biết nỗi băn khoăn của Nguyên-Bình, nàng áo đỏ lườm chàng với đôi mắt như sao :

— Đây là đến nơi rồi ! Từ huynh bẻ giùm một mớ nhánh tre, nhanh lên đi !

Đã là con hưởng phụ ấm từ thuở bé đến giờ, Tra-Ngọc đối với người trong gia-trang nhứt hô bá ứng, chớ chưa hề vâng một mạng-lịnh của người tuổi trẻ hơn mình, nhưng không hiểu vì sao hôm nay chàng ngoan-ngoãn nghe lời một thiếu nữ chưa quen thân mà hăng hái đi tìm những tảng đá, để làm gì, cũng chưa kịp hỏi.

Trong phút chút, mấy người hùng đã đứng cách nàng áo đỏ chừng mươi trượng. Họ đến từ bao giờ, không một ai hay. Mà lạ thật nàng ta khoanh tay vẫn đứng điềm nhiên như kẻ bàn quan trong lúc đối phương chưa cử động gì, họ đang quan sát tình thế hiểm trở.

Một lát sau, Nguyên-Bình ôm nhánh tre trở lại, ném xuống đất khẽ bảo :

— Cô-nương coi đủ dùng chưa ?

— Được rồi !

Thoang-thoát gót sen, nàng lấy từng cặp nhánh tre, tùy tiện cắm trên mặt đất, mỗi ba thước một nhánh và thả nhánh ngang bên trên, buộc dính lại như hình một rào dạu. Nguyên-Bình đứng nhìn không hiểu nàng làm trò gì nhưng không hỏi.

Khi Tra-Ngọc bưng xong những tảng đá, nhìn thấy nàng đang bố trí đồ-trận, chàng kinh-ngạc, vì hình-thức không phải vị-trí bát-quái, cũng không phải cửu cung, hay là đồ trận kỳ môn gì gì đây ?...

Đề đó, nàng lại nhờ Tra-Ngọc ôm từng cục đá to sắp theo những khoảng giữa của mỗi trụ nhánh tre, rồi nàng cầm bốn nhánh còn dành riêng ra, gọi hai chàng lại hỏi to :

— Hai vị muốn dự trận nầy hay không ?

— Những cục đá và nhánh tre nầy làm sao cản trở được những đối thủ. Thật ra, chúng tôi đã bằng lòng ủng hộ cô nương thì trước sau như một, không thể đến nửa đường lại bỏ đi.

Nhưng, nơi nầy không có người của cô nương mai phục, tiếp viện gì hết và hơn nữa, trời hãy còn sớm, vậy chúng tôi đưa cô nương về tận sơn-trang Bích-la là hay hơn hết ? Bình nói thật tình.

Nàng áo đỏ lắc đầu :

— Đến thì dễ mà đi thì khó. Giờ đây chỉ cần tôi lìa nơi nầy một bước thôi, thì cuộc đấu ác liệt sẽ diễn ra ngay. Hai vị dù giỏi đến đâu cũng khó địch lại số đông người.

Tôi vẫn biết, hai vị không hề quen với tôi mà mạo hiểm cứu tôi, tôi cảm động lắm, còn việc muốn ở lại cùng tôi để tránh kẻ địch thì xin hãy bước vào trong đồ trận, bằng muốn đi thì đi, tôi không dám cầm ?

Nói xong, nàng lấy những nhánh tre còn lại cắm thêm một cách tự nhiên. Từ-Nguyên-Bình vẫn cương quyết :

— Cô nương đã tin vào đồ trận ấy thì kẻ dưới nầy xin cáo biệt !

Dứt lời, chàng quay lưng bước đi.

http://tieulun.hopto.org

Còn Tra-Ngọc, tuy muốn ở lại trận đồ với nàng, nhưng thấy mấy người hùng trố mắt nhìn chàng trong lúc Nguyên-Bình đã bước đi. Chàng nghĩ, nếu trận thế nầy không ngăn cản được mấy cao-thủ mà nhứt là Lãnh-công-Tiêu và Đinh-diệm-Sơn, làm sao chàng chống nổi, chẳng thà rời khỏi nơi nầy tốt hơn, không bị hiểm-nguy mà còn có thể giữ được thanh danh.

Thật ra, chàng muốn ở lại với nàng áo đỏ lắm, nhưng tự liệu sức không bảo đảm được nàng, nên chàng nói qua sự luyến tiếc :

— Như cô nương đã tin vào trận đồ thì chúng tôi ở lại hay không, đâu có quan-hệ gì...

Nói tới đây, chàng cất tiếng gọi to :

— Từ huynh ơi... Từ huynh ! Chờ tiểu-đệ đi với !

Đi đã hơn trượng rồi, nghe gọi, Nguyên-Bình ngừng chân ngảnh lại đáp.

— Nếu Tra-huynh đã muốn ở lại thì cứ ở cũng tốt, để tiểu đệ đi.

Nghe tiếng vạt áo bị gió phất phành-phạch bên tai, Tra-Ngọc nhảy theo sát Nguyên-Bình thì Bình lại dừng nhăn mày, bất động hình như đang suy nghĩ một việc gì khó xử.

Bình đang đắn đo một ý nghĩ đã qua. Chàng đã định đem chuyện bị thương của Đinh-Linh nói thật với sách-hồn võ-sĩ Đinh-diệm-Sơn, để nhờ ông nầy cùng đi tìm nàng áo xanh ?

Nhìn thấy người bạn đang lo buồn, không nói một lời, Tra-Ngọc hỏi :

— Từ huynh có tâm sự gì. Hay là muốn trở lại với nàng áo đỏ để ủng hộ nàng. Anh em chúng ta cũng có thể cùng ở lại !

Tra-Ngọc đã mơ tưởng đến người đẹp áo đỏ mà hiểu lầm Từ-nguyên-Bình cũng thế. Ngặt vì chàng đã nói lỡ lời là không ở lại được, giờ đây chàng hối tiếc lắm, nên sẵn dịp, kèm Từ-nguyên-Bình vô để may ra được trở lại với nàng ấy.

Nhưng Nguyên-Bình lắc đầu, chàng nhớ tới một chuyện đang lo :

— Theo ý tiểu-đệ, chúng ta không nên đem chuyện Đinh-Linh bị thương nói với ông chú của nàng.

Khi ấy hai người khẽ nói với nhau mà Đinh-diệm-Sơn thính tai đã lắng nghe câu chuyện. Hắn vội bước tới hỏi to :

— Các người đã nói đến ai ?

— Khi chúng tôi vừa trông thấy lão tiền bối, đã có ý muốn nói... rằng. Đinh-Linh đã bị trọng thương, đang hấp hối...

Tra-Ngọc cố ý ngừng lời để dò xét thái độ của Diệm-Sơn.

Nhưng lão ta đứng điềm nhiên giây lâu mới hỏi :

— Kẻ nào cả gan dám hại người của Quỉ-vương-Cốc chúng ta ?

— Lịnh điệt thương thế quá nặng, lão tiền bối muốn đi thăm hay không ? Nguyên-Bình hỏi như thúc giục.

Không trả lời, Diệm-Sơn đăm đăm nhìn về nàng áo đỏ, thấy nàng đang chạy vào trong vách đá thâm-u. Nhưng Tra-Ngọc lại đoán rằng, lão ta hãy còn lo nghĩ đến cơ-hội đoạt kỳ-thơ của Nam-Hải. Thế nên chàng đắn đo :

— « Cái lão nầy võ-công cao cường và lòng dạ hiểm độc, để lão ở đây có hại nhiều cho nàng áo đỏ, chi bằng đốc lão đi thăm Đinh-Linh để bớt được một mối lo cho ta ».

Tra-Ngọc đã thần vêu nàng áo đỏ, nên mưu tính vì nàng mà Từ-Nguyên-Bình nào hay.

Qua giây phút suy nghĩ đắc ý, Tra-Ngọc mỉm cười nhìn Đinh-diệm-Sơn :

— Thưa lão tiền bối, Đinh-Linh cô nương bị một cao-thủ gây vết thương độc, toàn thân như bị lửa đốt, đang hấp hối ! Kẻ hậu sinh nầy cùng Từ huynh đang đi tìm người đã hại Đinh-Linh, nào ngờ lại vô-ý đến đây...

Một lời nói như cấp báo, đã gợi lên lòng đau-xót và căm giận cho Đinh-diệm-Sơn. Lão ta là người sâu độc, lạnh lùng, từng giết người không gớm tay, nhưng đối với hai đứa cháu gái, mà nhứt là Đinh-Linh, lão ta yêu quí vô-cùng. Lòng yêu quí ấy không bao giờ lộ ra bề ngoài, nên Linh và Phượng đã mặc cảm, cho chú ruột mình xem mình như người dưng.

Nay nghe tin cháu Đinh-Linh đang hấp-hối vì trọng thương, lão trợn mắt hỏi Tra-Ngọc :

— Bây giờ nó ở đâu ?

— Dạ, cách đây không xa. Ở trong một sơn động.

Phầy phầy cái phất trần, lão yêu cầu :

— Dám làm phiền Thiếu-bảo-chủ, dắt dùm lão phu nầy đến đó !

— Dạ, kẻ hậu sinh nầy xin sẵn sàng. Vậy xin lão tiền-bối dời chân cho nhanh !

Tra-Ngọc vừa bước chân thì Từ-nguyên-Bình lặng lẽ bước theo, Đinh-diệm-Sơn vừa phầy phất trần, vừa nối gót sau lưng hai chàng trai anh-tuấn.

http://tieulun.hopto.org

Khi ấy, mấy người hùng đang đứng trước vòng đai đồ trận của nàng áo đỏ để quan sát, thì bỗng thấy Diệm-Sơn vụt ra đi theo hai gã thanh niên, mà hai gã ấy đã đến trong đại-sự của mình một cách đột-ngột, nên tất cả những người đó, mặt nhìn mặt ngẩn ngơ, không đoán biết gì cả.

Đi được một đoạn đường năm sáu trượng, Tra-Ngọc nhìn lại thấy Diệm-Sơn theo kịp, lòng cũng cảm động vô cùng. Một cuộc hành trình cấp tốc do chàng hướng dẫn là phải. Vì chàng là người am hiểu nhiều đường đi nẻo bước khắp dùng núi rừng trùng điệp mà chàng lại là người nhớ dai. Chính lão Diệm-Sơn cũng thầm khen điều đó.

Ba người gấp rút đi một mạch nữa, thì sơn động đã hiện trước mắt. Tra-Ngọc chạy thật nhanh tới trước cửa động, vẫn thấy Đinh-Phượng ôm Đinh-Linh và tựa lưng vào vách đá y như trước chàng vừa ngảnh mặt ra sau thì hai người cũng vừa tới nơi. Chỉ vào hang động, chàng nhìn Diệm-Sơn :

— Thưa lão tiền bối, Đinh cô nương nằm nghỉ trong nầy.

Nhìn theo hướng tay chỉ, lão ta bước đến cửa hang.

Lúc đó Đinh-Phượng ôm chị trong lòng mà theo dõi từng nhịp thở. Bỗng thấy bóng người bước vào, nàng kinh ngạc. Nhìn kỹ lại, nàng ứa nước mắt và đứng phắt dậy kêu to :

— Thúc phụ !

Đinh Diệm-Sơn vẫn im lặng, đưa tay sờ trán Đinh-Linh, nghe sức nóng phỏng tay và đường mạch đi trầm, đã đến tình trạng mê loạn tâm thần. Lão nhăn mày hỏi Đinh-Phượng :

— Chị cháu bị thương quá nặng mà đã bị ai làm hại ? Nói nhanh !

Đem những chuyện vừa qua, Đinh-Phượng kể hết cho ông chú rõ. Nghe đến đâu, Diệm-Sơn nhăn mặt tới đó. Đoạn, lửa giận bừng lên đôi mắt, lão bảo to :

— Bồng chị mầy lên theo tao !

Riu ríu nghe theo lời ông chú, Đinh-Phượng bước ra khỏi cửa động. Ngạc nhiên quá, Tra-Ngọc hỏi Diệm-Sơn :

— Đinh-cô-nương thương thế như vậy, lão tiền-bối không cách gì chữa trị sao đi đâu nữa ?

— Thiếu bảo chủ đã rành đường, vậy dám phiền một lần nữa nhé !

Vẫn chưa biết lão ta định đi đâu, nhưng vẫn bình tĩnh đáp :

— Kẻ hậu sinh nầy cũng mới đạp chân đến đây, nhưng vẫn sẵn sàng tuân lịnh lão tiền bối. Mà lão tiền bối định đi tới đâu ?

Khi ấy, Từ-Nguyên-Bình tỏ vẻ bất mãn nhìn Đinh-Diệm-Sơn nói như than :

— Giờ nầy không thể đi tìm được Tông-Đào đâu ! Theo ngu ý của kẻ dưới nầy, nếu lão tiền-bối không có phương thế gì chữa trị cho Linh cô-nương, thì nên nỗ lực đi tìm nàng áo xanh là thượng sách.

Thốt-lộ đôi mắt, Diệm-Sơn nói lạnh nhạt :

— Chuyện của lão phu, nhà ngươi can dự làm gì ? Xin đừng nói nhiều !

Vốn không chịu khuất phục ai, nên Nguyên-Bình tức giận nói như thét :

— Kẻ dưới nầy, từng bị Tông-Đào tiền-bối đả thương, có lần phải nằm tự điều trị trong một ngôi cổ-miếu và trong dịp đó, nhờ Đinh-Linh, Đinh-Phượng cô nương ở bên cạnh bảo vệ cho, nên ân-nghĩa vẫn còn mang nặng ở trong lòng nầy.

Nay Linh cô nương đã khổ sở vì trọng thương thì kẻ dưới nầy há nỡ làm ngơ cho được. Nhưng lão tiền-bối đã gặp được lịnh-diệt, kể là công việc của kẻ dưới nầy đã hết... Xin cáo từ !

Dứt lời, Nguyên-Bình bước đi không hề ngoảnh mặt lại...

Thấy thái-độ của Nguyên-Bình, Tra-Ngọc nghĩ thầm :

— « Tra-gia-bảo cùng Quỉ-vương-Cốc có tình-nghĩa gia-thế từ lâu, còn với Từ-nguyên-Bình chỉ là tình bèo nước gặp nhau trong tình cờ.

Trên lý-luận là bất đắc-dĩ mới rời đi chớ sự thực hắn nào bỏ mất được người ấy ? ».

Bỗng Diệm-Sơn gọi to :

— Gã kia hãy về nhà, lão phu sẽ nói nhiều chuyện !

Trong giờ phút nầy, lòng Nguyên-Bình đúng như sự nhận xét của Tra-Ngọc — là không muốn đi nhưng đã lỡ lời, nên phải đau lòng mà bước. Khi nghe Diệm-Sơn gọi, chàng quay lại đứng ngẩn ngơ trên một tảng đá ngập-ngừng hỏi Diệm-Sơn :

— Lão tiền-bối còn muốn nói gì ?

Cần rõ hơn « Sách-hồn võ-sĩ » Đinh-diệm-Sơn là người hiểm-độc, tinh lầm-lỳ, đối với người, không biểu lộ thái độ trên nét mặt, dù muốn giết người ấy cũng thế. Nhưng hôm nay lão ta đặc biệt đối với Nguyên-Bình, cảm mến và thương tiếc một chàng trai có rất nhiều

http://tieulun.hopto.org

tương lai nên lời lẽ ôn hòa, khác hẳn lúc bình thường. Phe phẩy phất trần, lão dịu giọng :

— Lão phu nầy là người đã từng lăn lóc giang-hồ, chắc Từ tiểu-sinh cũng biết. Hôm nay đây, nhìn thấy tiểu sinh là bực nhân tài, thông minh, chưa nhiễm thói xấu của kẻ giang-hồ phi-nghĩa, thì tương lai rực rỡ lắm.

Lão phu nầy cảm mến nên có vài lời khuyên-bảo thật tình nghe hay không là tùy ở tiểu-sinh.

Dưới mắt lão phu, lớp thanh thiếu niên lang bạt giang-hồ thiếu gì, nhưng bọn họ không có thực tài, không đạo đức mà luôn luôn khoe-khoang. Tự xưng là anh-hùng xuất chúng, nên họ chỉ giăng-thắc trong oán-thù, trong tội-lỗi, bỏ mạng trên bước giang-hồ, thật là nhục nhã mà lại gây họa đến kẻ khác.

Bọn họ không đủ sức giúp người mà lại thừa sức hiếp đáp người, kém tài tế-thế mà có mộng cao hơn đời, việc lớn không gây được hạnh phúc cho nhân-gian ; việc nhỏ thậm chí không có cách xử-thế để yên thân, vững mạng. Nếu cho họ làm việc to thì hại dân, gây họa cho đời ; làm việc nhỏ thì tự sát.

Những con người đó là thế ấy, nhưng tiểu-sinh có khác hơn. Một người hoạt động hướng về điều thiện, làm kim chỉ nam. Tục đời đã bảo rằng. « Họa, phúc không lường được, chỉ tại mình gây lấy ». Lời ấy rất đúng nghĩa là nhân và quả liên hệ nhau. Mong rằng tiểu sinh xét kỹ.

Lời nầy chưa dứt, ta sẽ còn gặp lại !

Dứt lời Diệm-Sơn hướng theo Đinh-Phượng mà đi.

Từ-Nguyên-Bình nói với theo :

— Lão tiền-bối đã cho kẻ dưới nầy những lời vàng ngọc quý vô giá, xin nguyện ghi lòng ! Thật là lão-tiền-bối đã nhìn rõ, đã cảm thương đến cuộc đời của kẻ dưới nầy.

Còn việc đi tìm Tông-Đào thì thật ra giờ nầy có lẽ ông ta còn lo trị vết thương cho một kẻ đệ-tử trong cồ-miếu. Nếu lão tiền-bối tìm kẻ thù trong lúc kẻ ấy đang nguy-khốn, e rằng lòng quang-minh cao cả của lão tiền-bối có bị tổn-thương chăng ?

— Lão phu chẳng đã bảo, việc nầy tiểu-sinh không nên can dự. Thế là chưa biết con người của lão-phu nầy à ?

– Dạ, lúc trước kia, nơi khách sạn « Vạn Thạnh » đã được lão tiền-bối dạy khôn một lần rồi !

Nghe nhắc đến mấy tiếng « Vạn Thạnh Khách-sạn », Diệm-Sơn nổi giận quát to :

— Nếu gã không mau rời khỏi nơi nầy thì đừng trách lão phu nầy trừng phạt quá ác.

— Dạ, trời cao đất rộng, đi tới hay không cũng tại người. Nếu lão tiền bối muốn vậy, kẻ dưới nầy xin vâng.

Khi diệm-Sơn nóng giận toan bước tới đánh Nguyên-Bình thì bỗng nhiên Đinh-Phượng khóc thét lên. Mọi người chạy ùa tới thì thấy Đinh-Linh đã ngất trên tay Đinh-Phượng : Toàn thân run-rẩy, mặt tái mét và miệng vọt máu ra linh láng.

Nàng đã bị mê man khi Đinh-Phượng bồng đi.

Trải qua gió mát, thần trí tỉnh lại thì nàng lắng nghe thúc phụ cùng Từ-nguyên-Bình xung đột nên tim nàng bị xúc động, phải trở chứng nguy kịch như thế.

HỒI THỨ BA MƯƠI LĂM

Bất ngờ lại được cứu nguy-nan

Đinh-diệm-Sơn đã lấy thế chưởng, nhưng bỗng nghe tiếng khóc thét lên, ông ta liền thâu chưởng lại, chạy tới bên cạnh Đinh-Phượng đưa tay điểm ngay hai yếu huyệt « Thiên đột » và « khuyết bồn » của Đinh-Linh, rồi quát :

— Chị mầy thương thế thật là trầm trọng mà không chịu đem về Qui-vương-Cốc, để bồng tới cõng lui để làm gì ?

Tính của lão nóng như lửa, khi nhìn thấy Đinh-Linh vọt máu họng thì bao nhiêu sức căm giận đều đổ lên đầu Đinh-Phượng. Sợ quá nàng lùi ra hai ba bước, khẽ thưa :

— Thương thế như vậy, e rằng về không tới Qui-vương-Cốc: Nhưng...

Liếc qua Tra-Ngọc và Từ-nguyên-Bình, Đinh-diệm-Sơn nói tiếp.

— Tại vì mầy nghe lời hai gã nầy, ở lại đây coi chừng chị mầy và chờ đợi...

Bỗng ngừng lại, lão trợn mắt thét to :

— Tính mạng của chị mầy không mất trong tay nàng áo xanh mà mất trong tay mầy...

http://tieulun.hopto.org

Nghe lời nói sâu hiểm của Diêm-Sơn, Từ-nguyên-Bình bước tới trước mặt Đinh-Phượng phân trần cùng Diệm-Sơn :

— Kẻ dưới nầy đối với việc đi tìm nàng áo xanh về chữa trị cho Linh-nương, dù nguy hiểm đến bực nào, cũng phải làm cho đến nơi đến chốn.

Xin cát hạ đừng vội nghi ngờ hay phiền giận bọn thấp hèn chúng tôi. Ví dầu tính mạng của Linh-nương phải mất như ý-kiến của cát hạ đã nói, thì kẻ dưới nầy dám xin lấy mạng mà đền !

Chàng là người hiên-ngang nhưng tình-cảm dồi-dào. Một khi thấy Đinh-Phượng bị Đinh-Diệm-Sơn đay-nghiến, chàng cũng tỏ vẻ đau buồn, dứng suy-nghĩ thầm lặng sau khi dứt lời. Nhưng, Diệm-Sơn vẫn ngờ vực thiện chí của chàng. Lão nhấn mạnh :

— Kẻ đại trượng phu nói ra nặng như núi. Khi tới chuyện thì đừng để gì đáng tiếc xảy ra và phải hối hận nhé !

— Xin cát-hạ cứ yên lòng. Một tiếng từ là nghìn vàng !

Nhận thấy Từ-Nguyên-Bình biện hộ mình qua lời nói sâu xa bởi tình cảm thấm thiết, Đinh-Phượng vừa mừng lại vừa lo. Nàng nghẹn ngào và chảy tuôn hai giòng lệ, rồi bỗng nhiên, nàng tỏ vẻ mạnh dạn lườm Đinh-Diệm-Sơn, nói quả quyết :

— Xin thúc thúc đừng gay gắt với Phượng nữa ! Nếu chị cháu mất, cháu xin tự-tử bên thi thể của chị cháu.

Qua cái giật mình, Diệm-Sơn nói gượng gạo :

— Thế là tốt lắm !

Dứt lời, lão bước nhanh ra phía trước và Đinh-Phượng, trong giờ phút nầy, lòng nàng như trống trải, tất cả việc đời đều không quan trọng. Nàng tha thiết nhìn Nguyên-Bình mỉm cười và gạt những giọt lệ nóng như nước ôn-tuyền, rồi nàng cõng Đinh-Linh chạy theo Đinh Diệm-Sơn.

Nãy giờ, Tra-Ngọc là kẻ bàn quan. Nhận thấy cả ba người như rối trí, chàng không tỏ thái độ gì rõ rệt, chỉ nhìn xa xôi mà cảm cảnh núi rừng tịch mịch qua tiếng thở dài. Bất giác chàng vụt chạy theo ba người đi trước.

Giờ đây, Đinh-Diệm-Sơn cứ thẳng bước, không lộ vẻ gì xúc-động, nhưng trong thâm tâm lão nào yên, trước mệnh hệ của Đinh-Linh... Định đi về phía cổ-miếu mà sao lại đến trước mặt trận « trước thạch » của nàng áo đỏ. Đột nhiên lão nhớ tới chuyện đoạt kỳ-thơ.

Ngừng bước, lão trông thấy, nàng áo đỏ đang ngồi bó gối trên tảng đá to bên cạnh vách đá mỉm cười nhìn Lãnh-công-Tiêu và Vu-

Thành đang nguy khốn trong đồ trận, trong khi Từ-Nguyên-Bình lấy làm lạ, không hiểu tại sao hai người hùng khét tiếng đó lại bị kẹt trong thế trận như trò đùa con trẻ.

Quan sát kỹ, Diệm-Sơn quay lại nói với Tra-Ngọc :

— Lịnh tôn là nhà lão thông dịch số, chắc Tra thơ-sinh cũng hiểu học thuật toán quẻ ấy chớ ?

— Dạ, kẻ hậu sanh nầy tài trí tầm thường, khó bì với gia-phụ trong muôn một. Nhưng cũng được nghe những lời chỉ dạy, một ít thôi.

— Hiện nay trong giới võ-lâm, ai lại không biết Tra-gia-bảo là nhà học kỳ môn dịch số.

Vậy Tra thơ-sinh hãy nghiên cứu tỉ mỉ để vạch một lối ra trong trận đồ, chúng ta xông vào phá trận, bắt nàng phải giao sách quý trong khi Công-Tiêu và Vu-Thành bị kẹt, còn Tần-an-Kỳ không chống nổi lão phu nầy đâu, còn số đông người hùng nữa nhưng toàn là bọn bất kham, không đáng ngại.

Cơ hội tốt đã đến, nếu bỏ qua, ắt hối hận về sau.

Y theo lời, Tra-Ngọc liền quan sát đồ trận. Chàng thấy những vị trí chấp nối bằng tre và đá giống hệ số ngũ hành mà sao khoảng giữa có thêm một động đá, không hiểu dụng ý gì ?

Khi ấy, Đinh-diệm-Sơn nhìn Tra-Ngọc nghĩ thầm :

— « Đã từng nghe danh gã ta tinh thông phép dịch số nếu không khen để động viên gã hăng hái, e rằng gã không làm tất tình ».

Nghĩ thế, lão ta cười bảo :

— Tra thơ-sinh đã khám phá những bí mật trong trận rồi ?

Tra-Ngọc lắc đầu :

— Chỉ khám phá được một yếu điểm vì nó không giống đồ trận ngũ hành, nên trong chốc lát cũng khó thấy cho hết...

— Nếu Tra thơ-sinh tìm được một lối nhập trận thì lão phu nầy hoan nghinh và sau khi tìm được kỳ-thơ, mỗi người chia phân nữa.

— Chẳng dám !

— Không, lão phu nầy nói thật mà !

— Quỉ-vương-Cốc cùng Tra gia-bảo tình nghĩa như răng và môi, kẻ hậu sinh nầy đâu dám ngờ lão tiền bối !

— Tuổi trẻ tài cao, không nên nói nhiều. Một tấc bóng mặt trời một tấc vàng, sao không chịu dắt ta vào trận ?

Nghe lời thúc giục, Tra-Ngọc càng băn-khoăn, vì chàng chưa tìm được những điểm mật-nhiệm mà cho mạo hiểm xông vào trận thì không tránh

http://tieulun.hopto.org

khỏi dấu bánh xe đã đổ của Công-Tiêu và Vu-Thành, còn nói thật lão Diệm-Sơn cũng không tin, giờ đây chàng không biết trả lời sao cho ổn.

Thì bất ngờ, Đinh-Diệm-Sơn phóng tới bên mình Tra-Ngọc nắm tay chàng lôi đi :

— Chúng ta cứ nắm tay xông vào, đừng chần chờ có hại !

Ý của Diệm-Sơn sợ Tra-Ngọc dắt lão vào trận rồi bỏ bơ vơ, nên phải nắm tay cho chắc. Nhưng Tra-Ngọc lên tiếng trước :

— Tại lão tiền-bối không tin lời kẻ hậu sinh nầy. Thôi thì chịu vậy. Nhưng gặp nguy-khốn trong trận, đừng trách kẻ hậu-sinh nầy nhé !

Phe phẩy cái phất trần, Đinh-Diệm-Sơn cười đắc ý :

— Cứ dắt lão phu vô, dù bị nguy khốn cũng nên !

Dứt lời, lão kéo lôi Tra-Ngọc mạnh bước vào trận trước thạch của nàng áo đỏ...

Gia-Trang họ Tra mà dân gian thuở ấy thường gọi là Tra-gia-bảo và người Tra-tư-Thanh là Tra bảo-chủ thân phụ Tra-Ngọc, rất giỏi về thuật hệ số quẻ dịch. Tra-Ngọc đã được sự truyền dạy nhưng không sánh bằng cha về sự thấu triệt căn bản của môn học nhiệm mầu.

Giờ đây, tuy chàng chưa nhìn ra hết yếu điểm then chốt của trận đồ, nhưng đã đoán ra vị-trí bố trận theo lý tương sinh, tương khắc của ngũ-hành, cho nên đã bị Diệm-Sơn đốc thúc xông vào, chàng vẫn bình tĩnh như thường. Thế nên Đinh-Diệm-Sơn nhìn chàng mà mạnh bước.

Trái lại, Từ-Nguyên-Bình ngỡ rằng Tra-Ngọc bị lão Diệm-Sơn làm hại, toan ra tay giải cứu, nhưng thấy Tra-Ngọc không có ý động thủ mà trầm-tĩnh cùng bước đi như đôi bạn, nên chàng ngừng tay.

Lúc đó, Đinh-phượng không quan tâm đến việc trước mắt, chỉ xích tới gần Nguyên-Bình bịu-bạu :

— Chị tôi... sợ không khỏi...

Quay lại nhìn vẻ mặt Đinh-Linh trong vòng tay Đinh-Phượng, trước kia như màu mây hồng buổi sáng, giờ đây xanh xao, khô héo và nhắm nghiền đôi mắt, chàng nhăn mặt thở dài. Đinh-Phượng tiếp :

— Chị tôi, nếu chết rồi thì... hai chúng ta cũng không sống làm gì !

— Thật vậy. Chính tôi đã hứa với thúc-phụ của cô nương rằng, Linh nương chết, tôi sẽ đền mạng.

— Tôi cũng đã nói y như thế.

Từ-nguyên-Bình định nói tiếp, nhưng thoạt nghe tiếng thét của Diệm-Sơn vang lên, đinh tai. Nhìn vào trận đồ, chàng thấy Tra-Ngọc

và lão ta đã nhảy tới giữa trận, đứng bất động và tay trái của lão nắm chặt tay mặt của Tra-Ngọc tỏ vẻ khiếp sợ, khác hơn lúc mới xông vào.

Tra-Ngọc vội nhảy qua phía mặt ba bước. Khi đó, Diệm-Sơn đã định thần sắc như để lắng nghe cử động của Tra-Ngọc, rồi quờ quạng bước theo giống người hoàn toàn hành động theo thính giác.

Ngạc nhiên, Từ-Nguyên-Bình suy nghĩ :

— « Mấy nhánh tre và mấy hòn đá đó sao lại có sức mạnh huyền diệu ? Ta xông vào thử xem ! »

Nghĩ xong, chàng vội rời Đinh-Phượng hướng vào trận nhảy thẳng một mạch.

Đinh-Phượng giựt mình, kêu với theo :

— Từ huynh, vô đó làm gì ?

— Cô-nương hãy ra xa xa chờ tôi, vào coi chút sẽ trở lại. Nguyên Bình dừng bước, trả lời.

Tra-huynh giỏi dịch số và có thúc thúc cùng lâm trận không hại gì, còn Từ-huynh chỉ một mình làm sao ?

— Bởi tôi không tin đồ trận sơ sài như thế mà gây nguy khốn cho người được, tôi không vào sâu đâu !

— Nhưng, rủi bị kẹt thì làm sao đây ?

— Đâu có gì phải lo. Người ta không sợ mà mình lại sợ hay sao ?

— Thế là lo đánh đập, không còn nghĩ đến chị em tôi à ?

Những lời tha thiết cảm tình, Nguyên Bình động lòng, ngoảnh nhìn nàng, nhưng ngay lúc ấy, chợt thấy Tổng-trại-chủ Động-đình-Hồ là Hồn thần Long Tần-an-Kỳ dắt những tay thuộc hạ đang hướng về mặt trận đi tới, chàng đắn-đo :

— « Nếu ta bị kẹt trong nầy thì nàng là thân yếu đuối lại phải bảo bọc một bịnh nhân thì làm sao chống nổi mấy tay cao thủ lục lâm ».

Qua giây phút nghĩ kỹ, chàng quay bước trở lại, mà chàng vẫn ngoảnh mặt nhìn Tra-Ngọc dìu Diệm-Sơn đi sâu vào thế trận.

Bấy giờ, nàng áo Đỏ trông thấy Tra-ngọc bước gần giữa trận đồ, nàng đoán chắc gã ta đã khám phá được mật nhiệm của nàng nên liền rời khỏi tảng đá, cầm một nhánh tre đưa lên chạy tới cửa trận.

Mà lạ thật, khi Tra-Ngọc mới bước vào trận thì tỉnh-táo đi đứng

http://tieulun.hopto.org

tự do, nhưng càng bước sâu vào thì như người hôn mê, đi vất vả, một khắc chỉ bước được vài thước.

Đứng bên ngoài mà lo sợ quá, Từ-nguyên-Bình cất tiếng gọi thật to :

— Tra huynh cứ chạy thẳng tới thì thoát khỏi trận.

Tiếng gọi vang vang như giọng chuông đồng, nhờ sức nội-công, núi rừng cũng tức khắc trả lời mà Tra-Ngọc không nghe, cứ mang Đinh-diệm-Sơn bước lần quần qua phía trái, rồi sang phía mặt.

Nàng áo đỏ liền bước tới, còn cách hai người vài thước, cầm nhánh tre, đứng lặng nhìn. Diệm-Sơn run lẩy bẩy, cứ nắm chặt tay Tra-Ngọc trong lúc chàng xuất hạn rồi đấp một tảng đá, ngã té trên mặt cỏ xanh, lão ta cũng quỵ theo.

Cúi đầu suy nghĩ giây lâu, nàng áo đỏ bước tới hai bước, đưa nhánh tre cho Tra-Ngọc, khẽ nói :

— Hãy rán sức vùng vẫy cho tên đạo-sĩ hèn ấy xứt ra, tôi sẽ cứu chàng ra khỏi trận !

Tra-Ngọc chỗi dậy, tay Diệm-Sơn vẫn còn dính trong tay chàng. Mà lạ quá, khi Từ-nguyên-Bình gọi chàng to như tiếng hồng chung mà không nghe, giờ đây lời nói khe khẽ của nàng áo đỏ, chàng rõ mồn một, nên liền đứng phắt dậy, vận công lực, tiếp nhận nhánh tre trong tay nàng, rồi dùng cánh tay mặt đẩy mạnh bàn tay Diệm-Sơn vuột ra. Vì bị té vừa chỗi dậy, tinh cờ lại bị gỡ tay, lão ta không kịp đề phòng.

Đoạn lão phản ứng ngay. Thét to lên và sè năm ngón tay bên trái bấu mạnh vào lưng Tra-Ngọc, nhưng chỉ làm rách cả mấy tấc vạt áo của chàng mà thôi.

Thoát được tay lão, Ngọc nhảy vội theo chân nàng áo đỏ. Dưới sự hướng dẫn của nàng, Ngọc vượt qua ba tảng đá và bốn trụ nhánh tre, nhưng đôi mắt chàng vẫn hôn mê như người đang đi trong ảo-mộng. Rồi tiếp tục bước gần một trượng, mắt chàng lại trong sáng như thường.

Bấy giờ quay lại nhìn lão Đinh-diệm-Sơn, chàng thấy lão đang ngồi xếp bằng trên bãi cỏ, nhắm mắt điều dưỡng chân-khí. Lão không vừa gì đâu. Cố ý dưỡng thần để tính kế thoát trận, trong khi đó Tra-Ngọc phe phẩy nhánh tre, bước ra khỏi cửa trận đồ với nàng áo đỏ, mà tay chàng chưa rời nhánh tre.

Đã ra khỏi trận, nàng áo đỏ lại ném nhánh tre trong tay của mình,

không nhìn tới Tra-Ngọc. Nàng từ từ bước tới ngồi trên tảng đá, tựa lưng vào vách, nhắm nghiền đôi mắt.

Lúc ấy Từ-Nguyên-Bình đứng đối diện trận đồ, cách Tra-Ngọc chừng 4 trượng, cất tiếng reo lên :

— Mừng Tra-huynh đã bình yên ra khỏi trận !

Giờ đây tiểu-đệ cùng Phượng cô nương đi tìm nàng áo xanh, để chữa trị cho Linh-nương, khi công việc xong xuôi rồi, tiểu đệ sẽ đến đây tìm Tra-huynh.

Bỗng nghe tiếng nói lớn, nàng áo đỏ liếc Tra-Ngọc :

— Nàng nào, mà bị thương gì ?

Giờ phút nầy, Tra-Ngọc vẫn còn ý-nghĩ buộc nàng áo đỏ giao kỳ-thơ, nhưng nhìn rõ dung nhan của nàng đẹp như tiên-nga và khi đôi mắt đụng nhau, ác-cảm đã tiêu-tan. Chàng trả tời trong bất-giác :

— Phải, nàng ấy bị người dùng nội-công gây vết thương độc.

Trước cử chỉ nho nhã và nói năn lễ-phép của Tra-Ngọc, nàng áo đỏ mỉm cười hỏi tiếp :

— Khi thơ-sinh cùng người đạo sĩ hèn kia vào trận, sát khí đằng đằng, sao bây giờ đối với tôi lại có một niềm hòa-khí, là bởi lý do gì ?

Nàng đã trực tiếp hỏi trúng tim đen của Tra-Ngọc như thầy bói, nhưng Ngọc vẫn là bậc tài-trí xuất chúng, nay không hiểu cớ gì đứng trước mặt thiếu nữ áo đỏ, chàng như ngơ-ngẩn mặt nóng bừng lên vì một câu hỏi khám-phá tâm-sự. Chàng ấp-úng :

— Bởi vì... ấy là...

Nàng áo đỏ cười ngất và nói tự-nhiên :

— Đừng lo ngại gì cho thêm mệt ! Thơ-sinh gọi ai đó đưa nàng bị thương vào trong trận cho tôi xem thử. Nếu còn hơi thở thì tôi có thể chữa trị được !

Hơi do dự một chút, Tra-Ngọc gọi to :

— Từ huynh dừng lại, tiểu-đệ nói một việc cần.

Đã dắt Đinh-Phượng đi được vài trượng, nghe tiếng gọi, Từ-Nguyên-Bình quay lại trả lời :

— Linh cô-nương đã hấp hối, việc gì cũng để sau nầy sẽ nói !

— Không, cô nương đã nói trị được vết thương cho Linh nương. Vậy Từ huynh hãy đưa gấp vào đây cho cô nương xem !

Từ-nguyên-Bình còn dụ dự trong ý nghĩ thầm :

— « Linh nương sắp tắt thở mà nàng áo xanh ta chưa tìm được, còn nàng áo đỏ nầy chừng như cũng đứng-đắn, chắc không lẽ khoe

http://tieulun.hopto.org

khoang xảo trá đâu. Thôi, để nàng xem thử, xong hay không sẽ tính sau ».

— Được, tôi mang vô đây !

Nói xong, chàng dắt Đinh-Phượng bước vào trận đồ ; khi ấy nàng áo đỏ cúi mình dưới những nhánh lá tre, chầm-chậm bước ra cửa trận đồ để đón khách.

Bước đi của Nguyên-Bình vẫn mạnh dạng như cố ý sẵn dịp thử coi đồ trận nầy linh-nghiệm thế nào, nên chàng không cho nàng áo đỏ hướng dẫn.

Đi được vài trượng, Đinh-Phượng bỗng kêu lên giựt ngược :

— Đừng đi vội. Hãy coi chừng... Từ huynh !

Vì tiếng nói đó, nàng áo đỏ thấy Từ-nguyên-Bình bước dè-dặt, nên ngừng chân đứng nhìn, không thèm đón tiếp.

Bình quay lại nhìn Đinh-Phượng thì thấy mặt nàng đánh quạu và đôi mắt như van lơn chàng, chàng động lòng :

— « Nếu ta xông vào trận chắc là nàng không yên tâm rồi đấy ! Nhưng ta là đường đường nam-tử, há gì một giây phút xúc động mà ngừng bước hay sao ? »

Đinh-Phượng thấy chàng đã chiều ý mình, lòng nàng vui lên, những nét ưu-phiền đã tan. Nàng liền nhảy theo sát bên lưng Từ-nguyên-Bình, cười tươi :

— Tôi nói vậy mà... Từ huynh có giận không ?

— Gì mà giận !...

Bỗng nhiên chàng nói thêm :

— ... Không giận đâu !

— Tử-tế lắm đấy !

Trong lúc Đinh-Phượng cùng Nguyên-Bình vừa bước vừa nói chuyện thì nàng áo đỏ đã đến gần hai người đưa cao nhánh tre lên, nói với Từ-nguyên-Bình :

— Người cầm nhánh tre nầy, bảo cô ấy níu áo người để đi tới !

Y theo lời nàng áo đỏ, Nguyên-Bình nhận lấy nhánh tre, Đinh-Phượng vừa cõng Đinh-Linh, vừa níu vạt áo chàng, bước sâu vào giữa trận đồ, dưới sự dẫn dắt của nàng áo đỏ, thật là bình yên vô sự.

Đến giữa vòng trận ngừng lại, bỏ nhánh tre, nàng áo đỏ nhìn Đinh-Linh trên tay Đinh-Phượng nói với mình :

— « Thương thế thật là quá trầm trọng ! »

Đang đứng bên nàng áo đỏ, Tra-Ngọc nghe nàng nói như than, liền lo ngại hỏi :

— Chắc khó cứu phải không cô nương ?

— Không. Tôi chẳng đã nói với thơ-sinh là còn hơi thở thì còn cứu được kia mà !

Lúc ấy nhìn Đinh-Linh, Nguyên-Bình nóng lòng quá, liền thúc giục nàng áo đỏ :

— Dám xin bận bàn tay ngọc, bắt đầu vào việc cứu giúp kẻ nguy nan !

Nàng áo đỏ gật đầu :

— Cứ đặt bịnh nhân trên mặt đất cho tôi xem mạch rồi sẽ cho biết ý kiến.

Liền đó, Đinh-Phượng se sẽ quì gối xuống và vẫn ôm chị trong lòng. Từ-Nguyên-Bình đứng sát bên cạnh, châm chú theo dõi thần sắc trong đôi mắc nàng áo đỏ.

★

HỒI THỨ BA MƯƠI SÁU

Đinh-Linh, Đinh-Phượng ngả vào lòng Từ-Nguyên-Bình

Nàng áo đỏ khẽ nghiêng mình, đưa bàn tay búp măng cầm lấy cánh tay nõn nà của Đinh-Linh rồi xoa trên huyệt Mạch-môn. Trong giây lát nàng buông tay Đinh-Linh, cười mà bảo :

— Chị ấy bị người dùng khoa nội-gia khí-công đánh thât độc...

Nghe nàng nói đúng Nguyên-Bình gật gật đầu :

— Phải rồi nàng bị người dùng Tam-dương khí-công đánh trúng.

Nàng áo đỏ mở đôi mắt tròn xoe :

— Á, Tam-dương khí công...

Suy nghĩ trong giây lát nàng lại nói tiếp :

— Phải rồi trong các ngành võ học có môn võ-công ấy, nhưng người nầy họ chưa đến mức cao siêu... Nếu như gặp phải tay có tài nghệ quán tuyệt, thì sau khi bị hại, dù có chạy chữa liệu trị giỏi cách nào, thì trong hai giờ đồng hồ sau, nhiệt độc của chưởng lực cũng ngấm nhập vào nội tạng, toàn thân phát nóng như lửa đốt, các mạch-máu vỡ ra, và như thế thì chỉ trong 12 tiếng đồng hồ đã ngã lăn ra chết, không phương cứu chữa...

Đinh-Phượng nghe nói hốt hoảng, lật đật hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Từ khi chị tôi bị thương cho tới bây giờ đã có bốn năm giờ đồng hồ, không biết còn có cứu được không ?

Nàng áo đỏ khẽ lắc đầu :

— Không sao, địch thủ là người tài nghệ còn tầm thường... nhưng nếu để lâu thêm vài giờ nữa cũng còn có thể cứu được... nhưng...

Nguyên-Bình lật đật hỏi :

— Nàng đã thấy điều gì khó khăn rồi chăng ?

Nàng áo đỏ lộ vẻ hơi lo lắng :

— Trong chốn hoang vu nầy, đâu có thể tìm ra được thuốc men gì, bây giờ chỉ có dùng thuật châm cứu, làm tan bớt nhiệt độc, rồi sau đó tôi sẽ kê cho một toa thuốc, đợi khi đem nàng ra khỏi chỗ này, gặp xóm đông người, sẽ hốt thuốc cho nàng uống, nghỉ ngơi điều dưỡng trong ba ngày, là có thể hoàn toàn bình phục được...

Nói xong, nàng liền thò tay vào bọc lấy ra một cây kim bạc rồi hỏi :

— Có ai rành các vị trí của huyệt đạo không ?

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Con nhỏ nầy đã tinh thông về y thuật, tại sao nó không tự mình hành nghề, mà lại còn đi hỏi lôi thôi như thế ?

Ta tuy đã được sư Tuệ-Không giảng giải cho biết những huyệt đạo trong con người, nhưng về khoa châm cứu này, nếu có sai trong đường tơ kẻ tóc thì rất có hại. Nếu giả sử như ghim kim sai, làm hại đến tánh mạng của Đinh-Linh, thì thiệt là một việc đáng ân hận suốt đời...

Vì nghĩ như thế cho nên Nguyên-Bình đứng sừng-sững chẳng nói được lấy một lời...

Mặc dù Nguyên-Bình có tài nghệ đến mức siêu phàm, nhưng chàng là người ít lịch duyệt, cho nên khi chưa biết rõ điều gì chàng không dám nói càng.

Tra-Ngọc nhìn thấy Nguyên-Bình cứ do dự không nói một lời nào, chàng ta mỉm cười :

— Tôi cũng hơi thông về kinh mạch và huyệt đạo trong cơ thể con người nhưng đối với thuật châm cứu, lại không biết một mảy may nào...

Nàng áo đỏ vén tay áo, cầm cây kim bạc giơ thẳng ra rồi bảo :

— Đừng lo gì cả, nếu biết rành huyệt đạo, chỉ rõ cho tôi là được rồi...

Tra-Ngọc tiếp lấy kim bạc, ngồi xuống, dò xem tỉ mỉ trên cơ thể của Đinh-Linh, định vị trí các huyệt đạo.

Nếu ghim kim sai lầm, có thể làm cho Đinh-Linh chết lập tức hay hoặc bịnh sẽ nặng thêm, thế nên mặc dù Tra-Ngọc rất rành về huyệt đạo, chàng cũng rất cẩn-thận từng li từng tí.

Bỗng nghe nàng áo đỏ dặn :

— Trước hết ghim vào huyệt Ngọc-Đường thuộc Nhâm-mạch...

Tra-Ngọc rà kỹ huyệt Ngọc-Đường của Đinh-Linh rồi hạ tay xuống ghim cây kim bạc dài ba tấc 6 phân vào huyệt Ngọc-Đường của Đinh-Linh.

Nhưng chàng chỉ ghim sâu phân nửa cây kim...

Nàng áo đỏ khẽ nhíu đôi mày :

— Nếu ghim không tới mức làm sao cho tan được nhiệt độc trong người ?

Tra-Ngọc nghe dặn, lật đật ấn thêm kim vô sâu cho tới mức.

Nàng áo đỏ cười ha hả :

— Hay lắm... Lần thứ hai, ghim vào huyệt Thương-Khúc ở Đốc-mạch...

Tra-Ngọc cũng lại rà huyệt rồi thi hành đúng theo lời dặn của nàng áo đỏ.

Nàng áo đỏ lại dặn thêm :

— Lần thứ ba là ghim vào huyệt Ngũ-xu của Thiếu-dương Đảm-kinh, lần thứ tư ghim vào huyệt Phúc-kết của Thái-dương Tỳ-kinh, lần thứ năm ghim vào huyệt Thiên-Đột của Thiếu-âm-Tâm-Kinh...

Nàng áo đỏ chỉ luôn một hơi ba kinh, ba huyệt, Tra-Ngọc cứ y theo mà ghim kim rất đúng, không sai chạy chút nào. Nàng áo đỏ liền cầm cây kim bạc rồi cười :

— Tốt lắm, bây giờ chúng ta nên dùng chân khí của nội-công, để làm cho kinh mạch nàng lưu thông, đẩy nhiệt độc ra ngoài thì nàng sẽ tỉnh lại được...

Nói xong, nàng liền chầm rãi bước đi, đến bên vách đá, nàng lên ngồi trên một khối nham-thạch...

Tra-Ngọc liếc mắt nhìn theo phía sau lưng nàng áo đỏ rồi quay lại bảo Đinh-Phượng :

— Cô nương hãy đỡ chị dậy, để tôi dùng cách vận-khí đẩy nhiệt độc ra ngoài...

Từ-nguyên-Bình bỗng bước tới ngăn Tra-Ngọc :

— Thôi chuyện nầy không dám làm phiền Tra-huynh nữa, xin để cho tôi làm thử...

Tra-Ngọc mỉm cười rồi thối lui ba bước, trong lúc đó chàng liếc

http://tieulun.hopto.org

mắt nhìn nàng áo đỏ, thấy nàng đang chăm chú nhìn ra phía ngoài trận, chàng cũng liếc mắt nhìn theo...

Nhìn xong, chàng bỗng nổi cơn giận dữ hừ lên một tiếng rồi mắng :

— Thật là quân tàn nhẫn...

Lúc ấy Nguyên-Bình đã ngồi thẳng lưng xếp bàn tròn, chàng đang vận khí bỗng nghe Tra-Ngọc hừ lên một tiếng, chàng cũng liếc mắt nhìn ra phía bên ngoài trận.

Chàng thấy rõ ràng Hỗn-hải-thần-long Tần-Long đang khoa chân múa tay cản bọn thủ hạ Thiết-phiến-ngân-kiếm Vu-Thành, và luôn miệng đốc suất bọn thuộc hạ mình đi bẻ nhánh cây lượm cỏ khô chất ngoài Trúc-Thạch trận.

Vì đang tập trung tinh thần vào việc cứu chữa thương tích cho Đinh-Linh, cho nên trước đó Nguyên-Bình không thấy được chuyện ấy, bây giờ nhìn ra, thì phía bên ngoài đã có nhiều đống cỏ khô và cành cây chất sẵn, và nhiều người khác còn đang lăng xăng chạy đi tìm thêm để chất cho thật nhiều.

Bỗng nhiên nàng áo đỏ vụt đứng dậy bảo :

— Trận trúc-thạch này tuy có thể ngăn chặn được đối phương, nhưng không thể nào ngăn chặn được cơn lửa đỏ, bây giờ thì không thể nào đối phó kịp nữa rồi, các huynh-đệ phải ra khỏi trận mà thôi...

Tra-Ngọc nghe nói hơi lo lắng, chàng ngẫm-nghĩ :

— Trận này biến hóa khó lường, khi đã lọt vào trận rồi thì như đã mắc trong thiên-la, địa võng, bây giờ chắc bị lửa thiêu cả đám...

Nàng áo đỏ liếc mắt nhìn Tra-Ngọc, dường như nàng biết chàng ta đang nghĩ gì, thế nên nàng mỉm cười bảo :

— Bây giờ hãy nghe lời chỉ dẫn của ta cho kỹ nhé ! Ta quyết không để cho các ngươi bị khốn trong trận này đâu... Nếu bây giờ không rút lui liền, thì sẽ không còn kịp nữa...

Trước tình hình nguy cấp ấy, Nguyên-Bình không thể nào vận khí cho kịp để cứu Đinh-Linh được nữa, chàng vụt đứng phắt dậy hỏi lớn :

— Cô ơi, trận Trúc-Thạch này không cự nổi với hỏa-công, tại sao cô-nương không cùng rút ra khỏi trận với chúng tôi...

Nàng áo đỏ khẽ mỉm cười :

— Tôi thì không cần gấp lắm, các ngươi phải chạy cho mau...

Nguyên-Bình muốn giục nàng thêm mấy lời, nhưng nàng đã chậm chạm bước tới bảo :

— Sau khi vào trận, trước hết phải bước về phía trái ba bước rồi bước thẳng tới trước hai bước, rồi sau đó nghe lời chỉ dẫn của tôi cho kỹ càng thì nhứt định là sẽ không bị khốn trong trận đâu.

Nghe giọng nàng nói hơi có tánh tự-cao, trong lòng Nguyên-Bình hơi giận, chàng liền quay qua Đinh-Phượng :

— Chúng ta rút đi thôi...

Nói xong, chàng liền bước thẳng vào trận thạch-trúc...

Đinh-Phượng khẽ nghiêng mình chào nàng áo đỏ :

— Đa tạ cô-nương đã cứu chị tôi...

Nói xong, nàng liền cúi xuống ôm Đinh-Linh đi theo phía sau Nguyên-Bình bước thẳng vào trận.

Tra-Ngọc ngẫm-nghĩ giây lát rồi vòng tay chào cô áo đỏ :

— Cô nương đã có thể phòng-ngự hỏa công cho mình, chúng tôi xin cáo biệt...

Từ thuở nhỏ, được nhờ cha dìu-dắt nâng-đỡ, đến năm hai mươi tuổi mà chàng đã nổi danh vùng giang bắc, chàng cũng tự hào là không bao giờ bị sắc đẹp lung lạc, nhưng giờ đây lòng chàng đã xiêu siêu trước sắc đẹp tuyệt thế của nàng áo đỏ, chàng cũng muốn nói vài câu tỏ cảm-tình, nhưng chàng tự-ái khó nói ra...

Giờ đây, bỗng nhiên phải từ biệt nhau một cách vội vàng, lòng chàng thấy như luyến tiếc... mặc dầu Tra-Ngọc là người thông minh, cơ trí nhưng chàng ta chỉ ngập ngừng được có vài lời từ biệt khô khan...

Chỉ nói có được bấy nhiêu lời, chàng khẽ liếc mắt nhìn nàng áo đỏ coi thái độ nàng ra sao rồi vụt lại bước theo phía sau Đinh-Phượng...

Nàng áo đỏ vụt mỉm cười rồi hét lớn :

— Bốn vị, hãy dừng chân...

Nàng áo đỏ vừa dứt lời, đá cát trong trận Trút-thạch đã bay ra ào ào...

Nguyên do Nguyên-Bình không bao giờ quên được chuyện khốn đốn trong trận trúc-thạch, nhưng chàng lại cũng không muốn tuân theo lời của nàng áo đỏ, nên chàng cứ bước thẳng tới trước vào trận...

Nào ngờ chàng mới vừa bước được hai bước, thì đôi mắt chàng bỗng hoa lên, cảnh vật trước mắt đều thay đổi một cách lạ lùng. Chàng nhìn kỹ thấy rừng trúc rậm rì dài liên miên bất tuyệt, từng tảng đá lớn chập chồng trên đường.

http://tieulun.hopto.org

Lòng bực tức, chàng ngẫm nghĩ :

— Rõ ràng là một thế trận dàn trong khu vườn trúc, chỉ rộng chừng vài trượng, nhưng cớ sao bây giờ đã biến thành một rừng trúc chạy dài liên miên bất tuyệt như thế này ? Hay là con nhỏ áo đỏ đã dùng tà thuật để che mắt ta ?

Chàng liền sấn tới đá mạnh vào một phiến đá trước mặt, vì chàng hiểu rằng những phiến đá này là mấu-chốt trong trận Trúc-thạch. Đây là những phiến đá rất tầm thường, dùng sức không bao nhiêu cũng có thể đá tấm đá văng đi một cách dễ dàng, vì chàng nghĩ rằng chắc có lẽ vì những phiến đá này mà mắt chàng bị lạc hướng khi bước vào trận.

Chàng phóng ra một cước, nhưng lạ thay phiến đá đã biến mất liền, chàng mất đà hơi nghiêng mình về phía trước.

Nguyên-Bình tức mình, định thần nhìn kỹ, thì vẫn thấy rừng trúc mênh mông, đá phiến chập chồng trên đường, chàng nổi nóng không hề suy nghĩ gì cả, vung tay phóng ra một ngọn đòn mãnh liệt đánh vào phiến đá.

Lúc bấy giờ, lực lượng của Nguyên-Bình đã rất thâm hậu, trong lúc phẫn nộ chàng lại dùng hết sức mình, một sức ép nặng nề đánh dồn trên phiến đá làm cho cát bụi tung mịt mù.

Khi cát bụi lặng yên, chàng nhìn kỹ thì thấy cảnh vật vẫn y như trước, rừng trúc vẫn chạy dài liên miên bất tuyệt với những phiến đá ngổn ngang...

Nguyên-Bình là người có tánh kiêu kỳ, ít chịu nghe lời người sai khiến, bây giờ thấy đấm đá gì cũng đều vô hiệu, lòng chàng vừa lo vừa tức, chàng vừa toan phóng mình tới trước, bỗng nhiên có người nắm lấy chéo áo chàng kéo lại, chàng sợ rách áo, nên phải lui lại và nương theo đà ấy, chàng bước về phía phải hai bước.

Trước mặt chàng, bỗng nhiên ánh sáng lòe lên chóa mắt, rừng trúc đá phiến đã biến mất tự hồi nào. Đinh-Phượng, một tay ôm choàng Đinh-Linh, một tay kéo lấy vạt áo chàng, hai người đứng kề sát bên nhau.

Tra-Ngọc đứng kề bên Đinh-Phượng bảo :

— Từ-huynh không nên nóng nảy, những môn thần toán Ngũ hành Bát-quái, Hà-lạc, đó là những môn thuật số rất huyền diệu, bất luận người thường thông minh như thế nào, nếu dốc hết tâm lực của cả một đời, cũng không thể nào nghiên cứu hiểu cho hết được.

Tuy chúng ta đã biết sơ qua việc Ngũ-Hành sanh khắc biến hóa,

nhưng bây giờ trong trận trúc-thạch này lại có thêm những hòn giả-sơn lạ lùng, thì chúng ta cũng đành bó tay mà chịu...

Bỗng nghe từ phía sau có tiếng người đàn bà nhắc :

— Bước tới năm bước, rồi bước sang bên trái ba bước...

Đinh-Phượng sợ Nguyên-Bình không chịu nghe lời, cho nên gắng sức nắm lấy vạt áo chàng, đẩy chàng đi theo hướng đã được chỉ dẫn...

Từ phía sau, tiếng vang vang trong trẻo của nàng áo đỏ vẫn tiếp tục :

— Bước sang bên phải hai bước, tới bốn bước, sang bên trái một bước rồi đi thẳng tới...

Theo đúng lời chỉ dẫn của nàng áo đỏ, chỉ trong giây lát, bọn bốn người đã ra khỏi trận trúc-thạch...

Lúc ấy Tần-an-Kỳ đã đem các tay cao thủ trong nhóm thuộc-hạ của mình, hạ được hai tay của phe thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành, những người còn lại không dám kéo dài cuộc chiến đấu cho nên tự rút lui, nhưng vì lúc đó Vu-Thành đang bị khốn trong trận trúc-thạch cho nên mấy người còn lại không dám bỏ chạy xa, mà chỉ đứng bên ngoài chừng vài trượng, nhìn xem tình hình thay đổi.

Có mấy người vì sợ võ công của bọn Tần-an-Kỳ cao cường cho nên chẳng dám xáp lại gần, đành phải đứng từ phía ngoài xa, nhìn bọn thuộc hạ của Tần-an-Kỳ vác củi, cỏ khô đem chất thành đống phía ngoài trận Trúc-Thạch. Thấy tình hình nguy ngập đến nơi họ rất lo lắng nhưng không biết phải làm thế nào.

Trong lúc bọn Nguyên-Bình đã ra khỏi trận, Tần-an-Kỳ cũng vừa ra lịnh cho thuộc hạ chuẩn bị phóng hỏa.

Vừa ra khỏi trận, Nguyên-Bình đã vọt mình tới lẹ làng phóng ra một chưởng đánh ngay vào tên đang nhen mồi lửa.

Ngọn chưởng phong dồn tới mãnh liệt, tên nọ la lên một tiếng lớn rồi cả và người cỏ khô văng ra xa đến hơn cả trượng, làn gió quét quá mạnh, một số cỏ khô bay tán loạn ra cả một vùng rộng hơn mấy trượng.

Ngọn chưởng của Nguyên-Bình đã quá mãnh-liệt, làm cho tất cả những người có mặt ai ai cũng phải giựt mình kinh ngạc, cho đến cả Côn-hải thần-long Tần-an-Kỳ, viên trại chủ của ba mươi sáu trại ở Động-đình-Hồ, khi nhìn thấy cũng phải sợ sệt.

Đánh xong tên nhóm lửa, đôi chân Nguyên-Bình cũng vừa chấm đất, chàng liền bước thẳng về phía Tần-an-Kỳ.

Tần-an-Kỳ nghĩ rằng thế nào Nguyên-Bình cũng hạ thủ, nên lão

http://tieulun.hopto.org

ta vận dụng sẵn nội công để đối phó nào ngờ khi Nguyên-Bình còn cách lão ta chừng bốn, năm thước, thì chàng vụt đứng khựng lại bảo :

— Ngài là người làm bá chủ một phương, trong vị trí ấy sao thừa lúc người đang bị nguy nan lại đi hại thêm kẻ cô thế, nếu chuyện nầy truyền ra trong giới võ lâm, thì ngài còn mặt mũi nào mà nhìn các bậc anh hùng trong thiện hạ nữa...

Mấy câu nói ngay thẳng và đúng lý ấy làm cho Tần-an-Kỳ thấy hơi sượng sùng, lão ta ngẫm nghĩ trong giây lát rồi bảo :

— Các hạ nói rất đúng, nhưng trong giới giang hồ, những người ấy đều nổi tiếng là hung ác, ai ai cũng biết, họ không có một chút lòng trung hậu gì cả thế nên...

Nguyên-Bình vụt mỉm cười :

— Trong đời, tôi rất ghét những người bên ngoài giả mặt đạo đức mà lòng chứa gươm đao...

Tra-Ngọc bỗng xen vào :

— Trong giới giang hồ, tuy có phân ra phái hắc, bạch nhưng thừa cơ người đang gặp hoạn nạn để tìm kế hại thêm, đó chẳng phải là hành động đường đường chính chính của trang nam tử.

Hà huống chi trận trúc-thạch nầy, chẳng phải do Trần trại-chủ thiết lập ra, nếu mượn sức người để hại kẻ không cùng phe với mình thì e rằng sẽ gây ra tiếng vang không tốt trong giới giang hồ.

Tần-an-Kỳ hừ một tiếng khô khan :

— Phong-vĩ-châm của Tra gia-bảo đã khét tiếng trong giang hồ đó là loại ám khí độc hại, ai ai cũng oán ghét, như thế thì sao ?

Tra-Ngọc mỉm cười :

— « Phong-vĩ-châm » tuy rất độc thiệt, nhưng cũng là người có bản lãnh mới dùng được, và nếu như người có bản lãnh cao cường thì có mấy ai sợ ám khí bao giờ.

Tần-an-Kỳ lại nói tiếp :

— Như thế thì Phong-vĩ-châm của Tra-gia-Bảo là loại ám khí chính đại quang minh à ?

Nguyên-Bình bỗng nổi giận :

— Thôi chớ có nhiều lời vô ích, hãy bảo thuộc hạ dẹp ngay mấy dẫn hỏa ấy lập tức đi...

Tần-an-Kỳ cười lạt :

— Ta không dẹp thì sao ?

Nguyên-Bình cũng cười :

— Thì để ngài vào trận Trúc-thạch thử một lần cho biết.

Nói vừa dứt lời, Nguyên-Bình đã lòn ra phía sau lưng Tần-an-Kỳ phóng ra một ngọn chưởng mạnh như vũ bão.

Tần-an-Kỳ lật đật tiếp đón ngọn chưởng của Nguyên-Bình.

Hai ngọn chưởng va chạm nhau, Tần-an-Kỳ thấy toàn thân nóng rực lên, không chịu nổi, lão ta phải thối lui ba bước.

Nguyên-Bình hét lớn :

— Hãy chịu thêm đòn nữa coi thử xem sao ?

Nói vừa dứt lời chàng đã vụt thêm ra một ngọn chưởng thứ hai !

Tần-an-Kỳ không ngờ được rằng một chàng thiếu niên, tuổi chưa quá hai mươi như thế mà đã có trình độ nội công thâm hậu đáng kinh như thế, chịu ngọn đòn thứ nhứt, trong lòng lão ta đã kinh hải rồi, bây giờ lại thấy ngọn chưởng thứ hai ào tới, so với đòn thứ nhứt còn mãnh liệt hơn, thế nên lão ta không dám đón tiếp, mà chỉ lách mình ra để tránh.

Lúc bấy giờ trong lòng Nguyên-Bình chỉ đang lo nghĩ về thương thế của Đinh - Linh, thế nên chàng ta muốn hạ đối cho mau, nên khi thấy Tần-an-Kỳ né ngọn đòn thứ hai, chàng liền tấn tới đánh thêm một chưởng . . .

Côn-hải thần-long Tần-an-kỳ lẹ làng lách mình tránh sang một bên rồi dùng thế « Trực miết hoàng long » đánh thẳng vào ngực Nguyên Bình.

Từ sau khi trải qua một cuộc giao tranh kinh hồn với Thần-Cái Tông-Đào tại tòa cổ miếu, chàng đã có rất nhiều kinh nghiệm giao tranh, thế nên khi thấy Tần-an-Kỳ phản công, chàng giả vờ lách mình tránh nhưng không kịp, chàng chỉ ngửa mặt ra phía sau, để bộc-lộ cả phần hạ bộ trước tầm tay của đối phương.

Tần-an-Kỳ không khi nào bỏ lỡ dịp may mắn ấy, thế nên lão lẹ làng hạ cánh tay đánh mạnh xuống phía bụng dưới của Nguyên-Bình.

Bỗng nhiên Nguyên-Bình lẹ làng xây mình rồi dùng tay mặt đánh thẳng vào tay Tần-an-Kỳ . . .

Đó là thế « Kim-sách phược-long » trong bài thập-nhị cầm-long chưởng, chẳng những đã lẹ làng như chớp, đối phương không ngờ đến, mà thế ấy cũng biến ảo, kỳ-diệu làm cho họ Tần không sao tránh kịp, lão ta bỗng thấy cánh tay mặt tê rần, huyệt mạch-môn đã bị Nguyên-Bình nắm chặt.

Chàng lại vận dụng nội công siết chặt thêm mấy ngón tay, Tần-

http://tieulun.hopto.org

an-Kỳ thấy máu huyết bị nghẽn rồi chạy dồn ngược vào tạng phủ, làm cho nửa thân mình lão bị tê-liệt hẳn, và sức chiến đấu bị tiêu luôn...

Các tay cao thủ của Động-đình-Hồ đang có mặt, khi thấy trại chủ mình cự với đối phương không quá ba hiệp đã bị điểm vào huyệt Mạch-môn, ai nấy cũng đều sợ hãi, mặt mày biến sắc.

Côn-hải Thần-Long Tần-an-Kỳ là tay nổi tiếng trong giới Hắc giang-hồ miền Trung-nguyên, cùng với thiết-phiến ngân-kiếm Vu-thành là hai tay trùm trên mặt nước và đường bộ trong giới lục-lâm.

Dưới tay Tần-an-Kỳ có tất cả 36 trại chủ khác, người nào tài-nghệ cũng cao cường, giới võ lâm vùng Trung-nguyên ai ai cũng kiêng nể, nhưng bây giờ, chỉ trong vòng ba hiệp mà Tổng trại-chủ đã bị thua, làm cho bọn thuộc hạ, ai ai cũng kinh-hoàng là phải...

Bỗng Nguyên-Bình cầm chặt cánh tay Tần-an-Kỳ kéo thẳng đến gần bên Trúc-thạch trận, tay phải nắm chặt huyệt Mạch-môn của lão rồi dùng tay trái đẩm phía sau lưng họ Tần một đẩm làm cho lão Côn-hải thần-long té nhào vào Trúc-thạch trận.

Vì huyệt mạch môn bị bóp chặt, Tần-an-Kỳ không thể nào vùng vẫy được, nhưng khi Nguyên-Bình vừa lơi tay thì lão cũng đã bị đánh nhào vào trong trận.

Vụ Từ-nguyên-Bình bắt Tần-an-Kỳ bỏ vào trong trận một cách dễ-dàng như lấy đồ trong túi làm cho mọi người có mặt lúc ấy, ai ai cũng khiếp sợ. Mặc dầu họ Tần có mang theo tám tên tùy hành, tên nào tài nghệ cũng siêu quần, nhưng trước tình hình ấy không một ai dám hó hé.

Đến lúc xô Tần-an-Kỳ vào trận rồi, Nguyên-Bình vừa quay mình trở lại thì tám tên ấy đồ xô vào tấn công một lượt.

Tra-Ngọc bỗng hét lớn :

— Hãy dừng tay !

Nói xong, chàng liền bước ngang ba bước chặn đường tám người rồi lạnh-lùng bảo :

— Ai muốn thử độc của Phong-vĩ-châm Tra-gia-bảo thì cứ bước tới.

Tám người ấy đều là những tay lão luyện trong giới giang hồ, ai ai cũng nghe danh Phong-vĩ-châm của Tra-gia-bảo, cho nên khi nghe Tra-Ngọc dọa, họ đều đứng khựng lại tất cả, không dám tiến thêm một bước mà chỉ đứng sừng sững như những pho tượng đá...

Tra-Ngọc mỉm cười phất tay áo, phóng ra mấy ngọn phong vĩ châm rồi ra lịnh :

— Dang ra mau !

Quả nhiên tất cả tám người đều lật đật dang ra chừa một con đường rộng.

Tra-Ngọc day lại nhìn Nguyên-Bình :

— Xin Từ huynh đi trước, để nhường cho tôi phần ứng phó với bọn này đi.

Nguyên-Bình gật gù tán dương :

— Tiếng tăm của Tra-huynh quả thật bất hư truyền, tôi rất lấy làm khâm phục.

Nói xong, họ Từ liền bước ngang mặt tám người đi luôn ra ngoài.

Đinh-Phượng bồng chị đi theo phía sau Nguyên-Bình rồi sau hết Tra-Ngọc tay thủ sẵn phong-vĩ-châm, vì tám người nọ ngán sợ loại ám khí rất độc của Tra-gia-bảo, cho nên họ chỉ đứng sừng nhìn ba người thong thả ra đi mà không một ai dám ngăn cản chi cả...

Lúc ba người bước vào khu rừng rậm, bỗng nhiên Nguyên-Bình đứng lại bảo :

— Thương thế của cô Đinh-Linh không nên để lâu, bây giờ hãy tạm dừng chân tại đây để điều trị cho cô lành rồi sẽ đi...

Đinh-Phượng khẻ liếc mắt nhìn Nguyên-Bình rồi nhẹ nhàng để Đinh-Linh ngồi xuống đất.

Nguyên-Bình nhìn Tra-Ngọc :

— Bây giờ xin Tra-Huynh hãy canh chừng giùm, tôi điều trị cho cô Đinh-Linh...

Tra-Ngọc gật đầu mỉm cười :

— Từ huynh hãy yên tâm...

Nguyên-Bình mỉm cười, từ từ ngồi xếp bàn tròn trên mặt đất, vận dụng chân khí, khi thấy hơi ấm ở đơn-điền vừa xông lên là chàng thò tay phải áp vào sau xương sống của Đinh-Linh, ngay chỗ huyệt Mạch-môn.

Đến lúc nầy, trình độ nội công của Nguyên-Bình rất thâm hậu thế nên khi tay chàng vừa mới áp vào xương sống của Đinh-Linh, một luồn hơi nóng đã từ tay của chàng cuồn cuộn truyền sang cho Đinh-Linh.

Chỉ trong giây lát bỗng nghe Đinh-Linh thân rất yếu ớt :

http://tieulun.hopto.org

— Nóng chết đi mà thôi !

Rồi sau đó nàng từ từ mở đôi mắt đen lay láy...

Một cơn gió rừng rì rào trên cành lá, mớ tóc lòa xòa trên trán Đinh-Linh bay phất-phơ, Đinh-Phượng vừa mừng vừa thương lật đật kêu :

— Chị ơi !

Rồi nàng vụt ngả người vào lòng chị...

Sau khi bị trọng thương, mới vừa tỉnh lại được, cơ thể nàng còn yếu ớt, thế nên khi Đinh-Phượng ngả vào lòng nàng, nàng không chịu đựng nổi, phải ngã lăn ra phía sau.

Lúc ấy Nguyên-Bình vừa rút tay khỏi lưng Đinh-Linh, chàng toan đứng dậy, khi thấy Đinh-Linh ngã người ra phía sau, chàng lật đật giơ tay ra đỡ, vì thế mà hai chị em họ Đinh đều ngả mình vào lòng chàng một lượt.

Đinh-Linh giựt mình khẽ kêu lên một tiếng rồi vụt đứng phắt dậy giơ tay níu Đinh-Phượng. Lúc ấy chị nàng đang nhắm nghiền đôi mắt nằm gọn lõn trong lòng Nguyên-Bình.

Thấy chị thở dồn dập một cách nhọc mệt, nàng sững sờ vội vàng cúi xuống nắm lấy tay chị :

— Chị ơi ! Chị có bị kinh động không ? Thấy chị vừa tỉnh lại, em quá mừng quên chị sức còn yếu, nên mới làm cho chị đến thế nầy...

Nói xong nàng khóc rưng rức...

Đinh-Linh từ từ mở mắt cố gượng cười :

— Không sao, em đừng lo ngại chi cả...

Nàng quay lại nhìn Nguyên-Bình, rồi lại bảo Đinh-Phượng :

— Em đỡ dùm chị đứng dậy đi.

Đinh-Phượng lật đật giơ tay đỡ chị, để cho nàng gượng đứng vững vàng rồi bảo :

— Chị ơi ! Tam thúc thúc đến rồi ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Ông đến rồi hiện nay ở đâu ?

Từ khi tỉnh lại, nguyên khí nàng chưa hồi phục hẳn, tinh thần còn đang mỏi mệt như vừa tỉnh giấc mộng xuân, cơ thể nàng rã rời, tuy cười nhưng chỉ thều thào nho nhỏ... dáng trông thật đáng thương hại.

Đinh-Phượng buồn rầu đáp :

— Tam thúc phụ đang bị khốn trong trận Trúc-Thạch...

Đinh-Linh giựt mình :

— Em bảo sao ? Trúc-Thạch trận mà cũng vây khốn được Tam-thúc-phụ à ?

Nàng là người rất lanh lợi, tính toán như thần, nhưng vì mới hồi tỉnh, cho nên tinh thần chưa được sáng suốt... nên khi vừa nói ra nàng biết mình đã lỡ lời, cho nên nàng tỏ vẻ ngập ngừng :

— Phải rồi, người ta đã dùng trúc-thạch để bố thành trận Kỳ-môn...

Đinh-Phượng gật đầu :

— Chị nói phải, chính nàng áo đỏ đã ngồi trên vách đá bố trí trận trúc-thạch.

Đinh-Linh lại hỏi :

— Hiện nay trong giới võ-lâm ai mà không biết Tra-gia-bảo rất giỏi môn Thần-toán Ngũ-hành, như thế thì phải nhờ thiếu bảo chủ ra tay cứu Tam thúc phụ mới được !

Tra-Ngọc lắc đầu :

— Tôi chỉ biết phớt qua, vừa rồi cũng bị khốn trong trận, còn chút nữa là không ra được !

Bỗng thấy Nguyên-Bình co duỗi đôi tay :

— À ! Như thế thì bây giờ chúng ta phải tìm nàng mới được...

Đinh-Linh ngạc nhiên :

— Tìm nàng nào ?

Nguyên-Bình đáp :

— Tìm nàng áo đỏ đã bố trí trận Trúc-thạch chớ tìm ai ?

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ BA MƯƠI BẢY

Nguyên-Bình rời Đinh-Linh Đinh-Phượng

Đinh-Phượng thấy Nguyên-Bình lộ vẻ lo-lắng, nàng chưa biết phải làm thế nào nên lật đật hỏi

— Nàng ấy đã cho ta ra khỏi trận, rồi bây giờ còn trở lại tìm để làm gì ?

Nguyên-Bình chắc lưỡi :

— Nàng đã bảo là cho ta cái toa thuốc để điều trị tiểu-thơ, nhưng ta đã quên hỏi rồi . . .

Đinh-Phượng ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu :

— Phải rồi, chuyện này rất cần thiết phải đi gấp, luôn dịp chàng cũng đắc luôn dùm Tam thúc phụ ra . . .

Nguyên-Bình lộ vẻ lo lắng nhưng không nói lấy một lời nào.

Tuy Đinh-Linh là người cơ trí trác tuyệt, nhưng nghe câu chuyện giữa hai người, nàng cũng vẫn chưa hiểu được những chuyện gì đã xảy ra, thế nên nàng lật dật hỏi :

— Có chuyện gì thế em ? Nói cho chị nghe đi . . .

Đinh-Phượng liền thuật lại tất cả chuyện từ khi chị bị thương, được nàng áo đỏ cấp cứu cho đến khi ra khỏi trận cho Đinh-Linh nghe.

Đinh-Linh ngẫm nghĩ giây lát rồi bảo :

— Em hãy suy nghĩ cho kỹ, coi chừng bị sơ thất . . .!

Đinh-Phượng bảo :

— Chắc không xảy ra chuyện gì bất trắc đâu . . .!

Đinh-Linh mỉm cười :

— Không biết có nên trở lại hay không, vì nàng đưa chúng ta ra khỏi

http://tieulun.hopto.org

trận, biết đâu với thâm ý mượn tay ta chận bọn toan phóng hỏa trận Trúc-Thạch, và Từ công-tử xô Tần-an-Kỳ vào trận, có lẽ đã làm trúng ý muốn của nàng ấy rồi !

Tra-Ngọc hơi giựt mình, chàng ngẫm nghĩ :

— Tiếng đồn quả thật không sai, trong giới giang hồ, ai cũng đồn hai chị em họ Đinh tài-trí hơn người, bây giờ mới thấy rõ.

Nguyên-Bình dặn dò :

— Hai cô-nương hãy ở lại đây tịnh dưỡng để tôi đi tìm toa thuốc . . .

Nói xong chàng liền quay mình đi trở về phía trận Trúc-Thạch.

Ý Đinh-Linh muốn biết mặt nàng áo đỏ nên nàng lật đật vịn vai em rồi cố gắng bước theo sau Nguyên-Bình . . .

Bỗng nhiên họ Từ quay lại nhìn chị em họ Đinh rồi khẽ nhíu mày. Chàng muốn can ngăn, nhưng thấy bất tiện nên dành im. Chàng bước thư thả như cố ý chờ đợi hai nàng.

Lúc mấy người đến gần phía bên ngoài trận Trúc-Thạch thì đã thấy nàng áo đỏ đứng gần bên ngoài trận chờ đợi.

Đinh-Linh vịn vai Đinh-Phượng khẽ nghiêng mình thi-lễ rồi mỉm cười :

— Đa tạ cô-nương đã ra ơn cứu tôi, ơn ấy biết bao giờ mới đáp được . . .

Nàng áo đỏ vội vàng đáp :

— Tiểu thơ chớ quan tâm đến chuyện ấy làm gì, tôi đã được người bạn của tiểu-thơ trả ơn giúp cho tiểu thơ rồi...

Nói xong nàng liền móc ra một tờ giấy nhỏ quăng ra ngoài rồi bảo :

— Đây là đơn thuốc cho tiểu thơ...

Trao xong toa thuốc, nàng liền quày quả trở vào trong trận.

Nhìn thấy thái độ của nàng áo đỏ vừa lãnh-đạm vừa kiêu-kỳ, Nguyên-Bình hơi tức giận, chàng không thèm cúi xuống lượm đơn thuốc lên...

Tra-Ngọc bước tới hai bước, cúi xuống lượm tờ giấy lên mở ra xong trong lúc đó nàng áo đỏ cũng vừa quay đầu lại nhìn, bốn mắt gặp nhau, bất giác nàng mỉm cười...

Nụ cười tươi như hoa, chan chứa cảm-tình ấy làm cho Tra-Ngọc hồn xiêu phách lạc, chàng thấy tim đập rộn rã, lòng có một cảm giác nhẹ nhẹ, lâng lâng khó tả... Trong lúc ấy Nguyên-Bình ngửng mặt nhìn trời cho nên không hề thấy nụ cười tươi của nàng áo đỏ...

Nàng áo đỏ vụt quay lại bước tới mấy bước đi sâu vào trong trận, lúc đó Tra-Ngọc vẫn còn đứng sững nhìn theo phía sau lưng nàng.

Đinh-Linh liếc mắt nhìn xung quanh một lượt, nàng thấy 7, 8 tên Đại-hán cũng đang đứng sững như Tra-Ngọc nhìn theo phía sau lưng nàng áo đỏ

Nàng quay lại bảo nhỏ Đinh-Phượng :

— Nụ cười của nàng ấy rất quyến rũ, có rất nhiều ma lực hấp-dẫn người, biết đâu đó cũng là một kỹ thuật đặc-biệt của nàng.

Đinh-Phượng nói tiếp :

— Thật là kỳ quái, tại sao các lão ấy lại không biết sợ gì cả, người nào cũng đứng chết trân mà nhìn, chỉ có mình họ Từ, dường như chàng ấy chẳng bị lung lạc gì cả...

Đinh-Linh cười :

— Bị chàng ta không nhìn, chớ nếu nhìn thấy rồi thì chắc cũng...

Bỗng nghe Nguyên-Bình hỏi lớn :

— Tra-huynh ơi ! Tờ giấy ấy có phải là cái toa thuốc cho Đinh tiểu thơ không ?

Sở dĩ Nguyên-Bình nói lớn lên như thế, là vì chàng kêu Tra-Ngọc đã hai lần mà họ Tra đang mê-mẩn tâm thần không nghe gì cả, cho nên lần này Nguyên-Bình mới kêu to như thế . . .

Tra - Ngọc nghe kêu giựt mình, như vừa tỉnh mộng, chàng quay lại, vẻ mặt hơi bối rối :

— Phải, phải, đây là cái toa thuốc cho Đinh-cô-nương . . .

Nghe tiếng gọi lớn của Nguyên - Bình, nàng áo đỏ vụt đứng lại rồi quay lại nhìn.

Lần này nàng không cười, dáng điệu nàng lúc ấy rất nghiêm chỉnh nhưng đẹp vô cùng, đẹp như một đóa hoa hồng mai nở trên tuyết trắng, lúc bấy giờ, các tên đại-hán đang đứng phía ngoài, ai ai cũng cúi mặt xuống

http://tieulun.hopto.org

đất, có lẽ tất cả đều biết rằng : nàng đẹp quá, một vẻ đẹp quí phái, cao sang, người như mình cũng khó mà hy vọng . . .

Có lẽ vì nghĩ như thế cho nên không một ai ngừng mặt lên để nhìn thêm nàng.

Đinh-Linh lắc đầu :

— Chỉ trong giây lát mà nàng đã có hai thần sắc rất khác nhau, người nào nhìn đến nàng, ai ai cũng bị xúc động dữ-dội, nếu đó không phải là một kỹ thuật chuyên môn, thì làm gì nàng ấy có một ma lực ghê-gớm như thế ? Chúng ta nên đi mau thôi. Đừng nhìn nàng nữa mà làm gì . . . Nếu còn lần khần mãi ở đây biết đâu nàng sẽ còn trổ thêm tài-nghệ gì khác nữa rất có hại cho chúng ta.

Nói xong nàng liền vịn vai Đinh-Phượng quày-quả ra đi.

Nguyên - Bình rất giận nàng áo đỏ có tánh kiêu kỳ, chớ nên chàng không thèm ngó nàng ta, và khi bắt buộc phải nhìn, chàng chỉ nhìn thoáng qua mà thôi, vì thế cho nên, tâm thần chàng rất trấn tĩnh, không hề bị thất xúc động gì cả . .

Khi thấy bọn đàn ông đứng phía ngoài trận đều bị xiêu hồn lạc phách vì nụ cười của mình, chỉ riêng có Nguyên-Bình, chàng vẫn dửng-dưng như thường . . . chuyện ấy làm cho nàng vừa lạ lùng vừa tức giận, thế nên nàng hừ lên một tiếng khô-khan rồi quay lại lẩm-bẩm :

— Ta không tin rằng người ấy là sắt đá, không có thất-tình, lục dục gì cả, nhứt định một ngày nào đó, ta nhứt định phải làm cho người quì trước mặt ta để cầu-khẩn.

Trong lúc nàng áo đỏ vụt dừng bước, nàng vừa quay lại nhìn thì đã thấy Nguyên-Bình, Tra-Ngọc và chị em họ Đinh đều đứng đỉnh ra đi.

Riêng về Tra-Ngọc, thỉnh thoảng chàng cứ quay đầu lại nhìn, duy chỉ có Nguyên-Bình cứ đi thẳng, không hề ngó ngoái lại một lần nào cả . . .

Qua khỏi khu rừng rậm, vừa đến con đường cái, Nguyên-Bình vụt đứng lại, chàng nhìn chị em họ Đinh rồi hỏi :

— Nàng áo đỏ đã rành khoa châm-cứu, thì chắc toa thuốc này cũng hay lắm, hai nàng đến thị trấn rồi cứ theo lời nàng, bỏ thuốc sắc uống rồi

nghỉ ngơi 3 ngày . . .

Đinh-Linh lo lắng bảo :

— Như thế thì chàng không cùng đi với chúng tôi hay sao ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Tôi vừa nhớ lại, còn một việc rất quan trọng phải làm cho sớm, bây giờ phải từ biệt quí vị đây . . .

Đinh-Phượng lật đật hỏi :

— Rồi bây giờ chàng đi đâu ?

Nguyên-Bình cúi đầu suy-nghĩ hồi lâu rồi ngẩng đầu đáp :

— Chuyện ấy xin miễn thứ cho tôi được phép không nói ra . . .

Chàng quay lại nhìn Tra-Ngọc bảo :

— Tôi có một chuyện muốn nhờ Tra-huynh, không biết tôn-huynh có vui lòng không ?

Tra-Ngọc gật đầu

— Nếu việc ấy sức tôi làm được, tôi rất vui lòng . . .

Nguyên-Bình bảo :

— Thương-thế cô Đinh-Linh chưa mạnh hẳn, sau khi uống thuốc còn phải tịnh dưỡng mấy ngày.

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Có phải Tử-huynh muốn nhờ tôi hộ-trợ cho cô Đinh-Linh dưỡng bịnh, đợi đến khi nào cô lành hẳn rồi mới đi . . . có đúng như vậy không ?

Nguyên-Bình khẽ gật đầu :

— Đó là một chuyện rất khó nói ra, nhưng . . .

Đinh-Linh liếc mắt nhìn Tra-Ngọc rồi nói tiếp theo :

— Có lẽ thiếu hiệp chủ đang có việc gấp cần phải đi ngay . . . nếu diên-trì thì lỡ hết tất cả công việc.

Bây giờ xin cứ trao cho tôi cái toa thuốc, rồi chỉ mình Đinh-Phượng trông chừng cho tôi đủ rồi . . .

Tra-Ngọc vạch toa thuốc xem qua rồi cầm trao cho Đinh-Linh ;

— Đã như thế thì bây giờ « cung kính chẳng bằng tuân theo lịnh » đó.

Đinh-Linh cầm toa thuốc, lật đật bỏ vào bọc, rồi nhìn Nguyên-Bình :

— Bây giờ thì chàng phải đi, còn vật đã bị mất mới tính sao đây ?

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình ngẫm-nghĩ trong giây lát rồi bảo :

— Bây giờ thì ở lại đây cũng có thể tìm lại được vật ấy, nhưng...

Đinh-Linh vội tiếp lời :

— Nếu chàng có chuyện gấp cần phải đi, thì chuyện ấy sau gặp nhau rồi sẽ tính. Nếu như tôi tìm lại được vật chàng đã mất, thì tôi xin trao lại cho chàng, nhưng nếu không tìm lại được, tôi cũng tìm cho ra manh-mối...

Nguyên-Bình lật-đật đáp :

— Đúng ba tháng chúng ta sẽ gặp nhau với Thâu-Cải Tông-Đào trong ngôi miếu cổ ,

Đinh-Linh căn dặn :

— Dù như thế nào, chàng cũng phải nhớ kỹ lời ước hẹn nhé !

Nguyên-Bình gật đầu :

— Phải, lời hứa của bậc trượng phu, luôn luôn phải giữ, nếu tôi còn sống là phải giữ đúng lời hẹn...

Nói xong chàng liền vòng tay thi lễ, rồi quay mình ra đi. Đinh-Phượng mặt lộ sắc buồn, nhìn theo phía sau lưng Nguyên-Bình, buồn bã hỏi Đinh-Linh :

— Chị ơi, chàng có chuyện gì mà phải đi gấp như thế ?

Đinh-Linh cười :

— Bây giờ ta nghĩ chưa ra, nhưng nhứt định là phải có chuyện gì cần thiết lắm.

Tra-Ngọc cũng vòng tay thi lễ :

— Cô Phượng hãy săn-sóc giùm cho chị điều dưỡng thương-thế, bây giờ tôi xin từ-biệt, có lẽ trong 5, 3 hôm nữa chúng ta lại sẽ gặp nhau.

Nói xong chàng liền quày quả ra đi.

Đinh-Linh thử vận-khí, cảm thấy còn một vài đường kinh-mạch chưa được thông-suốt, trên ngực còn hơi rạn cho nên nàng lật đật ngưng. Nàng quay lại nhìn Đinh-Phượng, thấy em còn đứng sững nhìn theo phía sau lưng Nguyên-Bình, bất giác nàng thở dài rồi gọi :

— Em . . .

Đinh-Phượng giựt mình quay lại mỉm cười :

— Chị bảo gì em ?

Nàng cũng dư hiểu rằng chị mình nhìn thấy mình đang nhìn theo Nguyên-Bình nên mới gọi như thế, nhưng nàng giả vờ không biết, hỏi một câu qua loa lấy lệ . . .

Đinh-Linh ngửng mặt nhìn trời :

— Tam thúc thúc bị khốn trong trận Trúc-Thạch, bây giờ nguyên khí ta vẫn chưa bình phục, biết phải làm sao đây ?

Đinh-Phượng bảo :

— Tôi có một ý kiến này không biết có dùng được hay không ?

Đinh-Linh nhìn thẳng vào mặt em :

— Em cứ nói thử xem sao, nếu không hợp thì ta tìm cách khác.

Đinh-Phượng bảo :

— Từ công tử rất trọng lời nói của mình, ta nhờ chàng cứu Tam thúc-thúc, và em săn sóc chị trị liệu thương thế,

Đinh-Linh lắc đầu :

— Chuyện ấy không được, chàng ấy không chịu được Tam thúc thúc về lối đối xử lạnh-nhạt của ông ta, và Tam thúc thúc cũng không ưa thái độ kiêu-kỳ của chàng, nhờ chàng chuyện ấy xem ra cũng khó . . .

Đinh-Phượng lại hỏi :

— Như thế thì bây giờ phải tính thế nào ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Bây giờ chỉ còn một cách, em đi vào thị trấn hốt thuốc cho chị, còn ta đi tìm một chỗ ở tạm để chờ em, ta uống thuốc dưỡng bịnh, còn em thì đi cứu Tam thúc-thúc . . .

Đinh-Phượng tỏ vẻ lo-lắng :

— Thương thế chị chưa lành hẳn, ở đây rất bất tiện, bây giờ em đưa chị ra thị-trấn, tìm quán trọ để chị ở tạm, rồi em đi cứu Tam thúc phụ cũng được . . .

Đinh-Linh ngập ngừng :

— Thương thế của chị rất nặng, bây giờ cử động còn thấy khó khăn, nếu đi đến thị-trấn chắc phải mất thì giờ nhiều, em đi một mình vừa mau vừa tiện, lại không trễ thì giờ đi cứu Tam thúc-phụ . . .

http://tieulun.hopto.org

Nàng nhìn phía bên đường thấy một gốc cây thật to, liền bảo :

— Cây tùng này cành lá rất sum-sê, có thể tạm ẩn thân ở đó được, em hãy đưa chị đến đó đi . . .

Đinh-Phượng bỗng giựt mình, vì thấy chị đã chuệnh choạng bước ra đi, nàng lật đật chạy theo dìu chị lần đến gốc cây tòng.

Vẻ mặt trang-nghiêm, Đinh-Linh cúi mặt mà đi, thỉnh thoảng nàng lại khẽ nhíu mày, có lẽ nàng đang lo nghĩ một điều gì rất quan trọng.

Vẻ mặt trang-nghiêm, Đinh-Linh cúi mặt mà đi, thỉnh thoảng nàng lại khẽ nhíu mày, có lẽ nàng đang lo nghĩ một điều gì rất quan trọng.

Đinh-Phượng nhìn chị, biết Đinh-Linh đang nghĩ ngợi nhiều, cho nên không dám làm bận rộn chị.

Đi đến gốc cây tùng, Đinh-Linh chỉ một chỗ cành lá rậm rạp bảo :

— Em đưa chị lên chỗ ấy, rồi đi hốt thuốc . . .

Đinh-Phượng biết rõ tánh chị, nếu chuyện gì chưa suy nghĩ chính-chắn thì không bao giờ nói ra, Đinh-Linh muốn ở lại đây là tất nhiên có một dụng ý gì, bây giờ nếu có khuyên cũng không hiệu quả gì, thế nên khi nghe chị bảo nàng liền lẹ-làng phóng mình lên cây, đôi chân móc vào một cành to, thòng đầu xuống đất rồi giơ tay nắm lấy áo chị, kéo thẳng lên.

Đinh-Linh tìm một chỗ ngồi cho yên, rồi mỉm cười bảo em.

— Em hãy đi bổ thuốc cho chị, nhớ đi mau và đừng cho ai thấy em nhé !

Đinh-Phượng gật đầu vâng dạ, rồi lẹ làng phóng mình xuống đất đi luôn.

Đinh-Linh ngồi trên một cành cây to, dựa lưng vào thân cây, rồi lim dim đôi mắt, điều-hòa hơi thở. Nhưng lúc ấy trong đầu óc nàng đang ngổn-ngang trăm mối, nàng cũng biết rằng trong lúc này nàng chưa mạnh hẳn mà lo nghĩ như thế thì rất có hại, nhưng nàng vẫn không sao không nghĩ ngợi được.

Nàng đã thấy rõ các công việc đã xảy ra rất là trọng đại, các tay anh hùng hào kiệt tập-trung về đất Lạc-Dương, chuyến này rất có quan-hệ đến

thanh-danh của phái Quỉ-vương-Cốc trong giới giang-hồ, mà cũng có quan hệ đến toàn-cuộc của giới võ-lâm sau nầy, nếu tính toán sai, thì sẽ ân hận suốt cả một đời.

Nàng thở dài rồi lẩm-bẩm :

— Đinh-Linh ơi ! ngươi đã tự phụ là tài trí hơn người, trong giới giang-hồ ai cũng tán tụng chị em họ Đinh là thông-minh, nhưng nếu bây giờ ngươi không tìm ra kế gì để kìm chế các tay anh hùng hảo-hán để giành cho được quyển sách quí của phe Nam-Hải, thì thế nào ngươi cũng bị chê cười.

*

Từ khi rời chị em họ Đinh, Nguyên-Bình vừa đi được một đoạn đường bỗng nhiên thấy trong lòng không yên, chàng tự-trách :

— Con người hành-động phải có thủy có chung, công việc luyện tập võ-công đâu có phải trong 5, 3 ngày là xong,.. Thương thế của Đinh-Linh chưa lành hẳn, nàng áo đỏ cũng đang còn bị kẹt trong trận, nếu bây giờ ta bỏ đi, thì đâu có phải là hành động của bậc trượng phu !

Tuy nghĩ như thế, nhưng chân chàng vẫn bước tới, đến lúc cơn gió núi lướt nhẹ trên mặt, chừng ấy chàng mới sực tỉnh.

Định-thần nhìn chung quanh, chàng thấy mình đang đứng trên một đỉnh núi, lúc bấy giờ trình-độ khinh-công của chàng đã đạt đến mức đi lướt nhẹ trên ngọn cỏ.

Trong lúc suy-nghĩ tự trách mình, Nguyên-Bình đã đi thẳng lên núi hồi nào không hay, nên đến chừng lên chót vót núi, gặp cơn gió lộng, chàng mới giựt mình nhìn lại..,

Quay lại nhìn từ phía xa xa, các ngọn núi trùng điệp chạy dài liên-miên bất tuyệt, và đứng từ trên núi chàng thấy bóng Đinh-Phượng đang chạy đi thấp thoáng...

Đứng sững trên đỉnh núi, Nguyên-Bình nhớ lại tất cả những chuyện vừa mới xảy ra trong mấy ngày qua, lòng chàng rất cảm khái...

Gió cuối thu làm tà áo chàng bay lất-phất, chàng ngửng mặt nhìn mấy đám mây thu đang bay lơ-lửng giữa trời, hình ảnh của vị ân nhân bỗng

http://tieulun.hopto.org

xuất hiện một cách rõ ràng trong trí óc chàng, chỉ phục thù như một cơn lửa dữ vụt bừng cháy trong tâm can, chàng không sao chịu được, nên ngửng mặt lên trời kêu lên một tiếng.

Tiếng gầm vang vang như tiếng rồng kêu cọp thét, bay vút tận mây xanh, vang dài tận các triền núi hang sâu.

Tiếng gầm ấy như để phát tiết những nỗi buồn rầu căm giận trong lòng chàng ra, vơi bớt được cơn phẫn uất, chàng thấy lòng hơi nhẹ nhàng nhìn lại trời lúc đó đã cuối giờ mùi, chàng sực nhớ lại, mình đã đứng thẫn thờ trên chóp núi này quá lâu rồi.

Nguyên do, là sau một trận khổ chiến với Thần-Cái Tông-Đào trong ngôi tổ-miếu chàng đã học được thêm nhiều kinh-nghiệm thật quí để đối phó với kẻ địch, và chàng cũng thể hội được nhiều yếu quyết trong võ-công, làm cho chàng sáng tỏ thêm những môn tuyệt kỹ đã học được với sư Tuệ-Không, nhơn đó mà chàng nảy ra ý muốn cầu tiến thêm, để cho tài nghệ mình đạt được đến mức tinh-vi, hây giờ chưa gặp được người áo xanh, chưa điều trị được thương thế cho Đinh-Linh, hai việc ấy chàng không thể nào bỏ qua được thế cho nên Nguyên-Bình đành phải dẹp ý muốn trau dồi thêm tài-nghệ qua một bên.

Trong môn võ-học, những điều yếu-quyết rất là quan trọng thông suốt được yếu quyết là tất cả đều được hiểu một cách rõ ràng. Trong lúc khẩu truyền pho Đại-Ma kinh cho Nguyên-Bình, sư Tuệ-Không đã dùng phép khai-đỉnh của nhà Phật, để làm cho chàng mau nhớ, mau thông hiểu. Tuy là người thông-minh xuất chúng, chàng cố ghi tất cả vào trong ký-ức, nhưng dù sao, trong thời gian ngắn-ngủi có ba ngày, Nguyên-Bình không thể nào thông-hiểu cho hết được.

Sau đó, tuy hằng ngày chàng đều có tĩnh-tọa, đọc qua một lượt kinh-văn, từng câu, từng chữ, nhưng chàng cũng vẫn chưa quán-triệt được tất cả hàm-ý trong pho kinh.

Đợi cho đến lúc chàng giao-tranh với Thần-Cái Tông-Đào, một cao thủ thuộc hàng đệ nhứt lưu trong giới võ-lâm đương thời, khiến chàng phải tập trung tất cả tinh-thần, để suy nghĩ những hàm ý trong pho kinh, vì bản năng sinh-tồn kích-động, chàng bỗng hiểu được nhiều điều bí ẩn tiềm-tàng trong pho kinh.

Cuộc giao-tranh ấy đã làm chàng tiến lên rất mau, những chỗ hàm-ý, trong lúc bình thường rất khó hiểu, đến lúc ấy, chàng lại hiểu ra một cách bất ngờ.

Bây giờ những yếu-quyết đã thông-suốt thì các phương pháp luyện tập võ-công cùng theo đó mà được thông hiểu một cách dễ dàng.

Sự tiến-bộ vượt bực bất ngờ ấy cũng làm cho chàng thấy hăng hái hành-động để đem tài-nghệ của mình ra thí-nghiệm.

Lúc ấy Nguyên-Bình cũng chẳng biết tại sao, càng lúc chàng càng đi nhanh hơn, nhưng trong óc chàng cứ miên man suy nghĩ mãi về những phương pháp tập luyện võ công trong pho Đạt-Ma kinh.

Chàng muốn làm sao tìm cho được một chỗ thật hẻo lánh không dấu vết người, thích-hợp với việc luyện-tập võ-công, chàng cứ mãi miết phóng mình đi một hơi xa hơn 10 dặm đường, đến một chỗ rừng rậm âm-u, nhiều cây cổ-thọ đứng kề nhau san-sát.

Thấy cảnh vật trước mắt thay đổi, lòng chàng rất nhẹ nhàng khoan-khoái, chàng nhìn ra xa phía trước mặt, thấy gò đống ngổn ngang, nhiều ngôi cổ mộ đã tiêu-điều dưới ngày tháng trôi qua, không người săn sóc.

Chàng biết mình đã đến một vùng gò mã xưa hoang vắng. Nhìn qua một lượt, chàng thấy vùng bãi tha-ma này rộng có hơn 20 mẫu, bốn phía là rừng cây bá sum sê làm cho bãi tha ma này lại càng tăng thêm vẻ âm u, lạnh-lùng. Chính giữa bãi tha-ma, có một ngôi cổ mộ rất to, phía trước mộ có tạc hình người đá, ngựa đá, nhưng vì có lẽ đã trải qua một thời gian khá lâu nên đều bị rêu phong, cỏ loáng . . .

Tuy Nguyên-Bình thấy chỗ này rất âm-u, hoang vắng, nhưng chàng nghĩ rằng như thế thì tất nhiên, không một ai qua lại chỗ này, cảnh trí thanh vắng, việc luyện tập võ công sẽ không bị ai quấy rầy . . . thích ý, chàng đủng đỉnh đi thẳng vào bãi tha-ma . . .

X

Ngồi trên cây cao, Đinh-Linh nhắm nghiền đôi mắt dưỡng thần, bỗng nhiên nàng cảm thấy khí huyết lưu thông không thuận lợi, trong cơ thể rất mỏi mệt, nàng biết rõ ràng nếu mình cứ còn suy nghĩ mãi những chuyện khó khăn trước mắt, thì thế nào bịnh cũng nặng thêm, thế nên nàng định tâm, xua đuổi tất cả những điều lo nghĩ trong lòng, tĩnh tọa để nghỉ ngơi . . .

http://tieulun.hopto.org

Nhờ thế, chỉ trong giây lát, nàng thấy tinh-thần nhẹ nhàng khoẻ-khoắn hẳn xưa...

Nàng bỗng thở dài rồi đưa bàn tay trắng muốt lên vén mái tóc lòa xòa trên trán rồi chọn một cành cây thật rậm lá để ngồi cho kín, nàng định tìm một chỗ thật thuận tiện để có thể nhìn xem bốn phía cho rõ ràng...

Tìm xong chỗ thuận tiện nàng vẹt lá cây nhìn chung quanh, thấy toàn là cảnh rừng núi âm u tịnh-mịch, nhìn về phía trận Trúc-Thạch, vì bị khu rừng già che khuất, nên không sao thấy được...

Ngồi trên cành cây cao, Đinh-Linh suy nghĩ giây lát rồi lẩm bẩm :

— Như thế ta đã tính sai rồi hay sao ?

HỒI THỨ BA MƯƠI TÁM

Chiếc đỉnh đen lạ kỳ trong ngôi cổ-mộ

Trong lúc Đinh-Linh còn đang nghi-ngờ suy-nghĩ, bỗng nhiên thấy phía trước mặt có một làn khói đen dày bịt từ từ bay thẳng lên trời, nhìn phương hướng mà suy thì đó là chỗ trận Trúc-Thạch...

Trước tình-hình biến chuyển một cách bất ngờ như thế, Đinh-Linh hơi giựt mình sửng-sốt, nàng khẽ run run, suýt chút nữa là đã rơi ngay xuống đất...

Nàng nhớ đến Tam thúc phụ đang bị khốn trong trận, có thể ông sẽ bị chết thiêu trong trận lửa ngập trời này, nhưng giờ đây, thương-thế nàng chưa bình-phục hẳn, không nói chi đến việc đi cứu ông, mà bây giờ chỉ nhảy từ trên cây xuống đất, cũng là chuyện khó làm được nữa rồi. Nghĩ đến đây, lòng nàng rất lo lắng, nhưng không biết phải làm thế nào.

Trong lúc ấy, hy-vọng duy nhứt của Đinh-Linh, là muốn làm sao cho em mình đi bổ thuốc về sớm, vì nghĩ như thế cho nên nàng cứ ngước mắt nhìn về hướng thị-trấn.

Giây lát, Đinh-Linh lại nhìn về phía có ngọn khói bốc lên, thì bỗng thấy 4, 5 lão Đại-Hán, đang chạy nhanh về phía nàng, vì khoảng cách còn quá xa, cho nên nàng không nhìn rõ được diện-mạo của những người ấy. Nhưng nàng là người sáng trí, chuyện gì xảy ra trước mắt, là nàng suy-

nghĩ tìm tòi, nàng định mấy lão Đại-hán ấy là những người đang giữ phía ngoài trận Trúc-Thạch.

Ngẫm-nghĩ trong giây lát, nàng đã định được chuyện gì đã xảy ra, nàng vụt mắng lẩm-bẩm :

— Trong giới giang-hồ, Tra-Ngọc đã nổi danh là con người nham-hiểm, bây giờ mới thấy rõ ràng là đúng sự thật.

Giờ đây hai tay cự phách dưới mặt sông, trên đường bộ, trong giới lục lâm là thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành, và Côn-Hải thần-long Tần-an-Kỳ luôn cả Lãnh-công-Tiêu của Thiên-độc-cốc và Tam-Thúc-phụ ta, chắc có lẽ đã vùi thân dưới làn lửa đỏ của tên ác-độc Tra-Ngọc ấy rồi . . .

Nghĩ đến đây, nàng bỗng thấy Tra-Ngọc và nàng áo-đỏ sát vai nhau mà chạy từ phía khu rừng ấy vọt ra. Trước tình hình đó, Đinh-Linh hiểu rõ rằng dự-đoán của mình quả thật không sai, rõ ràng ngọn lửa ấy do bàn tay của Tra-Ngọc mà ra.

Bỗng nhiên Tra-Ngọc và nàng áo đỏ đi chậm-chậm về phía nàng. Mặc dù đã ngồi nép mình trên cành cây cao kín đáo nhưng Đinh-Linh cũng giựt mình lo ngại, nàng ngẫm-nghĩ :

— Nếu ta bị Tra-Ngọc nhìn thấy, thì thế nào cũng không thoát khỏi độc thủ của y, giả sử như bây giờ Đinh-Phượng có về kịp đi nữa thì cũng không phải là tay đối-địch của y.

Trong lòng nàng lúc ấy có rất nhiều mâu-thuẫn, nàng đã trông mong em về cho sớm, để đi cứu Tam Thúc phụ nhưng lại sợ Đinh-Phượng về rồi gặp Tra-Ngọc thì nguy.

Nhìn ra thấy hai người càng đi tới càng gần mình, chỉ trong giây lát hai người đã đến dưới gốc cây tùng chỗ Đinh-Linh đang ẩn thân phía trên ngọn.

Nhờ tàng cây rậm rạp che khuất, nên nàng nép mình nhìn kỹ xuống đất, thấy vẻ mặt nàng áo đỏ lúc ấy rất trang-nghiêm, dường như nàng ta chẳng hề chú-ý gì đến Tra-Ngọc, nàng cứ ngửng mặt mà đi như chẳng hề thấy có họ Tra bên cạnh.

Nhìn kỹ, thấy Tra-Ngọc có vẻ lo-lắng bối-rối, sắc mặt chàng luôn luôn thay đổi, lúc thì vô vẻ buồn bực, khi lại mỉm miệng cười duyên mặt mày hớn-hở, không biết trong lòng chàng lúc ấy đang nghĩ-ngợi gì.

Sau khi đến gốc cây tùng, nàng áo đỏ bỗng dừng chân lại rồi quay

http://tieulun.hopto.org

mặt lại hỏi Tra-Ngọc :

— Hiền huynh yêu cầu tôi đến đây có việc gì không ? Xin nói ra cho tôi biết...

Giọng nói của nàng áo đỏ lúc ấy rất lạnh-lùng, không có một chút tình-cảm nào êm-dịu cả.

Tra-Ngọc ngửng mặt nhìn trời, thở một hơi dài, đằng hắng sửa giọng hỏi :

— Mười năm trước đây, một ông lão lạ kỳ của vùng Nam-Hải, có dắc theo bên mình một bé gái, vào cuộc anh-hùng đại-hội ở Hoành-sơn, trước mặt đông-đủ các tay anh hùng trong thiên-hạ, đã bài-bác phái võ-học của Trung-Nguyên, cô bé gái đấy có phải...

Cô áo đỏ bỗng cười lạt :

— Chính thế, cô bé ấy bây giờ là tôi, hiền-huynh muốn cần gì ?

Tra-Ngọc bỗng nghiêm sắc mặt :

— Như thế thì tôi thất lễ với cô nương rồi...

Nàng áo đỏ vụt hỏi :

— Còn mấy người bạn của hiền-huynh đâu ?

Tra-Ngọc lắc đầu :

— Bây giờ họ đi đâu, tôi cũng không biết rõ...

Chàng ta ngập ngừng trong giây lát rồi bỗng nói lớn :

— Cô đã là người trong phái Nam-Hải thì tất nhiên là cô phải biết quyển sách quí của phái Nam-Hải bây giờ ở tại đâu...

Nghe nói đến đây, nàng áo đỏ vụt quay lại nhìn thẳng đôi mắt sáng như sao ngay vào mặt Tra-Ngọc, mỉm cười rồi chậm rãi bảo :

— Sao hiền-huynh lại hỏi tôi một chuyện khó khăn như thế ?

Nét cười của nàng rất lạ-lùng, sắc mặt nàng rất linh-diệu, dường như mỗi bộ-phận như đôi mắt, chơn mày, đôi môi...mỗi mỗi đều được rèn-luyện kỹ-càng, phối-hợp lại thành một nét đẹp độc-đáo chưa từng có.

Tra-Ngọc cũng nhận thấy nét cười của nàng có một sức quyến rũ lạ-thường, làm cho tâm-hồn chàng ta hỗn-loạn, rồi chàng đứng sững quên cả câu chuyện về quyển sách của phái Nam-Hải.

Nép mình trên tàn cây rậm, Đinh-Linh không dám thở mạnh vì sợ rủi Tra-Ngọc biết nàng có mặt tại đây.

Một lúc lâu khi không nghe hai người nói gì cả, nàng khẽ lén vạch lá nhìn xuống thì thấy Tra-Ngọc đang đứng sững nhìn nàng áo đỏ,

dáng điệu như ngây như dại, trước tình-hình lạ lùng đó, Đinh-Linh rất ngạc-nhiên cúi mặt xuống nhìn rồi bỗng quay mặt nhìn sang phía khác.

Tuy cũng là thân-phận đàn-bà, nhưng nàng cũng không dám nhìn thẳng vào gương mặt đang cười tươi của nàng áo đỏ.

Bỗng nghe tiếng vang trong trẻo của nàng áo đỏ :

— Bộ hiền huynh muốn dòm-dỏ pho sách quí-giá của phe Nam-Hải chúng tôi sao ?

Tra-Ngọc lắc đầu lia lịa, không nói ra một lời nào, thực ra trong lúc đó lòng chàng ta đã bị dao-động đến cực-độ nên không biết phải trả lời như thế nào cho ổn.

Nàng áo đỏ bỗng nhiên nghiêm sắc mặt, nụ cười biến đi một cách lẹ-làng...

Tra-Ngọc dường như vừa tỉnh một cơn mê, chàng ta vỗ trán như để thở ra một việc gì rồi bảo :

— Từ lâu tôi đã nghe đồn đến quyển sách quí của phe Nam-Hải...

Nàng áo đỏ vụt chặn ngang :

— Vì thế cho nên hiền-huynh muốn xem những tài liệu về võ công có chép trong quyển sách ấy, có phải thế không ?

Tra-Ngọc hơi giật mình :

— Tiểu thơ là người rất thông-minh nên nghĩ đâu thì trúng đó.

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Hiền huynh không cần xem quyển sách ấy làm gì. Có điều chi khó khăn xin cứ hỏi tôi cũng được,

Tra-Ngọc ngẫm-nghĩ :

— Con nhỏ này có giọng tự-cao dữ, nó đã nói như thế, để ta tìm chuyện khó vấn nạn nó chơi...

Nàng áo đỏ nhìn thái độ của Tra-Ngọc, dường như đã đoán được ý-định của chàng ta nên khẽ bảo :

— Hiền huynh nghĩ rằng phải tìm một vấn-đề thật khó để thử tôi phải không ?

Nàng ngưng trong giây lát rồi nói tiếp :

— Pho sách quí của phe Nam-Hải chúng tôi bên trong viết theo lối Hỉ văn, Tạng văn Thiên trúc văn, và Hán văn, giả sử như có đưa cho hiền-huynh xem chắc hiền huynh cũng khó mà đọc.

http://tieulun.hopto.org

Tra-Ngọc trầm ngâm giây lát rồi hỏi :

— Như thế thì cô đọc được hết sao ?

Nàng áo đỏ khẽ gật đầu :

— Về các môn Thiên-văn, Địa-lý, Y-bốc, Tinh-toán, tôi có biết qua; hiền-huynh hãy kiếm vấn-đề nào khó hỏi tôi đi ?

Tra-Ngọc thấy khẩu khí của nàng càng lúc càng tự-cao, tự-đại, lòng chàng bỗng nổi lên tính hiếu-thắng, chàng nói thầm :

— Ta không tin rằng một đứa con gái mới 18, 19 tuổi như thế, lại có bản-lãnh phi-thường...

Vì nghĩ như thế, chàng mỉm cười bảo :

— Bây giờ chúng ta hãy đánh cuộc, có được không ?

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— À, như thế thì nếu tôi thua cuộc tôi phải giao quyển sách cho hiền-huynh, còn nếu hiền-huynh thua thì mới tính sao đây ?

Tra-Ngọc nghe nói giựt mình kinh-ngạc, chàng ngẫm nghĩ :

— Con nhỏ này nguy-hiểm thật, nó đoán trúng tất cả ý-nghĩ của ta, nhưng bây giờ nó đã hỏi, thì ta phải đáp cho thuận.

Vì nghĩ như thế, chàng ta mỉm cười :

— Nếu tôi thua, thì tự hậu không được quyền nghĩ đến pho sách ấy...

Nàng áo đỏ bỗng cười lạt :

— Lời hứa long trọng ấy hiền-huynh không thấy bị thiệt thòi gì sao ?

Tra-Ngọc nghe nói hơi mắc cỡ sượng sùng, chàng ngượng nghịu không nói được gì cả, vì thấy nàng đã đoán được những ý-nghĩ đen tối thầm kín trong lòng mình.

Không để cho Tra-Ngọc nói thêm lời nào, nàng áo đỏ đã nói tiếp :

— Pho sách quí của phái Nam-Hải chúng tôi, hãy đợi đến khi các tay hào kiệt của các vùng Giang-Nam, Giang-Bắc tề-tựu đông đủ, chừng ấy mới đem ra để cho mọi người cùng xem. Nếu như hiền-huynh hứa như thế, thì chừng ấy e có điều hối tiếc,..

Tra-Ngọc thấy nàng nói có vẻ thành-thật, chàng ngẫm-nghĩ :

— À, nếu như thế thì lời hứa của ta thật là quan-trọng quá...

Chàng ta vừa mở miệng muốn nói thì nàng áo đỏ đã vội vàng chận ngang :

— Bây giờ thì hiền-huynh đã thấy rõ chuyện ấy rồi, có phải như thế không ? Nhưng không sao, ở đây chúng ta chỉ có hai người, nếu tôi không nói cho ai hay thì làm sao có người biết được chuyện ấy ?

Tra-Ngọc trầm-ngâm giây lát rồi bảo :

— Bây giờ thì chúng ta đánh cuộc, nếu như . . .

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Tôi xin bày giùm cho hiền-huynh việc đánh cuộc, nếu thắng thì hiền huynh được quyển sách, còn thua thì chẳng thiệt hại gì cả . . .

Tra-Ngọc lộ vẻ lo lắng bảo :

— Xin cô-nương hãy nói rõ, để tôi tính thử xem sao ?

Vì chàng đã thấy rõ đối phương là người có-trí tuyệt-vời, cho nên chàng ta rất dè dặt . . .

Nàng áo đỏ cười, nói tiếp :

— Biện pháp này rất tiện lợi, nếu khi hiền-huynh đã bị thua, thì chỉ có dịp là khi gặp tôi thì phải nói vài câu thân mật, tâm tình . . .

Tra-Ngọc nghe nói đến đây, chàng ta ngạc nhiên sửng sờ :

— Cô nương bảo sao ?

Chuyện đánh cuộc dễ dàng như thế, chàng không hề nghĩ tới, chàng ngờ rằng mình đã nghe lầm . . .

Nàng áo đỏ gật đầu :

— Á, bộ tôi đặt điều-kiện quá nặng-nề hay sao ?

Tra-Ngọc ngẫm-nghĩ :

— Nếu như nó nói thật tình, thì thà là ta thua còn hơn . . .

Bỗng nhiên nàng áo đỏ lại mỉm cười :

— Coi bộ hiền huynh rất cao-hứng, nhưng coi chừng sẽ không thắng được tôi đâu.

Nghe nói, Tra-Ngọc động lòng háo thắng, chàng ngẫm-nghĩ :

— Chuyện học vấn trên đời nầy rộng rãi mênh-mông, ta không tin rằng người thông-suốt hết tất cả . . .

Tuy nghĩ như thế nhưng Tra-Ngọc cũng biết đối-phương là người tài-hoa tuyệt-vời, nếu như đưa một đề nào ra mà bị nàng trả lời trót lọt, thì đó là chuyện chẳng có vinh-diệu gì . . . vì nghĩ như thế cho nên chàng do dự chưa tìm ra được một vấn đề nào để vấn-nạn nàng cho chắc ăn . . . chàng cứ im-lặng suy-nghĩ mãi . . .

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo đỏ bỗng từ từ ngồi xuống gốc cây cười mà hỏi :

— Hiền-huynh hãy thong thả mà suy-nghĩ, tôi cần phải nghỉ-ngơi một lát.

Nói xong nàng liền dựa lưng vào gốc tùng rồi lim-dim đôi mắt...

XXX

Nhắc lại, lúc Nguyên-Bình bước thẳng vào vùng bãi tha-ma hoang vắng, trước mắt chàng cỏ dại mọc tràn-lan, gai góc um-tùm, mộ-bia long lở, trước cảnh hoang tàn ấy lòng Nguyên-Bình bỗng cảm thấy một nỗi buồn thê-lương vô hạn.

Chàng ngẫm-nghĩ :

— Nếu là bậc anh hùng quán thế, khi chết rồi thì thây cũng vùi dưới ba tấc đất sâu, giữa bãi tha-ma hoang vắng. Thế nhân tranh danh đoạt lợi, lặn-hụp trong chốn phồn hoa, thật ra cũng là một chuyện hoài-công, nhọc-xác, kết cuộc đời người cũng như thế mà thôi.

Nghĩ đến đây, bất giác chàng bỗng thở dài.

Ngoảnh mặt nhìn lại, chàng thấy mình đang đứng giữa một ngôi mộ to, phía sau lưng là một tượng đá lớn, trước mặt là tấm bia đá cao lớn, tuy bia đã trải qua nhiều năm sương gió nhưng nét chữ cũng vẫn còn đọc được.

Hai bên cạnh bia có câu đối :

« Hải nội vô tri-kỷ

« Thiên nhai chỉ nhứt nhơn.

Chính giữa tấm bia có hàng đại tự : « Độc chi mộ », vì đầu bia bị vỡ mất, nên đoạn trên không rõ được là đã có những chữ gì...

Đọc lẩm bẩm mấy giòng chữ trên tấm mộ-bia, Nguyên-Bình nghe lòng-bạc đâu đây những tiếng than-van của kẻ cô-đơn, sống trong cảnh thê-lương vắng-lặng, bất giác chàng thở dài :

— Trong cõi trời đất mênh-mang này, loài người đông đúc như hạt cát trên bãi sông Hằng, nhưng người nằm dưới đáy mộ kia vẫn không tìm ra một người tri-kỷ, ta đây, trên đời gặp biết bao chuyện chẳng may, cha mẹ bị hàm-oan mà qua đời, nhưng cũng nhờ ân-sư giáo dưỡng ta đến lúc trưởng thành, rồi đó sư Tuệ-Không lại truyền thọ cho ta những môn võ-công tuyệt-kỹ trên đời ích ai sánh kịp, rồi hai chị em họ Đinh xuất hiện, giúp đỡ săn-sóc ta trong cơn bịnh-hoạn, Tra-Ngọc đối với ta cũng là

người bạn tốt . . . Nếu xét ra cho kỹ, thì đời ta còn có nhiều may mắn hơn người đang nằm dưới đáy mộ sâu kia.

Cảm-thương thân-thế cô đơn của người quá-vãng, chàng đứng thẳng-mình chắp tay van-vái :

— Bậc tiền bối, trọn đời chưa tìm ra một người tri-kỷ, đó là chuyện đáng thương-tâm nhứt trong thiên-hạ, nếu như kẻ hậu sinh ra đời sớm hơn được mấy mươi năm, thì nhứt định sẽ xin kết làm bạn tâm-giao với người...

Nguyên-Bình là người có nhiều nhiệt-tình, thế nên khi đọc đến những giòng chữ « Hải nội vô tri-kỷ » « Thiên nhai chỉ nhứt nhơn » lòng chàng bỗng thấy cảm-thương vô-hạn cho thân thế của người trong mộ, bất giác đôi giòng lệ từ từ lăn trên má chàng.

Bỗng nhiên trong óc chàng nẩy ra một ý-nghĩ kỳ lạ.

Chàng lẩm-bẩm :

— Lúc sống, người này chưa từng gặp được một người bạn tri kỷ nào, đến lúc chết, nằm yên dưới ba tấc đất, bây giờ ta cũng nên ở đây làm bầu bạn với người trong một thời gian, cũng có thể yên-ủi được phần nào tấm thân cô-đơn của người hiu quanh.

Vì nghĩ như thế cho nên chàng bước tới thêm vài bước. Trước mặt chàng có một phiến đá xanh dùng để đặt bàn cúng-kiến, trên mặt phiến đá có chiếc đỉnh đen.

Trải qua nhiều năm sương gió, mặt phiến đá có loang lỗ nhiều chỗ, nhưng chiếc đỉnh đen, không biết đã dùng loại gì để tạc thành, cũng vẫn còn tốt đẹp y nguyên như mới, không có một vết tỳ gì cả.

Nguyên-Bình đi vòng qua phiến đá, chầm rãi đi vòng quanh ngôi mộ một lượt, thì thấy qui mô ngôi mộ rất lớn, từ xưa cho đến nay chàng chưa từng thấy ngôi mộ nào to như thế...

Chàng ngẫm nghĩ :

— Lúc sống người này chưa từng có một thân hữu nào, nhưng sao lúc chết lại có ngôi mộ vĩ đại như thế này ?

Chàng lại nghi-ngờ :

— Người ấy đã cô độc, sống không thân hữu, nhưng không biết ngôi mộ này ai đã kiến tạo nên cho người nằm dưới kia, dầu có lẽ ông ta đã xây dựng cho mình trước khi nhắm mắt ?

Chàng lại nghĩ :

http://tieulun.hopto.org

— Cũng có thể con cháu của người ấy đã xây nên ngôi mộ này, mà ngôi mộ vĩ-đại như thế tất nhiên phải tốn kém nhiều, có lẽ người dưới mộ tuy là cô-độc, nhưng chắc là người thuộc dòng hào phú . . .

Vừa đi vừa suy nghĩ, chàng lại đi vòng đến chỗ phiến đá có chiếc đĩnh đen. Nhìn vào trong đĩnh thấy có vài giọt nước đọng ánh sáng long lanh, bên trên vài chiếc lá tùng nổi lềnh-bềnh.

Động tánh hiếu kỳ, Nguyên-Bình vụt đưa tay vào mò trong lòng chiếc đĩnh, bàn tay chạm phải một vật lạnh buốt, nguyên do nước đọng trong lòng đĩnh đã kết thành băng, mấy chiếc lá tùng dính chặt trong băng nên không động-đậy.

Từ thuở nhỏ, Nguyên-Bình sống trong cảnh nghèo nàn cực khổ nên ít khi được thấy những vật quí báu những món cổ vật trân-kỳ, nhưng khi thấy chiếc đĩnh lạ-lùng này có một sức lạnh lạ lùng, ngước mặt nhìn lên, lúc ấy mặt trời đã lên cao, vào tiết cuối thu, ánh mặt trời vẫn còn nóng bức, nhưng không biết vì lẽ gì nước trong chiếc đĩnh đen lại lạnh cho đến đỗi phải đặc lại thành băng, ánh nóng của mặt trời cũng không đủ làm tan mấy giọt nước đọng ấy.

Suy tới nghĩ lui, chàng vẫn không sao hiểu được, vì thế cho nên lòng hiếu-kỳ của chàng lại bị kích-động, Nguyên-Bình lại thò tay mò thử trong lòng chiếc đĩnh một lần nữa . . .

Nguyên-Bình bỗng thấy bàn tay lạnh buốt, hơi lạnh như chạy lần lên cánh tay, chàng bỗng giựt mình, lật đật rút tay lại, thối lui hai bước rồi đứng nhìn sững chiếc đĩnh đen.

x x x

Lúc ấy, dưới cội tùng to, Tra-Ngọc đang cố moi óc để tìm một vấn-đề thật khó, hỏi nàng áo đỏ, chàng ta vừa sợ thua, mà cũng sợ thắng.

Nếu đề-mục đưa ra mà khó quá, đối-phương không đáp được, như lấy được quyển sách quí, quyển sách mà tất cả các tay hào-kiệt trong giới giang hồ ai ai cũng đều thèm muốn, nhưng nếu lấy được quyển sách thì đâu còn cách nào để gần được người đẹp nữa, còn nếu đưa ra đề mục thật dễ, đối phương đáp được, thì đối phương coi mình ra gì . . .

Suy tới nghĩ lui, chàng vẫn chưa nghĩ ra được đề-mục nào thích đáng. Lúc ấy dường như nàng áo đỏ chờ đợi không được nữa, nàng vụt mở

đôi mắt rồi đứng dậy bước lại gần Tra-Ngọc, ngồi trên một phiến đá đối diện với chàng.

Một giọt sương lạnh rơi trên má nàng, nàng lật đật giơ tay chùi. Tra-Ngọc đang chú tâm tìm đề-mục nên không thấy cử động của nàng.

Nàng áo đỏ là người rất lanh trí, thế nên khi vừa chùi giọt sương, nàng biết đó không phải là giọt nước mà đó là giọt mồ hôi ! Mặc dù biết như thế nhưng nàng vẫn bình-tĩnh, không hề ngừng mặt lên để nhìn, nàng từ từ đứng dậy, đi vòng ra phía sau lưng Tra-Ngọc rồi mới ngừng mặt lên nhìn. Nàng thấy rõ ràng trên ngọn cây có một thiếu nữ, mặc toàn y phục đen đang nằm dài trên cành cây to, mớ tóc dài phủ lòa xòa trên mặt, tinh-thần ra dáng vô cùng mỏi mệt.

Nàng áo đỏ nhìn kỹ lập tức nhận ra đó là nàng đã bị thương được mình cứu khi trước..'

Ngẫm-nghĩ giây lát nàng liền nói lớn :

— Lâu quá rồi mà không nghĩ ra gì sao ?

Tra-Ngọc ngừng đầu mỉm cười :

— Cô nương là người thông hiểu một việc, về các môn võ-công, văn-tài và tinh bốc thân toán, đều biết rành hơn thiên hạ, nhưng không biết cô nương có rành sơn-xuyên, địa lý và các điều lạ lùng trong giới võ-lâm hay không ?

Chàng biết rõ rằng dùng các môn học chân-chính thì không thể nào thắng được đối-phương, thế cho nên khéo léo đưa nàng đến chỗ khó khăn.

Nghe nói, nàng áo đỏ hơi giựt mình lo ngại, nàng bảo :

— Hiền-huynh cứ nói đi, nếu hiền-huynh thắng tôi sẽ trao quyển sách liền cho !

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Trong giới võ-lâm ở Trung-Nguyên, ai ai cũng nghe một chuyện lạ kỳ, 70 năm trước đây, có một nữ-hiệp đẹp lạ-lùng, võ công cũng rất tuyệt-thế, khi giận cũng như lúc cười đều làm cho mọi người phải mê say điên-đảo.

Ma lực của nữ hiệp ấy đã làm cho đối phương phải chịu buông gươm chịu chết, vì tánh-tình nữ-hiệp ấy rất độc hiểm, thế nên khi đối phương đã buông gươm, thì người liền dùng một thanh đoản kiếm vô cùng lợi hại để đâm thẳng vào ngực của kẻ ấy...

http://tieulun.hopto.org

Vừa nói đến đây, chàng bỗng giựt mình ngẫm-nghĩ :

— Chuyện này đã truyền tụng trong giới võ lâm vùng Trung-Nguyên, thì làm sao nàng hiểu cho được ? Nếu phen này mà ta thắng, thì ta sẽ hối tiếc vô cùng vì . . ,

Bỗng thấy nàng áo đỏ mỉm cười :

— À, hiền huynh hỏi tôi về lai-lịch của thanh Diệt-tình kiếm đó chăng ? Và hiền-huynh cũng muốn hỏi thêm lai-lịch của người cầm kiếm nữa, hai việc ấy chỉ được hỏi một mà thôi. Hiền-huynh cứ chọn . . .

Nghe nàng áo đỏ nói đến đây, Tra-Ngọc giựt mình đứng sững sờ, chàng mở miệng mà nói không nên lời, chàng ta ngẫm-nghĩ :

— Ta không ngờ con nhỏ này lại biết đến những chuyện ngoài sách vở, những chuyện lạ lùng trong giới võ-lâm, thật là xứng đáng với danh hiệu bác học, quảng văn, tài hoa cái thế.

Nàng áo đỏ thấy Tra-Ngọc đứng sừng sờ, không nói lấy được nửa lời, nên thúc giục :

— Ủa, bộ trong hai đề mục ấy, rất khó mà quyết định làm sao ? Thôi chọn cho mau đi.

Tra-Ngọc là người kỹ lưỡng, kín đáo, cho nên trước khi chọn đề mục chàng ta lường lự, sợ mình thắng, mà cũng sợ mình thua.

Bây giờ thì đề mục đã ra rồi, đối phương lại hối dồn dập tới, trước mắt đã thấy rõ cũng khó mà thắng cho được đối phương, lòng còn đang lường-lự, bỗng nghe nàng thúc dồn tới, chàng ta cười ha hả nghĩ thầm :

— Con này thiệt dữ, nó muốn khoe mình kiến văn quảng-bác, hừ . , . ta phải bắt nó trả lời luôn 2 vấn đề mới được . . .

Vì nghĩ như thế cho nên Tra-Ngọc nói tiếp :

— Xuất xứ của Diệt-tình-kiếm, và thân thế của người sử dụng kiếm, hai vấn đề tuy hai mà một, một mà hai. Cái chuyện xưa đâu có thể bỏ qua chuyện nay, và thuật chuyện nay thì phải dẫn lại chuyện xưa . . .

Nếu như nàng đáp được đề-mục ấy, thì phải đi từ xưa rồi dẫn cho đến ngày nay, nếu hai chuyện ấy chỉ đáp dưới có một, thì đâu có thể gọi là biết được trọn vẹn đề !

Tra-Ngọc chưa dứt lời hẳn, bỗng nhiên nàng áo đỏ liếc xéo rồi cười khanh-khách :

— Bụng của hiền huynh thật là nhiều mưu lược, tính toan, mới đây đã sợ thua, rồi lại sợ thắng cho nên không dám đưa ra câu hỏi, bây giờ lại nói dài dài như thế để làm khó cho tôi. . .

Tra-Ngọc giựt mình ngẫm-nghĩ :

— Con nhỏ này thật là loài yêu quỉ, chuyện gì ta nghĩ trong bụng nó đều đoán không sai một mảy, xét ra tài trí con nầy còn hơn chị em bọ Đinh một bực. . ,

Nàng áo đỏ nhìn Tra-Ngọc rồi nói tiếp :

— Thôi hiền-huynh chớ làm khó tôi mà làm gì. Tôi sẽ nói tất cả vấn-đề ấy, có được không nào ?

Nàng vừa mấp máy đôi môi đẹp như hoa đào vừa chớm nở, sửa soạn thuật câu chuyện lạ lùng của thanh Diệt-tình-kiếm, thì bỗng nhiên Tra-Ngọc vội vàng khoát tay ra cản :

— Cô nương hãy chậm một chút, tại nơi hoang vu này, hai chúng ta đánh cuộc, bất luận thắng hay bại, nếu không có nhân chứng thì chỉ sợ e, . .

Chưa dứt lời, nàng áo đỏ đã cười lanh-lảnh :

— Hiền-huynh chớ lo, nhân chứng đã có mặt tại đây lâu lắm rồi !

Tra-Ngọc nghe câu nói bất ngờ chàng ta giựt mình kinh-ngạc, chàng vội liếc chung quanh một lượt rồi toan hỏi thêm, thì từ trên cây tòng rậm rạp bỗng có tiếng cành lá rào rào tiếp theo sau đó một thiếu-nữ áo đen từ trên cao sa xuống. . .

Tra-Ngọc là người lanh lợi, khi nghe tiếng động lạ, kế thấy có bóng người, chàng sợ bị tấn-công bất thình lình nên vội vàng nhảy ra một bước thật dài, phóng ra một đòn bên tay phải đánh thẳng vào bóng đen.

Ngọn chưởng vừa phát ra, chàng nhìn rõ lại thấy đó là Đinh-Linh, chàng bỗng giựt mình lo sợ, biết rõ nàng đã từ trên cây rớt xuống nên vội thu chưởng lại, biến ngọn đòn thành ra một thế đỡ nàng gọn lỏn trong tay.

Vừa đỡ Đinh-Linh đứng dậy, Tra-Ngọc vừa nhìn lại nàng áo đỏ, thấy nàng đang giơ tay áo lên che miệng cười khúc khích, sắc mặt không có chút gì lấy làm lạ về sự có mặt bất ngờ của Đinh-Linh.

Trước tình hình ấy, Tra-Ngọc lấy làm kỳ quái, chàng ta ngẫm-nghĩ :

— Đinh-Linh nép mình trên tàn cây, có lẽ đâu con nhỏ này lại biết trước ?

Lúc ấy, bỗng nhiên từ phía ngoài xa có tiếng người rú lên hốt hoảng,

http://tieulun.hopto.org

quay lại nhìn, thấy Đinh-Phượng trên tay có cầm một gói giấy, nàng lẹ làng phi thân đến gần bên mình chị.

Nàng không kịp hỏi han đến hai người mà chỉ vội qui xuống bên cạnh chị thì thầm hỏi :

— Chị ơi ? chị có sao không ? Tại sao chị lại ngất đi như thế ?

Đinh-Phượng hỏi đến mấy lượt, nhưng Đinh-Linh không đáp một lời.

Nguyên do Đinh-Linh nép mình trên tàn cây, khi nghe hai người dưới đất đề cập đến cây Diệt-tình-kiếm, bất giác nàng nhớ đến tất cả các câu chuyện đã xảy ra, vì suy nghĩ quá độ, nàng bị mỏi mệt, mất hoa lên, rồi từ trên cây cao ngã lăn xuống đất.

Vì sức rớt rất mạnh tuy đã nhờ Tra-Ngọc đỡ, nàng không bị thương, nhưng vì va chạm cũng khá mạnh nên nàng hôn mê bất tỉnh...

Kề bên tai chị, Đinh-Phượng kêu thêm mấy lượt, nhưng vẫn chưa thấy Đinh-Linh tỉnh, nàng thấy sốt ruột muốn khóc, nàng liền nhìn cô áo đỏ :

— Tiểu thơ cho cái toa, tôi đã đi bỏ thuốc về đây, nhưng giờ đây chị tôi lại hôn mê bất tỉnh, thật là đáng ngại...

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Tiểu thơ chớ lo, ai biểu trèo cao ?

Đinh-Phượng lo lắng :

— Chị ấy đang hôn mê, tiểu thơ tìm cách cấp-cứu giùm.

Nàng áo đỏ vội vàng cúi xuống nhìn qua Đinh-Linh một lượt rồi bảo :

— Vì cô ấy không biết giữ mình, làm phí tâm lực quá nhiều, tâm hỏa đã xung-động cho nên mới ra thế ấy . . . hừ . . . bây giờ phải làm sao cho cô ấy phục hồi nguơn-khí lại . . . chắc là còn phải cần dùng một thời gian khá lâu...

Nói xong nàng áo đỏ vụt nhìn ra phía từng tòng xanh xanh, rồi đứng sừng sờ...

xXx

Nguyên-Bình đứng trước mộ, nhìn sừng chiếc đỉnh đen một cách kinh ngạc, chàng như chợt ngẫm nghĩ ra :

— À, nước chứa trong chiếc đỉnh này, tuy gặp ánh nắng mặt trời, mà vẫn kết thành băng được, thì có lẽ chiếc đỉnh này là một vật quí ít có trên đời.

Vì nghĩ như thế cho nên chàng lại giơ tay sờ thêm chiếc đỉnh đen . . .

Sờ đến đâu, tay lạnh đến đấy, một luồng hơi lạnh lạ kỳ như xông tận đến tâm can phế phủ của con người . . .

Luồng khí lạnh lạ lùng, như xuất phát từ viên ngọc quý, làm cho Nguyên-Bình thấy thích thú, chàng cứ sờ mó mãi chiếc đỉnh mà không nỡ rời tay.

Bỗng nhiên Nguyên-Bình lại có những ý-nghĩ kỳ-lạ :

— Chiếc bảo-đỉnh này đáng lẽ phải được cất giữ kỹ càng trong nhà quyền quí, nhưng tại sao lại đem để giữa ngôi mộ nơi chốn hoang-vu này, không ai ngó ngàng đến, xem ra thì vật này chắc cũng không khác gì chủ của nó, phải chịu ở âm-thầm cô độc mãi nơi đây . . .

Thôi ta hãy ở lại đây để bầu-bạn với chủ ngươi, để cho người được chút tình bằng hữu, suối lại tấm lòng cô-độc tự bấy lâu . . .

Nguyên-Bình là người có tình cảm phong-phú, nhìn vật mà bỗng sinh ra mối tình chan-chứa.

Chàng thở dài lẩm-bẩm :

— Hỡi ơi ! Ta tuy với người âm-dương cách trở, nhưng hôm nay ta đã đến ngôi mộ của người rồi, biết đâu đây cũng là một cơ-duyên đã sắp đặt sẵn, ta cũng nên hy sinh một thời gian ngắn, ở lại đây bầu-bạn với người, để cho lòng người được chút nguồn yên-ủi nơi tận chốn cửu-nguyên . . .

HỒI THỨ BA MƯƠI CHÍN

Những bảo vật lạ kỳ trong ngôi cổ mộ . . .

Tâm ý đã quyết định, chàng không do-dự, liền tìm chỗ sạch ngồi dựa lưng bên ngôi mộ. Chàng phóng mắt nhìn ra xa thấy gò đồng ngổn-ngang trùng-điệp, lại ngước mắt nhìn lên thấy rừng tòng xanh xanh, rồi nhìn lại chiếc bia đá sức mẻ, chàng có một mối cảm-hoài vô-hạn . . .

Lúc ấy trên nền trời thu xanh biếc, ánh tà dương đã sắp lặn về Tây, mấy vòng rán đỏ đã nhuộm màu hồng cả một vùng chân trời mênh-mông.

Hoàng-hôn lần lần xuống, chỉ trong giây lát, tấm màn đen đã bao trùm khắp cảnh vật.

Gió đêm thổi vi vu trên bãi tha ma hoang vắng, đâu đây tiếng côn trùng khóc tỉ-tê, ngôi cổ mộ như chìm ngập trong cảnh thê-lương lạnh-lùng.

http://tieulun.hopto.org

Trước cảnh vật thiên nhiên buồn hã ấy, lòng Nguyên-Bình bỗng thấy lắng lần xuống. chàng thấy tâm-hồn mình như hư-không, hòa lẫn với cái hư không vô-cùng của vũ-trụ.

Chàng lặng yên không biết đã được bao lâu, giữa cảnh tịch-mịch của đêm dài, Nguyên-Bình bỗng nghe có tiếng leng-keng đâu đây, . . . Tiếng vang nghe như tiếng vàng ngọc chạm nhau, tiếng rất rõ ràng, không sao lầm lẫn được. . .

Nguyên-Bình bỗng giựt mình, chàng ngẫm nghĩ :

— Ồ ! Đâu có lẽ ta đã vào chỗ quỉ ma ?

Sờ tay lên trán, chàng thấy ươn ướt sương thu, chàng thấy mình vẫn tỉnh táo như thường, không có hiện-tượng gì khác lạ. Ngửng mặt lên nhìn trời : thấy trăng sao đã chỉ đêm vào lúc đúng canh ba.

Chàng định thần ngước mắt nhìn xem bốn phía, trong lòng lấy làm kỳ-dị :

— Trong ngôi cổ mộ hoang-vắng này tại sao lại có tiếng động dị kỳ như thế ?.

Lòng hiếu kỳ bị kích động, chàng liền lắng tai nghe, quả nhiên tiếng leng-keng trong suốt ấy đã xuất phát từ trong ngôi cổ mộ.

Tính hiếu kỳ bỗng nổi lên bồng-bột, chàng áp tai vào vách đá ngôi mộ lắng nghe, rõ ràng là tiếng nước chảy róc-rách trong đá cát.

Lúc ấy trình độ nội công của Nguyên-Bình đã đến mức tinh thâm, thế cho nên sau khi vận công điều tức, tai mắt chàng minh-mẫn hơn lúc bình-thường rất nhiều. Chàng nghe rõ tiếng nước chảy trong ngôi mộ liên-miên bất tuyệt, âm-ba đều đều, giống y như một ngọn suối nhỏ chảy ngang qua phía dưới mộ...

Lòng hiếu kỳ của chàng lại nổi lên, chàng vụt đứng thẳng dậy rồi đi vòng quanh ngôi-mộ một lượt để xem xét. Chỉ thấy cỏ bò lan xanh rì, bao phủ gần kín cả ngôi cổ mộ.

Chàng chú-ý tìm mãi, vẫn không thấy có khả-nghi. Ngửng mặt lên nhìn trăng sao, óc chàng bỗng lóe ra một ánh sáng...

Chàng ngẫm-nghĩ :

— Bây giờ đã đến cuối thu, sương nhiều, khí độc, cỏ cây hoa lá đều bắt đầu rơi rụng, tại sao trên ngôi cổ mộ này sắc cỏ lại xanh tươi tốt đẹp như thế này . . . tìm mãi mà vẫn không thấy một chiếc lá khô nào cả...

Trong lòng đã nghi ngờ, chàng lại nghĩ ngợi thêm : chàng thấy phía

dưới ngôi mộ này có điều rất lạ lùng, thế cho nên chàng chú tâm xem-xét, muốn tìm cách vào phía trong ngôi mộ để xem coi có gì lạ lùng không ?

Một trận gió đêm thổi tạt ngang, lá tòng chạm nhau lao-xao. đâu đây tiếng cú rúc dài trong đêm khuya càng làm cho cảnh-vật bãi tha-ma thêm ghê rợn.

Tuy Nguyên-Bình là một tay võ công tuyệt-thế, tinh thần qua nhiều cơn thử-thách, nhưng đứng trước cảnh âm u lạnh lùng ấy, chàng cũng khẽ rùn mình.

Một tiếng cú rúc dài, nhiều tiếng khác phụ họa theo giữa đêm trường nghe càng thêm ghê rợn.

Nguyên-Bình thở một hơi dài rồi ngẫm-nghĩ :

— Người ta bảo cú kêu nghe như tiếng khóc, quả thật không sai, tiếng cú này y hệt như tiếng trẻ nít khóc lạ ban đêm, nghe qua lòng thấy buồn thấm làm sao !

Chàng còn đang suy-nghĩ, bỗng nghe tiếng cánh vỗ của chim, chàng ngửng mặt lên nhìn thấy đàn chim cú lũ-lượt nhau bay về hướng ngôi cổ-mộ. Chỉ trong giây lát chúng bay vẫn theo chung quanh ngôi mộ.

Tuy trong lòng thấy hơi sợ sệt, nhưng lúc đó chàng lại thấy lòng hiếu kỳ cứ tăng-gia, chàng lại nghĩ :

— Không hiểu bọn chim này tụ tập lại đây làm gì cả? Để ta xem thử coi có gì đây ?

Nghĩ như thế, Nguyên-Bình liền thối lui rồi núp phía sau chiếc mộ bia, chàng vẫn theo dõi cử-động của bầy chim cú.

Bỗng nghe một tiếng « Cú » lớn, một con chim thật to đáp nhẹ xuống chiếc đỉnh đen, sau đó lại ngửng đầu lên kêu một tiếng khác thường rồi vỗ cánh bay đi.

Con thứ nhứt bay đi, con thứ hai đáp xuống, rồi cũng như con trước nó đứng trên chiếc đỉnh kêu lên một tiếng rồi lại bay đi. . .

Dường như bầy chim cú đã được huấn-luyện từ trước, cho nên chúng bay đến bay đi rất thuần thục lẹ làng, chỉ trong giây lát mà tất cả bầy chim cú, con nào cũng có đậu trên chiếc đỉnh đen.

Lúc bấy giờ trên không vầng trăng tròn vành-vạnh, ánh sáng bạc lấp lánh trên mặt đất, nhìn trời Nguyên-Bình ước đoán lúc ấy đã quá giờ tý bắt đầu sang sửu. . . Nhìn hành-động của bầy chim, chàng rất lấy làm quái dị,

http://tieulun.hopto.org

chàng không hiểu tại sao mỗi con chim lại phải bay đến đậu trên chiếc đỉnh đen kỳ lạ ấy. . .

Chàng là người ít lịch-duyệt trong chốn giang-hồ, kiến-văn không có bao nhiêu cho nên trong lòng thấy có điều đáng nghi, nhưng trong lúc gấp rút không thể nào nghĩ ra nguyên-nhân chuyện ấy.

Bầy chim cú đã bay đi, lúc bấy giờ phong cảnh bãi tha ma lại hoang-vu như trước, Nguyên-Bình suy-nghĩ hồi lâu, chàng bỗng nhớ rằng hiện nay mình phải luyện tập mấy môn võ công vừa mới thể hội được qua một thời gian chiến-đấu, nếu bây giờ nghỉ ngơi miên-man thì phí thời gian vô ích.

Vì nghĩ như thế cho nên chàng liền để chân-khí, tập trung chân-lực, thử phóng ra một ngọn chưởng đánh thẳng vào một cội bá to.

Chưởng thế phát ra rất mạnh, khi chưa đến cội bá, chàng liền thu lấy khí ở đơn điền vội vàng thu hồi lại ngọn chưởng.

Chưởng thế tuy phát ra rất mau, rất mạnh, nhưng chưa trúng gốc cây thì chàng đã thu hồi lại một cách lẹ-làng.

Thí nghiệm thành công, chàng rất hăng-hái, chàng liền phóng ngay một ngọn chưởng khác về hướng cành lá của cây bá.

Chưởng lực đi đến đâu là cành gãy lá rơi, sức cuốn của hơi gió kéo theo một số cành lá bay lòng-lốc, một cành bá to bị gió cuốn bay quật trở lại về phía tay chàng, một số cành lá khác bay lả tả trên mặt đất. . .

Nguyên-Bình cầm lấy cành cây bá, lâm râm đọc lại một đoạn trong Đạt-ma-kinh :

« Tinh hóa khí, Khí hóa thần, thần hoàn hư, Hư hóa tam hoa tụ đỉnh. Thị vị vô thượng đại lực, Lực dục ý hội, Biến hóa tùy tâm. Thị vị tiểu thừa. . . »

Nguyên văn của đoạn Đạt-Ma kinh này, tuy mới đọc qua, nghe dường như là không cần giảng-giải rõ, tuy trong lúc sư Tuệ-Không giảng đến đây đã có chỉ cho chàng cách tập-luyện, nhưng lúc ấy, Nguyên-Bình chưa hiểu được một cách thấu đáo, đợi cho đến khi chàng giao-tranh ác-liệt với Tổng Đào trong ngôi miếu cổ, chừng ấy chàng mới hiểu thêm một cách sâu sắc.

Bây giờ y theo lời truyền dạy của sư Tuệ-Không, chàng tập luyện, quả đã thấy có kết quả lạ-lùng.

Chàng vừa luyện sơ qua một môn võ công, thấy kết quả hiển nhiên, chàng vừa mừng vừa kinh-ngạc, chàng thấy rõ mình tiến-tới rất mau chóng,

nhưng chẳng biết nguyên-nhân vì đâu. Đâu có lẽ chàng có một bẩm chất thiên phú hơn người, hay chàng là người thông minh tuyệt thế ?

Ngẫm nghĩ phân-vân, làm cho đầu óc chàng rối tợ tơ vò, nhưng suy-nghĩ kỹ, thấy rõ chuyện học tập như hư-hư, thực thực. . .

Bỗng nhiên chàng nhớ đến lúc sư Tuệ-Không truyền-thọ võ-công cho chàng xong, rồi Đại-sư nhắm mắt mà qua đời, cảnh tượng ấy hiện rõ ra trong trí óc chàng, chàng ngẫm-nghĩ :

— Ở trong nhà tinh-thất 60 năm, giờ đây người chỉ trông mong ở ta, sau khi truyền thọ võ-công cho ta, người vội qua đời, biết đâu người đã đem tất cả khí chân-nguơn truyền lại cho ta, như thế thì ân trời cao đất dày đó, ta phải làm thế nào để báo đáp. . .

Nghĩ đến đây, chàng thấy nhiệt-tình trong lòng dâng lên, đôi mắt chàng bỗng tuôn ra đôi hàng lệ. . .

Một trận gió rừng thổi ngang, làm cho Nguyên-Bình tỉnh-táo, chàng mở to đôi mắt ra nhìn, chẳng biết lúc bấy giờ đã sang canh mấy, nhưng trên trời một đàn quạ bay ngang che lấp cả ánh trăng sao. . .

Chàng nhìn bốn phía, bỗng thấy trên chiếc đỉnh đen có ánh sáng lấp-loáng : dưới ánh trăng sao, chiếc đỉnh sáng ngời ngời, nhưng không có sức phản xạ, trong bóng đêm chỉ thấy bóng láng như thoa dầu. . .

Nhìn đến chiếc đỉnh đen, chàng lại động tánh hiếu-kỳ, chàng liền đi thẳng đến hai tay cầm chiếc đỉnh dở mạnh lên. . .

Nguyên-Bình nghĩ rằng chắc thế nào chiếc đỉnh nầy cũng dính chặt trên phiến đá, nhưng nào ngờ chàng mới khẽ dở lên thì chiếc đỉnh đã chạy sang phía bên hữu . . .

Sau đó nghe rắc rắc mấy tiếng rồi phiến đá dưới chân đỉnh bỗng vẹt ra để lộ một khung cửa đá . . .

Nguyên-Bình là người hiếu động, chàng chẳng suy nghĩ gì cả, cứ tự-nhiên bước thẳng vào khung cửa đá ấy. Chàng định thần nhìn kỹ, thấy đây là một con đường hầm xây bằng đá xanh, càng đi tới càng gặp nhiều khúc quanh co.

● Tính hiếu kỳ càng bị kích-động dữ-dội, chàng chỉ do dự trong giây lát rồi bước thẳng tới, đi sâu được lối 7, 8 thước, thì con đường hầm quay sang phía tả.

Bên tai chàng bỗng nghe vang mấy tiếng lách-cách, chàng lật đật quay

http://tieulun.hopto.org

lại nhìn thì phiến đá bên trên đã khép kín lại. Bây giờ thì không còn lối để trở về nữa, chàng cứ bậm gan mà đi tới.

Trong con đường hầm này, tuy có đầy khí âm-u lạnh-lẽo, nhưng lại không có một chút ẩm-ướt hay hơi độc nào cả.

Qua khỏi mấy khúc quanh, bỗng nghe tiếng nước chảy róc-rách, chàng nhìn trước mắt thấy một con đường nước rộng lối 3 thước, thế nước chảy rất mạnh, có lẽ đường nước đã được dẫn từ phía bên ngoài đưa vào.

Chàng cúi xuống nhìn thấy con đường nước sâu chừng 3 thước, giòng nước chảy xiết, ngày đêm liên-miên bất-tuyệt, không biết giòng nước chảy về đâu, nhưng hai bên bờ đều cẩn bằng đá xanh, công trình thật là lớn lao kiên-cố.

Chàng đứng nhìn ngạc-nhiên trong giây lát rồi bước ngang giòng nước đi tới. Con đường càng ngày càng quanh co uốn-khúc làm mất cả phương-hướng, nhưng cũng may là chỉ có một con đường đi tới mãi.

Qua hai khúc quanh, bỗng thấy phía trước mắt phong cảnh sáng sủa như ban ngày, con đường hầm đến đoạn này bỗng mở rộng ra chia thành hai gian nhà thạch-thất, bốn phía vách, ánh sáng lung linh như pha lê, vách sạch và phẳng như gương trên nóc nhà lại có treo 4 hòn bảo châu, ánh sáng chói rọi khắp phòng như bốn ngọn đèn lưu-ly . . .

Con đường hầm đến đây chấm dứt, nhìn kỹ trong thạch-thất lại có khung cửa đá, trên có đề mấy chữ :

« Xin quí khách dừng chân »

phía bên dưới ký tên Cô-độc lão nhân, trong thạch-thất có trang hoàng rất nhiều đồ châu-báu, đồ xưa quí giá, dưới một phiến ngọc thạch xanh chàng thấy một mảnh giấy có mấy giòng chữ :

« Ai đã có duyên đến đây, thì cứ tùy ý lựa chọn các món châu-báu, nhưng chớ có lòng tham, chỉ nên chọn lấy một món mà thôi ».

Đọc qua mấy giòng chữ, nhìn lại các món bảo vật bày la liệt, chàng thấy món nào cũng lạ-kỳ, bình sanh mình chưa thấy bao giờ, chàng mỉm cười ngẫm-nghĩ :

— Thật cũng phải, con người này đáng sống cô-độc lắm, vì đã qua đời rồi mà cũng còn mang tất cả các đồ châu-báu đem chôn dưới mộ, như

thế thì chắc lúc sanh tiền quả là ông ta không có người nào tri-kỷ cả...

Xúc cảnh sanh tình, bỗng nhiên Nguyên-Bình vụt nhớ đến một môn võ-công, nên chàng liền ngồi xuống xếp bàn tọa, lập tức vận khí điều hòa hơi thở để luyện tập ngay...

x^x

Trong lúc Nguyên-Bình đang xếp bàn tròn ngồi tĩnh-tọa, vận-khí dưỡi thạch-thất, thì bên trên ngôi cổ-mộ Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-thành và hai tên thuộc hạ đang đứng trước ngôi cổ-mộ sững sờ...

Trong lúc bấy giờ, Nguyên-Bình đã dụng nhằm then-chốt của cơ-quan bí-mật trong ngôi cổ-mộ, chàng xuống con đường hầm, nhưng không biết dùng cơ-quan để đưa các bộ-phận phía trên ngôi mộ trở về chỗ cũ, cánh cửa đá bên trên tuy đã khép chặt, nhưng các cơ-quan khác đều bị di-động nằm sai chỗ cũ.

Ngôi cổ mộ này là một kỳ-công, kiến trúc rất tinh xảo.

Mấy trăm năm trước đây, đã có ra người thợ tài giỏi nhứt trong thiên hạ, cũng vì phí biết bao sức-lực, tâm-huyết để kiến tạo ngôi mộ này, đến lúc hoàn-thành đều phải bị kiệt sức mà qua đời. Vì thế cho nên, bất cứ người nào dù cho có thông minh đến đâu, nếu không có bản-đồ kiến-trúc của ngôi mộ này, thì không thể nào tự-do ra vào được, trừ phi ra lẽ ấy là người thợ đã dự phần kiến-trúc ngôi mộ này...

Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành là tay giang-hồ đã từng đi khắp mấy tỉnh trong vùng Trung-Nguyên, thế nên những vùng núi non hoang vắng lão ta đều hiểu rành.

Sau khi bắt được nàng áo đỏ, lão ta định sẽ áp giải nàng về ngôi cổ mộ này, để bắt ép nàng phải giao quyển sách quí của phái Nam-Hải cho mình, hay cũng có thể bắt nàng để làm con tin, báo cho Bích-la sơn-trang biết để đem sách chuộc người . . .

Nhưng nào ngờ đi đến giữa đường gặp Động-đình-hồ Trại chủ Côn, hải thần-long Tân-an-Kỳ, ra lịnh cho hơn 10 tên thuộc hạ chặn đường xin cho dự phần, rồi kế đó hai bên xung đột gây-gổ nhau.

Trong lúc hai bên sắp đánh nhau, bỗng nhiên Thiên-Độc-Cốc Lãnh-Công-Tiêu và Kim-lăng Nhị-hùng đi đến, cuộc diện thay đổi bất ngờ, họ quay ra đấu khẩu dữ-dội mà không một ai dám hạ-thủ trước, cốt ý để giữ gìn thực-lực cho mình

http://tieulun.hopto.org

Kế tiếp theo sau là Quỉ vương cổ c. Sách hồn vũ sĩ Đinh Diệm-Sơn rồi Nguyên-Bình và Tra-Ngọc lại đến, toàn cuộc lại thay đổi một cách bất ngờ,

Nhờ sự hộ-trợ của Nguyên-Bình và Tra-Ngọc, nàng áo đỏ bày trận thức thạch vây khốn cả Lãnh-Công-Tiêu, Vu-Thành . . .

Sau khi thoát ra khỏi trận, Vu-Thành liền đem hai tên thuộc-hạ còn sót lại, chạy về phía rừng hoang, định tìm một chỗ vắng vẻ, chuẩn-bị nghỉ ngơi cho lại sức, rồi hoạch định mưu kế để đoạt cho kỳ được quyển sách của phái Nam-Hải.

Nào ngờ khi đến ngôi cổ-mộ, bỗng thấy chiếc đỉnh đen trên phiến đá đã bị xê-dịch.

Vì là người có nhiều kinh-nghiệm trong chốn giang-hồ, nên khi nhìn thấy sự thay đổi bất thình linh ấy, Vu-Thành giựt mình kinh ngạc, lão ta trố mắt nhìn kỹ, quả thật chiếc đỉnh đen đã xê dịch . . .

Trong đêm tối mịt mù, gió lạnh thổi vi-vu trên bãi tha ma hoang-vắng, nhìn thấy chiếc đỉnh đã khác hơn xưa, đứng trước cảnh ấy, dù là người đã có tài-nghệ tuyệt-luân như Vu-Thành, lão ta cũng phải giựt mình ghê-rợn . . .

Vu-Thành nhìn cảnh vật chung-quanh một lúc khá lâu, không thấy gì thay đổi, tâm-thần lão ta hơi định-tỉnh, lão ta đằng-hắng lên một tiếng rồi nhẹ-nhàng bước tới.

Hai tên tùy tùng thấy chủ mình bước tới, tuy trong lòng hồi-hộp lo âu, nhưng vẫn phải bậm gan bước theo.

Vu-Thành bước tới gần chiếc đỉnh đen, liền giơ tay ấn mạnh trên phiến đá, trong lúc sắp sửa rờ đến chiếc đỉnh đen, để xem coi tại sao chiếc đỉnh này lại di-động một cách bất thường, nào ngờ tay chưa rờ tới chiếc đỉnh, bỗng nghe « cách » một tiếng, một tượng đá đang đứng cách đó hơn trượng vụt di thẳng lại chỗ ba người đang đứng rồi giơ dài tay lên đánh mạnh xuống.

Vu-Thành là người tài nghệ cao-cường, tai mắt linh-mẫn dị-thường, tuy người đá nhảy đến một cách mau lẹ và nhẹ nhàng nhưng lão ta cũng thấy trước, thế nên khi tượng đá giơ tay lên đánh xuống, lão ta vừa giựt mình vừa nhảy sang một bên để tránh...

Bỗng nghe một tiếng lá thất thanh vang động. Một tên thuộc-hạ đứng kế bên lão ta đã bị tượng đá đánh vỡ sọ, óc vàng ra tứ tung, máu me linh-láng. Tên ấy ngã lăn ra chết lập tức...

Nhảy vọt ra xa đến hơn một trượng, khi chân vừa mới chấm đất, Vu Thành liếc mắt lại nhìn, thấy tượng đá đã đập chết thuộc-hạ của mình, rồi cũng vẫn còn vọt tới gần bên chiếc đỉnh đen mới đứng hẳn lại.

Nhìn thấy dáng điệu hung hăn của pho tượng đá, Vu-Thành giựt mình, mồ hôi lạnh toát ra như tắm, lão ta ngẫm nghĩ :

— Nếu ta trễ một chút, thì nhứt định là sẽ bị pho tượng đá này đập chết rồi, nếu không bị đập thì cũng bị nó va nhằm mà bị trọng thương.

Lão lại nhìn quanh quất, thấy tên thuộc hạ còn sót lại, bị ngã lăn dưới đất vì quá kinh-sợ, y đang lóp ngóp bò dậy... Vu-Thành lặng thinh không nói một lời nào, lão chuẩn-bị vận-khí, điều tức...

Thực ra trong lúc ấy, sự việc đã xảy ra một cách quá bất ngờ làm cho lão Vu-Thành cũng phải giựt mình kinh sợ, toàn thân bị run rẩy, thế nên lão ta không nói lấy được một lời để trách mắng tên thuộc hạ còn lại.

Một mặt Vu-Thành vận-khí điều tức một mặt lão ta liếc mắt nhìn từ phía để xem động-tịnh, chỉ sợ e có điều gì xảy ra bất thường nữa chăng.

Vận-khí một lúc, tâm-thần đã bình-tỉnh, lão ta mới dụng tâm tìm-hiểu những chuyện kỳ lạ trong ngôi cổ mộ.

Bỗng nghe một tiếng « cách » vang lên đâu đây, lão giựt mình, chừng định thần nhìn lại thì thấy pho tượng đá đã tự động thối lui trở y về chỗ cũ.

Pho tượng đá ấy phóng mình tới mau như chớp, nhưng chừng khi thụt lùi lại rất chậm-rãi, chỉ trong giây lát mới trở y về chỗ cũ.

Nhìn xem cử động lạ-lùng của pho tượng đá, lão ta ngẫm-nghĩ :

— Trong giới giang hồ, từ xưa đã có nghe nói đến một loại cơ-quan mai phục, có thể sai khiến được các thứ khí giới gươm đao, cùng nghe nói tượng 18 vị La-Hán trong Thiếu-Lâm tự có thể tự mình hoạt động, bây giờ đây, chuyện đã xảy ra trước mắt, chắc có lẽ đây là loại cơ-quan ấy rồi...

Đứng từ phía ngoài xa, Vu-Thành nhìn chiếc đỉnh đen lạ-kỳ, thấy nó đang khẽ rung động. Lão ta đứng sững nhìn trong giây lát, trong đầu bỗng nẩy ra một ý-nghĩ :

— Bên ngoài ngôi cổ-mộ này đã có cơ-quan như thế, thì nhứt định bên trong phải có chứa một bí-mật gì, chiếc đỉnh đen kia cứ khẽ rung động, tất là có một cơ-quan nào đó điều-khiển.

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ đến đây, lão ta bỗng động tính hiếu-kỳ, lão quan sát kỹ cảnh vật chung quanh ngôi mộ một lượt rồi lại suy-nghĩ :

— Pho tượng đá ấy chỉ có thể xông thẳng đến bên chiếc đỉnh đen mà thôi, nếu ta tránh không đứng ngay trên đường đi của nó thì nó không làm gì ta được.

Lúc bấy giờ tên đại hán tùy-tùng của Vu-Thành đã hoàn hồn, y lật đật chạy đến gần bên họ Vu lắm-bẩm :

— Xin lão chủ tha thứ !

Vu-Thành đang lo chú tâm suy-nghĩ về chiếc đỉnh đồng quái lạ ấy, cho nên lão vội chặn ngang :

— Thôi đang ra đi...

Nói xong lão ta liền phóng mình tới, cố tránh tượng đá, y theo ý đã dự định trước...

Đã gặp một lần nguy hiểm, thế nên lần nầy lão ta rất đề phòng, chân vừa chấm đất là lão đã vội rút chiếc kiếm-bạc phía sau lưng, gõ gõ thử các vùng chung quanh. Lắng tai nghe không có gì lạ, lão ta mới tra kiếm vào vỏ rồi ngồi xuống nhìn thật kỹ chiếc đỉnh đen.

Giây lát lão lại giơ hai tay chụp thử chiếc đỉnh lạ kỳ ấy...

Chiếc đỉnh vẫn run run, Vu-Thành đã dùng hết sức mình để cố giữ chiếc đỉnh, nhưng rất lạ là nó vẫn di-động y như trước.

Tuy hai tay giữ chiếc đỉnh, nhưng mắt lão ta vẫn cứ đòm chừng cho tượng đá sợ e nó nhảy tới bắt tử thì nguy to :

Giây lát sau, vẫn không thấy pho tượng đá cử động gì, lão ta bỗng nhiên hiểu rõ :

— À phải rồi, nếu mấu chốt cơ quan không ở tại chiếc đỉnh đen kia thì cũng ở lanh-quanh đâu đây... nếu người nào đụng nhằm cơ quan ấy thì tức nhiên là pho tượng đá xông đến... Xem cho kỹ có lẽ chiếc đỉnh kia không dính líu gì với pho tượng.

Vì nghĩ như thế cho nên lão ta thấy dạn-dĩ hơn, lão vận dụng chân lực, toan giữ cho chiếc đỉnh đừng lay chuyển nữa.

Bỗng nhiên lão nghe từ trong đáy mộ có tiếng « róc rách » liên-miên bất tuyệt, lão giựt mình toan buông chiếc đỉnh để phóng mình ra ngoài.

Bất ngờ khi lão vừa buông tay ra, thì lão đã lọt vào một chiếc hang sâu, cảnh vật chung quanh biến mất, nhìn tứ bề thấy bóng đen thăm thẳm.

Lão ta kinh hoàng đến tột độ, nên lật đật để chân khí rồi vọt mình lên. Nhưng chân lão ta không hề chấm đất, tấm thân nặng nề của lão cứ lao thẳng mãi về phía đáy hang sâu...

Là người có nhiều kinh nghiệm trong giới giang-hồ, lão ta đã gặp nhiều nguy-hiểm sóng gió trên đường đời, thế nên dù gặp làm nguy lão cũng không hề rối loạn. Lão lật đật xòa hai tay ra để hãm bớt đà rồi vọt mình sang một bên...

Lão ta chìa tay toan bám víu vào vách vì sợ lọt tuốt xuống đáy hầm nhưng nào ngờ vách lại trơn và phẳng như tấm gương, không bám vào đâu được. Lão lật đật tung mình xuống phía khác thì gặp mảnh vách đá cũng trơn tru không sao bám được.

Lão ta kinh-hoàng đến cực độ rồi lẩm-bẩm :

— Thôi, chết rồi ?

Sở dĩ lão ta không bám víu vào đâu được là vì 4 phía vách đá đều phẳng lì và trơn trơn.

Trong cơn sợ sệt, chân-khí bị tan, lão ta càng rớt nhanh thêm xuống đáy hang, trong lúc hoang mang đến cực độ, bỗng nhiên lão thấy toàn thân như bị dội ngược, hẫng hụt : đôi chân đã rơi vào chỗ đất cứng...

Vu-Thành định thần nhìn kỹ cảnh-vật chung quanh, lão thấy mình đã rơi vào một tòa thạch-thất, bốn phía vách đều xây toàn bằng đá xanh, trên nóc có ánh sáng lờ mờ.

Lão ta đứng sững hồi lâu, rồi nghĩ đến cách đối-phó với hoàn-cảnh trước mắt.

Giờ đây hy-vọng duy nhứt của lão là làm sao thoát cho khỏi tòa thạch thất này.

Bỗng nhiên lão ta cảm thấy không khí trong thạch-thất khẽ rung-động, lão ta giựt mình lo ngại : không khí rung động khẽ như thế nầy, nếu rời tầm thường không sao cảm thấy được, nhưng Vu-Thành rất tinh thâm khoa nội công tai, mắt và xúc cảm rất linh mẫn lạ thường.

Lão vận dụng nhãn quang nhìn kỹ 4 phía, vẫn thấy vách đá y nguyên không có gì lạ đáng nghi, lão ngầm-nghĩ :

— Có lẽ ta bị nhào xuống đây rồi bây giờ đầu óc bị choáng váng chứ gì ?

Lão ta lại lim-dim đôi mắt vận khí, thấy kinh mạch vẫn thông suốt như

http://tieulun.hopto.org

thường, thần trí sáng suốt, cơ thể không có gì lạ...

Lão lại ngửng mặt nhìn lên, bỗng nhiên giựt mình kinh ngạc vì phía trên đầu, phiến đá lớn đang từ từ rơi xuống...

Tuy Vu-Thành là tay đã từng trải qua nhiều cuộc chiến đấu ác-liệt nhưng từ trước đến nay lão chưa từng bị hãm vào trong hoàn-cảnh kỳ-lạ như thế này, thế nên chàng thấy đầu óc rối loạn như tơ vò...

Lão ta lật đật vận-dụng công-lực giơ tay ra xô mạnh vào vách đá để tìm một tia hy vọng.

Phiến vách đá phía bên hữu bị đẩy mạnh nhưng vẫn không nhúc-nhích một chút nào, nhưng trái lại vì quá dùng sức cho nên cánh tay lão thấy tê rần...

Lão ngửng mặt nhìn lên thì thấy phiến đá càng lúc càng xuống gần, chỉ trong giây lát là sẽ đập mạnh vào đầu lão...

Lão ứa nước mắt nghĩ rằng đêm nay chắc không cách gì để thoát khỏi nơi đây, bỗng nhiên lão thở dài lẩm-bẩm...

— Không ngờ Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành không bỏ mình nơi chiến trận mà hôm nay phải chôn vùi nắm xương tàn một cách tức tưởi dưới đáy ngôi cổ mộ lạ-lùng này...

Tuy biết rằng mình cũng khó lòng thoát khỏi nơi đây, nhưng bản năng sinh-tồn thúc giục, lão không dành bó tay ngồi chờ chết, thế nên lão vận-dụng đầy đủ chân-khí, giơ hai tay lên đỡ lấy phiến đá nặng nghìn cân đang từ từ rơi xuống...

Tuy rằng phiến đá ấy rơi xuống chậm-chạp, nhưng sức nặng rất phi thường, nên Vu-Thành đã vận dụng hết sức bình-sanh mà cũng vẫn không sao chặn ngưng nổi phiến đá... bỗng nhiên lão ta phải ngồi bẹp xuống vì phiến đá cứ đè mãi lên người, chỉ trong giây lát, từ thế ngồi, Vu-Thành phải khum lưng rồi sau cùng phải nằm ngửa trên mặt đất...

Lúc bấy giờ sức lão đã cùng, lực đã tận, biết rằng đã tuyệt vô hi-vọng, lão cứ nằm yên, nhắm mắt mà chờ chết bẹp...

Nào ngờ chỉ trong một khắc đồng hồ, bỗng nhiên phiến đá vụt đứng sửng lại, không hề thấy rớt thêm xuống nữa, lúc bấy giờ, nằm ngửa mặt lên, phiến đá chỉ còn cách lão chừng 3 tấc...

Vu-Thành ngửng mặt nhìn kỹ mặt phiến đá thấy có mấy giòng chữ đen tọ tướng :

« Cũng khó mà đến được đây, rất vui mừng mà tiếp được người, nhưng chớ sợ chết bẹp, hãy rán mà chịu chết đói »

Phía bên dưới ký tên « Cô-độc lão nhân !

Đọc xong mấy giòng chữ, Vu-Thành mắng thầm :

— Tên Cô-độc lão nhân nầy thật là ác, lão bày ra hầm sâu này, lại chẳng muốn giết người cho chết ngay mà bắt người phải chết đói lần mòn, nếu người thường thì từ 7 ngày phải về chầu Diêm-chúa, còn người có võ công tài chắc cũng thoi thóp được nửa tháng...,

Trong thời gian thoi thóp ấy chắc có lẽ là đau khổ lắm...

Nghĩ đến đây lão ta thấy buồn rầu vô-hạn, bất giác lão mở miệng chửi lớn Cô-Độc lão nhân ..

Lúc ấy miệng lão chỉ còn lấp giấp chửi được vài câu, còn kỳ dư tay chân gì cũng bị tù-túng không sao hoạt động gì được...

Vì lúc ấy phiến đá chỉ còn cách sống mũi của Vu-Thành chừng hơn 1 tấc, toàn thân lão ta như sắp bị đè bẹp dưới phiến đá nặng-nề ấy, đừng nói chi đến việc giơ tay lên, chỉ co đầu gối thôi, cũng không sao có được...

Chửi đổng một lát, nhìn lại thấy mình đang ở trong một hoàn cảnh vừa buồn cười, vừa bi-đát, lão ta ngẫm nghĩ :

—Không biết ngôi mộ cổ nầy đã được kiến-trúc từ mấy trăm năm về trước, người đã xây ngôi mộ vĩ đại nầy, có lẽ bây giờ xương cốt đã thành tro bụi, nếu giả sử như ta có chửi cho đến rách cả cuống họng, thì cũng chẳng có ai nghe.

Vừa nghĩ đến đây bỗng lão ta nghe trong vách đá có tiếng người nạt lớn :

— Ai đó ? Sao cả gan mắng chửi người như thế ?

Tiếng hét nghe vang vang kỳ dị, Vu-Thành tưởng mình đang sống trong mộng, trong ngôi cổ mộ mấy trăm năm nầy tại sao bên trong lại có người sống ?

Bỗng nhiên lão ta thấy rùn rẩy, toàn thân mồ hôi lạnh ra ướt đẫm..., Tiếp theo trên vách đá lại nghe tiếng lách-cách, rồi lại nghe tiếng hỏi :

— Có phải ngươi bị sa vào cơ quan, bo nên mới lọt vào đó chăng, tại làm sao chẳng tìm cách thoát thân ?

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ BỐN MƯƠI

Dưới đáy mồ, Nguyên-Bình gặp Thiết-phiến Ngân-kiếm Vu-Thành

Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành lắng tai nghe kỹ những lời nói ấy, quả nhiên nhận được đó là những lời do chính miệng của một người thốt ra, lão ta bỗng giựt mình lo sợ, nhớ đến chuyện chiếc đỉnh đen di động một cách lạ-lùng khi trước.

Lão ngẫm-nghĩ :

— Ta đến ngôi cổ mộ này cũng đã nhiều lần, lần nào cũng không thấy điều gì khả nghi, nhưng chỉ có đêm nay mới thấy chiếc đỉnh đen kỳ-dị ấy chuyển động...

Có lẽ người này đã chạm nhằm cơ-quan trước ta, rồi rớt vào trong lòng ngôi mộ, rồi sau đó mới hại luôn ta lọt vào hoàn cảnh đáng buồn này...

Suy nghĩ giây lát, Vu-Thành thấy ước đoán của mình có lẽ không sai thế cho nên lão ta phừng-phừng nổi giận, muốn đứng dậy để trừng trị kẻ đã vô-tình hại mình gần chết.

Lão quên rằng trên mũi mình đã bị phiến đá chắn ngang, nên khi vụt ngồi dậy, đầu lão chạm vào phiến đá nghe cái rốp làm cho mắt hoa, tai ù, và trong mũi máu tươi chảy ra có vòi...

Sau một trận đau ê-ẩm cả đầu óc, lão ta bỗng quên tất cả mọi việc, và tinh thần tự-nhiên bình tĩnh trở lại, lão lật đật vận-khí để cho máu đừng chảy thêm, rồi hỏi :

— Phải, tôi đã trúng cơ-quan mai-phục nên lọt vào đây... Tôn huynh có phải cũng đã bị khốn ở đây không ?

Vì tấm vách đá rất chắc chắn và dày, thế cho nên tiếng truyền đi rất khó hai bên đều rán gân cổ la lớn, nhưng bên kia nghe rất nhỏ, tiếng được, tiếng mất.

Vu-Thành bỗng nghe phía bên kia vách có tiếng nói nho nhỏ :

— Có lẽ trong lúc bình-sanh, cô-độc lão nhân này chưa từng gặp một người tri-kỷ nào, đó là chuyện cũng đáng buồn. Vì trên đời này không có một ai là tri-kỷ, thế cho nên lão mới kiến tạo ngôi mộ vĩ-đại này chỗ nào cũng có cơ-quan để đề phòng những kẻ nào đến toan trộm những bảo vật của lão ta...

Nghe qua những lời nói lửng-lừng, lờ-lờ như thế, Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành nằm sững-sờ hồi lâu mà chưa nói được một lời nào...

Lão ta ngẫm-nghĩ :

— Con người này có khẩu-khí thật là hào-phóng, hiện giờ đang bị sa vào cảnh nguy-hiểm, mà vẫn còn rán biện hộ cho lão cô-độc này, nghĩ thật cũng lạ lùng.

Từ khi bị lọt vào hầm đá này, Vu-Thành muốn tìm một sinh lộ, nhưng hoài công, lại muốn chết ngay cũng không được, thế cho nên lão nghĩ rằng người bên kia cũng đang ở cùng trong hoàn cảnh của lão...

Bỗng nghe từ phía bên kia vách có tiếng vang nho nhỏ :

— Không biết bên ấy có những bảo vật gì, chứ bên này thì có biết bao nhiêu là kỳ trân, ngoạn vật, đẹp không thể tả xiết, nào là minh châu, ngọc thạch ánh sáng lung-linh, món nào cũng đều vô-giá, tôi chưa từng thấy bao giờ...

Vu-Thành nghe nói ngạc-nhiên :

— Tôn-huynh bảo sao ?

Bên kia vách đá lại có tiếng trả lời :

— Nếu Tôn huynh thấy món nào hợp nhãn thì cứ lấy một món, đó là chuyện thường tình của con người, hừ... biết bao là của báu cất giấu dưới ngôi cổ mộ này, thiệt cũng là chuyện đáng tiếc lắm...

Vu-Thành càng nghe nói càng tức giận, lão ta tức mình mắng lớn :

— Ngươi nói những chuyện yêu ma quỉ quái gì đó, bộ ngươi điên hay sao ? Ngươi nói toàn là những chuyện vu-vơ, lạ lùng.

Bỗng nghe phía bên kia vách có một tiếng đùng vang-vang rồi có tiếng hỏi :

— A, tại sao người lại mắng càn như thế ?

Đợi đến lúc ta tìm gặp được ngươi, ít lắm ta sẽ cho ngươi nếm 4 hột tai cầy lửa cho biết.

Vu-Thành nghe tiếng vỗ mạnh trong vách đá, trong lòng lão suy nghĩ :

— Người này võ công không phải bực tầm thường, nghe tiếng anh ta đấm mạnh vào vách đá, thì so với ta có phần hơn...

Tuy Vu-Thành biết trình-độ nội-công của đối-phương hơn hẳn mình, nhưng nghĩ rằng người ấy, cũng đang bị hãm trong ngôi mộ, quyết không

http://tieulun.hopto.org

có hi-vọng gì thoát nạn, vì nghĩ như thế cho nên lòng lão ta rất thản nhiên, lão cười ha-hả :

— Tốt hơn hết là ngươi nên tìm đến ta, nếu ta gặp được ngươi thì ít lắm cũng cho ngươi 8 bạt tai nên thân . . .

Bên kia vách đá bỗng nghe tiếng nạt lớn có dáng giận dữ :

— Người đừng trông mong trốn thoát, ta tìm ngươi trong tức khắc !

Vu-Thành lại cười lớn :

— Hoan-nghinh ! Hoan-nghinh lắm, nếu người tìm không được ta ngươi là thằng láu cá !

Vì Vu-Thành tưởng rằng đối phương cũng là người đang mắc bẫy của Cô-độc lão nhân như mình, thế nên không thể nào ra khỏi gian thạch thất bên ấy . . .

Một lúc lâu không nghe phía bên kia có tiếng động tĩnh gì, trong lòng lão sanh ra hồ-nghi, lão ngẫm-nghĩ :

— Dầu có lẽ y đang đi tìm mình ?

Vì nghĩ như thế cho nên lão ta nói lớn :

— Nếu như nhà ngươi không tìm ta, thì ta chửi thêm chơi !

Lão ta nói tiếp thêm một hơi mấy câu nữa nhưng vẫn không nghe phía bên kia vách trả lời, trong lòng lão lấy làm kỳ-quặc.

Trong một thời gian khá lâu, bỗng nghe từ phía vách khác có tiếng lách cách, rồi một giọng giận dữ vang vào :

— Ngươi ở đâu ? để ta đến đánh ngươi mấy bạt tai...

Vu-Thành giựt mình kinh-ngạc nghĩ thầm :

— Bộ y là ma quỉ gì hay sao, thế cho nên y mới thoát khỏi được bẫy như thế ..

Lão ta lại nghĩ :

— Nếu y đã thoát ra khỏi được bẫy, thì thế nào y cũng có cách cứu ta ra khỏi chỗ nguy-hiểm nầy, chi bằng bây giờ cứ nói khích thêm y để cho y cứu ta ra khỏi nơi này, giả sử như có bị y đánh 4 bạt tai, còn hơn là bị chết đói lần mòn trong tòa thạch thất này. Vì nghĩ như thế cho nên lão nạt lớn :

— Bây giờ chưa biết rõ là ai sẽ đánh ai đa ! Nếu giỏi ngươi hãy đến đây trước rồi sẽ tính...

Phía bên kia vách vẫn nghe tiếng lách-cách đều đều, dường như

người bên ấy đang cố tìm lối vào thạch-thất.

Giây lát sau, tiếng lách cách bỗng im bặt hẳn . . . Bản năng sinh tồn bị kích-động dữ-dội, nên sau khi nghe tiếng lách-cách im bặt thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành bỗng thấy hồi hộp vô cùng.

Lão ta ngẫm-nghĩ :

— Nếu y không tìm được lối vào, thì chắc ta sẽ bị chết đói dưới phiến đá này rồi !

Lão ta lại nghĩ-ngợi :

— Nếu rủi mà y vận lộn mấy-móc, làm cho phiến đá nặng nề kia mà rơi xuống thì chắc là ta về chầu Diêm Chúa.

Nghĩ đến đây, bất giác lão ta rùn mình sởn gáy . . .

Bỗng nghe « chạc » một tiếng lớn, lạ thay phiến đá nặng nề phía trên lại từ từ rút lên, bên tai nghe tiếng nước chảy róc rách và phiến vách bên tả tự nhiên tách ra làm đôi, tiếng nước chảy càng nghe rõ hơn . . .

Chuyện thay đổi bất ngờ ấy làm cho Vu-Thành ngạc-nhiên, lão ta chưa biết rõ đó là điều may hay rủi, nhưng lão ta cũng lật đật ngồi phắt dậy, vận khí chuẩn-bị sẵn đối phó với mọi bất trắc.

Lão ta vừa ngồi dậy trong giây phút thì từ phía ngoài bỗng có một người phóng mình vào.

Vu-Thành liếc mắt nhìn kỹ người lạ, thấy rõ là chàng thiếu niên đã ra tay hộ-trợ nàng áo đỏ lúc trước, lão ta bỗng giựt mình kinh ngạc.

Sau khi nhìn thấy rõ ràng Vu-Thành, Nguyên-Bình sững sờ :

— Hử ! Ta tưởng là ai, té ra là ngươi !

Thiết-phiến ngân kiếm Vu-Thành đã từng tung-hoành trên các vùng Trung-Nguyên, là lãnh tụ phe lục lâm trong mấy tỉnh, y là người có uy thế rất lớn trong giới võ lâm, thế nên khi nghe Nguyên-Bình nói xốc óc, lão ta không thể nhịn được, lão vụt phóng mình tới nạt lớn :

— Phải rồi, ta đây, ngươi muốn gì ?

Nguyên-Bình thấy tòa Thạch-thất này chỉ bằng gian phòng nhỏ, rất khó thi-thố tài nghệ, thế nên chàng thối lui 2 bước rồi hỏi :

— Phải ngươi mới vừa mắng ta đó không ?

Vu-Thành thấy Nguyên-Bình bỗng nhiên thối lui, lão ta giựt mình kinh sợ, vì e Nguyên-Bình lại vận máy cơ-quan nhốt mình lại trong gian nhà đá này, cho nên lão lật đật hét lớn :

http://tieulun.hopto.org

— Ngươi toan trốn đâu ?

Vừa nói lão vừa vọt mình ra ngoài. Vì hai người cùng nạt lớn, trong cơn rối loạn hấp-tấp không ai nghe rõ ai. Nguyên-Bình đứng ngoài đường hầm chật hẹp, Vu-Thành lại phóng mình ra ngoài một cách mãnh-liệt, nên chỉ trong chớp mắt hai người đã đụng nhau. . .

Khi thấy đối phương phóng mình ra rất mạnh, Nguyên-Bình nghĩ chắc lão ta muốn ra tay trước cho nên chàng nộ khí xung thiên, liền dùng tay mặt phóng ra một chưởng thật mạnh...

Giao tranh trong con đường hầm rộng chừng hai thước, ngoài ra việc phải đánh mau đỡ lẹ, hai người đối phương không có cách gì để tránh né đòn cho được. Nguyên-Bình phóng ra một chưởng như thời tiềm lực của chưởng phong dồn ép rặng nề trong đường hầm chật hẹp, nếu không tiếp thẳng lấy ngọn đòn thì Vu-Thành phải nhảy thối lui vào thạch-thất vì không còn chỗ nào khác để tránh.

Đã nhiều lần gặp những tay địch thủ cao-cường, nên nay khi thấy chưởng-thế của Nguyên-Bình quá mạnh, lão biết rõ rằng trong hoàn cảnh hiện nay phải liều sanh-tử mới mong sống được, lão liền vận-khí đơn điền, nhảy thối lui ra sau, hai tay vội giơ ra phía trước ngực chặn lấy chưởng phong để tránh chưởng lực của đối phương đập mạnh vào ngực, làm cho tất cả nội tạng phải bị thương...

Tuy Vu-Thành đã ứng-biến rất mau lẹ, nhưng vì đôi bên cách nhau không bao xa, thế nên đôi tay của Vu-Thành che trước ngực đã bị ngọn chưởng phong của Nguyên-Bình đánh mạnh, lúc ấy lão ta lại vừa thối lui, cho nên lão càng văng thêm mạnh ra phía sau, đụng vách đá nghe ầm lên một tiếng to...

Vu-Thành bỗng thấy khí-huyết trong nội-tạng bị kích-động dữ-dội, rồi tiếp theo sau là đầu choáng váng, mắt hoa, phía trước mắt thấy như đổ lửa

Nhưng lão ta cũng là tay có trình-độ nội công thâm hậu, lão cố gắng gượng lại được một phần, thế nên khi bị va mạnh vào vách tai ù, mắt hoa, nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo...

Lão bỗng nghe có làn gió nhẹ bên tai, một bóng người tiến sát bên cạnh lão rồi thân lão bị lão đảo, mấy tiếng chát chúa vang lên : mỗi bên gò má của lão bên nào cũng lãnh đủ 2 tát tai...

Đối phương đã đánh lão ta một cách rất lẹ-làng không sao thấy kịp, ngọn đòn lại rất mạnh, thế cho nên sau khi lãnh đủ 4 tát tai viên lãnh-tụ

giới lục lâm trong mấy tỉnh miền Trung-Nguyên đã bị sặt máu mũi...

Vu-Thành lật đật giơ tay lên đầu vỗ nhẹ 3 lượt vào huyệt Thiên-linh một mặt vận-khí để làm cho bớt đau...

Giây lát, lão ta định-thần nhìn kỹ, thấy Nguyên-Bình đang đứng trước mặt mình dáng điệu rất nghiêm trang, lòng hiếm độc của lão ta bỗng dậy lên, lão giả vờ vén lại mái tóc đang rối mù trên đầu, lẹ-làng lấy chiếc tháp phiến rồi lẹ làng vung ra phía trước, dùng liền thế Huyền-điểu hoạch-sa để đánh đối phương.

Lão ta nghĩ rằng tấn-công một cách bất thình lình như thế, con đường hầm trong thạch-thất lại hẹp, dù cho võ-công của Nguyên-Bình có cao đến bực nào, chàng ta cũng phải bị thương vì chiếc tháp phiến.

Nào ngờ sự thật lại xảy ra ngoài ý lão tưởng tượng, Nguyên-Bình chỉ lẹ làng giơ tay trái lên, lẹ làng chụp ngay tháp phiến, công của cây tháp đó, Vu-Thành bỗng thấy huyệt mạch-môn bên chưởng tay phải của mình bị tê dần, chiếc tháp-phiến bị mất luôn...

Thủ pháp thượng-thừa tuyệt diệu ấy đã làm cho Vu-Thành kinh-hoàng thật ra từ trước đến nay lão ta chưa từng thấy trong giới giang hồ, có khi nào nghĩ đến mức tuyệt luân lạ lùng như thế...

Vu-Thành đứng sững nhìn Nguyên-Bình rồi ngập ngừng hỏi :

— Võ công gì mà lạ lùng và tuyệt diệu như thế ?

Nguyên-Bình bất giác bật cười, chàng ta cầm chiếc tháp phiến trả lại cho Vu-Thành rồi bảo :

— Nếu trong lòng nhà ngươi chưa phục thì ta cho thử thêm hai lượt nữa !

Vu-Thành tay cầm chiếc tháp phiến, rồi nương theo vách đá bước sang phía trái 2 bước rồi khẽ xoay mình, rồi cầm tháp phiến dùng thế Phật vân chỉ nguyệt điểm ngay vào yếu huyệt Huyền-cơ của Nguyên-Bình.

Đây là một thế tuyệt kỹ, vừa nhanh như chớp vừa độc hiểm của Thiết-phiến ngân kiếm Vu-Thành, thế phát ra vừa công lại vừa thủ, biến ảo lạ thường, đối phương khó mà lường được.

Tuyệt kỹ dùng thế phiến phối hợp với kiếm của Vu-Thành, đã đánh bại không biết bao nhiêu cao-thủ trong giới lục-lâm miền Trung-Nguyên trong đời của lão ta, lão chưa từng gặp ai đã phá được tuyệt-kỹ của lão bao giờ.

Nguyên-Bình thấy thế của chiếc tháp phiến đánh tới thật là lạ lùng nên chàng ta để ý dè dặt.

http://tieulun.hopto.org

Sau những cuộc giao tranh ác-liệt, Nguyên-Bình đã thể hội được rất nhiều kinh-nghiệm trong võ-công, thế nên khi thấy Vu-Thành dùng tháp phiến đánh một cách lạ-lùng, chàng ta biết thế này biến hóa phi thường, chàng rất dè dặt, tay phải chàng thế Ngũ nhạc trấn-long, chân trái bước tới một bước, rồi tay trái chụp vào tay Vu-Thành đang cầm chiếc tháp, rồi dùng cùi chỏ đánh luôn ngay vào huyệt Huyền-cơ trên ngực của Vu-Thành.

Vừa tấn tới một cách bất ngờ, vừa dùng luôn tay và cùi chỏ để tấn công, Vu-Thành không ngờ đối-phương đối phó một cách lạnh-lùng như thế, chiếc tháp-phiến đã mất hiệu-lực khiến cho lão ta phải đổi từ thế công sang thế thủ rồi lật-đật thối lui.

Dùng thế kỳ-diệu không hiệu quả, Vu-Thành đã thấy mình thất cơ, bỗng nhiên lão thấy cánh tay phải bị tê rần, chiếc tháp-phiến bị Nguyên-Bình đoạt mất, đồng thời lão cũng bị điểm nhẹ ngay vào huyệt huyền cơ trên ngực . . .

Nếu Nguyên-Bình không nghĩ tình, chỉ khẻ điểm mạnh thêm chút ít là Vu-Thành đã bị trọng thương . . .

Trong thuở sanh bình của mình, Thiết-phiến ngân kiếm Vu-Thành đã trải qua không biết bao nhiêu là trận giao-tranh ác-liệt, nhưng chưa lần nào lão ta bị thảm bại như lần nầy.

Đã bị người đoạt mất khí giới, lại bị điểm vào yếu-huyệt, vì thế cho nên lão đứng sững sờ nhìn Nguyên-Bình mà không nói được một lời nào.

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Nếu ngươi còn chưa phục, thì chúng ta hãy thử thêm vài lượt nữa . . .

Vừa nói chàng vừa thối lui hai bước, rồi cầm tháp phiến trao cho Vu-Thành.

Giơ tay cầm tháp phiến, Vu-Thành nhìn sững Nguyên-Bình rồi ngập ngừng hỏi :

— Ngươi dùng võ-công gì mà lạ lùng như thế ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Nói ra sợ ngươi chưa hiểu . . . Ta dùng Thập – nhị cầm long chưởng . . .

Vu-Thành ngừng mặt lẩm bẩm :

Ngẫm-nghĩ hồi lâu, dường như không tìm ra lai-lịch của môn võ-công lạ-lùng này, lão ta lắc đầu :

— Quả thật tôi chưa hiểu lai-lịch của môn võ-công này . . .

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Đừng nói chi ngươi, cho đến giới võ lâm của thời nay, cũng chưa chắc có ai đã biết lai-lịch của Thập-Nhị Cầm-long chưởng này đâu !

Vu-Thành gật đầu :

— Thủ-Pháp của các môn phái võ-lâm ở Trung-Nguyên này, tôi chẳng dám khoe mình hiểu biết nhiều, nhưng có thể nói đều đã nghe qua, nhưng về Thập Nhị cầm-long chưởng của các-hạ, thực tôi chưa từng được nghe thấy bao giờ !

Nguyên-Bình cười :

— Như thế thì ngươi có chịu phục hay chưa ?

Vu-Thành nghe hỏi một quá, lão ta bị khựng, lão ngẫm nghĩ hồi lâu rồi bỗng nổi lên giận dữ, nạt lớn :

— Trên đời cũng có thể một người này tâm phục một người khác, nhưng cứ để cho họ tự nhận âm-thầm, chứ cứ hỏi tách-bạch ráo riết một cách trân-tráo như thế thì thật là lạ...

Bậc đại trượng-phu thà chịu chết chớ không thà chịu nhục, ta là Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành đây, ta đâu phải là người tham sanh úy-tử...

Nghe giọng nói của Vu-Thành có nhiều hào-khí, Nguyên-Bình khen thầm :

— Lão này tuy xuất thân trong chốn lục-lâm, nhưng vẫn giữ được chí khí-khái anh-hùng...

Nghĩ như thế cho nên Nguyên-Bình mỉm cười giả-lả :

— Tôi quả thật là vô tâm, xin Vu huynh chớ giận...

Nói xong chàng liền cúi mình xá dài.

Vu-Thành tưởng rằng, nói ngang-ngạnh như thế, thế nào Nguyên-Bình cũng nổi nóng hạ-thủ, lão cũng biết tài nghệ mình rất kém, nên quyết liều mạng, giữ khí-khái anh-hùng để chịu chết, nào ngờ Nguyên-Bình không tỏ vẻ gì giận dữ cả, mà lại có thái độ ôn-hòa thân-mật, xá dài chịu lỗi, lão ta bỗng cười ha-hả rồi quì xuống đất :

— Võ-công của tiểu anh-hùng quả thật tuyệt-thế, tôi xin bái phục, nên quì xuống đây...

Nguyên-Bình lật-đật đỡ Vu-Thành :

http://tieulun.hopto.org

— Tôi chỉ có khéo léo đôi chút về thủ-pháp, nhưng thật ra cũng chẳng có gì, nếu kể về chân-lực và thực lực thì không sánh được với Vu huynh đâu...

Vu-Thành thở dài :

— Tôi là Vu-Thành, lưu lạc trong chốn giang-hồ hơn mấy mươi năm cũng đã từng gặp nhiều cao thủ, nhưng như tài-nghệ của tiểu anh hùng, chỉ ra có một hiệp mà đã tước mất khí-giới của tôi, thì chuyện ấy từ trước đến nay chưa từng có . . .

Nói đến đây, lão ngừng trong giây lát rồi nói thêm :

— Xin tiểu anh hùng cho biết cao danh đại tánh . . .

Nguyên-Bình đáp :

— Không dám, tiểu-đệ là Từ-Nguyên-Bình . . .

Vu-Thành cười :

— Trong đời tôi, tôi chưa hề thành tâm thành ý khuất phục ai cả, nhưng ngày nay đối với Từ-huynh, tôi thành thật khâm phục, từ nay trở đi nếu Từ-huynh có cần gì đến tôi, thì cứ biện thơ cho gọi, vì Vu-Thành này sẽ cho mời tất cả các huynh-đệ trong 4 tỉnh Dự, Lỗ, Ngạc, Cán, để hết sức giúp đỡ Từ huynh . . .

Nguyên-Bình cười :

— Tôi chỉ là một đứa võ-phu, há nào dám được Vu-huynh đãi-ngộ hậu tình như thế . . .

Vu-Thành cười hà hà :

— Tôi là Vu-Thành, tuy xuất thân trong chốn lục-lâm giang hồ, lớn lên giữa rừng gươm đao, nhưng vẫn giữ được 2 chữ tín-nghĩa, Từ-huynh là bậc cái thế, nếu tôi may mắn được nhường địa vị tổng lãnh 4 tỉnh cho Từ huynh.

Nguyên-Bình lắc đầu lia-lịa :

— Chuyện ấy tiểu-đệ quả thật không dám.

Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành cười lớn :

— Tôi cũng biết Từ-huynh bao giờ chịu nhục mình ở vào đám lục-lâm . . .

Nguyên-Bình lật-đật xua tay :

— Không phải như thế, tuy gọi là giới lục-lâm, nhưng cũng có những qui-luật chặt-chẽ đáng khen, còn hơn những kẻ bên ngoài giả mặt đạo-đức nhưng bên trong lại có nhiều âm-mưu thâm-độc, giả danh dối thế . . .

Vu-Thành vỗ đùi đánh bép bảo :

— Lời của Từ-huynh quả thật rất đúng, tôi được các huynh đệ cử lên địa vị tổng-lãnh 4 tỉnh trong giới lục-lâm, lập tức tôi đã ra lịnh cho các bằng hữu phải giữ hai giới điều thật chặt chẽ, nếu chẳng phải của phi nghĩa thì không lấy, nếu không phải là người gian ác thì chớ giết . . . vì thế mà trong mấy mươi năm nay trên các con đường vùng Trung-Nguyên, tuy đã xảy ra nhiều vụ cướp bóc, nhưng theo chỗ tôi biết thì không có một vụ cướp cạn, giết bậy nào cả . . .

Nguyên-Bình gật đầu tán-thành :

— Vu-huynh đã có tinh thần hiệp-nghĩa như thế, tôi rất lấy làm cảm phục.

Vu-Thành cười xòa :

— Từ-huynh dạy quá lời...

Bỗng nhiên thấy dưới chân lành lạnh, cúi mặt nhìn xuống, nước đã tràn vào thạch-thất tự hồi nào, làm ngập cả đôi bàn chân của hai người . . . Ai nấy cũng đều giựt mình kinh-hãi.

Nguyên Bình lo sợ lật đật bảo :

— Chỗ này không thể ở lâu được rồi, chúng ta phải chạy ra cho mau. . .

Vừa dứt lời, bỗng nhiên một luồn nước tràn mạnh vào gian nhà đá.

Nguyên-Bình lật đật vận-dụng nội-công bắt lên rồi phóng ra một ngọn chưởng.

Vì trình độ nội-công của Nguyên-Bình đã đến mức thâm hậu, nên ngọn đòn của chàng phát ra oành liệt vô cùng, ngọn nước đang tràn vào thạch thất bỗng nhiên bị đánh dồn trở lại.

Nguyên-Bình lật đật phóng mình ra trước. Vu-Thành cũng phi thân theo sau. Bị Nguyên-Bình đánh tạt dồn trở lại, nhưng dòng nước chỉ bị dội ngược trong giây phút rồi cứ vẫn tiếp tục ào ào chảy tới, lúc bấy giờ trong con đường hầm nước chảy ào ào như thác lũ. . .

Tuy Nguyên-Bình biết rõ rằng lúc bây giờ chưởng lực dầu có thể nào ngăn dòng nước đang cuồn-cuộn chảy; bây giờ thì chỉ có cách là tìm chỗ nào cao bám đỡ rồi sau đó sẽ tìm cách thoát ra khỏi ngôi mộ kỳ hoặc này.

Vì nghĩ như thế chàng bèn lội ngược lên dòng nước chảy.

Dòng nước càng ngày càng chảy mạnh nên chỉ trong giây lát, nước đã ngập đến họng của hai người.

http://tieulun.hopto.org

Vu-Thành vừa lội vừa hỏi :

— Có phải Từ-huynh đã sa vào ngôi mộ này không ?

Nguyên-Bình đáp :

— Vì tôi thấy bầy chim cú cứ đáp trên chiếc đỉnh đen trên ngôi mộ, sanh lòng hiếu kỳ, tôi lắc thử chiếc đỉnh trên ngôi mộ, bỗng nhiên cửa đá mở rộng, tôi mới lần mò xuống đây rồi bị khốn. . .

Vu-Thành ngẫm-nghĩ :

— Nếu chàng ta không lí-lắc, thì mình đâu có bị khốn-khổ như thế này !

Lão ta bèn thuật lại tất cả câu chuyện của mình từ khi bị lọt vào hầm cho tới khi gặp Nguyên-Bình cho họ Từ nghe.

Nguyên-Bình nghe nói mỉm cười :

— Vì trong lúc sanh tiền, người nằm trong ngôi mộ này không tìm ra đâu cho được một người tri-kỷ, trên đời chắc không ai làm cho lão tin được, thế nên trước khi chết, lão đã cho xây trước ngôi mộ, đem tất cả những vật quí báu, bày trong lòng ngôi mộ này, vì sợ có kẻ nào lấy đi . .

Vu-Thành cân-nhắc :

— Chỉ nghe đến danh hiệu Cô-độc lão nhân cũng đủ biết rằng thuở sanh tiền ông ta ít chơi với ai được, rồi đến khi chết lại kiến tạo ngôi mộ kỳ-quái này để hại người, thiệt là sống thì là người cô-độc mà chết thì cũng thành quỉ cô-độc, nếu tìm được chiếc quan-tài của lão, tôi nhứt định phải mắng cho lão một trận cho đỡ căm tức . . .

Vừa nói chuyện vừa lội nước, chỉ trong giây lát hai người đã đi mút con đường hầm . . .

Ngửng mặt lên nhìn thì thấy đường hầm tẻ ra nhiều ngã, nước lại chảy ào-ào, không biết từ đâu tuôn đến, rồi lại chảy đi đâu.

Nguyên-Bình dừng chân quay lại bảo Vu-Thành :

— Vu-huynh nên cẩn thận, trong ngôi mộ này có một dòng nước, lúc này nước dâng lên cao, bây giờ không biết lạch nước ở chỗ nào, sợ e lọt vào đường nước thì cũng khó mà ngoi lên . . .

Vu-Thành ngửng đầu lên nhìn trên nóc đường hầm rồi than dài :

— Mực nước đã lên cao quá rồi, có lẽ rồi đây nước sẽ ngập cả con đường hầm này, dừng nói chi chúng ta đều biến thành con vịt, mà dù cho

có đem côn-hải thần-long Tần-an-Kỳ đến đây thì y cũng đành chịu chết ngộp nơi đây mà thôi . . .

Nhưng trong giây lát, bỗng nhiên lão ta cười lớn :

— Cũng rất tiếc là Tần-an-Kỳ không lọt vào ngôi mộ này để cho chúng ta coi lão lội nước như thế nào !

Nguyên-Bình nghe nói cũng tức cười :

— Lội sông, lội biển đâu có khó, nhưng lão ta lội trong con đường hầm kín mít này thì chắc lão ta đành phải chịu thua !

Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành cười dài :

— Nếu như Vu-mỗ này mà thoát được khỏi chốn này, còn sống nhăn thì cũng tìm cách khích cho lão Tần-an-Kỳ đến đây lội một lần cho biết !

Trong lúc hai người bàn bạc qua lại thì nước đã dâng cho tới ngực . Tuy nước đã dâng cao, nhưng thế nước chảy lại giảm bớt rất nhiều, dường như những chỗ trống trong ngôi mộ đều bị ngập nước, thế nên thế nước bị chậm lại.

Nguyên-Bình vận dụng chân khí hai chân rụn xuống cho vững rồi, ngẫm-nghĩ :

— Con đường hầm này xây bằng đá thật là kiên cố, trước khi nước tràn ta còn có thể tìm lối thoát, nhưng bây giờ chỗ nào cũng ngập nước, không nhìn gì cho rõ-ràng được, nếu chẳng tìm cho được lối ra thì dù cho có tài nghệ đến đâu cũng phải bị chết chìm ở đây mà thôi.

Vu-Thành là người có nhiều kinh-nghiệm trong chốn giang-hồ, sau một lúc rối loạn, lão lại bình tĩnh sáng suốt, lão bỗng ngẫm-nghĩ :

— Nguồn nước đang ào-ạt tràn vào đây, tất nhiên không phải là nước từ trong lòng đất mà ra, có lẽ đây là nguồn nước từ phía bên ngoài, nếu tìm được nguồn gốc của dòng nước thì ta có thể ra khỏi chỗ này.

Vì nghĩ như thế, lão ta lật đật bảo Nguyên-Bình :

— Tôi đã nghĩ ra một cách để thoát khỏi nơi này, . .

Nguyên-Bình hỏi dồn :

— Kế gì thế ? Vu-huynh hãy nói mau xem sao ?

Vu-Thành bảo :

— Nếu đứng đây chờ chết, thà là chúng ta cứ đi ngược dòng tìm chỗ con đường nước đổ vào đây là có thể ra được. . .

Nguyên-Bình gật đầu lia lịa :

http://tieulun.hopto.org

— Đúng rồi ! Bây giờ chỉ có cách ấy mà thôi. . .

Nói xong Nguyên-Bình lật đật lội đi trước.

Lúc ấy tuy thế nước đã chảy chậm rất nhiều, nhưng hai người đều không quen nước, thế nên hoạt động trong chỗ nước ngập tới vai, hai người rất lo-láng sợ-sệt, họ bước đi rất khó khăn chỉ lần theo vách đá mà bước lên . . .

Cũng may là hai người đều có trình độ công-lực thâm-hậu, bước đi rất vững vàng, được một lúc quen chân, hai người đi khá mau hơn trước . .

Lúc bấy giờ mực nước cũng vẫn còn tiếp tục lên cao, hai người đều biết rằng chỉ trong một thời gian ngắn nữa, nếu không ra được, thế nào cũng bị chết ngộp trong nước.

Vì nghĩ như thế cho nên mặc dầu trong lòng lo lắng sợ-sệt, nhưng ai ai cũng rán bước mau, mạo-hiểm tìm con đường sống.

Lúc ấy càng lúc càng thấy nước chảy xiết hơn, làm cho hai người phải cố gắng hết sức mới bám vững được vào đất, không để cho bị nước đẩy trôi.

Vì mãi tập-trung tinh-thần để đối phó với con nước lũ, nên hai người không nhớ rõ là mình đã quanh qua, quẹo lại đến mấy lượt rồi, chỉ thấy càng đi tới nước càng chảy xiết . . .

Trước tình hình lạ-lùng ấy hai người rất sợ-sệt, ngừng mặt nhìn ra phía trước bỗng thấy một phiến vách đá chắn ngang phía trước mặt cách hai người độ 3, 4 trượng . . .

Nguyên-Bình nghĩ thầm :

— Chắc con đường hầm này đến đây là cùng rồi . . .

Vu-Thành lộ sắc mừng :

— Phiến vách chắn ngang trước mặt ta, đó là chỗ nước tuôn vào đây, nhưng có điều đáng ngại là nước càng ngày càng chảy xiết, mà chúng ta không quen với nước, chắc cũng khó mà ra khỏi chỗ này . . .

Nguyên-Bình khuyến-khích :

— Chúng ta hãy rán đến gần coi thử xem sao . .

Nói xong chàng liền để chân khí, vượt tới trước mở đường, đoạn đường này chỉ có vài trượng, nhưng vì dòng nước chảy quá mạnh, hai người rán lội ngược dòng chỉ trong giây lát mà mệt muốn đứt hơi.

Nguyên-Bình quay lại nhìn Vu-Thành rồi la lớn :

— Vu-huynh rán bám ở đó đi, tôi rán tới vách đá để coi thử thế nào . .

Nói xong chàng liền gắng sức vượt mình tới trước, khi gần tới chân vách đá, chàng bỗng bị hụt hơi, rồi toàn thân chìm lìm trong giòng nước, chân vừa chấm đất, chàng vội xỉa tay tới trước quơ thử liền dụng nhằm hai cây sắt to bằng cườm tay.

Chàng cố sức để chân-khí, kéo thử đôi thanh sắt ấy, nhưng vẫn không sao lung-lay nổi. . . Bất giác chàng chán nản, đôi tay buông hai cây sắt rồi bị giòng nước cuốn trôi luôn.

Vì không quen nước bị nước cuốn đi, Nguyên-Bình rất lo sợ, chàng há mồm toan thở, thì nước đã tràn vào miệng, chàng giựt mình cố ngoi lên rồi quơ tay bên phía vách tìm chỗ bám víu.

Do bản năng sinh tồn thúc đẩy, mà Nguyên-Bình quơ tay một cách vô ý thức, nào ngờ chàng xỉa tay ngay vào một chỗ có lỗ hõm vô, tay chàng đụng phải một vật tròn như chuôi kiếm, trong lúc bấn loạn chàng cứ nắm chặt vật ấy để cho giòng nước đừng cuốn mình đi.

Nhờ đó mà chàng vọt mình nổi luôn lên mặt nước. Bám víu được một chỗ, chàng thở một hơi dài rồi quay đầu lại nhìn Thiết-phiến ngân kiếm Vu-Thành.

Chàng thấy họ Vu cố sức bám vào vách đá, lúc ấy nước dâng lên thật cao, lão ta ngửa mặt lên, chỉ còn có lỗ mũi ngoi lên khỏi mặt nước mà thôi.

Vì ở phía sau nên lúc ấy nước đã ngập luôn cả Vu-Thành, chỉ trong giây lát là nước ngập luôn mũi của lão ta.

Trước tình hình nguy-ngập ấy, Nguyên-Bình hô lớn :

— Vu-huynh hãy rán lội lại đây. . .

Chỉ thấy Vu-Thành giơ tay lên khoát-khoát ra dấu không đến. . .

Trong lúc ấy họ Vu đã bị nước dập mạnh, muốn bám không nổi một chỗ, chỉ rán gượng kề sát vách đá miễn-cưỡng chịu đựng, cho nên không dám đi ra một bước, nước lại ngập quá miệng làm cho lão ta không sao nói được nên phải dành giơ tay quơ lia, quơ lịa.

Chỉ trong giây lát, Nguyên-Bình bỗng lấy làm lạ mà thấy mực nước xuống một cách rất mau lẹ, chàng quay lại nhìn thấy Vu-Thành đã lòi vai lòi ngực.

Gặp may mắn bất ngờ, Nguyên-Bình mừng rỡ, chàng biết trong lúc vô

http://tieulun.hopto.org

ý, mình đã cầm nhầm cái chốt chặn nước mà kéo. . .

Lúc trước nước đổ mau bao-nhiêu thì bây giờ nước rút cũng lẹ bấy-nhiêu, chỉ trong giây lát mà nước đã khô đến chân hai người . . .

Thấy nước rút, Thiết phiến ngân-Kiếm Vu-Thành mừng rỡ nhảy vọt tới gần bên Nguyên-Bình nhìn kỹ thấy trên vách đá có một chỗ lõm rộng chừng hai thước, Nguyên-Bình còn cầm chặt trong tay cái chốt bằng sắt.

Vốn người hào khí phóng khoáng, mặc dù đã đi bên gần kề cái chết, nhưng lão ta vẫn bình-tĩnh cười to :

— Nếu Từ-huynh không kịp thời nắm cái chốt nầy thì chắc chúng ta đã chết đuối cả thảy rồi . . . Thực ra chuyện sống chết cũng do số mà ra cả.

Tuy nước đã cạn đến chân, nhưng Nguyên-Bình vẫn không buông cái chốt sắt, chàng liếc mắt nhìn vào phía tận cùng của con đường hầm. Chàng nghĩ rằng khi nước cạn thế nào cũng nhìn thấy mấy cái song sắt dụng nhầm khi nãy, nào ngờ chàng chỉ thấy phiến vách đá phẳng-lì . . . chàng rất ngạc-nhiên . . .

Là người sáng-trí, chàng chỉ ngẫm-nghĩ là hiểu ngay trước mấy chấn song ấy có một vách đá phía bên trên, kéo nhầm cái chốt, phiến đá hạ xuống chặn phía trước song sắt, và chặn luôn dòng nước.

Nhìn kỹ vách đá, thấy không có chỗ nào đáng nghi-ngờ, nếu khi trước không rờ dụng song sắt, thì chắc không bao giờ có ai biết được chỗ ấy có một phiến vách đá kéo lên hạ xuống được chàng ngẫm-nghĩ :

— Cuộc kiến-trúc ngôi mộ này thật là kỳ-diệu tinh-xảo lạ lùng . . .

Lúc bấy giờ trong đường hầm nước đã rút cạn, chỉ còn có giòng nước rộng chừng ba thước là nước còn chảy róc-rách mà thôi, hai bên bờ, nước đã ráo khô.

Nguyên-Bình bỏng buông cái chốt cầm trong tay rồi cười mà bảo :

— Tôi cầm cái chốt này, còn lại hai cái trước mắt, chắc hai cái ấy cũng dùng để điều khiển cơ quan nào đó, ta hãy nắm thử xem . . .

Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành lắc đầu :

— Ngôi cổ-mộ này kiến-trúc thật là kỳ-diệu, thiệt là từ trước đến nay chưa từng thấy, xem ra chỉ trừ Dương-văn-Nghiêu của Dương-Gia-Bảo, khắp trong thiên-hạ hiện nay cũng khó mà tìm cho được người thứ hai có thể hiểu và kiến-tạo được ngôi mộ này. . .

Nguyên-Bình ngẫm-nghĩ hồi lâu rồi bỗng nhiên quay lại hỏi Vu-Thành:

— Vu-huynh có sợ chết không ?

Vu-Thành nghe hỏi hơi ngạc-nhiên, lão bình-tĩnh đáp :

— Bình sanh tôi sống trong rừng gươm đao thế nên chuyện sống chết tôi ít quan tâm, nhưng không biết Từ-huynh bảo chết như thế nào đây ?

Nguyên-Bình biết Vu-Thành hiểu lầm mình, chàng ta mỉm cười nói tiếp :

— Trước mắt ta có tất cả 3 cái chốt, tôi đã nắm cái bên trái làm cho cạn nước, bây giờ còn hai cái chắc cũng có dụng gì đó, tôi muốn thử thêm coi ra sao, nhưng sợ bị lầm.

Vu-Thành bỗng cười ha-hả :

— Xin Từ-huynh cứ ra tay, nếu không chúng ta cũng bị khốn ở đây, ngồi mà chịu chết, tốt hơn là hãy thử thêm coi trong ngôi mộ của Cô-độc lão nhân này còn có gì nguy-hiểm nữa không.

Nguyên-Bình khẽ gật đầu chìa tay phải ra rồi bảo :

— Vu-huynh cẩn thận !

Nói xong chàng ta kéo ngay cái chốt nằm chính giữa. . .

Bỗng nghe từ hai bên phía vách đá có tiếng lách cách, hai người giựt mình kinh hãi, Nguyên-Bình lật đật buông chiếc chốt sắt ra. Tiếng lách-cách càng ngày nghe càng lớn, trong giây lát rồi im hẳn, tấm vách đá phía trước mặt bỗng chia ra làm hai để lộ một khung cửa...

Nguyên-Bình định thần nhìn kỹ rồi bảo :

— Chúng ta hãy vào xem, có lẽ đây là đường thông ra phía ngoài.

Nói xong chàng liền phóng mình đi trước.

Con đường hầm này rất ẩm-ướt lạnh lẽo. Nguyên-Bình đi trước, không có ý gì đo-dự sợ-sệt, đi từ phía sau Vu-Thành nhìn thấy vô cùng cảm-phục.

Đi được lối 15 trượng, qua một khúc quanh gấp, bỗng nhiên thấy phía trước mặt có ánh sáng lấp-lánh. Trên tấm vách đen chắn ngang phía trước mặt có gắn mấy hàng ngọc sáng kết thành mấy chữ.

« Tự ý bước tới, chim trong vực thẳm »

Vu-Thành nhìn kỹ giòng chữ trên phiến vách đen, chữ nào cũng kết bằng những hạt ngọc to bằng ngón tay :

Bất giác lão ta tấm tắc :

— Hạt ngọc nào cũng quí, người nào nếu được một hai viên ngọc

http://tieulun.hopto.org

nầy, gia-đình sống đủ cả trọn đời . . . Tám chữ đều kết bằng ngọc quí, tính ra có trên trăm viên, tôi lưu lạc trong giới giang hồ hơn mấy mươi năm, thấy rất nhiều châu báu, nhưng chưa từng thấy viên ngọc nào lớn như thế...

HỒI THỨ BỐN MƯƠI MỐT

Bao gươm Diệt-Tình kiếm xuất hiện trên ngôi cổ mộ.

Vu-Thành quay lại nhìn, thấy Nguyên-Bình đang cúi đầu trầm tư mặc tưởng dường như không nghe lời trầm-trồ của lão, bất giác lão ta thấy hơi thẹn, lão bỗng im hẳn không nói thêm một lời nào.

Nguyên-Bình suy nghĩ một hồi lâu, bỗng nhiên ngẩng mặt lên bảo :

— Có lẽ lão cô độc này không dựng nên ngôi cổ mộ này đầy cơ-quan nguy-hiểm như thế đâu, tài trí kiến thiết này không phải người thường làm được. Những giòng chữ trên vách này không phải khoa trương để dọa nạt đâu.

Vu-Thành khẽ gật đầu :

— Chỉ xem những hàng ngọc quý trên phiến vách đen này, thì cũng đã biết những báu vật trong thạch-thất dưới mộ quí báu là dường nào.

Nếu giả sử chúng ta ra không khỏi ngôi mộ này, cũng là điều có phước vì chúng ta sẽ được đến xem những món trân-bảo hiếm có ấy !

Bỗng nhiên Nguyên-Bình thối lui hai bước, âm thầm vận dụng nội-công hét lên một tiếng rồi nhắm tấm vách phóng ra một chưởng.

Một luồng chưởng phong mãnh liệt đánh thẳng vào phiến vách. Tiếng vang dội nổi lên trong giây lát, nghe bong rồi sau đó, tiếng vang bỗng im bặt. Nhìn lại phiến vách vẫn đứng trơ trơ như trước . . .

Thiết phiến ngân-kiếm Vu-Thành lắc đầu :

— Tứ huynh không nên phí sức lực nữa, tấm vách đen này làm bằng sắt.

Nhìn kỹ tấm vách thấy một hạt ngọc trên chữ thứ năm bị ngọn chưởng-phong của Nguyên-Bình đánh nhằm, nó rung rinh, lấp lo lấp lánh như sắp rớt, lão bỗng hồ-nghi nên lật-đật bước tới hai bước ấn mạnh tay vào viên ngọc ấy.

Viên ngọc bị ấn mạnh chìm vào trong vách sắt và tiếp theo sau đó các viên ngọc khác cũng đều chìm theo, liền đó tấm vách sắt bỗng rẽ ra làm hai để lộ ra con đường hầm.

Nguyên-Bình liền lướt tới đi trước, chàng nhìn thẳng phía trước mặt, bỗng giựt mình, đứng sững tại khung cửa.

Vu-Thành lật-đật bước tới nhìn, ngạc nhiên thấy chín chiếc quan tài sắp ngay hàng trong một gian thạch-thất khá rộng, bốn phía nhện giăng, bụi bám dầy cả lóng tay, nhìn kỹ ai ai cũng đều toát mồ-hôi lạnh.

Hai người đứng sững trước khung cửa hồi lâu rồi từ từ bước vào gian phòng kỳ lạ ấy. Vừa đi được 4, 5 bước bỗng nghe một tiếng vang dội nổi lên, bụi cát váng nhện rơi lả tả.

Nguyên-Bình dè-dặt quay đầu lại nhìn thì chiếc cửa sắt đã tự động đóng lại kín mít.

Vu-Thành lật-đật rút chiếc tháp phiến trên vai rồi cười ha hả :

— Trong chín chiếc quan tài, chắc là có một chiếc đựng di-thể của Cô-độc lão nhân, lão ta chôn sống bọn mình ở đây, thì ta hãy bầm thây lão rồi hãy tính sau !

Bây giờ chiếc cửa sắt đã đóng kín lại rồi, đường về đoạn tuyệt lọt vào chỗ chết, làm cho hào khí của Vu-Thành bỗng bừng bừng nổi dậy.

Thiết phiến ngân-kiếm Vu-Thành là người xuất thân trong chốn lục lâm, từ lâu lặn lội trong giới giang-hồ, thế nên lão phân biệt rõ ràng điều ẩn-oán.

Cửa sắt khép kín, làm cho lão ta nóng chí báo thù, lão vụt phóng mình tới trước, lại ngay gần chỗ chiếc quan tài thứ nhất, tay trái chụp lên nóc quan tài, tay mặt sẽ quạt hộ-thần rồi vận-dụng chân-lực định banh chiếc nắp quan tài ra...

Nguyên-Bình lật-đật phóng mình tới giơ tay ra cản :

— Vu-huynh không nên nóng nảy, xin hãy bỏ tay ra.

Trong lúc Nguyên-Bình vừa nói thì Vu-Thành đã dùng toàn lực đẩy mạnh nắp quan tài ấy, chỉ thấy chiếc nắp nặng lạ thường khó mà bật đi cho được . . . lão ta hơi giựt mình kinh-ngạc, liền lật-đật bỏ tay ra thối lui hai bước rồi nói :

— Quan tài này không phải bằng gỗ đâu !

Nguyên-Bình nghe nói giơ tay ra sờ, quả nhiên thấy lành lạnh...

http://tieulun.hopto.org

Nguyên lai quan tài ấy làm bằng đá chạm bên ngoài có phết nước sơn.

Nguyên-Bình khẽ vỗ nhẹ trên quan tài mấy lượt rồi bảo :

— Cổ-độc lão nhân để lại chiếc quan tài này, tức nhiên là phải có tác-dụng gì, lão nầy tài-trí tuyệt-thế, thế nên mới nghĩ ra việc kiến-trúc ngôi mộ kỳ xảo nầy, lời của lão không phải là ngoa đâu, những giòng chữ trên bức cửa sắt là những lời nói thật, nếu như tôi không lầm thì trong chín chiếc quan-tài ấy nhứt định phải có chứa cơ-quan nào đó.

Vu-Thành gật đầu lia lịa :

— Từ-huynh nói rất đúng, tôi xin chịu.

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Chúng ta bị giam trong ngôi cổ-mộ này, sớm muộn gì rồi cũng phải chịu chết, đừng nói chi đến việc chỗ nào cũng có cơ-quan mai phục, riêng về chuyện không có gì ăn uống, chúng ta cũng đủ bỏ mạng rồi.

Vu-Thành nói tiếp :

— Thế nào cũng phải chết, thì chúng ta cũng phải khuấy động một phen, để rồi sao đó sẽ cam tâm nhắm mắt.

Nguyên-Bình ngước mắt nhìn Vu-Thành :

— Trong lúc vô-ý tôi cầm nhầm cái chốt khóa nước, chúng ta nhờ đó mà khỏi chết chìm, còn Vu-huynh vì chú ý đến hạt ngọc trên chiếc cửa sắt mà lọt vào đây, những việc ấy bắt tôi tin rằng dù chuyện gì có kín đáo tỉ-mỉ đến đâu, thì cũng phải có một dấu vết gì đáng cho chúng ta chú-ý.

Trong gian thạch-thất nầy có 9 chiếc quan-tài sắt ra thành hàng thẳng bụi phủ nhện giăng, không khí rất là lạnh lẽo âm-u, lúc mới bước chân vào đây ai cũng thấy rùng mình sợ sệt, tâm thần bị tán-loạn rất dễ bị lầm lẫn.

Vu-Thành gật đầu lia lịa :

— Từ-huynh nhận xét rất đúng, quả thật là người thông minh anh tuấn tài trí hơn người, tôi đây là người từng trải trong giới giang hồ cũng phải chịu cúi đầu bái phục.

Nguyên-Bình nghe Vu-Thành khen tặng chàng thấy ngại ngùng, chàng khẽ mỉm cười.

— Trong thạch thất nầy bóng tối âm-u, nhãn quang cũng khó mà nhận xét cho được. Theo ý tôi, chúng ta nên tĩnh tọa, điều tức một lát, cho nguyên khí phục hồi, để chuẩn-bị đối phó với biến-cố, và cũng làm cho đôi mắt sáng thêm quan sát rõ ràng sự-vật chung quanh, xem coi có

gì đáng nghi hay không, rồi sau đó sẽ mở nắp quan-tài ra xem cũng chẳng muộn.

Vu-Thành gật đầu lia-lịa :

— Từ-huynh nói rất đúng, chúng ta thi-hành liền đi.

Nói xong lão ta liền ngồi xếp bàn tròn, lim-dim đôi mắt.

Hai người ngồi tĩnh-tọa lối một khắc đồng-hồ, Nguyên-Bình mở mắt ra trước nhìn chung quanh rồi đứng phắt dậy, Vu-Thành cũng lật-đật đứng theo sau.

Sau một lúc vận khí, nhãn lực hai người rất sáng, họ bèn tìm xem chung quanh gian nhà một lượt, nhưng chẳng thấy chỗ nào đáng nghi cả.

Nguyên-Bình âm thầm vận khí một lần nữa, liền phóng ra một chưởng ngay chiếc quan-tài chót phía bên phải.

Bỗng nghe tiếng vang « bong bong » rền cả gian nhà.

Nguyên-Bình lẩm-bẩm :

— Nghe tiếng vang của chiếc quan tài này, chắc có lẽ bên trong trống rỗng, Vu-Thành bận nên cẩn thận để tôi mở ra xem sao . . .

Nguyên-Bình bước tới, giơ hai tay đẩy mạnh, bỗng nghe một tiếng « bình » nắp quan-tài đã mở ra, hai người đều cúi đầu xuống nhìn, rồi bỗng giựt mình đứng sững sờ . . .

Chỉ thấy trong lòng chiếc quan-tài có một lỗ hổng to vuông lối hai thước đi nghiêng về phía đáy sâu, ngoài ra lỗ hổng ấy, không có gì đáng nghi cả.

Nguyên-Bình lại vận dụng chân-khí, giơ hai tay đẩy mạnh nắp quan-tài, nghe ào một tiếng, chiếc nắp đã rời khỏi bàn ra, hai người lại cúi đầu nhìn kỹ hồi lâu, vẫn không thấy động tĩnh gì.

Hai người ai nấy cũng đều cho là kỳ-quái, Vu-Thành lắc đầu :

— Không biết lão nầy bày cái trò gì lạ vậy cà ? chúng ta hãy mở nắp một cái nữa xem sao ?

Nguyên-Bình lại bước ngang một bước, hai tay bưng một chiếc nắp khác nhấc mạnh lên.

Bỗng nghe rào một tiếng, chiếc nắp quan-tài theo tay giờ lên hai người chưa kịp nhìn kỹ phía bên trong bỗng nghe Vu-Thành la lớn :

— Từ-huynh mau buông tay ra !

Nghe tiếng Vu-Thành gọi rất gấp, Nguyên-Bình lật-đật buông tay ra. Tuy chàng đã hành động chớp nhoáng, nhưng trong lúc chiếc nắp quan-tài

http://tieulun.hopto.org

chưa đậy kín hẳn lại, thì đã có một tia nước lạnh vọt ra làm ướt cả mặt, cả mình mẫy hai người...

Vu-Thành hừ một tiếng rồi mắng :

— Lão già quỉ này ra dùng nước hại người dữ a !

Nói chưa dứt lời, bỗng thấy một mùi tanh hôi khó chịu.

Hai người ngửng đầu lên nhìn, bỗng thấy từ trong chiếc quan-tài thứ nhất có một con rắn to thò đầu ra, nó hả miệng đỏ lòm to bằng cái bát, thở khè-khè, nhắm hướng hai người mà phóng tới. . .

Thấy con rắn to một cách bất thình-lình, Nguyên-Bình giựt mình chàng lật-đật thối lui đến ba bước.

Vu-Thành là người kiến-thức rộng hơn, nên khi thấy vậy rắn sáng loáng, lão biết ngay đây là một loại rắn cực độc ít có, lão giựt mình lật-đật rút chiếc ngân-kiếm phía sau lưng, hoành thân hai bước, đứng cản phía trước mặt Nguyên-Bình, rồi mở chiếc tháp phiến hộ thân.

Lão ta bảo Nguyên-Bình :

— Từ-huynh cẩn-thận, đây là loại rắn cực độc ít có, bị nó cắn chỉ ba tiếng đồng hồ sau thì chết, dù cho có thuốc hay cũng không thể cứu được.

Vừa nói đến đây bỗng nghe độc xà huýt gió một tiếng lanh-lảnh, thè lưỡi ra đỏ lòm rồi nhắm hai người mà phóng tới.

Thiết phiến ngân kiếm Vu-Thành sợ nó phun nọc độc hại người nên hươi chiếc tháp phiến làm cho nó chóa mắt, tay mặt lại vung gươm ra chém.

Kiếm quang lóe lên, chém trúng mình rắn, nó huýt gió một tiếng dài rồi lẻ lẻ bò đi.

Vu Thành giựt mình lẩm-bẩm :

— Thanh gươm của ta đúc bằng bạch-kim và thép tốt, bén nhọn vô cùng tuy chưa chặt vàng, chẻ ngọc được, nhưng gặp gì cứng rắn nó cũng chém phăng, còn các vật tầm thường chỉ khẻ dụng đến cũng đứt lìa con độc xà này chịu đựng nổi với lưỡi kiếm, nếu như nó quyết tình rượt ta, thì ngân kiếm này chắc không làm gì được nó, thật là chuyện nguy-hiểm vô cùng.

Vừa ngẫm-nghĩ đến đây, Vu Thành nhìn lại bỗng thấy con rắn vụt chạy lui trở về chiếc quan tài, chỉ còn thò đầu ra ngoài, trợn đôi mắt xanh biếc nhìn sừng sừng hai người.

Vu-Thành quay lại nhìn Nguyên-Bình :

— Con rắn này toàn thân đều có độc, dù cho có võ-công giỏi cũng

khó mà dùng tay không đánh nó, tôi chỉ dùng chiếc cốt tháp phiến cũng được, còn Từ-huynh hãy dùng thanh ngân-kiếm này đi.

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Vũ-huynh hãy giữ lại dùng, tôi... Nói đến đây bỗng Nguyên-Bình giơ tay phóng ra một chưởng.

Bỗng nghe rắn hú lên hai tiếng, nó vừa toan vươn mình phóng tới thì đã bị ngọn chưởng phong của Nguyên-Bình làm cho nó phải văng ra phía sau và mạnh vào vách quan-tài, bụi cát đổ xuống ào-ào.

Ngọn chưởng-phong mãnh liệt tuyệt luân này đến có bảy, tám trăm cân, nhưng vẫn không sao đánh chết được con độc xà, chỉ thấy nó co quắp trong giây lát rồi lại lổ cổ ra nhìn hai người đợi coi có cơ hội tấn công lần nữa. . .

Nguyên-Bình ngẫm-nghĩ :

— Con rắn này núp trong chiếc quan-tài đá, vậy nó lại cứng rắn chém không phũng, nếu không trừ nó sớm, thì sẽ bị hại.

Vị nghĩ như thế chàng bảo Vu-Thành :

— Vu-huynh ơi ! Cổ-độc lão nhân để lại đây chín chiếc quan-tài, có lẽ trong mỗi chiếc hòm đá đều có vật độc hại, nếu có cơ-quan nào chỉ trong chín chiếc một lượt, thì dù cho chúng ta không mở nắp một lượt thì nó cũng tự động hở ra, nếu bây giờ không nương cơ hội này để trừ con độc-xà, đợi đến lúc chín chiếc hòm cử-động một lượt thì chúng ta khó mà đối-phó.

Vu-Thành thở ra :

— Con rắn này vậy cứng quá, gươm chém không ăn nhằm gì cả, sợ e khó mà giết nó được.

Nguyên-Bình ngẫm-nghĩ giây lát rồi bảo :

— Bây giờ tôi đã nghĩ ra một kế, là tôi chọc cho nó há miệng rồi Vu-huynh phóng ám-khí vào, thì mới có thể giết nó được.

Vu-Thành cười ha-hả :

— Hay lắm, kế của Từ-huynh thật là thần diệu.

Nói xong bọ Vu lại trao cho Nguyên-Bình chiếc ngân-kiếm và bảo :

— Con rắn này rất độc, không nên dùng tay không để đối phó với nó xin Từ-huynh hãy cầm thanh kiếm này.

Nguyên-Bình tiếp lấy thanh gươm, vận khí rồi bước tới, Vu-Thành cầm sẵn hai chiếc ngân-tiêu, mỗi tay một chiếc chuẩn bị sẵn sàng.

x=x

http://tieulun.hopto.org

Lúc trời vừa rạng sáng, bên ngoài ngôi cổ-mộ, một lão đại-hán cứ đứng sừng sờ, lão ta đã nhìn thấy họ Vu bị lọt vào hầm sâu trong mộ, chỉ dành đứng khoanh tay mà chịu, chờ cho đến lúc trời rạng sáng mà vẫn chưa thấy chủ trở lại.

Lão ta lo lắng :

— Một mình ta ở đây, đã không tài lực gì để phá ngôi mộ lạ lùng nầy cứu chủ, nếu giả sử như cứ ở đây chờ mãi cũng không ích gì, chi bằng hãy trở về gọi các tay cao-thủ của bổn tỉnh tìm cách phá ngôi mộ này để cứu tổng-lĩnh, ít ra cũng có thể đem thi hài người về mai-táng.

Vì nghĩ như thế cho nên lão ta rút thanh Đơn-đao đào huyệt chôn lão đồng bạn rồi đi vòng quanh ngôi cổ-mộ một lượt, trong lúc sửa soạn quay mình đi, bỗng nghe tiếng cười ha hả đâu đây.

Lão ta giựt mình ngẫm nghĩ :

— Trời còn chưa sáng hẳn, tại sao lại có người đến bãi tha-ma hoang vắng nầy ?

Vì nghĩ như thế, lòng lão bỗng nghi ngờ, nên vội vã ẩn mình sau một cội bá to...

Lão liếc mắt nhìn ra ngoài, bỗng thấy hai lão già ăn mặc áo dài phăng phăng đi tới, người đi bên mặt, lưng đeo trường kiếm, chòm râu dài bay phơ-phất trước gió, còn người bên phía trái lấy tay chỉ ngôi cổ mộ, trong giây lát lại quay mặt cười với lão râu dài.

Hai người đến phía trước ngôi cổ-mộ rồi đứng lại. Lão râu dài ngước mắt nhìn bốn phía một chập như để dò xét qua cảnh vật rồi giơ tay chỉ pho tượng đá :

— Kim-huynh hãy cẩn thận nhé, coi chừng pho tượng đá nầy nguy-hiểm lắm đấy !

Lão nầy chỉ nhìn sơ qua pho tượng đá mà đã biết là nguy-hiểm, làm cho gã Đại hán nọ bỗng giựt mình, đảo mắt nhìn qua kinh ngạc, mà cũng làm cho lão đồng hành cũng phải giựt mình lão đảo mắt nhìn qua bốn phía rồi bảo :

— Không phải tôi đến đây là lần thứ nhất, pho tượng đá nầy từ trước đến nay vẫn đứng sừng sờ một chỗ.

Vừa nói đến đây lão ta bỗng thấy trên tấm bốt cầm nơi tay pho tượng đá có vết máu loang đỏ, lão ta giựt mình kinh ngạc.

Lão râu dài mỉm cười :

— Kim huynh hoài nghi lời nói của tôi không ?

Lão họ Kim lật đật đáp :

— Về máy móc cơ quan mai-phục, Dương-huynh là người thông hiểu rất rành, ai ai cũng phải khâm phục tôi nào dám nghi ngờ.

Lão họ Dương bỗng cười ha hả :

— Có một ông anh đang ở đây, mà lại chẳng ra mặt, cứ nép mình trong chỗ kín đáo, như thế đâu phải là hành-vi của bậc Đại-trượng-phu

Nói xong lão ta quay mặt nhìn về phía cây bá, cách đó hơn một trượng. Đại hán nọ đã từng theo Vu-Thành lưu lạc trong chốn giang-hồ nên khi thấy lão họ Dương chú ý nhìn về phía mình, anh ta biết mình không phải đối phương, nhưng cũng phải miễn cưỡng bước ra.

Lão họ Dương mỉm cười hỏi :

— Tôn huynh thuộc phái nào đó ?

Đại-hán lễ phép đáp :

— Tôi là thuộc hạ của thiết phiến ngân-kiếm Vu-Thành,

Lão họ Dương mở mắt nhìn thẳng vào mặt Đại-hán nọ :

— Nhà ngươi có biết lão phu không ?

Đại-hán trầm ngâm giây lát rồi thưa :

— Dạ lão anh hùng có phải là lão bảo chủ Thần toán-Tử ở Dương gia bảo đất Kim-lăng không ?

Lão nọ gật đầu mỉm cười :

— Đúng đấy, không ngờ các nhân-vật ở đất Trung-Nguyên nầy cũng biết đến lão phu.

Lão họ Kim cũng cười ha hả :

— Tiếng tăm của Dương - huynh, trong giới giang - hồ có ai mà không biết ?

Lão họ Dương nhếch mép :

— Kim-huynh dạy quá lời . . .

Lão họ Dương lại quay lại phía Đại-hán :

— Lão phu tuy ít bước chân đến vùng Trung-Nguyên nầy, nhưng cũng có nghe qua tăm tiếng của thiết phiến ngân-kiếm Vu-Thành, không biết bây giờ người ở đâu ? Có thể cùng nhau gặp mặt được không ?

Đại-hán ngập ngừng :

— Dạ . . . hiện nay người không có mặt tại đây.

Bỗng nhiên lão họ Kim vụt phóng mình ra phía sau lưng Đại-hán rồi lẹ làng phóng ra một chưởng.

http://tieulun.hopto.org

Lão ta hạ thủ lẹ như chớp, tuy Đại-bán nọ khé nghe hơi gió, nhưng không thể nào tránh được, chỉ nghe phía sau lưng như có một chùy sắt nặng ngàn cân nện lên, miệng mửa ra máu tươi rồi ngã trên mặt đất chết liền.

Lão họ Dương mỉm cười :

— Thủ pháp của Kim-huynh thật là lẹ như chớp nhoáng, . . .

Lão họ Dương, với sắc mặt hào ái phi-thường, hễ mỗi khi sắp nói là thế nào cũng phải cười nụ trước.

Lão họ Kim bảo :

— Thiết phiến ngân-kiếm Vu-Thành là tay có thế lực trong giới lục lâm miền bốn tỉnh Dự, Lỗ, Ngọc, Cán, nếu để tên nầy lại, đó là một họa hại cho ta, chi bằng giết nó đi đỡ cho ta.

Thần-toán-Tử Dương-văn-Nghiêu gật đầu :

— Kim-huynh nói rất đúng, để tôi đi tìm xung quanh đây một lượt nếu gặp Vu-Thành hay tên thủ hạ nào là trừ ngay lập tức.

Dương-lão trầm ngâm trong giây lát rồi bảo :

— Kim-huynh có dám chắc rằng những nét chỉ dẫn trên chiếc bao gươm đúng là ở chỗ nầy không ?

Lão Kim không trả lời vội, lão liếc mắt nhìn chung quanh thật kỹ,

Giây lát lão ta mới bảo nho nhỏ :

— Cũng vì chuyện nầy mà tôi hao phí gần hai chục năm tâm huyết Dương-huynh chớ nghi ngại, nhứt định là không bao giờ tôi bị lầm.

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười bảo :

— Được rồi, vậy Kim-huynh hãy tìm hai phía Tây và Bắc cho kỹ, còn tôi lãnh phần phía Đông và phía Nam, rồi đúng một giờ chúng ta trở về đây gặp nhau.

Vừa dứt lời Dương-lão liền phóng mình ra đi, nhắm thẳng về phía Đông.

Lão Kim đi ngay về phía Bắc, hai người dò xét thật kỹ lưỡng phàm bụi rậm cây to, chỗ nào có thể trốn là hai người đều lục lạo, đúng một giờ sau, họ mới quay về chỗ cũ.

Thần toán-Tử Dương-văn-Nghiêu liền rút kiếm phía sau lưng, đào một lỗ dưới đất, chôn tên Đại-bán nọ, rồi chầm rãi đi vòng quanh ngôi mộ một lượt rồi hỏi :

— Kim-huynh có thấy gì lạ không ?

Kim-lão ngửng mặt lên đáp :

— Thật tôi không thấy gì lạ cả.

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Trong lúc tôi đi dò xét, có đào thử hai ngôi mộ phía bên ngoài xem xét thì không thấy có hài cốt chi cả, nếu tôi ngờ không lầm, thì tất-cả những ngôi mộ cao xung-quanh đều là cơ-quan mai phục cả.

Lão ta ngừng trong giây lát rồi nói thêm :

— Hư công trình vĩ-đại ít có này hao tốn rất nhiều, vượt quá sức tưởng-tượng của con người. Lão phu đã hao phí hơn bốn chục năm để xây dựng Dương-gia-bảo nếu so với ngôi cổ mộ này thì thật cũng chẳng thấm vào đâu cả.

Kim lão thò trong bọc lấy ra một chiếc bao gươm bằng đồng, cười rồi bảo :

— Bình sanh tôi hao phí rất nhiều tâm lực để tìm chiếc bao gươm này nhưng cũng nhờ hoàng thiên bất phụ khổ nhơn tâm, mà ngày nay tôi mới toại-nguyện.

Dương-văn-Nghiêu khẽ liếc nhìn chiếc bao gươm, mỉm cười mà không nói một lời nào cả. . .

Kim lão ngẫm nghĩ trong giây lát, rồi giơ chiếc bao gươm lên bảo :

— Từ trước đến hành-động của tôi rất mau lẹ, minh bạch mà không bao giờ biết dối trá, tôi xin nói rõ, nếu như Dương-huynh khám phá được tất cả những cơ-quan trong ngôi cổ mộ này, chẳng biết bên trong có vật gì quý báo như thế nào, chúng ta cũng đều chia hai. .

Dương-văn-Nghiêu cười xòa :

— Kim-huynh đã hao phí tâm huyết trọn đời, tìm được chiếc bao gươm của Diệt-tinh-Kiếm không phải là chuyện dễ, tôi đâu dám ngồi không mà chia của.

Kim-lão nghiêm sắc mặt :

— Dương-huynh bất tất chớ khách khứ làm gì, tuy tôi đã tìm được chiếc bao gươm, nhưng còn phải trừ những cơ-quan trong ngôi cổ mộ này thì tất cả phải nhờ công lớn của Dương-huynh, nếu chia hai, đó cũng là điều rất công bình vậy.

Nói xong lão liền cầm hai tay trao chiếc bao gươm cho Dương văn-Nghiêu.

Đứng trước chiếc bao của thanh Diệt-tinh-Kiếm, một báu vật trong giới giang-hồ ai ai cũng thèm muốn, thái độ lão ta vẫn bình tĩnh, thầu sắc đứng dưng.

http://tieulun.hopto.org

Lão mỉm cười nhẹ, nhàng giơ tay mặt lên cầm chiếc bao gươm rồi hỏi

— Tại sao Kim-huynh lại biết bức họa đồ trên chiếc bao gươm này là chỉ bảo tàng dưới ngôi cổ mộ của Cô-độc lão nhân ?

Kim lão ngừng mặt lên nhìn trời giây lát rồi nói :

— Vấn đề này thật ra chẳng dám khoe-khoang, trên đời này, người biết chuyện bí-mật ấy, ngoài tôi ra sợ e không mấy ai.

Dương-văn-Nghiêu lại hỏi thêm :

— Không biết Kim-huynh có thể nói chuyện bí-mật ấy cho tôi nghe được chăng ? Như thế cũng làm cho tôi mở rộng kiến văn thêm.

Dường như Kim-lão không muốn lộ bí-mật ra cho người khác biết, cho nên lão ta ngẫm nghĩ giây lát rồi bảo :

— Đem chuyện bí-mật ấy ra, sẽ lôi ra thêm nhiều chuyện khác, có thể làm cho người khác giựt mình kinh-ngạc. Ngày nay, kẻ lãnh đạo trong phái thiếu-lâm có rất nhiều cao-tăng, cũng bị lôi kéo vào chuyện rắc rối ấy...

Có lẽ biết mình lỡ lời, cho nên lão ta hơi đổi sắc mặt, rồi ngừng không nói thêm lời nào nữa...

Nghe lão Kim nhắc đến chuyện rắc rối có liên quan đến phái thiếu lâm Dương-văn-Nghiêu cũng giựt mình kinh-ngạc, nhưng lão ta là người sâu-sắc, trong lòng tuy bị kích động dữ-dội, nhưng bên ngoài lão vẫn giữ vẻ bình tĩnh như thường, lão chỉ khẽ mỉm cười.

— Lại có chuyện ấy nữa ư ?Lão phu trôi nổi trong giới giang-hồ hơn mấy mươi năm, nhưng chưa từng nghe qua bao giờ. Kim-huynh là người kiến văn rộng rãi, làm cho tôi khâm-phục vô cùng.

Câu hỏi của lão ta thật là khéo léo, làm cho đối-phương cũng khó mà tìm lời từ chối.

Nhưng lão Kim cũng là tay giang-hồ lão luyện, dường như không thua mấy họ Dương, thế nên lão mỉm cười :

— Dương-huynh là người được trọng vọng một phương trời, hôm nay đã vui lòng giúp tôi để khám phá các cơ-quan trong ngôi cổ mộ này, Kim lão nhị tôi thật là vạn hạnh, nhưng...

Lão đang tìm lời nói cho ổn, nên cứ suy-nghĩ mãi mà chưa nói thêm gì.

Lão Dương-văn-Nghiêu hiểm độc biết rõ ràng nếu mình nói tiếp thêm một lời nào, thì tất đối-phương phải tìm ngay lời từ chối, thế nên lão chẳng hỏi thêm, cố ý làm ra vẻ tập trung tinh thần để nghe, hai đạo nhãn quang cứ nhìn chòng-chọc vào mặt lão nhị, đợi lão ta nói tiếp...

Kim lão nhị ngẫm nghĩ :

— Lão này thật là khéo léo, quả danh bất hư truyền.

Lão vụt ngừng mặt lên thở dài :

— Nhờ Dương-huynh trượng nghĩa giúp đỡ tôi, tôi cảm kích khôn cùng, nhưng về chuyện bí-ẩn của chiếc bao gươm Diệt-tinh-kiếm này, thiệt cũng khó mà nói ra, xin Dương-huynh hiểu cho nỗi khổ tâm ấy.

Thần-toán-tử Dương-văn-Nghiêu vẫn cười :

— Nếu Dương-huynh có chuyện gì khó nói ra, tưởng cũng nên cho tôi biết, để tôi có thể giúp đỡ thêm phần nào cho Kim-huynh.

Kim lão-nhị đáp :

— Đó là chuyện đã qua từ mấy mươi năm về trước, nếu thuật ra thì cũng không làm gì được, vì chuyện đã qua rồi, hà huống gì tôi cũng là người ngoài cuộc, và cũng vì trước đây tôi cũng đã từng hứa với người là trọn đời không hề tiết lộ bí-mật này cho ai biết được cả.

Dương-văn-Nghiêu thấy họ Kim quyết ý không nói ra, biết rằng nếu cứ hỏi nữa cũng làm phiền, thế nên mới quay sang chuyện khác :

— Theo chỗ tôi thấy, chẳng những công trình ngôi cổ mộ này vĩ-đại mà...

Ngập ngừng giây lát lão lại nói tiếp :

— Như thế thì các cơ-quan mai phục thế nào cũng trùng-trùng điệp-điệp, mà về việc kiến tạo các cơ-quan, tuy chẳng rộng rãi bao la huyền-diệu như võ học, nhưng phần tinh mật lại có phần hơn, tuy tôi đã dụng tâm nghiên-cứu hơn mấy mươi năm, nhưng cũng chỉ biết lượt qua mà thôi, sợ e phá không nổi những cơ-quan mai-phục nơi đây.

Kim-lão-nhị mỉm cười :

— Dương-huynh học rộng, trong giới võ lâm hiện nay ai ai cũng biết nếu như Dương-huynh không phá nổi các cơ-quan trong ngôi cổ mộ này, thì có lẽ từ đây trở về sau sẽ không có người nào phá nổi.

Nói đến đây, lão ta bỗng thở dài rồi nói tiếp :

— Bây giờ, trên đời này, chỉ có vài ba người biết chuyện bí-mật tại đây nếu như qua vài năm nữa, giả sử, như có một nhân tài nào có thể khám phá ngôi mộ này, thì biết đâu những kẻ ấy đã qua đời rồi... chừng đó thì thật có lắm điều đáng tiếc...

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Thật Kim-huynh đã quá khen tôi rồi đó.

http://tieulun.hopto.org

Lão ta cố ý ngập ngừng trong giây lát rồi bảo :

— Nhưng tôi không quản gì đến chuyện nguy nan, coi chuyện sanh-tử là thường, hết sức bình-sanh thì may ra cũng khám phá được chút ít trong ngôi cổ mộ nầy.

Kim-lão-nhị gật gật đầu :

— Nhưng Dương-huynh đâu có phải là người hờ hợt, để làm hao phí sức-lực của mình một cách vô ít đâu.

Dương-văn-Nghiêu nghiêm sắc mặt :

— Trong giới giang-hồ có biết bao là chuyện dối trá lạ lùng, nếu như Cô-độc lão-nhân nầy mà dốc hết sức lực trọn đời để cố kiến-thiết ngôi cổ mộ đầy cơ-quan mai-phục nầy, để báo người đời sau, thì chuyện ấy cũng có thể lắm, nhưng xét riêng về hoàn cảnh của tôi, Dương-gia-bảo đâu có giàu sang gì, nhưng những đồ châu bảo ngọc ngà các bức tranh cổ ngoạn của tôi, dù cho góp hết tất cả tài sản của đất Kim-lăng lại để mua cũng chưa ắt là được, vì thế cho nên đối với các món quí báu trong ngôi cổ mộ này, tôi cũng không ham gì.

Sở dĩ tôi đến đây là vì khó khước từ tấm thạnh tình của Kim-huynh, nào ngờ bây giờ đứng trước công trình kiến-trúc rộng rãi bao la này không dám dấu gì Kim-huynh tôi đã mất lòng tự tin, không chắc khám phá nổi ngôi cổ mộ này đâu.

Nếu quả như trong ngôi cổ mộ có những vật quí báu nghìn xưa, lạ lùng ít có, thì dù cho chúng ta có mất mạng ở đây, cũng không có gì ân-hận. Còn như trong mộ chỉ có loại vàng bạc ngọc ngà châu báu tầm thường thì mạo-hiểm cũng là việc hơi vô ích vậy.

Kim-lão-nhị thấy họ Dương nói toàn những lời thối chí, lão ta hơi lo-lắng, nhưng cũng là người từng trải, nên chỉ ngẫm nghĩ trong giây lát lão đoán được ý của Dương-văn-Nghiêu, lão ta nghĩ thầm :

— Lão này quả thật là tay quá quắt, cứ vẫy quanh ta định tìm cho được bí mật này cho mới nghe !

— Hừ, Kim-lão nhị này là tay từng trải trong giới giang-hồ, đâu có thể sụp lỗ chân trâu mà chết đâu. Đi bắn nhạn có bao giờ lại để nhạn mổ mắt mình ?

Vì nghĩ như thế, lão ta làm bộ chưa hiểu, ngạc nhiên và bảo họ Dương :

— Dương-huynh là người thông hiểu mọi việc huyền cơ, vả lại hiện

nay ta có bản đồ kiến trúc của ngôi cổ mộ này trong tay, khắc trên chiếc bao gươm, với tài trí hiểu biết của Dương-huynh cứ theo bản đồ mà xét, thì tin rằng việc khám phá ngôi cổ mộ này dễ như trở bàn tay.

Kim-lão-nhị nói tiếp :

— Về những bảo vật trong ngôi mộ, tôi dám quả quyết rằng trên đời này chưa từng có, không cần bàn đến các loại châu báu đồ cổ ngoạn, tôi chỉ nói đến hai bảo vật thôi, thì Dương-huynh nghe qua cũng đủ hiểu là lời tôi không có ngoa dối.

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Chẳng biết đó là bảo vật gì, nhưng cứ nghe lời Kim-huynh tán-tụng cũng đủ thấy quí rồi !

Kim-lão-nhị ra giọng nghiêm trang hỏi :

— Dương-huynh có nghe nói đến hai kỳ vật Ngọc-thuyền, Kim-điệp chưa ?

Nghe nói đến đây toàn thân họ Dương bỗng run lên lẩy-bẩy, lão ta kinh ngạc hỏi dồn dập .

— Kim-huynh bảo sao ? Ngọc-thuyền và Kim-điệp có ở trong ngôi mộ này à ?

Tuy là người sâu sắc, vui buồn ít khi lộ trên nét mặt, nhưng khi nghe nói đến Ngọc-thuyền và Kim-điệp lão ta bỗng bị kích-động dữ-dội, không thể tự ức chế được.

Kim-lão nhị mỉm cười ra dáng đắc chí rồi bảo :

— Đúng lắm Ngọc-thuyền và Kim-điệp hiện đang nằm trong ngôi cổ-mộ nầy.

Thần sắc Dương-văn-Nghiêu lúc bấy giờ đã trấn tĩnh, lão hỏi tiếp

— Có phải thật như thế không Kim-huynh ?

Kim-lão-nhị quả quyết :

— Bình sanh tôi không bao giờ biết nói dối, Dương-huynh hãy yên tâm.

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Chỉ riêng hai món ấy cũng đủ cho chúng ta mạo-hiểm rồi !

Nói xong lão ta vội ngồi xếp bàn tròn trên mặt đất, giơ tay vẽ lia lịa trên mặt đất, chỉ trong giây lát tinh thần lão ta như bị suy mê với những nét vẽ chằng chịt trên mặt đất, quên cả sự có mặt của một người đang đứng kề bên . . .

http://tieulun.hopto.org

Kim-lão-nhị chú ý nhìn xem, thì thấy lão vẽ những nét giống như số 1, 2, 3, lão ta khẽ nhíu mày ngẫm nghĩ :

— Người ta tôn lão này thần toán, xem qua quả thật danh đúng với thực, viết những số trên mặt đất tính đi tính lại, có lẽ lão sẽ tính được những cơ-quan mai-phục trong ngôi cổ-mộ này.

Lúc ấy Dương-văn-Nghiệu cứ mãi miết theo những con số, tay cứ vẽ đi vẽ lại trên mặt đất, chỉ trong giây lát, bỗng nhiên lão ta dừng tay, nhìn sững lên trời chẳng nói một lời nào cả . . . dường như lão đang gặp một vấn đề khó khăn rắc rối.

Kim-lão nhị đứng kề bên theo dõi một hồi, vẫn không thấy Dương-lão động đậy, lão ta không chịu đựng được, nên hỏi nho nhỏ :

— Dương-huynh, ta đã tính ra phương pháp khám phá các cơ-quan trong ngôi cổ-mộ chưa ?

Dương-văn-Nghiệu quay lại nhìn Kim-lão-nhị rồi lạnh lùng đáp :

— Chuyện kiến-trúc này, tuy tôi chẳng dám gọi mình là tay bọc rộng nhưng mà qua mắt được tôi rằng trên đời này chẳng có mấy người. Nếu quả như bản đồ trên chiếc bao Diệt tình-kiếm, không phải là một bản đồ giả dùng để đánh lạc hướng người ngoài, thì tôi dám chắc rằng Kim-huynh chưa tìm được bản đồ đúng.

Kim-lão-nhị cười khà khà :

— Diệt tình-kiếm chém sắt như bùn, trên đời này chỉ có một thanh gươm như thế mà thôi, chính mắt tôi thấy chiếc bao gươm này đã lấy lúc còn dính liền với gươm, nếu nói rằng bao gươm này giả, thì nhứt định tôi không đồng ý !

Dương-văn-Nghiệu cười ha hả, vụt đứng phắt vậy rồi bảo :

— Nếu không có bản đồ chính, thì những cơ-quan trong ngôi mộ này cũng khó qua mắt được tôi.

Nói xong lão ta liền đi vào phía trong mộ, ngay phía chiếc đỉnh đen.

Lúc ấy chiếc đỉnh đã run chuyển trong một thời gian hơn sáu tiếng đồng hồ, nên bây giờ vẫn đứng yên.

Lúc Dương-văn-Nghiệu sắp bước gần chiếc đỉnh đen, bỗng nhiên lão quay lại hỏi Kim-lão-nhị :

— Kim-huynh nên cẩn thận nhé ! Nếu như bên trong ngôi cổ-mộ này đúng theo như lời Kim-huynh đã nói, cơ-quan mai-phục trùng-trùng, thì cơ-quan thứ nhất là người đá này.

Nói xong Dương-lão liền vận dụng nội-công giơ tay chụp lấy chiếc đỉnh đen. Vừa đụng nhằm chiếc đỉnh, thấy lạnh buốt, Dương-lão giựt mình co tay lại.

Lão nhìn kỹ chiếc đỉnh bất giác kêu lên :

— A ! ra là một viên hàn ngọc ngàn năm đã chạm thành chiếc đỉnh này,

Kim-lão-nhị cũng lật đật phóng mình tới đứng phía sau lưng Dương lão rồi giơ tay rờ thử chiếc đỉnh đen.

Vì đã nghe Dương-văn-Nghiệu cho biết trước cho nên Kim lão rất cẩn thận, chiếc đỉnh lạnh một cách lạ lùng không làm cho lão giựt mình, nhưng lão ta lại dùng sức lung lay, trong lòng ngẫm nghĩ :

— Thần-toán-tử quả danh bất hư truyền, vừa mới rờ tay đến đã biết đó là một loại thiên niên hàn ngọc.

Vừa mới ngẫm nghĩ đến đây, bỗng nghe có tiếng « lách-cách » chiếc đỉnh đen chuyển động.

Dương-văn-Nghiệu nói nho nhỏ :

— Kim-huynh hãy chạy ra cho mau !

Vừa nói, Dương-lão liền phóng mình nhảy sang một bên. Nghe lời dặn dò của Dương-lão, dường như Kim-lão-nhị không tin gì mấy, cho nên lão nghĩ thầm :

— Giả sử pho tượng ấy là một cơ-quan đi nữa, thì cũng không thể nào nhảy xa hơn hai trượng được.

Trong lúc đang ngẫm nghĩ như thế, bỗng nghe một luồng gió nhẹ quá nhiên pho tượng đá ấy đang phóng mình tới lẹ như chớp.

Kim-lão-nhị lẹ làng cúi sát mình rồi phóng ra một bên về phía Dương-văn-Nghiệu.

Lúc Kim-lão nhị vừa phóng chân tới đất thì Dương-văn-Nghiệu lại phóng mình về phía chiếc đỉnh đen.

Kim-lão nhị định thần nhìn kỹ, thấy pho tượng đá lao mình tới một cách lẹ làng rồi giơ đôi tay quật xuống rất mạnh làm cho cát bụi tung lên mịt mù.

Pho tượng đá đã đánh ngay vào chỗ Kim lão-nhị đứng khi nãy, làm cho lão ta giựt mình đánh thót, miệng lẩm bẩm :

— Thật là may, nếu ta tránh không kịp chắc đã bị nát xương dưới tay pho tượng đá này rồi !

Bỗng thấy Dương-văn-Nghiệu giơ hai tay ra ôm chặc chiếc đỉnh đen

http://tieulun.hopto.org

TÀNG KINH CỐC

chỉ trong giây lát lại nghe tiếng « l ch cách » liên hồi, và sau đó phiến đá dưới chân thiết đình nứt ra làm hai để lộ ra một khung cửa sắt.

Trước tình hình đó, Kim-lão-nhị sợ Dương-văn-Nghiêu chun vào ngồi mộ một mình, không kể gì đến lão ta, nên lão lật đật phóng mình tới, kề bên miệng hầm.

Bỗng Dương-văn-Nghiêu vội lách mình sang một bên, vòng tay mỉm cười xin mời Kim-huynh !

Kim-lão-nhị hơi ngập ngừng rồi cười :

— Không dám, Dương-huynh là người đức cao trọng vọng, tôi nào dám vô-lễ !

Thực ra lão ta sợ trong hầm có cơ-quan gì không, cho nên không dám đi trước.

Dương-văn-Nghiêu không mời thêm, lão ta mạnh dạn bước vào khung khuôn cửa đá.

Kim lão-nhị cũng lật đật chung theo sau, lão không dám đi trước mà cũng không dám đi cách xa quá bọ Dương, vì sợ lão nầy dùng cơ-quan trong ngôi mộ để nhốt lão ta.

Trên mặt, Dương-văn-Nghiêu vẫn nở một nụ cười, dường như lão ta không biết gì cả đến việc Kim lão-nhị đề phòng trước sau, lão cứ thong thả đi tới trước, liếc mắt nhìn kỹ hai bên, dường như để ghi nhớ kỹ hình thế hai bên vách đá.

Hai người đi tới được lối 6, 7 trượng, bỗng nhiên nghe phía sau lưng có tiếng lách cách, con đường hầm vụt tối đen như mực.

Nguyên do, chiếc cửa đá đã tự động khép lại, ngăn cả ánh sáng mặt trời từ bên ngoài chiếu vào.

Kim lão-nhị vụt đứng sững sờ, hỏi hỏi nhỏ :

— Dương-huynh, theo họa đồ trên chiếc bao gươm, có nói rõ cánh cửa đá ấy sẽ tự động khép lại hay không ?

Lão ta sợ Dương - văn - Nghiêu đã thi hành độc kế gì nên cố ý hỏi câu ấy.

Chỉ nghe Dương-văn-Nghiêu đứng từ phía trước, cách xa lối 6, 7 thước, đáp lạnh lùng :

— Kim-huynh đa nghi như thế, làm cho tôi chán nản vô cùng, nếu đã như thế, thì Kim-huynh hãy đi một mình.

Nguyên do, Dương lão đã lợi dụng lúc cánh cửa đá vừa khép lại, lão liền bước mau đến mấy thước rồi bày ra một kế nghi trận để dọa Kim lão-nhị.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI HAI

Một cánh tay rơi trong ngôi cổ-mộ...

Kim lão-nhị nghe lời gợi dẫn của Dương lão, lão ta kinh hoàng nên lật đật ngẫm nghĩ :

— Nói như thế, tức là lão ta đã có ý gì không tốt rồi, ta phải đề phòng rồi sẽ đối phó.

Lão liền âm thầm đề phòng, vận dụng chân khí rồi phóng mình tới gần kề bên Dương-văn-Nghiêu, miệng nói lắp-bắp :

— Dương-huynh chớ nên hiểu lầm, nếu tôi có nghi ngờ gì thì có bao giờ đến mời Dương-huynh giúp cho đâu.

Bỗng nhiên có một luồng ánh sáng lòe ra, con đường hầm sáng rực lên, Dương-văn-Nghiêu cầm cây đuốc đặc biệt do lão chế ra, cười mà bảo Kim lão-nhị :

— Cũng ước mong lời của Kim - huynh là thành thật, bây giờ thì chúng ta đã bước vào một hoàn-cảnh nguy-hiểm rồi, nếu như không đồng tâm hiệp lực để vượt qua khó khăn thì sợ e...

Hơi ngập ngừng rồi lão ta tiếp :

— Đừng nói chi tôi có ý xấu, nếu tôi có ý gì nghi Dương-huynh thì tôi cũng tìm lấy cái chết cho mình mà thôi.

Ngày nay trong giới võ-lâm, có ai không biết Dương-huynh là người rất am hiểu về cơ-quan mai-phục, mà trong ngôi cổ-mộ này cơ-quan không biết bao nhiêu mà kể, Dương-huynh chỉ khẽ xoay một cái chốt, không cần dùng sức bao nhiêu cũng có thể đưa tôi một cách dễ dàng vào chỗ chết.

Trong lúc nói chuyện, Kim lão-nhị đã âm thầm đề chân-khí sẵn, chỉ chờ Dương-văn-Nghiêu có lộ thái độ gì khác, là lão ta hạ-thủ trước, chỉ một ngọn chưởng, lão quyết giết cho được Dương-văn-Nghiêu.

Dương-văn-Nghiêu cười ha hả :

— Kim-huynh nghĩ Dương-văn-Nghiêu nầy là hạng người như thế nào ? mà nói như thế ấy ?

Dương-gia bảo đã được liệt danh vào hàng tam-thái-bảo, tuy tôi chẳng dám bảo rằng mình đã hùng cứ một phương, nhưng không hề có ý nhỏ

http://tieulun.hopto.org

nhen đi hại lén kẻ khác, nếu tôi có chỗ nào làm cho Kim-huynh không vừa ý, thì xin cứ nói thẳng ra.

Kim-lão-nhị phân bua ?

— Thuận miệng nên tôi đã nói ra như thế, xin Dương-huynh chớ để tâm làm gì.

Vừa đi vừa nói chuyện, hai người đã bước vô thêm sâu được mấy trượng nữa. Bên tai bỗng nghe có tiếng nước chảy róc-rách.

Dương-văn-Nghiêu bỗng tắt đuốc và bảo :

— Kim-huynh hãy nhắm mắt điều hòa hơi thở, chúng ta sắp đến nơi nguy-hiểm rồi đây.

Kim-lão-nhị tuân theo lời, vội nhắm mắt điều hòa hơi thở được một lát rồi từ từ mở mắt ra, cảnh vật xung quanh đã thấy rõ ràng hơn trước.

Dương-văn-Nghiêu nghiêng tai lắng nghe một chập rồi bảo :

— Kim-huynh có quen hoạt-động trong nước không ?

Kim-lão-nhị gật gật đầu :

— Chuyện ấy thì không dấu gì Dương-huynh, tôi lội nước rất đỗ còn về phần Dương-huynh, chắc Dương-huynh cũng rất quen hoạt động dưới nước thì phải ?

Kim-lão-nhị là người hay đa nghi, thế nên sau khi nói câu ấy, lão ta liền ngước mặt nhìn thẳng vào mặt họ Dương để xem xét thần sắc đò ý đối-phương.

Dương-văn-Nghiêu cười lạt :

— Trong mộ này đã có tiếng nước chảy thì thế nào cũng có cơ-quan để điều khiển thế nước, nếu không cẩn-thận xuống nhằm cơ-quan mai-phục tất nhiên nước sẽ ào vào, nếu Kim-huynh không quen nước, xin cứ theo sát bên mình tôi, hiện bây giờ tôi chưa biết rõ ràng về việc bố trí cơ-quan trong ngôi mộ này, thế nên đi tới đâu, chúng ta tính đến đấy.

Thực ra bản đồ khắc trên chiếc bao gươm Diệt-tinh-kiếm, đó là bản-đồ thật, tuy đã khắc thật tỉ-mỹ đồ án kiến-trúc các cơ-quan trong ngôi cổ-mộ, nhưng vì trong khi khắc bản-đồ ấy mỗi người thợ chỉ khắc phần đồ án kiến-trúc của mình, có tất cả là 14 người thợ, mỗi người về tỷ-lệ và xích độ đều có sai biệt nhau chút ít, thế nên sau khi Dương-văn-Nghiêu xem xét tính tới tính lui, không thấy được một cách rõ ràng chỗ mấu chốt của kiến-trúc này, thế nên lão ta mới nghĩ lầm rằng họa đồ trên chiếc bao gươm là họa đồ giả, và như thế thì chiếc bao gươm cũng không thật.

Hai người lại đi thêm một đoạn đường nữa, quả nhiên thấy phía trước có một con đường nước chảy ngang, bề rộng lối chừng ba thước thế nước chảy rất mạnh, nhìn kỹ, thấy rõ đó là nước được dẫn từ bên ngoài vào.

Dương-văn-Nghiêu cúi đầu nhìn một lát rồi giựt mình kinh-ngạc :

— Đã có người vô ngôi cổ-mộ trước chúng ta rồi.

Nghe nói Kim lão-nhị lật đật hỏi :

— Dương-huynh bảo sao ? Đâu có lẽ trong giới võ lâm ngày nay lại có người hiểu rành việc kiến-trúc các cơ-quan mai-phục như thế ? nhứt là người ấy lại không có chiếc bản đồ trong tay.

Dương-văn-Nghiêu vẫn lặng thinh, ngước mắt nhìn kỹ hai bên vách đá một chập, đoạn cười mà bảo :

— Kim-huynh yên lòng, người lọt vào ngôi cổ-mộ này chắc có lẽ đã bị chết ngộp vì nước rồi.

Kim lão giựt mình hỏi :

— Kim-huynh hãy nhìn kỹ trên vách đá coi lời đoán của tôi có đúng hay không ?

Kim lão nhìn kỹ một lát đoạn lắc đầu :

— Tôi nhìn kỹ chỉ thấy vách xây bằng đá xanh, còn ngoài ra không gì lạ cả.

— Tôi đã quên là Kim-huynh không quen với nước, Kim-huynh nhìn không ra cũng không phải là chuyện lạ.

Ngừng trong giây lát, họ Dương liền giơ tay chỉ trên đầu vách đá nói tiếp :

— Kim-huynh hãy xem, phía trên đầu vách có dính thật nhiều bụi rác, nhưng phía bên dưới thì lại rất sạch, thế cho nên tôi mới đoán rằng trong con đường hầm này đã có nước tràn.

Kim lão-nhị gật đầu :

— Dương-huynh có đôi mắt thật tinh đời, tôi rất lấy làm cảm phục.

Dương-văn-Nghiêu lại nói thêm :

— Vách đá bị ngập nước, tuy chưa rào hẳn, tôi nghĩ rằng có lẽ nước giựt chưa bao lâu, đã hơn mấy mươi năm về việc kiến - trúc các cơ-quan mai - phục, trước tình - hình này, tôi định cũng có kẻ đã vào đây trước ta, vô ý đụng nhằm cái chốt nước, khiến nước tràn ra, thấy mực nước không bằng phẳng, ta đoán thế nào người ấy cũng cố gắng vẫy

http://tieulun.hopto.org

vùng để thoát chết, nhưng dù sao cũng không thoát được, vì hai bên đường toàn là vách đá bằng phẳng, mực nước lên quá cao dù cho có lội giỏi đến đâu, chỉ trong giây lát rồi cũng bị nước cuốn mà chết ngộp.

Kim lão-nhị lẩm-bẩm :

— Như thế thì, người ấy đã chết ngộp rồi, chắc chắn như thế phải không Dương-huynh ?

Dương-văn-Nghiêu ngập ngừng suy nghĩ trong giây lát rồi bảo :

— Trừ phi ra lúc nguy-cấp, anh ta bỗng vớ được cây chốt khóa nước.

Kim lão-nhị rất chú-ý đến vụ đã có người lọt vào ngôi cổ-mộ, thế nên lão ta hỏi dồn-dập :

— Dương-huynh hãy coi kỹ lại người ấy có thể vớ được cái chốt nước liệu có thoát chết hay không ?

Dương-văn-Nghiêu nhìn chung quanh một lượt, rồi trầm ngâm suy-nghĩ trong giây lát rồi bảo :

— Chuyện ấy rất khó có thể xảy ra, ta có thể quả quyết đến chín phần mười là người ấy đã bị chết ngộp.

Kim lão-nhị gật đầu vui vẻ nói :

— Dương-huynh đoán quả thật không sai.

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười, cứ chầm rãi bước tới, đôi mắt nhìn kỹ khắp bốn phía.

Sau khi qua hai khúc quanh, phong cảnh trước mắt bỗng nhiên sáng hẳn lên, đến đây con đường hầm rộng ra biến thành một gian thạch-thất khá rộng, bốn phía vách đá phẳng lì như gương, màu trắng xóa, trên trần nhà có gắn bốn hòn bảo châu, ánh sáng trong xanh chiếu sáng hẳn gian thạch-thất.

Con đường hầm đến đây là dứt, phía trong cũng có một vuông cửa đá trên đề mấy chữ « *Qui khách hãy dừng chân* » phía bên dưới ký tên « Cô-độc lão nhân » !

Đây là gian thạch-thất mà Nguyên-Bình đã đến trước, trong gian phòng nầy có chưng bày thật nhiều đồ xưa quí giá, nhiều châu báu ngọc ngà, món nào cũng quí-giá không sao ước-lượng nổi giá-trị.

Một tờ giấy trắng, trên có dằn viên thúy ngọc, trên mặt đề mấy chữ : « *Ai có duyên may đến đây, cứ tùy ý chọn lựa, nhưng chớ có lòng tham, chỉ lấy một món mà thôi. . .* »

Vì các cơ-quan sắp đặt trong ngôi mộ đã được kiến-trúc một cách vô cùng tinh-xảo, trình độ tự-động đến mức cao, thế nên sau khi bị xê-dịch,

chỉ trong một thời gian là các bộ-phận trở lại y chỗ cũ một cách tự-nhiên thế nên hai lão họ Dương và họ Kim không thấy gì lạ trước mắt.

Kim-lão-nhị đưa mắt nhìn qua các món báu vật một lượt, rồi gật đầu lẩm-bẩm :

— Các bảo vật trình bày ở đây, thực là đúng với lời đồn không sai

Dương-văn-Nghiêu cũng liếc mắt nhìn sang, khẽ nhếch mép cười dường như không quan tâm gì mấy, nhưng trong lòng lão ngầm-nghĩ :

— Những bảo vật ở đây, món nào nhỏ lắm cũng hơn tất cả các món quí giá của ta, nếu như những bảo vật chứa trong ngôi cổ-mộ này đúng y theo lời đồn đãi, thì dù cho bây giờ có bỏ mạng tại đây, ta cũng không hề ân hận gì.

Hai người tuy đều bị các món báu vật làm cho chóa mắt, nhưng vì ai cũng cố giữ nết cao thượng cho mình, thế nên không một ai giơ tay lấy một món gì, họ cứ tảng lờ coi như đó là những món không giá trị bao nhiêu đối với họ.

Mỗi người đều có ý nghĩ riêng, hai người đều lặng thinh, giây lát sau bỗng nhiên Kim-lão-nhị hỏi :

— Này Dương-huynh, Cô-độc lão nhân dặn không cho ai vào chiếc cửa đá kia, chắc có lẽ bên trong đã có sắp đặt cơ-quan mai-phục gì.

Dương-văn-Nghiêu gật đầu :

— Tôi cũng đang suy nghĩ về chuyện ấy đây.

Đôi mắt lão luôn luôn chú ý nhìn xem bốn phía vách đá, nhưng trên mặt đá phẳng lì, sáng và trong suốt như pha lê ấy, không thấy có một dấu vết gì nghi cả.

Kim-lão-nhị lại nhắc :

— Bây giờ Dương-huynh hãy lấy chiếc bao gươm xem kỹ lại, không chừng trong họa đồ có ghi cách mở chiếc cửa đá đó.

Vừa nói xong, lão đã phóng mình tới trước vận dụng tiềm-lực rồi giơ hai tay xô phiến cửa đá.

Chiếc cửa cứng như sắt, không hề nhúc-nhích, vì lão ta đã dùng sức quá mạnh cho nên bị thối lui một bước.

Quay mặt nhìn lại, thấy Dương-lão đang chú ý nhìn trên chiếc bao gươm.

Kim-lão nhị không muốn làm rộn họ Dương nên chỉ đứng một bên mà nhìn và chờ đợi.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng nhiên nghe Dương-văn-Nghiêu à lên một tiếng, rồi lão đi lại gần bên chiếc cửa đá, giơ tay lên rờ chung-quanh khung cửa trong giây lát rồi sau đó lão cắt chiếc bao gươm, dùng hai ngón tay bên bàn tay mặt ấn mạnh lên chữ « Dừng » trên câu « Quí khách hãy dừng chân » !

Bỗng nghe có tiếng lách-cách vang lên, cánh cửa đá từ từ mở.

Kim-lão-nhị vụt phóng mình tới trước, giành đứng phía khung cửa nhưng lão chỉ đứng sửng tại đó mà không dám bước vô, lão quay lại kêu :

— Xin mời Dương-huynh !

Dương-văn-Nghiêu bỗng cười lạt :

— Kim-huynh đa nghi như thế, làm cho lòng tôi thấy khó. . .

Kim-lão-nhị vụt chặn ngang :

— Dương-huynh chớ nên nghĩ như thế, tôi không bao giờ có nghi chi cả, chỉ vì sợ e sau khi cánh cửa đá mở hoát ra rồi đóng lại liền thể cho nên tôi đến xem thử có bên trong có gì không ?

Dương-văn-Nghiêu gật đầu :

— Kim-huynh rất dè-dặt và cẩn-thận như thế làm cho tôi cảm phục vô cùng.

Nói xong, lão liền bước vào trước, Kim-lão-nhị cũng lật đật bước theo sau. Phía bên trong chiếc cửa đá, phong cảnh khác hẳn gian thạch-thất rất nhiều 5, 6 gian phòng nằm sát liền nhau, gian phòng lớn nằm chính giữa một chiếc đỉnh to cao chừng 5, 6 thước được đặt chính giữa gian phòng này hai người tưởng chừng mình đang đứng trong bóng đêm.

Bỗng nhiên tiếng lách-cách nổi lên đâu đây, hai người giựt mình quay lại thì tấm cửa đá đã tự động khép lại kín-mít.

Lúc bấy giờ trong phòng tối đen như mực, sè bàn tay không thấy. Tuy hai người đều là những tay tài nghệ tuyệt-luân, nhưng trong bóng đêm mù-mịt, âm khí nặng nề ấy, ai ai cũng cảm thấy run sợ.

Hai người yên lặng hồi lâu, bỗng Kim-lão-nhị nóng nảy hỏi :

— Dương-huynh hãy xem lại trên chiếc bao gươm, coi có ghi gì về gian buồng tối đen như mực nầy không ?

Bỗng nghe tiếng cười ha hả của Dương-văn-Nghiêu trong một góc phòng.

— Kim-huynh hãy mau lại đây có lẽ rồi đây trong gian phòng này sẽ có cơ-quan gì sắp hoạt động đây.

Nói xong họ Dương bỗng im thin-thít. . .

Kim-lão-nhị hơi sợ, nên lẩm bẩm chửi thầm mấy tiếng, lão ta đề phòng lẩn-quẩn rồi đi về phía có tiếng gọi của họ Dương.

Kim-lão-nhị sợ họ Dương ám-hại mình một cách bất thình-lình, mà cũng sợ trong gian buồng tối om này sẽ có cơ-quan mai-phục, thế cho nên lão ta không dám đi mau mà cứ lần dò bước tới từng bước một.

Bỗng nhiên ánh lửa vụt cháy lên bừng-bừng, gian phòng đang tối om bỗng sáng sủa lên một cách lạ lùng.

Ánh lửa soi vào chòm râu bạc đang phất phơ trước ngực Dương-văn-Nghiêu lúc đó họ Dương đang khẽ nhếch mép cười, nhưng nhìn vào nụ cười ấy, Kim lão-nhị thấy rõ không có một nét gì hòa-ái mà trái lại còn thấy lạnh-lùng đáng sợ làm sao !

Trong giây phút nặng nề ấy, Kim lão-nhị bỗng thấy rằng họ Dương là con người sâu-sắc đáng sợ, bất giác lão thấy lạnh người.

Lúc ấy Dương-văn-Nghiêu đang ngồi xếp bàn tròn trong góc gian phòng, tay cầm bó đuốc giơ cao lên hỏi :

— Kim-huynh có đem đuốc theo hay không ?

Kim lão-nhị ngập ngừng :

— Đuốc thì tôi không có chuẩn bị sẵn.

Lão chưa dứt lời, bỗng nghe có tiếng lách-cách trong chiếc đỉnh lớn.

Dương-văn-Nghiêu lật đật la :

— Kim-huynh mau mau lại đây !

Mặc dù là tay đa nghi, nham-hiểm, nhưng trong hoàn-cảnh ấy Kim lão-nhị không hề nghĩ ngợi gì, lão ta cứ việc tuân lời, lão phóng mình tới sát cạnh Dương-văn-Nghiêu.

Họ Dương liền vung tay mặt ra phía trước, bó đuốc trong tay lão bay thẳng về phía chiếc đỉnh to.

Dương-văn-Nghiêu đã dùng một loại dược đặc-biệt, nhồi bông gòn với dầu thông, chẳng những ánh lửa rất sáng mà phóng tới đâu thuốc cũng dính liền tại đó cháy bừng bừng.

Phóng cây đuốc xong, họ Dương vụt đứng phắt dậy rồi bỗng vọt mình lên cao, nhằm về phía chiếc đỉnh mà phóng tới.

Kim lão-nhị hừ lên một tiếng khô-khan rồi lật-đật phóng mình theo họ Dương.

Bỗng nghe đâu đây có tiếng vun vút, từ trong chiếc đỉnh to, tỏa ra tua tủa hơn mười

http://tieulun.hopto.org

Dương-văn-Nghiêu lật đật rút đôi chân lên, rồi chuỗi hai tay phóng ra đôi ngọn chưởng phong đánh bạt về phía dưới, bị ngọn chưởng phong dồn quá mạnh, tên rơi lã tả xuống đất.

Vì tên phóng ra một cách bất ngờ, mặc dù tài nghệ của Kim lão-nhị rất cao, nhưng bị họ Dương án phía trước mặt, không thấy rõ lằn tên đi, nên lão bị hai mũi tên xuyên-lủng mất vạt áo.

Lão ta vừa giựt mình vừa tức giận, nhưng vì lúc đó chân chưa chấm đất, lão chưa tiện nói. Đợi đến khi đặt chân tới đất lão liền lẹ làng bước tới phía sau lưng Dương-văn-Nghiêu âm-thầm để chân khí sẵn rồi hỏi một cách giận-dữ :

— Dương-huynh kêu tôi đến, rồi lại nhảy đi để tránh lằn tên độc là có ý gì vậy ?

Họ Dương vẫn không quay đầu lại, lão ta lạnh lùng đáp :

— Nếu tôi không kêu thì có lẽ bây giờ Kim-huynh đã ngủ dưới làn tên độc rồi.

Ngưng trong giây lát, lão ta lại nói thêm :

— Và nếu không có bó đuốc đặc biệt của tôi, trong bóng tối, thế nào Kim-huynh cũng bị hại.

Nghe Dương-văn-Nghiêu trả lời một cách bình tĩnh, Kim-lão-nhị nghĩ thầm :

— Trong giới giang-hồ thường đồn Dương-văn-Nghiêu là người rất hòa-ái, dễ thân mật với mọi người, dáng điệu, ngôn-ngữ không khác chi một thư-sinh nho-nhã, bây giờ mới thấy rõ lão ta là người sâu-sắc, nếu phen nầy mà ra được ngôi cổ-mộ nầy, nhứt định thế nào ta cũng lột chiếc mặt giả đạo-đức của lão ta cho tất cả giới giang-hồ biết.

Trong lúc còn đang suy-nghĩ, bỗng nghe lão Dương lại nói :

— Chẳng cần Kim-huynh nghĩ gì, nhưng nếu bây giờ tôi với Kim-huynh có điều lục-đục với nhau, thì nhất định chúng ta cũng khó mà ra cho khỏi nơi nầy.

Kim-lão-nhị nổi giận :

— Tên Kim-lão-nhị nầy không bao giờ chịu cho người kìm-chế áp-bức đâu, hừ, . . Dương-huynh đã xem tôi là trẻ con rồi đó.

Dương-văn-Nghiêu bỗng quay đầu lại mỉm cười :

— Nếu Kim-huynh không tin tôi, thì chúng ta hãy thử một phen xem.

Kim-lão-nhị bỗng phóng mạnh ra phía trước một ngọn chưởng, ngay giữa lưng của Dương-văn-Nghiêu rồi bảo :

— Đây ngọn chưởng nầy sẽ làm đứt gân máu ở tim của Dương-huynh.

Dương-văn-Nghiêu vẫn bình tĩnh, cười lạt :

— Hừ, ngọn chưởng này vị tất đã đưa tôi vào tử địa được, và nếu như tôi có chết đi nữa, thì Dương-huynh cũng sẽ bị chôn sống ở đây.

Kim-lão-nhị giựt mình vội thu tay lại rồi nói :

— Từ lâu tôi đã nghe danh Dương-huynh, nhưng giờ đây mới biết rõ.

Dương-văn-Nghiêu cười dài :

— Kim-huynh dạy quá lời.

Bỗng từ bên trong chiếc đỉnh lại có tiếng lách-cách vang dội, chiếc đỉnh bắt đầu lung lay.

Kim-lão-nhị giựt mình lật-đật bước ngang một bước, núp phía sau lưng Dương-văn-Nghiêu.

Họ Dương nhìn sững chiếc đỉnh lung lay rồi hô lớn :

— Xin Kim-huynh hãy thối lui trở về góc phòng cho mau,

Vừa nói lão vừa bước tới rồi phóng mình lên cao đáp ngay xuống đầu chiếc đỉnh.

Nghe họ Dương ra lịnh một cách bức-bách, Kim-lão-nhị bị phân tán tinh-thần một cách bất ngờ, lão ta còn loay-hoay thì họ Dương đã dùng một phép kinh thần tuyệt kỹ, chỉ khẽ dưới đôi chân là đã nhẹ nhàng đáp lên trên chiếc đỉnh,

Dương-văn-Nghiêu đã phóng mình đi như chớp, làm cho lão-nhị không sao đối phó kịp. . .

Vốn là tay sâu sắc, Kim-lão-nhị biết rõ rằng nếu mình không đánh trúng vào yếu-huyệt của đối phương, thì vì công lực của thâm hậu dù cho mình có đánh ra cũng chẳng ăn thua gì. . .

Vì nghĩ như thế cho nên lão ta lật đật nhảy thối lui ra sau hô lớn :

— Xin Dương-huynh hãy cẩn thận...

Nói vừa dứt lời, lão đã phóng mình tới góc phòng.

Dương-văn-Nghiêu cười dài :

— Xin Kim-huynh yên lòng.

Vừa nói lão ta vừa giơ tay ấn mạnh trong lòng chiếc đỉnh. Bỗng nghe một tiếng « lắc cắc » chiếc đỉnh đang lắc lư, bỗng nhiên đứng im hẳn.

Tuy đã nhảy vào góc phòng, nhưng đôi mắt của Kim-lão-nhị vẫn nhìn sững chiếc đỉnh và cứ theo dõi mãi hành-động của họ Dương. Khi thấy chiếc đỉnh đã đứng yên, lão ta liền lật-đật nhảy tới.

http://tieulun.hopto.org

Dương-văn-Nghiêu lật-đật xua tay :

— Kim-huynh hãy chịu khó thối lui vào góc phòng giây lát, sợ e trong chiếc đỉnh này lại còn có ám khí gì nữa không.

Họ Dương chưa dứt lời, từ trong chiếc đỉnh nước bỗng phun tạt ngang có vòi, Dường như nước có nhiều chất độc, thế nên mùi tanh hôi rất gắt.

Kim-lão-nhị lật đật ngửa mình ra phía sau, lưng sát mặt đất để tránh vòi nước, rồi vọt mình vào trong góc phòng.

Lúc ấy mùi tanh hôi khó chịu đã tràn ngập khắp cả gian phòng nhỏ hẹp, rồi chỉ trong lát sau. vòi nước vụt ngưng hẳn, nhưng mùi tanh hôi khó chịu càng ngày lại càng nhiều thêm, tuy trình độ nội-công của hai người đều rất thâm-hậu, nhưng họ cũng không sao chịu đựng nổi, chỉ trong giây lát đầu họ nóng ran, rồi sau đó sưng vù to lên bằng cái đấu, còn tạng phủ trong người cũng thấy như phồng lên không sao thở được

Dương-văn-Nghiêu lật đật thò tay vào bọc lấy ra hai hoàn thuốc bỏ vào miệng nuốt trước một hoàn, rồi kêu lớn :

— Kim-huynh hãy cầm viên thuốc.

Kim lão-nhị giơ tay đoán lấy hoàn thuốc nhưng không dám uống liền, lão mở mắt to nhìn sửng họ Dương như để dò xét, mà không nói lấy một lời.

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Xin Kim-huynh hãy yên lòng, cứ uống đi, nếu hoàn thuốc này là độc-dược, thì tôi sẽ chết trước.

Kim lão-nhị cũng gượng cười :

— Tôi không nghĩ như thế, Dương-huynh chớ nghi ngại gì . . .

Nói xong lão ta liền bỏ viên thuốc vào miệng.

Viên thuốc có mùi thơm lạ lùng, làm dịu được bớt cơn buồn nôn khó chịu của Kim lão-nhị.

Dương-văn-Nghiêu bỗng mò tay vào lòng chiếc đỉnh trong giây lát rồi cười to :

— Kim huynh mau lại đây, tôi đã tìm được chốt cơ-quan rồi !

Kim lão-nhị y theo lời bước tới, nhưng khi còn cách chiếc đỉnh độ 7 ô bước bỗng đứng lại.

Dương-văn-Nghiêu bỗng từ trên chiếc đỉnh nhảy xuống đất rồi cười mà bảo :

— Nếu tôi đoán không lầm, thì chỉ trong giây lát chiếc đỉnh này sẽ tự-động rời chỗ cũ.

Đến lúc bấy giờ, Kim lão-nhị đã thấy rõ sinh mạng mình đã hoàn toàn nằm trong tay của Dương-văn-Nghiêu, nếu lúc nào muốn, thì lão Dương cũng có thể đưa mình vào chỗ chết, vì nghĩ như thế, cho nên Kim lão-nhị lật đật đáp :

— Lời của Dương-huynh đâu có khi nào sai . . .

Nghe giọng nói của Kim lão-nhị, Dương-văn-Nghiêu đã biết rõ từ đây lão ta đã chịu hoàn-toàn khuất phục theo mạng-lịnh của mình, lão ta cười thầm trong bụng, nhưng vẫn ra mặt thân mật bảo :

— Từ giờ trở đi, chúng ta đã bước chân vào chỗ nguy-hiểm trùng-trùng, nếu không biết đồng tâm hiệp lực, thì chúng ta chỉ có bỏ xương nơi chốn nầy mà thôi.

Kim lão-nhị dằn lòng, hạ giọng :

— Trong hoàn cảnh đầy nguy-hiểm nầy, tôi chỉ nhờ sức lực to lớn và óc sáng suốt của Dương-huynh mà thôi.

Dương-văn-Nghiêu nghĩ thầm :

— Trong giới võ-lâm ngày này, ai cũng biết Kim lão-nhị là người ngao-du rộng rãi, lão ta thân mật với tất cả nhóm Nhứt-cung, Nhị-cốc . Tam thái-bảo... Xem qua quả chuyện ấy có thật, con người này có thể chiếu theo hoàn-cảnh mà sống, thực cũng khó mà đối phó lão ta. Nếu chuyến này mà không kết liễu lão ta tại đây, thì sẽ để lại hậu hoạn sau này.

Vì nghĩ như thế cho nên lão có ý muốn hạ độc thủ, giết Kim-lão-nhị, nhưng lão vẫn mỉm cười thân mật :

— Kim-huynh nói rất đúng, chẳng luận kẻ nào thông minh đến đâu cũng khó mà thông hiểu những cơ-quan học vấn trên thế gian nầy.

Về võ-công tôi cũng biết rằng mình không thể nào hơn Kim-huynh nhưng về ngành kiến-trúc, bày trí cơ-quan mai-phục, tôi đã hao phí sinh lực suốt cả đời người, về phương diện này so với Kim-huynh tôi có phần nào khá hơn.

Giờ đây chúng ta đang ở vào một hoàn-cảnh, đồng sanh, đồng tử, lẽ dĩ nhiên là mỗi người phải đem hết cái sở trường của mình ra để vượt qua những nỗi khó khăn.

Kim lão-nhị gật đầu lia-lịa :

http://tieulun.hopto.org

— Lời của Dương-huynh thật quí báu như vàng ngọc, tôi xin ghi tạc trong lòng...

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Kim-huynh đã nói như thế tôi nào dám.

Nói chưa dứt lời bỗng nghe tiếng lách-cách vang lên, chiếc đỉnh vụt tự-động vọt lên cao lối bốn năm thước mới đứng hẳn lại.

Kim-lão-nhị trố mắt nhìn, bỗng thấy phía dưới chiếc đỉnh có một miệng hầm rộng lối hai thước vuông, trong lúc muốn cúi đầu xuống xem xét miệng hầm, thì bó đuốc cũng vừa cháy hết, ánh lửa tắt hẳn.

Dương-văn-Nghiêu thở dài :

— Người kiến-trúc ngôi cổ mộ này, quả là giỏi hơn tôi một bực, nếu tôi thiết kế, thì chiếc đỉnh này chỉ dời sang một bên, chớ không thể nào vọt lên được...

Vừa nói lão vừa thò tay vào bọc, lấy ra một bó đuốc khác, nói vừa dứt lời thì bó đuốc cũng cháy sáng trưng.

Họ Dương nói tiếp :

— Xin Kim-huynh theo sát tôi.

Nói xong lão liền bước thẳng xuống hầm. Lúc ấy Kim-lão-nhị đã biết rõ trong hoàn-cảnh này mình phải có thái độ như thế nào rồi. Lão biết mình đang ở vào chỗ nguy-hiểm lạ thường, nếu không tuân lịnh họ Dương, thì lúc nào đó sẽ bị lão ta bỏ vào tử-địa, thế nên lão phải cố gắng tỏ thái độ rất cung-kính vâng lời, lật-đật bước theo sau Dương-văn-Nghiêu...

Khi bước tới gần miệng hầm, họ Dương cúi đầu xem xét trước rồi mới phóng mình vào.

Kim-lão-nhị dợi chân của Dương-văn-Nghiêu mới vừa chấm đất rồi vã gọi to :

— Dương-huynh tôi có nên theo vào không ?

Ý cung kính vâng lời, khiêm-nhượng của Kim-lão-nhị đã bộc lộ rõ-ràng trong lời nói.

Dương-văn-Nghiêu nghĩ thầm :

— Mặc cho lão ra bộ cung kính, vâng lời, thế nào lão cũng vùi xác nơi ngôi cổ-mộ này.

Dù nghĩ như thế, nhưng họ Dương vẫn lộ vẻ vui :

— Nếu Kim-huynh còn có thái-độ cung kính, khiêm nhượng như thế thì tôi rất áy-náy. . . Kim-huynh hãy mau bước xuống đi.

Kim-lão-nhị lẹ-làng phóng mình xuống hầm, nhờ ánh sáng của đuốc trên tay họ Dương, lão thấy cách trước mặt mấy thước có một khung cửa sắt đen sì.

Dương-văn-Nghiêu bảo :

— Kim-huynh hãy cầm chiếc vòng sắt trên cửa, kéo sang bên hữu mười hai lần, thì cánh cửa này tự nhiên mở ra.

Kim-lão-nhị hơi do dự giây lát rồi bước thẳng tới, y theo lời họ Dương đã dặn, lão cầm chiếc vòng sắt trên cửa kéo sang bên phải liên tiếp mười hai lượt.

Vừa muốn buông tay ra, bỗng thấy phía trước mặt có một làn chớp, lão giựt mình kinh ngạc, lật-đật phóng mình ra phía sau, nào ngờ phía sau đã bị một hàng rào sắt chặn sẵn tự hồi nào, lão hốt hoảng vội giơ hai tay lên đỡ.

Kim-lão-nhị bỗng thấy một cánh tay mình lạnh buốt tê-tê, tiếp theo sau thấy bị đau nhói tận tim : lão đã bị một ngọn cương đao từ trên cánh cửa chém phập xuống, vừa giơ tay lên thì đã bị lưỡi đao sáng loáng chặt đứt một cánh tay.

Nhờ công lực thâm-hậu, nên dù đã bị mất một cánh tay lão cũng chặn được ngọn cương đao.

Lão quay mặt lại nhìn, thấy phía sau lưng đã có hai thanh sắt xĩa ra chặn mình lại từ hồi nào vì thế mà lão không thể nào thối lui để tránh lưỡi đao ác-nghiệt ấy được.

Người nào đã thiết kế cơ-quan này dường như đã nghĩ chặn những tay tài-nghệ cao-cường, hai thanh sắt đã chìa ra một cách bất thình lình, một trên, một dưới, sát sau lưng người đứng trước khung cửa, thì dù cho có tài-nghệ tuyệt-luân đi nữa cũng không sao tránh được ngọn cương đao từ trên chém xuống chớp nhoáng và bất thình-lình.

Kim-lão-nhị lật đật vận khí, bế huyệt-đạo để cầm máu, rồi nhìn Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Không ngờ trước khuôn cửa này lại có máy móc như thế, nhưng may tôi chỉ đứt mất một cánh tay, thật là may mắn hết sức.

Lúc ấy họ Dương đã vận-dụng công lực sẵn sàng, chỉ chờ Kim-lão-nhị thốt ra một lời trái tai, thì họ Dương mượn kế để ha thủ liền.

Nào ngờ đối phương không một lời oán trách, mà lại còn cho rằng vì mình lầm lẫn cho nên mới bị hại như thế, mặt lão ta lại lộ vẻ tươi cười,

http://tieulun.hopto.org

không một ý gì oán-hận. Vì thế Dương-văn-Nghiêu không tìm được một có gì để hạ thủ...

Trước tình-hình lạ lùng đó, họ Dương vừa lo lắng vừa nghĩ thầm :

— Lão này quả thật chẳng phải tay tầm thường, nếu như chuyến này mà không chôn sống lão được dưới ngôi cổ-mộ này, thì thế nào sau này lão ta cũng quyết không đội trời chung với ta...

Nghĩ đến đây lòng họ Dương lại quyết ý hại Kim-lão-nhị hơn, nhưng ngoài mặt lão ta giả vờ tiếc thương... Lão thở dài rồi bảo :

— Thật không ngờ, vì tôi mà Kim-huynh phải bị mất một cánh tay, lòng tôi thật áy-náy vô cùng.

Kim-lão-nhị lắc đầu :

— Chuyện ấy đâu có đáng phiền Dương-huynh, chỉ phiền tài nghệ tôi chưa được tinh thông.

Vừa nói lão vừa phóng mình ra phía ngoài hai thanh sắt.

Dương-văn-Nghiêu mò tay vào bọc, lấy ra một gói thuốc Kim-sang, chầm rãi bước tới kề bên Kim-lão-nhị, rồi lo băng bó vết thương cho họ Kim vừa nói :

— Loại thuốc Kim-sang này, tuy không dám bảo là loại linh-đơn, nhưng đối với việc trị những vết thương-tích, có thể nói rằng ít có thứ nào sánh kịp.

Kim-lão-nhị mỉm cười :

— Kim-sang dược của Dương-gia-bảo công hiệu như thần, trong giới giang-hồ có ai mà không biết, tôi xin tạ ơn trước Dương-huynh !

Lại nghe có tiếng kêu lách-cách, chiếc cương đao và hai thanh sắt bỗng rút đi mất, và hai cánh cửa sắt từ từ mở ra...

Dương-văn-Nghiêu vừa băng bó cánh tay cho Kim-lão-nhị vừa bảo :

— Lần này tôi xin đi trước.

Vừa nói đến đây, bỗng dưng lão ta im lặng rồi vụt bước thẳng về phía chiếc cửa sắt.

Trong lúc Dương-văn-Nghiêu vừa quay mình đi, bỗng nhiên Kim-lão-nhị lẹ làng giơ cánh tay trái còn lại lên, nhưng không biết nghĩ gì lão ta từ từ hạ xuống.

Trong khoảng thời-gian lẹ như nháy mắt đó, bao nhiêu ý nghĩ dồn-dập cả hiện ra trong đầu óc lão ta, nhưng chỉ vì sợ Dương-văn-Nghiêu là tay sâu sắc, luôn chuẩn bị đề phòng, còn về phần mình, trong lúc mới vừa

đứt một cánh tay, còn đau đớn nhức nhối vô hồi, nếu có phóng ra một đòn mà không hạ ngay được đối-phương, thì thế nào họ Dương cũng phải phản công trở lại, chừng đó thì ta làm sao chống trả cho lại.

Vì suy tới nghĩ lui như thế, cho nên khi vừa giơ tay lên là Kim-lão-nhị phải buông xuôi xuống, rồi thất thểu bước sau lưng Dương-văn-Nghiêu...

Qua khỏi khuôn cửa sắt, hai người bước vào một gian thạch-thất tối đen như mực, nhưng hình dáng rất lạ kỳ, bề dài rất dài, còn bề ngang lại hẹp, mường tượng như bên trong một chiếc quan-tài to lớn. Vận dụng nhãn quang nhìn kỹ, thấy trong phía vách tận cùng có để sắp bốn hàng chiếc rương sắt khá to.

Dương-văn-Nghiêu lật-đật giơ cao cây đuốc trong tay rồi đi thẳng về phía bốn chiếc rương sắt, lẹ làng giơ tay phải lên rồi đánh mạnh thẳng vào chiếc khóa đồng trong rương phía bên hữu.

Bỗng nghe có tiếng len-ken, chiếc khóa đồng vụt rơi xuống đất.

Kim-lão-nhị rán chịu đau khen dối :

— Thiết sa chưởng-lực của Dương-huynh thật là mãnh-liệt phi-thường

Dương-văn-Nghiêu quay đầu lại mỉm cười :

—Không dám, không dám, tôi chỉ dùng đại-lực Kim-cang quyền đấy thôi.

Kim-lão-nhị giựt mình ngẫm nghĩ :

Đại-lực Kim-cang quyền là một trong 72 tuyệt kỹ của phái thiếu lâm không biết lão này đã được ai truyền thọ cho, mà lão đã dùng ngón quyền ấy để đánh tan cả sắt đá như thế !

Lúc ấy dường như Dương-văn-Nghiêu cũng đã đoán được những ý-nghĩ trong tâm tư của Kim-lão-nhị, thế nên lão ta nhếch mép cười :

— Kim-huynh nghĩ rằng lời tôi nói không đúng với sự thật sao ?

Đại-lực Kim-cang quyền là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái thiếu lâm, tôi không phải là đệ-tử của phái thiếu lâm, thì làm sao học được môn quyền pháp ấy, có phải như thế không Kim-huynh ?

Kim-lão-nhị khẽ lắc đầu :

— Chuyện ấy tôi nào dám nghi ngờ gì, chỉ vì.....

Dương-văn-Nghiêu vụt chặn ngang :

— Nếu như Kim-huynh chưa tin, thì hãy để thử một chưởng cho biết.

http://tieulun.hopto.org

Lúc ấy sắc mặt lão ta đằng đằng sát khí, lão từ từ giơ tay mặt lên.

Kim lão-nhị lật-đật thối lui hai bước, rồi cười mơn :

— Bảy mươi hai tuyệt-kỹ của phái thiếu-lâm, được lưu truyền trong giới giang-hồ, đâu chỉ có phái Đại lực Kim-cang quyền mà thôi đâu, theo ý của tôi biết, thì ít ra cũng có năm môn khác đã được truyền ra ngoài.

Quả nhiên mấy lời nói bất thình lình ấy đã đánh trúng vào lòng hiếu-kỳ của Dương-văn-Nghiêu, thế nên lão ta vội vàng lách ngọn quyền sang một bên rồi phóng ra thêm một chưởng ngay vào chiếc rương sắt đã mất khóa. Ngọn chưởng chạm vào sắt nghe ầm một tiếng vang dội, ánh sáng tỏa khắp gian phòng hẹp.

Nguyên lai trong chiếc rương sắt nầy có để rất nhiều châu báu ngọc ngà thế nên khi chiếc nắp đã bị đánh bật, ánh sáng của ngọc quí tỏa khắp nơi.

Họ Dương liếc mắt nhìn sơ qua các món châu báu trong rương, lòng lão ta hơi hồi-hộp, lão nghĩ thầm :

— Nếu không thấy tận mắt, cũng khó mà tin trong ngôi cổ-mộ nầy chứa nhiều báu vật như thế, xét ra dù cho trong cung điện nhà vua, cũng khó mà sánh được ở đây. . .

Hừ, ta đã hao phí tâm lực nửa đời người mà số châu báu tìm được cũng chẳng được một phần trăm so với châu báu đựng trong rương nầy.

Lão ta bỗng vụt nhớ đến hiện nay, bên mình còn có Kim lão-nhị, lão lật-đật quay lại :

— Kim-huynh hiểu rộng biết nhiều, tôi cũng đã từng nghe danh, không biết lúc nầy Kim-huynh có thể thuật lại cho tôi nghe về câu chuyện những tuyệt-kỹ của phái thiếu-lâm được lưu-truyền trong giới giang-hồ cho tôi nghe được không ?

Kim lão-nhị mỉm cười :

— Chuyện ấy đâu có gì trở ngại.

Lão ta ngập ngừng trong giây lát rồi nói tiếp :

— Tôi không dám nói khoác-láo, trong bảy mươi hai môn tuyệt-kỹ của phái thiếu-lâm, tôi muốn biết những môn nào cũng không khó . . .

Dương-văn-Nghiêu bỗng chận ngang :

— Lời của Kim-huynh thật là rành rẽ, tôi tuy là kẻ cô-lậu, quả văn nhưng đối với tình hình chung trong giới võ-lâm, tôi cũng biết qua sơ lược.

Theo chỗ tôi biết hiện nay, trong giới võ-lâm ít có ai dám đương đầu thẳng mặt với phái thiếu-lâm, cũng chỉ vì qui-luật của phái thiếu lâm rất

nghiêm-mật và người trong phái thiếu lâm ít đi đây đi đó trong giới giang-hồ, không giống như các phe Nhứt-cung, Nhị-cốc, xuất đầu lộ diện rất thường.

Kim lão-nhị cười ha hả !

— Lời của Dương-huynh nói rất đúng, đừng kể chi đến phe Nhứt-cung, Nhị-cốc, dù Thần châu nhứt quân Địch-thiên-Hành là một nhân vật đáng tôn-kính nhứt trong giới giang-hồ, cũng không dám đến khiêu-chiến với thiếu-lâm-tự, nhưng riêng về tôi, tôi cũng có thể chống trả nổi với những tay cao-thủ trong thiếu-lâm-tự...

Lão hừ lên một tiếng rồi nói tiếp :

— Nhưng đã như thế thì ta còn hứng thú gì để nghe chuyện bảy mươi hai tuyệt-kỹ của phái thiếu-lâm ?

Kim lão-nhị nhếch mép :

— Dương-huynh chắc chưa quên, hồi còn ở bên ngoài ngôi cổ-mộ, tôi có nhắc đến một chuyện bí-mật, có liên hệ đến các cao-tăng hiện đang lãnh đạo trong thiếu-lâm-tự... Nếu nhớ lại chuyện ấy, thì lời của tôi không phải là quá đáng đâu.

Dương-văn-Nghiêu ngẫm nghĩ :

— Lời y cũng có lý.., vì thế mà lão ta mới biết được chuyện bí-mật bên trong thiếu-lâm-tự.

Bỗng nghe Kim lão-nhị cười ha hả :

— Nếu bàn về võ công, tôi sợ không bằng các đệ-tử giòng Ngươn trong phái thiếu-lâm, nhưng tôi có thể dùng cái hiểu biết bí-mật bên trong của họ để bức bách sư Ngươn-thông phải tuân theo ý sai khiến của tôi, nếu Dương-huynh không tin, đợi sau khi chúng ta ra khỏi nơi đây tôi sẽ làm cho Dương-huynh thấy rõ điều ấy,

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Nếu như thế thì chắc có lẽ trọn đời chúng ta, chúng ta không thể nào thoát được ra khỏi ngôi cổ-mộ nầy rồi... Vì chuyện bí-mật trong lòng Kim-huynh không bao giờ chịu nói cho tôi nghe !

Nghe Dương lão nói, Kim lão-nhị giựt mình, bỗng thấy lạnh cả xương sống, lão ta ngẫm nghĩ :

— Qua lời nói của lão ta, ta đã thấy rõ lão đã muốn hạ thủ ta tại đây rồi..! Trời ơi ! bây giờ có muốn thoát khỏi tay y, thật không phải là một chuyện dễ dàng.

http://tieulun.hopto.org

Tuy trong lòng đã thấy lo lắng sợ-sệt vô cùng, nhưng bên ngoài lão ta vẫn giữ được thái độ bình-tĩnh, lão chỉ cười lạt :

— Không phải như thế, chỉ vì chuyện ấy nói ra quá dài, hiện nay chúng ta đang ở trong một hoàn-cảnh thập phần khó-khăn, việc sống chết có thể xảy ra trong nháy mắt, tuy cũng có thể bỏ lời hứa trước, đem những chuyện bí-mật ấy nói cho Dương-huynh nghe, nhưng xét ra chuyện ấy đối với Dương-huynh đã không có ích gì, còn đối với tôi lại có hại rất nhiều, đâu có lẽ nào Dương-huynh lại nỡ đành để cho tôi trước khi chết, lại phải mang danh là người bất nghĩa bất tín . . .

Ngập ngừng trong giây lát lão ta lại thở dài :

— Nếu như Dương-huynh đã nắm chắc chuyện thế nào cũng ra khỏi ngôi mộ này được, thì tôi thế nào cũng phải chịu mang danh là kẻ bất tín, bất nghĩa rồi.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BA

Nguyên-Bình đụng đầu kẻ đoạt chiếc bao gươm . . .

Kim lão-nhị lại nói tiếp :

— Nhưng Dương-huynh cũng có thể đem chuyện bí-mật này ra bức ép chưởng môn phương-trượng Ngươn-Thông Đại-sư buộc lão ta phải đưa quyển bí-lục ghi bảy mươi hai tuyệt-kỹ của phái thiếu-lâm cho Dương-huynh, điều ấy tưởng có lợi cho Dương-huynh rất nhiều, dù có chết tôi đây cũng chẳng ân-hận gì . . .

Dương-văn-Nghiêu nghĩ thầm :

— Mặc kệ cho lão nói chuyện trên trời dưới đất, giờ đây ta phải hạ cho kỳ được mới nghe.

Tuy trong lòng đã nhất quyết giết Kim lão-nhị, nhưng ngoài miệng lão ta vẫn cười ngọt ngào :

— Theo chỗ tôi biết, thì trong mấy trăm năm nay, trong số tăng-lữ ở thiếu-lâm-tự, chưa có người nào thông hiểu được tất cả bảy mươi hai tuyệt-kỹ ấy.

Giả sử như lời của Kim-huynh đúng với sự thật, tôi nắm được bí-mật đó, bức bách Ngươn-Thông Đại-sư phải trao cho tôi bản bí lục bảy

mươi hai tuyệt-kỹ ấy, còn tôi hôm nay tuổi cũng quá ngũ tuần, thân cũng gần kề dưới đất, thì dù cho có bản Bí-lục ấy, tôi cũng không học được là bao.

Kim lão-nhị nghe nói đến đây, lão bỗng giựt mình đánh thót rồi ngẫm nghĩ :

— Bây giờ thì đã thấy rõ ý của lão này quyết muốn hạ sát ta rồi, đã như thế thì chi bằng hãy liều mạng với lão ta một phen . . .

Vì nghĩ như thế cho nên Kim lão-nhị âm-thầm đề chân-khí, chuẩn bị chờ đợi thời cơ.

Lúc bấy giờ, tuy hai lão già hiểm độc ấy, ai ai cũng sẵn sàng để hạ thủ nhưng bên ngoài, người nào cũng có thái độ rất bình thường hai bên người nào cũng giả bộ mỉm cười thân ái.

Hai lão nhìn nhau một lúc, Dương-văn-Nghiêu bỗng bước đến gần chiếc rương sắt thứ hai, giơ tay mặt lên phóng ra một ngọn quyền một tiếng rầm thật to vang lên, chiếc khóa đồng rơi xuống đất.

Kim-lão-nhị đã lén nhìn thủ pháp của họ Dương, quả thật thấy không giống với thiết-sa-chưởng, lão ta giựt mình kinh ngạc, nghĩ thầm :

— Nếu lão này đã rành Đại-lực Kim-cang chưởng, thì rất khó mà đối phó lắm.

Dương-văn-Nghiêu quay đầu lại nhìn Kim-lão-nhị rồi cười :

— Nếu như trong chiếc rương sắt này cũng đề toàn là báu vật, thì chúng mình mỗi người vát một rương !

Kim-lão-nhị lắc đầu :

— Tôi là người cô độc phiêu bạt khắp nơi, châu báu tuy là đồ quí giá nhưng đối với tôi chẳng có ích lợi gì. Nếu rương này đựng toàn châu báu thì tôi cũng chỉ lấy một phần, còn lại bao nhiêu về phần Dương-huynh.

Dương-văn-Nghiêu cười chua chát :

— Như thế thì Kim-huynh chỉ chú ý đến hai món Ngọc-thuyền và Kim-Điệp ?

Kim-lão-nhị lại lắc đầu :

— Ngọc-thuyền và Kim-điệp tôi chỉ muốn một món mà thôi, như thế cũng đủ mãn-nguyện lắm rồi. . .

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười nói thầm :

— Sợ e rồi đây không có một viên ngọc mà làm thuốc. , còn tưởng đến chuyện Ngọc-thuyền và Kim-điệp thì thật là chuyện xa vời.

http://tieulun.hopto.org

Vừa nghĩ lão ta vừa phóng luôn một chưởng trên nắp chiếc rương sắt.

Nắp bật ra, ánh sáng xanh chiếu rực rỡ gian phòng, nhìn lại thì trong chiếc rương này chứa toàn là loại ngọc-thạch xanh biếc.

Đặc biệt hơn hết, ngay chính giữa rương có hai hòn ngọc-thạch thật đẹp to bằng cườm tay trẻ nít, ánh sáng lung-linh, một viên có chạm hình rồng, còn một viên chạm hình phượng.

Dương-văn-Nghiêu thò tay vào chụp viên ngọc-thạch có chạm hình rồng, lão cẩn-thận giơ lên, nhưng vừa đưa lên cao được mấy tấc, bỗng-nhiên lão ta lật-đật buông xuống rồi lẹ làng thối lui.

Từ trước Kim-lão-nhị đã theo dõi sát từng hành-động của Dương-văn-Nghiêu, khi thấy lão này bỗng thối lui một cách bất ngờ, lão liền lật-đật để chân-khí dùng tay trái phóng ra một chưởng rất mãnh-liệt đánh ngay vào giữa lưng Dương-văn-Nghiêu.

Bị đánh bất thình lình họ Dương không đối phó kịp đành phải lãnh đủ một ngọn đòn, lão ta bị chưởng lực đánh bạt tới phía trước phải lật đật đưa tay ra chụp trên chiếc rương sắt để chịu...

Bỗng nghe một tiếng rẹt nho nhỏ, trong chiếc rương sắt, một loạt Ngân-châm bay ra tua-tủa.

Họ Dương hừ lên một tiếng, rồi lật-đật nhảy ngang. Mặc dù lão ta đã tránh thật là lẹ làng, nhưng cườm tay phải cũng đã bị trúng hai mũi Ngân-châm, lão thấy cánh tay đau nhói, nen lật-đật vận-khí, bế huyệt-đạo rồi quay đầu lại nhìn Kim lão-nhị mỉm cười :

— Bộ Kim-huynh muốn mưu hại tôi rồi một mình chiếm tất cả báu vật ở đây phải chăng ?

Kim lão-nhị biết họ Dương đã bị trúng ám-khí, lão ta cũng biết rằng các loại ám-khí trong ngôi cổ-mộ này đều rất độc hại, người nào đã bị trúng nhằm nếu không chết thì cũng phải bị dằn dai lâu ngày vì biết như thế nên lão ta thấy vững lòng, lão cười ha há :

— Dương-huynh dạy quá lời, tôi chỉ vô-ý đụng Dương-huynh đó thôi, nếu có lầm thì cũng chỉ vì vô ý mà thôi...

Dương-văn-Nghiêu từ từ đưa cánh tay mặt lên, rồi vén tay áo bào :

— Kim-huynh đụng mạnh quá, mà đụng cũng trúng chỗ nghiệt cho nên làm tôi bị trúng hai mũi Ngân-châm.

Kim lão-nhị nhìn kỹ, quả thấy trên cánh tay mặt của họ Dương, dưới huyệt khúc-trì, có hai mũi Ngân-châm nhỏ như sợi tóc cắm dính vào, không

biết mũi Ngân-châm dài bao nhiêu, nhưng nhìn phía ngoài thấy còn chừng một phân, lão bỗng nhìn cánh tay đứt của mình rồi bảo :

—Thật là cùng chung một hoàn cảnh, Dương huynh đã bảo, hiện nay chúng ta đang cùng chung một thâm tâm tôi nghĩ thật là số mạng, trong đúng, tôi đã bị đứt mất một cánh tay, nếu như Dương-huynh vẫn còn y-nguyên, thì chuyện ấy cũng chẳng là mất công-bình lắm hay sao ?

Dương-văn-Nghiêu cười thân mật :

— Tôi xin nói thêm với Kim-huynh câu này, tay tôi đã bị trúng Ngân-châm, đó là loại ám-khí có độc-dược rất mạnh, nhưng may là trúng tôi, chứ nếu trúng Kim-huynh thì Kim-huynh cũng khó mà sống được 12 giờ đồng-hồ.

Kim lão-nhị hơi giựt mình :

— Nếu như thế thì Dương-huynh không hề sợ độc-dược ?

Dương-văn-Nghiêu bỗng thò tay vào bọc, lấy ra hai viên thuốc, bỏ luôn vô miệng một cách lẹ làng.

Kim lão nhị vừa muốn đưa tay ra ngăn, nhưng không còn kịp nữa, sắc mặt lão ta bỗng biến đổi một cách bất ngờ.

Dương-văn-Nghiêu cười ha hả :

— Thật là đáng tiếc . . . Kim-huynh đã mất một cơ hội giết tôi rồi !

Ngừng trong giây lát, họ Dương lại vuốt chòm râu dài mà cười :

— Vừa rồi, tôi phải vận khí để bế huyệt-đạo, phòng ngừa độc-dược lan vào nội-phủ, nếu như lúc ấy Kim-huynh xuất thủ tấn công, làm cho tôi không vận khí để bế huyệt-đạo được, thì không bao giờ tôi chống nổi Kim-huynh trong vài hiệp đâu . . . Nhưng rồi . . . bây giờ đã trễ mất.

Kim lão-nhị cười gượng :

— Chuyện ấy cũng chưa chắc đã như thế, vì trong mình Dương huynh đã có sẵn thuốc men, đã có công năng cải tử hồi sinh, trong lúc thuốc chưa ngấm, cũng sợ e là khó ngăn được độc-dược hoành-hành.

Dương-văn-Nghiêu khẻ nhếch mép cười :

— Trong giới võ-lâm hiện nay ai không biết lão chuyên về khoa kiến-trúc, thiết kế các cơ-quan bí-mật và khoa-y-dược, thuốc của tôi chỉ hễ bỏ vào miệng là lập tức có công hiệu liền, điều đó chắc chắn như thế.

Kim lão-nhị ngẫm nghĩ :

— Chuyện ấy đúng như thế, trong giới giang-hồ cũng biết lão ta giỏi về y-thuật, cánh tay ta bị đứt chưa lành, nếu như mở cuộc giao tranh, với lão ta, thế nào cũng vỡ vết thương huyết-quản bể thêm, máu tuôn chảy khó cầm. Nếu trước khi lão ta chưa uống thuốc giải độc, hai bên đều bị

http://tieulun.hopto.org

nại, ngọc đá gì cũng tan.

Bây giờ thì lão đã uống thuốc. Nếu liều mạng với lão, thì cầm chắc thất bại trong tay.

Ta đã lỡ cơ-hội hại lão, thì bây giờ có lẽ phải chờ thêm . . .

Suy nghĩ hồi lâu, Kim lão-nhị quyết phải chờ một cơ-hội khác thuận tiện hơn, thế nên lão mỉm cười bảo :

—Dương-huynh tánh hay đa nghi như thế, làm cho tôi cũng khó biện-bạch điều gì, giả sử như tôi có lòng ám-hại Dương-huynh thì có cần gì phải đợi vào đây.

Và như nếu bây giờ tôi có lòng ám-hại Dương-huynh đi nữa, thì trong ngôi cổ-mộ đầy cơ-quan mai-phục này, khi Dương-huynh đã bị hại rồi tôi làm sao ra cho được ?

Dương-văn-Nghiêu vẫn lặng thinh, không hề nói lấy một lời, lão chỉ nhìn họ Kim rồi mỉm cười, thái-độ không tỏ vẻ căm giận gì cả. Nhưng trước cái vẻ hòa-ái ấy, Kim lão-nhị thấy rằng nó còn nguy-hiểm gấp trăm lần cái dáng điệu quát mắng, giận-dữ . . .

Hai người đứng đối diện nhau trầm-ngâm trong giây lát, Dương-văn-Nghiêu bỗng giơ tay lên rút hai chiếc Ngân-châm ra cầm bảo :

— Kim-huynh đã lỡ cơ hội giết tôi lần nữa rồi !

Lão cười ha hả một chập rồi nói tiếp :

— Cũng nên biết rõ rằng bất kỳ linh-đơn, diệu dược nào, khi nuốt vào bụng cũng không có thể ngăn liền chất độc hoành-hành. Điều ấy Kim-huynh đã nghĩ tới, nhưng lại không dám tin mình làm hỏ lỡ cơ-hội thứ hai để giết tôi, tôi rất lấy làm tiếc cho Kim-huynh đó.

Giờ đây, nhờ Kim-huynh lặng yên suy-nghĩ, tôi đã âm-thầm vận-khí để cho sức thuốc mau tan, ngăn được chất độc... Bây giờ, chẳng những độc dược bị chặn đứng, mà tôi đã nhờ cơ-hội ấy, đem tất cả chất độc dồn tập trung vào ngón út, bây giờ thì chỉ có việc rạch ngón tay ấy để cho độc dược ra ngoài là xong chuyện...

Kim lão-nhị lạnh lùng :

— Mặc tình cho Dương-huynh cứ nói, tôi không hề biện luận làm gì.

Dương-văn-Nghiêu bỗng cười lạt :

— Nếu Kim-huynh muốn giết tôi, để lấy tất cả những bảo vật trong ngôi cổ-mộ này, thì Kim-huynh sẽ làm như thế nào ?

Bỗng nghe Dương-văn-Nghiêu nói đúng ngay vào tim đen của mình, Kim lão-nhị bỗng biến sắc, nhưng lão ta là người có nhiều kinh-nghiệm trong giới giang-hồ, cho nên sau khi mất bình-tĩnh trong chốc lát, lão liền bình-tĩnh cười lạt :

— Chuyện ấy tôi chưa hề chú-ý, còn về phần Dương-huynh, sẽ đối phó như thế này ? cũng nên cho tôi biết.

Dương-văn-Nghiêu không ngờ Kim lão-nhị trả lời một câu ngoắc-nghéo như thế, cho nên lão ta hơi sửng sờ :

— Tôi vốn không hề có ý hại Kim-huynh, nhưng trái lại Kim-huynh luôn luôn có ý nghĩ muốn hại tôi; từ khi đặt chân vào ngôi cổ-mộ này lúc nào Kim-huynh cũng chuẩn bị hạ thủ, nếu như tôi không hạ thủ trước thì thế tất tôi cũng phải bị giết, vì thế mà tôi phải tính đến chuyện ra tay...

Kim lão-nhị bỗng cười ha hả :

— Tôi bị đứt mất cánh tay chưa được bao lâu, tự-nhiên là bây giờ đâu có sức gì chống cự với Dương-huynh cho được.

Dương-huynh hiện nay là người có nhiều trọng vọng trong giới giang-hồ, mà lại đi giết một người không có phương thế gì để chống đỡ lại mình, sau nầy nếu việc ấy đồn đãi ra trong giới giang-hồ, thì thế nào cũng bị các bậc anh-hùng hảo-hán trong thiên hạ cười chê...

Dương-văn-Nghiêu nhếch mép cười lạt :

— Hiện nay trong ngôi cổ-mộ này chỉ có Kim-huynh và tôi, sau khi giết Kim-huynh, tôi không cho ai biết, thì có ai hay chuyện nầy ?

Kim lão-nhị nhìn thẳng vào đôi chân mày của Dương-văn-Nghiêu, thấy đằng đằng sát khí, có lẽ lão ta sắp hạ thủ, lòng lão ta vô cùng lo ngại.

Lão nghĩ thầm :

— Lão nầy đã dám nói thẳng ra, thì tức nhiên là dám làm...

Trong lúc thấy mình đang ở vào một tình thế khó khăn, không sao ứng-phó được, lão rất lo lắng, rồi bỗng nhiên nẩy ra một kế.

Lão cười lạt bảo ?

— Chưa chắc là chuyện nầy sẽ không có ai thấy đâu. Dương-huynh không nhớ là lúc chúng ta vào đây, chúng ta đã biết rõ là có người tới đây trước chúng ta rồi... Trong ngôi cổ-mộ đầy cơ-quan trùng-trùng, điệp-điệp nếu quả là người không thông hiểu, thì làm sao đặt chân vào đây được ?

Sau khi ngẫm nghĩ một lúc, Dương-văn-Nghiêu bỗng cười to :

— Trong giới võ-lâm ngày nay tôi chưa từng nghe ai có tài siêu-việt

http://tieulun.hopto.org

về môn nầy... Giả sử mà người ấy vạc đày một cách bất ngờ được thì cũng đã bị chết ngộp rồi...

Tới lúc nầy Kim lão-nhị chỉ mong cho mình được sống, cho nên hễ có chút hy-vọng nào, là lão ta bám víu ngay, suy-nghĩ thêm trong giây lát lão ta lại bảo :

— Trong giới võ-lâm, biết chuyện bí-mật về ngôi mộ nầy, không phải chỉ riêng về mình tôi đâu. Tuy tôi không rành và môn cơ-quan bí-mật nhưng tưởng rằng việc kiến-trúc ngôi cổ-mộ nầy, nhứt định là cực kỳ tinh-xảo, nếu như kẻ ấy không kịp thời khóa cái chốt nước, thì tất nhiên nước sẽ tràn cao, mà khi nầy chúng ta thấy, mực nước vẫn chưa lên tới nóc hầm.

Ngừng trong giây lát lão ta lại nói tiếp :

— Nếu người quen với nước, thì mực nước chưa lên sát nóc, họ còn có thể ngoi lên được, và họ cũng có thể sống như thế liền suốt ba ngày đêm đó không phải là chuyện lạ. Theo những dẫn chứng trên đây thì người đã vào đây trước chúng ta, rất có thể còn sống nhăn đâu đây.

Lúc bây giờ đôi mắt của Dương-văn-Nghiêu bỗng sáng ngời như đốt lửa, lão nhìn thẳng vào mặt Kim lão-nhị, miệng nhếch mép cười nhưng vẫn không nói lấy một lời.

Ngưng một lát lâu, Kim lão-nhị vẫn không thấy Dương-văn-Nghiêu nói gì, lão ta tiếp tục nói :

— Nếu quả như trong ngôi cổ-mộ này có người, thì nhất đáng mà gặp nhau, thế tất không thể tránh khỏi một cuộc giao tranh dữ-dội, giờ đây chúng ta tàn sát lẫn nhau, thì làm sao tránh cho khỏi được cảnh ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi ?

Dương-văn-Nghiêu nhếch mép cười :

— Dù cho Kim-huynh có nói gì đi nữa, thì cũng khó mà tránh cho khỏi số kiếp.

Nói xong lão ta vụt đi thẳng tới. . .

Kim lão-nhị bỗng cười lạt :

— Nếu Dương-huynh bức bách tôi như thế, thì thế tất tôi phải liều mạng.

Vừa nói lão vừa âm thầm dồn chân khí, vận-dụng công-lực sẵn sàng chờ địch.

Dương-văn-Nghiêu cười ha hả :

— Nếu Kim-huynh chịu nổi tôi mười hiệp, thì tôi sẽ dung tha cho !

Lão giơ tay phải lên, hét lên một tiếng, rồi phóng ra một ngọn đòn.

Giao tranh nhau trong một hoàn cảnh chật hẹp như thế, thì việc tránh né rất là khó khăn, vả lại họ Dương đã phóng ra một ngọn chưởng thật là mãnh-liệt dị thường, nếu tránh né thì tạo thêm cho người một thuận tiện khác, vì nghĩ như thế cho nên Kim lão tập trung chân lực, giơ tay trái lên để đón ngọn chưởng phong của Dương-văn-Nghiêu.

Hai ngọn chưởng phong tiếp xúc nhau, công lực của đôi bên hiện ra một cách rõ ràng. Bình thường trông dáng Dương-văn-Nghiêu như một thư sinh nho nhã, nhưng công lực của lão ta lại vô cùng thâm-hậu, sau đòn chạm trán ấy, lão ta vẫn đứng sừng tại chỗ, ung dung như không, còn Kim lão-nhị bị thối lui đến năm sáu bước mới gượng đứng lại được.

Cánh tay phải bị đứt, bây giờ mấy ống huyết quản lại vỡ ra, máu tuôn như xối, rơi tung toé cả trên mặt đất.

Dương-văn-Nghiêu cười lạt :

Đó là hiệp thứ nhất, còn hiệp thứ hai xin để cho Kim-huynh nếm thử Đại-lực Kim-cang quyền, coi có phải là hữu danh vô thực hay không. . .

Tuy Kim lão-nhị biết rõ thân phận mình là kẻ cụt tay, cũng khó mà đương nổi với sức tấn công của Dương-văn-Nghiêu, nhưng lão lại không ngờ tài-nghệ của họ Dương lại cao cường đến thế, chưởng phong của lão mãnh-liệt vô cùng, nếu giả sử mà như lúc đó lão chưa bị cụt tay cũng chưa chắc là lão chống nổi tới mười hiệp. . .

Trước hoàn cảnh nguy cấp ấy, bỗng lại thấy Dương-văn-Nghiêu giơ tay phải lên, nhưng lão ta vẫn chưa phóng ra một ngọn đòn nào, lão quắt mắt nhìn thẳng vào mặt Kim lão-nhị để xem dáng diệu đau khổ và sợ-sệt của lão này rồi mỉm cười...

Bỗng nhiên họ Dương từ từ bước tới, đi thẳng ngay trước mặt Kim lão-nhị.

Bây giờ Kim lão-nhị đã thấy rõ mình không thể nào đỡ thêm một chưởng nữa, nếu bây giờ có ra tay để bị đối phương đánh chết, thì là xuôi tay để nhắm mắt còn hơn. Vì nghĩ như thế cho nên Kim lão-nhị cứ ưỡn ngực nhắm mắt mà chờ đợi.

Dương-văn-Nghiêu bỗng xỉa hai ngón tay ngay trước ngực của Kim lão-nhị, cười mà bảo :

— Sao Kim-huynh không mở mắt ? Bộ tôi không đáng mặt cho Kim-huynh nhìn sao ?

http://tieulun.hopto.org

Kim lão-nhị lạnh lùng đáp :

— Dương-huynh cần giết tôi thì cứ giết, chớ nên nói lôi thôi nhục mọ tôi làm gì, rồi dùng trách sao tôi vô-lễ.,

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Kim-huynh muốn chết để khỏi đau khổ, nhưng tôi không dám tán đồng cao-kiến ấy, thà là tôi chịu để cho Kim-huynh chửi mày cau, rồi sau đó sẽ cho Kim-huynh nếm thử vài mùi mặn lạt.

Lão lại cười dài rồi nói tiếp :

— Bây giờ trước hơn hết, tôi sẽ đập nát hết mấy xương lắc-léo trên vai của Kim-huynh làm cho hai tay của Kim-huynh bị tàn phế, rồi sau đó sẽ cắt đứt đường gân « Túc khuyết âm Can-kinh » trên thân của Kim-huynh, làm cho đôi chân bị liệt hẳn, không còn đi đứng gì được nữa.

Nghe nói đến đây đầu óc lão-nhị như bị choáng-vang, toàn thân lão ta run lẩy-bẩy.

Dương-văn-Nghiêu lại cười một thôi dài ha hả rồi nói tiếp :

— Rồi sau đó, tôi sẽ dùng thủ pháp đặc biệt để đập dập tất cả các đường gân lắc-léo của Kim-huynh, làm cho tất cả 365 lóng xương...

Vừa nói đến đây, bỗng nghe trên mặt vách đá có tiếng run chuyển nhẹ-nhẹ... Lão Dương giựt mình, nhưng lão cố ý nói lớn :

— Và để cho Kim-huynh ở luôn trong ngôi cổ-mộ này !

Kim lão-nhị bỗng mở bừng con mắt :

— Tôi và Dương-huynh vốn không thù oán nhau, sao lại nỡ đày đọa tôi như thế ?

Họ Dương chỉ nhếch mép cười chua chát, quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Kim lão-nhị rồi từ từ đưa cánh tay lên...

Biết số phận mình đến đây chấm dứt Kim lão-nhị từ từ nhắm nghiền đôi mắt lại để chờ đợi.

Bỗng thấy bàn tay Dương-văn-Nghiêu đặt nhẹ-nhàng lên ngực lão Kim và sau đó có mấy câu :

— Kim-huynh hãy mau mau vận-khí điều-tức đi. Tôi sẽ dùng chân-khí của mình để hộ trợ chỗ cánh tay bị đứt của Kim-huynh.

Kim lão-nhị giựt mình kinh-ngạc :

— Tại sao Dương-huynh...

Dương-văn-Nghiêu chận ngang :

— Những lời tôi vừa nói khi nãy, đâ để pha trò mà chơi thôi ! Tôi

đâu có thể nỡ làm như thế được. Kim-huynh làm chủ chiếc bao gươm Diệt tinh-kiếm, không đi tìm kẻ khác hợp tác, mà lại đi tìm tôi, như thế là Kim-huynh đã hiểu tôi.

Thấy thái-độ họ Dương thay đổi một cách bất ngờ, lão Kim tưởng chừng mình đang nằm mộng, lão ta lắp-bắp liền hỏi :

— Trong giới giang-hồ thường đồn đãi, trong số Nhứt-cung, Nhị-tốc và Tam thái-bảo, duy chỉ có Dương-huynh là người khiêm-cung, hòa-ái biết thương người, bản-chất như một thư-sinh nho-nhã, giờ đây mới thấy rõ.

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Nghe lời đồn đâu bằng thấy tận mắt..,

Kim lão-nhị gật đầu lia lịa :

— Phải phải, nghe đồn đâu bằng thấy tận mắt.

Họ Dương lại nói tiếp :

— Kim-huynh hãy mau vận-khí để điều trị nội thương đi, rồi sau đó có làm gì cũng không muộn.

Kim lão-nhị nghe theo lời, liền lim-dim đôi mắt, vận-khí, điều-tức Quả nhiên Dương-văn-Nghiêu đã dùng chân khí của bản thân mình truyền sang để hộ-trợ, làn sinh khí ấm-áp trong lòng bàn tay họ Dương không ngớt truyền qua cho họ Kim.

Trình độ nội-công của họ Dương rất tinh-thâm, một mặt lão dùng chân-khí của mình để giúp Kim lão-nhị điều trị vết thương, một mặt lại định thần chú-ý nghe động tĩnh phía bên kia vách, một lát sau, trên vách đá lại nghe hơi rung rung nhẹ nhẹ.

Làn rung rất khẽ, nếu là người không có trình-độ nội-công thật tinh-thâm, thì không thể nào nhận được.

Mặc dù họ Dương là người có nhiều kinh-nghiệm, nhưng lão ta cũng không xác định tiếng rung chuyển ấy do đâu mà có, hoặc là do núi lở từ bên ngoài, hay là do một bộ phận nào trong ngôi mộ bị sụp.

Lão ta chú-ý phân tích từng nguyên nhân có thể gây ra tiếng động lạ thường ấy, nhưng không thể nào quyết-định một cách được chính-xác.

Tuy Kim lão-nhị bị một ngọn chưởng-phong vô cùng mãnh-liệt của họ Dương đánh trúng, làm rung chuyển cả các cơ-quan trong nội-tạng, nhưng thương thế chưa ăn sâu hẳn vào nội-tạng, cho nên sau một lúc vận-khí, điều-tức, dẫn chân-khí vào đơn-điền, và nhờ hơi ấm chân-khí của họ

http://tieulun.hopto.org

Dương truyền sang hộ-trợ liên-tục, làm cho lão ta kinh-ngạc.

Lão nghĩ thầm :

— Thiên-độc và Qui-vương-cốc, Tra, Dương và Thương-quan tam-bảo, theo lời đồn đãi trong giới giang-hồ thì thực-lực của Dương-gia bảo ở Kim-lăng là yếu hơn hết, nhưng sở dĩ họ Dương được liệt danh vào hàng tam-thái-bảo, là chỉ nhờ tài nghệ trác-tuyệt về môn kiến-trúc thiết-kế các cơ-quan bí-mật, họ Dương đã xây dựng Dương-gia-bảo thành một long-đàm, hổ-huyệt, các tay cao-thủ trong giới lục-lâm, đều bị bại vì các cơ-quan mai-phục của lão, trong lúc đó thì họ Dương ít có dịp giao tranh với ai, cũng vì thế mà trong giới giang-hồ ít người biết rõ thực-lực về võ-công của họ Dương, nhưng giờ đây, trước sự thật nầy, thì võ-công của Dương-văn-Nghiêu đã chẳng những không kém Tra-gia và Thượng-quan-bảo, mà lại có phần độc hại hơn . . .

Trong mấy mươi năm nay họ Dương chẳng phơi bày tài nghệ của mình ra, chỉ chịu nằm yên cho mọi người hiểu lầm rằng mình sút kém, thật là con người kín-đáo và sâu-sắc.

Vừa suy nghĩ đến đây, bỗng nghe tấm vách đá có tiếng động mạnh rung-rinh, họ Kim giựt mình, luồng tư tưởng bị cắt ngang.

Dương-văn-Nghiêu cũng giựt mình nên lật-đật rút cánh tay đang đè trên ngực họ Kim lại rồi hỏi :

— Kim-huynh có thấy khá không ?

Kim lão-nhị gật đầu :

— Nhờ Dương-huynh hộ-trợ, chân-khí của tôi đã hồi phục lại rồi...

Họ Dương vụt đứng phắt dậy :

— Kim-huynh đoán quả thật không sai, trong ngôi cổ-mộ này quả thật đã có người vào trước chúng ta, và có lẽ họ đang ở cách chúng ta một bức vách.

Sau khi nghe bức vách rung chuyển đến lần thứ ba, họ Dương biết rõ đó là sức ép của chưởng lực, hay hoặc đó có thể là sức va chạm của một loại khí-giới vào vách đá.

Kim lão-nhị thở một hơi dài rồi bảo :

— Chúng ta có nên gặp họ hay không ? biết đâu Ngọc-thuyền, Kim-điệp đang để bên phía ấy ?

Sau khi trải qua nhiều cuộc khủng-hoảng kinh-hồn, bây giờ tinh thần của lão đã bình-tỉnh trở lại, thế nên từ lời nói cho đến thái-độ, họ

Kim đều tỏ ra khuất phục Dương-văn-Nghiêu một cách thật-thà.

Họ Dương thấy trong lòng hơi lo ngại, lão ta nghĩ ngợi :

— Lời ấy có lẽ đúng, nếu như Ngọc-thuyền và Kim-điệp mà lọt vào tay kẻ đến trước ta, thì dù cho mấy chiếc rương sắt ở đây có đựng toàn là ngọc ngà châu báu đi nữa, thì cũng không xứng đáng là bao.

Ngẫm nghĩ trong giây lát họ Dương bảo :

— Ý của Kim-huynh rất hợp với tôi, chúng ta hãy qua bên ấy xem thử, coi đó là ai, tại sao họ không có chiếc họa-đồ trên bao gươm Diệt tinh-kiếm mà vẫn lọt được vào đây.

Kim lão-nhị nghe nói chỉ mỉm cười mà không thốt lên một lời nào.

Sau khi vượt qua được bốn cơ-quan mai-phục, bây giờ họ Dương đã tin bản địa-đồ ghi trên chiếc bao gươm là đúng, tuy hiện bây giờ chưa nhận được tất cả những điều ghi trên bản đồ, nhưng từng điểm một họ Dương cũng có thể nhận được, thế nên lão lật-đật đem chiếc bao gươm ra xem xét, giây lát, Dương-văn-Nghiêu liền bước thẳng về phía hàng rương sắt.

Kim lão-nhị lật-đật bước theo sau lưng họ Dương, lặng thinh không nói gì.

Dương-văn-Nghiêu đẩy nắp mấy chiếc rương sắt xong, quay mặt lại nhìn Kim lão-nhị rồi đi thẳng vào phía góc phòng.

Mò mẫm trong cạnh vách đá hồi lâu, bỗng nghe tiếng lách-cách vang lên, bức vách bỗng nứt làm hai để lộ một khung cửa đá khá rộng. Kim lão-nhị lật-đật phóng mình tới đứng sát bên bức cửa cười ha hả :

— Tôi xin đi trước mở đường cho ! Nói xong lão ta liền bước thẳng tới.

Dương-văn-Nghiêu cũng lật-đật theo sau, bước ngang qua khung cửa đá.

Lão ngửng mặt nhìn ra phía trước thấy kiếm quang sáng ngời, làm cho lão ta giựt mình lo ngại.

Lúc ấy Kim lão-nhị đang đứng sát lưng vào vách, ngước mắt nhìn họ Dương rồi hỏi nho nhỏ :

— Dương-huynh có biết hai người ấy không ?

Họ Dương nhìn lên, thấy một chàng thiếu-niên chừng 19, 20 tuổi, tay mặt đang cầm thanh đoản-kiếm múa tít, kiếm quang phát ra thành một làn trắng xóa như ánh bạc chặn hẳn ngay lối cửa đá ra vào... Kế đó lại có một trung-niên Đại-hán, tay mặt cầm kiếm, tay trái cầm chiếc quạt sắt, trên

http://tieulun.hopto.org

mặt đầy mồ-hôi nhỏ giọt...

Thấy hai người lạ đang ở trong một tình thế cấp-bách, vì thế cho nên trong lúc chiếc cửa đá mở, họ Dương và họ Kim bước vào mà vẫn không hề chú ý, Dương-văn-Nghiêu cứ theo dõi sát tình hình hành-động của hai người lạ mặt,

Kim lão-nhị thấy họ Dương cứ nhìn trân trân hai người, lão đứng im lặng không nói một lời nào.

Giây lát lão nói nho nhỏ :

— Người cầm chiếc quạt sắt đó là Thiết-phiến ngân kiếm Vu-Thành tổng lãnh giới lục lâm miền bốn tỉnh Dự, Lỗ, Ngạt, Cán đó. . Còn tên thiếu niên cầm gươm, tuy tôi chưa biết tên họ nó nhưng cũng có duyên may gặp nó được mấy lần, thanh đoản kiếm nó đang cầm trên tay đó là thanh Diệt-tinh-kiếm được truyền tụng trong giới giang-hồ . .

Dương-văn-Nghiêu giựt mình kinh ngạc :

— A ! Ra đó là thanh Diệt-tinh-kiếm ?

Kim lão-nhị lại nói tiếp :

— Đúng như thế, chiếc bao gươm này là do tôi lấy của nó,

Dường như thấy tình hình khẩn trương đã qua, cho nên Thiết-phiến ngân kiếm Vu-Thành định thần trở lại, lão ta giơ tay lau mấy giọt mồ hôi trên trán rồi bỗng nhìn thấy trên khung cửa đá có bóng dáng người... họ Vu lật đật giơ tháp phiến lên che ngực rồi phóng mình tới.

Nhìn kỹ hai người bỗng Vu-Thành cười ha hả :

— Tưởng là ai nào ngờ Kim-huynh :

Nhưng trong giây lát, họ Vu lại quay sang nhìn Dương-văn-Nghiêu rồi hỏi :

— Ngài có phải là Kim-lăng Dương-gia bảo, bảo chủ Dương-huynh đó không ?

Dương-văn-Nghiêu gật đầu :

— Dạ. . . không dám. . .

Nguyên-Bình bỗng nhiên thu hồi thanh kiếm, làn kiếm quang sáng rực tất hẳn, chàng nhìn qua Dương-văn-Nghiêu, Kim lão-nhị rồi hỏi nho nhỏ.

— Người nào họ Kim ?

Thiết phiến ngân kiếm Vu-Thành nói :

— Người có bằng tay bên trái mình đó!

Nguyên-Bình hỏi dồn :

— Có phải cũng gọi là Kim lão quái hay Kim lão-nhị đó không ?

Vu-Thành gật đầu :

— Đúng rồi, Kim lão-quái là lão đó !

Nghe nói đến đây, Tử Nguyên-Bình bỗng thấy nóng rao trong người chàng nổi giận dùng dùng, chàng lẹ làng phóng mình tới, nhắm ngay Kim lão-nhị đánh một chưởng . . .

Dương-văn-Nghiêu lật-đật giơ tay lên dùng thế Thiên-ngoại lai-vân để chặn Nguyên-Bình rồi nạt lớn :

— Thằng con nít kia, sao không biết lễ phép gì cả vậy ?

Nguyên-Bình thấy chưởng thế của họ Dương rất mãnh-liệt, chàng liền lập tức để chân-khí, khẽ lơ-lửng trên không rồi vụt ngang phía bên phải.

Vì gần đây tài nghệ của chàng tiến-bộ rất nhiều, thế nên chàng đã dùng một thân-pháp thật tuyệt-diệu của khinh-công, đó là một thân-pháp rất khó rèn luyện, nhưng chàng đã lẹ làng vận-dụng ứng biến một cách dễ dàng, làm cho Thần-toán-tử Dương-văn-Nghiêu nhìn thấy giựt mình kinh ngạc.

Lão ta ngẫm nghĩ :

Thằng nầy còn trẻ quá, nhưng võ công của nó sao đạt đến mức tuyệt thừa vậy cà ?

Lúc ấy Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành cũng lật-đật phóng mình đến gần Nguyên-Bình. Vu-Thành cầm gươm chỉ họ Dương mà bảo :

— Vị nầy là Dương-gia-bảo chủ Dương-văn-Nghiêu, đã từng nổi danh trong hàng Tam-thái-bảo đó. Có người cũng gọi ngài là Thần-toán-tử, nổi danh về môn học kiên-thiết các cơ-quan mai phục trong giới giang-hồ.

Nguyên-Bình liếc mắt dò xét họ Dương một chập rồi lạnh lùng hỏi :

— Tôi với ngài vốn chưa quen biết nhau, nhưng tại sao ngài ra tay một cách bất thình-lình như thế ?

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười đáp :

— Bất thình-lình tiểu-huynh đã phóng mình tới lẹ làng và dũng-mãnh quá, nhưng chưa nói rõ ý định của mình, dễ khiến cho người khác hiểu lầm, cho nên lão nầy thuận tay chống đỡ, cũng chỉ để bảo-vệ cho mình mà thôi.

Lão Dương là con người sâu-sắc, giảo-hoạt ít ai bằng, thế nên đi

http://tieulun.hopto.org

dùng lời khéo léo tránh cuộc va-chạm với Nguyên-Bình, rồi sau đó lão định đóng vai người ngoại cuộc để kiến cơ nhi tác.

Nghe lời họ Dương nói có lý, chỉ vì Kim lão-nhị đứng rất gần lão ta, thế nên cũng rất dễ hiểu lắm.

Nguyên-Bình lợi dụng cơ-hội thuận tiện nói thêm :

— Dương bảo chủ nói rất đúng, nếu đã hiểu lầm tôi xin chịu lỗi . . .

Chàng liền quay mặt về phía Kim lão-nhị hỏi lớn :

— Ngài có phải là Kim lão-quái hay Kim lão-nhị đó không ?

Kim lão-nhị là tay tinh ranh, thế nên lão ta nghe giọng nói của Dương-văn-Nghiêu, lão biết rõ họ Dương muốn làm người ngoại cuộc, thế nên lão ta lo lắng :

— Thằng già này thật là giảo-hoạt, có lẽ vì nó đã thấy tài nghệ đối phương cao cường cho nên không muốn bị lôi cuốn vào trong cuộc va chạm. Giờ đây vết thương mình chưa lành, nếu có giao tranh, thì thế nào cũng bị lép vế, bây giờ phải tìm cách để làm cho tình hình hòa hoãn, rồi sẽ tìm cách đối phó sau.

Nguyên-Bình thấy họ Kim cứ làm thinh mãi, lòng chàng nổi lên giận dữ, chàng bỗng nạt lớn :

—Ấp úng mãi như thế, đâu có phải là hành động của bậc Đại trượng-phu.

Trong thuở bình sanh, Kim lão-nhị chưa bao giờ nghe một lời người nào mắng mình, thế nên khi nghe Nguyên-Bình nạt, lão ta nóng bừng cả mặt không sao chịu nổi.

Nhưng lão ta cũng là người sâu sắc, lão biết rõ tình hình trước mắt rất bất lợi cho lão, tuy thấy khó chịu, nhưng lão cũng cố nhẫn-nhục, nghiêm sắc mặt ôn tồn đáp :

— Phải, tôi đây, tại sao tiểu-huynh lại biết tánh danh tôi ?

Nguyên-Bình cười lạt :

— Như thế thì ngươi chưa biết ta à ?

Kim lão-nhị ngập ngừng :

— À... thật ra tôi không nhớ...

Nguyên-Bình cầm thanh kiếm giơ lên hét lớn :

— Ngươi không nhớ ta, nhưng có nhớ thanh Diệt - tình kiếm nầy không ? Kim lão-nhị lẻo mép :

— Phải rồi, Diệt-tình kiếm là một bảo vật trong giới võ-lâm chật vàng

chẻ ngọc, chém sắt như bùn, người trong giới võ lâm ai ai cũng thèm thuồng, tôi là người lưu lạc nhiều trong giới giang-hồ, làm sao mà không nhận được ?

Nguyên-Bình nghe lão nói quanh tránh né, chàng bốc hỏa lôi đình, liền vụt phóng mình tới, giơ kiếm ngay ngực Kim lão-nhị hỏi lớn :

— Chiếc bao gươm của Diệt-tình kiếm bây giờ ở đâu ? Nói mau ? Nếu cứ lanh quanh, hừ... thì đừng trách ta hạ độc thủ !

Kim lão-nhị nhìn thanh gươm xỉa ngay trước ngực thấy lạnh cả người, trong lòng lão tính toán :

— Tên nầy còn nhỏ tuổi, tính nết rất hăng, bây giờ nó đã xỉa gươm vào ngực, nó nổi nóng lên, cũng dám đâm bắt tử-lắm...

Tuy trong lòng lo lắng, sợ sệt, nhưng bên ngoài lão vẫn cố giữ vẻ mặt bình tĩnh, lão chầm rải đáp :

— Chiếc bao Diệt-tình-kiếm, thật ra tôi giữ được, nhưng không phải do chính tôi mưu đoạt của tiểu-huynh. Tôi chỉ lãnh của một người khác gởi, thế nên không biết tiểu-huynh.

Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Tôi giữ thanh Diệt-tình-kiếm rất ít ai biết, nhưng tại sao lại có người biết, mưu đoạt rồi lại gởi cho ngươi ?

Kim lão-nhị lại hỏi dồn lên :

— Tiểu-huynh tìm được thanh Diệt-tình-kiếm ở đâu vậy ?

Nguyên-Bình cười lạt :

—Chuyện đó không liên quan gì đến ngươi, đừng tìm kế hoãn binh.

Bỗng nghe Dương-văn-Nghiêu hét lên một tiếng thật to, rồi giơ tay phóng ra một chưởng vô cùng mãnh-liệt. .

Nguyên-Bình giựt mình lật đật quay lại.

Chàng thấy một con vật, đầu to bằng cái đấu, đầy mình có vảy bóng-loáng, giống y như con rắn to nhưng không phải rắn, con quái vật ấy từ phía ngoài chậm-chạp bò vào, đầu đã quá khỏi khung cửa đá được mấy thước

Mặc dù ngọn chưởng phong của Dương-văn-Nghiêu đã mãnh-liệt vô cùng, nhưng con quái-vật ấy vẫn chịu đựng như không, nó chỉ khẽ lắc đầu rồi rú lên một tiếng, phóng mình tới liền.

Vu-Thành hét lên một tiếng lớn, lẹ làng phóng mình tới, lão ta không dám đối diện với quái-vật mà chỉ tấn công về phía hông, tay trái lão cầm quạt sắt che mặt, tay phải vung thanh ngân-kiếm dùng thế trực đảo hoàng

http://tieulun.hopto.org

long chém thẳng vào đầu quái vật. .

Một tiếng bốp vang lên, thanh Ngân-kiếm đã sa ngay vào đầu con quái-vật. . . nó rú lên một tiếng lạ lùng, rồi khẽ lắc đầu, hả miệng đỏ lòm nhằm ngay Vu-Thành mà phóng tới. . .

Nhưng Vu-Thành cũng biết trước con quái-vật ấy rất nguy-hiểm, thế nên vừa chém, họ Vu liền phóng mình ra sau để tránh.

Kim lão-nhị bỗng thì thào với Nguyên-Bình :

— Bây giờ nếu để con quái-vật ra khỏi cửa, là bọn chúng ta đều chết hết, trước tình hình này, chuyện gấp là phải hợp sức để đánh lui quái-vật. còn về chuyện chiếc bao gươm, sau đó chúng ta sẽ bàn.

Trong lúc quái-vật tiến vào cửa, Nguyên-Bình mãng chú tâm theo dõi nên bị sơ hở, Kim lão-nhị biết rõ, nếu giá lúc ấy lão ta lẹ làng điểm ngay vào huyệt Mạng-môn của Nguyên-Bình thì chàng ta không sao tránh khỏi. .

Nhưng bộ Kim là tay sâu sắc, lão suy nghĩ lui, tuy tới võ-công rất cao. nhưng không có một chút gì kinh-nghiệm trong đời sống giang hồ, thế nên chỉ dùng mưu kế mọn cũng đủ gạt chàng ta được một cách dễ dàng...

Còn Dương-văn-Nghiêu là tay quỉ quái rất khó đối phó, lão lại có ý giết mình, nếu bây giờ để cho Nguyên-Bình còn sống tức là tạo kẻ đối thủ với Dương-văn-Nghiêu, trong lúc nào đó ta sẽ tìm cách gây cho hai người xung đột nhau, để bảo vệ sanh mạng cho mình.

Võ công họ Dương cũng cao, nhưng nếu hợp sức với mình thì Vu-Thành và chàng thiếu-niên nọ cũng khó thắng ta được.

Nguyên-Bình quay lại nhìn Kim lão-nhị rồi bảo :

— Cũng được, ta hãy đánh lui con quái-vật rồi sẽ tính sau.

Nói xong chàng liền phóng mình tới, giơ thanh Diệt-tinh-kiếm nên nó rút đầu lại một cách lẹ làng rồi thối lui ra ngoài cửa.

Dương-văn-Nghiêu ngẫm nghĩ :

— Nếu như con quái-vật nầy bỗng nhiên quay đầu lại tấn công một cách bất thình linh, thì e rằng các tay cao thủ trong thiên hạ hiện nay, không có một ai tránh kịp nó.

Sau khi đánh lui quái-vật, Nguyên-Bình tay cầm Diệt-tinh-kiếm đứng sát bên khung cửa đá, chàng khẽ nhíu đôi mày lo ngại.

Chàng thấy rằng nếu bây giờ mình thối lui thì thế nào quái-vật cũng trở lui tấn công, thì cứ đứng đây mãi thì phía sau lưng có quái-vật chực bổ phía trước mặt lại có đối phương, lưỡng đầu nan địch, là điều rất kỵ, trong

lúc còn đang bối rối, chưa nghĩ được phương sách gì, nên chàng chỉ đứng sững tại nơi khung cửa.

Dương-văn-Nghiêu bỗng ngước mắt nhìn qua bốn phía một lượt rồi vọt mình đến gần bên cửa đá. Lão ta giơ tay lên vách ấn mạnh vào một chỗ bỗng nghe lách cách mấy tiếng, khung cửa đá lại khép kín y như trước...

Lão quay lại cười ha hả :

— Con quái vật ấy đã bị tôi nhốt trong gian phòng kế bên rồi, bây giờ quí-vị có bàn chuyện gì thì cứ tự-do...

Lão Dương là tay nham-hiểm sâu sắc vô cùng. Lão thấy rõ Kim lão-nhị bỏ cơ hội ám hại Nguyên-Bình, lão biết rõ họ Kim muốn dùng chàng đầy để đối phó lại mình.

Giờ đây chỗ giấu các bảo vật trong ngôi cổ-mộ đã biết qua rồi người vô ngôi cổ-mộ trước ta hiện đang ở trước mặt, và thanh Diệt-tinh kiếm nổi tiếng trong giới võ-lâm cũng xuất hiện, giờ đây nếu ta cho tất cả bọn nầy bị kẹt tại đây, để cho chúng nát xương trong ngôi cổ-mộ nầy chẳng những tất cả bảo vật và thanh Diệt-tinh-kiếm đều lọt về tay ta, mà tất cả chuyện nầy cũng không có người nào biết... Rồi sau khi ra khỏi nơi đây ta sẽ phá hủy luôn tòa cổ-mộ nầy nếu giả sử như phong thanh có lọt ra ngoài thì cũng chẳng còn một dấu vết gì . . ,

Thi hành kế hoạch ấy, nếu dùng tài nghệ võ công để hạ sát tất cả 3 người là chuyện không chắc làm được, và giả sử như có hạ thủ được thì mình cũng kiệt sức mỏn hơi. Chi bằng bây giờ cứ đẩy cho họ va chạm nhau rồi sau đó thời cơ mà hạ thủ, đó là kế khôe nhất mà an toàn nhất.

Nguyên-Bình tuy là người thông-minh, nhưng chàng có rất ít kinh nghiệm về đời sống trong giới giang-hồ, thế nên chàng không nghĩ tới những toan tính sâu độc trong âm thầm của Kim lão-nhị và Dương-văn-Nghiêu, nên tự mình đã biến thành một lá bài của hai người, khi thấy quái-vật đã bị nhốt, họ Dương lại có ý tốt để cho mình thanh toán riêng với Kim lão-nhị, chàng ta ngẫm nghĩ.

— Lão nầy có dáng con nhà nho nhã, lão đối xử không giống các tay thảo mãng trong giới giang-hồ . xem ra lão cũng thâm một với lão Kim, nhưng lão cũng không hội gì rõ rệt, cứ ra tay trợ giúp . . .

Nghĩ đến đây, Nguyên-Bình vụt giơ gươm chỉ ngay mặt Kim lão-nhị :

http://tieulun.hopto.org

— Bây giờ quái-vật đã bị nhốt rồi, không còn gì trở ngại nữa, bây giờ chúng ta hãy bàn về vụ cướp đoạt chiếc bao gươm . .

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BỐN

Nguyên-Bình cầm lại chiếc bao gươm . . .

Kim lão-nhị nghe Nguyên-Bình thúc hối, lão ta giựt mình kinh sợ và ngẫm nghĩ :

— Dương-văn-Nghiêu chẳng phải là tay vừa, ta tưởng dùng thằng nầy để đối phó với lão, nào ngờ lại bị lão quật lại, bây giờ phải tìm kế để đối phó, chớ không thể . . . ao-tranh với nó được nữa rồi . . .

Vì nghĩ như thế, cho nên lão ta mỉm cười :

— Tôi với các hạ chưa hề quen biết nhau, làm sao tôi biết thanh Diệt-tình-kiếm nằm trong tay các-hạ ?

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Lời của lão nầy cũng có chỗ ứng . . . .

Vì nghĩ như thế cho nên Nguyên-Bình khẽ gật đầu . . .

Kim lão-nhị cười ha hả rồi nói tiếp :

— Các hạ mang trong mình thanh Diệt-tình-kiếm chỉ có mấy ngày trong giới võ-lâm có mấy người biết chuyện ấy ? Tôi nói như thế thì các-hạ cũng biết ai đã «gởi gắm» cho tôi chuyện bí-mật nầy...

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi :

— Có phải người ấy là Tuệ-Quả đại sư trong thiếu-lâm-tự không ?

Nghe câu nói bất thình lình ấy, Dương-văn-Nghiêu bỗng thay đổi sắc mặt một cách lạ lùng, lão quay đầu lại nhìn Kim lão-nhị, chờ xem coi lão nầy trả lời như thế nào, dáng điệu lão ta lúc ấy xem có phần còn bối rối hơn Nguyên-Bình rất nhiều.

Kim lão-nhị trầm ngâm trong giây lát rồi đáp :

— Chuyện ấy xin miễn thứ cho tôi nói ra sự thật, tôi đã có lời hứa, tuyệt đối không nói chuyện ấy ra...

Nguyên-Bình có sắc giận :

— Hừ ! Tuệ-Nhơn Đại sư là người thông hiểu Phật pháp cao sâu

và người cũng là một cao-tăng có đạo hạnh, tôi mang thanh Diệt-tình-kiếm này, chỉ có hai người biết mà thôi : Tuệ-Nhơn Đại sư là người tôi biết rõ tánh tình, còn ngoài ra Đại sư Tuệ-Quả, nhứt định là không còn ai nữa rồi...

Kim lão-nhị lúc ấy không thừa nhận mà cũng không phủ nhận, lão chỉ nói :

— Các-hạ mang thanh Diệt-tình-kiếm, lẽ tất nhiên trong khi trao thanh bảo kiếm lại cho các hạ, người ấy cũng đã đem những bí mật về thanh kiếm ấy nói lại cho các hạ biết rồi chứ ?

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Lão nầy đã mưu đoạt chiếc bao gươm của ta, tất nhiên không phải là người tốt, nếu ta thành thật với lão, tất nhiên lão sẽ tìm cách gạt ta, chi bằng ta cứ trả lời thế nào cho lão không dò ta được, coi lão nói như thế nào rồi sau đó sẽ tính...

Vì nghĩ như thế, Nguyên-Bình cười lạt :

— Người ấy đã vui lòng trao thanh kiếm cho tôi, thì lẽ tất nhiên là phải nói về những bí-mật có liên quan cho tôi biết, chuyện ấy còn cần gì phải hỏi :

Qua câu nói ấy, Kim lão-nhị và Dương-văn-Nghiêu đã có mấy phần tin thiệt, nếu như Nguyên-Bình không biết chuyện bí-mật kia thì không bao giờ chàng đến đây làm gì.

Kim lão-nhị có ý muốn tiết lộ chuyện trong ngôi mộ có chôn dấu nhiều bảo vật, để làm cho hai bên tranh giành giết hại lẫn nhau... Tuy Nguyên-Bình đã nói quả quyết như thế, nhưng lòng lão cũng vẫn còn hoài nghi một đôi phần, không do dự lão liền hỏi thẳng :

— Các hạ đã làm mất chiếc bao gươm, nhưng vẫn còn tìm đến ngôi cổ-mộ này được lại vượt qua các cơ-quan mai-phục trùng điệp ở đây thật là tài trí và kỳ ức ấy làm cho tôi bội phục vô cùng.

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Chuyện ấy có gì là khó ? chỉ cần cẩn-thận, tỉ-mỉ, thì chuyện ấy rất dễ-dàng. .

Kim lão-nhị lại nói tiếp :

— Tôi đã có bản đồ ngôi cổ-mộ này khắc trên chiếc bao gươm, lại còn có người nổi tiếng tinh thông về khoa kiến-trúc các cơ-quan bí-mật là Dương-huynh đây cùng đi theo, mà còn bị cơ-quan trong này chặt đứt một cánh tay; còn các hạ chỉ theo ký ức của mình, cứ thâm nhập vào ngôi cổ-mộ

http://tieulun.hopto.org

nầy, thật là điều không phải người thường làm được. .

Dương-văn-Nghiêu bỗng hừ một tiếng khô khan :

— Đó cũng vì Kim-huynh học võ công chưa tới mức tinh thâm, lại cũng chẳng chịu nghe lời chỉ dẫn của tôi nên chỉ bị đứt một cánh tay đó cũng là điều rất may-mắn lắm rồi !

Kim lão-nhị bỗng cười ha hả :

— Nếu như mọi việc tôi đều nghe theo lời Dương-huynh thì chắc bây giờ tôi đã nằm dài hết thở rồi !

Dương-văn-Nghiêu chỉ mỉm cười :

— Bây giờ mà Kim-huynh còn có ý nghĩ ra khỏi được chỗ nầy mà còn sống nữa à ?

Kim lão-nhị mắng thầm :

— Thằng già nầy thật là khá ô, nếu ta không xúi giục được bọn bây tranh giành, chém giết lẫn nhau, thì Kim lão-nhị nầy không xứng đáng là kẻ đã già dặn trong giới giang-hồ. Vì nghĩ như thế cho nên lão quyết tâm nói tất cả chuyện trong ngôi cổ-mộ có chứa thật nhiều bảo vật vô giá để gây mầm xung đột giữa hai bên. .

Lão ta nhìn Nguyên-Bình nói tiếp :

— Hiện nay chỉ có một vài người biết chuyện bí-mật trong ngôi cổ-mộ nầy, trước đây 30 năm, nhờ một dịp may bất ngờ mà tôi biết được chuyện nầy, lúc ấy chuyện nầy lại có liên quan đến một tay tài-nghệ tuyệt-luân của thiếu. .

Có lẽ biết mình đã lỡ lời nên lão ta vội im lặng ngay. . .

Nghe Kim lão-nhị nhắc đến chuyện cũ, lòng Nguyên-Bình xúc-động vô cùng, hình ảnh của đại-sư Tuệ-Không và ngôi tịnh-thất thê-lương trong vườn trúc bỗng hiện ra một cách rõ ràng trong trí óc chàng, Và cũng tại nơi tịnh-thất nầy, nhờ ơn rộng như trời biển của Đại-sư, mà từ một chàng tiểu-sinh tầm thường, chỉ trong một thời gian gần ngũ có 3 ngày đêm, Nguyên-Bình đã trở thành một cao thủ thuộc hàng đệ nhất trong giới võ-lâm.

Và cũng sau khi đem truyền thọ cho chàng tất cả tài nghệ và chân lực của mình, sư Tuệ-Không nhắm mắt bước sang bên kia thế giới.

Giờ đây tất cả câu chuyện trong tịnh-thất như lần lượt hiện lại rõ ràng trong đầu óc chàng, sư Tuệ-Không chưa bao giờ cho chàng biết những bí-mật bên trong thiếu-lâm-tự, nhưng qua những lời nói của sư Tuệ-Không

Tuệ-Nhơn và Tuệ-Qua, chàng cũng ước đoán được một phần.

Nguyên-Bình còn mãi mê hồi tưởng lại chuyện xưa mà chàng quên cả hoàn cảnh nguy-hiểm trước mắt. Còn đang miên man suy nghĩ, chàng bỗng cảm thấy một luồng chưởng phong mãnh liệt đánh vào phía bên hông chàng.

Nguyên-Bình giựt mình, vì lúc ấy võ-công của chàng đã tiến bộ rất nhiều, chàng phản ứng rất lẹ làng, thế nên vừa cảm thấy là chàng đã phóng liền một chưởng về phía ấy.

Hai ngọn chưởng phong mãnh liệt va chạm nhau, gây thành một cơn gió trốt hốt tung bụi cát ngập phòng. Nguyên-Bình không tự chủ được chàng phải thối lui một bước.

Chàng quay đầu lại nhìn thấy mặt Dương-văn-Nghiêu đầy sát khí lão đang đứng im một chỗ không hề động đậy chàng ta giựt mình ngầm nghĩ :

— Chưởng lực của người nầy thật dũng mãnh phi thường.

Nguyên do Dương-văn-Nghiêu nghe Kim lão-nhị nói thao thao bất tuyệt, trong ý muốn nói ra tất cả những bí-ẩn về kho tàng trong ngôi cổ-mộ nầy, lão ta thấy sự tình đã đến chỗ nghiêm trọng, nếu như lão Kim mà không e dè gì cứ nói tất cả sự thật trong ngôi cổ-mộ nầy, thì dù cho là người sắt đá cũng phải động lòng tham, chừng đó 3 người hợp sức nhau đối phó với mình, thì việc thắng bại cũng khó mà liệu trước cho được. .

Vì nghĩ như thế, lão ta nhất định phải hạ thủ, lão âm thầm vận dụng chân khí rồi bất thình lình phóng ra một chưởng đánh ngay vào Kim lão-nhị.

Ý Dương-văn-Nghiêu muốn hạ thủ để giảm bớt số người nguy-hiểm cho mình, lão muốn đánh cho chắc có hiệu quả, nên vận dụng tất cả công lực để đón ra, nào ngờ vì nghe hơi chưởng phong bất thình lình Nguyên-Bình giựt mình phóng quyền đánh bạt ra làm cho ngọn đòn của lão không đạt được kết quả mong muốn...

Trước kia, lúc mới gặp Nguyên-Bình, lão Dương thấy thân pháp chàng khác lạ hơn người, võ-công cũng thuộc vào hàng cao thủ, nhưng lão không ngờ đến một chàng thiếu-niên, tuổi chưa quá 20 mà lại có trình độ nội công thâm hậu đến như thế.

Trong lúc bất thần, chàng đã phóng một ngọn chưởng phong đánh bạt được ngọn chưởng toàn lực của mình, họ Dương thấy như thế giựt mình kinh hãi, nhưng lão là là người kín đáo, sâu sắc, nên ngoài vẫn ung dung như thường.

Kim lão-nhị thấy ngọn chưởng dũng mãnh của Nguyên-Bình, trong

http://tieulun.hopto.org

lòng lão ta rất lấy làm khoái ý, lão ta ngẫm nghĩ :

— Nếu bây giờ 3 người liên hợp lại, thì rất có nhiều hy vọng để thắng lão nầy. Vì nghĩ như thế cho nên lão ta cười ha hả :

— Thủ đoạn của Dương-huynh thật là hiểm độc, trước hết định hạ thủ tôi, rồi sau đó tới phiên Vu-Thành và chàng thiếu-niên này, để sau cùng nuốt trọn tất cả những bảo vật ở đây...

Phải rồi, tất cả vàng ngọc châu báu trong ngôi cổ mộ này, giá trị không thua những bảo vật quí giá trong Hoàng cung của vua chúa.

Nếu thi hành xong thủ đoạn là Dương-huynh lãnh luôn trọn gói...

Thiết phiến ngân-kiếm Vu-Thành nghe Kim lão-nhị nói đến đây, lão ta cũng thấy động tâm, nên lật đật hươi cây thép phiến hỏi :

— Theo qui cũ trong giới giang-hồ, ai có phần nấy, giờ đây không cần châu báu trong ngôi cổ mộ này có bao nhiêu, tất cả đều phải chia làm bốn phần, nếu ai muốn nuốt trọn một mình, thì chúng ta hợp sức nhau để trừ cho được nó.

Nguyên-Bình cười lạt :

— Bảo vật trong ngôi cổ-mộ này, tôi không có ý muốn chia...

Kim lão-nhị sợ chàng ta không nhúng tay vô chuyện nầy, cho nên lật-đật nói tiếp :

— Như thế thì Tiểu-huynh vào đây chỉ muốn được Ngọc-Thuyền và Kim-điệp mà thôi phải không ?

Nguyên-Bình ngửng mặt :

— Ngọc-thuyền, Kim-điệp à ? tôi chỉ...

Vu-Thành vụt hỏi lớn :

— Ngọc-thuyền và Kim-điệp có ở trong ngôi cổ-mộ này sao ? Có thiệt như thế hay không ?

Sau khi nghe nói đến Ngọc-thuyền, Kim-điệp, tinh thần của Vu-Thành có phần khẩn-trương hơn trước, lão ta mất cả vẻ bình tĩnh lúc bình thường.

Nguyên-Bình nghe giọng nói của Vu-Thành có hơi run run, trong lòng chàng ta thấy hơi lạ kỳ, nên lật đật quay đầu lại :

— Bộ Ngọc-thuyền và Kim-điệp quí lắm hay sao, mà Vu-huynh coi bộ bối rối như thế ?

Kim lão-nhị vụt chận ngang :

— Từ trước đến nay tôi chưa hề hiểu nó đối ai, Ngọc-thuyền và

Kim-điệp quả thật đang nằm trong ngôi cổ-mộ nầy...

Có lẽ đã biết mình bị sơ hở trong cử chỉ, thế nên Vu-Thành thở phì ra một hơi dài rồi giả lả :

— Từ-huynh chưa biết, chớ Ngọc-thuyền và Kim-điệp là 2 kỳ bảo được truyền tụng trong giới võ-lâm, riêng về Ngọc-thuyền thì có thể tiêu trừ được các loại độc, còn như Kim-điệp thì...

Vì Vu-Thành chỉ nghe lời truyền tụng trong giới giang-hồ, ai cũng cho rằng hai báu vật ấy rất thần kỳ, nhưng về công dụng thực của hai báu vật ấy, họ Vu cũng chưa biết được một cách rõ ràng, thế cho nên chỉ nói được tới đó rồi lão ta lại im miệng luôn...

Kim lão-nhị thở dài :

— Về chỗ thần kỳ của Ngọc-thuyền, Kim-điệp, lão có biết qua một vài...

Dương-văn-Nghiêu bỗng xen vào :

— Không phải tôi dám chê Kim-huynh, nhưng tôi nghĩ rằng, về Ngọc-thuyền, Kim-điệp, Kim-huynh chỉ biết có phần nào thôi.

Kim lão-nhị cười lạt :

— Như thế thì Dương-huynh biết công dụng của Ngọc-thuyền, Kim-điệp một cách rất rõ ràng ?

Dương-văn-Nghiêu ngửng mặt lên chầm rãi :

— Ngọc-thuyền và Kim-điệp chỉ là hai sản phẩm điêu-khắc của một người thợ khéo nào đó. Chỗ thần-kỳ sau nầy là do người sử dụng, nếu biết đặc tánh thì dùng nó rất hiệu nghiệm, thế nên nhờ đó mà hai bảo vật điêu-khắc ấy bỗng trở nên những báu vật thần-kỳ, nếu như không biết đặc tánh của hai món ấy thì nó cũng chỉ là những sản-phẩm điêu-khắc tầm thường mà thôi..

Lão lại cười to :

— Ha, ha.. nhưng trên đời này có mấy ai mà biết rõ cho được đặc tánh của Ngọc-thuyền, Kim-điệp ?

Kim lão-nhị nhếch mép :

— Dương-huynh chớ quá khoa trương, về môn kiến-trúc quả thật tôi không bằng Dương-huynh, nhưng về mặt các món kỳ trân, bảo vật trong chốn giang-hồ, không dám khoác lác, chớ e Dương-huynh không bằng tôi đâu.

Nguyên-Bình bỗng xen vào :

— Chuyện ấy không có quan hệ gì đến tôi cả, thôi bỏ đi ! Kim-huynh

http://tieulun.hopto.org

đã đoạt chiếc bao gươm Diệt-tình-kiếm của tôi, thì bây giờ phải trả liền cho tôi, rồi nói gì thì nói.

Kim lão-nhị khẽ liếc Dương-văn-Nghiêu :

— Chiếc bao gươm hiện đang nằm trong tay của Dương bảo chủ . . .

Nghe Kim lão-nhị vừa nói xong là Nguyên-Bình quay về phía họ Dương :

— Nếu bây giờ Dương bảo chủ đang giữ chiếc bao gươm, xin mau vui lòng trả lại cho tôi, thanh Diệt-tình-kiếm rất sắc, nếu không có bao gươm, mang trong mình rất bất tiện.

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Trên chiếc bao gươm có khắc họa đồ của ngôi cổ-mộ này, giờ đây chúng ta đang mắc kẹt ở đây, phải cùng chung số phận . . . giờ đây tôi xin giữ chiếc bao gươm này, đợi đến lúc ra khỏi ngôi cổ-mộ này, xin vui lòng trao lại cho tiểu-huynh.

Nguyên-Bình vụt nhớ lại vừa rồi, lão ta đã điều khiển cơ-quan đóng kín khung cửa đá, nhốt con quái-vật, nên trong lòng chàng ngẫm nghĩ :

— Lời của lão này có chỗ đúng, nhưng giờ đây, không biết có nên bắt buộc lão ta hay không ?

Kim lão-nhị bỗng cười lanh lảnh :

— Dương-huynh giữ chiếc bao gươm, rồi lợi dụng những cơ-quan, máy móc trong ngôi mộ này để nhốt tất cả chúng tôi vào đây, thì đó cũng là việc dễ trở như bàn tay.

Có tật hay giựt mình, nên khi nghe lão nhị nói trúng tim đen của mình, lão lẹ làng phóng mình tới sát bên góc vách đá . . .

Kim lão-nhị hét lên một tiếng lớn, rồi phóng liền ra một ngọn chưởng, nạt tiếp luôn :

— Thiệt Dương-huynh muốn nhốt luôn chúng tôi trong ngôi cổ-mộ này sao ?

Họ Dương vẫn lặng thinh, lão chỉ giơ tay trái đỡ ngọn chưởng phong của Kim lão-nhị, làm cho lão này phải thối lui đến 2 bước.

Lúc bấy giờ, Dương-văn-Nghiêu đã tới sát bên góc vách, lão giơ tay chụp trên một góc vách đá . . .

Sau khi họ Dương và họ Kim bước vào gian thạch-thất này, cánh cửa đá đã tự động khép kín. Bây giờ, Dương-văn-Nghiêu đã nắm ngay chốt điều khiển cho chiếc cửa đá sát lại mở ra.

Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành bỗng hét lên một tiếng, hươi cây thấp-phiến nhảy tới. Lúc ấy Dương-văn-Nghiêu vừa bước ngang cửa, lão ta nghe tiếng hét của Vu-Thành quay lại cười lạt :

— Xin ba vị vui lòng ở lại trong ngôi mộ này, để bầu bạn với Cô-độc lão nhân, đúng một năm tôi sẽ trở lại đây, để làm đám giỗ cho quí-vị...

Vừa nói lão ta dùng tay phải phóng ra một đòn. Công lực của lão ta rất thâm hậu, chưởng thế vô cùng mãnh-liệt, Vu-Thành vừa phóng mình tới đã bị chưởng phong đánh rớt ngay xuống đất.

Bỗng nghe hơi áo phất Nguyên-Bình đã nhanh như chớp phóng mình bên chiếc cửa đá xỉa tay chụp lấy cánh tay trái của Dương-văn-Nghiêu.

Thần-toán-tử Dương-văn-Nghiêu khen thầm :

— Khinh-công thân pháp cũng khá tuyệt-diệu đấy !

Lão chỉ khẽ lật cánh tay trái rồi thuận thế dùng 5 ngón tay lẹ làng chụp vào cườm tay trái của Nguyên-Bình.

Vì là người có nhiều kinh-nghiệm, thế nên lão ta đối phó rất mau lẹ lạ thường, lão biết rõ nếu bị đối phương chụp vào huyệt Mạch-môn thì thế nào cũng bị đối phương chế ngự, thế nên lão lẹ làng lật tay chụp vào cườm tay đối phương rồi vận-dụng nội-công siết mạnh để chế ngự Nguyên-Bình.

Điều nên biết rõ, Mạch-môn là một yếu huyệt trong cơ thể con người, nếu bị chụp vào đó thì khí huyết dồn ngược, làm nghẽn cả ngũ tạng, lục phủ, toàn thân rời rã, mất liền cả sức kháng cự.

Dương-văn-Nghiêu không ngờ Nguyên-Bình vọt đến một cách mau lẹ lạ lùng như thế, nhưng khi vừa thấy bóng chàng là đã bị chụp ngay vào yếu huyệt. Vì thế mà dù cho có muốn nhận chốt khóa khuôn cửa đá lại cũng không sao làm kịp.

Lão ta cũng biết, nếu dùng sức chống với đối phương thì cũng có thể được, nhưng trong tay Nguyên-Bình có thanh kiếm lợi hại, nếu không hạ được đối phương cho mau lẹ thì thế nào cũng bị hại về thanh Diệt-tình-kiếm.

Bị Nguyên-Bình tấn công bất thình lình lão ta lẹ làng lật tay chụp vào yếu huyệt của đối phương, nhưng trong lúc đó tay của lão cũng bị Nguyên-Bình chụp nhằm.

Vì không có nhiều kinh-nghiệm bằng Dương-văn-Nghiêu, nên tuy Nguyên-Bình đã hạ thủ trước mà vẫn bị đối phương phản công rất có hiệu quả. Họ Dương vừa chụp tay Nguyên-Bình là siết chặt vào huyệt Mạch-

http://tieulun.hopto.org

môn của chàng ta. Nguyên-Bình cảm thấy tay của mình như bị kềm sắt bóp mạnh, chàng lật đật vận khí đối phó, đồng thời cũng bóp mạnh vào tay của Dương-văn-Nghiêu.

Lúc ấy hai người cũng cùng cảm thấy bàn tay của mình như đang bóp vào sắt, hai bên đều vận khí thêm để thi tài nội-công.

Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành bỗng lẹ làng phóng mình tới giơ gươm đâm thẳng vào ngực Dương-văn-Nghiêu.

Vì khung cửa đá quá chật hẹp, Nguyên-Bình và Dương-văn-Nghiêu đã choán mất một khoản hơn phân nửa, vì thế mà khi ngọn kiếm của Vu-Thành vừa phóng tới, họ Dương thấy khó khăn đỡ gạt vô cùng . .

Nhưng lão ta là người nhiều cơ trí có kinh-nghiệm giao tranh trong giới giang-hồ, thế nên khi thấy tình hình nguy cấp như thế, lão lẹ làng nắm tay Nguyên-Bình đưa lên đỡ ngọn kiếm hiểm độc của Vu-Thành.

Không ngờ đối phương đối phó một cách lạ lùng và bất thình lình như thế, Nguyên-Bình muốn rút tay lại nhưng không kịp nữa.

Vu-thành cũng là tay lão luyện, nên khi thấy đối phương dùng cách ấy đối phó, họ Vu liền lẹ làng thu hồi kiếm và phóng ra một đòn bằng chiếc tháp-phiến.

Còn sót cánh tay trống, Dương-văn-Nghiêu hừ lên một tiếng khô khan rồi phóng ra một ngọn chưởng phong vô cùng mãnh liệt đánh lui luôn tháp-phiến.

Họ Dương và Vu-Thành giao tranh với nhau, cách chính giữa có Nguyên-Bình, chỉ trong giây lát, Vu-Thành đã tấn công 3 lượt bằng tháp-phiến và họ Dương cũng trả lại mấy đòn.

Lúc ấy Kim lão-nhị cũng đã bước tới gần kề bên cạnh cửa, nhưng khung cửa đá bị Nguyên-Bình và Vu-Thành án mất, lão ta không thể nào ra tay được, nên chỉ đứng ngoài hô lớn :

— Bên kia khung cửa là chỗ chứa bảo vật của ngôi cổ-mộ này, trong ấy có hốn chiếc rương sắt chứa đầy báu vật . . . nếu chúng ta để cho lão nắm được chốt cơ-quan, nhốt chúng ta lại đây, thì chẳng những lão nuốt tất cả bảo vật ở đây, mà chúng ta cũng bị chôn xác vĩnh viễn trong ngôi cổ-mộ này, nhứt định không cho lão bước qua khỏi cửa . . .

Sau mấy câu nói của Kim lão-nhị tinh thần Dương-văn-Nghiêu, Vu-Thành, Nguyên-Bình đều bị tác động rất mạnh.

Dương-văn-Nghiêu đã kinh ngạc trước tài nghệ lạ lùng của Nguyên-

Bình, lại lo ngại về lòng xảo trá của Kim lão-quái, sợ lão nói toạc âm mưu của mình, thì thế nào chàng thiếu-niên nầy cũng đem toàn lực để tấn công mình. . . Và giả sử như lão ta bị thương trước bọn đối-phương đông đảo đến như thế thì bao nhiêu sức lực tâm tư cũng như bị trôi theo dòng nước, thế nên khi nghe Kim lão-nhị xoi xỉa như thế lão rất tức giận.

Lão quắc mắt nhìn Kim lão-nhị, hừ lên một tiếng rồi ra sức tấn công mãnh-liệt hơn với chí tốc chiến, tốc quyết. .

Còn về phần Vu-Thành, lão cũng đang say mê những bảo vật vô giá tàng trữ nơi đây, mà cũng sợ Dương-văn-Nghiêu điều động cơ-quan nhốt mình trong ngôi cổ-mộ này, cho nên sau khi nghe lời Kim lão-quái, họ Vu liền liều sống chết đánh tới tấp.

Tuy Nguyên-Bình không hề chú ý đến bảo vật, nhưng chàng cũng sợ bị chôn sống trong ngôi cổ-mộ, chàng thấy lúc ấy Dương-văn-Nghiêu và Vu-Thành đánh nhau bên cạnh mình, chỉ lách nhau có một khung cửa chật hẹp, còn mình với họ Dương đang trì kéo lẫn nhau, không ai chịu buông tay ai, như thế thì cũng khó mà giải quyết cho được. Chi bằng bây giờ cứ buông địch thủ ra thử xem coi nó đối phó ra sao ? với thuật kình công tác tuyệt của mình, Nguyên-Bình nghĩ rằng họ Dương không sao trốn thoát được.

Trong lúc Nguyên-Bình nghĩ như thế thì Vu-Thành, tay hữu cầm kiếm, tay tả cầm tháp-phiến xông tới tấn công Dương-văn-Nghiêu mãnh-liệt. ,

Vu-Thành cầm kiếm, lách dưới nách Nguyên-Bình, nhắm thẳng vào huyệt Chương-môn của họ Dương đâm tới, còn tay trái, lão cầm tháp-phiến dùng thế Phủ hám thần châu điểm vào huyệt Tỳ-nhu bên tay trái của Dương-văn-Nghiêu.

Tay trái của Dương-văn-Nghiêu đang bị Nguyên-Bình bóp chặt, lão bỗng thấy Vu-Thành tấn công tới một lượt hai đòn, lão muốn tránh né, nhưng thấy hành động không được dễ-dàng, nhưng thấy địch đã tấn công tới sát, không còn kịp suy nghĩ gì nữa, mà phải liều cánh tay trái để tránh cho được lưỡi kiếm rồi sau sẽ tính sau.

Vì nghĩ như thế, lão ta chuyển tay trái, để chân khí rồi nương theo tay Nguyên-Bình khẽ nhún mình nhảy vọt lên tránh được ngọn kiếm hiểm-độc của Vu-Thành.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình thấy đối phương đã biết nương tay mình để nhảy vọt tránh làn kiếm, lòng chàng khen thầm đối phương là người có nhiều cơ trí.

Hụt một lưỡi kiếm, Vu-Thành lại đánh thêm tháp-phiến nhưng vì lúc họ Dương nương tay Nguyên-Bình nhảy lên, hai cánh tay của đôi bên đều di động, Vu-Thành sợ bị đánh lầm, nên lật đật thu hồi tháp-phiến.

Nguyên-Bình đã có ý không muốn kéo dài cuộc tỉ kéo nhau vô ích cho nên họ Dương vừa tránh ngọn kiếm, hai chân lão vừa chấm đất chàng liền vận dụng chân khí khẽ xoay tay trái . . . lúc ấy vì chân lực của họ Dương đang tập trung vào hạ bộ, lo nhảy để tránh ngọn gươm của Vu-Thành, nên khi Nguyên-Bình chuyển tay, lão ta thấy mấy ngón tay mình như bị dập nát, lão giựt mình, lật đật vận dụng nội-công, nhưng lúc đó đã trễ. Nguyên-Bình đã phóng lão ra ngoài xa, lọt tuốt vào gian thạch-thất kế bên . . .

Kim lão-nhị thấy Nguyên-Bình phóng Dương-văn-Nghiêu ra xa, lão ta la thất thanh :

— Thôi nguy rồi !

Vừa nói lão ta vừa phóng mình vọt tới.

Nguyên-Bình nghe tiếng la, lật đật quay đầu trở lại nhìn . . .

Dương-văn-Nghiêu bị phóng ra xa, tuy thấy cánh tay mình bị đau như buốt, nhưng lão lại rất mừng, lão lật đật đứng dậy, liếc mắt nhìn rồi lẹ như chớp giơ tay mặt đập nhẹ lên vách đá.

Bỗng nghe tiếng lách cách mấy tiếng, phiến cửa đá vụt di-động từ từ khép lại. Đứng từ bên kia cửa Dương-văn-Nghiêu cười ha hả :

Xin quí vị vui lòng ở vĩnh viễn nơi đây để bầu bạn với Cô-độc lão nhân nhé !

Nguyên-Bình thấy cánh cửa đá di-động, lòng chàng đã biết không xong, chàng lật đật giơ đôi tay ra đỡ ngang chịu lấy phiến đá của Kim lão-nhị và Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành, liền phóng mình lẹ như chớp lướt qua cách Nguyên-Bình vọt vào phía trong nạt lớn :

— Dương-văn-Nghiêu ngươi đừng mong trốn thoát . . .

Không kể quay lại Dương-văn-Nghiêu lẹ làng phong ra một ngọn chưởng phong.

Kim lão-nhị vô trước, gặp liền ngọn đòn, lão ta đã biết công lực của họ Dương thâm hậu, trong lúc gấp rút, tất nhiên là phải dùng toàn lực, thế nên lão không dám đỡ, nên lật đật nhảy sang bên trái để tránh.

Vu-Thành là người từng trải trong giới giang-hồ, đã biết danh tam-bảo, và mới đây cũng bị lão Dương một đòn phải rớt xuống đất, trong lòng còn sợ sệt, thế nên bây giờ cũng không dám tiếp ngọn đòn mà phải tránh sang bên phải.

Hai người phía trước điều tránh, vì thế cho nên chưởng lực dồn về phía Nguyên-Bình.

Lúc ấy Nguyên-Bình đang vận dụng toàn lực để chịu cánh cửa đá, bỗng nhiên chàng thấy một chưởng lực vô cùng mãnh liệt dồn ép tới, chàng giựt mình lo ngại.

— Thôi rồi ! Chưởng lực của Dương-văn-Nghiêu mạnh như vũ bão, giờ đây ta đâu có thể thừa sức để kháng cự nữa, có lẽ ta phải bị hại rồi.

Tuy biết mình đang ở trong một hoàn cảnh nguy ngập, nhưng vì bản năng sinh-tồn thúc đẩy, chàng phải tìm cách đối phó. Chàng liền để khí dơn điền, hai tay xô mạnh cánh cửa đá đang ra mấy tấc rồi thuận thế đưa luôn hai tay ra phía trước phóng mạnh luôn một lượt 2 ngọn chưởng phong rồi bước luôn vô trong. Hai ngọn chưởng gặp nhau Nguyên-Bình thấy cơ thể hơi run chuyển, nhưng chàng vẫn đứng y chỗ cũ, cơ thể bình thường.

Bỗng Nguyên-Bình giựt mình, vì phía sau lưng chàng có tiếng đá va chạm nhau dữ dội, liếc mắt nhìn thì cánh cửa đá đã khép lại kín mít.

Nhìn ra phía trước, Nguyên-Bình thấy Dương-văn-Nghiêu đương như bị ai xô mạnh, lão ta lảo đảo lui đến mấy bước.

Trong giây phút bàng-hoàng ấy hai đối phương chỉ đứng sững nhìn nhau, trên nét mặt đều có vẻ hoang-mang.

Trong lúc ấy thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành và Kim lão-nhị, hai người đang bao quanh Dương-văn-Nghiêu sắp sửa tấn công, thì bỗng thấy lão ta như bị xô mạnh rồi thối lui đến mấy bước bên tai lại nghe cánh cửa đá khép chặt, hai người đều giựt mình quên cả cuộc tấn công đối phương.

Hai người định thần nhìn kỹ thấy Dương-văn-Nghiêu và Nguyên-Bình đang đứng sững chú-mục nhìn nhau không nháy mắt, ai nấy đều ngạc nhiên, quái lạ...

Bỗng thấy Nguyên-Bình quay mặt nhìn thẳng lên nóc vách đá, khẽ chau đôi mày, dường như chàng ta đang suy nghĩ một điều gì rất khó khăn.

Kim lão-nhị bỗng la lớn :

— Từ-huynh đang suy nghĩ một chuyện quan trọng, đừng làm rối người ấy, chúng ta hãy hợp sức trừ lão này rồi sẽ tính sau !

http://tieulun.hopto.org

Trọn suốt nửa đời người của mình, Kim lão-nhị đã sống trong giới giang-hồ, thế nên lão ta có rất nhiều kinh-nghiệm, khi thấy Nguyên-Bình đứng sững, lão biết chàng ta đang tìm giải quyết một nan đề trong võ công hay vấn đề cơ-quan mai-phục trong ngôi cổ-mộ, trong lúc ấy trí óc làm việc rất nhiều, nếu kinh động sợ e gặp nhiều trở ngại.

Vu-Thành cũng là tay có nhiều kinh-nghiệm, nên khi nghe Kim lão-nhị nói, họ Vu sực nhớ ra, liền lẹ làng phóng mình tới hươi gươm đâm thẳng vào ngực Dương-văn-Nghiêu.

Lúc ấy dường như họ Dương cũng đang suy nghĩ một vấn đề khó khăn, cho nên khi Vu-Thành phóng mình tới tấn công, lão ta như chưa hay biết gì cả, đợi cho đến lúc gươm gần tới ngực, lão ta mới giựt mình nhìn thấy. Lão liền lật đật giơ tay trái lên phóng ra một chưởng đánh bạt ngọn kiếm, và luôn đà dùng thế Khôi-tinh dịch đẩu ngay vào bụng dưới của Vu-Thành.

Lần kiếm của Vu-Thành đã bị đánh bạt, thì ngọn thập-phiến cũng đánh theo luôn, nhưng vì ngọn cước độc hiểm của họ Dương phóng ra rất mau nên Vu-Thành phải tột đật rút lui.

Vừa đá lui Vu-Thành, Dương-văn-Nghiêu bỗng nghe phía sau lưng có hơi gió, một sức ép nặng nề dồn tới họ Dương biết ngay Kim lão-nhị đã thừa cơ đánh lén nên trong lòng rất tức giận, lão liền khẽ phất tay phải phóng ra một ngọn chưởng phong đánh thẳng về phía Kim lão-nhị.

Họ Kim đã biết rõ trình độ nội-công của Dương-văn-Nghiêu rất thâm hậu, thế nên lão không dám đỡ mà chỉ tránh qua một bên.

Bị đánh thối lui, thấy Dương-văn-Nghiêu đang bận đối phó với Kim lão-nhị, họ Vu liền thừa thế hươi ngắn kiếm chém thẳng vào mình họ Dương.

Vừa đánh với Kim lão-nhị, họ Dương bỗng nghe bên trái có hơi gươm, lão liền cười lạt mà không hề tránh né. Lão chỉ đưa tay trái ra phóng một ngọn chưởng phong để chặn đứng đường gươm của Vu-Thành.

Vu-Thành tưởng tấn công Dương-văn-Nghiêu một cách bất thình-lình thế nào cũng có kết quả, nên đã dùng tất cả sức lực mình, nhưng nào ngờ họ Dương vẫn không hề tránh né mà lại còn dùng chưởng lực để chặn, lòng lão vừa ngạc nhiên vừa giận dữ.

Vu-Thành bỗng thấy một sức mạnh vô cùng chạm thanh ngắn-kiếm, thanh gươm run chuyển rồi bị đánh bạt xuống muốn rơi ra khỏi cánh tay Vu-Thành,

Thiết-phiến ngắn kiếm Vu-Thành là người đã nổi tiếng trong giới giang-hồ hơn mấy mươi năm, thanh ngắn-kiếm đã nổi tiếng khắp đó đây nhưng nếu bây giờ bị kẻ tay không đánh rớt, thì thật đó cũng là một điều nhục nhã rất lớn, như thế thì trong tương lai còn mặt mũi nào nhìn các huynh-đệ trong giới giang-hồ ?

Vì nghĩ như thế, cho nên Vu-Thành khẽ nhíu mày, để chân khí, nắm chặt thanh ngắn-kiếm tấn tới dùng thập-phiến đánh ngay vào huyệt Tư-giác của Dương-văn-Nghiêu.

Tuy huyệt Tư-giác không phải là một huyệt có thể làm chết người nhưng bị điểm trúng, con người sẽ bị hôn mê bất tỉnh.

Là một tay có tài nghệ tuyệt-luân, thế nên Dương-văn-Nghiêu thấy rõ thế lợi hại ấy, trong lúc lão vừa định tránh, bỗng nghe hơi gió của một ngọn quyền khác đánh tới, Kim lão-nhị đã từ phía bên hông đánh lên.

Dương-văn-Nghiêu định thối lui, nhưng không kịp nữa, lão tá nộ khí xung thiên mặt biến sắc, đầy sát khí, lão cười lạt, rồi lẹ làng hạ bộ, dùng tay phải phóng ra một đòn đánh trả lại Kim lão-nhị, rồi tay trái hạ thấp xuống, bất thần xỉa lòn qua dùng thế Bích hải thám lệ tấn công Vu-Thành..

Bỗng nghe một tiếng rên nho nhỏ, làn kiếm quang vụt tắt, và thanh Ngắn-kiếm của Thiết-phiến Ngắn-kiếm Vu-Thành đã bị Dương-văn-Nghiêu đoạt trong tay, mặt đầy sát khí, họ Dương quay gươm tấn công Vu-Thành và Kim lão-nhị.

Bị đoạt thanh Ngắn-kiếm, Vu-Thành rất bực tức, lão liền sang thập-phiến qua tay phải, nhảy tới tấn công liên tiếp Dương-văn-Nghiêu. Lúc đó Kim lão-nhị cũng xông tới vây họ Dương.

Dương-văn-Nghiêu tả xông hữu đột, đối phó rất lạ lùng, lão khẽ liếc mắt nhìn, vẫn thấy Nguyên-Bình đứng sững đăm chiêu suy nghĩ.

Họ Dương bỗng nẩy ra một kế :

— Bây giờ không lợi dụng trong lúc thằng nhỏ đó đang lo ra, để giết trước hai thằng già này, còn đợi lúc nào ?

Vì nghĩ như thế, lão cười lạt, múa tít thanh Ngắn-kiếm tấn công tới tấp,. Bỗng nghe một tiếng rẹt, cánh tay áo của Vu-Thành đã bị thanh kiếm cắt một mảnh dài, họ Vu nghe bên cánh tay hơi lạnh lão ta giựt mình nhảy thối lui, chân chưa chấm đất, thì đã nghe tiếng áo lướt gió, một luồng sáng bạc lòe tới trước mặt, Dương-văn-Nghiêu mặt đằng đằng sát khí, đã phóng mình tới giơ gươm chém thẳng vào ngực Vu-Thành...

http://tieulun.hopto.org

Họ Vu đang sắp sửa giơ tháp-phiến ra đỡ, thì họ Dương bỗng nghe cánh tay run chuyển, thanh kiếm đã bị một sức mạnh ép tới mạnh mẽ, và đánh bạt hẳn sang một bên.

Họ Dương quay mặt lại nhìn, giựt mình kinh ngạc, trong lúc đó thì Từ-Nguyên-Bình đã phóng mình tới kề bên lão.

Là tay có nhiều kinh-nghiệm trong giới giang-hồ, họ Dương đã dấn với không biết bao nhiêu tay cao thủ, tuy họ Dương đã biết Nguyên-Bình tài nghệ rất cao cường, nhưng lão không ngờ chàng thiếu-niên ấy lại xuất thủ một cách quá lẹ làng như thế, mặc dù lão cũng là người có nhiều kinh-nghiệm, nhưng lúc chàng ta phóng mình tới lão không hề hay biết, thế nên lão giựt mình kinh ngạc.

Thanh gươm trên tay bị đánh bạt, họ Dương giựt mình nhảy ngang 3 bước, rút gươm lại thủ thế, rồi đứng lạnh lùng nhìn Nguyên-Bình.

Sau khi đánh bạt lưỡi kiếm, cứu Vu-Thành, Nguyên-Bình vẫn không ra tay tấn công luôn Dương-văn-Nghiêu, chàng chỉ đứng yên một chỗ nhìn họ Dương :

— Tuổi tác của Dương-bảo chủ đã cao, tưởng không nên có lòng độc hiểm như thế.

Dương-văn-Nghiêu hừ lên một tiếng khô khan :

— Không phải là lòng tôi độc hiểm, nhưng Từ-huynh ít lưu lạc trong giới giang-hồ nên chưa biết hai lão...

Kim lão-nhị sợ họ Dương vạch mặt mình thì nên lão ta lật đật xen vào :

— Hai chúng tôi tuy chẳng phải là kẻ anh-hùng hào-kiệt, nhưng không hề giống như Dương-huynh có tâm-địa độc ác, hiểm trá như thế... Hừ... Dương-huynh muốn nhốt hai chúng tôi và Từ-huynh trong ngôi cổ mộ này cho chết, dụng tâm nhau hiểm như thế thật là tàn nhẫn.

Nói đến đây, lão ta liếc mắt nhìn Nguyên-Bình rồi tiếp :

— Nhưng không phải lão sợ Từ-huynh và thanh Diệt-tình-kiếm đâu, lão chỉ sợ không thoát khỏi nơi này mà thôi...

Trong ý sâu sắc của Kim lão-nhị, lão ta muốn gây xung đột giữa Nguyên-Bình và Dương-văn-Nghiêu.

Nguyên-Bình là người có tánh dễ xúc-động, tuổi còn trẻ, tánh háo thắng, sau khi nghe lời của Kim lão-nhị, chàng nhớ lại tất cả hành động của họ Dương, quả thấy thật lão này là người đáng ghét nên Nguyên-

Bình mỉm cười :

— Nếu Dương-bảo chủ có hứng, thì tôi cũng xin lãnh giáo, tôi tuy là kẻ võ-lâm hậu tiến, nhưng cũng không dám dùng lợi khí để áp đảo kẻ tay không.

Nguyên-Bình vừa dứt lời bỗng nghe Dương-văn-Nghiêu nạt :

— Thôi, Kim-huynh đừng khua môi múa mỏ, mặc cho ai nói trên trời dưới đất, nhưng nhứt định là đừng mong ra khỏi nơi đây.

Vừa nói, Dương-lão vừa phóng mình tới chém sả vào Kim lão-nhị.

Dương-văn-Nghiêu là tay giảo-hoạt, nên khi thấy cuộc đối đáp giữa Nguyên-Bình và Kim lão-nhị, trong lòng lão đã thấy rõ, trong tình thế này rất bất lợi cho lão, bây giờ nếu trừ được người nào, là lợi chừng ấy thế cho nên trong lúc xuất kỳ bất ý lão tấn công Kim lão-nhị quyết hạ cho được lão này.

Vì Dương-văn-Nghiêu tấn công một cách quá chớp nhoáng, cho nên Kim lão-nhị không sao tránh kịp, trong lúc bối rối bỗng nghe tiếng áo phất một bóng người hiện đến, Nguyên-Bình đã phóng ra một chưởng đánh bạt thanh kiếm của Dương-văn-Nghiêu.

Hai lão đều bị Nguyên-Bình đánh bạt kiếm, Dương-văn-Nghiêu thấy uất ức trong lòng, thế nên lão đứng sững hoành ngang thanh kiếm quắc mắt nhìn Nguyên-Bình nhưng vẫn không nói một lời nào.

Nguyên-Bình sang kiếm bên tay trái cười mà bảo :

— Xin Dương-huynh yên lòng, tôi là Nguyên-Bình không bao giờ lợi dụng bảo kiếm để áp đảo Dương-huynh đâu.

Nói ra như thế Nguyên-Bình đã công khai khiêu chiến, tuy họ Dương là người trầm tĩnh, nhưng cũng thấy nổi nóng, lão vung tròn cây Ngân-kiếm, phóng mình tới tấn công và bảo :

— Hòa-khí của Từ-huynh thật là đáng phục, tôi rất mong ơn.

Dương-văn-Nghiêu là người sâu sắc, lão biết Nguyên-Bình còn trẻ, tánh háo thắng cho nên nói lời khiêm nhượng như thế để cho chàng ta không nghĩ đến việc xử dụng thanh Diệt-tình-kiếm đối phó với mình.

Thấy ngân-kiếm chém tới, Nguyên-Bình khẽ lách mình rồi phóng ra một chưởng. Họ Dương biết chưởng lực của chàng rất thâm-hậu, thế nên cầm lợi kiếm mà không đối phó, lão ta lật đật ngửa mình ra sau nhảy thối lui.

Kim lão-nhị la lớn :

http://tieulun.hopto.org

— Từ-huynh chớ để bị nó gạt.

Bỗng nghe một tiếng ta thất thanh, máu phun có vòi trên mặt đất, bên cạnh Vu-Thành.

Nguyên lúc ấy họ Dương đã nổi tánh hung-hăng, mặt đầy sát khí, lão ta lợi dụng lúc Kim lão-nhị đang gọi Nguyên-Bình, âm thầm để chân-khí rồi lẹ làng phóng mình tới không một tiếng động.

Kim lão-nhị bỗng thấy một làn sáng chớp trước mắt, hơi kiếm mát mặt, lão muốn vừa tránh thì cũng thấy bên phía tay mặt mát lạnh, ngọn kiếm của họ Dương đã xỉa ngay vào chỗ vết thương cũ.

Từ-Nguyên-Bình cười lạt :

— Thủ đoạn của Dương-huynh thật là hiểm độc.

Vừa nói chàng đã phóng mình tới tấn công.

Bỗng nghe Kim lão-nhị phều-phào :

— Từ-huynh. . mau hạ thủ để đoạt lại chiếc bao gươm. . thằng ấy rất nham hiểm, trên chiếc bao gươm có khắc họa đồ của ngôi cổ-mộ nầy. . nếu để cho nó giữ chiếc bao gươm, chúng ta rất bất lợi.

Chỉ nói được bấy nhiêu họ Kim tối tăm mày mặt rồi ngã lăn trên đất.

Lúc ấy Nguyên-Bình vừa phóng mình tới, nhưng sau khi nghe lời Kim lão nhị nói, chàng bỗng khựng lại.

Dương-văn-Nghiêu đang chú tâm nhìn sững, Nguyên-Bình cũng vội-vàng thối lui lại mấy bước, tới gần bên vách đá, lão vừa toan giơ tay lên để nắm chốt cơ-quan di động thì bỗng nghe Nguyên-Bình hét lên một tiếng lớn phóng ra một ngọn đòn mãnh-liệt, liền khi ấy chàng cũng đã tiến sát mình họ Dương.

Chưởng lực của họ Từ mạnh như vũ bão, Dương-văn-Nghiêu biết không sao đỡ nổi nên đành nhảy tránh một bên. Nhưng lão ta cũng là tay cao-cường nên vừa phóng mình đi, lão cũng với tay kéo được chốt cơ-quan.

Bỗng nghe tiếng lách-cách, một khung cửa đá từ từ hé mở.

Đánh hụt Dương-văn-Nghiêu, Nguyên-Bình cũng lẹ làng nhảy tới chặn ngang khung cửa đá, quắc mắt nhìn họ Dương ra dáng giận dữ.

Giây lát Nguyên-Bình lạnh lùng bảo :

— Nếu Dương bảo chủ không trả chiếc bao gươm lại cho tôi thì đừng mong thoát khỏi nơi nầy.

Dương-văn-Nghiêu vụt quay mặt lại nhìn, bỗng thấy Vu-Thành đang đỡ Kim lão-nhị đứng trong một góc vách, và lo băng bó vết thương

cho lão Kim.

Họ Dương nghĩ thầm :

— Thằng nhỏ nầy võ-công rất cao-cường, giờ lại thêm tên Kim lão-nhị đầy kinh-nghiệm chỉ dẫn, rồi có thiết-phiến Ngân-kiếm Vu-Thành giúp tay, như thế thì dù đấu trí hay đấu lực gì cũng đều khó thắng chúng nó.

Bây giờ thì chỉ có cách phân tán chúng ra, rồi giết lần hai tên già hiểm-độc trước, làm cho thằng nhỏ nầy mất tay giúp đỡ, sẽ thanh toán nó sau. . . Như thế thì ta sẽ chiếm trọn bảo vật trong ngôi cổ-mộ nầy, mà cũng đoạt luôn thanh Diệt-tình-kiếm lẫn chiếc bao gươm.

Vì nghĩ như thế cho nên lão ta hoành gươm đứng nhìn Nguyên-Bình mỉm cười :

— Kim lão-nhị nói đúng, trên chiếc bao gươm quả có bản đồ kiến-trúc của ngôi cổ-mộ nầy, nhưng có điều cần nhớ là bản đồ có sai chút ít, nhứt là phần xích-độ và tỷ-lệ, sai biệt rất nhiều, rất khó tính, Giả sử như các tay danh sư về kiến-trúc của thời nay cũng khó mà theo bản đồ nầy để tìm ra các cơ-quan mai-phục ở đây.

Tuy tôi đã phí mất cả nửa đời người để nghiên-cứu về khoa kiến-trúc, chẳng dám nói là lão thông, nhưng tôi cũng tin rằng tôi thông hiểu khá nhiều mà bây giờ đây thấy tận mắt, rờ tận tay, tôi cũng vẫn còn thấy nhiều khó khăn trong việc tìm ra các mấu chốt cơ-quan.

Nguyên-Bình cười lạt :

— Như thế thì trừ ra Dương-bảo chủ, trọn đời nầy không có người thứ hai có thể tìm hiểu được bức họa đồ ấy à ?

Dương-văn-Nghiêu nhếch mép cười :

— Chuyện ấy à ? thiệt cũng khó nói lắm. riêng về tôi đây cũng khó mà hiểu cho được một cách rành rẽ những điều ghi trên bản đồ nầy. Trong thiên hạ, hiện nay chắc cũng có mấy người hiểu được bản đồ ấy đâu.

Ngừng trong giây lát lão lại nói thêm :

— Tuy tôi chưa hiểu được một cách rành rẽ bản đồ ấy, khó định rõ vị trí các cơ-quan trong ngôi cổ-mộ nầy, nhưng cũng có thể trải qua vài chỗ, xét lại bản đồ, thì cũng tìm được.

Chỉ nói đến đây, lão Dương bỗng im bặt luôn.

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ trong giây lát rồi bảo :

— Chuyện đó không cần. bây giờ thì chiếc bao gươm ấy là của tôi, giả sử như đi không ra khỏi chỗ nầy đi nữa, thì tôi cũng lấy lại cho được mới nghe.

http://tieulun.hopto.org

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Giờ đây, chúng ta đều mắc kẹt trong ngôi cổ-mộ này, chẳng luận là ai nếu không cẩn thận đụng vào máy móc thì chúng ta cũng có thể bị nhốt luôn tại đây.

Riêng về tôi, tôi cũng thấy mình có thể ra khỏi chỗ này, thế cho nên mới nghĩ rằng khi ra khỏi rồi, tôi sẽ trả lại chiếc bao gươm.

Thiết-phiến Ngân-kiếm Vu-Thành cười lạt :

— Thì bây giờ giao trước cũng như thế mà thôi !

Nguyên-Bình nói thêm :

— Rất đúng, Dương-bảo chủ cũng nên giao trả liền cho tôi.

Dương-văn-Nghiêu miễn cưỡng thò tay vào bọc, lấy chiếc bao gươm ấm thầm vận dụng nội-công, rồi ấn mạnh chiếc bao gươm lúc chưa [illegible] sau đó mới đưa ra.

Trước khi trao cho Nguyên-Bình lão lại khẽ ấn tay [illegible] phần lớn chiếc bao gươm làm mờ mấy đoạn bản đồ rồi mới [illegible]

— Từ-huynh bảo trả ngay chiếc bao gươm, tôi xin vâng lời...

Nguyên-Bình cầm lấy chiếc bao gươm, cầm thanh Diệt-tinh [illegible] vào rồi khẽ lách mình, chừa khoảng cửa :

— Hành động của tôi ân oán đều phân minh, chuyện xích mích giữa Dương-huynh với Kim lão-nhị, tôi chẳng hiểu ra sao, nên không dám xen vào.

Chàng quay lại nhìn Kim lão-nhị :

— Kim-huynh đoạt chiếc bao gươm của tôi, chuyện ấy hãy để lại sau chúng ta sẽ tính, còn Vu-Thành chúng ta đi thôi :

Kim lão-nhị vụt đứng dậy :

— Hãy khoan !

Nguyên-Bình quay lại, mặt có sắc giận :

— Kim-huynh cần gì ?

Kim lão-nhị đáp :

Trong ngôi cổ-mộ này cơ-quan trùng điệp, nếu như không có Dương-văn-Nghiêu dẫn đường, thì quyết không thể nào ra khỏi được.

Nói xong lão ta quay mặt lại nhìn 4 chiếc rương sắt đầy châu báu.

Dương-văn-Nghiêu sợ lão ta tiết-lộ bí-mật trong 4 chiếc rương cho nên lật đật chận ngang :

— Đã gặp nhau rồi, là tất có cơ duyên, bây giờ thì chỉ cần tin tôi, thì

chuyện dẫn đường tôi nào dám từ nan. Nhưng trong ngôi mộ này, cơ-quan bố trí rất phức tạp, thế nên cũng cần phải xem xét lại bản đồ trên chiếc bao gươm.

Nguyên-Bình cũng biết các cơ-quan trong ngôi mộ này rất lợi hại ngoài ra máy móc nguy-hiểm lại còn có rắn độc, quái-vật v. v.. Vì trước đây chàng và Vu-Thành, khi đã đợ đến nắp quan-tài thứ 3, hai người gặp quái-vật, hai người chống lại rất lâu mà vẫn không sao đánh lui được nó, nhưng may Nguyên-Bình nhờ có thanh Diệt-tinh-kiếm con quái-vật sợ kiếm quang sáng ngời nên mới rút lui.

Nhờ đó mà hai người mới biết thanh Diệt-tinh-kiếm chế-ngự được quái vật, bảo vệ được tánh mạng cho hai người.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI LĂM

Kim lão-nhị là ai ?

Nhắc lại lúc trước, Nguyên-Bình và Vu-Thành bị lọt vào gian thạch-thất gặp 9 chiếc quan-tài đá lạ lùng, đỡ thứ nắp, một con độc-xà khổng-lồ vụt phóng ra tấn công hai người. . . Sau một trận giao-tranh ác-liệt độc-xà rút lui vào quan-tài đá. . .

Vì nhờ trình độ nội-công thâm-hậu nên Nguyên-Bình chỉ vận-khí, điều tức trong giây lát mà chân ngươn của chàng hồi phục lại như thường.

Còn Vu-Thành phải tĩnh-tọa trong thời-gian đến hơn nửa giờ mới thấy khỏe khoắn lại như thường.

Hai người vừa nhìn lại dãy quan-tài đá, bỗng nhiên thấy nắp chiếc thứ ba động đậy rồi bật hẳn lên, một con quái-vật, đầu to bằng cái đấu, xuất hiện. Nhờ thanh diệt-tinh-kiếm, Nguyên-Bình đã đánh lui được quái-vật, nhưng chàng cũng thấy mỏi mệt vô-cùng.

Trong lúc đó thì Dương-văn-Nghiêu và Kim lão-nhị từ khung cửa đá phía bên kia phòng bước vào.

X

Khi nghe Dương-văn-Nghiêu đồng ý vui lòng đưa đường cho mọi người ra khỏi ngôi mộ, nhưng cần phải có bản đồ để tra cứu, Nguyên-Bình ngẫm-nghĩ hồi lâu rồi hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Như thế thì tạm thời tôi phải trao chiếc bao gươm này lại cho Dương-huynh.

Dương-văn-Nghiêu lắc đầu :

— Không cần thiết lắm, đợi đến lúc nào gặp gì khó khăn, thì tôi sẽ mượn để xem qua mà thôi.

Nói xong, họ Dương liền phóng mình đi trước, vì lão ta sợ Kim lão-nhị tiết-lộ tất cả bí mật trong ngôi mộ này, thế nên phải cấp tốc ra đi để cho mọi người lật đật theo, không còn thì giờ để bàn bạc gì nữa.

Nguyên-Bình theo sát bên mình Dương-văn-Nghiêu, phía sau Vu-Thành đỡ Kim lão-nhị bước tới. . .

Dương-văn-Nghiêu ghi nhớ rõ ràng con đường đã đi qua, nhưng lão ta giả-bộ gặp nhiều khó khăn, nghi-ngờ, thế nên đi một đoạn đường là lão ta liền mượn chiếc bao gươm để xem lại, đò xét thật lâu, rồi sau đó mới tìm chốt cơ quan, mở cửa đá đi ra...

Đi được một lát khá lâu, 4 người qua khỏi 5 từng cửa đá rồi mới đến con đường hầm ăn thông lên mặt đất.

Lúc bấy giờ Dương-văn-Nghiêu thấy rõ rằng đã đến đoạn đường chót, nếu qua khỏi đoạn này thì không còn cơ hội nào để nhốt ba người được nữa, và đây cũng là ván bài chót để quyết sự thành-hại trong ý-định của mình.

Lão ta ngẫm-nghĩ :

— Nếu bây giờ ta rủi bị lầm lẫn gì, hay hoặc chốt cơ-quan vì lâu ngày bị trục-trặc, có chuyện bất thường xảy ra, thế nào ta cũng bị 3 người hạ thủ một lượt, nếu không bị thương dưới tay của đối phương, thì cơ-quan trục-trặc cũng có thể nhốt luôn 4 người trong ngôi cổ-mộ này.

Là người đứng tuổi, tánh cẩn thận, thế nên khi gặp tình hình khó-khăn, lão ta không mạo hiểm làm càn, nên lúc tất cả 4 người đi đến gần cuối đoạn đường mà họ Dương vẫn chưa ra tay.

Qua hai khúc quanh, con đường hầm đã dứt. Trước mặt là 3 phiến vách đá xanh rì.

Nguyên-Bình khẽ nhíu mày :

— Con đường hầm đã hết, tại sao không thấy ?

Dương-văn-Nghiêu đằng-hắng :

— Cửa ra phải không ? Có lẽ trong 3 phía vách đá này... nhưng tôi phải xem xét thật kỹ mới quyết định được...

Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành lắc đầu :

— Thôi khỏi cần phải xem lại chiếc bao gươm làm gì... Nếu cửa ra nằm trong ba phiến vách này, thì nhứt định là phải nằm ngay trong phiến vách trước mặt chúng ta...

Dương-văn-Nghiêu cười lạt :

— Chuyện đo chưa chắc...

Vừa nói xong lão ta bước nhanh sang phía vách trái giơ tay lên bấm chốt...

Tay áo của lão ta rất rộng, hành-động lại mau lẹ phi-thường, thế nên chưa ai thấy rõ lão ta bấm chỗ nào, thì lão đã vội vàng thối lui mấy bước như cố ý án mặt Nguyên-Bình và Vu-Thành.

Bỗng nghe mấy tiếng lách-cách từ phía vách đá bên mặt, lúc ấy mặt đất phía dưới chân mấy người bỗng thấy rung-rinh.

Kim lão-nhị bỗng nhắc nhỏ nhỏ :

— Từ-huynh hãy theo sát lão ta. .

Nguyên-Bình y theo lời dặn, lẹ làng bước tới một bước rồi vung thanh Diệt-tinh-kiếm ngang qua phía trên đầu Dương-văn-Nghiêu.

Một luồng hào quang sáng lánh chói lòa, làm cho họ Dương khẽ rùng mình, nhưng lão ta cố gượng làm ra vẻ bình tĩnh không hề quay đầu lại.

Lão ta hỏi Nguyên-Bình :

— Từ-huynh định làm gì thế ?

Nguyên-Bình lạnh lùng đáp :

— Xin Dương bảo chủ chớ nghĩ ngợi điều gì khác lạ nhé ! Nếu có một người nào không ra khỏi ngôi cổ-mộ này, thì Dương-huynh cũng đừng trông mong sống được. ,

Dương-văn-Nghiêu đằng hắng sửa giọng :

— Nếu tôi có lòng muốn ám hại quí-vị, thì làm sao quí-vị đến đoạn đường chót này một cách an toàn như thế này ?

Vu-Thành xen vào :

— Và nếu không có chiếc bao gươm Diệt-tinh kiếm thì Dương-huynh cũng khó mà đến đây được !

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Vu-huynh nói rất đúng !

Lão ta lại mắng thầm trong bụng :

— Thằng này thật là đồ chết bầm ! Mầy chưa biết tay tao mà ! Hừ.

http://tieulun.hopto.org

bản đồ trên bao Diệt-tình-kiếm đã bị ta hủy-hoại rồi, sau này nếu bọn ngươi có muốn dùng để trở vào đây, thì chúng bây sẽ biết !

Tiếng lách-cách trên vách bỗng ngưng hẳn, một khung cửa đá hiện ra trong vách. .

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Lúc qua khung cửa này, các vị nên mau chân một chút, vì theo chỗ tôi biết, chỉ trong giây lát, cánh cửa sẽ tự động đóng lại.

Nói xong, lão ta liền lẹ làng bước tới.

Tay cầm Diệt-tình-kiếm, Nguyên - Bình lật - đật bước theo sát bên Dương-văn-Nghiêu hai người chỉ cách họ Từ độ hơn 1 thước, để đề-phòng khi Nguyên-Bình bị tấn-công bất thình lình, chàng có thể thối lui né tránh.

Lúc bấy giờ, trong đường hầm tối đen như mực, nhưng bên dưới rất bằng phẳng, hai bên vách đều xây bằng đá núi, trong con đường hầm khí lạnh âm u, đâu đây lại phảng-phất những mùi tanh khó chịu, muốn buồn nôn... Có lẽ từ rất lâu rồi, không có một vết chân người bước vào đây.

Đi được một đoạn đường hơn 10 trượng, con đường bắt đầu dốc lên, rồi sau cùng, qua 7 nấc thang đá là con đường chấm dứt.

Dương-văn-Nghiêu đưa tay ra phía trước đẩy mạnh, bỗng nghe rào một tiếng, phía trước mặt, cánh cửa đá từ từ hé mở.

Cánh cửa vừa hoát ra là Dương-văn-Nghiêu đã lẹ như chớp nhảy xổ vào, đi từ phía sau, Nguyên-Bình sợ cánh cửa đóng lại bất thình-lình, nên cũng để chân-khí lật-đật phóng mình ra theo.

Chân vừa chấm đất, chàng nhìn kỹ, đó là một gian phòng nhỏ, y như bên trong một chiếc quan tài bằng đá, rộng lối 5 thước, 4 người dung chung, vẫn còn thấy rộng rãi.

Chung quanh vách, đá vừa trơn vừa óng ánh, nhìn kỹ thấy có mấy bức chạm nổi hình quỉ-quái lạ lùng, trông rất kích-dị, nhưng có điều làm cho Nguyên-Bình để ý hơn hết, gian phòng nhỏ nhẫu này, nếu dùng làm chỗ nghỉ ngơi thì thật là thích hợp...

Chàng thở đánh phì, ngẫm-nghĩ :

— Nếu trước kia ta tìm được gian phòng này, thì có lẽ công việc nghiên-cứu thêm Đạt-ma-Kinh sẽ gặp rất nhiều thuận lợi...

Dương-văn-Nghiêu lẹ làng giơ tay xô nhẹ trên vách đá... Phiến vách run chuyển rồi lộ ra một khung cửa xéo.

Nguyên do cánh cửa này có hai chốt sắt như hai đầu làm bản lề, nên

chỉ khẻ giơ tay đẩy là khung cửa hé ra.

Bốn người vọt ra khỏi chiếc quan tài đá rồi bước vào một con đường hầm xây toàn bằng gạch đỏ, đi được hơn mấy trượng, con đường hầm lại dốc lên lần-lần, đi được thêm 5, 6 thước nữa thì trên nóc đường hầm hiện ra một chiếc quan tài gỗ thủng đáy.

Dương-văn-Nghiêu giơ tay đẩy mạnh, chiếc quan tài bật hẳn lên . . . Ánh sáng trắng từ bên ngoài chiếu thẳng vào làm cho mọi người đều chóa mắt.

Dương-văn-Nghiêu chỉ :

— Dùng một chiếc quan tài rỗng, bên trên có nắm đất xanh như ngôi mộ để làm cửa ra thật là bí-mật khéo léo vô-cùng, nghĩ ra thật đáng phục Cô-độc lão nhân vô cùng . . .

Nguyên-Bình để chân-khí phóng mình lên trên, giơ tay đỡ lấy chiếc quan tài rồi mời :

— Xin quí vị ra mau !

Dương-văn-Nghiêu vọt ra trước, rồi kế đó Vu-Thành đỡ Kim lão-nhị bước theo sau.

Nguyên-Bình khẻ buông tay, chiếc quan tài gỗ rơi xuống nghe phình một tiếng, bây giờ trước mặt mọi người chỉ thấy một ngôi mộ cỏ mọc xanh rì, nếu thiếu mất tinh-tế, không sao nhận được đó là ngôi mộ giả . . .

Từ bên kia rừng, gió thu hiu-hắt, mấy chiếc lá vàng rơi xoay tròn, bị gió cuốn rồi rơi là-tả trên mặt đất . . .

Đứng nhìn ra phía trước mặt, thấy ngôi cổ-mộ của Cô-Độc lão-nhân cách đó lối vài mươi trượng . . .

Nguyên-Bình thở dài lẩm-bẩm :

— Ngôi mộ kiến trúc thật là tinh xảo [illegible] nhìn qua bãi tha ma hoang vắng này, có ai ngờ được phía bên dưới chứa toàn là ngà ngọc châu báu với những cơ quan đầy nguy hiểm.

Bỗng Kim lão-nhị hừ một tiếng khô khan rồi chửi nhỏ :

— Hừ, rồi ngươi sẽ biết, ta là Kim lão nhị phải đến Dương gia bảo một phen để trả cho được thù này.

Nguyên-Bình vụt quay đầu lại, ngoài xa thấp thoáng một bóng người đang phóng đi rất nhanh.

Nguyên do là sau khi bốn người lên tới trên mặt đất, thừa lúc ba người kia đang nhìn xem phong cảnh chung quanh, lão ta liền bỏ chạy, khi

http://tieulun.hopto.org

Kim lão nhị nhìn thấy, thì lão đã đi xa hơn mười trượng.

Thiết phiến ngân kiếm Vu-Thành nhìn theo phía sau lưng Dương văn Nghiêu chưởi đổng :

— Hừ, những người trong phái Nhị cốc, Tam bảo, không có người nào xài được cả !

Kim lão-nhị thở dài :

Vu-huynh nói rất đúng, trong quá khứ, giới giang-hồ tuy có phân ra làm hai phe Hắc, Bạch, nhưng đối với chữ tín nghĩa vẫn còn giữ được chặt chẽ, không hề sai chạy. Hễ đã nói ra một lời thì không bao giờ quên...

Rồi sau đó, từ lúc Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-bảo quật khởi, chữ tín nghĩa bị phá hoại tiêu tan, đâu đâu cũng gặp mưu mô xảo quyệt, không từ một thủ đoạn nào, chỉ biết lấy câu thành bại luận anh hùng làm phương châm hành động.

Kim-lão-nhị cũng tiếp theo :

— Nếu không gặp được hai vị thế nào tôi cũng bị họ Dương giết tôi trong ngôi cổ-mộ này rồi. Nhưng giết tôi là chuyện nhỏ, chỉ lo cho những bí mật về ngôi cổ-mộ này sẽ thành một nghi án không ai hiểu được.

Vu-Thành trố mắt :

— Kim-huynh giao thiệp rộng rãi, biết khắp các môn, các phái trong giới giang-hồ, những người của Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-bảo sao không biết Dương-văn-Nghiêu là tay thâm độc... kể ra cũng thật là lạ...

Kim lão-nhị cười :

— Trong nhóm Tam-bảo, Dương-văn-Nghiêu đã nổi tiếng là người trung hậu lại tinh thông về khoa kiến trúc các cơ-quan bí mật, thế nên tôi mới mời lão ta đến đây... Nào ngờ, bề ngoài lão ấy tỏ ra trung hậu, còn bên trong thì rất độc hiểm...

Vừa nhắc đến ngôi cổ mộ, dường như lão ta e ngại điều gì nên lật đật lặng im.

Ngửng mặt nhìn đám mây thu đang lơ lửng giữa trời, Vu-Thành nhắc Kim lão-nhị :

— Bây giờ trời cũng vẫn còn sớm, thương thế của Kim-huynh rất nặng, bây giờ cũng nên nghỉ ngơi giây lát, để khỏe rồi đi cũng chẳng muộn.

Vừa bị đứt tay vừa bị một chưởng nặng nề, tuy lão ta là kẻ tài nghệ cao cường, nhưng cũng thấy cơ thể đau đớn, mỏi mệt vô cùng, nên khi nghe Vu-Thành nhắc, lão khẽ gật đầu đồng ý.

Lão chầm chậm bước tới một gốc dương to, ngồi xếp bàn tròn bắt đầu vận khí điều tức.

Tuy Nguyên-Bình không ưa Kim lão-nhị, nhưng thấy Vu-Thành rất thân-mật với lão ta, chàng không tiện nói ra ý gì nên đành phải theo hai người đến dưới gốc Bạch-Dương.

Ngồi tĩnh-tọa, Kim-lão-nhị bắt đầu để chân-khí, để rán chịu đau... Hơn mấy mươi năm rèn luyện, thế nên trình độ nội-công của họ Kim rất thâm-hậu, khi bị thương, lão ta để chân khí cho phân-tán các nơi bị thương để chịu-đựng. Bây giờ đem chân-khí tụ về đơn điền, các vết thương lại bắt đầu hoành-hành dữ-dội...

Kim lão Nhị bỗng thấy ngực nóng bừng, cổ như bị nghẹn rồi mửa ra một búng máu tươi. Lão xây xẩm mặt mày rồi ngã lăn trên mặt đất.

Vu-Thành giựt mình kinh sợ, vội giơ tay ra đỡ Kim lão-nhị :

— Kim-huynh, Kim-huynh...

Kim lão-nhị gượng cười :

— Tôi bị chưởng-lực của Dương-văn-Nghiêu đánh trúng vào nội-tạng sợ e khó sống...

Mấy lời nói thê-lương, buồn thảm ấy đã làm cho Nguyên-Bình bị xúc-động rất mạnh, chàng lật-đật bước tới gần bên cạnh Kim lão-nhị yên-ủi :

— Kim-huynh hãy vững lòng, tôi sẽ dùng chân-khí bản thân để hộ-trợ cho Kim-huynh... không sao đâu...

Nguyên-Bình là người nhiều tình-cảm rất dễ bị xúc-động, thế cho nên mặc-dù Kim lão-nhị là người đáng ghét, nhưng trước hoàn cảnh ấy, chàng cũng thấy động lòng thương.

Bỗng Kim lão-nhị ngửng mặt lên trời cười dài, một giọng cười vừa gay gắt, vừa đượm màu thê lương. Nhưng lão chỉ cười được nửa chừng rồi bị đứt hơi...

Nguyên-Bình ngồi xếp bàn tròn phía sau lưng Kim lão-nhị rồi bảo nhỏ Vu-Thành :

—Lão đã bị trọng thương, chỉ nhờ chân-khí mà dằn được thương thế, nên bây giờ lại tiếp thêm chân-khí vào, tuy có thể khỏe lại, nhưng sợ e lại chạm đến thương-tích, biết đâu có hại đến tánh mạng cũng không chừng...

Nói xong Nguyên-Bình liền đỡ Kim lão-nhị ngồi lại cho thẳng lưng. Trong cơn mê mệt Kim lão-nhị lẩm-bẩm :

— Ân - Linh Vinh - huynh có chết... xin tha thứ cho tôi tội không

http://tieulun.hopto.org

thể báo thù cho biền-huynh được.

Nghe câu phều-phào của Kim lão-nhị, Nguyên-Bình bỗng giựt mình, chàng quên cả việc liệu trị thương-thế cho lão, mà chỉ cố ý lắng tai để nghe thêm.

Vì thương thế của Kim lão-nhị rất nặng nề, nên chỉ nói có được mấy câu, rồi lão ta mõn hơi luôn. .

Lúc bấy giờ lão chỉ rên khe-khẽ, không hề nói thêm được một lời nào nữa. . .

Gió thu hiu hắt luồn qua mấy cành Bạch-dương, tiếng động rì-rào làm cho Nguyên-Bình sực tỉnh, chàng lật đật giơ tay mặt đè lên huyệt Mạch-môn phía sau lưng Kim lão-nhị, rồi vận-dụng chân-lực.

Một luồn hơi ấm từ tay của họ Từ chạy thẳng vào huyệt Mạch-môn trên lưng Kim lão-nhị. . .

Được Nguyên-Bình hộ trợ, Kim lão-nhị hồi tỉnh lần lần. Lão ta là tay có trình-độ công-lực thâm-hậu, thế cho nên khi chân-khí vượng lại, là lập tức hồi tỉnh. . . Lão liền ngồi thẳng, vận-khí điều-tức, rồi chỉ trong giây lát lại mửa ra thêm mấy búng máu tươi. .

Kim lão-nhị ngửng mặt lên hừ một tiếng dài rồi thấy tinh-minh hơn trước.

Lão quay mặt ra phía sau lưng :

— Đa tạ ơn cứu tử của tiểu anh-hùng. .

Nguyên-Bình đang suy-nghĩ chú ý câu nói vừa qua của Kim lão-nhị, thế nên khi thấy lão ta vừa tỉnh lại, liền lật-đật hỏi :

— Kim-huynh vừa mới nhắc đến Vinh-huynh có phải người ấy là họ Từ không ?

Kim lão-nhị hơi biến sắc mặt :

— Tôi nói hồi nào kia ?

Trong lúc mê-man bất-tỉnh, họ Kim đã vô-tình tiết-lộ điều bí mật trong lòng.

Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành gật đầu lia lịa :

— Phải, Kim-huynh quả đã nói như thế, tôi có nghe rõ ràng.

Nguyên-Bình lại hỏi :

— Chân-khí của Kim-huynh vừa mới tụ, không nên nói nhiều, nên nghỉ một lát, rồi sau sẽ tiếp !

Quả nhiên Kim lão-nhị không nói thêm gì, lão từ từ nhắm đôi mắt,

nhưng trong lòng ngẫm-nghĩ :

— Ta có nên đem chuyện bí-mật hơn mười mấy năm qua để nói ra hay không ?

x x x

Ánh nắng vàng le lói xuyên qua mấy cành Bạch-dương, chiếu thẳng vào mặt ba người. Lúc ấy tâm-tư, thần-sắc của mỗi người đều khác nhau : Nguyên-Bình thì lộ vẻ lo-lắng chờ đợi, còn Kim lão-nhị khẽ nhíu mày dường như đang suy-nghĩ một điều gì thật khó khăn quan-trọng, Thiết phiến ngân-kiếm Vu-Thành thì liếc mắt nhìn cảnh vật xung-quanh.

Chừng một khắc đồng hồ, Kim lão-nhị bỗng từ từ mở đôi mắt nhìn Nguyên-Bình :

— Tuy tiểu anh-hùng đã có ơn cứu mạng tôi, nhưng chuyện ấy là chuyện rất quan trọng và bí-mật trong đời tôi, thực ra cũng khó nói...

Ngập-ngừng trong giây lát, Kim lão-nhị lại nói tiếp :

— Nhưng cũng có thể tôi đem câu chuyện bí-mật làm chấn-động cả giới giang-hồ ấy nói ra để đền đáp ơn cứu-tử của tiểu anh-hùng.

Nguyên-Bình lắc đầu lia lịa :

— Tôi không hề có ý nghĩ thi-ân để cầu báo, để bắt ép lão tiền-bối phải nói chuyện bí-mật trong lòng mình, cũng chẳng qua vì nghe vài lời có liên quan thế nên tôi mới dề-cập như thế mà thôi.

Nguyên-Bình lại thở dài :

— Lão tiền-bối đã không muốn nói ra, thì thôi, hôm nay có duyên mà gặp nhau thì thế cũng là may mắn lắm rồi, thôi tôi không hỏi đến câu chuyện có liên-quan đến thanh Diệt-tinh-kiếm nữa đâu.

Kim lão-nhị cười ha hả

— Hai mươi năm trước đây, tánh-tình của lão không khác gì tiểu anh hùng bây giờ hào khí ngút trời, giữ chặt tín-nghĩa, nhưng qua 20 năm rồi, gặp biết bao là biến-cố, mắt nhìn thấy điều chính nghĩa trong giới võ-lâm bị tan-nát, coi tín-nghĩa không bằng đôi dép rách, chỉ dùng mưu-mô xảo-quyệt để đối xử nhau ngoài việc đấu võ, lại còn đấu mưu, và cũng vì đó mà lão cũng sanh ra lòng co-trá, ngày nay thấy hào-khí, chân-tình của tiểu huynh, lòng tôi rất lấy làm tủ-nhục cho phận-mình.

Nguyên-Bình lật đật nói tiếp :

— Lão tiền-bối dạy quá lời, làm cho kẻ hậu-sinh này rất e-ngại . . . Và bây giờ tôi cũng xin tạm-biệt luôn . . .

http://tieulun.hopto.org

Nói xong chàng vòng tay thi lễ, rồi quay mình ra đi.

Thiết-phiến Ngân-kiếm Vu-Thành vụt đứng phắt dậy kêu lớn :

— Từ-huynh đi đâu ? Tôi đã nhờ ơn cứu mạng, nhưng chưa..

Nguyên-Bình dừng chơn quay đầu lại mỉm cười :

— Trong giới võ-lâm, đưa tay ra cứu giúp lẫn nhau, đó đâu có phải là chuyện quan-trọng. Việc báo đáp, xin đừng nhắc đến . . .

Vu-Thành phóng mình rượt theo kêu lớn :

— Phong thái, hào-khí và chân-tình của Từ-huynh đã làm cho tôi vô-cùng cảm-phục, tôi xin nguyện theo hầu làm kẻ tả-hữu...

Nguyên-Bình cười to :

— Chuyện ấy, tôi xin không dám nhận, với chức tổng-lãnh 4 tỉnh Dự, Lỗ, Ngạc, Cán, Nguyên-Bình này có ra chi mà dám . . .

Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành nói với theo :

— Nếu Từ huynh cho tôi theo làm kẻ tả-hữu để được thọ giáo thêm, thì dù cho bây giờ đang giữ chức minh-chủ trong thiên-hạ, tôi cũng dám bỏ mà không hề luyến-tiếc.

Nguyên-Bình cười :

— Tôi là kẻ cô-cút một mình, rày đó mai đây, không có một chỗ ở nhứt-định, thành-ý của Vu-huynh tôi xin ghi mài trong lòng.

Vu-Thành cười ha hả :

— Tôi trôi nổi nửa đời người trong giới giang-hồ, tuy chưa được gì, nhưng đối với núi-sông phong-cảnh các nơi thì am-hiểu rất nhiều, nếu như Từ-huynh thu-nhận, tôi xin làm kẻ dắc đường để đưa Từ-huynh đi chu-du trong Thiên-hạ.

Nguyên-Bình thở dài :

— Tôi rất cảm-tạ tấm nhiệt-tình của Vu-huynh, nhưng lòng tôi còn đang canh-cánh một nỗi khổ-tâm riêng, đợi sau này khi thanh-toán xong điều ân-oán, thế nào tôi cũng tìm Vu-huynh để cùng nhau đi chu-du thăm các danh-lam thắng-cảnh.

Nói xong, chàng liền quay mình, đủng-đỉnh bước đi.

Bỗng nhiên Kim lão-nhị vụt đứng phắt dậy kêu to :

— Xin từ-huynh hãy dừng chân lại trong giây lát, tôi có chuyện muốn nói...

Nói xong lão ta lật-đật bước theo Nguyên-Bình.

Họ Từ quay lại :

— Lão tiền-bối muốn dặn-dò điều chi ?

Kim lão-nhị ngó thẳng vào mặt Nguyên-Bình :

— Tiểu-huynh quả thật họ Từ phải không ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Phải, tôi là Từ-Nguyên-Bình.

Kim lão-nhị lặng thinh nhìn kỹ mặt Nguyên-Bình rồi hỏi lâu hỏi thêm :

— Lịnh-tôn và từ-mẫu của Từ-huynh vẫn còn mạnh khỏe chứ ?

Những lời quá ngắn-ngủi ấy, như mũi kim đâm thẳng vào tim họ Từ chàng thấy mặt nóng bừng, ngực như nghẹn, và đôi giòng lệ từ từ lăn trên má chàng, chàng nghẹn ngào đáp :

— Chẳng dám dối lão tiền-bối, cha tôi đã qua đời, còn mẹ tôi hiện nay chết sống, tôi chưa biết rõ...

Kim lão-nhị trầm-ngâm trong giây lát rồi lại hỏi thêm :

— Xin mạn-phép, lịnh-tôn của tiểu-huynh có phải là Từ-Vinh không ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Phải, lúc nãy, trong lúc hôn mê bất-tỉnh, lão tiền bối đã có kêu đến tên cha tôi...

Kim lão-nhị bỗng trợn đôi mắt tròn xoe hỏi gặn :

— Trong thiên-hạ đâu có phải chỉ có một người tên gọi là Từ-Vinh mà thôi đâu ? Làm sao tiểu-huynh biết trong lúc hôn mê tôi đã gọi đến tên lịnh-tôn ?

Nguyên-Bình không ngờ Kim lão-nhị hỏi một câu hóc búa như thế, nên chàng ta lính-quính không biết phải trả lời như thế nào cho xuôi, suy-nghĩ hồi lâu, Nguyên-Bình mới bảo :

— Thật ra câu hỏi ấy cũng khó mà trả lời, nhưng chỉ vì gia-sư tôi đã từng thuật lại cho tôi nghe một ít chuyện, mặc dù lúc ấy tuổi còn nhỏ chỉ hiểu lờ-mờ, nhưng đến bây giờ cũng vẫn còn nhớ, thế cho nên mới dám nói như thế.

Kim lão-nhị nghiêm-trang hỏi :

— Sư-phụ của tiểu-huynh tên gì ?

Nguyên-Bình đáp :

— Gia-sư tôi họ Lương tên là Tu. . Nếu không nhờ người thì chắc có lẽ tôi không còn sống được trên đời này nữa. . Hừ, tuy đã cứu được tính mạng tôi, nhưng cũng vì thế mà người đã kết oán-cừu với kẻ khác,

http://tieulun.hopto.org

rồi sau đó phải bị chết một cách thảm-thiết, đau đớn hơn hết là người con trai duy nhứt của người đã bị kẻ thù tưởng lầm là tôi, nên phải bị chết oan dưới bàn tay ác-độc. .

Nghe nói đến đây, bỗng nhiên Kim lão-nhị khóc rưng-rức, lão nghẹn-ngào.

— Như thế thì tiểu anh-hùng đã đúng là con của Từ-huynh tôi rồi. . Hừ ! Cháu ơi ! Cháu có biết rằng trên thế-gian này lại còn có một kẻ đang lo phục thù cho cha mẹ cháu không ?

Người ấy đã chẳng kể gì tiếng tăm, ráng sống trên đời này bôn ba khắp chốn giang-hồ, tổn-phí biết bao là tâm-lực. Có lúc phải cắn răng làm trái lại với lương-tâm mình, làm biết bao nhiêu chuyện mà mình không muốn làm, vì thế mà làm cho các nhân-vật trong các môn-phái chân-chính khinh-khi.

Tuy lúc ấy, lão đã đến hơn 50 tuổi, nhưng khi nhắc đến chuyện thương-tâm, Kim lão-nhị vẫn còn bị xúc động dữ-dội, lão khóc như mưa.

Lúc ấy Nguyên-Bình đã hiểu rõ họ Kim là người có dính-líu mật thiết với gia đình mình, nhưng chàng chưa biết rõ đó là ai, giao du như thế nào với cha mẹ mình, thế nên chàng chưa biết nói thêm lời gì. Chàng chỉ đứng sững nhìn Kim lão-nhị trân-trân. . .

Khóc lóc thảm-thiết hồi lâu, dường như đã vơi bớt được một phần u-uất trong lòng, tinh-thần trấn định lại đôi chút, lão ta lại nhìn sững Nguyên Bình miệng lẩm-bẩm :

— Mười mấy năm nay chưa từng thấy được phong-thái của vợ chồng Vinh-huynh giờ đây như lại được thấy ngay trước mắt . .

Kim lão-nhị lại ngửng đầu lên nhìn nền trời xanh biếc lâm-râm khẩn-vái :

— Cảm tạ ơn trời phò hộ, Vinh-huynh đã có được đứa con như thế này, thì oan-cừu sẽ có ngày được rửa... Âm-Linh của Vinh-huynh có biết thì chắc cũng vui lòng nhắm mắt nơi chốn cửu-nguyền...

Cho đến bây giờ thì Nguyên-Bình đã thấy rõ ràng Kim lão-nhị là người có tình liên-quan rất mật-thiết với gia-đình mình, thế nên chàng rất cảm-động, bước tới 2 bước, chàng vội đỡ Kim lão-nhị :

— Xin lão tiền-bối vui lòng cho biết, trước kia phụ thân tôi là gì đối với người ?

Kim lão-nhị bỗng giơ cánh tay trái còn sót lại vuốt trên mái tóc xanh

của Nguyên-Bình :

Ta với Lương-Tu, sư phụ của cháu, và Vinh-huynh đã kết nghĩa anh em tại núi Nam-Nhạc, trước đây 20 năm, trong giới giang-hồ thường gọi chúng ta là Nam-nhạc tam-kiệt, Vinh-huynh lớn hơn ta 2 tháng, còn ta lớn hơn Lương-Tu 3 tuổi.

Bây giờ thì trong lòng Nguyên-Bình không còn nghi-ngờ gì nữa, chàng sụp quì xuống đất :

— Xin Nhị thúc-phụ thứ lỗi cho Nguyên-Bình này về những lời hỗn xược trong ngôi cổ-mộ...

Mặt ràn rụa nước mắt, lòng lẫn-lộn sung-sướng và buồn đau, Kim lão-nhị vội đỡ Nguyên-Bình.

— Cháu ơi ! Sư-phụ của cháu đã cho cháu biết về cái chết đau-đớn của cha mẹ cháu chưa ?

Nguyên-Bình lau nước mắt :

— Tôi chưa được nghe gia-sư kể lại chuyện ấy, nhưng chỉ được biết là cha mẹ đã qua đời, người thay mặt gia-đình giáo dưỡng tôi, để đến khi thành-tài, rồi chừng ấy sẽ cho biết mọi việc.

Kim lão-nhị thở dài :

— Tam-đệ đã khổ công như thế, thực ra đã chẳng phụ lòng của Đại-ca... nhưng sư phụ cháu đã có nhắc đến ta cho cháu biết chưa ?

Nguyên-Bình đáp :

— Tôi chưa nghe gia-sư nhắc đến thúc-phụ.

Kim lão-nhị khẽ gật đầu :

— Tam đệ là người trung-hậu, cẩn-thận, trong lòng tuy oán-hận ta rất nhiều, nhưng không bao giờ người trách mắng ta một câu trước mặt người khác...

Nguyên-Bình thắc-mắc :

— Tuy gia-sư tôi chưa hề cho hiết về cái chết thảm khốc của cha mẹ tôi, nhưng hằng ngày, nghe qua ngôn-ngữ của gia-sư, có nhiều chỗ nghi ngờ, tôi có hỏi lại, nhưng đều bị người rầy là ngăn-cấm, không cho hỏi thêm . . .

Kim lão-nhị vụt liếc mắt nhìn quanh :

— Cháu ơi ! Chuyện ấy không có gì lạ, bởi vì kẻ sát hại cha mẹ cháu là người rất có thế-lực trong giới giang-hồ hiện nay, cho đến bọn Nhứt cung, Nhị cốc, và tam thái bảo cũng đều phải kiêng sợ người ấy . . .

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình thấy mặt nóng bừng bừng :

— Kẻ sát hại cha mẹ cháu phải là Thần châu nhứt quân Dịch-thiên-Hành không ?

Nghe nói đến đây Thiết phiến ngân-kiếm Vu-Thành bỗng giựt mình kinh-sợ, lão ta lau mấy giọt mồ-hôi lấm tấm trên trán :

— Sao, Đại-hiệp Thần châu nhứt quân, là người rất được giới võ-lâm trọng-vọng lại có những hành động trái với đạo đức như thế sao ?

Nói đến đây dường như Vu-Thành sực nhớ ra chuyện ấy rất trọng-đại, cho nên lão ta giựt mình không nói thêm gì nữa.

Nguyên-Bình quay lại nhìn Vu-Thành :

— Dịch-Thiên-Hành là kẻ giả dối, bên ngoài giả mặt đạo-đức, còn hành-vi lại nham-hiểm độc-ác vô-cùng, lão ta khéo che tai mắt tất cả anh-hùng trong giới võ-lâm, tôi đã thấy tận mắt chính lão đã hạ-sát gia-sư tội, sư-huynh tôi, thì chuyện ấy làm sao chối cãi được ?

Tuy Vu-Thành biết rằng không thể nào tranh-luận với Nguyên-Bình về việc ấy cho được, nhưng vì từ trước đến nay, lão ta là người rất tôn kính thần châu nhứt quân Dịch-thiên-Hành, thế cho nên bất giác lão ta lắc đầu lia-lịa :

— Dịch Đại-hiệp đã nổi danh từ trên 30 năm nay trong khắp chốn giang-hồ, cho đến các vùng cùng-sơn tuyệt-tái, vùng quan-ngoại, ai ai cũng đều tôn-sùng người, và cũng từ mấy mươi năm nay chưa có nghe người đã làm nên một điều gì ác-đức . . .

Kim lão-nhị nhếch mép :

— Vu - huynh chỉ trông bề ngoài mà xét người, chưa hiểu rõ mưu-mô thâm-độc của kẻ sâu-sắc.

Vu-Thành lại biện-bạch :

— Tôi cũng có thể bị Thần-châu nhứt quân lừa-gạt, nhưng tại sao các tay anh hùng trong thiên hạ cũng đều bị người ấy gạt luôn ? Không lẽ tất cả đều đui hay điếc gì ?

Thấy Vu-Thành còn cố biện-hộ cho Dịch-Thiên-Hành, Nguyên-Bình bỗng thấy nổi giận, chàng nạt lớn :

— Nếu Vu-huynh còn cứ tôn trọng lão Dịch-thiên-Hành ấy mãi, thì tôi xin không dám kết bạn với Vu-huynh nữa... từ đây xin Vu-huynh cứ tự-tiện...

Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành thấy Nguyên-Bình giận dữ, lão ta

không dám nói thêm gì, nhưng khi nghĩ đến Dịch-Thiên-Hành là người đã nổi tiếng có đạo-đức trong giới giang-hồ, mà bây giờ lại mang tai-tiếng, thế cho nên trong lòng lão ta có điểm bất-bình...

Trầm ngâm trong giây lát Vu-Thành mới nói tiếp :

— Tôi nhờ ơn Từ-huynh cứu mạng, bây giờ dầu cho có dẫm trên dầu sôi, lửa đỏ, chết cũng chẳng từ, vả lại tôi đã nguyện bỏ ngôi vị tổng-lãnh 4 tỉnh trong giới lục-lâm, để theo làm kẻ tả hữu tầm-thường, thì như thế đã tỏ ra lòng tôi rất mến phục Từ-huynh, chẳng qua vì thấy Từ-huynh khinh-miệt Dịch-thiên-Hành, tôi có mấy lời biện-bạch...

Từ-huynh là người chính-đại quang-minh, tôi biết rằng không bao giờ nói một chuyện gì mà không suy-nghĩ kỹ...

Nhưng Dịch-thiên-hành cũng là người chính-trực, chuyện ấy chính mắt tôi thấy rõ ràng, nên tôi nghĩ trong việc nầy sợ e có kẻ nào bày mưu kế gì, hay hoặc do hiểu lầm mà ra...

Từ trước tới nay Vu-Thành tôn sùng Dịch-Thiên-Hành như thần-thánh, thế nên mặc dù Nguyên-Bình đã nổi cơn lôi-đình chi-nộ, lão ta cũng không dằn được cơn bất-bình trong lòng, cứ mở lời biện-hộ...

Kim lão-nhị giận run :

— Dịch-Thiên-Hành là người cơ-trí tuyệt - vời, thế nên tất cả các hành động thâm-độc đều được lão ta tính-toán che giấu rất khéo léo, hoặc là ném đá giấu tay, hay hoặc tự mình hạ thủ, thì lão cũng đều có sẵn kế-hoạch êm-nhẹm kín-đáo mà không hề lưu lại một dấu-tích nào...

Đừng nói chi Vu-huynh mà cho đến cả những tay hảo-hán trong khắp thiên hạ hiện nay, cũng khó mà có người nào hiểu cho được thâm-ý của lão ta... Trước kia tôi cũng đã từng làm thủ hạ của Dịch-Thiên-Hành trong suốt một thời-gian đến mấy năm, tôi đã nghe thấy rất nhiều việc, nhưng bây giờ sợ nói ra cũng khó có ai tin.

Vu-Thành hỏi gặn :

— Thực ra lời nói cũng khó tin, Kim-huynh có bằng chứng gì rõ rệt không ?

Nguyên-Bình tỏ sắc giận :

— Chúng tôi đang bàn chuyện riêng, thôi, Vu-huynh chớ nên vào, nếu điên trì sợ e đến lúc muộn đi mà không còn kịp nữa.

Vu-Thành thiết tha :

Từ-huynh đã cứu mạng tôi, thì dù bây giờ có muốn giết tôi, tôi cũng

http://tieulun.hopto.org

vui lòng...

Nguyên-Bình nổi giận hét một tiếng lớn rồi phóng mình tới giơ tay lên cao :

— Bộ ta không dám giết lão hay sao ?

Vu-Thành chỉ mỉm miệng cười :

— Tôi kính mộ Từ-huynh, thế nên đó là lời nói thật, dù có chết cũng không hề biết sợ, nhưng Từ-huynh kết oán cừu với Dịch Đại-Hiệp là một điều không nên...

Vu-Thành đã coi sống chết là chuyện thường, nhưng vẫn cứ biện hộ cho thần-châu nhứt quán Dịch-Thiên-Hành, làm cho Nguyên - Bình bỗng thấy hơi nghi ngờ, chàng ta ngẫm nghĩ :

— Trên đời này lại có chuyện như thế thật cũng là lạ chẳng kể gì sống chết, vẫn cứ biện hộ cho người... biết đâu lão Dịch-Thiên-Hành ấy cũng là người khá ?

Bỗng nghe Kim lão-nhị cười lạt :

— Vu-huynh có được Dịch-Thiên-Hành thi ân gì không ?

Vu-Thành lắc đầu lia lịa :

— Tôi chỉ có duyên gặp được người ấy một lần mà thôi, và cũng chẳng có hề thọ ân gì, chẳng qua...

Nguyên-Bình nóng nảy hỏi lớn :

— Chẳng qua gì ? nói cho mau ?

Vu-Thành vẫn bình tĩnh :

— Chẳng qua là chính mắt tôi đã thấy người đứng ra dàn xếp các cuộc xung đột trong một tinh thần rất rộng rãi hòa ái dễ mến, lập luận ngay thẳng công bình, chẳng hề biết thiên vị ai, vì thế cho nên mọi người ai ai cũng đều cảm phục, cúi đầu tuân theo mạng lịnh răm-rắp. . .

Ngừng trong giây lát, Vu-Thành lại nói tiếp :

— Võ-công của người ấy thật là tuyệt thế, nhưng không bao giờ dùng võ-lực để bắt ép người hàng phục mình, thái độ khiêm tốn, lời nói chính đính, giả sử như Từ-huynh có duyên được gặp người một lần, thì sẽ thấy rõ lời tôi nói là rất đúng.

Kim lão-nhị bỗng thở dài than :

— Cháu ơi ! chớ nên nóng nảy làm gì. Vu-Thành không có đặt điều nói dối đâu.

Nguyên-Bình nghe nói giựt mình lo ngại, chàng vội rút tay đứng khựng :

— Chính mắt cháu đã thấy rõ ràng, Dịch-Thiên-Hành hạ thủ sát hại ân sư cháu, đâu có lẽ đó là một kẻ giả mạo họ Dịch đó sao ?

Kim lão-nhị lắc đầu cười :

— Tuy võ-công của Tam đệ cũng thuộc vào hạng xuất chúng, không.. không phải ai cũng sát hại người được một cách dễ dàng đâu.

Ngưng trong giây lát lão lại nói tiếp :

— Vu-huynh chỉ thấy bề ngoài của Dịch-Thiên Hành đó mà thôi, thế nên tôi cũng không lấy làm lạ gì về thái-độ cảm phục của Vu-huynh. Lúc trước khi mới gặp họ Dịch, chính tôi, Vinh-huynh và Tam đệ khi mới gặp người ấy trong lòng chúng tôi cũng rất cảm phục, vì thế cho nên mới cam tâm để cho lão ta lợi dụng, nhưng đối xử nhau được mấy năm, mới thấy rõ lão ta là người hiểm độc vô cùng.

Hừ ! Trên đời này có thiếu chi là người gian-ác, nhưng không có một ai bằng được lão ta, chỉ vì lão ta là người thông minh tuyệt thế, cơ trí hơn người, thế cho nên trong việc nào lão ta cũng bố trí thật là kín đáo, hễ hạ thủ là thành công mà không để lộ một dấu vết nào. .

Vu-Thành khẽ nhíu mày :

— Lời của Kim-huynh cũng rất khó mà nghe theo, thôi, xin cáo biệt. .

Họ Vu như không thèm chú ý nghe thêm gì nữa, lão ta quay mình sắp đi . .

Kim lão nhị kêu lớn :

— Vu huynh hãy dừng chân, tôi có vài điều cần nói thêm. . .

Vu Thành quay đầu :

— Tánh bình sanh của tôi rất cứng cỏi và ngay thẳng, nếu Kim huynh, muốn giết người để bớt kẻ thù, tôi không thể nào phụ họa theo được.

Kim lão nhị thở dài :

— Tôi sẽ kể rõ một vài hành-động tàn ác của Dịch-Thiên-Hành để làm bằng chứng cho Vu huynh thấy . . .

Kim lão Nhị lại quay mặt nhìn sững Nguyên-Bình, rồi lại nhìn trời chậm rãi nói :

— Ngày nay, may gặp được cháu Nguyên Bình, thì bây giờ chuyện báo thù đã thuộc về phần trách nhiệm của cháu . . .

Giả sử như sau này nếu thần châu nhứt quán mà có biết đến chuyện ngày hôm nay, đem tôi ra để đánh cho tan xương nát thịt, tôi cũng yên

http://tieulun.hopto.org

lòng nhắm mắt . . .

Dường như mấy câu trên đây chỉ để nói riêng với Nguyên-Bình mà cũng có thể hiểu là nói với Vu Thành hay hoặc để tự nói với mình . . .

Nhìn kỹ, lúc ấy sắc mặt của Kim lão nhị rất thê lương sầu thảm mà cũng có vẻ sợ sệt kinh hoàng, dường như lão sợ rằng nếu bí mật này bị tiết lộ thì thế nào thần châu nhứt quân Dịch-Thiên-Hành cũng biết, và vì đó lão ta sẽ bị tội . . .

HỒI THỨ BỐN MƯƠI SÁU

Chuyện nàng Bạch Minh-Châu

Thiết phiến ngân kiếm Vu-Thành thấy thái độ của Kim lão Nhị vừa có vẻ nghiêm trang vừa lo sợ, nên trong lòng rất lấy làm kỳ lạ, họ Vu nghĩ thầm :

— Kim lão nhị là tay nổi tiếng nói năng hoạt bát, ngôn ngữ như lưu, giao du rất rộng rãi, các tay võ lâm cao thủ lão ta đều quen biết, thế cho nên ai ai cũng nể lão ta, có người đã gọi lão ta là Tô Tần của thời nay, nhưng bây giờ tại sao lão ta lại có mòi sợ sệt như thế, kể cũng lạ . . .

Bỗng nghe Kim lão nhị thở dài :

— Vu-huynh, cháu Bình, chúng ta hãy tìm một chỗ thanh tịnh tôi sẽ đem chuyện Vinh-huynh bị sát hại, nói lại cho thật rõ ràng để mọi người nghe...

Nói xong lão ta chầm rải bước thẳng về phía trước mặt Nguyên-Bình khẽ liếc mắt nhìn Vu-Thành rồi bước theo phía sau Kim lão-Nhị.

Vu-Thành nắng thầm :

— Chỗ này rất hoang vắng lại còn tìm đi đâu nữa... Hừ khéo bày vẽ !

Ra khỏi vùng bãi tha ma, càng lúc Kim lão-nhị càng bước mau thêm, lão nhắm phía một hòn núi nhỏ đi lên.

Sau khi đến đỉnh núi, Kim lão-nhị tìm một phiến đá to bằng phẳng ngồi xếp bàn tròn, rồi nhắm mắt để vận khí điều tức.

Vì thương thế của lão ta chưa bình phục hẳn, thế nên sau một lúc đi đứng Kim lão-nhị thấy cơ thể mệt mỏi vô cùng.

Nguyên-Bình và Vu-Thành ngồi xếp bàn tròn gần nhau đối diện

với Kim lão-nhị, liếc mắt nhìn xung quanh một lượt, xem địa thế, thấy đây là một vùng khá cao, có thể nhìn một vùng chung quanh xa đến mấy dặm.

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Ngọn núi này, đứng cô lập, chung quanh không một khu rừng nào rậm rạp, như thế mà gọi là kín đáo, thật cũng lạ kỳ.

Vận khí, điều tức được một lúc, Kim lão-nhị từ từ mở mắt :

— Vu-huynh, cháu Bình, có lẽ hai người ai cũng đều ngạc nhiên mà thấy ta chọn ngọn núi cô lập trống trải này để làm nơi bàn bạc cho kín đáo vì thật ra, ngồi trên đỉnh núi này rất dễ trông thấy...

Nguyên-Bình đáp :

— Cháu ít từng trải việc đời nên chưa hiểu được ý của lão tiền bối, xin người chỉ giáo cho...

Kim lão-nhị thở dài :

— Bên ngoài Dịch-thiên-Hành là người có đức độ rộng rãi nhưng bên trong lão rất sâu sắc hiểm độc, chỗ nào cũng có đặt tay chân bộ hạ để dò xét mọi người, tuy lão ta rất ít đi đó đi đây nhưng nhứt cử nhứt động gì trong giới võ lâm, lão ta đều biết một cách rõ ràng...

Lão ta đã khéo chọn lựa những tay tâm phúc trong khắp các địa phương một cách kín đáo để làm tai mắt cho mình. Lão sắp đặt bí mật rồi sai sử hành động cũng bí mật thế nên luôn luôn chúng ta phải đề phòng tai mắt của lão . . .

Vu Thành khẽ nhíu mày :

— Kim huynh không nên vội vàng phê phán như thế . . .

Quay lại nhìn thấy Nguyên Bình có sắc giận, Vu Thành liền lặng thinh, không nói thêm gì nữa . . .

Kim lão nhị nhìn Vu-Thành :

— Vu huynh lưu lạc nhiều trong chốn giang hồ, mà đã có nghe đến tên Nam-nhạc Tam kiệt chưa ?

Vu Thành ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp :

— Tôi cũng đã có nghe danh Nam-Nhạc tam kiệt, nhưng rất tiếc là chưa được gặp mặt lần nào

Kim lão nhị buồn rầu bảo :

— Và có lẽ Vu huynh cũng khó mà gặp cho được, ba người trong nhóm Nam Nhạc tam kiệt hiện nay đã mất hai còn một mà người còn lại cũng rán sống cho qua ngày mà thôi.

Nói đến đây Kim lão nhị chớp chớp đôi mắt, hai giòng lệ từ từ lăn

http://tieulun.hopto.org

trên đôi má dày dạn phong sương của kẻ kiếm sĩ giang hồ.

Vu Thành thấy họ Kim bị xúc động thật tình, thế nên lão có lòng tin tưởng một phần ở lời nói Kim lão nhị ? họ Vu ngẫm nghĩ :

— Kim lão nhị là người lưu lạc nhiều trong giới giang hồ, tình cảm cần cỗi khô khan, nhưng hôm nay lại xúc động một cách mãnh liệt như thế, thì quyết không phải đó là một chuyện giả trá. . .

Vì nghĩ như thế cho nên Vu Thành bình tĩnh hỏi :

— Nam Nhạc Tam Kiệt bị Thần châu nhứt quân hại như thế nào, xin Kim huynh nói rõ cho tôi biết. Nếu chuyện ấy quả có thật thì tôi sẽ công bố chuyện ấy ra cho tất cả giới giang hồ biết.

Kim lão nhị lắc đầu :

— Không phải tôi dám xem thường Vu huynh, nhưng chúng mình là người không địa vị, không tiếng tăm, nếu như có can đảm không sợ chết, đem phô bày hành động độc ác của Dịch thiên Hành cho các anh hùng trong thiên hạ biết, thì cũng sợ e không có kết quả gì với thanh danh to lớn của lão đã có sẵn từ hơn mấy mươi năm nay.

Vu Thành nói tiếp :

— Nếu như thế thì xét lại cho kỹ, võ công của chúng ta hiện nay, dù cho có được thêm vài người nữa cũng khó mà đối địch được với Dịch-Thiên-Hành, nhưng nếu chúng ta đem tội ác của lão ra công bố trong giới giang-hồ thì ít ra trong giới võ-lâm cũng có. . .

Kim lão-nhị bỗng nói tiếp :

— Tai mắt của Dịch-Thiên-Hành đều có khắp nơi, vì thế nhứt cử nhứt động trong giới võ-lâm lão ta đều hay rất mau lẹ, không phải tôi quá tàng bốc tài của lão ta, e rằng trong nhóm Nhứt Cung, Nhị Cốc, Tam-thái bảo, cũng đều có người của lão ta, và biết đâu bên cạnh Vu-huynh cũng có tai mắt của lão. . .

Tôi chọn hòn núi cô lập này là có ý muốn tránh tai mắt vì ngồi trên đỉnh núi này có thể nhìn xem xa được mấy dặm, người thấy ta rõ ràng, ta thấy người cũng dễ, như thế mới qua mắt được họ.

Vu-Thành gật đầu lia lịa :

—Phải ! Ý của Kim-huynh rất đúng, tôi rất cảm phục.

Nguyên-Bình nghe hai người nói vòng quanh mà không hề đề cập đến vụ cha mẹ mình bị thảm sát, chàng thấy sốt ruột vô cùng, nên lật đật hỏi xen :

— Trong mấy năm gần đây, cháu luôn luôn nhớ đến mối thù của cha mẹ, xin thúc phụ vui lòng cho cháu biết rõ về chuyện ấy, cháu mới được yên lòng.

Nghe hỏi, Kim lão-nhị nhìn sững Nguyên-Bình rồi thở dài, lão trầm-ngâm trong giây lát như để cố ôn lại những sự việc đau đớn đã xảy ra rồi chậm rãi thuật :

— Chuyện này đã xảy ra từ hơn 20 năm về trước, lúc ấy Nhứt-cung Nhị Cốc, Tam Thái bảo, cũng chỉ mới bắt đầu có danh trong giới giang-hồ còn đại-ca và tôi thì đã có một ít thanh-danh trong giới võ lâm, mặc dù như thế, tôi cũng chưa có dịp được gặp mặt Đại ca một lần nào. .

Ngưng trong giây lát, lão nói tiếp :

— Chuyện đã qua hơn mấy mươi năm, tuy bây giờ thành chuyện cũ, nhưng nếu gợi ra cũng có một vài điều khó nói, xin cháu hiểu cho.

Nguyên-Bình thiết tha :

— Xin thúc phụ cứ nói thẳng, nếu giả như có điều gì động chạm tới cháu, cháu cũng xin vui lòng nghe.

Mặt Kim lão-nhị bỗng tươi hẳn lên, nhưng chỉ trong giây lát lão ta lại trầm ngâm thở dài :

— Lúc ấy, trước đây chừng 23 năm, một võ sư hữu danh ở Hoành-Dương, nổi tiếng trong giới giang-hồ là Bạch-ỷ-Thiên, có thiết lập lôi đài ngoài thành, dán bố cáo khắp nơi, để tuyển chọn một chàng rể quí cho con con gái là Bạch-Minh-Châu.

Vì Bạch tiểu thơ là người tài ba lỗi lạc, nhan sắc lại tuyệt trần, nên càng ngày người dự lôi đài càng đông, nhưng trong suốt một thời gian hai tháng, chưa có người nào thắng nổi nàng Bạch-Minh-Châu.

Lúc bấy giờ, ta vừa qua vùng Yên, Triệu trở về, khi nghe được tin ấy, lòng ta cũng thấy cao hứng, cho nên sang luôn Hoành-Dương để đến viếng lôi đài cho biết.

Đến lôi đài vào lúc xế chiều, thì lúc ấy Vinh-Huynh đã đến trước ta, lên lôi đài để tỷ thí với Bạch-Minh-Châu. Từ sáng đến trưa, trải qua nhiều lớp giao tranh ác liệt, nhưng đôi bên vẫn bất phân thắng bại, cuộc giao tranh kéo dài đến 300 hiệp, nhưng chưa định được hơn thua. Chiều hôm ấy đôi bên ước hẹn nhau sẽ tái chiến.

Nói đến đây, Kim lão-nhị khẽ liếc mắt nhìn Nguyên-Bình, thấy thần sắc chàng ta cũng như thường, lão nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Buổi chiều, khi lôi đài vừa mở cửa, chẳng biết vì sao Vinh-huynh lại đến trễ, ta bèn nhảy lên xin tỷ thí, vì có ước hẹn trước nên Bạch-Minh-Châu không chịu tỷ thí với ta.

Sau cùng, vì ta dùng lời nói khích làm cho nàng nổi giận chịu tỷ thí với ta... nào ngờ suốt buổi chiều hôm ấy, cuộc giao tranh cũng bất phân thắng bại.

Nghe đến đây đôi môi Nguyên-Bình bỗng mấp máy, dường như chàng muốn hỏi điều gì, nhưng rồi lại thôi chàng chỉ đăng hắng một tiếng rồi im lặng.

Kể đến đây Kim lão nhị thấy có phần hứng thú nên tiếp tục nói luôn :

— Thấy trời đã tối, ta hẹn với tiểu thơ họ Bạch, đợi đến sáng mai sẽ tái chiến để quyết định cuộc thắng bại rõ ràng, nhưng nào ngờ nàng chỉ lẹ làng phóng mình xuống đài mà không hề trả lời.

Sáng ngày hôm sau, ta đến lôi đài rất sớm, chuẩn bị lên khiêu chiến trước, nào ngờ nàng vừa mới ra mặt thì đã có người phóng mình lên đài trước, ta không làm sao kịp được nữa.

Nguyên-Bình lật đật hỏi :

— Người ấy có phải là sư phụ của cháu không ?

Kim lão-nhị khẽ gật đầu rồi nói tiếp :

— Lúc ấy ba người chưa quen biết nhau, đứng từ phía dưới ta thấy người ấy dùng nhiều lời ngạo nghễ khiêu khích trước để làm cho tiểu thơ họ Bạch nọ nổi nóng rồi sau đó mới bắt đầu tỉ thí.

Chuyện đời thật cũng có lắm điều éo le, hai người giao tranh nhau suốt buổi sáng hôm ấy mà cũng vẫn bất phân thắng phụ.

Vu-Thành bỗng xen vào hỏi :

— Tôi cũng có nghe qua chuyện đã lôi đài ở Hoành-Dương, nhưng vì lúc đó quá bận việc riêng, nên không thể đến dự được.

Bỗng nhiên lão ta giựt mình, vì thấy chuyện này đâu có liên quan gì đến mình nói chen vào như thế không có ít gì thế nên họ Vu lật đật nín luôn.

Kim lão-nhị ngước mắt nhìn quanh một lượt đoạn nói tiếp :

— Chiều hôm ấy tôi đến lôi đài thật sớm để tính lên trước, nào ngờ khi tiểu thơ Bạch-Minh-Châu vừa ra mặt là ba người nhứt tề nhảy lên đài một lượt.

Vu-Thành mỉm cười :

— Trong ba người ấy thế nào cũng có Kim-huynh chớ ?

Kim lão-nhị điềm nhiên không trả lời thẳng với Vu-Thành mà cứ nói tiếp :

— Ba người lên đài một lượt, ngoài ra tôi còn có hai người nữa, đó là Đại-ca Từ-Vinh và tam đệ Lưỡng-Tu, đó là lần đầu tiên Nam-Nhạc Tam-kiệt gặp nhau.

Vu-Thành lại hỏi :

— Ba người lên lôi đài một lượt nhưng đối phương chỉ có một người, như thế làm sao mà tỉ thí ?

Kim lão-nhị mỉm cười :

— Vì ba người đều phi thân một lượt không ai trước ai sau chút nào cả, thế nên mặc dù chưa ai biết ai, nhưng ai cũng giành được tỉ thí trước, và vì giành nhau, gấu ó nhau, nên chúng tôi đánh nhau trên lôi đài.

Vu-Thành nghe nói đến đây thấy câu chuyện có phần hứng thú, lão ta khẽ liếc mắt nhìn Nguyên-Bình rồi lại hỏi thêm :

— Ba người đánh nhau trên lôi đài ? Đánh nhau như thế nào cho được ? Vì ba người chia thành ba phe riêng biệt.

Kim lão-nhị mỉm cười :

— Nghĩ ra thật cũng là lạ ; lúc ấy chúng tôi không chịu nhập phe với ai mà chỉ đánh loạn đả, thành ra người nào cũng có đến hai địch thủ trước mặt mình gặp ai là cứ đâm đá loạn đả. Cũng có lúc một người bị hai kẻ khác hợp nhau tấn công một lượt làm cho người ấy lo đỡ muốn lã mồ hôi. đánh ngẫu xà như thế cho đến gần một giờ đồng hồ mà chẳng đi đến một kết quả nào cả.

Vu-Thành tức cười :

— Thật là một chuyện ít thấy trên đời này, rất tiếc vì lúc đó tôi đang bận chuyện riêng rất khẩn thiết, thế nên không đến xem được cuộc ẩu đả lôi đài hứng thú như thế.

Kim lão-nhị nói tiếp :

— Trên đài, chúng tôi vẫn tiếp tục đánh loạn xà ngầu như thế, phía dưới đài các vị anh hùng tứ xứ thấy chúng tôi không giữ qui-luật lôi đài nên nổi lên công phẫn, lúc đó không biết ai đứng phía dưới đã la lớn.

— Nếu các ngài có muốn liều mạng với nhau, tại sao không đi tìm một chỗ vắng vẻ, đánh sống chết một trận ? Ở đây làm như thế là rối loạn cả qui luật của đài, làm như thế, các ngài có ý định gì ?

http://tieulun.hopto.org

Khi nghe tiếng trách mắng dưới đài, tuy chúng tôi ai ai cũng biết rằng đó là lời nói phải, nhưng lúc ấy vì quá mê trận, nên không một ai chịu dừng tay.

Bỗng đâu Từ-Vinh đại ca lại dùng toàn lực phóng luôn ra một lượt 2 ngọn chưởng thật mãnh-liệt để tấn công tôi và tam đệ, làm cho hai tôi mỗi người đều phải thối lui một bước rồi đại ca cũng nhảy thối lui 3 thước hô lớn :

— Nếu chúng ta cứ giao tranh mãi theo lối này thì không sao có kết-quả được, bây giờ hãy tìm một chỗ khác, bắt đầu giao tranh lại nếu ai thắng chừng ấy sẽ thượng đài cũng không muộn.

Vì đại ca đã khiêu khích, nên lúc đó chúng tôi nào có chịu thua nên hai người đều thuận ý. Ba chúng tôi lật đật nhảy xuống lôi đài, chạy tuốt ra ngoài thành tìm một chỗ hoang vắng, rồi chúng tôi đồng ý mở một cuộc rút thăm, trước hết có 2 người tỉ thí nhau, nếu qua 300 hiệp mà bất phân thắng bại thì lại rút thăm để tuyển chọn, nếu trong vòng 300 hiệp ấy mà có người thắng, thì người ấy sẽ tỉ thí với người thứ ba để chọn coi ai là người cuối cùng được lên đài.

Vu-Thành lắc đầu :

— Biện pháp ấy không công bình, vì nếu hai người rút thăm trúng nhằm phải tỉ thí nhau trong trận đầu sau 300 hiệp giao tranh mà còn phải rút thăm nữa, mà rút thăm trúng lại phải đấu thêm với người thứ ba thì thật là một điều rất bất lợi, vì người đã mệt làm sao đấu được với kẻ đang ngồi dưỡng sức để chờ . . .

Kim lão nhị gật đầu :

— Biện pháp ấy tuy không công bình, nhưng đó cũng là một phương pháp có thể áp dụng tạm thời được, bởi vì lúc ấy, 3 chúng tôi ai ai cũng đều biết rằng võ-công của ba người đều xấp xỉ nhau, nếu như tìm một biện pháp thật công-bình thì rất khó mà phân hơn thua cho được, biện pháp ấy có thể nhờ may mắn, nếu người nào rủi thì phải thường cho kẻ được may.

Thiết phiến ngân kiếm Vu Thành biết rõ những người trong cuộc ấy đều là những bậc tiền bối của Nguyên-Bình thế nên lão ta không hỏi cặn kẽ thêm sợ gặp điều bất tiện, thế nên khi Kim lão nhị vừa ngưng lời, là Vu Thành đã hỏi :

— Rồi trong cuộc ấy ai là người gặp may mắn ?

Kim lão nhị trầm ngâm trong giây lát như để hồi tưởng lại tất cả sự

việc đã xảy ra, rồi phút chốc chậm rãi nói tiếp :

— Cuộc giao tranh đầu tiên do Đại ca và Tam đệ rút thăm trúng, sau khi rút thăm, thấy kết quả là hai người nhào ra không nói lấy một lời, cứ xáp nhau giao chiến, hai bên đều quyết tốc chiến tốc thắng, nên qua 200 hiệp, lần lần tam đệ bị mệt mỏi, chịu lép vế, bèn đổi ra thế thủ, còn thế công của Đại ca càng ngày càng mãnh liệt, đánh được 300 hiệp thì Tam đệ đã sức cùng lực tận, trước tình thế ấy nếu kéo dài thêm chừng 50 hiệp nữa thì Tam đệ thế nào cũng phải bị thua.

Vu-Thành mỉm cười :

— Phải rồi hồi lão đại ca ấy tỉ thí với Bạch-Minh-Châu . . .

Lão cố ý muốn nhắc lại chuyện tỉ thí với Bạch-Minh-Châu là để nói chuyện người đại ca ấy đã nhân nhượng, rồi khi giao tranh với người khác, thì đã đem tất cả bản lãnh của mình ra để thủ thắng nhưng khi nhớ đến người Đại ca ấy là phụ thân của Nguyên-Bình, nói ra rất bất tiện nên lão lại thôi,..

Kim lão-nhị liếc Vu-Thành :

— Bộ Vu-huynh muốn nói nàng Đại ca tôi muốn giấu nghề trong lúc thượng đài phải không ?

Vu-Thành nghe lão ta nói trúng ý nghĩ trong lòng mình một cách không e dè, nên lật đật gật đầu :

— Đúng như vậy.

Bỗng Kim lão-nhị lắc đầu :

— Đại ca ta là người quang minh lỗi lạc không bao giờ có mưu mô như thế, sự thật thì tài nghệ của Bạch tiểu thơ so với ta và Tam-đệ có phần trội hơn chút ít. Còn đối với đại ca ta, thật là kỳ phùng địch thủ, kẻ nửa cân người tám lạng, nhưng chỉ vì nàng ít kinh-nghiệm giao tranh..

Giả sử như nàng dùng tuyệt kỹ thì lại sợ làm cho chúng tôi bị thương một cách vô ít thế nên nàng chỉ muốn dùng cách quang minh chính đại để bắt buộc chúng tôi phải hàng phục, hay hoặc là thấy thắng không nổi phải tự rút lui...

Vu-Thành gật đầu :

— Điều ấy rất đúng. , rồi đến lượt rút thăm lần thứ hai, kết quả như thế nào ?

Kim lão-nhị đáp :

— Lượt rút thăm thứ hai đại ca giao tranh với tôi, đúng theo giao

http://tieulun.hopto.org

Khi nghe tiếng trách mắng dưới đài, tuy chúng tôi ai ai cũng biết rằng đó là lời nói phải, nhưng lúc ấy vì quá mê trận, nên không một ai chịu dừng tay.

Bỗng đâu Tử-Vinh đại ca lại dùng toàn lực phóng luôn ra một lượt 2 ngọn chưởng thật mãnh-liệt để tấn công tôi và tam đệ, làm cho hai tôi mỗi người đều phải thối lui một bước rồi đại ca cũng nhảy thối lui 3 thước hô lớn :

— Nếu chúng ta cứ giao tranh mãi theo lối này thì không sao có kết-quả được, bây giờ hãy tìm một chỗ khác, bắt đầu giao tranh lại nếu ai thắng chừng ấy sẽ thượng đài cũng không muộn.

Vì đại ca đã khiêu khích, nên lúc đó chúng tôi nào có chịu thua nếu hai người đều thuận ý. Ba chúng tôi lật đật nhảy xuống lôi đài, chạy tuốt ra ngoài thành tìm một chỗ hoang vắng, rồi chúng tôi đồng ý mở một cuộc rút thăm, trước hết có 2 người tỉ thí nhau, nếu qua 300 hiệp mà bất phân thắng bại thì lại rút thăm để tuyển chọn, nếu trong vòng 300 hiệp ấy mà có người thắng, thì người ấy sẽ tỉ thí với người thứ ba để chọn coi ai là người cuối cùng được lên đài.

Vu-Thành lắc đầu :

— Biện pháp ấy không công bình, vì nếu hai người rút thăm trúng nhằm phải tỉ thí nhau trong trận đầu sau 300 hiệp giao tranh mà còn phải rút thăm nữa, mà rút thăm trúng lại phải đấu thêm với người thứ ba thì thật là một điều rất bất lợi, vì người đã mệt làm sao đấu được với kẻ đang ngồi dưỡng sức để chờ . . .

Kim lão nhị gật đầu :

— Biện pháp ấy tuy không công bình, nhưng đó cũng là một phương pháp có thể áp dụng tạm thời được, bởi vì lúc ấy, 3 chúng tôi ai ai cũng đều biết rằng võ-công của ba người đều xấp xỉ nhau, nếu như tìm một biện pháp thật công-bình thì rất khó mà phân hơn thua cho được, biện pháp ấy có thể nhờ may mắn, nếu người nào rủi thì phải thường cho kẻ được may.

Thiết phiến ngân kiếm Vu Thành biết rõ những người trong cuộc ấy đều là những bậc tiền bối của Nguyên-Bình thế nên lão ta không hỏi cặn kẽ thêm sợ gặp điều bất tiện, thế nên khi Kim lão nhị vừa ngưng lời, là Vu Thành đã hỏi :

— Rồi trong cuộc ấy ai là người gặp may mắn ?

Kim lão nhị trầm ngâm trong giây lát như để hồi tưởng lại tất cả sự

việc đã xảy ra, rồi phút chốc chậm rãi nói tiếp :

— Cuộc giao tranh đầu tiên do Đại ca và Tam đệ rút thăm trúng, sau khi rút thăm, thấy kết quả là hai người nhảo ra không nói lấy một lời, cứ xáp nhau giao chiến, hai bên đều quyết tốc chiến tốc thắng, nên qua 200 hiệp, lần lần tam đệ bị mệt mỏi, chịu lép vế, bèn đổi ra thế thủ, còn thế công của Đại ca càng ngày càng mãnh liệt, đánh được 300 hiệp thì Tam đệ đã sức cùng lực tận, trước tình thế ấy nếu kéo dài thêm chừng 50 hiệp nữa thì Tam đệ thế nào cũng phải bị thua.

Vu-Thành mỉm cười :

— Phải rồi hồi lão đại ca ấy tỉ thí với Bạch-Minh-Châu . . .

Lão cố ý muốn nhắc lại chuyện tỉ thí với Bạch-Minh-Châu là để nói chuyện người đại ca ấy đã nhân nhượng, rồi khi giao tranh với người khác, thì đã đem tất cả bản lãnh của mình ra để thủ thắng nhưng khi nhớ đến người Đại ca ấy là phụ thân của Nguyên-Bình, nói ra rất bất tiện nên lão lại thôi,..

Kim lão-nhị liếc Vu-Thành :

— Bộ Vu-huynh muốn nói rằng Đại ca tôi muốn giấu nghề trong lúc thượng đài phải không ?

Vu-Thành nghe lão ta nói trúng ý nghĩ trong lòng mình một cách không e dè, nên lật đật gật đầu :

— Đúng như vậy.

Bỗng Kim lão-nhị lắc đầu :

— Đại ca ta là người quang minh lỗi lạc không bao giờ có mưu mô như thế, sự thật thì tài nghệ của Bạch tiểu thơ so với ta và Tam-đệ có phần trội hơn chút ít. Còn đối với đại ca ta, thật là kỳ phùng địch thủ, kẻ nửa cân người tám lạng, nhưng chỉ vì nàng ít kinh-nghiệm giao tranh..

Giả sử như nàng dùng tuyệt kỹ thì lại sợ làm cho chúng tôi bị thương một cách vô ít thế nên nàng chỉ muốn dùng cách quang minh chính đại để bắt buộc chúng tôi phải hàng phục, hay hoặc là thấy thắng không nổi phải tự rút lui...

Vu-Thành gật đầu :

— Điều ấy rất đúng.., rồi đến lượt rút thăm lần thứ hai, kết quả như thế nào ?

Kim lão-nhị đáp :

— Lượt rút thăm thứ hai đại ca giao tranh với tôi, đúng theo giao

http://tieulun.hopto.org

kết đủ 300, hiệp cuộc so tài đình chỉ, xét qua cuộc giao tranh nầy thấy tài nghệ của Đại ca vẫn có phần hơn, mặc dù người ốm yếu, nhưng vẫn không sút kém tôi, như thế thì rõ ràng võ-công của người có phần hơn tôi và Tam-đệ.

Sau những cuộc giao tranh, tôi và Tam-đệ đều thấy rõ rằng, mặc dầu chưa ai nói với ai, ai cũng thấy rõ rằng phần thắng bại đã hiện ra rõ rệt, nhưng hai tôi cũng còn gắng gượng gài thêm cuộc tỷ thí.

Vì thấy võ-công của Đại ca có phần hơn, chúng tôi nảy ra ý liên kết nhau, cứ thay phiên nhau, từng người liên tục giao tranh với đại ca, thì buổi chiều hôm ấy cho đến suốt đêm qua sáng sớm hôm sau.

Giao tranh mãi, không chút nghỉ ngơi, trong lúc đó chúng tôi cứ thay phiên nhau vừa nghỉ ngơi vừa tỷ thí trong tình-hình đó tự nhiên là Đại ca phải bị thiệt thòi rất nhiều...

Vu-Thành nóng nảy hỏi tiếp :

— Như thế thì Đại ca ấy võ-công cao hơn hai vị rất nhiều, nếu tài nghệ không cao cường tất nhiên phải bị thua sớm rồi.

Kim lão-nhị lại nói tiếp :

— Việc chúng tôi thông đồng nhau, Đại ca đã thấy rõ, nhưng người vẫn ẩn nhẫn không hề nói ra, đợi cho đến lúc chiều tối người mới mỉm cười bảo : Võ-công của Bạch tiểu thơ, so với chúng ta cao hơn ta nhiều, chỉ vì nàng thiếu kinh-nghiệm giao tranh, lòng lại lương thiện, cho nên không muốn dùng độc thủ để hại người, cho nên chúng ta đi đấu được đến cả 100 hiệp mà vẫn bất phân thắng bại...

Bỗng nhiên nghe Nguyên-Bình nói nho nhỏ :

— Trước mặt ta có người đang đi tới...

Vu-Thành, Kim lão-nhị lật đật quay lại nhìn, quả nhiên thấy hai bóng người đang phóng mình tới như bay.

Dường như mấy bóng đen lạ đã thấy 3 người nên họ cứ nhắm thẳng hòn núi nhỏ cô lập mà tiến đến.

Sau khi nhìn qua mấy người lạ một lượt đột nhiên Kim lão-nhị nói nhanh hơn trước :

— Sau khi nói mấy lời cảnh cáo, đại ca bèn quay mình bỏ đi, nhưng ta và Tam-đệ chẳng chịu nghe lời, nên lật đật quay trở về lôi đài.

Ban đầu Tam-đệ nhảy lên khiêu chiến, lúc mới xuất chiến, Bạch-minh-Châu chưa nói một lời nào, thì trên mặt đã lộ sắc giận, sau khi giao tranh

với Tam-đệ độ 6, 7 mươi hiệp, quả nhiên nàng đã dùng môn tuyệt kỹ Tỳ Bà chỉ, làm cho Tam-đệ bị thương ngay trên đài...

Kể ra từ lúc mới lập lôi đài cho đến nay, nàng chưa hề hạ độc thủ như thế bao giờ. Trong chuyến ấy, tam-đệ bị thương thật nặng, miệng mửa máu tươi, ngã quị trên đài.

Vì trước kia ta đã có thông đồng với Tam-đệ, liên kết nhau để đối phó với đại ca, thế nên có lòng mến nhau, thế nên khi thấy chàng bị ngã trên đài, ta lập tức nhảy lên, sửa soạn cứu chàng đem xuống đài.

Nào ngờ, chưa vừa đặt lên đài là Bạch-Minh-Châu đã tấn tới đánh tới tấp. Nàng dùng toàn những đòn hiểm độc, thế nào cũng đều có thể làm cho đối phương bị bỏ mạng một cách dễ dàng, lúc ấy trên sắc mặt, nàng đang lộ vẻ giận dữ...

Lúc đó trong lòng ta thấy hơi kỳ lạ, nhưng vì bị nàng tấn công bức bách quá, không có thì giờ rảnh để nói được câu nào, cho nên chỉ biết dùng hết toàn lực để liều mạng với nàng.

Cuộc giao tranh lúc ấy đã thành một trận liều sống chết thế nên sau khi đánh nhau được hơn 200 hiệp, ta cũng bị nàng dùng Tỳ-bà chỉ đánh trọng thương...

Vu-Thành hơi ngạc nhiên :

— Suốt đêm hôm trước 2 người luân phiên nhau giao tranh, cơ thể mỏi mệt, như thế có thua cũng chẳng mất mặt nào.

Kim lão-nhị không đáp lại câu nói của Vu-Thành, lão chỉ nói tiếp :

— Sau khi bị đánh ngã trên đài, bỗng nhiên có một người lẹ làng phóng mình lên, lúc đó lôi đang bị xây xẩm không thấy rõ đó là ai nhưng trong cơn nửa mê nửa tỉnh ấy, tôi mường tượng người ấy như là đại ca, người ấy lẹ làng cúi xuống ôm tôi đỡ dậy, rồi sau đó bị mê man bất tỉnh tôi không còn biết gì nữa...

Không biết sau lúc ấy bao lâu, khi hồi tỉnh lại, tôi bỗng thấy mình đang nằm giữa chốn buồng the đầy nệm ấm, chăn êm... đâu đây mùi hương bay ngào ngạt...

Định thần nhìn kỹ thấy nàng Bạch-minh-Châu đang mặc bộ đồ lụa màu, đứng dựa lưng lên bàn, còn đại ca mặc bộ võ phục đen, lưng mang trường kiếm đang đứng gần bên chiếc giường chúng tôi nằm...

Khi thấy tôi vừa tỉnh, đại ca lắc đầu ra ý bảo tôi chớ nên nói chuyện, người dặn tội nho nhỏ :

http://tieulun.hopto.org

— Hai người để trúng Tỳ-Bà chỉ của Bạch cô nương. Trừ ra cha mẹ nàng người khác không ai giải cứu được, vì thế cho nên Đại ca mới đưa chúng tôi đến đây, để xin Bạch cô nương cứu chữa giùm, mặc dù bây giờ đã hồi tỉnh, nhưng nội thương chưa được phục nguyên, phải cần tịnh dưỡng thêm lối 3 ngày, nếu thương thế không tái phát, thì mới được xem như là lành hẳn. . . Hoàn cảnh ở đây rất khó, không tiện nói năng lớn tiếng. . .

Nguyên-Bình bỗng xen vào hỏi :

— Nhị thúc phụ ơi ! Có phải Đinh-Linh, Đinh Phượng của Quỉ-Vương-Cốc đến đó không ?

Kim lão-nhị quay đầu lại nhìn, quả thấy Đinh-Linh, Đinh-Phượng phi thân thẳng lên phía đỉnh núi, cách chỗ ba người chừng 14, 15 trượng.

Họ Kim bỗng thở dài rồi im lặng luôn. . .

Đinh-Phượng vọt mình tới trước chỉ trong giây lát mà đã đến gần chỗ 3 người ngồi. .

Khi thấy Nguyên-Bình ngồi đối diện với Kim lão-nhị, nàng ngạc-nhiên đứng sững sờ, rồi quay qua hỏi họ Tử :

— Chàng tìm gặp Kim lão-quái rồi à ?

Đã lấy lại được chiếc bao gươm chưa ?

Nguyên-Bình nghe Đinh-Phượng kêu xách mé tên thúc phụ mình-chàng ta thấy hơi khó chịu, nên giả đò như không nghe gì. . Chàng quay mặt nhìn Đinh-Phượng rồi ra bộ kinh ngạc :

— À, Đinh Cô nương đã đến, xin mời ngồi. . .

Quả thật Đinh-Phượng không sâu sắc như Đinh-Linh, nên khi nghe Nguyên-Bình mời ngồi, nàng không hề chú ý đến thái-độ của họ Tử, mà chỉ khẽ gật đầu rồi đứng kế bên Nguyên-Bình, nhìn Kim lão-nhị mỉm cười

— Tử Công-tử, chính Kim lão-quái này đêm hôm ấy đã đoạt chiếc bao gươm, Tử công-tử đã đòi lại hay chưa ?

Nguyên-Bình ngập ngừng, muốn nói cho nàng nghe vài lời, nhưng thấy câu chuyện riêng ấy có nhiều điểm bất tiện, và nếu có nói thì cũng phải mất rất nhiều thì giờ, thế nên chàng chỉ ấp-úng đứng dậy, rồi bỗng nhiên chàng bước tới hai bước nói lớn :

— Đinh cô-nương hãy cẩn thận. . .

Mọi người quay lại nhìn, thấy Đinh-Linh hai tay ôm ngực, chậm rãi bước tới. Vì thương thế của Đinh-Linh chưa hoàn toàn phục nguyên, thế

cho nên sau khi leo một đoạn đường núi làm cho nàng thấy cơ thể như rã-rời.

Thấy Đinh-Linh lão đảo, Đinh-Phượng lật đật bước tới đỡ chị rồi nhẹ nhàng dìu chị ngồi xuống đất . . . Bỗng nhiên Đinh-Phượng nhìn thấy cánh tay phải của Kim lão-nhị đã bị đứt, nàng quay lại nhìn Nguyên-Bình và hỏi :

— Tại sao như thế ? đã có một cuộc giao tranh ác-liệt rồi ư ?

Nguyên-Bình chưa kịp trả lời, thì Kim lão-nhị đã đáp :

— Chẳng có gì cả, vết thương này không có liên-quan gì đến Tử công tử cả, tiểu thơ chớ nghĩ lầm.

Kim lão-nhị là người lịch lãm, sâu sắc, thế cho nên không muốn đem chuyện trong ngõi cổ mộ ra tiết lộ, nên vội chặn ngang Nguyên-Bình, để tìm lời nói cho xuôi.

Đinh-Linh ngồi tĩnh tọa một bên, nàng khẽ liếc Nguyên-Bình rồi Kim lão-nhị, Thiết phiến ngân Kiếm Vu-Thành. Tay nàng mân mê tà áo, miệng mỉm cười để lộ đôi hàm răng trắng như ngà nhưng nàng vẫn theo dõi cuộc bàn bạc giữa đôi bên.

Đinh-Linh là người thông minh lanh lẹn hơn người, thế cho nên sau khi nhận xét thần thái ba người, nàng hiểu được một phần lớn tình hình, nàng vụt vỗ vai em mỉm cười :

— Thôi đừng có nói tầm bậy, Tử công tử đâu có . . .

Đinh-Linh chưa dứt lời, Vu-Thành đã lật đật đứng phắt dậy « à » lên một tiếng trầm trầm . . .

Mọi người đều giựt mình quay lại nhìn thấy bên sườn núi phía trái có hai bóng người 1 trước, 1 sau đang phóng mình nhanh như chớp nhắm về phía đỉnh núi chỗ mấy người đang đứng mà vượt lên . . .

Tuy hai bóng lạ ấy còn cách rất ra, nhưng vì nhờ địa thế trống trải cho nên nhìn thấy rất rõ, người đi trước mặc chiếc áo dài đen, đầu bịt khăn theo lối nho sinh, còn người phía sau thì ốm mà cao một cách dị thường.

Đinh-Phượng vụt kêu ;

— A, có phải là Tra gia hảo, Thiếu bảo chủ đó không ?

Kim lão-nhị gật gật đầu :

— À . . . không ngờ Lãnh công Tiêu mà cũng đến đây.

Chỉ trong chớp mắt mà hai người lạ đã đến chơn núi. Tra-Ngọc thoắt thoắt leo lên sườn núi, nhưng bỗng thấy chàng ta lão đảo, rồi cổ gượng

http://tieulun.hopto.org

chàng vượt lên, giơ tay mặt vẫy vẫy hô lớn :

— Từ-huynh . . . Từ-huynh . .

Chỉ nói có được bấy nhiêu, chàng lão đảo ngồi ngã lăn trên mặt đất.

Từ phía sau, Lãnh-công-Tiêu thấy Tra - ngọc, ngã quỵ, lão bừ một tiếng, rồi khẽ nhún mình vọt tới, lẹ làng giơ tay phải phóng ra một ngọn chưởng nhắm từ phía sau lưng Tra-Ngọc đánh tới.

Nghe tiếng kêu thất thanh của Tra-Ngọc Nguyên - Bình lẹ làng vọt mình lên cao rồi nhắm phía sườn núi đáp xuống. Tuy sườn của ngọn núi cô lập này không đứng sừng sững như vách đá, nhưng dốc lên cũng khá gay go, nghe tiếng kêu cứu của Tra-Ngọc, chàng không hề sợ nguy hiểm mà cứ vọt mình phi thân tới lẹ làng như chớp, làm cho Đinh-Phượng giựt mình kinh hãi phải vội nấu lấy áo chị la lên một tiếng kinh hoàng.

Lúc ngọn chưởng của Lãnh-công-Tiêu vừa dồn tới phía sau lưng Tra-Ngọc, thì Nguyên - Bình cũng vừa phóng tới nơi, chàng vội xía tay mặt điểm ngay vào huyệt Thiên-Linh trên đỉnh sọ của Lãnh-công-Tiêu.

Chưởng thế của đôi bên vừa lẹ làng vừa mãnh liệt, từ trên cao phóng mình xuống, bị ngọn đòn của họ Lãnh ép tới, Nguyên-Bình thấy cũng khó mà đỡ cho được ngọn chưởng của Lãnh-công-Tiêu, chàng liền phóng ngay một ngọn chưởng để đánh trả.

Trong lúc cấp bách, chàng đã dùng hết sức đánh ra một ngọn đòn thật dũng mãnh, sức ép biến thành một cơn trốt ào ào dồn tới.

Lúc ấy, nếu Lãnh-công-Tiêu không tránh ngọn chưởng của Nguyên-Bình, cứ nhắm đánh thẳng Tra-Ngọc, thì thế nào họ Tra cũng chết, nhưng lão ta cũng phải bị thương dưới ngọn đòn của Nguyên-Bình. Trước tình hình ấy họ Lãnh phải bảo vệ thân mình, thế nên lão ta lật đật để chân-khí vọt mình nhảy tránh sang một bên.

Lão ta là một người vừa giảo hoạt vừa hiểm độc, nên mặc dầu đã nhảy tránh sang một bên, nhưng cũng lẹ làng dùng chơn trái phóng ra một ngọn cước độc hiểm đá Tra-Ngọc.

Chơn chưa chấm đất, Nguyên-Bình đã vận dụng nội lực phát ra một ngọn chưởng, làm cho Lãnh-công-Tiêu phải thối lui, trong lúc đó chàng không thể nào vọt mình tới thêm được nữa nên khi thấy họ Lãnh phóng ra một ngọn cước toan hại Tra-Ngọc, chàng bối rối không biết tính sao.

Bỗng nhiên thấy Tra-Ngọc lẹ làng chồi tay phải xuống đất rồi lăn

mình tránh sang một bên, xa đến mấy thước né được ngọn cước của Lãnh-công-Tiêu.

Tất cả các sự việc ấy đã xảy ra chỉ trong nháy mắt, Lãnh-công-Tiêu đã hụt phải thối lui mấy bước, cũng trong lúc đó thì Nguyên-Bình đã đáp xuống mặt đất đứng vững vàng.

Lúc ấy hai đối phương đứng cách nhau độ hơn một trượng, đôi bên nhìn nhau không chớp mắt, rồi bỗng nhiên Lãnh-công-Tiêu phóng mình về phía Tra-Ngọc :

Dường như lão ta quyết tâm giết cho được Tra-Ngọc, thế nên mặc dù thấy Nguyên-Bình đến cứu, lão ta cũng lẹ làng dùng tay phải phóng ra một đòn thật mãnh-liệt để đánh thêm Tra-Ngọc Sực, ép không khí dồn tới rít kêu vù vù. . .

Nguyên-Bình nổi giận bét lớn, lập tức giơ tay phóng ra một ngọn đòn . , Hai ngọn chưởng mạnh như vũ-bão chạm nhau cách Tra-Ngọc chừng 3, 4 thước, gây thành một cơn trốt dữ dội đá cát bay mịt mù.

Nguyên-Bình thấy một sức dội ghê gớm dồn ép lên cơ thể mình, chàng giựt mình, lật đật hạ bộ chịu chân chặt xuống đất. Chàng quay đầu nhìn lại cũng thấy Lãnh-công-Tiêu bị rớt trên mặt đất.

Sau cuộc va chạm dữ dội ấy, đôi bên đều giựt mình, đề đặt, Lãnh-công-Tiêu liếc nhìn Nguyên-Bình, trong lòng lấy làm kỳ quái, lão ta ngẫm-nghĩ :

— Chỉ mới có mấy ngày không gặp mặt nhau, tại sao võ công của thằng này lại tiến mau như thế cà ?

Lúc ấy Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành cũng đã từ trên núi chạy xuống, trên tay, họ Vu lăm lăm cây thiết-phiến, nhìn sững hai người.

Lãnh-công-Tiêu đã e dè đối với Nguyên-Bình, thế nên từ đó không dám khinh suất, lão ta khẽ âm thầm vận-khí, quắc đôi mắt tròn xoe nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình cũng biết công lực của đối phương thâm-hậu, khi thấy lão ta quắc mắt nhìn sững mình, chàng để tâm đề đặt, cũng vận dụng sẵn công lực dùng phép lấy tịnh chế động để đối phó với Lãnh-Công-Tiêu.

Hai người đứng đối diện ghìm nhau, giây lát khẽ liếc mắt nhìn Tra-Ngọc, thấy chàng còn đang nằm mọp kiệt sức trên mặt đất.

Nhìn Tra-Ngọc nhưng mỗi người đều có một ý nghĩ khác nhau, Nguyên-Bình thì muốn bảo vệ họ Tra, còn Lãnh-công-Tiêu thì muốn tìm cơ

http://tieulun.hopto.org

hội để sát hại Tra-Ngọc.

Hai người ghìm nhau, nhưng chưa có một ai muốn hạ thủ trước, người nào cũng biết đối phương đã tích tụ sẵn chân lực để chuẩn-bị sẵn sàng, nếu có chút gì lo ra, thế tất phải bị đối phương tấn công chớp nhoáng.

Nhìn thấy Tra-Ngọc nằm lăn trên mặt đất, lòng Nguyên-Bình rất bất nhẫn, chàng bảo Vu-Thành :

— Vu-huynh hãy cứu Tra-Ngọc đưa lên đỉnh núi.

Vừa nói chàng vừa chú ý nhìn chòng chọc vào đối phương.

Vu-Thành nghe dặn liền xếp cất tháp phiến, lẹ làng phóng mình tới, giơ tay mặt xốc đỡ Tra-Ngọc vào lòng rồi lẹ làng phi thân lên chót núi.

Đinh-Phượng đem chiếc bầu nước đeo bên mình, đưa cho Tra-Ngọc hớp mấy hớp rồi đỡ chàng ngồi trên phiến đá.

Lãnh-Công-Tiêu thấy Vu-Thành cứu Tra-Ngọc đem đi, lão ta nhìn Nguyên-Bình cười lạt rồi bỗng khẽ nhún mình vọt cao lên lối 3 trượng, lão chuyển mình quay tròn, phất tay áo rồi phóng mình luôn xuống sườn núi.

Nguyên-Bình thấy Lãnh-Công-Tiêu bỗng nhiên phi thân bỏ chạy, chàng ta không ngờ đến, vì lúc họ Lãnh vọt lên, chàng chưa hiểu rõ ý lão ta đang toan tính gì nên không định chặn đón, đến khi thấy họ Lãnh bỏ chạy, chàng muốn rượt theo, nhưng nhớ đến Tra-Ngọc, chàng liền lẹ làng trở lên đỉnh núi.

Sau một lúc điều tức, tinh thần Tra-Ngọc lần lần hồi phục. Đinh-Linh, Đinh-Phượng, Vu-Thành và Kim lão-nhị đều vây quanh chàng hỏi han săn sóc.

Đinh-Phượng lật đật hỏi :

— Tại sao Lãnh-công-Tiêu lại toan hạ độc thủ với Thiếu bảo chủ như thế ?

Tra-Ngọc ngửng mặt nhìn Đinh-Phượng mỉm cười nhưng vẫn không thốt một lời nào.

Đinh-Linh hừ một tiếng cộc-lốc :

— Tự nhiên là Lãnh lão nhị phải hạ độc thủ, nếu không thì cũng thiêu sống . . .

Bỗng thấy Nguyên-Bình trở về, Kim lão-nhị bảo :

— Cháu Bình, cháu xem Lãnh-công-Tiêu có quả thật chạy đi xa rồi không ?

Nguyên-Bình chưa nói gì thì Đinh-Linh đã đáp :

— Lãnh-công-Tiêu đã nổi tiếng là gian trá và quỉ quyệt, không có ẻ lão đi thật . . .

Kim lão-nhị gật đầu :

— Cô-nương nói đúng. Lãnh-công-Tiêu không khi nào chịu đi luôn đâu, hiện nay chúng ta có tất cả 6 người, nhưng bị thương hết phân nửa, nếu như Lãnh công Tiêu có giở trò gì, thì một mặt ta lo điều trị thương tích, một mặt cự địch cũng thấy khó khăn, theo ý tôi thì phải tính cho kỹ mới được . . .

Nguyên-Bình bỗng nhớ đến vụ Đinh-Linh đã bị nàng áo xanh dùng Tam dương khí công đánh trọng thương, rồi sau đó nhờ nàng áo đỏ cứu chữa, nhưng cho đến bây giờ vẫn còn thấy nàng yếu ớt, bất giác chàng quay đầu lại hỏi :

— Đinh cô-nương, thương thế của cô chưa hoàn toàn bình phục hẳn hay sao ?

Đinh-Linh giơ tay ôm ngực, ho lên mấy tiếng rồi bảo :

— Chưa thấy khá lắm, sợ e rồi đây không có phương pháp gì cứu chữa . . .

Nguyên-Bình lo ngại :

— Sao ? Toa thuốc của nàng áo đỏ như thế nào ?

Đinh-Linh lắc đầu :

— Không biết nàng có ý hãi tôi hay không, bây giờ thì chưa biết được, nhưng tôi chưa uống toa thuốc của nàng.

Nguyên-Bình lật đật bảo :

— Tại sao nàng lại không chịu uống thang thuốc ấy ?

Đinh-Linh ngửng mặt nhìn Nguyên-Bình, mỉm miệng cười đau đớn :

— Em Phượng đi tìm thuốc, để tôi ở lại một mình, trong lúc đó thì cuộc xung đột giữa các tay anh-hùng ngày càng gay-gắt, sanh mạng tôi rất khó bảo toàn ..

Nói đến đây nàng bỗng nghẹn ngào, hai giòng lệ trào trên đôi mí mắt. Nhưng nàng là người tánh tình cương-nghị, cho nên cố sức ngăn cầm giọt-lệ... chỉ nói có bấy nhiêu lời, nàng không nói thêm gì nữa...

Đinh-Phượng thở dài :

— Lúc tôi đi bỏ thuốc trở về, chẳng biết tại sao chị tôi ngã lăn trên mặt đất hôn-mê bất tỉnh, còn Thiếu bảo-chủ và nàng áo đỏ của phái Nam-Hải đang ngồi bên cạnh nhìn chị tôi

http://tieulun.hopto.org

Tra-Ngọc đang lim-dim đôi mắt tĩnh-tọa bỗng mở mắt nói xen vào :

— Tại cô Linh không cẩn-thận, từ trên cây tòng cao té xuống đất, nếu tôi không ra tay cứu, thì có lẽ không bị chết cũng bị trọng thương... trong lời nói hai cô nên rõ ràng, không khéo lại vu oan...

Đinh-Phượng chặn ngang :

— Tôi có nói Thiếu-bảo-chủ làm chị tôi bị thương đâu ? Sao mà hớp-tớp thế ?

Nguyên-Bình sợ hai bên cãi lẫy, nên lật-đật giảng-hòa :

— Thôi, chuyện đã qua, ta đừng tranh chấp làm gì. Tra - huynh đã thấy rõ chuyện ấy, nên lật đật ra cứu phải không ?

Tra-Ngọc sửa soạn đáp thì Đinh-Phượng đã chặn :

— Thiếu-bảo-chủ chỉ lo tâm sự với nàng áo đỏ, đâu còn thì giờ mà lo đến chị tôi !

Nguyên-Bình ạ một tiếng rồi bảo :

— Như thế thì...

Chỉ nói có được bấy nhiêu lời ? Nguyên - Bình không biết phải nối thêm như thế nào cho ổn... nên ngập ngừng hồi lâu mà chàng vẫn chưa nói thêm được câu nào.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BẢY

Chàng mặt mét bị trúng mê-hồn hương...

Tra-Ngọc thở dài :

— Cô Linh bị trọng thương, mà vẫn không chịu tịnh dưỡng lại hao phí tâm sức quá nhiều, tâm hỏa xông lên, làm kích động đến độc khí trong người.

Đinh-Phượng xen tiếp :

— Tại sao Thiếu bảo chủ lại biết chị tôi hao phí tâm lực quá nhiều ?

Tra-Ngọc giải thích :

— Chuyện ấy do nàng nói ra với tôi...

Đinh-Phượng trề môi hỏi tiếp :

— Nàng là ai vậy ?

Tra-Ngọc đáp :

— Là cô áo đỏ đó.

Đinh-Phượng lật đật nói tiếp :

— Chuyện đó tôi đã nghe rồi, khỏi phải cần nhắc lại nữa. Hừ,.. nhớ lại tình-hình người đối xử với chị tôi lúc trước, tôi cũng không muốn đỡ và cho Thiếu bảo chủ uống nước...

Tính nàng Đinh-Phượng còn trẻ con, thế cho nên hễ nghĩ gì là cứ nói thẳng ra, bọn nữa nàng xem Nguyên-Bình là người thân thiết đáng kính mến, nàng uất ức muốn đem tất cả những uẩn khúc trong lòng, nói tất cả cho Nguyên-Bình biết.

Bị Đinh-Phượng lột trần tất cả sự thật, mặt Tra-Ngọc hơi tái xanh, chàng ta không nói thêm được một lời nào.

Đinh-Linh liếc mắt nhìn Tra-Ngọc rồi cười ha hả :

— Thiếu bảo chủ chớ nên chấp em tôi làm gì. Nó còn trẻ chưa biết gì, nói năng không cẩn-thận, thôi người nên bỏ qua đi là hơn.

Tiếng nói của Đinh-Linh rất nhẹ nhàng trong trẻo, vóc nàng mảnh mai vừa thoát khỏi một cơn trọng thương, thế nên mặc dầu cố gắng vui cười, nhưng cũng không sao che dấu được vẻ hốc hác xanh xao, làm cho ai trông thấy cũng sanh lòng thương cảm.

Nguyên-Bình thở dài :

— Tôi đã hứa đi tìm nàng áo xanh, để liệu trị thương thế cho cô Linh, nhưng không ngờ lại gặp nàng áo đỏ, nàng ấy đã chỉ cho Tra-Huynh dùng kim châm cứu để giải độc cho cô nương, nếu hãy giờ bịnh căn chưa dứt, thì cũng có thể dùng thuốc để tiêu trừ...

Nhưng nào ngờ trong khi đi d rông bịnh cô nương lại gặp nhiều chuyện bất ngờ, nếu biết trước như thế, thà là tôi lo săn sóc cho cô nương lành hẳn bịnh rồi sẽ đi.

Đinh-Linh mỉm cười :

—Thôi, thà là chết đi để tránh khỏi những bước phiền.

Đinh-Phượng nói tiếp :

— Nếu con yêu ấy không phóng xung thiên hỏa pháo lên trời thì làm sao Lãnh-công-Tiêu và bọn ở Bích-la-Trang biết để ùa nhau đến đánh nhau một trận kinh hồn. . . Và cũng vì thế mà đã đập nát chén thuốc, làm cho bịnh diên trì, để đi đến tình hình này.

Đinh-Linh mỉm cười nói tiếp :

— Con quỉ đó đã trị thương thế cho ta như thế nào cà ?

Nghe những câu đối đáp giữa mấy người, Nguyên-Bình ngẫm-nghĩ :

http://tieulun.hopto.org

— À, như thế thì nàng áo đỏ đã nhìn thấy những người ở Bích-la-Sơn-trang đi tìm nàng, thế nên phóng xung thiên hỏa pháo để cho họ biết, nào ngờ cũng vì thế mà đưa đường cho Lãnh-công-Tiêu đến, gây nên một trường hỗn chiến, chén thuốc bị đập bể trên mặt đất, làm cho thời gian kéo dài, chất độc còn lưu lại trong cơ thể tiếp tục hoành hành, vì thế mà cho đến bây giờ Đinh-Linh vẫn còn đau yếu như thế.

Nghĩ đến đây Nguyên-Bình lật đật bảo :

— Thôi để tôi đi đến Bích-la Sơn-Trang để tìm nàng áo đỏ, hỏi cái toa thuốc để điều trị cho cô Linh. .

Tra-Ngọc lo lắng :

— Trong Bích-la Sơn-trang, người nào cũng võ nghệ cao cường, chỗ nào cũng đều có cơ-quan mai-phục chẳng khác gì chỗ long đàm hổ huyệt, nếu đi một mình, e Từ huynh sẽ gặp nhiều nguy hiểm.

Kim lão-nhị vụt đứng phắt dậy :

— Tôi rất biết con người của Lãnh-công-Tiêu, nếu gặp dịp chưa đến đỗi tuyệt vọng thì không bao giờ lão ta bỏ qua, hiện nay, trước mắt số người sẵn có của chúng ta, sẽ gặp nhiều nguy-hiểm, theo ý tôi thì bây giờ nên tránh mũi nhọn của địch, nếu ta còn cần bàn gì thì hãy đi tìm chỗ khác cho kín đáo hơn, rồi sẽ bàn tiếp cũng không muộn gì.

Từ sau khi hiểu biết họ Kim, Nguyên-Bình rất tôn kính người thúc-phụ ấy, thế cho nên chàng lật đật đứng dậy hỏi :

— Thương thế của Tra-huynh hiện nay ra sao ? Có thể đi được không ?

Tra-Ngọc gật đầu :

— Sau khi điều tức, tôi đã có thể đi được rồi. . ,

Nói xong chàng liền đứng dậy, bước tới vài bước.

Đinh-Linh cười :

— Kim lão tiền bối chỉ lo tránh Lãnh-công Tiêu, nhưng có biết đâu dù cho chúng ta đến tận gốc bể chơn trời nào đi nữa thì lão ta cũng biết mà tìm theo, chi bằng bây giờ cứ giao tranh thẳng với lão, ta cứ nương địa thế hiểm yếu của ngọn cô sơn này, đánh cho lão một trận nên thân. Hễ nếu lão ta mà ra đây, thì nhứt định Tam thúc phụ sẽ thoát ra khỏi trận Trúc-thạch được.

Đinh-Phượng mỉm cười :

— Nếu Tam-thúc phụ mà thoát ra khỏi trận được, thì thế nào cũng

đến tìm chúng ta, theo giọc đường chị tôi đều có đánh dấu chỉ đến đây, nếu người nào thuộc phe Quỉ vương cốc nhìn thấy dấu ấy cũng đều biết đến đây cả.

Đinh-Linh nghe em hễ mở miệng ra là lộ bí mật, nàng nổi giận mắng thầm :

— Con chết bầm nầy, nó nói toàn là những chuyện có hại không...

Nguyên-Bình quay qua Kim lão-nhị cung kính hỏi :

— Thưa thúc phụ, chúng ta nên đi hay không ?

Lúc ấy Nguyên-Bình còn lưỡng lự chưa biết tính sao, thế nên mới hỏi ý Kim lão-nhị.

Họ Kim mỉm cười :

— Ai ai cũng đồn Vân-Mộng nhị kiều là người cơ-trí, tiếng đồn quả thật không sai, xem ra kế hoạch ấy chu đáo hơn ý của lão.

Đinh-Linh khiêm nhường :

— Thúc - thúc quá khen... kẻ hậu sinh này làm sao bằng thúc thúc được ?

Nàng thấy Nguyên-Bình cung kính với Kim lão-nhị, như đối với bậc cha anh, thế nên nàng cũng bắt chước kêu bằng thúc-thúc...

Tra-Ngọc đứng kế bên, nghe mấy người bàn bạc lòng chàng ngẫm nghĩ :

— Trong lúc ta phóng hỏa đốt trận Trúc-thạch, chẳng những lúc đó Lãnh-công-Tiêu đã bị khổ trong trận mà Sách - hồn vũ sĩ Đinh-diệm-Sơn cũng bị kẹt trong trận, Lãnh-công-Tiêu thì chẳng chịu buông tha ta, còn Đinh-diệm-Sơn cũng oán ta thấm xương, nếu như hai người đều đồng đến đây, thì kẻ khác không sao, còn ta thì chắc phải chịu làm bia đỡ cho chúng nhắm...

Hai tay cao thủ trong giới võ-lâm ấy, người nào cũng tính giết ta ? Nguyên-Bình tuy có muốn xuất thủ cứu ta, cũng sợ không chận nổi hai người một lượt, hơn nữa chàng ta rất hận kẻ thừa cơ lúc người đang bị nguy khốn, tìm kế ám hại, nếu chàng biết rõ sự thật chưa chắc đã kẻ ra tay cứu ta... như thế thì ta phải tìm cách đi khỏi chỗ này trước khi hai lão ấy đến.

Vì nghĩ như thế, Tra-Ngọc quày mình chậm rãi bước đi.

Thấy họ Tra đi, Nguyên-Bình nghĩ rằng chàng này sau khi điều tức, cơ thể đã khá lại, nên đi bách bộ một lát cho rắn gân cốt, cho nên không chú

http://tieulun.hopto.org

Nhưng hành động của Tra-Ngọc không qua mặt được Đinh-Linh, nàng cười khanh khách một hơi dài rồi bảo :

— Tra Thiếu bảo chủ ơi ! Bây giờ người tính bỏ đi hay sao ?

Câu hỏi thẳng thắng ấy, dù cho Tra-Ngọc muốn trả lời một cách mơ hồ, cũng không sao nói cho suôi được, không lẽ miệng nói không đi, mà chưn cứ bước tới hoài coi sao được, thế nên Tra-Ngọc rán cười gượng :

— Thương thế của tôi không phải chỉ 1, 2 ngày mà trị cho lành hẳn lại được, cho nên tôi muốn tìm chỗ thanh tịnh để điều dưỡng rồi sao sẽ tính . . .

Nguyên-Bình tỏ vẻ lo lắng :

— Làm sao đi được ? thương thế của Tra-huynh mới vừa khá, nếu đi một mình, làm sao chúng tôi yên lòng được, thôi Tra-huynh hãy trở lại ngay, chúng tôi canh chừng tại đây, nếu Lãnh công Tiêu có đem đồng bọn đến, thì chúng ta hợp sức mà đối địch.

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Thạnh ý của Từ huynh, tôi rất lấy làm cảm bội, nhưng thương thế của tôi cần phải tìm một nơi thanh tịnh để điều dưỡng một thời gian.

Đinh-Linh vụt nói lớn :

— Xin Thiếu bảo chủ cứ yên lòng ở lại, nếu Tam thúc phụ có đến đây, nhứt định sẽ không đụng chạm gì đến người đâu.

Tra-Ngọc lắc đầu mỉm cười :

— Chuyện ấy . . .

Vừa nói đến đây, bỗng chàng liếc mắt nhìn ra phía trước thấy có mấy bóng người từ đàng xa phóng mình tới, chàng biết rõ, bây giờ nếu có bỏ đi cũng không còn kịp-nữa, chàng than thầm trong bụng rồi quay mình trở lại.

Đinh-Linh thấy Tra-Ngọc nghe lời mình khuyên, chàng ta vui lòng trở lại một cách dễ dàng, nàng lấy làm lạ ngẫm nghĩ :

— Ạ, lần nầy thì chàng ta lại nghe lời khuyên của mình.

Nhưng khi quay lại thấy xa-xa, thấp thoáng có mấy bóng người phóng mình từ đằng xa tới, nàng bỗng hiểu ra :

— Thì ra chàng ta đi không được...

Tra-Ngọc thấy rõ ràng, bây giờ chuyện sống, chết của mình là do Nguyên-Bình. Nếu trước khi ra tay mà đối phương chất vấn về vụ hỏa thiêu Trúc thạch trận, thế nào cũng gây ra một cuộc tranh luận, sự thật đã quá

rõ ràng, thì chừng ấy dù cho mình có miệng lưỡi như Tô-Tần, cũng khó mà qua cho được.

Và chừng ấy, nếu như Nguyên-Bình biết rõ hành vi đê tiện của mình, thì cũng khó mà định trước chàng có ra tay để cứu giúp mình hay không...

Biện pháp tốt hơn hết, là không trả lời câu chất vấn của đối phương.. Nguyên-Bình là người không có kinh-nghiệm trong giới giang-hồ, và chàng ta cũng là người rất trọng tình nghĩa, nếu ta không trả lời câu chất vấn của đối phương, chỉ nói loanh quanh tránh né, thì cũng khó mà làm cho chàng ta tin được, nhưng dù sao cũng tạm bảo-vệ cho thân mình được một lúc.

Vì trong lòng tính toán như thế, Tra-Ngọc bèn đi xích lại gần Nguyên-Bình, cố làm ra vẻ bị trọng thương đi hết muốn nổi chàng ta bảo nhỏ bọ Từ :

— Từ-huynh, tôi bị thương rất nặng, nếu như điều tức không kịp thời, thì e sẽ đi sâu thêm vào nội thương, tôi xin tịnh dưỡng, vận-khí trước vài tiếng đồng hồ, nếu như đối phương có đến, thì chừng ấy sẽ có thể giúp được Từ-huynh một tay.

Nguyên-Bình gật đầu :

— Thôi Tra-huynh hãy lo tịnh dưỡng để điều trị thương thế đi, nếu như Lãnh-công-Tiêu còn rán tìm cách trở lại đây, thì tôi ra tay chống cự..

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Đa tạ lòng chiếu cố của Từ-huynh...

Nói xong chàng ta ngồi xếp bàn tròn trên mặt đất từ từ nhắm mắt điều tức.

Chàng khẽ liếc mắt nhìn, thấy mấy bóng người phóng mình tới như tên bay người đi đầu rõ ràng là Lãnh-công-Tiêu.

Những người mới tới, có lẽ đều là những tay tài nghệ cao cường, nên chỉ trong giây lát mà bọn họ đã lên tới trên đỉnh núi.

Liếc mắt nhìn Tra-Ngọc đang ngồi tĩnh tọa, Lãnh-công-Tiêu lẩm-bẩm hỏi :

— Tên này tĩnh tọa bao lâu rồi ?

Nguyên-Bình lạnh lùng đáp .

— Tra-huynh đương vận khí điều trị thương thế, nếu như ngài có gì cần hỏi thì hãy đợi trong giây lát, cũng không muộn gì.

Chàng vừa nói chuyện với Lãnh-công-Tiêu vừa liếc mắt đò xét hai người đồng hành đang đứng phía sau lưng lão ta.

http://tieulun.hopto.org

Người đứng bên trái, tuổi trạc cỡ ngũ tuần, trên lưng có thanh trường kiếm, dáng điệu như một nhà nho phong-nhã, người đứng phía bên mặt thì tuổi còn rất trẻ, cũng ăn mặc theo lối nho sinh nước da trắng như tuyết, mặt mày khôi ngô tuấn-tú, nhưng nhìn kỹ, sau làn da trắng như tuyết ấy, có ẩn màu xanh xao. . .

Đinh-Linh nhìn mấy người mới đến qua một lượt, thấy đó là những mặt lạ, mình chưa từng gặp qua lần nào, nhưng nàng cũng đoán được 2 người ấy chẳng phải là người trong Thiên-độc-cốc, nên lật đật hỏi :

— Lão tiền-bối, đây là những vị anh hùng từ đâu đến ? Tại sao từ trước đến nay, tôi chưa từng gặp lần nào ?

Lãnh-công-Tiêu đằng hắng rồi đáp :

— Hai vị này, đều là những nhân vật có tiếng trong giới giang-hồ, nhưng nếu nàng chưa từng gặp mặt, thì rõ ràng là kiến văn của Vân-mộng nhị-kiều cũng chưa được rộng-rãi cho lắm. : .

Đinh-Linh nhếch mép :

— Biết thêm một vài người cũng chưa chắc là đã mở rộng thêm kiến-văn. . .

Câu nói nàng rất sắc bén, làm cho Lãnh-công-Tiêu thấy hơi khó chịu nhưng lão cũng là tay sành sõi, lão chỉ cười lạt :

— Thôi đừng có già mồm, làm cho lão nổi nóng lên, làm phiền đến người lớn hay là ra tay sửa trị bây cũng không chừng. .

Đinh-Linh cười lớn :

— Lãnh bá phụ nói quá lời, người định răn dạy tôi, được, nhưng bây giờ có vấn-đề nào khác quan-trọng hơn không ?

Lãnh-công-Tiêu hừ một tiếng rồi mắng :

— Tao không thèm nói chuyện với bọn con nít. , .

Bỗng nhiên chàng thanh niên mặt trắng đứng từ phía sau lưng lão ta lẹ làng tấn công tới 1 bước, ngay trước mặt Đinh-Linh rồi quay đầu lại hỏi Lãnh-công-Tiêu :

— Lãnh huynh, con này ăn nói sỗ-sàng, tôi có thể ra tay, thay Lãnh-huynh sửa trị nó một phen không ?

Nhìn qua dáng điệu, chàng thanh niên mặt trắng ấy có thái-độ rất khinh-bạc, sau khi hỏi Lãnh-công-Tiêu, chàng ta lại quay đang nhìn mặt Đinh-Linh chòng-chọc.

Lãnh-công-Tiêu lạnh lùng đáp :

— Chuyện ấy à, tôi nào dám làm phiền đến Trang-huynh ! Địa-vị của Trang-huynh như thế mà ra đi tranh hơn thua với một con đàn bà thì coi làm sao được ?

Mặc dù nói như thế, nhưng thực ra lão ta sợ xung đột với Đinh-Linh, rủi nàng bị thương thì Quỉ-vương-Cốc không thể nào chịu êm . . .

Trong giới giang-hồ Quỉ-vương và Thiên-Độc-cốc đứng song song ngang hàng, thực lực cũng tương-đương nhau, hơn nữa lão ta cũng biết Đinh-diệm-Sơn hiện đang ở gần đây, biết đâu lão ấy sẽ đến đây can-thiệp một cách bất thình-lình ?

Bỗng nghe Đinh-Linh chua chát :

— Hừ, cái thân hình ốm tong, ốm teo, mặt xanh như tàu lá, người không ra người, quỉ không ra quỉ, mà không biết thân lại đi hăm dọa người.

Những lời chua cay khó chịu ấy, đã làm cho chàng thiếu niên mặt trắng bừng-bừng nổi giận, chàng ta tấn tới, hét lên một tiếng rồi xỉa tay ra chụp Đinh-Linh.

Đinh-Linh đã có phòng bị trước, nên nàng lẹ-làng lách mình tránh sang một bên.

Đinh-Phượng biết chị chưa lành bịnh hẳn, nên khi thấy chàng thiếu nọ ra tay, nàng liền hét lên một tiếng rồi phóng ra một ngọn đòn ngay ngực chàng thiếu-niên nọ.

Đánh không trúng Đinh-Linh, thì ngọn đòn của Đinh-Phượng đã đến gần ngực chàng mặt trắng, chàng lật đật hoành thân nhảy ngang một bước rồi xỉa tay ra chụp vào cánh tay của Đinh-Phượng.

Đinh-Phượng lẹ làng rút tay rồi phóng ra một ngọn cước, đồng thời tay trái dùng thế Tiêu-phiến trực hõa đánh ngang hông đối-phương,

Chàng thiếu niên mặt trắng bệch bị Đinh-Phượng tấn công liên tiếp 2 đòn, chàng ta thấy hơi mất thế diện, nên mặt càng tái xanh thêm, để tránh đòn chàng lật-đật nhảy thối lui ra sau đến mấy thước.

Đinh-Phượng thấy đối phương bị tấn-công tới tấp, phải bị bắt buộc thối lui, nàng cười lạt :

— Ồ ! Đồ vô-dụng mà còn dám phách lối, không biết mắc cỡ !

Bỗng nghe Nguyên-Bình hét lớn :

— Đinh cô nương hãy cẩn thận :

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Phượng hơi giựt mình :

— Thế nào...

Nói chưa dứt lời, nàng bỗng thấy một luồng chưởng phong thực mãnh liệt đánh ào tới. Nàng lật-đật nhảy tránh sang một bên. Nguyên-do chàng thiếu-niên mặt mét bị Đinh-Phượng đánh liên-tiếp hai đòn, phải thối lui, trong lòng chàng ta thấy mắc cỡ trước đám đông người, chàng cũng biết Đinh-Phượng là tay chẳng vừa, muốn phản-công lại không phải là chuyện dễ.

Là tay có máu mặt trong giới giang-hồ, không lẽ bây giờ lại chịu lép vế, thế nên sau khi nhảy thối lui tránh đòn của Đinh-Phượng, chàng mặt mét liền lật-đật để chân-khí, tấn tới phóng ra một ngọn đòn.

Mặc dù Đinh-Phượng đã lách mình sang một bên, nhưng dường như chàng mặt mét đã dự liệu trước điều ấy, nên chàng ta lẹ làng xoay mình, lẹ như chớp xĩa tay phải ra chụp vào vai Đinh-Phượng.

Bỗng Nguyên-Bình hét lớn :

— Dừng tay...

Chàng vọt mình tới phất tay dùng thế Phi phất chàng tận công, chàng mặt mét :

Lúc ấy công lực của chàng tiến-bộ rất nhiều, thế nên chưởng lực rất mãnh-liệt, tay vừa phất ra là một cơn gió mạnh ào tới như vũ-bão...

Lúc vừa mới lên đỉnh núi là chàng mặt mét đã chú-ý nhìn qua các nhân vật hiện-diện, thấy Nguyên-Bình tuy tinh-thần sung-túc, nhưng tuổi rất còn trẻ, giả-sử như là môn-đệ của một danh sư, thì công-lực cũng còn yếu ớt, không đáng lo ngại cho lắm.

Kim lão-nhị và Tra-Ngọc thì đang tĩnh-tọa để điều-trị thương-thế, còn Đinh-Linh, Đinh-Phượng tuổi chưa quá 20, cũng không đáng quan-tâm. Theo ý chàng mặt mét lúc ấy, chỉ có một người đáng ngại hơn hết là Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành.

Vì thế cho nên lúc giao-tranh với Đinh-Phượng, chàng ta luôn luôn chú ý Vu-Thành, sợ bị lão này tấn công bất thình-lình, mà không hề chú ý đến Nguyên-Bình.

Nào ngờ bây giờ chàng ấy lại phóng ra một ngọn đòn quá mãnh-liệt chàng mặt mét giựt mình kinh-ngạc nghĩ thầm :

— Không ngờ thằng oắt con này là một tay kình-địch đáng ngại, chàng liền lật đật để chân-khí phất tay áo rồi nhảy sang bên trái để tránh

ngọn đòn của Nguyên-Bình.

Tánh của Nguyên-Bình rất quang-minh, chính-đại, thế nên phóng ra một chưởng chàng chỉ muốn ngăn đối phương, không cho Đinh-Phượng bị hại, trong ngọn chưởng ấy chàng chỉ dùng 8 phần 10 sức của mình. Sau khi cứu được Đinh-Phượng, Nguyên-Bình liền dừng tay, không tấn công liên tiếp,

Nguyên-Bình quay mặt lại nhìn thấy Đinh-Phượng đang mỉm miệng cười, mặt không có chút gì sợ-sệt,, nàng ấn ngón tay cái bên bàn tay mặt lên ngón giữa, đứng nhìn Nguyên-Bình mỉm cười, nhưng không nói một lời nào.

Nguyên-Bình bỗng giựt mình, chàng vụt hiểu ra nên lẩm-bẩm :

— Thôi ta đã quên phứt môn Mê-Hồn-hương của chị em họ rồi, nếu ta không phóng ra ngọn chưởng ấy, thì thằng mặt mét thế nào cũng bị hại vì Mê-hồn-hương..

Lãnh-công-Tiêu nhìn thấy dáng điệu của Đinh-Phượng, lão ta lạnh-lùng hỏi :

— Trang-huynh hãy cẩn-thận, hai con ở Quỉ-Vương cốc này xử dụng rất chuyên môn loại Mê-hồn-hương..

Chàng mặt mét quay lại nhìn Đinh-Phượng rồi mỉm cười nhưng chàng vẫn không tỏ thái độ gì..

Chàng lại quay sang Nguyên-Bình hét lớn :

— Ngươi dám đánh lén Trang-nhị đại-gia, ta xem ngươi chắc không còn sống được bao lâu nữa.

Nguyên-Bình quắc mắt cười lạt :

— Ngươi đừng lớn lối, để xem rồi coi ai chết, ai sống.

Thiết phiến ngân-kiếm Vu-Thành nổi giận :

— Thứ thằng này, khỏi cần phải nhọc sức đến Từ-huynh, hãy để nó cho tôi...

Nói xong, tay trái lão quơ thiết-phiến, tay mặt rút ngân-kiếm, phóng mình tới trước.

Lãnh-công-Tiêu ngửng mặt cười ha-hả :

— Vu-huynh không chịu nhậm chức tổng-lãnh giới lục-lâm 4 tỉnh Ngạc, Cán, Dự, Lỗ, mà lại cam tâm bó gối đi làm nô-lệ cho người, thật là một chuyện mới lạ, chưa từng có, làm như thế, không biết mỗi tháng Vu-Thành lãnh được bao nhiêu ?

http://tieulun.hopto.org

Mấy lời nói xói xỉa nặng nề ấy, làm cho đôi má Vu-Thành bỗng đỏ bừng lên, nhưng trong lúc gấp rút họ Vu chưa tìm được lời trả đũa, thế nên phải đứng khựng, giận căm gan.

Bỗng nghe Kim lão-nhị hét lớn :

— Lãnh lão-nhị, uy-danh của Thiên-độc-cốc trong giới giang-hồ rất chói rạng, không ngờ lại chẳng kể gì đến địa-vị, thanh-danh mình, đi cấu kết với những người hung bạo vùng quan-ngoại để làm những điều sái quấy nơi chốn Trung-nguyên này.

Nếu chuyện này đồn lan ra trong giới giang-hồ, thì uy-danh của Thiên-độc-cốc sẽ bị tổn-thương, và biết đâu Lãnh-huynh cũng không còn mặt mũ nào để nhìn các anh-hùng trong vùng Trung-Nguyên này nữa.

Nghe nói, Lãnh-công-Tiêu hơi giựt mình lão ta ngẫm-nghĩ :

— Danh của Kim lão quái quả thật bất hư-truyền, Song-Hưng vừa mới nhập quan, bước chân vào chốn Trung-Nguyên chỉ có một vài người biết, nhưng biết rõ tên, nhứt định là chưa có người nào, nhưng lão nầy lại biết, thực cũng là lạ...

Nghĩ xong, lão ta lanh-lãnh đáp :

— Chuyện Song - Hưng ở quan - ngoại đâu có ăn thua vì với tôn-huynh ? Nếu Kim-huynh còn nói vu-vơ, thì tôi cứ thật-tình mà không còn khách-khí được nữa...

Khi nghe Kim Lão-Nhị nói đến tên Song - Hưng vùng quan - ngoại, chàng thiếu-niên mặt mét chẳng những không tỏ dấu gì kinh-ngạc, nhưng lại lộ sắc vui mừng, anh ta cười ha hả...

— Không ngờ ở chốn Trung-nguyên này mà cũng có người biết đến danh của hai anh em chúng tôi...

Thiết-Phiến ngân-kiếm Vu-Thành bỗng hừ lên một tiếng cộc-lốc :

— Chốn Trung-Nguyên này đâu có phải là chỗ để cho bọn hoang-dã hoành-hành.

Nói xong họ Vu liền giơ gươm chém tới.

Với chức vị tổng-lãnh giới lục-lâm miền 4 tỉnh Ngạc, Cán, Dư, Lỗ, Vu-Thành rất bực-tức khi thấy bọn lục-lâm vùng quan-ngoại dám xâm-nhập vào đất trung-nguyên một cách ngang nhiên mà mình không hề hay biết gì cả, đó là một điều rất mất mặt với địa vị tổng-lãnh của mình, thế nên họ Vu đã phóng gươm dùng toàn thế hiểm-độc quyết hạ cho được đối-phương trong nháy mắt.

Kiếm quang sáng lòa, biến hóa thành nhiều thanh-kiếm cứ bao quanh lấy ngực của chàng thiếu niên mặt mét.

Chàng mặt mét thấy thế kiếm hiểm-độc của Vu-Thành lòng chàng hơi lo ngại, và ngẫm-nghĩ :

— Nghe đồn ở chốn Trung-nguyên, số nhân tài rất đông, bây giờ xem ra quả thật rất đúng. Hiện nay, trước mặt ta toàn là những tay cao-thủ, thế đánh nào cũng đều độc-hiểm và mãnh-liệt vô-cùng.

Vừa suy-nghĩ, chàng mặt mét vừa thối lui đến 6, 7 thước rồi thò tay vào lưng rút ra một ngọn Nhuyễn-tiên hào quang sáng giới. . .

Vì thấy Vu-Thành tấn công bằng gươm rất hiểm-độc, chàng mặt mét không dám chống đỡ bằng tay không, nên phải lập tức thối lui, rút chiếc roi sắt ra đối phó.

Thiết-phiến ngân-Kiếm Vu-Thành cười lanh-lãnh :

— Tốt lắm, bọn Song-Hưng đã đến một lượt, ta sẽ có dịp biết võ-công vùng quan-ngoại, coi có gì lạ lùng hay không ?

Chàng mét mặt cười lạt :

— Thôi đừng có khoe-khoang, hãy rán chịu ta 100 hiệp rồi sẽ nói. .

Vu-Thành vụt kiếm chém tới, thanh Ngân-kiếm lúc vắn lúc dài, liên tiếp tấn-công luôn chàng mặt mét ba lượt.

Với chức vụ tổng-lãnh 4 tỉnh, võ-công của Vu-Thành đâu phải thuộc hạng tầm thường thế cho nên chỉ vừa ra có mấy đường kiếm đầu mãnh-liệt làm cho ai nấy cũng đều giựt mình kinh-sợ.

Chàng mặt mét bỗng vụt ngay thanh roi sắt, một làn kim quang sáng lòa bao phủ lấy mình chàng ta để đỡ những đòn tấn-công liên-tiếp của Vu-Thành. . .

Tiếng sắt thép va chạm nhau, liên-tiếp 3 lần tấn-công của Vu-Thành đều bị chàng mặt mét đánh bạt ra.

Không để cho đối-phương có thì giờ phân-công, Vu-Thành hét lên một tiếng lớn rồi phóng mình tới, sẻ chiếc thập-phiến chặt ngang, còn thanh Ngân-kiếm thì chém thẳng tới. Trong thế tấn công phối hợp ấy, vừa dọc vừa ngang một lượt, làm cho chàng mặt mét hơi kinh-sợ, chàng lật đật đề-khí, vọt mình lên cao rồi quật mạnh ngọn roi xuống ngay đầu Vu-Thành.

Vu-Thành hoành gươm đỡ roi, rồi lại dùng thập-phiến chặt ngược lên phía trên.

Bỗng nghe chàng mặt mét hừ một tiếng khô-khan, rồi lẹ làng lăn mình

http://tieulun.hopto.org

vọt ra xa đến 4, 5 thước rồi mới đáp xuống đất. Chân vừa chấm đất chàng ta đã lẹ làng phóng mình tới tấn công.

Lần nầy chàng đã cẩn-thận, đề-đặt trước nên không để cho Vu-Thành tấn-công trước, chàng dùng thế lực tảo ngữ nhạc quất ngang Vu-Thành.

Họ Vu cũng lẹ làng xoay mình để tránh ngọn roi rồi lại phóng mình tới tấn-công làm cho chàng mặt mét phải thối lui 3 bước.

Chàng mặt mét bị Vu-Thành dùng kiếm và tháp-phiến đánh phối hợp, chàng ta lính-quính chỉ biết đỡ mà không rảnh tay để tấn-công, phải thối lui đến mấy lượt, nên trong lòng vừa lo vừa giận, chàng vận dụng toàn lực vụt chiếc roi sắt vù-vù để giữ thế quân-bình rồi chuyển lần sang thế tấn-công.

Chỉ trong giây lát, bóng roi như núi chập-chùng ào ào đánh tới.

Thấy đối phương đã dùng toàn-lực phản công, Vu-Thành cười lạt rồi xếp chiếc tháp-phiến lại chuẩn bị sẵn sàng để điểm vào yếu huyệt của địch thủ, còn tay mặt họ Vu múa gươm như rồng bay phượng múa để đối phó với ngọn roi sắt...

Lúc bấy giờ hai đối-phương... một ở địa-vị tổng-lãnh 4 tỉnh, uy-danh khiếp-phục cả giới lục-lâm, còn một thì đã nổi tiếng ở vùng quan-ngoại, ai nghe đến tên Song-Hung cũng đều kinh-tâm tán-đởm, tuy hai người mới giao-tranh với nhau lần đầu, nhưng cuộc va chạm quá dữ-dội làm cho cát bay đá chạy, người đứng bên ngoài, ai ai cũng đều tán-đởm, kinh-tâm.

Sau 30 hiệp giao-tranh, đôi bên vẫn bất phân thắng phụ.

Vu-Thành ngẫm-nghĩ :

— Nếu bây giờ ta không thắng được thằng mặt mét nầy thì làm sao xứng với danh hiệu tổng-lãnh 4 tỉnh cho được, và rồi sau nầy còn mặt mũi nào mà nhìn anh em trong giới lục-lâm hảo-hán nữa.

Họ Vu liếc mắt nhìn những người chung quanh một lượt, trong lòng lại càng quyết thắng, lão liền vụt mạnh gươm, xỉa tháp phiến nhanh như chớp, chỉ nhắm vào các yếu huyệt của địch để tấn công, ngân kiếm phối hợp với tháp phiến đánh tới tấp, các ngọn đòn ào ạt tiến tới như mưa sa...

Về phần Song-Hung của vùng quan ngoại, tên mặt mét danh hiệu là Lão nhị Trang-Vũ, lúc ấy cũng khẽ liếc nhìn Lãnh-công-Tiêu thấy họ Lãnh theo dõi mình không chớp mắt, trong lòng chàng rất lo lắng, chàng ta nghĩ thầm :

— Nếu ta không thắng được lão nầy thì thế nào cũng bị Lãnh

lão-nhị khinh-khi...

Vì nghĩ như thế, Trang-vũ múa tít ngọn roi sắt, gió nổi lên vu vu, ánh kiếm quang lòe ra chói mắt làm cho mọi người đều giựt mình kinh ngạc.

Chỉ trong chớp mắt hai bên đã giao tranh thêm được 10 hiệp, bắt đầu từ lúc ấy, sắc mặt của Vu-Thành bỗng thấy dằng đằng sát khí, lão hét một tiếng to rồi vọt mình lên cao hươi kiếm dùng thế Thiên-phỗ cam-lâm, còn tháp phiến theo thế thước lệ trường không tấn công tới tấp Trang-Vũ...

Thanh Ngân kiếm lia xuống như sao sa, chiếc tháp phiến bửa xuống nặng nề như hòn Thái-Sơn phủ lên đầu của Trang-Vũ, chàng mặt mét.

Khi Vu-Thành vọt lên cao, chiếc roi sắt của Trang-Vũ đánh hụt vào chỗ trống, trong khi đó thì từ trên cao Ngân kiếm và tháp phiến bửa xuống tới tấp. Đây là một môn võ đặc biệt thanh danh của Vu-Thành, thế tấn công nhanh như chớp, làm cho Trang-Vũ nghe trên đầu như có tiếng gió rít vu-vu, chàng biết thế tấn công này rất mãnh liệt và lợi hại, chàng muốn chống đỡ nhưng thấy không sao đương cự nổi, đành phải tìm cách bảo vệ để cho được chu toàn chàng lật đật rùn mình hạ bộ lăn tròn trên mặt đất vọt ra ngoài xa đến hơn 5 thước, rồi mới đứng phắt dậy, mặt mày sượng ngắt.

Bỗng nhiên nghe tiếng gió áo phất phơ lão nho sĩ tuổi trạc cổ ngũ tuần, lưng mang kiếm dài đã phóng mình tới trước mặt hét lên một tiếng lanh-lãnh :

— Lão-Tam hãy lui để tạ tiếp đón vị anh hùng Trung-nguyên.

Vu-Thành đang tính tấn công liên tiếp chàng mặt mét, bỗng nhiên bị lão già cản trở, họ Vu liền quắc mắt nhìn lên cười ha hả :

— Ngài dạy quá lời, ta thấy hai người cùng tấn-công ta một lượt mới là chắc thắng hơn chứ !

Lão già không hề trả lời mà chỉ nhìn Trang-Vũ khẽ gật đầu rồi vọt một bước dài về phía mặt lẹ làng rút thanh gươm trên lưng quay vút chém thẳng về phía Vu-Thành.

Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành cũng xoay tròn tay phải xỉa mạnh thanh ngân-kiếm về phía trước chận làn kiếm chưng quanh xanh biếc của lão già.

Bỗng nhiên Vu-Thành nghe từ phía bên trái có một sức ép dồn tới, họ Vu chưa kịp nhìn cũng đã biết Song Hung ra tay một lượt để tấn-công mình, Vu-Thành lật đật cầm tháp-phiến bên tay trái quật mạnh để chận ngọn

http://tieulun.hopto.org

roi sắt của chàng mặt mét.

Cũng nên biết là đôi Song-Hung của vùng quan-ngoại đã khét tiếng là độc ác không ai bì, tài nghệ cũng đến mức tuyệt luân thế cho nên Vu-Thành một mình đương cự với hai người, lão không dám khinh thường, đánh trái đỡ mặt, luôn luôn đề phòng, suốt 50 hiệp giao tranh với 2 Song-hung mà Vu-Thành vẫn thấy như thường, sắc mặt không chút gì thay đổi.

Nhưng lần lần, càng kéo dài thời gian, ngọn roi sắt và thanh trường kiếm càng phối hợp chặc chẽ, uy lực càng lớn lên, làm cho Vu-Thành thấy bị lép vế.

Đứng phía bên ngoài Đinh-Phượng nhìn kỹ trận đánh rồi quay qua nhìn Đinh-Linh :

— Chị ơi ! chúng ta có một mình sợ e đánh không lại. . .

Lúc ấy Đinh-Linh cũng đã thấy rõ Vu-Thành lần lần bị lép vế, nhưng nàng là người dè dặt, cẩn thận, nàng muốn cho tiếng tăm của Vu-thành sau trận này được nổi lên trong giới giang-hồ. .

Đinh-Linh chỉ mỉm cười chậm rãi nói :

— Dù có thắng được hay là không, nhưng hai người đánh một ? thì đó là một điều không có đạo nghĩa gì cả, hơn nữa Vu-huynh cũng chỉ vì bảo hộ cho chúng ta mà thôi. Nhứt định là chúng ta không thể đứng ngoài vòng để nhìn, có lẽ rồi em cũng phải nhảy vào trợ giúp một tay.

Đinh-Phượng khẻ mỉm cười, lẹ làng phóng mình tới, tay trái nàng phất lên nhắm thẳng về phía mặt Trang-Vũ. . .

Trang-Vũ vừa thấy một bóng trắng vọt đến, thì Đinh-Phượng cũng tiến sát kề bên, chàng ta giựt mình ngẫm nghĩ :

— Các nhân vật vùng Trung-Nguyên này, ai ai cũng tài nghệ cao cường thân pháp của nàng thật cũng tuyệt luân.

Vừa ngẫm nghĩ Trang-Vũ vừa phất tay áo đón ngọn đòn của Đinh-Phượng.

Đinh-Phượng cười khanh khách.

— Thật cũng to gan lắm, ta xem ngươi không muốn sống nữa rồi...

Nói xong, nàng liền rút tay trái lại và lẹ làng dùng tay mặt phóng ra một ngọn đòn mãnh liệt.

Trang-Vũ mỉm cười vụt xĩa tay trái ra chụp lấy tay Đinh-Phượng.

Bỗng nghe Lãnh-công-Tiêu hét lớn :

— Trang-huynh coi chừng, trong tay con ấy...

Lãnh-công-Tiêu nói chưa hết lời, thì Đinh-Phượng đã búng hai ngón tay bên bàn tay mặt. Một mùi hương lạ lùng xông ra ngào ngạt.

Trang-Vũ nghe Lãnh-công-Tiêu nhắc, chàng ta lật-đật thối lui, nhưng đã trễ, mùi hương lạ xông nực mũi, làm cho chàng mặt mét nhảy mũi lia lịa nước mắt chảy đầm đìa... tiếp theo Trang-Vũ ngã lăn trên mặt đất.

Đinh-Phượng cười chua chát :

— Nghe tiếng Song-Hung của vùng quan ngoại, ai ngờ chỉ múa may quay cuồng có được bấy nhiêu mà thôi.

Nói xong nàng liền phóng một ngọn cước đá ngay vào ngực Trang-Vũ...

Lãnh-công-Tiêu thấy tình thế bĩ đắt, lão ta bực dọc mắng thầm :

— Thì ra Song-Hung vùng quan ngoại là một tụi hữu danh vô thực.

Tuy trong lòng bất mãn Song-Hung, nhưng Lãnh-công-Tiêu, không lẽ để cho Trang-Vũ bị giết chết dưới bàn tay của Đinh-Phượng, trong lúc đó thì lão già cũng bị Vu-Thành tay cầm kiếm, tay tháp-phiến đánh mà không kịp trở tay, nên không có cách gì cứu được chàng mặt mét... Lão chỉ đánh hét lên một tiếng, đứng từ xa phóng ra một ngọn chưởng phong.

Công lực của lão cũng thâm hậu, thế nên ngọn chưởng phát ra rất mãnh liệt, không khí bị dồn ép rít lên vu vu...

Đinh-Phượng sắp đá vào ngực chàng mặt mét, bỗng nghe hơi gió mạnh dồn ép tới, vì biết trước bên đối phương người nào công lực cũng thâm hậu, thế nên nàng luôn luôn đề phòng, khi thấy ngọn chưởng phong ép tới mãnh liệt, nàng biết không thể nào đỡ nổi nên lật đật tránh sang một bên.

Mặc dầu tránh đòn của địch, nhưng Đinh-Phượng cũng đã lẹ làng với chơn trái đá ngay vào cạnh sườn trái của chàng mặt mét.

Tuy là đá vói, nhưng ngọn cước ấy cũng rất mạnh, làm cho chàng Trang-Vũ phải lăn tròn đến 3 lượt trên mặt đất rồi mới chịu nằm im luôn.

Vì phải lo đá vói chàng mặt mét, nên Đinh-Phượng tránh ngọn chưởng phong của Lãnh-công-Tiêu hơi trễ một chút thế nên nàng bị trúng xéo ngọn chưởng phong mãnh liệt ấy. Bị sức dồn ép quá nặng nề, cơ thể mãnh mai của nàng bị tung lên, rồi khi rơi xuống đất. Đinh-Phượng phải bị thối lui thêm mấy bước mới đứng vững.

Bỗng nghe Lãnh-công-Tiêu gầm lên :

— Cho ngươi hạ độc thủ nhé !

http://tieulun.hopto.org

Nói xong lão ta đã phóng mình tới.

Thân pháp của Lãnh-công-Tiêu thật mau lẹ như chớp, nên khi Đinh-Phượng mới vừa đứng vững là Lãnh-công-Tiêu đã tới trước mặt nàng lão lẹ làng xỉa tay mặt của Đinh-Phượng.

Đinh-Linh đứng ngoài nhìn, định hô lớn cho Đinh-Phượng tránh, nhưng nhìn kỹ thấy nàng đứng rất gần Nguyên-Bình nên Đinh-Linh lại thôi vì nàng nghĩ thế nào Nguyên-Bình cũng nhảy ra cứu Đinh-Phượng...

Nhưng sự việc đã xảy ra một cách quá bất ngờ ngoài ý định của Đinh-Linh, nàng thấy rõ ràng Nguyên-Bình chỉ đứng lặng im một chỗ không hề nhúc nhích.

Đinh-Linh còn đang lạ lùng, thì bỗng phía sau lưng có một giọng lạ lùng quen quen :

— Lãnh-huynh đem cái uy danh to lớn của mình để áp đảo hậu sinh mà không sợ bị người cười chê hay sao ?

Lãnh-công-Tiêu là người cơ trí tuyệt vời, lão lật đật nắm chặt tay Đinh-Phượng, kéo nàng ẩn ngay trước mặt mình rồi mới đáp :

— Đinh-huynh đi đâu đi tìm nàng áo đỏ đó phải không ? Tôi. . .

Người mới đến là Sách-hồ vũ-sĩ Đinh Diệm-Sơn của Quỉ-Vương Cốc, nghe Lãnh-công-Tiêu hỏi, họ Đinh cười lạt rồi chặn ngang :

— Lãnh-huynh hãy buông tay ra, rồi sau sẽ bàn chuyện với nhau cũng chẳng muộn.

Lãnh-công-Tiêu cười hà hà :

— Tôi và hai cháu chỉ trừng nhau một chút mà thôi. . .

Lão lại buông tay ra và nói tiếp :

— Lãnh bá-bá này cũng hơn tuổi các cháu một ít, thì kiến thức có thể nhiều hơn chút ít, . . nhưng từ rày về sau đừng kể lớn nhỏ gì nữa nhé, vì chúng nhỏ mà đã dám vô lễ với người lớn. . .

Đinh-Phượng phóng mình tới gần bên Đinh-Linh bảo :

— Hừ ! Ai mà trưởng với lão già ấy ? Thấy thúc-phụ đến, sợ hết hồn rồi đặt điều tiếm bậy. . .

Lãnh-công-Tiêu dằng hắng :

— Trong giới giang-hồ có ai không biết ta và Tam-thúc-phụ ngươi cùng đứng một hàng với nhau, kẻ nửa cân người tám lượng.

Lão lại quay về phía Đinh-Diệm-Sơn :

— Đinh-huynh, tôi nói như thế có đúng không ?

Đinh-Diệm-Sơn nhếch mép cười :

— Đúng lắm, đúng lắm ! Thiên-độc-cốc và Quỉ-Vương Cốc đều được trọng vọng trong giới giang-hồ, Lãnh-huynh với tôi cũng như nhau mà thôi.

Bỗng nghe thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành hét lớn.

— Xuỳ tay. . .

Vừa hét, Vu-Thành vừa dùng thế Thiên-ngoại lai-vân cầm tháp phiến gõ mạnh vào thân kiếp của lão nho sĩ già.

Lão cũng nạt lớn :

— Chưa chắc !

Lão chuyển cánh tay phải, cầm gươm vẹt từ phía dưới lên trên, trong lúc đó thì Vu-Thành lại lia nhanh thanh Ngân-kiếm chém ào tới, ráo ngang cánh tay trái của lão già.

Thanh kiếm bị tháp phiến của đối phương ngăn chặn, lúc đó lão già lĩnh quỳnh không sao đỡ kịp nên phải vọt mình thối lui ra sau.

Vu-Thành lẹ làng tấn công tới, huy động gươm và tháp-phiến tấn công liên tiếp 4 lần gươm và đánh 3 tháp-phiến làm cho lão nho sĩ ấy phải thối lui đến một gộp đá cheo leo trên đỉnh núi.

Đinh-diệm-Sơn liếc mắt nhìn qua cười ha hả :

— À ! Cũng có mặt Kim-huynh ở đây nữa à ?

Bỗng nhiên họ Đinh thấy trên áo Kim lão-nhị có nhiều vết máu khô, lão nhíu mày hỏi thêm :

— Tại sao thế ? Kim-huynh đã bị thương rồi à ?

Giọng nói của Diệm-Sơn vừa trầm-trầm vừa lạnh lùng, nghe qua dường như có ý lạnh nhạt, mặc dù đó là lời ân cần hỏi han, săn sóc.

Kim lão-nhị giơ cánh tay bị đứt lên :

— Đâu phải bị thương.., mà bị đứt mất 1 cánh tay chứ !

Vì Kim lão-nhị giấu cánh tay bị đứt dưới vạt áo, nên lúc vừa mới lên tới đỉnh núi, Đinh-diệm-Sơn chưa thấy rõ cánh tay ấy...

Đinh-diệm-Sơn lại quắc mắt nhìn chung quanh một lượt, rồi sắc mặt lại sa sầm xuống, lão ta hỏi lớn :

— Ai đã làm cho Kim-huynh bị thương ? Xin cho tôi biết, tôi sẽ chặt bớt nó một cánh tay.

Vì trước lúc chị em họ Đinh chưa thật lại chuyện Kim lão-nhị đoạt chiếc bao gươm và ám hại Đinh-Linh, Đinh-Phượng, nói cho Đinh-diệm-Sơn nghe, thế nên lão chưa biết rõ chuyện ấy.

http://tieulun.hopto.org

Kim lão-nhị đáp :

— Thạnh tình của Đinh-huynh, tiểu đệ rất cảm kích, nhưng người đã hại tôi, không phải là người trong giới giang-hồ và hiện nay người ấy không có mặt tại đây...

★

HỒI THỨ BỐN MƯƠI TÁM

Nguyên-Bình đánh lui Lãnh-công-Tiêu và Đinh-diệm-Sơn

Là đôi bạn tri giao, tình giữa đôi bên rất thắm thiết, thế nên Đinh-Diệm-Sơn hỏi dồn tới :

— Nhưng kẻ đó là ai ? Ai mà to gan lớn mật như thế, Kim-huynh cứ nói thẳng, tôi sẽ tìm nó lập tức.

Kim lão-nhị mỉm cười :

— Nếu Đinh-huynh cố hỏi, tôi không thể im lặng được, kẻ hại tôi là Dương-gia bảo, Lão bảo chủ thần toán tử Dương-văn-Nghiêu ở Kim-lăng.

Nghe Kim lão-nhị nói, Lãnh-công-Tiêu và Đinh-diệm-Sơn ai nấy cũng đều giựt mình, họ Đinh lại hỏi :

— Thật là lạ, lão ấy ít khi ra khỏi nhà, nhưng tại sao bây giờ lại đặt chân đến vùng Trung-nguyên này.

Kim lão-nhị cười lạt :

— Trừ ra các vị ở Nhứt-cung, Nhị cốc, và Tam-thái-bảo, hiện nay trong giới giang-hồ cũng không có mấy người làm cho tôi bị thương được

Mấy câu nói xã giao khéo ấy, đã làm cho Lãnh-công-Tiêu và Đinh-diệm-Sơn, ai ai cũng đều thấy nở mặt, họ liếc mắt nhìn nhau cười hài-lòng rồi bảo :

— Dương-văn-Nghiêu là một tay đầu dọc trong Dương-gia Bảo, nếu Kim-huynh bị thương vì tay lão ấy thì cũng là việc xứng đáng lắm chứ !

Kim lão-nhị đã nổi danh trong giới giang-hồ, tung hoành khắp vùng Nam-Bắc sông Trường-giang, giao du rộng rãi với các môn phái và các nhóm Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-thái-bảo, cũng nhờ lão là người khéo xã-giao làm cho các môn phái chính thống, cho đến các tay cao thủ, các tà phái ai ai cũng đều thích giao du với Kim-lão.

Điều nên biết, là trong giới võ lâm, ai ai cũng coi thường lợi mà

trọng danh. Kim lão biết rõ điều ấy, biết làm vừa lòng mọi người thế nên hễ giao du với ai, là gây được tình cảm với người ấy.

Nghe Đinh-diệm-Sơn nói, Kim lão-nhị mỉm cười :

— Hiện nay, tôi không có ý nghĩ gì báo thù cả...

Đinh-diệm-Sơn ngạc nhiên :

— Tuy rằng tôi không chắc thắng được Dương-văn-Nghiêu, nhưng, thế nào cũng tìm lão để hỏi chuyện một phen.

Kim lão-nhị lắc đầu :

— Chuyện đã qua rồi, cũng không nên gợi lại làm gì, nhứt là lúc tôi bị lão ta hạ thủ, xem chừng lão cũng lưu tình. Gần đây, đôi bên nhị Cốc, Tam thái bảo đối xử nhau thật là thân mật, vì lẽ ấy, nếu vì chuyện nhỏ mọn của tôi mà gây ra việc phân tranh giữa Nhị-Cốc và Tam-thái-bảo là điều không nên...

Lãnh-công-Tiêu bỗng cười lạt, rồi bước thẳng đến chỗ Tra-Ngọc đang ngồi tịnh tọa, lão hét lớn :

— Đinh-huynh có kết oán thù với Dương gia Bảo hay không chuyện đó không cần bàn, bây giờ giữa tôi và Tra gia bảo đã có oán thù thâm xương rồi...

Nguyên-Bình vụt bước ngang hai bước ngăn ngang trước mặt Tra-Ngọc rồi bảo :

— Ông định làm gì đây ?

Lãnh - Công - Tiêu lẹ làng xỉa tay trái ra xô ngang Nguyên-Bình rồi hét lớn :

— Dang ra !

Nguyên-Bình khẽ vung tay mặt chụp ngay vào huyệt khúc trì, bên tay trái của Lãnh-công-Tiêu, vừa nói lớn :

— Hiếp người đang bị trọng thương, đó chẳng phải là chuyện quang vinh gì.

Chàng hạ thủ mau như chớp, và nhận huyệt rất đúng, làm cho Lãnh-Công-Tiêu giựt mình phải lật đật rút ngay tay trái rồi thối lui đến 3 bước.

Đinh-Linh bỗng vụt đứng dậy kêu lớn :

— Lãnh bá-bá hãy tạm thời dừng tay, cháu có chuyện muốn nói.

Lãnh-Công-Tiêu quay mình vọt ra xa đến 8, 9 thước rồi bảo :

— Đinh cô nương có nói gì, xin cứ nói thẳng...

Đinh-Linh chau mày hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Vừa rồi bá-bá chụp tay em tôi, có phải thật là trò đùa đó chăng ?

Lãnh-công-Tiêu đằng hắng :

— Tuổi tác của ta như thế này, mà kiến thức không bằng các nàng hay sao ?

Đinh-Linh hỏi gặng :

— Nếu như Tam thúc phụ tôi đến không kịp thời, thì Lãnh lão bá có vui lòng buông em tôi ra không ?

Bị Đinh-Linh hỏi dồn, Lãnh-công-Tiêu nộ khí xung thiên dậm chơn nạt lớn :

— Trong giới giang-hồ Vân-Mộng nhị-kiều đã nổi tiếng tăm, nhưng Lãnh lão-nhị này vẫn chưa tin, chắc hôm nay phải ra tay lãnh giáo rồi, thật là bây giờ không sao nhẫn nhịn được nữa... Đinh-huynh không dạy được hai đứa cháu, xin để cho Lãnh lão-nhị này dạy cho.

Công lực của lão ta rất thâm hậu, thế nên khi dậm chân, lão dẫm nát cả đá sỏi bay tung lên mù mịt...

Đinh-diệm-Sơn mỉm cười :

— Lãnh-huynh bớt nóng, để tôi mắng mấy cháu.

Diệm-Sơn lại quay đầu về phía Đinh-Linh :

— Con kia, sao không đến tạ tội với Lãnh bá-bá đi...

Đinh-Linh cười lớn rồi cúi mình làm lễ :

— Xin Lãnh bá-bá chớ so đo với chúng cháu làm gì...

Lãnh-Công-Tiêu bị Đinh-Linh nói xéo, lão ta không biết ăn làm sao nói làm sao, lão chỉ gãi tai, đằng hắng :

— Thôi, thôi, hôm nay ta mới biết rõ Vân-Mộng nhị-kiều rồi...

Quay mặt lại nhìn Tra-Ngọc, Lãnh-Công-Tiêu lại nói :

— Đinh-huynh, chúng ta bị con ác đồ của phái Nam-Hải vây khốn trong trận Trúc Thạch rồi kế đó lại bịịnh ông hỏa gần muốn chết thiêu, người đốt chúng ta là ai, Đinh-huynh có biết không ?

Đinh-diệm-Sơn từ từ quay mặt lại nhìn Tra-Ngọc đang ngồi tĩnh tọa trên mặt đất rồi nói lớn :

— Lãnh-huynh bảo đó là Tra-Ngọc phải không ?

Lãnh-công-Tiêu cười ha hả :

— Thằng oắt con nầy rất nhạm hiểm, bây giờ tôi phải cho nó một bài học mới được.

Đinh-diệm-Sơn gật đầu :

— Lãnh-huynh nói rất đúng, bọn trẻ con có biết trời đất là gì, nếu không được dạy dỗ, chúng rất dễ làm càng...

Lời nói của họ Đinh rất uyển chuyển, không lộ một thái độ nào rõ rệt nên không ai dò được thâm ý của lão.

Lãnh-công-Tiêu mắng thầm :

— Tên Đinh-lão tam này thật là giảo hoạt.

Họ Lãnh lại mỉm cười như không có gì.

— Chuyện phóng hỏa đốt trận, chính tai tôi nghe rõ ràng lời y đã nói ra, như thế thì không bao giờ sai lầm được, đối với chuyện ấy, Đinh-huynh nghĩ như thế nào ?

Đinh-diệm-Sơn nhếch mép cười :

— Chuyện này tùy theo xử trí của Lãnh-huynh, tôi không có ý kiến gì cả.

Uy danh của Tra-gia bảo trong giới giang-hồ cũng đứng ngang hàng với Thiên-độc cốc và Quỉ-vương-cốc. Bây giờ nếu giết Tra-Ngọc thì thế nào Tra gia bảo cũng dốc tất cả lực lượng để báo thù, chuyện ấy quan-hệ rất lớn, thế nên trước mắt dám đông như thế này, người nào ra tay hạ thủ Tra-Ngọc, thì bằng chứng rất rõ ràng không sao chối cãi được.

Lãnh-công-Tiêu liếc mắt nhìn Đinh-diệm-Sơn rồi ngẫm-nghĩ :

— Ta đã đánh trọng thương Tra-Ngọc, thì cũng đã gây thù oán rồi. Nếu Đinh-diệm-Sơn không muốn nhúng tay vào vụ này thì cũng khó mà ép lão ta cho được, nhưng dù sao, trước hết ta cũng bảo cho lão biết qua.

Vì nghĩ như thế cho nên Lãnh-công-Tiêu nói lớn :

— Theo ý tôi thì phải trừ người này để rửa hận vụ đốt Trúc-Thạch trận, không biết ý Đinh-huynh như thế nào.

Đinh-diệm-Sơn trầm-ngâm giây lát rồi mỉm cười :

— Chuyện riêng của Lãnh-huynh tôi không dám xen vào.

Lãnh-công-Tiêu đằng hắng rồi hỏi thêm :

— Như thế thì Đinh-huynh đồng ý với chuyện làm của tôi ?

Đinh-diệm-Sơn ngửng mặt lên trời nhìn đám mây thu bay chầm chậm trên nền trời xanh biếc... nhưng hồi lâu vẫn không nói gì.

Lãnh-công-Tiêu lại hỏi tiếp :

— Đinh-huynh không nói, như thế thì đã đồng ý rồi vậy !

Vừa nói xong, lão ta lẹ làng quay mình lại rồi phóng ra một ngọn

http://tieulun.hopto.org

chưởng vô cùng mãnh-liệt về phía Tra-ngọc. Vừa quay mình vừa đánh lập tức, nhưng ngọn chưởng của họ Lãnh đi rất đúng, một ngọn chưởng phong ào-ạt dồn tới đánh ngay vào Tra-Ngọc.

Tra-Ngọc ngồi lim dim tĩnh tọa, bên ngoài xem như đang vận khí, liệu trị thương thế, nhưng thật ra chàng ta đang chú tâm theo dõi tất cả những sự việc xảy ra chung quanh mình, nên khi nghe lời nói của họ Lãnh, Tra-Ngọc biết thế nào lão ta cũng quyết giết mình chàng bèn để khí chuẩn bị sẵn sàng.

Khi nghe hơi gió vù vù dồn tới, Tra-Ngọc biết Lãnh-công-Tiêu đã phóng ra một ngọn chưởng vô cùng mãnh liệt quyết giết mình, chàng vừa toan nhảy vọt để tránh bỗng nghe Nguyên-Bình nạt lớn :

— Giả sử như đôi bên đã kết oán gây thù thì cũng không nên thừa lúc người bị nguy...

Vừa nói Nguyên-Bình hoành thân bước ngang hai bước, lẹ làng phóng ra một ngọn chưởng.

Trong vòng hơn một tháng nay, Nguyên-Bình đã liên tiếp giao tranh với nhiều tay cao thủ, chàng thu thập được rất nhiều kinh-nghiệm, Chàng đã phóng ra một chưởng rất đúng lúc, rất chính xác, đón ngay ngọn chưởng của Lãnh-công-Tiêu.

Hai ngọn chưởng phong va chạm nhau gây thành một con trốt xoáy vần cuốn đá cát bay mịt mù.

Lãnh-công-Tiêu hừ một tiếng khô khan, cơ thể lão đảo, còn Tử Nguyên-Bình phải thối lui đến 3, 4 bước mới đứng vững lại được.

Đinh-diệm-Sơn biến sắc mặt, lão vọt mình tới liếc mắt nhìn Nguyên-Bình rồi hỏi :

— Lãnh-huynh có biết người này không ?

Lãnh-công-Tiêu lắc đầu, không đáp...

Nguyên do lão ta đã đụng với Nguyên-Bình một chưởng, trong nội phủ bị chấn động, phải vận khí điều tức liền nên không tiện nói năng.

Đinh-diệm-Sơn cười lạt :

— Tôi sẽ giúp Lãnh-huynh một tay để trừ khử thằng nhỏ.

Nói xong lão quay mình phóng tới, tấn ngay mặt Nguyên-Bình.

Bỗng nghe phía sau có tiếng kêu thất thanh của Đinh-Linh...

— Chú... Chú ơi !

Đinh-diệm Sơn mặt lầm lì, không trả lời, cứ giơ tay lên phóng chưởng...

Kim lão-nhị vụt la lớn :

— Xin Đinh-huynh nghĩ tình...

Lão chẳng kể mình đang bị trọng thương, nên vụt đứng dậy phóng mình nhảy vọt tới.

Sau khi đối chọi một chưởng với Lãnh-công-Tiêu, nội tạng của Nguyên Bình cũng bị chấn động, chàng cũng đang lo vận khí điều tức để liệu trị thương thế, thì Đinh-diệm-Sơn đã tấn tới như chớp, phóng ra một chưởng đánh Nguyên-Bình...

Vì Đinh-diệm-Sơn thấy Nguyên-Bình còn rất trẻ, tuổi chưa quá đôi mươi, mà lại chống nổi một đòn tấn công mãnh liệt của Lãnh-công-Tiêu, một người già dặn trong giới giang hồ từ hơn mấy mươi năm nay thế cho nên trong lòng lão ta giựt mình kinh ngạc, lão ngẫm nghĩ :

— Chỉ trong vòng có mấy ngày mà công lực của thằng nhỏ đã tăng tiến một cách lạ lùng... ta phải tính như thế nào mới được.

Nguyên-Bình tiến bộ một cách lạ lùng đó là điều rất trái với qui luật, tiến từ từ trong giới võ lâm, làm cho Đinh-diệm-Sơn thấy lo lắng sợ hãi, lão ta định phải giết cho được chàng trẻ tuổi lạ lùng ấy để giảm bớt lực lượng có thể chống mình.

Lúc đó khí huyết trong nội phủ của Nguyên-Bình chưa hồi phục lại hẳn hòi, chàng ta chẳng dám chịu ngọn đòn mãnh liệt của Đinh-Diệm-Sơn, chàng vụt phất tay trái rồi lẹ làng hoành thân sang một bên, tay mặt lập tức phóng liền một ngọn chưởng phản công.

Ngọn chưởng phản công rất kỳ diệu, làm cho Đinh-diệm-Sơn phải lật đật tự khí đơn điền rồi nhảy sang một bên để tránh.

Sau một cuộc va chạm nẩy lửa, Kim lão-nhị và Đinh-Linh đã phóng mình tới, đứng chặn ngay chính giữa hai đối phương.

Kim lão-nhị vòng cánh tay còn lại ra phía trước ngực cúi mình :

— Người này đã ra ơn cứu mạng tôi, Đinh-huynh hãy nghĩ đến tình tôi, không nên bức ép chàng ta làm gì...

Đinh-diệm-Sơn cười lạt :

— Kim-huynh bảo chuyện gì, tiểu đệ cũng vui lòng nghe theo được hết, chứng chỉ có điều này, thật khó mà làm theo, xin hãy đang ra lập tức...

Vừa nói xong Đinh-diệm-Sơn lẹ làng hoành thân sang một bên để tránh Kim lão-nhị rồi phất tay trái ra thế Thứu-hồng Ly-vĩ, chưa mặt dùng thế Khôi-tinh dịch-đẩu, dùng luôn một lượt 2 đòn tấn công Nguyên-Bình.

http://tieulun.hopto.org

Tuy hai thế ấy chẳng có chi là kỳ diệu, nhưng vì biết phối hợp, lại sử dụng khéo léo nên rất độc-hiểm. .

Nguyên-Bình hét :

— Xin nhị thúc phụ chớ lo, ,

Chàng lẹ làng xỉa tay mặt ra lòn chụp vào huyệt mạch môn bên tay tcái của Đinh-diệm-Sơn, và chỉ khẽ hoành thân để tránh ngọn cước của họ Đinh

Đinh-diệm-Sơn bị phản công bất thình linh, nên giựt mình lật đật thu đòn và nhảy thối lui hô lớn :

— Kim-huynh có người cháu võ công trác tuyệt ấy bao giờ ?

Kim lão-nhị hơi lo ngại, lão ngẫm nghĩ :

— Thần châu nhứt quân Dịch-thiên-Hành có tai mắt khắp thiên hạ, lòng lại sâu độc, nếu như tin này đến tai lão, thế nào lão cũng tìm cách hiểu thân thế Nguyên-Bình, rồi lập mưu trăm thảo trừ căn vì thế ta phải giữ cho thật kín mới được - ,

Vì nghĩ như thế Kim lão-nhị mỉm cười :

— Tôi thuộc thứ hai trong giới giang-hồ ai ai cũng đều biết như thế, cho nên các môn nhơn của bằng hữu, ai cũng kêu tôi là nhị thúc.

Lãnh-công-Tiêu lại hỏi thêm :

— Như thế thì Kim-huynh rất hiểu thân thế và lai lịch của chàng này

Kim lão-nhị ngập ngừng :

— Chuyện ấy...

Chỉ nói được có bấy nhiêu, Lãnh-công-Tiêu lại hối dồn :

— Nếu Kim-huynh đã biết thì cứ nói ra, có hại gì đâu.

Đinh-diệm-Sơn lại xen vô :

— Như thế để biết rõ lịnh sư, môn phái coi có liên quan gì đến Quỉ-vương, Thiên độc cốc hay không, để tránh sự hiểu lầm nhau.

Hai lão đều nóng lòng muốn biết thân thế và môn phái của Nguyên-Bình, thế nên cứ thay phiên nhau hối dồn tới, làm cho Kim lão-nhị lúng túng không biết trả lời như thế nào,

Nguyên-Bình biết rõ, trong lúc gấp rút, Kim lão-nhị không thể nào tìm được lời lẽ cho thích đáng để đáp cho hai người vì Lãnh-công-Tiêu và Đinh-diệm-Sơn đều là những tay lưu lạc nhiều trong giới giang-hồ, thế nên những nhân vật hữu-danh, hai lão điều biết một cách rất rõ ràng. Nếu dùng những lời lẽ không đâu, thì không thể nào dối gạt được hai lão, và nếu như rủi

lỡ lời thì sẽ có hại rất nhiều, nghĩ đến đây, Nguyên-Bình cười dài :

— Gia sư và môn phái của tôi, không có thể để cho hai vị biết được đâu.

Đinh-diệm-Sơn cười lạt :

— Khá lắm ! Ngươi đã nói như thế thì Đinh lão Tam này sẽ cho ngươi biết... Trước hết giết ngươi, rồi sẽ tìm thầy ngươi để hỏi tội cho đỡ đệ quá phóng túng.

Vừa hăm dọa Nguyên-Bình, lão ta vừa âm thầm vận nội công.

Sau một lúc điều tức, Lãnh-công-Tiêu đã hồi phục lại được nguơn khí, lão liền để chân khí, chuẩn bị phối hợp với Đinh-diệm-Sơn để tấn công Nguyên-Bình, giết cho được chàng thanh niên này trước rồi sau đó, sẽ dùng cách tấn công chớp nhoáng tận diệt luôn Kim lão-nhị và Vu-Thành, và sau đó, còn lại Đinh-diệm-Sơn và hai chị em họ Đinh, giả sử như ba người có hợp sức nhau lại thì cũng khó mà hạ cho được lão.,.

Là người có nhiều kinh-nghiệm, đứng trước tình thế ấy, Kim lão-nhị biết rõ câu chuyện sẽ đi đến chỗ rắc rối, Đinh-diệm-sơn, Lãnh-công-Tiêu, hai người đều chuẩn bị sẵn sàng để tấn công... thấy như thế lòng Kim lão-nhị rất bối rối, lão kêu lớn :

— Xin hai tôn huynh hãy tạm dừng tay.

Bỗng nghe Đinh-diệm-Sơn lạnh-lùng bảo :

— Kim-huynh hãy dang ra cho mau !

Vừa nói lão vừa phóng ngay ra một ngọn chưởng kinh hồn.

Đinh-diệm-Sơn đã dùng tất cả sức mình để phóng ngọn đòn ác liệt này sức ép nặng ngàn cân dồn tới như muốn đánh bẹp đối phương.

Lãnh-công-Tiêu cũng hét lớn :

— Nếu Kim-huynh không chịu nói lai lịch của thằng nầy thì đừng trách người lớn hiếp kẻ nhỏ,

Vừa nói lão vừa phất tay phóng ra một chưởng đánh từ phía sau lưng Nguyên-Bình,

Kim lão-nhị cười lạt :

— Nhị vị đều là những nhân vật tiếng tăm trong giới giang-hồ mà lại hợp sức nhau để tấn công kẻ hậu sinh, như chuyện này đồn ra trong giới giang hồ thì thật là một điều sĩ nhục rất lớn.

Lãnh công Tiêu cười ha hả :

— Và rồi cũng đến lượt Kim huynh nữa đó !

http://tieulun.hopto.org

Vừa nói tay trái lão vừa dùng thế Thám lệ thủ châu đánh thẳng về phía Kim lão-nhị.

Từ Nguyên-Bình chỉ một mình đã đương cự với hai tay cao thủ trong giới võ-lâm đương đại, chàng thấy trong lòng phấn chấn vô cùng. Chàng cười vang, rồi dùng hai tay, phía trước chống với Đinh-diệm-Sơn phía sau ngăn Lãnh công Tiêu.

Đinh-Linh thấy Nguyên-Bình định chống lại một lượt hai tay đại cao thủ, nàng lo ngại, miệng lẩm bẩm :

— Thôi rồi . . .

Như run sợ, nàng bỗng thối lui 4, 5 bước.

Đinh-Phượng lính quýnh chạy tới mấy bước, đỡ Đinh-Linh rồi nói nhỏ bên tai chị.

— Chị ơi ! Chị đừng lo, hãy coi kìa !

Đinh-Linh định thần nhìn kỹ, quả thấy Nguyên-Bình vẫn đứng sừng một chỗ, còn Lãnh công tiêu và Đinh-diệm-Sơn, nét mặt người nào cũng lộ vẻ kinh dị, họ đều đứng sửng nhìn Nguyên-Bình.

Kim lão-nhị bị Lãnh công-Tiêu đánh thế Thám lệ thủ châu, nên phải lật đật nhảy tránh sang một bên xa hơn 6, 7 thước.

Đinh-Linh chớp chớp đôi mắt nhưng nhìn kỹ, nàng ngẫm nghĩ :

— Thật là kỳ quái, tay cao thủ nhứt đời hiện nay cũng khó mà đương cự cho được Lãnh-công-Tiêu và Tam thúc phụ ta, thế nhưng sao chàng nầy lại đứng dưng như không vậy cà ?

Trong lúc nàng còn đang ngạc nhiên, bỗng thấy Đinh-diệm-Sơn lẹ làng tấn tới 2 bước, quắc mắt nhìn Nguyên-Bình hỏi lớn :

— Ngươi đã dùng môn võ công nào để đón tiếp ngọn không chưởng của ta mà vẫn . . .

Nói đến đây, dường như lão vụt thấy lời của mình quá sỗ sàng và vụng về, nên lão ta lặng thinh . . .

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn quanh một lượt rồi lạnh lùng đáp :

— Trong cõi trời đất mình mông nầy có biết bao nhiêu là chuyện lạ, riêng về đường công lực thì thật là tinh thâm quảng bác, nếu chỉ căn cứ theo cái hiểu biết của mấy ông thì làm sao hiểu nổi những điều huyền diệu.

Thực ra, lúc ấy chính chàng cũng chưa hiểu rõ mình đã đón tiếp hai ngọn đòn kình hồn cùng một lúc bằng cách gì...

Nguyên do là Đinh-diệm-Sơn và Lãnh-công-Tiêu, ai cũng tập trung

chân lực để phóng ra một ngọn phong chưởng vô cùng ác liệt, lòng họ đều nghĩ rằng thế nào Nguyên-Bình cũng phải bị chết dưới tay họ, nhưng nào ngờ hai ngọn chưởng ào tới sắp ép vào mình Nguyên-Bình thì bỗng bị một sức ép khắc êm dịu hơn, nhưng không kém phần mạnh mẽ đã do Nguyên-Bình phóng ra, cương lực và nhu lực chạm nhau cương lực của hai lão họ Đinh và họ Lãnh đều bị nhu lực của Nguyên-Bình chận lại và làm tan một cách êm thấm.

Sau khi bị hai ngọn chưởng dồn dập, Nguyên-Bình chỉ thấy thân thể bị lung lay đôi chút, về phần Kim lão-nhị sau khi bị một chưởng của Lãnh-công-Tiêu, lão liền đề chân khí, chuẩn bị sẵn sàng, mặc dù đã bị thương, họ Kim cũng quyết liều mạng với Lãnh-công-Tiêu để cho Nguyên-Bình có cơ hội chạy trốn, nào ngờ khi thấy Nguyên - Bình vẫn chịu được 2 ngọn chưởng ấy, mà chàng vẫn đứng dưng như không, họ Kim đứng sững sờ kinh ngạc.

Chỉ trong giây phút, qua một thời gian giựt mình kinh hãi trước Nguyên-Bình, Lãnh-công-Tiêu liền phóng mình tới hét lớn :

— Đinh-huynh thằng cắt con nầy là đồ tà đạo, để nó sống sau nầy sẽ thành vạ lớn cho chúng ta !

Vừa nói lão vừa lẹ làng xỉa tay mặt ra dùng thế Kim-báo lộ-trảo chụp Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình đã chú ý đề phòng trước, thế nên chàng lẹ làng xoay mình, tay trái vụt phạt ngang rồi bỗng chuyển thế chụp lẹ vào tay họ Lãnh.

Thế phản công ấy, tuy mới xem qua thật là tầm thường, nhưng bên trong lại biến hóa vô cùng, lẹ làng xoay trở làm cho đối phương phải giựt mình.

Thấy Nguyên-Bình phản công độc hiểm, Lãnh-công-Tiêu lẹ làng rút tay rồi hạ xuống thấp để tránh, rồi thuận thế lão phất tay trái đánh xéo vào huyệt Mạng môn ở phía sau lưng của Nguyên-Bình.

Trong các cuộc giao tranh ác liệt, nhứt cử nhứt động của những tay cao thủ đều độc hiểm vô cùng, một cái phất tay, một ngọn cước, dù nhẹ nhàng đến đâu cũng đều có thể đưa đối phương vào cửa tử, sau cuộc phản công, đánh hụt đối phương, Nguyên-Bình khen thầm :

— Tiếng tăm của lão nầy quả thực bất hư truyền, thế nên tôi mới ước lượng được thế biến hóa của thập nhị cầm long chưởng của ta để tránh...

Lúc ấy ngọn chưởng của Lãnh-công-Tiêu cũng vừa tới, Nguyên-Bình

http://tieulun.hopto.org

không đón, chàng chỉ lẹ làng vọt mình qua phía sau xa chừng 4, 5 thước.

Bỗng Đinh-diệm-Sơn hét một tiếng lớn phóng mình tới rồi lẹ làng dùng hai tay đánh liên tiếp một lượt 12 ngọn đòn. Trận tấn công liên tiếp ấy mãnh liệt vô cùng, các ngọn chưởng cứ dồn tới tấp, sức ép như dời sơn đảo hải...

Nguyên-Bình bị trận tấn-công liên tiếp như vũ bão ấy, chẳng thấy chân tay luống cuống, phải lật đật thối lui để tránh trận chưởng liên tiếp ấy.

Trong trận đánh ấy Đinh-diệm-Sơn đã vận dụng toàn lực, lão nghĩ rằng nếu Nguyên-Bình không ngã ra chết tức khắc, thì ít ra chàng cũng bị đánh một hai chưởng bị thương nặng, nào ngờ qua trận tấn công ấy, Nguyên-Bình vẫn tránh được, rồi dừng đứng như không.

Lãnh-công-Tiêu đứng ngoài nhìn thấy Nguyên-Bình tránh được tất cả những ngọn đòn tới tấp của Đinh-diệm-Sơn một cách vô cùng linh hoạt, lão ta giựt mình kinh ngạc nghĩ thầm :

— Thằng nầy tuổi còn trẻ mà võ công đã cao cường như thế ấy, bây giờ nếu không giết được nó, để nó khổ luyện thêm chừng 10 năm nữa, thì chừng đó sẽ không làm gì nó được...

Vì nghĩ như thế, mặt lão đằng đằng sát khí, lão hét lớn :

— Tôi tuy bất tài, nhưng xin Đinh-huynh hãy nhường cho tôi một phen...

Nói xong, Lãnh-công-Tiêu đã phóng mình tới đánh ra liên tiếp 4 ngọn chưởng và phóng luôn 2 ngọn cước.

Sau một trận tấn công liên tiếp, Đinh-diệm-Sơn cũng thấy mệt mướt mồ hôi, lão còn đang dự dự chưa biết phải tấn công như thế nào nữa, thì Lãnh-công-Tiêu đã vọt tới giành, gặp dịp may lão hô lớn :

— Được, Lãnh huynh hãy ra tay . . ,

Nói xong, Đinh-diệm-Sơn liền vọt ngang đứng vận khí, điều tức cho đỡ m

Vì chưa có nhiều kinh nghiệm, nên sau khi Nguyên-Bình bị trận tấn công tới tấp của Đinh-diệm-Sơn, làm cho chàng phải thối lui đến mấy thước, chàng thấy thấm mệt, chưa định tấn công trả lại, thì Lãnh-công-Tiêu đã tấn tới, phóng luôn một lượt mấy ngọn quyền cước mạnh như vũ bão làm cho Nguyên-Bình phải thối lui thêm 4, 5 bước nữa.

Bị tấn công liên tiếp, Nguyên-Bình nổi giận thế nên Lãnh công-Tiêu vừa tới là chàng đã hét một tiếng lớn lẹ làng phóng ra một chưởng, hự

Lãnh hừ một tiếng phất tay đỡ ngọn đòn . . .

Hai ngọn chưởng va chạm nhau làm cho hai người đều bị khựng lại.

Nguyên-Bình lại lập tức tấn tới, tay trái chặn trước ngực, tay mặt lẹ làng xỉa ra chụp vào tay Lãnh-công-Tiêu.

Sau khi chạm với Nguyên-Bình một ngọn quyền, nội tạng của Lãnh-công-Tiêu bị chấn động, tuy bên ngoài sắc mặt của lão không thấy gì thay đổi, nhưng trong nội phủ khí huyết đã bị xung động, lão không dám đỡ ngọn đòn mới của Nguyên-Bình, nên phải lật đật nhảy vọt ra phía sau.

Nguyên-Bình đánh hụt, chàng vừa toan tấn tới bỗng nghe Đinh-diệm-Sơn hét lớn rồi phóng mình tới.

Sau khi giao tranh qua mấy hiệp với Nguyên-Bình hai lão cao thủ bây giờ đã thấy rõ, nếu chỉ đánh sức một, thì không thể nào hạ được Nguyên-Bình, nhưng trong lòng hai người ai ai cũng quyết giết cho được Nguyên-Bình mới nghe.

Vì thế cho nên khi Lãnh-công-Tiêu bị đánh lui là Đinh-diệm-Sơn đã nhảy tới.

Qua mấy hiệp giao tranh ác liệt, bây giờ Nguyên-Bình rất dè dặt cẩn thận, chàng không để cho Đinh-diệm-Sơn ra tay trước, nên lẹ làng phong luôn một lượt ra hai ngọn chưởng đánh thẳng vào họ Đinh.

Từ trước đến nay, Đinh-diệm-Sơn đã từng gặp không biết bao nhiêu là tay cao thủ, nhưng chưa lần nào lão gặp người nào có chưởng thế lạ lùng và mãnh liệt như Nguyên-Bình, thế nên khi thấy ngọn đòn của họ Từ, lão lật đật hạ bộ rồi dùng thế Đại bàng thư dực đánh ngang phía dưới.

Hai tay vừa phóng ra một lượt hai đòn, bỗng nhiên Nguyên-Bình rẽ tay, tay trái chàng chặn đòn của Đinh-diệm-Sơn, còn tay mặt chàng lại đánh nhanh tới ngay ngực họ Đinh.

Thế ấy rất lạ lùng, biến hóa lại kỳ diệu, lẹ làng, làm cho Đinh-diệm-Sơn giựt mình toát mồ hôi lạnh đầy lưng.

Nhưng dù sao lão ta cũng là người có nhiều kinh-nghiệm, mặc dầu sợ sệt, nhưng lão vẫn bình tĩnh để khí đơn điền rồi lẹ làng thối lui 3 bước.

Lúc ấy trong lòng Nguyên-Bình còn đang giận dữ, thế nên chàng quyết không dung tha đối phương, chàng lẹ làng tấn tới rượt Đinh-diệm-Sơn như bóng với hình.

http://tieulun.hopto.org

Họ Đinh thối lui, chưa chưa đứng vững thì ngọn chưởng của Nguyên-Bình đã tới sát bên ngực.

Bên ngoài Đinh-Linh, Đinh-Phượng đứng nhìn, trong lòng rất lấy làm lo sợ cho Nguyên-Bình, nhưng không ngờ chàng không bại mà lại thắng, lúc đó thế nào Đinh-diệm-Sơn cũng không tránh khỏi ngọn đòn ác liệt của Nguyên-Bình, vì tình chú cháu, Đinh-Phượng kinh hồn la thất thanh giơ hai tay lên bụm mặt, còn Đinh-Linh thì nước mắt chảy đầm đìa, nàng la lớn :

— Xin Từ-huynh nghĩ tình...

Lúc ấy tay của Nguyên-Bình đã kề sát bên ngực của Đinh-diệm-Sơn, nếu chàng chỉ khẽ duỗi tay ra, thì ngũ tạng, lục phủ của họ Đinh phải đều bị thương, nếu không chết ngay tại chỗ, thì ít ra cũng bị trọng thương khó lành được...

Trong lúc sắp sửa hạ thủ, bỗng nghe tiếng la thất thanh của Đinh-Phượng, và sau đó tiếng van nài của Đinh-Linh, Nguyên-Bình thấy lòng xúc động, chàng liền rút tay nhảy thối lui xa gần một trượng.

Đinh-Linh giơ tay áo rộng lên chùi nước mắt chảy đầm đìa trên má, nàng phóng mình tới gần bên Đinh-diệm-Sơn, cúi đầu nhìn :

— Tam thúc phụ có sao không ?

Lúc ấy Đinh-diệm-Sơn chỉ ngửng mặt nhìn lên trời, như không nghe lời hỏi của Đinh-Linh.

Đinh-Phượng vội vàng bước tới thỏ thẻ với Nguyên-Bình :

— Đa tạ Từ-huynh !

Nói xong nàng bước về phía Đinh-diệm-Sơn.

Nguyên-Bình liếc nhìn Đinh-Phượng, rồi quay qua nhìn Lãnh-công-Tiêu, thấy lão đang đứng chực hờ từ xa, dường như lão chỉ đứng đó để nhìn tình-hình...

Nguyên do Lãnh-công-Tiêu là lão già thực giảo hoạt, hiểm độc. Tuy lão có ý hợp sức với Đinh-diệm-Sơn để trừ Nguyên-Bình, nhưng khi thấy họ Từ đã dùng một thế lạ lùng đánh sát tới phía trước ngực Đinh-diệm-Sơn, lão ta bỗng nghĩ :

— À ! Như thế cũng tốt, ta để cho thằng nầy giết Đinh-diệm-Sơn thì thế nào Quỉ vương cốc cũng dốc hết toàn lực để báo thù...

Mà thực lực của Quỉ vương cốc rất lớn, nếu động viên toàn lực, thì dù cho thằng nầy có bản lãnh lấp-biển vá trời đi nữa thì cũng không chống nổi, vì nghĩ như thế cho nên Lãnh-công-Tiêu chỉ đứng nhìn như một kẻ bàng quang mà không nhảy ra cứu Đinh-diệm-Sơn.

Nào ngờ Nguyên-Bình lại không hạ thủ và thối lui, lão ta rất tiếc...

Bỗng nghe Đinh-diệm-Sơn cười một hơi dài rồi giơ tay đẩy Đinh-Linh Đinh-Phượng dang ra xa, Lão nhìn Nguyên-Bình nói lớn :

— Sanh bình, Đinh-diệm-Sơn này không bao giờ chịu ơn của ai, mà cũng không hề chịu nhục, mang ơn thì trả ơn, có thù thì báo thù. Ngày sau sẽ trả ơn này, và Đinh-diệm-Sơn này cũng phải rửa nhục ngày hôm nay...

Nguyên-Bình cười lạt :

— Bất tất phải như thế, tôi chẳng hạ thủ, không phải vì nghĩ tình hai cô Đinh, mang ơn cần gì phải trả còn rửa nhục thì tôi xin vui lòng lãnh giáo...

Mấy câu nói đường đường, chính chính ấy đã biểu lộ rõ ràng tánh tình hào hiệp của Nguyên-Bình.

Đinh-diệm-Sơn lại cười ha hả rồi nhìn hai nàng họ Đinh lạnh lùng bảo :

— Người ta đã vì nghĩ tình cháu, thì cháu phải thay ta mà báo ơn...

Đinh-Linh, Đinh-Phượng khẽ nhíu đôi mày liễu, quay lại nhìn Đinh-diệm-Sơn rồi kêu :

— Thúc thúc...

Đinh-diệm-Sơn lạnh lùng đáp :

— Chú không bao giờ chịu thọ ơn người chuyện ấy các cháu đều biết rõ rồi chứ !

Đinh-Linh gật đầu :

— Thưa, cháu đã biết.

Mặt lạnh lùng, Đinh-diệm-Sơn lại nói tiếp :

— Bây giờ hai cháu lo trả ơn cho người đã mến cháu, còn chú thì chú phải lo rửa hận.

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh nghe giọng nói của chú rất khó khăn, gay gắt, nàng lật đật nói tiếp :

— Từ-huynh là người nghĩa hiệp, không bao giờ nghĩ đến việc báo ơn, thúc thúc không cần...

Đinh-diệm-Sơn trợn mắt hét lớn :

— Chú dấn thân trong giới giang-hồ, thanh danh ai ai cũng biết, ta khi nào lại hạ mình chịu ơn của một đứa vô danh tiểu tốt... Hai đứa bây, đứa nào dám vì thanh danh của ta mà chịu hy sinh, thì đó là chuyện nên làm..

Nghe Đinh-diệm-Sơn nói, hai nàng đều đỏ mặt tía tai, nàng nào cũng cúi đầu, nước mắt chảy dầm dìa...

Nguyên-Bình nhìn thấy chị em họ Đinh buồn thảm, khóc lóc, chàng nhớ đến lời của Đinh-diệm-Sơn, không có một chút gì đạo lý, chàng rất tức giận, Nguyên-Bình sắp sửa ra tay, bỗng nghe một giọng cười chua chát :

— Giỏi quá ! Đánh không lại người rồi bây giờ bắt hai cháu đền ơn cho người... hừ, thì bắt hai đứa nó gả phứt cho người ta làm vợ luôn đi có phải hơn không ?

Những lời chua chát ấy đã làm cho tất cả những người có mặt ai ai cũng đều thấy khó chịu vô cùng, quay đầu nhìn lại thấy một lão già mặc áo vá trăm tấm, chưn đi dép cỏ, đầu tóc rối như mớ bòng bong, tay cầm chiếc hồ lô đỏ...

Đó là Thần cái Tông-Đào, lão đang đứng sừng sững trên một gộp đá phía sau lưng mấy người.

Tông-Đào đã đến một cách êm thắm từ lúc nào, không một ai hay biết, thuật khinh công tuyệt vời của lão đã làm cho mọi người đều khiếp đảm.

Lãnh-công-Tiêu liếc mắt nhìn Tông-Đào :

— Tưởng là ai, dè đâu lão ăn mày già...

Thần Cái Tông-Đào lạnh lùng đáp :

— Lão ăn mày này có làm điều gì bất nghĩa đâu, so với bọn người thì còn có nhiều chỗ cao quí hơn...

Lãnh-công-Tiêu nhìn Đinh-diệm-Sơn rồi ngẫm nghĩ :

— Lão này là tay tài nghệ cao cường, giả sử như Đinh Lão-nhị mà có

vui lòng hợp sức với ta cũng chưa chắc là đã thắng nổi lão ta được. Như thế thì đơn thân độc mã chống với lão là điều hết sức nguy hiểm, trong lúc còn đang lưỡng lự bỗng nghe Đinh-diệm-Sơn cười lớn rồi liền quay mình ra đi.

Hành động bất ngờ của Đinh-diệm-Sơn làm cho mọi người đều hết sức ngạc nhiên.

Lãnh-công-Tiêu cũng vội vàng quay mình, phi thân ra ngoài xa hơn hai trượng rồi quày đầu lại nói lớn :

— Lão già ăn mày kia, câu chuyện ngày hôm nay Đinh Lão tam không bao giờ chịu bỏ qua đâu, lão hãy chờ Quỉ vương cốc đáp lễ đó nhé !

Tông-Đào cười ha hả :

— Lão già này đã không sợ quỷ, mà cũng chẳng ghê độc, nếu nhà ngươi có giận thì hãy làm thử coi ra sao ?

Lãnh-công-Tiêu hậm hực :

— Chuyện của Đinh-Lão-Tam thì sẽ có người của Quỉ vương cốc giải quyết, còn tôi, sau này sẽ tính...

Nói xong, lão phóng mình ra đi, chỉ trong giây lát đã biến mất trong dãy rừng thưa...

Bỗng nghe từ xa có tiếng cười ha hả của Vu-Thành :

Ta ngỡ rằng Song-Hung của vùng quan ngoại là tay ba đầu sáu tay, ai ngờ sự thật chỉ là một bọn vô dụng, tài nghệ chỉ có thế mà lại dám đến vùng Trung-nguyên khoe tài.

Vu-Thành là tay tổng lãnh lục-lâm miền 4 tỉnh, thế cho nên khi có nhóm lục-lâm vùng quan ngoại bước chân vào đất Trung-nguyên, lão ta thấy mình bị mất mặt, thế cho nên sau khi hạ được lão nho sĩ, lòng lão ta rất hả hê sung sướng, cười vang lên ha hả...

Mọi người quay mặt lại nhìn, thấy Vu-Thành cầm ngang thanh kiếm-thập phiến trên ngang thanh gươm, lão đứng lên một gộp đá cao, chú mục nhìn xuống vực thẳm phía trước mặt, trong lúc đó lão nho sĩ già đã mất dạng.

Kim lão-nhị đã biết rõ lão nho sĩ ấy đã bị Vu-Thành cho nhào xuống vực thẳm, nhưng họ Kim giả vờ hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Lão nho sĩ vừa mới giao tranh với Vu-huynh khi nãy bây giờ đã đi đâu rồi ?

Câu hỏi đánh trúng tâm lý ấy, làm cho Vu-Thành rất hài lòng, lão có thiện cảm ngay với Kim lão-nhị. Họ Vu lật đật quay lại cười ha hả :

— Nó chịu không nổi, bị tôi cho lọt xuống hố rồi !

Tông Đào liếc mắt nhìn chàng mặt mét đang nằm mê trên mặt đất lão bỗng cười lạt :

— Vu Tổng lãnh không nên vui mừng, thằng bọn vô danh tiểu tốt này mà có vinh dự gì !

Nghe Thần cái Tông Đào nói, Vu-Thành hơi bực tức, nhưng lão ta cũng cố nén giận biện bác :

— Tiếng tăm của Song Hung vùng quan ngoại, giới giang hồ vùng Trung Nguyên này ai ai cũng biết, như gọi họ là vô danh tiểu tốt thì cũng chẳng hóa ra hạ thấp tôi lắm hay sao ?

Tông Đào cầm chiếc bầu đồ giơ lên tực một hơi rượu rồi đánh khà một tiếng và cười ha hả :

— Chẳng những quí vị đã bị gạt, mà cho đến tay lão luyện Lãnh-Công Tiêu cũng bị lừa. Năm qua, chính ta có dịp ra dùng quan ngoại đã gặp tận mắt bọn Song-Hung, xét về võ công của hai người ấy, không phải ta khen dối họ, để chê bai Vu tổng lãnh, đừng nói chi Tổng lãnh không hơn nổi 2 người ấy, chỉ e sức một, Vu tổng lãnh cũng khó mà hơn được họ.

Tông Đào là người có nhiều trọng vọng trong giới giang hồ, lời nói rất chắc chắn đáng tin, nếu như ai nói câu ấy thì có thể không tin được, nhưng Tông Đào đã nói ra thì mọi người đều phải tin là chắc.

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn chị em họ Đinh, thấy hai nàng đang giơ tay áo che mặt, dáng điệu vừa bối rối ; vừa hổ thẹn, chàng định tìm một vài câu yên ủi, nhưng chưa biết phải nói như thế nào, chàng mấp máy đôi môi rồi quay về phía Tông Đào :

— Hai người này có dụng ý gì mà lại mạo danh của Song-Hung vùng quan ngoại ?

Tông-Đào mắt nhìn quanh một lượt rồi cười :

— Chuyện ấy có lẽ trừ ra đương sự và lão ăn mày này, ngoài ra không có đệ tam nhân nào hiểu rõ đâu...

Kim lão-nhị lại hỏi :

— Không có một người nào biết rõ...

Tông-Đào cười t lạ

— Chuyện ấy thật cũng không có quan hệ gì đến lão, vì lục-lâm ôụng với lục-lâm thì có gì đáng kể ?

Nguyên-Bình hỏi thêm :

— Như thế thì lão tiền-bối biết rất rõ câu chuyện ấy ?

Tông-Đào trợn đôi mắt tròn xoe :

— Ta từ trước đến nay chưa hề biết dối ai cả !

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Người ấy là một tay đại hiệp đương thời, nhứt định là không thể nào nói dối được rồi, ta hỏi như thế, lão giận cũng là phải.

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Tôi đã vô-tình nói ra câu ấy, xin lão tiền-bối chớ chấp.

Tông-Đào lại tực thêm một ngụm rượu :

— Nếu tiểu huynh có hứng, cùng nên đi với lão một phen để xem chuyện này, vui lắm...

Nói xong lão liền quay mình vụt ra đi.

Nguyên-Bình kêu lớn :

— Lão tiền-bối đi gấp như thế, tôi sẽ tìm ở đâu ?

Bỗng nghe tiếng vọng từ xa đưa lại :

— Ta sẽ tìm tiểu huynh...

xxx

Lúc bây giờ, tình-hình đã trở lại yên tịnh như lúc trước. Kim lão-nhị bảo nhỏ Nguyên-Bình :

— Cháu hãy yên ủi chị em họ Đinh...

Nói xong lão liền bước tới nắm áo Vu-Thành :

— Vu huynh, chúng ta hãy đem thằng này xuống núi đi,

http://tieulun.hopto.org

Vu-Thành mỉm cười :

—Thôi chúng ta cũng làm phước chôn cho chúng được ấm áp tấm thân.

Nói xong hai người liền đi thẳng xuống núi, Vu-Thành ôm thi thể chàng mặt mét trên tay . . .

Thấy hai người đã đi xa, Nguyên-Bình bước lại gần chị em họ Đinh :

— Tôi đã vô tình làm cho Tam thúc phụ hiểu lầm.

Đinh-Linh ngừng đầu, giơ tay áo lau nước mắt :

— Chuyện ấy làm sao trách được chàng, trời, tôi không ngờ chính chú ruột mình lại đối xử với chị em chúng tôi như thế.

Nghe chị nói, Đinh-Phượng tiếp :

— Lại còn lão ăn mày ấy, nói năng thật là khó nghe !

Đinh-Linh là người cơ trí, thế nên thừa lúc giơ cánh tay lau nước mắt, nàng đã liếc mắt nhìn chung quanh, lúc đó Kim lão-nhị và Vu thành đã đi xa hơn 6, 7 trượng, bây giờ thì chỉ còn Tra-Ngọc đang ngồi xếp bàn tròn trơ trơ không động đậy. . . nàng liền lật đật chạy tới liếng thoáng bảo :

— Thiếu bảo chủ ơi ! Lão độc đã đi xa rồi ngài còn ngồi đây để gạt ai nữa bây giờ ?

Nguyên-Bình giựt mình :

— Gì thế ?

Đinh-Linh quay lại mỉm cười :

— Chàng có nhận rằng Thiếu bảo chủ đã bị thương thật nặng không ?

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Nếu thương thế của họ Tra rất nặng tại sao lúc trước anh ta lại nữa soạn đi một cách nhẹ nhàng như không ? Rồi sau đó khi Lãnh công Tiêu đến, chàng lại bảo là nội phủ đã bị rèm, cần phải điều dưỡng đến 1, 2 giờ đồng hồ, rõ ràng là anh ta muốn mượn tay ta để tránh Lãnh công Tiêu . , .

Nghĩ đến đây, Nguyên-Bình bỗng thấy giận dữ, chàng nghĩ thầm :

— Chàng này gian trá quá đỗi, ta không nên làm bạn với y làm gì...

Nhưng lại nghĩ đến tình bạn vừa qua, Nguyên-Bình bỗng nguôi cơn giận, chàng cười lạt :

— Ta thấy rõ ràng Thiếu bảo chủ đã bị trúng không chưởng lực của Lãnh-công-Tiêu, chắc không phải là giả đò đâu !

Đinh-Linh mỉm cười :

— Nếu Tra bảo chủ đã bị thương nặng thì làm sao đi cho nổi, chúng ta không thể ở đây mãi để chờ người, nhưng Từ-huynh là người trọng tình nghĩa, không nỡ bỏ người ở lại đây, thì bây giờ hãy điểm vài huyệt để cho thương thế không hoành-hành thêm rồi sẽ mang người đi.

Nói xong nàng liền xỉa cánh tay nhắm ngay huyệt huyền cơ trên ngực của Tra-Ngọc điểm ngay vào đó.

Nguyên-Bình lật đật la :

— Cô Đinh... không nên...

Nguyên-Bình vừa la thì Tra-Ngọc cũng vừa lẹ làng chọt tay trái ra đỡ cánh tay của Đinh-Linh rồi uể oải đứng dậy...

Đinh-Phượng sợ Tra-Ngọc thừa thế bạ thủ bất thình-linh, nên nàng phóng mình tới rồi mỉm cười :

— Thiếu bảo chủ, bịnh tình của người lành thật là mau lẹ.

Vừa nói, nàng vừa âm thầm vận khí, để chuẩn bị sẵn sàng.

Tra-Ngọc không hề chú ý đến hai chị em họ Đinh đang cười cái giả dối của mình, chàng chỉ nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình :

— Nhờ ơn Từ-huynh hộ trợ, tôi cảm kích vô cùng, ngày sau sẽ xin báo ơn trọng hậu này, thương thế của tôi còn phải liệu trị thêm, thôi xin cáo biệt...

Nói xong Tra-Ngọc liền vòng tay thi lễ rồi quay mình bước đi.

Nguyên-Bình biết Tra-Ngọc sợ mình hỏi cặn kẽ đầu đuôi các sự việc đã xảy ra, rồi trách móc chàng ta, thế nên mới lật đật từ biệt ra đi... nghĩ đến đây Nguyên-Bình hơi ngại chàng lật đật kêu :

— Thương thế của Tra-huynh chưa lành hẳn, tại làm sao mà phải đi gấp vậy ?

Tra-Ngọc quày đầu lại mỉm cười :

— Thương thế của tôi không phải chỉ trong 5, 3 ngày mà lành hẳn

http://tieulun.hopto.org

được, cho nên tôi muốn về Ký-Bắc, tại Tra gia bảo để điều trị.

Nguyên-Bình quay lại nhìn chị em họ Đinh rồi bảo :

— Nếu thương thế của Tra-huynh chưa lành hẳn, nếu dọc đường rủi gặp Lãnh-công-Tiêu thì biết làm sao ? Nếu Tra-huynh đã quyết ý, thì tôi xin đưa về...

Dường như Tra-Ngọc rất cảm động khi nghe lời nói của Nguyên-Bình, chàng nhìn Nguyên-Bình trong giây lát rồi từ tốn bảo :

— Lòng trượng nghĩa của Từ-huynh bao la tợ biển, tôi rất may mắn mà được kết bạn với người, tấm thạnh tình này tôi nguyện ghi tâm khắc cốt.

Ngưng trong giây lát, Tra-Ngọc lại nói tiếp :

— Tôi có điều muốn nói, không biết có tiện hay không ?

Nguyên-Bình cười lớn :

— Tra-huynh cứ nói, đừng ngại gì cả, ví như có đụng chạm gì đến tôi, tôi cũng chẳng hề để tâm đâu.

Tra-Ngọc nhìn chị em họ Đinh rồi bỗng nhiên quày mình đi thẳng.

Nguyên-Bình thấy thái độ của Tra-Ngọc, biết anh chàng nầy có điều cần thiết muốn nói, thế nên họ Từ lật đật chạy theo :

Hai người đi được 4, 5 trượng, Tra-Ngọc mới nói nho nhỏ :

— Trong giới giang-hồ chỉ dùng cơ trá để đối chọi nhau, ai càng xảo nhiều càng tốt chừng ấy, nhưng Từ-huynh đối xử với người rất trung hậu, tánh tình lỗi lạc, làm cho tôi rất cảm động, trước kia tôi có hứa với người, là không bao giờ nói chuyện này ra...

Nguyên-Bình gật gật đầu :

— Trong giới võ-lâm, rất trọng điều tín nghĩa, nếu Tra-huynh đã hứa thì đừng nói là hơn...

Tra-Ngọc đáp :

— Tánh Từ-huynh ngay thẳng, đối với tôi tình nghĩa cao dày nếu chuyện này mà không cho Từ-huynh biết thì như mắc nghẹn trong cổ, không chỉ ra không thấy khoan-khoái trong lòng ! Giả sử như có làm sai lời hứa, thì cũng chẳng sao...

Nguyên-Bình khẽ nhíu mày :

— Chuyện ấy có liên quan tới tôi không ?

Tra-Ngọc đáp :

— Không những có liên-quan mà lại còn quan-hệ đến chuyện sống chết của Từ-huynh nữa.

Nguyên-Bình hơi giựt mình, nhưng chàng lặng thinh, chưa nói gì.

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Chuyện nói ra thì chẳng có gì, chỉ cần là Từ-huynh phải luôn luôn cẩn thận khi gần gũi người ấy, đừng để cho họ ám hại.

Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Tra-huynh nói gì lạ thế, tôi chưa biết người ấy là ai...

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Đó là nàng áo đỏ chớ ai.

Nguyên-Bình dửng dưng :

— Tôi nào có oán thù gì với người ấy...

Tra-Ngọc bỗng chặn ngang :

— Chính người ấy đã nói thẳng với tôi, nếu y có gặp Từ-huynh, như không hạ thủ được thì cũng làm cho Từ-huynh lẻ lết...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Tôi không có oán thù gì với người ấy, thì tại sao người ấy lại muốn hại tôi ?

Tra-Ngọc thở dài :

— Chuyện ấy rất dài, không thể nói hết trong giây lát được, nhưng có điều cần chú ý là nàng ấy là người thông minh tuyệt thế, tài hoa lỗi lạc, lời gì đã nói ra thì thế tất phải làm được, sau này nếu Từ-huynh có dịp gặp nàng thì phải nên chú ý cho lắm...

Thôi, tôi xin từ-biệt, còn việc Từ-huynh đưa dùm tôi không dám làm bận...

Nói xong chàng vòng tay thi lễ...

Nguyên-Bình lại chúc :

— Tra-huynh đã quyết định như thế, tôi không dám nói thêm, xin

http://tieulun.hopto.org

chúc Tra-huynh thượng lộ bình yên...

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Xin Từ-huynh nhớ bảo trọng lấy thân mình...

Nói xong chàng liền quay mình ra đi...

Nguyên-Bình nhìn phía sau lưng Tra-Ngọc, khi thấy chàng đã đi xa, họ Từ khẽ thở dài rồi quay mình trở lại.

Bỗng nghe tiếng Đinh-Linh thỏ thẻ kề bên :

— Tại sao chàng lại thở dài ? Tra-Ngọc là người nham hiểm, chàng thành tâm, thành ý đối xử với y, biết đâu sau này có ngày sẽ bị hại.

HỒI BỐN MƯƠI CHÍN

Thần-cái tìm Nhứt quân rửa-hận

Ngồi nghĩ mãi chuyện Tra-Ngọc, Từ Nguyên-Bình không hay Đinh-Linh, Đinh-Phượng đã đứng bên mình tự bao giờ. Khi ngẩn đầu lên mới thấy hai nàng, chàng bèn lên đứng dậy :

— Đối với công lao tìm giùm bộp đựng thanh gươm cho tôi, tôi cảm ơn hai cô nương không hết ! Nay võ gươm đã tìm được, chẳng dám làm phiền đến hai cô nương nữa !

— Dữ hôn ! Bộ Từ huynh muốn đuổi chị em của Phượng này hả ?

— Kẻ thấp hèn này nào dám ! Chẳng qua là . . . vì cái lẽ nam nữ thọ thọ bất thân đó thôi. Nếu chúng ta gần nhau, e cho dư luận không hay, làm tổn thương đến danh dự của hai cô nương chớ ! ...

Ngập ngừng một chút, Nguyên-Bình tiếp lời như than thở :

— Chỉ sợ cho lịnh thúc hiểu lầm mới là khổ ...

Đưa mắt liếc Đinh-Phượng, Đinh-Linh cúi đầu buồn :

— Từ ngày ông thân danh khắp giang-hồ đến nay, chưa hề bị thua một ai, nên ông tự phụ lời ăn tiếng nói khó tránh được mích lòng. Xin Từ huynh bỏ qua cho !

Ngẩng mặt lên, đôi mắt nàng long lanh ngấn lệ và tha thiết nhìn Từ

Nguyên-Bình như van lơn :

— Cũng không lạ gì. Cái danh hiệu « Sách hồn vũ sĩ » của gia thúc đã vang lừng khắp cả hai miền Nam Bắc từ mười năm về trước, trong giới võ-lâm ai cũng khiếp sợ, nhưng hôm nay, người đã bị hại trận thì dĩ nhiên phải thấy khó chịu với hổ nhục trong lòng, nên người như đổi tánh. Đó cũng là sự thường trên tâm lý.

— Nếu biết hổ thẹn, sao còn nhiều chuyện làm chi ... Nói đến đây, Nguyên-Bình hơi ngại nên nín thinh.

Thấy vậy, Đinh-Linh phân trần tiếp :

— Từ huynh cũng từng lăn lộn trong giang-hồ mà không biết tánh cách của người võ lâm hay sao. Họ dù tan xương nát thịt vẫn không để cho uy-danh bị xứt mẻ. Nhân vật võ-lâm nào cũng vậy, huống chi ông chú của tiện nữ này. Vì tâm lý hổ thẹn mà mắng chửi con cháu cũng là sự thường.

Trầm ngâm giây lâu Nguyên-Bình nói thẳng :

— Tôi đã thấy lịnh thúc kết mối thù khó mở với tôi mà giờ đây hai cô nương muốn xử đẹp với tôi, rồi gặp lịnh thúc tôi cũng khó xử thật !

— Từ-huynh hãy yên lòng ! Chị em của Linh này thấy Từ-huynh tìm lại được võ kiếm « Tuyệt tình » thì mãn nguyện lắm... không còn ngại gì cả,

Đưa tay gạt nước mắt, Đinh-Linh cảm động nhìn Nguyên-Bình như cầu khẩn :

— Nếu Từ-huynh có gặp lại thúc phụ của chúng tôi, mong rằng Từ-huynh hãy niệm tình.

Chúng tôi xin tạm biệt Từ-huynh.

— Kẻ hèn này xin hứa : vị tình hai cô nương, tôi sẽ tha lỗi cho ông ấy lần thứ ba !

Lời nói khí khái của Từ Nguyên-Bình khiến hai nàng xúc động nghẹn ngào trong giây lâu. Rồi không hiểu sao, Đinh-Phượng hỏi bất ngờ :

— Từ-huynh nhắm thắng gia thúc của chúng tôi không ?

Đinh-Linh mỉm cười và đáp giùm cho Nguyên-Bình :

http://tieulun.hopto.org

— Thắng chớ ! Hiện giờ thì tài sức ngang nhau, sự thắng của Từ-huynh cũng có chừng mực nào đó, nhưng sáu bảy tháng hay một năm nữa thì nhứt định gia thúc phải thua.

— Hứ ! Một năm nữa thì võ-công cũng tiến bộ phần nào thôi, còn gia thúc tuy già yếu chớ chưa chắc gì chịu thua dễ dàng một thanh niên đâu !...

Đinh-Linh vội ngắt lời Đinh-Phượng :

— Từ-huynh là một nhân vật phi phàm, há đem tình thường mà đến đo được sao ! . . . Từ-huynh là người tuổi trẻ tài cao lại còn có chí lớn, dù chị em mình đã từng dùng loại thuốc bột mê hồn làm cho nhiều hiệp khách phải kiêng nể, chớ đối với Từ-huynh, mình chỉ có một tấm chân tình thôi.

— Chính kẻ thấp hèn này cũng biết, hai cô nương chẳng đối đãi với thạnh tình, kể là một ơn nặng đã ghi tạc vào lòng kẻ thấp hèn này có ngày phải đền đáp.

— Chẳng dám ! Đã chưa ra ơn, nào dám mong đáp đền, chỉ yêu cầu Từ huynh đừng hờn giận chúng tôi là mãn nguyện lắm rồi.

Dứt lời, Đinh-Linh nhoẻn miệng cười rồi nắm tay lôi Đinh-Phượng bước đi.

Gió núi như bay theo hai tà áo trắng, màu xanh biếc của cây lá rừng hòa làm nổi bậc đôi bóng giai nhân.

Hai chiếc bóng đã biến mất mà còn để lại một niềm thương cảm trong lòng Từ Nguyên-Bình. Chàng thẫn thờ trông theo hướng bóng, đôi môi mấp máy như muốn buông ra một tiếng gọi, nhưng tâm sự thương đau khiến chàng quay mặt lại, cúi đầu im lặng. Chàng nhớ đến nỗi chết oan của song thân chưa rửa sạch và mối thù vong sử cũng chưa trả. Bao nhiêu chuyện lớn bày ra trước trách nhiệm trong bước đường tranh đấu, sống chết khó liệu trước, hay há vì người đẹp mà bận lòng hay sao ?

Chàng hít dài một lần không khí rồi ngước mặt thở ra. Trời xanh xanh, vô tận, mây trắng bay không ngừng và thân núi cao vòi vọi như đứng nhìn xuống rừng biếc một màu mênh mông, trải ra trước mặt chàng. Bỗng khoan khoái, chàng cảm thấy những cảnh vật bao la ấy như chí cả của một dũng sĩ. Hướng về một đỉnh núi chàng mạnh bước. . .

Khi ấy Kim lão cùng Thiết phiến ngân-kiếm Vu-Thành mới về tới đỉnh núi, thấy Từ-nguyên-Bình trở lại một mình Vu-Thành cười hỏi ngay:

— Thế nào ? Hai con quỉ cái đó bị đánh chạy hết rồi hả ? Không bắt về được à ?

Từ Nguyên-Bình nhăn mày thắc mắc :

— Làm gì mà mở miệng ra thì nói chuyện giết hại người ?

— Ủy, hai con đó ở Quỉ vương cốc là loại người đẹp độc hại, đã nổi tiếng khắp giang hồ, bộ Từ huynh không hiểu sao ? Tuy vẻ mặt đẹp hơn hoa mà trong lòng đầy gươm dao. Có rất nhiều nhân vật lục lâm đã bị hại trong tay chúng nó rồi đó.

Kim lão liền xen vô :

— Theo kẻ hèn này nhận xét, tuy hai kiều nữ Quỉ vương cốc độc hại khó đề phòng, vì là chúng nó khéo làm dáng, mơn trớn đưa tình, nhưng đối với Bình nhi thì chúng không hề dùng thủ đoạn « hồ ly » đó đâu !

Dường như hiểu ý Kim lão Vu-Thành cười ngắt :

— Cũng có thể chúng nó chân thành đối với Từ huynh. Kim huynh là người hiểu rộng thấy xa thì nói ra phải đúng rồi. Tiểu đệ xin phục ngay. Nhưng đối với vấn đề tình cảm đó tiểu đệ chưa tán thành một cách bừa bãi được.

— Sao, Vu-huynh nói sao. Nếu không tin thì thử cái coi ! Cặp mắt tiểu đệ này chưa hoa đâu !

— Thử cái gì ?

Nghe cái lẩy nhau Nguyên-Bình tỏ ý của chàng để hai người có một nhận thức đúng.

— Không hiểu hai nàng ấy thế nào chớ đối xử với tôi thì vẫn đẹp Không nên từng ý nghi ngờ lòng tốt của người ta hay xem người ta như quỉ quái, hồ ly.

Nguyên-Bình vừa dứt lời thì bỗng đâu có tiếng động theo hơi gió, nghe xào xạt sau lưng rồi lại im bặt . . hình như có ai lén bước tới, đứng rình. Ba người nhứt loạt quay lưng ra sau, trố mắt tìm kiếm và vận chân khí để chuẩn bị đối phó khi có việc bất trắc

Thì ra Từ Nguyên-Bình đã trông thấy một con chó mực to lớn bằng

http://tieulun.hopto.org

con hổ con, đứng ngoắc đuôi cách chàng hơn trượng. Nó ngước mắt nhìn mọi người và hất hàm như muốn nhả ra một thanh bạch tiên đang ngậm trong miệng.

Kim lão cười hì hì :

— Hiểu rồi Thần cái Tông Đào sai nó đem thơ thượng khẩn cho chúng ta chớ gì !

Trong khi Kim lão nói thì con chó nhả bước thơ xuống đất. Nguyên-Bình liền lấy xem. Trong thơ chỉ viết có năm chữ : « mau đến xem cuộc đấu », cuối thơ ký tên « Lão ăn mày ».

Vu-Thành vừa nhìn bức thơ vừa cười :

« Thần Cái Tông-Đào thật là ngạo mạn. Cùng giới nhau mà hắn xem khinh chúng ta và không ngờ hắn đã kết bạn với công tử, kể ra cũng bảnh.

— Thế nào ? Nguyên-Bình ngạc nhiên.

Nhìn Bình với vẻ buồn buồn Vu-Thành lẩm bẩm :

— Từ huynh chẳng đã hứa cho kẻ thấp hèn này tình nguyện làm người hầu cận Từ huynh hay sao ? Thì giữa chủ với tớ phải phân biệt, kẻ này đâu dám hỗn hào . . .

— Tôi hứa hồi nào ?

Liền lộ vẻ sợ sệt biến sắc, Vu-Thành lẩm bẩm :

— Vu-Thành này mấy lượt nhờ ơn cứu mạng của công-tử, nghĩ rằng không cách gì đền đáp được, nên chỉ nguyện đem thân hèn mọn này hậu tạ công-tử mà công-tử không bằng lòng thâu nạp thì kẻ hèn này không còn mặt mũi nào bước trên đường giang-hồ nữa,

Nầy công-tử ! Nầy Kim-huynh ! Kẻ hèn nầy xin giã biệt !

Dứt lời, hắn mở thiết phiến và thanh gươm bạc trên vai ném xuống đất rồi quày quả bước đi.

Thấy thế, Từ Nguyên-Bình điềm tĩnh nói to :

— Vu-huynh, tại sao bỏ binh khí không mang theo.

Quay lại, Thành ngước mặt cười khanh khách, tiếng cười vừa bi lại vừa hùng vang dội cả một vùng cho đến khi dứt hắn mới đáp :

— Kẻ hèn này, kể từ nay bỏ tất cả để tìm một nơi rừng thẳm hang sâu, sống những ngày thừa, mà cần binh khí nữa làm chi !

Nghe nói, Kim lão cảm động :

— Bình nhi đừng dè dặt thái quá ! Tánh tình của Vu-huynh hễ một là một, hai là hai. Như muốn đi theo Từ nhi là một việc thật tình, Từ nhi không nên cầu nệ mà phụ lòng thành thực của Vu-huynh.

Với tấm chân tình bị xúc động, ứa nước mắt Từ Nguyên-Bình cúi xuống nhặt Thiết phiến và gươm bạc, bước tới trước mặt Vu-Thành ôn tồn nói :

— Từ Nguyên-Bình này khi bắt đầu rời khỏi mái nhà tranh thì cuộc đời đã đắm trong biển máu oan cừu mà kẻ thù lại là một Thiên châu nhứt quán, một bực võ-lâm cái thế.

Chuyện báo thù hãy còn mịt mờ phức tạp, nhưng nhứt định phải trả cho xong. Vu-huynh theo tiểu đệ nầy chỉ có hại chớ không ích lợi gì...

Vu-Thành lại cười khanh khách :

— Sự thật, trên đời kẻ hèn nầy chưa hề biết kính phục ai, nhưng đã kính phục rồi thì người mình kính phục mà giày đạp trong dầu sôi lửa phỏng để chết cũng chẳng dám chối từ.

Và nếu không nhờ công-tử cứu vớt thì mười mạng nầy cũng theo ông theo bà rồi.

Càng cảm động trước lời lẽ thiết tha của Vu-Thành, Kim lão khuyên Nguyên-Bình :

— Vu-huynh đã rất mực chân thành, nếu Bình nhi còn từ chối mãi thì khó coi quá. Vậy hãy đồng ý đi !

Vừa đưa Thiết phiến và kiếm bạc ra, Từ Nguyên-Bình vừa nói :

— Vu-huynh đã tỏ lòng thật tình kính mến tiểu đệ quá đáng có nghĩa là tiểu đệ không biết điều.

Nay tiểu đệ chỉ yêu cầu lấy bực ngang hàng để kết tình bằng hữu, chớ nói « chủ, tớ » gì gì đó thì tiểu đệ chẳng dám !

Suy nghĩ giây lâu, Vu-Thành nghẹn ngào :

http://tieulun.hopto.org

— Ấy là...

Thấy vậy Kim lão rước lời Thần h :

— Con người võ-lâm của chúng ta xưng hô với nhau bằng gì chẳng được, Vu-huynh không nên cố chấp.

Bây giờ Vu-Thành, mới chịu đưa tay nhận lại võ khí trên tay Nguyên-Bình và khẽ thưa.

— Kẻ hèn này dùng tiếng « công-tử » để gọi là tôn trọng sự phân biệt giữa chủ, tớ, còn công-tử gọi lại kẻ hèn này bằng danh xưng gì cũng được.

Kim lão cười thỏa mãn :

— Thế cũng tốt lắm ! Giữa chúng ta gọi nhau bằng huynh bằng đệ được rồi.

Bỗng, con chó mực sủa ầm lên rồi vụt chạy vài ba trượng, ngừng lại.

Kim lão nhân toán nhìn Nguyên-Bình :

— Hiện nay, hết thảy người võ-lâm không ai dám đương đầu với một Thần châu nhứt quân chỉ có một Thần-Cái Tông-Đào, Hắn tự phụ lắm mà lại kết thân tình với Bình nhi, thật cũng lạ ?

Úy, con chó như đang chờ chúng ta, chắc có việc gì khẩn cấp lắm. Chúng ta hãy đi nhanh !

Dứt lời, cả ba người cùng nhau băng hai bước đi. Con chó mực sủa thêm vài tiếng và ngoắc đuôi chạy thẳng trên đường rừng.

Vượt khỏi đỉnh núi to, ba người đến một hang thẳm hiểm hóc. Nếu không thấy những ngọn đèn sáng bên trong thì vẫn tưởng nơi đây là một triền núi um .ùm giây lá cát đằng.

Lúc ấy Thần cái Tông-Đào đang ngồi trước đèn, cầm một đùi gà to vừa gặm vừa ngó vào vách đá, con chó mực cứ ngoắc đuôi quẩn quít bên cạnh, ngẩng cái hàm lên, nước miếng chảy tuôn, nhưng hắn vẫn ngồi điềm nhiên, cứ cạp cứ nhai ngon lành. Nguyên-Bình đã đến đứng sau lưng lão mà lão không hay.

Đi vòng ra phía trước Từ Nguyên-Bình thấy một cái lò lửa đã tắt đặt sát vách, mùi canh gà bốc lên thơm phức, chàng nghe bụng đói còn cào

nhưng dằn lòng, bước tới trước mặt Tông-Đào, cúi đầu thưa :

— Lão tiền bối truyền lịnh tiền bối đến không biết để dạy việc chi ?

Vừa nhai, Tông-Đào vừa đáp :

— Già ăn mày này chẳng đã viết rõ trong ấy sao ?

Lão chưa nuốt thịt gà mà nói ra, nên giọng ồ ề, lập dập Nguyên-Bình không nín được cười :

— Vì không thấy cuộc đấu nào đâu để mà xem, xin lão tiền bối chỉ bảo cho cặn kẽ !

Nuốt trọn miếng thịt gà, Tông-Đào đáp :

— Nói ra thì dài dòng lắm. Bảo đảm cho tiểu sinh có chỗ xem thôi

Nói xong vài lời, lão tiếp-tục gặm đùi gà khua răng nghe « kèn kẹt ».

Khi ấy, Từ Nguyên-Bình quay lưng bước ra gọi Vu-Thành và Kim-lão đang ngồi dưới chân vách đá đằng xa xa, rồi chờ cho Tông-Đào gặm hết thịt gà, uống cạn hết nồi canh dập tắt lửa lò, chàng mới dám bước trở vô.

— Lão tiền bối muốn kẻ hậu-sanh này xem gì đâu thì cuối cùng xin chỉ bảo dùm . . .

Bước ra nhìn màn trời, lão nói :

— Trời gần tối rồi, chúng ta đi là vừa !

Dứt lời lão đứng phắt dậy bước ra cửa hang, trực chỉ hướng Tây Bắc mà đi. Tất cả ba người kia đều chạy theo.

Nguyên-Bình muốn hỏi với theo xem lão dẫn đi đâu, nhưng Kim lão nắm chéo áo giựt giựt tỏ ý bảo im lặng.

Qua khỏi một hòn núi, Tông-Đào chạy như bay để lướt qua vùng sơn-dã không dấu chân người. Thấy lão thêm tốc độ bằng khinh-công, Nguyên-Bình dùng thuật phi-hành mới luyện tập bổ túc đuổi theo còn Kim lão bị thương vừa lành và Vu-Thành nội-lực kém yếu, đổ mồ hôi như tắm mà theo không kịp :

Liếc ra sau, Nguyên-Bình lo ngại, gọi Tông-Đào :

— Xin lão tiền bối đi chậm lại một chút !

http://tieulun.hopto.org

Ngừng lại ngay, Tông-Đào nhìn trời khẽ bảo :

— Còn sớm chán ! chúng ta nghỉ xả hơi một lát cũng không trễ.

Nói xong, lão ngồi xếp bằng trên mặt đá tròi, nhắm mắt để dưỡng thần, khi ấy, Kim lão và Vu-Thành vừa chạy tới, lắc đầu, thở hổn-hển và lấy tay gạt mồ-hôi không ngớt. Đoạn đi tới đi lui một chút rồi ngồi phịt xuống. Riêng Từ-Nguyên-Bình vẫn đứng nhìn Tông-Đào với vẻ thắc-mắc :

— Cuối cùng lão tiền-bối mang bọn thấp hèn này đến đâu, để xem gì ?

Hé mắt ra, lão đáp gọn-gàng :

— Cuộc đấu đó chỉ có già ăn mày này với Tiểu-sinh được xem, còn hai người kia thì không được.

Lúc đó không hiểu Kim-lão có nghe Tông-Đào nói hay không mà lão ta đưa mắt nhìn cảnh vật chung quanh, nói như than thở riêng mình :

— Không biết Tông lão tiền-bối xem « Thần châu nhứt quân » Dịch-Thiên-Hành thế nào ?

Nghe đến bốn tiếng ấy, Từ-Nguyên-Bình đỏ mặt tía tai, máu giận xông lên khó dằng được, chàng quát hỏi :

— Sao, ai đã nói gì đó ?

Trân-trố nhìn Nguyên-Bình, Thần-Cái Tông-Đào lấy làm lạ, liền hỏi :

— Cái gì vậy ? Tiểu sinh đã quen biết Thần-Châu nhứt quân hay sao ?

— Hắn là kẻ thù số một của kẻ hậu sinh này. Bình nghiến răng.

Đưa tay lần mở bầu rượu đeo trên lưng, kề miệng nốc một hơi, Tông-Đào thư-thả phân-trần với Nguyên-Bình :

— Già ăn mày này, bình sinh không muốn biết chuyện bí-mật bất cứ của ai, nhưng chẳng qua, thấy vẻ xúc-động của tiểu-sinh, khiến mọi người phải quan-tâm. Riêng già nầy hỏi như thế không có ý chế dầu thêm cho lửa mà để giải rõ ràng, võ-công của Tiểu-sinh đối phó không nổi tên Thần-Châu nhứt quân đâu, vì hắn là người cơ-mưu tuyệt thế, một tay hắn đã từng che lấp hết tai mắt những kẻ anh hùng khắp võ-lâm . . .

Ngừng lại, lão thở dài rồi nói tiếp :

— Nhưng đáng chê cười cho những kẻ anh hùng ấy đã bị hắn lừa gạt cho hắn là bực trung nghĩa, chính-khí hiên-ngang, nên mới áp nhau

tặng cho hắn một danh hiệu « Thần châu nhứt quân »

Thế nên các võ phái to, kể cả chính, tà, thảy đều tôn hắn như thần thánh. Hễ có xảy ra sự tranh chấp gì cũng cậy lời hắn như mạng lịnh thượng đế phán dạy, họ mới chịu giải hòa.

Riêng già ăn mày nầy, tuy đã sớm biết hắn là kẻ quỷ quyệt, giả nhân giả nghĩa nhưng không có cách nào tìm ra được bằng cớ để công bố cho thiên hạ biết để đánh đổ hắn. Có thể nói, trên đời nầy chỉ có Tông-Đào là đối địch với hắn, nhưng thế cô sức yếu, một cánh tay khó vẫy vùng, nên buộc lòng phải để cho hắn hùng cứ toàn cõi giang hồ suốt ba chục năm nay. Ôi ! Ngày tháng của ba mươi năm đó không phải ngắn, thì hắn đã tạo vi cánh khắp trong giới võ lâm rồi !

Lại nốc thêm một hơi rượu nữa, lão cười khà khà :

— Rất tiếc, hàng vạn người cùng một đường lối võ-lâm, nhưng không người nào phát-giác ra chuyện ấy.

— Thế thì lão tiền-bối lấy danh-dự giang-hồ của mình, đứng lên hiệu triệu những ai cùng đường lối võ-lâm vạch mặt nạ của « Thần-Châu Nhứt-quân » Dịch-Thiên-Hành, trước đi . . .

Nghe Nguyên-Bình nói chưa dứt, nhưng Tông-Đào đã đoán được ý chàng, lão phanh-phui hết tâm sự.

— Này tiểu-sinh, già ăn mà này, bình sinh chưa làm những việc gì rồi mà phải hối-hận nghĩa là không bao giờ giết lầm người lương thiện. Nhưng vì chuyện gây thù với Thần-Châu nhứt-nhân mà một số bạn bè đã cắt đứt tuyệt-giao với ta, ta nào ngờ họ muốn cầu an, không thích can-dự vào chuyện kẻ khác, vì thế mà mối thù ấy càng ngày càng trả không được, nay đã thành một mối thù không đội trời chung.

Trước tình trạng nguy-hiểm đó, hắn đã nghĩ đến chuyện tiêu-diệt ta, nhưng không hiểu tại sao hắn còn chậm tay, và cũng vì vậy mà già ăn mày nầy ăn ngủ chẳng an.

Đối với bực đại-hiệp giang-hồ Thần-Cái Tông-Đào, dường như Từ-Nguyên-Bình rất mực tôn-kính, nên nghe qua những lời vừa đau thương vừa hùng tráng, chàng cảm-động nhìn lão :

— Trên đời tuy có nhiều kẻ ác độc, nhưng trời có mắt, rồi đây phải

http://tieulun.hopto.org

trái ngay gian cũng có ngày minh bạch. Còn lão tiền-bối là người chính nghĩa trong hàng võ-lâm, mỗi hành động đều dựa vào lẽ phải hào hiệp mà làm thì không lẽ bạn bè không ủng hộ. Chuyện lão tiền-bối vừa kể, kẻ hậu sinh này nhận thấy không có gì là hổ thẹn, tiền-bối hãy yên lòng, vì lẽ phải chắc chắn thắng !

Nghiên bầu rượu nốc cạn, rồi tằng hắng một tiếng bước miệng muốn nói nhưng bị Kim lão đang đứng bên cạnh giành nói trước.

— Tông lão tiền-bối không nên buồn ! Tên Thần châu nhứt quân Dịch-Thiên-Hành từ mười năm nay hắn mua bán danh dự và giả nhơn giả nghĩa để che mắt thiên hạ. Đã biết như vậy, nhưng một thời gian ngắn mà muốn kêu gọi anh em thay đổi thái độ đối với hắn và đánh đổ hắn cũng không phải dễ.

Nói tới đây Kim lão ngừng lại cười nhạt rồi nhìn Từ-Nguyên-Bình nói tiếp :

— Nếu thiên hạ chưa biết hắn gian xảo, ác tàn thì chúng ta cũng chưa hành động gì được. Riêng kẻ hèn này dám đem bổn mạng mà hại tội hắn, để gây thành công phẫn chung, thì chừng ấy hắn giỏi chạy đàng trời cũng không thoát khỏi.

Vừa lúc lắc bầu rượu. Tông-Đào vừa cười sang sảng :

— Tốt lắm ! Kể ra Kim lão cũng có lòng. Xem lại già ăn mày này không cô độc.

— Kim lão hèn này tuy đã có lòng vì danh dự võ-lâm vì lợi ích chung mà nghĩ đến diệt trừ kẻ ác độc, nhưng tiếc mình sức yếu, tài mọn nên từ mấy năm nay phải nín hơi, nuốt tiếng mà cam lòng dằn sâu mối hận dưới đáy lòng, nhưng vẫn lưu ý đến tất cả hành vi xảo quyệt của hắn và chờ đợi cơ hội đối phó.

Này giờ Thiết phiến ngân kiếm Vu-Thành đứng bên cạnh Từ-Nguyên-Bình lắng nghe tự sự, muốn nói xen vào những ngắn ba bực cao thủ nên nín thinh. Giờ đây nghe Kim lão nói khí khái, hắn cũng hăng lên. Tằng hắng một tiếng, hắn nói to :

— Từ này giờ Kim-huynh tỏ cho tội ác của tên Dịch-Thiên-Hành, kẻ hèn này lúc đầu tưởng đâu Kim-huynh phá hoại thanh danh của hắn, muốn

đưa lời biện hộ nhưng rõ ra thì thù hắn hết sức.

— Thế mới là đồng tâm chớ ! Vu-Thành này đã cảm thù mà được Tông lão tiền-bối khơi sâu thêm nên máu hận sục sôi, dù tài mọn nhưng giờ đây chết cũng vẫn không nao, chết để nêu một gương sáng cho anh em khắc trong võ lâm cũng nên . . .

— Khá khen thay cho Vu-huynh ! Giá ăn mày này rất kính lòng can đảm vì nghĩa hiệp đó ! . . .

Khi Tông-Đào chưa dứt lời, con chó mực đứng sát mình lão ngoe ngoẩy đuôi lực sủa. Tông-Đào nhìn trời khẽ nói :

— Trời sắp tối rồi ! Thôi chúng ta đi !

Dứt lời, lão bước đi trước. Dường như lần này lão bị chuyện lòng thôi thúc, nên đi chậm hơn lúc khởi hành. Lão bàn khoăn, gần như chuyện lòng mình đã bị người ta khám phá vậy.

Bốn người đi được một đỗi, bước tới một cánh rừng già. Nhờ những ngọn đèn dầu leo lét cho biết một gia trang đồ sộ nép dưới tàn cây âm u.

Đưa mắt nhìn chung quanh, Từ-Nguyên-Bình sực nhớ nơi này chàng đã cùng chị em nàng Đinh-Linh có đến đây mấy lần. Chàng mở miệng muốn nói, nhưng Tông-Đào khoát tay cản và lão quay lại dặn Kim lão, Vu-Thành :

— Trong đêm nay tuy có cuộc vui nhưng chưa tới giờ, hai đại huynh hãy tạm thời tìm nơi ẩn trú, để ta cùng Từ tiểu sinh vào xem, nếu thấy gì hay sẽ nói lại cho hai đại huynh biết !

Hai người cũng tự thấy thuật kinh-công mình kém, hơn nữa đi theo sẽ lộ bí-mật, nên qua a cái gật đầu, hai người tìm bụi rậm cẩn-thận.

Tông-Đào chạy theo dặn thêm :

— Nếu trong gia trang ấy có xảy ra chuyện bất ngờ thì hai huynh cứ đứng vô và nếu quá canh tư không thấy chúng tôi trở lại thì hai huynh đến miếu thổ địa ở hướng bắc, cách đây chừng mươi dặm để chờ !

Nói xong, Tông-Đào không đợi hai người trả lời, phi thân hơn 5 trượng mà tiến tới một tòa nhà nguy nga giữa gia trang.

Đêm trong rừng tối như mực mà hai người hùng vẫn nhìn thấy phương hướng nhờ nội lực thượng thừa và khi ngừng bước, trên mặt đất vẫn im re, tà áo cũng không nghe một tiếng gió.

http://tieulun.hopto.org

Hai cái bóng chập chờn như quân ma. Khi ấy, Vu-Thành thò đầu ra nói cho Kim lão đủ nghe.

Nghe tiếng Thần-Cái lâu rồi, nay mới trông thấy tận mắt. Thiệt là tiếng đồn không sai. Nội cái kinh công mà bất ngán rồi đó !... Còn Dịch-thiên-Hành thật là người cẩn thận, bốn bề gia trang này bao vây cả một khối bí mật như thâm cung...

Vu-Thành nói chưa dứt thì bỗng nhiên có hơi gió nổi lên vèo vèo. Giựt mình hắn nhìn về phía Gia-Trang liền thấy hai cái bóng đen đang đứng trên chàng ba một cây dương, cách bức tường phía tả chừng tám chín thước mới nhận ra cái bóng ấy bắn vào chính giữa gia-trang một phát tên.

Ngẩng đầu nhìn cây dương, Vu-Thành thấy dương cao chừng hơn bốn trượng, nhánh lá còi cọc, nếu phớt qua, không ai để ý trên cây có người vì nó trống trải.

— À, hay là Thần Châu nhất quân làm một nguỵ kế gì đây ? Khó hiểu quá !

Kim lão tiếp lời Vu-Thành :

— Hay là hắn muốn nghỉ trang để khám phá chỗ ẩn núp của chúng ta ?

— Cây dương hơi cao, nếu muốn leo lên, nếu có kẻ địch trên đó thì nguy. Trường hợp này người ta chỉ dùng ám khí thôi.

Trong lúc Vu-Thành và Kim lão bàn kế hoạch thì đột nhiên, một cái bóng tròn màu vàng đục từ trên cây dương tuột xuống, còn chừng hai trượng nữa tới đất thì lại có cái bóng phi sớt ngang, đưa hai tay bắt và phóng xuống bụi rậm rồi cái bóng đen chạy vô gia-trang. Trên lưng có mang vũ-khí, nó dùng thân pháp không thua gì Thần-cái Tông-Đào.

Vu-Thành nhăn mày nhíu mặt phụ nhĩ Kim lão :

— Với trí thức cao rộng, Kim-huynh biết cái bóng đen là ai không ?

— Không. Phi thân thần tốc trong ban đêm, không nhìn mặt được.

Suy nghĩ giây lâu Kim lão nói thêm :

— Trong giới võ-lâm hiện thời mà phi thân được như vậy cũng có hạng lắm đấy...

Bỗng có tiếng quần áo khua sột soạt, lão phải ngừng lời trong tức khắc

Lén lên nhìn, lão thấy hai hán tử tay cầm đao chạy tới dưới gốc cây dương một tên ngẩng đầu lên hỏi trống :

— Ê, làm gì mà bắn, bộ nghe động tịnh gì hả ?

Không nghe trả lời tên Hán tử cẩn nhắn :

— Chắc ngủ gục trên cây để tôi leo lên thử xem !

Lúc ấy trên cây dương vẫn im bặt, Hai hán tử nào ngờ tên núp trên cây đã bị kẻ lạ mặt dùng ám khí phóng vào yết hầu chết rồi.

Ngẩng đầu nhìn nữa, tên hán tử nọ nắm chéo áo của tên hán tử vừa nói, kéo mọp xuống.. rồi cùng im lặng chạy vô gia-trang. Liền khi đó, Vu-Thành mở Thiết cốt phiến ra rỉ tai Kim lão :

— Để hai tên ấy chạy vô gia-trang thì không yên. Chúng ta chia ra chận đầu bọn nó để bắt lại :

— Đừng vội ! Ta không cần động thủ, chúng không chạy được ba trượng đâu.

Vu-Thành đã thừa hiểu Kim lão có trình độ trí thức cao mà thốt ra như vậy trước một việc bất ngờ, bắn không hỏi thêm, nhưng thầm nghĩ : « Không biết lão suy tính gì đây ? »

Thì, trong lúc vội vàng suy tính, Vu-Thành và Kim Lão bỗng thấy hai tên Hán tử đều ngã quỵ trên mặt đất một lượt.

— Ô, Kim-huynh tiên đoán giỏi như thần thánh ! Mà sao lạ quá.

Vu-Thành khen và hỏi nhưng Kim lão chỉ mỉm cười, không đáp lời lão ta vừa chợt thấy một bóng người phi nhanh như chim én lướt trên sóng biển mà đi tới. Cái bóng này mảnh khảnh giống như tướng con gái, vì phi nhanh quá, nhận mặt không được.

— Ờ, Kim-huynh ! Loại ám-khí gì vô hình mà cũng không tiếng động lại giết người trong nháy mắt ? Tại hạ đã hơn vài mươi năm giang-hồ, vẫn chưa thấy cái thứ độc hại, ghê gớm đó...

Ngừng một chập, hắn nói tiếp như vừa sực nhớ ra :

— À, loại ám-khí Phong-vỹ-Châm của Tra-Gia-bảo thì phải...

Kim lão lắc đầu, cười :

— Không phải đâu ! Đành rằng Phong-vỹ-Châm độc hại vô cùng

http://tieulun.hopto.org

đất chàng đến tòa nhà nầy một lần. Chàng đã từng thấy sân nầy dầy dầy bồn hoa, những gian-phòng trang hoàng sang-trọng và thấp-thoáng bóng người. Chàng đã có một ấn tượng rõ-rệt.

Nhắn mặt đứng im một hồi lâu, để ngầm vận chân khí rồi rút thanh tuyệt tình kiếm ra vừa hươi múa vừa dò đường bước tới. Tiếp đó, chàng chuyển thân pháp « Bát-bộ đăng-không » nhảy vọt lên mái ngói, móc chân trên cây xà liêm, cúi mình nhìn xuống mấy kẻ cửa. Cửa đều đóng kín và không một tiếng động, chàng sanh nghi.

« Đây không có người ở mà Tông-Đào bảo đến xem cái gì kia ?

Nhưng chàng nghĩ lại, địa vị như Tông-Đào mà lẽ đâu lại nói láo. Thoáng qua một ý nghĩ, chàng đưa mắt nhận một hướng đi sang cửa phía Tây.

Thật vậy, nhảy khỏi một nóc nhà rộng và cao, chàng nhìn thấy một sân nhỏ nằm giữa hai gian phòng, đầy những chậu hoa cúc thơm ngát mà những cửa phòng nơi nầy cũng đóng chặt.

« Nếu không có người ở sao bồn hoa vén khéo được như vậy ? »

Càng bám chặt đôi bàn chân trên mái ngói, mình chàng cúi xuống như vòng cung, bỗng chút chàng buông chân lao xuống một cánh cửa, nhanh tay xô đại hai cánh liền tung ra. Một mùi phấn hương ngào ngạt thoảng ra đội ngay mặt chàng. Chàng kinh ngạc :

« Rõ ra, đây là một khuê phòng, lúc trước đây, chị em họ Đinh đã dẫn ta vô đây một lần, mà giờ đây có một mình ta, làm sao dám tự tiện bước vô. »

Từ-Nguyên-Bình tần ngần đứng bên ngoài, hoang mang. Nghiêng tai sát vào cửa, chàng nghe thở nhẹ rồi tiếp đó, có tiếng xao động của gối nệm.

Bất giác, chàng đánh tiếng thật nhanh :

— Ai đó ?

Nhưng chẳng nghe ai đáp. Tiếng ngáy ngủ lại tuôn ra.

Qua tiếng hỏi, chàng nép mình vào vách cửa, thất kinh :

« Tiếng ta tuy không lớn, nhưng giữa đêm vắng lạnh sợ vang ra ngoài, nếu có người nhỏ mò ắt phải nghe. Nguy quá ! »

Nghĩ thế, chàng vận nội lực để đề phòng bất trắc.

nhưng cũng không làm cho kẻ bị ám khí nghẹt cổ chết tức-khắc như vậy, còn về thuật kinh-công của người bí mật đó, ngoại trừ ông chủ gia trang họ Tra là Tra-tử-Thanh ra, không có ai được vậy, mà ông ấy đã mất từ lâu rồi mà !

— Hay là người con gái phóng ám-khí ?

— Có lẽ. Nếu là đàn ông thì đâu có mãnh khảnh như vậy.

Lúc đó, Từ-Nguyên-Bình và Tông-Đào đã đến phía trước tòa nhà giữa gia-trang, đứng lại khều vai Nguyên-Bình, Tông-Đào rỉ tai :

— Thần-Châu Nhứt-quân Địch-Thiên-Hành, võ công thì cao mà còn có nhiều thủ hạ giỏi. Nếu chúng ta bị chúng phát giác mà không còn cách gì che dấu được nữa thì xuất-hiện đại, không hề gì, bởi hắn ta là người trọng thể diện, không đích thân ra động thủ trước đâu. Như thế, sự nguy hiểm cũng ít.

Đã biết Thần-Cái Tông-đào là bực đại-hiệp từng tự-phụ mà nay còn tỏ ra dè dặt, Nguyên-Bình nghĩ rằng Địch-Thiên-Hành phải là người có võ công to.

Thấy Nguyên-Bình trầm-ngâm, Tông-Đào nóng ruột :

— Nếu không sợ chết, chúng ta phải tìm Địch-Thiên-Hành để ăn thua ...

Dứt lời, lão liền lấy thế nhảy qua bức tường, Nguyên-Bình nhảy theo. Bức tường sơn đen ngòm, nên vào bên trong, Bình không còn thấy bóng dáng của lão Tông-Đào. Dùng nội-lực cho mắt quan sát bốn bề, Bình nhảy tuốt vào trước cửa tòa nhà.

Lạ quá, khi chàng vô đến thềm thì không còn thấy một bóng đèn. Ngoài những căn phòng nằm ngang bằng dọc, còn có mái lầu cao, đều được những cây ngô đồng, cây dừa che rợp, quá âm-u.

Thật ra, việc lẻn vào nhà lạ lúc ban đêm, Nguyên-Bình chưa có kinh-nghiệm mà trong lòng chàng cũng e-thẹn chẳng an. Chàng đứng nép vào gốc cây trước sân, chưa biết phải đi vào ngã nào.

Gió đêm thu nhẹ thổi lá rơi lác đác làm tăng thêm cảnh thê-lương. Im lặng giây lâu, Nguyên-Bình sực nhớ tới một đêm nào, Đinh-Phượng đã

http://tieulun.hopto.org

Tiếng ngáy ngủ vẫn đều đều. Lúc đó, Nguyên-Bình đoán biết trong phòng có người con gái đang ngủ mê.

Vài phút sau, không thấy động tịnh gì, chàng nhìn trời, sao sáng vằn vặc, đêm lặng lẽ như nước hồ thu, không một lời dế nỉ non. Bất giác, chàng nghe tiếng mớ của người ngủ trong phòng : cười ngất rồi khóc than, rồi nói ú-ớ nghe không rõ, chừng như tâm sự ngổn ngang đang hiện về trong giấc mơ của người ngủ.

Lòng chàng e thẹn, không dám đứng lâu trước cửa khuê phòng của thục nữ nào đây, chàng liền bước ra phía trước sân thì bỗng nghe tiếng dép đi hơi nhặt từ ngoài cửa lớn vào. Chàng ngừng lại nghĩ bụng :

— Nơi đây là dinh trại của Thần-châu nhứt quân, có canh gác phòng ngự mà sao có đàn bà con gái nào đây ?

Bước trở lại Nguyên-Bình vòng ra bên cạnh phòng ngó vào kẻ cửa sổ thấy trướng gấm còn rủ xuống và một người nằm im trên chiếc gối trong trướng.

Càng nhìn, chàng càng thắc mắc, vòng ra phía trước rón rén xê toang cánh cửa bước đại vô phòng, liền tìm một chỗ ẩn mình dưới gầm giường ngủ.

Lại nghe tiếng dép bước tới càng lúc càng gần, chàng vội vàng chun ra thót lên rường nhà, ngồi im lặng nhìn xuống.

Liền đó, đuốc bật sáng rọi vào thềm, hai hán tử xuất hiện. Một người mặc áo thụng xanh, tay không và một người có đeo gươm dài, áo trắng.

Người áo xanh hỏi :

— Nàng thiếu nữ ấy ở đây hả ?

Với vẻ kính nể, sợ sệt người mang gươm đưa cao ngọn đuốc lên và cúi đầu lễ phép đáp :

— Dạ, đúng như vậy. Nàng ấy đẹp tuyệt trần..,

HỒI THỨ NĂM MƯƠI

Vào hiểm địa giai nhân khinh tráng-sĩ

Chàm chú ngó vô cửa phòng, người áo thụng xanh gắt :

— Đừng nói lời thôi, hãy dẫn ta vào coi ! Mau đi !

« Vâng » một tiếng, người mang gươm bước nhanh đến giường ngủ giở trướng gấm lên.

Lúc ấy Từ-Nguyên-Bình vẫn đeo chặt trên rường nhà, nhìn rõ mặt mày người đẹp nằm im trên nệm. Lòng chàng cảm thấy thèn thẹn, quay mặt chỗ khác.

Thật là một gương mặt chim sa cá lụy, nguyệt thẹn hoa ghen, một nàng tiên trên trời, mà là của hiếm trên đời.

Người mang gươm tiếp lời khen :

— Sắc đẹp tuyệt thế đó, dù người bằng đất, tượng bằng đồng cũng rung động như thường.

Người áo xanh cướp lời :

— Ai cho phép mi nói nhiều thế ? Muốn chết à ?

Người mang gươm im lặng quay mặt nơi khác. Khi đó, dưới bóng đuốc sáng trưng, Nguyên-Bình lại ngó xuống người đẹp : chiếc áo lụa đỏ bao bọc lấy tấm thân ngà ngọc, nằm nghiêng mặt ra ngoài. Tóc huyền xõa trên gối trắng, rồi từng cuộc tơ xanh óng mướt, da mặt hoa đào, đôi mày báu nguyệt, mũi thẳng như thể ngọc huỳnh, miệng ngậm lại như trái vải chín. Thật là một trang quốc sắc thiên hương. Chàng nhìn say mê :

« Hình như đã gặp nàng đôi lần, nhưng trong lúc bấn loạn tâm-thần ta chưa xác nhận được, mà nàng lại đẹp hơn chị em họ Đinh !

Bỗng đâu người áo thụng xanh nói với người mang gươm bằng lời lẽ hối tiếc :

— Cũng có thể chủ gia-trang này đã lọt vào mắt xanh của nàng, rồi hắn cũng có thể tìm được sách quí báu của môn phái Nam-Hải trong mình nàng, nên hắn mới hậu đãi nàng ta. Nhưng chúng ta hãy vì trang-chủ mà gìn giữ nàng cho cẩn-thận.

http://tieulun.hopto.org

Người mang gươm nheo nheo mắt và im lặng nhìn người đẹp đang ngáy ngủ. Hắn xích chân sát vô giường và mỉm cười, người áo thụng cười theo. Ngọn đuốc đã cháy hết dầu, phụt tắt. Rồi những tiếng dép dò đường bước trở ra cửa.

Chờ cho hai cái bóng khuất dạng, Nguyên-Bình rón rén tuột xuống, nhẹ bước tới trước giường ngủ nhìn vào trướng. Muốn thò tay ôm lấy nàng áo đỏ nhưng chàng khựng lại :

« Ồ, trai với gái phải giữ lễ thọ thọ bất thân và là bực quân tử mà lẻn vào khuê phòng một cách ám-muội, coi không được, hơn nữa mình đâu có giao thiệp với nàng thì tại sao cần giữ thái độ chính đại quang minh mới đúng. Dù trong trường hợp phải tiếp cứu người nguy nan, mình cũng phải đề phòng dư luận không hay.

Trong lúc chàng quay mặt ra suy nghĩ, dẫn đo thì trong trướng gấm có lời mắng vọng ra nghe trong trẻo và cao vút như giọng đàn giây thẳng.

— Á, đàn ông con trai gì mà đêm hôm tăm tối lại chun vô buồng con gái chưa chồng, rồi vạch màn để dòm cái gì ? thật là lỳ lợm !

Lui ra vài bước Từ-Nguyên-Bình lễ phép đáp lời :

— Xin cô nương chớ hiểu lầm tội nghiệp ? kẻ thấp hèn này quyết không có ý thất lễ.

— Đừng ngụy biện ! Đi ngang gốc mận mà giờ mũ, dù không lưu manh cũng khó nói gì cho ai tin. Hơn nữa, ta xem người không phải là con người lễ nghĩa, học thức.

Từng câu từng tiếng của nàng như những nhát gươm bén nhọn và lòng của chàng như vừa bị những mũi tên đâm. Cái cảm giác vừa thẹn vừa giận, khiến tay chàng rung lên, ấp úng chẳng nên lời.

— Đường đường nam tử hay là đại trượng phu như ta mà còn chịu nhục hay sao ? Nhưng, lời mắng nhiếc của người ta vừa nghiêm vừa đúng đắn, không có chỗ nào sơ hở để kích lại được.

Nghẹn ngào trong giây lâu, Từ - Nguyên-Bình vòng tay xá một xá về hướng nàng áo đỏ,

— Chuyện ấy cũng khó thanh minh. Lòng kẻ thấp hèn này chỉ có trời

biết ! Một ý nghĩ cũng như một lời nói là quyền của cô nương, kẻ hèn này thất lễ chỉ mong được tha thứ mà thôi.

Dứt lời, chàng quay lưng bước ra cửa phòng, nàng áo đỏ nói với theo :

— Người xưa vẫn thủ lễ mà gặp trường hợp chị dâu té xuống sông còn phải dùng tay để vớt lên. Nay người là đại trượng phu sao đành lánh né chuyện nguy nan không muốn cứu giúp, không thẹn mặt với anh hùng trong võ lâm hay sao ?

Ngừng lại, Nguyên-Bình lấy làm lạ :

— Sao lại có chuyện mâu thuẫn như thế ?

Ngoảnh mặt nhìn chàng thấy nàng tung chăn gối ngồi dậy cúi đầu như suy nghĩ một hồi lâu, chàng nói rất ngắn :

— Nếu cô nương đang kẹt vào hang hùm thì cần thoát thân cho sớm ! Kẻ hèn này chỉ nói thật vậy thôi, nghe hay không tùy ở cô nương.

Nói vậy, chàng lại quay đi. Nàng áo đỏ liền cười và kêu lên :

— Người hãy trở lại một lát.

— Cô cần dặn dò gì nữa xin cô nương hãy nói gấp ! Kẻ hèn này còn bận nhiều việc.

Nàng làm thinh không nói mà cũng không nhìn Từ-Nguyên-Bình, cứ mãi cúi mặt xuống rồi thỉnh thoảng lại khẽ lắc đầu. Trong bóng đêm, Bình vẫn thấy rõ từng cử chỉ của nàng, và chờ đợi hơi lâu, không nghe nàng đáp, chàng nóng lòng :

— Nếu cô nương không nói gì thì kẻ hèn này xin từ biệt.

Nàng vẫn làm thinh rồi lại nằm xuống giường, nghiêng mình ngó ra mà không nhìn ngay Bình.

Bình hết sức thắc mắc ở thái độ kiêu ngạo của nàng, muốn không thèm nói gì nữa, nhưng đã nhận rằng nàng đang cơn mắc nạn cần phải thừa dịp thoát thân, nên dằn lòng thúc giục nàng.

— Cô nương đang ở trong cảnh ác hiểm, nên thoát thân ngay.

— Dù tôi chết mất cũng không can hệ gì tới ai. Xin đừng nói nhiều.

http://tieulun.hopto.org

Bực mình quá, chàng đã cho cô nàng thật là quái gở, nên mạnh gót, phi nhanh ra trước sân. Lúc đó nàng ngẩng đầu dậy vén trướng nhìn ra cửa chỉ thấy bóng đen vụt tới, dưới ánh sao mờ rồi mất hút, mất trong giọt nước mắt tràn rụa của nàng. Không hiểu tại sao nàng thiếu nữ đẹp tuyệt thế và tài hoa hiếm có nầy khóc mà nhìn theo bóng người đi và nàng mím chặt đôi môi cho khóc không thành tiếng.

Khi ấy, Từ-Nguyên-Bình đã vượt khỏi mấy nóc nhà, chàng buông chân xuống trước sân, thở khí như trút hết nỗi giận hờn vừa qua. Chàng mỉm cười khoan khoái, nhìn bốn bề vắng lặng như tờ, lấy làm lạ :

— Trong gia-trang nầy có người ở, tại sao ta đã lộ tông tích mà không bị ai phát giác hay ngầm hại đến ta ?

Nhưng, cảnh vắng lặng giữa đêm, khiến người cảm thấy nó chứa đựng những gì ghê rợn bên trong. Nguyên-Bình đứng im lặng một hồi lâu, không nghe thấy động tịnh mà chàng lại là người còn kém kinh nghiệm lăn lóc giang hồ, như người đang bỡ ngỡ trước tình thế mới. giờ phút nầy, chàng không biết phải làm gì hơn là nuốt mùi hoa thơm ngát trước gió khuya.

Bỗng đâu một bóng người chạy vụt qua ngang mặt chàng, chàng rượt theo...

Từ mấy tháng nay Nguyên-Bình đã dùng nguyên chân khí của sư Tuệ-Không tiếp nạp để bồi bổ cho chân khí bản thân, nên công lực càng tăng, mỗi khi muốn vận lực để phi thân thì một cái nhảy thót lên, cao hơi hai trượng.

Giờ đây chàng đã dùng thân pháp Bát-bộ đăng-không vượt liên tiếp ba mái nhà và một nóc lầu cao rồi rơi vào nhánh cây ngô đồng tựa mái ngói. Tay nắm nhánh cây lấy trớn vọt mình tới hơn hai trượng nữa mới rớt xuống một nóc nhà không tiếng động. Chàng rượt theo cái bóng như tên bay trước mặt. Phút chốc, cái bóng biến đâu mất.

Chàng dừng chân trên mái ngói, nhìn bốn bề thì bỗng nghe như một vật nặng nề rớt xuống đất nghe « phịch » một tiếng cách chàng không xa.

Cúi xuống nhìn dưới gốc ngô đồng, cái bóng đen nằm im trên mặt đất chàng phóng xuống chụp đại lên bóng đen. Thì ra, chàng đã chụp nhầm

một xác người chết, còn nóng hổi, không một vết thương nhưng tai mũi mắt miệng đều rỏm máu, không biết người chết là ai và tại sao chết ? Chàng rút tay lên, đứng dậy ngẫm nghĩ :

— Chắc là trong gia-trang của Thần-Châu Nhứt-quân có cuộc tụ họp gì đây, mà Tông-Đào vào được thì người khác cũng thế. Còn cái bóng đen nào nữa mà đã biến mất, dị kỳ ! Nếu trong gia-trang có người mai phục thì họ đã thấy ta và đối phó ngay rồi, như thế cái bóng đen đó không phải là người của gia-trang nên chạy mất. Đêm nay trong phạm vi gia-trang chắc là số người từ ngoài đến còn đông lắm.

Trong lúc Từ-Nguyên-Bình đang suy đoán, có một làn gió xao động sau lưng. Chàng quay mặt lại và nắm chặt hai tay thủ thế. Bỗng nhiên một thiếu nữ áo đen, vóc mình thon thon lưng đeo song kiếm đứng cách đó lối tám, chín thước, đưa mắt sáng ngời lườm chàng, chàng lườm lại trong giây lâu và không ai nói tới ai.

Nguyên-Bình liền rời bỏ xác chết, lui ra sau nhưng không dám quay lưng. Có lẽ chàng đã bị nàng áo đỏ mắng, nên đối với nàng áo đen nầy chàng có thành kiến xấu, phải đề phòng mới được.

Thụt lùi vừa được ba bốn bộ thì chàng nghe nàng áo đen gọi rất khẽ :

— Đứng lại !

Với vẻ tức giận, chàng nín thinh, nhưng y theo lời mà đứng lại ngay. Nàng áo đen bước xăm xăm tới, còn cách chàng ba bốn thước dừng lại hỏi :

— Ngươi là người của gia-trang nầy phải không ?

— Không phải, chàng lắc đầu.

— Lấy gì làm bằng cớ là ngươi không phải ? Nàng cười.

— Trưng bằng cớ ra để làm gì ! Chúng ta không hề quen biết nhau và cũng không oán không thù, không can hệ gì cả...

— Nếu không có bằng cớ thì..

Cái xác chết trước mặt bỗng làm cho nàng ngừng lời — một lời nói khinh miệt đoạn nàng tiếp :

— Nếu thế thì ngươi đã đuối lý và sẽ khổ cho coi.

http://tieulun.hopto.org

Chàng bực mình hơn nhưng chàng quyết nén lòng để dẫn dò cho tới mức.

— Có lẽ nàng ta đến đây vì chuyện đối địch với Thần-châu nhứt quán Dịch-thiên-Hành, ta cũng nên nhân nhượng nàng.

— Thưa cô nương, kẻ hèn nầy đã nói thật. Biết còn cách gì để nói nữa cho cô nương tin, Vậy có ý kiến gì hay hơn, cô nương chỉ dạy giùm.

— Chuyện đó cũng không khó, nhưng mà thôi. Nếu ngươi không phải người thủ hạ gia-trang nầy thì cứ nghe lời ta, nên rút lui và cũng đừng hỏi tới trong gia-trang nầy sẽ xảy ra những gì ?

Từ-Nguyên-Bình mỉm cười nhìn nàng áo đen :

— Chuyện chắc ấy cũng đơn giản, nên kẻ hèn nầy xin hỏi cô nương rằng, muốn kẻ hèn nầy rời khỏi gia-trang có ý gì ?

Còn cô nương, đến đây lúc giữa đêm ắt phải có nguyên nhân và kẻ hèn này cũng thế. Nếu không, ai tới chỗ lạnh lẽo, vắng vẻ làm chi cho nhọc công. Như kẻ hèn đã thưa, là không phải người giữ gia-trang nầy, cô nương không tin thì biết làm sao ?

— Thật là khổ tâm ! Bình sanh của ta chưa từng nói chuyện bông quơ với kẻ khác mà hôm nay phải bỏ lệ đó mà tiếp chuyện quá nhiều tự nầy giờ.

Nếu ngươi không khứng rút lui thì sẽ mang hại vì đêm nay sắp xảy ra chuyện ác hiểm phi thường. Ta thấy ngươi còn trẻ quá và không giống kẻ giang-hồ, nên khuyên ngươi, thế thôi.

— Cô nương có lòng tốt, kẻ hèn nầy xin vâng. Chuyện sống chết của một đời người, nào ai liệu trước được.

Dứt lời, Từ-Nguyên-Bình tươi cười nhìn nàng rồi quay lưng nhảy thót lên một mái ngó..

— Đứng lại ! Chạy trốn hả ?

Bàn tay ngọc hươi ra, một làn ánh sáng như dá nhoáng xẹt theo bóng Nguyên-Bình. Chàng liền phóng xuống chỗ bóng tối dưới đất để tránh làn ám khí.

Thật cũng may, không hiểu cái gì khiến chàng không nhảy trên mái nhà

mà lại phóng xuống, nên không bị suông độc ám khí rất nguy hiểm, trong khi nàng áo đen không dự đoán được. Làn ánh sáng đi xuôi lên không và trong lúc phát ám khí thứ hai chưa phóng ra, Nguyên-Bình đã nhảy thẳng vào hiên lầu, nép mình trong bóng tối om,

Nàng áo đen đưa mắt soát chung quanh nhưng không bắt gặp được bóng đen của Bình, nàng kinh ngạc và thầm khen thân pháp của chàng rất tài.

Vẫn nép sát vào bóng cột hàng ba, không dám thở mạnh, không dám thò đầu, Bình đợi đến khi nghe có tiếng áo quần khua trong hơi gió, chàng mới dám nhảy ra. Thấy nàng đã đi khỏi dãy nhà trước và đang quẹo trái vào một hành lang, Nguyên-Bình nhìn sao sáng ngời, hô hấp vài cái để vận chân lực, chàng muốn đi tới để tìm Thần cái Tông-đào. Chàng nghĩ bụng :

— Không hiểu nàng đã dùng loại ám khí gì đánh ta ? Thôi, kiếm lão Tông Đào, ổng trí thức rộng hơn ta, có thể biết được loại ấy, thì cũng có thể biết luôn lai lịch của nàng.

Nghĩ xong chàng bước thẳng tới gốc dừa thì chợt thấy một cây ngân châm cỡ ba tất, ai cắm phụp như đóng đinh vào thân cây.

Mạnh tay rút ra, Bình xem kỹ cây ngân châm không giống hình thức cây Kim bạc vì đầu nó dẹp, dằng đuôi có hai miếng sắt mỏng hình lá liễu, thật khéo.

Bình mới bước vào đường giang hồ hiệp khách, kiến thức có hạn, nên đối với ngân châm là loại ám khí mà chàng không biết, xem rồi vất vào hong Vừa bước đi thì nghe tiếng cười khanh khách phía sau lưng.

— Tưởng đâu người có phi thăng thiên độn thổ nào ngờ thân bấy thước còn sờ sờ đây.

Một lời nói đã chạm đến lòng tự tôn và khêu gợi lòng háo thắng của Nguyên-Bình, chàng quay mặt ; đứng lại. Nàng áo đen đang đứng cách chàng ngoài tám chín thước. Chàng cười lạt :

— Cô nương đừng vội khinh thường, vì kẻ hèn nầy không muốn ăn thua với người con gái, nên nhân nhượng, chớ nào sợ ai.

— Nhà ngươi dám nói với ta như thế à ? Nàng ngạc nhiên.

http://tieulun.hopto.org

— Đúng, nơi nầy ngoài ta và cô nương ra, không có ai khác.

Nàng gắt :

— Dám mắng ta à...

Nổi nóng lên, Nguyên-Bình cắp lời :

— Sao không dám ! Mắng rồi có sao đâu ?

Lườm Bình, nàng áo đen cười gay :

— Tại nhà ngươi không biết ta, nếu biết chắc không dám mắng.

— Tại cô nương đối với ta không lễ phép, mắng dây không phải để khi dễ, chẳng qua là một người con trai dạy dỗ một người con gái vậy.

Nàng áo đen lắc đầu :

— Trên đời nầy, kẻ dám mắng ta lần đầu tiên chỉ là, nhà ngươi !

Bình dịu giọng :

— Kẻ hèn nầy đường đường là nam tử mà đi phiền trách người con gái thật không nên, nhưng vì cô nương ăn hiếp tôi, nhịn không được nữa...

Nói tới đây chàng sực nhớ nàng là một tay độc hại vừa đánh hụt chàng, ngừng lời lại, chàng nhảy vọt lên mái nhà chạy nhanh.

Mãi thắc mắc trước lời nhục mạ của Bình, mà để Bình lừa dịp chạy thoát, giờ đây, nàng muốn đuổi theo, nhưng Bình đã khuất dạng trong bóng đêm. Nàng căm giận, lẩm bẩm :

— Trừ phi suốt đời ngươi đừng để ta gặp mặt, nếu gặp, ta sẽ bẻ hết răng của ngươi cho coi.

Lúc ấy, Bình đã phi vài trượng mà bởi thính tai nên nghe rõ lời hăm dọa của nàng, chàng tức cười :

— Giỏi mà nói láp dáp ít câu cho hả hơi. Ta không đấu với con gái yếu đuối đâu. Giờ đây kể như ta không nghe thấy gì nữa hết.

Thế là chàng đã nguôi giận, chuyển nội lực phi nhanh hơn. Vượt khỏi mấy nóc nhà, chàng nhìn thẳng những bồn hoa, biết đó là sân. Dừng chân trên mái ngói, chàng ngắm hoa cúc nở rộ, ngửi mùi hương mẫu đơn dưới sương khuya, dưới ánh sao của mùa thu cuối. Chàng lấy làm lạ. Đã cuối thu mà hoa vẫn tốt tươi, hơn thế nữa, một nơi rừng sâu hoang vu mà

người ta đem những giống hoa quý về trồng nơi đây thật là khéo tay, thế là gia trang nầy phải có người, có người đẹp yêu hoa, ít ra tâm hồn người ấy cũng thanh nhã, thơ mộng. Ôi ! thật là khó hiểu những người ấy là ai ?...

Giọng tưởng nghĩ như mơ của Nguyên-Bình bỗng nhiên bị dứt quãng bởi một giọng nói khàn khàn dưới bồn hoa vọng lên.

— Này Bình nhi, đừng thèm chạy nữa ! Đêm nay kể như chúng ta đi chơi công khai.

Nhận ra tiếng nói của Thần-cái Tông - Đào, chàng phóng xuống bồn hoa trong khi lão ta đang tựa mình vào gốc hoa nguyệt quý, mùi rượu mạnh xộc xạ lẫn với mùi hoa hương, chàng phải lấy tay che mũi lại mà cười.

Chàng muốn kể lại những chuyện vừa rồi, nhưng Tông-Đào đã buộc miệng lẻ nhẻ :

— Già ăn mày nầy đã nhận được tin mật mới đến đây, ngờ đâu tin đã bị tiết lộ, nên tình hình nơi nầy có thay đổi. Này Bình nhi, chắc là chúng ta sẽ gặp nhiều việc cần phải đối phó.

Nghiêng bầu tực một hớp rượu, Tông-Đào nói tiếp :

— Trong đêm nay, những tay cừ đến gia trang nầy không thiếu gì.

Cười khì khì một chập lâu, lão nhìn Nguyên-Bình :

— Bình nhi đã đụng đầu một nàng áo đen, nàng ta có thái độ khinh khỉnh phải không ? Và nếu già ăn mày nầy hiểu không lầm thì Bình nhi đã bị nàng mắng một trận rất đích đáng, có không ?

— Làm sao lão tiền bối thấy biết được ?

— Ấy, không thấy mà nói trúng mới hay chớ !

Bình thở dài :

— Đêm nay kẻ hậu sinh này đã bị tới hai người mắng chớ không phải một đâu. Lần trước bị mắng mà cầm họng, còn lần sau thì giận mắng lại.

Cô gái áo đen đó là bực giang hồ miền Tây, đã từng nổi tiếng không thích nói nhiều. Bình nhi bị mắng như vậy cũng không lạ lắm.

Nghe Tông-Đào nói bị mắng cũng ưng, Bình tức giận :

http://tieulun.hopto.org

— Nếu nó không là con gái thì kẻ hậu sinh này đã cho nó ăn đòn rồi.

— Bởi nó khó tánh, Bình nhi không nên ăn thua với nó.

— Thế thì lão tiền bối đã quên biết với nàng ?

— Già ăn mày này không sợ trời, không sợ đất, nhưng phải nhức đầu mỗi khi gặp nàng, thế là Bình nhi chọc giận nàng ta không được rồi.

Nói tới đây, Lão nhớ lại ngày gặp Từ-Nguyên-Bình trong cổ miếu, Bình đã thấy tận mắt lão ta bị nàng áo xanh hạ nhục, nên lão lộ vẻ thẹn và căm hờn, đưa tay nghiêng bầu nốc một hơi rượu. Còn Từ-Nguyên-Bình, dường như không muốn nghe lời Tông-Đào vừa nói, vì chàng nhận lão ta khuyên giải vô lý, lửa giận bừng lên :

— Nhứt định sau này, nếu gặp mặt nàng, kẻ hậu sinh phải cho nàng một bài học xứng đáng để chừa bỏ thói xấu khinh người.

Tông-Đào cười ngất :

— Nóng giận mà chi !

— Ủy, sao lão tiền bối không dè dặt, cười to quá, không sợ những kẻ rình mò trong gia trang này hay sao ?

— Ờ, Thần-châu nhứt-quân là một tay vừa ác lại vừa xảo quyệt không bì. Theo tin mật, đêm nay hắn triệu tập đại hội giữa bọn nha trảo của hắn mà bắt thần ngưng cuộc, để lừa chúng ta với mưu kế gì đây ?

— Vừa rồi tôi vào phòng ngủ của cô gái áo đỏ, hình như nàng bị giam giữ là phải. Tôi nghe tên mặc áo thụng xanh có nói qua về chủ gia trang này sắp đến đây và tên Hán tử mang gươm có nhiệm vụ giữ cô gái áo đỏ, cũng nhắc đến trang chủ — Chắc là thần châu nhứt quân, nhưng không biết có gì hắn đâu mắt.

Bởi còn kém kinh nghiệm giang hộ, Nguyên-Bình không tự giải đáp những điều nghi vấn, chàng hỏi Tông-Đào :

— Chúng ta độn nhập gia trang này chắc bọn chúng đã biết rồi, mà bọn chúng có phòng bị kín đáo chỗ nào không ? Sao không nghe động tịnh gì hết ?

— Chưa ắt gì Dịch-thiên-Hành đã hay chúng ta đến, nhưng có những kẻ khác biết...

Nói chưa hết lời, Tông-Đào bỗng ngừng lại như vừa sực nhớ một chuyện gì trọng hệ. Lão đứng nhìn mặt nhìn xa xôi, Nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của lão, Bình ngạc nhiên :

— Có chuyện gì nguy hiểm hay sao ?

— Hắn đến trễ là có một âm mưu, hay là hắn đã đến mà ẩn mặt không ra ?

Một lời cảnh giác của Tông-Đào, khiến Nguyên-Bình đưa mắt soát chung quanh và nghiêm nghị nói :

— Cũng chưa biết chắc được. Hình như bọn thủ hộ đã bị tiêu hao dưới bàn tay bí mật nào đó còn Dịch-Thiên-Hành đã đến rồi chúng ta cũng khó thấy.

—Con người như hắn, không thể đoán theo thường tình được. Tông-Đào nói như than.

Dường như nói chưa hết ý, lão nhìn Nguyên-Bình nói rất khẽ :

— Bình nhi đã gặp phải bàn tay độc hại của nàng áo đen từ đây về sau hãy cẩn thận ! Nàng là nhân vật lục lâm miền Tây bắc, rất ít đi đâu, nên cũng rất khó mong gặp lần nữa mà rủi gặp được thì phải dụng độ long trời lở đất. Những tên [illegible] của gia trang này đã bị giết trong đêm là nhẹ lắm bởi tay nàng.

Bình đã được lão Thảo-Cái lưu ý về nàng áo đen, chàng liên tưởng đến Thần châu nhứt quân có bao nhiêu thủ hạ bị giết sao không có sự phản ứng gì, chàng muốn hỏi Tông-Đào, nhưng thấy lão đang nhìn sao như để xem thái độ, chàng không dám quấy rầy. Chàng nhìn chung quanh [illegible] vườn hoa.

Chiếm một vị trí chính giữa gia trang, vườn hoa rộng chừng mẫu. Ngoài những bồn hoa, những loài thảo mộc quí báu còn có một non bộ, dưới hòn non có một ao nhỏ, gợn bóng sao run. Chung quanh vườn, cơ xá cất liền nhau từng dãy rất khang trang. Chàng chợt thấy một gian nhà đối diện vườn hoa, mở toang hai cánh cửa sổ, nhưng bên trong tối om, chẳng như một cánh cửa mở cũng trông thấy khắp vườn.

Lúc ấy, thấy chàng trầm ngâm, Tông-Đào khẽ vỗ vai chàng :

http://tieulun.hopto.org

— Chúng nó đâu đó đã chuẩn bị rồi, nhiều nơi có điểm phục kích, tại Bình nhi kém lịch duyệt nên nhìn không thấu chỗ mật nhiệm đó.

Với bản tính hiền hậu nhưng tinh thần bất khuất, Nguyên-Bình cảm thấy lời nói vô tình của Tông-Đào đã chạm đến tự ái của chàng, nên khịt mũi, tằng hắng lườm Tông-Đào.

—Lão tiền bối mang tôi đến đây để rồi nói tôi dở tệ, Nói như thế cũng có nghĩa lão tiền bối còn sợ người ta ?

Lão cười khà khà, mực nồng hơi men :

— Gót chân này đã từng dẫm khắp giang-hồ, Già ăn mày đã bước trong nước lửa, trong rừng gươm giáo, không hề biết sợ ai. Nay tuổi đã xế chiều rồi, lý đâu lại sợ chết ?

Bình thường Tử-Nguyên-Bình không bao giờ nói năng gay gắt như vậy, nhưng hôm nay vì hận thù Dịch-Thiên-Hành mà giận lây mà chàng đã biết lỡ lời với Tông-Đào cũng khổ tâm. Chàng nói như xin lỗi :

— Đã không sợ, lão tiền-bối mới đến đây. Với chòm nhà cổ quái này, lão tiền-bối há sợ sao?

— Cậu nhỏ này thật là háo thắng. Qua một ý nghĩ thầm, Tông-Đào cho Nguyên-Bình biết :

— Sợ hay không, chẳng thành vấn đề. Ta đã đoán biết trong tòa nhà giữa của gia-trang có một lớp nghi trang...

Ngừng lại chỉ hòn non bộ, lão tiếp :

—Và trong này có,..

Không nói thêm, lão chỉ giải rõ cho Bình qua một cái liếc mắt.

Tuy kinh nghiệm giang-hồ còn kém nhưng gần đây Bình đã gặp một ít chuyện kinh dị và trước kia đã có một lần sa vào ngôi cổ-mộ, vô hình trung trí thức của chàng tăng lên. Giờ đây nghe Tông-Đào nói úp mở, chàng chú ý.

— Đúng rồi. Lão ăn mày này thật không thẹn danh giang-hồ : Ta đã nghi ngờ từng cách trang trí trong tòa nhà to chớ khó để ý đến hòn non bộ này.

Với vẻ hào hứng, chàng nhìn Tông-Đào khẽ thưa :

— Căn cứ lời lão tiền-bối vừa mới nói, kẻ hậu sinh cũng thấy đuổi non bộ này khả nghi ! Giờ đây, Dịch-thiên-Hành chưa ra mặt tại sao chúng ta không sớm khám phá nó một phen.

Tưởng đâu Thần-Cái tán thành ý kiến mình ngay, Bình nào ngờ lão ta tỏ vẻ thắc mắc qua câu hỏi của chàng.

— Không thể hấp tấp được ! Tuy Dịch-Thiên-Hành chưa xuất đầu lộ diện, nhưng theo sự ước đoán của ta thì non bộ này chỉ là một hình thức bố trí nghi trang cũ rồi, không sai đâu, Dịch-Thiên-Hành đã đến đây rồi mà ta còn cần phải chú ý những kẻ khác nữa, họ cũng đã đến không ít.

Như vừa rồi, Bình nhi gặp nàng áo đen, đó là một dẫn chứng chắc chắn nhứt. Thế nên đừng nóng này để rồi gây lấy khó khăn cho ta mà cũng đừng nói chi nhiều, như Bình nhi suýt bị tiêu diệt dưới độc ám khí của nàng đó thấy không ? Không phải giờ này khiếp nhược dâu mà vì phải khôn ngoan, bình tĩnh đối với nhân vật phi thường, để thủ thắng hoàn toàn trong trận đấu bí mật và rùng rợn sắp tới nơi...

Bỗng, một giọng cười rợn người vang lên sau non bộ, làm dứt đoạn lời nói Tông-Đào :

— Ông là bực trưởng bối võ-lâm, lẽ nào danh phận to mà hành động nhỏ mọn. Nếu không có mặt tại ông đã làm chuyện bất chính rồi ?

Kinh ngạc quá, Nguyên-Bình liếc Tông-Đào. Chỉ thấy ông ta ngồi xuống tựa mình vào gốc cây nguyệt quý, đôi mắt không tinh, không say, chăm chú ngó vào một cây hoa nguyệt quý trước mặt.

Chàng vẫn biết lão ta là bực đại hiệp lừng danh, tính tình phóng đãng, nếu không gặp việc cực kỳ hệ trọng thì không bao giờ nhăn đến một nếp trán, và chàng cũng thấy mình đã thuộc về tâm phúc của lão. Tuy mình ít lịch duyệt như sự sống chết hay phúc họa vẫn ràng buộc với lão, nên giờ phút này chàng cố làm tĩnh và không dám quấy rầy lão.

Một tưởng nghĩ bất ngờ hiện trong trí chàng :

— Nàng áo đen cuối cùng là gì ? Tại sao tuổi nàng trẻ quá mà khí thế lấn lướt được người, ngay bực đại hiệp lừng danh Thần-Cái vẫn tỏ ra e dè nếu không muốn nói khiếp sợ.

http://tieulun.hopto.org

— Là một đường đường nam tử, đã nhịn nhục được nàng vì nàng là con gái, mà nàng đã làm gì đến đỗi Thần-Cái phải sợ ? Ta không sợ đâu ! tức mình quá, phải chi ta đừng thèm nhịn thua ở lúc ta bị nàng mắng, có tiện hơn không ?

Một ý nghĩ đảo lộn, giục chàng đò theo con đường trải đá trắng, chạy tới dãy nhà phía bên mặt.

Đến một bực thềm đá thẳng, chàng gặp một cây dừa to che tàng xuống vườn hoa trước một hành lang rộng rãi khang trang. Bước lên thềm, chàng rảo bước đi theo hàng cột liên sơn đỏ, nếu ngừng lại tựa vào lang cang, có thể nhìn thấy rõ ràng ao nước bên vườn kia, nhờ ánh sao.

Đối diện vườn hoa là những khuôn cửa sổ to làm theo kiểu « ngũ phúc », « tam kiết » hay « vạn-thọ vô-cương » thật khéo léo và loại giấy phất cửa giỏ có vẽ hoa thật đẹp mắt.

Rồi bỗi lòng hiếu kỳ cộng với chí khí hào hiệp, giục thúc chàng hãng bái đi tới.

« Ta đã có mặt. Phải chăng đây là hang cọp, ai đó hãy cho ta thấy biết đi. »

Liền đó, chàng nhảy thót ra phía cửa sổ, với tay định xé rách một tấm giấy, bỗng nghe tiếng cười của Tông-Đào khanh khách sau lưng. Chàng thụt tay lại, quay lưng ngạc nhiên nhìn lão Tông-Đào :

« Không khổ tâm sao mà cười dòn dữ vậy ? Quái thật !

Khi ấy Tông-Đào nghiêng bầu tực một miếng rượu rồi đưa tay trái quệt môi, thở khí và nhìn Nguyên-Bình cười ngất.

HỒI THỨ NĂM MƯƠI MỐT

Vì tiếng nói, chàng với nàng tranh sống mái

Dằn không được xúc động, nôn nóng Từ-Nguyên-Bình muốn hỏi tại sao cười trong giờ phút nghiêm trọng nầy thì Tông-Đào đã hỏi trước :

— Bình nhi biết trong phòng nầy có gì lạ không ?

— Nó chỉ là kiến trúc của quí phái.

— Đối với nhà ăn mày nầy, xưa nay không hề chú ý nhà cửa đẹp hay xấu mà chỉ chú ý những gì thầm kín bên trong đó.

Nguyên-Bình đứng im lặng, nhãn tròn nhìn vào cửa sổ rồi quay lại liếc Tông-Đào. Lão liếc lại chàng, hai người lặng lẽ, vận nội lực trở lại hòn non bộ, vì nơi hướng nầy phát ra những tiếng nói nghe không rõ.

Những gót chân vừa bén đất thì từ trong bụi hoa nguyệt quý phía sau lưng hai người, nàng áo đen mang kiếm từ từ bước ra.

Liền đưa mắt lườm Tông-Đào, nàng áo đen thốt ra những lời như nói với mình :

— Cái ông già đi đâu cũng kè kè một đứa cháu bên lưng, trông mà mắc cỡ !

Nghe giọng nói khinh miệt, đinh tai nhức óc, Nguyên-Bình nhìn Tông Đào để dò xét thái độ, chỉ thấy lão ta ngó lăng sang chỗ khác hình như muốn tránh sự xung đột.

Nàng áo đen khinh rẻ Tông-Đào mà Nguyên-Bình thấy khó chịu, nếu ở vào trường hợp khác chắc là chàng đã động thủ ngay. Tông-Đào là bực đại hiệp nổi tiếng khắp giang-hồ từ lâu nhưng hôm nay lại có thái độ nhân nhượng trước một thiếu nữ, khiến cho Nguyên-Bình gẫm lại mà biểu đồng tình với lão ta.

Giây phút trôi nhanh qua, chàng nhìn nàng nhớ lại thái độ của nàng đã đối với chàng vừa qua cũng gắt gao, thậm chí dùng ám khí hòng tiêu diệt chàng. Nổi giận lên, chàng gắt :

— Một thân phận con gái sao ăn nói vô lễ đối với một bực tiền-bối trong giới võ-lâm.

Nghe lời trách mắng của Bình, nàng áo đen vẫn thản nhiên nhìn chàng :

— Không can hệ gì tới người mà người phải lắm lời. Ta thấy người mới bước chân vào đường giang-hồ, nên ta cũng không muốn giận hờn làm chi !.

http://tieulun.hopto.org

— Nói như thế tỏ ra cô nương chẳng hiểu gì cả. Ta với lão tiền-bối đây đã dồng tâm nhất trí mà không can hệ được à ? Thái độ của cô nương ta thấy không đẹp lắm...

Không đợi Nguyên-Bình dứt lời, nàng cười nhạt :

— Ta đã ba lần bốn lượt nhịn nhục người mà người càng được nước càng được một, bước một tất lại muốn tiến một thước ỷ thế để dạy khôn ta à ? Người đã kiêu-ngạo, xem ta như trẻ con, phải không ?

Bình cười gay gắt :

— Xin cám ơn cô nương đã vui lòng nhịn nhục kẻ thấp hèn nầy. Nhưng cô nương hãy hiểu giùm, kẻ hèn nầy không bao giờ làm một việc gì mà ỷ thế, chỉ tự mình xét thấy việc nên làm hay không thôi. Hôm nay cô nương thật may mắn là thân phận người con gái nếu đổi lại là nam hán tử thì kẻ hèn nầy không đối lại bằng cử chỉ như tự nãy giờ đâu !

Nàng áo đen ra vẻ cười mà không phải cười, dường như chưa tin lời Nguyên-Bình.

— Thế là người hãy chuẩn bị đầy đủ những gì cao đẹp để đối xử với ta, ta muốn nghe thấy tài cao kiến của người lắm đấy.

Một lời nói êm dịu đã dập tắt ngọn lửa giận hờn của chàng. Chàng thoáng nhìn nàng, thấy nàng cũng không tỏ vẻ gì gay gắt nữa, trái lại môi nàng đang nở hụ cười tươi. Qua giây phút trầm ngâm chàng nói như than :

Đêm nay, cô nương cũng như tôi, vì Địch-Thiên-Hành mới đến đây mà Địch-thiên-Hành đâu không thấy, còn chúng ta thì cứ gây gổ nhau, giận hờn nhau có nghĩa gì ?

— Người không muốn gây gổ với ta nhưng ta muốn ăn thua với người đó !

Bước tới hai bước Nguyên-Bình nói nghiêm chỉnh :

— Nếu vậy thì kẻ hèn nầy xin sẵn sàng tiếp nhận, bất cứ là gì cũng được.

Với một cái uốn lưng cúi xuống, chuyển mình bước sang phía trái, nàng áo đen toét đôi môi màu trái vải chín, nhìn Nguyên-Bình :

— Thế nào, người muốn đánh lộn à ?

Vẫn chưa nguôi thắc mắc, Nguyên-Bình thầm nghĩ :

— Nàng nầy thật lẻo mép, không cho nàng một bài học, không được ! Chàng đáp :

— Kẻ hèn nầy là đường đường nam tử nếu cô nương muốn động thủ thì kẻ hèn nầy xin nhường trước ba hiệp đầu.

Một lời nói như giọt dầu chế vào lửa rực, nàng áo đen mím chặt đôi môi lại, tức khắc, nàng hươi chưởng đánh lên thinh không ba chưởng, tiếng gió nghe ào ào.

Dứt đầu xong, nàng xích tới trước mặt Từ-Nguyên-Bình thách đố :

— Ta làm biếng nói chuyện lắm ! Như người đã bảo nhường ta ba hiệp dứt đầu, ta đã làm xong, vậy người hãy bắt đầu động thủ đi.

Dang chân đứng bộ định, ngã đầu ra trước, Bình chống tay trái trên đầu gối và tay mặt nắm lại, đưa cao lên ra thế.

— Xin mời cô nương !

Nàng áo đen nhường mày liễu :

— Thật là lễ phép thay !

Đi đôi với tiếng nói, nàng nghiêng mình theo bước chân mặt, hươi chưởng trái nhắm vào bụng đối phương đánh tới.

Liền hít hơi cho bụng tóp vô, Bình nhảy lui ba bộ.

Thừa thế nàng áo đen xông tới, đưa song chưởng liên hoàn, bóng chưởng quay vòng như chong chóng, trong chớp mắt đã tung ra mười hai chưởng. Nguyên-Bình vừa lui ra thêm sáu bước vừa thất kinh. « Chưởng pháp gì mà thần tốc đến thế ?»

Chàng vừa hấp khí bồi bổ nội lực vừa phản kích một chưởng theo bộ đứng chữ đinh như trước. Một chưởng lực mạnh bão làm tan nát cả làn gió chưởng đang cuốn theo đòn tấn công.

Vừa cười nhạt, nàng áo đen vừa lách mình sang bên trái đưa chưởng cản ngăn lên làn gió, đồng thời dùng thế « Bế-môn thôi-nguyệt » đập lên bả vai trái của đối phương. Bình liền rủn vai xuống thật thấp, nhắm tấn vào mạch môn trên chưởng trái của nàng áo đen, bằng thế « Phi-sách kích-ly ».

http://tieulun.hopto.org

Nhanh như điện, nàng áo đen sè cả bàn tay mặt — những ngón tay bút măng, trắng muốt, thò ra bấu vào vai áo Bình thì lúc ấy, Bình cũng đưa tay chụp cánh tay mặt của nàng. Nhưng cả hai đều nhất loạt nhảy dang ra để tránh lẫn nhau, chỉ còn lườm nhau và chờ đợi.

Bây giờ, Bình không dám khinh địch nữa, chàng quyết dành phần chủ động : gió chưởng xoay tròn như trốt theo tầm chưởng như chớp. Hai chiếc bóng chập chờn, thoạt lên thoạt xuống, bổng nghiên bổng thẳng thật là linh hoạt, uyển chuyển trong cả chục hiệp, chưa phân thắng bại.

Đứng bên cạnh cuộc đấu, lão Tông-Đào mở nút bầu rượu ra vừa nốc vừa xem như kẻ bàn quan đang say mê thưởng thức một cuộc thi tài trên võ đài, giữa chốn đô hội. Lão đã có lần giao đấu với Bình, nên lão so sánh rằng, nàng áo đen không thể chịu nổi với Bình tới năm chục hiệp.

Nhưng bây giờ lão đã lầm, Trong giây phút, năm mươi hiệp đã qua mà nàng áo đen vẫn vững vàng không một chút yếu thế, trái lại càng đấu càng tung ra nhiều thế chưởng diệu kỳ, cả Tông-Đào và Tứ-Nguyên-Bình cũng không nhận ra được, nhứt là những thế chưởng làm cho ai muốn xông vào trợ lực cũng ngán luôn. Nguyên - Bình vẫn tấn công với chưởng lực như búa thần bổ đá, như chài sắt nện cừ, thế chưởng biến hóa độc hại, cả làn gió chưởng cũng nóng hổng nhưng đối phương không hề hấn gì cả ; kể ra phong độ chiến đấu của Bình cũng lỗi lạc phi thường lắm chớ !

Bất giác, Thần-cái Tông-Đào khẽ nói một mình :

— Nàng thì nhanh và biến hóa khôn lường, chàng thì hùng hậu, nếu hai lối chưởng đó dung hòa lại thì e thiên hạ không có ai địch nổi, chớ phải chơi đâu !

Lão liền nhìn Nguyên-Bình, lưu ý Bình :

— Bình nhi ! Ta chẳng đã bảo cô nàng nầy khó đương lắm ! Già ăn mày nầy không nói láo khoét đâu, không tin à ?.

Vốn có tính bất khuất, nghe Tông-Đào nói, Bình càng tức giận, thét lên một tiếng rồi hươi chưởng đánh tới tấp. Một đòn đánh bất ngờ nàng áo đen phải nhanh nhẹ nhảy lùi ba bộ, trong vẻ hốt hoảng :

— Chao ôi ! Thứ võ công gì diệu kỳ quá tay ! Bấy lâu nghe thiên hạ đồn, giờ đây mới được thấy tận mắt,

Lão Tông-Đào kinh ngạc qua vẻ thán phục :

Sau khi nhảy lùi, nàng áo đen run cả đôi tay, dường như đã bị thương ở mạch môn. Không đầy một chớp mắt sau, nàng vọt máu họng và nhắm nghiền đôi mắt trong bộ dứng sững như trồng.

Và, nếu Bình thừa thắng tấn chưởng thêm, nhứt định nàng đã chết tức khắc, nhưng không hiểu vì sao, chàng ngừng tay, ngước mắt lên suy nghĩ :

Bổng, một tiếng thét thất thanh vang lên,nàng áo đen đã bừng mắt dậy chấm vào Bình đánh một chưởng trí mạng.

Liền đưa chưởng ra chống đỡ. Một tiếng rú lên của Bình vang ra theo làn gió của bộ nhảy lùi năm bước. Bình đứng lảo đảo, lườm đối phương, nhưng chàng cố hám lại bộ chân chữ Đinh phản kích một chưởng.

Một chưởng lực chậm chạp và yếu ớt hơn, mà nàng áo đen phải nhảy vọt lên đến bốn năm thước để tránh mới khỏi.

Thế rồi một cuộc đấu ác liệt đã ngừng hẳn. Không khí trở lại trầm lặng bóng sao lạnh soi lờ mờ trên thân thể một chàng trai, một thiếu nữ. Họ đang nằm bay ngồi bẹp trên mặt đất cách nhau hơn trượng, lặng lẽ không tiếng nói mà chỉ thoảng nghe những hơi thở hổn hển, bức rức của hai người bị thương nặng.

Lúc ấy một Thần-Cái tinh thông võ học cũng nhìn không ra hai người bị thương như thế nào. Ngần ngừ một hồi lâu, lão mới bước đến cạnh Nguyên-Bình.

Thấy Bình nhắm mắt, nằm ngửa trên mặt đất. Nhờ ánh sao, lão quan sát sắc diện của Bình dị thường, lão giựt mình. Với kinh nghiệm phong phú, lão biết Bình bị một nội lực thâm hậu làm hại chớ không phải một chưởng lực thông thường. Đưa tay sờ trán Bình, mồ hôi động như giá tuyết, lão Tông-Đào càng lo ngại hơn.

Bình tỉnh đứng dậy, lão trầm ngâm suy nghĩ như mòn cả óc vẫn chưa nghiệm ra nàng áo đen dùng thuật võ công gì để đả thương Bình. Ngay lúc ấy những bước chân nặng nề khua động phía sau lưng lão ta càng lúc lại càng gần.

http://tieulun.hopto.org

Quay lại nhìn Tông-Đào thấy một lão râu dài, áo thụng xanh đang từ từ bước đến.

Lão ấy mặt nặng nề, mỗi bước chân đều có dấu gót ăn sâu cả tấc, hai tia mắt sáng quắc, đăm đăm nhìn nàng áo đen đang nằm sóng sượt dưới đất. Với ý thức cảnh giác, Tông-Đào đã ngầm vận chân khí, chuẩn bị sẵn.

Khi còn cách Tông-Đào năm sáu thước, lão râu dài dừng chân cười nhạt hỏi Tông-Đào :

— Nhà ngươi là ai, có phải tục danh là lão ăn mày hay không ?

Ngừng lại một chút lão râu dài hét lên :

— Kẻ nào đánh con gái ta trọng thương ? Nói mau :

Thần-Cái Tông-Đào cười híp mắt :

— Thượng-quan huynh sao quá vội, quá nóng nảy, phải nói chuyện với kẻ ăn mày này một chút chứ.

— Không thể được. Nơi đây chỉ có ta và ngươi thì không thể nói gì cho mất công.

— Kẻ ăn mày nầy không điếc, thượng quan huynh không cần phải nói to.

Lão Thượng-quan-Cảo liền giận hét lên :

— Ta không hề sợ kẻ ăn mày đâu, đừng nói đánh đấu mất công.

Tông-Đào cười khanh khách :

— Thì kẻ ăn mày nầy cũng chả hề sợ ai,

Một tiếng thét vang đưa nội lực của Thượng-quan-Cảo đến thế chưởng hùng hậu, cuốn cả gió chưởng dội vào ngực Tông-Đào trong chớp mắt.

Liền hươi chưởng mặt, Tông-Đào nghinh đấu ngay. Một tiếng «Lốp» vang dội như nát tan cả gió chưởng làm cho hai thầu mình đều giật lùi ra sau hai ba thước.

Lão Thượng-quan-Cảo liền rút song chưởng lại, đứng ngay người, nói to :

— Danh tiếng Thần cái thật chẳng phải hư truyền. Hãy đón thử một chưởng nữa của lão phu này thử coi nào !

Nhưng, không hiểu sao, lão Thượng-quan-Cảo không hươi chưởng

mà nói thêm với Tông-Đào :

— Rồi một chưởng sắp đến đây, trong chúng ta ắt có một người bị thương hoặc chết mất.

Cười khà khà Tông-Đào đáp nhanh :

— Lời thượng quan huynh rất đúng. Chưa biết ai sẽ bị hại, nhưng kẻ ăn mày này là một mạng cùng, chết thì thôi, chỉ lo cho thượng quan huynh là Bá chủ miền Tây Bắc, thì cần để di chúc lại cho đời sau đi !...

— Tôn huynh nói vơ vẩn nghĩa là hãy còn một việc chưa rõ. Vậy trước khi động thủ tưởng cần phải giải bày :

— Phải, kẻ ăn mày này cũng có chuyện không rõ, cần được thượng quan huynh chỉ giáo, chỉ giáo ngay đi !

— Theo võ công của Tôn huynh chưa ắt đã thắng được con gái ta. Ta muốn biết người đã hại con ta là ai ?

Nhìn thấy vẻ hờn đau nổi bật trong đôi mắt và toàn thân run run của lão thượng quan Cảo, Tông-Đào nghĩ bụng :

« Ông nầy giận quá sức rồi, chắc là sẽ quyết liều mạng, những nhân vật trong Nhị-Cốc Tam-bảo từng cho lão ta là bực chính phái võ-lâm cũng đúng thật. Trong đêm nay, nếu ta giao đấu với lão chưa biết thắng bại về phần ai, nhưng làm như vậy sẽ đưa tên Dịch-Thiên-Hành vào bực « ngư ông đắc lợi »:

Lúc ấy, thấy Tông-Đào trầm ngâm chẳng đáp, Thượng quan Cảo quát lên, không cần suy nghĩ dẫn do :

— Này Thần-Cái, danh đại hiệp của ngươi đã vang như cồn, nay không ngờ ngươi lại là người co đầu rút cổ ?

Ngoảnh nhìn về hướng Từ Nguyên-Bình Tông-Đào giận run :

— Này thượng quan Cảo tính mạng của con gái nhà ngươi mới là tính mạng, còn của người khác không phải à ?

Nhìn thấy Bình nằm im trước mắt, Thượng quan Cảo ngước mắt cười hì hì :

— Nếu đem cả ngàn bốn mạng của cao thủ võ lâm mà đổi mạng con

http://tieulun.hopto.org

gái ta vẫn không xứng đáng.

Lão thượng quan Cảo nghẹn ngào. Những giọt lệ chảy tuôn hai hàng trên má cóp.

« Cái ông này tâm thần đã rối loạn, ta há tranh hùng với lão làm gì. Tông-Đào đã nảy ra ý nhân nhượng.

Đoạn, Thượng quan Cảo đau đớn nhìn lên xác nàng áo đen, kể lể một mình :

— Con, con chết, con hãy yên lòng dưới chín suối. Cha sẽ giết cả ngàn mạng cao thủ võ lâm để chôn theo mộ huyệt của con . . .

Nghe lão Thượng quan Cảo nói câu nào cũng không rứt khoát câu nào, Tông-Đào đã xác nhận lão ta đau đớn và căm hờn đến tột độ và thần trí cũng hỗn loạn lắm rồi. Nếu không tìm cách làm dịu cơn buồn giận của lão xuống thì trong giây phút nữa lão sẽ điên khùng mất và nguy hiểm vô cùng.

Nghĩ thế Tông-Đào liền bước tới bên cạnh Nguyên-Bình, cúi xuống nghe trái tim còn thoi thóp nhè nhẹ, hơi thở thật yếu ớt, ông ta kêu lên :

— Này thượng quan huynh, hãy coi lại đứa con gái của huynh, chưa ắt gì chết đâu.

Ngạc nhiên nhìn Tông-Đào, Thượng quan Cảo cũng bước lại nàng áo đen, cúi nghe nhịp tim rồi thở khì một hơi. Một hơi thở hình như đã trút hết những gì uất ức đau hờn và e sợ cho tinh thần trấn định lại nhìn Tông-Đào, lão bình tĩnh nói :

— Này Tông huynh, cuối cùng là bởi chuyện gì thế ? Người nằm đó là ai ?

— Chúng nó là đứa trẻ con, vì không ai phục ai, lời qua tiếng lại, rồi xung đột nhau. Người một quyền, kẻ một chưởng, đánh qua đánh lại, không ai chịu nhận ai, vậy mà cũng kéo dài tới cả trăm hiệp, rồi cũng không ai thắng ai được, cuối cùng đều dùng thuật nội công thượng thừa choảng nhau cho bị thương cả hai vậy đó !

Lại ngạc nhiên nhìn Từ-Nguyên-Bình, Thượng quan Cảo hỏi Tông-Đào :

— Thế nào, chúng nó đánh nhau à ?

— Chắc là thượng quan huynh ngờ có kẻ ăn mày nấy tiếp tay à ?

Lắc đầu, Thượng quan Cảo cười nhạt :

— Tông huynh có biết chưởng lực của tiểu đệ nấy thế nào chăng

Nghiên bầu rượu nóc một hơi, Tông-đào cười khà khà :

— Không mạnh hơn kẻ ăn mày nấy đâu !

— Ủy, e không yếu hơn Tông huynh chớ !

— Nếu đại huynh không chịu phục thì đợi sau khi cứu chữa cho hai đứa ấy xong, chúng ta sẽ tìm một nơi so tài thử coi !

— Nếu Tông huynh cao hứng, dĩ nhiên tiểu đệ vẫn phải xả thân để xin vâng.

— Thôi được rồi. Chuyện khẩn cấp trước mắt là cứu mạng cái đã ! Việc ấy sẽ bàn sau.

Qua cai gật đầu, Thượng quan Cảo ngầm vận nội lực, gồng cứng đôi tay, bước tới vỗ mạnh vào một đạo trên lưng của nàng áo đen, còn Tông-Đào đứng nhăn trán suy nghĩ chưa ra phương pháp giải cứu gì chưa nhận rõ thủ pháp giao đấu của Từ-Nguyên-Bình và nàng áo đen vừa rồi. Ông ta chăm chú nhìn Thượng quan Cảo hết vỗ rồi xoa đẩy trên lưng đứa con gái không ngừng tay, nghĩ bụng : « phương pháp giải cứu nầy cũng không mới lạ. Vậy ta thử dùng thủ pháp « thôi cung quá huyệt » như hắn thử xem, nếu không hiệu quả thì liệu cách khác. ».

Quyết định xong, Tông-Đào liền vận chân lực, dùng tay vỗ mạnh và xoa, cọ trên các yếu huyệt của Từ-Nguyên-Bình, đồng thời liếc mắt nhìn từng động tác của lão Thượng quan Cảo.

Hai lão đã hì-hục xoa cọ đến đổ mồ hôi như tắm, vẫn không thấy hiệu quả. Thượng quan Cảo ngừng tay, thở dài :

— Này Tông huynh, cậu này đã dùng võ công gì mà con gái của lão phu hơi thở hấy còn mà cứu không tỉnh ?

— Và con gái của Thượng quan huynh dùng võ công gì mà Bình nhi của kẻ ăn mày nấy cũng cứu không được ? ...

Trong lúc hai lão băn khoăn, hổi rối thì bỗng nghe một giọng cười

http://tieulun.hopto.org

hn ái, dịu hiền phía sau lưng.

— Hai vị không nên phí công vô ích. Hai người ấy đã bị nội thương thật trầm trọng cần phải điều trị một thời gian dài mới mong tỉnh lại.

Nhứt loạt quay lại nhìn, hai lão thấy dáng một nho sĩ trung niên, mặc áo rộng màu xanh nhạt, đang đứng cách đó hơn trượng, nhìn hai lão mà mỉm cười.

Giựt nẩy mình, Tông-Đào liền đứng phắt dậy, kêu lên :

— Dịch-Thiên-Hành . . .

Người có dáng điệu nho sĩ ấy bước nhanh tới năm sáu thước. Tông-Đào lại kêu to hơn :

— Dịch-thiên-Hành ! Dịch-thiên-Hành !

Đứng lại, nho sĩ nói tiếp như giải bày sự thật :

— Chính là tiểu đệ. Tông huynh đừng e ngại !

Dứt lời người nho sĩ vòng tay xá một xá rất sâu.

Thuở nay, Thượng quan Cảo tuy có nghe danh Thần châu nhứt quân Dịch-Thiên-Hành chớ nào biết mặt lần nào. Nay vừa thấy hắn đến với thuật kinh công thật thần tài, lão ta vừa kinh vừa ngầm phục, thật là danh bất hư truyền, một cái kinh công cũng đủ ngán rồi ! Còn Tông-Đào thì ấm ớt nhìn hắn nói rất khẽ ;

— Kẻ ăn mày nầy tưởng đâu Thần quân đã đến đây từ lâu rồi !

Với tinh thần mất bình tĩnh, Tông-Đào nói mà quên mất chuyện đáp lễ với Dịch-Thiên-Hành. Nhưng hắn không tỏ vẻ phiền giận chút nào, lại còn cười tươi :

— Thật là Tông huynh quyết đoán công việc nhanh như thần tiểu đệ khâm phục ghê !

— Phải, cả một nồi cháo gà, kẻ ăn mày nầy cũng chưa kịp xối nữa đấy.

Nên biết, Dịch-thiên-Hành là con người mưu lược, nham hiểm, dù cho Tông-Đào có nói mỉch lòng hắn, hắn vẫn trầm tĩnh, không biến sắc. Bây giờ, hắn không nhìn Tông-Đào mà quay sang Thượng quan Cảo lễ phép hỏi:

— Tưởng quý nhân đây là Thượng bảo chủ uy danh đã lừng lẫy nơi vô lâm miền Tây bắc có phải ?

Với vẻ miễn cưỡng, Thượng quan Cảo chắp tay xá một xá.

— Chẳng dám ! Chẳng dám !

— Tiểu đệ nghe đại danh của Thượng bảo chủ lâu rồi, hôm nay mới hân hạnh được gặp mặt.

— Danh tiếng của Dịch huynh đã vang rền khắp hoàn vũ, hôm nay tiểu đệ mới được gặp rất là vinh hạnh !

— Nầy Thượng quan huynh, Tông-huynh, cứ đem hai người bị thương vào trong nhà cho tiểu đệ khám thử, xem họ bị thương bởi thủ pháp gì, rồi cũng có thể tiểu đệ không dám nài chút công chữa trị giùm cho.

Liền chớp mắt liếc Tông-Đào một cái, Thượng quan Cảo vội vàng bồng đứa con gái lên nói nhanh :

— Quả thật Dịch huynh cứu được mạng con gái của tại hạ thì tại hạ sẽ ghi ơn đền đáp.

— Việc cứu được hay không cũng chưa biết chắc, chỉ cần xem thử mới quyết định được, còn sự đáp đền thì tiểu đệ chẳng dám nhận.

Trong lúc hai người đối đáp, Tông-Đào suy nghĩ lung tung :

« Tài của Thần châu nhứt quân cũng được nổi tiếng khắp giới giang-hồ, Bình nhi bị thương quá nặng ta không cứu đặng, thay vì để đó chờ chết, không bằng nhờ hắn chữa trị thử còn hơn. »

Nghĩ như thế Tông-Đào liền bồng Từ-Nguyên-Bình lên và im lặng bước tới đứng khít bên Thượng-quan-Cảo.

Khi ấy Dịch-Thiên-Hành, vẫn vòng tay lễ phép thưa :

— Xin cho phép tiểu đệ đi trước, để hướng dẫn đường hai vị.

Dứt lời, hắn quay lưng bước nhanh vào phía hông trái một gian nhà khá to.

Hai lão bồng hai người bị thương vừa bước tới hiên thì hai cánh cửa to, sơn đen bỗng mở tung ra nghe cái « kịt ». Mấy ngọn đuốc tẩm dầu bừng sáng khắp phòng và trên những bàn ghế đều có nến to.

Dịch-Thiên-Hành quay lại cúi đầu đón khách. Thượng quan-Cảo bước

http://tieulun.hopto.org

vô cửa, còn Tông-Đào do dự, bước theo sau.

Hai lão khách nhìn chung quanh, thấy có bốn tiểu đồng lối mười ba tuổi, phân ra đứng bốn góc phòng khách và bên cạnh bốn giá nến cao chừng ba thước. Trên mỗi cái giá đều đốt sẵn một ngọn nến đỏ, ngoài phía cửa lớn thì đốt đuốc tẩm dầu, sáng rực, nơi đó cũng có hai chú tiểu đồng áo trắng đứng đối diện nhau. Ngoài ra không thấy ai khác.

Chỉ vào chiếc giường chạm hoa giây đặt giữa phòng, Dịch-Thiên-Hành nhìn Tông-Đào mỉm cười :

— Xin Tông huynh vui lòng chờ một chút, tiểu đệ xem nữ công tử của Thượng quan huynh rồi sẽ xem tới lịnh đồ của Tông huynh.

Nghe hắn gọi Từ-Nguyên-Bình là đồ đệ của mình, Tông-Đào làm thinh không đính chánh mà lui ra ngồi trên ghế dựa đặt sát tường. Còn Thượng-quan-Cảo nhẹ nhẹ đặt đứa con gái xuống giường, xong lão bước lại gần Tông-Đào :

— Người con trai ấy là đệ tử của Tông huynh hay sao ?

Đã biết Thượng-quan-Cảo hiểu lầm, nhưng Tông-Đào vẫn cười đáp :

— Lão phu nầy nào có thâu nạp nhằm đệ tử bèn như thế.

Sở dĩ lão Tông-Đào không nhìn nhận như ý hiểu lầm của Dịch-Thiên-Hành là để tiện bề làm cho Thượng-quan-Cảo bớt giận.

Nhưng Thượng-quan-Cảo hãy còn thắc mắc :

— Nếu không phải vậy thì gã ấy là người của môn phái nào ?

Đối với câu hỏi khó trả lời Tông-Đào nổi giận gắt :

— Việc đó, tôi cũng không rõ.

Mắc bận tâm nhìn về đứa con gái đang nằm thoi thóp nằm trên giường Thượng-quan Cảo dần cơn thịnh nộ, thì lúc đó, Dịch-Thiên-Hành vừa bước tới giường nắm cánh tay ngọc của nàng áo đen, nhắm mắt lại, hắn sè cả ba ngón tay trỏ, giữa và áp đặt nhẹ trên mạch môn của cánh tay. Giây phút sau, hắn buông cánh tay ngọc ra và mở mắt đứng thẳng người lên, nghiêm chỉnh nhìn Tông-Đào :

— Thưa Tông huynh tiểu đệ có vài lời muốn hỏi, không biết có nên chăng ?

— Già ăn mày nầy không điếc cũng không câm, có ý kiến cứ hỏi !

— Dịch-Thiên-Hành vẫn bình tĩnh :

— Gã thanh niên trong vòng tay của Tông huynh không phải đồ đệ của Tông huynh hay sao ?

— Già ăn mày nầy, tuyệt đối không có đệ tử như thế. Nếu không tin thì biết làm sao đây ?

— Được rồi ! Tốt lắm ! Trong giới võ-lâm hiện nay ai không biết danh của Tông huynh,

Lúc ấy, nhìn thấy Dịch-Thiên-Hành tỏ vẻ giận, Thượng-quan-Cảo vội hỏi :

— Đại huynh xem có cứu được đứa con gái của tại-hạ chăng ?

— Căn cứ theo mạng mạch thì cháu đã bị một công lực mạnh bạo làm hại, nhưng vì gấp quá, tiểu đệ chưa nhận rõ loại nội công gì, và nếu Tông huynh có thể cho biết gã ấy đã dùng chưởng lực gì thì tiểu đệ cứu được ngay.

Nghe nói, Tông-Đào cười nhạt :

— Nếu Dịch huynh có thể nhờ Thượng quan huynh cho biết vị nữ công tử ấy đã dùng công lực gì đã thương người ta thì kẻ ăn mày nầy cũng cứu được.

Châu mày Dịch-Thiên-Hành nói gay :

— Nếu như không biết nàng ấy dùng thứ công lực gì, tiểu đệ cũng cứu được.

— Vậy, dám xin Dịch đại huynh ra tay thần diệu cứu mạng thiếu nữ của tiểu đệ thì suốt đời tiểu đệ không quên ơn cả !

— Thượng quan huynh đã nói như vậy, tiểu đệ không từ chối được nhưng không dám nhận sự mang ơn, không ừ thì thôi, nếu ừ phải tận lực, dù hao mòn hết chân khí vẫn không thể để cho thượng quan huynh bị đau buồn về chuyện mất một đứa con cưng.

Nhưng, lúc chữa trị, kỵ nhất là sự ồn ào quấy rối, vậy xin Thượng quan huynh lo phần bảo vệ giúp tiểu đệ nhé.

Nói xong, hắn không đợi Thượng quan Cảo đáp, thót lên giường, ngồi xếp bằng, đỡ nàng áo đen dậy tay trái nắm vai bên tả đồng thời tay

http://tieulun.hopto.org

mặt ấn mạnh vào huyệt mạng môn sau lưng nàng. Hắn ngầm vận nội lực để chuyển tiếp chân khí của toàn thân hắn vào đối phó với vết thương trong huyệt mạng môn.

Đứng một bên nhìn, Tông-Đào thầm nghĩ :

« Tên Thượng-quan-Cảo nầy cưng con lắm, nếu Dịch-Thiên-Hành cứu được, chắc chắn lão ta sẽ bị hắn lợi dụng thì ta bị cô lập chớ phải chơi đâu.

Một ý nghĩ vừa phát qua, Tông-Đào vô ý nhìn ra sau thì thấy một hán tử râu dài tới rún, vóc cao ráo, mặc áo gấm, sau lưng hắn còn có hai hán tử nữa : một tên vai u như vai lạc đà, vóc cao nghệu, còn một tên thì lùn. Tông-Đào tỏ vẻ kinh ngạc nhưng vẫn lặng nhìn để dò xét. Còn Dịch-thiên-Hành mắc tập trung tinh thần lo chữa trị cho nàng áo đen nên không hay biết gì hết.

Nhưng lúc ấy, bốn chú tiểu đồng giữ trật tự trong phòng cũng như hai chú gác bên ngoài, đều ra chận cửa với sáu lưỡi kiếm ngắn, sáng ngời trong tay.

Với trình độ thấy xa hiểu rộng, Tông-Đào nhìn cuộc diện đổi thay như thế là trông thấy sáu thanh gươm ngắn, lão đã nhận xét đó là « Thiên Sơn lục kiếm » — từng vang danh thiên hạ. Lão nghĩ rằng Dịch-thiên Hành, kể ra cũng phi phàm đã nắm được « lục kiếm Thiên Sơn » là một kiếm pháp được truyền tụng cả trăm năm nay trong giới võ-lâm.

Trước đây trăm năm, có một bực kỳ nhân, gọi là Thiên-Sơn kiếm lão, thâu nạp được sáu đồ đệ. Lão dựa vào năng khiếu của mỗi người để trao tuyệt nghệ, khi thành tài, lão rèn cho mỗi người một thanh đoản kiếm và tung ra khắp miền trong xứ Trung-nguyên, để tranh hùng với những nhân vật võ-lâm.

Sáu người đồ đệ ấy, chẳng những võ công cao cường lại còn rành về kiếm trận « lục hiệp » phối hợp chặt chẽ trong trận đấu kiếm, họ dùng đoản kiếm chém sắt như chém chuối cây. Đã đánh bại không biết bao nhiêu bực cao thủ võ-lâm đất Trung-nguyên rồi đấy, nên danh hiệu « Thiên-Sơn lục kiếm » đã vang lừng bốn bể.

Sáu tay kiếm Thiên-Sơn, từng làm mưa làm gió hơn ba năm trường

trên đất Trung-nguyên. Nhưng vì khí thế quá cao của họ, làm cho các đại võ phái, Võ đương, Nga Mi, Thanh Thành, Côn-luân nổi giận liên hiệp bốn môn phái lại, để quyết sống mái với « Thiên-Sơn lục kiếm ». Thế rồi trong một trận đấu « Thiên-Sơn lục kiếm » đều bị thương, nhưng thoát khỏi vòng vây. Từ sau đó, bọn họ mai danh ẩn tích, sáu tay kiếm đã từng chém sắt như chém đất bùn, thất lạc đâu mất, không ai nhắc đến.

Nào ngờ, đêm nay lại xuất hiện nơi phòng khách trong tòa nhà của Dịch-Thiên-Hành, mà sáu tay kiếm nầy lại toàn là tiểu đồng mười ba mười bốn tuổi.

Bấy giờ, Thượng-quan-Cảo hình như cũng hoài nghi sáu tay đoản kiếm, nhưng vì bận lòng lo cho con gái đang bị trọng thương chưa cứu khỏi, và nếu nóng lòng ta hỏi lai lịch của sáu tên này, lại sợ mích lòng Dịch-Thiên-Hành, đang là ân nhân của mình nên lão ta làm thinh.

Nãy giờ, hán tử áo gấm là trang chủ của Sơn trang Bích-la, cùng hai lão già có tục danh Đà và Quầy, hình như đang chờ đợi một việc gì, nên đứng ngoài hiên, không bước vô. Khi đó giữa những người mới xuất hiện với những người trong nhà không ai nói gì tới ai, thỉnh thoảng họ chỉ đưa mắt nhìn nhau để dò xét nhau.

Bỗng, một tiếng « á » sau cái trở mình của nàng áo đen trên giường. Mọi người đều nhìn vào nàng, nhưng chỉ có Thượng-quan-Cảo mừng và khẽ gọi :

— Con, con đã tỉnh chưa ?

Nhưng nàng áo đen vẫn nằm im, không động đậy.

✱

HỒI THỨ NĂM MƯƠI HAI

Dịch-Thiên-Hành trổ tài thần y.

Ngay khi ấy, Thần-châu nhứt quân Dịch-Thiên-Hành từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Hán tử áo gấm và hai lão Đà, Quầy, hắn khẽ gật đầu rồi lại nhắm mắt, tiếp tục chữa trị cho nàng áo đen theo phương pháp chuyển tiếp nguyên chân khí.

http://tieulun.hopto.org

Trong gian phòng im phăng phắt nhưng chứa đầy không khí nặng nề, khẩn trương, trên nét mặt mọi người đều cau có dị thường, nhưng thỉnh thoảng điểm vài nụ cười thật nhợt nhạt.

Cứ bám sát vào cạnh giường, Thượng-quan-Cảo theo dõi sắc diện của Dịch-thiên-Hành, chợt thấy hắn mỉm cười, ông ta chờm tới nhìn vào đôi mắt của nàng áo đen với cử chỉ mừng vội vã, trong khi Dịch-thiên-Hành xuất hạn dằm dề.

Với Dịch-Thiên-Hành, Thượng-quan-Cảo chưa hề quen biết, nay nhìn thấy hắn đem hết nội lực tận tình giúp đỡ mình, ông ta tỏ vẻ xúc động, rỉ bên tai Dịch-thiên-Hành một lời nói rất mực chân thành...

— Dịch đại-huynh đã phí sức quá nhiều, cần phải nghỉ xả hơi một chút.

Thật là lăng, ông ta nói nhằm lúc Dịch-Thiên-Hành tập trung tinh thần trị vết thương nên không nghe.

Thấy hắn không đáp, ông ta chẳng những không phiền mà lại mỉm cười, nhìn vào mặt nàng áo đen, trên giường.

Vài phút sau, nàng ấy động đậy tay chân và thở ra nặng nề. Với tia mắt sáng như điện, Dịch-thiên-Hành đăm đăm nhìn trên gương mặt tươi thắm của nàng áo đen, rồi dùng bàn tay thăm dò hơi thở và kéo vạt áo lau mồ hôi trên sống mũi, trên trán cho nàng. Hắn thở khì một cái và gật gật đầu nhìn Thượng-quan-Cảo :

— Nầy Thượng quan huynh, hãy mừng lên đi ! Linh nữ công tử không hề gì. Chờ hơi thở trở lại bình thường, rồi cho uống thuốc hoàn của Thượng quan huynh chế sẵn thì...

— Dịch huynh đã vì ái nữ của tiểu đệ mà hao tổn thật nhiều nội lực. Nó được tái sanh thì tấm thạnh tình của Dịch huynh tiểu đệ nguyện suốt đời báo đáp...

Vì quá cảm động Thượng-quan-Cảo cướp lời Dịch-Thiên-Hành, rồi hắn cũng cướp lại lời ông ta :

— Lời Thượng quan huynh quá đáng, tiểu đệ chẳng dám nhận. Đối với kẻ lạ ngoài đường, còn cứu được huống hồ là ái nữ của đại huynh. Vả

lại, việc cứu nạn là việc cần làm của chúng tôi, thì nói riêng Dịch-Thiên-Hành nầy là người nghĩa sĩ giang-hồ, nào mong chi việc đáp ơn.

Dứt lời, hắn nhìn soát chung quanh phòng, cười đắc ý.

Từ nãy giờ Thần-Cái Tông-Đào ngồi ôm Từ-Nguyên-Bình trong lòng mà lắng nghe từng lời đối đáp giữa Thượng-quan-Cảo và Dịch-Thiên-Hành, lão cố nhướn cặp mắt lừ đừ và khi khịt mới, để biểu lộ một thái độ bất mãn. Lúc đó, Dịch-Thiên-Hành liếc ông ta như sực nhớ tới việc gì hắn bước xuống đất, chống nạnh hai quai, đi tới đi lui trước chiếc giường thật là kiêu hãnh. Rồi bỗng đâu, nàng áo đen cựa quậy cánh tay mặt và nghiêng mình như muốn chồi tay để ngồi dậy.

Nhiều cặp mắt ngó trên giường. Thượng-quan-Cảo đưa tay nâng cái đầu nàng áo đen và dịu dàng hỏi :

— Uyển-Thanh, bây giờ con nghe trong mình thế nào ?

Liền mở đôi mắt sáng tinh oanh, nhìn bốn bề, nhìn qua mọi người trong phòng, nàng ngạc nhiên hỏi :

— Nầy cha, mình đang ở nơi nào đây ?

Hỏi tới đây nàng tự nằm xuống giường hỏi tiếp :

— Không hiểu tại sao con ngủ một giấc quá dài vậy cha ?

Cảm động quá Thượng-quan-Cảo ôm lấy con, vừa xoa trên cánh tay bị thương vừa nói :

— Uyển-Thanh, con đã bị thương và hoàn toàn nhờ Dịch lão tiền bối hết lòng chữa trị giùm. Bây giờ con có thể vận thử chân khí, xem còn chỗ nào đau nhức hay không ?

— Nàng Thượng-quan Uyển-Thanh nhìn cha mỉm cười và làm y theo lời cha vừa bảo. Hà hắp và chuyển nội lực một hồi, nàng cho biết trong nội tạng đã êm ái hoàn toàn. Thượng-quan-Cảo rất vui mừng đỡ nàng bước xuống giường cười hảo :

— Nầy ái nữ, con hãy tạ ơn Dịch lão tiền bối đi con.

Trong lúc Uyển-Thanh vừa ngó mặt Dịch-Thiên-Hành thì hắn vội bước tới một bước, cầm cánh tay nàng qua giọng nói dịu hiền :

— Thôi được rồi đừng nghe lời thân phụ của tiểu thư, vì ta với ông

http://tieulun.hopto.org

ấy là bạn thâm giao đã từ lâu, há phải dùng lễ lối phong tục, chỉ cần biết, hiện giờ tiểu thư thấy trong mình còn gì khó chịu nữa không ?

Nói xong, hắn đưa tay xoa lên làn tóc mịn màng đen mướt của Uyển-Thanh. Ngước mắt nhìn hắn nàng khẽ thưa :

— Hiện giờ cháu không còn gì thấy khó chịu nữa cả.

— Thế là huyết mạch đã lưu thông trở lại, chỉ cần vận nội lực để tiếp sức cho cơ thể, nhưng đừng cử động mạnh lắm. Giờ cứ hô hấp thêm cho nguyên khí khôi phục như trước rồi ta sẽ giúp tiểu thư một phương pháp cử động trong phòng.

Lời nói của Dịch - Thiên - Hành dịu ngọt và cảm tình làm sao ấy, Thượng-quan-Cảo quá cảm động không biết nói gì, chỉ lặp lại một lời cũ rít.

— Rồi Dịch-huynh cũng hao tổn thần lực nữa. Thật là khổ !

— Nầy Thượng quan huynh, việc điều trị phải đến nơi đến chốn và hãy còn khách đang chờ. Nếu đại-huynh đã nhận tiểu đệ là kẻ thi ân bất cầu báo thì không nên nói như vậy nữa nhé !

Nói xong, hắn liền nắm cánh tay Uyển-Thanh dìu bước từ ngắn đến dài, từ thẳng tới quanh trong giây lát, nàng thở mạnh lên và những giọt mồ hôi thơm thơm lấm tấm rơi.

Dừng bước lại, hắn nhìn Thượng-quan-Cảo :

— Như thế là xong, thôi để tiểu thư nằm nghỉ một lát rồi cho uống thuốc hoàn của đại huynh.

— Kẻ hèn nầy xin vâng tất cả và xin nép mình dưới đại lực của Dịch huynh.

— Thế là tốt lắm vậy !

Đã giải quyết xong một việc, Dịch-thiên-Hành quay sang Thần-Cái Tông-Đào, trong khi ông nầy ôm chặt Nguyên-Bình trong lòng, ngồi tựa lưng vào thành ghế. Thấy Dịch-Thiên-Hành bước tới trước mặt mình mà ông vẫn điềm nhiên, không nói một lời, Dịch-Thiên-Hành cố giữ bình tĩnh mở lời trước :

— Tông huynh để lịnh cao túc xuống đất cho tiểu đệ xem mạch

— Có thật tình chữa trị giùm hay sao ?

— Tại sao Tông huynh hỏi kỳ vậy ? Việc chữa trị đâu có dối xảo ở trong. Và Dịch-Thiên-Hành nầy đâu có gì mà khinh bạc người . .

Tông-Đào trợn mắt cắt đứt lời Dịch-Thiên-Hành :

— Giả ăn mày này đã chán ghét những ai nói lãi nhãi bên tai. Nếu ai thấy chữa trị được thì cứng để trẻ này cho thêm phiền !

Nghe Tông-Đào lớn lối với Dịch-thiên-Hành, Thượng quan-Cảo hết sức bất bình cho rằng Thần-Cái không biết điều. Nhưng Dịch-thiên-Hành vẫn thản nhiên, vừa cúi mình xuống chẩn mạch Từ-Nguyên-Bình vừa nhìn Tông-Đào tươi cười :

— Tông huynh đã chừng ấy tuổi mà còn nóng hơn lửa !

Trong lúc Dịch-Thiên-Hành chẩn mạch chưa xong, bỗng đâu nghe thoảng một mùi thơm ngát như hoa lan quế và tiếng ngọc bội chạm nhau nghe lách tách, tiếp theo đó là những tiếng « cốp cộp . . . cốp cộp » như một vật khá nặng nện trên nền gạch.

Chừng ấy hương vị và tiếng vang, khiến mọi người có mặt trong phòng đều hướng ra cửa cái mà nhìn với vẻ kinh ngạc, thì họ liền thấy một nàng áo đỏ, mặt tươi như hoa và phong tư thật diễm lệ. Nàng đang thướt tha đi tới, một lão bà tóc trắng như sương, nương gậy trúc theo sau nàng.

Nàng vừa bước tới ngạch cửa, hán tử áo gấm và hai lão Đà, Quẩy trông thấy, thấy đều khép nép nhượng lối đi. Nàng nhoẻn miệng cười. Hai tên tiểu đồng áo trắng đang đứng gác cửa, thấy hán tử áo gấm cùng ông cao, ông lùn nép qua một bên tránh đường với vẻ nể sợ, thì liếc nhau muốn bước tới chận cửa lại. Nhìn cử động của bốn tên tiểu đồng kia cũng muốn ra tay, hán tử áo gấm liền nhảy tới trước hộ vệ nàng áo đỏ và lão bà. Thấy thế cả bọn sáu tiểu đồng cầm đoản kiếm, đều lui ra hai bước để tránh đường. Hơn thế nữa, bọn chúng thấy nàng áo đỏ có thái độ hiên ngang và chỉ nhìn vào nhà mà tươi cười như hoa xuân, như nửa mảnh trăng thu, thật là đẹp đúng đắn không có vẻ tà mị, nên bọn chúng nhìn say mê và tâm thần bấn loạn mà thay đổi ngay thái độ.

Bước qua khỏi cửa nàng áo đỏ dừng lại, đứng tựa cột, lão bà chống

http://tieulun.hopto.org

gậy đứng sau lưng nàng. Lúc đó, Dịch-Thiên-Hành, Tông-Đào và Thượng-quan-Cảo đã trông thấy nàng đột nhiên vào nhà thì ba người ngạc nhiên, nhưng không ai động tịnh gì cả. Thượng-quan-Cảo lo săn sóc ái nữ, Dịch-Thiên-Hành lo chữa vết thương cho Nguyên-Bình, còn Tông-Đào đang trố mắt theo dõi từng động tác của Dịch-Thiên-Hành.

Cũng chẳng nói năng gì, nàng áo đỏ chỉ lặng nhìn Dịch-Thiên Hành điều trị người bị thương. Trong nhà tuy có nhiều người nhưng im phăng phắt, không một tiếng nói, giống nhà hoang.

Nhưng giây phút sau, có một tiếng rú lên của Từ-Nguyên-Bình, phá tan bầu không khí vắng vẻ trong phòng.

Nhìn Tông-Đào, Dịch-Thiên-Hành nghiêm chỉnh thưa :

— Huyết mạch của lịnh đệ đã thông lại, xin Tông huynh tiếp một tay nội lực để bồi bổ cho mạch môn.

Tông-Đào không đáp nhưng chăm chú nhìn Dịch-Thiên-Hành đang dùng tay vỗ vỗ trên mạch môn cánh tay mặt, lão cũng ngồi bẹp xuống đất vận nội lực cho chân khí tích trụ nội đơn điền, đưa cả đôi tay xoa xoa vào mạch môn cánh tay trái của Bình, đồng thời với Thiên-Hành.

Giây phút trôi qua, Dịch-Thiên-Hành rút hai tay lại thì Nguyên-Bình thét lên một tiếng, há miệng cho máu bầm vọt ra linh láng.

— Tông huynh có thể đỡ gã ngồi dậy và cho co dãn đôi tay và vận động đôi chân một lát rồi cho uống thuốc hoàn của tiểu đệ chế sẵn.

Vừa nhìn thẳng vào mặt Dịch-Thiên-Hành, Tông-Đào vừa dìu Nguyên-Bình bước chầm chậm trong phòng, khi đó Dịch-Thiên-Hành thò tay vào lưng lấy ra một lọ pha lê, vừa cười hắn vừa trút ra hai hoàn thuốc màu đỏ trong lòng bàn tay trái rồi lại cất lọ thuốc vào lưng.

Nãy giờ theo dõi từng cử động của Dịch-Thiên-Hành, nàng áo đỏ chau mày, bĩu môi rồi cười nhạt, có lẽ nàng tỏ ý khinh thường Dịch-Thiên-Hành giả nhân giả nghĩa. Rồi nàng nhìn sang Từ-Nguyên-Bình qua một vòng tập đi, khí huyết được vận chuyển, hô-hấp được thư thới, Bình mở to đôi mắt sáng quắc nhìn nàng áo đỏ đứng tựa cột, chàng bước ngập ngừng.

Khi ấy Dịch-Thiên-Hành cầm một hoàn thuốc bước tới đưa Thượng-quan-Cảo, hắn dặn dò cẩn thận :

— Thượng quan huynh, hoàn thuốc nầy do tiểu đệ bào chế rất thần hiệu, đại huynh cần cho tiểu thư uống ngay.

Đưa tay nhận lấy hoàn thuốc, Thượng-quan-Cảo đỡ Thượng-quan Uyển-Thanh dậy. Dịch-Thiên-Hành bước sang phía Từ-Nguyên-Bình và Tông-Đào, trong khi Thượng-quan-Cảo bưng chén nước đưa Uyển-Thanh.

Uyển-Thanh vừa hé miệng chưa kịp đưa hoàn thuốc vào thì nàng áo đỏ liền « á » một tiếng. Tiếng « á » chưa kịp dứt, bỗng có tiếng quần áo phất gió nghe phành-phạch làm xao-xuyến tất cả người trong nhà. Thì ra Thần-cái Tông-Đào vừa cồng Từ-Nguyên-Bình chạy nhanh vừa ngó Dịch-Thiên-Hành để chú ý từng cử động.

Ông ta không tin Dịch-Thiên-Hành có lòng tốt, nên trước khi vọt tới giường ông hét lên một tiếng giựt hoàn thuốc và nói to :

— Thượng quan huynh coi chừng trong hoàn thuốc có chất độc.

Động tác nhảy của Tông-Đào như bay mà lúc ấy Dịch-Thiên-Hành lại càng mau hơn, khi Tông-Đào giựt hoàn thuốc trong tay Uyển-Thanh nắm chưa chắc tay, Dịch-Thiên-Hành thót tới giựt lại.

Giựt được rồi, Dịch-Thiên-Hành lui ra năm bước, thản nhiên nhìn Tông-Đào :

— Tông-huynh không tin tiểu đệ chớ tiểu đệ vẫn thật lòng. Thế cũng được ! Tông huynh cần hiểu tiểu đệ nào có ép ai phải uống đâu ?

Dứt lời, hắn nhảy khỏi cửa, chạy mất. Căm giận nhìn theo, Tông-Đào muốn đuổi bắt Dịch-Thiên-Hành, nhưng sực nhớ tới Từ-Nguyên-Bình. Nãy giờ mắc lo giành giựt hoàn thuốc lão đã bỏ Bình nằm trên nền nhà mà không hay. Giờ đây mới biết Bình bị yếu chân tay, lúc buông vội xuống, chàng nằm liệt không động đậy. Tiếng thét của nàng áo đỏ hồi nãy là bởi sự hoảng kinh khi trông thấy Bình đang ngã lăn, thật đau đớn vô cùng !

Và bởi việc xảy ra bất thần, Thượng-quan-Cảo bối rối, giờ đây Dịch-Thiên-Hành đã vắng mặt, ông ta bình tĩnh lại, hỏi Tông-Đào :

— Đột nhiên ra tay ngăn cản, Tông-huynh đã có dụng ý gì ?

— Bởi già ăn mày nầy đã thừa hiểu Dịch-Thiên-Hành là tên giả nhân

http://tieulun.hopto.org

giả nghĩa, nên phải đề phòng hắn đầu độc. Tiếc thay, phải còn hườn thuốc ấy, chúng ta nghiên cứu thử xem.

— Thật là đa nghi ! Tiểu đệ nầy không tin như vậy.

— Vì sơ ý một chút mà già ăn mày nầy như kẻ giởn rắn lại bị rắn mổ. Phải còn hoàn thuốc đây, chắc là Thượng quan huynh phải tin liền. Tiếc quá !

Nàng áo đỏ xen vô bằng giọng nói thật êm dịu, như nói một mình :

— Thật vậy, hoàn thuốc ấy không uống cũng là chuyện hay !

Nhìn vào vẻ mặt tinh anh và nghe một lời nói êm ái, đường hoàng của nàng áo đỏ, Thượng-quan-Cảo không còn nghi ngờ gì nữa, nên lão lắng thính.

Bấy giờ sự việc kể như rõ ràng dứt khoát. Tông-Đào lắc lắc bầu rượu rồi kề môi nốc một hơi. Nhìn Nguyên-Bình, nhìn ngoài cửa, lão lè nhè nói với Thượng-quan-Cảo :

— Nếu không thì tiểu thư của Thượng quan huynh còn yếu sức quá thì già ăn mày nầy không để cho Dịch-thiên-Hành chạy đâu.

Ngừng một lát, lão bỏng đùa :

— Tên Hòa thượng giả đó sẽ về không đến chùa. Thôi, chúng ta tạm thời chia tay, việc gì rồi sau nầy hẳn hay.

Dứt lời lão bước tới đỡ Nguyên-Bình dậy. Bình đã tỉnh táo như thường, có lẽ chàng đã vận chuyển nội lực để chống đỡ với sức hãy còn yếu khi gặp phải hơi đất. Còn nàng áo đỏ, nghe thấy lão Tông-Đào uống rượu và nói đùa, nàng cười không thành tiếng. Thỉnh thoảng nàng đưa tay áo che miệng mà đôi hoa tai bằng hạt minh châu, xâu chuỗi bổ phách trên cổ, cứ xao động đều đều. Thấy nàng vui vẻ Tông-Đào cũng cười ngặt một hồi lâu...

✱

Để nhắc lại, từ ngày Nguyên-Bình đánh bại Đinh-diệm-Sơn trên hòn núi đất, Vân-Mộng nhi kiều đã thầm kính phục chàng và hình như cũng có một tình cảm thầm kín sâu xa...

Đinh-Linh từng nói với Bình rằng, Từ huynh hãy cẩn thận giữ mình. Tuy Vân-Mộng nhị kiều nầy từng xuất thân trong giới lục lâm, nhờ xử dụng thuốc « bột mê hồn » mà nổi tiếng giang hồ, rất nhiều người nể sợ, nhưng đối với Từ huynh có khác, chỉ là một tấm chân tình . . .

Trước lời nói chân thành ấy, Nguyên-Bình chỉ biết nói ghi ơn và sẽ có ngày đền đáp. Đinh-Linh tỏ ý phân đối thân mật rằng, đã chưa ra ơn, há dám mong đáp đền, chỉ mong Bình đừng vì thúc phụ của nàng mà ghét bỏ lây đến nàng, thế cũng thỏa mãn lắm rồi.

Lúc đó Đinh-Linh vừa nhìn Bình cười duyên, rồi quay đi Đinh-Phượng ứa nước mắt ngoảnh lại muốn nói thêm những lời gì, nhưng thấy Bình đứng thẫn thờ, nàng xúc động, nghẹn ngào, khẽ lắc đầu và mím chặt đôi môi lại, quay đi thật nhanh.

Hai chị em nắm tay nhau, vượt quanh co trên đường mòn, trong rừng sâu, gió núi tạt vào mặt, phất phơ hai tà áo, hai nàng mang nặng nỗi buồn không thể thổ lộ ra được. Hết một đoạn thật dài hai nàng cũng chưa nói với nhau được một lời.

Bước càng lúc càng xa, Đinh-Phượng hỏi chị :

— Chúng ta đang đi về đâu ?

Đinh-Linh khẽ lắc đầu, than thở :

— Chính chị cũng không hiểu. Mà trời mây hãy còn bao la đó, cứ đi, tới đâu thì tới.

— Chúng ta phải có một ý định. Đi mãi như vậy rồi làm sao ?

Đinh-Linh cười :

— Việc đời thường biến đổi như ảo mộng, thì đâu có việc gì do sức người nắm chắc được. Chúng ta cứ đi tự nhiên như không có những gì ràng buộc, ấy là đi du ngoạn vậy.

Nhìn thấy chị không vui, Đinh-Phượng lấy làm lạ :

« Chị mình vốn bực thông minh tài trí, xử sự nhanh và đúng lắm, có sao hôm nay lại ngơ ngẩn như kẻ mất hồn ?

Thật vậy, lòng Đinh-Linh lúc bấy giờ ngổn ngang tâm sự, cứ nhìn trời mây, Đinh-Phượng bỏ đi trước một đoạn đường mà không hay.

http://tieulun.hopto.org

Ngừng lại chờ chị, Đinh-Phượng nói một mình :

« À, ta đã hiểu rồi !... Đã bảo rằng chị ta ngó ngẩn kỳ thực lòng ta cũng bồi hồi. »

Trước mắt nàng đã hóa ra hình ảnh Nguyên-Bình, khiến má nàng đỏ ửng lên,

Bỗng, Đinh-Linh hỏi nàng :

— Nầy em cưng, cũng tưởng đến chàng trai họ Từ ấy à ?

Phượng gật đầu thật nhanh :

— Con người như thế ấy, tự nhiên phải tưởng nhớ chớ sao !

Đinh-Linh cười buồn buồn :

— Em biết Từ-huynh với Tra-Ngọc...

Tàn hán một tiếng, Phượng cướp lời :

— Tra-Ngọc làm sao bì được Từ-huynh ? Từ-huynh người ta can đảm, rộng lượng và thật quang minh chánh đại, người ta có tác phong hào hiệp. Còn cái ông Tra-Ngọc (sic) cuối cùng là không giống người ta. Nào là gian giảo đủ điều, hình tướng như đỉ à, dương quái khí. Mà không hiểu tại sao Từ-huynh lại kết bạn làm chi với ông đó ?

— Nhưng Từ-huynh thiếu kinh nghiệm giang hồ, ít cảnh giác để phòng kẻ khác, dù có tài xuất chúng.

Trầm ngâm một lát, Đinh-Phượng nói như than :

— Em sợ rồi đây Từ-huynh mắc mưu Tra-Ngọc. Như kỳ đụng trận trên núi đất, hắn giả bị thương để cho Từ-huynh một mình chống cự với kẻ địch. Chị thấy không, hắn sâu hiểm, xấu bụng lắm.

Thấy em tỏ vẻ bất bình, Đinh-Linh cười :

— Chừng như em đã hận Tra-Ngọc rồi đó.

— Sẽ có ngày nào đó, em làm cho hắn khổ sở.

Đinh-Linh cười không đáp và im lặng như đang nghĩ đến việc gì.

Thấy chị làm thinh, Đinh-Phượng nắm vạt áo chị giựt nhẹ một cái :

— Chị đang nghĩ gì ? Vết thương mới lành, chưa lợi sức, không nên lao tâm, hại lắm.

— Chị nghĩ cho Từ-huynh, công lực hùng hậu thật hiếm có, nếu lúc Lãnh-Công-Tiêu toan làm hại em mà Tam thúc không đến kịp Từ-huynh nhứt định không để cho Ngọc tỏ ra cao thủ hơn chàng thì khổ cho Lãnh-công-Tiêu biết bao nhiêu.

— Còn cái lão quỉ Công-Tiêu đó thật cũng đáng ghét, khi lão thấy Tam thúc đến thì lão nương gió trở buồm, quả là gian xảo.

— Hắn sợ Tam thúc mới đầu dịu chị em ta. Sự thật, hắn muốn lợi dụng Tam Thúc để trừ Nguyên-Bình, rồi sau đó, hắn sẽ ám hại Tam thúc với chúng ta. Con người ấy thật độc địa và hung tàn.

— Chị à, không biết tại sao Từ huynh đụng độ với hắn chị thấy yên lòng hay chăng ?

— Em đừng bực tức không hay, bên mình Từ huynh còn có Kim lão mà nếu không, chỉ một mình thôi, công lực của Từ huynh cũng ít có ai địch nổi. Chị không thấy sao, cả Tam thúc cùng Lãnh-Công-Tiêu cũng chẳng làm gì được đó sao ?

Đinh-Phượng làm thinh, Đinh-Linh nói thêm :

— Từ huynh là bực phi thường, ngay Thần-Cái Tông-Đào là quái kiệt, trong giới võ lâm đều trọng vọng mà lão ta còn phải nể. Chị thấy chàng dám làm những việc to tát phi thường, chớ phải chơi đâu.

Vân-Mộng nhị kiều, tuy xuất thân trong giới lục lâm tuổi còn trẻ và nổi tiếng khôn ngoan, độc-hại khắp giang-hồ, nhưng vẫn là người con gái giàu tình cảm. Chung quanh hai nàng không thiếu gì hào khách, hiệp-sĩ, nhưng đa số là nhân vật già dặn, quỉ quyệt, nên từ lúc gặp Nguyên-Bình đến nay, hai nàng đã có ấn tượng đẹp trong đầu óc. Một chàng trai anh tuấn như rồng như phượng, từng đêm bay trong giấc mơ trăng thanh giữa tâm hồn của hai nàng.

Rồi sau đó, chuyện tìm giùm võ kiếm Tuyệt Tình xảy ra, Nguyên-Bình giả làm phu xe giữa đường, chàng cùng hai nàng đi cỏ đỏ lạc đường kế Đinh-linh bị độc khí tam Dương làm hại, chàng và nàng đi tìm thiếu nữ áo xanh và mạo hiểm vào trận Thạch-trúc ...

Một thời gian khá dài được trôi qua với chừng ấy sự việc, Thiên tình

http://tieulun.hopto.org

cảm đối với chàng càng sâu đậm. Giờ đây một niềm thương một nỗi nhớ ai rạo rực mãi lòng nàng kiều trong những ngày tháng sắp vắng xa, chưa biết bao giờ sẽ gặp lại nhau. Ôi ! Nói sao cho hết nỗi buồn. Đường rừng núi quanh co, diệu vợi, những gót chân như chất từng dặm than. Tất cả lời nói trong những giờ phút bộ hành này, toàn là nói về Nguyên-Bình.

Hai nàng bước trên đường tinh mắt mới, đã xa lắm rồi, chợt quay lại nhìn, mới hay mình đã vượt khỏi một đường cỏ hoang dại, mênh mông.

Bây giờ, trước mắt hai nàng đã hiện ra một cụm rừng chồi lưa thưa. Trời sắp sang Đông, vàng rơi cho nhánh cây trơ trụi, chỉ còn những chòm thông, khóm bá, gió cuối thu về lay lắc cành lá xanh tươi.

Vẫn không định hướng đi, hai nàng cứ bước vào rừng, khỏi rừng thấy một dãy núi thấp và dưới một chân núi, có một bóng người đi.

Kéo vạt áo Đinh-Linh, Đinh-Phượng lưu ý chị :

— Phía trước có người đi, ta phải tìm chỗ ẩn núp !

Liền nhìn tới Đinh-Linh thấy một hán tử mặc áo rộng tay, kiểu võ sĩ, lưng deo trường kiếm, đang đi tới, không nhanh cũng không chậm.

— Lạ thật, nơi hoang vắng nầy sao lại có người võ lâm nào đây ?

Đinh-Phượng tiếp lời chị :

— Chị em ta có nên đi tới thử xem hay nên không ?

Suy nghĩ trong giây phút, Đinh-Linh lắc đầu :

— Không nên, sức khỏe chị chưa bình phục, em hãy nghe lời chị, đừng gây chuyện, có hại !...

— Em chỉ hỏi nên hay không thôi, chớ có gây chuyện gì đâu.

Lườm Đinh-Linh, nàng nói thêm :

— Hồi trước chị chẳng đã thích gây chuyện, thích chiến đấu hay sao ? Từ ngày quen biết Từ huynh tới nay, em thấy chị đã đổi tanh rồi đó !

Đỏ ửng mặt, Đinh-Linh khẽ mắng em :

— Đồ quỉ, càng ngày càng lẻng khẻng. Từ rày sắp tới phải nhớ, không được phanh phui chuyện lòng này với ai nghe không. Đồ quỉ !

Thè lưỡi một cái, Đinh-Phượng mỉm cười :

— Trong lúc chị chẳng an, em lại làm phiền chị, thôi, xin lỗi đó ! Chị có tha thứ giùm không ?

Đinh-Linh cười ngất, rồi nhìn bóng người đi phía trước, nàng cho Đinh-Phượng biết :

— Bóng người ấy dường như chị có gặp qua...

— Vậy thì mình chạy đại tới thử xem ?

Đinh-Linh gật đầu :

Khi ấy, hán tử áo rộng không ngờ nơi vùng cô tịch nầy lại có kẻ trông thấy mình, nên cứ đi thong thả. Còn hai nàng đã chạy tới bìa rừng, người ấy theo một đường mòn dưới chân núi, vô tình hướng về phía hai nàng mà đi.

Đinh-Phượng liếc Đinh-Linh :

— Không cần biết người ấy có quen hay không. Theo em, ta không nên đụng mặt. Phải vòng qua chân núi để tiện bề quan sát khi hắn đi ngang qua.

— Chị không ngờ em đã tiến bộ nhiều hơn lúc trước rồi đấy !

Qua đến chân núi, Đinh-Linh sợ Đinh-Phượng nói chuyện ùm lên, nên khoác tay và tìm một tảng đá cao độ bảy tám thước, nàng leo lên còn Đinh-Phượng nép mình sau tảng đá để chờ. rồi không hiểu ý gì, Phượng lấy mặt nạ mang vô. Linh ngó thấy liền lắc đầu. Phượng hiểu ý chị, liền gỡ mặt nạ ra cất vào lưng.

Đinh-Linh tuột xuống vừa thở hổn hển vừa rỉ tai Phượng.

— Mang mặt nạ là tự phát giác giùm cho đối phương. Nầy gỉ em trông biết ai chưa ?

Đinh-Phượng lắc đầu, trong khi Đinh-Linh kéo lôi nàng nép sát vào tản đá,

— Bộ chị đã nhận ra người ấy rồi hả ?

Đinh-Linh khẽ gật đầu :

— Ai vậy chị ?

— Lão quái vật Dương-văn-Nghiêu là chủ Dương gia bảo ở đất Kim-lăng.

http://tieulun.hopto.org

Nghe tới tên Dương-văn-Nghiêu, Đinh-Phượng le lưỡi, hơi biến sắc.

Thật là Đinh-Linh sợ chạm mặt Văn-Nghiêu, nhưng nàng không đoán được hắn sẽ qua ngang đây hay là không, nên cẩn thận thò đầu ra dòm thì nàng ngạc nhiên.

Lạ quá, Văn-Nghiêu chỉ đứng sửng bên đường, cách nàng chừng năm trượng, hình như hắn đang suy nghĩ gì nên cúi đầu bất động. Thấy thế, nàng nhìn Đinh-Phượng với vẻ lo ngại.

— Chị làm sao thế ?

— Quỉ vật đã trông thấy chúng ta.

— Rồi sẽ biết. Giờ đây muốn tránh cũng không kịp. Nhưng, Văn-Mộng nhị kiều nầy chẳng hề biết sợ ai...

Đinh-Linh chưa kịp dứt lời, bỗng có tiếng tằn hắn :

— Hai tiểu-thơ nhà ai, phu nhân của vị nào đó ? ...

Không đợi Văn-Nghiêu hỏi thêm, Đinh-Linh liếc Đinh-Phượng một cái rồi thét lên :

— Ô hay, ai dám vô lễ đến thế ?

Với vẻ cười hóm hỉnh, Văn-Nghiêu hỏi lại :

— Làm gì mà dấu đầu lại lòi đuôi, tưởng ta không biết à ?

Nhìn thấy chị đã mang mặt nạ tự bao giờ, Đinh-Phượng cười và đáp lời Văn-Nghiêu :

— Ai bảo chúng ta là người dấu đầu lòi đuôi ? Ăn nói gì dơ bẩn thế ?

Vừa nói, nàng vừa chạy tới, ngừng lại trước mặt Dương-văn-Nghiêu, nàng nói thêm :

— Đừng tưởng nơi nầy chỉ có nhà ngươi tới được.

— Nầy trẻ con, đừng lắm lời không nên !

Sau tiếng nói kiêu hãnh, Văn-Nghiêu trợn mắt nhìn Đinh-Phượng để dọ xét.

Lúc ấy, Đinh-Linh nép sau tảng đá, sợ Đinh-Phượng thiếu trầm tĩnh nên gọi to.

— Em gái, đừng vội gây ăn thua, hãy đứng dang ra xa người ấy !

Nói xong, nàng vòng phía sau tảng đá chạy tới.

Cần biết rõ Dương-văn-Nghiêu giỏi về thần toán học lại còn nổi tiếng về môn kiến trúc. Hắn thuộc về hạng đa mưu túc trí gian ác vô cùng. Hắn đoán tâm lý rất hay khi nghe Đinh-Linh nói với Đinh-Phượng tuy hắn chưa thấy mặt nàng, nhưng trong đầu óc hắn đã có một sự nhận xét.

Hắn lại tằn hắn và cười khà khà. Đinh-Linh bước tới trước mặt hắn, nhìn hắn rồi quay lại giả vờ trách mắng Đinh-Phượng :

— Đồ con quỉ nầy muốn chết hả ? Đây là lão chủ của Dương gia bảo, là bực tiền-bối, sao mầy dám ăn nói hỗ đồ, không phân biệt kẻ lớn người nhỏ vậy, hử ?

— Tại không tự giới thiệu, ai mà biết !

— Đây này, hãy tạ lỗi Dương-Bảo chủ đi, không thôi nhà họ Đinh chúng ta bị mang tiếng không gia giáo.

Nhìn thẳng vào mặt hai nàng, Văn-Nghiêu vuốt râu cười khề khà :

— Thôi, miễn cả lễ nghĩa, tại vì tiểu-thơ không biết lão phu nầy. Không ai chấp nhứt gì đâu mà sợ.

Đưa mắt nhìn chung quanh, đoạn lão hỏi Đinh-Linh :

— Vì sao hai cô nương đến đây ! Đến để làm gì ?

— Dạ vì gia nghiêm bảo tôi dắt nó đi du ngoạn để tăng thêm nhãn giới và lượm thêm khôn, để sau nầy người ta khỏi chê cười.

Nói xong nàng liếc Đinh-Phượng cười ngất.

Văn-Nghiêu đứng im lặng suy nghĩ :

« Đẹp như Tiên và ngoan như thánh. Người ta đã đồn rang Văn-Mộng nhị kiều, thật là đúng. »

Nghĩ xong, hắn nghiêm chỉnh hỏi thăm :

— Lịnh tôn và Lịnh thúc đều mạnh giỏi chớ ? Đệ nầy lâu rồi không gặp để viếng thăm hai tôn lão, thật tệ làm sao !

Nhìn sắc diện Văn-Nghiêu, Đinh-Linh đoán biết hắn sợ cha và chú của mình thật, nàng cười thêm rồi lễ phép đáp :

— Rất cám ơn Dương-Bảo Chủ đã chiếu cố đến thân, thúc phụ của

http://tieulun.hopto.org

chúng tôi ! Tam thức của chúng tôi cũng vừa rời khỏi nơi nầy không lâu, phải chi Bảo chủ tới sớm hơn vài giờ thì gặp rồi.

— Ô, thật đáng tiếc, đáng tiếc !

— Dương bảo chủ đi một mình mà cũng tìm đến đây để... du ngoạn, chắc là phong cảnh đất Kim lăng không đẹp bằng ở đây ?

« Con nhỏ nầy khéo quái quắc ! » Hắn chưởi thề trong bụng rồi tằn hắn một cái, lấy giọng trả lời :

— Lão phu nầy không phải đi dạo mà vì lời hứa với một bạn già mới đến đây, vô tình lại gặp nhị vị cô nương, cũng là chuyện rất may.

Hai nàng nhứt loạt nhìn hắn mỉm cười. Một cái cười mai mỉa, và mà mè bên ngoài, Dương-văn-Nghiêu khó biết được.

« Một lão bà tám mươi tuổi cũng khôn quỉ không bằng hai đứa yêu tinh nầy. Ta cứ theo dõi xem chúng định làm gì đây cho biết. » Hắn nghĩ bụng rồi giả cười tươi theo tiếng cười của hai nàng...

Trước kia Dương-văn-Nghiêu đã thấy Kim lão trong ngôi cổ mộ, có gặp Từ-Nguyên-Bình. Hắn ngán Bình lợi hại bởi tuổi trẻ mà võ công thâm hậu khó đo lường được, và bên cạnh chàng còn có một Kim lão sâu độc một Vu-Thành nổi tiếng. Đối với một Nguyên-Bình hắn tự lượng sức không thể nào thắng, huống chi có cả ba cao thủ hợp lực nhau.

Hắn đã tham lam những vật báu, cổ kính trong ngôi cổ mộ như người nghiện sắp được uống rượu ngon, và nghe Kim lão nói ở đó có con vẹ bằng ngọc và con bướm vàng, hắn quyết mạo hiểm để tìm, nào ngờ đã bị Từ-Nguyên-Bình đánh lui, không lấy được món nào cả, thậm chí đến cái hộp đựng gươm « Tuyệt Tình » hắn đã cầm trong tay, lại phải quỳ xuống dâng cho người ta, thật là hổ nhục vô cùng.

Vì lòng tham bảo vật dưới đáy mộ, nên lúc bị bắt buộc phải trao trả lại vỏ gươm « Tuyệt Tình » hắn nhanh tay lén lấy tấm bản đồ trên hộp gươm, đem về núi Thanh đốt mất. Thế là hắn đã tưởng rằng, ngoài hắn ra, không còn ai biết đường và nếu ai cướp hộp gươm ấy mà không biết những yếu điểm trong bản đồ cổ mộ cũng không có cách gì ra vô ngôi mộ ấy được. Hắn đã yên tâm.

Nhưng đến lúc hắn thấy có ba người từ trong lòng mộ chun ra, hắn

kinh ngạc vô cùng. Rồi thừa dịp họ đang chăm chú ngắm cảnh vật bốn bề, hắn thoát thân.

Chạy tới đây, không ngờ gặp được Vân-Mộng nhị kiều.

Sau khi biết rõ hai nàng qua một hồi đối đáp, giờ đây hắn nghiêm chỉnh nói thật với hai nàng :

— Thúc phụ của hai cháu cũng đã nhờ đến hai nàng khuê nữ để mà chạy mời cho yên lòng. Giờ đây lão phu nầy kêu gọi với hai cháu rằng... Tuy hai cháu tài trai hơn người, nhưng cũng cần có cố vấn bên cạnh. Nếu hôm nay hai cháu tin ở lão phu thì đừng ngại chuyện kết bạn giang hồ. Lão phu dám quả quyết kinh nghiệm giang hồ của lão phu có thể giúp ích hai cháu. Sao, được hay không hai cháu ?

Nói xong, hắn cười khà khà.

Nhanh trí Đinh-Linh ứng khẩu đáp ngay :

— Tốt lắm chớ ! Nhưng chỉ sợ làm phiền quý Bảo chủ.

— Trên một bước đường giang hồ cần có bạn, để kia đây cùng giúp đỡ nhau. Hai cháu cứ yên tâm ! Thôi, chúng ta lên đường !

HỒI THỨ NĂM MƯƠI BA

Dương-văn-Nghiêu ép Đinh-Linh, Đinh-Phượng

Đinh-Phượng thấy chị đáp ứng lời của Dương-văn-Nghiêu một cách vui vẻ, lòng nàng thấy vô cùng buồn bực.

Nàng ngẫm nghĩ :

— Chị ấy là người rất thông-minh, nhưng bây giờ, chỉ trong một phút lại tối tăm, tuy trong giới giang-hồ Dương-gia bảo cũng có địa vị, nhưng đối với Qui-vương-Cốc chúng ta không có tình cảm gì bao nhiêu, bên ngoài lại có tiếng đồn đãi cho rằng Dương-văn-Nghiêu bề ngoài ra dáng chân thành, nhưng lòng lại gian trá, như thế thì đâu phải là người tốt, tại sao chị ấy lại không suy nghĩ cho kỹ, mà lại bằng lòng một cách dễ dàng như thế... nghĩ ra thật cũng là lạ

http://tieulun.hopto.org

Nhưng bây giờ ván đã đóng thuyền, nếu có phản đối cũng không được nữa, vì thế mà nàng đành phải đở Đinh-Linh, theo phía sau Dương-văn-Nghiêu.

Có nhiều lần Đinh-Phượng toan hỏi Đinh-Linh, nhưng vì ngại có mặt Dương-văn-Nghiêu nên không thể nào hỏi được.

Trong lúc đó thì dường như Đinh-Linh không lo nghĩ gì cả, nàng quay mặt lại nhìn thấy Đinh-Phượng tỏ vẻ không bằng lòng, nàng vẫn không nói gì, chỉ mĩm cười một cách kín đáo.

Đinh-Phượng thấy chị chớp mắt, nàng lại nghĩ :

— Chị còn rán cười được à,... có lẽ chị bị bịnh, rồi bây giờ sanh ra tối tăm rối loạn cả trí óc.

Ba người đi một lúc, không ai nói với ai một lời, mỗi người đang theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Chỉ trông giây lát, trời đã sẩm tối, nhưng cũng may lúc đó 3 người đã ra khỏi hang núi, bên ngoài trời xám nhạt, trước mặt thấy ánh đèn lấm tấm như sao sa của một thị-trấn.

Đi thẳng về phía thành phố, Dương-văn-Nghiêu tìm một gian phòng trọ có tấm vách ngăn cách đôi bên.

Tối hôm ấy, Đinh-Phượng thì thầm hỏi chị :

— Chị ơi ! Chúng ta trốn thoát mà thoát không khỏi, tại sao chị lại đồng ý chuyện ấy ? Thật em chưa hiểu nổi...

Đinh-Linh mĩm cười :

— Em sợ y hay sao ?

Đinh-Phượng thở ra :

— Tôi thì tôi không sợ, y làm gì chúng ta được ?

Ngưng trong giây lát nàng lại nói tiếp :

— Cần gì chúng ta phải cùng đi một đường với y... chỉ sợ chúng ta tự tìm cái phiền phức cho mình mà thôi.

Đinh-Linh khẽ gật đầu :

— Phải, gần đây kiến-thức em có khá hơn trước nhiều, nhưng em chưa biết dụng ý của chị, bây giờ chị hỏi em việc nầy : lão ấy định đối phó với chị em mình mà hiện nay bịnh chị chưa lành hẳn, mà dầu cho chị đã mạnh,

nếu ý y đã định như thế, thì chị em chúng ta cũng không thể nào thoát khỏi, em nghĩ như thế có phải không ?

Đinh-Phượng gật đầu :

— Chị nói rất đúng, bây giờ đi theo lão, rồi tính như thế nào ?

Bất đắc dĩ Đinh-Linh phải trả lời :

— Tự nhiên là chúng ta không thể nào thoát khỏi rồi, nếu có gắng gượng thì cũng không ích gì, chi bằng cứ thuận theo ý lão, nếu lão không có ý gì riêng thì ta thuận theo... không lẽ lão lại làm khó dễ cho chị em ta làm gì...

Giả sử như trong chuyến đi nầy mà không được yên ổn, thái-độ của lão quái đối với ta có gì lạ, thì chúng ta phải cẩn thận cho lắm mới được.

Ta theo y, thì trong chuyến nầy y sẽ làm cho ta một vài việc,..

Đinh-Phượng gật gật đầu :

— Ý của chị, em chưa nghĩ đến, nhưng trước khi làm chuyện gì, chúng ta đều nghĩ trước cho kỹ.

Đinh-Linh cũng gật đầu :

— Ta đã có nghĩ chuyện ấy, để xem coi ngày mai lão đối với chúng ta như thế nào, nếu như tình hình không êm thắm, thì chúng ta phải nhớ cho kỹ từng chỗ, ta tin rằng trên đường nầy thế nào cũng có người của chúng ta đi. Nếu người nào nhìn thấy ký-hiệu của chúng ta để lại thì ta có sợ gì họ không tìm được chúng ta.

Hai chị em bàn riêng với nhau một lúc rồi lại nắm tay nhau siết mạnh mĩm cười ra dáng hiểu ý nhau.

Lúc ấy, Dương-văn-Nghiêu đang nằm trên giường một mình, lòng lão ta rất rối loạn, lão ngẫm nghĩ :

— Bây giờ trong giới võ-lâm, trừ ra mấy môn phái chính thức lớn, thì có Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam-thái-bảo, tuy rằng bên ngoài ai ai cũng đều cho rằng 3 nhóm sau nầy cũng đứng ngang hàng nhau và liên kết với nhau, nhưng sự thật thì ai ai cũng có chuyện riêng của mình không hề quan hệ gì nhau.

Giờ đây, trong giới võ-lâm lại xảy ra nhiều chuyện rắc rối, nếu như mỗi phái cứ lo riêng cho mình, hành động đơn độc, thì thế nào cũng đi đến

http://tieulun.hopto.org

chỗ dẫn thân mình vào cảnh cô lập...

Về phần Dương-gia bảo, tuy đã được tự tay ta bố trí cẩn mật, nhưng cũng chẳng qua là để tự bảo vệ cho mình mà thôi, còn như muốn phát triển ra ngoài, thì đơn độc ta làm sao làm cho nên được, chuyện đã qua trong ngôi cổ-mộ cho ta thấy rõ điều đó.

Suy nghĩ đến đây, bất giác lão ta lẩm bẩm :

— Phải rồi, ta phải kéo một phái về phe ta để nương tựa nhau mới được.

Lão ta lại nghĩ đến trong giới giang-hồ hiện nay, phái nào có thể liên kết được với lão, giờ đây ngoài ra Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam-thái-bảo, thực ra không thể tìm đâu ra được.

Nhưng trong số Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-thái-Bảo xét thêm cho kỹ, phân tích lợi hại, và tình liên quan nhau thì thấy cũng khó mà duy-trì tình thân-mật, tương trợ cho được lâu dài.

Dương-văn-Nghiêu liếc mắt nhìn sang phía phòng chị em họ Đinh trong lòng ngẫm nghĩ :

— Giờ đây, chắc phải lợi dụng hai con nhỏ nầy rồi.. bây giờ phải gạt chúng nó đưa về Dương-gia bảo, chừng đó sẽ áp dụng chánh sách vừa cứng rắn, vừa mềm dẻo để ép chúng. Bắt cần là đứa nào, con chị cũng tốt mà con em cũng hay, làm thế nào cho chúng ưng thuận làm dâu ta, và như thế thì ta sẽ kéo được Quỉ-vương-Cốc về phe với mình...

Suy nghĩ đến đây, Dương-văn-Nghiêu thấy như mở cờ trong bụng, suýt chút nữa lão ta bật cười ra tiếng,

Nhưng sực nghĩ đến chị em họ Đinh, hai nàng đã nổi tiếng là khó lắm, như thế thì tất phải tìm cho được một phương pháp nào có hiệu quả mới mong thành công.. lo lắng mãi, nên lão ta cứ trằn trọc suốt đêm.

Sáng sớm hôm sau, Dương-văn-Nghiêu đã nhờ chủ quán tìm mướn một cỗ xe song mã thật to.

Lão sang phòng Đinh-Linh, Đinh-Phượng mỉm cười :

— Ta xem cô Linh còn về mỏi mệt, vì sợ đi đường gặp phong sương, vậy nên nghỉ thêm vài hôm nữa cho khỏe rồi hãy lên đường có tiện không ?

Đinh-Linh là người rất thông-minh, nên khi nghe Dương-văn-Nghiêu nói nàng đã biết dụng ý của họ Dương muốn dò xét mình thế nên nàng cười thầm.

Nàng gật đầu bảo họ Dương :

— Không phải đây là lần đầu tiên chị em tôi đi ra ngoài, thế nên sương gió đối với chúng tôi không có gì là quan hệ, xin lão bảo chủ cứ yên tâm.

Dương văn-Nghiêu ra dáng hài lòng :

— Như thế thì tốt lắm, vậy hai nàng hãy lên xe trước, rồi sau đó muốn đi đâu, cứ nói, ta sẽ đưa đến tận nơi.

Đinh-Phượng hơi ngạc nhiên :

— Như thế thì lão bảo-chủ vì chị em tôi mà phải chịu cực nhọc trên đường xá xa xôi như thế nầy sao ?

Câu nói bất ngờ của Đinh-Phượng làm cho Dương-văn-Nghiêu rất ngạc nhiên, nên lão chưa biết phải trả lời ra sao.

Đinh-Linh và em lên xe rồi nàng bảo :

— Chúng tôi làm phiền Dương-bảo-chủ, chúng tôi chỉ dám nhờ người thuận đường lo liệu cho phương tiện, chớ không bao giờ dám để cho Dương-bảo-chủ bỏ trễ việc riêng để đưa chúng tôi. Thịnh tình của lão bảo chủ chẳng những chị em chúng tôi cảm cảnh, mà khi về đến nhà, chúng tôi sẽ trình lại với bực trưởng-thượng để cho gia đình hiểu rõ và cảm ơn tấm thạnh tình của lão bảo-chủ.

Trên đây, chỉ là những lời nói rất tầm thường, nhưng trong thâm tâm Dương-văn-Nghiêu thấy rõ Đinh-Linh là một nàng rất nguy-hiểm sâu sắc.

Lão ta nhếch mép cười :

— Chuyện ấy xin cô nương hãy yên lòng, tôi đã sống đến từng tuổi nầy, chuyện đời cũng hiểu khá nhiều.

Nói xong lão ta liền phóng mình nhảy lên ngồi phía trước xe.

Tiếng roi ngựa vụt đánh trót, chiếc xe đang chuyển động rồi vọt mình tới trước, cuốn theo một lớp bụi mịt mù.

Đinh-Linh ngồi tựa trên thành xe, một tay chống cằm, một tay vịn thành xe, trầm ngâm, yên lặng, điều hòa hơi thở.

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Phượng đang muốn nói gì, nhưng bỗng thấy chị đang lo điều tức, nàng liền lặng thinh.

Thình thoảng Đinh-Linh lại liếc nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy một lớp bụi vàng tung bay dưới chân ngựa.

Trời vừa sáng tinh sương, gió lành lạnh, hai bên đồng rộng mênh mông bỗng từ phía trước mặt đường, có một chàng trai cỡ lối 23, 24 tuổi, mình mặc áo lụa màu lam đang đứng giữa đường cản chiếc xe. Dưới ánh nắng mặt trời buổi ban mai, gương mặt của chàng thiếu niên ấy trông rất khôi-ngô, tuấn tú.

Qua một đoạn đường dài, gió ban mai mát lạnh, đã làm cho chàng ta tỉnh-mỉnh tinh thần, nhìn phong cảnh trước mặt, dưới ánh nắng buổi ban mai, xa xa dãy núi xanh như nuộm chàm, lác đác vài cành khô lá, màu đỏ xác xơ...,

Trước phong cảnh đẹp, hữu tình ấy chàng thiếu-niên đứng thẳng ưỡn ngực, hít mấy hơi thật dài rồi từ từ thở ra, miệng lẩm bẩm :

— Lãnh lão-nhị, Lãnh lão-nhị ơi ! Tra-Ngọc này hôm nay quyết thế nào cũng phải đến Thiên-độc-cốc của bọn ngươi một phen cho biết . . . có như thế ta mới nguôi được cơn lửa giận đang bừng cháy trong lòng ta.

Quay lại nhìn vừng Thái-dương đang vượt khỏi rặng cây, ánh sáng đỏ bỗng, chàng ta bỗng hừ một tiếng dài như để trút bớt những nặng nề đang đè nặng trong tâm tư,

Tâm thần nhẹ nhõm, chàng ta lại quay một bước tới.

Đi thêm được một đoạn đường dài, chàng bỗng thấy phía trước mặt có một gian cây chắn ngang : đó là một hàng cây bá già, cao hơn ba trượng cành lá sum-sê, nhìn thấy hàng cây trồng ngay thẳng, Tra-Ngọc biết mình sắp đến gần đường cái quan, chàng rảo bước nhanh thêm.

Lúc chàng sắp sửa vượt ngang qua đường bỗng nghe tiếng roi ngựa đánh trót một tiếng rồi tiếp theo sau có tiếng vó ngựa dập-dồn vang trên mặt đường.

Tra-Ngọc là người cẩn thận, sâu sắc, thế nên khi nghe có tiếng vó ngựa, chàng liền thối lui mấy bước, rồi núp mình trong bụi rậm, nhìn kỹ ra phía ngoài.

Chỉ trong giây lát một chiếc xe song mã chạy trờ tới, bụi cát tung bay mịt mù.

Tra-Ngọc nhìn kỹ thấy phía trước xe có hai người ngồi, một người là xa phu, còn ngồi kế bên là một cụ già, tóc bạc phơ, nhưng vì bị người xa phu án mất bên phải nên không nhìn thấy rõ đó là ai mặt mày như thế nào.

Nhìn kỹ chiếc xe, thấy rèm buông kín mít, không biết bên trong ai ngồi, Tra-Ngọc ngẫm nghĩ :

— Ồ ! Chiếc xe này đâu có quan hệ gì đến ta, nhọc công dò xét, suy nghĩ làm gì cho mệt, họ đi đường họ, ta đi đường ta, chú ý làm gì,

Nghĩ đến đây, chàng định đứng dậy bước ra đi, bỗng nhiên chàng giựt mình kinh ngạc, đôi mắt như muốn hoa lên. Từ trong rèm xe, một cánh tay có lụa đen, có thêu hoa vàng, bỗng phất phới ra phía ngoài rèm...

Rõ ràng đó là một cánh tay áo của một người rất quen, chàng liền đợi chiếc xe vượt khỏi 5, 6 trượng rồi mới lần mò theo sau dò xét.

Nhìn theo lớp bụi mờ sau xe, Tra-Ngọc cứ suy nghĩ mãi về cánh tay áo quen quen.

Nghĩ ngợi hồi lâu, chàng bỗng giơ tay vỗ vỗ trên trán, rồi à một tiếng, chàng dường như đã sực nhớ ra :

— Đâu có lẽ chính hai chị em nàng ngồi trong xe ấy ?

Chàng lại ngẫm nghĩ thêm :

— Nếu quả đó là Vân-Mộng Nhị-Kiều, thì lão già râu bạc ngồi trước xe đó là ai ? Và nếu như người ngồi trong xe không phải là chị em họ Đinh thì cánh tay áo đen ấy là của ai ? Suy tới nghĩ lui, chàng vẫn chưa quyết đoán gì được.

Tuy Tra-Ngọc là người nham-hiểm, nhưng từ khi đi chung với Nguyên-Bình và hai chị em họ Đinh, trải qua nhiều đoạn gian-nan, nguy-hiểm, trong lòng chàng bỗng có một vài biến chuyển lạ lùng, đó cũng là một điều đặc biệt trong tâm-lý của con người, sau khi tiếp súc với những sự vật và hoàn cảnh bên ngoài, hơn nữa từ khi được gần gũi với chị em họ Đinh, lòng chàng bỗng thấy có những cảm giác, những ý nghĩ là lạ...

Vì thế cho nên bây giờ khi thấy rõ cánh tay áo quen ấy, mặc dầu chàng

http://tieulun.hopto.org

có đôi chút nghi ngờ, nhưng chàng quyết không bỏ qua mà cứ lẽo đẽo theo phía sau xe để dò xét.

Từ thuở còn nhỏ, Tra-Ngọc đã từng theo cha bôn-tẩu trong giới giang-hồ, học tập kinh-nghiệm đối xử với đời, lại trải qua nhiều cuộc giao-tranh với các tay cao-thủ, thế nên chàng nổi tiếng rất sớm.

Lúc bấy giờ chàng đã chắc chắn lối 8, 9 phần 10, người ngồi trong xe, là hai chị em họ Đinh, nhưng về lão già ngồi phía trước xe, chàng ta chưa biết rõ đó là ai, mặc dù suy nghĩ cố moi trong trí óc, phán đoán, nhưng vẫn không hiểu được đó là ai.

Vì nghĩ như thế, cho nên Tra-Ngọc lật đật móc trong bọc ra một viên sáp vàng rồi chà trên mặt. Chỉ trong giây lát, khuôn mặt chàng đã thay đổi khác hẳn... bây giờ thì Tra-Ngọc đã hóa ra già hơn trước đa chẳng lệch như người mang bịnh hậu, chàng khẽ mỉm cười ngước mặt nhìn chiếc xe, rồi phóng mình rượt theo.

Chàng cứ theo phía sau xe, luôn luôn giữ cách xa chừng 3, 4 trượng, đi theo như thế được lối 2 giờ đồng hồ thì mặt trời đã đứng bóng. lúc bấy giờ đã đến một xóm nhỏ, bên vệ đường có mấy quán trọ nho nhỏ.

Tra-Ngọc lẩm bẩm :

— Bây giờ thì ta nhứt định sẽ biết được một cách rõ ràng người ngồi trên xe có phải là hai chị em họ Đinh hay không . .

Còn đang suy nghĩ, thì bỗng thấy phía trước, chiếc xe đi chậm lại. Tra-Ngọc lật đật núp mình vào bên lề đường rồi liếc mắt nhìn lão già râu bạc.

Bỗng nghe xa phu « ho » lên một tiếng rồi gò cương đôi ngựa. Chiếc xe ngừng ngay cửa khách điếm. Từ trên xe lão già râu bạc nhẹ nhàng nhảy xuống, rồi bất ngờ lại quay mặt về phía chàng.

Tra-Ngọc giựt mình kinh ngạc, chàng tưởng rằng đôi mắt mình đã hoa, giơ tay lên dụi mắt, định thần nhìn kỹ lại, thấy thật rõ ràng không thể lầm lẫn được... Tra-Ngọc lạ lùng ngẫm nghĩ :

— Dương-gia bảo ở Kim-lăng đã giao-thiệp với Quỉ-vương-cốc hồi nào vậy cà ?

Vừa suy nghĩ, nhưng mắt chàng vẫn nhìn sững về phía chiếc xe,

chàng cố chờ coi sau khi Dương-văn-Nghiêu xuống xe rồi thế nào cũng kêu hai người ngồi trên xe xuống.

Nào ngờ sự việc xảy ra ngoài ước đoán của Tra-Ngọc, Dương-văn-Nghiêu xuống xe, nhìn trước ngó sau rồi đi thẳng vào quán trọ, đong đầy hai bình nước, mua ít bánh và vài thức ăn rồi lại trèo lên xe dặn xa phu mấy câu.

Xa-phu gật gật đầu rồi giơ roi giục ngựa cho xe vọt tới.

Lúc ấy Tra-Ngọc thấy bụng đói vô cùng nhưng Dương văn-Nghiêu lại cứ cho xe đi tới, chàng chẳng biết tính sao nên đành phải mua lấy thức ăn tạm đỡ đói rồi lại rượt theo chiếc xe, nhưng trong lòng thấy bực bội vô cùng.

Đi thêm được một đoạn đường dài, thì mặt trời đã xế bóng, chiếc xe lại đến một thôn trang, xa phu lại gò cương cho xe đậu ngay cửa một quán trọ.

Tra-Ngọc mỉm cười ngẫm nghĩ :

— Ta đã nhứt định theo rồi, thì dù trốn đâu cũng không thoát khỏi

Trong lúc đó chàng thấy bước thẳng tới rất bất tiện, thế nên chàng phải sang một tửu-điếm phía bên kia đường, uống lai rai vài chung rượu, ăn quấy quá mấy miếng rồi tìm một gian phòng trọ,

Tánh của Tra-Ngọc rất cẩn thận, thế nên sau khi vào phòng trọ là chàng không hề bước ra ngoài nửa bước, chàng nằm yên trên giường suy nghĩ về chuyện liên lạc giữa Dương-văn-Nghiêu và hai chị em họ Đinh.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, chàng vẫn không sao hiểu được tại sao lại có sự liên kết ngẫu nhiên và lạ lùng ấy.

Chàng thở dài rồi lẩm bẩm :

— Ta phải cố tâm chờ xem để coi bọn họ định làm gì đây ?

— Trời đã tối từ lâu, Tra-Ngọc tắt đèn rồi khép sơ cửa sổ, chàng lên giường nằm chờ đến lúc canh ba, lắng tai nghe chung quanh khách điếm, thấy tứ bề vắng lặng, mọi người đều ngủ say, chàng liền nhẹ nhàng bước xuống giường, thay bộ quần áo dạ hành, nhẹ nhàng mở cửa sổ, thò đầu nhìn ra ngoài một lượt rồi lẹ làng dùng tay bám theo cửa bò lên nóc nhà êm thắm như một con mèo đi đêm.

http://tieulun.hopto.org

Chàng vận dụng nhãn quang nhìn kỹ, thấy gian nhà trọ phía đối diện rất rộng lớn, trước sau có tất cả 4 dãy nhà, chung quanh có đường hành lang.

Chàng ngẫm nghĩ :

— Tòa khách-điếm nầy rất to, phòng trọ cũng nhiều, trong đêm tăm tối không một ánh trăng sao như thế nầy, muốn tìm cho được gian phòng của Dương-văn-Nghiêu và chị em họ Đinh, thật là một chuyện vạn-nan.

Tra-Ngọc nằm sát mình trên mái ngói, liếc mắt nhìn 4 phía để xem động tịnh, chàng khẽ nhíu mày rồi nhẹ nhàng vọt mình qua mái ngói của tòa khách-điếm phía bên kia đường.

Tìm đứng chỗ có địa thế kín đáo, Tra-Ngọc vận dụng nhãn quang, nhìn quanh một lượt. Chỉ thấy cửa nẻo đều đóng kín mít, không biết hiện giờ, hai chị em họ Đinh và Dương-văn-Nghiêu đang trọ tại gian phòng nào.

Đứng nhìn suy nghĩ hơn nửa tiếng tiếng đồng hồ, Tra-Ngọc chưa biết tính lẽ nào, chàng bỗng giơ tay giở thử một phiến ngói dưới chân, định liệng xuống sân gạch để dò đường làm cho bọn Dương-văn-Nghiêu và chị em họ Đinh giựt mình phải chạy ra, nhưng lại giựt mình ngẫm nghĩ :

— Bậy quá ! Ta đi theo họ là để dò xét coi dụng tâm của Dương-văn-Nghiêu ở chỗ nào, nếu như làm cho họ giựt mình chạy tuôn ra, như thế thì sẽ làm cho họ Dương bực tức, có thể gây ra cuộc xung đột tai hại.

Vì nghĩ như thế, Tra-Ngọc sắp miếng ngói lại y chỗ cũ. Chàng lại khẽ trườn mình tới trước, vượt qua mấy gian phòng bỗng chàng nghe phía dưới có tiếng người trăn trở trên giường tiếng người thì thầm to nhỏ.

Tra-Ngọc là người mẫn-tiệp, khi nghe có chuyện bất thường, chàng lẹ làng vọt mình ra phía mái nhà, dùng đôi chân móc trên mái ngói rồi thả mình đảo ngược xuống đất, kề đầu sát vào cửa sổ...

Bên trong có tiếng thì thầm :

— Chị ơi ! Chúng ta đã đi theo lão trọn một ngày .. rồi đây.

Ngoài thềm một trận gió đêm thoảng qua, hương hoa ngào ngạt, và tiếng thì thầm trong phòng bỗng im bặt luôn.

Nghe giọng nói, Tra-Ngọc rất mừng, vì mặc dù tiếng nói rất nhỏ chàng cũng nhận được một cách rõ ràng đó là tiếng của Đinh-Phượng,

Bỗng chàng lại nghe Đinh-Phượng nói :

— Không biết có ai hay chuyện nầy không chị ?

Đinh-Linh nói nho nhỏ ;

— Này, chị nói cho em nghe : hôm nay, trong lúc đi đường, chị cố ý để tay áo lọt ra ngoài rèm, thế nào những người trong Quỉ-Vương cốc mình thấy cũng biết liền.. bây giờ chỉ cần...

Bên ngoài gió đêm thổi rì rào, tiếng nói lại quá nhỏ, nên Tra-Ngọc không sao nghe rõ đoạn cuối.

Nghe đến đây, Tra-Ngọc mỉm cười :

— Người của Quỉ-vương-cốc chưa ai thấy, nhưng người của Tra-gia-bảo đã thấy rồi !

Chàng lại ngẫm nghĩ :

— Phải rồi, như thế thì chị em nàng nầy cũng không muốn đi theo làm gì, nếu tự ý đi theo tại sao Đinh-Linh lại còn phải đưa tay áo ra ngoài để làm hiệu làm gì ?

— Chàng lại nghĩ :

— Chị em họ Đinh đều chẳng phải là tay tầm thường, nhưng tại sao lại bị bắt buộc phải đi theo lão Dương-văn-Nghiêu, chuyện nầy cũng đáng lạ thật.

Suy tới nghĩ lui, Tra-Ngọc thấy bối rối vô cùng vì chàng chưa hiểu được một cách cho rõ ràng điều bí ẩn bên trong của vụ nầy, chàng biết rằng dù sao trong khi đi với mình, hai nàng ấy cũng vẫn có tình cảm hơn là đi với Dương-văn-Nghiêu, giờ đây hai nàng đã bị họ Dương giữ chặt, dù sao chàng cũng phải tìm cách giải thoát cho được chàng mới yên lòng.

Mãi đang suy nghĩ, chàng bỗng thấy một luồng sáng lòe lên.. Tra-Ngọc giựt mình lẩm bẩm :

— Ý. . .

Chàng lẹ làng dùng thế Đảo-quyện thúy-liêm vọt co mình lại nằm sát trên mái ngói. Chàng nghĩ rằng chắc có kẻ nào đó nhìn thấy bóng mình rồi.

Nằm sát trên mái ngói hồi lâu, Tra-Ngọc vẫn không thấy động tịnh gì lạ, hơi yên tâm, chàng liếc mắt nhìn quanh phía dưới, thấy trong gian phòng phía mặt có ngọn đèn lờ mờ, trên khung cửa sổ hiện lên một bóng người cao cao.

Tính tò mò bị kích-động, chàng liền trườn mình tới phía nóc gian

http://tieulun.hopto.org

phòng kề bên rồi dùng thế Vân - long nhập-hải móc đôi chân lên mái ngói treo ngược mình, hạ đầu xuống phía dưới, khẽ liếc mắt nhìn qua khe cửa sổ, cảnh tượng lạ lùng bên trong phòng, làm chàng ta giựt mình kinh ngạc.

Tra-Ngọc thấy rõ ràng, dưới ánh đèn lờ mờ, Dương-văn-Nghiêu đang cởi trần đứng kề bên chiếc bàn, lão ta đang cúi mặt nhìn xuống phía dưới đất, trên tay cầm cây bút lông.

Nhìn thấy dáng điệu lạ lùng của Dương-văn-Nghiêu, Tra-Ngọc rất ngạc nhiên. Chàng ta chưa hiểu tại sao lúc nầy khí trời về cuối thu hơi lành lạnh mà Dương-văn-Nghiêu vẫn ở trần trùng trục.

Mặc dầu thấy chuyện lạ, nhưng chàng là người có nhiều kinh nghiệm trong giới giang-hồ, lại có nhiều cơ trí, chàng biết rõ không lẽ chẳng có việc gì mà Dương-văn-Nghiêu lại có hành động kỳ quặc như thế.

Nhìn dáng điệu Dương - văn - Nghiêu, Tra-Ngọc thấy rất tức cười, nhưng chàng rán cố nín để tiếp tục xem coi lão làm trò gì.

Bỗng nhiên thấy Dương-văn-Nghiêu cúi xuống nhìn kỹ phía bên đùi trái của lão, rồi cầm bút vẽ lên miếng giấy trải trên bàn, rồi kế đó lại nhìn một hồi rồi lại vẽ thêm.

Mặc dầu là người thông-minh cơ trí, nhưng trước tình hình lạ lùng ấy, Tra-Ngọc cũng vẫn không sao hiểu nổi lão Dương-văn-Nghiêu đang làm việc gì kỳ lạ như thế.

Chàng chú-mục nhìn kỹ, thấy trên đùi phía trái của Dương-văn-Nghiêu thấy một mãng thịt đã nổi màu đỏ bỏng, y như đã bị thương sưng lên có vồng, nhìn kỹ hồi lâu, thấy rõ trên mãng thịt đỏ ấy lại có những lằn gân nhỏ như sợi chỉ nổi lên. Dương-văn-Nghiêu nhìn kỹ những đường gân nhỏ ấy để vẽ lại trên mảnh giấy trắng.

Tra-Ngọc giựt mình ngẫm nghĩ :

— Lão nầy là tay khéo bày trò rắc rối, không biết bây giờ lão ta đang diễn lớp gì đây ?

Sở dĩ Dương-văn-Nghiêu có những hành động kỳ dị như trên, là vì trong lúc còn ở dưới đáy ngôi cổ-mộ, Dương-văn-Nghiêu bị Nguyên-Bình bức bách phải trả ngay chiếc bao gươm Diệt-tinh-kiếm, trong lòng lão rất tiếc các báu vật Kim-điệp, Ngọc-thuyền, lão ta định phải tìm cách trở lại ngôi cổ-mộ để lấy mấy món ấy, thế nên trong lúc cầm chiếc bao gươm giao lại cho Nguyên-Bình, Dương-văn-Nghiêu đã cầm chiếc bao gươm ấn mạnh

trên đùi bên trái, đồng thời vận dụng nội công, làm cho những nét vẽ in rõ hẳn trên đùi.

Lúc ấy họ Dương nhìn kỹ lại những nét trên đùi để vẽ lại trên giấy trắng, tuy Tra-Ngọc thấy như thế, nhưng chàng vẫn không sao hiểu nổi họ Dương vẽ gì, và để dùng vào việc chi, chàng chỉ mường tượng Dương-văn-Nghiêu là người rất rành về khoa kiến-trúc các cơ-quan bí mật, và có lẽ lão đang vẽ lại một họa đồ bí mật nào đó.

Tra-Ngọc nhìn hồi lâu, cũng vẫn thấy lão họ Dương mê mẫn chú tâm nhìn đùi và vẽ, chàng biết nếu có tiếp tục theo dõi thì cũng chẳng ít lợi gì, hơn nữa tài nghệ của Dương-văn-Nghiêu cũng đáng sợ lúc bấy giờ vì lão đang lo vẽ nên không chú-ý đến bên ngoài, nếu cứ ở lại đây mãi, thế nào cũng bị lão ta biết được, chừng ấy tất nhiên là phải gặp nhiều rắc rối, phiền-phức.

Vì nghĩ như thế, nên Tra-Ngọc lật đật cuốn mình trở lên mái ngói chàng ngước mắt nhìn trời, thì lúc ấy đã khuya, chàng nhìn quanh một lượt, rồi phi thân trở về phòng.

Về nằm trên giường, Tra-Ngọc ngẫm nghĩ :

— Nếu chỉ có một mình ta thì cũng khó mà đối địch với Dương-văn-Nghiêu, giờ đây ta biết rõ hai chị em họ Đinh bị họ Dương ép phải đi theo chắc có lẽ hai nàng chưa có cách gì để thoát thân, bây giờ nếu ta đem lực lượng của Tra-gia bảo đến cứ theo dõi lão nầy để chờ cơ-hội thuận tiện thì dù cho lão có cánh cũng không thể bay đi được.

Đến sáng hôm sau, Dương-văn-Nghiêu lại tiếp tục lên xe khởi hành, Tra-Ngọc cũng lật đật để lại dấu hiệu truyền tin của Tra-gia bảo trong quán trọ, để cho người nào nhận được dấu hiệu biết phương hướng mà đi theo.

Sắp đặt đâu đó xong xuôi, Tra-Ngọc liền ra theo dõi mãi chiếc xe của Dương-văn-Nghiêu. Từ phía sau, chàng vẫn còn thấy rõ cánh tay áo đen của Đinh-Linh đang phất phới bên rèm xe.

Đến chiều hôm ấy, chiếc xe vào một thị-trấn lớn, Tra-Ngọc cũng cứ theo Dương-văn-Nghiêu, tìm một quán trọ, rồi lại ghi dấu hiệu riêng của mình trước cổng quán trọ.

Đêm hôm ấy, vừa cuối canh hai, bỗng nghe phía ngoài cửa sổ có 3 tiếng gõ cốc,. cốc, hai tiếng ngắn và một tiếng kéo dài, Tra-Ngọc rất mừng,

http://tieulun.hopto.org

chàng biết đã có người của Tra-gia bảo thấy dấu hiệu của chàng lưu lại, nên theo đến đây.

Tra-Ngọc lật đật khoác áo bước xuống giường, tay cầm đèn khẽ lắc ba lượt, rồi quay một vòng, sau đó chàng mở cửa sổ rồi lại ngồi trên bàn.

Ngọn đèn trên bàn vụt chao, có tiếng gió nhẹ, rồi sau đó hai đại-hán mặc sắc phục đen từ phía ngoài cửa sổ phóng mình vào. Khi nhìn thấy Tra-Ngọc tất cả hai người đều đứng thẳng, một người nói nhỏ nhỏ :

— Chúng tôi thấy dấu hiệu của Tra-gia bảo ngoài cổng khách-điếm biết thiếu bảo chủ có việc cần chúng tôi, cho nên phải lật đật đến đây, chẳng hay thiếu-bảo chủ có điều chỉ dạy bảo ?

Tra-Ngọc liếc mắt nhìn qua hai đại hán rồi bảo :

— Ta có việc cần, cần giao phó cho hai ngươi, không biết hai ngươi có sẵn sàng không ?

Hai đại-hán lật đật cúi rạp mình :

— Xin thiếu-bảo chủ cứ ra lịnh, dù cho có vào chốn dầu sôi, lửa đỏ, chúng tôi cũng quyết vui lòng làm tròn phận sự.

Tra-Ngọc gật đầu mỉm cười :

— Tốt lắm, vì ta đang theo dõi một người nên mới đến đây, nhưng cũng còn việc khác cần phải làm, mà người nầy cũng không thể bỏ qua vì không thể làm được hai việc cùng một lúc, cho nên phải ghi dấu hiệu để nhờ bọn mình giúp đỡ.

Hai đại-hán lại cúi đầu thưa :

— Xin thiếu-bảo chủ cứ ra lịnh cho chúng tôi thi hành.

Tra-Ngọc nghiêm trang dặn :

— Ta cũng không dấu các người làm gì, vì ta đang theo dõi Dương-văn-Nghiêu ở Dương-gia bảo đất Kim-lăng mà đến đây, trong vụ nầy có lắm điều hay không thể bỏ qua được, nhưng hiện nay ta đang bận một việc khác phải cần có mặt ta, cho nên ta muốn nhờ hai người theo dõi hành tung của Dương-văn-Nghiêu và chiếc xe song mã to, coi họ đi đâu, rồi chừng đôi ba ngày sau khi làm xong chuyện riêng ta nhứt định theo tìm hai người.

Đại-hán lớn tuổi thưa :

— Đi theo dõi bọn họ, tôi tin chắc rằng thế nào cũng có kết-quả nhưng nếu xảy ra chuyện gì bất thình lình thì chúng tôi phải xoay trở như thế nào ?

Tra-Ngọc lắc đầu :

— Chỉ cần hai người phải cẩn thận, ta tin rằng chắc không có điều gì bất ngờ xảy ra... Thôi hai người hãy cố gắng, cứ trở về nhà trọ nghỉ ngơi ngày mai bất tất phải tìm gặp ta, cứ tự nhiên thi hành nhiệm vụ.

Vì qui luật của Tra-gia bảo rất nghiêm minh, những kẻ thuộc hạ luôn luôn phải răm rắp tuân lời, thế nên khi thấy thiếu-bảo chủ đã ra lịnh chót, hai người lật đật cúi đầu vâng dạ rồi quay mình sắp sửa ra đi...

Bỗng nghe Tra-Ngọc nói lớn:

— Hãy chậm...

Hai đại-hán lật đật quay mình trở lại chờ lịnh thêm

Tra-Ngọc lại bảo :

— Còn hai việc nầy cũng dặn kỹ luôn cho hai người, một là phải giữ gìn hành động cho thật bí mật đừng để cho đối phương hồ nghi, hai là phải chú ý những người khả nghi trên đường nhứt là những người thuộc phe Nhị-cốc, coi họ có hành động gì đáng ngại hay không...

Nói đến đây, Tra-Ngọc lại nghiêm sắc mặt !

— Thôi, bấy nhiêu đủ rồi, các ngươi lên đường, cẩn thận nhé :

Đợi khi hai đại-hán đã ra khỏi phòng, Tra-Ngọc cứ để nguyên y-phục lên giường nằm, chàng ngẫm nghĩ :

— Nếu như muốn giải thoát hai chị em họ Đinh ra khỏi tay Dương-văn-Nghiêu thì hiện nay ta không có lực-lượng nào để làm chuyện ấy. Giả sử như có, thì thế nào cũng kết oán thù với Dương-gia bảo.

Tốt hơn hết là phải làm sao cho người của Quỉ-vương-cốc hay, tự họ xuất đầu lộ diện để cứu người của họ, như thế ta sẽ siết chặt được thêm tình thân mật với Quỉ-vương-cốc... rất có lợi cho ta.

Suy tới nghĩ lui, chàng bỗng nhớ tới Sách-hồn vũ-sĩ Đinh-diệm-Sơn, chàng thầm nghĩ :

— Bây giờ chỉ cần tìm cho được lão nầy, thì thế nào cũng có một cuộc xung đột ngọn mục.

Nhưng bây giờ tìm cho được Đinh-diệm-Sơn, thật là một điều vạn-nan, nằm trên giường, Tra-Ngọc cứ suy tới nghĩ lui, chàng thấy rõ hiện nay Đinh-diệm-Sơn rời Quỉ-vương-cốc cũng vì quyển sách quí báu của môn phái Nam-Hải, như thế thì lão ta cũng còn quanh quẩn ở vùng Bích-la-Sơn trang.

http://tieulun.hopto.org

Bây giờ có muốn tìm cho được lão, thì chắc phải đi đò theo lối ấy.

Suy nghĩ đến đây chàng lẩm bẩm :

— Được rồi ! Ngày mai ta sẽ đi tìm lão ta.

Sáng hôm sau, trời vừa tửng bưng, Tra-Ngọc quay trở về hướng Bích-la Sơn trang.

Thực ra trong lòng Tra-Ngọc không thể nào bỏ qua được vụ Dương-văn-Nghiêu và chị em họ Đinh, nhưng chàng phải trở về Bích-la-Sơn trang là để tìm Đinh-diệm-Sơn cũng chỉ vì chuyện ấy mà thôi.

Đi đến trưa, thấy bụng đói như cào, không sao chịu được, chàng phải ghé lại một thị-trấn dọc đường để ăn uống.

Kêu xong mấy thức ăn, chàng vừa cầm đủa lên bỗng nghe một chuỗi cười dài lanh lảnh, tiếp sau, là một giọng nói ghê người :

— Ta tưởng rằng nhà ngươi đã lên trời rồi, nào ngờ bây giờ lại còn gặp nhau, thôi bây giờ có món nợ gì thì hãy đem ra thanh toán cho xong.

Tiếng đe dọa vừa dứt, bỗng nghe một luồng gió nhẹ, kẻ lạ mặt đã lướt tới gần kề Tra-Ngọc.

Tra-Ngọc giựt mình quay đầu lại thì đó là một oan gia đáng sợ : Thiên-độc-cốc Lãnh-công-Tiêu.

Nguyên trước đây Tra-Ngọc âm mưu đốt Trúc-thạch-trận, còn thiếu chút nữa Lãnh-công-Tiêu đã bị chết thiêu, thế nên đối với hành động tàn nhẫn của Tra-Ngọc, lão ta căm thù đến tận xương-tủy, lần trước gặp nhau trên ngọn núi Trọc, lão cũng muốn hạ sát Tra-Ngọc, nhưng lại bị Nguyên-Bình cản trở.

Rồi kể sau đó, khi Đinh-diệm-Sơn đến, Lãnh-công-Tiêu không muốn một mình gây oán thù với Tra-tử-Thanh ở Tra-gia bảo, thế nên lão tìm cách kéo Đinh-diệm-Sơn cùng với mình hạ sát Tra-Ngọc, dù sau đó Tra-tử-Thanh có muốn trả thù, thì Quỉ-vương-cốc cũng bị dính luôn vào đó chừng ấy nếu hợp sức Nhị-cốc lại để đối phó với Tra-gia-bảo thì không có điều chi đáng lo ngại.

Nhưng nào ngờ Đinh-diệm-Sơn là tay gian-ngoan dảo để, mặc dù Lãnh-công-Tiêu khiêu khích đến đâu, họ Đinh cũng vẫn không bị mắc vào tròng, rồi đến lúc sau cùng, Lãnh-công-Tiêu bắt buộc phải hạ thủ một mình, nhưng cũng lại bị Nguyên-Bình cản trở, nên không giết được Tra-Ngọc.

Không khiêu-khích được Đinh-diệm-Sơn, kẻ đó Thần-cái Tông-Đào đến dùng những lời châm biếm chua chát, làm cho Đinh-diệm-Sơn phải bỏ đi luôn.

Lãnh-công-Tiêu là một tay giảo hoạt nổi tiếng, bình sanh lão ta rất ngán Thần-cái Tông-Đào, thế nên mặc dù phải bỏ đi, nhưng lão ta vẫn còn căm giận Tra-Ngọc tận xương.

Tra-Ngọc cũng vẫn biết rõ Lãnh-công-Tiêu rất thù hận mình, nhưng nhờ Nguyên-Bình ra tay cứu trợ, nếu không thế nào chàng ta cũng phải bị bỏ mạng dưới tay của họ Lãnh.. nào ngờ giờ đây lại gặp oan gia một cách bất ngờ, thật là một chuyện rủi ro hết sức lớn.

Lãnh-công-Tiêu vọt mình tới, Tra-Ngọc cũng chưa kịp buông đũa chàng lẹ làng đá thốc chiếc bàn đá rầm một tiếng, chén bát rơi loảng-xoảng, Tra-Ngọc cũng vọt ngang xa đến 5, 6 thước.

Vừa nhảy ra xa, Tra-Ngọc vừa khạc ra một búng đồ ăn còn đang ngậm trong miệng.

Lãnh-công-Tiêu cười ha hả :

— Hôm nay mà ngươi thoát được thì đừng kể đến tên Lãnh-lão-nhị nầy nữa.

Vừa nói, lão vừa phóng mình tới, lẹ như chớp xỉa tay ra chụp Tra-Ngọc, Tra-Ngọc là người tinh khôn, chàng ta biết rõ phen nầy không thể nào thoát khỏi tay Lãnh-công-Tiêu được thế nên trong lúc nhảy ra tránh chàng đã tính mưu đối phó. Khi Lãnh-công-Tiêu vừa vọt mình tới Tra-Ngọc đã bét lớn :

— Lãnh lão-nhị, bộ lão tưởng thiếu bảo chủ nầy sợ lão hay sao ?

Lãnh-công-Tiêu không ngờ Tra-Ngọc bỗng nhiên xuất phát một lời anh-hùng như thế, nên lão hơi giựt mình.

Tra-Ngọc trỏ thẳng vào mặt họ Lãnh :

— Nầy Lãnh lão-nhị, trong giới giang-hồ lão nầy là người có tai mắt nếu lão muốn sanh sự với ta, thì chỗ nầy không phải là nơi dụng võ hãy đợi ta thanh-toán tiền quán cho xong, rồi hãy tìm nơi vắng vẻ, ta sẽ lãnh giáo vài hiệp cũng chẳng muộn, lão nghĩ sao ?

Nghe Tra-Ngọc nói một hơi, Lãnh-công-Tiêu đăng-hằng rồi bảo :

http://tieulun.hopto.org

— Được lắm, nhưng ngươi không thoát khỏi đâu !

Tra-Ngọc quăng ra một đĩnh bạc bảo :

— Chủ quán bồi thường cho ngươi đó.

Nói xong chàng quay về phía Lãnh-công-Tiêu cười lạt :

— Này Lãnh lão-nhị, cách đây không bao xa có một khoản đất trống thiếu bảo-chủ nầy sẽ đi trước dẫn đường, để đợi lão tại đó.

Vừa nói chàng vừa vọt ra cửa quán phóng mình đi luôn.

Từ nhỏ, Tra-Ngọc đã nổi tiếng trong giới giang-hồ, chàng đã được gọi là thiểm diện-thủ, chàng nhờ thuật kinh-công siêu-việt của chàng, chàng phóng mình ra ngoài lẹ như tên xẹt, rồi vọt mình chạy luôn.

Lãnh-công-Tiêu cũng là tay xuất sắc trong giới võ-lâm, thuật kinh-công của lão ta cũng phi thường, thế nên lão chỉ khẽ điểm chân xuống đất là đã theo sát Tra-Ngọc như bóng với hình.

Vừa chạy, Tra-ngọc vừa tính toán, trước mặt chàn bây giờ chỉ có hai con đường, một là tìm cách trốn thoát luôn, hai là dẫn lão nầy cho lão gặp mặt Dương-văn-Nghiêu, để đôi bên đằng co nhau, như thế thì có thể bảo vệ cho chị em họ Đinh, và cũng có thể đóng vai trò đứng ngoài như ngư ông để xem ngao cò đằng co nhau, để sao cùng, biết đâu sẽ được đắc lợi.

Nghĩ đến đây, Tra-Ngọc cười thầm trong bụng, chàng liền y theo kế-hoạch đã định sẵn để thi hành, chàng lẹ phóng mình tới vọt lên triền núi phía bên mặt đường.

Phía sau Lãnh-công-Tiêu cố gắng rượt theo, lão cũng khen thầm thuật kinh-công tuyệt-mỹ của Tra-Ngọc, nhưng khi thấy Tra-Ngọc vọt mình lên triền núi, lão bèn hét lớn :

— Ngươi có chạy đi đằng trời mới thoát khỏi tay ta...

Vừa hét lớn Lãnh-công tiêu vừa rượt gắp, chỉ trong nháy mắt lão đã vọt lên triền núi.

Tra-Ngọc liếc mắt nhìn xem 4 phía, thấy chung quanh toàn là lá long-chong, gai góc mọc đầy, cách xa đường cái quan rất xa, rất khó có người đi tới... Tra-Ngọc thở một hơi thật dài, rồi quay mình đứng hẳn lại...

HỒI THỨ NĂM MƯƠI BỐN

Tra-Ngọc gạt Lãnh-công-Tiêu...

Lãnh-công-Tiêu biết Tra-Ngọc là người nhiều mưu-kế, nên khi thấy chàng ta vụt đứng lại, lão không biết Tra-Ngọc định giở trò gì đây, thế nên lão không dám xem thường, lão dè dặt phóng mình tới cách Tra-Ngọc chừng 5, 6 thước.

Lúc ấy Tra-Ngọc đã chuẩn bị sẵn sàng, chàng ta mỉm cười :

— Nầy Lãnh lão tiền bối ơi ! Người nhọc tâm bức bách tôi để làm gì ?

Lãnh-công-Tiêu nhìn thẳng Tra-Ngọc rồi cười lạt :

— À, ra tới bây giờ, ngươi vẫn chưa biết tại sao à ?

Tra-Ngọc nghiêm sắc mặt :

— Tra-gia bảo và Thiên-độc-cốc ở cách nhau hai vùng Nam Bắc, ai đều có địa phương nấy, không từng gây oán thù nhau, không đụng chạm nhau về quyền lợi, nếu nay người ỷ mình là bậc tiền-bối, tài nghệ cao-cường, để đưa tôi đến chỗ chết, thì tôi chưa hiểu được người có dụng ý gì.

Lãnh-công-Tiêu đằng hắng ?

— Mới nghe qua, lời ngươi cũng có lý, bộ ngươi đã quên rằng chính ngươi đã cầm lửa để đốt ta, như thế mà ngươi dám gọi là Tra-gia bảo và Thiên-độc cốc vốn không oán thù gì à ?

Tra-Ngọc cười :

— À, ra cũng chỉ gì chuyện ấy ! Nhưng xét ra chuyện đó có gì là lạ ? Có lúc vào trận rồi thì cũng không kể đến tình nghĩa cha con, trước tình hình ấy, tôi có phóng hỏa, cũng chẳng qua là để tự bảo-vệ cho mình, chớ không hề...

Lãnh-công-Tiêu khoát tay :

— Thôi đi Tra-Ngọc, ngươi đừng khua môi múa mỏ trước mặt ta nữa, bây giờ cứ mặc tình cho ngươi nói gì thì nói, Lãnh lão-nhị cũng cứ không tin lời dối trá ấy.

Tra-Ngọc lắc đầu thở dài rồi tiếp :

— Thật ra tôi cũng rất lấy làm lạ mà thấy bực tiền-bối như Lãnh lão-nhị mà lại hành động mờ quáng, làm cho tôi hết sức tức cười.

Nói xong Tra-Ngọc ngửa mặt lên trời cười ha hả...

Lãnh-công-Tiêu là người giảo-hạt, nhưng khi thấy Tra-Ngọc cười mình, lão ta gầm lên :

http://tieulun.hopto.org

— Thôi chớ nói vu vơ, ta là Lãnh lão-nhị, há để cho ngươi sai-sử trong hành động hay sao ?

Tra-Ngọc thấy Lãnh-công-Tiêu hơi giao động tất thần chàng ta liền nói tiếp :

— Chẳng phải tôi dám làm thầy đời cho lão tiền-bối đâu, chẳng qua là vì lão tiền-bối đã quên hẳn mục-đích của mình rồi, bây giờ đã bỏ qua việc chính, mà cứ nằn nì đi theo truy tôi mãi, thế chẳng phải bỏ gốc mà ôm ngọn hay sao ?

Nghe nói đến đây Lãnh-công-Tiêu hơi biến sắc mặt, lão ngẫm nghĩ :

— Có lẽ ta đã sai lầm rồi chăng ?

Nhưng lão ta là người rất sâu sắc, thế nên mặc dầu bên trong lão hơi bị dao-động, nhưng bên ngoài, lão ta cũng vẫn giữ vẻ bình tĩnh như thường lão chầm rãi bảo :

— Chuyện nào cũng có phần riêng của nó, hôm nay ta đối phó với ngươi là để trả thù vụ phóng hỏa Trúc-thạch-trận, chuyện này không can dự gì đến chuyện kia, như thế đâu có thể nói là bỏ gốc mà ôm ngọn được ? Hôm nay Lãnh lão-nhị nầy quyết phải thanh toán việc ấy cho xong, ngươi nói gì thì cứ nói hết ra để yên lòng mà nhắm mắt.

Tra-Ngọc liếc mắt nhìn Lãnh-công-Tiêu rồi cười thầm trong bụng :

— Thôi ta đã biết rõ tâm lý của lão rồi, hừ... bây giờ thì lão đã xiêu lòng, nhưng miệng còn nói cứng.

Chàng lại cười lạt :

— Từ lâu nay nghe danh lão tiền-bối làm việc rất đắn đo cẩn thận nhưng trong chuyện nầy theo mắt tôi thấy, thì bậc tài trí, ngàn lần tính hay, thì cũng có một lần bị sai lầm... Bây giờ tôi xin hỏi thêm người một câu : người có biết hiện giờ có ai đang đến chỗ này không ?

Lãnh-công-Tiêu cười ha hả :

— Chuyện ấy có can hệ gì đến ta ?

Tra-Ngọc ra dáng quan trọng :

— Không phải tôi dám bảo là lão tiền-bối không biết, nhưng tôi cho rằng người trong cuộc thường hay bị tối tăm, sơ sót.

Lãnh-công-Tiêu hừ một tiếng dài chớp chớp đôi mắt rồi hỏi :

— Ta là người trong cuộc nên tối tăm, nhưng ngươi cũng là người trong cuộc mà lại sáng suốt, ta có chỗ sơ sót, còn ngươi thì hoàn toàn... hừ..

Lãnh-công-Tiêu nầy đâu có phải là người dễ tin như thế được ?

Lúc bấy giờ Tra-Ngọc đã thấy được lòng của Lãnh-công-Tiêu, thế nên chàng ta bình tĩnh nói tiếp :

— Không dám, không dám, tôi đâu sánh được với lão tiền-bối ? Nhưng chẳng qua trên đời nầy, có lúc gặp may mà biết được, cũng như trường hợp của tôi hiện nay...

Chỉ nói đến đây, Tra-Ngọc liền im lặng.

Lãnh-công-Tiêu đã nổi tiếng là người tinh khôn lạ lùng, thế nên khi thấy Tra-Ngọc cứ nói ỡm ờ lửng lửng mãi một vấn đề, lão hiểu rằng tất nhiên chàng nầy có một việc đó cũng khá quan trọng nhưng bình sanh tánh của lão vừa giảo-hoạt vừa đa-nghi, nên khi bị Tra-Ngọc dẫn đi từ chỗ nầy sang chỗ khác, lão ta càng đa nghi thêm, lão ta bỗng đổi thái - độ ra hòa hưởn :

— Biết đâu những chàng trẻ tuổi còn sáng suốt hơn người lớn ?

Ngưng trong giây lát lão lại nói thêm :

— Trừ ra những người mà chúng ta thấy mặt, còn có ai lạ đến tham dự trong vụ nầy hay không ?

Tra-Ngọc biết Lãnh-công-Tiêu đã dính vào vòng, liền ra dáng quan trọng :

— Hiện nay các nhân vật trong giới võ-lâm, ai ai cũng đều chú tâm về việc đặc biệt của phái Nam-Hải, thế nên tất cả đều tụ tập về vùng Trung-nguyên nầy, nhưng chuyện nầy không phải một môn phái đơn độc nào làm riêng mà được, thế tất phải hợp sức nhau để cùng chung lo mới mong đạt được thành công. Thế cho nên lúc tôi đến đây, gia phụ đã căn dặn đôi ba lần, là không nên tự phụ, háo thắng mà phải liên lạc thêm với một vài môn phái khác đáng tin cậy để mong nhờ lẫn nhau, cùng nhau tính toán hành động

Người cũng có dặn tôi phải biết nương tựa các bậc lão tiền-bối không nên nhắm mắt làm càng một mình.

Những lời nói của Tra-Ngọc đều có lý, làm cho Lãnh-công-Tiêu hơi lưỡng lự, lão cười lạt bảo :

— Quả thật lịnh tôn là người cao kiến...

Tra-Ngọc không đáp lại lời của Lãnh-công-Tiêu, chàng cứ tiếp tục nói tới :

http://tieulun.hopto.org

— Tôi đến đây, chuyện gì cũng đều tuân theo lời của gia-đình, lần trước vì sai lầm cho nên đắc tội với lão tiền-bối, trong lòng thấy rất xốn xang khó chịu, nhưng vì lúc ấy thì giờ cấp bách, không sao bày tỏ được... giờ đây tôi lại biết thêm một chuyện rất bí-mật, thế nên mới tìm gặp các bậc lão tiền-bối, để cùng nhau bàn bạc, để nói rõ lòng mình.

Nghe đến đây Lãnh-công-Tiêu hơi ngạc nhiên, lão lật đật bảo :

— Ngươi đã phát được chuyện gì ?

Tra-Ngọc thở dài :

— Cũng vì chuyện ấy mà tôi phải trở về đây để tìm lão tiền-bối bảo bạc, nhưng giờ đây lão tiền-bối không dung tha tôi, nếu như tôi nói ra thì người cũng không tin...

Nói đến đây chàng lại thở dài ra dáng buồn rầu.

Lãnh-công-Tiêu cũng là tay nguy-hiểm, nên khi thấy cho tới bây giờ mà Tra-Ngọc vẫn chưa chịu nói chuyện bí-mật ấy ra, lão biết chàng này cố lung lạc mình, làm khó dễ mình, thế nên lão ta tảng lờ như không có gì, lão ta bình tĩnh bảo :

— Tra-gia bảo và Thiên-độc-cốc từ trước đến nay vẫn hòa thuận nhau, vả lại tình cảm của lịnh tôn đối với ta cũng rất đậm đà. Trong tình thân mật đó, tưởng ngươi đã thấy bổn phận của mình rồi.

Tra-Ngọc chỉ mỉm cười mà không nói một lời.

Lãnh-công-Tiêu lại dằng hắng :

— Ngươi đã phát hiện được điều gì, giờ đây là chỗ vắng người, chúng ta cứ đem ra bàn.

Tra-Ngọc liếc mắt nhìn chung quanh một lượt rồi nói nhỏ :

— Theo như lão tiền-bối đã biết, gần đây có người lạ nào xuất hiện không ?

Lãnh-công-Tiêu nhìn sững Tra-Ngọc :

— Ngoài ra ta và người, còn có hai đứa ở Quỉ-vương-cốc, Đinh lão tam, Kim lão-nhị, Thiết phiến ngân-kiếm Vu-Thành, Tân-an-Kỳ, Kim lão quái . . .

Lão cúi đầu suy nghĩ hồi lâu nói thêm :

— Lại còn cái lão Hoa-Tử đáng ghét . . .

Tra-Ngọc hỏi vặn :

— Lão tiền-bối chưa thấy ai nữa sao ?

Lãnh-công-Tiêu đáp :

— Lại còn hai lão lưng gù và lão lùn, hai người ấy thuộc phe đối địch, không nên kể.

Tra-Ngọc nhếch mép cười :

— Còn một người mà lão tiền-bối không bao giờ nghĩ tới !

Lãnh-công-Tiêu mở đôi mắt tròn xoe :

— Hay là chàng thiếu-niên họ Từ ấy ?

Tra-Ngọc lắc đầu :

— Không phải người ấy.

Chàng lại mỉm cười một cách bí-mật rồi bảo :

— Lão tiền-bối ơi ! Hiện nay trong giới võ-lâm, trong số Nhị-cốc và Tam-thái-bảo, theo như chỗ người thấy có mấy phe không tham dự vào vụ này ?

Nghe Tra-Ngọc hỏi đến đây, Lãnh-công-Tiêu suy nghĩ hồi lâu mà vẫn chưa trả lời được.

Tra-Ngọc lại hỏi :

— Tôi xin hỏi thêm, lão tiền-bối có biết Dương-gia bảo và Quỉ-vương-cốc giao thiệp với nhau như thế nào không ?

Lãnh-công-Tiêu giựt mình :

— Dương-văn-Nghiêu ở Dương-gia bảo lúc bình thường chỉ lo bố trí các cơ-quan bí-mật trong căn cứ của mình, và nghĩ rằng không một ai có thể xâm phạm tới được, thế nên lão ta rất ít giao thiệp với bên ngoài.

Theo chỗ ta biết, Dương-gia bảo và Quỉ-vương-cốc không hề có sự giao thiệp thân mật nhau, mà cũng không có cản thù gì nhau.

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Chuyện ấy quả thật có như thế, tuy tôi tuổi nhỏ, ít kinh-nghiệm, nhưng đối với các môn phái trong giới giang-hồ, tôi cũng có nghe gia phụ kể qua, tôi cũng tưởng rằng Dương-gia bảo và Quỉ-vương-cốc không bao giờ giao thiệp thân mật nhau.

Lãnh-công-Tiêu lật đật hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Như thế thì Dương-văn-Nghiêu đã đến đây rồi hay sao ?

Tra-Ngọc khẽ gật đầu.

Lãnh-công-Tiêu lại hỏi dồn :

— Như thế thì ngươi đã thấy họ Dương đi chung với Đinh lão tam à?

Tra-Ngọc bảo :

— Nếu như Dương-văn-Nghiêu cùng đi chung với Đinh-diệm-Sơn thì có gì là lạ...

Nói đến đây, Tra-Ngọc liền im lặng, rồi mỉm cười một cách bí-mật.

Lãnh-công-Tiêu bước tới một bước nắm tay Tra-Ngọc :

— Như thế thì Quỉ-vương-cốc đã kéo ra vùng nầy hết rồi sao ?

Tra-Ngọc thấy Lãnh-công-Tiêu tỏ vẻ nóng nảy, chàng ta mắng thầm :

— Lão nầy thật liếng như khỉ

Lúc bấy giờ Tra-Ngọc đã hiểu rõ Lãnh-công-Tiêu đã bị mình lung lạc hẳn rồi, thế nên lòng chàng rất đắc ý, nhưng tánh chàng là người kín đáo, chàng vẫn dửng dưng như không :

— Quỉ-vương-cốc có dốc hết toàn lực ra hay không, chuyện ấy tôi chưa hiểu rõ, nhưng giờ đây tôi đã thấy chị em họ Đinh đang đi theo Dương-văn-Nghiêu.

Lãnh-công-Tiêu hơi biến sắc mặt :

— Ngươi bảo sao ? Chị em họ Đinh đi theo Dương-văn-Nghiêu à ? Ngươi có thấy thật không ?

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Chuyện ấy xin lão tiền-bối hãy yên tâm, nếu không thấy tận mắt thì không bao giờ Tra-Ngọc nầy nói làm gì.

Nói xong chàng ta thuật lại tất cả các chuyện mình đã thấy nào là chiếc xe song mã, cánh tay áo đen của Đinh-Linh bay phất phới ngoài rèm, rồi câu chuyện trong khách-điếm, nhứt nhứt chàng đều thuật qua cho Lãnh-công-Tiêu nghe, nhưng chàng lại giữ kín chuyện lưu dấu hiệu lại để gọi người của Tra gia bảo đến.

Lãnh-công-Tiêu nhìn thẳng vào mặt Tra-Ngọc trong giây lát rồi bỗng hỏi :

— Tra-Ngọc, ngươi nói có thật không ? Không nên trửng với lão phu đó nhé.

Tra-Ngọc hơi giựt mình, nhưng chàng vẫn vẻ mặt bình tĩnh :

— Chuyện ấy rất quan trọng làm sao nói dối cho được ?

Lãnh-công-Tiêu cười ha hả :

— Ngươi đã biết được chuyện ấy, tại sao không theo dõi, mà lại quay trở về, rồi lại biết ta ở vùng nầy mà tìm ?

Mặc dù bị Lãnh-công-Tiêu hỏi chận một câu khó, nhưng Tra-Ngọc vẫn bình tĩnh, chàng cười to một hơi dài để che giấu cái bối rối của mình và để tìm câu đáp cho ổn :

— Chiếc xe song mã ấy, đâu có phải là cây kim, có khó gì mà tìm không được ? Và tại sao tôi phải trở lại đây, thì chuyện ấy đâu có gì là khó, tuy tôi không phải là người thông-minh cho lắm, nhưng cũng đã từng lưu lạc trong giới giang-hồ nhiều, chuyện ấy chắc lão tiền-bối cũng đã biết rồi còn cần phải hỏi làm chi ?

Nói xong chàng ta lại cười ha hả.

Tuy Tra-Ngọc không đối đáp thẳng với câu hỏi của Lãnh-công-Tiêu nhưng chàng cũng khéo làm cho họ Lãnh hài lòng, vì thế cho nên lão ta không hỏi thêm nữa mà chỉ mỉm cười.

Hai người lặng im trong giây lát, Lãnh-công-Tiêu lại hỏi :

— Theo ý của ngươi, hiện nay Dương-văn-Nghiêu đang tính toán gì đây ? Và xem hành tung của họ, họ sẽ đi đâu ?

Tra-Ngọc ngẫm nghĩ trong giây lát rồi đáp :

— Về mưu mô của Dương-văn-Nghiêu tôi chưa dám đoán ra sao cả nhưng qua lời nói của chị em họ Đinh, dường như hai nàng không được vừa lòng cho lắm.

Ngừng trong giây lát Tra-Ngọc lại nói tiếp :

— Theo ý tôi thấy thì có lẽ bọn họ sẽ trở về Kim-lăng Dương-gia bảo.

Lãnh-công-Tiêu ngạc nhiên trố mắt nhìn Tra-Ngọc, rồi ra dáng lo ngại :

— Tra-Ngọc, chuyện đã qua chúng ta hãy để sang một bên, chúng ta không bàn đến nữa, nếu ngươi đã vì tình thân mật giữa hai bên, chịu khó đi tìm ta, chuyện đó cũng thấy rõ lòng thành thật của ngươi, hiện giờ, chúng ta không nên để lỡ mất thời cơ. Người hãy làm hướng đạo, chúng

http://tieulun.hopto.org

ta hãy theo dõi xét bọn chúng.

Trên đường đi, chúng ta sẽ hiệp sức đồng lòng nhau, đừng có toan tính gì hãy bạ nữa nhé.

Vừa nói đến đây, Lãnh-công-Tiêu lẹ làng xỉa cành tay phải chụp ngay huyệt Mạch-môn của Tra-Ngọc rồi cười lạt :

— Ta là Lãnh-công-Tiêu làm việc gì cũng muốn thanh thản, rõ ràng chúng ta đã làm việc phân minh, nếu bây giờ ngươi có ý không thành thật, thì chừng đó chớ có trách ta, ngươi là người thông minh, trước tình-hình nầy, ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ.

Nói xong lão ta liền buông tay Tra-Ngọc ra.

Tra-Ngọc biết thế nào lão ấy cũng phải cần đến mình, thế nên chàng liền vui lòng vâng dạ nhưng trong lòng lại ngầm nghĩ :

— Đến lúc gặp Dương-văn-Nghiêu, thì sẽ tìm cách làm cho hai lão xung đột nhau, thì chừng ấy tìm cách trốn đi cũng chẳng khó gì.

Vì nghĩ như thế, Tra-Ngọc cười to :

— Trong chuyến nầy Tra-Ngọc cùng đi với lão tiền-bối, có lợi hay là có hại đều là chuyện chung quanh của Tra-gia-bảo và Thiên-độc-cốc như thế thì làm sao có chuyện lừa dối nhau cho được ? Chuyện ấy lão tiền-bối hãy yên tâm, hơn nữa, người là người sáng suốt, làm sao tôi qua mặt cho được, chuyện ấy chắc lão tiền-bối đã biết rõ rồi . . .

Được Tra-Ngọc khen dỗi, Lãnh-công-Tiêu hơi nở mũi, nhưng lão ta cười lạt :

— Ngươi biết được như thế tốt lắm.

Nói xong lão ta nhìn thẳng vào mặt Tra-Ngọc bảo :

— Thôi chúng ta lên đường !

Tra-Ngọc gật đầu rồi lẹ làng quay mình phi thân trước. Lãnh lão-nhị cũng lật đật theo sau.

Cùng đi một đường nhưng mỗi người đều có một tâm sự khác nhau Tra-Ngọc thì ngầm nghĩ đến việc khi gặp Dương-văn-Nghiêu sẽ tìm cách gì để ly gián giữa hai người, còn chàng ta thì tìm cơ hội để cứu chị em họ Đinh.

Lãnh-công-Tiêu thì ngầm nghĩ Dương-văn-Nghiêu của Dương-gia

bảo ở Kim-lăng nếu không có chuyện gì trọng đại, thì không bao giờ khinh suất đi ra ngoài, mà lão nầy bên ngoài tuy có vẻ hiền lành, nhưng bên trong thâm tâm rất độc ác, lão đã từng nổi danh trong giới giang-hồ là người khó lường được.

Giờ đây lão ta kèm hai chị em họ Đinh, tất nhiên là phải có dụng ý gì, nếu bây giờ lão nhúng tay vào, thì gây ra thù oán, chuyện ấy thật cũng rắc rối khó khăn.

Thực ra nếu đối phó riêng mình Dương-văn-Nghiêu, thì Lãnh-công-Tiêu không có gì đáng ngại, chỉ sợ e lại có thêm vài tay cao thủ của Dương gia bảo thì sẽ gặp khó khăn nhiều.

Giờ đây, bên mình lại có Tra-Ngọc, mà chàng họ Tra nầy cũng nguy hiểm không kém gì Dương-văn-Nghiêu, tuy ngoài mặt Tra-Ngọc tỏ ra rất tốt, nhưng đến lúc gây go, chàng ta cũng có thể trở quẻ một cách bất ngờ.. chuyện ấy rất có thể xảy ra, chừng đó ta đã làm Dương-văn-Nghiêu giận, Tra-Ngọc lại phá ta, một mình đâu có thể cự nổi hai người, lại thêm chị em họ Đinh đều cũng đáng ngại lắm.

Lãnh-công-Tiêu là người có nhiều kinh-nghiệm trong việc xử sự, thế nên trong khi đi đường lão ta đã bí mật để lại dấu tín hiệu của Thiên-độc-cốc gọi những người trong nhà đến tiếp ứng cho mình.

Tuy Tra-Ngọc không hay họ Lãnh đã để tín hiệu kêu gọi thêm người nhưng chàng cũng là người thông-minh, nên khi thấy Lãnh-công-Tiêu rất để đặt đối với mình, chàng cũng luôn luôn đề phòng.

Tối hôm ấy, sau khi vào quán trọ, đến nửa đêm, Tra-Ngọc còn đang lim-dim sắp ngủ, bỗng nghe phía ngoài cửa sổ có tiếng gõ cốc.. cốc...

Tra-Ngọc giựt mình, chàng biết đó không phải là ám hiệu của Tra-gia bảo, nhưng bây giờ đã có người đến gõ cửa, thế nào cũng phải tiếp, chàng liền nhẹ nhàng bước xuống giường rồi hỏi nhỏ :

— Huynh-đệ nào đó, đêm đã khuya sao lại còn chịu khó đến viếng tôi,

Bên ngoài có tiếng lạnh lùng :

— Không việc thì đến đây làm gì ? Lão phu đã tìm đến, tự nhiên là phải có chuyện muốn nói.

Vừa dứt lời, bỗng có tiếng kẹt cửa, một luồng gió thoảng, lướt vào phòng, và một lão già gầy ốm, mặc bộ bào đen, lưng mang gươm dài tay cầm phất trần đứng sừng trong phòng.

http://tieulun.hopto.org

Nghe giọng nói của người lạ mặt, Tra - Ngọc hơi giựt mình, chàng ngừng mặt lên nhìn thấy đó quả là Đinh-diệm-Sơn của Qui-vương-cốc, lòng chàng ta rối loạn, chưa biết rõ mình đang sợ hay đang vui.

Tra-Ngọc mừng vì Đinh-diệm-Sơn đã đến, mặc dầu đã bị lời chưa chát của Thần-cái Tòng-Đào, Đinh-diệm-Sơn và hai chị em họ Đinh đã có những điều bực tức, nhưng dù sao hai chị em họ Đinh cũng vẫn là cháu Diệm-Sơn, nay hai nàng đã bị người kìm-kẹp, lẽ đâu có lẽ nào khoanh tay mà đứng nhìn.

Nếu như lão nhúng tay vào việc nầy, thì tức nhiên là đôi bên sẽ đối lập nhau . . nghĩ đến đây, lòng Tra-Ngọc thấy khoan khoái vô cùng.

Hai lão già hiện đang có mặt tại đây, đều là những tay nổi tiếng độc hiểm dị thường, họ trở mặt nhau như trở bàn tay, hiện nay, đang bị hai lão kèm sát một bên, Tra-Ngọc cũng thấy mình đang bị hãm vào một tình thế thật khó khăn . . còn đang suy nghĩ miên man bỗng thấy Đinh-diệm-Sơn quạt phất trần, lạnh lùng hỏi :

— Mấy ngày nay chẳng thấy ngươi, tại sao bây giờ ngươi lại đi với Lãnh lão nhị ?

Nghe câu hỏi của Đinh-diệm-Sơn, Tra-Ngọc thấy cần phải nói dài lão ta mới hiểu . . chàng ngập ngừng hỏi :

— Lão tiền-bối hỏi tôi về chuyện ấy à ?

Đinh-diệm-Sơn gắt gỏng :

— Thì hỏi ngươi chớ hỏi ai ?

Gặp Đinh - diệm - Sơn một cách bất thình lình, Tra - Ngọc hơi lính quính :

— Lão tiền-bối có chuyện chi đến thăm tôi một cách đột ngột như thế nầy :

Đinh-diệm-Sơn dằn mạnh :

— Lão phu hỏi ngươi, tại sao ngươi lại cùng đi chung với Lãnh lão nhị?

Tra-Ngọc khẽ nhíu mày, lòng hơi bối rối :

— Chuyện nầy xin lão tiền-bối xét cho, hiện nay cũng khó mà nói rõ cho được.

Đinh-diệm-Sơn lại quay quay phất trần rồi hỏi thêm :

— Thật không muốn cho ta biết sao ?

Bây giờ trong lòng Tra-Ngọc đã có một ý định sẵn, là lão lẫn dẫn lão nầy vào tròng, thế nên chàng ta mỉm cười :

— Không phải tôi không muốn nói, nhưng vì hiện nay tôi đang lâm vào một hoàn cảnh hết sức khó khăn.

Đinh-diệm-Sơn ngạc nhiên :

— Bộ chuyện ấy khó nói lắm sao ?

Tra-Ngọc than thở :

— Vì tình hữu nghị giữa Qui-vương-cốc và Tra-gia bảo, tôi không thể nào dấu giếm hay dối trá lão tiền-bối cho được.

Nói đến đây, Tra-Ngọc khẽ nhíu mày, trầm ngâm trong giây lát rồi lại nói tiếp :

— Chỉ vì hiện nay tôi đang bị người kìm chế, không được tự-do.

Đinh-diệm-Sơn trợn đôi mắt tròn xoe :

— Ta không phải là một đứa con nít, bộ ngươi muốn gạt ta nữa sao ?

Tra-Ngọc nghiêm sắc mặt :

— Tôi nào dám đối trá với lão tiền-bối ?

Đinh-diệm-Sơn nhếch mép cười :

— Ta biết lắm, Tra-Ngọc đâu phải kẻ tầm thường, mặc dù Lãnh lão-nhị cũng là tay nguy-hiểm, nhưng chưa đến nỗi ngươi phải chịu bó tay để cho hắn kiềm chế, ngươi nói ngươi đã mất tự-do, không phải đó là lời dối trá hay sao ?

Tra-Ngọc vẫn nghiêm-trang :

— Lão tiền-bối chỉ biết một mà chưa biết hai, để nói cho rõ hết lòng tôi, xin lão tiền-bối hãy vui lòng ưng thuận một điều, tôi sẽ thuật rõ trước sau mọi việc.

Đinh-diệm-Sơn gật đầu :

— Được, ngươi cứ nói, nếu như chuyện ấy ta có thể làm được.

Tra-Ngọc đáp :

— Chuyện ấy không có chi gọi là khó, chỉ lão tiền-bối vui lòng ưng thuận là được, là sau khi tôi nói tất cả chuyện nầy ra, sau nầy nếu gặp bất cứ trường hợp nào đi nữa, lão tiền-bối cũng đừng đem chuyện nầy nói lại

http://tieulun.hopto.org

cho Lãnh lão-nhị biết là đủ rồi... Điều kiện rất dễ dàng như thế.

Đinh-diệm-Sơn khẽ vuốt hàm râu :

— Hành động của lão phu, rất trọng là điều tín-nghĩa, nếu ngươi cho ta là người đáng tin, thì ta phải biết luôn luôn giữ điều tín nghĩa, chuyện ấy ngươi cứ yên lòng.

Tra-Ngọc hỏi gặn :

— Lão tiền-bối đã có hứa với ai như thế mấy lần rồi ?

Đinh-diệm-Sơn nghiêm sắc mặt :

— Lão phu đã lừa dối ngươi mấy lần rồi ?

Tra-Ngọc bước tới một bước, trang trọng bảo :

— Như thế thì tôi xin nói tất cả.

Ngưng trong giây lát, chàng ta lại nói tiếp :

— Lão tiền-bối có biết tại sao tôi phải cam tâm chịu để cho Lãnh lão-nhị kiềm thúc hay không ?

Đinh-diệm-Sơn chớp mắt :

— Ngươi cam tâm à ? Sao lại kỳ như thế được ?

Tra-Ngọc ra dáng buồn rầu ;

— Nói thật ra cũng chỉ vì Quỉ-vương-cốc mà thôi.

Đinh-diệm-Sơn trợn đôi mắt tròn xoe ra dáng ngạc nhiên.

Tra-Ngọc nói tiếp :

— Từ trước đến nay Quỉ-vương-cốc và Tra gia bảo vẫn có tình cảm với nhau, tôi lại mang ơn lão tiền-bối đối xử nồng hậu trong mấy việc vừa qua, giờ đây Quỉ-vương-cốc hữu sự, tôi phải hết sức giúp đỡ,

Đinh-diệm-Sơn hỏi dồn :

— Quỉ-vương-cốc ta đang có chuyện gì, ngươi càng nói càng làm cho ta khó hiểu thêm.

Tra Ngọc ra dáng quan trọng :

— Tôi xin hỏi thẳng, Quỉ-vương-cốc và Kim-lăng Dương-gia bảo đối xử nhau như thế nào ?

Đinh-diệm-Sơn đáp :

— Hai bên không có giao thiệp qua lại, nên chưa từng xảy ra chuyện gì

Tra-Ngọc lại nói tiếp :

— Nhưng lão tiền-bối đã hay việc hai cô Đinh bị Dương-văn-Nghiêu bắt ép dẫn đi chưa ?

Đinh-diệm-Sơn vẫn bình tĩnh :

— Ta hỏi ngươi về việc Lãnh-công-Tiêu, chứ ai hỏi chuyện Dương-văn-Nghiêu,

Thái độ của Đinh-diệm-Sơn rất lạnh lùng, làm cho Tra-Ngọc hơi sốt ruột, chàng lật đật đáp :

— Chuyện ấy bắt đầu từ Dương-văn-Nghiêu, vì tôi thấy lão ta bắt ép chị em cô Đinh, vì căm tình hữu nghị giữa Tra-gia-bảo và Quỉ-vương-cốc, thế cho nên tôi phải đò xét theo để hộ-trợ, xem xét luôn coi Dương-văn-Nghiêu dụng tâm như thế nào, một là để tìm cơ-hội cứu thoát hai cô, nhưng lại sợ sức một mình không đương cự nổi, phải lật đật trở về để tìm lão tiền-bối, nào ngờ...

Đinh-diệm-Sơn cười lạt :

— Nào ngờ lại gặp Lãnh lão-nhị phải không ?

Tra-Ngọc gật đầu :

— Đúng như thế, trong lúc bối rối, không biết phải tính sao, nên đành phải nói thật tất cả các công việc, để nhờ lão giúp một tay, nhưng bất ngờ lão lại ỷ hiếp tôi, rồi kiềm chế tôi luôn.

Đinh-diệm-Sơn lại hỏi :

— Tại sao lão ta lại kiềm chế ngươi ?

Tra-Ngọc đáp :

— Lão dùng uy lực để bức hách tôi, chắc có lẽ cũng vì sự có mặt của Dương-văn-Nghiêu có quan hệ đến quyển sách kỳ lạ của môn phái Nam-Hải mà thôi.

Đinh-diệm-Sơn nhìn Tra-Ngọc hồi lâu, rồi cười ha hả .

— Tra-Ngọc, bộ ngươi tưởng ta không biết chuyện Dương-văn-Nghiêu hay sao ?

Tra-Ngọc giựt mình lo lắng, chàng cứ ngập ngừng chưa biết nói sao.

Đinh-diệm-Sơn lại cười :

— Ta nói thật với ngươi, chuyện Dương-văn-Nghiêu kiềm chế hai đứa cháu ta, ta đã biết rõ rồi, bây giờ ta lại hỏi thêm ngươi, ngươi có biết bây giờ Dương-văn-Nghiêu ở đâu không ?

http://tieulun.hopto.org

Tra-Ngọc không dám giấu, cứ nói thẳng :

— Tôi đã có cho người theo dõi rồi.

Đinh-diệm-Sơn hừ một tiếng :

— Nhà ngươi xem thường Dương-văn-Nghiêu quá, lão ta đã nổi danh là thần-toán tử, cũng khó mà qua mặt cho được lão quỉ quái ấy lắm, những người của ngươi sai đi theo lão, không có ích lợi gì đâu.

Bỗng bên ngoài cửa sổ có tiếng cười lanh lảnh :

— Đinh lão-tam ơi ! Nửa đêm mà lão còn đến đây định làm gì thế ?

Đinh-diệm-Sơn, Tra-Ngọc nghe nói ai cũng giựt mình, chưa kịp nói gì thì Lãnh-công-Tiêu đã lẹ làng vọt vào phòng.

Thấy Lãnh-công-Tiêu vào, Tra-Ngọc liền bước tới một bước gần Đinh-diệm-Sơn.

Đinh-diệm-Sơn biết ý của Tra-Ngọc, nên lão ta lật đật hỏi trước :

— Chuyện hai cháu của tôi bị Dương-văn-Nghiêu bắt ép đi, xin Lãnh-huynh vui lòng hộ-trợ cho một tay, thì Đinh lão tam nầy cảm kích,

Lãnh-công-Tiêu liếc Tra-Ngọc rồi bảo :

— Tra-Ngọc, Đinh-huynh đến đây sao ngươi không kêu ta đến, bộ ngươi có chuyện gì cần giấu ta hay sao ?

Nói xong, lão bước một bước gần Tra-Ngọc hơn.

Lúc ấy vì Đinh-diệm-Sơn bị Nguyên-Bình đánh một chưởng trọng thương, trong vòng 20 ngày không thể nào giao tranh với ai được, nên khi thấy Lãnh-công-Tiêu hầm hầm với Tra-Ngọc, trong lòng lão rất lo lắng, lão chưa biết khi Lãnh-công-Tiêu hạ thủ tấn công Tra-Ngọc bất ngờ, không biết mình phải ra tay cứu hay không đây ?

Nếu cứu thì không thể nào được, vì hiện thương thế chưa lành hẳn, còn không cứu thì cũng hổ thẹn với lương-tâm vì đây chính là câu chuyện của mình.

Suy nghĩ hồi lâu lão liền bảo :

— Xin Lãnh - huynh chớ hiểu lầm, hiện nay rất may mắn mà ta nhà chúng ta được gặp nhau, chúng ta không nên xung đột nhau để cho bọn họ có thời cơ tẩu thoát. Theo chỗ tôi biết, những người của Tra-gia bảo theo dấu Dương-văn-Nghiêu đều đã bị lão ta hạ thủ đánh trọng thương, và lão ấy cũng đang đi gấp rút về Kim-lăng.

Hiện nay chúng ta cũng không nên tự-ái, tranh hơn thua với nhau làm gì mà phải hợp lực đồng tâm, cùng đi đến Kim-lăng, để xem coi lão ấy giở trò gì.

Tra-Ngọc thừa cơ-hội nói xen vô :

— Khi thấy Dương-văn-Nghiêu kèm chặt hai tiểu - thơ, trong lòng tôi rất lấy làm lo lắng, nhưng may lại gặp Lãnh tiền-bối, tôi đem chuyện ấy ra bàn, Lãnh lão tiền-bối vui lòng giúp ngay, ngày nay chuyện ấy đã không thành riêng cũng ngày nay đã được Thiên-độc-cốc, Quỉ - vương - cốc và Tra-gia bảo cùng hợp sức, vả lại từ trước đến nay ta nhà cùng kính mến nhau, thì ngày nay lại cần hợp sức nhau để đối phó với Dương-gia bảo ... Trong chuyến đi nầy, có mặt hai lão tiền-bối, thì tất cả đều nhờ sức hai vị, tôi xin làm kẻ theo hầu, vui lòng vâng lịnh.

Lãnh-công-Tiêu nhìn Đinh-diệm-Sơn đằng hắng lấy giọng :

— Chuyến nầy đi Kim-lăng, đến Dương-gia-bảo, tất cả đều vì hai cháu. Lãnh lão nhị nầy cũng chỉ vì tình cảm thắm thiết với quí vị, nên mới thành kẻ đối địch với Dương-gia-bảo, để cho trọn tình giao hảo với quí vị. . . Còn việc tiến vào Dương-gia-bảo như thế nào, xin Đinh-huynh cứ trọn quyền sắp đặt.

Đinh-diệm-Sơn suy nghĩ trong giây lát, qua lời nói của Lãnh-công-Tiêu, lão ta thấy họ Lãnh muốn trút tất cả trách nhiệm cho mình, lão ta tính toán :

— Lão nầy thật là tay đảo để, lão không nói thẳng ra chính mình lão cũng có lợi trong vụ nầy, mà cứ chụp mãi trách-nhiệm lên đầu ta, hừ ta nào không hiểu lão đâu !

Vì nghĩ như thế cho nên Đinh-diệm-Sơn mỉm cười :

— Lần nầy Kim-lăng Dương-gia-bảo mà có mặt tại đây, thế nào cũng có điều gì quan hệ đến chúng ta rồi, lão ta bắt ép hai đứa cháu tôi, là để làm mồi nhữ chúng tôi, Lãnh-huynh không nên vì tình huynh-đệ mà hao phí tâm tư của mình để vào Dương-gia-bảo một cách không lợi gì cho mình.

Lãnh-công-Tiêu cười ha hả :

— Dương-văn-Nghiêu rất rành về khoa kiến-trúc các cơ-quan bí-mật Dương-gia-bảo là nơi hiểm yếu, nếu nơi đó không phải thành đồng vách

http://tieulun.hopto.org

sắt, thì cũng không phải là chỗ chúng ta ra vào một cách dễ dàng đâu.

Đinh-diệm-Sơn nói tiếp :

— Không phải Lãnh-huynh không biết chuyện ấy, riêng tôi về các cơ-quan bí-mật đó, thật ra tôi không biết một tí gì cả, tôi không bằng Lãnh-huynh về phương diện ấy.

Lãnh-công-Tiêu bỗng quay sang phía Tra-Ngọc :

— Thật trác tuyệt, không có mặt tại đây, nếu người đến, thì Dương-gia-đảo không còn là một nơi long-đàm hổ-huyệt nữa.

Đinh-diệm-Sơn nghe Lãnh-công-Tiêu tâng bốc Tra-tử-Thanh, lão bỗng nhớ đến chuyện Trác-thạch trận, nên lật đật nói :

— Tra-thiếu bảo chủ được nền giáo-huấn của gia-đình rất sâu xa, Tra lão bảo chủ tài nghệ tuyệt luân có ai không biết được lịnh-tôn truyền cho tuyệt-kỹ, trong chuyến đi nầy, nhứt định là chúng tôi sẽ được nhờ nhiều lắm.

Tra-Ngọc là người rất thông-minh, nghe qua lời nói, chàng biết rõ hai lão không muốn làm kẻ đối địch ngay mặt để gây thù oán với Dương-văn-Nghiêu, cho nên tìm kế trao trách-nhiệm cho kẻ khác, chàng ngẫm nghĩ :

— Chỉ cần cho hai lão đến Dương-gia-bảo, rồi chừng đó sẽ biết.

Vì nghĩ như thế Tra-Ngọc khiêm-nhượng đáp :

—Không dám, tài nghệ của tôi cũng chỉ thuộc vào hạng tầm thường nhưng chuyến đi nầy, tôi xin nguyện làm kẻ dưa đường cho nhị vị lão tiền-bối.

✱

Một đêm qua trong im lặng...

Sáng hôm sau, ba người thức dậy sớm, trổ thuật Phi-bành nhắm hướng Kim-lăng, Dương-gia bảo.

Chẳng đầy ba ngày mà ba người đã đến nơi Sau khi bàn bạc tỉ mỉ tất cả đồng ý lên phía Bắc núi Chung-sơn để vào Dương-gia-bảo.

Dương-gia-bảo nằm phía ngoài thành Kim-lăng, về hướng Bắc của Chung-sơn. Sau khi ra khỏi thành, lúc bấy giờ vào cuối Thu, cây cối hai bên đường đều sơ xát lá, nhưng vì rừng dày, cây rậm tập, cho nên phong cảnh vẫn thấy âm-u, bí-mật.

Đi được một đoạn đường, 3 người bỗng thấy phong cảnh phía trước mặt rất quang-đãng, đó là một rừng bàng, lá bàng về cuối thu, lá úa đỏ như lửa, trên trời một màu xanh biếc, phong cảnh thật đẹp vô cùng.

Vào rừng bàng, đi được hồi lâu, bỗng nghe Tra-Ngọc nói như hoảng hốt :

— Nguy rồi, rừng bàng nầy lạ quá !

Đinh-diệm-Sơn, Lãnh-công-Tiêu bỗng đứng hẳn lại nhìn Tra-Ngọc đang lẩm bẩm tính toán, hai lão biết rõ Tra rất am hiểu về khoa Ngũ hành, Bát-quái, cho nên cứ để cho chàng được yên lòng suy nghĩ.

Tra-Ngọc nhìn chung quanh một lượt, rồi suy nghĩ, bỗng nhiên từ trong rừng có tiếng bí-mật vọng ra :

— Có phải quí-vị đến viếng Dương-gia-bảo không ?

Nghe tiếng nói bí-mật, tất cả 3 người đều đứng khựng, liếc mắt nhìn quanh, chỉ thấy một người tuổi trạc 30, mình mặc chiếc áo dài màu xám đen, dáng người rất chững chạc.

Lãnh-công-Tiêu đằng hắng :

— Phải. . .

Người nọ bước tới hai bước lạnh lùng hỏi :

— Có lịnh phù vào Dương-gia-bảo không ?

Lãnh-công-Tiêu nghiêm sắc mặt :

— Không !

Người nọ lại hỏi :

— Có thư của lão bảo chủ không ?

Lãnh-công-Tiêu lại đáp :

— Cũng không ! !

Người nọ lại hỏi thêm :

— Như thế thì lấy gì để vào đây ?

Giọng nói của người ấy rất lạnh lùng, kiêu-kỳ, nghe qua thật khó chịu, hà huống gì Lãnh-công-Tiêu, Đinh-diệm-Sơn, Tra - Ngọc đều là những người có địa-vị cao trong giới giang-hồ... dưới ay có nhiều thủ hạ, được mọi người trọng vọng... Giờ đây, bị người xem thường, tất cả 3 người không ai dằn lòng cho được.

Lãnh-công-Tiêu cười lạt nói lớn :

http://tieulun.hopto.org

— Dương-gia-bảo này đâu phải là nơi Hoàng-cung, Nội-điện, thế nên đâu phải cần đến ngự-chỉ mới vào được : Lão già này đi khắp một vùng Nam Bắc 13 tỉnh, mà chưa từng nghe chuyện lạ như thế này bao giờ,

Vùng thảo-mãng sơn-lâm, mọi người đều được tự-do, làm sao cấm bọn ta được ?

Người nọ cười ha hả một thôi dài :

— Đã gọi là đi khắp cùng Nam-Bắc 13 tỉnh, mà tại sao chưa biết Dương-gia-bảo vùng Kim-lăng này.. Hừ.. Ở đây tuy không phải là nơi Hoàng-cung, Đại-nội, tuy chưa có ngự-chỉ cấm lịnh, nhưng đây không phải là chỗ các người tự ý ra vào nếu không tin, các người cứ bước tới thử :

Lãnh-công-Tiêu nổi giận nạt lớn :

— Đồ chó chết, đừng nói điên nữa, gặp ta Dương-văn-Nghiêu còn phải vui mừng đón tiếp, ngươi là ai mà dám lớn lối như thế ?

Vừa dứt lời, họ Lãnh đã phóng mình tới rượt theo người nọ.

Đinh-diệm-Sơn suy nghĩ cười thầm :

— Lão mới vừa tìm cách tránh né không chịu đương đầu với Dương-gia-bảo, nhưng bây giờ lại nổi nóng như lửa, xem ra lão này coi bộ dễ phát khùng lắm.

Lúc bấy giờ, vì thương thế chưa bình phục hẳn, hơn nữa, tánh của Đinh-diệm-Sơn rất sâu sắc trầm tĩnh, thế nên lão chỉ đứng một chỗ, nhìn xem tình-hình.

Vừa phóng mình tới, Lãnh-công-Tiêu vừa dùng tay mặt phóng ra một chưởng, tài nghệ người ấy cũng chẳng tầm thường, nên khi thấy ngọn chưởng của Lãnh-công-Tiêu vừa tới, người ấy chỉ lẹ làng lòn theo mấy gốc bàng, tránh ngọn đòn một cách dễ dàng.

Tránh ngọn đòn của Lãnh-công-Tiêu, nhưng người nọ chưa đánh trả lại.

Lãnh-công-Tiêu hừ lên một tiếng to :

— Được lắm.. ta không lạ gì thái độ ngạo nghễ của ngươi.., Hãy chịu thêm một quyền xem thử.

Lãnh-công-Tiêu lại phóng thêm một ngọn chưởng-

Người nọ vừa lách mình tránh, vừa mỉm cười ;

— Kẻ mới đến là khách, ta xin nhường thêm một đòn,

Chỉ trong nháy mắt, Lãnh-công-Tiêu đã phóng liên tiếp ba ngọn chưởng đã bốn ngọn cước, người nọ chỉ lạnh lùng kêu :

— Đắc tội lắm...

Nói xong người nọ lẹ làng quay mình, chạy luôn vòng qua mấy gốc cây bàng rút lui.

Rừng bàng này đã trồng theo họa đồ Bát-quái kỳ môn, thế nên khi Lãnh-công-Tiêu rượt theo người nọ, mặc dù thuật khinh-công của lão đã đến mức siêu-phàm. Nhưng chỉ trong giây lát, lão lần lần bị rơi lại phía sau một khoảng xa rồi chỉ trong phút chốc, người ấy đã biến mất.

HỒI THỨ NĂM MƯƠI LĂM

Thâm thính Dương-gia-bảo

Tra-Ngọc thấy Lãnh-công-Tiêu càng bước vô sâu rừng bàng, đôi chân lão ta luống-cuống, chàng biết họ Lãnh đã bị sa vào trận Tra-Ngọc suy nghĩ hồi lâu bỗng tìm ra được một mẩu chốt trong thế trận. Chàng vừa toan phóng mình tới để tiếp ứng, thì bỗng có tiếng tên bay rẹt rẹt, tên đã bắn loạn xạ trong rừng bàng.

Loạt tên vừa dứt, từ bên trong lại có tiếng hô lớn :

— Bảo chủ có lịnh, quí khách từ xa đến không nên tiếp đãi chậm trễ.

Tiếng hô vừa dứt, trong rừng bỗng hiện ra hai chàng thiếu-niên áo lam

Đinh-diệm-Sơn, Tra-Ngọc thấy hai chàng áo lam xuất hiện một cách bất thình lình, tuy đã có lịnh của Bảo chủ, không nên tiếp đãi chậm trễ, nhưng hai người cũng chưa hiểu được dụng ý của họ ra sao, hai người liếc mắt nhìn nhau rồi phóng mình vô sâu trong rừng bàng.

Từ phía trong, người mặc áo xám lúc trước, khi nghe lịnh của hai chàng áo lam, lão ấy cũng vụt đứng dừng hẳn lại.

Hai chàng thiếu-niên áo lam bước đến trước mặt hai người, tay phất cây cờ nhỏ màu vàng, khẽ cúi đầu thưa :

— Vâng lịnh bảo chủ, chúng tôi đến đây tiếp dẫn quí khách, xin Trịnh đại thúc an vị.

http://tieulun.hopto.org

Người nọ vòng tay thi lễ rồi rút lui.

Lúc ấy Lãnh-công-Tiêu vừa toan bước tới, thì chàng thiếu-niên cầm cờ lật đật nghiêng mình thi lễ và mỉm cười :

— Vừa rồi Trịnh đại thức chưa biết Đinh bảo chủ, Lãnh-cốc chủ và Tra-thiếu chủ cho nên có hành động lầm lẫn, xin quí vị vì bảo chủ chúng tôi mà mở rộng lòng lượng thứ.

Đinh-diệm-Sơn, Lãnh-công-Tiêu, Tra-Ngọc khi nghe chàng thiếu-niên nọ biết mọi người một cách rõ ràng, ai ai cũng đều làm lạ.

Trong lúc mọi người còn đang suy nghĩ, thì chàng áo lam lại nói tiếp :

— Tệ Bảo chủ hiện nay đang đứng trước cổng để nghinh tiếp quí vị tôi xin đi trước đưa đường.

Nói xong, chàng liền quay mình bước tới.

Đinh-diệm-Sơn quơ phất trần bảo :

— Chúng ta đến đây hấp tấp như thế nầy, làm sao lão Bảo chủ hay sớm vậy ?

Lão ta là người có nhiều kinh-nghiệm trong giới giang-hồ, tuy trong lòng đã biểu rõ 3 người đến Dương-gia-bảo một cách bất thình lình như thế nầy, thế nào cũng làm cho Dương-văn-Nghiêu ngạc nhiên nhưng lão ta khéo nói để dò xét đối phương.

Chàng thiếu-niên áo lam thưa :

— Bảo chủ tôi trở về Kim-lăng, biết thế nào quí vị cũng đến Dương-gia-bảo, thế nên bảo chủ đã sắp đặt sẵn sàng chỗ tiếp rước quí vị rồi.

Ba người nghe nói Dương-văn-Nghiêu đã chuẩn bị để sẵn tiếp rước mình, ai ai cũng đều kinh ngạc. Từ lâu ai cũng biết họ Dương là người đa mưu túc trí, trong giới võ-lâm gọi thần-toán tử, và Dương-gia-bảo cũng nổi tiếng là một nơi ly kỳ, bí mật rất kiên cố, những tay tầm thường không bao giờ dám bén mảng đến đây.

Khi nghe chàng thiếu-niên áo lam nói như thế, ai ai cũng đều nghi ngờ không biết Dương-văn-Nghiêu đang có dụng tâm gì, có sắp đặt mưu kế gì không ? Thế cho nên 3 người có hơi do dự.

Nhưng tất cả 3 người đều là những tay nổi tiếng, hơn nữa cùng đi chung nhau, nên không một ai chịu để cho mình bị mang tiếng là khiếp-

nhược, sau khi ngập ngừng giây lát, tất cả đều hăng hái bình tĩnh bước tới.

Tra-Ngọc là người sâu sắc, chàng đã vui lòng và sẵn sàng bước vào hổ-huyệt, thế nên chàng phải tỏ ra mình là người có hào khí, chàng vụt ra sau một bước nhìn Đinh-diệm-Sơn và Lãnh-công-Tiêu :

— Nhị vị là bậc tiền-bối trong giới võ-lâm xin đi trước.

Mới nghe qua dường như chàng là người có lễ độ, nhưng thật ra đó là một mưu-mô sâu-hiểm.

Bị dồn vào thế bí, Đinh-diệm-Sơn và Lãnh-công-Tiêu quay qua bảo bằng áo lam :

Xin hai vị vui lòng đưa đường.

Chàng áo lam nghiêng mình thưa :

— Bảo chủ có lịnh, vì trong bảo nầy chỗ nào cũng có cơ-quan mai phục thế nên sai tôi thưa trước với 3 vị, trong lúc đi đường nên theo ý theo chân tôi, để đề phòng bất trắc.

Câu nói nầy có vẻ cung kính, nhưng thực ra bên trong có phần xem thường 3 người.

Tra-Ngọc cười lạt :

— Xin chú cứ đi trước dẫn đường, khi đã đến đây, thì thế nào cũng đã biết trước Dương-gia-bảo có gì rồi !

Chàng áo lam vẫn bình tĩnh mỉm cười :

— Đó là hảo ý của lão bảo chủ tôi, bảo tôi phải thưa trước với quí vị, thực ra không có dụng tâm gì cả.

Nói xong chàng ta liền móc trong bọc ra một lưu tinh tín hiệu dùng lửa đốt, cháy nghe tạch tạch, lửa chớp sáng loè rồi vọt thẳng lên cao, bay về phía bên trong Dương-gia-bảo.

Ba người ngửng mặt nhìn, thấy lưu tinh tín hiệu ấy vọt lên cao, phía sau đuôi lửa chớp sáng ngời, một lúc lâu mà vẫn chưa tắt, làn lửa dài như chiếc mỏng, ai ai cũng thầm khen Dương-gia-bảo có nhiều tài trí, cơ xảo.

Chàng thiếu-niên áo lam bỗng đứng khựng lại trong giây lát rồi bảo :

— Quí vị đi đường mệt nhọc, xin hãy đến bên trong dùng trà, tôi xin đi trước.

Nói xong chàng ta lại nghiêng mình thi lễ rồi lẹ làng bước tới.

Lãnh-công-Tiêu, Đinh-diệm-Sơn và Tra-Ngọc, không ai nói một lời

http://tieulun.hopto.org

nào, tất cả đều nối đuôi nhau theo phía sau lưng chàng áo lam, trong khi đi, một chàng áo lam khác lại theo phía sau lưng Tra-Ngọc.

Dương-gia-bảo đã được giới giang-hồ xem là nơi bí-mật đầy nguy-hiểm, thế nên rất có ít người lai vãng, chính lúc ấy bọn 3 người, cũng chưa ai quyết đoán được chuyến đi nầy sẽ ra sao, vì lẽ đó mà trong lúc đi đường họ đều chú ý rất kỹ cảnh vật chung quanh, từ lùm cây bụi cỏ, cho đến các con đường dọc ngang.

Tuy khu rừng bàng nầy không rộng cho lắm, nhưng vì đây là một nơi trước kia tổ phụ của Dương-văn-Nghiêu đã khổ công sắp đặt, vun quén, bố trí, khiến cho người chưa quen thuộc, khi mới bước vào như bị lạc lõng giữa chốn rừng rậm âm-u, đầu óc bối rối, lạc mất cả phương hướng.

Lúc mới bắt đầu bước vào khu rừng, ba người đều thấy bối rối, không biết phải đặt chân vào lối nào cho ổn, nhưng sau khi đi theo chàng thiếu-niên áo lam, thấy chàng nọ cứ bước tới 3 bước thì phải bước xéo một bước, bọn Đinh-diệm-Sơn biết ngay đó là phép đi trong trận nầy, thế nên càng đi tới, mọi người càng chú ý ghi nhớ trong lòng.

Đi được một lát, đoàn người vượt qua khỏi cụm rừng bàng, ngoài bìa rừng có hai trạm đầu tiên của Dương-gia-bảo. Ba người liếc mắt nhìn thấy vắng tanh, nhưng chàng áo lam bỗng dừng bước, mở chiếc còi vàng nhỏ, phát phát trên cao, rồi sau đó mới tiếp tục đi.

Đi thêm lối một dặm nữa, bỗng có mùi hoa thơm bay nực mũi, ngừng mặt nhìn phía trước thấy một vườn hoa thật rộng, trồng đủ thứ kỳ hoa dị thảo.

Chỉ trong giây lát, đoàn người lại bước vào sân hoa, hoa Kim-ngân quế trồng khắp đó đây sắc vàng, sắc trắng trông chóa mắt mọi người, thỉnh thoảng lại có những cụm Hải đường thật to.

Đi vào giữa biển hoa lạ lùng nầy, ba người đều ngẫm nghĩ :

— Biết đâu đây cũng là nơi cơ-quan mai phục của Dương-gia-bảo không chừng.

Nhìn chung quanh, biển hoa nầy bề rộng vuông vức cỡ một dặm, qua hết sân hoa, phong cảnh lại thay đổi một cách đột ngột lạ lùng.

Nguyên do là vì bên bìa sân hoa, có thiết lập tất cả 12 con đường giàn ngắn. Các trụ cột dựng đường giàn cao chừng hai trượng, hình thức

loại gỗ đều giống nhau in hệt, trên đầu các cột trụ có , chữ lớn « Kim-lăng Dương-gia-bảo» ghép bằng chánh cây rừng.

Ba người nhìn kỹ 12 con đường giàn, trong lòng lo nghĩ, chẳng biết những con đường giàn nầy có những tác dụng gì, và không biết phải đi trên con đường nào.

Trong lúc còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên chàng thanh niên áo lam quay lại cười :

— 12 con đường giàn nầy đều ấn theo thập nhị can mà dựng nên mới xem qua tuy là giống nhau, nếu sai trong hào ly có thể trật xa đến ngàn dặm.

Mỗi con đường giàn đều bố trí khác nhau, mà chỉ có riêng hai con đường là có thể đi vào, nếu người nào không quen thuộc, mạo-hiểm vào đó sẽ gặp hung đa, kiết-thiểu.

Nói xong chàng áo lam lại dắt ba người đi vòng quanh trở lại trong ,sân hoa luồn qua phía này, tạt qua phía khác, đi một lúc, chàng bỗng lẹ làng vọt mình tới hô lớn :

— Ba vị chú ý, xin mau theo tôi vào bên trong.

Bọn ba người bị chàng thiếu-niên áo lam dẫn lẩn quẩn trong biển hoa, làm cho mọi người bối rối, lạc mất cả phương hướng, lại bị chàng ta hô lớn làm cho tất cả đều giật mình kể đó lại phải nhảy theo chàng nọ vào một con đường giàn.

Đặt chân xuống đường nhìn lại thì không biết mình đã vào bằng lối nào vì phía bên trong giây lá mọc đầy chẳng chịt, không thể nào tìm được một dấu vết gì để có thể nhận ra đó là con đường thứ mấy.

Đinh-diệm-Sơn, Lãnh-công-Tiêu, và Tra-Ngọc liếc mắt nhìn nhau trong lòng tự trách mình.

— Tệ thật, từ khi ta dấn thân vào chốn giang-hồ, đã từng trải qua không biết bao nhiêu là trận khó khăn, nhưng không ngờ bây giờ lại bị thằng nhỏ nầy gạt.

Chàng thiếu-niên đi phía sau lưng Tra-Ngọc cũng vọt mình ra phía trước cùng đi song song với chàng thiếu-niên áo lam đi dẫn, hai chàng quay lại nhìn 3 người khách, rồi vẫn im lặng phóng mình đi tới.

http://tieulun.hopto.org

Lúc bấy giờ 3 người đã đi vào sâu trong địa phận Dương-gia-bảo tất nhiên là không thể trở lại được nữa rồi, thế nên 3 người đều lật đật chạy theo sau.

Đi thêm một lát, bỗng thấy một cột cờ cao, trên phất phới cây đại kỳ có thêu 3 chữ Dương-gia-bảo. Phía dưới cờ, trong dám tàng cây rậm rập, ẩn hiện mấy mái ngói màu đỏ thẫm.

Chàng thiếu-niên áo lam đi phía trước, bỗng bước chậm chậm và giơ tay chỉ :

— Phía trước đó là Dương-gia-bảo của chúng tôi.

Lại đi thêm lối 3, 4 dặm mới đến vòng rào ngoài của căn cứ, chàng thiếu-niên áo lam lại trương cây cờ vàng nhỏ để qua chiếc cổng lớn.

Qua một con đường lớn lót toàn đá xanh là đã chính thức vào Dương gia-bảo, chàng thiếu-niên áo lam giật đầu ra hiệu cho những người đang lăng vãng canh phòng quanh vùng.

Đến một chiếc cửa hình vòng nguyệt chàng thiếu-niên quay đầu lại thưa

— Bảo chủ đang ở phía trong, xin quí vị chờ trong giây lát.

Ba người đều ngẫm nghĩ :

— Dương-văn-Nghiêu ơi ! Lão đã biết chúng ta đến, tại sao lại còn kiểu cách như thế ? Thật là đáng ghét.

Chàng thiếu-niên áo lam bỗng bước tới vặn chốt cửa, chỉ trong giây lát cánh cửa vụt mở, từ bên trong lại có 4 chàng thiếu-niên áo lam chạy ra, mỗi người đều đặt tay trên đốc gươm Hắc-xà-kiếm... Mấy người bu lại nói chuyện trong giây lát, chàng thiếu-niên dẫn đường bỗng quay lại bảo :

— Lão bảo chủ hiện đang ở tại hoa hiên để tiếp đón quí vị.

Nói xong chàng ta cúi đầu chào 4 chàng thiếu-niên áo lam, rồi bước thẳng vào trong.

Tất cả qua một con đường rộng khang-trang, rồi đến một bức tường hoa, chàng nọ đứng thẳng, nói với vào bên trong :

— Thưa có Đinh cốc chủ, Lãnh cốc chủ và Tra thiếu bảo chủ đến rồi.

Nói xong chàng ta nhẹ nhàng lui ra.

Bỗng đâu một mùi hương thoang thoảng nhẹ nhàng bay tỏa khắp nơi, từ phía bên trong tường hoa, bốn nàng nữ tỳ tuổi trạc cỡ 17, 18 uyển chuyển bước ra, đến trước mặt 3 người thi lễ :

— Bảo chủ sẽ ra nghênh tiếp quí khách. Tiếng nói chưa dứt, bên trong đã có tiếng cười ha hả, thần-toán-tử Dương-văn-Nghiêu khệnh-khạng bước ra.

Dương-văn-Nghiêu nhìn thấy 3 người khách liền vòng tay thi lễ rồi cười :

— Vạn hạnh, vạn hạnh, quí-vị cùng đến đây một lượt, làm cho Dương gia-bảo nầy càng thêm được vẻ vang.

Ba người cùng mỉm cười để ứng phó, nhưng người nào cũng liếc mắt nhìn kỹ quang cảnh chung quanh.

Dương-văn-Nghiêu cười :

— Ba vị chẳng nài đường xa ngàn dặm, đến đây, xin hãy vào hoa hiên nầy giải khát.

Nói xong lão ta vòng tay mời khách.

Ba người tiến vào hoa hiên, ba phía cửa hoa-hiên có hồ rộng, còn một phía là rừng trúc, lúc ấy trên hồ còn mấy đóa sen tàn, trên mặt nước lều bều lá ấu, mấy con Bạch-nga bơi nhẹ nhẹ luồn qua mấy lá sen.

Dương-văn-Nghiêu rót mấy chén trà thơm rồi ôn tồn bảo :

— Trong giới võ-lâm, Nhị-cốc và Tam-bảo đứng ngang hàng nhau, không biết quí-vị thấy Dương-gia-bảo nầy có xứng đáng hay không ?

Lãnh-công-Tiêu gật gật đầu :

— Dương-huynh tài cao học rộng, việc bố trí nơi đây, có thể nói rằng đã quán-tuyệt, Nhị-cốc và Tam-bảo tuy rằng được đứng đồng hang nhưng đâu có thể sánh với Dương-gia-bảo được !

Dương-văn-Nghiêu ra dáng đắc ý :

— Ngài dạy quá lời.

Đinh-diệm-Sơn nhếch mép cười :

— Quỉ-vương-cốc chúng tôi chẳng qua là một nơi lục-lâm, thảo-mãng đâu có thể sánh với cảnh phong nhã ở Dương-gia-bảo của Dương-huynh !

Dương-văn-Nghiêu cười :

— Đinh-huynh quá khen : hiện nay có ai không biết đại danh của Quỉ-vương-cốc, theo chỗ tôi biết, thì việc bố trí ở Quỉ-vương-cốc, có thể nói là đã đến chỗ tuyệt-kỹ.

http://tieulun.hopto.org

Theo lời nhiều người nói, thì khi vào Quỉ-vương-cốc tuyệt nhiên không ai thấy một gian nhà nào, đó là một lối bố-trí từ trước đến nay chưa từng có, Dương-gia-bảo tỷ hơn nầy đâu có thể sánh được :

Tuy trong lòng Đinh-diệm-Sơn thấy có phần sung sướng vì được khen nhưng ngoài mặt lão ta vẫn phớt tỉnh như không, lão chầm rãi đáp :

— Đó chẳng qua là nhờ ở một ít địa lợi, kể ra cũng chẳng có là bao, còn kiến-thiết Dương-gia-bảo là nhờ ở chân tài và thực học của Dương-huynh, điều đó mới là đáng quí.

Dương-văn-Nghiêu cười ha hả :

— Thiên-độc-cốc và Quỉ-vương-cốc tiếng tăm vang dậy khắp nơi, Quỉ-vương-cốc thì giỏi về những tài nghệ lạ lùng, còn Thiên-độc-cốc của Lãnh-huynh đã làm cho thiên hạ khiếp vì các loại ác trùng, độc xà, từ trước đến nay chưa từng ai có, và có lẽ sau nầy cũng không ai bì kịp được như thế.

Lãnh-công-Tiêu vừa toan nói vài câu khiêm-nhượng, thì Dương-văn-Nghiêu đã quay sang Tra-Ngọc :

Trong giới võ-lâm hiện nay, Tra-gia-bảo ở kỳ Bắc được tiếng tăm lẫy lừng, nhứt là tài học quảng bác của linh-tôn, có thể nói rằng đó là người đệ nhất trong thiên-hạ.

Tra-Ngọc cũng chưa nói được một lời khiêm-tốn thì Dương-văn-Nghiêu đã nói thêm :

— Dương-gia-bảo chúng tôi, chỉ nhờ một ít nghề mọn còn con, một ít bố-trí sơ sài nếu so với phép bố-trí Ngũ-hành kỳ-môn biến hóa khôn lường của Tra-gia-bảo, thì thật ra khác xa nhau như vực với trời.

Ngày nay quí-vị đã vui lòng hạ cố đến đây làm cho Dương-gia-bảo nầy được tiếng thơm lây, còn riêng Dương-văn-Nghiêu nầy xét lại phận mình cũng có điều hổ thẹn.

Đinh-diệm-Sơn, Lãnh-công-Tiêu, Tra-Ngọc lật đật đáp :

— Lão bảo chủ quá khiêm-nhượng, tiếng đồn về bên ngoài chúng tôi rất xa sự thật, chẳng qua là hư danh mà thôi, căn cứ của chúng tôi làm sao đẹp bằng Dương-gia-bảo, vừa qua, tôi cũng đã thấy rõ cách kiến-trúc xuất quỉ, nhập thần của lão bảo chủ như thế nào rồi.

Dương-văn-Nghiêu cười ha hả :

— Từ lâu lão phu rất mộ các căn cứ của quí-vị, nhưng cũng vì tánh tình thưa thớt, lười biếng, cho nên ít khi đi ra ngoài, nhưng dù sao Dương văn-Nghiêu nầy cũng ước mong được đến viếng quí-vị một lần cho được thỏa chí bình sanh.

Nói xong lão ta cười một thôi dài ra dáng đắc chí.

Lãnh-công-Tiêu ngầm nghĩ :

— Chúng ta đến Dương-gia-bảo nầy, chủ ý đâu có phải muốn bàn những chuyện tầm phào như thế nầy đâu.

Mặc dầu suy nghĩ như thế, nhưng lão ta là người giảo-hoạt, lão không muốn chường ý mình ra cho đối phương biết, lão cười thầm rồi liếc mắt nhìn Đinh-diệm-Sơn hỏi :

— Nhị-cốc, Tam-bảo của chúng ta, nhứt là Quỉ-vương-cốc của Đinh huynh rất là phồn thịnh, sung túc, nhứt là nhờ hai cô cháu gái, ai ai cũng tụng Vân-mộng nhị-Kiều.

Lãnh-công-Tiêu nhắc đến chị em họ Đinh, trong thâm tâm có ý muốn nhắc cho Đinh-diệm-Sơn về vụ Đinh-Linh, Đinh-Phượng, bị Dương-văn-Nghiêu bắt ép đem về Dương-gia-bảo.

Quả nhiên lời nói của họ Lãnh rất có hiệu quả, thế nên Đinh-diệm-Sơn bỗng thay đổi sắc mặt :

— Dương-bảo-chủ, tôi...

Dương-văn-Nghiêu cũng là người cơ-trí, nên khi thấy Lãnh-công-Tiêu khêu gợi Đinh-diệm-Sơn, họ Đinh vừa mở miệng, lão biết ngay họ Đinh sẽ nói gì, thế nên lão lật đật đứng dậy đáp :

— Rất là may, quí-vị cùng đến đây viếng, tạo thành một thạnh hội trong giới giang hồ, hiện nay trên đất Giang-Nam, mùa thu sắp chấm dứt, trên hồ còn lại một ít sen tàn, cảnh thu trên hồ, uống rượu thì còn có chi bằng thú bằng.

Nói đến đây, lão vuốt chòm râu bạc kêu lớn :

— Hầu đâu ?

Bốn đứa thị-tỳ đang đứng lăng xăng trước thềm hoa lật đật chạy vào cúi đầu chờ lịnh.

http://tieulun.hopto.org

Dương-văn-Nghiêu truyền :

— Các ngươi cho hay, chọn gấp 40 chậu danh cúc, đưa vào trong hiên nầy, và cho khiên hai vò rượu Thiệu-hưng lâu hơn 100 năm ấy đem đến đây lập tức.

Dặn xong, Dương-văn-Nghiêu liền quay qua phía Đinh-diệm-Sơn :

— Quí-vị đến đây thật là đúng lúc, cua mùa thu ở Kim-lăng lúc nầy thật ngon tôi dặn sửa soạn sẵn, chúng ta nếm cua, nhâm nhi rượu 100 năm và thưởng cúc như thế cũng có thể tạm vui qua ngày.

Nói xong, lão ta cười ha hả.

Chỉ trong giây lát, bọn người nhà đã đem đến đủ hoa, rượu và cua, bốn đứa thị tỳ đứng kề bên hầu rượu.

Dương-văn-Nghiêu nâng cao chén rượu :

— Cuộc hội ngộ hôm nay thật là may mắn và khó có, chúng ta nếu chưa say thì chưa đi nghỉ.

Qua ba tuần rượu, Lãnh-công-Tiêu nghĩ thầm :

— Lão Dương-văn-Nghiêu nầy cũng thật là tay quỉ-quái, khi nghe nhắc đến Đinh-Linh, Đinh-Phượng, là lão tìm cách dẫn lăng sang chuyện khác liền, giờ đây thì lão ta cứ ép rượu... nhưng thật ra chắc cũng không yên lòng... nếu lão sợ nhắc ra chuyện ấy thì ta cứ nhắc, không làm như thế thì chúng ta chịu khó đến Dương-gia-bảo nầy làm gì ?

Lãnh-công-Tiêu là người sâu sắc, nên khi nghĩ đến đây, lão liền đằng hắng lấy giọng :

— Dương-huynh quả thật xứng đáng một danh nhân trong giới giang-hồ, xem qua cuộc bố-trí ở đây, thật là phong nhã, ngồi đây mà xem hoa uống rượu, thật là hưởng được lạc thú thiên-đường ở chốn trần gian thế cho nên cũng không lấy làm lạ về chuyện Dương-huynh ít khi chịu đi ra ngoài.

Nói đến chữ hưởng lạc thú chốn trần gian, Lãnh-công-Tiêu chú-ý dằn mạnh và liếc sang nhìn Đinh-diệm-Sơn.

Dương-văn-Nghiêu cũng nhìn thấy dụng tâm của Lãnh-công-Tiêu, nên lão ta mắng thầm :

— Lão Lãnh-công-Tiêu nầy quả thật là tay lợi hại, ngươi đã có ý như thế thì sau nầy có dịp sẽ thanh toán nhau về vụ nầy đó nhé !

Lão liếc nhìn Lãnh-công-Tiêu rồi tiếp lời :

— Lãnh-huynh nói như thế, thật ra cũng hơi quá, ở đây cũng có gì đáng gọi là phong nhã, thần tiên... Chẳng qua vì mấy năm gần đây, tôi không có gì ganh đua trong giới giang-hồ, thế cho nên cứ quanh quẩn ở trong nhà, chỉ muốn sao cho được yên tịnh thì thôi.

Đinh-diệm-Sơn liếc mắt nhìn họ Dương, Dương-văn-Nghiêu không cho họ Đinh nói, lão vội nâng chén mời :

— Tôi có lời không phải, xin tự phạt một chén.. rồi sẽ nói chuyện sau.

Nói xong lão ta nốc cạn chén rượu trên tay.

Lãnh-công-Tiêu, Đinh-diệm-Sơn, Tra-Ngọc, nghe họ Dương tự nhiên nhận lỗi, Ba người lật đật nghiêng mình :

— Xin lão bảo chủ chớ khách khí, có chuyện chi xin cứ tự tiện nói ra.

Dương-văn-Nghiêu nhếch mép cười bí-mật :

— Chẳng phải Dương-văn-Nghiêu nầy đã già mà còn không nên nết, nhưng cũng chỉ vì mấy năm gần đây, bỗng sực thấy cõi đời tạm nầy chẳng sống được bao lâu, thế nên có ý vui chơi cho thỏa thích chút tuổi già, hiện nay tôi đã có sẵn mấy nàng ca kỹ cũng đáng yêu, lúc rỗi rành hưởng thú vui trong chốc lát.

Nay may gặp được quí-vị đều là khách quí của Dương-gia-bảo, thế nên lão sẽ cho bọn chúng ra biểu diễn trong giây lát để trợ rượu hứng không biết có nên chăng ?

Mặc dù nói như thế, nhưng trên bàn tiệc buông một ai trả lời, lão liền kề tai nói nhỏ với một đứa thị tỳ, nàng ấy mỉm cười rồi rút lui.

Chỉ trong giây lát bỗng nghe phía bên kia hồ, có tiếng nhạc nhè nhẹ êm êm.

Dương-văn-Nghiêu chầm rãi bước đến dãy hành lang bằng đá bên bờ hồ, xăng tay áo lên, rồi nhấn mạnh lên một chiếc lan-can, chiếc lan-can từ từ hạ xuống, phía dưới nghe tiếng lách-cách liên hồi.

Nghe tiếng lách cách, Lãnh-công-Tiêu, Đinh-diệm-Sơn và Tra-Ngọc đều giựt mình, nên ba người lật đật bước lẹ lùng đến phía sau lưng Dương-văn-Nghiêu.

Chiếc lan-can đá vừa chìm xuống sâu, thì từ phía bờ hồ, một chiếc cầu vồng màu đỏ từ từ nhô ra hướng thẳng về phía bên kia bờ, chiếc cầu vồng

http://tieulun.hopto.org

gồm có 9 nhịp, màu sắc lung linh nổi bật hẳn trên mặt hồ màu nước xanh xanh.

Dương-văn-Nghiêu quay mặt lại nhìn 3 người ra vẻ dương dương tự đắc.

Lúc ấy trong lòng Đinh-diệm-Sơn vừa lạ lùng vừa khen phục, lão trố mắt nhìn chiếc cầu đẹp lạ lùng, bỗng thấy từ phía bên kia bờ hồ trong rừng trúc, có bóng dáng thướt tha của mấy nàng áo lụa đang uyển-chuyển bước lên đài cầu.

Định thần nhìn kỹ, thì đó là những nàng thiếu-nữ trẻ đẹp, mặc áo gấm màu sặc sỡ, đang múa hát đi từ từ bước tới trên cầu.

Đinh-diệm-Sơn, Lãnh-công-Tiêu và Tra-Ngọc tuy là những người đã từng đi khắp đó đây, từng trải nhiều, nhưng chưa lần nào được thấy cảnh đẹp của các nàng tiên nữ xinh như trong mộng này, thế nên ai ai cũng đứng sững nhìn không chớp mắt.

Tiếng ca vang vang từ phía bên kia bờ hồ đi lần lần sang đến giữa cầu, bỗng nhiên đoàn ca kỹ thay đổi điệu múa, dồn dập hơn, uyển chuyển hơn, tà áo lụa bay phất phới giữa hồ. Từ phía bên kia rừng trúc, tiếng nhạc vẫn êm êm dìu dặt . . .

Nhìn bầy tiên-nữ ca vang trên hồ, ba người khách tưởng chừng mình đang lạc lối vào thiên tiên.

Dương-văn-Nghiêu liếc mắt nhìn ba người một lượt rồi vuốt râu mỉm cười :

— Cuộc trình diễn thô-sơ này, xin quí-vị chớ cho là hủ lậu,

Mặc dầu họ Dương nói cũng hơi to, nhưng ba người đều giả đò như không nghe.

Nhìn thấy ba người vẫn im lặng như không, bỗng nhiên Dương-văn Nghiêu phá lên cười ha hả, làm cho ai nấy cũng giựt mình kinh ngạc.

Đinh-diệm-Sơn cười to :

— Dương-huynh mới bảo chúng tôi à ?

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Quí-vị nghe đoạn ca nhạc nầy có khá không ?

Đinh-diệm-Sơn gật đầu lia lịa :

— Hay lắm, nhạc êm êm, lời ca dịu dàng, giữa phong cảnh thần tiên như thế ấy, tưởng thế gian này cũng chỉ đẹp đến như thế là cùng.

Lãnh-công-Tiêu lại nối tiếp :

— Đây là khúc nhạc trên trời . . người thế gian ít khi nghe được.

Nói chưa dứt lời, Dương-văn-Nghiêu bỗng giơ tay chỉ ra phía ngoài xa :

— Quí-vị hãy xem kìa . .

Ba người ngửng mặt nhìn lên, thấy một tiên nương mình mặc lụa hồng phất phới đang nhẹ nhàng lướt trên mặt nước mà đi.

Ba người định thần nhìn kỹ, thì không phải nàng ấy dùng phép Lăng không hư độ để lướt trên mặt nước, mà dưới chân nàng có một cánh hoa sen to hơn mặt bàn.

Nàng ấy lướt trên cánh hoa to để nhẹ nhàng phóng mình đến chiếc cầu vồng, rồi bỗng nhiên từ phía mặt hồ, một vòi nước nhỏ phun lên những hạt nước nhỏ như bụi bao phủ cả người đẹp như một làn sương mờ che phủ nàng tiên,

Trên chiếc cầu vồng 12 nàng ca-kỹ, múa hát nhịp nhàng bao vây tiên nương như chào đón, chúc mừng . .

Lãnh-công-Tiêu và Đinh-diệm-Sơn đều là những tay không ưa người đẹp, nhưng lúc ấy cũng thấy trong lòng xao xuyến lạ thường.

Đinh-diệm-Sơn gật đầu tán thưởng :

— Rõ ràng là Hằng-nga giáng-thế !

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười đắc chí :

— Thanh sắc của nàng đã nổi tiếng khắp vùng Tân-Hoài, đã có biết bao Vương-tôn công-tử lân la muốn được gặp mặt nàng.

Nói đến đây lão cười ha hả rồi lại tiếp :

— Nhưng rồi cũng bị tôi đem ngọc ngà châu báu đến rước, đó cũng là một chuyện đáng tự-hào.

Lãnh-công-Tiêu nhìn sững hồi lâu, rồi bỗng nhiên giựt mình lo lắng, và nghĩ thầm :

— Nguy rồi, Dương-văn-Nghiêu muốn dùng thanh sắc để giam hãm chúng ta chăng ?

Lão ta là người đa nghi, thế nên khi nghĩ đến điều đó, lão sanh lòng cảnh giác, nên không dám nhìn nữa.

http://tieulun.hopto.org

Suy nghĩ hồi lâu, lão ta vỗ vai Đinh-diệm-Sơn :

— Này Đinh lão tam, ngài thấy nàng ấy như thế nào ?

Đinh-diệm-Sơn chưa biết rõ dụng ý của Lãnh-công-Tiêu, thế nên lão ta thấy nóng bừng trên mặt, lật đật trả lời :

— Về sắc đẹp quả thật là tiên nga giáng thế, từ thuở sanh bình Đinh lão tam này ít khi được thấy người nào đẹp như thế bao giờ.

Lãnh-công-Tiêu bỗng nghiêm sắc mặt :

— Đinh-huynh nói như thế là lầm rồi !

Đinh-diệm-Sơn ngạc nhiên :

— Tôi nói như thế nào mà lầm ?

Lãnh-công-Tiêu cười :

— Hai cháu của Đinh-huynh mới thiệt là tiên nữ chốn trần gian, nàng này làm sao sánh được với Vân-Mộng nhị-Kiều ?

Dương-văn-Nghiêu nghe Lãnh-công-Tiêu nhắc đến hai nàng họ Đinh, lão lật đật nói to :

— Nếu quí-vị đã không chê, tôi xin gọi nàng đến hầu mấy chung rượu lạt.

Nói xong họ Dương giơ tay vẫy, nàng thiếu nữ xiêm hồng uyển-chuyển bước trên cầu đi về phía hoa-viên, chỉ trong giây lát nàng đã tới trước mặt mấy người.

Nàng nhẹ nhàng nghiêng mình thỏ thẻ thưa :

— Bảo chủ gọi thiếp, chẳng hay có điều chi dạy bảo ?

Dương-văn-Nghiêu vuốt chòm râu bạc mỉm cười :

— Quí-vị đây đều là những cao thủ khét tiếng trong giới giang-hồ, và cũng là bạn tri-kỷ của lão phu, nàng hãy chuốc mấy chén rượu mừng, để cho vui lòng khách quí.

Nàng phất tay áo rộng, nghiêng mình thưa :

— Xin tuân lịnh.

Nói xong nàng uyển-chuyển bước thẳng về phía Tra-Ngọc.

Trong số tân khách chỉ có Tra-Ngọc là trẻ tuổi hơn hết, chàng lại là người nho sinh tuấn-tú, thế cho nên nàng áo hồng từ khi bị Dương-văn-Nghiêu chuộc về, nàng như con chim bị nhốt trong lồng vàng son nhưng lụa, hằng ngày ít được gặp người nào có dáng điệu khôi-ngô tuấn-tú như thế.

Về phần Dương-văn-Nghiêu, qui luật của lão đặt ra thật là chặt chẽ, chỗ cư trú của nàng ca-kỹ, mặc dù là ai đi nữa, nếu không có lịnh của lão ta, thì không thể nào tự tiện bước đến gần một bước.

Ngày nay bỗng nhiên nàng được gặp một chàng thanh-niên tuấn-tú lòng nàng bỗng thấy rộn rã một niềm vui, thế nên nàng lật đật đi thẳng về phía Tra-Ngọc.

Nàng giơ bàn tay ngọc cầm lấy bình rượu, rót một chén rượu đầy rồi thỏ thẻ thưa :

— Công-tử chớ chê kẻ hèn mọn này, xin mời uống cạn một chung.

Tra-Ngọc là một chàng phong-lưu công-tử tuổi vừa mới đôi mươi nhưng chàng tả là người rất kiêu-kỳ, tự-phụ, người phụ nữ tầm thường chàng không bao giờ để ý, nhưng nàng áo hồng này, tuy từ xa xem đẹp như tiên nga giáng thế, nhưng khi đứng gần nhìn kỹ cái đẹp của nàng chỉ nhờ phấn son bên ngoài mà thôi.

Tra-Ngọc là người tỉ-mỉ, chàng quan-niệm cái đẹp là phải tài và sắc song toàn, nàng này tuy đẹp như hoa xuân, nhưng lại thiếu cái chất cao quí, mà thành ra người rất tầm thường, chàng uể-oải đứng dậy tiếp lấy chén rượu lạnh lùng bảo :

— Không dám...

Nói xong chàng bưng chén rượu uống cạn.

Dường như nàng chưa thấy rõ thái độ lãnh đạm của Tra-Ngọc, nàng mỉm miệng cười duyên :

— Đa tạ công-tử hạ cố.

Tra-Ngọc vẫn điềm nhiên :

— Nàng khen quá lời,

Nàng lại nhoẻn miệng cười :

— Xin công-tử hãy chờ thêm giây lát, thiếp sẽ trở lại để hầu rượu thêm.

Nói xong nàng uyển-chuyển bước đến trước mặt Sách-hồn võ-sĩ Đinh-diệm-Sơn nàng cầm rượu, rót thêm một chén cung kính thưa :

— Xin ngài uống cạn chén này.

http://tieulun.hopto.org

Đinh-diệm-Sơn mỉm cười liếc mắt nhìn Dương-văn-Nghiêu :

— Dương-huynh tiếp đãi rất thạnh tình, thuở sanh bình Đinh lão tam nầy chưa hề được hưởng diễm phúc như thế nầy bao giờ.

Nói xong lão cười ha hả một thôi dài.

Tiếng cười to rổn rảng như cao vút tận mấy từng mây, như làm rung rinh cả mấy bước rèm châu.

Bị tiếng cười rổn rảng của Đinh-diệm-Sơn, nàng áo hồng nhức nhối cả đôi tai như nghe sấm nổ, nên vẻ mặt nàng bỗng thất sắc, tay chân run rẩy.

Dường như Dương-văn-Nghiêu sực nhớ ra điều gì, lão ta cười lạt :

— Hoa-hiên nầy kiến-trúc không được chắc cho lắm, nếu Đinh-huynh cười như thế e chúng ta sẽ gặp điều bất tiện ...

Trong lời nói Dương-văn-Nghiêu có hàm ý cảnh cáo họ Đinh,

Đinh-diệm-Sơn vụt ngưng hẳn tiếng cười, quay đầu lại nhìn nàng áo hồng :

— Nàng ơi, sắc đẹp của nàng như hoa tợ ngọc, nàng đã chuốc cho ta một chung rượu, đừng nói chi rượu, dù đó là độc dược, Đinh lão tam nầy cũng nguyện nốc cạn chén cho vui.

Dương-văn-Nghiêu đợi cho Đinh-diệm-Sơn để chung rượu xuống bàn xong, lão liền vuốt hàm râu bạc cười ha hả :

— Hào-khí của Đinh-huynh cao vút tận chín từng mây, thật là đúng trang mã thượng anh hùng, nhưng tại Dương-gia-bảo nầy chỉ có rượu ngon để đãi khách, chớ không bao giờ có độc dược để hại người, chuyện ấy xin Đinh-huynh hãy yên lòng.

Nói xong lão ta cười ha hả :

Đinh-diệm-Sơn cũng mỉm cười :

— Đinh lão tam nầy rất mê rượu, chắc không khỏi làm cho Dương-huynh chê cười,

Tuy ngoài miệng nói như thế, nhưng trong bụng lão lại mắng thầm :

— Ngươi đừng bày đặt chuyện ấy trước mặt Đinh lão tam nầy, mặc dầu ngươi có rượu ngon, hay là độc dược ta cũng chẳng thèm uống một hớp.

Con người của Đinh-diệm-Sơn rất đặc biệt sâu sắc, thế cho nên khi nàng áo hồng chuốc rượu, lão ta giả đò cười vang lên rổn rảng, không phải vì mê cái đẹp của nàng ấy, mà chỉ để cho chị em họ Đinh nghe, biết lão đã đến Dương-gia-bảo nầy rồi, lão cũng chưa biết rõ sau khi giao tranh với Nguyên-Bình không biết trong nội-tạng có động chạm gì không, thế nên lợi dụng cơ-hội ấy vận dụng nội công để cười to thử coi xem sao.

Mặc dầu chung rượu được nàng áo hồng chuốc cho, họ Đinh ực luôn một hơi nhưng lão là người kỹ lưỡng, biết rõ Dương-văn-Nghiêu không phải là người tốt, thế nên sau khi hớp xong rượu, họ Đinh liền vận dụng nội lực, dồn ép rượu lại một nơi.

Sau khi chuốc rượu cho Đinh-diệm-Sơn, nàng áo hồng liền uyển-chuyển gót sen bước đến trước mặt Lãnh-công-Tiêu nhoẻn miệng cười, cầm lấy bình rượu rót một chung đầy cung kính thưa :

— Xin mời quí khách cạn tất chung rượu nầy.

Lãnh-công-Tiêu là người giảo-hoạt, lão liếc mắt nhìn Đinh-diệm-Sơn và Tra-Ngọc, liền quay sang nhìn nàng áo hồng, lão đằng hắng :

— Từ trước đến nay Lãnh lão nhị nầy không hề uống một nhỏ rượu, xin đa tạ mỹ ý của cô nương.

Nói xong lão miễn cưỡng cười hề hề.

Nàng áo hồng vội để bình rượu xuống bàn, hai tay bưng lấy chung rượu nài nỉ :

— Xin ngài đoái tưởng.. dùng cạn chén nầy...

Lãnh-công-Tiêu vẫn lạnh lùng đáp :

— Bình sanh tôi không bao giờ uống rượu, xin cô nương chớ bận tâm.

Nàng áo hồng vẫn nâng chén rượu, má ửng hồng, quay mặt lại nhìn Dương-văn-Nghiêu.

Lúc ấy họ Dương đang chú-ý nhìn chiếc cầu vồng chín nhịp trên hồ sen, nên không hề nhìn thấy sự việc đã xảy ra như thế nào.

Nàng áo hồng lại quay mặt nhìn Lãnh-công-Tiêu thêm một lượt như có ý khuyên mời thêm một lượt nữa, nhưng họ Lãnh vẫn dửng dưng không chịu uống, làm cho nàng đứng chết trân giữa tiệc rượu.

http://tieulun.hopto.org

Một lát sau, Dương-văn-Nghiêu mới từ từ quay mình lại nhìn nàng áo hồng và Lãnh-công-Tiêu một lượt rồi bảo :

— Ủa, Lãnh-huynh vẫn kiêng rượu à ?

Nàng áo hồng lại bưng chung rượu thỏ thẻ thưa :

— Quí khách bảo bình sanh không hề dùng rượu, cho nên không uống.

Dương-văn-Nghiêu nghiêm sắc mặt :

— Có lẽ tại ngươi không khéo mời . . .

Nàng áo hồng cúi đầu đáp :

— Tiện thiếp đã mời đến mấy lượt rồi !

Dương-văn-Nghiêu liếc mắt nhìn Lãnh-công-Tiêu lạnh lùng bảo :

— Như thế thì ngươi hãy lại đây.

Nàng áo hồng để chén rượu xuống bàn rồi nhẹ nhàng bước về phía Dương-văn-Nghiêu.

Họ Dương nhếch mép cười :

— Thật ngươi đã bết sức mời rồi phải không ?

Nàng áo hồng bước tới một bước đứng ngay trước mặt Dương-văn-Nghiêu, khẽ gật đầu :

— Bẩm tiện thiếp đã . .

Không đợi cho nàng nói dứt câu, họ Dương hừ một tiếng :

— Quả thật là đồ vô dụng.

Nàng áo hồng ngửng mặt nhìn lên như để vào nài thì Dương-văn-Nghiêu đã dùng tay phải phóng ra một ngọn đòn đánh ngay trên lưng nàng nọ.

Nàng hét lên một tiếng, miệng mửa ra máu tươi, y phục phất phới, nàng bị văng luôn xuống hồ sen.

Dương-văn-Nghiêu đã hạ thủ bất thình lình, đánh chết nàng áo hồng làm cho tất cả ba người khách không ai ngờ đến, mặc dù là những tay có nhiều lịch-duyệt, nhưng ba người ai ai cũng biến sắc, giựt mình.

Quay mặt lại nhìn Dương-văn-Nghiêu, thấy mặt lão vẫn phớt tỉnh như không, lão ngồi yên như trước, nâng chén lên môi, hớp một ngụm rượu.

Dương-văn-Nghiêu từ từ để chung xuống bàn rồi lẩm bẩm :

— Nếu Lãnh-huynh không dùng chén rượu, thì ta còn mặt mũi nào nữa ...

Nói xong, lão ta khẽ đẩy chén rượu ra phía trước rồi vỗ tay gọi

— Ngọc-Lan lại đây !

Từ trên chiếc cầu vồng, một nàng mặc áo màu lục nhẹ nhàng vịn lan-can uyển-chuyển bước xuống.

Đợi nàng bước tới bàn tiệc, Dương-văn-Nghiêu chỉ Lãnh-công-Tiêu bảo :

— Lãnh cốc chủ là thượng khách của lão phu, ngươi phải thay mặt ta tiếp đãi, phải dâng cho người một chén rượu.

Nàng áo lục cung kính cúi đầu thưa :

— Vâng...

Nói xong nàng nhẹ nhàng bước đến trước mặt Lãnh-công-Tiêu, cầm chung rượu hất bỏ rồi lại từ từ rót một chung đầy, hai tay bưng trước mặt Lãnh-công-Tiêu, thỏ thẻ thưa :

— Xin Lãnh lão cốc chủ cạn chén rượu nầy.

Lãnh-công-Tiêu vừa toan gạt ngang, nhưng lại nhìn thẳng vào mặt nàng.. Lão trầm ngâm trong giây lát rồi nghiêm sắc mặt bảo :

— Ngươi hãy bẩm lại với chủ ngươi, nói rằng bình sanh ta không quen dùng thứ nầy.

Nói xong lão quay mặt sang chỗ khác rồi khẽ liếc mắt nhìn Dương-văn-Nghiêu.

Nàng Ngọc-Lan lại chầm rãi bước tới phía Dương-văn-Nghiêu cung kính thưa :

— Lãnh gia gia bảo, bình sanh người không quen dùng rượu.

Dương-văn-Nghiêu cười lạt :

— Cũng thật là đồ vô dụng :

Lão phất tay áo, đánh ngay vào chỗ yếu hại nơi hong của Ngọc-Lan, nàng hét lên một tiếng ngắn rồi bị văng luôn xuống hồ.

Đinh-diệm-Sơn, Tra-Ngọc, nhìn thấy chỉ vì chuyện chuốc rượu mà Dương-văn-Nghiêu đã đánh chết hai nàng ca-kỹ đẹp như hoa, trong lòng hai người rất bất nhẫn, thế nên đều liếc mắt nhìn Lãnh-công-Tiêu.

http://tieulun.hopto.org

Lúc ấy nét mặt của Lãnh-công-Tiêu rất lạnh lùng, lão ngước mắt nhìn đoàn ca-kỹ đang múa hát trên chiếc cầu vồng.

Dương-văn-Nghiêu lại vỗ tay, nhìn về phía cầu kêu :

— Ngọc-Hà lại đây...

Từ trên cầu, một nàng mặc sắc phục sáng loáng như bạc nhẹ nhàng bước vào tiệc rượu.

Dương-văn-Nghiêu lại ra lịnh :

— Quí khách đã đến viếng ta, đến chuyện chuốc rượu mà cũng chưa vành, làm cho ta đắc tội với bằng hữu, làm cho người đồn ta không biết qui khách, Ngọc-Hà ngươi hãy lại mời Lãnh-cốc chủ một chén.

Nàng Ngọc-Hà khẽ nhíu đôi mày liễu và mấp máy đôi môi như muốn nói gì, thì Dương-văn-Nghiêu đã hừ lên một tiếng :

— Mau đi rượu nguội hết cả rồi,..

Không biết phải làm sao, bất đắc dĩ nàng Ngọc-Hà phải uyển-chuyển gót sen đến mời họ Lãnh, nhưng lão ta cũng vẫn không chịu uống.

Nàng Ngọc-Hà vừa quay mình lại toan nói gì với Dương-văn-Nghiêu thì đã bị họ Dương tạt cho một quyền vào đầu... tóc bay phới, nàng cũng bị văng luôn xuống hồ...

HỒI THỨ NĂM MƯƠI SÁU

Đinh-diệm-Sơn, Lãnh-công-Tiêu, Tra-Ngọc bị nhốt trong lưới sắt...

Sau khi đập chết Ngọc-Hà, Dương-văn-Nghiêu kêu lớn :

— Ngọc-Cúc, mau đến chuốc rượu cho Lãnh-cốc chủ.

Từ trên chiếc cầu vồng một thiếu nữ mặc áo màu hoàng cúc uyển-chuyển bước vào bàn tiệc, nàng chớp chớp đôi mi, đôi má đầm đìa nước mắt.

Nàng nâng chén rượu đến trước mặt Lãnh-công-Tiêu, không nói được một lời, đôi tay nàng run run, nước mắt rơi là chã, mặt đầy vẻ khiếp sợ, kinh-hoàng.

Lãnh-công-Tiêu ngước mắt nhìn Ngọc-Cúc, trong lòng thấy hơi bất

nhẫn, lão hừ một tiếng cầm lấy chung rượu uống cạn một hơi.

Dương-văn-Nghiêu lộ sắc vui mừng cười ha hả :

— Sanh bình Lãnh-huynh không hề uống một nhỏ rượu, hãy giờ lại phá lệ cũ, làm cho tôi được vinh hạnh biết là dường nào !

Lãnh-công-Tiêu đáp :

— Trong giới giang-hồ, ai ai cũng cho rằng Thiên-độc-cốc rất hiểm độc, hôm nay thấy tận mắt Dương-huynh đánh chết một lượt ba mỹ nhân, làm cho mở hồi tôi ra ước dầm, như thế thì danh hiệu Nhị-độc của Lãnh lão nhị nầy không còn ra gì nữa rồi !

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Lãnh-huynh dạy quá lời, tôi đâu được vinh hạnh như thế.

Bỗng nhiên Lãnh-công-Tiêu thay đổi sắc mặt, lão vụt đứng dậy hét lớn :

Lãnh lão nhị nầy giết người, đốt nhà, không từ bỏ một hành động độc ác nào, bấy nhiêu đó cũng đủ làm cho mọi người khiếp sợ...

Nhưng có điều có thể tự-hào với mọi người là không bao giờ cần nữ sắc, và không bao giờ quên điều tín nghĩa.

Lãnh-công-Tiêu nổi giận một cách bất thình lình, nhưng Dương-văn-Nghiêu vẫn phớt tỉnh như không hề hay biết, lão phất tay gọi to :

— Ngọc-Cúc đến đây.

Nàng Ngọc-Cúc thấy Dương-văn-Nghiêu vẫy tay gọi mặt không còn một chút máu, nàng gắng gượng bước về phía họ Dương toàn thân run lập cập.

Dương-văn-Nghiêu bỗng thò tay vào bọc lấy ra một hạt ngọc minh châu to bằng trái nhãn trao cho Ngọc-Cúc mỉm cười :

— Từ trước đến nay việc thưởng phạt của ta rất phân minh, trái lịnh thì chịu tội, có công thì được thưởng, ngươi đã mời rượu cho Lãnh nhị cốc được, thật đó không phải là một chuyện dễ dàng, thưởng ngươi hạt minh-châu nầy, để thưởng công về chén rượu ấy.

Giơ tay đón tiếp hạt minh-châu, nàng Ngọc-Cúc sắc mặt bỗng đổi làm vui, rồi cúi rạp mình thô thẻ :

— Đa tạ ơn Bảo chủ...

Dương-văn-Nghiêu p ất tay :

http://tieulun.hopto.org

— Thôi bây giờ không cần đến các ngươi nữa, hãy lui.

Như được lịnh đại xá, nàng Ngọc-Cúc nhẹ nhàng uyển-chuyển bước trở lên chiếc cầu vồng.

Dương-văn-Nghiêu đứng phắt dậy, bước đến chỗ lan-can đá, khẻ phất tay, tiếng lách cách nổi lên vang dậy, cây cầu vồng 9 nhịp từ từ rút luôn về phía bên kia bờ hồ rồi mất luôn trong rừng trúc.

Lãnh-công-Tiêu, Đinh-diệm-Sơn, Tra-Ngọc liếc mắt nhìn sững về phía bờ hồ, Dương-văn-Nghiêu bỗng nhiên quay mình lại, nhìn ba người mỉm cười

— Quí-vị vừa uống một thứ rượu thuốc, mà tôi đã dày công gia tâm luyện chế, rượu không mùi, không sắc, nhưng rất độc, không có thứ thuốc độc nào sánh bằng !

Lãnh-công-Tiêu cười lạt đứng phắt dậy :

— Dương-huynh đã phí tâm lực nhiều nhưng cũng rất tiếc là phí mất 3 mạng nàng ca-kỹ.

Nói xong, họ Lãnh khẻ nhún vai, vọt mình lên cao rồi hướng về phía lan-can đá hả miệng to, rượu từ trong miệng lão vọt ra có vòi, phun ngay trên đóa hoa sen.

Dương-văn-Nghiêu lẹ làng phất tay, một ngọn chưởng lực dồn ép tới đánh bạt vòi rượu của Lãnh-công-Tiêu.. Ngọn rượu đã bị tạt sang bờ hồ bên tả rơi ào trên một khóm hoa.

Đinh-diệm-Sơn âm thầm đề chân khí, chụp lấy một chén rượu; hả miệng to, rồi lại phun tất cả số rượu trong bụng ra ngoài chén . . trong lòng nhẹ nhàng, họ Đinh ngẫm nghĩ :

— Ta đã phun ra tất cả số rượu trong bụng, rượu tuy rất độc, cũng khó mà hại được ta.

Vì nghĩ như thế Đinh-diệm-Sơn rất yên lòng.

Lúc đó Tra-Ngọc trong lòng thấy lo lắng vô cùng, chàng ta suy nghĩ :

— Hai lão già gian ngoan ấy đã biết trước trong rượu có chất độc, tại sao lại không ra hiệu cho ta biết, giờ đây họ đã mửa hết rượu ra, chỉ có mình ta là đã nuốt tuốt vô ruột.

Lãnh-công-Tiêu âm thầm đề sẵn chân khí, quắc mắt nhìn Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Dương-huynh tính trăm việc hay, nhưng cũng sót một điều bị sơ

thất, trong hoa-hiên nầy tuy có cơ-quan mai phục trùng trùng, mà lại có thủ đoạn tàn khốc đập chết luôn 3 nàng ca-kỹ, bức bách ta uống chén rượu, nào ngờ đâu ta và Đinh lão tam đã chuẩn bị trước, tôi tin rằng số rượu độc uống vào, tôi đã phun ra tất cả, so với tôi Đinh lão tam còn khéo léo hơn nhiều, số rượu đã nhả ra trong chén đầy đủ để trả lại, không còn giữ một giọt trong bụng, như thế thì cơ mưu của Dương-huynh phen nầy chỉ có thể hại được Tra-Ngọc, chuyện đó thì Tra-tử-Thanh sẽ đến đây tính toán riêng, không quan hệ chi đến Quỉ-vương-cốc và Thiên-độc-cốc.

Ngưng trong giây lát lão lại nói tiếp :

— Chuyện ấy bây giờ không cần bàn đến nữa, giờ đây việc trước mắt, Dương-huynh còn tính toán gì, thì trong hoa-hiên rộng cỡ vài trượng nầy, trong số 4 người, đã có 3 người thề không đội trời chung với Dương huynh.

Riêng về tôi, thì tôi không phải là địch thủ của Dương-huynh, nếu thêm Đinh lão tam và Tra-Ngọc thì tình thế sẽ khác hẳn.. Dương-huynh hãy nhìn kỹ, coi có thể thắng được 3 chúng tôi hay không ?

Dương-văn-Nghiêu vẫn lặng thinh không trả lời, lão ta liếc mắt nhìn quanh, suy tính tình hình ta và địch hiện đang ở trong hoa viên, thấy rõ 3 ông khách đang ở về một phía tạo thành một thế bao vây .. lão khẻ vuốt chòm râu bạc mỉm cười :

— Đừng nói chi 3 vị uống nhằm thứ rượu rất độc của tôi rồi, giả sử như mà chưa uống, thì tôi cũng có thể bức bách được tất cả 3 người 3 vị nếu chưa tin, xin cứ hãy ra tay xem thử !

Đinh-diệm-Sơn bỗng tấn tới 2 bước, chỉ còn cách Dương-văn-Nghiêu còn 3 thước, họ Đinh lạnh lùng bảo :

— Hào khí của Dương-huynh đã làm cho tôi phục vô cùng, Đinh lão tam nầy không bao giờ nghĩ đến chuyện sống chết, xin hãy thử tài trước với Dương-huynh 10 hiệp, chẳng qua là..

Nói đến đây họ Đinh bỗng im lặng.

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Nếu như Đinh-huynh có hứng, đừng nói chi 10 hiệp, dù cho 100 hiệp hay một vạn hiệp đi nữa, thì tôi cũng rán tiếp... Đinh-huynh vừa mới nói : Chẳng qua.. là gì ? Xin cứ nói thẳng ra, chuyện sống chết, đâu

http://tieulun.hopto.org

có phải thành trong giây phút được...

Đinh-diệm-Sơn nhếch mép :

— Đó là chuyện hai đứa cháu tôi, chúng đã bị Dương-huynh đem về đây, bây giờ hiện đang ở đâu ?

Nói xong họ Đinh cười ha hả, và luôn dịp vận dụng chân khí thử, thấy cơ thể đã hồi phục như xưa, họ Đinh thấy rất vững lòng.

Dương-văn-Nghiêu cười :

— Câu hỏi của Đinh-huynh thật là sáng suốt, hai hiền điệt nữ hiện đang ở phía sau Dương-gia-bảo, tôi đã cho nội nhân săn sóc chu đáo, Đinh-huynh hãy yên lòng.

Đinh-diệm-Sơn quạt phất trần :

— Dương-huynh đường đường là một bảo chủ mà lại bức bách hai kẻ hậu sinh mang về Dương-gia-bảo, không biết với dụng ý gì ?

Dương-văn-Nghiêu nghiêm giọng :

— Về việc hai hiền diệt có mặt tại nơi Dương-gia-bảo này, đó là một điều xác thực, về câu bức bách hai nàng, thì chuyện ấy quả thật không dám nhận, như Đinh-huynh nhận rằng tôi có dụng tâm gì, thì thật ra cũng khó cho tôi.

Đinh-diệm-Sơn nổi giận :

— Chẳng luận bức bách, hay lừa gạt gì, vì hành động như thế, thật là khi người quá lẻ.

Nói xong lão ta quơ phất trần hạ thủ trước.

Dương-văn-Nghiêu phất tay áo phóng ra một ngọn tiềm lực để đỡ lấy phất trần rồi cười :

— Nếu Đinh-huynh động thủ nên hãy rút khí giới trên lưng ra, lợi hại hơn là phất trần.

Đinh-diệm-Sơn nhếch mép :

— Chẳng cần.

Nói xong họ Đinh cầm phất trần quất ngang hông Dương-văn-Nghiêu

Dương-văn-Nghiêu hét lớn :

— Từ xa đến Đinh-huynh là khách, tôi xin nhường 3 đòn.

Lão khẽ xoay mình tránh sang một bên.

Lãnh-công-Tiêu cũng hét lớn và phóng ra một ngọn chưởng :

— Giao tranh nhau chỉ cần chân lực và thực tài, tốt hơn hết là Dương huynh chớ có nói nhiều lời.

Dương-văn-Nghiêu vọt mình lên cao, phất tay áo tiếp ngọn chưởng phong của Lãnh-công-Tiêu, rồi luôn đà phóng mình ra khỏi hoa-hiên, lúc bấy giờ bốn phía bỗng nghe tiếng ầm ầm vang dội, một mành lưới sắt thật lớn từ trên chụp xuống bao trùm luôn cả hoa-hiên.

Nguyên do lúc Dương-văn-Nghiêu tránh ngọn phất trần của họ Đinh lão ta đã giơ chân đi động cơ-quan bí-mật, và sau đó nương cơ-hội tránh đòn của Lãnh-công-Tiêu, lão ta nhảy vọt ra ngoài.

Từ trên cao Dương-văn-Nghiêu đáp xuống một lá sen trên mặt hồ lão vuốt chòm râu bạc cười ha hả :

— Xin tam vị vui lòng ở tại đó vài ngày nhé ! Tuy bề ngoài không trông thấy gì, nhưng bên trong hoa-hiên này có rất nhiều cơ-quan mai phục, nếu như 3 vị vui lòng an phận, nghỉ ngơi tại đó vài ngày, thì tôi sẽ cung cấp đầy đủ rượu thịt và các thức ăn, quyết không bao giờ tiếp đãi quí khách sơ sót.

Còn như quí vị có mưu toan phá chiếc lưới ấy, động chạm đến cơ-quan bí-mật thì đừng trách tôi sao không nói trước

Nói xong lão ta cười dài rồi phóng mình đi luôn.. Gian hoa hiên bỗng nhiên nhúc nhích, ba người đều giựt mình kinh ngạc mà thấy gian nhà ấy từ từ đi ra chính giữa hồ sen.

Lãnh-công-Tiêu giơ tay rờ thử chiếc lưới sắt, thấy vừa dịu vừa chắc, lão chưa biết đó là loại kim khí gì.

Tất cả ba người đều là những tay lão luyện trong giới giang-hồ thế cho nên gặp nguy-hiểm, ai ai cũng tỏ ra trầm tĩnh.

Lãnh-công-Tiêu bước lui lại ghế, chẫm rãi ngồi xuống mỉm cười .

— Dương-văn-Nghiêu nhốt bọn ta trong hoa-hiên này, không biết lão định làm gì.. Giả sử lão định hại ta, thì Dương-gia-bảo này làm sao đứng vững nổi với Nhị-cốc Tra-gia-bảo cho được ?

Đinh-diệm-Sơn đi chung quanh xem xét qua một lượt rồi bảo :

— Danh thần-toán tử của Dương-văn-Nghiêu thật ra chẳng phải hư

http://tieulun.hopto.org

truyền, hoa hiên nầy đã dời ra giữa hồ, thì Định lão tam nầy hết tìm được con đường về rồi.

Tra-Ngọc ngẫm nghĩ :

— Hai lão ấy đã phun hết rượu độc ra ngoài, nếu bây giờ có ở lại đây thêm mấy ngày nữa cũng chẳng sao, còn ta đâu có thể ở lại đây để cho bị chết vì rượu độc ta phải tìm cách thoát ra khỏi chỗ nầy mới được.

x x x

Trong lúc ba người bị nhốt trong hoa-hiên, thì phía ngoài thành Yến-sư, trong tòa trang viện hoang vắng, thần châu nhứt quân Dịch-thiên-Hành đang đứng trong một góc phòng bày biện sang trọng đèn đuốc sáng choang.

Dịch-thiên-Hành mỉm cười ngước mắt nhìn nàng áo đỏ.

Nàng cười khúc khích, vội buông chiếc tay áo rộng đang che miệng xuống, rồi sửa lại chiếc mũ ngọc trên đầu cho ngay ngắn. Nàng liếc mắt nhìn cảnh vật chung quanh phòng một lượt rồi lại mỉm cười.

Lần nầy giọng cười của nàng khác hẳn với giọng cười to lần trước chỉ khẽ mỉm cười nét mặt nàng hiện ra những nét thiên kiều bá-mỵ thật đáng yêu, làm cho những người trong phòng ai ai cũng đứng sững sờ.

Trong khi những người trong phòng đang mê mẩn tâm thần vì nét cười quyến rũ của nàng, bỗng nghe Nguyên-Bình nôn-ọe lên và mửa ra một búng máu tươi.

Nàng áo đỏ quay mặt lại nhìn Nguyên-Bình, giọng cười bỗng khô héo trên môi nàng, nàng chầm rãi bước về phía họ Từ rồi cười lạt :

— Ngươi làm sao thế ?

Sau khi bị trọng thương được người cứu tỉnh, khí huyết của chàng chưa ổn định, Thần-cái Tông-Đào lại ra tay đoạt thuốc, không đổ cho chàng kịp thời, thế nên Nguyên-Bình đứng không vững, chàng lảo đảo, làm cho khí huyết xung lên, chàng miễn cưỡng dùng sức lực chế, nhưng không ức chế được đành phải chịu thổ huyết.

Chàng giơ tay áo quẹt vết máu trên môi, rồi cố gượng đứng thẳng dậy, liếc mắt nhìn chung quanh một lượt rồi vòng tay thi lễ với Thần-cái Tông-Đào :

— Tiểu sinh nhờ ơn cứu giúp, tình ấy ơn nầy không bao giờ dám quên.

Nói xong chàng loạng-choạng bước ra ngoài.

Tính chất quật cường của Nguyên-Bình đã làm cho mọi người có mặt ai ai cũng đều cảm động thế nên tất cả đều quay mặt nhìn theo chàng.

Điều nên biết là những người có mặt đều là những tay cao thủ trong giới võ-lâm đương thời, khi thấy chàng đã bị thương trầm trọng nếu chẳng kịp thời điều-trức, thì sẽ lành ít dữ nhiều.

Thần-cái Tông-Đào mấp máy đôi môi, dường như muốn nói gì, nhưng rồi lại thôi, thuận tay lão cầm chiếc hồ-lô đỏ mang trên lưng giơ tay giở nắp tực mấy ngụm rượu.

Nàng áo đỏ uyển-chuyển gót sen, thối lui hai bước, để chừa một đường đi.

Thượng-quan Uyển-thanh nương lấy vai cha, lăn lăn vòng ra phía trước mặt rồi lạnh lùng bảo :

— Đứng lại, ngươi đi đâu ?

Nguyên-Bình nghe tiếng kêu chàng lật đật quay đầu lại nhìn.

Lúc bấy giờ Nguyên-Bình đã cố gắng hết sức để bước đi, nên khi vụt quay lại, mình bị mất thăng bằng, đôi chân loạng choạng, rồi chàng ngã qua một bên.

Bỗng thần-châu nhứt quân bước tới, giơ đôi cánh tay ra đỡ lấy chàng.

Lúc ấy đôi mắt Nguyên-Bình vẫn nhìn chòng chọc vào Thượng-quan Uyển-Thành, chàng thô bỉu phào :

— Ta đi đâu thì mặc ta, can hệ gì đến ngươi ?

Thượng-quan Uyển-Thanh nạt :

— Hừ.. can hệ mà làm gì ?

Ngưng trong giây lát Uyển-Thanh lại nói tiếp :

— Nhưng cuộc giao tranh của chúng ta vẫn chưa phân thắng bại, ngươi đi rồi ta biết đâu mà tìm ?

Nguyên-Bình trầm ngâm trong giây lát, rồi khẳng-khái đáp :

— Có lẽ ta phải chết, từ đây chúng ta khỏi phải sao tài nữa... Nếu như ta còn sống, tự nhiên ta sẽ tìm ngươi quyết định cuộc hơn thua.

http://tieulun.hopto.org

Uyển-Thanh gật đầu :

— Tốt lắm, thương thế của ngươi thế nào cũng lành được, chừng ấy sẽ đến thượng quan ở Cam-Nam tìm ta, nếu không được tin ngươi chết thì luôn luôn ta...

Nói đến đây, dường như sực nhớ điều chi Uyển-Thanh bỗng im lặng.

Nguyên-Bình giơ tay chìa ra 3 ngón :

— Ba năm sau nhé ! Nếu trong vòng 3 năm mà ta không đến là ta đã chết rồi.

Thượng-quan Uyển-Thanh thở dài buồn rầu đáp :

— Nếu như quả thật ngươi chết, thì trong đời ta cũng khó mà tìm được một địch thủ xứng đáng như ngươi . . hừ . , thật là đáng tiếc !

Từ sau khi thành tài, rời sư-phụ. Uyển-Thanh đã tung hoành khắp chốn giang-hồ, chưa từng gặp một địch thủ nào. đêm nay sau một trận khổ chiến với Nguyệy-Bình, tuy hai bên đều bị thương, nhưng khi nghĩ đến việc họ Từ chết đi, trong cõi trời đất mênh mông này làm sao tìm được một người có võ công được như thế.

Một nàng thiếu nữ còn trẻ, tính tình chưa thoát hẳn nết trẻ con nàng làm sao không chế được tâm tình đang bồng bột trong lòng, mấy lời cảm khái trên cũng do lòng thành thực của nàng phát ra.

Thượng-quan-Tung tuy biết con gái mình đã được một kỳ nhân có võ công cái thế truyền thọ có tài nghệ, từ công lực, thủ pháp nàng đều hơn mình, nhưng giờ đây tình thế có khác, chỉ sợ mấy lời kiêu kỳ của nàng sẽ gây ra điều phiền phức cho nên lão lật đật nói tiếp :

— Ngươi nói gì mà rắc rối như thế ? Đêm nay nếu không được Dịch lão tiền-bối cứu thì ngươi làm sao sống được ?

Dịch-thiên-Hành tiếp lời :

— Thượng-quan huynh dạy quá lời, nếu như cháu không có trình độ nội-công thượng thừa, thì dẫu cho tôi có xuất thủ, cũng không thể nào cứu được.

Nguyên-Bình nghe lời của Dịch-thiên-Hành, bỗng nhiên chàng quay lại, chàng cố gắng thoát khỏi đôi tay của Tông-Đào, rồi loạng-choạng bước ra ngoài cửa chàng vịn khung cửa quay đầu lại nói với :

— Dịch-thiên-Hành nếu thương thế của ta lành được, người thứ nhất

mà ta cần phải giết, ngươi biết là ai không ?

Dịch-thiên-Hành khẽ vuốt chòm râu bạc cười lạt :

— Ta xem tiểu-huynh có nhiều cừu địch quá... cần giết ai... việc ấy cũng khó mà biết cho được...

Nguyên-Bình trợn đôi mắt tròn xoe hét lớn :

— Phải giết nhà ngươi trước đó !

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Thương thế của ngươi rất nghiêm trọng, không cần biết phải giết ai, đó là chuyện sau này, giờ đây, câu chuyện cần thiết nhứt, là phải lo điều trị cái đã.

Nàng áo đỏ bỗng bước chầm chậm tới trước, liếc mắt nhìn Nguyên-Bình rồi ôn tồn hỏi :

— Tất cả trên đời này không có một ai trị nổi thương thế của người đâu, ngươi sẽ mất hết võ công để thành ra một người rất tầm thường như mọi người tầm thường khác.

Những lời nói ấy rất dịu dàng ôn tồn làm cho ai nghe cũng cảm động, nhưng Nguyên-Bình nghe qua như gươm dâm vào ruột, toàn thân chàng run lẩy bẩy, chàng liền hỏi nhỏ :

— Nàng nói thật như thế hay không ?

Nàng áo đỏ chớp chớp đôi mi. khẽ thở dài, nở một nụ cười ảo não :

— Ta gạt người làm gì ? Người đã bị trọng thương rồi !

Sắc mặt nàng lúc ấy thật là kỳ dị, lúc cười thì đẹp như hoa hàm tiếu, chu lúc ấy cười ảo não, thì vẻ mặt nàng trông rất buồn thảm vô cùng, ai nhìn thấy cũng phải bị buồn lây.

Lúc ấy những người trong phòng ai ai cũng thấy buồn, và nghĩ rằng những lời của nàng đều là những lời chân thành.

Trong lo lắng, Nguyên-Bình nghĩ thầm :

— Thôi hết rồi ! Ta chịu nhọc nhằn tân khổ, lao mình vào chỗ nguy hiểm, tìm đến thiếu-lâm-tự, may được ơn trời thương tưởng, mà gặp Tuệ-Không thiền-sư, ba ngày học tập Đạt-ma-kinh, người Đại sư đáng kính ấy, cũng vì thế mà tinh-huyết bị khô kiệt cho đến chết.

Ta được thọ chân truyền, võ công tiến bộ rất nhanh, chỉ trông mong

http://tieulun.hopto.org

sau khi rửa được mối oan cừu, là sẽ hoàn thành luôn điều tâm nguyện cho người, nhưng nào ngờ giờ đây, sau một trận bị thọ trọng thương, võ công tiêu tan mất cả... Trời..!

Nghĩ đến đây, lòng chàng thấy đau khổ vô cùng, chàng hết muốn sống, khí uất ức từ trong lòng xông lên tận cổ, chàng dùng sức tàn hét một tiếng lớn, rồi phun ra một búng máu bầm.

Nàng áo đỏ liếc mắt qua 2 lượt, mặt nàng đang buồn bỗng đổi thành sắc vui, nàng lật đật bảo :

— Có cơ cứu được rồi !

Phun được búng máu bầm ra ngoài, Nguyên-Bình bỗng thấy cơ thể thơ thới lạ lùng, chàng giựt mình hỏi :

— Nàng bảo gì thế ?

Nàng áo đỏ gật gật đầu :

— Người đã phun ra máu bầm, đó là ứ huyết tụ ở Mạng - môn, Huyền-cơ, hai yếu huyệt, nếu ứ huyết còn đọng nơi ấy thì dù cho Hoa-Đà tái sanh cũng đành bó tay.

Nguyên-Bình nổi giận :

— Ngươi nói gì lộn xộn như thế ?

Nói xong, chàng liền quay mình ra đi.

Nàng áo đỏ đứng sững sờ miệng lẩm bẩm :

— Hừ, thiệt là con người không biết gì cả !

Từ xa có tiếng Nguyên-Bình nói vọng lại .

— Đường đường một bậc nam nhi, đấu khẩu với đàn bà con gái làm gì. Ta Tử-Nguyên-Bình đây, một đường nam tử, đâu có phải kiến thức hẹp hòi như các ngươi đâu ?

Tên Đại-hán áo gấm đứng ngoài cửa, khi thấy Nguyên-Bình đã đi xa, bỗng nhiên lão ta bước vào trong phòng nói với nàng áo đỏ :

— Sư-muội là bậc thiên-kim tiểu-thơ, trong mấy ngày qua đã trải nhiều khó nhọc, bây giờ cũng nên nghỉ ngơi giây lát.

Lão ta quay đầu lại nhìn bà già tóc trắng như bông, rồi cung kính thưa ;

— Xin Mai-nương đưa tiểu-thơ về Bích-la-sơn trang yên nghỉ, câu chuyện tại đây, sẽ do tôi và hai huynh Âu, Hồ lo lắng, số người đã đầy đủ rồi.

Đại-hán áo gấm có một hình vóc to lớn, tướng mạo uy-nghi, tiếng nói như chuông đồng, ngoài lại mặc áo bào của các đại thần trong triều... xem qua lão ta có dáng là một khanh, tướng trong triều đình, dáng điệu rất cao sang...

Từ sau khi vào phòng bà lão tóc bạc phơ có dáng điệu rất lạnh lùng, dường như tất cả sự việc chung quanh không có gì quan hệ đến bà ta cả.

Bà đứng sừng sững một chỗ không hề động đậy, sau khi lão đại-hán áo gấm dặn mấy lời, bà mới liếc mắt nhìn qua các tay anh-hùng một lượt, rồi lẩm bẩm nói :

— Những người có mặt tại đây đều ở vùng Trung-nguyên, ai ai cũng đều là những nhân vật nổi danh, bọn ngươi có 3 người, có tự tin rằng có đối phó được hay không ?

Lão Đại-hán áo gấm nghiêng mình đáp :

— Xin Mai-nương yên lòng, chúng con tuy đã rời thầy lâu, nhưng không hề lãng xao võ công.

Nói xong lão ta ra dáng buồn bã, dường như đã nhớ đến một chuyện đau lòng.

Bà lão khẽ nhíu đôi mày bạc, dường như bà ta không yên lòng về câu nói của đại-hán áo gấm, bà mấp máy đôi môi sắp sửa nói, thì từ bên ngoài có giọng nói sang sảng vọng vào :

— Âu-đà-Tử, Hồ-nuy-Tử ơi ! Bọn ngươi đến chỗ hoang vắng nầy định làm gì đây ? Sư-muội ta có ở đây không ?

Tiếng nói vừa dứt, một luồng gió lạ ào tới, trong phòng bỗng hiện thêm một người đầu tóc rối bù, mình mặc chiếc áo màu đại hồng trên cằm râu mọc tua tủa, lưng giắt trường kiếm, dưới nách bên phải lại có cặp chiếc thiết-quảy.

Nhìn rõ người khách mới đến, nàng áo đỏ bỗng vụt cười phá lên :

— Nhị sư-huynh đến đây làm gì ?

Lão râm rậm cười ha hả :

— Một mình sư-muội vào Trung-nguyên, nhị sư-huynh làm sao yên được, thế cho nên phải đến đây hộ-trợ.

Lão bỗng liếc mắt nhìn lão Đại-hán áo gấm rồi nghiêm sắc mặt bước lui hai bước.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên do lão râu rậm ấy chỉ có một chân, cho nên dưới nách bên phải có cặp thêm chiếc thiết-quảy để thế cho chân mặt.

Lúc ấy thần sắc lão ta rất trang nghiêm, lão chống một chân rồi cung kính thi lễ trước mặt Đại-hán áo gấm :

— Đại sư-huynh vẫn mạnh giỏi ? Từ 20 năm nay chưa hề gặp nhau tiểu-đệ ít viếng thăm, xin đại sư-huynh miễn thứ...

Lão đại-hán áo gấm nghiêm trang hỏi :

— Sư-phó có mạnh giỏi không ?

Lão râu rậm một giò đáp :

— Gần đây sư phó ưa yên tịnh, nên ở một mình trong Ngũ-độc-viên, không tiếp khách bên ngoài, đã 3 năm nay tôi chưa có dịp đến thăm người.

Lão Đại-hán áo gấm thở dài rồi bảo :

— Thôi miễn lễ.

Lão râu rậm một giò đứng thẳng dậy rồi lui vào một góc đứng im lặng.. Lúc bấy giờ thái độ của lão ta có phần dè dặt hơn trước.

Nàng áo đỏ nhìn Đại-hán áo gấm :

— Bình thời nhị sư-huynh hay cười to, nói lớn, sao giờ lại nghiêm trang như thế ?

Lão một giò mỉm cười, nhưng không đáp một lời nào.

— Lão Đại-hán áo gấm bước tới một bước :

— Mấy ngày qua sư-muội quá cực nhọc, xin hãy về Bích-la-sơn trang tạm nghỉ ngơi.

Nàng áo đỏ khẽ nhíu đôi mày liễu.

— Tại sao đại sư-huynh cứ hối thúc mãi bảo tôi đi về hoài vậy ?

Lão Đại-hán áo gấm nghiêm sắc mặt :

— Hiện nay kẻ đối địch với chúng ta đều là những tay nổi tiếng trong giới võ-lâm ở miền Trung-nguyên, nếu xảy ra cuộc giao tranh, thế tất phải ác liệt vô cùng, sư-muội là người ngọc giá ngàn vàng, đâu có thể ở nơi đây được, nếu sư-huynh không lo liệu cho kham, sư-muội có xảy ra điều gì, thì tôi mới biết làm sao đây ?

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Trong mấy ngày qua tôi bị người rượt bắt liên miên, nếu như rủi bị người giết mất, thì mới làm sao đây?

Mấy câu nói rất sắc bén ấy làm cho lão đại hán áo gấm không sao trả lời được, lão ta suy nghĩ hồi lâu rồi trả lời :

— Tôi bảo vệ không chu đáo, thật cũng khó dung tha, may nhờ ơn trời, sư-muội được bình yên. Từ nay về sau phải nghiêm mật bố phòng, để tránh cho được việc làm kinh động đến sư-muội lo lắng cho ngọc thể mình, mau sớm về Bích-la-sơn trang để cho tiểu-huynh đỡ lo lắng tinh thần ít bị phân tán hơn..

Nàng áo đỏ gật đầu :

— Theo ý các sư-huynh, thì tôi phải đi, nhưng nên đi lúc nào đây ?

Nàng ngập ngừng trong giây lát rồi tiếp :

— Đi thì đi.. thật ra nếu chúng ta gặp đối phương giữa đường thì cũng như ở đây mà thôi.

Nói xong nàng từ từ bước ra phía cửa.

Lúc ấy nét mặt Dịch-thiên-Hành luôn luôn tươi cười, còn thần-cái Tông-Đào và Thượng-quan-Tung thì mặt có sắc giận.

Tông Đào là người có tánh nóng, lão bỗng cười lạt :

— Lão ăn mày này từ lâu đã nghe danh võ công của phái Nam-Hải rất lạ lùng, nay mới được thấy tận mắt, thật ra chẳng là chuyện mộng mị mà thôi !

Dịch-thiên-Hạnh liếc mắt nhìn Thượng-quan-Tung mỉm cười :

— Muôn sông rạch cũng một nguồn, lá rơi về cội, trong đạo võ công, tuy bao la vạn-hữu, nhưng xét cho kỹ, thì cũng không ngoài việc luyện sức, dưỡng khí, giữ chặt 3 bí quyết.

Năm xưa, các đồng đạo trong giới võ-lâm miền Trung-nguyên, đại hội ở Nam-Nhạc, các môn phái đều có đưa nhiều tay cao thủ đến dự hội để hy vọng trong đại hội này sẽ giải quyết được vụ phân tranh trong giới võ lâm miền Trung-nguyên nào ngờ bỗng bị một lão quái Nam-Hải đến quấy rối.

Nói đến đây bỗng nhiên lão phất tay, sáu đứa bạch y đồng tử cầm đoản kiếm vụt lẹ làng phóng mình đi. mặc dầu các đồng tử ấy còn trẻ tuổi, nhưng thân pháp của chúng rất tuyệt luân, chỉ trong chớp mắt chúng đã

http://tieulun.hopto.org

phóng mình ra tới cửa, rồi nhất tề huy động các ngọn đoản kiếm, chặn hẳn đường đi của nàng áo đỏ.

Thấy tình hình biến đổi một cách đột ngột Thần-cái Tông-Đào giựt mình ngẫm nghĩ :

— Dịch-thiên-Hành quả thật là tay phi phàm ! Chỉ nhìn riêng thân pháp của 6 đứa đồng tử này cũng đủ biết chúng vào hàng thứ nhất trong giới võ-lâm ngày nay :

Dường như lão Đại-hán áo gấm và bà lão nọ bị tài nghệ của 6 đứa tiểu-đồng làm cho giựt mình kinh ngạc, nên hai người đều khẽ nhíu mày.

Dịch-thiên-Hành mỉm cười tiếp tục nói :

— Vị lão ông ấy đã đem võ học của phái võ-lâm miền Trung-nguyên ra bàn bạc phê bình, và đưa ra một quyển sách quí báo lạ lùng của phái Nam-Hải.

Lúc đó các người dự hội bị vị ấy làm cho rối loạn một lúc, nên phải rút lui trong sự buồn bực.

Nhơn đó mà vị lão ấy nổi danh trong giới giang-hồ, và phái Nam-Hải với quyển sách lạ lùng ấy từ đó cũng được truyền tụng trong giới võ-lâm,

Lời đồn đãi càng lan rộng, càng biến ra thần kỳ, giờ đây võ công phái Nam-Hải đã thành một tuyệt-kỹ mà tất cả nhân vật trong miền Trung-nguyên này, ai ai cũng muốn đeo đuổi cho được hiểu biết.

Lão một giờ trầm lặng bỗng nhiên nói lớn :

— Võ công của phái Nam-Hải đã gồm bao tất cả môn phái rộng rãi từ cổ chí kim trong thiên hạ, tự nhiên đó là một võ công kỳ diệu trong giới võ học đương thời, đó là một điều thực tế.

Đợi lão một giờ nói xong, Thần-châu nhứt quân Dịch-thiên-Hành, sắc mặt vẫn bình tĩnh mỉm cười nói tiếp :

— Thật ra môn võ học của miền Trung-nguyên rất rộng rãi huyền-diệu nhứt định là võ công của phái Nam-Hải không sao sánh kịp như trong phái thiếu-lâm có 72 môn tuyệt kỹ, mà môn nào cũng cần cả đời người mới học được, nhứt là pho Đạt-Ma-kinh là một pho sách có thể nói là quí báo nhứt trong võ học, người nào đó, chỉ cần học một thiên, nửa chương, thì trọn đời cầm ra dùng cũng không hết.

Nếu nói về lạ lùng kỳ dị, thì phái Nam-Hải làm sao sánh được với đoạn trường cư hận Thiên-nhứt-Âu ở miền Cam-Nam ?

Thần-cái Tông-Đào bỗng cầm chiếc hồ-lô đỏ giờ nút ra tực mấy ngụm rượu rồi đưa tay quệt miệng.

Dịch-thiên-Hành cười lạt nói tiếp :

— Tôn-huynh có tin lời tôi nói hay không ?

Tông-Đào định cải, nhưng nghĩ trong tình thế này, phái Nam-Hải đang nổi tiếng, và lại trước mắt đã tạo thành một thế đối địch nhau, hai bên đều gườm nhau, đụng chạm chút ít cũng có thể xảy ra chuyện to, nếu bây giờ lại đi xung đột với Dịch-thiên-Hành thì làm cho người có thể thừa dịp tốt ấy để thủ lợi.

Vì nghĩ như thế, cho nên Tông-Đào nhẫn nhịn, chỉ lấy chiếc hồ-lô tực vài hớp rượu.., nhưng sau cùng, cũng không chịu nổi, lão cười lạt rồi hỏi :

— Lão ăn mày này cũng đã từng lưu lạc nhiều trong giới giang-hồ sao lại chưa từng nghe đến Thiên-nhứt-Âu, lời nói của Dịch quân chưa được rõ ràng lắm.

Vẻ mặt tươi cười, Dịch-thiên-Hành ôn tồn nói tiếp :

— Người ấy chưa bao giờ lộ diện trong giới giang hồ, đừng nói chi Tông-huynh chưa biết, mà tất cả trong giới võ lâm hiện nay, chưa chắc là đã có mấy người được biết !

Tông-Đào lạnh lùng :

— Như thế thì chỉ có một mình Dịch-thiên-Hành biết chăng ?

Dịch-thiên-Hành cười :

— Không phải như thế, hiện nay chỉ có hai người biết.

Tông-Đào hơi ngạc nhiên :

— Hai người nào ?

Dịch-thiên-Hành liếc mắt nhìn cha con Thượng-quan-Tung rồi cười :

— Thượng-quan-huynh chớ giấu giếm chi nữa, đừng làm cho tôi và Tông-huynh cãi nhau vô ích, người ấy đang ở gần Thượng-quan-Tung.. có lẽ Thượng-quan-huynh cũng đã biết Hận-thiên-Nhứt-Âu rồi chứ ?

Thượng-quan-Tung nhíu mày :

— Chuyện ấy...

http://tieulun.hopto.org

Dường như Thượng-quan-Tung đang gặp một vấn đề rất khó khăn, không sao nói được. Ngập ngừng trong giây lát, lão vẫn lặng im.

Thượng-quan-Uyển vụt tiếp lời :

— Sư-phó của tôi không bao giờ tiếp xúc với các nhân vật võ-lâm làm sao người biết được ?

Thượng-quan-Tung nạt :

— Đồ con nít, nói tầm bậy ?

Thượng-quan-Uyển hơi giựt mình, nhưng nàng mỉm cười nói tiếp :

— Tôi không cố ý nói, chuyện đó sư-phó cũng biết, như thế không lẽ sư phó trách mắng tôi.

Dịch-thiên-Hành cười :

— Đúng như thế, Tông-huynh không tin lời tôi, thì tất nhiên phải tin Thượng-quan-Tung huynh và tiểu-thơ Uyển-Thanh chớ ?

Tông-Đào dằng hắng :

— Lão ăn mày nầy chưa biết người ấy, thì nói là chưa biết chớ có gì đối trá đâu ?

Dịch-thiên-Hành nói tiếp :

— Ngoài ra Hận-thiên Nhứt-Âu không bàn thêm nữa, lại còn có Nhứt cung, Nhị-cốc, Tam-thái-bảo, ai ai cũng có môn võ công đặc biệt của mình, và đã xếp thành một môn phái hẳn hòi, tài nghệ rộng cho đến các khoa Ngũ hành thần-toán, Kỳ môn Bát-quái, Y-bốc tinh-tướng,..

Nàng áo đỏ vụt quay đầu lại nói tiếp :

— Hận-thiên-Nhứt-Âu cũng tốt, Nhứt-cung, Tam-thái-bảo cũng tốt nhưng chẳng qua chỉ thành công về võ học mà thôi.

Đến như Ngũ-hành thần-toán, Kỳ môn bát-quái, Y bốc tinh tướng, cơ quan bí mật, đó là môn học rất huyền-diệu cao-siêu.. Các môn học ấy phải kể hàng đầu là Hà-Đồ Lạc-Thư thử hỏi các nhân vật ở Trung-nguyên nầy có ai tinh thông tuyệt-kỹ ấy không ?

Khẩu khí nàng áo đỏ rất kiêu-kỳ, làm cho Dịch-thiên-Hành là người được rèn luyện nhiều cũng phải thay đổi sắc mặt, lão cười lạt :

— Cô nương còn trẻ quá, tại sao lời nói lại buông lung như thế ? Trong cõi trời đất mình mông nầy có biết bao nhiêu là chuyện kỳ lạ, nàng

hiểu việt đời chưa được mấy năm, tại sao lại dám miệt thị anh-hùng trong thiên hạ như vậy ?

Nàng áo đỏ bước tới mấy bước rồi hỏi :

— Môn võ lâm miền Trung-nguyên của các ngươi, nhân vật được tôn sùng nhất là ai ?

Bị câu hỏi đột ngột bất ngờ như thế, làm cho Thần-cái Tông-Đào, Thượng-quan-Tung, thần châu Nhứt quân Dịch-thiên-Hành, ai nấy cũng đều giương mắt nhìn nhau, không ai nói được lấy một lời.

Thực ra chuyện ấy rất khó trả lời, Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-thái bảo thì đứng ngang hàng nhau trong giới giang-hồ, Tông-Đào và Dịch-thiên-Hành cũng đều nổi danh trong thiên hạ. Từ mấy trăm năm nay thiếu-lâm tự cũng được coi là nơi tập trung tinh-túy của giới võ lâm, được xem là lãnh tụ trong giới võ ở miền Trung-nguyên, nhưng rồi, gần đây, lối 100 năm, phái Võ-Đương lại đột khởi, tự coi nội công và kiếm thuật trong thiên hạ không ai bằng. Sau đó, Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam-thái-bảo nổi lên, tình hình trong giới giang - hồ thay đổi lớn, giới Hắc, Bạch chốn lục làm xuất đầu lộ diện nhiều, nhân tài cũng không ít ... Vì đó mà cuộc diện trong giới giang-hồ bị thay đổi, mỗi nhóm hùng cứ một phương, thế nên trong 3 người hiện có mặt tại đây, mặc dù mình là người được trọng vọng, nhưng không một ai dám lựa chọn người nào là giỏi nhất trong giới võ-lâm miền Trung-nguyên . .

Trầm ngâm hồi lâu, Dịch-thiên-Hành mới thong thả đáp :

— Nghe câu hỏi của cô nương, cũng đủ biết tuy tuổi cô còn trẻ, nhưng kiến thức lại rộng rãi bao la vô cùng.

Nàng áo đỏ lại hỏi :

— Tôi hỏi như thế không đúng sao ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Ngành võ công rất rộng rãi bao la, bất luận người nào thông-minh cho đến đâu đi nữa, cũng khó mà học cho được tất cả các ngành võ hiện có trên đời, huống chi việc Y-đạo, tinh cốc, ngũ hành thần toán, Hà đồ lạc thư, thì dầu để cho hết tâm lực trọn cả đời người, cũng không có thể học cho trọn vẹn được . . .

http://tieulun.hopto.org

Hỏi về nhân tài nào được tôn sùng nhất, thì đó tất là người phải hơn tất cả mọi người về các môn võ công cũng như các ngành học vấn... Nhưng võ học vô bờ bến, các ngành học rộng như rừng sâu, trong thiên hạ làm sao có được người đệ nhất về võ-công, cũng như không có người nào lão thông được tất cả các ngành học vấn...

Như thế thì người tuyệt đại nhân tài, từ xưa cho đến nay hỏi đã có ai? Giả sử như đã có, thì chỉ có trong một môn học vấn nào đó thôi, chớ đâu có người nào bác lãm cả các ngành hiểu biết trên thế gian nầy đâu...

Câu hỏi của cô nương, tôi khó mà đáp cho được, tôi nói những điều vừa kể trên, là vì hiện nay trước mắt, có một số người đã nổi tiếng chút ít trong giới võ lâm của miền Trung nguyên nầy, bây giờ nếu cô chế phục được bọn chúng tôi, thì đại khái ngành võ công của phái Nam-Hải có thể nổi danh nơi miền Trung-nguyên nầy.

Nàng áo đỏ liếc mắt nhìn Dịch-thiên-Hành như để dò xét :

— Nếu như thế thì 3 vị đây đều thuộc về hạng cao thủ đệ nhất của vùng Trung-nguyên ?

Tông-Đào hừ một tiếng :

— Cô sắp hạng chúng tôi à ?

Nàng áo đỏ nhẹ nhàng đưa bàn tay nõn nà, trắng như búp lên vuốt mái tóc rồi đáp :

— Tôi xin thất lễ, chẳng may quí tánh, đại danh của các vị là chi ?

Dịch-thiên-Hành khẽ nhíu đôi mày ngẫm nghĩ :

— Con nhỏ nầy thật là quá quắc.

Lão là người sâu sắc, trong lòng buồn vui, lão không hề để lộ ra bên ngoài, lão khẽ giơ tay vuốt chòm râu bạc rồi đáp :

— Thiệt cô nương chưa biết sao ?

Nàng áo đỏ mỉm cười.

— Biết được tánh danh của quí vị, thực ra cũng chẳng có lợi lộc gì cho tôi... có phải như thế không ?

Dịch-thiên-Hành quay đầu lại nhìn Tông-Đào :

— Vị mang chiếc hồ-lô đỏ nầy, đó là đại hiệp Thần-cái Tông-Đào,

người được trọng vọng nhứt trong giới võ lâm miền Trung-nguyên hiện nay.

Năm xưa, cô nương và lịnh tôn đã từng đại náo Nam-Nhạc đại hội anh-hùng đã có bước chân đến vùng Trung-nguyên nầy, tưởng đâu lịnh tôn cũng đã biết và thuật lại cho cô nương nghe.

Nàng áo đỏ liếc mắt nhìn Thần-cái Tông-Đào giây lát rồi bảo :

— À, Thần-cái Tông-Đào, danh tự ấy tôi cũng có nghe người nhắc tới.

Dịch-thiên-Hành mỉm cười, giơ tay chỉ Thượng-quan-Tung :

— Đây là Thượng-quan bảo chủ, Thượng-quan-Tung người đã nổi danh trong giới Hắc, Bạch giang-hồ vùng Tây-Bắc.

Nàng áo đỏ liếc mắt nhìn khẽ nhíu đôi mày liễu :

— Giới võ lâm chốn Trung-nguyên nầy Nhứt-tung, Nhị-cốc, Tam-thái bảo, vị thượng-quan bảo chủ nầy là một trong tam thái bảo phải không ?

Thượng-quan-Tung hừ một tiếng, quay mặt sang chỗ khác, trong lúc ấy Thượng-quan-Uyển lại thừa dịp nhìn để dò xét nàng áo đỏ, thấy nàng mắt sáng như sao mũi như dọc dừa, da trắng màu tuyết, đôi má đỏ hồng, Uyển-Thanh bất giác ngẫm nghĩ :

— Nàng nầy thật là đẹp, một sắc đẹp tuyệt trần,...

Nàng áo đỏ lại mỉm cười :

— À, nàng nhìn ta để làm gì ?

Uyển-Thanh bỗng thấy nụ cười của nàng áo đỏ đẹp lạ lùng, nụ cười ấy có sức quyến rũ mê hồn, có thể làm say sưa tất cả mọi người nàng nhận thấy mình tuy cũng là người đàn bà, nhưng khi thấy nàng ấy cười, trong lòng vẫn bị xao xuyến... Thế nên Uyển-Thanh quay sang chỗ khác mà không nhìn nàng áo đỏ nữa..

★

HỒI THỨ NĂM MƯƠI BẢY

Ngọn cước kỳ lạ của lão một giò...

Dịch-thiên-Hành lại nói lớn :

— Còn tôi là Dịch-thiên-Hành, tánh danh của 3 người chúng tôi đều nói rõ cho cô nương biết, bây giờ có chuyện gì cần hỏi nữa không ?

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo đỏ từ từ ngừng mặt lên, nhìn lên trần nhà rồi bảo nhỏ :

— Quả thật 3 vị đều là những nhân vật hữu danh trong giới võ-lâm miền Trung-nguyên, nhưng...

Tông-Đào thấy nàng ra dáng khinh bạc, lão ta nổi giận hét lớn :

— Nhưng gì ?.. Lão ăn mày này đã nghe danh võ công của phái Nam-Hải là lạ lùng, hiểm độc, thì đêm nay chắc sẽ thấy được rõ ràng.

Nàng áo đỏ vội quay lại nhìn lão râu rậm một giờ :

— Nhị sư-huynh người ta muốn biết võ công của phái Nam-Hải, ta thì chẳng thể so tài với lão ăn mày hôi hám đó, vậy sư-huynh hãy ra tranh với lão hiệp, nhưng không nên đánh nhiều, chỉ bạt trong 10 hiệp thôi nhé !

Lão một giờ liếc mắt nhìn lão Đại-hán áo gấm, dường như chờ thêm lịnh.

Lão áo gấm nghiêm sắc mặt :

— Sư-muội giữ Bạch-phượng linh-kỳ, nói ra thì tức nhiên sư phó đã ra lịnh, vậy sư-đệ hãy xuất thủ, còn đứng đó đợi gì nữa ?

Nàng áo đỏ cười lạt :

— Bình thường, nhị sư-huynh không bao giờ chịu nghe tôi, đại sư-huynh nên răn dạy một ít lời.

Lão một giờ bỗng cười to :

— Từ lâu rồi đại sư-huynh ít răn dạy tôi, dù cho là lời trách mắng tôi cũng vui lòng.

Nói xong lão đậm thiết-quải xuống đất, hét lên một tiếng rồi nhảy tới, tay trái lão chỉ Tông-Đào :

— Thằng ăn mày hôi hám kia, ra mau !

Bỗng nhiên lão ta nhớ đến thân hình của mình, cũng chẳng hơn gì lão ăn mày nọ, thế nên lão một giờ liền lặng thinh...

Tông-Đào cũng hét lớn :

— À, lão ăn mày hôi hám nhé !

Nói xong Tông-Đào liền phóng ra một ngọn chưởng đánh thẳng vào lão một giờ. Một sức ép ngàn cân ào ào dồn tới.

Lão cụt giờ cười lạt khẽ giơ tay trái lên ngang ngực từ từ quật ra đỡ lấy ngọn chưởng của Tông-Đào.

Sau khi phóng một ngọn chưởng thật mãnh-liệt, Tông-Đào bỗng nhận thấy một sức ép vừa dịu nhưng vừa mạnh vô cùng chịu hẳn ngọn đòn mãnh liệt của mình.

Tông-Đào giựt mình ngẫm nghĩ :

— Trong giới võ-lâm miền Trung-nguyên thường chơ phái Nam-Hải là lạ lùng, khó lường, tự tạo cho mình một môn phái riêng biệt, đêm nay nếu ta bị bại dưới tay của lão này, thì thật còn mặt mũi nào thấy anh-hùng trong thiên hạ.

Tông-Đào lật đật rút không khí đơn điền rồi thu lại ngọn chưởng.

Công-lực của Tông-Đào đã đến trình độ tùy ý phóng ra hoặc thu vào thế cho nên vừa phóng ra vừa thu lại chỉ trong một thời gian mau như chớp mắt.

Sau khi chận ngọn chưởng phong của Tông-Đào, lão cụt giò bỗng thấy thấy tâm thần bị rung động, lão giựt mình lo lắng nghĩ thầm :

— Lão ăn mày này không phải là tay tầm thường, trong trận giao-tranh này thật cũng khó mà biết trước được hơn hay thua.

Lão cụt giò bèn vận khí, chuẩn bị sẵn sàng chờ đợi, nhưng chưa có ý gì phản công,

Về phương pháp luyện nội-công hai bên đều khác nhau, Tông-Đào thì chuyên về khoa Dương-cương, ngọn chưởng phát ra thật là dũng mãnh, có thể làm cho đá bể ngói tan, lão một giờ thì chuyên về Âm-nhu để thắng địch, trong lúc tấn công chỉ cần mau lẹ và độc hiểm, ngọn đòn phát ra rất êm nhưng lại hại người rất độc, bên ngoài khó mà lường được công lực ấy như thế nào, thế cho nên khi Tông-Đào phóng ra một ngọn chưởng phong, bị đối phương dùng sức âm-nhu đẩy ra một cách êm dịu nhưng mạnh vô cùng, mặc dù lúc ấy lão một giờ tâm thần đã bị chấn động nhưng Tông-Đào chưa thấy.

Sau khi so tài về nội-công một hiệp, hai bên đều thấy rằng mình đã gặp một địch-thủ từ trước đến nay chưa hề có, thế cho nên đôi bên ai ai cũng dè dặt.

Thần-cái Tông-Đào liếc mắt nhìn Dịch-thiên-Hành, đằng hắng một tiếng khô khan rồi chậm chậm bước tới.

Càng bước tới dấu chân Tông-Đào càng ăn sâu xuống viên gạch, nét mặt lão càng hầm hầm.

http://tieulun.hopto.org

Lúc ấy những người có mặt, ai ai cũng thấy cuộc diện đã đến lúc vô cùng khẩn-trương, thế nên tất cả đều nín hơi mở mắt nhìn lấy.

Khi đến gần lão cụt giò còn chừng 2, 3 thước, Tông-Đào bỗng đứng khựng lại, lạnh lùng bảo :

— Thấy thân thể nhà ngươi tàn phế, ta xin nhường ngươi hạ thủ trước !

Lúc ấy lão một giò biết rõ ràng ngọn đòn đánh trước này rất quan trọng, nếu thắng được thì là quan vinh, thế nên lão ta mỉm cười :

— Nhà ngươi đã phóng ra một không chưởng lực trước, thì bây giờ đến phiên ta, chớ có gì mà gọi là nhường với nhịn !

Vừa dứt lời, lão đã dùng tay trái phóng ra một ngọn đòn.

Thần cái Tông-Đào khẽ nghiêng mình, đã không thối lui mà lại tấn tới, dùng tay trái quật ngang, tay mặt thủ thế.

Lão một giò bỗng gồ mạnh chiếc thiết-quảy xuống nền gạch vọt mình mình lên không rồi đá vào bụng dưới của Tông-Đào.

Lão cụt giò đã tấn công luôn một lượt hai ngọn đòn, vừa đỡ vừa trả lại, mau như chớp mắt.

Tông-Đào vẫn không chịu thối lui, lão chỉ rút bụng dưới để tránh khỏi ngọn cước của lão cụt giò.

Từ trên cao, lão cụt giò vẫn chống thiết-quảy khẽ nghiêng mình tới trước, ngọn cước vừa đá hụt, chân vọt lên cao, sẵn đà lão lại điểm ngay vào ngực Tông-Đào.

Tông-Đào hét lên một tiếng lớn, dùng tay phải đang thủ thế, quật mạnh ra nhưng vẫn không chịu thối lui.

Lúc ấy tuy lão một giò chỉ chống lên trên chiếc thiết-quảy mình lơ lửng trên cao, nhưng vận dụng chân tay thật linh hoạt, lão chỉ khẽ rút giò tránh ngọn đòn trả công của Tông-Đào rồi lẹ làng đá vào hàm của Tông-Đào.

Chỉ có một giò, vẫn vị-trí cũ, lão liền tiếp phóng luôn 3 ngọn cước lẹ làng và mãnh-liệt vô cùng, tuy Tông-Đào tài nghệ thật cao cường, nhưng lúc ấy buộc lòng phải thối lui hai bước.

Nàng áo đỏ vụt kêu lớn :

— Nhị sư-huynh, người đã phóng 3 ngọn cước, 2 ngọn quyền, không kể ngọn chưởng của lão ăn mày, thì đã được 5 hiệp, sư-huynh đã dùng hết phân nửa số hiệp hạn định rồi đấy nhé !

Lão một giò bỗng hừ lên một tiếng rồi nhảy thối lui ra phía sau xa lối 5 thước, chiếc giò vừa chấm đất lão đã la lớn :

— Khoan đánh, để ta có chuyện cần phải nói cái đã !

Lúc ấy Thần-cái Tông-Đào bị lão một giò đánh thối lui 2 bước, trong lòng Tông-Đào bỗng nổi lên giận dữ, trong lúc đang định đem toàn lực tấn công, thì lão một giò lại vụt thối lui, Tông-Đào liền cười lạt :

— Có chuyện gì cứ nói mau đi, lão ăn mày đang cần được lãnh giáo võ công rất gấp..

Lão một giò bỗng hừ lên một tiếng dài rồi quay đầu lại nói với nàng áo đỏ :

— Sư-muội tính như thế nào ? Hồi nảy tuy tôi có đá 3 lần nhưng vẫn đứng trên một thế, như vậy đâu có thể là 3 hiệp được ?

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Không cần biết, sư-huynh đã người ta cứ kể là 3 hiệp !

Lão một giò hơi bối rối, nên cứ ráng biện bạch :

— Rõ ràng chỉ có một hiệp, làm sao tính 3 hiệp cho được ?

Nàng áo đỏ nghiêm sắc mặt :

— Ta nói 3 hiệp là 3 hiệp, sư-huynh đánh không thắng nổi thì dù cho có thêm 20 hiệp nữa cũng chẳng ích lợi gì, còn như thắng được 1, 2 hiệp cũng đủ, lúc phụ thân ta giao tranh với người, chỉ một hai hiệp là đã chế ngự được địch nhân, có lần nào người đánh quá 3 hiệp đâu ?

Lão một giò nghe nói, trong lòng rất lấy làm lo lắng, lão nghiêm trang đáp :

Sư-phó là một siêu-nhân làm sao bì với người được. Ví như tôi có học thêm 100 năm nữa cũng không bằng một phần vạn của người !

Nàng áo đỏ nghiêm sắc mặt :

— Đúng như thế, nhưng võ công của sư-huynh mà tôi tệ, đánh không hơn người thì dù cho thêm một ngàn hiệp đi nữa cũng chẳng ích lợi gì !

Địch-thiên-Hành, Thượng-quan-Tung, nghe nàng áo đỏ cứ nói những câu cường từ đoạt lý một cách tự nhiên, trong lòng hai lão rất lấy làm lạ lùng, nên suy nghĩ :

— Lão một giò này mới đánh với Tông-Đào có vài hiệp, nhưng xét kỹ,

http://tieulun.hopto.org

nếu võ công lão ta không thắng được Tông-Đào thì cũng ngang hàng xấp-xỉ, nếu cứ để cho hai người giao tranh, có lẽ phải đến 1000 hiệp mới phân được thắng bại.. khẩu khí của nàng áo đỏ nầy rất tự cao, hay là nàng đã có võ công thật giỏi hơn người ?

Dường như lão một giò không dám tranh biện thêm với nàng áo đỏ, lão quay đầu lại nhìn Tông-Đào :

— Chúng ta chỉ còn 5 hiệp nữa thôi, điều sanh tử, thắng bại chỉ ở trong 5 hiệp ấy.

Thản-cái Tông-Đào lạnh lùng đáp :

— Trong 5 hiệp, lão ăn mày nầy biết rõ cũng khó mà thắng được người Võ-công của phái Nam-Hải nổi tiếng là lạ lùng, biến hóa, nhà ngươi có gì lạ thì cứ đem ra dùng đi !

Lão một giò lẩm bẩm :

— Lão ăn mày hôi thối mà cũng còn giữ được tinh thần lỗi lạc..

Ngừng trong giây lát lão một giò lại nói tiếp :

— Nầy nhé, thế thứ nhứt là Vạn-điểm hàn tinh, ta sẽ dùng để tấn công ngươi..

Tông-Đào hừ một tiếng :

— Ta dùng thế Vân-trừu thanh thiên để đối phó !

Nói xong hai người đều thối lui một bước, ai cũng chú tâm chuẩn bị sẵn sàng, nhưng không một ai chịu xuất thủ trước, hai bên cứ đứng ghìm nhau.

Nàng áo đỏ thấy hai bên chuẩn-bị sẵn sàng như hai con hổ ghìm nhau, nàng khẽ liếc qua bà lão tóc bạc rồi cười nho nhỏ :

Lão một giò nghe tiếng cười của nàng áo đỏ, lão hơi giật mình, hốt nhiên lão liếc mắt sang nhìn nàng, thấy nàng cũng đang nhìn sững mình.

Lúc đó lão một giò thấy lo lắng vô cùng, nhưng đối phương trước mặt hiện nay là một kình địch đáng sợ, không dám để cho tinh thần bị phân tán, thế nên sau khi liếc mắt nhìn, lão ta lật đật tập trung tinh thần, chuẩn-bị sẵn sàng để đối phó với đối phương.

Đôi bên ghìm nhau một lát lâu, hai bên đều tập trung chân khí đôi mắt trợn tròn xoe cứ chú ý nhìn thẳng vào đối phương..

Bỗng thấy hai lão đều rùn xuống, Tông-Đào bỏ chân bên trái từ từ di động sang bên trái, trong lúc đó thì lão một giò cùng chọt chiếc thiết quảy di động sang phía hữu.

Tuy hai người chuyển mình rất chậm chạp nhưng đôi bên đều chuẩn bị sẵn sàng, chiếc thiết-quảy của lão một giò chọt xuống nền gạch ăn thành những lỗ thủng khá sâu, trong khi đó vết giầy của Tông-Đào cũng hằn sâu xuống mặt gạch.

Hai người gườm nhau, tuy bên ngoài xem qua thật bình tĩnh, nhưng những người đứng kế bên như Dịch-thiên-Hành, Thượng-quan-Tung đều nín hơi để theo dõi.

Điều nên biết, trong môn võ-công, thì cần phải luyện lực, luyện khí, khéo dùng những nguyên tắc chính, nên khi dùng đến thế tấn công là phải biết dùng thế khéo léo biến hóa.

Còn nếu như đôi bên so tài về nội – công thì phải có một công phu luyện khí thật chín chắn.

Lúc ấy hai bên đều tụ tất cả chân nguơn nội lực, bên ngoài mới nhìn qua như không có gì, nhưng sự thật bên trong cái bình tĩnh ấy, có một lực lượng di sơn đảo hải sắp bùng ra một cách kinh hồn.

Hai đối phương đứng cách nhau chừng vài thước, chậm chậm di-động xoay-chiều, gườm nhau không chớp mắt, đứng bên ngoài Dịch-thiên-Hành biết rõ đôi bên chỉ thời cơ thuận tiện là hạ thủ lập tức.

Nhìn trên mặt hai người, gân xanh nổi lên có vồng, đôi mắt lồi to như muốn vượt ra khỏi tròng, phía dưới bộ pháp của họ lại lẫn lẫn nhanh thêm.

Xoay được 3 vòng, bỗng nhiên hai đối phương đứng sững lại, vững như hai hòn thái-sơn, nhưng thân hình của hai người đều khẽ chuyển động.

Nàng áo đỏ bỗng ừ một tiếng rồi bảo :

— Tốt lắm, một hiệp nữa...

Lão một giò khẽ gật đầu rồi lẫn lẫn chuyển mình sang một bên. Tông-Đào cũng chuyển bộ đối diện thẳng với lão một giò.

Xoay thêm độ hơn mười vòng, lão cụt giò giơ tay trái phóng ra một ngọn chưởng.

Vừa đánh vừa hét lên một tiếng to, lão một giò đã dùng tất cả sức lực

http://tieulun.hopto.org

của mình, nhưng ngọn chưởng phong phát ra không thấy gì mãnh-liệt, mà cứ dịu dịu tiến tới mạnh vô cùng.

Tông-Đào đã biết võ công của phái Nam-Hải rất lạ lùng, thế cho nên không dám khinh thường, nên tụ khí đơn-điền, hai tay hoành trước ngực, trợ bộ đứng vững như núi, đợi khi ngọn chưởng phong vừa đến, là quật hai tay ra đón.

Gió rít ghê rợn, cơn trốt xoáy tròn, ngọn chưởng phong của lão một giò bị chặn rồi tan bắn...

Phóng ra một ngọn chưởng ấy, lão một giò dùng gần hết tất cả sức lực của mình, lão nghĩ rằng thế nào cũng áp đảo được Tông-Đào, nhưng nào ngờ ngọn chưởng bị đối phương đánh tan, rồi ảnh hưởng của ngọn chưởng đối phương lại làm cho lão toàn thân phải run chuyển.

Nhưng trước mặt nàng áo đỏ, lão một giò không chịu tỏ ra mình kém thế, lão lật đật trấn tĩnh tinh thần, dồn chân khí, điểm mạnh chiếc thiết-quảy xuống đất, vọt lên cao, dùng chân trái đá ngay vào yếu huyệt của Tông-Đào.

Thấy đối phương vọt mình lên cao, Tông-Đào lẹ làng hạ bộ, dùng hai ay đánh mạnh lên theo thế Bát vân kiếm huyệt đánh thẳng vào dùi của lão một giò.

Chẳng phải tay tầm thường, khi thấy Tông-Đào đánh tới, lão một giò lẹ làng co chân lại, và khẽ uốn mình, xoay lẹ chiếc thiết-quảy một luồng gió rít xoay vần phía trên đầu của Tông-Đào.

Nghe hơi gió trên cao, Tông-Đào lật đật hạ bộ rồi vọt ngang 5 thước đồng thời dùng tay trái phóng một đòn đánh lại lão một giò.

Đánh luôn một cước và một đòn thiết-quảy nhưng không trúng đối phương, lão một giò rất lấy làm lo lắng, lúc đó, còn đang lơ lửng giữa chừng, bỗng thấy ngọn chưởng của Tông - Đào phóng tới, lão một giò lật đật dùng thế Thiên vân truy giữ chặt thân thể không cho bị lay động.

Lúc ấy bỗng nghe nàng áo đỏ lạnh lùng bảo :

— Được rồi, nhị sư-huynh đã đánh đúng 10 hiệp, bây giờ đâu có thể giao tranh nữa được.

Lão một giò còn đang tính vọt tới tấn công thêm, nhưng khi nghe nàng áo đỏ ra lịnh, lão lật đật thối bộ, quay đầu ra phía sau nói :

— Tiểu-huynh với lão chẳng bắt phân thắng bại ;

Nàng áo đỏ vội lắc đầu :

— Chuyện thắng bại chưa cần bàn đến, ta hạn cho 10 hiệp, bây giờ đã đủ, thì tự nhiên phải ngưng cuộc giao tranh.

Nói xong nàng liếc mắt nhìn sang Thượng-quan-Tung.

Lão một giò sợ nàng áo đỏ trách phạt, lão ngập ngừng toan nói nên bước đến gần nhìn nàng áo đỏ chòng chọc :

Lão Đại-hán áo gấm vụt chặn ngang :

— Lời của sư-muội cũng như lời của sư phó, sư-đệ còn toan nói gì nữa đó ?

Lão một giò quay sang lão áo gấm bô lớn :

— Tiểu-đệ tuân lịnh . . .

Nói xong lão thối lui đứng vào một góc.

Khi thấy lão một giò đã lui vào góc phòng an vị, Tông-Đào cũng thối lui đứng yên.

Nàng áo đỏ liếc mắt nhìn Thượng-quan-Tung rồi quay sang lão Đại-hán áo gấm :

— Lâu rồi ta chưa thấy đại sư-huynh ra tài, vậy đại sư-huynh hãy ra tiếp với vị ấy vài hiệp để cho người biết qua võ học của phái Nam - Hải chúng ta.

Vừa nói nàng vừa giơ tay chỉ về phía Thượng-quan-Tung rồi nói tiếp :

— Nhưng chỉ hạn định trong 5 hiệp mà thôi !

Thượng-quan-Tung thấy nàng áo đỏ chỉ mình, lão mỉm cười bước ra, lão Đại-hán áo gấm cũng giơ tay sửa chiếc mũ cho chỉnh tề rồi bước ra đối diện với Thượng-quan-Tung.

Đại-hán áo gấm vòng tay thi lễ :

— Tôi xin ra tiếp với Thượng-quan bảo chủ vài hiệp.

Thượng-quan-Tung vuốt chòm râu dài gật đầu :

— Tốt lắm, tốt lắm, từ lâu nay nghe võ-công của phái Nam-hải có đường lối riêng biệt, nhưng tiếc chưa có cơ duyên, ngày nay rất may mắn mà được mở rộng thêm tầm mắt.

Nói xong lão ta cười ha hả.

Đại-hán áo gấm bước thêm mấy bước, rồi đứng sừng lại bảo :

http://tieulun.hopto.org

— Thượng-quan bảo chủ đã nổi danh, chấn động cả vùng Tây-Bắc, trong giới võ lâm có ai không biết, hơn nữa võ-công của Tam-thái-bảo mỗi người đều có đặc sắc riêng, hôm nay được tiếp Thượng-quan bảo chủ, thật là điều rất có ích cho tôi.

Thượng-quan-Tung cười ha hả :

— Không dám, không dám, ngài bảo như thế làm cho tôi thấy xấu hổ vô cùng, ngành võ học rộng như biển khơi tôi có biết được là bao !

Ngưng trong giây lát lão lại nói tiếp :

— Phái Nam-hải đã biệt lập thành một môn phái riêng, sáng lập những điều mới lạ, thế nên ai ai trong phái võ lâm, cũng muốn được xem cái học lạ lùng đó, cuộc gặp gỡ hôm nay thật là khó có, hy vọng rằng xin chớ có giấu nghề nhau.

Đại-hán áo gấm vừa toan tiếp lời, bỗng nghe phía sau lưng có hai tiếng cốc cốc, tiếng vang lên không mấy lớn nhưng mặt đất lại khẽ chấn động làm cho lão Đại-hán áo gấm giựt mình, lão liền quay đầu lại nhìn.

Thì ra hai tiếng cốc đó là hai tiếng gậy trúc của bà lão tóc bạc phơ đứng sau lưng nàng áo đỏ .

Nhìn Mai-nương lão đại-hán áo gấm biết là bà không bằng lòng cuộc nói chuyện của mình với Thượng-quan-Tung, nên lão ta có phần sợ-sệt, lão lật đật bước tới một bước bảo :

— Nếu đã là một cơ hội khó gặp, xin Thượng-quan bảo chủ hãy ra tay, tôi xin chờ lãnh giáo.

Nói xong lão vẫn đứng y một chỗ, sắc mặt ung dung như không có chuyện gì.

Thượng-quan-Tung gật gật đầu :

— Ngài dạy quá lời, xin ngài hãy ra tay trước.

Nàng áo đỏ thấy hai người cứ nhường nhau, nên xen vào :

— Không nên như thế, trong giới võ-lâm có lệ tôn kính nhường nhau, Thượng-quan bảo chủ là người trọng vọng trong giới giang-hồ, tự nhiên là phải nhường cho lão bảo-chủ ra tay trước chớ !

Thượng-quan-Tung liếc mắt nhìn nàng áo đỏ, thấy lời nói của nàng rất thành khẩn, nên lật đật đáp :

— Đã như thế thì tôi xin chịu phần lỗi trước..

Nói xong lão ta tấn tới hai bước, bảo chàng đại-hán áo gấm :

— Chúng ta giao tranh hôm nay, đúng y theo lời cô nương, chỉ hạn trong 5 hiệp, không biết ý ngài có chịu không ?

Đại-hán áo gấm đáp :

— Tất cả đều tùy theo ý ngài, tôi luôn luôn sẵn sàng tiếp.

Thượng-quan-Tung hừ một tiếng :

— Theo ý tôi thì ta nên dùng 3 hiệp trước để tỉ-thí về quyền cước, còn 2 hiệp sau về nội công, ngài nghĩ như thế nào ?

Đại-hán áo gấm chưa kịp đáp thì nàng áo đỏ xen vào :

— Phương-pháp của lão bảo chủ thật là sáng suốt, Đại sư-huynh khỏi cần phải bàn thêm gì nữa..,

Thượng-quan-Tung nhìn Đại-hán áo gấm, vòng tay thi lễ rồi hét lớn :

— Xin tiếp thử một đòn...

Vừa nói, lão vừa vọt mình lên cao, dùng tay phải ra thế Thần phủ khai sơn đánh thẳng vào vai trái của đại-hán áo gấm.

Hơn mấy mươi năm rèn luyện võ-công, uy danh đã vang dậy vùng Tây-Bắc, công lực của lão tự nhiên chẳng phải tầm thường hiện nay kẻ địch trước mắt cũng chẳng phải là tay vừa, thế nên ngọn chưởng từ trên phóng xuống lúc ấy mạnh như núi lở, sức nặng ngàn cân.

Đại-hán áo gấm thấy ngọn chưởng dồn tới, lòng vẫn bình tĩnh như thường, lão khẽ dời chân mặt, rùn bộ rồi lách ra 3 thước, đồng thời dùng tay trái ra thế Ngưỡng-vọng vân-nghê, lấy nội lực đón ngọn đòn của Thượng-quan-Tung.

Hai ngọn chưởng gặp nhau biến thành một cơn trốt dữ dội.

Qua cuộc va chạm đầu tiên, đôi bên đều thấy rung rinh cả tâm thần, thế nên bất giác họ liếc nhìn nhau, trong lòng đều khen thầm :

— Công lực khá lắm...

Bỗng nghe hơi gió áo lất phất, hai người lật đật hoành thân hai bước, lão Đại-hán áo gấm lại bỏ chân trái tới, khẽ nghiêng mình ra trước rồi dùng hai tay phóng luôn ra một lượt 2 ngọn đòn đánh thẳng vào huyệt chương môn bên hông của Thượng-quan-Tung.

Thượng-quan-Tung thấy chưởng thế của lão áo gấm tràn tới như sóng vỗ, mãnh-liệt vô cùng, lật đật để khí chân nguơn ở đơn-điền, chuyển mạnh

http://tieulun.hopto.org

ở hai tay, rồi dùng tay trái thủ trước ngực, bụng, hông, còn tay phải phất mạnh ra một ngọn đòn đón lấy ngọn đòn của lão áo gấm.

Qua hiệp thứ hai này, mỗi người đều đề dặt, và ai ai cũng quyết tranh tài cao thấp thế cho nên trong hiệp này, hai người đều vẫn ở y tại chỗ không hề di động nửa bước.

Hai ngọn chưởng gặp nhau, đôi bên chịu nhau giây lát rồi mới đồng thối lui...

Bên ngoài nàng áo đỏ lại nhắc :

— Đại sư-huynh, chỉ một hiệp nữa thôi !

Nói chưa dứt lời thì bên trong hai đối phương lại hạ thủ. Thượng-quan-Tung xỉa tay như chớp điểm vào huyệt tương-đài của lão áo gấm.

Lão áo gấm lẹ làng xoay tay trái nghe phạch một tiếng, tay áo gấm phất lên, che hẳn phía trước mặt ngực.

Nhìn qua cuộc giao tranh của hai người, tuy bên ngoài thấy trầm trầm, có lúc chỉ nhanh trong chớp lát, dường như không có chi là suất sắc, nhưng vì thế thức rèn luyện tài nghệ cũng khác nhau, thế cho nên mỗi cử động đều có một huy lực khác nhau, mạnh mẽ lạ kỳ thế cho nên suốt trong 3 hiệp tất cả mọi người bàng quan ai ai cũng đều nín thở theo dõi.

Thượng-quan-Tung điểm chưa trúng huyệt của đối phương, lão áo gấm phất tay lên cũng không sao đánh được tay của họ Thượng, tính ra trong hiệp ấy đôi bên đều hòa.

Lão đại-hán áo gấm điềm đạm bảo :

— Quả thật Thượng-quan bảo chủ là một tay cao thủ, danh bất hư truyền...

Thượng-quan-Tung cũng cười :

— Ngài quả thật là một tay có môn học kỳ-diệu, nhờ đó tôi được mở rộng thêm tầm mắt...

Lão đại-hán áo gấm nhắc :

— Bây giờ thì giao tranh về quyền cước đã xong, tới phần tôi xin lĩnh giáo về trình độ nội-công tuyệt thế của bảo chủ.

Thượng-quan-Tung vuốt chòm râu bạc lại khẽ gật đầu :

Lão Đại-hán áo gấm nói tiếp :

— Nội-công giống giống như quyền cước, chỉ trong một hiệp là có thể phân được thắng bại, theo ý riêng tôi, thì ta nên đấu hai thế, ngồi và đứng có tiện không ?

Thượng quan-Tung gật đầu lia lịa :

— Được lắm, được lắm :

Lão áo gấm liền bảo :

— Thôi, xin mời.

Nói xong, lão liền vận khí đơn-điền, chuẩn bị sẵn sàng để nghinh địch.

Thượng-quan-Tung cũng không chậm trễ, liền lập tức lim dim đôi mắt khẽ rùn đôi chân, thế vững như thái-sơn.

Hai người đều âm thầm vận-dụng nội-công, được lối một khắc sau hai người bỗng giơ đôi tay đẩy mạnh về phía trên, mình hơi nghiêng ra phía trước, sắc mặt rất tươi tỉnh.

Chỉ trong giây phút, hai người bỗng bét lớn, như hai tiếng sấm nổ vang rền, đôi tay của từng người co duỗi một cách lẹ làng như chớp.

Trong khi co duỗi đôi tay, tiềm lực của đôi bên phát ra như gió vù-vù

Lát sau Thượng-quan-Tung mở miệng nói trước :

— Còn một hiệp nữa, chúng ta không nên dè-dặt, cứ đem toàn lực ra thi thố, để tôi có thể học được cái hay của phái Nam-hải.

Nói xong lão liền hạ bộ ngồi ngay xuống nền gạch.

Lão đại-hán áo gấm nhếch mép cười rồi cũng ngồi theo.

Hai người đối mặt nhau, điều hòa hơi thở trong giây lát, rồi gật đầu ra hiệu, mỗi bên đều vận dụng nội công để sẵn sàng nghinh địch.

Lối một khắc sau, hai bên bỗng thở phào, tiếng ù ù như sấm, tóc râu đều dựng đứng, mắt nhìn sừng, cứ như thế, hai người giữ in vị-trí trong một khắc đồng hồ.

Nàng áo đỏ nhìn sừng hai người trong giây lát rồi nhoẻn miệng cười.

Một khắc sau, nàng lại quay mặt về phía sau cười với bà lão tóc bạc phơ.

— Mai-nương ơi ! Hai người rất xứng tay kình địch, cho đến bây giờ mà vẫn bất phân thắng phụ !

http://tieulun.hopto.org

Ngừng trong giây lát nàng lại nói tiếp :

— Sợ e hai người mãi mê vận dụng nội-công, công lực đều như nhau không một ai dám giải mở trước, rồi biết đâu, họ sẽ giữ mãi thế ấy, không ai đứng dậy thì nguy !

Xin Mai-nương hãy bước ra giải cho họ !

Bà lão khẽ nhíu đôi mày trắng, liếc nhìn nàng áo đỏ, chống gậy trúc xuống đất ngập ngừng, dường như bà không muốn ra; nhưng lại không thể không làm theo ý nàng được.. bà ta lẩm bẩm :

— Họ đã gặp tay đối thủ vừa ý, hãy để cho họ biết tài cao thấp nhau có phải hay hơn không ?

Nàng áo đỏ lắc đầu :

—Tôi không nỡ khoanh tay đứng nhìn họ hư cả tay chân, cho nên mới hạn chế sớ hiệp giao tranh như thế.

Nói xong nàng lại liếc mắt nhìn lão áo gấm và Thượng-quan-Tung rồi bảo :

— A, họ ghìm nhau, kẻ nửa cân, người tám lạng, nếu bây giờ không đến giải cho họ, thì nhứt định đôi bên sẽ bị hại, Mai-nương mau ra đi.

Mấy lời nói của nàng dường như có một mãnh lực lạ lùng, làm cho bà lão phải gật đầu lia lịa rồi chống gậy bước ra.

Bước được mấy bước, còn cách hai người chừng 4, 5 thước, Mai-nương đứng hẳn lại, tay mặt giơ lên, chiếc gậy trúc phóng ra ngay vào giữa lão áo gấm và Thượng-quan-Tung.

Lúc đó hai người đang mãi miết so tài về nội-công, họ không hề dám di-động một mảy may nào, và cũng không dám lo ra, nhưng khi bị chiếc gậy trúc phóng ngay giữa mặt hai người, một luồng gió mạnh rít lên làm cho bụi cát tung lên mù mịt.

Liệng xong gậy trúc, Mai-nương liền thu hồi và lẹ làng phóng mình về đứng kề bên nàng áo đỏ.

Lúc đó nàng áo đỏ có vẻ vui, nàng quay lại bảo :

— Thật làm phiền Mai-nương quá !

Mai-nương chỉ mỉm cười mà không hề nói một lời nào, bà liếc mắt nhìn lão áo gấm và Thượng-quan-Tung.

Lúc bấy giờ hai người đã đứng phắt dậy, mỗi người đều thối lui 5, 6 bước rồi đứng lặng yên

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Hiệp ấy không phân thắng bại, kể như hai bên đều hòa nhau.

Ngừng trong giây lát nàng lại quay về phía Dịch-thiên-Hành :

— Từ lâu nghe danh Thần-châu nhứt-quân là người được tôn sùng trong giới võ-lâm miền Trung-nguyên, như thế thì võ công tất phải phi-phàm, tôi muốn được thọ giáo người một phen, nhưng tánh tôi không thích đem cái thân thể nầy ra làm một cuộc thí-nghiệm không có ích lợi gì bao nhiêu...

Nói đến đây nàng trầm ngâm trong giây lát rồi lại nói tiếp :

— Nhưng ta lại e người chưa phục.. à có lẽ như thế nầy tiện hơn, ta nhờ Mai-nương tiếp người vài hiệp...

Nói xong nàng lại quay về phía bà lão tóc bạc phơ :

— Xin Mai-nương hãy tiếp với Thần-châu nhứt-quân, người đã được giới võ lâm miền Trung-nguyên nầy tôn sùng đến tột bực.. chỉ vài hiệp thôi,.. à chỉ hạn trong 3 hiệp thôi nhé !

Mai-nương khẽ thở dài :

— Con nhỏ quá quắc nầy, đến ta mà ngươi cũng đem ra đùa...

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Tôi nào dám đùa Mai-nương, trước kia phụ thân đã từng nói với tôi, thuở sanh bình không khi nào người giao tranh với ai đến quá 3 hiệp.

Mai-nương cười lạt :

Phụ thân ngươi khác, hỏi trên đời nầy có mấy người như thế ?

Nhìn kỹ lại bà, tuy trên đầu, mớ tóc đã trắng như bông, nhưng da gì bà lại còn tươi như người trẻ tuổi, không một vết nhăn nheo.

Khi bà mỉm cười, để lộ đôi hàm răng trắng ngà...

Thần-châu nhứt-quân bỗng chậm chậm bước tới vồng tay thi lễ :

— Võ công của phu-nhân, tất nhiên là phải hơn tôi rất nhiều, tuy số 3 hiệp ấy, chưa thể biết được thắng bại, nhưng cũng có thể xem đó để trắc lượng được sự hơn thua.

Mai-nương bỗng nghiêm sắc mặt, tay cầm chiếc gậy trúc từ từ bước ra, bà lạnh lùng bảo :

— Tuy đã có hạn là 3 hiệp, nhưng không cấm dùng quyền cước binh đao, thì ngươi cũng nên dùng binh khí đi !

http://tieulun.hopto.org

Qua lời nói, thấy rõ bà có ý muốn giao tranh bằng binh khí với Thần-châu nhứt-quân Dịch-thiên-Hành.

Luôn luôn tươi cười, Dịch-thiên-Hành đáp :

— Phu-nhân cứ ra tay, tôi chỉ dùng tay không đón tiếp chiếc gậy trúc đó cũng được.

Mai-nương cười lạt :

— Cũng khá lắm đấy !

Nói xong bà giơ tay từ từ phóng chiếc gậy trúc về phía Dịch-thiên-Hành.

Thế tấn công tuy mới xem qua dường như rất nhẹ nhàng giản-dị, chiếc gậy trúc từ từ đánh tới, dù cho một đứa trẻ 3 tuổi cũng tránh được một cách dễ dàng.

Nhưng Dịch-thiên-Hành nhìn chiếc gậy trúc với vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, lão khẽ hoành thân sang bên mặt một bước, từ phía sau lưng nàng áo đỏ hô lớn :

— Một hiệp rồi !

Mai-nương nhếch mép cười, thu chiếc gậy trúc lại đoạn từ từ quất ngang. Lần nầy thế tấn công cũng rất chậm rãi, thấy không có gì đáng sợ, nhưng có điều lạ là đầu chiếc gậy trúc lại run run giống như người cầm gậy rất yếu ớt, cầm không nổi gậy, tay run run..

Nhìn chiếc gậy, Dịch-thiên-Hành đổ mấy giọt mồ hôi trán, lão xỉa hai ngón tay bên bàn tay trái như để rán chịu đầu chiếc gậy trúc rồi từ từ thối lui để tránh ngọn đòn trúc lạ kỳ ấy.

Nàng áo đỏ lại hô lớn :

— À, chỉ còn một hiệp nữa mà thôi :

Mai-nương thu chiếc gậy trúc về, thở một hơi nhè nhẹ, rồi nhìn Dịch-thiên-Hành bảo :

— Chỉ còn một hiệp nữa, ta xin thử thế biến hóa của ngươi..

Thần-châu nhứt-quân mỉm cười :

— Xin phu-nhân cứ tùy tiện..

HỒI THỨ NĂM MƯƠI TÁM

Cuộc giao tranh kỳ lạ giữa nàng áo đỏ và Dịch-thiên-Hành..

Mai-nương hét lên một tiếng nhỏ :

— Cẩn thận nhé !

Bà dộng chiếc gậy trúc xuống đất, chiếc gậy cắm sâu xuống hơn nửa thước, rồi lẹ làng phóng mình tới, mái tóc bạc bay phất phới, không như lần trước, lần nầy bà tấn công lẹ như chớp, mọi người đang định thần nhìn kỹ thì hai người đã qua một hiệp rồi lẹ làng thối lui tiếng gió phất phơ của y phục vẫn còn lào xào chưa dứt, nhìn lại thì hai người đã trở về vị trí cũ, các tay cao thủ không một ai nhìn kịp đôi bên đã dùng thế đánh đỡ như thế nào.

Thần-châu nhứt-quân Dịch-thiên-Hành vòng tay thi-lễ :

— Võ công của phái Nam-Hải quả thật phi-phàm !

Mai-nương nhẹ nhàng giơ tay rút chiếc gậy trúc cắm dưới nền nhà lạnh lùng bảo :

— Cũng tiếc rằng cuộc so tài đêm hay chưa phân được thắng phụ.

Lời nói, thái độ của bà biểu lộ rõ ràng sự tiếc rẻ không được kéo dài cuộc giao tranh cho vừa ý.

Thần-cái Tông-Đào nổi giận :

— Chuyện ấy đâu phải gian dị, nếu muốn phân thắng bại, thì phải giao tranh thêm trận nữa !

Mai-nương bỗng nhíu đôi mày bạc, nhưng chưa kịp nói gì thì nàng áo đỏ cướp lời :

— Lão ăn mày kia, lòng người chưa phục hẳn sao ?

Tông-Đào nhếch mép :

— Hừ ! Bình sanh Tông-Đào nầy đã phục mấy ai ?

Nàng áo đỏ từ từ bước tới mấy bước mỉm cười ?

— Nếu không phục, thì chúng ta thử tài nhau một phen !

Tông-Đào đo dự giây lát rồi bảo :

— Lão ăn mày nầy tuổi cũng đến gần 70 mà giao tranh với một đứa trẻ thì coi làm sao được, nếu ta thắng ngươi thì ta cũng bị chê cười, tốt

http://tieulun.hopto.org

hơn hết là hãy chọn một trong hai sư-huynh của người ra tỉ-thí với ta.

Nàng áo đỏ cười hạ hà :

— Bơm chất nhiều như núi thì cũng chẳng nặng là bao, tuổi của người dẫu có lớn, biết có làm được việc gì không ?

Bị nàng chọc tức Tông-Đào nổi giận, lão phóng mình tới hết lớn :

— Ta nhường cho người đánh trước 3 quyền, nhưng không hề tránh một bước rồi sau đó sẽ giao tranh . .

Lúc Tông-Đào phóng mình tới thì lão Đại-bán áo gấm và Mai-nương cũng lật đật bước ra đứng kèm hai bên nàng áo đỏ.

Nàng áo đỏ phất tay áo lụa nạt :

— Ai cần hai người bước ra ?

Lão áo gấm lộ vẻ lo lắng :

— Sư-muội là bực thiên-kim tiểu – thơ, đâu có thể kinh dị giao tranh với người, nếu như ..

Nàng áo đỏ nói tiếp :

— Phụ thân ta còn không lo cho ta . . . bây giờ sư-huynh lại lo à ?

Lão áo gấm ngập ngừng :

— Chuyện ấy tôi . . .

Nàng áo đỏ vụt chặn ngang :

— Chuyện ấy . . chuyện nầy gì ? Còn bận lãnh của ta để làm gì ?

Lão áo gấm liếc mắt nhìn Mai-nương rồi từ từ rút lui.

Nàng áo đỏ lại quay đầu nhìn Mai-nương :

— Tôi xin khẩn cầu Mai-nương, cứ để mặc tôi.

Mai-nương thở dài :

Con ơi, cuộc giao tranh nguy-hiểm, việc sống chết trong đường tơ kẻ tóc, há phải là trò trẻ con hay sao ?

Nàng áo đỏ đáp :

— Mai-nương cũng đã từng nói rằng, tất cả chuyện gì đều cũng phải thuận theo tôi, sao bây giờ lại..

Nói đến đây nàng lại nhìn thẳng vào mặt Mai-nương.. Bà lão giựt mình lo ngại từ từ thối lui 3 bước.

Nàng áo đỏ thối lui hai người xong, bèn từ từ bước lại gần Tông-Đào bảo :

— Lão nhường cho tôi đánh 3 quyền phải không ? Thật tâm như thế à

Tông-Đào ngửng mặt lên phía trần nhà cười lạt :

— Từ xưa đến nay lời nói của lão nặng như thái-sơn.

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Tôi đánh, lão có tránh không ?

Tông-Đào nổi giận :

— Ta đã từng tuổi nầy mà còn đấu khẩu với người à ? Đánh thì đánh đi !

Nàng áo đỏ nhếch mép :

— Ai mà đấu khẩu với lão, ta chỉ đánh lão 3 bạt tay thôi !

Tông-Đào giựt mình ;

— Ba bạt tay ?

Nàng áo đỏ cười chua chát :

— Thân lão bôi hám quá, ta đánh lão 3 quyền sợ dơ tay, chỉ có trên má lão hơi sạch, đánh 3 quyền thì cũng như 3 bạt tay có khác gì ?

Tông-Đào trầm ngâm giây lát, chẳng biết nói sao, đành phải chịu ?

— Được rồi, ta chịu cho người đánh 3 bạt tay !

Nàng áo đỏ từ từ giơ cánh tay mặt, vén tay áo lụa lên cao, để lộ cánh tay trắng như tuyết mịn, 10 ngón tay thon thon đỏ hồng, nhìn bàn tay đẹp ấy ai ai cũng muốn để cho nàng tát mấy tát tay..

Tông-Đào đằng hắng một tiếng ngắn, trên trán mồ-hôi ra dầm dề, lão ngửng mặt nhìn lên trần nhà, mặt đầy vẻ lo lắng đau khổ.

Tông-Đào là người nổi tiếng trong giới giang-hồ, bình thường được nhiều người tôn ngưỡng, ngày nay trước mặt đông người lại để cho một đứa con gái đánh mấy bạt tay, lòng lão rất đau khổ, còn hơn là chết mất, vì đã trót lỡ lời hứa, thế cho nên bây giờ lão phải đứng chịu cho người đánh.

Nàng áo đỏ vụt quơ bàn tay ngọc đánh thẳng vào mặt Tông-Đào chát một tiếng, Tông-Đào vẫn đứng vững như không, nàng áo đỏ khẽ nhíu đôi

http://tieulun.hopto.org

mày liễu, liếc mắt nhìn bàn tay rồi lại từ từ giơ tay lên.

Trong lòng Tông-Đào nghĩ rằng, tuy rằng bạt tay của nàng không thể nào làm cho chàng trọng thương, nhưng thế nào cũng đánh mạnh, nên lão âm thầm vận dụng để phòng chịu đựng, chớ không bao giờ có ý nghĩ đánh trả lại.

Nào ngờ sau khi bị đánh một bạt tay, lão ta không thấy gò má mình có gì lạ, lòng lão thấy nghi ngại lạ lùng.

Lão liếc mắt nhìn, lại thấy nàng áo đỏ lại từ từ giơ tay lên chuẩn bị đánh thêm, lòng lão lo lắng mồ hôi ra ướt mình.

Nàng áo đỏ sắp sửa đánh, nhưng thấy vẻ mặt của Tông-Đào lộ vẻ lo lắng, mồ hôi ra ướt mình, nàng bỗng dừng tay lại rồi phất qua phất lại trước mặt lão hai lượt và bảo :

— Đánh rồi, bây giờ tới phiên lão đánh trả lại ta.

Nói xong nàng từ từ thối lui 3 bước.

Tánh nàng áo đỏ rất khó lường, cơ trí lẹ làng, lúc nào cũng bắt chẹt được người nhưng bên ngoài có vẻ hiền lành, ôn hòa.

Trước mặt đông người, Tông-Đào bị nàng đánh một bạt tay, lòng lão oán hận vô cùng, lão lật đật hỏi :

— Ngươi chưa đánh đủ 3 bạt tay mà ?

Nàng áo đỏ ôn tồn đáp :

— Đánh đủ rồi, bây giờ ta lại để cho lão đánh đủ 3 bạt tay, nhưng nếu lão đánh ta được một lần thôi, cũng đã kể như lão thắng ta rồi !

Tông-Đào lạnh lùng bảo :

— Lão ăn mày nầy nào có biết thương hương tiếc ngọc, ta không tin rằng không đánh nàng được.

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Nhứt định là lão không bao giờ đánh được, thì sau này, gặp ta lão phải nghe lời ta nhé !

Tông-Đào nổi giận :

— Chỉ một quyền là ngươi cũng đủ chết rồi, lỗi ở tại ngươi, đừng trách ta độc ác.

Nói xong lão hầm hầm bước tới giơ tay mặt lên cao.

Nàng áo đỏ khẽ nhíu mày, sắc mặt nàng bỗng hiện ra vẻ đau khổ buồn thảm lạ lùng, làm cho những người trong phòng ai ai cũng thấy một nỗi buồn vô hạn xâm chiếm lấy tâm hồn mình một cách bất ngờ, lúc ấy tất cả mọi người đều thấy như mềm nhủn ra, mất cả chí phấn đấu kiên cường, thấy vũ-trụ đượm một màu thê lương đen tối thế nên ai ai cũng động lòng thương xót cho nàng.

Trong hoàn cảnh ấy, giả sử như có một con thú dữ nào lọt vào phòng, chắc nó cũng phải cụp đuôi, hóa ra hiền lành, mà không nỡ nào hại nàng cho được.

Trong lúc ấy Tông-Đào đã giơ tay lên cao, sắp sửa đánh tạt ngang nhưng lại nhìn thẳng vào mặt nàng áo đỏ, lòng lão bỗng thấy xao xuyến lạ lùng, bất giác lão buông xuôi tay.

Lúc ấy trong phòng lặng im như tờ, 6 Bạch-y đồng tử cũng đều buông xuôi gươm, mặt đầy vẻ buồn thảm, đôi giòng lệ tràn trên mi.

Đầu dây bỗng nghe tiếng khóc rấm rức.

Thần-cái Tông-Đào nghe tiếng khóc lão lật đật quay đầu lại nhìn rồi từ trên khóe mắt, đôi giòng lệ bỗng trào ra nóng hổi.

Nhưng Tông-Đào là người có trình độ nội-công thâm hậu, thế nên trong lúc hoang mang mất phương hướng ấy, lão bỗng giựt mình quay sang chỗ khác rồi ngưng hẳn nước mắt, hừ lên một tiếng dài, bước mấy bước vọt ra khỏi phòng.

Sáu Bạch-y đồng tử lúc ấy cũng hoang mang đến cực độ, cứ để tự do cho mặc ai ra vào.

Lúc Tông-Đào vừa bước tới cửa, bỗng nghe từ phía sau lưng có tiếng hét của nàng áo đỏ :

— Đứng lại ! Lão toan bỏ đi hay sao ?

Không tự chủ được nữa, Tông-Đào đứng khựng lại, quay nhìn ra phía sau lưng thấy rõ lúc ấy nàng áo đỏ đã trở lại trạng thái bình thường, đứng tự nhiên giữa phòng.

Lúc bấy giờ tất cả những người có mặt trong phòng đều thở một hơi dài, và thần trí mọi người đều trở lại bình tĩnh như thường.

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Bộ lão ăn mày này tính trốn hay sao ?

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào bước trở vô phòng lạnh lùng đáp :

— Làm gì mà phải trốn ?

Nàng áo đỏ nhìn thẳng vào mặt Tông-Đào :

— Trước khi tỉ-thí tôi có nói, nếu người đánh tôi được một bạt tay thì kể như người thắng có phải không ?

Tông-Đào gật đầu :

— Phải, có nói như thế.

Nàng áo đỏ lại buộc :

— Người đánh không được thì kể như thua, đúng không ?

Tông-Đào ngẫm nghĩ giây lát :

— Đúng như thế.

Nàng áo đỏ lại nói tiếp :

— Tôi có nói, nếu lão thua thì từ nay trở đi phải tuân theo lời chỉ dẫn của tôi có phải không ?

Tông-Đào ngửng mặt lên ngó trên trần :

— Tôi chưa trả lời đồng ý về chuyện ấy bao giờ.

Nàng áo đỏ mỉm cười !

— Không trả lời đồng ý, nhưng không phản đối, có phải như thế không ?

Tông-Đào hừ một tiếng nho nhỏ rồi lặng thinh.

Nàng áo đỏ lại nói tiếp :

— Tiếng tăm của Thần-cái Tông-Đào vang dậy trong giới giang – hồ nên hôm nay chuyện gì đã hứa, rồi sau đó lại không giữ lời, chuyện nầy nếu đồn đãi ra, thì rất tổn hại cho uy danh của người lắm đó.

Tông-Đào hừ một tiếng dài :

— Bây giờ nàng có điều gì thì cứ nói thẳng ra đi

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Tôi nói, nếu người không đồng ý nghe thì chẳng hóa ra hoài công lắm sao ?

Tông-Đào cứ bị nàng buộc mãi, cho nên sanh ra bực :

— Thôi nói đi, bình sanh hễ ta nói là bao giờ cũng giữ lấy lời nếu ta đã hứa gì, thì tất nhiên là phải thi hành.

Nàng áo đỏ lại nói :

— Thực ra cũng không có chuyện gì khó, chỉ sau nầy khi chúng ta có dịp tái kiến nhau, thì người chịu nghe lời ta dặn là đủ rồi.

Tông-Đào nổi giận :

— Ta là người gì, mà phải bị ràng buộc như thế ?

Nàng áo đỏ bỗng nghiêm sắc mặt :

— Lão đã thua cuộc, thì phải như thế chứ sao ? Có gì là lạ ? Nếu như lúc nầy lão đánh ta chết, thì ta cũng phải đành chịu chứ sao ?

Tông-Đào nghĩ thầm :

— Lời nói ấy nghĩ ra cũng đúng, chính tại ta đánh không được phải bị thua cuộc, thì đâu có trách nàng được . .

Nàng áo đỏ lại nói tiếp :

— Nhưng không bao giờ ta lại để cho lão bị thiệt thòi đâu. Cứ giữ lời hứa đi !

Tông-Đào bực dọc :

— Đừng tưởng lão nầy van nài điều gì đâu.

Nghe lão tỏ ý cường ngạnh, nàng áo đỏ mỉm cười :

— Nếu như lão nghe lời ta, thì ta cũng sẽ làm giúp cho lão những việc có ích, chúng ta sẽ giao thiệp nhau trong bình đẳng, không bao giờ tổn hại đến uy danh của lão đâu.

Tông-Đào là người cương-trực, nên lão ngẫm nghĩ :

— Ta đã thua cuộc, tuy chưa đồng ý với nàng về điều kiện ấy, nhưng lúc nàng đặt ra, ta không phản đối, xét trên tình lý, ta không thể nào chối cãi được, bây giờ nàng giữ thể diện cho ta, nếu như ta không bằng lòng, thì ta sẽ thành người cường từ đoạt lý, thiếu điều chính đại quang-minh.

Vì nghĩ như thế, lão bỗng thở dài rồi bảo :

— Mặc dù ta chưa đồng ý, nhưng đã lỡ thua cuộc, chuyện nầy không thể biện bạch trong một thời gian ngắn để cho rõ ràng được. Bây giờ trong vòng 5 năm, nếu gặp được ta, ta sẽ giúp cho ngươi một việc.

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Nếu như bảo lão đã chết, lão có bằng lòng không ?

Tông-Đào biến sắc :

— Ta đã hứa một lời, thì ngựa tứ khó theo. Chuyện sống chết nào có

http://tieulun.hopto.org

quan hệ gì, nhưng phải biết trời đất mênh mông, chỉ sợ phải trong thời gian 5 năm ấy, người không thể nào gặp ta được !

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Chuyện tương lai, nào có ai dự liệu trước được, nếu quả như không gặp được lão thì kể như ta đã thua cuộc rồi..

Quả nhiên Tông-Đào là người giữ chữ tín, lão nghiêm sắc mặt bảo :

— Tôi cần phải cáo từ, giờ đây nàng có gì dặn không ?

Nàng áo đỏ không đáp, mà chỉ nhìn Dịch-thiên-Hành lạnh lùng bảo :

— Ngài có danh hiệu là Thần-châu nhứt-quân, nghe đồn rằng các nhân vật trong giới Hắc, Bạch chốn Trung-nguyên này rất tôn kính ngài, chuyện ấy không có gì đáng lạ, chỉ lạ là trong chốn thế tục này lại có người hữu nhãn vô châu, không thể phân biệt được điều thiện ác.

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Phân biệt thiện ác, không thể một lời nói ngắn mà xong, cô nương đặt vấn đề to lớn quá !

Nàng áo đỏ tiếp lời :

— Thôi thì bây giờ đổi lại nói một chuyện nhỏ đi : trong 3 người, trừ ra Tông-Đào, ai là người có võ công cao ?

— Vì cảm ơn Dịch-thiên-Hành đã cứu con mình, nên Thượng-quan-Tung lật đật đáp :

— Luận về uy danh, võ công thì Dịch-huynh hơn hẳn rồi..

Vì có lòng báo ơn, cho nên bọ Thượng tự nhận mình là kém, sau khi nói xong lão cúi đầu, ra dáng không được vui.

Dịch-thiên-Hành khẽ vuốt chòm râu bạc mỉm cười :

— Nếu luận về cao thủ trong giới võ lâm miền Trung-nguyên, thì cũng khó mà bàn cho cùng, đời nào cũng có bậc kỳ tài tuyệt thế, nhưng người có võ công cao cường chân chính, có sức học cao-siêu, thì chỉ thích sống cô độc xa cách người, lòng tịnh như nước ao tù, họ không bao giờ chen chúc giới giang-hồ đầy cát bụi.

Trong 3 người chúng tôi có mặt tại đây, tuy đều là những người có tiếng tăm trong giới võ-lâm miền Trung-nguyên này, nhưng nếu nói rằng là người xuất chúng, thì trong chúng chưa có ai đáng được hưởng danh dự ấy

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Đúng lắm, bây giờ trong giới võ lâm miền Trung-nguyên, có biết bao nhiêu là nhân tài xuất hiện, trừ ra một vài người xuất thân từ các môn phái lớn, được nổi tiếng tăm, lại còn có Nhứt-cung, Nhị-cốc Tam-thái bảo vừa quật khởi, mà Nhứt-cung đứng vào hàng đầu, thì thế tất là võ công phải cao cường lắm.

Dịch-thiên-Hành lắc đầu mỉm cười :

— Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-thái bảo nổi tiếng trong giới giang-hồ mỗi người đều có tuyệt-kỹ riêng của mình, có người thì giỏi về võ công, có người thì chuyên dùng các loại độc, có người lại giỏi về môn thần toán, có người hay về thuật ngũ-hành, những người ấy đều liệt vào hàng cao thủ trong giới võ lâm, nhưng không thể vì thế mà họ được liệt vào hàng cao thủ đứng đầu trong giới võ lâm của miền Trung-nguyên này,

Còn như tôi và Tông-huynh tuy cũng được chút ít tiếng khen, nhưng đó là nhờ các bằng hữu trong giới giang-hồ thương mà khen thôi, thực ra cũng không có gì là giỏi.

Tông-Đào cười lạt : .

— Dịch-huynh khách khí quá ! Tôi là kẻ dật dờ như hồn ma bóng quế không nhà cửa, không sự nghiệp, đâu có như Dịch-huynh tai mắt có khắp trong thiên hạ, tôi làm sao bì được.

Dịch-thiên-Hành vẫn bình tĩnh mỉm cười :

— Đó chỉ là lời đồn đãi hoang đường, Tông-huynh tin mà làm gì ?

Nàng áo đỏ sắp sửa nói tiếp thì Dịch-thiên-Hành đã cướp lời :

— Nếu kể về thành tựu trong võ công, tôi ở miền Trung-nguyên này thì có Đại-sư Tuệ-Không ở thiếu lâm tự, nhìn khắp trong thiên hạ hiện nay sợ chưa có ai là tay kình địch nổi với người.

Mai nương bỗng điểm chiếc gậy trúc xuống đất rồi xen vào :

— Không biết võ-công của người ấy cao đến trình độ nào, nếu có cơ hội tôi cũng gặp một lần cho biết.

Dịch-thiên-Hành nghiêm giọng :

— Ngành võ công rất bao la rộng rãi, hỏi rằng cao đến trình độ nào, thực ra cũng khó mà xác định cho được.

Nàng áo đỏ lại hỏi :

— Đã có võ công của các môn phái chính tông thì tức nhiên phải có

http://tieulun.hopto.org

các phái bàng môn ?

Dịch-thiên-Hành gật đầu :

Cô-nương quả thật là người thông minh, lỗi lạc, có thể nói là vị bốc tiên tri !

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Ngài quá khen, xin nói thêm về võ học cho tôi được học thêm,

Dịch-thiên-Hành là người từng trải, nhờ công phu rèn luyện nhiều nên tánh tình rất điềm đạm sâu sắc, mặc dù gặp va chạm đến đâu, lão ta cũng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, lão khẽ mỉm cười vuốt râu :

— Người ta bảo đó là phái bàng môn, tả đạo, khó mà thành công được nhưng thực-tế không phải như thế, hiện nay trong giới võ lâm miền Trung nguyên này, cũng có một người học theo phái ấy, nhưng lại thành công, mà đặc biệt nhứt, đó lại là một người đàn bà.

Thượng-quan Uyển-Thanh bỗng xen vào :

— Có phải đó là sư-phó của tôi không ?

Dịch-thiên-Hành gật đầu .

— Phải, đó là lịnh sư Hận-thiên Nhứt-ẩu. .

Nàng áo đỏ khẻ nhíu đôi mày liễu :

— Nếu có người nào đánh bại được sư Tuệ-Không và Hận-thiên Nhứt-ẩu, thì người ấy có võ công đệ nhứt trong thiên hạ rồi !

Dịch-thiên-Hành bảo ;

— Đại-sư Tuệ-Không và Hận-thiên Nhứt-ẩu là hai bậc kỳ tài trong giới võ lâm miền Trung nguyên từ cả 100 năm nay, mỗi bên đều thành tựu riêng biệt, họ đã đi đến chỗ cùng tột của hai phái chính thống, và bàng môn

Nàng áo đỏ lại mỉm cười :

— Nếu như thế thì quí vị ở đây đều là những người không đáng kể trong giới võ-lâm miền Trung-nguyên này ?

Dịch-thiên-Hành vẫn bình tĩnh :

— Giới võ-lâm Trung-nguyên đều nhờ các môn quyền chưởng, binh đao và thuật kinh-công mà nổi tiếng, nếu có đạo bàng môn, thì đó cũng chẳng qua là bày vẽ thêm về các thế đánh, thân pháp. Còn về các môn lạ lùng như Du-già, thay hồn đổi xác.., thì tôi chưa nghe ở miền Trung-nguyên này có ai tinh thông về thuật ấy.

Thượng-quan-Tung nói tiếp :

— Lời của Dịch-huynh rất đúng, trong cuộc giao tranh chỉ nhờ quyền chưởng mà thủ thắng, còn tà đạo dị thuật thì...

Nàng áo đỏ đã hiểu rõ ý ngầm của hai người, thế nên nàng cười lạt :

— Phải rồi, hai người vừa mới thấy tôi thắng Tòng-Đào bằng một phương pháp lạ, đó có phải là tà đạo dị thuật không ?

Dịch-thiên-Hành nhếch mép :

— Tôi cô lậu quả văn, cô nương vừa mới dùng một môn võ công, thiết tưởng cũng khó nói, nhưng sự thật thì lúc ấy tất cả những người hiện đang có mặt tại đây đều bị lôi cuốn một cách lạ lùng, có lẽ đó là phép di-hồn của người thường nói...

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Phép di-hồn và tâm-pháp của ta thực ra có chỗ giống nhau, nhưng không phải ta đã dùng phép di-hồn,có lẽ người hiểu biết nhiều cho nên mới nhận ra như thế.

Dịch-thiên-Hành cười :

— Cô-nương khen quá lời.

Nàng áo đỏ vội nghiêm sắc mặt :

— Quí ngài bảo là tôi đã dùng tà đạo, dị-thuật, mà chẳng nghĩ đến võ-công, chẳng hay có thể quí ngài cùng tỉ-thí với tôi một quyền một chưởng có được không ?

Thượng-quan-Tung ngẫm nghĩ :

— Xem ra con nhỏ ít tuổi hơn Uyển-Thanh, nếu giả sư thiên bẩm có hơn người, vừa mới sanh ra là đã học võ công, thì cộng chung chừng 17-18 năm học tập.. Nếu thông-minh tuyệt vời, có đạo hạnh cao siêu, chỉ dùng một quyền một chưởng thì cũng khó mà giao tranh đến 5 3 trăm hiệp... xem tài nghệ của hai đứa sư-huynh nó, thì có lẽ nó hơn không bao nhiêu đâu.

Vì nghĩ như thế, nên lão nói lớn :

— Nếu dùng một quyền một chưởng thì tôi xin ra lãnh giáo cô nương trước.

Nàng áo đỏ cười lạt :

— Ngài có tin rằng võ công của ngài có hơn được Thần-châu nhứt-quân Dịch-thiên-Hành không ?

Thượng-quan-Tung giựt mình lẩm bẩm :

http://tieulun.hopto.org

— Chuyện ấy thì...

Nàng áo đỏ đón tiếp :

— Thôi đừng chuyện ấy.. chuyện này gì nữa, nếu ngài thấy mình không phải là địch thủ của Dịch-thiên-Hành, thì nên giấu nghề của mình đi là hơn. để cho ta khỏi phải thất công..

Vì cảm ơn Dịch-thiên-Hành cứu con mình, cho nên thật lòng nhường cho Dịch-thiên-Hành, thế nên lão lặng im...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Nếu cô-nương nhất định phải ra tay với tôi, thì tôi cũng xin liều mạng tiếp, nhưng không biết phải tính chuyện thắng bại như thế nào đây ?

Nàng áo đỏ cười :

— Tự nhiên là phải thắng bại rồi ! Nếu không như thế thì ngài đâu có thật lòng phục tôi.

Nguyên do Dịch-thiên-Hành tưởng nàng y theo phương pháp trước, chỉ giao tranh vài hiệp rồi thôi, nào ngờ bây giờ nàng lại đổi phương làm cho lão ngạc nhiên đứng sừng sờ.

Lão ngước mắt nhìn lên, thấy đôi má nàng ửng hồng, chơn mày như vẽ, xem kỹ, không phải là người có một trình độ nội-công thượng thừa, lão ngạc nhiên suy nghĩ :

— Đâu có lẽ nàng đã đến trình độ nội công cao siêu đến mức thâm tàng bên trong mà không phát hiện ra ngoài ?

Dịch-thiên-Hành là người rất cẩn thận, nếu chưa thấy chắc ăn là không bao giờ ra tay, trầm ngâm trong giây lát lão mỉm cười :

— Tốt lắm, cô-nương hãy ra tay đi.

Nàng áo đỏ vẫn nghiêm sắc mặt :

— Nếu như ta giao tranh với người, thì chẳng hóa ra dơ tay ta sao ?

Dịch-thiên-Hành ngạc nhiên :

— Nếu không ra tay, thì làm sao giao tranh được ?

Nàng áo đỏ liếc mắt mỉm cười :

— Lão hãy thối lui 2 bước đi.

Dịch-thiên-Hành khẽ nhíu mày rồi từ từ thối lui 2 bước.

Nàng áo đỏ vụt hét lớn :

— Cẩn thận đấy nhé ! Ta đang dùng thân pháp « Lưu tinh cản nguyệt »

phóng mình tới dùng 2 ngón tay điểm ngay vào huyệt thần tàng của người đó.

Dịch-thiên-Hành suy nghĩ rồi cười :

— À ! Ra tiểu-thơ dùng khẩu thuật vô công tỉ-thí với tôi à ?

Nàng áo đỏ lạnh lùng :

— Ngươi tránh né, hay dùng thế gì đối phó, thì hãy nói mau, bằng không thì bị ta điểm trúng huyệt đạo đó nhé !

Dịch-thiên-Hành lật đật đáp :

— Ta dùng thế Loan cung xạ điêu để tránh chỗ yếu hại, tay trái đánh trả lại trên ngực, tay mặt xoay nhanh theo thế Thiên ty truyền uyển để chụp huyệt Mạch-môn bên mặt của cô nương . .

Nàng áo đỏ đáp liền :

— Ta dùng thế Phần thế thất tinh để tránh tay trái, và lẹ làng hạ cánh tay mặt để điểm huyệt Phúc kết của ngươi, tay trái dùng thế Hồi phong phật liễu để chụp vào huyệt Thiên-đỉnh bên vai mặt . .

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Từ thế Loan cung xạ điêu ta sang thế Nguyệt di hoa ảnh để tránh luôn hai ngọn đòn, và dùng thế Vân-phong ngũ nhạc để tránh vào huyệt Thần-đình . .

Nàng áo đỏ đáp liền :

— Ta dùng thế Khoái mã thượng độ để giải thế và đánh vào 2 huyệt Truyền-cơ và Thiên-truyền của người . .

Dịch-thiên-Hành suy nghĩ giây lát :

— Cô nương không thấy bị trễ hay sao ?

Nàng áo đỏ khẽ lắc đầu :

— Ngài dùng thế Vân-phong ngũ-nhạc để đánh vào huyệt Thần-đình của tôi, dùng tay mặt hay tay trái ?

Dịch-thiên-Hành suy nghĩ rồi trả lời :

— Dùng tay mặt.

Nàng áo đỏ cười :

— Như thế tôi đâu có đối phó trễ ! Vì huyệt Thiên-truyền thuộc phái âm Phế-kinh, tôi dùng thế Khoái-mã thượng-độ, thì tay trái từ dưới lên lên tấn công, nếu người không rút lại, thì bị điểm vào huyệt Thiên-truyền, lúc đó tay mặt lẽ tất nhiên phải bị xụi luôn làm sao tấn công tôi được ?

http://tieulun.hopto.org

Dịch-thiên-Hành cười !

— Đúng lắm, tay trái tôi dùng thế Thiết-kỵ đột xuất đánh vào hông thì thế nào cô cũng bị thương.

Nàng áo đỏ giải thích :

— Tay mặt tôi đã tấn công, sẽ điểm vào huyệt Truyền cơ, thì tay mặt của ngài đã bị thương, dù cho tay trái đánh trúng hông tôi, thì cũng không sao giải được huyệt Truyền cơ...

Dịch-thiên-Hành tiếp :

— Tôi lại dùng thế Phân vân thủ nguyệt, từ ngực 2 tay quất mạnh ra, thì có thể làm cho nàng bị thương hay không ?

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Trong cuộc giao tranh, điều quan trọng là biết chụp trước thời cơ, thế Phân vân thủ nguyệt, tuy dùng hơi trễ một chút, nhưng cũng không thể từ trong cái bại tìm lấy cái thắng được, vì tôi thuận thế dùng luôn cách Thiết bản kiều, khẽ nghiêng mình lật ra phía sau để tránh thế Phân vân thủ nguyệt.

Dịch-thiên-Hành cười :

— Như thế thì cô nương đã thất thế rồi, vì lúc đó các đại huyệt đều bị sơ hở, dù cho tay cao thủ nào có tài nghệ đến đâu cũng khó tránh...

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Không phải thế, vì lúc tôi nghiêng mình lật ra sau, hai chân tôi đã lập tức phóng luôn ra hai ngọn cước điểm vào huyệt Dương quang và Địa cơ, như thế ngài có tránh được không ?

Dịch-thiên-Hành giựt mình :

— Cô nương thật là người lẹ làng, thông minh xuất chúng, nhưng đó là thế gì vậy ?

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Ngọn cước phía tả là Thần quan đầu bút, còn ngọn cước phía hữu là Hóa tử đả cẩu...

Dịch-thiên-Hành cười :

— Thế Thần quan đầu bút thì phải rồi, còn thế Hóa tử đả cẩu, làm cho tôi nhớ đến một thế khác cũng tương tự..

Nàng áo đỏ tiếp liền :

— Có phải là thế tiên hồ tham thiền không ?

Dịch-thiên-Hành đáp :

— Pháp là nhờ tâm truyền, còn danh do người định, tôi thì tôi biết thế ấy là Yêu hồ thổ đan, so với danh xưng Kiều hóa đả cẩu cô nương thanh nhã hơn nhiều !

Nàng áo đỏ tủm tỉm cười :

— 18 thế cước Truyền thiên thoái pháp của phái Nam-hải chúng tôi chuyên dùng hai chân đánh địch, ở trên chỉ mới có 2 thế, còn lại 16 thế liên hoàn, thế nào cũng nhắm vào yếu huyệt của địch, trong hai thứ ấy, ngài có nhượng tôi không ?

Dịch-thiên-Hành ngẫm-nghĩ :

— Miệng lưỡi con này thật là lanh lợi, tài học lại quảng bác, không biết nó bày đặc thế Kiều-hoá đả cẩu, gọi là ăn mày đập chó, có ý mắng xéo ta không; nhưng quả thật nó đã chuẩn bị sẵn để đá ta, thế tất ta phải nhượng nó mà thôi lui.

Suy nghĩ hồi lâu, lão chưa nghĩ ra thế đối phó nên miễn cưỡng đáp :

— Ta dùng thế Kim-ngư xuyên ba để tránh và chuẩn bị tấn công.

Nàng áo đỏ mỉm cười ;

— Như thế thì ngài đã nhượng bộ tôi rồi ! Đã rút lui bại thối, thì tôi phải thừa thắng tấn tới, Ngài có biết thế Long-hình không ?

Dịch-thiên-Hành tỏ vẻ lo lắng :

Ta dùng thế Kim kê đẩu xí biến sang thế Xuân vân xạ tiễn để dùng kế dưỡng sức chờ đối phương mệt sẽ tấn công.

Nàng áo đỏ tiếp liền :

— Tôi lại dùng thế Loạn tiễn mai hoa biến sang thế Khởi phượng đăng giao..,

*

Hai người đấu với nhau bằng lối khẩu thuật võ công, để cập đến tất cả tinh túy của các môn phái lớn trong thiên hạ hiện nay, thần sắc của Dịch-thiên-Hành càng ngà càng tỏ vẻ lo lắng, trên trán mồ-hôi điểm lấm tấm rồi nhỏ giọt y như hai người đã dự một cuộc giao-tranh thật sự.

Trong lúc đó thì thái độ của nàng áo đỏ vẫn ung dung như thường nàng ra thế thao thao bất tuyệt, lẹ làng ứng phó như nước cuộn sông dài như sóng bể vỗ vào bờ ào ạt

Hai người đấu khẩu võ công độ nửa giờ đồng hồ, thì Dịch-thiên-

http://tieulun.hopto.org

Hành thấy chạm chập lắm, không còn lẹ làng như trước nữa, mồ-hôi chảy ra giọt từ trên trán lăn dài xuống mặt.

Lúc ấy tất cả khán giả đứng bên ngoài đều là những tay cao thủ trong giới võ lâm, đối với những thế tấn công, phòng thủ của hai người, ai ai cũng đều biết, tất cả đều thấy thế tấn công của nàng áo đỏ càng ngày càng độc hiểm, bén nhọn vô cùng, làm cho tinh thần mọi người đều khẩn trương, mỗi người đều suy nghĩ thử cách đối phó với nàng áo đỏ..

Trong tình hình ấy, chẳng những Tông-Đào, Thượng-quan-Tung, mà cho đến lão Đại-hán áo gấm, lão một già, hai lão gù và lùn, ai ai cũng bị lôi cuốn vào cuộc khẩu thuật võ công lạ lùng ấy.

Càng ngày hai người càng dùng những thế võ cùng độc hiểm, mỗi lần Dịch-thiên-Hành ra thế, thấy lão ta khó khăn vô cùng, còn nàng áo đỏ thì lại ứng phó dễ dàng mau lẹ, bên ngoài ai ai cũng thấy rõ tình hình ấy.

Lúc ấy, chẳng những mồ hôi trên trán Dịch-thiên-Hành đã từng giọt, nhưng mình lão cũng ướt đầm mồ-hôi, sắc mặt lộ vẻ lo lắng thấy rõ, mà những người cùng phe đứng kề bên như Thần-cái Tông-Đào, Thượng-quan-Tung ai ai cũng lộ vẻ lo lắng, giống như đang phải chống với một tay kình địch đáng sợ.

Bỗng nhiên Dịch-thiên-Hành giơ cánh tay phải lên chùi mấy giọt mồ-hôi trên trán, hừ một tiếng dài :

— Tài trí của cô nương thật hơn người, học rộng như biển to, lại gồm thâu được cái tinh của các phái, phối hợp ra dùng tôi rất bội phục...

Nàng áo đỏ nhướng đôi mày liễu :

— Như thế thì ngài đã nhận mình thua trong cuộc tỉ-thí nầy chăng ?

Dịch-thiên-Hành lo lắng :

— Về môn khẩu thuật thì cô nương có phần lanh lẹ hơn tôi, nhưng chẳng qua đó là nhờ cô học thuộc lòng các thế mà thôi.. không thể tính theo cuộc giao tranh thật sự được.

Nàng áo đỏ mỉm cười mà không đáp lời của Dịch-thiên-Hành,

Nhìn nụ cười của nàng, thấy có mấy dụng ý, làm cho những người có mặt mỗi người đều có một ý nghĩ riêng.

Dịch-thiên-Hành lại cười ha hả :

— Phải biết rằng trong ngành võ công, cố nhiên là cơ trí phải thật mau lẹ, nhưng việc rèn luyện thực tế lại còn quan trọng hơn. Tuy cùng là một thế, nhưng người dùng có khác nhau không thể nào giống y hệt được.

Nàng áo đỏ nhếch mép :

— Tôi xem ngài tự tin mình có công lực thâm hậu, nên có ý muốn giao tranh thật sự với tôi.

Ngừng trong giây lát rồi nàng nói tiếp :

— Thật ra tôi không muốn giao tranh với ngài, nếu muốn thì tôi mỏi miệng mà làm gì ?

Nói xong nàng thở ra.

Dịch-thiên-Hành, Tông-Đào, Thượng-quan-Tung, lão Đại-hán áo gấm và các người chung quanh, khi nghe nàng thở dài dường như cũng đều bị lây một nỗi buồn vô cớ, cho nên ai ai cũng đều nhìn nàng về mặt buồn thảm thê lương.

Nàng áo đỏ bước tới mấy bước bảo :

— Mai-nương ơi ! Chúng ta hãy mau đi thôi !

Bà lão ngước mắt nhìn nàng với đôi mắt trìu mến, rồi bỗng nhiên điểm chiếc gậy trúc xuống đất, quay mặt lại nhìn Dịch-thiên-Hành nghiêm giọng bảo ?

— Không đi, trước kia con đã bị y cưỡng bắt đi, bây giờ chưa thanh toán mà lại bỏ đi, thì phe Nam-Hải của chúng ta nhứt định sẽ bị chê cười.

Lúc bấy giờ tinh thần của Dịch-thiên-Hành đã qua cơn căng thẳng thần-thái của lão đã trở lại mực bình thường, lão mỉm cười đáp :

— Bà lão không nên hiểu lầm, lúc đầu tuy cô nương phải cùng đi với thuộc hạ tôi, đó là do bọn chưa biết, hơn nữa đó chỉ là một vấn đề giúp đỡ nhau, chớ chẳng phải cưỡng ép, bắt bớ gì, nếu không tin, xin bà lão cứ hỏi ngay cô nương thì sẽ biết rõ.

Nàng áo đỏ không đợi cho Dịch-thiên-Hành dứt lời, nàng níu tay áo Mai-nương :

— Chuyện đã qua rồi thôi, còn nhắc đến làm gì ?

Nói xong nàng liếc mắt nhìn Tông-Đào, trầm ngâm trong giây lát, rồi nói nho nhỏ :

— Vừa rồi ngài hứa giúp đỡ tôi một việc, bây giờ tôi định phiền ngài đây.

http://tieulun.hopto.org

Thần-cái Tông-Đào ngẫm nghĩ giây lát rồi khẳng khái đáp :

— Tôi đã hứa, thì 5 năm nữa cũng tốt mà ngay bây giờ cũng tốt, về lâu hay mau cũng như thế mà thôi. Cô-nương cứ nói đi.

— Tôi nghĩ rằng..

Chỉ nói bấy nhiêu lời, bỗng mặt nàng đổi sang sắc buồn, nàng chớp đôi mắt, má ửng hồng, rồi nàng im lặng luôn..

Giây lát nàng chậm rãi nói tiếp :

— Thôi chuyện ấy sau này sẽ bàn..

HỒI THỨ NĂM MƯƠI CHÍN

Tâm tình của nàng áo đỏ. .

Thần-cái Tông-Đào lộ vẻ lo lắng :

— Lời tôi đã hứa, không khi nào bỏi hận gì cả, chẳng luận chuyện gì khó khăn đến đâu, xin cứ nói thẳng ra, dù cho là chỗ lửa đỏ dầu sôi tôi cũng chẳng từ.

Nàng áo đỏ quay lại, đôi mắt đầy vẻ cảm kích, nàng thở dài :

— Thôi lời hứa ấy kể bỏ qua luôn đi.

Mai-nương ngạc nhiên :

— Con nói gì thế ?

Nàng áo đỏ lắc đầu

— Thôi Mai-nương đừng hỏi nữa . .

Đại-hán áo gấm tiếp lời :

— Sư-muội đã không đồng ý nhắc đến chuyện cũ thì thôi, chúng ta nên đi cho sớm . .

Lão một giò liếc mắt nhìn Dịch-thiên-Hành rồi Thượng-quan-Tung và lạnh lùng bảo :

— Như thế thì càng đỡ lo cho họ !

Thượng-quan-Tung nổi giận :

— Ngươi nói sao ? Bộ chúng ta sợ bọn ngươi lắm sao ?

Lão một giò bỗng điểm thiết quầy xuống đất, vọt mình tới vừa toan hạ thủ, thì Đại-hán áo gấm đã gọi to :

— Thôi . .

Dịch-thiên-Hành cũng hoành thân bước ngang 2 bước cản Thượng-quan-Tung :

— Thượng-quan-huynh hãy vì tôi rán nhẫn nhịn đôi chút.

Nghe sư-huynh gọi, lão một giò liền lẹ làng vọt trở về chỗ cũ.

Lúc ấy nàng áo đỏ đã đi luôn ra tới cửa, Mai-nương tay cầm gậy trúc đi phía sau bảo hộ nàng.

Sáu Bạch-y đồng-tử chưa được lịnh mở đường, nhưng thấy Dịch-thiên-Hành không có ý muốn giao tranh với mấy người ấy, thế nên tất cả đều do dự, đã không dám múa gươm ra cản đường, lại cũng không dám nhường đường để cho nhóm nàng áo đỏ bước đi.

Lúc ấy hai lão gù và lùn đang đứng canh ngoài cửa, thấy 6 đồng tử không chịu nhường đường, hai người nổi giận liền phóng mình tới nạt lớn :

— Bọn ngươi đui hay sao ? Mở đường cho mau !

Bọn Bạch-y đồng tử đều cầm kiếm hoành ngang trước ngực thủ thế, chúng không trả lời mà cũng không nhường đường.

Dịch-thiên-Hành nhìn hai lão gù và lùn rồi mỉm cười :

— Âu-huynh và Hồ-huynh về với phái Nam-Hải hồi nào thế ?

Hai lão chỉ liếc mắt lạnh lùng nhìn Dịch-thiên-Hành mà không đáp một lời nào.

Dịch-thiên-Hành cười lạt, ra lịnh cho bọn đồng-tử :

— Hãy mở đường..

Nghe lịnh, sáu tên đồng-tử lật đật nhảy sang một bên, chừa lối đi cho nhóm nàng áo đỏ.

Hai lão gù và lùn thối lui 2 bước để chừa đường cho rộng.

Nàng áo đỏ ngước mắt nhìn thẳng ra trước, chậm chậm bước ra khỏi cửa.

Dịch-thiên-Hành nhìn theo, thấy dáng điệu của nàng áo đỏ rất thê lương, lòng lão ta bị kích động nên ngẫm nghĩ :

— Trong trận giao tranh đêm nay, uy phong của nàng rất đầy đủ, đáng lẽ trong lòng phải hân hoan vui vẻ, nhưng tại sao dáng điệu nàng lại

http://tieulun.hopto.org

cảm thương vô hạn như thế.,. cũng lạ thật ?

Lúc ấy Mai-nương và hai lão gù và lùn kẻ trước người sau bảo hộ cho dáo cho nàng áo đỏ, họ đều đi chậm chậm chỉ trong giây lát tất cả đều biến mất trong bóng đêm.

Riêng về lão Đại-hán áo gấm và lão một giò, hai người vẫn còn đứng tại khung cửa. lão áo gấm vòng tay thi lễ :

— Chuyện đêm nay đã thanh quá khứ, cũng mong rằng sau này nếu có gặp lại sư-muội tôi, xin quí-vị hãy nói tay đôi chút.

Thần-châu nhứt-quân Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Đêm nay nghe được khẩu thuật vô công của lịnh sư-muội thao thao bất tuyệt như biển rộng sông dài, tham bác cả các môn phái trong thiên hạ, kiến biết rộng rãi như thế ấy, thật ra rất ít thấy trong thiên hạ hiện nay.

Nếu nhìn về tuổi tác, mà thành tựu như thế ấy, thiệt là trăm đời cũng khó gặp, đối với nàng tôi rất phần kính phục, nếu sau này còn có duyên tái ngộ tôi xin hết sức thành tâm tiếp đón.

Lão áo gấm cười ha hả :

— Dịch-huynh là người có nhiều trọng vọng trong giới võ lâm, lời nói chắc như thái-sơn, tôi xin đa tạ tâm thạnh tình ấy.

Nói xong lão quay mình bước đi nhanh ra ngoài.

Dịch-thiên-Hành bỗng khẽ điểm chân xuống đất lẹ làng vọt mình ra phía cửa vòng tay đưa lão áo gấm tới mới lớn :

— Xin tôn-huynh chậm chậm, tôi xin thỉnh giáo quí tánh đại danh.

Lão áo gấm quay đầu lại suy nghĩ giây lát rồi mỉm cười :

— Tôi họ Vương tự là Quốc-Trung...

Nói xong lão lẹ làng quay mình phi thân đi mất, lão một giò cũng chiếm thiết quảy lẹ làng phóng mình theo sau.

Dịch-thiên-Hành nhìn theo bóng hai người biến mất trong đêm tối rồi mới quay mình trở lại vòng tay thi lễ với Tông-Đào và Thượng-quan-Tung :

— Thượng-quan-huynh hùng cứ vùng Cam-Nam lãnh tụ giới võ-lâm miền Tây-Bắc cũng khó mà đến được vùng Trung-nguyên này còn Tông-huynh đi du hiệp trong giang-hồ, vết chân bèo vô định, đêm nay thật may mắn gặp nhau, nên tôi muốn mời nhị vị dừng với tôi vài đêm nơi lạc cư tiện không ?

Thần-cái Tông-Đào cười lạt :

— Lão ăn mày này quen dùng cơm thừa, rượu thải nên không có phước được hưởng thạnh tình của Dịch-huynh, tôi xin chịu lỗi.

Nói xong lão quay mình vội vàng đi nhanh ra phía cửa.

Lúc ấy Dịch-thiên-Hanh đang dừng chân cửa, lão ta lật đật bước sang một bên để nhường đường cho Tong-Đào,

Thượng-quan-Tung thấy Tông-Đào lãnh đạm với Dịch-thiên-Hanh, nên lão ta thấy khó chịu nên lẩm bẩm mắng :

— Hừ, lão ăn mày dơ bẩu mà lại chẳng biết điều...

Tông-Đào quay đầu lại cười lớn :

— Từ xưa đến nay, ít có tiệc nào mà vui trọn, cũng không có cuộc lại hợp nào mà chẳng tan, ta xin khuyên người mấy lời, thà không đụ là tốt hơn...

Không đợi Thượng-quan-Tung và Dịch-thiên-Hành đáp lời, lão ta lẹ làng vọt mình ra đi.

Nhìn theo lời đi của Tông-Đào, Dịch-thiên-Hành khẽ nhíu đôi mày rồi chỉ trong giây lát xác một bóng cũng đã mất khỏi, nhưng chỉ thoáng qua trong phút chốc, thần thái của lão lại bình tĩnh như thường.

Lão quay mặt về phía Thượng-quan-Tung :

— Lão họ Tông ấy đối xử với mọi người thường hay tỏ thái độ thiếu cung kính, nhưng tâm địa lão lại rất quang-minh, lỗi lạc, có đầy đủ phong thái của một hiệp sĩ.

Thượng-quan-Tung gật đầu :

— Từ lâu tôi nghe Tông-Đào là người khó tánh, lạnh lùng, rất khó thân cận. Đêm nay được gặp, lời đồn quả thật không sai. Hừ sau này mà lão có đến vùng Tây-Bắc thì lão sẽ biết tay tôi.

Dịch-thiên-Hành lắc đầu :

— Bất tất phải như thế, theo tôi thấy tuy nhiên lời nói của lão có giọng khinh lạc, nhưng thực ra lão lại là người rất thuần hậu, biết giúp đỡ mọi người, nên rất nổi tiếng trong giới giang hồ.

Thượng-quan-Tung ngẫm nghĩ trong giây lát rồi thở dài :

— Phong độ của Dịch-huynh làm tôi mến phục vô cùng, thái độ lạnh lùng, chua chát của Tông-Đào đối với Dịch-huynh làm cho tôi bực tức trong khi Dịch-huynh lại tỏ ra rộng rãi, thế nên trong giới giang hồ Hắc,

http://tieulun.hopto.org

Bạch ai ai cũng ngưỡng mộ Dịch-huynh là phải lắm.

Danh tiếng của Thần-châu Nhứt-quân, quả thật bất hư truyền. Chuyện đêm nay, làm cho tôi không yên, nên cũng khó mà dự tiệc cho vui, xin Dịch-huynh cho phép tôi cáo biệt.

Nói xong, Thượng-quan-Tung xá dài.

Dịch-thiên-Hành vòng tay đáp lễ :

— Ý Thượng quan-Tung đã quyết, xin hãy thứ cho tôi không tiễn chân xa được.

Thượng-quan-huynh bước ra tới cửa, đột nhiên quay đầu lại :

— Dịch-huynh đối xử với người rộng rãi như thế, làm cho lòng tôi thấy áy náy, hổ thẹn vô cùng.

Ngưng trong giây lát lão lại nói tiếp :

— Tôi có mấy lời, như mắc nghẹn trong cổ, không nói ra không xong . .

Dịch-thiên-Hành nhìn Thượng-quan-Tung :

— Thượng-quan-huynh có gì xin cứ nói, tôi xin vui lòng rửa tai để nghe.

Thượng-quan-Tung ra dáng nghiêm trọng :

— Dịch huynh có biết tại vì sao đêm nay tôi đến đây không ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Có lẽ Thượng-quan huynh đã nghe đồn về quyển sách kỳ lạ của phe Nam-Hải chớ gì ?

Thượng-quan-Tung thở ra :

— Dịch-huynh đoán không sai, hiện nay, chung quanh thành Lạc-dương này, tình hình rất rối loạn, chẳng những bọn Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-thái bảo đều có đặt tay mắt ở đây, cho đến các phái thiếu – lâm võ-đương cũng có phái người đến, thế nên lúc thuộc hạ của Dịch huynh chụp được nàng áo đỏ, tin truyền ra, các tay cao thủ trong giới võ lâm đều lật đật tụ tập chung quanh Lạc dương này.

Dịch-thiên-Hành nghiêng mình :

— Đa tạ lời chỉ giáo của Thượng-quan-huynh, về chuyện ấy tôi chưa hay biết gì cả.

Thượng-quan-Tung trầm ngâm trong giây lát rồi nói thêm :

— Ngoài chuyện Dịch-huynh chụp được nàng áo đỏ, trong giới giang hồ lại còn đồn thêm một chuyện rất quan trọng...

Ý chưa hết, nhưng Thượng-quan-Tung vụt im lặng.

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Tin đồn đãi ấy có quan hệ gì đến tôi không ?

Thượng-quan-Tung nghiêm sắc mặt rồi từ từ bước tới nói nho nhỏ :

— Trước khi gặp Dịch-huynh, nghe chuyện này tôi rất xúc động, nhưng nhờ cuộc gặp gỡ đêm nay, tôi mới biết đó là lời cố ý gièm pha nhưng chuyện này rất quan trọng, Dịch-huynh phải đề phòng mới được.

Dịch-thiên-Hành ngạc nhiên :

— Chuyện gì mà quan trọng như thế ?

Thượng-quan-Tung ra vẻ lo ngại :

— Dịch-huynh chưa hay gì về chuyện ấy hay sao ?

Dịch-thiên-Hành lật đật đáp :

— Thật tôi chưa hay chuyện gì cả, xin nhờ Thượng-quan huynh cho biết.

Thượng-quan-Tung ra vẻ bí-mật :

— Gần đây trong giới giang-hồ có tin đồn rằng lòng Dịch-huynh rất thâm hiểm, thế nên trong các môn phái lớn, cho đến Nhứt-cung, Nhị-cốc Tam-thái-bảo, Dịch-huynh cũng có cho người len lỏi vào, thế nên tất cả những cử động gì giới võ lâm, Dịch-huynh cũng đều hiểu rõ như ban ngày, chuyện ấy có thật hay không, thì tôi chẳng dám bàn, nhưng tin này đã làm cho Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam-thái-bảo không yên lòng.

Từ Cam-Nam đến đây, dọc đường tôi phải đi gặp cung vì chuyện ấy,

Dịch-thiên-Hành khẽ nhíu đôi mày :

— Hừ... tiếng tăm đồn đãi trong giới giang-hồ, thật ra cũng khó mà ngừa, đối với chuyện ấy, Thượng-quan-huynh nghĩ sao ?

Thượng-quan-Tung quay đầu lại nhìn đứa con gái rồi bảo :

— Trước khi gặp Dịch-huynh, đối với chuyện ấy thì nửa tin, nửa ngờ, vì trong Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-thái-bảo đối với những kẻ môn hạ tham dự những chuyện cơ yếu trong nội bộ, thân thế của người nào cũng

http://tieulun.hopto.org

được đồ xét thật kỹ lưỡng, rất khó bị lầm lẫn, nhưng tin đồn rất quả quyết thế nên ai ai cũng có vẻ tin.

Lúc bấy giờ thần sắc của Dịch-thiên-Hành đã trở lại bình tĩnh như thường, lão mỉm cười :

— Nếu lời đồn như thế ấy, thì các môn phái nên xét lại hàng đệ-tử của mình mới đúng hơn, nhưng tại sao Thượng-quan huynh đến vùng Trung-nguyên này một cách hấp tấp như thế ?

Thượng-quan-Tung dằng hắng lấy giọng :

— Không biết tại sao người ta lại đồn như thế, người ta bảo rằng đêm nay, trong tòa trang viện hoang vắng này, Dịch-huynh triệu tập các tay bí mật nằm trong các môn phái để nghe báo cáo, thế cho nên các phái đều cử đưa người đến đây để thám thính hư thực.

Dịch-thiên-Hành nói tiếp :

— Khỏi cần bàn đến việc tin ấy thực hay giả, nhưng các môn phái đã xem tôi là tay quan trọng, thì tôi cũng lấy làm vinh-hạnh lắm rồi.

Thượng-quan-Tung lại nói tiếp :

— Tôi nghe như thế, xin cứ nói thật ra, xin Dịch-huynh miễn thứ cho tôi đã đưa tin một cách hồ đồ.

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Thượng-quan huynh đã thành-thật với tôi như thế, Dịch-thiên-Hành này rất cảm kích.

Thượng-quan-Tung vòng tay thối lui 3 bước :

— Dịch-huynh đã ra ơn cứu con tôi, trọn đời tội không thể nào dám quên, nếu người có cần dùng đến tấm thân hèn mọn này, xin cứ biên thơ cho biết chừng ấy tôi xin hết sức, dù sống chết cũng không nề hà.

Dịch-thiên-Hành xá dài đáp lễ, mỉm cười :

— Không dám, không dám. Sau này nếu có chuyện phải nhờ đến Thượng-quan huynh, nhứt định là tôi phải đến Cam-Nam.

Ngập ngừng trong giây lát lão lại nói tiếp :

— Nhưng tánh tôi đạm bạc, không bao giờ có chuyện gì rắc rối với ai, trong sanh bình cũng không gây thù oán, cũng không giao thiệp mật-thiết với ai cho lắm, đêm nay, gặp Thượng-quan huynh, tôi xem như đã quen thân mật từ lâu, giờ đây; trong chốn này có lắm điều thị phi, tôi không dám miễn cưỡng cầm người ở lại, đợi sau khi tình hình yên tịnh tôi sẽ

đến Cam-nam cùng Thượng-quan huynh nồng vài chén [illegible] giao tình.

Thượng-quan-Tung cười to :

— Lời đồn đãi ngoa truyền, có ngày rồi cũng phải sáng tỏ, đêm nay gặp nhau, tôi đã thấy rõ danh của Dịch-huynh quả thật bất hư truyền chuyến đi Cam-Nam, tôi ước mong được sớm chừng nào, càng tốt chừng ấy, chừng đó tôi sẽ mời các tay cao thủ trong giới võ-lâm miền Tây-Bắc, để cùng dự tiệc tẩy trần với Dịch-huynh.

Thôi, tiểu-đệ xin bái biệt.

Nói xong, Thượng-quan-Tung bước nhanh ra cửa.

Dịch-thiên-Hành giơ tay trái lên vẫy, 6 Bạch-y đồng tử đều đàu hàng ngang nghiêng mình tiễn đưa Thượng-quan-Tung.

Lúc ấy bịnh tình của Thượng-quan Uyển-Thanh vừa bớt nên không thể thi thố thuật dạ-hành, nhưng tính nàng rất kiên-cường, nên trước mặt 6 Bạch-y đồng-tử và Dịch-thiên-Hành, nàng không muốn tỏ ra mình là người hèn kém, nàng cố gắng cắn răng theo sát lưng cha, phóng mình nhanh trong đêm tối.

Dịch-thiên-Hành mấp máy đôi môi, toan mở miệng ngăn cản, nhưng lão lại thôi, lão đứng sững nhìn đôi bóng của cha con Thượng-quan-Tung khuất lẫn trong đêm tối.

✝

Bấy giờ tất cả đều đi khuất, trong gian phòng khách rộng rãi ấy chỉ còn có Dịch-thiên-Hành và 6 Bạch-y đồng-tử.

Dịch-thiên-Hành đi bước hộ trong gian phòng rộng, trên môi nụ cười thường nhựt đã biến mất tự hồi nào.

Lão bỗng giơ tay trái lên vẫy, 6 Bạch-y đồng-tử lật đật nhảy vọt ra ngoài, nhìn xem bốn phía thật kỹ lưỡng, rồi mỗi đứa canh chừng một chỗ, đâu đó xong xuôi, một đứa vỗ tay 3 lượt.

Nghe ám hiệu xong, từ trong phòng khách Dịch-thiên-Hành chậm rãi bước về phía bên vách trái, lão xô chiếc ghế tra sang một bên rồi ra lệnh :

— Tắt tất cả đèn đuốc !

Hai đứa Bạch-y đồng-tử còn đứng trước cửa phòng lật đật đi tắt [illegible] các ngọn đèn trong phòng, chỉ trong giây lát bóng tối âm-u đã tràn ngập khắp phòng, đưa bàn tay không thấy.

Đâu đây bỗng nghe tiếng lách cách nho nhỏ, bốn góc phòng hiện ra

http://tieulun.hopto.org

một khung cửa bí mật, Dịch-thiên-Hành chầm chậm bước vào.

✱

Nhắc lại, lúc Nguyên-Bình mửa ra một búng máu đen, chàng bỗng thấy trong lòng khỏe khoắn hơn trước, chàng bước nhanh ra phía ngoài trang viện, chàng biết mình chưa có thể dùng thuật khinh-công để vượt qua mấy bức tường nhà, nên cứ nghênh ngang đi thẳng theo con đường lớn.

Tuy rằng trong lúc đó chung quanh trang viện đang có nhiều tay cao thủ mai-phục, nhưng họ đều được lệnh của Dịch-thiên-Hành, nên không không một ai chường mặt ra ngăn đường.

Nguyên-Bình nghĩ rằng : muốn ra khỏi tòa trang viện này, ít ra cũng phải qua những cuộc giao tranh, thế nên chàng gắng gượng để chân khí để phòng, nhưng nào ngờ chàng đi trót lọt không gặp một trở ngại nào cả.

Chàng đã bị thương, tuy đã mửa ra được máu bầm, thương thế không còn đáng lo ngại nữa, nhưng phải vận khí, điều-tức cho kịp thời, mới có thể làm cho thương thế mau lành được.

Lúc để chân khí để chuẩn bị ấy, bên trong thương thế lại trở nên trầm trọng, rồi sau khi ra khỏi tòa trang viện, lòng đỡ lo, chàng mới thấy cơ thể bị tê rần, đau nhức dữ dội, chàng bước thấy khó khăn nặng nề miễn-cưỡng đi được 4, 5 trượng chàng bỗng té lăn xuống đất.

Gió đêm rít từng cơn, tiếng lá lào xào trên đồng vắng, chàng thấy cơ thể mình như rời ra từng mảnh, chàng lóp ngóp bò dậy, nhưng kiệt sức chàng lại ngã lăn...

Rán mở mắt nhìn tòa trang viện âm-u giữa ngôi đồng hoang vắng này, nếu Nguyên-Bình không thấy tận mắt, chàng không thể nào tin được rằng, từ chốn xa xôi, các tay cao thủ trong giới võ-lâm đã lũ lượt kéo về đây...

Bỗng chàng lại nhớ nàng áo đen vừa mới giao tranh với mình, một nàng còn rất trẻ, nhưng lại có một trình độ võ công kinh-hồn, tính ra tuổi nàng cũng suýt soát với mình...

Chàng nghĩ rằng, chỉ trong một thời gian ngắn vài tháng, từ một đứa vô danh, chàng đã được liệt vào hàng cao thủ trong giới võ-lâm, tưởng như thế cũng là ít có.

Nhưng nào ngờ một đứa con gái còn trẻ như thế mà lại có trình độ kinh người, xét kỹ ra, môn võ công thật là một môn học rộng vô bờ bến...

Suy nghĩ miên man trong giây lát chàng thấy thân thể mỏi mệt vô cùng.

Lúc ấy tâm thần của Nguyên-Bình rất tỉnh táo, chàng ngẫm nghĩ :

— Kim thoa phụ và Thiết phiến Ngân-kiếm Vu-Thành, cũng còn ở gần đây để chờ ta, giờ đây tuy ta chưa hành động gì được, thì cũng có thể gọi họ.

Vì nghĩ như thế, Nguyên-Bình hã miệng hú lên một tiếng, ngân dài ra cả trượng.

Hú xong chàng bỗng giựt mình lo nghĩ :

— Có phải đây là một đóm lửa của ngọn đèn sắp tắt chăng ? Tàn lực của ta biết đâu chỉ còn có bấy nhiêu mà thôi ? Nếu ta còn rán nữa, thì biết đâu sẽ khó bình phục lại thương thế cho được.

Chàng bỗng nhớ đến Đại-sư Tuệ-Không và pho Đạt-ma-kinh huyền-diệu. Trong ấy có câu khẩu quyết :

«Dưỡng khí nhứt tức, Dịch cân chi cơ»

Nhớ đến câu ấy, bỗng nhiên trong óc Nguyên-Bình lòe ra một tia sáng chàng vụt hiểu ra chỗ nhiệm mầu của câu khẩu quyết ấy, thế nên chàng lật đật định thần, điều hòa hơi thở, gạt bỏ tất cả tư tưởng lộn xộn còn đang lăng văng trong đầu.

Chàng từ từ duỗi chân tay, đúng theo những Pháp-môn thực dụng của sư Tuệ-Không đã truyền cho.

Lúc ấy Nguyên-Bình thấy gân cốt mình như bị tan rã, mà càng cử động càng thấy đau đớn vô cùng, y như bị gươm dao rốc vào da thịt

Chàng đau đớn, khó chịu cho đến đỗi trên đầu mồ-hôi ra dầm dề, rớt lã tã xuống vai, xuống lưng, ,

Vận động như thế, chàng đã lãnh ngộ được câu «Dưỡng-khí nhứt-tức. Dịch cân chi cơ» tuy thấy gân cốt trong châu thân đau đớn như dần, nhưng con người chàng có tánh quật cường, nên mặc dầu bị đau đớn đến mướt mồ-hôi, chàng cũng vẫn tiếp tục vận động luôn.

Nguyên-Bình mím chặt môi, từ từ đem hơi vào thật sâu, y theo lời tâm pháp của sư Tuệ-không truyền thọ, rán chịu đau định thần, gượng co duỗi chân tay..

Nhưng nào ngờ chỉ vận động trong giây lát, chàng bỗng thấy gân xương đau cho đến nỗi chàng phải hét lên một tiếng lớn rồi ngã lăn ra hôn mê luôn.

✱

Nhắc lại lúc trước, cùng đi với Thần cái Tông-Dào và Nguyên-Bình

http://tieulun.hopto.org

còn có Kim lão-nhị và Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-thành.

Lúc bốn người đến phía bên ngoài trang viện, Thán-cái Tông-Đào đã bảo Kim lão-nhị :

— Đêm nay tuy có nhiều chuyện đáng xem cho biết, nhưng cuộc diện không biết sẽ kéo dài đến đâu, vậy người với Vu-huynh hãy tạm thời tìm chỗ ẩn thân, để ta với họ Từ vào xem qua rồi sẽ tính.

Sau đó Tông-Đào lại dặn thêm hai người :

— Nếu như đến sau canh tư, nếu không thấy bọn ta trở ra, thì hai người hãy đến phương Bắc cách đây 10 dặm, chờ chúng ta tại một ngôi miếu cổ bỏ hoang . .

Kim lão nhị và Vu-Thành biết rõ chuyến đi ấy rất trọng đại, hai người vào trang viện ấy rất bất tiện, thế cho nên đợi khi Tông-Đào và Nguyên-Bình đã đi xong, hai người bèn tìm một cụm cỏ rậm để ẩn thân xem tình hình động tịnh.

Hai người chờ đợi mãi, khi thấy trời càng ngày càng khuya, sao mai sắp mọc mà chưa thấy Nguyên-Bình trở ra, trong lòng hai người rất lấy làm lo lắng.

Sương đêm dầy đặc, làm ướt cả quần áo cả hai người, ngửng mặt nhìn trời thì đã thấy quá canh tư.

Vu-Thành là người tính nóng nảy, lão đã rán chờ từ đầu hôm cho đến bây giờ, đến đây thì không sao chịu nữa được, thế nên lão bảo nhỏ Kim lão nhị :

— Từ công-tử và Tông lão tiền-bối thâm nhập vào trang viện, cho tới bây giờ mà vẫn chưa thấy ra, tôi chắc có lẽ đã nảy ra biến cố gì chăng ta cũng nên đi tiếp ứng hai người.

Kim lão nhị lắc đầu :

— Không nên, lúc đi Tông lão tiền-bối đã dặn kỹ, nếu bây giờ chúng ta vào đó, chưa nhất là đã làm được gì, theo ý tôi thì ta nên chờ đợi thêm giây lát, như không được thì chúng ta sẽ đến ngôi miếu hoang mà đợi y theo lời dặn, không nên nhám mắt làm càn.

Vu-Thành rất kính phục Kim lão nhị, thế nên lão không dám gàng gượng nói thêm.

Hai người đợi thêm trong giây lát, thì lúc ấy trời cũng sắp sáng, chung quanh bóng tối mờ mờ đã thấy lúp xúp bóng cây.

Kim lão nhị ngừng đầu nhìn về phía trang viện rồi quay lại bảo Vu-Thành :

— Chúng ta hãy xích tới gần thêm một chút . .

Nói xong lão trườn mình đi tới, Vu-Thành chưa hiểu rõ ý của Kim lão-nhị nhưng cũng vẫn bò theo.

Bò được lối 11, 12 trượng, bỗng nhiên nghe bên một góc tòa trang viện có tiếng chân người rầm rập.

Kim lão nhị giơ tay kéo Vu-Thành đến nấp trong một lùm cỏ rậm cao hơn đầu.

Lúc ấy, phương đông trời đã ửng sắc hồng, mắt của hai người lại tinh-nhệu, thế cho nên có thể nhìn cảnh vật chung quanh một cách rõ ràng. Hai người cũng biết rõ rằng, tất cả những người trong trang viện đều là những tay cao thủ đương thời, thế cho nên hai người rất dè dặt, tất cả đều bình hơi thở, liếc mắt nhìn ra phía trước, thì thấy có bóng người lao xao, nhảy vọt ra một lượt bốn người. .

Nhìn kỹ hai người trước là hai lão gù và lùn, người thứ ba là nàng áo đỏ, kế bên là một cụ già tay cầm gậy trúc.

Tất cả 4 người đều đi về phía 2 người đang nằm ẩn mình.

Đi được một đoạn đường, bỗng nàng áo đỏ giơ tay lên vén mái tóc loà xoà trên vai rồi thở dài bảo :

— Hừ, lòng ta quá vấn vương, bước đi một bước lại sao nặng nề...

Bà lão cầm gậy trúc khuyên :

— Con rán đi một đoạn đường nữa, phía trước đã có xe chực sẵn.

Nàng áo đỏ lắc đầu :

— Thôi không đi nữa, Mai-nương ơi ! Đừng ép tôi nữa...

Bà lão than :

— Con ơi ! Đây là chỗ hoang vắng, không nhà cửa gì, sương thu lại lạnh, con không đi nữa thì cũng không thể nào có chỗ nghỉ ngơi được.

Nàng áo đỏ ngước mắt nhìn, thấy trời đã sáng, nàng gượng cười :

— Màn trời, chiếu đất, cỏ là nệm êm, đối có gió sương.. có ai thương tưởng đến cảnh ấy chăng ?

Nói xong mấy lời áo não, nụ cười gắng gượng trên môi nàng đã tắt tự bao giờ, nàng chớp chớp đôi mi, hai giọng lệ từ từ lăn trên má..

http://tieulun.hopto.org

Lúc bấy giờ hai lão gù và lùn cũng bị buồn lây, hai lão vụt đứng lại nhưng không dám quay mặt nhìn nàng, vì hai người đều nghe lời nàng than thở cho nên tâm tình đều bị xúc động.

Mai-nương khẽ lắc đầu :

— Con ơi.. Con có gì buồn..

Nàng áo đỏ giơ tay áo chùi mấy giọt nước mắt :

— Ôi ! Bây giờ tôi mới biết, dù cho người nào vui vẻ đến đâu, cũng phải có một ít điều phiền não...

Nói xong nàng liền ngồi bệt xuống đất rồi ngã mình trên thảm cỏ xanh.

Gió bình-minh thổi nhè nhẹ, làm bay tà áo nàng phất phới, mái tóc bạc của Mai-nương cũng phất phơ..

Mai-nương cắm sâu chiếc gậy trúc xuống đất rồi ngồi xuống dịu ngọt :

— Con ơi ! Ta ẵm con về để con ngủ một giấc thật ngon nhé !

Nàng áo đỏ lim dim đôi mắt :

— Không nên, tôi ngủ tại ngôi đồng không mông quạnh này..

Mai-nương thở dài :

— Con ơi, thể chất con yếu đuối lắm, đâu có thể chịu với gió sương được..

Nàng áo đỏ gượng cười :

— Có lẽ tôi phải mang bịnh nặng rồi..

Mai-nương giựt mình :

— Con ơi ! Chuyện ấy có khó gì ? Bịnh thì uống thuốc, con đã từng nổi tiếng là không sợ thuốc mà !

Nàng áo đỏ uể oải đáp :

— Tôi cần phải ngủ, xin để cho tôi yên...

Lúc ấy mặt nàng lộ vẻ buồn rầu đau đớn vô cùng, nước mắt cứ tràn ra trên đôi mi mắt, làm cho tất cả mọi người ai ai cũng thấy tủi buồn lây.

Mai-nương cũng không cầm được giọt lệ và bà bảo nhỏ :

— Con ơi ! Vì sao mà con buồn như thế ? Ta đã sản sóc con từ nhỏ cho đến lớn, trên danh nghĩa tuy là chủ với tớ, nhưng tình thương còn hơn mẹ con, nếu vì chuyện gì, dù cho khó khăn gian khổ đến đâu, dẫu phải liều đến tấm thân già này, ta cũng phải làm được để cho con vui lòng. Con ơi ! Chuyện gì thế ? Hãy cho ta biết đi !

Nàng áo đỏ vụt mở to đôi mắt vụt mỉm cười :

— Mai-nương ơi ! Nếu một mai ta chết, thì phụ thân ta có thể sống được không ?

Câu nói rất đột nhiên ấy, làm cho Mai-nương giựt mình sững sốt, bà sững sờ hồi lâu rồi mới nói :

— Chuyện ấy...

Nàng áo đỏ lại nói tiếp :

— Mai-nương ơi ! Từ thuở còn trẻ người đã sống gần cha tôi, tất nhiên là phải biết nếu không có tôi cha tôi có thể sống được hay không, Mai-nương đừng giấu tôi, hãy nói thực cho tôi biết đi !

Mai-nương lật đật đáp :

— Lịnh thân rất thương con, nhưng tánh người rất lạnh lùng cô-độc không bao giờ hiện ra trên sắc mặt, lời nói tình thương đậm đà của cha đối với con.

Người ít chuyện trò với con, nhưng sự thật người vẫn luôn luôn hỏi thăm ta về tình hình con..

Bà thở dài rồi nói tiếp :

— Từ khi mẹ con khỏ đi, bên ngoài tuy người không tỏ vẻ gì buồn rầu đau xót...

Nói đến đây bỗng mặt Mai-nương biến sắc, rồi bà im lặng luôn...

Nàng áo đỏ vụt ngồi phắt dậy, ngước mắt nhìn thẳng và mặt Mai-nương trong giây lát rồi bảo :

— Mai-nương... gì lạ thế ?

Mai-nương lắc đầu :

— Không có gì cả.. ta vẫn khỏe như thường..

Bà lại âm thầm vận dụng chân khí cố ra vẻ bình tĩnh thường...

Nàng áo đỏ gượng cười :

— Có phải Mai-nương sợ lỡ lời hay không ? Người sợ cha tôi trách phạt, nhưng sự thật dù người không nói tôi cũng đã biết rồi.

Cha tôi đã cho biết, mẹ tôi chết sớm, người cũng xây cho mẹ tôi một ngôi mộ giả, nhưng chuyện ấy cũng chỉ để gạt tôi mà thôi. Mai-nương thử nghĩ xem, chuyện như thế làm sao giấu tôi được ?

Mai-nương cũng thở dài, nhưng không nói một lời nào.

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo đỏ từ từ nằm dài trên đất rồi nói tiếp :

— Thực ra, tôi đã biết mẹ tôi vẫn còn sống trên đời này, nhưng chỉ vì người không muốn gặp mặt cha tôi mà thôi.

Mai-nương liếc mắt nhìn nàng áo đỏ :

— Làm sao con biết được chuyện ấy ?

Nàng áo đỏ lim dim đôi mắt :

— Vì cha tôi là người có trình độ nội công rất cao, giả sử như người có lớn tuổi đi nữa, thì tóc cũng không đến nỗi phải trắng như thế, nếu không phải gặp chuyện buồn rầu đau khổ quá sức, cứ gậm nhấm mãi tâm tư của người, thì người không bị già sớm như thế.

Mai-nương buồn rầu :

— Lúc mẹ con gặp cha con, lúc ấy cha con cũng đã hơn 50 tuổi rồi.

Nàng áo đỏ nói tiếp :

— Nhưng lúc ấy cha tôi còn trẻ lắm, sắc mặt người hồng hào, xem như người mới 20 tuổi, có phải như thế không ?

Mai-nương lộ vẻ buồn, nhưng vẫn không nói một lời.

Nàng áo đỏ ngưng trong giây lát, rồi lại nói tiếp :

— Từ sau khi cha tôi và mẹ tôi biệt lâm nhau, cha tôi sanh ra buồn rầu, tuy người không đi tìm mẹ tôi, nhưng người luôn luôn đau đớn, vì thế mà người đã hóa ra cằn cỗi, ôi ! Cha tôi là người mới đáng thương làm sao ! Nhưng không biết mẹ tôi trong lúc ấy có đau khổ như cha tôi hay không ?

Mai-nương buồn rầu :

— Con ơi, lúc chuyện ấy xảy ra, con chỉ còn nằm trong nôi, làm sao con biết rõ như thế ? Tất nhiên là phải có người nào nói cho con biết.

Nàng áo đỏ lắc đầu :

— Không có ai nói cả ! Tôi nghĩ ra mà thôi, về chuyện ấy, trừ ra cha tôi, không bao giờ có ai dám cho tôi biết, nhưng nhứt định là cha tôi không thể nào nói cho tôi biết việc ấy đâu.

Mai-nương ngạc nhiên :

— Con nghĩ được chuyện ấy, thật là thông minh hơn người.

Nàng áo đỏ nói tiếp ?

— Cha tôi rất thương mẹ tôi, nhưng khi mẹ tôi đi rồi, thì người

rũng vẫn còn sống được, như thế thì nếu tôi chết đi, cha tôi cũng vẫn sống được, mà cũng đáng buồn là tôi sắp chết đây . .

Mai-nương lo lắng :

— Con buồn chuyện gì mà phải đến như thế ?

Nàng áo đỏ đáp :

— Tôi hận tại sao phải có người đàn ông ?

Mai-nương ngạc nhiên :

— Con giận đàn ông, nhưng tại sao lại phải chết ?

Nàng áo đỏ cười chua chát :

— Nếu tôi chết thì tất nhiên cha tôi sẽ giận dữ, vì tôi chết tại đất Trung-nguyên này, tất nhiên là người phải trút nỗi oán hờn đó lên đất này, chừng ấy, chưa biết rõ là người sẽ giết tất cả bao nhiêu là sanh mạng.

Mai-nương bảo :

— Dù cho có giết một ngàn hay một vạn người đi nữa, thì cũng không bù được với mạng con.

Con ơi ! Con không thấy vui sống hay sao ? Con có biết rằng đã có biết bao nhiêu người đàn ông đang cực khổ vì con.

Hiện nay những tay cao thủ trong phái Nam-Hải đều được động viên để bảo vệ cho con được an toàn. Đại sư-huynh của con trước kia đã bị cha con trục xuất khỏi môn phái, vĩnh viễn không được trở về thảo thủy, nhưng cũng vì cần bảo vệ cho con trong chuyến đi về Trung nguyên này mà vị sư-huynh mới được đặc biệt cho phép đái công chuộc tội, nếu như con có sai lầm điều chi, thì đại sư-huynh con sẽ gồm hai tội lại để xử phạt luôn, như thế thì phải đền chỗ mất mạng như chơi.

Hừ, chẳng những đại sư - huynh con bị tội chết, nhưng biết đâu các môn hạ trong phái Nam-Hải cũng khó có người sống được !

Nàng áo đỏ cười chua chát :

— Như thế càng tốt ! Chúng ta đều chết tất cả, như thế thì làm quỉ ở chốn âm-ty ta sẽ có người quen, khỏi phải sống cô độc lẻ loi...

Mai-nương thở dài :

— Con ơi ! Con còn nhỏ lắm, tại sao con lại có ý nghĩ lạ lùng như thế ?

Vừa nói bà vừa đưa tay vuốt nhẹ trên mái tóc óng mượt của nàng áo đỏ.

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo đỏ ngừng mặt lên nhìn Mai-nương thấy trên gương mặt từ ái ấy có hiện nét thê lương, bất giác nàng thở dài rồi buồn rầu bảo :

— Hừ, chẳng phải tôi cần làm như thế nhưng..

Chỉ nói đến đây, nàng lại khẽ lắc đầu cười chua chát :

— Thôi được rồi, tôi không nhắc đến chuyện ấy nữa, bây giờ tôi chỉ cần ngủ thôi.. Mai-nương ơi ! Người nên ngồi đây ở với ta giây lát nhé !

Nói xong nàng duỗi tay rồi lim dim đôi mắt, chỉ trong giây lát nàng thở đều đều : nàng ngủ say.

Hai lão gù và lùn, khi thấy nàng áo đỏ đã ngủ, liếc mắt nhìn Mai-nương thấy bà vẫn ngồi canh chừng bên cạnh nàng, hai người cũng đứng kề bên bảo vệ.

Dường như nàng áo đỏ bị mỏi mệt nhiều, thế nên nàng ngủ một giấc rất dài.

Lúc ấy mặt trời vừa mới lố dạng, ánh sáng dìu dịu đã phá tan sương mù âm-u, phong cảnh đây đó tươi như sau một cơn mưa to trút nước.. càng nhìn càng thấy đẹp thêm...

Kim lão-nhị và Vu-Thành ẩn trong đám cỏ rậm, khi thấy mặt trời đã lên cao ai nấy cũng đều sợ bị người nhìn thấy, thế cho nên trong lòng không yên, lại lúc thấy hai lão gù và lùn từ trong trang viện đi ra, hai người bình hơi thở, nén bớt tiếng động cho tới bây giờ, mặc dù võ công hai người cũng cao, nhưng dồn ép trong một thời gian quá dài, làm cho hai người thấy khó chịu vô cùng.

Lúc đó Vu-Thành hết dồn ép nổi nữa, thế nên phải thở một hơi dài.

Hai lão gù và lùn cũng đều là tay có bản lĩnh, tai mắt rất tinh mẫn, thế nên khi nghe trong đám cỏ có hơi thở nhẹ nhẹ, hai người liền cảnh giác.

Âu-đà-Tử lẹ làng hơn ai hết, lão lặng thinh khẽ chuyển mình lẹ làng phóng tới về phía Kim lão-nhị và Vu-Thành.

Chân chưa tới đất lão đã hét lớn :

— Bằng hữu nào đó, sao không ra mặt gặp nhau mà lại ẩn nấp như thế, hành động ấy thiếu chính đại quang-minh.

Tuy Kim lão-nhị và Vu-Thành không muốn gây ra cuộc xung đột, nhưng sự việc đã xảy ra như thế, bất đắc dĩ, khi thấy Âu-đà-Tử vọt mình

tới, hai người lật đật nhảy tránh sang hai bên.

Âu-đà-Tử đã phóng ra một quyền nhưng không trúng, trong lòng lão hơi giận, nên khi chân chưa tới đất, lão lại dùng tay phải phóng thêm luôn một ngọn chưởng.

Ngọn chưởng ấy đánh thẳng vào Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành.

Vu-Thành thấy ngọn chưởng của đối-phương rất lợi hại, nên lật đật tránh sang một bên rồi cười lạt :

— Tốt lắm, hãy đợi Vu mỗ nầy ra tay một lúc rồi sẽ nói chuyện sau.

Kim lão-nhị lật đật can :

— Hãy dừng tay, để tôi nói rõ chuyện này

Vu-Thành lắc đầu :

— Không có gì cần nói cả, đánh xong rồi sẽ nói cũng chẳng muộn.

Chưa dứt lời, lão ta cầm thiết phiến đánh Âu-đà-Tử.

Âu-đà-Tử bình tĩnh tránh sang một bên, hừ một tiếng khô khan :

— Tốt lắm, đường là một tổng lãnh 4 tỉnh, mà còn học thói rình mò hèn hạ. Tử lâu nghe tiếng thiết-phiến Ngân-kiếm vang danh trong chốn giang-hồ, ngày nay mới có dịp biết người.

Vu-Thành quắc mắt :

— Đừng có nhiều lời vô ích..

Soạt một tiếng quạt thiếp-phiến xoè ra, Vu-Thành tới gần như chớp, điểm ngay vào huyệt Tư-giác của Âu-đà-Tử.

Nếu bị điểm trúng huyệt Tư-giác, người sẽ bị hôn mê bất tỉnh, thế nên Âu-đà-Tử rất dè dặt, lão lẹ làng hạ bộ rồi vọt ngang xa đến 5, 6 thước.

Chân vừa chấm đất, Âu-đà-Tử cất lên một tiếng rồi vọt mình trở lại nhanh như chớp.

Vừa vọt mình trở lại, Âu-đà-Tử phóng luôn một lượt 5 ngọn chưởng theo thế Nhựt-nguyệt tranh huy đánh thẳng vào Vu-Thành.

Biết chưởng lực của Âu-đà-Tử rất hùng hậu, cho nên Vu-Thành không dám tiếp đòn, lão lẹ làng xoay mình, trong lúc Âu-đà-Tử chưa thâu hồi ngọn quyền, thì Vu-Thành đã lòn ra phía sau lưng lão, dùng thiết phiến đánh vào hậu-não của Âu-đà-Tử..

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ SÁU MƯƠI

Kim lão-nhị bị mất tích bí mật

Nghe hơi gió từ phía sau đầu, Âu-dà-Tử lật đật dùng thế Phủ hầm thương hải, khẽ ngả mình tới trước để tránh ngọn thiết-phiến rồi lẹ làng xoay mình ra phía sau xỉa luôn một lượt hai tay điểm ngay vào huyệt Tương đài và Thần quan ở ngực và bụng của Vu-Thành.

Đứng kề bên Hồ-nuy-Tử thấy hai người càng đánh dữ, lão sợ tiếng động sẽ làm cho nàng áo đỏ giựt mình tỉnh giấc, nên lão định đánh như thế nào cho được mau lẹ, thế cho nên khi thấy Âu-dà-Tử xoay mình điểm luôn một lượt vào 2 yếu huyệt của Vu-Thành, Hồ-nuy-Tử liền chuyển mình phóng tới chuẩn bị sẵn sàng để tấn công luôn Vu-Thành.

Lúc ấy thương tích bên cánh tay phải của Kim lão-nhị chưa lành hẳn, nhưng khi thấy Hồ-nuy-Tử đã phóng mình tới, sửa soạn tấn công Vu-Thành họ Kim rán cắn răng vọt mình về phía Hồ-nuy-Tử.

Vu-Thành không ngờ Âu-dà-Tử phản công một cách bất ngờ và mau lẹ như thế, lão vừa toan cầm thiết-phiến quật vào tay Âu-dà-Tử, nhưng nào ngờ khi Âu-dà-Tử đã thấy Hồ-nuy-Tử phóng mình đến toan trợ chiến lão không bằng lòng, nên lật đật thu hồi 2 ngọn chưởng, thối lui 2 bước rồi bảo Hồ-nuy-Tử :

— Hồ-huynh hãy lui, để cho tôi đối phó cũng đủ.

Hồ-nuy-Tử giơ tay ra dấu :

— Đà-huynh hãy thanh toán cho mau, đừng để tiểu-thơ giựt mình thức giấc...

Nói xong, Hồ-nuy-Tử liền phóng mình tới. Âu-dà-Tử thấy Hồ-nuy-Tử không theo lời của mình, lão nổi giận xoay mình, phóng ra một chưởng đánh Hồ-nuy-Tử.

Hồ-nuy-Tử quắc mắt nhìn Âu-dà-Tử, hừ một tiếng rồi thối lui.

Vu-Thành thấy Kim lão-nhị đã nhảy ra sẵn sàng trợ chiến, tinh thần lão hăng hái thêm, nên quơ chiếc thiết-phiến đánh nhẩu Âu-dà-Tử

Kim lão-nhị đứng kề bên cũng xông vào trợ chiến.

Ba người quần nhau rầm rập làm cho nàng áo đỏ giựt mình thức giấc, nàng khẽ cựa mình, Mai-nương lật đật cầm chiếc gậy trúc toan dựng dậy

bước tới, nào ngờ nàng áo đỏ bỗng nói bà lại :

— Mai-nương, khoan đã, để xem họ đánh nhau một lát.

Âu-dà-Tử một mình đánh với hai người qua 20 miệp, vẫn bất phân thắng phụ, trong lão ta thay hơi lo lắng.

Xem một lát, nàng áo đỏ chẳm rãi bảo :

— Hừ, Âu-huynh không thắng được cũng là phải lắm, người đã lăn lắn rồi..

Nàng lật đật kêu :

— Âu-huynh mau dùng thế Thương long qui hải.

Âu-dà-Tử nghe gọi, như giựt mình tỉnh ngộ, lão lật đật dùng thế Thương long qui hải để chụp Vu-Thành.

Họ Vu lật đật thối lui, thì chiếc thiết-phiến đã bị Âu-dà-Tử cướp mất.

Vu-Thành bị đoạt mất thiết-phiến, vừa mắc cỡ, vừa tức giận lão ta rút ngắn-kiếm vừa toan chém tới, bỗng nghe tiếng nói lớn :

— Dừng lại !

Nhìn kỹ thì Nguyên-Bình đã phi-thân đứng kề bên, đứng cản trước mặt Âu-dà-Tử.

Kim lão-nhị mừng đến rơi nước mắt, lão kêu lớn :

— Đình nhi, cháu vẫn mạnh thường ?

Lúc ấy lòng lão bị kích động dữ dội, nên chỉ nói được có bấy nhiêu lời.

Nguyên-Bình cúi mình thi lễ trước mặt Kim lão-nhị :

— Đa tạ thúc thúc đã có lòng lo cho cháu.

Thiết phiến ngắn kiếm Vu-Thành quơ gươm :

— Tử công-tử hãy tạm thời lui ra nghỉ ngơi, để tôi quyết một phen thắng bại với lão Âu-dà-tử này mới được !

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Lão ấy chưởng lực rất hùng hậu, người không phải là tay địch thủ với lão đâu !

Nếu người nào nói ra câu ấy, tất nhiên là Vu-Thành không sao nhịn được, nhưng vì đó là Nguyên-Bình, người mà lão rất kính phục, cho nên lão lật đật tra gươm vào vỏ rồi thối lui 3 bước,

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn quanh một lượt, đoạn lạnh lùng bảo Âu-đà-Tử :

— Chúng ta không oán hận gì nhau, ta không muốn xung đột với các người làm gì . . trả lại cho mau . .

Vừa nói chàng vừa xỉa tay phải ra.

Âu-đà-Tử ngạc nhiên :

— Trả gì ?

Nguyên-Bình vụt phóng mình tới, tay mặt đã lẹ làng chụp lấy cây thiết-phiến trên tay của Âu-đà-Tử. Chàng ra tay lẹ làng như chớp, chuyển thế rất lạ lùng kỳ-diệu, làm cho Âu-đà-Tử chỉ thấy cánh tay mình bị tê rần, rồi cây thiết-phiến đã lọt vào tay Nguyên-Bình.

Âu-đà-Tử nổi nóng, hét lên một tiếng lớn rồi dùng thế Thừa phong phá lăng tấn công Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình lật đật tránh sang một bên để lách ngọn chưởng của Âu-đà-Tử.

Bỗng nghe trận gió lào xào, một ngọn chưởng phong lướt cỏ dồn tới Nguyên-Bình cười lạt, quay lại bảo Vu-Thành :

— Chúng ta đi thôi.

Chàng vung tay áo phóng chiếc thiết-phiến trả lại cho Vu-Thành rồi quay mình bước nhanh.

Bỗng nghe một tiếng hét vang lanh lảnh :

— Đứng lại !

Nguyên-Bình vừa bước được 3, 4 bước, khi nghe tiếng gọi, chàng vụt đứng lại.

Quay đầu nhìn, chàng thấy nàng áo đỏ vịn vai Mai-nương, đẹp như một pho tượng chói lói dưới ánh mặt trời của ban mai.

Lúc ấy không biết tâm tư nàng bị kích động như thế nào đã bị cảm nhiễm vì sương lạnh của buổi ban mai, chỉ thấy toàn thân nàng khẽ run run.

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn nàng, rồi ngửng mặt lên trời nhìn đám mây trắng đang lững lờ trôi trên nền trời xanh, với giọng lạnh lùng hiêu-kỳ chàng hỏi :

— Cô-nương bảo tôi đứng lại, chẳng hay có điều chi dạy bảo chăng ?

Nàng áo đỏ nhếch mép :

— Tại sao người biết tôi kêu người ?

Nguyên-Bình giựt mình :

— Nếu không phải kêu tôi, thì thôi vậy !

Nói xong chàng liền quay mình bước đi.

Nàng áo đỏ lại gọi :

— Thôi sao được ? Ngươi định làm gì ?

Nguyên-Bình đứng chân, quay đầu lại nhìn, chàng toan gây sự, nhưng lại bình tĩnh, rồi lạnh lùng quay đi.

Nàng áo đỏ mắng lớn :

— Nhìn ta rồi làm gì ta ?

Nguyên-Bình không thể chịu được nữa, chàng quay lại sắc mặt giận dữ

— Cô mắng ai ?

Nàng áo đỏ bỗng mỉm cười :

— Ta mắng ai can gì đến ngươi ?

Lúc ấy lòng nàng áo đỏ hết sức lạ lùng, nàng ngẫm nghĩ ;

— Đêm hôm rồi chàng ta bị thương, từ đó đến đây chỉ có 1, 2 giờ tại sao khôi phục lại một cách mau chóng như thế này ?

Dường như Nguyên-Bình không muốn có sự xung đột với nàng áo đỏ chàng trầm ngâm giây lát rồi bảo :

— Tôi đã nhường nhịn đôi ba lần rồi, cô không nên khi người quá như thế :

Nói xong chàng lại quay mình ra đi.

Nàng áo đỏ vụt buông vai Mai-nương bước tới mấy bước kêu lớn :

— Bộ ngươi đi chạy đám ma hay sao mà gấp như thế ?

Nguyên-Bình vụt quay đầu lại, vọt mình ngay tới trước mặt nàng áo đỏ :

— Nàng mở miệng ra là mắng người, bộ ta chẳng dám...

Ý chàng muốn bộ chẳng dám đánh nàng hay sao, nhưng khi nghĩ lại nói với một thiếu nữ như thế cũng có hơi bất nhã, nên chàng lại thôi.

Bỗng nghe tiếng gió của y phục lướt tới, Mai-nương đã phóng mình đến gần, bà ta điểm luôn 3 gậy trúc, đòn nào cũng nhắm vào những yếu huyệt của Nguyên-Bình, làm cho chàng phải thối lui 3 bước.

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo đỏ giơ tay chặn Mai-nương :

— Mai-nương hãy lui, anh hùng này không dám làm gì tôi đâu !

Nguyên-Bình bị Mai-nương đánh mấy chiếc gậy trúc, buộc lòng phải thối lui, chàng ta giựt mình kinh ngạc, vừa nổi giận. Chàng ngẫm nghĩ :

— Bà này dùng nội-công sử dụng gậy trúc thật là ghê gớm, võ công thật chẳng phải tay tầm thường, ta vừa mới lành bịnh, cũng chưa biết là có hơn bà ta được không ?

Nhưng con nhỏ này hễ mở miệng là nói giọng cầu cao, nếu không dạy cho nó một phen, thì cũng khó mà nhịn.

Nghĩ như thế Nguyên-Bình vội giơ tay mặt lên :

— Tại sao nàng biết tôi không dám đánh nàng ?

Mai-nương lật đật âm thầm vận dụng nội-công chuẩn bị sẵn, nếu Nguyên-Bình ra tay thì bà ta sẽ dùng toàn lực để đối phó.

Nàng áo đỏ nhìn thấy Nguyên-Bình giơ tay lên, nàng mỉm cười :

Người đã giơ tay lên, mà không dám đánh ta, thì không biết phải làm sao để rút lại đây ?

Vừa nói, nàng vừa cười sằng sặc, vừa chầm rãi bước tới.

Lúc ấy đôi môi nàng cười như hoa nở gương mặt đẹp tuyệt trần, Nguyên-Bình cũng chẳng biết mình đã hạ tay xuống tự hồi nào.

Nàng áo đỏ bước tới, chỉ còn cách Nguyên-Bình chừng một thước, bỗng nhiên nàng đổi sắc nghiêm trang lạnh lùng hỏi :

— Tại sao không đánh ?

Nguyên-Bình vụt mình như vừa tỉnh cơn mê, chàng ngửng mặt lên nhìn trời xanh biếc, trong lòng suy nghĩ :

— À, một người đẹp, với một nụ cười khả ái như thế, mất ta...

Nàng áo đỏ thấy Nguyên-Bình đứng sững sờ suy nghĩ, đôi má nàng bỗng đỏ bừng, nàng dịu dàng hỏi :

— Người đang suy nghĩ gì ? Hay là sợ đánh tôi chết chăng ?

Nguyên-Bình giựt mình ngẫm nghĩ :

— Lúc ta đi chung với chị em họ Đinh, trong lòng ta rất thảnh thơi, bình thản, không có gì lạ, nhưng giờ đây, khi thấy nàng cười, lòng ta sao thấy như si như dại...

Chàng liền âm thầm đề chân khí, định tâm, xua đuổi tất cả những ý

nghĩ còn đang lăng văng trong đầu óc rồi lạnh lùng bảo :

— Ta nghĩ đến ơn nàng lo điều trị bịnh cho cô Đinh-Linh, cho nên nhượng nàng một phen.

Vừa nói, chàng vừa ngửng mặt nhìn trời, không hề nháy mắt.

Bỗng nhiên Nguyên-Bình cảm thấy một mùi hương lạ, tiếp theo là hai tiếng chát chát, hai má chàng mỗi bên lãnh một tát tay, nhưng chàng vẫn thấy không đau đớn gì.

Nàng áo đỏ cười khúc khích :

— Người không đánh ta, thì ta đánh người vậy...

Nguyên-Bình bị đánh một cách bất thình lình, chàng giựt mình kinh ngạc, lật đật thối lui 2 bước, giơ tay phải lên toan phóng ra một chưởng, bỗng thấy nàng khẽ nhíu đôi mày liễu, trên mi nước mắt tràn lai láng nét mặt buồn rầu, đau khổ đáng thương xót vô cùng.

Tâm-tư bị xúc động, lòng chàng nghĩ :

— Nếu ta phóng ra ngọn chưởng này thì tất nhiên là nàng phải chết tươi.

Vì nghĩ như thế, chàng liền dằn cơn giận, từ từ buông tay xuống :

— Ta là Từ-Nguyên-Bình, đường đường một trang nam tử, đâu có thể hơn thua với một người đàn bà được.

Nàng áo đỏ không để chàng dứt lời, nàng lật đật lạnh lùng nói tiếp :

— Mở miệng là trang nam tử, là đại trượng phu.. hừ trang nam tử, có gì mà làm không được ? So sánh với Thần-châu Nhứt-quân, người như thế nào ?

Nguyên-Bình nghiêm sắc mặt :

— Giờ đây tuy ta chưa thắng được người ấy, nhưng một ngày nào đó nhứt định ta sẽ đánh chết y.

Nàng áo đỏ bật cười :

— Thôi ! Chuyện sau này thì để tới chừng ấy sẽ nói, còn bây giờ người cũng thấy đánh không hơn được lão ta phải không ?

Nguyên-Bình đáp :

— Vì ta bị thương trong khi tỉ-thí với nàng áo đen, nên không thể so tài cao thấp với y.. chưa thử tài nhau, làm sao biết ta không hơn y được ?

Nàng áo đỏ nghe giọng nói của Nguyên-Bình, dường như chàng ta

http://tieulun.hopto.org

oán hận lão đến thâm xương, nàng bỗng nhướng mày chớp đôi mi mỉm cười :

— Ta thấy Dịch-thiên-Hành chẳng những võ công đã cao cường, mà tánh tình lại biến hóa dễ mến, danh của Thần-châu Nhứt-quân thật quả bất hư truyền.

Nguyên-Bình xẵng giọng :

— Lão ấy giả dối bên ngoài như thế, nhưng tâm địa lại hiểm độc vô cùng.

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Làm sao ngươi biết được tâm địa của họ Dịch hiểm độc ? Theo ý ta thì lão còn tốt hơn ngươi...

Nguyên-Bình nổi giận :

— Thôi tôi mệt lắm rồi ! Hừ, kiến-thức của người đàn bà !

Nói xong, chàng không để nàng áo đỏ nói thêm, Nguyên-Bình lẹ làng quay mình trổ thuật phi-hành phóng đi luôn.

Thấy Nguyên-Bình vọt đi, Kim lão-nhị và thiết phiến ngân kiếm Vu-Thành cũng lật đật phi thân theo.

Nàng áo đỏ, khi thấy bóng Nguyên-Bình đã khuất, liền thở dài, và từ từ quay mình trở lại lẩm bẩm :

— Thật là dại vô cùng...

Mai-nương cười lớn :

— Hễ con giơ tay lên là đánh người, mở miệng ra là mắng người, thì tự nhiên là người ta phải sợ mà bỏ chạy chớ sao ?

Nàng áo đỏ ngửng mặt lên nhìn trời, lặng yên trong giây lát, đoạn quay đầu lại nhìn hai lão gù và lùn :

— Hai người hãy mau trở lại tòa trang viện, cho Thần-châu Nhứt-quân, sau 3 ngày chỉ trong 5 ngày kế tiếp đó, phải đến Bích-la-sơn trang gặp ta !

Hai lão gù và lùn giựt mình, nhưng cũng vòng tay nghiêng mình :

— Xin tuân lịnh.

Nói xong hai lão lật đật quay mình đi trở về hướng trang viện.

Nàng áo đỏ khẻ nhướng đôi mày liễu, trên mặt lộ vẻ sát khí đằng đằng

Mai-nương sững sờ hỏi lâu rồi ôn tồn hỏi :

— Thần-châu Nhứt-quân Dịch-thiên-Hành là người hiểm ác nhứt trong giới võ lâm miền Trung-nguyên này, con mời y đến Bích-la-sơn trang làm gì ?

Nàng áo đỏ nhếch mép cười chua chát :

— Tôi sẽ giúp cho lão làm một chuyện long trời lở đất trong giới võ lâm miền Trung-nguyên này.

Mai-nương nhíu mày :

— Chúng ta đến ngoạn cảnh vùng Trung-nguyên này, không can hệ gì với ai, làm chi cho thêm bận ?

Vẻ mặt nàng áo đỏ bỗng lộ ra sắc oán hận, độc hiểm vô cùng :

— Tôi phải làm cho giới võ lâm miền Trung-nguyên này tàn sát lẫn nhau thi thể phơi đầy đồng, máu chảy thành sông.

Mai-nương giựt mình lo sợ, bà quay mặt lại nhìn thẳng nàng áo đỏ, thấy nàng đang cắn đôi môi, ngửng mặt nhìn trời, mặt đầy vẻ oán hận.

Lúc bấy giờ, thần-thái của nàng rất khác xa lúc trước, Mai-nương là người thân cận của nàng cũng chưa từng thấy bao giờ nàng thay đổi một cách kỳ dị như thế.

Mai-nương cầm lấy bàn tay trắng như ngọc của nàng áo đỏ, rồi ngạc nhiên hỏi :

— Con ơi ! Hôm nay sao con lại lạ như thế ? Đối với võ-lâm miền Trung-nguyên này, chúng ta không hề có oán thù, tại sao con lại nghĩ như thế ?

Nàng áo đỏ vẫn ngửng mặt nhìn về phía tận chân trời xa xa rồi lạnh lùng bảo :

— Ư.. tôi phải làm như thế, nếu không làm cho họ phải chịu lận đận, lao đao, khổ sở, thì không thể được,

Mai-nương bỗng thấy tánh tình của nàng bỗng biến đổi một cách kỳ lạ như thế, bà không dám phụ họa tán thành, nhưng cũng thấy không tiện cản ngăn, nên không biết bây giờ phải làm thế nào cho ổn.

Bà lo lắng nhìn nàng thấy đôi má nàng ửng hồng, bà bỗng nghĩ ngợi

À phải rồi, nàng là người được cưng như trứng mỏng, nhưng bây giờ đã chịu nhiều cực khổ, có lẽ nàng bị bực dọc lắm...

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ đến đây bà lắc đầu .

— Con ơi ! Chúng ta không nên đứng đây lâu, phải trở về Bích-la-sơn trang ngay đi.

Nàng áo đỏ buồn rầu gật đầu, rồi từ từ đưa bàn tay trắng muốt lên vịn vai Mai-nương chầm chậm bước theo bà.

Mai-nương đưa nàng qua hai con đường mòn, vòng qua mấy cụm cây quay lại nhìn toà trang viện một lần chót rồi mới đi.

Đi đến một ven rừng, thấy trúc mọc đầy có đến mấy mẫu, tòng xanh tạo ngất trời, từ xa có tiếng vó ngựa nện vang vẳng trên mặt đường, chỉ trong giây lát, bỗng thấy một chiếc xe ngựa có rèm phủ đậu dưới bóng cây

Hai tên đại-hán đứng kề bên xe, thấy hai người đi tới, lật đật đứng sang một bên, Mai-nương gật đầu giơ tay ra hiệu rồi đỡ nàng áo đỏ lên xe bỏ rèm xuống kín mít,.

Tiếng roi ngựa đánh trót vang lên phá tan bầu không khí yên lặng của rừng xanh, vó ngựa nện trên đường rầm rập, xe lăn bánh lốc cốc vọt mình tới trước, phía sau xe, bụi tung mịt mù.

*

Nguyên-Bình bị nàng áo đỏ đánh hai bạt tay, trong lòng chàng có một cảm giác lạ lùng khó hiểu, trong lúc bực bội chàng cứ phóng mình đi tới, Kim lão-nhị và Vu-Thành ai ai cũng đều lo lắng cho chàng nên lật đật phóng mình theo sau,

Ba người lặng thinh đi được hồi lâu, tâm tư của Nguyên-Bình đã lần lần hồi phục lại y như trước.

Kim lão-nhị bỗng dừng chân lại rồi hỏi :

— Cháu Bình, đêm rồi ở trong trang viện, bọn họ có xung đột không ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Không...

Kim lão-nhị nhìn Nguyên-Bình :

— Nhưng tại sao ở lâu như thế ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Tôi bị thương . .

Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành à một tiếng kinh ngạc :

— Công tử thọ thương ? Đã giao tranh với họ rồi sao ?

Nguyên-Bình đáp :

— Có nhiều chuyện không sao tính trước được, tôi không ngờ phải

giao tranh với con gái Thượng-quan-Tung.

Vu-Thành so vai

— Con nhỏ đó đã nổi tiếng là khó chịu lắm, thật công tử đã giao tranh với nó hay sao ?

Nguyên-Bình không đáp một lời mà chỉ khẽ gật đầu mỉm cười.

Kim lão-nhị lo lắng :

— Cháu đã thọ thương, sao bây giờ lại cử động được như thường ? Có thấy gì khó khăn không ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Bây giờ thì không sao . .

Chàng muốn nói ra phương-pháp trị liệu thương thế của mình nhưng lại suy nghĩ :

— Nếu như mình nói chuyện ấy ra, thế tất là phải lôi đến chuyện của sư Tuệ-Không ở thiếu-lâm tự, rồi biết đâu sẽ còn dẫn ra thêm nhiều chuyện nữa, trong đó có nhiều việc không nên cho người ngoài biết . . .

Vì nghĩ như thế cho nên chàng chỉ nói có bấy nhiêu lời rồi im lặng luôn.

Giây lát chàng lại nói tiếp :

— Tôi chỉ có điều-tức giây lát là thấy khỏe ngay.

Kim lão-nhị hỏi :

— Cháu có biết nàng áo đỏ ấy không ?

Nguyên-Bình lắc đầu cười :

— Không biết . .

Bỗng nhiên chàng cảm thấy trả lời như thế là không ổn, nên lật đật nói tiếp :

— Tôi có gặp qua nàng ấy vài lần, đêm qua lại gặp nàng trong trang viện . .

Kim lão-nhị nhíu mày suy nghĩ :

— À, nếu như ngươi không chịu nói rõ ta cũng tìm ra manh mối lời nói thật là mơ hồ . . .

Kim lão-nhị chưa hiểu rõ vì Nguyên-Bình trả lời quá gấp, cho nên câu trước không ăn khớp với câu sau, làm cho họ Kim nghĩ lầm rằng chàng không chịu nói rõ, cho nên không hỏi thêm nữa,

Vu-Thành ngửng mặt nhìn trời rồi hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Đêm qua, trong khi vào trang viện, công tử có gặp Thần-châu nhứt-quân Dịch-thiên-Hành không ?

Nguyên-Bình đáp :

— Có gặp, tôi giao tranh với đứa con gái của Thượng-quan-Tung được lão tiếp cứu.

Vu-Thành ngẫm nghĩ hồi lâu rồi thở dài :

— Như theo lời của Kim lão tiền-bối đã nói thì Dịch-thiên-Hành không thể nào cứu công tử đâu.

Qua lời nói, thấy rõ ý của Vu-Thành vẫn còn tôn kính Dịch-thiên-Hành,

Nguyên-Bình chỉ ngửng mặt nhìn trời, không nói lấy một lời, trong lòng suy nghĩ :

— Xem ra Dịch-thiên-Hành cũng là người hiền hòa để làm thân, với phong thái hiệp-sĩ ấy, cũng có thể khó làm được những điều độc ác ti-tiện.

Trong lòng Nguyên-Bình bỗng có đôi chút nghi ngờ.

Kim lão-nhị là người có nhiều kinh-nghiệm trong giới giang-hồ khi thấy thần thái của Nguyên-Bình như thế, lão biết lòng Nguyên-Bình đã có đôi chút hoài nghi, thế nên lão thở ra .

— Cháu Bình đêm qua lúc Dịch-thiên-Hành cứu cháu, có mặt người khác tại đó hay không ?

Nguyên-Bình đáp :

— Có mặt Tòng-Đào và Thượng-quan-Tung.

Kim lão-nhị suy nghĩ trong giây lát rồi hỏi thêm :

— Có phải lão cứu con gái của Thượng-quan-Tung trước, rồi sau mới đến lượt cháu phải không ?

Nguyên-Bình giựt mình :

— Đúng như thế ! Làm sao Kim thúc thúc biết rõ được như thế ?

Mặt Kim lão-nhị bỗng lộ vẻ lo lắng vô cùng :

— Cháu Bình, sau khi cứu sống cháu, lão có đưa cháu một hoàn thuốc để uống không ?

Nguyên-Bình trầm ngâm giây lát :

— Dường như là có chuyện đó..

Vì lúc ấy tinh thần Nguyên-Bình chưa được bình tĩnh hẳn, thế cho nên suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới..

Kim lão-nhị lật đật hỏi :

— Cháu nhớ cho kỹ, coi có uống không ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Không . ban đầu lão đưa hoàn thuốc ấy cho đứa con gái của Thượng quan-Tung nhưng bị Tòng-Đào giựt mất..

Kim lão-nhị thở phì một hơi nhẹ nhàng :

— Danh của Thần-cái Tòng-Đào quả thật bất hư truyền, kẻ đại hiệp thì lòng dạ có khác với người thường chớ sao !

Nguyên-Bình nghe Kim lão-nhị khen Tòng-Đào không ngớt lời, bất giác chàng liếc mắt nhìn lão ta, trong khi vừa toan mở miệng nói thì thiết-phiến ngân kiếm Vu-Thành đã cướp lời :

— Kim lão tiền-bối nói như thế, lòng tôi rất nghi ngờ, đâu có lẽ Dịch-thiên-Hành ra tay cứu người, đó là một hành động giả dối..

Kim lão-nhị nghiêm giọng :

— Sự phân biệt giữa kẻ tiểu nhơn và người quân tử, cũng chỉ ở tại chỗ đó thôi, sau khi cứu người, Dịch-thiên-Hành đưa ra một hoàn thuốc, bảo phải uống, ngoài mặt mới nhìn, thì như đường đường, chính chính, nhưng sự thật hoàn thuốc ấy, là một liều độc dược mạnh mẽ không có gì sánh được, chất thuốc lại ngấm lâu.

Sau khi uống rồi, chất thuốc ngấm lần trong vài tháng sau, mới bắt đầu hành hạ nhân..

Lúc ấy chất độc đã ngấm sâu vào tạng phủ, dù có Hoa-đà, Biển thước tái sanh, cũng phải đành bó tay mà thôi..

Vu-Thành nghe nói, trong lòng bỗi nghi ngờ :

— Chuyện ấy có thật hay không ?

Kim lão-nhị ngửng mặt nhìn trời cười hà hà :

— Cháu Bình, sau khi Tòng-Đào giựt viên thuốc, Dịch-thiên-Hành không khi nào chịu xuôi tay, nhứt định lão ta phải giựt lại viên thuốc cho được phải không ?

Nguyên-Bình gật gật đầu :

— Đúng như thế ! Sau khi Tòng-Đào giựt viên thuốc, Dịch-thiên-Hành lập tức giựt lại liền.

http://tieulun.hopto.org

Kim lão-nhị cười ha hả một hơi dài :

— Nếu hoàn thuốc ấy còn nằm trong tay Tông-Đào, thì hành động giả dối của Địch-thiên-Hành sẽ bị giới võ lâm mạt sát, thế cho nên...

Nói đến đây mặt lão ta bỗng biến sắc, lão im lặng luôn...

Thái độ bất thình lình ấy, làm cho Nguyên-Bình và Vu-Thành sững sờ, chưa kịp hỏi gì thêm, thì Kim lão-nhị đã hỏi :

— Cháu Bình, chúng ta đi thôi.

Không đợi hai người trả lời, Kim lão-nhị lật đật quay mình bước đi.

Xem thấy thái độ của Kim lão-nhị có phần sợ sệt, Nguyên-Bình không nỡ hỏi gì chàng cũng lật đật theo phía sau Kim lão-nhị lẹ làng đi tới.

Vu-Thành là người đã từng đi nhiều trong chốn giang-hồ, nên lão có nhiều kinh nghiệm, nên khi thấy thái độ bất thường của Kim lão-nhị, Vu-Thành biết họ Kim đã thấy chuyện gì, lạ, thế cho nên quay đầu lại nhìn bốn phía, quả nhiên thấy trên mặt cỏ, cách đó chừng 4, 5 trượng, có một chiếc bài màu bạc sáng loáng, ngoài ra không thấy gì lạ thêm..

Quay đầu lại nhìn thì đã thấy Nguyên-Bình và Kim lão-nhị đi xa hơn 7, 8 trượng, lão đang quay mình tính vọt theo, bỗng nhiên lão lại nghĩ :

Chiếc bài ấy không biết là vật gì, tại sao ta lại không xem cho biết ?

Vì nghĩ như thế cho nên Vu-Thành vọt mình về hướng chiếc ngân bài.

Chiếc ngân bài chỉ nằm cách lão chừng 4,5 trượng, nên chỉ vọt có mấy bước là Vu-Thành đã đến gần bên.

Cúi đầu xuống nhìn, thấy trên chiếc ngân bài có khắc hình một lóng xương trắng, có lẽ chiếc ngân bài đã làm bằng một thứ bạc thuần chất.

Lúc ấy Kim lão-nhị và Nguyên-Bình đã xa hơn 10 trượng, Vu-Thành không nhìn kỹ chiếc ngân bài, lão lật đật bỏ vào học, rồi phóng mình theo hai người phía trước.

Kim lão-nhị càng đi nhanh, lão không hề quay đầu lại nhìn, Nguyên-Bình và Vu-Thành theo sát lưng, đi một hơi đến 5, 6 dặm, tới một khu rừng rậm.

Nguyên-Bình kêu nho nhỏ :

— Nhị thúc thúc, tại sao chúng ta phải đi gấp rút như thế ?

KÍNH MỜI QUÝ BẠN ĐỌC TIẾP

Lục-Mạch Thần Kiếm

(Tức Thiên-Long Bát-Bộ III)

VƯƠNG-NGỌC-YẾN *trổ tài miệng lưỡi áp đảo quần hùng ra sao ?*

Cuộc đấu võ vô cùng hào-hứng giữa hai phái Thanh-Thành và Bồng-Lai.

Đoàn-Dự gặp ai là bạn tâm đầu trên đường phiêu lưu.

Cuộc thử lửa giữa phe Mộ-Dung và tứ lão ở Cái-Bang.

Và nhiều trận ác đấu kinh hồn giữa những cao thủ phái Thiếu-Lâm, Cái-Bang, và đám võ-sĩ Khất-Đan.

Lục-Mạch Thần Kiếm

(Tức Thiên-Long Bát-Bộ III)

Càng đọc tới càng sôi nổi.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ SÁU MƯƠI

KIM LÃO-NHỊ BỊ MẤT TÍCH BÍ-MẬT

Kim lão-nhị dừng chân, lão từ từ quay lại, Nguyên-Bình nhìn kỹ lão, bỗng giựt mình.. Vì lúc ấy sắc mặt Kim lão-nhị đã biến ra xanh như chàm, mồ hôi ướt đầm dề, dường như lão đã trải qua một cơn kinh hoàng đến tột độ.

Vu-Thành lấy làm lạ lật đật hỏi :

— Kim lão tiền-bối tại sao thế ?

Kim lão-nhị chìa cánh tay còn sót lại, thò vào bọc lấy ra một chiếc khăn lụa, chùi mấy giọt mồ hôi trên trán;

— Châu Bình ơi ! Ta chỉ còn sống được có nửa ngày nữa thôi ! Hôm nay trước khi trời tối, ta phải chết, nhưng chết một cách thảm thiết vô cùng..

Nguyên-Bình ngạc nhiên:

— Tại sao thế ?

Kim lão-nhị quay đầu lại nhìn qua bốn phía một lượt, đoạn ngồi bệt xuống đất, lim dim đôi mắt, điều hòa hơi thở trong giây lát.. thần sắc lão lần lần trở lại mức bình thường.

Lão bình tĩnh bảo;

—Ta đã nhìn thấy chiếc thôi-mạng-bài của Thần-châu nhứt-quân rồi, nếu người nào nhìn thấy chiếc bài ấy, nhứt định là phải chết..

Nguyên-Bình ngạc nhiên;

— Có chuyện lạ như thế à ;

Kim lão-nhị nhếch mép cười :

— Chiếc thôi-mạng-bài ấy là vật tùy thân của Thần-châu nhứt-quân trừ ra lão ấy, người nào khác đều không được tự-động, dùng đến.

Chiếc bài ấy ra ngoài, tất nhiên là sẽ có một người chết, trong vòng bốn tiếng đồng hồ, nếu người nào thấy chiếc bài ấy, nếu không tự chặt chân tay mình cho chết thì tất nhiên sẽ bị bắt, bị muôn vạn con rắn độc cắn chết, độc hình ấy tưởng trên đời này chưa đâu có..

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ:

— Lão Thần-châu nhứt-quân ấy, bên ngoài xem rất hiền hòa dễ mến nhưng tại sao lại bày ra một độc hình thảm khốc như thế ? Lạ thật..

Vu-Thành giựt mình, chàng thò tay vào bọc lấy chiếc Ngân-bài hỏi :

— Có phải Kim lão tiền-bối đã thấy chiếc bài này không ?

Đó là một chiếc Ngân-bài nho nhỏ, to chừng lối một tấc, trừ ra trên mặt có khắc hình một khúc xương trắng, ngoài ra không có gì đáng sợ, nhưng Kim lão-nhị là người có nhiều kinh-nghiệm trong giới giang-hồ, sau khi thấy chiếc Ngân-bài lão vụt biến sắc mặt, trên trán mồ hôi đổ lấm tấm.

Nguyên-Bình thấy Kim lão-nhị tỏ vẻ rất sợ sệt trước Ngân-bài rất tầm thường ấy, trong lòng chàng lấy làm lạ lùng, chàng giơ tay cầm lấy chiếc Ngân-bài rồi hỏi :

— Một chiếc Ngân-bài như thế này, có gì là đáng sợ hãi đến thế ?

Kim lão-nhị nhìn chiếc Ngân-bài :

— Cháu hãy lật chiếc Ngân-bài lại xem.

Nguyên-Bình y theo lời, lật chiếc Ngân-bài, thấy phía trên mặt có khắc hai hàng chữ : « Đây thôi-mạng-bài, nhìn thấy thì chết ». Ngoài ra hai hàng chữ ấy, vẫn không thấy điều gì khả nghi.

Vu-Thành bỗng cười to :

— Chúng ta đã thấy chiếc Ngân-bài này, có lẽ dân chúng ta đều phải bị Thần-châu nhứt-quân bắt cho rắn ăn cả thảy ?

Kim lão-nhị than thở :

— Chuyện ấy thì ta không được biết rõ ràng cho lắm, bọn ngươi là người ngoài cuộc, có bị thôi-mạng-bài ước thúc hay không, trừ ra Thần-châu nhứt-quân ngoài ra không một ai được biết. Chính mắt ta đã thấy, trong một đêm, lão ấy đã truyền ra 6 chiếc Ngân-bài, thì lúc trời chưa sáng hẳn, thì tất cả 6 người đều bị bắt, bị bỏ vào hầm rắn, và bị rắn cắn chết cả thảy.

Bỗng nghe Vu-Thành la lớn :

— Công-tử hãy buông mau... trên chiếc Ngân-bài có độc...

Nguyên-Bình nhìn lại, quả thấy trên bàn tay trái của Vu-Thành bàn tay đã cầm chiếc Ngân-bài có một làn khói đen bay lên.

Kim lão-nhị cũng la lớn :

— Mau vận khí bế huyệt đạo đi, đừng để cho chất độc lan vào thân thể.

Bỗng nghe trong phía rừng, có tiếng lạnh lùng ghê rợn vọng ra :

— Rất tiếc là đã trễ lắm rồi, trên chiếc Ngân-bài ấy có một độc dược chưa từng thấy trên thế gian này, tay mó vào, độc đã lập tức lan vào cơ thể, nếu muốn sống thì phải chặt lìa cánh tay đã cầm chiếc Ngân-bài ấy đi...

Vu-Thành cúi đầu xuống nhìn, quả thấy một lớp da xanh đen từ phía bàn tay trái cứ từ-từ lan lần lên phía cánh tay trên, họ Vu giựt mình kinh hãi, nên lật đật vận khí bế huyệt đạo bên cánh tay trái rồi rút Ngân-kiếm ra hét lớn:

— Thằng qui quái nào đang trốn trong rừng đó, có giỏi ra đây.

Nguyên-Bình phóng tay, chiếc Ngân-bài bay vọt vào rừng, về hướng có tiếng nói của người bí mật.

Chiếc Ngân-bài bay đi là chàng cũng lẹ làng vọt mình theo sau. Chiếc Ngân-bài xé không khí rít lên một tiếng dài, bay thẳng vào rừng rồi rớt xuống một lùm cây rậm. Nguyên-Bình vọt mình theo sau, chân chưa chấm đất là chàng đã lẹ làng phóng ra một chưởng.

Một sức ép ngàn cân đổ tới, cây cỏ rạp mình, cành khô gãy răng rắc.

Nguyên-Bình nghĩ rằng chàng dùng ngọn chưởng ấy có thể bức bách người bí mật phải chường mặt, rồi sau đó sẽ bắt người ấy bảo y phải đưa thuốc giải độc để cứu Vu-Thành và mình.

Nhưng nào ngờ khi chưởng phong đi qua, cây cỏ rạp mình, nhưng vẫn không thấy bóng một ai. Chưa vừa chấm đất là Nguyên-Bình đã xông tới vạt cỏ tìm kiếm.

Chàng là người chưa từng trải, nên không có một kinh-nghiệm nào ý chàng muốn tìm cho được con người bí mật ấy, để bức bách phải đưa thuốc giải độc cho mình.

Khu rừng này thật là rậm rạp, kín đáo, rất dễ trốn, thế nên khi Nguyên-Bình vạt cỏ cây đi sâu vào lối 2, 3 trượng vẫn không thấy ai, lòng chàng nghi ngại nên nghĩ thầm :

— Tiếng nói của người bí mật, rõ ràng là xuất phát từ đây, không bao giờ là ta nghe lầm, hơn nữa cỏ ở đây rất rậm rạp như thế này, dù cho người nào có thuật kinh-công giỏi đến đâu, nếu cử động thì thế nào cũng nghe tiếng lào xào của cây cỏ, nhưng bây giờ tứ bề vẫn không thấy bóng một ai, cũng lạ thật.

Trong lúc còn đang ngẫm nghĩ, bỗng Nguyên-Bình nghe từ phía trái cách lối 2 trượng có tiếng răng rắc của cành cây gãy. Chàng vụt hét lên một tiếng lớn, rồi vọt mình nhắm phía có tiếng động lao mình xuống.

Nguyên-Bình đã phi thân lẹ như chớp, tiếng cành cây gãy chưa dứt hẳn, thì chàng đã tới nơi, nhưng trong dám cây rậm vẫn không một bóng người.

Chàng nổi giận hét lớn:

— Qui quái như thế đâu có phải là hành động của bậc đại trượng phu ?

Vừa nói chàng vừa luồn tay phóng ra nhiều ngọn chưởng phong khắp bốn phía.

http://tieulun.hopto.org

Lúc bấy giờ công lực của Nguyên-Bình rất thâm hậu, chưởng phong phát ra, cây cỏ rạp mình rào rào, phóng luôn một hơi gần 20 ngọn chưởng, Nguyên-Bình mới dừng tay..

Xung quanh chàng, một khoảng từng rộng hơn một trượng, các lùm cây bụi cỏ, đều bị ngọn chưởng phong của chàng làm nằm sát rạt, nhưng cũng vẫn không thấy một bóng người nào.

Nguyên-Bình lấy làm lạ lùng, bỗng nghe văng vẳng từ xa có tiếng rên nho nhỏ, chàng giựt mình ngẫm nghĩ :

— Hừ, chúng đã dùng kế dụ địch, để đưa ta vào đây, rồi sau đó mới hạ thủ hai người bên ngoài..,

Vì nghĩ như thế, chàng lập tức phóng mình ra, chỉ nhảy có mấy lượt mà chàng đã ra khỏi khu rừng rậm.

Chàng định thần nhìn kỹ, thì Kim lão-nhị và Vu-Thành đã mất dạng từ hồi nào.

Nguyên-Bình kinh hoàng đến cực độ, chàng kêu một tiếng thật to :

— Nhị sư thúc.

Vừa kêu chàng vừa vọt mình về chỗ đã đứng khi trước. Chỉ thấy Vu-Thành đang nằm lăn trên đất, đôi mắt nhắm nghiền, Ngân-kiếm và tháp-phiến nằm kề bên mình, còn Kim lão-nhị thì đã mất dạng.

Nguyên-Bình nhìn kỹ, thấy rõ Vu-Thành đã bị điểm huyệt, chàng lật đật ngồi xuống giơ tay vỗ trên xương sống của lão mấy lượt.

Vu-Thành bỗng thở một hơi dài rồi lẩm bẩm :

— Kim lão tiền-bối đã bị chúng bắt đi rồi, công-tử mau mau rượt theo.

Nguyên-Bình lật đật hỏi :

— Theo ngả nào ?

Vu-Thành đáp :

— Hướng Bắc chỗ của chúng ta đã đến;..

Nguyên-Bình lẩm bẩm ;

— Như thế thì họ đi về trang việc ấy rồi..

Nói xong chàng lẹ làng vọt mình về phía Bắc.

Trò thuật phi hành, đi một hơi lối 2 dặm, Nguyên-Bình vụt nhớ ra.

— Tại sao ta không leo lên một cây cao để nhìn, có phải tiện hơn không ?

Vì nghĩ như thế, chàng vội vàng leo lên một cây thật cao dựng kế bên đường mòn. Chỉ vọt có 2 lượt, chàng đã lên đến ngọn cây.

Lúc ấy mặt trời đã lên thật cao, đứng trên cao có thể nhìn xa bốn phía thấy được một cách rõ ràng.. Chàng thấy rõ trên con đường phía Tây có một

chiếc xe ngựa, còn ngoài ra, tứ bề đều vắng bóng người

Chàng thở dài, vọt mình xuống đất trong lòng ngẫm nghĩ :

— Bốn phía, chỗ nào cũng có cây cối rậm rạp, có thể ẩn thân một cách dễ dàng, nếu như họ núp đâu đó, thì làm sao ta tìm cho được ?

Nguyên-Bình buồn rầu, thấy trên đời này có bao nhiêu chuyện gian nan, khổ ải, và chuyện trước mắt đây, dù cho có tài nghệ võ công cao cường đến đâu cũng khó mà giải quyết cho được.

Chàng quay lại nhìn, thấy thiết-phiến ngân-kiếm Vu Thành đang thất thểu bước theo.

Nguyên-Bình lật đật bước ra hỏi :

— Thương thế người có nặng lắm hay không ?

Vu-Thành lắc đầu !

— Mạch máu chỉ bị ngưng trong giây lát, chỉ trong một ngày là có thể bình phục lại được, cộng tử có tìm được tông tích của Kim lão tiền-bối hay chưa ?

Nguyên-Bình lắc đầu thất vọng :

— Chưa...

HỒI THỨ SÁU MƯƠI MỐT

MỘT TRẬN KIẾM THẦN-ĐỒNG

Trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, Vu-Thành nói :

— Chuyện đã như thế rồi, muốn gặp cũng không được, vì nơi ấy là vùng hoang vu, chúng nó đã tìm đến đó để trốn lánh, trong thời gian ngắn cũng không dễ gì kiếm được. Theo kế hoạch trước mắt thì chỉ có đến gia trang ấy tìm Thần-châu nhứt-quân, rồi hẳn hay.

Nghe Vu-Thành giải thích, Tư-nguyên-Bình ngước mắt nhìn trời như theo đuổi một ý nghĩ riêng, rồi nói một mình :

— Quả thật nàng ở đó thì cũng còn có cách tìm được.

— Ai, Tư công tử nói ai ? Thành ngạc nhiên hỏi.

— Đinh-Linh của Qui-vương-cốc, nàng ấy đa mưu túc trí và bí mật lắm. Gặp việc rắc rối, nàng quyết đoán như thần !

Lời đề cao một người con gái của Nguyên-Bình, Vu-Thành không vừa

http://tieulun.hopto.org

lòng. Hắn im lặng không nói gì mà đôi mắt đăm chiêu

« Vu-Thành này hơn nửa đời người lặn lội giang hồ, lẽ đâu không bằng một thiếu nữ của Qui-vương-cốc ? ».

Thật ra, trí tuệ thông minh là bởi thiên phủ, tuy tuổi lớn có nhiều kinh nghiệm kiến thức, nhưng cũng không giúp ích được phần tài trí bao nhiêu, thế nên suy nghĩ mãi Vu-Thành chưa tìm được kế hoạch nào hay hơn.

Thấy Vu-Thành không nói gì, Nguyên-Bình nóng lòng :

— Nầy Vu-huynh, không hiểu người đã động thủ vừa rồi hình dạng ra sao ?

Vu-Thành đáp qua vẻ thẹn đỏ mặt :

— Khi tôi chưa kịp nhìn rõ thì đã bị điểm huyệt rồi. Chỉ thấy hai cái lưng, mặc áo xanh đeo lưỡi đơn đao...

Nguyên-Bình nhìn Vu-Thành qua vẻ cương quyết :

— Ngay bây giờ Vu-huynh hãy tự tìm một nơi hẻo lánh, vắng vẻ để điều trị vết thương và dưỡng sức, đúng giờ ngọ ngày mai, chúng ta gặp lại nơi nầy. Nếu đúng giờ mà tôi không đến được vì một việc ngoài ý muốn thì Vu-huynh tự tiện trở về một mình, nhưng đừng có bất mãn rồi đi quấy nhiều người đời đấy nhé !

— Đâu có được ! Tôi chẳng đã nói nguyện suốt đời theo phò tá công tử hay sao ?

— Có Vu huynh theo càng thêm bận lo cho tôi chớ nào giúp ích được gì. Tôi giải quyết như vậy là đúng lắm.

Dứt lời, Nguyên-Bình quay lưng bước nhanh vào gia trang. Vu-Thành liền bước theo gọi Nguyên-Bình:

— Tử công tử hãy đi chậm một chút !

Ngoảnh đầu lại Nguyên-Bình cười :

— Còn gì nữa đó ? Thôi cứ nói thêm đi !

— Tôi không vô trong đó, tìm chỗ kín-đáo ẩn nấp, chờ công tử vô cứu người rồi ra đây nhé !

Suy nghĩ giây lâu, Nguyên-Bình đáp :

— Thế cũng được. Nếu Vu-huynh chờ đến mặt trời lặn mà không thấy tôi không trở ra thì đừng chờ nữa nhé !

— Nếu công tử lỡ kẹt trong đó thì Vu-Thành này đi báo khắp cả anh hùng nghĩa sĩ trong nước biết hành động gia thiện để làm ác của tên Dịch-thiên-Hành, rồi Thành nầy hy sinh tánh mạng vì công tử cho coi.

Nguyên-Bình khẽ gật đầu, rồi nhanh tay tuốt thanh kiếm « Diệt tình » nghe "soạt" một tiếng và đưa vỏ gươm đến tận tay Vu-Thành :

— Trong vỏ gươm nầy có một bản đồ ghi tỉ mỉ những nơi chôn giấu

bảo vật tối cổ trong ngôi mộ mồ côi, nếu ta rủi bị hại trong trang viện thì bản đồ bảo vật về tay Dịch-thiên-Hành uổng lắm. Vậy tạm thời Vu-huynh cất giữ nó, nếu ta chết rồi thì Vu-huynh tìm giao nó cho Thần-Cái Tông-Đào và trình bày tất cả những điều chúng ta nghe thấy trong ngôi cổ mộ ấy cho lão nghe, để ngày sau lão đến đó lấy những Lão vật...

Ngừng một lát, Nguyên-Bình bỗng hươi thanh kiếm Diệt-tình như vẽ ra những tia nắt màu xanh điện, chàng hết lên :

— Hới thanh bửu kiếm, hỡi bửu kiếm ! Tuy mi bén nhọn vô song nhưng bị người đời xem mi là vật bất tường. Ta muốn lần nầy, mi sẵn sàng giúp ta trả được một mối thù giết mẹ giết cha của ta...

Làn gươm thép bay lượn theo lời nói, tung gió kiếm gên gợn trong vòng năm thước, Vu-Thành phải lùi ra ba bước để tránh.

Nhìn thấy thủ pháp múa kiếm của Nguyên-Bình, Vu-Thành thè lưỡi lắc đầu và thầm phục một kiếm pháp vừa tinh vi vừa đẹp, đôi mắt hắn như ngưng thần, đứng ngây người nhìn say mê. Giây phút, sau, Nguyên-Bình thu thế kiếm lại với vẻ mặt nghiêm nghị, không giận cũng không vui. Đủ thấy chàng là kiếm sĩ sành nghề : với kiếm pháp thượng thừa, khi xử dụng, tinh thần phải tập trung trên mũi kiếm, phải tỉnh táo mà nghiêm, phải ôn hòa mà cương quyết, đó là lề lối « kiếm thần tương hội » rất cao thâm trong trí thức thần kiếm của sư Tuệ-Không đã truyền dạy cho chàng.

Theo tư thức thần kiếm trong kinh Đạt-Ma thì chỉ có bốn thế kiếm thượng thừa, mà mỗi khi Nguyên-Bình nắm kiếm trong tay giữa cuộc ác đấu nào chàng vẫn áp dụng tới mức kiếm thuật để không bỏ phí một giá trị của thanh bảo kiếm.

Thế rồi chàng lại hươi gươm để dượt hết « tứ thức thần kiếm » chàng nhớ tỉ mỉ từng đường thế một cách tự nhiên. Ngừng tay chàng mỉm cười sung sướng, khi thấy Vu-Thành tấm tắc khen :

— « Tay thiết phiến ngân kiếm » nầy, đã từng nổi tiếng giang hồ đã hạ vô số các tay cao thủ trong bốn tỉnh đất Trung-nguyên và đã chiếm một địa vị «Tay kiếm hùng» trong hai chục năm nay bằng 13 thức kiếm kết hợp với thiết-phiến.

«Ta đã có ý thức trao đổi học hỏi thêm mỗi khi thấy ai giỏi hơn ta, nhưng hôm nay trước kiếm pháp thượng thừa nầy ta không nghiên cứu được mà sự thật cũng chưa từng nghe thấy bao giờ. Thế là võ công của Từ-huynh có giống phái thiếu-lâm, nhưng không hoàn toàn giống hẳn vì mỗi một chưởng, một thế kiếm đều chứa đựng sự biến hóa huyền-diệu vô cùng, khiến đối phương khó đoán trước được !»

Nhìn nét mặt buồn bã của Vu-Thành, Nguyên-Bình nói như than :

http://tieulun.hopto.org

— Vu-huynh đối với tôi rất thật lòng, tôi cảm động lắm, thế mới rõ người quen biết gần khắp dưới trời, nhưng hiểu được lòng nhau không có mấy ai. Tôi sắp vào tìm Dịch-thiên-Hành, sự thắng bại hay sống chết khó liệu trước nhưng cũng có thể nói trước rằng, sau này giữa người và ma quỉ, âm dương cách trở, kể là vĩnh biệt vậy...

— Từ công tử là người có phước tướng, không hề gì đâu..

Nguyên-Bình cười :

— Từ sau khi tôi giao đấu bất ngờ với nàng áo đen trong trang viện ấy, tôi đã xác nhận võ công không bờ bến. Còn Thần-châu nhứt quân Dịch-thiên-Hành chữa trị được vết thương cho cả tôi và nàng thật cũng thần tài không thua chúng ta đâu.

— Thật vậy, Dịch-Thiên-Hành đã được rất nhiều bực cao thủ trong Hắc, Bạch lưỡng phái cả Giang-nam Giang-Bắc đều kính nể và ngầm nhận hắn là bực đệ nhất cao thủ trong thiên hạ. Thế là Từ-huynh,... tôi e rằng không địch lại hắn.

Dứt lời, Vu-Thành đứng im lặng nhìn Nguyên-Bình muốn ứa nước mắt trong khi Nguyên-Bình ngước mặt lên thênh không, suy nghĩ giây lâu rồi khẽ nói với Vu-Thành :

— Tuy tôi chưa bận lòng vì sự tử sanh, nghĩa là không sợ chết, nhưng tâm nguyện rửa thù chưa thực hiện được, dù có chết cũng chẳng an lòng.

— Tâm nguyện gì, kẻ hèn nầy có thể thực hiện thay cho công tử được chăng ?

Vu Thành đã thốt ra mà không thỏa mãn, hắn ngờ cho Nguyên-Bình trong chuyến đi nầy chắc chết. Hắn nghẹn ngào.

— Không có ai thay được chuyện đó. Chuyện con trả thù cho song thân.

— Thật vậy. Chuyện ấy thì kẻ hèn nầy khó làm thay.

Với đôi mắt buồn buồn, Nguyên-Bình nhìn Vu-Thành :

— Hãy còn một ơn đức như biển trời của ân-sư. Người đã hy sinh một đứa con ruột để cứu mạng tôi, nếu tôi chết rồi, không ai thờ phụng và săn sóc mộ phần cho người. Và cũng không... làm xong một việc lớn của người phó thác, há chẳng phụ ơn giáo dục của người hay sao.

Chàng đã nói hết chuyện lòng, nhưng Vu-Thành không thể hiểu thấu từng chi tiết, chỉ xúc động đứng nhìn Nguyên-Bình không chớp mắt. Thế vậy, Nguyên-Bình thân ái cười :

— Tôi đã kể chuyện lòng, Vu-huynh không hiểu được đâu !

— Công tử ơi !... Vu-Thành muốn nói lên sự hoài nghi của mình.. nhưng còn e ngại.

Bỗng nhiên Nguyên-Bình khẻ ngâm hai câu thơ Đường :

— « Gió buồn sông Dịch nói gì ?

« Phải chăng tráng-sĩ một đi không về !»

Liền bước tới hai bước, Vu-Thành vừa chắp tay xá Nguyên-Bình vừa nói :

— Tuy võ công của công-tử tinh-diệu, nhưng kẻ hèn nầy e rằng không phải địch-thủ của Dịch-thiên-Hành. Vậy xin công tử chớ liều !

— Bạn thích lúc sanh tiền của phụ thân tôi chỉ còn có một Kim-thúc nếu tôi không cứu được người thì còn mặt mũi nào sống trên đời nầy.

Dứt lời Nguyên-Bình quay lưng bước nhanh.

Nhìn theo, Vu-Thành rơi hai hàng nước mắt. Vòng tay cúi mình như tiễn đưa và nói với theo ?

— Xin công-tử hãy cẩn thận.

Ngừng lại Tử-nguyên-Bình ngửng mặt cười :

— Vu-huynh đối với tôi rất nồng hậu chân thành, tôi chưa đền đáp gì được, cũng chẳng an tâm.

Vu-Thành đưa tay áo lên lau nước mắt nhìn Nguyên-Bình mà đôi bàn tay run run, nhưng trên nét mặt hiện lên vẻ nghiêm trang, cương quyết chớ không phải bi lụy.

Suy nghĩ giây lâu, Nguyên-Bình rót vào tai Vu-Thành những câu êm dịu :

— Tôi vừa sực nhớ ra 3 kiếm thức và 3 thế chưởng. Sáu phương thức nầy độc lập, không dính dáng nhau, không biết xuất xứ từ môn phái nào mà uy lực thật mạnh. Trong năm ba phút tôi có thể chỉ lại cho Vu-huynh, nhưng không đủ thời giờ để tập dượt. Vậy Vu-huynh học được bao nhiêu nên bấy nhiêu nhé !

Khi Vu-Thành muốn mở lời cám ơn thì Nguyên Bình vồn vã bước tới giục hắn bằng một thế chưởng xiên xiên ngang bụng :

— Vu-huynh hãy chú-ý ! Đây là một thế chưởng « Phi phượng xuất sào »...

Lần đầu tiên Nguyên-Bình dạy võ. Mới dượt qua một hiệp mà Vu-Thành đã nhảy theo y hệt.

Thế chưởng nầy xem qua thì đơn giản, nhưng liên tiếp tập luyện mười lần, Vu-Thành thấy phức tạp vô cùng, bởi chất biến hóa của nó, chính Vu-Thành cũng chưa thâm nhuần hết, khi ấy vì bận lòng nhớ tới mạng của Kim lão-nhị, nên Nguyên-Bình không thể đợi cho Vu-Thành tập thuộc nhuần, cương vội ra thế «Lôi đình vạn quân» cho Vu-Thành học tiếp.

http://tieulun.hopto.org

Thế này cực kỳ mạnh bạo, Nguyên-Bình phải vận cả chân khí để cứu cho Vu-Thành thấy hết từng mãnh lực của nó, rồi chuyển qua thế «Thiên tư nhứt vống» nhanh nhẹ điện vì biến hóa thần diệu.

Đã xong ba thế chưởng, Nguyên-Bình ngước mắt lên hô hấp một lát rồi tuốt kiếm chỉ ngay mình Vu-Thành.

— Đây là thế kiếm «Thiết thụ ngân hoa».

Bốn đường kiếm chuyền như hoa bay trước gió. Bình ngừng tay ôn tồn cho Vu-Thành biết gấp :

— Trời đã quá trưa, xin Vu-huynh cho tôi thiếu chịu hai thế kiếm nữa.

Dứt lời, chàng bươi thêm hai vống thế kiếm «Thiết thụ ngân hoa» rồi tra gươm vào vỏ, quay lưng bước nhanh, khi Vu-Thành thâu thanh kiếm bạc lại thì Nguyên-Bình đã đi xa bốn năm trượng rồi.

Bấy giờ bóng trời đã xế gió thổi hiu hiu. Vu-Thành thở dài, cắm vỏ kiếm «Diệt tình» trong tày, sắp bước qua bụi rậm để tìm chỗ ẩn núp thì chợt nghe một giọng cười êm nhẹ bên tai. Hắn giựt mình, đưa mắt nhìn chung quanh, thấy từ trong một lùm cây cách đó không xa, một bóng người mặc áo thụng, chít khăn vuông, có vẻ một nho-sinh, vừa mỉm cười vừa chậm chậm bước về phía hắn.

Bất giác Vu-Thành hỏi thật nhanh :

— Ông có phải là Thần-châu nhứt-quân không ?

— Đúng đấy ! Trong tay Vu-huynh cầm cái gì đó ?

Đưa ngân kiếm ra, Vu-Thành cười hóm hỉnh :

— Hỏi cái nầy à ?

— Không cái bên tay trái.

Cúi nhìn vỏ kiếm Diệt-tình, Vu-Thành thắc mắc :

— Dịch đại hiệp hỏi cái nầy à ?

— Phải vậy !

— À, vật nầy của một người bạn mượn tôi giữ giùm.

— Ừ, giữ tạm rồi trao lại Thần-Cái Tông-Đào phải không ?

Với vẻ ngạc nhiên, Vu-Thành hỏi :

— Thế nào ? Đại hiệp đã nghe biết rồi à ?

Liền bước tới bên cạnh Vu-Thành, đưa bàn tay mặt ra, Dịch-thiên-Hành cười :

— Không hiểu Vu huynh bằng lòng cho kẻ thấp hèn nầy xem thử vật trong tay đó được chăng ?

— Ủy !..

— Kẻ hèn nầy không lấy luôn vật ấy đâu. Nếu Vu-huynh cho tôi xem,

thì tôi sẵn sàng trị vết độc tay giùm Vu-huynh.

Nghe Dịch-thiên-Hành nói tới vết độc, Vu-Thành mới nhớ. Đưa bàn tay ra xem, hắn thấy vết thương đã bớt bầm bớt sưng, lấy làm lạ (lúc mới bị trúng độc thì đau nhức và sưng húp, ta bỏ quên không chữa trị gì hết mà tự nhiên nó cũng gần tan mất ?...)

Lúc đó, hắn chỉ thấy Dịch-thiên-Hành nhìn hắn mỉm cười :

— Chắc Vu-huynh đã nhận rằng, vết độc đã tan gần hết, khỏi phải chữa trị. Nhưng sự thật, nọc độc sẽ thấm vào máu ba ngày sau, nó hành nhức nhối, toàn thân mềm nhũn như rã thịt, nát xương rồi chết ngay.

Thè lưỡi ra, Vu-Thành nhìn Dịch-thiên-Hành trân trân :

— Thế à ?

Nghiêm sắc mặt, Dịch-thiên-Hành nói thêm :

— Kẻ hèn nầy nói thật, nếu Vu-huynh không tin thì dùng mũi kiếm chích ngay vào chỗ còn hơi sưng đó rồi coi màu máu chảy ra, chừng đó Vu-huynh mới tin kẻ hèn nầy không nói láo :

Hơi do dự một chút, rồi Vu-Thành làm y theo lời Dịch-thiên-Hành. Nhìn máu bầm của Vu-Thành nhỏ giọt xuống đất, Dịch-thiên-Hành cười ngất :

— Chỉ một lát nữa thôi, nọc độc ấy theo mạch máu công phạt vào tạng phủ, chừng đó không thuốc gì cứu nổi.

Không màng đến vết độc hiểm nguy, Vu-Thành lườm Dịch-thiên-Hành cười nhạt :

— Trong khắp giới giang hồ, ai cũng kính nể « Thần-châu nhứt-quân » chỉ vì họ thấy bề ngoài giống hệt bực nho nhã, hiền lành, nhưng họ nào thấu nổi trong thâm tâm độc như rắn...

— Thôi. Vu-huynh đừng lắm lời ! Kẻ hèn nầy không bao giờ hứng hiếp ai đâu. Như Vu-huynh không vui lòng cho mượn coi vật trong tay đó thì cũng được vậy.

Dứt lời Dịch-thiên-Hành quay lưng rảo bước đi. Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành không thèm nhìn theo mà ngước mắt lên trời, nghĩ thầm :

— « Nếu lời nói của hắn đúng thì ta chỉ còn sống tới ba ngày nữa thôi. Vậy ta phải đi tìm Thần-Cái Tông-Đào để giao trả gươm tình nầy cho ông ».

Đoạn hắn lại nghĩ khác hơn qua vẻ mặt hân hoan :

— Ta đã hứa chờ Tử công tử ở đây, mà lại bỏ đi sao ? Trong hai việc, việc nào cũng đồng thời quan trọng như nhau, không biết liệu sao đây ?

Bối rối quá, Vu-Thành nhìn theo Dịch-thiên-Hành, hãy còn bước

http://tieulun.hopto.org

từ từ rồi mất dạng trong vùng cỏ rậm. Lòng Vu-Thành vừa căm uất, vừa thông cảm lẫn lộn và gần như hào-khí của hắn bỗng tiêu tan trong giây phút ấy. Vu-Thành thở dài và nói một mình :

— Từ-huynh đã gởi một vật báu với lòng tin ở ta sẽ chuyển giao đến tận tay Thần-Cái Tông-Đào, nếu ta không làm tròn thì phụ lòng của Từ-huynh, và lại những bảo vật tàng trữ trong ngôi cổ mộ ấy, giá trị có thể sánh bằng tài sản của một vương-quốc và rất nhiều nhân vật võ lâm đã mơ ước, đã thèm thuồng nó. Nếu để nó lọt vào tay Thần-châu nhứt-quân thì uổng lắm ! Vậy ta phải mau tìm Thần-Cái Tông-Đào...

Lời chưa dứt. Vu-Thành nghe tiếng gió gươm véo vút hướng bụi rậm gần đó. Giựt mình quan sát chung quanh, thì ra hắn đã bị 6 đồng tử áo trắng cầm đoản kiếm bao vây mình tự bao giờ.

Sáu tên ấy, lối mười bốn mười lăm tuổi, gương mặt đều tuấn tú và thần sắc thật nghiêm, mà nhứt là mười hai con mắt sáng quắc, lườm lườm Vu-Thành.

Với kinh nghiệm giang hồ, Vu-Thành đã dò xét đối phương tuy bé nhỏ nhưng phi phàm, hắn nhíu mày suy nghĩ :

"Chúng từ đâu đến mà tại sao lại cầm toàn là đoản kiếm ?"

Không thể dằn được cơn giận, hắn liền múa thanh kiếm bạc hét to :

— Các ngươi muốn gì ?

Liền đó, một đồng tử áo trắng đang đứng góc phía Đông — hình như là kẻ thủ lãnh, cũng vừa hươi đoản kiếm vừa đáp với vẻ lạnh nhạt :

— Đừng hỏi vớ vẩn. Trước mắt chỉ có 2 con đường : chết và tàn phế, mi hãy chọn một.

Tuy giọng cô hãy còn non tơ, nhưng lời nói của đồng tử áo trắng rất danh thép, nghe qua, Vu-Thành có vẻ kinh ngạc :

— Thế nào ? Ngươi đe dọa à ?

— Nhà ngươi đã điếc rồi sao ? Ta đã bảo ngươi hãy chọn một trong hai đường chết và tàn phế. Đừng giả vờ không nghe đấy !

— "Mình đã lăn lóc giang hồ hơn nửa cuộc đời, đụng chạm với bọn hung bạo cũng nhiều, nhưng chưa hề gặp bọn trẻ con mà ăn nói cao kỳ tỏ ra hiên ngang hơn người trưởng thượng"

Nghĩ phớt qua, Vu-Thành cả giận :

— Con đường chết mất như thế nào ? Và con đường tàn phế thì sao ?

Nhứt loạt nhìn nhau, đoạn đồng tử hồi nãy đáp :

— Cần chết thì dễ lắm, bởi thanh gươm của chúng ta, hay là bởi nhà ngươi cầm kiếm mà tự tử, còn con đường tàn phế thì còn sống nhưng khó chịu lắm : trước hết phải bị khoét đôi mắt, cắt lưỡi rồi chặt đôi cánh tay đến mạch môn, làm cho ngươi không tiết lộ đến những việc đã nghe thấy...

— Ớ, ớ cả bọn sáu đứa con nít mà cũng lớn lối...

Lời chưa dứt, Vu-Thành phạt một đường kiếm «Khởi-phụng dẫng giao» và nhảy qua bên phải, chạy về hướng Tây. Vừa chạy hắn vừa trở kiếm chém ra sau.

Một cuộc « giải vây » xuất kỳ bất ý, Vu-Thành đã định bụng trước khi vấn đáp đôi co với 6 đồng tử áo trắng : ba mươi sáu kế «chạy là thượng sách.

Rõ hơn, vì lúc đáp lời, Vu-Thành nhắm về hướng Tây vì một đồng tử vệ-thủ ở góc nầy tương đối ốm yếu, nên hắn nhanh trí, mau tay bẻ chỗ «khoen sắt bở» để thoát thân.

Nhưng, đồng tử ốm yếu ấy nhảy vọt theo tung đoản kiếm đâm vào mặt hắn, hắn rút thiết-phiến ra đỡ.

Vu-Thành đã tưởng rằng, võ công của bọn này tuy được Thần-châu nhứt-quân rèn luyện, nhưng với hắn lứa tuổi trẻ thơ dù giỏi cũng đến mức nào thôi, nào ngờ chúng xuất hiện một lượt, bày ra một thế trận hợp kích để quyết thắng.

Khi thấy tay vệ thủ góc Tây đang xông tới rất hăng, chận thiết phiến của đối phương, cả năm tên kia đứng bất động. Trong chớp mắt chiếc thiết phiến của Vu-Thành bị hất văng ra, nhưng không rớt, và « kẻng » một tiếng, mũi kiếm bạc của hắn cũng bị bẻ một mảnh nhỏ bằng đầu ngón tay út.

Thừa thắng tên đồng tử ấy xốc tới, nhắm đâm vào 3 yếu huyệt trước bụng của Vu-Thành.

Bị bức bách quá, Vu-Thành dùng thiết-phiến với thế Phù-vân yểm huyệt đưa xiên xiên trước ngực để chống đỡ, chiếc thiết phiến nhấc lên ; gặt xuống không ngừng, cảm thấy hắn đang đứng vẻ phân nửa hình quạt, để đối phó với thế kiếm của đối phương bé nhỏ nhưng kém lợi hại.

Nhưng, tên đồng tử ấy đã đoán biết, liền dùng hết thần lực chọc thủng thiết-phiến của Vu-Thành, bẻ hết một miếng to rớt xuống đất. Ráng chịu hai hiệp nữa, thiết-phiến đã bị bẻ nát dưới mũi đoản kiếm diệu kỳ. Hắn rùng mình, lui 3 bước, thì tên đồng tử nhảy theo chụp được vỏ gươm Diệt-tinh-kiếm trên tay và chém bồi thêm ngay vào bụng hắn, nhưng nhờ buông tuất vỏ gươm nên hắn nhảy tránh xa được nhanh hơn, mới khỏi bị hại.

http://tieulun.hopto.org

Cướp được bảo vật, đồng tử ấy quay lưng về phương vị phía Nam. Vu-Thành đứng ngơ ngác, vừa thở hồn hển vừa nhìn chung quanh, thì thấy rõ trên sắc diện của sáu Bạch-y đồng tử lộ vẻ dằng dằng sát khí hạnh lùng.

Khi đó, tên trấn thủ phía Đông quát to :

— Này lão kia, chúng ta bắt đầu điểm số một tới số 9 trong khoảng thời gian ấy nhà ngươi còn có đủ thời giờ để tự tìm lấy cách chết. Nếu chúng ta đếm xong 9 tiếng mà ngươi chưa chết thì buộc lòng chúng ta phải ra tay đấy !

Có phải như cuộc đời anh-hùng của Vu-Thành đến đây đã chấm dứt? Hắn từng đương đầu biết bao cuộc ác đấu mà chưa lần nào gặp thảm bại như hôm nay. Sáu Bạch-y đồng tử chẳng những tuyệt diệu về kiếm pháp mà thân pháp cũng phi phàm, vươn mình như gió bão, không tài nào ngăn được. Trong tay thì sức gươm như chẻ ngọc cắt vàng. Còn Vu-Thành gươm mẻ, thiết-phiến tiêu tan, vỏ Diệt-tình-kiếm cũng lọt về tay kẻ địch và nọc độc trên tay chưa hết, dù một sức một chọi nhau cũng khó thắng, nói gì đến chọi phá vỡ một hàng rào thép của kiếm trận.

Hắn đã tuyệt vọng ngước mắt nhìn bầu trời xanh bao la và thì thầm như van vái :

— Xin Từ công tử hãy thứ lỗi cho Vu-Thành này ! Vì bất tài nên khó làm tròn việc của công tử tín nhiệm giao phó. Chỉ còn có cái chết được giảm bớt phần nào tội lỗi và hổ thẹn...

Hắn chưa dứt lời thì một đồng tử áo trắng đứng bên góc phía Tây cất tiếng :

— Một...

Đồng tử đứng phía Đông-Bắc tiếp vào :

— Hai... ba... bốn... năm...

Bấy giờ, Vu-Thành đã thấy cái chết gần kề bên thì trầm tĩnh lạ thường, không đợi đối-phương đếm đến số 7, hắn thét lên :

— Vu đại gia này là một nhân vật thế nào, há cam chịu người ta khinh nhục được à ?

Một thế chưởng Phi phượng xuất sào của hắn liền tung ra nhằm ngay một đồng tử ở góc phía Đông. Một đòn đánh trí mạng, gió chưởng nóng bỏng và mãnh liệt khôn tả.

Bị tấn-công bất ngờ, tên đồng-tử vệ thủ phía Đông giựt mình nhảy lui 3 bước, trong khi Vu-Thành thừa thế chưởng thoát ra được 6 7 thước. Liền đó những tay áo xao động, cả 6 Bạch-y đồng tử đều hươi kiếm một lượt với động tác y hệt nhau, nhanh như chớp nhảy theo chặn

đầu Vu-Thành và chia nhau mỗi người đứng một góc, vây Vu-Thành vào giữa.

Bỗng một tên đồng tử phía Đông vừa múa đoản kiếm vừa đếm :

— Bảy...

— Vu đại gia này không trốn đâu !

Song chưởng của Vu-Thành đang xung đột về phía Tây với thế Phi-phượng xuất sào, Hắn đã không còn biết cái chết là gì, cứ vận-dụng hết thần lực xông vào phía Tây Nam. Ngọn đòn mãnh liệt quá, tên đồng tử ở góc này phải thối lui đến 4 bước để tránh.

— Tám... tên ở góc phía Đông tiếp tục đếm.

Lúc đó Vu-Thành dợm nhảy ra khỏi vòng vây, nhưng lại nghe tên ấy cất giọng thật to :

— Chín !

Tiếng «chín» vừa thoát khỏi môi, hai đồng-tử hai bên tả hữu đồng xông vào nhắm hai bên hông Vu-Thành đâm tới.

Trước hai mũi kiếm xung kích bất thần, Vu-Thành chuyển mình nhanh như linh xà, tung song chưởng đỡ vào cánh chỏ của hai địch-thủ bằng thế Thiên-tử nhứt vọng.

Một thế chưởng mới học thuộc lòng mà biến hóa rất thần-diệu, qua làn gió chưởng độc hại, khiến địch thủ khó lường được.

Khi song chưởng tung ra nhanh như hai làn điện xẹt, và nặng tay, Vu-Thành biết đã đánh trúng đối phương và không kịp đắn đo, hắn chuyển song chưởng hồi thêm, tên đồng tử bên mặt văng ra ngoài 4, 5 thước.

Tuy song chưởng vung một lượt, nhưng chưởng trái vì bị trúng độc nên yếu, tên đồng tử bên tả chỉ đẩy ra nửa bước. Hắn nào ngờ công lực của tên này thật mạnh bạo, tên đồng tử ấy liền đánh trả vào ống quyền của hắn bằng một gót chân, hắn té ngay tại chỗ, vì lúc tấn công quá sức, bộ chân mất thăng bằng.

Thấy vậy tên đồng tử góc phía Đông, nhảy tới dùng đoản kiếm nhắm đâm vào bụng hắn...

Định bụng rằng mình ắt phải chết, nên Vu-Thành nhắm mắt lại thì bỗng đâu có tiếng «Hãy dừng tay» vang phía sau, cách đó chừng 5,6 thước Tên đồng tử ấy ngừng tay lại, ngạc nhiên.

Giọng nói sang sảng làm Vu-Thành giựt mình mở mắt ra thấy một Đại hán mặt to, tai lớn, tuổi trạc ngũ tuần. Mừng quá hắn kêu lên như tiếng rú : (Tra-tử-Thanh đến !)

Quét qua một tia mắt sáng ngời vào mặt 6 Bạch-y đồng tử và hướng về

http://tieulun.hopto.org

Vu-Thành, Tra-tử-Thanh hỏi :

— Hôm nay Vu huynh bị vây có cần tại hạ giúp đỡ một tay không ?

— *Dù sống trăm tuổi cũng không khỏi một lần chết, ta há đi cầu cứu với người hay sao ? Nếu cần vạn lơn sẽ được cứu, thì thà chết còn sướng hơn».

Nghĩ thế, nên nghe Tử-Thanh hỏi, Vu-Thành không đáp mà cũng ngó mặt. Nhưng giây phút trôi qua, hắn tự nhủ :

Vu-Thành hỡi, tuy mầy tài hèn sức yếu, nhưng việc của Từ công tử phó thác rất to, mầy chưa làm tròn mà trốn trách nhiệm sao được ?

Một tâm niệm bị chuyển hướng, Vu-Thành bỗng nảy ra ý muốn sống nhưng vì sĩ diện cá nhân, hắn nhìn Tra-tử-Thanh mở lời không được. Còn Tra tử-Thanh chính là ông chủ Tra-gia-bảo, một nhân vật cũng từng danh giang hồ, chỉ đoán trong đôi mắt của Vu-Thành thì rõ được ý cầu cứu, nên mỉm cười ;

— Vu huynh không cần nói, tiểu-đệ cũng thừa biết được thâm ý... Sở dĩ tiểu-đệ đã hỏi Vu-huynh như thế, vì tiểu-đệ chẳng muốn khi không mà đi viện trợ kẻ khác một cách vô cớ. Sau khi tiểu đệ cứu được Vu-huynh, cũng không cần một sự cảm tạ nào cả, chỉ mong Vu-huynh giúp lại tiểu đệ một việc không kém quan trọng, thế là giữa chúng ta đều có ân tình qua lại với nhau...

Nói tới đây, Tử-Thanh hét lên một tiếng thị uy và tung chưởng mặt ra, gió chưởng ào ào tạt mạnh vào bọn Bạch-y đồng tử, và hai tay áo trắng xao động theo thân hình nhảy tới sát bênVu-Thành, lúc ấy hai tên từ góc chánh Đông và chánh Bắc, thừa lúc Tra-tử-Thanh mắc nói chuyện chúng sắp sửa ra tay giết Vu-Thành.

HỒI THỨ SÁU MƯƠI HAI

VÌ THƯƠNG CON, QUÁI-KIỆT PHẢI HẸN LỜI

Nhìn khắp vòng vây Tra-tử-Thanh liền thấy cử động của hai gã đồng tử áo trắng ấy nhanh như chớp, nhưng khó qua mắt lão. Sau một đòn chưởng đã thành không để cho gió chưởng đẩy 24 ám khí « Phong vỹ châm » Tử-Thanh bỗng leo cao rồi rớt xuống bên cạnh Vu-Thành.

Gã đồng tử thủ lãnh đang đứng góc phía Đông, nhảy lui 8 thước đưa

đoản kiếm lên đầu thì tất cả 5 tên đồng tử đồng bọn nhút loạt chiếm cứ đúng phương vị, bao vây Tra-tử-Thanh vào giữa.

Tử-Thanh biến sắc rỉ vào tai Vu-Thành.

— Nầy Vu-huynh có muốn nối gì không, hãy quyết định mau ! Tiểu đệ còn bận một việc gấp, không có thì giờ ở đây lâu.

— Việc gì thì Tra-huynh cứ nói trước cho tiểu-đệ tự lượng, chớ giờ đây tiểu đệ biết nói gì hơn cái chết !

— Cl uyện đó thì dã hẳn, nhưng có một điều rất dễ mà Vu-huynh không nghĩ đến.

— Điều gì mà dễ.

— Chỉ cần mượn danh nghĩa « người hùng số một » trong giới lục lâm miền bốn tỉnh Trung-nguyên của Vu-huynh, để truyền một lời khẩu dụ tìm kiếm giùm Tra-Ngọc của tiểu-đệ bây giờ ở đâu ?

— Điều đó đúng là dễ rồi, nhưng Tra-huynh hùng chúa một vùng trời, nói ra một lời thì khắp giới võ lâm ai mà dám cãi, còn tiểu-đệ cũng có thể cố gắng giúp Tra-huynh nhưng sợ uy tín không bằng Tra-huynh chớ !

— Chỉ có một miền bắc Hoàng-hà thôi, thì tiểu đệ có khả năng điều tra tìm kiếm, còn ở mấy tỉnh Trung-nguyên phải cậy sức của Vu-huynh mới được !

— « Tài trí của ông nầy kể ra ít có ai dám đối địch thì sáu tên quỉ con nầy muốn hạ ông cũng không phải dễ. Nhưng võ Diệt tình kiếm đã bị cướp mất rồi mà ông cứu ta thoát khỏi trùng vây ta cũng khó gặp mặt Thần-Cái Tông-Đào.. »

Qua một ý nghĩ thất vọng, Vu-Thành nói nhỏ với Tra-tử-Thanh :

— Tuy tiểu đệ muốn giúp Tra-huynh, nhưng..

— Lạ nhỉ ? Vu-huynh là một nhân vật nổi tiếng mà sao mới nói ra tới lại nuốt lời. Ừ hay không chỉ một lần thôi chớ !

Trước lời phiền trách của Tử-Thanh, Vu-Thành muốn giải rõ chữ « nhưng » mà không hiểu vì sao hắn lặng thinh như khó nói lắm. Rồi nhìn võ Diệt-tình kiếm trên tay gã đồng tử góc chánh Tây, hắn nói nhanh :

— Tiểu đệ có một võ Diệt tình kiếm đã bị người ta đoạt mất, Tra-huynh có thể đoạt lại, thì tiểu đệ chịu ơn ắt phải đền đáp. Bất luận như thế nào tiểu-đệ cũng tìm cho được chỗ ở của Thiếu bảo chủ.

— Võ gươm ấy giá trị đến bực nào mà chừng như Vu-huynh luyến tiếc quá vậy ? Phải người đến Tra-gia bảo lấy thiếu gì.

— « Cha, không biết Tử-Thanh như thế nào. Lấy lại được võ gươm « lão ta không chịu giao trả lại cho mình thì sao ?.. »

Trong lúc Vu-Thanh còn bán khoăn suy nghĩ, thì gã đồng tử thủ lãnh

http://tieulun.hopto.org

đứng góc phía Đông hươi đoản kiếm ra lịnh, tất cả đồng bọn đều bước tới rút hẹp siết chặt vòng vây lại, lưỡi gươm thật khích khao, nhưng Vu-Thành vẫn suy nghĩ tới chuyện vỏ gươm Diệt-tình kiếm :

« Nếu nó lọt vào tay Tra-tử-Thanh, ngày sau nầy, Tông-Đào điều đình lấy lại còn dễ hơn nó lọt vào tay tên Dịch-thiên-Hành » .

Vì nghĩ như thế, nên Vu-Thành nhìn Tử-Thanh nói như than :

— Nầy Tra huynh đối xử tốt với tiểu đệ, lẽ đâu tiểu đệ không nói hết sự thật. Vỏ gươm đó không phải là vật tầm thường nó là vỏ gươm Diệt-tình kiếm, mà khắp giới giang hồ đều truyền tụng vì trên vỏ có ghi một bản họa đồ cho biết chỗ tàng trữ rất nhiều Bảo vật hiếm có trên thế gian nầy, nếu ai kiếm được có thể giàu bằng tài sản của một vương quốc...

Không đợi Vu-Thành nói hết, Tử-Thanh phóng song chưởng về hướng gã đồng tử thủ lãnh, nhanh như chớp. Qua một tiếng cười gằn, gã ấy liền dùng một kiếm đề tự vệ. Tiếp theo, hai gã đồng tử góc chánh Nam và chánh Bắc. Xông tới dùng kiếm tập kích sau lưng Tử-Thanh.

Trước khi ấy Tử-Thanh muốn xuất kỳ bất ý, dùng thân pháp đề nhảy tới đoạt vỏ gươm trên tay gã đồng tử thủ lãnh, nào ngờ gã nầy đã ra tay ngăn trước bằng một đường gươm xuất thần, hắn phải khựng lại, lỡ bộ. Hắn liền vận chân khí nơi đơn điền, nhảy cao hơn trượng vượt khỏi thế tập kích của đối phương và hạ mình xuống bên cạnh Vu-Thành.

Khi đôi chân hắn chưa chấm đất, hai làn kiếm như hai chiếc cầu vồng màu bạc tấn công tới tấp cả trước mặt, sau lưng với thế tập kích. Chuyển quyền cứu như sấm sắt, Tử-Thanh tung ra một loạt sáu thế liên hoàn đề đối phó. Không dám đương đầu với sức quyền quá bạo, hai đồng tử Bạch-y kia, nghiêng vai nhảy ra xa 2 bước. Thừa thắng Tử-Thanh vận dụng hết « Bách bộ thần quyền" gió quyền như tiếng hú. Sáu Bạch-y đồng tử đều lui ra xa để tránh đòn. Trong khoảnh khắc, bọn Bạch-y đồng tử kẻ nhảy qua, người nhảy lại, đổi chỗ đứng để củng cố lại phương vị, trận pháp vẫn không bị rối loạn. Trong khi ấy Tử-Thanh đã hao phí quá chân lực, không thể tiếp tục tấn công bằng quyền nữa, lắc ngừng tay thở hồn hển.

Nghe gió quyền đã im bặt, bọn Bạch-y đồng tử mắt như ngưng thần, vận nội lực và tất cả đều vung đoản kiếm ra trước mà chân vẫn bám vững chắc phương vị của trận đồ.

Với kiến-thức rộng, Tra-tử-Thanh biết ngay đối phương chuẩn bị một kiếm pháp thượng thừa qua sức vận chuyển cả chân nội lực cả tâm chí, ý thức khinh địch của lão đã tiêu tan. Lão ngầm điều vận nội công, chọn thế để chờ đối phó.

Siết vòng vây lại còn chừng một trượng vuông, sáu Bạch-y đồng tử

ngừng bộ, lườm Tra-tử-Thanh và Vu-Thành.

Một làn kiếm loang loáng bay ra, tất cả mũi đoản kiếm đều nhất loạt xông tới. Trong chớp mắt bóng kiếm trùng trùng như phủ lấp trên đầu hai người.

Nhờ chuẩn bị trước, Tử-Thanh nắm chặt quyền bên trái tung ra với thế « Thôi sơn điền hải "đồng thời tay mặt rút một bức lụa trắng, cuốn lấy làn gió của quyền lực, đánh mạnh tới trước.

Trong tức khắc những làn kiếm bạc bị bức lụa áp đảo, có hai bóng kiếm vừa múa vừa lui ra thật nhanh.

Nhưng hai tên nầy lui, thì hai tên khác nhảy tới tập kích phía trước phía sau Tử-Thanh với thế kiếm liên kích như cũ. Tử-Thanh khẽ nghiêng mình lấy thế quất mạnh bức lụa phóng ra như linh xà và quay vòng cho bức lụa quét cả chu-vi, còn tay trái đánh hai địch thủ phía trước mặt bằng «Bách bộ thần quyền ".

Với sức tấn công mãnh liệt, gió kiếm cuốn như trốt. Có khi hai đồng tử nầy nhảy tới, có lúc hai tên khác nhảy lui, đều nhanh như điện xẹt, và bức lụa trong tay Tử-Thanh cũng vừa cuốn vừa tung, hơi gió bởi nội lực tạt vào gió kiếm, bóng lụa xen trong bóng gươm, gây nên những thanh sắc rộn rã tưng bừng.

Bức lụa trắng dài chừng một trượng hai mà uy thế mạnh bạo phi thường. Tuy sáu thanh bắc kiếm từng chém sắt như chém bùn, nhưng với một bức lụa mỏng manh, mềm dịu chỉ có thể chọc thủng chừng vài lỗ nhỏ, chớ không chém đứt được nó, để cho nó cứ co dãn không chừng và vô cùng nguy hiểm.

Cuộc đấu ác liệt đã trải qua hơn ba bốn mươi hiệp, nhưng chưa phân thắng bại và rõ hơn là chưa bên nào làm lại được bên nào cả.

Đoán thấy tinh lực của đối phương còn sung túc, chưa có vẻ gì kém sút, Tử-Thanh vội dằn do ;

(Cuộc đấu tiêu hao nầy, chẳng những tình thế bất lợi cho ta ma thanh danh của đời ta cũng có thể bị mất trong tay sáu quỉ con nầy, nếu không dùng độc vật để hại chúng, thì không biết giằng co đến bao giờ).

Qua ý nghĩ cương quyết, Tra-tử-Thanh vẫn dùng tay trái tung bức lụa để tấn công mà cũng để nghi trang. Tiếp đó hắn thò tay vào hông rút ra một ngọn Hoàn-tiên sáng chói như vàng y.

Loại vũ-khí nầy dị kỳ ít thấy. Gọi là con roi nhưng giống chiếc vòng bằng loại kim khí, như lọn nhang khoanh. Vòng nầy dính với vòng kia, khi mở ra chừng một phút nó tung ra mỗi vòng mười ba lóng nối dài.

Khi vừa rút ra, tay của Tra-tử-Thanh lay nhẹ, ngọn Hoàn-tiên phát ra

http://tieulun.hopto.org

một tiếng « teng teng » Hắn hét lên một tiếng khinh-thiên động địa và theo làn gió chưởng xô non tát biểu roi quất xiên xiên vào những tên đồng-tử đang thủ vệ từng phương vị, cả bọn đều nhảy nai, kiếm trận bị náo loạn trong tức khắc.

Lúc ấy, đột nhiên, một bóng người như chim, đáp xuống sát bên mình Vu-Thành.

Nãy giờ đứng xớ rớ bên cạnh Tra-tử-Thanh, Vu-Thành trông thấy cái bóng, liền đứng ngây người mừng như điên và cười vang lên.

— Từ công tử ! Khong có hề gì... ?

Người vừa phi thân đến là Từ-nguyên-Bình, với vẻ mặt giận hầm hầm pha trộn những nét nhăn đau đớn. Chàng đã đột nhập gia trang tìm kiếm từ những dãy nhà trước đến sau vườn không gặp Kim lão-nhị và cũng không gặp một bóng người thấp thoáng, gặp vật gì chàng cũng đập phá lung tung.

Khi vào một tòa nhà đồ sộ giữa gia trang, tất cả những gian phòng đều trống rỗng, không thấy chưng dọn vật gì hết, còn phía ngoài cửa sổ thì không có món gì đập phá được, nên chàng vận chưởng lực đập tan mấy cánh cửa sổ cho hả giận.

Đập phá xong, chàng sực nhớ tới Vu-Thành đang đợi chàng ở bên ngoài, lo sợ Vu-Thành bị bắt nữa, nên phải vội vàng trở ra cửa gia trang, thì vừa lúc trông thấy Tra-tử-Thanh đấu rất lâu mà không hạ nổi sáu tên Bạch y đồng tử kiếm ngắn. Nổi nóng lên, chàng hét lên một tiếng, đánh thẳng không một chưởng rồi phi thân vào trận kiếm đứng sát bên Vu-Thành. Tra-tử-Thanh nhìn chàng tỏ vẻ kinh ngạc:

— Một thiếu-niên lối 18, 19 tuổi mà tướng mạo phi-phàm, kinh công siêu đẳng, lão phu nầy chưa từng thấy, cái đất Trung-nguyên có nhiều con tuổi mà ăn dứt người lớn, cũng lạ quá !

Khi Tử-Thanh đứng ngẫm nghĩ thì Nguyên-Bình vòng tay xá lão ta một xá lễ phép thưa :

— Xin cám ơn lão tiền bối đã ra tay cứu giúp, kẻ thấp hèn nầy cảm động vô cùng !

— Tiểu-sinh lại lễ phép với lão phu nầy à ?

— Dạ phải, kẻ hậu sinh nầy xin...

Tra-tử-Thanh cười ha hả cắt lời Nguyên-Bình :

— Không nên nói cám ơn, lão phu nầy đến đây không bao giờ muốn việc trợ kẻ khác một cách vô cớ đâu.

— Thế là lão tiền bối đã quen biết với Vu-huynh đây ?

— Không riêng gì Vu-huynh, lão phu nầy quen biết khắp thiên-hạ. Nếu

nói như tiểu-sinh thì lỡ ra không có cái duyên thân-hữu rồi không giúp được sao ?

Đối với lối tự cao tự đại của Tử-Thanh, Nguyên-Bình hơi khó chịu, nhưng chàng nghĩ, dù sao lão nầy cũng là ân nhân đang cứu giúp Vu-Thành, nên chàng vẫn giữ thái độ ôn hòa nhã nhặn.

Nãy giờ chờ đợi nóng lòng quá, Vu-Thành nghe câu chuyện đối đáp giữa hai người rồi trong giây lát hắn nhìn Nguyên-Bình buột miệng thưa :

— Vị nầy là chủ của Tra-gia-bảo đã hứa trước với nhau rằng người giúp tiểu đệ đoạt lại vỏ kiếm Diệt-tình còn tiểu-đệ phải tìm cho được nơi ẩn tránh của Thiếu-bảo chủ Tra-Ngọc...

Bất giác, Tử-Thanh hỏi Vu-Thành :

— Tôi hứa với ông chuyện ấy bao giờ ?

— Phải lão không có hứa mà ta lại... Vu-Thành bối rối.

Khi câu chuyện giữa ba người chưa ngã ngũ, sáu Bạch-y đồng tử thừa cơ hội chạy thoát.

— Từ công-tử, chúng ta hãy đuổi theo, đoạt lại vỏ gươm Diệt-tình.

Bọn đồng tử đã chạy xa hơn trượng. Từ-nguyên-Bình và Tra-tử-Thanh đuổi theo, nhưng chạy được hơn hai trượng, bọn chúng phân tán và lẫn vào bụi rậm. Sáu tên toàn mặc áo trắng xắp xỉ nhau, Nguyên-Bình và Tử-Thanh không phân biệt được đứa nào giữ vỏ kiếm báu, khi hai người đứng do dự thì bọn chúng biến dạng.

Với vẻ thắc mắc, Tử-Thanh quay lại hỏi Nguyên-Bình :

— Sáu tên Bạch-y đồng tử ấy là những ai, tiểu sinh biết chăng ?

— Chúng là bọn thủ hạ của Thần-châu nhứt-quái Dịch-thiên-Hành.

— Tên ác ôn, mưu sĩ Dịch-thiên-Hành cũng ở đây sao ?

— Hắn xuất-quỉ nhập thần, bí mật lắm nên khó theo dõi được hành tung của hắn. Giờ đây hắn đã đi đâu mất rồi.

Đoạn Nguyên-Bình nói thêm :

— Sáu tên Bạch-y đồng tử ấy là cận vệ của hắn, chúng xuất hiện nơi nầy thì chắc Dịch-thiên-Hành cũng ở đâu đây.

— Không, trước khi sáu tên Bạch-y đồng tử xuất hiện hắn đã gặp kẻ hèn nầy mà ! Vu-Thành xen vô cho Nguyên-Bình biết.

Tỏ vẻ lo ngại, Nguyên-Bình gạn hỏi :

— Ấy chết ! Hắn đã đề cập đến chuyện nhị thúc của tôi rồi hả ?

— Không, hắn chẳng hề nhắc tới chuyện đó, chỉ yêu cầu tôi đưa vỏ kiếm Diệt-tình cho hắn xem, và hắn cho biết thêm vết độc trên cánh tay trái

http://tieulun.hopto.org

của tôi sẽ bị hành, sau ba ngày rã thịt mà chết.

— Trời ơi, trúng độc gì mà dữ ác vậy, đâu cho tiểu đệ xem coi chữa trị được chăng ? Tra-tử-Thanh hỏi.

Quan sát vết thương độc trên cánh tay Vu-Thành một hồi lâu. Tử-Thanh cho biết :

— E khó trị lắm ! Vết thương độc này đã thấm vào ống máu rồi !

Vừa nói Tử-Thanh thò tay vào trong lấy ra một lọ thuốc, trút trong lòng tay hai hoàn thuốc đưa cho Vu-Thành :

— Đây là thuốc giải độc, tuy không hay bằng linh-đơn thánh dược, nhưng rất thần hiệu về mặt trị vết độc. Vu-huynh mau uống thử hai hoàn đi !

Đưa tay nhận hai hoàn thuốc Vu-Thành hỏi :

— Với trình độ học rộng của Tra-huynh, chắc là biết tiểu đệ bị nhằm chất độc gì ?

Đắng hắng mấy tiếng, Tử-Thanh đáp :

— Tuy tiểu đệ không rõ là loại độc gì, nhưng thuốc giải độc này công hiệu nó rộng lắm, Vu-huynh hãy yên lòng dùng thử, dỡ nhức cũng kéo dược thời gian dài nguy kịch cho Vu-huynh.

Vừa bỏ thuốc vào miệng, Vu-Thành vừa cười đùa :

— Chắc là Tra-huynh sợ tiểu đệ hấp hối, không thể đi tìm được thiếu bảo chủ, nên tống cho viên hoàn thuốc này chớ gì ?

Vuốt chòm râu nơi cằm, Tra-tử-Thanh cười ngất :

— Vu-huynh thật là khéo ăn nói ! Ý của tiểu đệ là vậy đó. Nhưng không hiểu giờ đây Vu-huynh hãy còn những đại sự gì chưa hoàn thành hay không, nếu không thì chúng ta sớm bắt tay vào việc đi tìm thằng Tra-Ngọc của tiểu-đệ.

Nghe nói Nguyên-Bình ngạc nhiên hỏi Tử-Thanh :

— Thế nào ? Tra-huynh không có về Tra-gia bảo sao ?

Đối với *Tra*-Ngọc là một đứa con cưng duy nhất, nên *Tra*-tử-*Thanh* nghe Nguyên Bình hỏi, liền xúc động nhăn trán rưng lệ bầy đôi tay hỏi Nguyên-Bình :

— Từ tiểu đệ gặp nó bao giờ ?

— Dạ hơn tháng nay. Lúc ấy Tra-huynh bị trọng thương và cho biết cần phải trở về Tra-gia bảo điều trị...

Những giọt nước mắt tuôn trên má nhăn nheo, Tử-Thanh cấm giận hỏi ?

— Ai đã làm cho nó bị trọng thương Từ tiểu-đệ có biết không ?

— Dạ, Tra huynh bị Lãnh-công-Tiêu làm hại ở Thiên-địa-cốc, nhưng

Tra-huynh cũng đã tự chữa trị bằng những phương pháp vận chân nguyên khí, có dỡ phần nào, nên vết thương không nguy hiểm cho lắm !

— Chính mắt Từ tiểu đệ thấy hay nghe người ta nói ?

— Lúc Tra-huynh vừa gặp tôi thì cũng là lúc bị Lãnh-công-Tiêu cùng một tên bộ hạ của hắn đuổi theo. Chính Lãnh-công-Tiêu dùng chưởng lực đánh Tra-huynh.

Khẽ lắc đầu Tra-tử-Thanh nói như than :

— Ngoài mấy lão quỉ đó, không còn ai hại nó nổi... Nhưng không chết dưới tay của Lão-công-Tiêu cũng là may, theo lão phu này đã biết, hắn độc địa vô cùng, từ trước tới nay, hắn không để một địch thủ sống sót mỗi khi giao đấu với hắn.

— Trước tình cảnh nguy cấp đó, kẻ hèn này chỉ biết mạo muội ra tay giải cứu cho Tra-huynh.

Nghe qua, Tử-Thanh có vẻ không tin Nguyên-Bình mà chống nổi với độc thủ Lãnh-công-Tiêu, nên nhìn Nguyên-Bình dò xét rồi hỏi :

— Lúc ấy chỉ có một mình Từ tiểu-đệ ra tay giải nguy hay sao ?

Chàng như đón được ý của Tử-Thanh gay gắt nhưng Nguyên-Bình mỉm cười :

— Dạ đúng vậy !

Lại tỏ vẻ không tin, Tử-Thanh hỏi thêm :

— Một mình Từ tiểu-đệ mà hạ được Lãnh-công-Tiêu sao ?

Suy nghĩ giây lâu Nguyên-Bình khiêm tốn thưa :

— Với hắn, kẻ hậu sinh này không xứng là địch thủ, nhưng cũng cố gắng vậy.

Liền đổi nét nghiêm-nghị làm vui Tử-Thanh gật đầu :

— Xin đội ơn của Từ tiểu-đệ đã cứu nạn cho con trẻ của lão phu !

— Chẳng dám ! Tuy mới gặp nhau, nhưng tiểu tử này đã xem Tra-huynh như bạn cố tri.

— À, lúc hỗn đấu ấy còn ai ở đấy nữa chăng ?

— Ngoài tiểu tử này ra, có mặt Vu-huynh và Kim lão tiền-bối nữa.

Nhìn Vu-Thành, Tử-Thanh gạn hỏi :

— Có mặt Vu-huynh nữa à ?

— Đúng vậy. Chính mắt tiểu-đệ cũng trông thấy cuộc đấu. Vu-Thành gật đầu.

Vì lòng thương con đến tận cùng, nên Tra-tử-Thanh chưa thỏa mãn lời đáp cho ông ta, trở vào đề hỏi Nguyên-Bình nữa :

— Sau khi cứu mạng rồi, Từ tiểu đệ liệu chia tay với Tra-Ngọc phải không ?

http://tieulun.hopto.org

— Lúc bị thương, Tra-huynh ngồi phịch xuống đất điều vận chân khí được một lát rồi Lãnh-công-Tiêu đi, chừng nửa khắc sau, lão dắt thêm 3 người ở Qui-vương-cốc đến, ấy là Sách-hồn vũ sĩ Đinh-diệm-Sơn và Vân-Mộng Nhị kiều.

Nghe nói, Tử-Thanh biến sắc :

— Cả Đinh-diệm-Sơn cũng tới hại con ta nữa à ?

— Đinh-diệm-Sơn có ý hại Tra-huynh không thì không hiểu, nhưng lúc đó Lãnh-công-Tiêu thúc giục hắn hai ba lần mà hắn không chịu ra tay.

— Thế à ? Vậy bây giờ Tra-Ngọc ở đâu ?

Trầm ngâm giây lát, Tử-nguyên-Bình đáp :

— Kẻ hậu sinh này không biết. Chỉ nghe Tra-huynh nói trở về Ký Bắc để trị vết thương và tịnh dưỡng.

Ngước mắt nhìn trời, suy nghĩ giây lâu, Tử-Thanh hỏi đột ngột :

— Ngoài những người của Thiên-địa-cốc và Qui-vương-cốc, không biết có ai gặp Tra-Ngọc nữa hay không ?

Vu-Thành vọt miệng xen vào :

— Thì có Thần-Cái Tông-Đào với chúng tôi.

— Và ngoài ra còn ai nữa chăng ?

— À, còn Dương-văn-Nghiêu của Dương-gia-bảo nữa.

Được rồi, coi vậy mà những nhân vật đầu não của Nhị-cốc, Tam bắc đều có mặt trong cuộc đấu đó.

Thật là quần hùng hương hội như mây gió gặp nhau, vui thay !

Bấy giờ Vu-Thành nhìn màu trời bảo Tử-nguyên-Bình :

— Từ công tử giờ này Thần-châu nhứt-quận không thấy xuất hiện, chắc là hắn đang trốn rồi. Vùng này rừng rú hoang-vu, lẻn vô là mất. Chúng ta không rành địa thế làm sao tìm hắn được mà hắn thì sáng còn ta thì quáng, nán ná lâu có thể gặp nguy hiểm. Vậy ta phóng hỏa rồi sẽ tính.

Khi Nguyên-Bình chưa kịp trả lời ý của Vu-Thành, thì bỗng có một giọng cười khì khì từ một bụi rậm phát ra :

— Chúng ta ở dưới lòng đất, thì nhờ cây cỏ rậm che giấu giùm bổn thân, nếu ai kia dỏi đốt rụi khu rừng này cũng chưa ắt gì phát giác được tung tích của chúng ta đâu.

Tất cả ba người đều kinh ngạc nhìn vào bụi rậm thì thấy Thần-Cái Tông-Đào từ từ bước ra. Tra-tử-Thanh ứng khẩu :

— Tôn-huynh mạnh giỏi ? Hai ba năm nay chúng ta không gặp nhau !

Nhìn mọi người, Tông-Đào cười tươi :

— Phiền gì Tra-huynh phải chiếu cố đến kẻ ăn mày này. Chắc là phải

nhờ cậy đến kẻ này chăng ?

Thật vậy, Tử-Thanh muốn hỏi thăm Tông-Đào có biết Tra-Ngọc hiện giờ ở đâu không, nhưng Tông-Đào lại hỏi trước, nên lão tự ái mà không hỏi, nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười :

— Tông-huynh muốn tiểu đệ này mắng cho vài câu hả ?

— Theo già ăn mày này thấy thì Tra-huynh không dám mắng đâu ?

Trước lời khách khí của Tông-Đào, Tra-tử-Thanh nghĩ rằng con người Thần-Cái hồ đồ, nhưng lỡ hắn đã nghe câu chuyện hồi nãy giữa mình đã bàn cãi với Nguyên-Bình và Vu Thành, chắc có lẽ hắn biết chỗ Tra-Ngọc ẩn náo, mà dù biết cũng không thể để cho hắn khinh khi với giọng nửa đùa nửa thật như thế được.

Nghĩ thế, Tra-tử-Thanh nhìn Tông-Đào cười khô khan :

— Giữa anh em cố hữu với nhau mà bị mắng nhiếc không hề gì đâu ?

Tông-Đào cười mai-mỉa :

— Khắp chốn giang hồ ni ai cũng nói Tra-huynh rất gian ngoan, xem ra cũng đúng lắm !

— Người ta đã lầm, chỉ vì tiểu đệ làm một việc gì cũng quyết cho xong mà không chú ý đến thái độ đối xử với mọi người chung quanh.

— Trên phương diện ở đời, nếu già ăn mày này không tỏ thái độ gì hết thì Tra huynh là soa xét đoán được một con người rất là khó hiểu.

— Đoán biết con người của Thần-Cái thâm trầm, Tử-Thanh dịu giọng :

— Trong giới võ lâm ai mà không biết Tông huynh là người coi dữ tợn bề ngoài nhưng trong lòng rất khoan hòa, một con người can đảm hào hiệp và lỗi lạc. Nay tiểu đệ đối với Tông huynh chỉ biết kính phục mà thôi.

Thần Cái Tông Đào cười khề khà :

— Bình sanh của già này chưa hề chịu ai kính phục gì cả, nhưng hôm nay cũng thử nhận chịu và rất cảm tình với Tra huynh.

Nếu Tra huynh muốn biết chỗ ở của lịnh lang thì trước hết phải giúp già ăn mày này một việc đi !...

— Nhưng việc gì chớ ?

— À, Tra-huynh hãy hứa chắc rằng đoạt lại được vỏ gươm Diệt-tình và lấy đó làm điều kiện trao đổi nhau.

Nhíu mày suy nghĩ giây lâu Tử-Thanh đáp :

— Sáu thằng tiểu quỉ ấy đã trốn dâu mất mà làm sao tìm đoạt lại vỏ gươm ?

— Thế-giới bao la, lịnh-lang đã phiêu bạt giang hồ, tiểu-đệ này cũng không biết tìm nơi đâu ?

— Tông-huynh nói cũng phải, nhưng bên trong vẫn có điểm không phải

http://tieulun.hopto.org

như vậy, vẫn có một sự thật của vấn đề.

— Cái gì mà không phải như vậy ở bên trong, tiểu-đệ muốn nghe lời cao kiến của Tra-huynh !

— Việc cứu người như cứu hỏa hễ trì hoãn có hại, hà huống gì Tra-Ngọc đã mang vết trọng thương — như Tử tiểu đệ đã cho biết. Còn việc đoạt lại vỏ kiếm để vài hôm sau cũng không muộn gì.

Giờ đây chỉ yêu cầu Tông-huynh giúp tiểu-đệ trước rồi tiểu đệ sẽ hết mình giúp lại Tông-huynh nghĩa là đồng-thủ với Dịch-thiên-Hành, dù phải chết cũng không dám tiếc mạng.

Nghe lời nói như chân thành tha thiết của Tra-tử-Thanh, Tông-Đào thầm nghĩ, một con người hiểm độc nổi tiếng giang hồ mà tình thương con rất sâu. Với lòng can đảm vì nghĩa hiệp, Tông-Đào cảm động nhìn sắc diện Tử-Thanh rồi nói như than :

— Tra-huynh đã có thâm tình rất thiêng liêng cao cả, có lý nào tiểu đệ không sẵn sàng cho được !

Rồi bởi lòng thành thật, vui mừng Tra-tử-Thanh cười ha hả lên :

— Tông-huynh là một người nghĩa dũng âm thầm, hơn đối bất công. Lời thiên hạ đồn đãi thật không sai.

Trong mắt cười của Tử-Thanh đã ứa lệ và tiếng cười như bi ai như hứng lên tráng khiến người khác nghe thấy không hiểu lão đang khóc hay đang cười.

Bấy giờ, Thần-Cái Tông-Đào quay lại nói với Tư-nguyên-Bình :

— Bản-đồ trên vỏ kiếm Diệt-tình cho biết một kho tàng cự phú, nhưng già ăn mày này đã quen sống với cơm thừa cá cặn nên cái giàu đã tốt tay lại không có phước nắm giữ được. Để nó chạy về tay nguyên chủ tức là Bình nhi vậy...

Ngưng một lát lão tiếp :

— Theo già ăn mày này biết, thì Thiếu-bảo chủ rời khỏi đất Trung-nguyên. Già này đã phái chú ăn mày đi điều tra bí mật và đã báo cáo đại khái.

Nay đã hứa giúp Tra-huynh thì phải thực hành ngay. Nếu không làm thì nơi Thiếu-bảo chủ đang ở, nguy hiểm lắm, nếu một sức của Tra-huynh đến đó thì bất tiện, nên già ăn mày này giúp thêm một cánh tay cũng cần. Thôi bây giờ chúng ta tạm biệt nhé !

Trầm ngâm giây phút, Tư-nguyên-Bình nói chầm rãi :

— Lão tiền bối khoan đi ! Tuy kẻ hậu sinh này mới quen biết với Tra-huynh, nhưng đã đối xử nhau rất hậu. Một khi người lâm nạn, kẻ hậu sinh này có lý đâu làm ngơ không giúp.

Tông-Đào nhìn Nguyên-Bình cười khì :

— Chuyện Tra-Ngọc đối với Bình-nhi tử tế thì đúng rồi nay Bình-nhi nhứt định đi tìm Tra-Ngọc, già ăn mày này không cần, nhưng vỏ kiếm Diệt-tình đã lọt vào tay Dịch-thiên-Hành, trong thời gian ngắn mà muốn đoạt lại được cũng không phải dễ và hơn thế nữa, chỉ một mình Bình-nhi làm sao chống nổi với hắn.

Thấy chuyện cũng rắc rối, Tra-tử-Thanh xen vào :

— Nếu Tra-Ngọc không hề gì thì tiểu-đệ xin đem hết lực lượng của Tra-gia-bảo viện trợ Tông-huynh.

Rồi liệu không thể thì hoãn được, Tông-Đào thúc giục :

— Chúng ta đã quyết một lời.

Dứt lời Tông-Đào quay lưng dợm đi trong khi Nguyên-Bình nói như than :

— Hai vị lão tiền bối đi trước nhưng hẹn chỗ gặp nhau. Khi tôi tìm được chỗ đưa Vu-huynh đi điều trị vết thương rồi sẽ theo ngay.

— Vết thương độc trên tay Vu-huynh thuốc lợ mơ, không thể cứu được đâu nhé ! Tra-tử-Thanh nhắn mạnh.

Nhìn Vu-Thành, Nguyên-Bình nói với Tử-Thanh :

— Sao mà khó cứu được ?

Thấy Bình thắc mắc, Tử-Thanh liền giải thích :

— Những người đầu sỏ trong Nhứt-cốc, Nhị-cốc, và Tam-thất-bảo thảy đều biết rành thủ đoạn dùng chất độc, người trong Thiên-địa-cốc, Qui-vương-cốc còn tinh diệu hơn nữa. Như Qui-vương-cốc chuyên về thuốc mê, Thiên-địa-cốc thì chứa cả trăm độc vật. Theo tiểu-đệ thấy ngoài trừ ba lão quái trong Thiên-địa-cốc, e rằng khắp thiên hạ không ai chữa trị được.

Thấy người khác quá bận tâm vì mình, Vu-Thành nói khẳng khái :

— Sá chi chuyện sống chết ?

— Ấy, bởi vì già này không thông về độc vật, nên cần Tra-huynh giảng giải có chi đâu ?

Khi ấy Tra-tử-Thanh liền góp ý kiến :

— Trong lưng tiểu đệ sẵn có một lọ thuốc giải độc. Tuy nó không đủ sức trị hẳn vết thương Vu-huynh, nhưng nó quí báu lạ thường, vì trong hoàn thuốc đó gồm có ba vị kỳ thảo, tiểu đệ phải lặn lội khắp những danh sơn mất cả ba năm mới tìm được, cho nên tiểu đệ gặp trường hợp bị thương xoàng không thể đem ra dùng nó được. Nay cả lọ này có thể duy trì thương thế khỏi bị đau nhức, cầm cự trong vòng ba tháng chờ sau khi tìm được Tra-Ngọc rồi tiểu-đệ tình nguyện cùng Tông-huynh đến Thiên-địa-

http://tieulun.hopto.org

cốc, để tìm ba « lão độc vật » nhờ chữa trị cho Vu-huynh, chừng ấy không lẽ ba lão ta cự tuyệt với mình sao.

Nghe lời Tử-Thanh có lý, Vu-Thành kết luận :

— Đúng rồi, chúng ta đã quyết định. Trước hết đi tìm linh lang thứ đó đến Thiên - địa - cốc và sau cùng tìm Dịch - thiên - Hành để đòi lại vỏ kiếm.

— Một bồn mạng của Vu-Thành nầy quan trọng gì, nào dám làm phiền đến hai vị.

Tông-Đào quắc mắt lườm Vu-Thành :

— Nếu Vu-huynh chán đời muốn chết thì việc rất dễ, nhưng giờ đây xin can ngay nếu Vu-huynh có ý nghĩ đen tối. Thật ra bình sanh của lão ăn mày nầy, rất sợ những lời nói trái với lòng mình.

Tử-Thanh vội tiếp lời :

— Xin Vu-huynh chớ nên từ chối việc lo chữa trị cho Vu-huynh. Theo thiển ý của tôi thì ngoại trừ ba lão độc vật trong Thiên-địa-cốc, trên đời nầy không có người nào cứu chữa được cho Vu-huynh.

Thấy Vu-Thành im lặng nhìn Tử-nguyên-Bình, Tông-Đào nghiêng mặt sang hỏi Tra-tử-Thanh :

— Tra-huynh, sau khi uống thuốc giải độc đó có thể dùng võ công được chăng ?

— Nếu không dùng quá sức thì không hại gì cả.

Lúc ấy, Tông-Đào không hỏi gì thêm nữa, vội quay mình nhắm hướng Đông mà chạy. Tra-tử-Thanh, Tử-nguyên-Bình và Vu-Thành vội vàng chạy theo sau.

Đi được bảy tám dặm, đến một cánh đồng hoang, gặp gốc cổ thụ, Tông-Đào dừng bước, rồi từ từ bước vô miếu thổ địa, thò tay sau vách miếu lấy ra một thanh bạch tiên. Xem qua một lát, lão nhăn mặt và im lặng không nói gì hết.

Ngạc nhiên quá, Tử Thanh hỏi nhanh :

— Có tin tức chẳng lành về Tra-Ngọc hay sao ?

Liền đưa thanh bạch-tiên cho Tử-Thanh, Tông-Đào cười :

— Đây, Tra-huynh hãy xem rồi biết !

Nhìn lên thanh bạch-tiên Tử-Thành thấy những hàng chữ viết tháo : « Vân-mộng Nhị-kiều đã bị người của Sơn-trang Bích-la bắt cóc Tra-Ngọc đuổi theo giải cứu rồi cũng sa vào sơn trang ấy. Đệ tử đang bí mật theo dõi. Rất may, chưa bị người ta phát giác... »

Hãy còn mấy chữ chót, viết dối quá coi không ra, hình như nói chuyện gì quan trọng, gấp rút lắm.

Đọc đi đọc lại ba bốn lượt, Tra-tử-Thanh không rõ Sơn-trang Bích-la ở đâu, thở dài một hơi, lão trả lại bạch-tiên cho Tông-Đào.

— Tiểu-đệ đã già cốc rồi ! Trên trường giang lượn sóng sau đầy lượn sóng trước cũng như trên đời, người mới thắng người cũ. Nơi đất Trung nguyên nầy, bực anh tài xuất chúng thật lắm người...

Ngừng lại nhìn Tử-nguyên-Bình, Tử-Thanh nói tiếp :

— Nầy Tông-huynh, Sơn-trang Bích-la có phải nối liền phía sau của Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam-thái-bảo là một vùng địa linh nhân kiệt hay không ?

— Từ khi con yêu nữ của môn phái Nam-Hải xuất hiện, nhiều người hùng võ lâm vì lòng ham muốn pho sách quí của phái Nam-Hải mà đưa nhau đến đất Trung-nguyên, vì thế nên cái tên Sơn-trang Bích-la vang lên được truyền tụng khắc thiên hạ, chớ đối với lão ăn mày nầy thì không coi đó là quan trọng.

— Như vậy Tông-huynh đã biết rành Sơn-trang ấy, không hiểu từ đây đến đó còn bao xa ?

— Với một lộ trình không đầy trăm dặm nữa.

— Nếu Tông-huynh không bận việc gì khác thì chúng ta hãy đến đó gặp xem sao ! Sự sống chết của Tra-Ngọc, dĩ nhiên tiểu đệ vẫn không an lòng, nhưng còn tánh mạng của người báo tin bằng bạch tiên nầy, cũng đáng lo...

Xem lại bạch tiên, Tông-Đào cho Tử-Thanh biết :

— Tuồng chữ nầy thì giống của chú ăn mày, nhưng ý tứ sao hơi lạ.

— Lạ chỗ nào ?

— Chú ăn mày từng viết thơ cho tiểu-đệ, không bao giờ có những chữ mất chữ còn như vầy, mà văn nói cũng không gúc mắt như thế, không lạ sao được !

Nầy giờ Nguyên-Bình đã nghe rõ cớ sự, im lặng suy nghĩ một kế hoạch và tỏ lời khen ngợi :

— Cách thông tin của lão tiền-bối, kẻ hậu sinh nầy không bao giờ tưởng tượng được. Thật là một trạm cầm để giữ bí-mật cho tổ chức.

Tông-Đào chưa kịp đáp thì Tử-Thanh nóng lòng không dằn được lời :

— Sơn-trang Bích-la cách đây không xa, chúng ta hãy đi gấp đến đó thì hẳn hay !...

Lời của Tử-Thanh chưa dứt, bỗng đâu có tiếng chó sủa từ xa xa vọng lại. Mọi người đều đưa mắt nhìn ra phía trước thì thấy một con chó mực to lớn, đang lù lù ngoắc đuôi chạy tới. Trong chớp mắt, nó nhảy đến bên mình Tông-Đào mới dừng lại ngoắc đuôi và đưa mũi mừng Tông-

http://tieulun.hopto.org

Đào.

Đưa tay vuốt đuôi chó, Tông-Đào lộ vẻ bi thương khó tả, khi ấy Nguyên-Bình ngó thấy bàn tay Tông-Đào máu tươi dính đầy, và lão đang móc một hộp thiếc nhỏ trong lưng, mở nắp hộp trút ra một ít bột trắng rắc nơi vết thương nơi cạnh đuôi con chó

— Chú ăn mày cũng đã bị bắt rồi !

Lời Tông- Đào vừa dứt, con chó mực tru lên một tiếng rồi chạy vụt tới trước.

Tông-Đào quay lại nói với Nguyên-Bình :

—Chúng ta mau chạy theo con chó !

Con chó tuy bị thương, nhưng chạy nhanh như ngựa phi. Không bao lâu đã vượt qua con đường năm sáu dặm, càng chạy tốc lực càng tăng,.

Đột nhiên Tông-Đào quày lại nách Vu-Thành trong cánh tay mặt vá vọt sang phía hữu vài bước, khi qua ngang Tử-Thanh, lão gọi con chó mực :

— Hắc ngũ, Hắc ngũ ! Nếu vết thương con không nặng lắm thì nên chạy nhanh hơn nữa !

Dường như con chó hiểu ý Tông-Đào, nó sủa to lên mấy tiếng rồi chạy nhanh như tên bắn.

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BA

ĐẾN SƠN-TRANG, LẠI GẶP NÀNG ÁO ĐỎ

Thấy Hắc ngũ chạy thật nanh, Nguyên-Bình kinh ngạc :

— Nhanh lên nữa Hắc ngũ !...

Chàng không dám nói thêm sợ vô phép với chủ nó, chỉ để thêm chân khỉ đuổi theo hướng Hắc ngũ. Còn Tra-tử-Thanh, lúc khởi hành, lão chỉ dùng phân nửa sức, nhưng càng thấy Hắc ngũ phi nhanh, lão cũng phải ngầm vận nội lực để khỏi bị lạc hậu.

Trong lúc ấy, Vu-Thành đeo trên lưng Tông-Đào mà gió của hắn nghe veo veo, đôi vành tai bọc gió nghe hu hu. Lòng lão thầm phục Thần-Cái vô cùng và lão cũng rất hồ thẹn. Một thân phận anh hùng, cắm đầu nhóm lục lâm bốn tỉnh đất Trung-nguyên mà ngày nay phải nằm dưới nách một lão già, ương theo nội lực của người ma xê dịch.

— Nầy Tông-huynh, hãy buông tiểu-đệ ra đi ! Tiểu đệ tự tin sức mình

có thể theo kịp quí vị mà.

Tông-Đào vẫn không nghe theo lời của Vu-Thành :

— Trong người còn bị chất độc hoành hành, không nên dùng sức kẻo nguy, để già nầy giúp đỡ như vầy cũng hợp lý, có hề gì đâu !

Con người của Tông-Đào nói, nghe qua như gay gắt, lạnh nhạt, có khi cũng nhức óc đinh tai; nhưng sự thật lòng lão rất hiền từ và can đảm, hào hiệp, lắm lúc lòng dạ dễ bị xúc cảm như đàn bà.

Bấy giờ, trên cánh đồng cỏ bát ngát, bụi tung mù mịt bởi những gót chân mạnh bạo và những chiếc lá vàng bị gió Thu cuốn lên như rung như múa. Chừng nửa khắc sau, cảnh vật trước mắt đều biến đổi. Đã hết vùng bình nguyên, đến gò núi trập trùng. Hắc-ngũ, bỗng dừng lại quay mặt nhìn chủ, sủa to lên mấy tiếng rồi phóng lên bực vách đá, hướng lên đỉnh núi mà chạy.

Khi ấy, Tử-Thanh liếc Tông-Đào bảo nhanh :

— Tông-huynh giao Vu-huynh cho tiểu-đệ cõng lên một đỗi dốc núi được không ?

— Không, già ăn mày nầy còn thừa sức.

Dứt lời, lão vẫn nách Vu-Thành chạy đi trước.

Bốn người theo sau Hắc-ngũ, đi trên đường ngang lối dọc của núi gò nhè một hồi lâu, đến một sân đầy những bụi trúc, cây tùng trước một trang viện đồ sộ. Nhìn qua kẽ lá thì thấy ngói màu tía, tường màu đỏ, một tòa nhà huy hoàng, tráng lệ, nhưng đứng chơ vơ giữa dãy núi bao quanh như vòng tay ôm siết lại. Đứng ngoài trông vào, không tài nào thấy được bên trong tòa nhà trang trí ra sao.

Qua mấy tiếng sủa vồ, Hắc-ngũ dừng lại trước sân, nhìn Tông-Đào như chờ lịnh, khi đó, Tông-Đào buông Vu-Thành xuống, cười với Tử Thanh :

— Đây Sơn, trang Bích-la. Chúng ta vô gõ cửa xin yết kiến, hay là xông đại vào ?

Suy nghĩ giây phút, Tra-Tử-Thanh đáp :

— Việc đó do Tông-huynh chủ động.

— Thuở nay già ăn mày nầy không biết cái việc nho nhã, khuôn phép. Vậy chúng ta vừa thủ lễ vừa dùng sức mạnh mà vào !

Nói xong, lão vòng theo rào dậu của sân trúc mà bước tới cổng giữa. Trên cổng có tấm biển viết hồng chữ " Bích la sơn trang » thếp vàng thật to. Hai cánh cửa sơn đỏ đóng chặt và ngoại trừ tiếng của nhánh lá trúc trùng, không có âm thanh nào khác.

Vật vã hồi khoan Tử Thanh hỏi Tông-Đào :

http://tieulun.hopto.org

— Này Tông-huynh, một sơn trang năm ngang bảy dọc như vầy sao không thấy người vệ thủ mà chúng ta đã tới cổng rồi, cũng không nghe động tịnh ?

— Theo già ăn mày này đoán, là họ đã biết chúng ta đến rồi, nhưng giả câm giả điếc để ngầm theo dõi, cử động và để lò xét trình độ của chúng ta.

Dứt lời, Tông-Đào hơi nổi giận, nhảy xông vào hươi chưởng đập cửa, gọi to :

— Bên trong có ai đó không ?

Tiếng vừa đập vừa kêu của Tông-Đào vừa dứt thì liền đó, hay cánh cửa sơn đỏ toang mở ra, bốn tên hán tử áo đen nhảy ra một lượt giàn hàng theo hình chữ «Nhựt » để án cửa. Lườm cả bốn hán tử một lượt, Tông-Đào nói như ra lệnh :

— Dám làm phiền các ông, thông báo trang chủ giùm, có già ăn mày đến xin cơm !

Không thèm đợi bốn tên hán-tử đáp, Tông-Đào mạnh bước vô trong, bọn hán-tử phải tránh đường, không cần ngăn mà đóng cửa lại, khi Tông Đào, Tra-tử-Thanh, Từ-nguyên-Bình, Vu-Thành đã lọt vào bên trong. Chúng hoang-kinh qua mấy tiếng ấm ớ rồi khóa chốt cửa lại.

— Tông-huynh, bốn tên này câm hả ? Tử-Thanh hỏi nhanh.

— Chẳng hiểu, mà mặc kệ chúng ! Chúng ta cứ đi thẳng vào chính viện !

Vừa đi, bốn người vừa ngắm những chậu hoa lạ trong bồn. Cách trồng có chữ., cách xếp bồn hoa ngang hàng thẳng lối theo từng màu hoa nét cỏ. Mùi hoa hương sực nức, cuối bồn hoa có là thềm hiên những tầng lầu cao vòi vọi chọc trời mây.

Tông-Đào cao hứng liếc Tử-Thanh một cái :

— Tra-huynh đã nhìn mấy bụi cây hoa thấy có gì lạ không ?

Kể ra Tra-tử-Thanh đã nổi tiếng tinh-thông về môn kỹ thuật Bát-quái cửu-cung và ngũ-hành, nghe Tông-Đào hỏi, lão vừa nhìn một bụi hoa vừa bảo :

— Để tiểu-đệ đi trước, quí vị theo sau nhé !

Nói xong, lão bước ngang mặt Tông-Đào.

Bốn người xuyên qua sân bồn hoa, rồi ngừng lại ở một bực thềm một tòa khách đường hoàng, đẹp lộng lẫy. Trong một phòng đã mở cửa thấy một cỗ tiệc đã dọn sẵn, bốn chén dũa đặt ngang bốn góc bàn, nhưng không thấy ai ết.

Nghe mùi thơm phức của mấy món cao lương và thấy những bầu rượu

đồng văn trên bàn tiệc. Tông-Đào thèm nhỏ nước miếng. Vừa chép miệng lão vừa nói :

— Lão trọc này dọn sẵn cho chúng ta, trước sau gì cũng thuộc về chúng ta thì ngay bây giờ cứ vào ăn nhậu một hồi rồi sẽ tính...

Tra-tử-Thanh cản ngăn :

— Từ xưa đến nay, không có tiệc nào không được mời mà nhập tiệc bao giờ. Chúng ta không nên ăn uống như vậy !

Vừa cười khà khà, Tông-Đào đã quyết :

— Thì già ăn mày này vào nếm thử một miếng, nếu biết trong rượu thịt không có chất độc thì lập tức trở ra mời ba vị vào nhập tiệc luôn.

Nói xong, lão nhún vai, phóng vào khách thính. Khi chưa ngồi vào thì Tông-Đào chợt thấy một trương bạch-tiên đã trên bàn tiệc viết sẵn

« Quí vị vượt núi trèo đèo dãn dây chắc là bụng đã đói, nên những món ăn hèn mọn được dọn sẵn để chờ trang chủ tôi tới. »

Lão đã Từ-nguyên-Bình vừa bước vô vừa nói :

— Tông-lão-tiền-bối, trong bạch tiên viết gì, có thể cho xem được hăng ?

Vừa nhìn vào rượu thịt vừa đưa trương bạch tiên cho Nguyên-Bình, lão cười bảo :

— Lão đã để thơ trên bàn tiệc chắc là trong rượu thịt không có đầu độc chăng !

Từ-nguyên-Bình mở bạch tiên ra xem, Tra-tử-Thanh cũng liếc mắt vào rồi lắc đầu :

— Như thế thì chúng ta không ăn uống những món này ! Tông-huynh là bước vào giang hồ lão quá rồi mà không hiểu rõ thủ đoạn xảo-trá của kẻ giang hồ. Lão đã để thơ đó, có nghĩa là báo chúng ta rằng trong rượu thịt có đầu độc.

Lời của Tra-tử-Thanh chưa dứt, thì người phòng tiệc vọng vào những tiếng cười khanh khách. Liếp đó, bốn hán-tử áo đen đi nối liền nhau vào, lão Tông-Đào mới thấy, rõi mỗi tên đều mở thanh tiến lão ra đặt ngay vị trí bốn góc bàn tiệc ngồi xuống.

Tên vừa đi vừa cất tiếng cười bảo chúng rượu, cười bảo :

— Anh em chúng ta mạo sát, một đồng không hề sợ thuốc độc. Vậy anh em ơi, anh em ơi !

Một xong, hắn nâng chén nói tiếp

Vừa thốt khỏi miệng, hắn tên hán-tử ăn uống vội vàng. Chúng

http://tieulun.hopto.org

lau miệng, đứng lên bước lui ra. Tông-Đào nhìn những món ăn còn thừa và một ít rượu tàn, nhều nước miếng mấy lượt, lão tức mình :

— Già ăn mày đã nói trong rượu thịt không có thuốc độc mà mấy ông không chịu tin. Bây giờ có tin không ?

Tử-Thanh mỉm cười :

— Thôi, Tông-huynh đừng thắc mắc : Khi cứu được Tra-Ngọc rồi, xin mời Tông-huynh về gia bảo của tiểu-đệ ở chơi cả tháng. Nói không phải để khoe, chớ biết bao thợ nấu và biết bao nhiêu (mỗi) mạnh sức mà nhậu.

— Ố, giếng nước ở xa dâu giải khát được ngay bây giờ ! Chà, bốn thằng ấy sơi ngon lành rồi đi, già ăn mày nầy không thể lãnh đồ thừa được đâu.

Nói xong, lão vội bước ra phòng khách và hướng về phía nhà sau mà lặng lẽ đi trên một hành lang.

Trước mắt lão lại có một vườn hoa nữa. Tại cửa vườn, có bốn tỳ nữ đứng sẵn, hình như chờ đón khách.

Vừa trông thấy bốn người lạ bước vô thì những cô nàng ấy cũng bước ra, trên tay mỗi nàng đều có một chiếc mâm ngọc, những chén trà trên mâm bốc hơi thơm ngát.

Nhìn bọn tỳ nữ, Tra-tử-Thanh gay gắt.

— Không dùng đâu !

Bọn chúng nhìn nhau cười và nở những vành môi đỏ như trái vải chín, uống hết những chén trà thơm, rồi khẻ cúi đầu, quay lưng bước vào chầm chậm dưới giàn hoa Tử-kinh. Hoa lá là đà vuốt trên những mái tóc huyền óng ả.

Nhìn theo Tông-Đào nhíu mày :

— Thật khéo bày trò.

— Dù họ làm mào như thế nào đi nữa, chúng ta vẫn kể như không thừa nhận, dù một giọt nước cũng đừng để cho thấm đến môi.

Tử-Thanh khuyên.

Tông-Đào cười ngất :

— Chỉ trừ rượu thôi, ngoài ra trên cõi đời nầy không có món gì mà già ăn mày nầy thích được.

Nói xong, Tông-Đào bước nhanh tới đã qua khỏi vườn hoa, lão thấy một tòa nhà đồ sộ như một dinh thự, cửa cái mở toang, bên trong có một người đẹp áo đỏ đang ngồi trên ghế dựa. Một nàng áo xanh ngồi bên trái của nàng áo đỏ, và sau lưng nàng áo xanh, có một thiếu niên mặc áo sắc sỡ đang đứng.

Thoáng nhiên, Từ-nguyên-Bình nhận ra nàng áo xanh là người đã

thương Đinh-Linh từ mấy tháng trước, còn gã thiếu niên là Hà-hành Chu.

Khi thấy nàng áo xanh, Tông-Đào biến sắc khựng bước lại. Ngạc nhiên, Tử-Thanh hỏi :

— Tông-huynh, tại sao bỗng nhiên lại dừng bước ?

Tông-Đào chỉ ho khan vài tiếng, không đáp. Khi ấy Nguyên-Bình lách qua mình Tông-Đào đi thẳng vào trong. Còn Tử-Thanh, nắm tay Tông-Đào bước theo, Vu-Thành đi sau chót.

Bên trong của tòa nhà nầy, bốn bên đều treo màn nhung đỏ, chính giữa đặt một bộ ghế bàn theo kiểu «Bát tiên» sơn đỏ. Trên mặt bàn chưng một chiếc vại bằng ngọc thạch, chiếu ánh sáng xanh dịu mắt. Khói hương trầm trong vạc bốc lên nghi ngút.

Quan sát thật kỹ, Nguyên-Bình chỉ thấy bộ bàn ghế của hai nàng ngồi ngoài ra không có chưng dọn vật gì khác, nên những gian phòng rộng mênh mông.

Lúc đó, Tử-Thanh nhìn hai người con gái thấy không quen, trong lòng lại nghi ngờ :

— Sao mà xem như khinh miệt Tra-tử-Thanh nầy ?

— Kẻ hèn nầy là Tra-tử-Thanh, đến đây bái vọng quí trang chủ, không hiểu có được ra mắt hay chăng !

Nhìn Tử-Thanh nàng áo đỏ cười lạt :

— Nhà ngươi là bảo chủ Tra-tử-Thanh à ?

— Đúng !... Tra-tử-Thanh chính là lão-phu đây ! Người tuổi trẻ nói năng lễ phép, nếu không phải là nhi nữ thì nội một lời hỏi vừa rồi cũng xử tử được ngay !

Vốn là bá chủ của mấy tỉnh Ký-Bắc, Giang-Bắc, những nhân vật võ lâm thấy đều tôn kính, không khi nào dám làm trái ý, nên Tra-tử-Thanh đã có tánh tự tôn, tự đại, mà vì thế, hắn đã hùng cứ một phương trời với khí thế kiêu hãnh vô cùng.

Nay nghe lão nói có ý đe dọa, nàng áo đỏ ngước mắt nhìn chiếc đèn lồng « Ta-cung » treo trên xà nhà, tỏ vẻ không giận cũng không vui, chẳng nói năng !

— Trong ba bảo chủ, ta đã có gặp Thượng-quan-Tung, và Tra-bảo chủ là người thứ hai.

Nghe nói, Tra-tử-Thanh ngạc nhiên :

— Thượng-quan-Tung là vị minh chủ miền Tây-Bắc, ít khi đến đất Trung-nguyên mà nàng nầy sao gặp được kìa ? »

Nàng áo đỏ im lặng nghe hai người đối thoại khá lâu mà chưa vào

http://tieulun.hopto.org

để, Nguyên-Bình khoanh tay nhìn nàng áo đỏ, dịu giọng :

— Kẻ hèn này mạo muội vào quí trang viện muốn hỏi thăm một việc mong được cô nương vui lòng cho biết. Đó với đây vốn không thù oán thì tưởng rằng, khỏi phải gây ra những chuyện đáng tiếc.

Không đợi nàng áo đỏ đáp lời, Nguyên-Bình quay lại Tông-Đào hỏi lấy trương bạch tiên đưa ra, nói :

— Xin cô nương xem thơ này !

Nói với người trước mặt mà chàng như nói với mình, không cần nhìn thái độ tình cảm, cũng không đợi người ta ừ hay phản đối. Khi ấy, nàng áo đỏ liếc trương bạch tiên trên tay chàng rồi quay mặt chỗ khác, miễn cưỡng hỏi lại chàng :

— Sao nhà ngươi biết ta cần xem thơ ấy mà đưa ?

Nguyên-Bình ngạc nhiên lườm nàng :

— Bởi vì trong trương bạch tiên nói rõ Tra-thiếu bảo chủ với một đệ tử của Tông lão tiền bối bị kẹt trong sơn trang này. Chúng tôi vì chuyện đó mới đến đây, thế nên trước hết muốn cô nương xem qua có thể trả lời giùm cho chúng tôi biết.

Quay mặt ngó ngay Nguyên-Bình, với vẻ giận dỗ mặt, nàng áo đỏ từ từ đưa tay nhận lấy trương bạnh tiên, trong khi ấy Nguyên-Bình tưởng rằng, nàng coi thơ rồi phúc đáp ngay, nhưng nào ngờ nàng không coi lại xé nát trương bạch tiên, ném xuống đất.

Thấy thế, Tra-tử-Thanh biến sắc, liền xông tới trước, đưa tay trảo mạnh trên vai nàng áo đỏ, Nguyên-Bình vội đưa chưởng gỡ tay Tử-Thanh ra.

— Từ tiểu-đệ làm cái vì vậy ?

Cử chỉ vừa rồi của Nguyên-Bình, chẳng qua là vì ý thức xung động, chớ không phải can thiệp. Nghe Tử-Thanh hỏi như trách móc chàng lật đật đáp :

— Vì Tra-bảo chủ là nhân vật cao cả, mà xuống tay với một thiếu nữ nhỏ bé, coi sao được!

Thấy rõ một chàng trai ra tay cứu mình, nàng áo đỏ mỉm cười, nhưng sau khi nghe chàng nói với Tử-Thanh, nàng lại tỏ lạnh nhạt lườm Nguyên-Bình, quở mắng :

— Ai mượn nhà ngươi cứu ? Ồ, không biết thẹn à ?

Nguyên-Bình ửng đỏ mặt và đứng im lặng nhìn không hiểu chàng đang nịnh hay đang giận.

Còn Tra-tử-Thanh, khi nghe lời biện bạch của Nguyên-Bình tỏ không thỏa mãn, nhưng lão thấy chàng bị mắng, lão nhận lầm rằng Nguyên-Bình vì

thanh danh của lão mới cản ngăn, kể ra cũng đúng.

Bỗng dâu, nàng áo đỏ phất mạnh tay áo một cái thì bức màn nhung đỏ bên trái từ từ vén lên : Với gương mặt hếu xào, dơ bẩn, tóc tai rối bù, chú ăn mày tay bị trói thúc ké, miệng bị nhét vải, đứng giữa hai hán tử áo đen. Hai vai hắn bị gát lên ba lưỡi gươm sáng ngời, giống cái giá kiếm tam giác, một người đang đứng sau lưng thì chỉ cần nhẹ gươm một chút thì máu của chú ăn mày cũng nhỏ giọt như chó bị cắt tiết.

Thấy cảnh Tông-Đào cảm động nhìn đệ tử, nhưng chưa dám ra tay cứu. Rồi nàng áo đỏ lại cười lạt một tiếng, đưa tay trái lên ra hiệu lịnh, bức màn nhung đỏ bên mặt cũng từ từ vén lên. Nguyên-Bình sôi bừng máu giận, toan nhảy tới giựt chú ăn mày ra mấy lượt, nhưng e không kịp, có hại, thì bức màn đỏ vận động, khiến chàng nay sang bên phải. Một cảnh tượng rùng rợn lại bày ra trước mắt.

Một người đã bị chặt một cánh tay mặt, mặt không còn một chút máu đôi mắt nhắm nghiền, thân bị cột vào một trụ cây. Hai hán tử áo đen cầm đã máu đứng hai bên, gát trên vai người bị trói. Chỉ cần một sức mọn cũng đủ có thể đâm phụp hai bàn tan của hắn.

— Trời !... Kim thúc !...

Qua một tiếng rú nghẹn ngào, Nguyên-Bình choáng-váng cả mặt mày, tay chân quờ quạng, đứng không vững. Trong lúc đó, Tra-tử-Thanh bỗng thét lên :

— Phải vén hết phía sau bức màn, để ta xem đứa con ta còn sống hay chết ?...

Từng tiếng, từng tiếng, như vàng thép chạm nhau, ong óng trong tai một người, Tra-tử-Thanh đã căm giận trong sự hoài nghi.

Qua cái nhìn kiên hãnh trong đôi mắt Tử-Thanh, nàng áo đỏ tự tay vén hết bức màn lên cho Tử-Thanh quan sát. Sau đó, sắc mặt lão biến sang màu hồng ửng, chăm chú nhìn tận bên trong bức màn đỏ.

Thế rồi Tử-Thanh không ngờ, sau bức màn đó, đặc sản ba chiếc ghế dựa tự, bên trái có một lão bà tóc bạc phơ, tay cầm gậy trúc, nơi ghế giữa một đại hán áo gấm ngồi phong độ thật hùng vĩ hiên ngang và ghế bên phải, một đại hán áo đỏ, cụt hết một chân, khi bức màn vén lên ba người ấy đồng lên một lượt chào chào hướng vào phòng khách.

Thấy lạ quá, Tông-Đào cũng ngạc nhiên :

Quí vị đã đến đây tiếp giá ba mày mặt, bức đầu coi lơ mơ, đến mau lên chuyện đây nhé !

Một lát sau mặt mày, khiến lão cau hừng bước tới gần bên cạnh nàng

http://tieulun.hopto.org

áo đỏ thì cũng vừa lúc lão bà cười lạt một tiếng rồi cũng nhảy tới đứng sau lưng nàng ấy, đưa gậy trúc cản ngăn bước tiến của Tông-Đào, dường như để bảo vệ cho nàng áo đỏ.

Nãy giờ, Tử-Thanh không thèm nhìn ai hết, chỉ chăm chú nhìn sau bức màn đỏ, bỗng lão kêu lên một tiếng thất thanh t

— Con ta đâu có ở đây !

Lão đã mất bình tĩnh đến loạn cuồng. Lão không thấy mặt Tra-Ngọc, ngỡ rằng đã bị nguy nạn rồi. Hắn nhảy vọt lên không, tay vỗ tay, chân đá chân như người múa rối. Nhưng nàng áo đỏ lại nhìn lão mỉm cười :

— Con trai cưng của ông phải tên Tra-Ngọc không ?

Tử-Thanh đã giận căm gan, nhưng không dám ra tay, vì chưa chắc Tra-Ngọc đã chết, nếu làm dữ e/ nguy hại đến tánh mạng của con. Trong lòng lão vừa khẩn trương vừa phẫn nộ, nên cuối cùng vẫn không dằn được, tóc dựng đứng đến nỗi rách cả vuông khăn xanh bùi tối. Nhưng khi nghe nàng áo đỏ hỏi êm dịu, lòng lão bình tĩnh lại đáp nhanh :

— Đúng như vậy, con của lão phu tên Tra-Ngọc, không biết nó có trong quí trang viện nầy hay không ?

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Tuy gã ấy không có ở đây, nhưng ta biết gã hãy còn sống trên đời, xin ông hãy yên lòng !

Với lời nói không quả quyết, Tử-Thanh không tin. Suy nghĩ một lát lão nói nghiêm chỉnh :

— Nếu cô nương mách cho biết chỗ ở của Tra-Ngọc thì kẻ hèn nầy lập tức rời khỏi nơi đây !

— Ông đừng nói chơi ! đã đến đây rồi làm gì mà lui ngay cho được ?

Quay qua nhìn Tông-Đào, nàng khẽ nói :

— Lão ăn mày, biết công nương ngồi bên cạnh đấy không ?

— Biết để làm gì chớ ?

— Đối với ông, cô nương có tình cảm của một sư muội, ông là sư huynh, và thuở bé hai người đã cùng nhau bắt bướm hái hoa, sao hôm nay nhìn nhau như nước lửa xung khắc vậy ? Tôi sẽ vì người mà thanh toán những gì thắc mắc giận hờn trước kia được chăng ?

Tông-Đào làm thinh không đáp, nhìn nàng áo xanh. Thấy vậy, nàng áo đỏ quay mặt về Vu-Thành, cười bảo :

— Ông đã trúng độc vật của Dịch-thiên-Hành, không thể sống lâu được. Nếu cần, tôi sẽ ra tay cứu trị giùm cho, trong ba hôm ông sẽ lành

mạnh như xưa.

Dứt lời nàng chỉ thiếu nữ áo xanh bảo :

— Cô nương đứng dậy xem nào !

Lập tức nàng ấy đứng lên lườm Tông-Đào.

Vừa nhìn thấy người đẹp áo xanh, Tông-Đào giựt mình, trong khi nàng ta nở một nụ cười kiêu hãnh :

— Chúng ta cùng học một thầy từ thuở nhỏ đến lớn mà sư huynh muốn gây chuyện với tiểu muội làm chi ?

Tông-Đào nhăn mặt làm thinh, khí khái hào hùng của lão ở giây phút nầy như đã tiêu tan qua thái độ và lời nói của nàng áo xanh. Suy nghĩ giây lâu mà chưa ra lời lẽ để hồi đáp.

Lúc bấy giờ, tình hình trong tòa khách thích từ chỗ gay căn khẩn trương, bỗng biến sang một cuộc đấu trí tế nhị, khó xét đoán được, nếu không muốn nói là nhiệm mầu trong lớp ẩn tình. Hình như nàng áo đỏ đã cho những ông khách mỗi người một hy vọng. Tra-tử-Thanh tin sẽ được sớm biết con mình ở đâu, Vu-Thành tin nàng sẽ trị giùm vết thương độc, riêng về Thần-Cái Tông-Đào thì bị nàng áo xanh làm rối, chưa biết cách đối thế nào. Trước tình cảnh đó, Từ-nguyên-Bình cho rằng trong ba người cùng đến đây với chàng, nhưng tâm trạng đều khác xa. Chàng cảm thấy chàng gần như bị cô lập...

Dòng cảm nghĩ của Nguyên-Bình chưa dứt thì lại nghe nàng áo xanh cất tiếng trong trẻo như giọng oanh vàng :

— Nầy sư huynh, nếu sư-huynh không còn nghĩ đến chuyện mích lòng lúc qua thì tiểu muội nầy xin trở về với bản môn Kim-bài. Ôi, sau ngày gặp sư huynh trong cõ miếu ấy, khiến tôi nhớ lại những lời dạy bảo của tôn sư. Trong môn phái Kim-bài của chúng ta chỉ còn sư huynh với tôi, mà lại thù hằn ở với nhau, thì không những bị giới võ lâm chê cười lại còn hổ thẹn với vong linh của tôn sư...

Bây giờ, Tông-Đào hình như đã thay đổi thái độ qua một câu hỏi như thăm thử :

— Sư muội đã nói có phải xuất phát tự đáy lòng chăng ?

— Thật như vậy, mỗi tiếng nói đều từ buồng phổi mà ra. Nếu sư huynh không tin thì sư muội có thề thề cho coi.

Tông-Đào buồn buồn, cúi đầu im lặng, thì đột nhiên, Tra-tử-Thanh bước tới một bước đi tới trước nói với nàng áo đỏ :

— Lão thật hèn nầy nóng lòng muốn tìm con, xin cô nương chỉ dường thì ơn giùm ! Ơn ấy suốt đời không quên.

Quay mặt nhìn đi hồi lâu một giờ, nàng áo đỏ mỉm cười :

http://tieulun.hopto.org

— Nầy nhị sư huynh, mời Tra-bảo chủ vào phòng sau để cho lão biết chỗ ở của Tra-Ngọc !

Đoạn, nàng cho Tử-Thanh biết thêm :

— Chỗ nầy đông người mà trong đó có kẻ ghét lịnh lang, nói chuyện kín đáo bất tiện lắm.

Lời nói của nàng áo đỏ thì khéo léo, nhưng Tử-Thanh nặng lòng thương con, nên khi nghe có kẻ oán ghét con mình, lão băn khoăn suy nghĩ rồi, hỏi nàng áo đỏ, không cần giữ bí mật gì hết :

— Không biết kẻ nào oán ghét con của lão phu nầy, cô nương hãy chỉ giùm đi. !

Nàng áo đỏ không đáp chỉ chớp mắt liếc Tử-nguyên-Bình rồi mỉm cười.

— Sao ? Cô nương biết mà không trả lời ?

— Chuyện đó nói một lời không đủ rõ đâu, vì bên trong có nhiều tình cảm phức tạp, chờ sau khi gặp được lịnh lang, tự nhiên bảo chủ biết cũng chẳng muộn.

Lời của nàng vừa dứt, thì đại-hán một giò nương chiếc quảy to bằng sắt đứng dậy nhìn Tra-tử- Thanh :

— Nếu bảo chủ không còn ngờ gì nữa, thì xin đi theo kẻ hèn nầy !

Lúc ấy Tử-Thanh hãy còn bán tín bán nghi, nhưng cậy vào võ công của mình đủ sức đối phó chuyện bất trắc nếu có thể xảy ra, nên mạnh dạn bước theo đại hán một giò.

Hướng theo hành lang nhìn hai người đi sâu vào dãy nhà sau đã khuất dạng, nàng áo đỏ đưa bàn tay ngọc thon thon ngoắc Vu-Thành :

— Ông lại đây cho tôi xem vết thương độc và có thuốc ngay.

Vu-Thành ngoan ngoãn vâng lời,

Bằng cử động nhẹ nhàng, nàng áo đỏ nâng cánh tay trái Vu-Thành nhìn thật lâu rồi tỏ vẻ lo ngại :

— Dịch-thiên-Hành quả là hạng phi-phàm. Vết độc nầy là tuyệt độc sau khi xâm nhập vào da thịt người thì độc thấm vào mạch máu chạy khắp nội tạng, không dễ gì cứu chữa.

Lời nghiêm trang của nàng làm cho Nguyên-Bình nóng lòng và lo ngại, nên không dằn lời được :

— Sao lại khó cứu ?

Không nhìn tới mặt Nguyên-Bình, nhưng mắt nàng ửng đỏ, nói gay :

— Ai nói không có cách cứu chữa ? Hứ, lắm chuyện thì thôi !

Nguyên-Bình im lặng cúi đầu suy nghĩ, không nói gì được thêm. Thấy vậy, nàng áo đỏ liền cười tươi trên mặt, nói rõ với Vu-Thành :

— Nếu ông không gặp được tôi thì khắp thế gian khó có người cứu ông ! Tôi dám quả quyết như thế !

Ông đã bị một chất độc không phải loại thường, nên phải cần chữa trị hai phương pháp một lượt, bên trong cho uống thuốc, bên ngoài châm cứu mới có hiệu quả tốt. Nhưng không phải một ngày một buổi làm xong được, ít lắm cũng phải bảy hôm. Vậy ông cứ yên lòng, ở lại Sơn-trang Bích-la nầy, tôi bảo đảm hoàn toàn giải độc tuyệt gốc cho ông !

Mừng quá, Vu-Thành nhìn Nguyên-Bình, mấp máy đôi môi, nhưng Nguyên-Bình nói trước :

— Vu-huynh cứ vững lòng ở lại đây bảy hôm đi !

Nàng áo đỏ vẫn không nhìn Nguyên-Bình mà nói lạnh lùng như ghét bỏ :

— Ai cầu xía vô ? Ham ăn ham nói dữ ha !

Nguyên-Bình giận lắm muốn trả lời ngay cho bõ ghét, nhưng nghĩ lại, người ta đang nói chuyện với Vu-Thành, ta xen vô cũng kỳ. Chàng nén giận làm vui, nhưng không ngó mặt nàng. Trong giây phút nầy Thần-Cái Tông-Đào lộ vẻ lo ngại cứ nhìn Nguyên-Bình như muốn hỏi gì thêm, nhưng chàng mải cúi đầu, nên phải quay hỏi nàng áo xanh một cách đột ngột :

— Có phải cô nương đã giam giữ chú ăn mày của tôi không ?

Nàng áo xanh chưa kịp đáp thì nàng áo đỏ nói hớt :

— Nếu chúng tôi không sanh cầm và giam giữ lịnh đồ thì khi quí vị xông vào sơn trang nầy ắt không tránh khỏi một cuộc đại chiến. Giờ đây ông cứ yên tâm, chờ một chút sẽ gặp hắn.

Dứt lời, nàng vẫy tay một cái, ngó vào phía sau bức màn ra lịnh :

— Hãy mở trói và dẫn chú ăn mày ra đây. Mau lên !

Một lát sau, chú ăn mày được dẫn ra và tên đại hán áo đen thò tay rút vuông khăn trên miệng hắn, hắn bước tới trước mặt Tông-Đào quì xuống mếu-máo :

— Đã làm sư-phụ xấu hổ, tội lỗi của đệ tử đáng muôn lần chết,

Vừa khoát tay, Tông-Đào vừa nói :

— Hãy đứng dậy. Đừng nhiều lời !

Nhìn thấy mọi người đều tỏ vẻ mừng, nàng áo đỏ vừa cười vừa thiết tha nhìn Tông-Đào với nàng áo xanh :

— Khi hai người đã không còn thù nghịch nhau nữa thì kể như chuyện đã vãng đi được giải quyết rất êm đẹp trong tình sư huynh, sư-muội. Vậy nên lấy việc nầy để chúc mừng !

Bất luận đối với ai, nàng vẫn ôn hòa, dịu ngọt từ lời nói giọng cười, nhưng hình như nàng kiêu lạnh nhạt đối với Nguyên-Bình, nàng lạnh nhạt như giá

http://tieulun.hopto.org

cuyết, không quở mà cũng không thèm ngó tới ?

Thế rồi, dựa vào lời nàng áo đỏ, thiếu nữ tự xét lấy mình :

— Nầy sư huynh, đối với sự lăm lẫn của tiểu muội, sư huynh đã ghi nhớ suốt đời phải không ?

Tông-Đào liền cướp lời :

— Chẳng dám ! Nếu tiểu muội có lòng can đảm định chấn hưng môn phái Kim-bài của chúng ta thì sau ba hôm, đến ngôi cổ mộ gặp nhau, Giờ già ăn mày nầy hãy còn giúp người thanh toán một chuyện Bích-la Sơn-trang...

Quá ngạc nhiên, nàng áo đỏ hỏi Tông-Đào :

— Thế nào, chính tôi đã giúp hai người giải hòa rồi ông lại toan chống tôi sao ?

— Bình sinh gia ăn mày nầy hễ nói ra là không mất lời. Sở dĩ già ăn mày nầy đến đây lần nầy là để tiếp tay với người, thì dĩ nhiên không thể nhận được cô nương giúp hòa giải chuyện ân oán giữa chúng tôi, rồi khiến già ăn mày nầy thất lứa với người ta được,

Rồi bỗng nhiên bà lão tóc bạc phơ cầm gậy trúc cười lạt.

— Thế là các ngươi cố ý đến Bích-la Sơn-trang để sanh sự !

Nói xong, bà lão nương chiếc gậy đứng lên, bước ra khỏi khách thích.

— Nầy Mai-nương, không nên động thủ, hãy về đi !

Lời nàng áo đỏ vừa dứt thì thiếu nữ áo xanh liếc nàng rồi từ từ thò tay trong túi lấy ra chiếc kim-bài đưa cao lên cho Tông-Đào thấy :

— Sư huynh hãy quì xuống để bái kiến một tín vật của môn phái chúng ta !

Ngừng đầu lên, Tông-Đào nghiêm chỉnh quì gối và chắp tay lại :

— Giờ đây tiểu muội dùng dùng tín vật tối cao của bản phái ra lịnh sư huynh phải lập tức rời khỏi Sơn-trang nầy và không được hỏi lý do, nghe chưa ?

Tông-Đào khiếp sợ nhìn chiếc kim-bài và im bặt, trong khi nàng áo đỏ bỗng đứng dậy bước tới bên mình Vu-Thành dịu dàng hỏi thăm :

— Tự nầy giờ ông đã nghĩ kỹ chưa. Nếu ông đồng ý, tôi xin ra tay giúp ông sẽ chữa trị ngay !

— Nhưng mà...

— Không nhưng gì hết ! Các ông toàn là nhân vật lừng danh trong giới võ lâm mà không có ai chữa trị được một vết thương độc nầy ?

Vu-Thành liền đưa mắt nháy Nguyên-Bình như van cầu một ý kiến.

Hiểu ý Nguyên-Bình liếc lại lão :

— Vu-huynh hãy tin tưởng vết thương độc sẽ được lành.

Không cần cho Vu-Thành nói thêm gì hết, nàng áo đỏ kéo tay lão mà

bước thoăn thoắt vào sau bức màn đỏ. Nguyên-Bình nhìn theo, lại chợt thấy Kim lão-nhị bị trói buộc nơi cột trụ cây phía góc phòng mà hãy còn khuất sau một chéo màn. Đột nhiên, chàng gọi giựt ngược nàng áo đỏ :

— Cô nương hãy chậm chậm lại ! Kẻ hèn nầy còn một việc cần nói.

Nàng cất giọng thánh thót mà không phải để trả lời cho Nguyên-Bình :

— Nầy Mai-nương và tất cả đại hán hãy lại đây ! Nếu gã ấy động thủ thì các ngươi giết Kim lão-nhị ngay !

Lúc ấy Mai-nương bước ra lườm Nguyên-Bình :

— Gã kia, nếu muốn Kim lão-nhị chết thì động thủ đi !

Nói xong bà trở vô vách màn sơn đỏ, thì tiếp đó đại hán áo gấm lẻ thấp thoáng sau màn rồi cũng quay lưng bước theo Mai-nương.

Khi mấy người bên trong màn đã khuất dạng, Từ-nguyên-Bình quay lưng trở ra, thì Tông-Đào với nàng áo xanh cũng đi đâu mất tự bao giờ. Giữa phòng mông mênh chỉ còn lại một mình chàng. Bốn bề, những bức màn nhung từ từ phủ xuống và hai cánh cửa khách thích cũng tự động đóng cứng lại.

Rồi tiếng nói lạnh nhạt từ bên trong bức màn vang ra :

— Nếu gã trốn đi thì máu của Kim lão-nhị sẽ thấm vào xà màn trong tức khắc. Nghe chưa ?

Suy nghĩ giây lát, Nguyên-Bình hét lên :

— Các ngươi giữ ta lại trong tòa nầy có dụng ý gì ?

Lúc bấy giờ, chiếc vạt bằng ngọc thạch trên bàn (Bát tiên) khói trầm hương nghi ngút, cửa đóng kín, những làn khói cuộn vòng không lối ra, cứ quanh quẩn, vấn vít theo Nguyên-Bình như những bóng ma trơi màu xám.

Trong vòng mấy tháng nay chàng liên tiếp gặp những tai biến nên hôm nay cũng không dám liều lĩnh ra tay vội, chàng ngồi phệch xuống đất, cúi đầu nhắm mắt lại để suy tính kế hoạch đối phó với khó khăn trước mắt.

HỒI SÁU MƯƠI BỐN

GHEN HỜN VÌ YÊU

Hãy nói lúc bấy giờ, nàng áo đỏ, hình như cố ý làm khó Từ-nguyên-Bình mà trước sự tổn vong trong giây phút của Kim lão-nhị, nên dù Nguyên-Bình có tức giận thế nào cũng không dám bạo động, đấy là một nhược điểm. Nhưng chàng cũng không thể ngồi nhắm mắt mãi được mà nghĩ ra cái gì để đối phó đây ? Chàng bực mình đứng phắt dậy vừa than thở, vừa đi tới đi lui trong phòng.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng đâu có tiếng bước chân nhẹ nhẹ. Bức màn phía sau từ từ vén lên. Một tỳ nữ búi tóc đuôi gà, mặc toàn đỏ, tay bưng chiếc khay ngọc, vừa mỉm cười vừa bước ra. Nàng này chừng mười bốn mười lăm tuổi, đôi mày và đôi mắt thanh tú, tuy không đẹp tuyệt trần, nhưng với gương mặt đẹp ngây thơ, mặn mà dễ mến.

Nàng nhìn Nguyên-Bình rồi cười tự nhiên :

— Ông đói bụng không ?

Bình lắc đầu :

— Không !

Ngó trên khay tỳ nữ áo đỏ hỏi thêm :

— Có khát không ?

Vừa hỏi nàng vừa đưa Nguyên-Bình một chung trà nóng.

Nhìn thấy nước trà màu xanh tỏa hương nồng, Nguyên-Bình thầm nghĩ : «Trà này giống trà... »

— Đây là trà Mai-tử-lộ của cô nương tôi mang từ Nam-Hải về, ngon tuyệt. Nếu ông hoài nghi thì tôi xin uống trước cho xem !

Nói xong, tỳ nữ đưa môi hớp cạn chung trà.

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Ngon không ?

— Ngon lắm ! Không tin ông uống thử xem !

— Không. Cho cô uống hết đó !

— Đâu có được ! Cô nương tôi biết sẽ ăn đòn.

— Trong phòng này chỉ có tôi với cô, cô không nói, tôi cũng không nói thì có ai biết được ?

— Ờ, ông nói đúng !

Nàng liền bưng chung nữa uống cạn rồi nói tiếp :

— Ngon thật là ngon, vậy mà ông không uống thật là đáng tiếc.

Thấy cử chỉ ngây thơ của tỳ nữ, Nguyên-Bình làm thinh nhìn chớ không nói gì thêm. Trong lòng chàng cảm thấy nàng rất khả-ái, nhưng nàng nào hay biết gì. Rồi úp hai chung không trên khay, nàng nói như nói với mình :

— Ông không khát, cũng không đói, tôi biết làm sao ?

— Biết làm sao là gì ?

— Nghĩa là bổn phận dâng trà của tôi không tròn, làm sao tôi bưng mâm trở vô được.

Nguyên-Bình nhận thấy nàng tỳ nữ thật thà, có thể khai thác ở nàng để đò ra những bí ẩn bên trong sơn trang này. Nghĩ thế, chàng tươi cười nhìn nàng :

— Cô có thể ở chơi một lát rồi sẽ vô ?

— Chơi cái gì ?

Cúi đầu suy nghĩ một hồi, nàng nở môi cười, đồng thời múc 5 hòn đá trắng trong lưng dưa cho Nguyên-Bình xem :

— Có đồ chơi đây. Chúng ta có thể làm trò thảy bắt !

— Năm hòn đá này mà chơi cái gì ? Tôi không biết !

Thật ra, chàng lớn lên trong cảnh mồ côi, trơ trọi, rất ít khi được đùa nghịch như những trẻ thơ khác mà giờ đây đùa nghịch với con gái lại càng dốt hơn.

Khi nghe chàng từ chối, nàng tỳ nữ trề môi :

— Người ta lớn rồi mà không biết đùa chơi, thật là quê, quê chết đi thôi !...

Nói xong, nàng ngồi xếp bằng trên mặt đất, mỗi lòng bằng tay có sẵn hai hòn đá, thảy lên cao rồi đưa lòng bàn tay ra hứng, hòn đá rớt ngay. Cứ như thế mà thảy bắt liên tiếp một hồi lâu, nàng ngừng tay lại nhìn Nguyên-Bình mỉm cười :

— Chơi vậy đó, biết chưa ?

Thấy trò chơi hứng thú, chàng cười ngất :

— Có khó lắm không ?

Chàng liền thò tay lượm một hòn đá sát bên chân nàng tỳ nữ và làm thử y như nàng tỳ nữ làm nãy giờ.

— Thật là sáng dạ. Mới coi qua một lần mà học thuộc lòng nổi liền ! Nàng khen.

Chàng ngừng tay lại, vì sực nhớ ý định của mình nên tươi cười nói chuyện :

— Tiểu thơ nhà cô cũng thích trò chơi này hả ?

Một lần đầu tiên chàng dùng thủ đoạn để điều tra chuyện bí mật của nàng, nên lời nói của chàng không được tự nhiên, nhưng nàng tỳ nữ áo đỏ không chú ý, mở to đôi mắt đen lay láy cho tia sáng xạ vào đôi mắt của chàng :

— Ông hỏi tiểu thơ nào ?

— Vậy ở đây có mấy tiểu thơ ?

— Có hai vị.

— Tôi muốn hỏi đến nàng áo đỏ !

— Đối với vị tiểu thơ ấy, tôi không được biết.

— Vậy chớ ai sai bưng cơm nước cho tôi ?

Thấy Nguyên-Bình trầm ngâm, nàng nhoẻn miệng cười :

— Ông đã lầm rồi !

— Có phải trang chủ không ?

— Không. Chính là tiểu thơ áo đỏ sai tôi.

http://tieulun.hopto.org

— Tôi ngán quá! Trong thức ăn hoặc trong trà đã có thuốc độc?

— Không bao giờ có chuyện đó.

— Không biết được á!

— Hồi trước thì trang chủ này độc hại lắm, nhưng từ ngày tiểu thơ áo đỏ đến đây tới giờ, trang chủ hiền lành và mọi việc đều tuân theo mạng lịnh của nàng.

Khi Nguyên-Bình chưa kịp hỏi thêm thì nàng tỳ nữ bưng mâm vội quay lưng bước trở vô nhà nói với lại :

— Tôi trở vô trong gấp, vì tiểu thơ đã dặn, hễ ông ăn uống xong là vô, không được phép ở lâu nơi đây.

Nguyên-Bình liền nhanh trí phán đoán rằng, nàng tỳ nữ còn khờ lắm, không thể khai thác gì được, phải giáp mặt nàng áo đỏ mới nên.

Nghĩ thế, chàng cất tiếng kêu nàng tỳ nữ :

— Cô nương chậm chậm chút, kẻ hèn này có việc cần nói :

Tỳ nữ liền quay lại hỏi Nguyên-Bình :

— Muốn gì thì nói nhanh đi, người ta gấp lắm đấy!

Vừa bước tới, Nguyên-Bình nói ngay :

— Cô nương làm ơn vô thưa lại với tiểu thơ áo đỏ rằng, tôi muốn gặp mặt nàng, có việc cần bàn!

Tôi sẵn sàng giúp ông, nhưng tiểu thơ không muốn gặp ông, thì ông hãy rán chịu.

— Đúng vậy. Cô cứ chuyển lời giùm, còn việc muốn hay không muốn đâu có can hệ vì đến cô.

Nàng liếc Nguyên-Bình rồi nói thật khẽ :

— Nếu tiểu thơ tôi không bằng lòng cho ông gặp thì tôi sẽ lén ra cho ông hay. Chà cho tiểu thơ không được chắc ông nóng ruột lắm!

— Tôi nào dâu dám phiền cô.

— Tôi thấy ông là người đàng hoàng mà không hiểu tại sao duyên cớ gì tiểu thơ lại ghét ông?

— Đâu có gì là ghét.

— À, hay là tại tôi hiểu lầm. Xin lỗi!

Với vẻ e thẹn, nàng tỳ nữ quay lưng bước thoăn thoắt vào sau bức màn nhung.

Bấy giờ giữa gian phòng rộng thênh thang của tòa khách thính chỉ còn lại có một Nguyên-Bình. Màn nhung phủ kín bốn bề, ánh sáng mặt trời phía ngoài cửa sổ không lọt vào được, một màu u tối, lạnh lùng như tù ngục bao vây chàng trai khổ hận.

Không biết làm gì hơn, chàng bước đến cửa, đưa tay sờ, nghe hơi lạnh

của những bảng sắt, song sắt chàng rợn người, cảm thấy mình đang ở giữa bốn bức màn sắt ác nghiệt. Chàng thoáng nghĩ đến cuộc đập phá để thoát thân, nhưng nhớ lại bổn mạng của Kim lão-nhị, chàng than thở băn khoăn :

— «Ôi, trên đời rất nhiều việc chẳng những không cậy vào sức mạnh vô công dễ giải quyết được, mà hy sinh cả tánh mạng cũng chưa ắt gì làm xong. Nếu ta không vì Kim thúc thì bên ngoài cửa toà nhà này dẫu có núi kiếm rừng dao và một tuyệt lộ, cũng khó bắt ta phải chịu khuất phục mà kẹt trong chỗ u tối này»...

Thế rồi máu nóng sôi trào như sóng bể trước gió cuồng loạn, chàng ôm đầu bóp trán và những giọt nước mắt tuôn rơi. Từ thuở bé thơ đến giờ, đời chàng đã chịu đựng nhiều sự khinh nhục, đau khổ, nhưng những thứ ấy đã gây nên ý thức phản kháng kịch liệt và tính cách xung đột mạnh mẽ cho chàng. Trong giây phút này, chàng đã nghe cái nhục như sóng chùy, như núi kiếm đang đập mạnh, đang thọc sâu vào quả tim chàng. Chàng căm hận, không thể đập phá hết cửa nẻo này mà ra...

Bỗng nhiên chàng quay lại, liền thấy một ngọn đuốc tẩm dầu sáng rực bên cạnh chiếc bàn «Bát tiên» Bà Mai-nương tóc bạc tay cầm gậy trúc đang đứng tựa bên cạnh bàn. Với vẻ mặt hiền từ bà vừa nhịp nhịp gậy trúc, vừa nhìn chàng dịu ngọt bảo :

— Cậu bé kia, lại đây ta nói chuyện này!

Một giọng nói hiền dịu ngọt ngào, vô hạn, như tiếng gọi của người mẹ hiền gọi trẻ đi vắng mới về. Nguyên-Bình từ từ bước lại, đưa tay áo lau ngấn lệ rồi chắp tay xá một xá :

— Thưa lão tiền-bối dạy việc chi?

Lời nói của Mai-nương đã xoa dịu gần hết lòng căm giận của Nguyên-Bình, và thấy chàng tỏ vẻ cung kính với bà, bà hỏi như thân thiết :

— «Con trẻ» đã khổ gì?

Trong bất giác, Nguyên Bình giựt mình :

— Lão tiền bối đã nói gì, kẻ hậu sinh không nghe rõ?

Vừa rồi «con trẻ» đã lường dầu mà khóc lóc chuyện gì?

Hạ,.. ấy là...

Mai nương không nhịn cười được :

— Ta đã hiểu rồi.

— Nhưng lão tiền bối chưa giúp gì cho kẻ hậu sinh này...

— Hãy nói nhiều! Nếu ta không có ý giúp đỡ, cũng không thèm ra đây làm chi.

Liền xá thêm một xá nữa, Nguyên-Bình lễ phép thưa :

http://tieulun.hopto.org

— Hễ mang ơn thì nhớ để báo đáp. Ngày sau nầy nếu lão tiền bối cần đến kẻ hậu sinh nầy thì nhất định đem hết sức hèn để đáp ứng.

— Chuyện đó ta chưa nghĩ đến. Giờ đây con trẻ chờ một lát, ta vào báo tiểu thơ một tiếng thì nàng sẽ ra đây, chừng đó con trẻ muốn nói gì thì nói.

Dứt lời, Lão bà chống gậy trúc bước vào phía sau bức màn nhung.

Nhìn theo lão bà mà lòng chàng suy nghĩ lung tung : « lão bà sẽ nói với tiểu thơ, chắc là nàng áo đỏ. Nhưng không biết vì sao nàng oán hận ta. Nếu cầu nàng giúp, không hiểu nàng có vui lòng hay chăng, nếu không thì sao đây ? Và khi giáp mặt, ta phải nói thế nào cho nàng vui lòng ?... »

Ngẫm nghĩ một hồi mà Nguyên-Bình chưa chuẩn bị lời lẽ để thuyết phục nàng áo đỏ, thì Mai-nương dắt tỳ nữ nàng áo đỏ trở ra.

— Nầy cậu bé kia đi theo nàng nầy đây !

Nguyên-Bình đợm bước thì Mai-nương nói thêm :

— Khoan đã !

— Dạ thưa lão tiền-bối còn dạy việc chi ?

— Là một tiểu thơ sống trong trưởng giả đã lâu, khi tiếp chuyện cậu phải khiêm nhượng nhé !

— Vâng.

Bước theo chân nàng tỳ nữ, Nguyên-Bình qua khỏi bức màn nhung đỏ, liền gặp một cửa nhỏ đi thông vào giữa hai bức tường đá song song, chật hẹp và tối om.

— Hãy đi khít vào lưng tôi, coi chừng lạc đường nghe không ?

— Cô nương cứ yên trí. Mắt tôi nhìn rõ trong đêm tối.

Nàng tỳ nữ khúc khích cười, muốn nói nữa nhưng không hiểu sao lại thôi. Hai người rón rén bước đi được bốn năm trượng, phải quẹo qua quẹo lại năm sáu khúc đường quanh như cùi chỏ, ngước thấy được những ánh sáng của những vì sao bàng bạc trên trời, độ chừng thời khắc vừa tới canh một thì phải.

Lúc ấy nàng tỳ nữ chỉ một tòa lầu cao đứng sau những bụi hoa, bảo Nguyên-Bình :

— Chúng tôi ở tòa lầu đó !

Nguyên-Bình ầm ở hai bi tiếng nhỏ, nhưng nàng tỳ nữ không nghe, lại tiếp:

— Đặc biệt trong phòng tiểu thơ của chúng tôi không dùng đèn.

Nguyên-Bình lẩm thầm.

— Cái ông này lo ra chuyện gì mà người ta nói không nghe?

—Nghe, nghe, cô nương cứ nói, tôi lắng tai đây!

Thật ra, chàng nhớ tới Kim lão-nhị, từ khi trông thấy mái lầu vẽ bí mật đó.

—À, ông thật tinh lắm đây, nói lời nào nghe cũng êm !

— Phải vậy mới đúng chớ !

— Phải chi ông ở luôn trong Sơn Trang Bích la nầy tôi nhứt định xin hầu cận bên ông.

Chàng lắc đầu :

— Không được đâu !

Cảm thấy mình lỡ lời, thiếu nữ nghe đôi má nóng bừng và cúi đầu, che miệng cười.

Thấy nàng im lặng, Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Sao cô không nói chuyện nữa cho vui !

Thật ra, chàng muốn hỏi tại sao trong phòng nàng áo đỏ không đốt đèn, nhưng sợ khiếm nhã, dành hỏi vớ vẩn. Còn nàng, vẫn đỏ mặt, muốn nói nữa, nhưng vì mắc cỡ, chỉ liếc Nguyên-Bình lặng thinh. Trái lại, Nguyên-Bình đã ngỡ mình hỏi bậy, làm mích lòng tỳ nữ, nên cũng không dám nói gì thêm.

Thế rồi hai người cứ yên lặng bước tới.

Một đỗi hình như nàng dằn lời không được nữa, ngoảnh mặt nhìn Nguyên-Bình :

— Ông biết tại sao trong phòng tiểu thơ không đèn chăng ?

— Không.

— Hỏi vậy chớ tôi không cho biết đâu để một tắt nữa, ông tới đó xem sẽ rõ.

— Chà, uổng lắm thật khéo đây !

Hai người vừa đi vừa nói, đã tới trước khóm hoa mà không hay. Hai bóng đen chóa mắt, xuyên ké lá, vàng cây, đồng thời trong bóng tối buông ra một giọng quy quyệt, cất ngắn :

Đứng lại !

Có bổ hết những vũ khí, ám khí !

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ « Trong mình ta có thanh bảo kiếm Diệt tinh, nếu đưa ra, e lỡ tay vật hầu luôn thì nguy... »

Nghĩ thế, Nguyên-Bình đứng khựng lại, chớ chưa biết phải trả lời sao cho ổn. Liền đó, nàng tỳ nữ liếc Nguyên-Bình một cái rồi thay lời đáp :

Trong mình người ta không có vũ khí.

Nhưng có ám khí hay không ? Một tiếng hỏi tiếp trong bóng tối.

Nghe hỏi, Nguyên-Bình nhẩn tiện trong mình không có ám khí, nên

http://tieulun.hopto.org

mạnh dạn đáp :

— Tự thuở giờ, kẻ hèn nầy không mang ám khí.

Trong bất ngờ hai làn ánh sáng biến mất. Từ bóng tối hướng trước hiên lầu lại có tiếng nói vọng ra ;

Mời hai người cứ vào.

Quay lại đưa mắt nhấy Nguyên-Bình và mỉm cười nàng tỳ nữ khẽ bẻo.

— Chỗ nầy nguyên là chỗ của trang chủ chúng tôi ! Từ khi tiểu thơ đến đây, Trang chủ đã nhường lại tòa lầu nầy.

Hai người đi xuyên qua khóm hoa, đến bực thềm. Hai cánh cửa bằng gỗ đột nhiên mở toang ra. Đèn đuốc trong nhà bật sáng, Với vẻ mặt lạnh nhạt, hai bà lão Đà, Quải đứng ngay cửa lườm Nguyên-Bình rồi lách sang bên tránh lối đi. Qua khỏi cửa, chiếc lưng mềm như liễu của nàng tỳ nữ uyển chuyển, thoăn thoắt bước nhanh lên thang lầu phía bức tường bên trái. Nguyên-Bình ngoảnh lại liếc hai lão Đà, Quải rồi chạy theo nàng.

Tầng lầu hai rộng mênh mông, trên trần treo bốn lồng đèn « Tô cung » theo bốn góc, chính giữa đặt chiếc bàn tròn sơn đỏ, trải khăm vàng, trên bàn có chiếc vạc bạch ngọc, không biết trong đó đựng vật gì mà mùi thơm ngát, nhưng không thấy khói. Lạ một điều là tầng lầu rộng và sách sẽ, huy hoàng như vậy mà vắng vẻ không thấy bóng người.

— Tiểu thơ ở tầng ba.

Không đợi Nguyên-Bình nói hay hỏi gì, nàng tỳ nữ bước lên thang khác. Vừa chạy theo nàng, nhưng trong lòng Nguyên-Bình cũng vừa tức giận vừa phập phòng lo ngại đến tánh mạng của Kim lão-nhị, chàng nén giận để bước cho tới chỗ xem sao cho biết,

Khi chưa khỏi thang lầu, nàng tỳ nữ với tay kéo bức họa sơn thủy trên vách. Một cái cửa bí mật hiện ra trong đó có thang ăn thông qua vách khác. Hai người lần dò theo đó mà đi.

Qua hết 15 nấc thang, cảnh vật trước mặt đều thay đổi. Bốn bức màn lụa trắng buông xuống như bốn bức tường vôi, nàng áo đỏ đang ngồi trên ghế dựa, nhìn xuống thang lầu. Tỳ nữ nắm chéo áo Nguyên-Bình giựt nhẹ một cái, chỉ một hạt minh-châu để giữa nhà cho Nguyên-Bình xem, thì ra ánh dục dịu mắt của hạt minh châu thay cho ánh sáng đèn lúc bấy giờ.

Tiếp đó, nàng tỳ nữ, bước đến trước mặt nàng áo đỏ :

— Thưa cô nương, người ta đã đến !...

Thật ra, nàng tỳ nữ không biết tên Nguyên Bình, nên phải xưng hô như thế. Hình như nàng áo đỏ đã biết người ta là ai rồi, nên không cần nhìn một, chỉ ngó lãng nơi khác, trả lời :

— Biết rồi. Cô hãy lui xuống nhà dưới đi !

Với tuổi ngây thơ chưa biết chuyện ái tình, nên tỳ nữ hãy còn do dự, ráng hỏi thêm :

— Cô nương không cần người hầu sao ?

Nàng áo đỏ gắt :

— Chẳng cần ! Hãy lui đi !

Tỳ nữ liếc Nguyên-Bình một cái, rồi quay lưng xuống thang lầu, Nguyên-Bình nhìn theo, chưa dám ngó nàng áo đỏ mà cũng chưa biết mở lời thế nào ? Chàng ngại ngùng quá, và đã hơn nửa khắc trôi qua, nàng áo đỏ ứng chưa quay mặt lại nhìn Nguyên-Bình một lần nào. Thấy vậy, Nguyên-Bình thầm nghĩ : «Hay nàng ta đang trù liệu kế hoạch gì đây ? Và ta cũng không để kéo dài thời gian bức bách ta hơn nữa.»

Đằng hắng một tiếng, chàng hỏi :

— Cô nương, có việc gì cần đến kẻ hèn nầy ?

— Ồ ! Chính ông cần tôi, chớ tôi nào có chuyện gì !

Lại đằng hắng thêm hai tiếng nữa chàng nói thêm :

— Dạ đúng vậy. Kẻ hèn nầy cần gặp cô nương.

— Để làm gì ?

— Để yêu cầu một việc, không hiểu cô nương sẵn lòng giúp đỡ chăng ?

Nàng áo đỏ dịu giọng

— Ông có chuyện gì nên nói thật ra đi ! Trên lầu nầy chỉ có hai chúng ta ! Nếu ông nói sai cũng không ai cười mà ngại !

— Cô nương đã là người đại lượng, Tử-nguyên-Bình nầy xin cám ơn trước...

— Thôi mà, đừng khách sáo !

Đưa tay áo lau mồ hôi trán, Nguyên-Bình ấp úng :

— Kẻ hèn nầy muốn nhờ cô nương..

— Ủa, sao không nói hết lời ? Mắc cỡ à ? Ta chẳng đã bảo, trên lầu nầy chỉ có hai chúng ta sao ? Bất luận nói chuyện gì, người khác cũng không nghe được.

— Dạ, kẻ hèn nầy, cha mẹ mất sớm...

— Thật là đáng thương. Mẹ tôi cũng mất sớm, cha tôi nuông chiều tôi lắm, nhưng cũng không có cách gì người ngoài lòng như ông.

— Và lúc sanh tiền, cha tôi có hai người bạn thiết, một người đã nuôi nấng dạy dỗ từ bé đến lớn khôn, xem tôi như con ruột, người vừa là nghĩa phụ vừa là ân sư...

http://tieulun.hopto.org

Lúc bấy giờ, nàng áo đỏ mắc nhìn sau lưng chàng nên không biết là chàng nói chưa hết ý. Nàng lại vô tình cắt lời chàng :

— Ông ấy thật là tốt, Từ-hnynh cần phải ở thảo với người mới xứng. Mà ông ấy có con gái không ?

— Không. Chỉ có một người con trai.

— Thế là đối với Từ-huynh xem như tình thủ túc. Không hiểu chàng ấy bây giờ ở đâu ?

Một câu hỏi vô tình, khiến Nguyên-Bình xúc động, nhớ tới chuyện thương tâm, tự nhiên nước mắt chảy tràn, chàng mếu máo đáp :

— Sư-đệ tôi đã chết rồi...

Những giọt nước mắt đau lòng đã gợi cho nàng áo đỏ xúc cảm, vội an ủi Nguyên-Bình :

— Từ-huynh chớ quá đau lòng ! Người chết rồi làm sao sống lại được, chỉ cần lo lấy chuyện trong tương lai của mình !

Nhưng Nguyên-Bình nghiến răng, lửa căm hờn lóe ra trong đôi mắt :

— Sư-phụ tôi, sư đệ tôi đều vì tôi mà chết. Tôi chỉ muốn sống trên đời là để mong được báo thù người đã chết thôi.

— Thế là Từ-huynh mong được tôi giúp trả thù hay sao ?

— Không.

Bất giác, nàng áo đỏ chuyển mình đứng dậy, mắt lệ long lanh và đôi môi nở một nụ cười sầu hiểm, chau mày lại ngồi xuống nhìn Nguyên-Bình với thần sắc dị thường;

—Bất luận việc gì tôi đều sẵn sàng giúp Từ-huynh.

— Thật ra nhờ cậy ở người thì khó mở lời lắm, chẳng qua là...

— Từ-huynh cứ thẳng thắn mà nói, tôi vẫn bền lòng chờ đợi Từ-huynh...

— Như tôi đã nói, sư-phụ và sư-đệ vì tôi mà chết, cha tôi đã khuất núi, còn mẹ tôi giờ đây còn mất chưa rõ, nhưng kể như là đã chết rồi, phận tôi đứng giữa người đời xa lạ, không có thân nhân.

— Ôi, đời Từ-huynh toàn là thảm cảnh, nghe qua ai lại không xót thương.

Giương đôi mắt sắc như lưỡi kiếm, Nguyên-Bình nói thêm :

— Vì thế, nên kẻ thấp hèn này mặt dạn mày dày đến đây cầu cứu với cô nương...

— Sao Từ-huynh không nói hết đi... Còn tôi sau ngày mẹ chết, cha tôi cưng tôi lắm, chỉ muốn tôi đáp ứng...

Lời nói chưa dứt là bởi nàng nhắm mắt lại cho ngấn lệ chảy trên [illegible] giọt lệ lóng lánh như thủy-tinh lại rớt trong tiếng nói

của nàng.

— Cha tôi không bao giờ phản đối tôi... thì việc gì Từ-huynh hãy nói mau đi !

Bấy giờ xét ra tình cảm của nàng đã khá sâu đậm đối với mình, Nguyên-Bình mạnh dạn tỏ thật :

— Tôi chỉ mong cô nương thả một người tôn kính nhứt của đời tôi. Người ấy chính là người đã kết nghĩa huynh đệ với cha tôi, là một thân nhân duy nhất của tôi.

Bừng mở mắt ra, nàng say đắm nhìn Nguyên Bình, thư thả hỏi :

— Có phải Từ-huynh nói Kim lão-nhị không ?

— Đúng vậy. Kính mong cô nương vì chút tình cảm của kẻ kẻ hèn này mà buông tha cho người !

Nàng áo đỏ, vừa đưa tay áo lau nước mắt, vừa gật đầu :

— Tôi xin hứa lời !

Nguyên-Bình chắp tay xá xá nàng áo đỏ :

— Lòng cô nương như lòng đại-dương, kẻ hèn này xin tạ ơn !

Vừng đứng thẳng lên, nàng áo đỏ hỏi :

— Từ-huynh còn cần việc gì nữa không ?

— Dạ không !

— Thật không à ?

Ngẫm nghĩ một hồi Nguyên-Bình quả quyết :

— Dạ không ạ !

— Thôi thì hãy đi theo tôi !

Nguyên-Bình vâng một tiếng rồi bước theo nàng xuống thang lầu.

Khi bước xuống được vài nấc thang, hình như Nguyên-Bình sực nhớ tới một việc nữa nên đột nhiên ngừng bước, trong lúc nàng áo đỏ đã dừng chân tự bao giờ không biết. Mặt quay nhìn mặt, bốn mắt chạm nhau. Nguyên-Bình e ngại cúi đầu, nàng cũng nhìn láng chỗ khác mà hỏi Nguyên-Bình :

— Sao Từ-huynh không đi !

Vì tôi vừa nhớ ra một việc, lại chẳng dám làm phiền cô nương nữa ?

— Cũng là chuyện Kim lão-nhị chớ gì ?

— Cô nương đoán như thần thánh, một lời thì đúng ngay.

— Tôi đã hứa phóng thích ông ấy, đâu có nói gạt làm gì mà phải hỏi thêm nữa ?

— Đành rằng cô nương đã hứa, nhưng không nói bao giờ thả, nên kẻ hèn này...

http://tieulun.hopto.org

— Thả trong đêm nay, Tứ-huynh ra cửa Sơn trang đón ông ấy...

Nguyên-Bình chắp tay xá nữa :

— Xin đa tạ tấm thạnh tình của cô nương. Ngày sau có cơ hội, kẻ hèn nầy sẽ đáp ơn nầy.

Vừa xuống đến tầng lầu hai, nàng áo đỏ đã đi ngã nào mất dạng Nguyên-Bình chỉ thấy nàng tỳ nữ đang đứng dựa vào chiếc bàn tròn sơn đỏ, trong phòng khách. Nàng ấy liền hỏi thăm Nguyên-Bình :

— Tiểu thơ đã nói gì với ông ?

— Không có gì hết, Nguyên-Bình lắc đầu.

Chưa được nhận thái độ của Nguyên-Bình đang nửng giận ra sao, nàng tỳ nữ buồn buồn hỏi nữa :

— Ông đã quen biết trước với tiểu thơ hay sao ?

— Không.

Chàng không chú ý đến tỳ nữ, cứ nhanh chân bước xuống tầng dưới thì tỳ nữ theo sát bên chàng nói thêm :

— Thế cũng lạ thật !

— Gì mà lạ ?

— Ngoại trừ Mai-nương với tôi ra, không một ai được đến chốn khuê phòng của tiểu thơ. Ngay như Trang chủ muốn gặp tiểu thơ cũng phải ở tầng lầu hai, nhưng hôm nay không hiểu sao tiểu thơ lại sai tôi dắt ông lên trển ?

Nguyên-Bình liền dừng bước, ngước mắt nhìn lên trần nhà mà thì thầm trong miệng rồi lại tiếp tục bước xuống thang lầu. Nàng tỳ nữ vẫn theo sau.

Bấy giờ đêm đã sang canh hai, liềm trăng thẳng huyền treo trên nền trời xanh. Ra khỏi khóm cây hoa, Nguyên-Bình mới ngoảnh lại nhìn nàng tỳ nữ áo đỏ mà cười :

— Xin cô nương dừng bước, kẻ hèn nầy xin cáo từ.

— Ông về luôn, không còn trở lại tòa khách thính nữa sao ?

— Tôi cần rời quí Sơn trang gấp !

— Trong khu Sơn trang có người gát, làm sao ông đi được ?

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

—«Nàng nầy nói có lý. Nhưng có những ai đã ghét ta cũng chưa ắt dám hại ta. Mà... nếu ta động thủ, đối phó phải hại đến mạng người, thì nàng áo đỏ sẽ giận ta xóa bỏ lời hứa, không chịu giải Kim thúc thì nguy...»

Trong khi chàng băn khoăn suy nghĩ, nàng tỳ nữ cười bảo :

— Nói vậy chớ chẳng sao đâu ! Tôi xin đưa ông đi, vì toàn trong

Sơn trang ai cũng biết tôi là tỳ nữ của tiểu thơ, thì không ai dám cản trở hết !

Thật là cảm động ! Nàng tỳ nữ áo đỏ còn ngây thơ, dại khờ, không hiểu chuyện sâu xa của thói đời, nàng không dự liệu được phần nguy hiểm, mà chỉ biết Nguyên-Bình là một thiếu niên tốt, có tình cảm, nên nàng chủ trương tự động đưa đường.

Nguyên-Bình hỏi thật nàng sau một hồi dằn đo :

— Cô nương nói cũng đúng, nhưng không biết có tiện không ?

— Có gì đâu không tiện. Tôi cứ việc đưa ra khỏi cửa Sơn trang thì ông cứ việc đi về ! Vậy thôi.

Bình im lặng bước theo nàng tỳ nữ. Đường lối đều quen thuộc, nên chàng đi rất nhanh. Không gặp một trở ngại nào. Vài khắc, đã tới khóm rừng trúc.

— Qua khỏi cửa cụm rừng nầy là đã lọt ra ngoài vòng Sơn trang. Nhưng giữa rừng có nhiều chỗ mai phục, để tôi nắm tay ông dắt đi cho khỏi nguy hiểm !

Rồi chẳng cần Nguyên-Bình bằng lòng, nàng đưa bàn tay búp măng nắm chặt lấy bàn tay trái chàng, chạy thẳng vào rừng. Ở vào tình cảnh nầy, dù chẳng muốn cự tuyệt cũng không được, nên phải chiều theo ý nàng.

Ra khỏi rừng trúc, đến một đồng cỏ, nàng tỳ nữ mới chịu buông tay Nguyên-Bình :

— Trong lúc cần đưa đường, tôi cũng chưa chắc ra sao, nhưng giờ đã ra khỏi chỗ nguy hiểm, tôi mới thấy sợ. Thôi, ông hãy đi, tôi về !

Không đợi Nguyên-Bình trả lời, nàng quay lưng chạy vụt vào rừng. Nguyên-Bình trông theo cho đến khi nàng khuất dạng.

HỒI THỨ SÁU MƯƠI LĂM

BAO GƯƠM DIỆT-TÌNH KIẾM LỌT VÀO TAY NÀNG ÁO ĐỎ

Nguyên-Bình bỗng nhìn thấy một bóng người vọt thẳng vào rừng, lòng

http://tieulun.hopto.org

chàng rất lo ngại và sợ sệt.

Chàng ngẫm nghĩ :

— Nếu vì ta mà nàng bị trách phạt, thì ta đâu thể ngồi yên...

Còn đang suy nghĩ, bỗng chàng nghe phía sau lưng có tiếng lắt phắt y phục.

Chàng quay đầu lại nhìn Mai-nương, tóc bạc phơ đang cầm gậy trúc, đứng sừng sững dưới trăng, sắc mặt tươi vui :

— Cháu ơi ! Nói chuyện có vui không ?

Nguyên-Bình đáp :

— Nàng đã bằng lòng..

Mai-nương trợn đôi mắt tròn xoe, vui mừng đến cực độ :

— Thật là dễ dàng quá ! Cháu ơi ! Quả thật cháu là người có may mắn nhứt trần gian này. Ta phải mừng cho cháu mới được !

Nguyên-Bình đứng sững sờ, vừa toan hỏi thêm mấy câu thì Mai-nương đã nói tiếp :

— Đôi mắt của lão già này vẫn chưa lòa...

Bà ta lẩm bẩm nói một mình, ra dáng rất hài lòng.

Bà ngửng đầu lên nhìn vầng trăng sáng rồi nói tiếp :

— Điều ta lo lắng nhứt là chuyện ấy ! Giờ đây tâm nguyện đã đạt thành...

Nguyên-Bình thở ra, hỏi :

— Lão tiền bối...

Mai-nương vụt cúi đầu, đôi mắt sáng như sao nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình, nói lớn :

— À, ngươi thở dài ! Ngươi đã được người đẹp nhứt trần gian yêu mến, như thế còn chưa mãn nguyện hay sao ?

Giọng nói của Mai-nương rất xẳng, dường như có ý trách Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Hừ, lão tiền bối hiểu lầm rồi !

Mai-nương nổi giận điểm chiếc gậy trúc xuống đất :

— Nam-Hải Thần-Tẩu có một đứa con gái ấy thôi, nếu như ngươi không khéo đối xử, làm cho nàng có chút buồn phiền thì đừng có hòng sống được đó nhé !

Nguyên-Bình giựt mình lo ngại, chàng nói lớn :

— Lão tiền bối có thể cho tôi biết hết ý không ?

Bỗng nhiên có tiếng chân người rầm rập từ trong rừng trúc vọng ra,

một ông lão lưng gù to lớn, vai công một người, từ phía trong vọt ra.

Chỉ trong giây lát người ấy đã đến trước mặt Nguyên-Bình, lão buông người đang nằm trên lưng xuống đất, lạnh lùng bảo :

— Giao cho anh lão này đây.

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn kỹ, thì người đang nằm dưới đất chính là Kim lão-nhị. Chàng lật đật bỏ Mai-nương, phóng mình tới kề bên Kim lão-nhị, quì xuống dở họ Kim rồi kêu lớn :

— Thúc thúc...

Chỉ kêu được có mấy tiếng, cổ chàng như nghẹn lại,

Kim lão-nhị chớp chớp đôi mắt, lệ tràn mi :

— Cháu ơi ! Ta đã làm khổ cho cháu !

Nguyên-Bình giơ tay chùi nước mắt :

— Thật là may, nếu không cứu được thúc thúc, thì cháu dẫu có chết cũng không nhắm mắt !

Mai-nương lật đật bước tới hỏi :

— Này cháu ! Nàng vừa mới đồng ý chuyện gì thế ?

Nguyên-Bình đáp :

— Nàng đồng ý thả Kim thúc phụ. Quả nàng đã giữ lời. Khi gặp nàng lão tiền-bối in chuyển giùm đến nàng lòng biết ơn của tôi, giờ đây xin từ biệt...

Nói xong, chàng nghiêng mình thì lễ rồi cúi xuống cõng Kim lão-nhị lên vai quay mình bước nhanh.

Mai-nương giựt mình hết lớn :

— Đứng lại !

Nguyên-Bình dừng chân, quay lại hỏi :

— Lão tiền-bối dạy điều chi ?

Mai nương thở dài, liếc mắt nhìn lão lưng gù bảo :

— Ngươi hãy trở về đi !

Bà chậm chậm bước tới :

— Cháu ơi ! Hai đứa gặp nhau không có bàn đến chuyện gì khác sao ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Không, tôi chỉ yêu cầu nàng thả thúc phụ tôi ra, nàng đồng ý liền, vì thế tôi nào dám yêu cầu thêm gì nữa.

Nói xong, chàng lại vác Kim lão-nhị bước đi.

Mai nương nhìn theo phía sau lưng Nguyên-Bình, lòng bà thấy buồn vô hạn. bà than thầm :

— Tánh con ấy rất kiên-cường, bất luận đứa con trai nào, nó cũng đều coi thường, giờ đây lại bị hất hủi, thật cũng đau đớn lắm...

http://tieulun.hopto.org

Suy tới, nghĩ lui, bà bỗng nổi giận, bà điểm chiếc gậy trúc xuống đất hét lớn :

— Đứng lại cho ta bảo...

Nhưng, lúc ngửng đầu lên nhìn, thì bóng Nguyên-Bình đã khuất mất tự hồi nào.

Nguyên do lúc bà cúi đầu suy nghĩ thì Nguyên-Bình đã vọt mình bước nhanh.

Trong bóng tối âm u, tiếng hét vang vang kéo dài mãi, hồi lâu mới dứt.

Bà đứng sững sờ hồi lâu, rồi nghĩ bây giờ phải trở về xem coi tình hình nàng áo đỏ như thế nào. Bà lập tức quay mình trở về phía trang viện.

Lúc ấy lòng bà rất lo lắng, thế nên phóng mình chạy như bay chỉ trong chớp mắt là đã tới vườn hoa dưới chân lầu.

Bà lật đật phóng mình vào nhà, lẹ làng leo lên 3 từng lầu chỉ thấy nàng áo đỏ đang đứng bên song cửa, sững sờ nhìn ánh trăng mông lung trong đêm tối.

Mai nương đến gần nàng, còn chừng một thước, nhưng nàng vẫn chưa hay, có lẽ lòng nàng đang bối rối lo nghĩ vấn đề gì.

Mai-nương khẽ giơ tay vuốt mái tóc lóc lòa xòa trên vai, dịu ngọt hỏi :

— Con ơi ! Con đang nghĩ gì ?

Nàng áo đỏ quay lại, vẻ mặt u buồn. Nàng nghẹn ngào hỏi :

— Mai-nương ơi ! Năm nay tôi đã lên mấy tôi ?

Mai-nương giựt mình kinh ngạc, bà nghĩ thầm :

— Bộ con nhỏ nầy khùng hay sao cà ?

Nhưng bà vẫn ôn tồn đáp :

— Tại sao con lại không biết đến tuổi mình ? Năm nay con vừa 18 !

Nàng áo đỏ giơ tay trái lên vịn song cửa thẫn thờ :

— 18 tuổi rồi... phải nên đi lấy chồng...

Mai-nương sững sốt :

— Con nói gì ?

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Mai nương ngạc nhiên sao ? Trong tương lai thế nào tôi cũng phải xuất giá để làm vợ người ta chứ sao ?

Mai-nương thở dài, hai hàng lệ từ từ lăn trên mí, bà lắc đầu :

— Con ơi ! Sao con lại có những ý nghĩ như thế ?

Nàng áo đỏ tiếp :

— Mai-nương đừng lo. Tâm thần tôi vẫn bình tĩnh hơn bao giờ hết...

Mai-nương buồn rầu :

— Trong cõi trời đất mênh mông nầy cũng khó mà tìm cho được một

người xứng với con.

Nàng áo đỏ lắc đầu mỉm cười :

Tôi đã tìm được người ấy rồi ! Khỏi cần phải bận tâm đến ai nữa.

Mai nương ngạc nhiên :

— Ai đó ? Sao ta chưa biết ?

Nàng áo đỏ nói tiếp :

— Phụ thân tôi đã từng nói, hễ tôi ưng ai là gả cho người ấy, phụ thân tôi còn không lo mà Mai-Nương lo làm gì ?

Mai-nương nghiêm giọng :

— Con ơi ! Không phải ta ràng buộc con, ta chỉ muốn biết coi ai là người có diễm phúc như thế mà thôi.

Nàng áo đỏ cười khanh khích :

— Có gì mà diễm phúc ? Ai mà cưới tôi thì người ấy nguy to, vì mỗi ngày ít ra tôi cũng gây lộn đến 2 lần !

Càng nghe nàng áo đỏ nói, Mai-nương càng kinh ngạc... bà ta nghĩ thầm :

— « Con nhỏ nầy khùng rồi hay sao mà ! Ta phải tìm cách đưa nó trở về Nam-Hải cho mau mau mới được. »

Vì nghĩ như thế. Mai-nương dịu giọng :

— Con ơi ! hôm nay xem con bối rối lắm, thôi hãy đi nghỉ cho sớm

Nàng áo đỏ lắc đầu :

— Tôi phải ra ngoài xem trăng, Mai-nương đi nghỉ một mình đi...

Mai-nương bảo :

— Con đi đâu, ta cũng theo.

Nàng áo đỏ cười xoà :

— Mai-nương theo tôi làm gì ?

Mai-nương đáp !

— Bây giờ, con không nên đi đâu một mình ! Các nhân vật trong giới võ lâm Trung nguyên, hiện đang tụ tập trong vùng phụ cận đất Lạc-Dương, chờ đợi thời cơ để đoạt quyển sách quí của phái Nam-Hải chúng ta. Biết đâu phía ngoài Bích la Sơn trang nầy đang có nhiều kẻ rình rập chờ cơ-hội, nếu con gặp rủi ro làm sao ứng phó cho kịp ?

Nàng áo đỏ đáp :

— Ở Bích-la Sơn-trang nầy, bốn phía đều canh phòng nghiêm mật nếu giả sử như có người dòm dỏ, thì cũng khó tiến vào đây một bước, trở lại không bước ra khỏi Sơn-trang thì có sợ gì ?

Mai-nương lắc đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Con ơi ! Con chưa biết lần trước mất con, ta và Đại sư-huynh của con lo lắng đến bực nào, nếu như rủi xảy ra một chuy ện như thế nữa thì thật là...

Bà ta thở dài rồi nối tiếp :

— Phụ thân con phải thêm nhị sư huynh con đến đây, cũng vì việc bảo hộ cho con thôi. Hử, con phải biết rằng, ngoài mặt, tuy cha con dường như lãnh đạm đối với con, nhưng sự thật người thương con rất thầm thiết, con ơi ! Nếu con có gì sai lầm chắc người sẽ ân hận lắm !

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Cha con tinh thông Lục nghệ, lòng nhiều cơ trí, từ lâu không muốn xen vào chuyện đời, thế nên người cũng ít nghĩ đến con, nếu như con có sai lầm gì thì chắc người cũng chỉ buồn rầu trong vài hôm, rồi sau đó chắc cũng sẽ quên đi thôi,..

Mai-nương thở dài, mấp máy đôi môi muốn nói, bỗng nghe có tiếng chân người rầm rập, một đứa tiểu tỳ chạy lên lầu nghiêng mình thi lễ thưa :

— Thưa cô nương, Trang chủ có việc quan trọng muốn ra mắt cô nương, nhưng người có dặn nếu cô nương đang ngủ thì đừng kêu.

Nàng áo đỏ hỏi :

— Bây giờ Trang chủ ở đâu ?

Đứa tiểu đồng thưa :

— Còn đang đợi dưới lầu

Nàng áo đỏ bảo :

— Cho gặp ta ở lầu hai,

Đứa tiểu tỳ cúi đầu vâng dạ rồi rút lui.

Nàng áo đỏ nhìn Mai-nương rồi mỉm cười :

— Mai-nương có cần phải theo sát tôi không ?

Nói xong nàng từ từ bước xuống lầu.

Mai-nương lắc đầu :

— Hử, con nhỏ thật là khó dạy ! Ngươi càng lớn, càng coi ta không ra gì !

Nghĩ đến đây lòng bà thấy chua chát vô cùng, bà giơ tay chùi dòi giòng lệ đang từ từ lăn trên má... Nhưng bà cố dằn lòng gượng làm vui.

Từ thuở còn nhỏ, nàng áo đỏ đã được Mai-nương chăm sóc uôi dưỡng cho đến khi lớn khôn, danh bên ngoài là chủ tớ, nhưng tình bên trong như tình mẹ con, lúc còn nhỏ, nàng áo đỏ luôn luôn vâng lời, ngoan ngoãn đối với bà, nhưng giờ đây nàng làm cho bà bực dọc, thế cho nên

lòng bà thấy buồn rầu chua xót...

Nàng áo đỏ từ từ quay lại rồi bước đến gần bên Mai-nương, dựa mình vào bà nũng nịu :

Mai-nương, bộ Mai-nương giận con sao ?

Mai-nương gượng gạo lắc đầu :

— Lão bộc nầy nào có dám giận tiểu thơ.

Bà nói hai câu nầy với giọng hờn dỗi, buồn thương, và trên khóe mắt đôi giòng lệ đã tuôn trào.

Nàng áo đỏ giơ tay áo chùi nước mắt cho Mai-nương rồi thở dài :

— Mấy ngày nay, lòng con không được vui, nói năng lôi thôi, làm cho Mai-nương buồn.

Nói xong nàng dựa mình vào lòng Mai-nương khóc rấm rức.

Khóc trong giây lát, lòng nàng thấy nhẹ nhàng hơn trước, nàng lau nước mắt, vịn lấy vai phải Mai-nương :

— Ta xuống lầu đi, sợ Đại huynh chờ lâu :

Trong gian đại sảnh rộng lớn, lão Đại-hán áo gấm, râu dài tới ngực, tuy đứng đợi đã lâu, nhưng không tỏ vẻ gì bực bội, nóng nảy cả.

Nàng áo đỏ buông vai Mai-nương lật lật bước tới mỉm cười :

— Làm phiền Đại sư-huynh chờ lâu.

Đại-hán áo gấm cung kính đáp :

— Hôm nay sư-muội rất mệt nhọc, tôi lại đến quấy rối, trong lòng thật chẳng yên.

Nàng áo đỏ lắc đầu :

— Tôi chẳng thấy bận rộn gì cả, Đại sư-huynh có chỉ giáo điều chi, xin cứ nói, tiểu-muội sẵn sàng nghe.

Đại-hán áo gấm thở dài :

— Sư-muội đến phương Bắc nầy, chỉ để ngắm xem phong cảnh, tưởng không nên xen vào chuyện tranh bá đồ vương của giới võ lâm ở Trung-nguyên làm gì. Tối đã làm gan tự chuyên hủy bỏ lời ước hẹn gặp Thần-Châu nhứt quân Dịch-thiên-Hành.

Nàng áo đỏ nhíu đôi mày liễu :

Dịch-thiên-Hành đã đến rồi à ?

Đại-hán áo gấm gật đầu ;

— Đã đến, nhưng tiểu-huynh đã lựa lời khéo léo từ tạ,

Nàng áo đỏ im lặng, không nói một lời, nàng từ từ quay mình bước đến gần song cửa, mặt nhìn vầng trăng đang lơ lửng, trên không.

Lão Đại-hán áo gấm liếc nhìn Mai-nương, rồi bước tới nói :

— Con người của Dịch-thiên-Hành, tuy bên ngoài ra vẻ hiền lành

http://tieulun.hopto.org

nhưng bên trong rất hiểm độc, mới xem qua dường như lão không có ý gì tranh bá đồ vương trong giới võ lâm, nhưng sự thật lòng lão rất tham lam, còn quá hơn người. Gần đây có tin đồn lão ta tìm cách đưa người vào nằm trong các môn phái, thế cho nên làm các tay lãnh tụ đều lo lắng, sắp đặt tìm hiểu thanh trừng trong số môn hạ đáng nghi.

Nếu Dịch-thiên-Hành quả có cho người nằm trong các môn phái, thì thế nào các môn phái cũng sẽ tức giận nổi lên bao vây hỏi tội lão ta. Lúc ấy dù Dịch-thiên-Hành có tài giỏi đến đâu thì cũng khó mà cự cho nổi các phái liên kết nhau. Trong mấy mươi năm nay, lão chỉ lo chuyện riêng của mình, không lui tới, giao thiệp với ai, trong khi du hiệp trong chốn giang hồ thì lại cố làm ra vẻ người hào hiệp rộng rãi, thế nên che mắt bịt tai được lắm người. Nhờ đó mà lão được hai giới giang-hồ Hắc, Bạch ai ai cũng tôn sùng. Tuy lão ra vẻ xuôi thuận với sư-muội nhưng biết đâu lão đã có dụng ý gì khác, nếu chúng ta xen vào chuyện rắc rối ấy thì cũng có thể làm bia đỡ bớt những mũi tên bén nhọn giùm cho y.

Nàng áo đỏ từ từ quay lại :

— Thật ra, nhìn qua bộ mặt ấy ta cũng đã biết ngay trong thâm tâm của lão rồi. Làm sao y dối ta cho được ?

Lão Đại-hán cố gắng nối tiếp :

— Tài trí sư-muội hơn người, thực ra ít ai sánh được.

Nàng áo đỏ vụt thở dài :

— Hừ, ai gặp ta cũng khen nào là thông-minh, đẹp, nào là tài trí hơn người... Như thế có ích gì đâu !

Lão Đại-hán áo gấm chưa hiểu rõ hàm ý trong câu nói đó, nhưng cũng không lẽ làm thinh. Lão ta đắng hắng đôi ba lượt nhưng cũng không biết phải trả lời ra sao.

Nàng áo đỏ bỗng cười to :

— Đại sư-huynh, người coi ta quả đẹp thật không ?

Đại-hán áo gấm gật đầu ;

— Hoa nhường nguyệt thẹn, trầm ngư lạc nhạn, sắc đẹp của sư-muội phải nói như thế mới đúng.

Nàng áo đỏ vụt đưa tay lụa lên che mặt, từ từ quay đi rồi nói nho nhỏ :

— Từ trước đến nay hồng nhan đều bạc mệnh, hà tất phải có sắc đẹp làm gì cho lụy, ta phải hủy hoại cái nhan sắc này đi, để đừng có điều phiền lụy về sau.

Lão Đại-hán giựt mình choáng váng, lật đật thối lui :

— Sư muội có điều gì buồn lòng không ?

Nàng áo đỏ từ từ bỏ tay áo lụa xuống rồi quay mặt lại :

— Ta vẫn như thường...

Lão Đại-hán áo gấm trầm ngâm trong giây lát rồi bảo :

—Nếu lòng sư muội có điều chi không vui, xin cứ nói thẳng ra cho tôi biết, tôi đã thọ ơn sư phụ, nặng tợ thái sơn, ngày đêm hằng nghĩ đến nhưng đến bây giờ vẫn chưa có dịp báo đền...

— Phụ thân ta đã trục xuất Đại sư huynh ra khỏi môn phái, người không oán hận cha ta, điều ấy cũng đã nhiều lắm rồi, còn gì mà phải nhắc đến ân nghĩa.

Lão Đại-hán áo nghiêm sắc mặt :

— Ơn thầy to như trời biển, không bao giờ tôi dám quên, dù người chỉ trục xuất tôi ra khỏi môn phái, dù cho có làm cho tôi tan xương nát thịt, bước vào lửa đỏ dầu sôi, đến chết thân này, tôi cũng chẳng dám từ...

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Đời của cha tôi không hề nghĩ đến lời khen chê, cứ làm theo ý nghĩ của mình, thế nên không một ai kiêng sợ người, sư huynh là đệ tử hàng nhứt của người, sao lại hành động không giống người như thế ?

Đại-hán áo gấm khẽ nhíu mày :

— Trong nhứt thời, tôi đã hành động sai lạc, phạm đến điều cấm kỵ của ân sư, bị trục xuất ra khỏi môn phái, nhưng tôi tin rằng trong sanh bình, tôi chưa hề làm tổn hại đến thanh danh của phái Nam-Hải chúng ta...

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Làm gì mà Đại sư-huynh sợ đến co đầu rút cổ như thế, gây cuộc xung đột giữa Thần-Châu nhứt quân và các phái võ lâm là điều có lợi cho ta, chớ can chi mà phải sợ!

Đại-hán áo gấm ngập ngừng :

— Chuyện ấy..

Nàng áo đỏ thở dài :

— Thôi, như các người không chịu giúp ta, thì ta sẽ đi tìm Dịch-thiên-Hành để bàn chuyện ấy vậy... Ta đi một mình cũng chẳng sao..

Đại hán áo gấm liếc mắt nhìn Mai-nương :

— Thần-Châu nhứt-quân đối với ta là người xa lạ, nếu bảo rằng ta sẽ giúp lão để chống lại các phái, sợ khó cho lão tin được.

Nàng áo đỏ vừa toan nói thêm, bỗng nhiên một tia lửa đỏ vọt thẳng lên trời, rồi nổ một tiếng to, ánh sáng chói lòa.

Lão Đại-hán áo gấm nhíu mày :

— Có người lạ đến Sơn trang chúng ta rồi đó.

Nguyên do chiếc hỏa pháo xung thiên ấy là tín hiệu báo động khẩn

http://tieulun.hopto.org

cấp của Bích la Sơn trang, khi nào có kẻ lạ mặt đột nhập chỗ xung yếu, mới được phát hỏa pháo để báo động.

Cho đến lúc ấy mà nàng áo đỏ cũng vẫn chưa hiểu rõ hết các phương pháp truyền tin trong Bích la Sơn trang, nên nhìn Đại-hán áo gấm, nàng hỏi :

— Nãy Đại sư huynh có phải đó là tín hiệu khẩn cấp không ?

— Đúng rồi, kẻ lạ mặt đã lọt vào trận Hoa-thọ, thế là đã có người lọt vào khu xung yếu của Sơn-trang.

Vừa nói, lão ta vừa cúi đầu nhìn ra phía trước...

Lão lại quay đầu ra phía sau nói tiếp :

— Sư muội hãy ngồi đợi đây trong giây lát, tôi đi ra ngoài xem xét coi ra sao...

Nàng áo đỏ mỉn cười :

— Khỏi cần ra ! Thần-Châu nhứt-quân lại đến đó !

Bỗng nghe phía ngoài cửa sổ có tiếng cười ha hả :

— Cô nương quả là bậc phi phàm, đoán việc như thần...

Một làn gió nhẹ tạt vào phòng. Dịch-thiên-Hành, mình mặc chiếc áo dài, đầu bịt khăn theo lối nho sinh đã phóng mình vào đại sảnh.

Lão Đại-hán áo gấm cười lạt :

— Dịch-huynh quả thật có những hành động xuất quỉ, nhập thần, rất khó ước lượng được.

Dịch-thiên-Hành vòng tay mỉn cười :

— Xin Vương huynh hãy thứ lỗi cho kẻ hèn này đã làm rối loạn quí trang viện, nếu không như thế thì làm sao gặp mặt cô nương đây được.

Vương-quán-Trung — lão áo gấm — cười lạt ra dáng giận dữ, nhưng nàng áo đỏ đã dành nói trước :

— Xin Đại-huynh, dẫn bớt cơn giận, chính tôi đã hẹn với người...

Dịch-thiên-Hành nở một nụ cười thân mật, vòng tay gật đầu :

— Lịnh sư muội đã dời tôi đến đây và bảo tôi đem tất cả những người bị bắt đến đây để chờ phát lạc, tôi đã tuân theo lời dặn ấy...

Vương-quán-Trung gật đầu :

— Phải, đã có yêu cầu ngài đưa tất cả những người bị bắt đưa đến đây, chớ chưa có hẹn người đến đây gặp mặt...

Dịch-thiên-Hành nghiêm giọng :

— Nếu không có lời hẹn của lịnh sư muội, thì ban đêm tôi nào dám đến đây làm náo loạn quí trang viện.

Vương-quán-Trung nhếch mép :

— Theo qui củ của giới võ lâm, thì Dịch-huynh chuyên đột nhập vào

trang viện này, hành động ấy có tính chất xem tôi không ra gì ?

Dịch-thiên-Hành chỉ liếc mắt nhìn nàng áo đỏ mà vẫn không nói một lời nào.

Nàng áo đỏ tiếp lời :

— Nếu sư huynh có hỏi tôi, xin cứ trách phạt tôi. Nếu tôi không ước hẹn, thì người không bao giờ dám trái qui luật của giang hồ, đang đêm xông vào trang viện này.

Vương-quán-Trung khẽ nhíu mày :

— Sư muội cầm Bạch-phượng linh-kỳ, thì vị trí cũng chẳng khác gì ân-sư, tiểu-huynh nào có dám phiền trách gì.

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Đã như thế, xin Đại sư-huynh vui lòng hồi tị trong giây lát, tôi có vài chuyện muốn bàn với Dịch-thiên sinh.

Vương-quán-Trung lộ vẻ lo lắng :

— Thôi, tiểu-huynh xin cáo lui.

Nói xong lão ta quay mình lẹ làng bước xuống lầu.

Mai-nương khẽ lắc đầu than thầm :

— Không biết con nhỏ này còn định bày trò gì nữa đây ?

Khi thấy Vương-quán-Trung đã đi khuất dạng, nàng áo đỏ liền quay lại bảo đứa thị-tỳ :

— Thôi, ngươi cũng lui đi.

Đứa thị tỳ thật thà :

— Cô nương không cần có mặt con để hầu hạ sao ?

Nàng áo đỏ lắc đầu :

— Chừng nàng cần sẽ kêu.

Đứa thị tỳ vâng dạ rồi quay mình rút lui.

Nàng áo đỏ lại quay mặt về phía Mai-nương, đang sắp sửa nói gì thì Mai-nương đã chặn lời :

— Cho đến ta mà cũng không cho nghe chuyện này nữa sao ?

Dịch thiên-Hành xen vào :

— Lão-tiền-bối không cần phải hồi-tị.

Nàng áo đỏ từ từ bước đến gần kề Mai-nương, vịn lấy vai bà mỉm cười :

— Mai-nương có thể ở đây để nghe câu chuyện này, nhưng phải nghe lời tôi, là chớ nói lại cho Đại sư-huynh tôi biết nhé !

Mai-nương nhíu mày :

— Nói chuyện gì mà không nên cho đại huynh biết ?

Nàng áo đỏ ra dáng bí mật :

http://tieulun.hopto.org

— Không phải là không nói, nhưng để vài ngày sau sẽ nói.

Mai-nương thở dài :

— Được rồi :

Nàng áo đỏ mỉm cười, rồi quay về phía Dịch-thiên-Hành :

— Người nói trong mộ lão cô độc có nhiều châu báu, chuyện có thật hay không ?

Dịch-thiên-Hành nghiêm giọng :

— Đó là một chuyện bí mật rất quan trọng trong giới võ lâm miền Trung-nguyên này, tuy chuyện này không có bao nhiêu người biết, nhưng đó cũng là một chuyện có thật, không bao giờ sai...

Nàng áo đỏ lại hỏi :

— Đã là một chuyện rất bí mật, nhưng tại sao người lại biết ?

Dịch-thiên-Hành nhếch mép :

— Chuyện ấy rất dài, không thể nói một lời, một câu mà xong được nhưng tôi có thể bảo đảm đó là chuyện thật.

Nàng áo đỏ lại hỏi :

— Nếu như trong ngôi cổ mộ ấy, các bảo vật giá trị vô song, có thể sánh với sự giàu sang của một quốc-gia, lại có Ngọc-thuyền, Kim-diệp là hai bảo vật lạ lùng, tại sao người không đi lấy một mình mà lại còn tìm đến ta làm gì ?

Dịch-thiên-Hành nghiêm sắc mặt :

— Trong ngôi cổ mộ, có không biết bao nhiêu là cơ-quan bí mật, nếu không có người thông minh tuyệt thế như cô nương, thì cũng khó mà tìm hiểu được các cơ-quan bí mật ấy.

— Nếu trong ngôi cổ mộ có nhiều cơ-quan bí mật, làm sao người có thể biết chắc rằng tôi có thể hiểu được ?

Dịch-thiên-Hành nghiêm sắc mặt :

— Dịch-thiên-Hành này đã từng đặt chân trong giới giang-hồ, khắp đó đây, tuy không rành tinh thông trong việc xét đoán người, nhưng tôi cũng tin rằng, qua đôi mắt của lão già này, từ khi được gặp cô nương, tôi thấy nàng là người thông minh, dĩnh ngộ, tài trí tuyệt vời. Và lại nền giáo dục gia đình lại uyên bác, thế cho nên tôi nghĩ rằng đối với những cơ-quan trong ngôi cổ mộ ấy, trừ ra cô nương, thì hiện nay không có một ai có thể hiểu được.

Lắng tai nghe Dịch-thiên-Hành nói một hơi dài, nàng áo đỏ lại trầm ngâm trong giây lát :

— Nếu người đến đây thành tâm bàn bạc với tôi về chuyện ấy, thì tôi cũng có một vấn đề khác để bàn, không biết tôi nói ra có tiện hay không ?

Dịch-thiên-Hành mỉn cười :

— Cô nương có vấn đề gì xin nói ra, nếu tôi biết hay có thể làm được xin vui lòng giúp liền.

Nàng áo đỏ gật đầu :

— Người mới vừa cho biết rằng trong mộ của Cô-độc lão nhân, có rất nhiều cơ quan mai phục, đó là nghe lời đồn đãi, hay là chính người trông thấy tận mắt.

Dường như Dịch-thiên-Hành không dè nàng áo đỏ sẽ hỏi đến một cách kỹ lưỡng như thế, cho nên lão ta tỏ vẻ bối rối...

Lão quay mặt nhìn Mai-nương rồi đằng hắng một tiếng.

Nàng áo đỏ nhìn thẳng vào mặt Dịch-thiên-Hành :

— Mai-nương đã ở với tôi từ thuở tôi còn tấm bé, không có chuyện gì nên giấu người, Dịch lão tiền-bối có gì nói cứ nói thẳng, đừng ngại chi cả.

Dịch-thiên-Hành cười gượng :

— Tuy rằng tôi chưa thấy tận mắt những cơ quan trong ngôi cổ mộ nhưng theo chỗ tôi được biết, thì dù cho có đến nơi, chắc cũng không khác gì mấy.

Nói đến đây, lão rút chiếc bao gươm Diệt-tình kiếm, trao cho nàng áo đỏ và bảo :

— Những nét khắc trên chiếc bao gươm này, đó là đồ án của ngôi cổ mộ, cô nương hãy xem qua một lượt thì hiểu rõ lời tôi nói đúng hay sai.

Nàng áo đỏ cầm lấy bao gươm, bước lại gần kề bên đèn nhìn kỹ... Lúc bấy giờ trong gian đại sảnh không khí yên lặng như tờ.

Nhìn trong giây lát, nàng áo đỏ, gật đầu :

— Quả thật cuộc kiến trúc trong ngôi cổ mộ, bố trí và thiết kế rất tinh xảo, người thợ đã gia tâm nghiên cứu lập nên đồ án này thật đáng thán phục vô cùng.

Trong lúc nói, nàng vẫn nhìn kỹ chiếc bao gươm, xem trong giây lát, nàng lại nói :

— Nghe đồn rằng Dương-gia bảo ở Kim-lăng, cũng được bố trí rất tinh xảo, nhưng theo ý tôi nghĩ thì so với cuộc thiết kế của chúng tôi thì xa cách nhau rất xa. Nhưng giờ đây xem cuộc bố trí ở trong ngôi cổ mộ này, so với cuộc thiết kế của chúng tôi, thì không kém chút nào, có chỗ lại tinh xảo hơn nhiều.

Dịch-thiên-Hành thấy nàng cao hứng, nên nói tiếp :

— Tài học của Nam-Hải Thần-Tẩu rất uyên bác, tất nhiên là cô nương cũng được học hỏi rất nhiều. Mới chỉ nhìn qua cũng đã thấy rõ ràng.

Nàng áo đỏ chú tâm nhìn kỹ từng nét khắc trên chiếc bao gươm

http://tieulun.hopto.org

mà không hề chú ý đến lời nói của Dịch-thiên-Hành. Bỗng nhiên nàng khẽ nhíu đôi mày rồi « à » lên một tiếng.,

Nàng đưa chiếc bao gươm lại kề sát bên đèn, nín thở, định thần nhìn thật kỹ rồi lại dùng tay rờ rờ lên những nét khắc sau đó lẩm bẩm một mình..

— Lạ thật, những nét khắc nhỏ và tinh vi như sợi tóc, đường khắc rất rõ ràng, nhưng rại sao chỗ này lại mờ và rối rắm như thế này ?

Dịch-thiên-Hành nghe nói hơi giựt mình. Lão trợn đôi mắt tròn xoe bước lại gần nhìn kỹ chiếc bao gươm.

Nàng áo đỏ lim dim đôi mắt suy nghĩ hồi lâu rồi đề chiếc bao gươm lên bàn :

— Ngài hãy xem, trên bức đồ có nhiều chỗ nét khắc bị mòn lờ mờ, không thấy rõ, nếu xem gấp quá không thể nào nhận cho được rõ ràng, nếu như ngài không nghi ngờ gì, thì hãy đề chiếc bao gươm nầy lại đây trong ba hôm đề tôi xem cho kỹ. Nếu như ngài không yên lòng cho lắm thì xin cứ đem về.

Nói xong nhìn Dịch-thiên-Hành cười.

Dịch-thiên-Hành lật đật nói tiếp :

— Sao cô nương lại nói như thế ? Đừng nói chi việc đề chiếc bao gươm này lại trong ba ngày, dù cho mười ngày hay nửa tháng thì có gì trở ngại đâu ? Xin cô nương cứ đề lại đây và xem cho kỹ.

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Ngài không sợ tôi « nuốt » mất chiếc bao gươm Diệt-tình kiếm quí báu nầy hay sao ?

Dịch-thiên-Hành cười :

— Nếu tôi sợ thì không bao giờ tôi đưa ra.

Nàng áo đỏ bảo :

— Xem trên bức địa đồ này, thì việc bố trí trong ngôi cổ mộ thật huyền diệu vô cùng, và dường như cũng có nhiều chỗ mai phục nguy hiểm. không biết ta có thể nhìn theo đồ án mà nhận được một cách rõ ràng như khi lọt vào ngôi mộ hay không ? Chuyện đó khó mà dự liệu trước được, nhưng bây giờ chúng ta hãy bàn đến việc chia đồng đều các bảo vật trong ngôi cổ mộ, đề sau này khỏi dụng chạm lôi thôi...

Dịch-thiên-Hành gật đầu :

— Bảo vật trong ngôi cổ mộ, thật ra cũng không biết rõ được là bao nhiêu. Theo ý riêng của tôi, ta nên chia làm hai, mỗi người một nửa.

Mai nương vụt cười :

— Con ơi ! Nhà chúng ta ở Nam-Hải, có biết bao nhiêu đồ xưa, danh họa, kể ra cũng có đến ngàn món, còn châu báu bảo vật, chở cũng đầy xe, tại sao còn tham các đồ châu báu, đi vào ngôi cổ mộ làm chi cho gặp điều nguy hiểm.

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Mai-nương không biết rằng Ngọc-thuyền và Kim-diệp, trên đời này chỉ có hai chiếc ấy mà thôi sao ? Chỉ riêng 2 món ấy, cũng đủ đi thám hiểm vào ngôi cổ mộ một phen rồi.

Dịch-thiên-Hành gật đầu như tán thành :

— Đúng lắm ! Ngọc-thuyền và Kim-diệp, chúng ta chia hai, nhưng đề cho cô nương chọn trước !

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Tôi muốn tất cả có được không ?

Dịch-thiên-Hành cũng cười :

— Cô nương muốn tất cả chỉ lẫn chài, chẳng hóa ra tham lam lắm sao ?

Nàng áo đỏ cười ha hả :

— Nếu tôi không tham thì đi vào nơi nguy hiểm ấy làm gì ? Tôi chỉ chọn Ngọc-thuyền và Kiêm-diệp, còn tất cả về phần ngài, ngài nghĩ như thế nào ?

Dịch-thiên-Hành khẽ gật đầu :

— Thực ra Kim-diệp và Ngọc-thuyền, một món thì rất độc không gì sánh kịp, còn một món lại chuyên giải các chất độc rất hay, nếu chia ra, mỗi người một món thì cũng khó mà dùng cho được. Nếu cô nương đã thích, thì cô giữ luôn hai món ấy cũng không sao...

Ngừng trong giây lát, lão lại nói tiếp :

— Nếu tôi nhường Ngọc-thuyền và Kim-diệp cho cô nương, thì còn lại tất cả các món xin về phần tôi...

Nàng áo đỏ suy nghĩ trong giây lát rồi mỉm cười :

— Có phải ngài muốn nói là sẽ giữ các món đồ xưa quí giá, ngọc ngà, vàng bạc v.v... không ?

Dịch-thiên-Hành vuốt râu cười :

— Thật ra trong ngôi cổ mộ ấy có rất nhiều bảo vật, nhưng chỉ có Kim-diệp và Ngọc-thuyền là quí hơn cả, cô nương đã chiếm luôn hai món ấy mà còn chưa vừa lòng hay sao ?

Nàng áo đỏ cười lớn :

— Theo ý tôi nghĩ, thì trong ngôi cổ mộ này, ngoài ra Kim-diệp và Ngọc-thuyền còn có nhiều món quí giá hơn nữa...

http://tieulun.hopto.org

Dịch-thiên-Hành ra đáng nghi ngờ :

— Chuyện ấy thì tôi chưa biết, nếu cô nương đã nói như thế thì tất nhiên là đã biết có vật gì rồi chứ ?

Nàng áo đỏ lại hỏi :

— Tại sao ngôi mộ ấy gọi là mộ Cô-độc ?

Dịch-thiên-Hành giải thích :

— Vì người nằm trong mộ ấy, tự xưng mình là Cô-độc lão nhân, ai ai cũng gọi là mộ Cô-độc.

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Phải tôi, nếu Cô-độc lão nhân đem tất cả tài nghệ của mình để kiến thiết ngôi cổ mộ ấy, tất nhiên nhiên là phải quí hơn Ngọc-thuyền, Kim-diệp có phải thế không ?

Dịch-thiên-Hành giựt mình, vì lý luận lạ kỳ. nhưng dáng của nàng, nhưng lão ta vẫn giữ được vẻ bình tĩnh như thường.

Lão mỉm cười, giơ tay vuốt chòm râu dài :

— Thật tài trí của cô nương hơn người gấp bội, thiết tưởng tôi không bằng trong muôn một !

Nàng áo đỏ cười :

— Đó chỉ mới đề cập đến một vấn đề mà thôi, ngoài ra còn biết bao nhiêu là chuyện khác !

Dịch-thiên-Hành trố mắt :

— Xin cô nương cho biết thêm.

Nàng áo đỏ cười :

— Tự đặt tên mình là Cô-độc, nghĩ ra trong lúc sanh bình, tất nhiên là người ấy đã phải buồn rầu, ít vui, trong cõi trời đất mênh mông nầy. không có ai là bạn của người ấy.

Dịch-thiên-Hành lại tiếp :

— Chữ Cô-độc có hàm nghĩa là người ấy đã sống một cuộc đời tịch mịch, nhưng chắc có lẽ lão không đến đỗi là người lãnh đạm với mọi người và sống một cuộc đời sống quá dị kỳ, vì xem những bảo vật để lại trong ngôi cổ mộ ta cũng đoán qua được điều ấy.

Nàng áo đỏ gật đầu :

— Người ấy đã kiến trúc một ngôi mộ tinh xảo như thế, thì nhứt định đó phải là một người tài trí trác tuyệt, đầu óc cực kỳ thông minh. Người tài trí như thế ấy, nếu muốn đem nắm xương tàn của mình mà hủy diệt để cho không một ai biết, thì tưởng việc ấy cũng chẳng khó gì. Những người lại làm hao phí biết bao tinh lực của mình để kiến trúc nên ngôi mộ ấy. Trong ngôi mộ lại có rất nhiều cơ quan tinh xảo, nghĩ cho kỹ, công trình vĩ đại

ấy nhứt định trong thời gian ngắn ngủi 5,3 năm không thể nào làm được.

Có lẽ người ấy đã dự bị trước ít nhứt là 10 năm tâm cơ thâm trầm người thường không thể nào sánh kịp.

Tuy lúc còn sống, người ấy đã cô độc nhưng khi chết lại không chịu ở trong cảnh tịch mịch. Vì thế mới tạo ngôi cổ mộ có nhiều cơ quan bí mật, để so tài trí với kẻ hậu sanh. Trong lúc còn sống, lão ta đã không tìm được địch thủ. Đó là điều ân hận nhứt thuở sanh tiền,, có lẽ vì vậy mới tự cho mình là Cô-độc. Ngoài ra có ý bảo mình không tìm được bạn tri âm, người ấy cũng ngầm bảo cho kẻ khác biết mình rằng trên dời nầy chưa có ai xứng đáng kết giao với lão..

Hừ.. nghĩ ra trong giới võ lâm miền Trung-nguyên nầy, đối với việc ấy phải thấy đó là một điều sĩ nhục, nhưng lợi hại không biết mà cứ còn bo bo tìm lấy những bảo vật trong ngôi cổ mộ.. Thật là một điều rất tham lam và hẹp hòi...

HỒI THỨ SÁU MƯƠI SÁU

DỊCH-THIÊN-HÀNH ÉP KIM LÃO-NHỊ UỐNG ĐỘC DƯỢC

Dịch-thiên-Hành nghe nàng áo đỏ phân tách qua một lượt, lão ta bỗng giựt mình.

Lão than thở :

— Cao kiến của cô nương làm cho tôi được sáng tỏ thêm, quả thật là những ý kiến vượt xa hẳn bực tầm thường, từ trước đến nay chưa từng được nghe bao giờ.

Nàng áo đỏ nhếch mép cười :

— Kiến trúc tòa cổ mộ ấy, lão Cô-độc đã dùng tài trí trác tuyệt của mình để tự an ủi tự làm vui trong cái kiếp sống quá phù du, quá cô độc của mình.

Như thế còn chưa đủ, lão ta lại đem đồ ấn kiến thiết khắc trên chiếc bao gươm Diệt-tình kiếm..

Mà thanh bảo kiếm ấy chém sắt như chém bún, chẻ vàng rót ngọc như chơi, trong giới võ lâm ai cũng thích thanh gươm ấy, lão đã mượn danh thanh gươm để so tài với người đời sau, thế nhân rất

http://tieulun.hopto.org

việc có mấy ai đã hiểu thấu được tâm tư thâm trầm của lão Cô-độc ấy.

Dịch-thiên-Hành vuốt chòm râu dài một cách khoái trá :

— Lời của cô nương thật quả là vàng ngọc, qui báu còn hơn trân châu, làm cho lão cảm phục vô cùng.

Nàng áo đỏ không hề chú ý đến lời tán tụng của Dịch-thiên-Hành mà cứ lo nói tiếp :

— Chuyện Kim-diệp, Ngọc-thuyền tàng trữ trong ngôi cổ mộ, tôi không biết tin ấy đã truyền tụng trong giới võ lâm như thế nào, nhưng theo ý riêng tôi đó không phải là do Cô-độc lão nhân đã sắp xếp như thế, chuyện ấy truyền ra một cách kín đáo sâu sắc nhưng không rộng rãi, để làm cho ngôi cổ mộ tăng thêm giá trị và thần bí. Thực ra đây chắc có lẽ là một miếng mồi dùng để dẫn dụ người nhẹ dạ, để thử tài bọn hậu sanh mà thôi,

Dịch-thiên-Hành gật đầu lia lịa :

— Cùng cô nương bàn luận, còn có ích hơn đọc sách 10 năm. Lời người xưa quả thật có chỗ đúng lắm,

Nàng áo đỏ lại nói tiếp :

— Sau khi chết rồi mà người ấy lại còn có ý tranh tài với người đời sau, quyết không để tài trí của mình bị mai một mãi mãi dưới lòng đất lạnh, suy nghĩ như thế, người ta thấy rõ ràng, trong ngôi mộ ấy, thế nào lão nhân cũng để lại vết tích bản lãnh phi thường của mình.

Dịch-thiên-Hành gật đầu lia lịa :

— Theo ý của cô nương thì Cô-độc lão nhân đã gom tất cả bản lãnh của mình viết lại thành một pho sách, tàng trữ trong ngôi cổ mộ ấy ?

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Chuyện ấy thì không chắc lắm, cũng có thể Cô-độc lão nhân để lại một quyển sách kỳ lạ, hay là,

Nói đến đây bỗng nhiên nàng im lặng, suy nghĩ trong giây lát, rồi chậm rãi nói tiếp :

—Cũng có thể lão ta dùng những phương pháp nào đó, rất quí báu hơn cả ngọc ngà mà ta chưa hiểu được. Như thế thì ngoài ra Ngọc-thuyền và Kim diệp, còn có món trân quí hơn, nếu như tôi chỉ lấy có hai món ấy rồi thôi, thì cũng rất thiệt thòi cho tôi lắm sao !

Dịch-thiên-Hành nhìn nàng áo đỏ :

— Như thế thí ý của cô nương ra sao ?

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Nếu theo ý tôi sợ ngài không bằng lòng.

Dịch-thiên-Hành cũng cười :

— Của cải cũng có lúc phải biết xem thường, còn sống dây chưa chắc là giữ được, chết cũng không đem theo, cô nương cứ nói rõ ý mình, nếu cô không quên tôi, là tôi có thể đồng ý.

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Ý của tôi chắc không được công bình cho lắm, nhưng. . . trên thế gian cũng khó mà tìm cho được lẽ công bình tuyệt đối nếu thua thiệt ở đây thì cũng có lợi chỗ khác, như thế biết đâu cũng chẳng hóa ra công bình.

Dịch-thiên-Hành tỏ ý nóng nảy :

— Xin cô nương cứ nói rõ biện pháp phân chia bảo vật trong ngôi cổ mộ trước đi, rồi sau đó chúng ta sẽ bàn đến chuyện khác, còn chuyện mất chỗ này sẽ được bù chỗ khác thì có lẽ có ích cho tôi mà cũng có lợi cho tiểu thơ.

Nàng áo đỏ cười :

— Tôi chưa hiểu rõ ý của Dịch lão tiền-bối, thực ra trong vụ này tôi không có lợi gì cả...

Dịch-thiên-Hành lại nói tiếp :

— Cô nương là người thấy xa hiểu rộng xin cho biết tại sao không có lợi.

Nàng áo đỏ lại tiếp :

— Thật ra, phái Nam-Hải chúng tôi vốn không thù oán gì với phái võ lâm của miền Trung-nguyên này, nhưng lại không có biết bao nhiêu người cứ đeo đuổi dòm ngó mãi pho sách quí của chúng tôi, tuy tất cả đều chưa liên kết nhau để đối phó với chúng tôi, cũng chỉ vì xung đột vì quyền lợi đó mà thôi.

Dịch-thiên-Hành nghe nói đến đây lão bỗng giựt mình, nhưng bên ngoài lão vẫn ra dáng bình tĩnh :

— Như thế, thì theo ý cô nương, trong tương lai tôi sẽ bị các môn phái miền Trung-nguyên này liên kết nhau để chống lại tôi ?

Nàng áo đỏ lạnh lùng đáp :

— Ngoài ra việc chúng tôi có thể trợ giúp ngài để đối với bọn họ, chắc có lẽ trong thiên hạ hiện nay cũng ít có ai có thể giúp ngài được.

Ngưng trong giây nàng lại nói tiếp :

— Nếu có người muốn giúp ngài đi nữa, thì cũng sợ e là họ không có sức mạnh nào cả.

Dịch-thiên-Hành vuốt râu cười ha hả :

— Chuyện đó cũng khó có thể xảy ra mà nếu có đi nữa, thì rất khó mà bắt cho được Dịch-thiên-Hành này phải cúi đầu tuân lịnh.

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo đỏ nói tiếp .

— Sức một mình cũng mãi khó thành công. Nếu ngài có bản lãnh siêu-phàm đi nữa thì cũng khó mà đương cự với các tay cao thủ trong giới võ lâm liên kết lại.

Dịch-thiên-Hành cố giảng giải :

— Trong giới võ lâm miền Trung-nguyên hiện nay, có nhiều chuyện hiềm khích va chạm rất phức tạp .. Các phái thiếu lâm, võ đương ai ai cũng cho mình là thuộc hàng môn phái chính thống, thế nên họ không thèm giao thiệp với các nhóm Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam thái-bảo, nếu nói rằng họ sẽ liên kết nhau để đối phó lại tôi, thì đó là một chuyện rất khó có thể xảy ra.

Bây giờ tôi chỉ dùng một thủ đoạn nhỏ là cũng đủ làm cho họ xung đột tàn sát lẫn nhau rồi.

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Nếu chúng tôi thành là kẻ địch của ngài, ngài có chắc sẽ thắng được chăng ?

Dịch-thiên-Hành đáp :

— Quả thật cô nương đối với tôi là một kình địch đáng sợ, thế cho nên khi được lời mời, tôi lật đật đến Bích-la Sơn-trang này, và đồng ý chia đều tất cả bảo vật trong ngôi mộ, đó là ý tôi muốn hên kết với cô nương đó.

Nàng áo đỏ nói tiếp :

— Nếu như ngài thành tâm đến đây, thì tôi với ngài, ai là kẻ làm đầu chỉ huy ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Chuyện ấy không khó, chưa nhúng tay vào việc thì chưa bàn, mỗi bên cứ cố gắng hết sức mình trước đã.

Nàng áo đỏ hỏi gặn :

— Ai cũng phải cố gắng hết sức mình ?

Dịch-thiên-Hành gật đầu :

— Phải, về kế-hoạch tôi xin tuân theo ý của cô nương, còn về chiến trận, điều động lực lượng, thì cô nương dành phần cho tôi, sau khi đại thế đã định xong, thì chừng đó chúng ta sẽ phân ranh giới các cứ nhứt phương, không ai xâm phạm ai, và người nào cũng sẽ làm chủ phần đất của mình.

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Chúng ta, ai cũng không muốn dưới quyền người khác, cùng đứng [illegible] trong giới giang hồ, thì cũng khó mà sống bình yên cho được, nếu

ngài không thôn tính tôi, thì tôi cũng hạ ngài cho được mới nghe !

Dịch-thiên-Hành cười :

— Nếu cô nương giữ đúng lời hứa chia ranh giới địa phương, thì tôi đây không khi nào gây hấn một cách vô cớ đâu.

Nàng áo đỏ chặn ngang :

— Thôi, chuyện ấy cũng khá xa vời, thôi bây giờ chúng ta bàn đến về việc chia các món bảo vật dưới ngôi cổ mộ đi, rồi sau đó sẽ bàn đến các chuyện khác,

Dịch-thiên-Hành cười:

— Cô nương hãy đưa ra ý kiến trước đi, nếu tôi có chỗ nào không đồng ý thì sẽ bàn-sau:

Nàng áo đỏ bảo :

— Kim-điệp, Ngọc-thuyền về phần tôi, vàng bạc châu báu về phần ngài, còn các món khác chúng ta chia đôi,

Dịch-thiên-Hành hỏi :

— Giả sử như có những món giá trị không đồng nhau rồi làm sao chia cho được ?

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Chuyện rất dễ, cứ đánh cuộc, ai hơn người ấy được.

Dịch-thiên-Hành cũng cười :

— Đánh cuộc thiên hình vạn trạng, chúng ta mỗi người đều có sở trường riêng, tuy cô nương thông minh hơn người, nhưng tôi lại là người có nhiều kinh nghiệm, tốt hơn hết là ta phải bàn trước, để sau này khỏi phải tranh chấp thất công.

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Ngài thật là người chu đáo, tôi có 2 phương pháp ngài cứ tự do chọn.

Dịch-thiên-Hành nối tiếp

— Xin cô nương cứ nói...

Nàng áo đỏ chậm rãi :

— Phương pháp thứ nhứt là trong khi chúng ta vào đến ngôi cổ mộ, mạnh ai gặp thì cứ lấy, ai giành được thì thuộc về phần sở hữu của mình, người đi theo không được tranh giành,

Dịch-thiên-Hành khẽ lắc đầu :

— Biện pháp ấy tuy cũng được, nhưng sợ sẽ xảy ra cuộc tranh giành không hay, còn biện pháp thứ hai như thế nào ?

Nàng áo đỏ lại nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Về biện pháp thứ hai, thì ngoài ra Kiếm-điệp, Ngọc-thuyền với vàng bạc châu báu chúng ta hãy so tài nhau về văn chương, ra đối người người khác đáp, về võ so tài một hiệp, nếu bất phân thắng bại thì so tài về quyền pháp.

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Biện pháp sau này có thể thi hành được như thế kể như là đồng ý nhau rồi, 3 ngày sau tôi sẽ đến...

Nàng áo đỏ cười :

— Bây giờ chúng ta chưa phân biệt nhau được là bạn hay thù, thôi hãy thứ lỗi khỏi phải tiễn đưa...

Dịch-thiên-Hành gật gật đầu :

— Cũng thù mà cũng là bạn, có phân biệt như thế nào là do ở tư tưởng của cô nương mà thôi.

Nói xong, lão ta vòng tay thi lễ, quay mình bước đến song cửa rồi vụt quay đầu lại :

— Nếu chúng ta là bạn nhau, thì hành võ địch trong thiên hạ, còn thù thì là cả đôi đều bị thiệt hại to. Chuyện bạn hay thù, xin cô nương hãy suy nghĩ cho kỹ, 3 ngày sau, tôi xin đến để đón tin lành.

Vừa dứt lời lão vọt mình qua cửa sổ rồi biến mất trong đêm tối.

Nàng áo đỏ cầm chiếc bao gươm Diệt-tình kiếm lầm bầm :

— Bức họa đồ trên chiếc bao gươm nầy, phải làm cho ta thất công đến hai ngày...

Nàng chầm rãi bước lên thang lầu.

Mai-nương lật đật bước theo hỏi :

— Con ơi ! Con đã nhứt quyết nhúng tay vào việc tranh chấp của giới võ lâm miền Trung-nguyên này hay sao ?

Vừa bước lên thang lầu, nàng áo đỏ vừa đáp :

— Chúng ta đã bị lôi cuốn vào việc tranh chấp nầy rồi, bây giờ có muốn làm kẻ bàng quang cũng không sao được nữa...

Mai-nương lo lắng :

— Thực ra chúng ta cũng đang gặp rắc rối, nếu bây giờ trở về Nam-Hải chắc mọi việc sẽ êm xuôi.

Nàng áo đỏ nhuếch mép cười :

— Lòng tôi đang có một nỗi buồn vô cớ, nếu không lăn vào chuyện rắc rối nầy để tiêu khiển, thì cũng khó mà sống cho vui được.

Mai-nương nghe nói giựt mình lo lắng, nhưng bà không hỏi gì thêm bà chỉ lo nghĩ :

— Con nhỏ nầy tánh thật buông lung nó đã quyết tâm nhúng tay vào

việc tranh chấp, bây giờ có khuyên cũng vô ích, thôi hãy mặc cho nó vậy !

o°o

Nguyên-Bình cõng Kim lão-nhị vượt qua hai ngọn núi, tìm một hang đá u tịch kín đáo mới dừng chân rồi quay lại hỏi :

— Thúc phụ thấy trong mình hiện nay ra sao ?

Kim lão-nhị cố gắng gượng chịu đau, mỉm cười :

— Cháu ơi, sợ ta không sống được đến trưa mai.

Nguyên-Bình giựt mình :

— Thúc phụ bảo sao ?

Kim lão-nhị cố gắng ra vẻ bình tĩnh và gượng cười :

— Cháu ơi ! Cháu hãy bình tĩnh để nghe ta bảo chuyện này, nếu Dịch-thiên-Hành đã nhứt định giết ai, thì người ấy không bao giờ thoát được bàn tay độc ác của lão.

Bây giờ cháu có sợ sệt hay đau khổ, thì cũng đều vô ích cả, trước khi đưa ta sang Bích-la Sơn-trang, Dịch-thiên-Hành bắt ép ta uống một loại thuốc độc ngấm dần, nhự thế lão còn chưa vừa lòng, lão lại còn điểm vào yếu huyệt của ta, dù cho có cách giải độc đi nữa thì cũng không sao làm được kinh mạch lưu thông, ba huyệt đã bị điểm ấy sẽ làm cho ta chết mất.

Nguyên-Bình lọt đật hỏi :

— Thúc phụ đã bị điểm ở ba huyệt nào, biết đâu cháu sẽ có phương pháp giải cứu.

Kim lão-nhị khẻ lắc đầu chán nản :

— Chẳng những lão ta đã hạ độc thủ, giải huyệt rất khó khăn, mà nếu như có giải huyệt được thì làm sao giải độc cho được ?

Nguyên-Bình thở dài, cúi đầu im lặng, nhưng trong lòng ngầm nghĩ :

Rất tiếc là thời gian ta gần Đại sư Tuệ-Không rất ngắn, người là một thần tăng đời nay, võ công đã đến chỗ tột bực, thì y đạo nhứt định cũng sẽ tinh thâm.

Vì chưa suy nghĩ được cách gì để cứu Kim lão-nhị cho nên Nguyên-Bình bỗng nghĩ đến Đại-sư Tuệ-Không.

Bỗng nghe Kim lão-nhị thở dài :

— Thương thế của ta, trừ ra Dịch-thiên-Hành, trường trên đời này chưa có người giải cứu cho ta được !

Nguyên-Bình sực nhớ tới nàng áo đỏ, chàng ngẫm nghĩ :

— À... nàng đã giải cứu thương thế trầm trọng cho Đinh-Linh được lại giải độc cho Thiết-phiến ngân-kiếm Vu-Thành có kết quả, thì có lẽ nàng

http://tieulun.hopto.org

cũng sẽ cứu được Kim thúc phụ ta, như thế thì ta cũng nên nhờ nàng giúp ta một phen...

Vì mắc mải lo nghĩ, cho nên Nguyên-Bình không nghe câu nói của Kim lão-nhị.

Bỗng thấy Kim lão-nhị hít một hơi thở thật dài rồi gắng gượng nói :

— Bây giờ thời gian còn tĩnh mịch e không được bao lâu, trước khi ta chết, ta phải nói tất cả những chuyện trong lòng cho cháu nghe.

Nguyên-Bình vụt lẹ làng nói tiếp :

— Thúc phụ ơi ! Cháu đã nghĩ được một người có thể cứu được thúc phụ.

Kim lão-nhị lắc đầu tỏ vẻ không tin :

— Cháu bảo đó là ai thế ? Người ấy có thể cứu được ta sao ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Nàng áo đỏ ở Bích-la Sơn-trang...

Kim lão-nhị nhếch mép cười chua chát ;

— Chuyện cha mẹ cháu bị hại ta chưa nói hết, hãy thừa lúc ta còn tỉnh, để ta nói cho xong !

Dường như Kim lão-nhị không tin rằng nàng áo đỏ có thể cứu được lão ta, thế nên lão không chú ý đến lời nói của Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình lật đật đáp :

— Chuyện cha mẹ cháu bị hại, sau này sẽ nói cũng không muộn, giờ đây phải lo cứu thúc phụ cho gấp mới được.

Kim lão-nhị nghiêm sắc mặt :

— Bây giờ thì ta đã hết hy vọng sống được nữa rồi, thôi đừng hao phí tâm tư làm gì vô ích, để cho ta ôm hận xuống chốn cửu truyền vì không thể nói tất cả sự thật cho cháu nghe hay sao ?

Nguyên-Bình nói lớn :

—Trên cõi trần rộng rãi mênh mông này, cháu chỉ còn có thúc phụ là người thân, thúc phụ nỡ lòng nào bỏ cháu mà đi hay sao ?

Kim lão-nhị có sắc giận :

—Làm sao cháu biết được nàng áo đỏ cứu được bịnh của ta và biết nàng có vui lòng giúp ta hay không ?

Nguyên-Bình nghe nói sững sờ, chàng ngẫm nghĩ :

— Thúc phụ ta nói cũng có lý, giả sử như nàng áo đỏ có thể cứu người được, nhưng cũng chưa chắc là nàng đã vui lòng giúp ta,

Trầm ngâm trong giây lát, chàng thở dài :

— Nàng có bằng lòng hay không, cháu cũng phải thử ráng hết sức mình.

Sống trong cảnh cô độc thê lương, giờ đây cháu gặp được người thân, không khác gì lại được cha và ân sư, thế nên tình cảm của Nguyên-Bình đối với Kim lão-nhị rất đậm đà, tha thiết, người thân đã khuất, giờ đây trước mắt chàng chỉ còn Kim lão-nhị, thế cho nên đối với sanh mạng của thúc phụ độc nhứt ấy, Nguyên-Bình rất tâm lo lắng, chàng có thể bỏ tất cả, dù có cực khổ đến đâu, chàng nhứt định phải cứu cho được sanh mạng của Kim lão-nhị.

Nghĩ đến đây, lòng chàng thấy cương quyết vô cùng, chàng vụt đứng phắt dậy :

— Chúng ta phải trở lại Bích-la Sơn-trang ngay !

Bây giờ thì Kim lão-nhị không nỡ tỏ sắc giận hay trách mắng gì Nguyên-Bình nữa, lão nhớ đến người bạn cũ, cảm thương cho thân thế Nguyên-Bình, lão chỉ khẽ lắc đầu than thở :

— Cháu ơi ! Nếu ta biết có cách gì để thoát khỏi cơn bịnh hiểm nghèo này thì ta đâu có chịu bó tay để chịu chết.

Giả sử như việc cứu chữa không thành công, hay là hoặc nàng ấy không đồng ý, thì ta sẽ bị lỡ mất biết bao nhiêu thì giờ quí báu, hừ.... nếu như ta không đem tất cả chuyện ấy để nói lại cho cháu nghe thì ta có chết chắc cũng không nhắm mắt được nơi chốn cửu-nguyền...

Nguyên-Bình giục giã :

— Một mặt tôi cõng thúc phụ đi, trong khi đó người cứ nói tất cả những điều cháu cần phải biết, như thế rất tiện.

Không đợi Kim lão-nhị có bằng lòng hay không, Nguyên-Bình đã lẹ làng chìa tay ra trước mặt đở Kim lão-nhị lên vai.

Trong lúc chàng sắp sửa phóng mình đi, bỗng thấy phía trước mặt, cách chừng hai trượng, có bóng người đang lờ lửng dưới ánh trăng đêm...

Người lạ đến một cách âm thầm, Nguyên-Bình không biết rõ bóng ấy đã hiện ra hồi nào...

Chàng định thần nhìn kỹ thấy đó là một người có sắc mặt tái nhợt, tóc bới theo lối đạo sĩ, lưng mang trường kiếm, bóng lạ đứng sừng sững không hề động đậy như một pho tượng... nhìn kỹ gương mặt của người lạ, Nguyên-Bình hơi ngạc nhiên...

Nguyên-Bình choàng một tay xốc Kim lão-nhị trên lưng cho gọn, còn một tay chàng chuẩn bị sẵn sàng để nghinh chiến, xong đâu đó, chàng hét lớn :

— Ai đó ?

Bóng đạo-sĩ ấy lại từ từ há miệng, từng lời nói tuôn ra du-dương như tiếng đàn :

http://tieulun.hopto.org

— Đừng tìm ai cho thất công, trước mắt đã có người trị được, t

Tiếng nói vang vang lạnh lùng của bóng đạo sĩ, Nguyên-Bình hơi kinh sợ, nhưng chàng vụt nhớ đến Đinh-Linh, Đinh-Phượng với chiếc mặt giả, chàng thấy lòng hơi bình tĩnh, chàng nói lớn :

— Ai trị giùm được thương thế cho Kim thúc phụ tôi ?

Bóng đạo sĩ lạnh lùng đáp :

— Chỉ có tôi đây chớ ai ?

Lúc ấy cũng đang lo sợ nàng áo đỏ không chịu giúp giùm thì không biết phải tính sao, thế nên khi nghe bóng lạ bảo trị thương thế cho Kim lão-nhị được, chàng rất mừng nên bất giác hỏi liền :

— Lão tiền bối có phải lo người trong Qui-vương-cốc không ?

Bóng lạ cười khanh khách :

— Ta nào có giao thiệp với Qui-vương-cốc làm chi !

Nguyên-Bình hơi ngạc nhiên :

— Nếu người không phải ở Qui-vương-cốc, tại sao lại đeo mặt giả ?

Bóng lạ lại cười ha hả :

— Bộ chỉ Qui-vương-cốc mới biết deo mặt giả hay sao ?

Nguyên-Bình giựt mình ngẫm nghĩ :

— Nói như thế cũng đúng, đâu phải chỉ một mình Qui-vương-cốc biết làm mặt giả,..

Bỗng nnghe Kim lão-nhị phều phào bên tai :

— Đạo-trưởng có phải là Quán chủ của Huyền-vũ-cung là Thiên-huyền đạo trưởng đó không ?

Bóng lạ lại cười ha hả .

— Ta đã gát kiếm từ 10 năm nay, từ đó đến nay chưa hề rời Huyền vũ-cung một bước, không ngờ trong giới giang hồ lại có người nhớ đến ta !

Kim lão-nhị phều phào :

— Uy danh của đạo trưởng vang dậy, trong giới võ lâm miền Trung-nguyên này có ai mà không biết ?

Dường như mấy lời của Kim lão-nhị đã làm cho Thiên-Huyền đạo-trưởng rất hài lòng, thế nên lão ta vuốt râu cười lớn :

— Theo lời của tôn-hnynh, thì tôi đây rất có thể liệu trị thương thế của tôn-huynh lắm chứ ?

Nói xong, Thiên-Huyền chắm rãi bước tới và nói tiếp :

— Thần-Châu nhứt-quân Dịch-thiên-Hành rất chuyên môn về các loại độc dược, trong giới võ lâm ngày nay, trừ ra ta, cũng khó có người nào giải cứu được độc dược của lão ta..

Từ trước đến nay, Nguyên-Bình chưa từng nghe nói đến tên Thiên-Huyền đạo-trưởng thế nên chàng bán tín, bán nghi ?

— Chuyện sống chết rất là quan trọng, nếu đạo-trưởng cứu được thúc phụ tôi, lòng tôi cảm kích vô cùng, nhưng nếu không liệu trị được xin người dừng làm chậm trễ thì giờ trong lúc tôi cần đi tìm người chạy chữa...

Kim lão-nhị lật đật chặn ngang :

— Cháu chớ cối càn, Thiên-Huyền đạo trưởng là người nổi danh trong vùng Trung-nguyên này, tiếng tăm của người hơn cả Nhị-cốc, Tam-thái bảo, người không bao giờ đùa với ai đâu...

Trong lời nói, Kim lão nhị cố ý muốn cho Nguyên-Bình biết tài nghệ và tiếng tăm của Thiên-huyền đạo-trưởng.

Nguyên-Bình đã không có kinh nghiệm nhiều trong giới giang-hồ, tánh tình dễ bị xúc động, nhưng người lại rất thông-minh thế nên khi ngheKim lão-nhị nói, chàng nghẫm nghĩ :

— Phải rồi, chắc đây là người trong giới giang-hồ thường truyền tụng trong số Nhứt-Cung, Nhị-Cốc, Tam-thái-Bảo, mà đây chính là người chủ của Nhứt-Cung.

Vì nghĩ như thế cho nên Nguyên-Bình vòng ngang ngực cúi mình thi lễ:

— Xin lão tiền-bối thứ tha cho tội chưa biết.

Thiên-Huyền đạo-trưởng đã mang chiếc mặt nạ giả, thế nên lúc bấy giờ không sao biết được sắc mặt của lão đang vui buồn hay giận, chỉ nghe lão cười lạt :

— Sao không để người bệnh xuống cho mau, còn lãi nhãi làm gì cho vô ích ?

Nguyên-Bình nghe lời, lật đật đề Kim lão-nhị xuống đất rồi thối lui 2 bước, chừng mở to đôi mắt nhìn sững Thiên-Huyền.

cOo

Trong mấy tháng gần đây, Nguyên-Bình đã nhận thấy tận mắt biết bao nhiêu điều cơ trá trong chốn giang-hồ, thế cho nên bây giờ, lòng chàng luôn luôn cảnh giác, chàng âm thầm vận dụng chân khí, tập trung tất cả tinh thần để theo dõi hành động của Thiên-Huyền. Nếu lúc ấy Nguyên-Bình thấy vị đạo trưởng ấy có hành động gì đáng nghi, thì chàng lập tức ra tay can thiệp.

Kim lão-nhị bị điểm vào 3 Yếu huyệt trên cơ thể, máu bị chảy ngược

http://tieulun.hopto.org

đã bắt đầu đọng lại, lão không đứng vững được nữa và mặt đã bắt đầu mét xanh.

Thiên-Huyền từ từ ngồi xuống đất, nhìn kỹ trên thân thể Kim lão-nhị một lượt rồi từ từ bảo :

— Bây giờ cũng chưa biết rõ tôn huynh bị trúng loại độc nào đây !

Nguyên-Bình lo lắng :

— Nếu chưa biết được loại độc dược nào thì làm sao liệu trị cho được ?

Thiên Huyền lạnh lùng :

— Thường thường Dịch-thiên-Hành hay dùng loại thuốc thật độc phối hợp điều chế để dùng chung, thế nên rất khó. Nếu Dịch-thiên-Hành chỉ dùng loại độc dược tầm thường thì có biết bao nhiêu người trị được, chớ có cần gì phải đến ta ?

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ trong giây lát rồi bảo :

— Lão tiền-bối có thể cứu thúc phụ tôi được không ? Nếu như không phương cứu chữa, xin đừng để cho bị trễ thì giờ, hết phương chạy chữa.

Dường như những lời khinh thị của Nguyên-Bình làm cho Thiên-Huyền phật ý, cho nên lão ta nói một cách giận dữ :

— Nếu ta không liệu trị được thì e rằng tất cả trong giới võ lâm hiện tại cũng khó mà có người nào cứu chữa được.

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Lão nầy khoác lác như thế thật là vô ích, cứu bịnh như chạy lửa mà cứ diên trì.

Mặc dù nghĩ như thế, nhưng Nguyên-Bình cũng vẫn cung kính thưa :

— Xin lão tiền-bối vui lòng cứu Kim thúc phụ tôi, ơn ấy không bao giờ dám quên.

Thiên-Huyền hừ một tiếng khô khan rồi vụt chìa tay ra ôm đại Kim lão-nhị, lẹ làng đứng dậy rồi phóng mình đi luôn.

Hành động bất ngờ ấy vượt ngoài sự dự liệu của Nguyên-Bình, mà Thiên-Huyền lại hành động một cách cực kỳ nhanh chóng, thế cho nên Nguyên-Bình vừa toan đưa tay ra chặn lại thì Thiên-Huyền đã vọt ra xa đến ngoài 3 trượng.

Nguyên-Bình hốt hoảng hét lên một tiếng to rồi phóng mình rượt theo.

Dường như Thiên-Huyền không hề nghe tiếng hét của Nguyên-Bình lão cứ phóng mình tới trước mà không hề quay đầu lại.

Thuật khinh công của Thiên-Huyền đã đến mức kinh người, mặc dầu đã ôm Kim lão-nhị, nhưng lão ta vẫn phóng mình lẹ làng như tên bắn dưới ánh trăng lờ mờ, Thiên-Huyền nhẹ nhàng lướt tới như một làn khói lờ mờ.

Nguyên-Bình đã thấy rõ trình độ khinh công của Thiên-Huyền đã đến

mức cao-siêu, từ trước đến nay chàng chưa thấy ai có trình độ như thế bao giờ, mặc dầu chàng chỉ có một mình mà không sao đuổi kịp Thiên-Huyền, trong tay có ôm thêm Kim lão-nhị.

Dưới ánh trăng đêm, hai bóng đen phóng mình tới nhanh như hai mũi tên, y phục lướt gió rít vù vù như một con trốt thổi mạnh.

Đuổi nhau qua một đoạn dài đến bốn năm dặm, nhưng hai người vẫn cách nhau luôn luôn lối 3 trượng, Nguyên-Bình không gần thêm được một bước mà Thiên-Huyền cũng vẫn không bỏ chàng ta thêm được một bước nào nữa.

Mới xem qua dường như thuật khinh công của hai người đều ý như nhau, nhưng trong tay Thiên-Huyền có ôm thêm Kim lão-nhị, cho nên phải kể như Nguyên-Bình phải chịu sút kém lão đạo sĩ ấy.

Tuy Thiên-Huyền không hề quay đầu lại nhìn, nhưng cứ nghe hơi lất phất của áo, lão ta cũng biết rõ trước sau Nguyên-Bình vẫn cố bám theo lão, hai người cách xa nhau lối ba trượng, cho nên lão ta cũng lấy làm ngạc nhiên và ngẫm nghĩ :

— Thằng nầy tuổi còn trẻ như thế, mà lại có trình độ khinh công thật là siêu việt.

Nghĩ đến đây, lão liền để chân khí dốc hết công lực, phóng mình nhanh tới trước, tốc độ gia tăng hơn trước một phần, làm cho Nguyên-Bình bị lọt ra sau đến vài thước.

Thấy đối phương tăng gia tốc độ, đôi bên càng ngày càng cách nhau xa, Nguyên-Bình rất lấy làm lo lắng, chàng lật đật la lớn :

— Nếu lão tiền bối không dừng chân thì đừng trách tôi lỗ mãng.

Trong lúc bối rối, Nguyên-Bình vụt nghĩ rằng, phàm những nhân vật nổi tiếng trong giới võ lâm, ai ai cũng bị sợ mắng nhiếc, thế cho nên trong lúc bất đắc dĩ, chàng phải hăm dọa dùng đến phương pháp chót.

Quả nhiên, sau khi nghe lời hăm dọa của Nguyên-Bình, Thiên-Huyền vụt dừng chân và quay lại.

Lúc ấy, Nguyên-Bình đang phi thân lẹ làng tới trước, nên Thiên-Huyền dừng lại làm chàng đã tới sát kề bên, khi Thiên-Huyền vừa quay mình lại là Nguyên-Bình đã lẹ làng xỉa tay mặt điểm ngay vào huyệt Huyền cơ trên ngực của Thiên-Huyền.

Thiên-Huyền khẽ chuyển đôi vai, rồi vọt mình lách qua một bên tránh ra ba thước.

Nguyên-Bình đánh hụt, liền dùng luôn hai cánh tay đánh tới tấp nhiều đòn liên tiếp.

Thiên-Huyền cười lạt rồi phóng mình ra sau để tránh các ngọn đòn của Nguyên-Bình, lão ta lại thách đố :

http://tieulun.hopto.org

— Nếu trong vòng 100 hiệp ngươi đánh ta được một quyền, 1 cước thì ta sẽ lập tức trở về Huyền-vũ-cung để treo gươm 10 năm nữa, và trong vòng 10 năm ấy ta không hề ra khỏi đạo quán một bước.

Nguyên-Bình định tấn công liên tiếp nhưng, sau khi nghe lời thách đố của Thiên-Huyền. chàng ta vụt đứng yên một chỗ trầm ngâm trong giây lát rồi hỏi :

— Chúng ta không thù oán nhau; hà tất gì phải tỉ thí với nhau, nếu giả sử như trong 100 hiệp, rủi tôi đánh trúng đạo trưởng, thì chẳng hóa ra đất bằng mà lại gây ra sóng gió hay chăng ?

Không đợi cho Nguyên-Bình dứt lời, Thiên-Huyền đã cười hà hả.

— Nếu trong vòng 100 hiệp ngươi đánh trúng ta. thì ta sẽ liệu trị thương thế cho người này lập tức, rồi sau đó mới trở về Huyền-vũ-cung.

Nguyên-Bình hỏi gặn :

— Như thế thì đạo trưởng đã quyết ý cho tôi lãnh giáo ?

Thiên-Huyền nổi giận :

— Ta không thèm nói chuyện cho hao hơi tổn tiếng với người nữa

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Lão đạo-sĩ này thật là kỳ quái, nếu lão cố ý thử tài ta, thì phải giao tranh nhau cho đến lúc thắng phụ mới thôi, còn như lão là bậc tiền bối, thì nếu có nhường ta đôi ba hiệp, có lý đâu lại nhường đến cả 100 hiệp như thế.

Giả sử như tài nghệ lão có hơn ta như trời với vực, nhưng lão cứ đỡ mà không hề đánh lại thì ta cứ đánh hết sức mình thử coi lão đối phó sau cho biết.

Vì nghĩ như thế Nguyên-Bình định đồng-ý ngay với Thiên-Huyền, nhưng chàng ta lại giựt mình :

— Ta là Từ nguyên Bình đường đường một đấng nam tử ta không thể nào chấp nhận một cuộc giao tranh quá bất bình đẳng như thế được.

Nghĩ xong Nguyên-Bình liền nói lớn:

— Nếu đạo-trưởng cần thử tài kẻ hậu sinh này, thì xin chớ nhường đối bên cứ tự do thi thố võ công của mình.

Thiên-Huyền cười lạt :

— Sau khi ngươi đánh ta đủ 100 quyền để xem coi như thế nào rồi sau đó giao tranh cũng không muộn.

Nguyên-Bình lắc đầu:

— Chuyện ấy bất tất phải như thế mỗi người chỉ cần cái công lực và thực học của mình mà thi tài như thế kẻ bị bại mới hoàn toàn bội phục..

Thiên-Huyền cúi mặt xuống nhìn Kim lão-nhị chặn ngang lời của

Nguyên-Bình:

— Tôn huynh này trúng độc rất nặng nếu cứ bàn cãi điên trì thì sợ e khó cứu chữa..

Nhắc đến Kim lão-nhị bị trúng độc nặng, Nguyên Bình thấy lòng mình như bị dao cắt, chàng uất ức:

Nếu Kim thúc phụ tôi không sao đó là điều may mắn còn nếu người có bề gì thì đạo trưởng phải đền mạng cho tôi..

Nghe Nguyên-Bình khêu khích, Thiên-Huyền vẫn bình tĩnh lão ta cười hà hả :

— Nếu ngươi muốn cứu đặng thúc phụ ngươi thì hãy mau mau ra tay đi !

Tuy Nguyên-Bình chưa hiểu rõ ý của Thiên-Huyền, vì sao lão ấy lại nhường cho chàng đến 100 quyền, nhưng trước tình thế cấp bách chàng không còn thì giờ để hỏi thêm, mà chỉ lẹ làng vọt mình tới, chàng dùng thế Tây thiên lôi âm đánh thẳng vào ngực Thiên-Huyền.

Thế nầy là một thế rất hiểm trong pho Đạt-ma-kinh, vì bị Thiên-Huyền bức bách phải giao tranh, thế nên chàng phải dùng đến tuyệt kỹ để mong hạ đối phương cho mau.

Thiên-Huyền thấy đối phương phóng ra một ngọn chưởng lạ lùng nửa giống như điểm huyệt, nửa giống như chưởng phong, một thế lạ lão chưa từng thấy, cho nên lão giựt mình kinh ngạc.

Nguyên-Bình thấy Thiên-Huyền không tránh ngọn chưởng của mình trong lòng chàng lấy làm lạ lùng nên ngẫm nghĩ :

— Bộ lão nầy có thuật nội công lạ thường, lão định chịu đòn ta để dùng cách phản đòn lại để hại ta hay sao mà ?

Vì nghĩ như thế cho nên Nguyên-Bình cho ngọn chưởng đi chậm lại bớt...

Thiên-Huyền đợi cho ngọn chưởng của Nguyên-Bình đến gần kề sát mình lão liền hít chân khí, khẽ lui mình ra sau 5 tấc, tránh hẳn ngọn đòn của Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình đánh hụt, chàng liền tấn tới nửa bước, còn bên tay mặt đánh bồi thêm, tay trái từ phía bên dưới lòn lên, dùng thế Kim sách Nhược long chụp ngay vày nguyệt Mạch môn bên tay trái của Thiên-Huyền.

Nhưng tay trái vừa đến gần Thiên-Huyền. thì bỗng nghe lão ta hừ một tiếng thối lui ba bước.

Nguyên do tuy Thiên-Huyền thối lui để tránh ngọn chưởng của Nguyên-Bình, nhưng lòng lão ta cũng lấy làm lo lắng nghĩ thầm :

— Thằng nhỏ nầy tuổi còn rất trẻ, tại sao tài nghệ lại lạ lùng và phi

http://tieulun.hopto.org

thường đến thế ?

Trong lúc đang suy nghĩ, lão ta bỗng bị một chưởng lực dồn ép tới ngay ngực nên phải lật đật thối lui ba bước.

Nguyên-Bình nghĩ rằng Thiên-Huyền đã tự ý thối lui để tránh ngọn chưởng của mình, cho nên chàng liền lẹ làng lấn tới xỉa tay trái ra chụp vào huyệt Mạch môn của Thiên-Huyền.

Bị thối lui, Thiên-Huyền giựt mình lo sợ, thế nên lão ta khôug dám khinh địch, lão khẻ lách mình tránh sang một bên, dùng một thế y như là tấn tới, nhưng sự thật lại thối lui đến 4, 5 bước.

Nguyên-Bình thấy Thiên-Huyền dùng một thế lạ lùng, chàng giựt mình ngẫm nghĩ :

— Thân pháp ấy thật là lạ lùng, nếu như ta xoay thế tấn tới công thêm, thì lão sẽ lọt vào phía sau lưng ta đánh một cách bất thình lình, tất khó mà xoay trở kịp, chừng đó ít ra cũng sẽ bị thất thế.

Vì nghĩ như thế, Nguyên-Bình vụt để chân khí rồi đứng hẳn lại.

Công lực của Thiên - Huyền rất thâm hậu, tuy lão thấy mình có phần bị lép vế, phải thối lui, nhưng lão lật đật vận khí, bình phục lại như thường.

Bỗng Nguyên-Bình lại lật đật thối lui 2 bước, vòng tay thi lễ :

— Võ công của lão tiền bối rất cao cường, tiểu sinh đã thấy rõ không thể nào đương cự nổi, nhưng đôi bên không oán không thù, lão tiền bối cũng nên thứ cho tiểu-sinh.

Việc thắng bại cũng đã thấy rồi, nhưng nếu kéo dài e hại đến sanh mạng của thúc phục tôi, xin người hãy nghĩ tình.

Bình sanh, Nguyên-Bình ít muốn van nài cầu lụy ai, nhưng trước tình thế khó khăn nầy chàng không thể không van lơn cầu khẩn được nhưng khi mở miệng chàng cũng thấy ngượng ngập khó nói ra lời.

Thiên-Huyền lạnh lùng đáp :

— Những người tầm thường dù cho có yêu cầu so tài với ta, ta cũng không thèm đếm xỉa, nhưng ta lại muốn được so tài với người là trọng người lắm đấy.

Nguyên-Bình trầm ngâm trong giây lát rồi bảo :

— Nếu lão tiền - bối cần cho tôi lãnh giáo, tôi xin cố gắng hết sức cho lão tiền - bối vui lòng, nhưng xin lão tiền-bối hãy đồng ý một điều kiện.

Thiên-Huyền lật đật hỏi :

— Điều kiện gì ?

Nguyên-Bình đáp :

— Trước hết xin lão tiền-bối hãy cứu giùm thúc phụ tôi, rồi sau đó đôi bên sẽ so tài cũng chẳng muộn gì, chừng đó nếu tôi có bị thương vong, dù chết cũng vui lòng nhắm mắt.

Thiên-Huyền ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu :

— Được !

Nói xong lão ta ôm Kim lão-nhị quay mình bước đi nhanh.

Nguyên-Bình lật đật chạy theo sau, giây lát hai người đến một hang núi.

Thiên-Huyền để Kim lão-nhị xuống rồi bảo :

— Dịch-thiên-Hành phối chế độc dược, đều các loại thuốc cực độc trộn lộn lẫn nhau, tính chất thuốc rất lạ lùng, trừ ra lão ta có chế thứ thuốc riêng để giải, còn người khác, mặc dù đã giỏi về y thuật đến đâu trong giây lát cũng khó mà biết cho được tính chất của thuốc, để tìm cách giải cứu.

Nguyên-Bình nghe nói, chàng ta lộ vẻ lo lắng :

— Như thế thì lão tiền-bối...

Ý Nguyên-Bình muốn nói Thiên-Huyền cũng phải đành bó tay mà chịu hay sao, nhưng khi nghĩ đến tánh lão ta rất kiêu kỳ, nếu nói năng thiếu để dặt sợ lão ta phật ý thì hại.

Bỗng nhiên Thiên-Huyền cười ha hả :

— Mười năm trước đây lúc ta chưa gát gươm, còn đi đó đây trong chốn giang hồ, trong giới giang hồ có tặng cho ta 8 chữ, bây giờ nghĩ lại, thật quả đúng vô cùng.

Nguyên-Bình lật đật hỏi :

— Đó là 8 chữ gì vậy lão tiền bối ?

Thiên-Huyền cười ha hả :

— Đó là 8 chữ : cũng chánh, cũng tà, cũng hào hiệp và cũng cướp bóc.

Nguyên-Bình nghe nói, chàng lặng thinh, nhưng trong lòng ngẫm nghĩ :

— Xem qua, lão nầy lúc vui lúc buồn, con người rất bất nhứt, có lẽ câu ấy cũng đúng.

Bỗng Thiên-Huyền lại cười một hơi dài :

— Câu tặng ấy cũng khen mà cũng chê, tôi không cần ai hiểu, nhưng trong bình sanh, hành động của ta cũng tùy theo tình cảm vui buồn của ta mà ta làm, giờ đây sao ta cảm thấy...

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BẢY

THIÊN-HUYỀN ĐÁNH CHẾT NGUYỄN-BÌNH TRÓI KIM LÃO-NHỊ TRÊN LƯNG NGỰA

Nguyên-Bình nghe Thiên-Huyền nói, chàng giựt mình ngẫm nghĩ :

— Thôi nguy rồi ! Có lẽ lão này sắp trở quẻ gì đây !

Vì nghĩ như thế cho nên Nguyên-Bình lật đật hỏi :

— Và giờ đây đạo trưởng cảm thấy như thế nào ?

Thiên-Huyền nói tiếp :

— Bỗng nhiên ta thấy rằng, tuy còn trẻ, nhưng nhà ngươi rất xứng đáng, biết đâu sau này, ta với ngươi sẽ thành bạn vong-niên tâm giao.

Nguyên-Bình khẽ lắc đầu :

— Tôi là kẻ ít học, làm sao dám kết bạn với lão tiền-bối ?

Thiên-Huyền cười ha hả :

— Nếu không phải là bạn, thì kẻ thù, hai chuyện ấy đều có thể được cả.

Nguyên-Bình nghe câu nói lạ lùng, chàng bỗng nổi giận :

— Bạn hay là thù, tương lai còn dài, bây giờ xin miễn bàn, nhưng lão tiền-bối đã đồng ý cứu thúc phụ tôi, thì xin đừng để chậm trễ nữa.

Thiên-Huyền thò tay vào bọc lấy ra một chiếc bình trút ra hoàn thuốc màu bạc, lão bảo Nguyên-Bình :

— Đây là Cửu-hoa tinh thần đơn của ta, công năng có thể giải trừ các loại độc, nếu giả sử như không giải được loại độc dược của Dịch-thiên-Hành,

thì ít nhứt cũng ảnh hưởng làm cho thuốc chậm bớt lần, bây giờ ngươi hãy cho tôn-huynh uống đi, rồi chúng ta tỉ thí một lúc, rồi sau đó sẽ trị luôn cho người lành hẳn.

Nguyên-Bình giơ tay tiếp lấy mấy hoàn thuốc, chàng nhíu mày ngẫm nghĩ :

— Xem ra chắc không tránh được cuộc thử tài với lão này rồi.

Chàng lẹ làng bước tới kề bên Kim-lão-nhị, nói lớn :

— Thúc phụ, hãy dậy uống thuốc.

Lúc ấy ba đường kinh mạch của của Kim lão-nhị đã bị Dịch-thiên-Hành đánh trọng thương, rồi sau đó lại bị Thiên-Huyền xốc lên chạy một đoạn đường dài, làm cho khí huyết xung thêm, thương thế càng nặng. Đến lúc đó, tứ chi của Kim lão-nhị đã tê liệt hẳn, tinh thần nửa mê nửa tỉnh, nhưng vì lão cũng là người có tài nghệ vào hạng cao thâm, thế nên còn rán để chân khí, gắng gượng chồi dậy mở mắt nhìn Nguyên-Bình rồi há miệng.

Kim lão-nhị đã kiệt sức, lão không thể nào đưa tay tiếp lấy mấy hoàn thuốc được nữa.

Trước tình hình ấy, lòng Nguyên-Bình thấy đau sót vô hồi, dòi giòng lệ từ từ trên má chàng.

Thiên-Huyền lại hối thúc :

— Sao không cho uống thuốc mau đi ? Diên trì thì độc dược lại càng hoành hành hơn.

Nguyên-Bình lo lắng :

— Như thế này chắc thuốc đã ngấm sâu lắm rồi.

Thiên-Huyền lắc đầu :

— Độc dược chưa hoành hành đâu, đó là Dịch-thiên-Hành đã điểm thương mấy huyệt đạo của tôn-huynh, làm cho người bị hôn mê, bây giờ nếu không cứu chữa sớm thì độc dược sẽ thừa cơ hoành hành nếu ngươi không cho người uống thuốc sớm, thì rất có hại.

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Phải rồi, thúc phụ ta cũng cho biết người bị Dịch-thiên-Hành điểm mấy huyệt đạo, vì ta bối rối nên quên mất.

Nghĩ như thế, chàng lật đật bỏ 3 viên hoàn thuốc vào miệng Kim lão-nhị.

Thiên-Huyền vụt thối lui ra độ 3 trượng rồi kêu lớn :

— Đừng làm linh động đến tôn-huynh, chúng ta hãy đến đây so tài nghệ một phen !

Lúc ấy, ý Nguyên-Bình muốn đứng kề bên để săn sóc Kim lão-nhị coi thuốc của Thiên-Huyền phản ứng như thế nào, nhưng khi nghe Thiên-

http://tieulun.hopto.org

Huyền hối thúc, lòng chàng vừa buồn vừa giận, chàng ngẫm nghĩ :

— Ta đã tự nhận là thua bấy nhiêu đó tưởng cũng đủ lắm rồi, giờ đây lại còn bức bách ta so tài nghệ nữa, thiệt là khổ hết sức...

Buồn giận, chàng quay đầu lại vòng tay thi lễ.

Thiên-Huyền ngạc nhiên :

— Nhà ngươi giở trò gì thế ?

Nguyên-Bình nghiêm trang :

— Giao tranh với nhau tức nhiên là phải có sống chết, nếu tôi không chết thì người cũng phải bị thương, nghiêng mình làm lễ là để tạ ơn trước tình người đã tặng thuốc cứu thúc phụ tôi.

Vì Nguyên-Bình bị Thiên-Huyền bức bách phải giao tranh thế nên chàng bực tức, qua giọng nói, thấy rõ chàng có ý liều mạng sống chết.

Thiên-Huyền cười hà hả :

— À ! Ngươi định liều mạng với ta sao ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Võ công của người đã cao cường, công lực thâm hậu, nếu tôi không liều sống chết, thì làm sao chống cự lại được ?

Thiên-Bình mỉm cười :

— Tốt lắm, trong giới võ lâm ai ai cũng cho ta có tánh cang cường nhưng giờ đây lại có người cang cường hơn ta mấy bực, có lẽ người đã quyết hơn ta được mới vừa lòng ngươi,

Nguyên-Bình đáp :

— Nếu như tôi không quyết ý thắng..

Ý của Nguyên-Bình muốn nói là nếu không quyết thắng thì giao tranh làm gì, nhưng khi nói đến đây, chàng bỗng nhớ đến sanh mạng của Kim lão-nhị trong lúc nầy đều nằm trong tay Thiên-Huyền, cho nên Nguyên-Bình lật đật nín thinh..

Dường như Thiên-Huyền cũng đoán được tâm ý của NguyênBình, thế nên lão ta thay đổi sắc mặt, mỉm cười bảo :

— Ta đã gặp một tri kỷ có tánh hiếu thắng như ta, xem ra, hai chúng ta rất có điểm tương đồng với nhau.

Ngưng trong giây lát Thiên-Huyền lại nói tiếp :

Ngươi cứ yên lòng mà thi thố tài nghệ đi ! Theo ý ta thì ngươi cũng khó lòng mà đánh ta được, bây giờ thì ngươi cứ vững lòng đánh trước ta một trăm hiệp, ta không hề đánh trả lại, đợi khi đủ 100 hiệp, chừng đó thuốc giải độc đã ngấm đều ta sẽ dùng phương pháp giải cứu cho ngươi, rồi chừng đó sẽ quyết coi chúng tạ có nên tiếp tục cuộc giao tranh hay không.

Nguyên-Bình trầm ngâm trong giây lát rồi bảo :

— Bây giờ thì chỉ có 97 hiệp thôi, tôi đã tấn công trước 3 hiệp rồi !

Thiên-Huyền cười dài :

— Đúng ! Còn 97 hiệp nữa...

Nguyên-Bình nghiêm giọng .

— Thật ra, tôi cũng không muốn người nhường tôi đến 100 hiệp, nhưng hiện nay tánh mạng của thúc phụ tôi nằm trong tay người, vì muốn cứu thúc phụ tôi, tôi phải vâng lời...

Dường như Thiên-Huyền muốn được so tài với Nguyên-Bình, thế nên lão ta gật đầu lia lịa :

— Tốt lắm, chỉ cần người đồng ý so tài với ta là được rồi...

Nguyên-Bình thấy không thể nào từ chối được nữa, chàng bất chấp dĩ phải tấn tới, phóng ra một quyền.

Thiên-Huyền khẽ lách mình tránh ngọn đòn của Nguyên-Bình rồi cũng đứng sừng chờ Nguên Bình đánh thêm.

Vừa mới bị họ Từ đánh lui mấy bước, cho nên bây giờ lão ta rất cẩn thận :

— Đánh hụt một đòn, Nguyên-Bình lẩm bẩm :

— Bây giờ còn 96 hiệp nữa, nếu như ta không đánh cho đủ số, thì nhứt định là lão không thể nào đánh trả lại.

Nghĩ như thế, Nguyên-Bình lẹ làng phóng mình tới dùng quyền lẫn cước tấn công luôn một lượt.

Lúc ấy Thiên-Huyền chỉ xuôi hai tay, chuyển mình tránh né lè lẳng như một chiếc bóng làm cho Nguyên-Bình không sao theo kịp.

Tuy họ Từ đã đánh tới tấp như vũ bão, ngọn cước phóng ra lẹ làng như chớp, nhưng tấn công liên tiếp tới 4,5 mươi hiệp, Nguyên-Bình vẫn không sao đánh trúng được đối phương...

Tánh Nguyên-Bình còn rất trẻ, tuy chàng biết rõ Thiên-Huyền không bao giờ đánh trả lại, chàng nghĩ rằng sau khi đánh đủ 100 hiệp khi Thiên-Huyền trị bịnh cho Kim-lão-nhị xong, chừng đó như Thiên Huyền còn bắt ép chàng phải tỉ thí nữa, thì chừng đó chàng sẽ giao tranh một cách tận tình.

Nhưng nào ngờ, qua gần 50 hiệp mà vẫn chưa đụng được chéo áo của lão, Nguyên-Bình thấy tức giận vô cùng, chàng bỗng lẹ làng vọt mình ra sau phóng ra một chưởng vô cùng mãnh-liệt.

Lúc đó Thiên-Huyền cũng đang bực mình vì thấy Nguyên-Bình cứ đánh lơ là cho xong chuyện, bỗng nhiên bây giờ lại thấy chàng ta dùng một

http://tieulun.hopto.org

thế lạ lùng, lão biết Nguyên-Bình đã bực, tính ra còn đến gần 50 hiệp nữa, lão thấy tinh thần phấn khởi vô cùng.

Thấy Nguyên-Bình phóng ra một nghịch chưởng, sức dồn ép rất nặng nề, lão liền vận khí để bảo vệ thân thể và nhảy sang phía trái để tránh.

Sau khi phóng ra một chưởng, Nguyên-Bình lại vọt mình tới tấn công liên tiếp.

Lần tấn công này rất khác xa hẳn với đợt tấn công trước, vừa quyền vừa cước, chàng phóng ra những ngọn đòn vừa lẹ làng vừa hiểm độc uy lực ghê gớm ai nhìn cũng thấy kinh sợ.

Những ngọn quyền phóng ra như búa nện, Nguyên-Bình đã đem xử dụng tất cả bài Thập nhị cầm long chưởng vô cùng huyền diệu.

Thiên-Huyền cảm thấy càng lúc thế tấn công của Nguyên-Bình, càng bức bách nặng nề. Có lúc bị mấy ngọn đòn độc hiểm, Thiên-Huyền bối rối, chỉ còn chút nữa là phải đưa tay lên đỡ, nhưng lão ta cũng sực nhớ kịp thời mà cứ để xuôi tay, tìm đường tránh né.

Chỉ trong giây lát mà Nguyên-Bình đã tấn công luôn một hơi hơn 30 hiệp, vừa tấn công, chàng vừa đếm thầm, bây giờ thì chỉ còn có 9 hiệp nữa là đủ số 100.

Lúc ấy lòng chàng rất lo ngại, chàng nghĩ thầm :

— Võ công lão này thật là phi phàm, so với Thần-Cái Tông-Đào thì lão này cao hơn rất nhiều, nếu như trong vòng 100 hiệp này mà ta không đánh trúng lão, hay bắt ép lão phải dùng hai tay để đỡ, thì ta còn mặt mũi nào để nhìn giới võ lâm nữa..

Vừa lo lắng, chàng vừa tìm phương pháp, để quyết thắng cho được mới vừa lòng.

Tuy Nguyên-Bình có thể học thuộc lòng trọn bộ Đạt-Ma kinh, nhưng vì hàm ý trong từng câu, từng chữ trong pho kinh rất quảng bác huyền-diệu, trừ ra những đoạn kinh văn, sư Tuệ-Không đã dùng những pháp môn thực truyền thọ cho chàng hiểu được một cách dễ dàng, còn những đoạn huyền-diệu khác, dù cho cố gắng suy nghĩ đến đâu, cũng không hiểu và đem áp dụng cho được..

Điều nên biết là võ công của Nguyên-Bình lúc ấy, cũng chưa đến mức quán thông được tất cả những lời ghi trong pho Đạt-Ma kinh, nhưng có lúc, gặp chuyện lại nảy ra ý hay, thế nên bất ngờ chàng đã dùng một hai thế lạ lùng làm cho mọi người đều kinh hoàng, nhưng trong lúc bình thường, giao tranh với những người không xuất sắc thì chàng không sao nảy ra được những ý xuất thần.

Trong lúc suy nghĩ, chàng đã tấn công từ trước tới sau tất cả 99 hiệp, chàng bỗng nhiên thu hồi ngọn chưởng, rồi vọt mình thối lui,

Thiên-Huyền cũng lập tức trụ bộ rồi hỏi :

— Tại sao ngươi không tấn công tiếp ?

Nguyên-Bình đáp :

— Tôi đã đánh đủ 100 hiệp nên phải ngưng.

Thiên-Huyền cười to :

— Mới có 99 hiệp thôi. Phải còn một hiệp nữa mới đủ số.

Nghe Thiên-Huyền nhắc, lòng Nguyên-Bình thấy vừa hổ thẹn vừa phẫn uất, chàng ngẫm nghĩ :

— Nếu trong vòng một trăm hiệp này mà ta không đánh được một ngươi buông xuôi hai tay, thì trời ơi ! Ta còn mặt mũi nào chường mặt trong giới giang hồ nữa ?...

Nghĩ như thế, Nguyên-Bình liền nói tiếp :

— Nếu chưa đủ, tôi xin đánh thêm một hiệp nữa.

Nói xong chàng liền giơ tay phóng ra một chưởng. Ngọn đòn này xem rất đơn giản, nhẹ nhàng như một trò trẻ con đùa nhau.

Vì lúc vừa ra ngọn chưởng, Nguyên-Bình bỗng nhớ đến Kim lão-nhị cho nên chàng lật đật thu hồi ngọn chưởng, mục đích muốn đánh qua loa cho đủ số 100 hiệp, để cho Thiên-Huyền điều trị gấp Kim lão-nhị.

Nhưng nào ngờ khi vừa bắt đầu thu hồi ngọn chưởng, bỗng nhiên Nguyên Bình cảm thấy một luồng hơi nóng từ đơn điền xong lên không sao ngăn lại được, chàng giựt mình kinh hãi không biết phải làm thế nào.

Vì lúc trước kia, Nguyên-Bình được tiếp thu khí chân nguơn của sư Tuệ-Không, chàng chưa vận dụng đưa tất cả vào Kinh mạch, mà chỉ tích tụ ở đơn điền.

Đánh Thiên-Huyền suốt 99 hiệp mà vẫn chưa trúng được ngọn đòn nào, Nguyên-Bình phẫn chí, muốn đem ngọn đòn chót để hạ lão ta nên chàng đã dốc hết sức mình, khí chân nguơn ở đơn điền vọt ra, chàng không kềm hãm lại được, mặc dù đã thu hồi ngọn chưởng.

Lúc ấy, Thiên-Huyền đang đứng cách xa Nguyên-Bình đến vài thước Khi lão thấy chàng phất tay áo một cách nhẹ nhàng, lão tưởng rằng chàng ta chỉ phóng qua loa một chưởng cho đủ số, cho nên không chú-ý.

Lão mỉm cười, mấp máy đôi môi định nói, thì bỗng một sức ép kinh khủng dồn tới đánh vào thân thể làm lão kinh hoàng đến tột độ.

Nhưng Thiên-Huyền là người có công lực tinh thâm, kiến văn quảng bác, nên khi thấy chưởng lực dồn tới lão đã biết ngọn chưởng ấy chẳng phải tầm thường, lúc đó ngọn chưởng đã đến sát bên mình không sao

http://tieulun.hopto.org

tránh kịp nữa được..

Bây giờ thì chỉ còn có cách là phải đánh hất ngọn chưởng ấy trở lại. Thiên-Huyền lập tức để chân khí rồi khẽ nghiêng mình tới trước chịu lấy ngọn chưởng phong và đánh hất trở ra..

Nào ngờ Thiên-Huyền vừa chịu ngọn chưởng, thì chưởng lực của Nguyên-Bình lại dồn tới và gia tăng một cách lạ lùng làm cho toàn thân Thiên-Huyền bị rung chuyển, mình mẩy nóng ran, đôi chân đứng không vững, lão phải thối lui đến 5 bước.

Lúc ấy, bỗng nghe Nguyên-Bình cũng rên lên một tiếng rồi chàng bỗng ngồi bẹp xuống đất.

Nguyên do lúc Thiên-Huyền chịu và đánh hất ngọn chưởng của Nguyên-Bình ra, họ Từ bỗng thấy một tiềm lực vô cùng mãnh liệt, bị dồn trở lại, toàn thân chàng bị tê rần, xương cốt như bị tan ra, đôi chân chàng không sao đứng vững được nữa nên chàng phải lẹ làng ngồi xếp bàn tròn ngay trên mặt đất.

Sau khi bị thối lui 5 bước, Thiên-Huyền cố gắng gượng đứng lại rồi bỗng nhiên mửa ra một búng máu tươi, lão phải lật đật ngồi bẹp xuống đất lim dim đôi mắt để vận khí điều tức. Một khắc đồng hồ sau lão mới thấy cơ thể phục hồi lại bình thường như trước.

Thiên-Huyền, mở mắt ngửng đầu lên xem, thì thấy Nguyên-Bình đang ngồi trên mặt đất, lúc ấy chừng như chàng ta đã hôn mê bất tỉnh.

Bị Nguyên-Bình đánh một đòn quá nặng, Thiên-Huyền giận dữ, nhưng khi thấy chàng bị sức đánh trả của mình, đập dội vào cơ thể làm chàng bị trọng thương. Thiên-Huyền bỗng thấy bớt giận, lão ta từ từ bước tới về phía Nguyên-Bình.

Dưới ánh trăng đêm, nhìn vào mặt họ Từ, thấy một màu xanh xầm hai bên khoé miệng chàng, máu tươi chảy ri rỉ..

Thiên-Huyền lật đật ngồi xuống lão đưa tay lên mũi Nguyên-Bình lão ta bỗng nhíu đôi mày : nguyên do lúc ấy hơi thở của Nguyên-Bình chỉ còn mành như sợi tơ.

Thiên-Huyền ngửng đầu lên nhìn vầng trăng sáng trên không, lão thở ra một hơi thật dài, trong lòng vô cùng lưỡng lự. Thiên-Huyền đang đứng trước ngã ba đường, lão ta phải lựa chọn và quyết định có nên cứu sống chàng thiếu niên này hay không ? Lúc ấy Thiên-Huyền chỉ khẽ phóng ra một ngọn đòn thật nhẹ nhàng cũng đủ giết chết Nguyên-Bình, và Kim lão-nhị hiện đang cũng bị trọng thương, giết để bớt tay đối thủ, là một chuyện dễ dàng như trở bàn tay: Giờ đây đêm khuya giữa khu rừng hoang vắng không một bóng người nầy, thủ đoạn ấy tuy có

tì-tiện thật, nhưng cũng khó mà có người khác biết cho được.

Ngọn chưởng sau cùng của Nguyên-Bình đã làm cho Thiên-Huyền kinh hoàng đến cực độ, lão ngẫm nghĩ :

— Thằng nầy tuổi còn trẻ như thế, mà công lực và quyền chưởng đã đạt được đến mức thật cao như vậy, nếu thời gian càng trôi qua, thì không biết nó sẽ còn tiến tới đâu...

Nhưng cũng nhờ ngọn chưởng cuối cùng ấy mà Thiên-Huyền bỗng có lòng mến tiếc tài nghệ của Nguyên-Bình.

Thiên-Huyền là người kiến văn quảng bác, lại được trong giới giang hồ trọng vọng đứng trước một chàng thanh niên khả ái, hơi thở chỉ còn mành như sợi tơ, lão ta bồi hồi suy nghĩ thật lâu, nhưng vẫn do dự vì chưa tìm ra được một quyết định nào thỏa đáng.

Thực ra, vấn đề trước mắt là một vấn đề rất đơn giản, nhưng cũng là một vấn đề khó giải quyết nhứt.

Trong lúc Thiên Huyền còn đang do dự, bỗng nghe từ phía sau lưng có tiếng cười khà khà :

— Có phải Thiên Huyền đạo huynh đó không ?

Nghe kêu bất thình lình, Thiên Huyền giựt mình, nhưng lão cứ vẫn đứng yên một chỗ, dường như không nghe tiếng kêu của người lạ trong khi đó lão âm thầm vận dụng chân khí để chuẩn bị sẵn sàng.

Bỗng nghe một chuỗi cười dài ha hả :

— Đạo huynh vẫn còn mạnh khỏe đấy chứ ? Thời gian gát kiếm 10 năm đã mãn, nhưng tôi cũng chưa đến thăm đạo huynh được.

Nghe tiếng nói rất quen, Thiên-Huyền từ từ quay đầu lại. Chỉ thấy cách đó hơn chừng hai trượng, dưới ánh trăng đêm, một lão trung niên nho sĩ, mình mặc áo dài, đầu bịt khăn nho sinh, đang đứng sững giơ tay vuốt lấy chòm râu dài.

Thiên Huyền buộc miệng kêu :

— Dịch-thiên-Hành !

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Phải, chính tôi đây, đạo-huynh đã mãn thời kỳ gát gươm tự hồi nào ?

Vừa nói, lão ta vừa bước đến về phía Thiên-Huyền.

Thiên-Huyền đáp :

— Bần đạo rời Huyền-vũ-cung từ ba tháng nay rồi.

Dịch-thiên-Hành cười :

— Đáng mừng lắm, từ nay chắc giới giang hồ sẽ được thấy hào khí kiếm ảnh của đạo-huynh tung hoành khắp chốn...

http://tieulun.hopto.org

Lão ta lại cúi đầu n hìn Nguyên-Bình rồi tiếp :

— Có phải đây là người thứ nhứt mà đạo huynh đã gặp từ khi rời Huyền-vũ cung không ?

Thiên-Huyền gật đầu :

Chàng nầy tuy tuổi còn trẻ, nhưng võ công đã đến mức phi phàm gát kiếm 10 năm, bần đ ạo không ngờ bọn hậu sinh lại xuất hiện được những kẻ tài hoa như thế.

Dịch-thiên-hành lại liếc mắt nhìn Nguyên-Bình rồi cười lạt :

— Lần nầy đạo huynh lại bước chân vào giới giang hồ, chẳng hay ngài có ý định gì không ?

Thiên-Huyền nghĩ rằng sau khi mình tán tụng tài nghệ của Nguyên-Bình, thì thế nào Dịch-thiên-hành cũng giựt mình kinh ngạc, nhưng, nào ngờ họ Dịch hình như không chú ý gì cả, lão chỉ lạnh lùng nhìn phớt qua Nguyên-Bình rồi thôi.

Thái độ của Dịch-thiên-hành đã làm cho Thiên-Huyền khó chịu, lão ta ngầm nghĩ :

— Dịch-thiên-Hành đã xem thường thằng nầy, thì nhứt định nó là một đứa vô danh tiểu tốt, giờ đây nếu để cho nó sống, thì thế nào nó cũng đem chuyện đêm nay nói cho mọi người biết, mà ta là người có tiếng tăm trong giới võ lâm, nếu bị một đứa vô danh tiểu tốt đả thương, thì ta còn mặt mũi nào để nhìn mọi người...

Vì nghĩ như thế, Thiên-Huyền liền quyết ý giết Nguyên-Bình một cách không luyến tiếc. Lão liền âm thầm vận dụng chân lực để thừa lúc đi gần chàng ta, xỉa tay điểm vào tử huyệt Thần-phong của Nguyên-Bình.

Dịch-thiên-Hành lạnh lùng nhìn hành động thâm độc của Thiên-Huyền, lòng lão ta rất vui mừng khoan khoái mặc dầu thế lão giả đò bình tĩnh hỏi :

— Nếu đạo huynh chưa định làm gì, thì tôi có một chuyện nầy, để nhờ đạo huynh giúp giùm.

Thiên-Huyền điểm xong tử huyệt của Nguyên-Bình, bỗng nhiên lão thấy thần-thái mình nhẹ nhàng thơ thới.

Lão ta ngẫm nghĩ,

— Câu chuyện nầy, đại khái là không có kẻ nào biết được..

Lão liền quay lại hỏi Dịch-thiên-Hành :

— Dịch-huynh đến hồi nào thế ?

Dịch-thiên-Hành đáp :

— Cũng vừa mới đến đây..

Thiên-Huyền lại hỏi thêm :

— Chẳng hay Dịch-huynh có chuyện gì muốn cần đến tôi ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Thật ra, bình sanh tôi không hề kết oán với ai, chuyện nhỏ đạo-huynh, không phải là chuyện giao tranh hay xung đột với ai xin đạo huynh cứ yên lòng.

Mặt Thiên-Huyền có sắc giận :

— Trong giới võ lâm hiện nay, tôi nào có sợ ai ? Hừ, giả sử như tôi có phải giao tranh với ai thì cũng có gì mà phải lo lắng.

— Dịch-thiên-Hành gật đầu lia lịa :

— Từ trước đến nay tôi rất bội phục võ công của đạo-huynh, 10 năm trước đây, Hận-Thiên Nhứt-Âu cũng đã từng so tài với đạo-huynh cho đến ngày nay nhớ đến, tôi vẫn còn bất bình,..

Thiên-Huyền nóng bừng mặt :

— Lần nầy tôi ra khỏi Huyền-vũ-cung, chuyện đầu tiên là phải tìm cho được Hận-Thiên Nhứt-Âu để thanh toán cho xong câu chuyện 10 năm trước để coi cho biết lúc đó ai đã ra tay ám trợ nàng ấy...

Dịch-thiên-Hành bảo :

— Sau khi thắng liên tiếp 4 trận, đạo-huynh đã có phần mỏi mệt rồi lại phải giao tranh với Hận-Thiên Nhứt-Âu, tuy chỉ thua có hai hiệp, nhưng dù bại cũng vinh quang...

Thiên-Huyền tỏ vẻ bực tức :

— Nếu không có người ám trợ, dù tôi đã có giao tranh liên tiếp trong 4 trận, con yêu bà ấy cũng khó mà thắng tôi được,..

Dịnh-thiên-Hành mỉm cười :

— Bây giờ Hận-Thiên Nhứt-Âu cũng phá lệ thu nhận học trò, đạo-huynh đã biết chuyện ấy chưa ?

Thiên-Huyền lật dật hỏi :

— Thu nhận ai làm học trò ?

Dịch-thiên-Hành cười :

— Thu nhận đứa con gái cưng của Thượng-quan bảo chủ ở Cam-Nam nàng Thượng-quan Uyển-Thanh, nếu như đạo-huynh muốn đối địch với Hận-Thiên Nhứt-Âu thì phải gặp thêm một tay đối dịch nữa rồi!

Thiên-Huyền cười lạt :

— Hừ, ta nào có lo ngại gì, Thượng-quan bảo... trong 10 năm gát kiếm, giới giang-hồ đã có một bọn tiểu quỉ nổi lên..,

Dịch-thiên-Hành thấy Thiên-Huyền đã bị mình đặt vào tròng, lòng lão ta vẫn giữ bộ bình tĩnh, lão chỉ mỉm cười :

— Trong thời gian 10 năm gát kiếm, trong giới giang hồ thay đổi rất nhiều : Nhị-cốc và Tam-thái-Bảo càng lừng danh, dường như đã muốn

http://tieulun.hopto.org

chia nhau ngự trị giới giang-hồ. Còn phải Thiếu-lâm và Võ-đương được coi là Thái-sơn, Bắc đẩu trong giới võ lâm thì bây giờ lại thấy lu mờ...

Thiên-Huyền lại nhìn thẳng vào mặt Dịch-thiên-Hành :

— Còn gần đây tiếng tăm của Huyền-vũ-cung như thế nào :

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Danh của Nhứt-cung, tuy chưa bị sút giảm, nhưng vẫn không còn được như lúc đạo-huynh hành hiệp trong chốn giang-hồ, thế nên Nhị-cốc và Tam-thái bảo có phần muốn lấn..

Thiên-Huyền bỗng nhiên phóng ra một ngọn cước đá Nguyên-Bình văng lên cao tới 6, 7 thước rồi văng ra xa đến hơn một trượng.

Dịch-thiên-Hành liếc mắt nhìn Từ-nguyên-Bình, thấy tay chân chàng xuội lơ, lão biết chàng đã chết, cho nên vuốt râu nhếch mép cười :

— Tánh sanh bình của đạo-huynh cũng còn như từ thuở nào, thôi xin cáo biệt !

Nói xong lão ta vòng tay thi lễ rồi quay mình bước đi.

Thiên-Huyền đằng hắng một tiếng khô khan, nhìn theo bóng Dịch-thiên-Hành cho đến khi họ Dịch mất hút trong bóng đêm.

Thiên-Huyền muốn gọi Dịch-thên-Hành trở lại, để hỏi coi lão này cần mình giúp chuyện gì, nhưng vừa muốn gọi bỗng nhiên lão ta lại nhớ đến mình đang bị trọng thương, chưa hoàn toàn bình phục hẳn phải cần vận khí, điều tức thêm một thời gian, bây giờ nếu kêu lão ấy lại, như rủi có xung đột, thì sẽ gặp nhiều nguy-hiểm cho mình.

Lão quay mặt lại nhìn thi thể Từ-nguyên-Bình đang nằm ngang trên mặt đất, lòng lão bỗng xúc động, lão ngẫm nghĩ :

— Người này không hề đụng chạm gì đến ta, chính ta bắt ép y giao tranh, bây giờ ta đối xử như thế, thực ra cũng có phần tàn nhẫn :

Lão đứng thần thờ hồi lâu rồi lẩm bẩm :

— Ta đã điểm vào huyệt Thần-phong của nó rồi, nếu giả sử như có Hoa-Đà tái thế, Biên-thức phục sinh, cũng không sao cứu sống nó được, hừ.. bây giờ thì ta chỉ còn có giải cứu cho thúc thúc của nó, thì cũng còn có thể tự an ủi được phần nào trong lòng mình..

Nghĩ như thế, Thiên-Huyền liền bước nhanh về phía Kim lão-nhị.

Lúc ấy thương thế của Kim lão-nhị đã quá trầm trọng, cho nên lão đã hôn mê bất tỉnh...

Thiên-Huyền không nghĩ đến thương thế của mình chưa lành hẳn, lão đỡ Kim lão-nhị dậy rồi vận dụng chân khí, điểm luôn 18 huyệt cho Kim lão-nhị làm cho kinh mạch của họ Kim được lưu thông..

Bỗng nghe Kim lão-nhị ư một tiếng thật dài, rồi chớp chớp đôi mắt, mở ra nhìn Thiên-Huyền một chập, đoạn hỏi :

— Cháu Bình của tôi đâu rồi ?

Thiên-Huyền gải tai, dằng hắng rồi bảo :

— Nó chết rồi !

Kim lão-nhị vụt đứng phắt dậy hỏi :

— Người bảo sao ?

Thiên-Huyền lạnh lùng bảo :

— Tôn-huynh vừa mới bớt, không nên xúc động mạnh, hãy ngồi yên vận khí điều tức trong giây lát, tôi còn cần phải tẩy sạch độc cho tôn-huynh.

Kim lão-nhị là người từng trải trong chốn giang-hồ, thế nên lão dằn lòng bình tĩnh nghe theo lời Thiên-Huyền, ngồi xếp bàn tròn trên mặt đất, rồi ôn tồn hỏi :

— Phải cháu tôi bị thương trong lúc tỉ thí với đạo-huynh không ?

Thiên-Huyền mở mắt nhìn Kim lão-nhị rồi lại từ từ nhắm mắt :

— Phải, tôi đã lỡ tay đánh chết y !

Kim lão-nhị bảo :

— Như thế thì không dám trách đạo trưởng, trong cuộc giao tranh khó mà tránh cho được sự sống chết rủi ro, chỉ đáng trách là nó học nghề chưa tới.

Thiên-Huyền vụt mở to đôi mắt nhìn thẳng vào mặt Kim lão-nhị :

— Tôi đã từng trải nhiều trong giới giang-hồ, quen biết cũng rất nhiều, nếu như tôn-huynh định giở trò gì, thì tự mình tìm lấy cái chết cho mình đó.

Ngừng trong giây lát lão ta lại nói tiếp :

— Ta đã đồng ý với nó, để liệu trị thương thế cho tôn-huynh, giờ đây tuy nó đã chết nhưng ta cũng giữ y lời hứa .

Kim lão-nhị mỉm cười :

— Nếu đạo trưởng sợ sau khi tôi lành bịnh sẽ phục thù cho cháu thì tốt hơn hết đạo trưởng hãy giết tôi để tuyệt trừ hậu hoạn.

Thiên-Huyền lộ vẻ hiểm độc trên mặt rồi cười lạt :

— Nếu cần giết tôn-huynh để bớt đối thủ, thì sau khi trị tôn huynh lành bịnh rồi tôi mới giết...

Kim lão-nhị lo lắng và ngẫm nghĩ :

— Y bảo rằng giết ta để bớt kẻ đối lập, không biết với ý gì, hay trong lúc giao tranh với cháu Bình, y đã dùng thủ đoạn để tiện nào đó cũng nên..

Vì nghĩ như thế cho nên Kim lão-nhị muốn giết ngay Thiên-Huyền những giờ đây, lão ta cũng không đỡ nổi một chưởng của đối phương, bây giờ chỉ có cách dùng phương pháp nào ám hại lão, mới có thể trả thù phục

http://tieulun.hopto.org

hận được.. nghĩ đến đây, Kim lão-nhị nhếch mép cười mà không nói một lời nào.

Thiên-Huyền lúc ấy vừa lo đề phòng vừa lo vận khí, điều tức. thế nên chỉ trong giây lát lão đứng phắt dậy bảo :

— Ta phải dùng kim châm cứu để tả khí, mới có thể trục độc trong người của tôn huynh ra mới được, ít ra cũng phải cần dùng thời gian đến một ngày một đêm mới xong, nhưng giờ đây ta không rảnh để liệu trị giùm cho tôn huynh, thế nên sau khi ta dùng phép châm cứu tôn huynh hãy cầm một vật làm tin của ta đến Huyền-vũ cung, thuật lại các việc, tự nhiên sẽ có người thay ta để điều trị giúp cho.

Kim lão-nhị mỉm cười :

— Thương thế của tôi tuy đã được điều trị xong, nhưng e rằng tôi không thể ra khỏi Huyền-vũ cung của đạo trưởng được..

Thiên-Huyền cười lạt :

— Như thế thì chết còn sướng hơn phải không ?

Kim lão-nhị biết rõ rằng lúc nầy mà lộ vẻ gì chống cự với Thiên-Huyền, thì, tất nhiên phải bị lão ta giết chết ngay lập tức, họ Kim lim dim đôi mắt, mỉm cười :

— Huyền-vũ cung là một thắng địa đẹp nổi tiếng trong giang hồ, giả sử như được vùi xương ở đó cũng là điều may lắm.

Dường như lúc ấy Thiên-Huyền không muốn nói chuyện thêm với Kim lão-nhị, thế nên lão ta thò tay vào bọc lấy ra ra ba cây kim vàng lần lượt ghim vào ba huyệt Vân môn, Khí hộ và Du phủ của Kim lão-nhị.

Thiên-Huyền lại lấy ra hai hoàn thuốc đưa cho Kim lão-nhị uống và bảo :

— Về phép châm cứu của ta, hiện nay trong giới võ lâm chưa có ai biết dùng, tôn huynh hãy tĩnh tọa, chớ cử động, ta sẽ đi tìm ngựa cho tôn huynh đi.

Nói xong lão ta vọt mình biến, mất..

Kim lão-nhị khẽ mở mắt nhìn thì Thiên-Huyền đã mất dạng, lão tĩnh tọa trong giây lát bỗng nghe có tiếng vó ngựa nên trên đường rầm rập Thiên-Huyền đã đem về một con ngựa thật khỏe mạnh.

Kim lão-nhị mở mắt nhìn kỹ, thấy lưng ngựa trống trơn, không yên cương gì cả, lão ta nhíu mày :

— Đạo trưởng cho tôi ngồi trên lưng ngựa à ?

Thiên-Huyền mỉm cười :

— Ta buộc tôn huynh trên lưng ngựa, ngựa sải nhanh mà không hề sợ tết.. tôn huynh đã uống hai viên Đề thần đơn, trong vòng một ngày một đêm sẽ không hề thấy bị mệt mỏi, nhưng tôn huynh nên nhớ kỹ đường về Huyền-vũ-cung, trong thời gian 12 giờ đồng hồ là ngựa nầy sẽ đưa tôn huynh về đến

chốn..

Kim lão-nhị khẽ lắc đầu :

— Khỏi cần buộc tôi vào lưng ngựa làm chi, tôi tin rằng không yên cương, tôi vẫn cỡi ngựa được một cách vững vàng..

Thiên-Huyền dặn :

— Những cây kim đã ghim sẵn trên huyệt đạo không nên gỡ ra, vì thế hết nửa mình không hoạt động được, nếu không cột chặt e cũng khó mà ngồi cho yên.

Nói đến đây, Thiên-Huyền không đợi Kim lão-nhị trả lời, lão ta vội chìa tay ra ôm họ Kim đề trên lưng ngựa rồi mở thắt lưng buộc chặt Kim lão-nhị vào lưng ngựa và bảo :

— Chuyến đi nầy rất quan hệ đến chuyện sống chết, tôn-huynh phải lanh lẹ, nếu trong vòng 12 tiếng đồng hồ, mà chưa về đến Huyền-vũ-cung, đừng nói chi đến độc dược hoành hành, chỉ những cây kim đã ghim sẵn trong những yếu huyệt quá giờ cũng đủ làm cho tôn-huynh mất mạng.

Kim lão-nhị nghe nói, lão chỉ thở dài mà không hề nói một lời.

Kim lão-nhị thương cảm cho thân thế mình đang gặp hồi lận đận, chuyện sống chết ở đường tơ kẻ tóc, lão cũng tiếc không biết rằng rồi đây mình có thể rửa hận cho Nguyên-Bình được không...

Thiên-Huyền cười ha hả .

— À ! Tôn-huynh thở dài à ? Chuyện nầy xem ra như là rất nguy hiểm nhưng ta tưởng rằng tôn-huynh sẽ đến Huyền-vũ-cung trước giờ đã định.

Nói xong lão giơ tay vỗ trên lưng ngựa, ngựa hí vang lên một tiếng dài, rồi vọt mình chạy tới... Cũng may trong lúc buộc Kim lão-nhị vào lưng ngựa, Thiên-Huyền đã trao hai sợi giây cương trong hàm thiếc ngựa cho họ Kim nắm, nên lão Kim có thể sai sửa ngựa được,

Ngựa phóng mình như bay, chỉ trong giây lát, đã vượt qua được hơn hai chục dặm đường..,

Kim lão-nhị nhìn mình ngựa đã thấy rịn mồ hôi, lão liền nới cương cho ngựa bước chậm lại.

Lúc ấy trăng đã xế về Tây, bấy giờ trời đã sang canh từ lâu, Kim lão-nhị ngước mặt hít một hơi thở thật dài, rồi, nghĩ đến vận anh hùng đến hồi mạt lộ... mấy giọt nước mắt đã rơi tầm tã trên đôi má lão.

Trong lúc cảm thương đau đớn đến cực độ, bỗng nhiên Kim lão-nhị nghe từ phía sau lưng có tiếng kêu quen quen :

— Thúc thúc ơi ! Thúc-thúc có biết rõ đường về Huyền-vũ-cung không ?

Kim lão-nhị giựt mình hỏi lớn :

— Có phải cháu Bình đó không ?

http://tieulun.hopto.org

Từ phía sau lại có tiếng đáp :

— Dạ phải !

Kim lão-nhị thấy trong lòng tràn ngập một niềm vui khó tả, lão lại lật đật hỏi :

— Cháu Bình ơi ! Ta đang tỉnh hay đang ở trong mộng đây ?

Có tiếng Nguyên-Bình vọng lại :

Thúc thúc ơi ! Quả thật cháu còn sống đây !

Kim lão-nhị định thần trong giây lát rồi hỏi :

— Cháu cô bị Thiên-Huyền hạ sát trong cuộc giao tranh không ?

Nguyên-Bình đáp :

— Cháu bị đòn phản kích của lão, nên nằm hôn mê bất tỉnh, tứ chi bát mạch đều tê liệt, nhưng tinh thần còn tỉnh táo như thường.

Ngập ngừng trong giây lát, chàng muốn thuật lại cách ngụy trang để gạt Thiên-Huyền như đã gạt Lãnh-công-Tiêu lúc trước nhưng chàng lại thôi

Nguyên-Bình hỏi tiếp :

— Thiên-Huyền tưởng cháu đã chết thật, nên đá cháu một đá thật mạnh văng ra xa.

Kim lão-nhị lật đật hỏi :

— Bị đá như thế mà cháu vẫn không sao à ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Có lẽ nhờ ngọn cước ấy mà cháu tỉnh lại và cử động được như thường.

Kim lão-nhị ngạc nhiên :

— Thật là một chuyện may mắn lạ lùng.

— Nguyên-Bình gật đầu :

— Quả thật như thế, tuy cháu đã tỉnh lại hẳn, nhưng vẫn chưa biết thương thế mình ra sao, cho nên vẫn nằm ngay trên mặt đất, nghe lão ta nói chuyện thật lâu với Dịch-thiên-Hành, rồi sau đó Dịch-thiên-Hành bỏ đi, kế đó Thiên-Huyền chữa trị thương thế giùm cho thúc thúc cho nên cố gắng vận khí điều tức chuẩn bị sẵn sàng nào ngờ sau khi vận khí, thấy cơ thể nhẹ nhàng sảng khoái như thường tinh thần lại muốn còn đầy đủ hơn xưa.

Kim lão-nhị vui mừng :

— Ta sống trên năm mươi năm nay, chưa từng gặp chuyện lạ lùng như thế, có lẽ cũng như âm binh của đại ca và tam đệ đã bảo hộ cho cháu đó.

Nguyên-Bình lộ vẻ ngạc nhiên :

— Nghĩ đến chuyện lạ lùng ấy, cháu cũng không sao hiểu nổi.

Ngừng trong giây lát Nguyên-Bình lại nói tiếp :

— Cháu lén xem Thiên-Huyền dùng kim châm cứu cho thúc thúc, thấy lão ta đối xử vô lễ, bắt trói thúc thúc, lòng cháu rất phẫn nộ, nhưng khi nhớ lại thấy thúc thúc bị ngộ độc, ngoài ra lão ấy, không còn ai trị được, và nếu như có đi nữa thì làm sao có thì giờ để đi tìm, nên đành phải để cho y mặc sức tung hoành.

Khi thúc thúc bị buộc lên lưng ngựa xong, ngựa chạy đi là cháu cũng lật đật phi thân theo sau..

Kim lão-nhị sực nhớ ra điều gì :

— Cháu nói chuyện với ta đến đoạn nào đó ?

Nguyên-Bình đáp :

— Đến lúc thúc thúc cho ngựa sải..

Kim lão-nhị khẽ nghiêng mình ra phía sau, nhưng thấy không động ai, lão ngạc nhiên hỏi :

— Cháu Bình, cháu hiện ở đâu ?

Nguyên-Bình đáp :

— Cháu đang ở tuốt đằng đuôi ngựa.

Kim lão-nhị giựt mình :

— Đuôi ngựa rất nhỏ và yếu, cháu làm sao bám cho được ?

Nguyên-Bình đáp :

— Cháu dùng tay bám chặt đuôi ngựa đeo tòn ten..

Nim lão-nhị ngẫm nghĩ :

— Mình nặng như thế mà đeo đuôi ngựa, chạy cho đến mấy mươi dặm chẳng những ngựa không bị giảm tốc độ mà ta cũng không hề hay biết gì cả, thật là lạ..

Lão lại nghĩ :

— Giả sử như người nào, võ công đã đến mức thật cao cường, thì cũng khó nín hơi để khí đơn điền thật lâu như thế.

Vì nghĩ như thế cho nên Kim lão- nhị cứ hoài nghi mà không sao hiểu nổi.

Bỗng nghe Nguyên-Bình cười.

— Ban đầu cháu cũng định là ngồi kế phía sau, nhưng lại thấy mấy yếu huyệt phía sau lưng của thúc thúc, bị ghim mấy cây kim vàng cháu sợ nếu không cẩn thận dùng mấy cây kim, cho nên không dám ngồi phía sau mà chỉ đeo ở đuôi ngựa,

Kim lão-nhị lại hỏi :

— Đeo đuôi ngựa trên một đoạn đường dài hơn mấy mươi dặm mà cháu không thấy mỏi mệt gì sao ?

Nguyên-Bình đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Ban đầu cháu tưởng đeo đuôi ngựa chắc là khó lắm, nhưng nào ngờ đi được mấy mươi dặm cũng vẫn thấy như không !

Kim lão-nhị cố gắng quay mình ra phía sau để nhìn, thấy rõ ràng Nguyên-Bình đang dùng hai tay bàm chặt đuôi ngựa, co mình nằm ngang cách mặt đất chừng vài tấc.

Nhìn thấy Nguyên-Bình đeo đuôi ngựa, nhưng thần thái của chàng vẫn bình tĩnh khỏe khoắn như ngồi yên trên bộ ván, Kim lão-nhị rất lấy làm quái dị, lão ta mỉm cười hỏi :

— Quả thật cháu không thấy gì mệt nhọc hay sao ?

Nguyên-Bình gật gật đầu ,

— Cháu vẫn thấy yên ổn như thường.

Kim lão-nhị lại hỏi :

— Thiên-Huyền đánh như thế nào mà cháu bị thương ?

Nguyên-Bình đáp .

— Lão ta dùng phép nội gia phản đàn vừa dỡ ngọn chưởng vừa đánh dồn lại cháu.

Kim lão-nhị lấy làm lạ :

— À, ra lão không dùng cách gì ám muội hay sao ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Không..:

Kim lão-nhị lại hỏi :

— Dịch-thiên-Hành có thấy cháu hay không ?

Nguyên-Bình cười :

— Thấy thì cũng thấy, nhưng lão ta tưởng cháu đã chết rồi.

Kim lão-nhị từ từ quay mình ra phía sau, lão ta thấy trong lòng rất nhẹ nhàng. lão khẽ giục cương, con tuấn mã thấy chồm lên phóng nước đại.

Vừa vọt mình tới, con tuấn mã dỏng đuôi khẻ kéo Nguyên-Bình lên cao nhẹ nhàng như một chiếc lông hồng.

Lè gét chân trong giới giang hồ,đi khắp đó đây trong thiên hạ, thế cho nên lão ta biết rất rõ căn cứ của Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam-thái bảo như trong lòng bàn tay, giờ đây nhìn thấy tô Nguyên-Bình còn sống, Kim lão-nhị rất phấn khởi vui mừng, lúc bấy giờ lão ta rất tha thiết sống, lão nhận thấy một chuyện lạ lùng, là mỗi lần Nguyên-Bình gặp chuyện gian nan, hay hoặc giao thông với những cao thủ trong giới giang-hồ, là mỗi lần chàng ta bước thêm được một bước rất dài trên đường võ công.

Như thế thì đối với việc trả thù, ho cho kỳ được Dịch-thiên-Hành không phải là một chuyện không thể làm được.

Lão cũng thấy rằng giờ đây lão phải sống để đem tất cảnh kinh nghiệm

mà mình đã thu thập được trong giới giang hồ để giúp đỡ cho Nguyên-Bình làm tròn nhiệm vụ báo thù cho cha mẹ, cho vị ân sư, rồi sau đó nếu có chết, cũng vui lòng nhắm mắt.

Vì nghĩ như thế cho nên Kim lão-nhị rất tha thiết muốn sống, lão muốn đốc gấp Huyền-vũ-cung để được trị bịnh cho lành.

Con tuấn mã vượt nhanh thêm một đoạn đường độ 20 dặm thì trời đã hừng sáng, từ phía chân trời mây đỏ đã dâm ngang.

Kim-lão-Nhị vụt gò cương, con tuấn mã chồm lên rồi đứng hẳn lại.

Phía sau, nguyên-Bình buông đuôi ngựa lật đật chạy ra phía trước bảo :

— Thúc thúc đã sãi ngựa suốt đêm, có lẽ đến bây giờ cũng thấy đói, để cháu đi kiếm thức ăn, no bụng rồi tiếp tục đi cũng không muộn.

Nghe Nguyên-Bình nhắc đến cái ăn, Kim-lão-nhị cũng thấy đói, lão ta gật đầu :

— Ta cũng thấy đói rồi, mà tuấn mã đã chạy suốt đêm, ta cũng phải cần cho nó nghỉ ngơi, ăn cỏ uống nước, rồi sau sẽ tiếp tục đi.

Nguyên-Bình mở trói cho Kim-lão-nhị rồi hỏi :

— Chẳng biết tiếng tăm của Thiên-Huyền trong giới giang hồ như thế nào vậy thúc thúc ? Người ấy tâm địa ra sao ?

HỒI THỨ SÁU MƯƠI TÁM

HẬN-THIÊN NHỨT-ẨU CHỤP THANH

DIỆT TÌNH KIẾM TRÊN TAY NGUYÊN-BÌNH

Nghe Nguyên-Bình hỏi về Thiên-Huyền, Kim lão-nhị đáp:

— Con người của Thiên-Huyền cũng khó mà đoán định cho được. lão ta cũng nghĩa hiệp mà cũng là trộm cướp, cũng là kẻ chánh mà cũng là tà...

Nguyên-Bình đỡ Kim nhị, thở dài rồi hỏi tiếp :

— Lần nầy chúng ta đến Huyền-vũ-cung, nếu như trị lành được bịnh của thúc thúc thì thôi, mà nếu có gì bất trắc xảy ra thì lão ta phải lấy mạng đền mạng.

Kim lão-nhị nhếch mép :

— Cháu ơi. trong giới giang-hồ, không nên lúc nào cũng hành động

http://tieulun.hopto.org

theo ý chí của mình, chuyện đời xử có rất nhiều chỗ vi diệu vô cùng có những lúc thù nhau thề chẳng đội trời chung, nhưng trong một trường hợp nào đó, kẻ địch lại biến thành bằng hữu một cách bất ngờ.

Lại cũng có những bạn tâm giao, nhưng khi xung đột nhau vì lợi lộc thì có thể biến thành kẻ thù nguy hiểm...

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Thúc thúc ơi, sau khi cháu rửa hờn xong cho cha mẹ, chúng ta hãy từ giã cái giang hồ hỗn tạp này đi, để tìm một thị trấn nhỏ xa xôi, hẻo lánh, an cư, mua bán đắp đổi qua ngày, như thế còn tốt hơn là lưu lạc mãi trong giới giang hồ.

Kim-lão-nhị ngạc nhiên, ngước mắt nhìn sửng Nguyên-Bình, thấy thần thái chàng ta có vẻ chán hẳn, dường như trong vài tháng ngắn ngủi sống trong giới giang hồ, đối với những cơ mưu tài trí, tâm địa sài lang hiểm độc, lòng Nguyên-Bình đã thấy chán ngán, thế cho nên mặc dầu tuổi còn trẻ mà chàng có ý nghĩ muốn tìm nơi ở ẩn.

Nguyên-Bình ngẩng mặt lên nhìn về phía trước xa xa, thấy một tòa nhà tranh xung qnanh có giậu trúc, chàng liền dỡ Kim lão-nhị đi về phía ấy, hy vọng sẽ tìm được một ít thức ăn đỡ dạ.

Kim lão-nhị bỗng nhíu đôi mày :

— Cháu Bình, ta nghĩ rằng, bị bịnh nặng như thế này mà vào nhà dân chúng, ta sẽ làm cho họ lo ngại và sợ sệt, chi bằng cháu hãy đem ta để một chỗ vắng vẻ và kín đáo, rồi cháu đi một mình, tìm mấy món ăn, chúng ta đỡ lòng qua loa rồi sẽ tiếp tục đi liền.

Nguyên-Bình lộ vẻ lo lắng :

— Thúc thúc bị bịnh nặng, ghim kim cùng mình, để thúc thúc một mình ở chỗ vắng lòng cháu không được yên.

Kim lão-nhị mỉm cười :

— Cháu chỉ đi trong giây lát rồi trở lại ngay, có chi mà phải lo ngại?

Nguyên-Bình suy nghĩ trong giây lát rồi dỡ Kim lão-nhị đem giấu vào một bụi cây cách đường đi độ hơn 1 trượng, chàng hối hả chạy về phía ngôi nhà tranh, tìm được mấy thức ăn, nhưng đến khi trở về chỗ cũ thì Kim lão-nhị đã mất tích.

Nhìn kỹ xung quanh, thấy vắng bóng Kim lão-nhị, Nguyên-Bình kinh-hoảng đến cực độ. Vừa buồn, vừa giận, chàng quăng tất cả mấy món ăn rồi phóng luôn ra một ngọn chưởng vào lùm cây. Chưởng phong dồn tới gió ào ào, cây cỏ lung lay nằm sát rạt.

Bỗng nghe một chuỗi cười dài ha hả, Nguyên-Bình giựt mình kinh ngạc, ngửng mặt lên nhìn thì đã thấy Thần-Cái Tông-Đào hai tay dìu Kim lão-nhị từ

trong một bụi rậm kề bên bước ra...

Thấy Kim lão-nhị bình yên vô sự, Nguyên-Bình lộ vẻ vui mừng chắp tay đặt hỏi :

— Không ngờ lại gặp lão tiền-bối trong hoàn cảnh như thế này !

Tông-Đào cười :

— Ta cố ý đi tìm, chớ nào may mắn gặp nhau đâu ?

Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Lão tiền-bối tìm chúng tôi có dạy bảo điều chi không ?

Tông-Đào lộ vẻ suy nghĩ, trầm ngâm trong giây lát rồi mới trả lời :

— Có một chuyện rất quan trọng, nên mới đến đây cho tiểu-huynh biết.

Nguyên-Bình lật đật hỏi :

— Có chuyện gì khẩn thiết, xin lão tiền-bối vui lòng cho biết nếu có cần đến tiểu sinh này, thì tôi chẳng bao giờ dám chối từ. Nhưng hiện nay, trong hoàn cảnh này, phải hai ngày sau mới có thể rảnh rang để thi hành mọi việc khác được, vì tiểu sinh cần phải đến Huyền-vũ-cung gấp để tìm người chữa trị thương thế cho Kim thúc phụ.

Thần-Cái Tông-Đào lắc đầu :

— Ở Huyền-vũ-cung, cuộc canh phòng, giới bị rất là nghiêm một, những lão đạo-sĩ trong ấy, ai ai cũng có trình độ võ công đến mức thượng thừa một mình tiền huynh làm sao mà lọt vô chỗ ấy được ?

Nguyên-Bình đáp :

— Tôi đến, không phải để gây sự với họ, mà chỉ để nhờ họ trị liệu thương thế cho Kim thúc phụ tôi thôi.

Tông-Đào nghiêm giọng :

— Ta đi tìm tiểu huynh, cũng có chút việc, nhưng trước tình hình này, thì trước hết là phải giúp tiểu huynh đến Huyền-vũ-cung để trị bịnh cho Kim huynh rồi sau đó cũng không muộn.

Ban đầu Nguyên-Bình toan từ chối, không muốn để cho Tông-Đào cùng đi, nhưng suy nghĩ kỹ, thấy đến Huyền-vũ-cung, nếu có xảy ra điều gì bất trắc, thì có mặt Tông-Đào, chàng sẽ được thêm một cao thủ giúp sức, có lợi rất nhiều.

Vì nghĩ như thế cho nên Nguyên-Bình nghiêng mình tạ ơn :

— Tiểu huynh rất cảm kích tấm thịnh tình tương trợ của lão tiền bối.

Tông-Đào cười to :

— Chuyện gấp, chúng ta phải đi liền, không nên diên trì nữa.

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn Kim lão-nhị rồi đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Kim lão tiền bối hãy chờ trong giây lát, để tôi đi tìm mấy thức ăn.

Tông-Đào lắc đầu :

— Khỏi cần, ta có mang lương khô theo đây.

Nguyên-Bình đỡ Kim lão-nhị lên lưng ngựa, rồi quay lại hỏi Tông-Đào

— Trên mình thúc thúc tôi có ghim đầy kim, thế nên rất khó ngồi bây giờ có nên buộc người vào lưng ngựa không ?

Tông-Đào đáp :

— Phải buộc chớ, như thế bọn đạo sĩ trong Huyền-vũ-cung mới tin chúng ta.

Nguyên-Bình do dự trong giây lát, rồi sau cùng đem cột Kim lão-nhị vào lưng ngựa, chàng vỗ nhẹ trên lưng con tuấn mã nó hí lên một tiếng dài rồi vọt mình tới.

Tông-Đào và Nguyên-Bình trổ thuật khinh-công, phi hành theo phía sau con tuấn mã.

Vọt mình đi song song với Tông-Đào, lần nầy Nguyên-Bình bỗng thấy mình phi thân một cách nhẹ nhàng, khác hẳn với lúc trước rất xa, lòng chàng rất ngạc nhiên, chàng ngẫm nghĩ :

— Tại sao lại có sự thay đổi lạ lùng như thế nầy ?

Dường như Tông-Đào cũng nhận thấy thuật khinh công của Nguyên-Bình có chỗ lạ lùng, lão ta hỏi :

— Tiểu-huynh đã dùng thân pháp gì coi nhẹ nhàng, gọn ghẽ như thế ?

Nguyên-Bình khẽ lắc đầu :

— Thực ra hiện nay tôi cũng chưa hiểu rõ đó là thần pháp gì.

Tông-Đào khẽ nhíu mày vì lão ta nghĩ rằng chắc Nguyên-Bình không chịu nói, thế nên lão không hỏi thêm nữa.

Con tuấn mã phóng mình nhanh như bay, chỉ trong giây lát mà đã vượt qua được 14,15 dặm đường, trong lúc đó thì Nguyên-Bình càng đi chàng càng thấy cơ thể nhẹ nhàng, khoan khoái dễ chịu.

Tông-Đào thò tay vào bọc lấy miếng lương khô, chia cho hai người ăn tạm, để đến Huyền-vũ-cung cho sớm, nên tất cả đều không nghỉ chân.

Đến chiều hôm ấy, khi mặt trời sắp lặn là 3 người đã đến phía bên ngoài Huyền-vũ-cung.

Đứng ngoài xa Nguyên-Bình thấy một tòa nhà kiến trúc rất nguy nga vĩ đại, đứng sừng sững giữa một rừng rrúc rộng đến mấy dặm vuông.

Chung quanh từng trúc toàn là đồng không mông quạnh.

Tông-Đào vọt mình tới trước, giơ tay chụp lấy giây cương rồi gò ngựa..

Con tuấn mã chồm lên rồi đứng hẳn lại, lão quay đầu lại bảo Nguyên-

Bình :

— Theo chỗ lão nầy biết, thì trong lúc bình thời các đạo sĩ trong Huyền vũ-cung không được phép bước ra ngoài một bước, họ không hề giao thiệp với ai bên ngoài, nếu có ai tự tiện vào trong ấy, thì thế nào cũng bỏ mạng.

Trong giới giang hồ đã có biết bao nhiêu người đến bên ngoài Huyền-vũ-cung, nhưng không ai biết rõ tình hình bên trong như thế nào. Cho đến ngày nay, chưa từng có một người nào lọt vào Huyền-vũ-cung mà ra được, thế cho nên tòa kiến trúc nầy bên trong còn chứa biết bao nhiêu điều bí hiểm.

Lúc ấy lòng Nguyên-Bình chỉ lo nghĩ đến việc chạy chữa vết thương cho Kim-lão-nhị, thế nên chàng nói liền :

— Như thế chúng ta có nên vào đó không ?

— Tông-Đào mỉm cười :

— Nếu chúng ta bước tới, thì không thể nào các lão đạo sĩ trong ấy cứu chữa cho Kim lão-nhị đâu.

Nguyên-Bình lo lắng :

— Nếu ta không tới, thì Kim thúc phụ tôi đang bị trọng thương làm sao đối phó với chúng và những bất trắc có thể xảy ra ?

Tông-Đào mỉm cười :

— Thiên-Huyền đạo nhân là người người cương nghị, chỉ biết làm theo ý riêng của mình, lão lội giữa hai giòng tà chánh, nhưng dù sao lão cũng vẫn ở trong vị trí tông sư của một môn võ học, không đến nỗi phải phản bội lời hứa của mình, nếu lão đã bảo Kim lão-nhị về đây để trị liệu, thì tất nhiên lão sẽ sẵn sàng.,

Chúng ta cứ ở bên ngoài chờ đợi, để một mình Kim huynh vào Huyền-vũ-cung, đợi đến khi trời tối, chúng ta sẽ lẻn vào xem xét tình hình, nếu như bịnh đã được trị xong, thì chúng ta sẽ cứu Kim huynh ra, chỉ có phương pháp ấy là hay nhứt, ngoài ra không thể có cách nào khác nữa..

Nguyên-Bình lại băn khoăn :

— Rồi giả sử như các lão ấy không trị liệu giùm, hay đối đãi tàn tệ với Kim thúc thúc tôi, chừng ấy chúng ta sẽ tính như thế nào ?

Tông-Đào mỉm cười .

— Trị liệu thương thế giúp cho Kim huynh chuyện ấy nhứt định là họ sẽ thi hành, nhưng thái độ đối xử, thì chắc là họ sẽ xem thường Kim huynh rồi, bởi vì ta khẩn cầu họ, đâu tránh khỏi được chuyện ấy..

Nguyên-Bình lại hỏi :

— Giả sử như các đạo sĩ trong Huyền-vũ-cung có ý định hại Kim thúc phụ tôi, hay là giam cầm luôn người, thì chúng ta phải làm sao đây ?

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào cười :

— Trong giới giang hồ, có lúc cần cũng phải mạo hiểm, theo ý của lão, thì các đạo sĩ trong Huyền-vũ-cung này, họ không hề nghĩ đến việc Kim huynh còn có kẻ hộ trợ bên ngoài, và có lẽ khi bên trong gặp chuyện bất thình lình như thế, tất nhiên là họ sẽ bàn tán xôn xao, vì dù như Kim huynh có bị bắt nhốt đi nữa, thì chúng ta sẽ tìm rất dễ, có điều đáng lo, là trong chuyến đi này chúng ta đến làm náo loạn Huyền-vũ-cung, thì thế nào cũng kết oán gây thù với Thiên-Huyền, và sau này trong giới giang hồ chúng ta sẽ có thêm một cường địch.

Nguyên-Bình thở dài :

— Chuyện đã như thế, thì cũng phải đành chịu, nếu lão tiền bối ngại sẽ phải gây oán cừu với Thiên-Huyền, thì tôi vào trong ấy một mình cũng được..

Tông Đào cười :

— Nếu ta sợ Thiên-Huyền thù oán, thì ta đâu có theo tiểu huynh đến đây làm gì ?

Ngưng trong giây lát, lão lại nói tiếp :

—Trong tình hình này ta không nên chậm trễ, kéo dài thời gian chừng nào là làm bất lợi cho thương thế của Kim huynh.

Nói xong Tông-Đào vỗ mạnh trên lưng ngựa, con tuấn mã vọt mạnh ra phía trước, chạy thẳng vào Huyền-vũ-cung.

Nguyên-Bình lo lắng, cứ đứng sững nhìn thẳng theo bóng của Kim lão-nhị.

Tuấn mã phóng nhanh như gió, chỉ trong chớp mắt đã đến Huyền-vũ-cung.

Tông-Đào khẽ níu vạt áo của Nguyên-Bình :

— Hãy tìm chỗ ẩn nấp cho kín đáo, tuấn mã đã đến cửa rồi, chúng ta không ẩn mình, nhứt định sẽ bị chúng thấy.

Nói xong, lão liền nấp mình trong một bụi rậm. Nguyên-Bình cũng lật đật làm theo lời Tông-Đào.

Lúc ấy, con tuấn mã, trên lưng có chở Kim lão nhị vừa chạy thẳng tới cửa Huyền-vũ-cung, bỗng nhiên cánh cửa mở toát ra một cách bất ngờ.

Từ phía bên trong có 5 Đại hán, trạc tuổi trung niên, mình mặc áo đạo bào, lưng mang kiếm, dàn hàng ngang đứng chặn cửa.

Đại-hán đứng giữa giơ tay chụp dây cương ngựa lạnh lùng hỏi :

— Ngươi là ai, tại sao đến đây một cách bất thình lình như thế ?

Kim lão-nhị thở phều phào :

— Tôi nhờ ơn Thiên-Huyền đạo trưởng cứu giúp, ghim kim trí độc, nhưng người đang bận chuyện gấp, không kịp trục độc ra giùm, nên bảo tôi

đến đây nhờ quí vị cứu giúp.

Lão Đại-hán nhìn kỹ mấy chiếc kim vàng trên mình Kim lão-nhị khẽ gật đầu rồi bước sang một bước nhường đường để cho Kim lão-nhị vượt qua.

Cánh cửa Huyền-vũ-cung lại đóng đánh sầm kín mít...

Nhìn thấy Kim lão-nhị vào phía trong, Từ-nguyên-Bình rất lo lắng, chàng thấy nóng nảy vô cùng, muốn được đi theo Kim lão-nhị lập tức.

Dường như Tông-Đào đã thấy rõ lòng Nguyên-Bình đang nóng nảy lo lắng, thế nên lão khẽ níu tay chàng :

— Trong giới giang-hồ, gặp điều nguy hiểm là chuyện thường xảy ra, nếu tiểu-huynh không điềm tĩnh, thì làm sao hoàn thành chuyện lớn cho được ?

Nói xong, lão thò tay ra phía sau lưng, lấy chiếc hồ lô đỏ giơ lên cao ực ực mấy ngụm rượu rồi nói tiếp ;

— Chúng ta hãy tìm chỗ để dưỡng thần rồi sau sẽ tính.

Nguyên-Bình chẳng biết tính sao, đành phải theo Tông-Đào đến một lùm cây thật rậm rạp rồi ngồi yên.

Tông-Đào lại giơ cao hồ lô, ực thêm mấy hớp rượu, rồi cười nho nhỏ :

— Tiểu huynh được thanh Diệt-tình-kiếm trong trường hợp nào ?

Nguyên-Bình không ước đoán trước được câu hỏi của Tông-Đào về thanh Diệt-tình-kiếm, nên chàng ta giựt mình do dự trong giây lát rồi mới trả lời :

— Đây là một kỳ vật do một lão tiền bối đã tặng tôi, sao lão tiền bối lại hỏi tôi về chuyện này một cách bất thình lình như thế ?

Tông-Đào nghiêm giọng :

— Có phải thanh bảo kiếm ấy là vật sở hữu của một vị cao tăng trong Thiếu-lâm-tự không ?

Nguyên-Bình giựt mình kinh ngạc, chàng nghĩ thầm :

— Tại sao người này biết chuyện ấy cà ? Vì chuyện thanh Diệt-tình kiếm trong Thiếu-lâm-tự là một chuyện vô cùng bí mật kia mà ?

Vì nghĩ như thế cho nên Nguyên-Bình hỏi :

— Tại sao lão tiền bối biết ?

Tông-Đào mỉm cười :

Lẽ dĩ nhiên là những người cao thủ trong Thiếu-lâm-tự, ai ai cũng đều biết thanh Diệt-tình kiếm ở trong chùa từ lâu.. và hiện nay họ cũng biết thanh gươm ấy đã lọt vào tay tiểu huynh, thế cho nên họ đã sai một số đông môn hạ đệ tử đi tìm tiểu huynh để lấy lại cho được mới nghe.

Nguyên-Bình hơi ngạc nhiên :

— Lại có chuyện ấy nữa sao ?

Tông-Đào lại nói :

— Hơn nữa số tăng lữ trong Thiếu-lâm-tự cũng đã biết tiểu huynh ở

http://tieulun.hopto.org

gần đây, thế cho nên đã sai người đến Trung-Sơn bản viện, triệu thỉnh một số cao thủ về quyết ăn thua, xem ra, họ cố ý lấy lại cho được thanh Diệt-tình kiếm mới nghe.

Nguyên-Bình hừ một tiếng khô khan rồi ngửng mặt lên trời lơ đãng nhìn mấy vầng mây đang lững lờ trôi, lòng chàng ngẫm nghĩ :

— Thanh Diệt-tình-kiếm là vật sở hữu của Tuệ-Không đại sư, nghĩ cho kỹ thì đó là một bảo vật của Thiếu-lâm-tự, nhưng vì người đã tặng riêng cho ta, bây giờ dây không biết ta có nên trả lại cho Thiếu-lâm tự hay không ?

Suy tới nghĩ lui, nhưng Nguyên-Bình chưa biết phải giải quyết như thế nào cho thỏa đáng.

Thần-cái Tông-Đào thấy Nguyên-Bình im lặng suy nghĩ, lão mỉm cười nói tiếp :

Nhưng cuối cùng, theo ý tiểu huynh nghĩ thì thanh Diệt-tình-kiếm có phải là bảo vật của Thiếu-lâm-tự không ?

Nguyên-Bình đáp :

— Đó là vật sở hữu của vị Đại sư trong Thiếu-lâm-tự, nhưng không thể gọi đó là bảo vật của Thiếu-lâm-tự.

Thần-Cái Tông-Đào cười :

— Già ăn mày nầy lưu lạc hơn nửa đời người trong chốn giang hồ, các câu phương ngôn, ngạn ngữ của các vùng đều thông hiểu, nhưng thật ra chưa hiểu rõ câu nói ấy !

Nguyên-Bình lại tiếp :

Tuy thanh Diệt-tình-kiếm là vật sở hữu của một lão tiền bối trong Thiếu-lâm-tự, nhưng đó là vật riêng của người trước khi viên tịch, người đã trao tặng cho tôi thanh kiếm ấy, xét theo đó, thì đó là một tặng vật của Đại sư ấy trao lại cho tôi, bây giờ nếu thiếu-lâm-tự đi tìm tôi để đòi, thì cũng chưa biết là có nên trả hay không đây ?

Tông-Đáo nhíu mày :

— Từ mấy mươi năm nay, các tăng lữ trong thiếu-lâm-tự, ít khi nào dốc hết toàn lực đi ra ngoài, theo chỗ lão biết thì chuyến đi nầy họ đã dốc hết toàn lực, xem như thế thì họ không từ những cuộc va chạm dữ dội để quyết lấy lại cho được thanh Diệt-tình-kiếm.

Ngưng trong giây lát, Tông-Đào lại nói tiếp :

— Thực lực của phái Thiếu-lâm rất lớn, trong giới võ lâm hiện nay, có lẽ họ cũng đứng vào hàng đầu, theo ý riêng của lão, thì tiểu huynh không nên đối chọi thẳng mặt với họ, tốt là nên tìm gặp các nhân vật trọng yếu của họ, trình bày lý lẽ của mình, mới có thể hoa may tránh được cuộc xung đột tai hại nầy.

Nguyên-Bình trầm ngâm trong giây lát rồi thở dài :

— Thực ra tiểu sinh cũng không tham thanh bảo kiếm ấy để làm gì, nhưng vì đó là một kỳ vật, đâu có thể trao cho kẻ khác một cách dễ dàng được.

Thần-Cái Tông-Đào cũng suy nghĩ hồi lâu rồi bảo :

— Bây giờ tiểu huynh hiện đang mang thanh bảo kiếm ấy trong mình phải không ?

Nguyên-Bình thò tay vào bọc lấy ra một thanh đoản kiếm, hào quang chói sáng lạnh người đưa cho Tông-Đào xem.

Thanh bảo kiếm nầy còn đây, nhưng chiếc bao gươm đã bị bọn thủ hạ của Dịch-thiên-Hành đoạt lấy mất.

Tông-Đào nhìn thanh bảo kiếm mỉm cười :

— Theo ý tà nghĩ thì bọn tăng lữ trong Thiếu lâm tự thích bao gươm hơn là gươm, nếu như tiểu huynh muốn không bị lôi cuốn vào vụ nầy thì tốt hơn hết nên nói rõ sự thật cho họ biết.

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Không nên như thế, vì trao trả thanh bảo kiếm là một chuyện nhỏ còn làm hại đến thanh danh của người tặng kiếm là một chuyện to, thanh Diệt-tình kiếm không phải do tôi trộm cắp mà có, thì nhóm tăng lữ trong Thiếu lâm sự lấy cớ gì để đoạt của tôi ?

Tông-Đào lắc đầu :

— Nói như thế thật là cũng đúng, nếu như trả lại thanh Diệt-tình-kiếm thì chẳng hóa ra tự mình cho mình là kẻ trộm đạo sao ?

Suy nghĩ mãi Tông-Đào cũng nghĩ ra biện pháp thích đáng, lão bỗng thở dài:

— Thiên hạ ai ai cũng đồn đãi thanh gươm ấy là một bảo vật bất thường đã có mấy người giữ thanh gươm ấy đều bị chết một cách rất thảm thiết, nhưng không biết gì lý do gì, trong lúc đó, cũng có những kẻ tìm trăm phương ngàn kế để đoạt cho được thanh gươm mới vừa lòng.

Vừa nghĩ đến đây, bỗng có một trận gió bất thường thổi tạt ngang chỗ hai người núp.

Tông-Đào là người có nhiều kinh nghiệm nên khi nghe hơi gió lão vụt đứng phắt dậy, tay mặt phóng ra một đòn Vân long phủng vụ còn tay trái vội vàng chụp lấy thanh Diệt-tình-kiếm.

Mặc dầu Tông-Đào đã ra tay lẹ như chớp, nhưng người lạ mặt tài nghệ lại cao cường hơn một bực, thế nên chỉ thấy một làn chớp, rồi thanh Diệt tình-kiếm đã bị đoạt mất.

Định thần nhìn kỹ, thấy đó là một người mặc toàn đồ đen, mặt bao tấm lụa đen mỏng, xem dáng điệu đó là một bà lão. Bà ta đứng cách hai người

http://tieulun.hopto.org

lối hơn 4, 5 thước, tay cầm thanh Diệt-tình-kiếm hoành ngang ngực, bà ta đang cúi đầu nhìn kỹ thanh gươm...

Mặc dù biết người trong giới giang hồ cũng nhiều, nhưng trong trường hợp quá thình lình, Tông-Đào cũng chưa biết rõ đó là ai lão cứ đứng nhìn sững sờ.

Nguyên-Bình vụt phóng mình tới hét lớn :

— Người là ai ? Sao lại đoạt thanh gươm của ta ?

Bà lão ấy vẫn bình tĩnh như thường, bà ta chẳm rãi ngẩng đầu lên rồi bỏ ngay thanh Diệt-tình-kiếm xuống đất :

— Coi một chút, làm gì mà cuống cuồng như thế ?

Nói xong, bà ta từ từ quay mình đi, chỉ trong giây lát, đã biến mất trong rừng trúc.

Hành động của người lạ mặt rất kỳ quái, làm cho Nguyên-Bình lẫn Tông-Đào, ai ai cũng đều ngạc nhiên.

Đến khi bóng lạ đã đi mất, Nguyên-Bình vụt nhớ lại khi bóng lạ quay đầu, chàng nhìn cặp mắt bà ấy, chàng cố nhớ ra, nhưng không sao biết được đó là ai.

Chàng nghĩ thật lâu, thấy rằng mình không hề quen biết với người ấy bao giờ có điều chàng nhận thấy là hành động của bà ấy, tuy mới xem qua như là thật chậm chạp, nhưng sự thật thì nhanh như chớp không sao nhìn kịp.

Nghĩ đến đây, óc chàng bỗng lòe ra một tia sáng, chàng nhớ đến câu trong Đạt-Ma kinh, sư Tuệ-Không đã truyền thọ cho chàng trong lúc trước.

« *Vạn biến ư nạn.. Tuy hưởn thực khoát.. Tâm phân nhị dụng.. Nhứt bác song kích..* »

Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu, từ lâu đoạn kinh văn ấy chưa giải được, hôm nay lại sáng ra trong óc chàng một cách lạ kỳ..

Thần-Cái Tông-Đào thấy Nguyên-Bình đứng sững sờ, không hề cử động, chàng cũng không hề nhìn đến thanh Diệt-tình-kiếm còn đang bỏ nằm trên mặt đất, lão rất ngạc nhiên, lật đật cúi xuống lượm lấy thanh gươm, rồi đằng hắng một tiếng.

Nguyên-Bình như sực tỉnh một cơn mộng, chàng nhìn Tông-Đào mỉm cười :

— Lão tiền bối có nhận được bà ấy không ?

Chàng chìa tay ra cầm lấy thanh gươm bỏ vào bọc.

Tông-Đào lắc đầu :

— Lão chưa nhận ra đó là ai..

Nguyên-Bình thở dài :

Các tay kỳ nhân, cao thủ trong giới võ lâm, hiện nay không biết bao nhiêu mà kể, võ công bà ấy chắc có lẽ không thua lão tiền bối và Dịch-thiên Hành..

Tông-Đào lấy làm lạ :

Tiền huynh không biết bà ấy sao ?

Nguyên-Bình đáp :

— Tuy tôi chưa biết, nhưng nhìn qua cũng biết tài nghệ của người ấy đã đến mức thật cao..

Tông-Đào lại hỏi :

— Tại sao tiền huynh biết ?

Tuy hỏi như thế, nhưng trong lòng lão ta cũng nghĩ thầm :

— Nhận xét như thế cũng đúng, riêng về thân pháp, khi đoạt kiếm trên tay, thấy rõ ràng thuật khinh công của người ấy có thể hơn ta.

— Nguyên-Bình lại hỏi ;

— Lão tiền-bối có nhìn kỹ y phục của bà ấy không ?

Tông-Đào đáp ;

— Bà ấy mặc toàn sắc đen.

Bỗng nhiên lão lại nhớ ra rằng mình chưa nhìn kỹ hình dáng của bà ấy, lão ta ngập ngừng, đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp :

— Tôi chưa nhìn kỹ được mặt.

Nguyên-Bình bảo :

— Bà ấy đứng cách mình chỉ độ vài thước, mà lại đứng đối diện nhau, như thế thì võ công của người ấy đáng cho ta chú ý lắm.

Tông-Đào khẽ nhíu đôi mày, trầm ngâm không nói một lời.

Nguyên-Bình cũng lặng im, chàng từ từ ngồi xuống đất, lim dim đôi mắt, nghiền ngẫm mãi câu :

(*Vạn biến ư mạn, Tuy hưởn thực khoát... Tâm phân nhị dụng... Nhứt bác song kích,*

16 chữ huyền diệu ấy, chứa đựng biết bao là tinh túy trong ngành võ công.

Mặt trời đã lặn từ lâu, hoàng hôn trùm lên vạn vật một màu đen đen, nhưng lúc ấy lòng Nguyên-Bình lại sáng rỏ một cách lạ thường, lúc ấy óc chàng rất minh mẫn, chàng cứ nghiền ngẫm mãi những điều vừa lĩnh hội được

http://tieulun.hopto.org

trong pho Đạt-Ma kinh.

Tông-Đào là người có nhiều kinh-nghiệm trong giới giang hồ nhãn lực rất sắc, nên khi nhìn thấy nét mặt Nguyên-Bình luôn luôn biến hóa, khi lộ vẻ vui mừng, khi lo lắng, lão biết họ Từ đang nghiền ngẫm suy nghĩ vấn đề khó khăn nào đó, thế nên lão ta không làm kinh động chàng.

Từ trong lùm cây mấy con dạ điểu vỗ cánh vật mình bay đi tìm mồi, làm ai ai cũng giựt mình trở lại cảnh thực tế trước mặt.

Tông-Đào bỗng đưa tay đề nhè nhẹ trên vai Nguyên-Bình rồi bảo nhỏ :

— Có người đi về phía này.

Nói xong, lão lẹ làng ẩn mình vào đám cây rậm.

Nguyên-Bình chưa kịp ẩn mình, thì bên tai đã nghe có tiếng người :

— Nếu đạo huynh không tin thì hãy đi trước xem thử.

Có tiếng người đáp :

— Chuyện ấy xin đợi đến mai hãy bàn tiếp, tôi phải trở về Huyền-vũ-cung đề coi xem ra sao.

Tiếng nói nghe quen quen, rõ ràng là Thiên-Huyền đạo trưởng.

Nguyên-Bình giựt mình lo lắng chàng nghĩ thầm :

— Tại sao lão đạo sĩ này có chuện gì gấp mà phải trở về trong đêm tối như thế ?

Lại nghe có tiếng người khác ;

Từ trước đến nay, đạo huynh chưa hề cho người lạ mặt đặt chân vào Huyền-vũ-cung, tôi không dám xin phá lệ ấy, ngày mai, đúng ngọ, tôi sẽ đợi bên ngoài, chờ đạo huynh trả lời.

Bỗng nghe Thiên-Huyền lạnh lùng đáp :

— Bần đạo không muốn nhúng tay vào chuyện thị phi, có thề tôn huynh khỏi cần phải đợi tôi..

Tiếng chân người càng ngày càng gần, chỉ trong giây lát họ đã đến gần, chỉ còn cách Nguyên-Bình độ vài thước.

Nguyên-Bình âm thầm đề chân khí, vận công chuẩn bị sẵn sàng.

Lại nghe có tiếng nói :

— Nếu đạo huynh không chú ý đến các đảo vật trong ngôi cổ mộ, thì Kim-điệp và Ngọc-thuyền, đạo huynh cũng không chú ý đến nữa sao ?

Lại có tiếng người khác rất tán rồi :

— Chuyện ấy quả thật như thế không bao giờ sai..

Thiên-Huyền trầm ngâm trong giây lát rồi bảo :

Được rồi.. Đợi ta suy nghĩ lại một đêm, ngày mai sẽ trả lời.

Bỗng có tiếng chân người đi quày trở lại, có lẽ lão ấy khi nghe Thiên-Huyền đồng ý, nên mới trở về.

Nguyên-Bình bỗng ngẫm nghĩ :

— Nếu như bây giờ ta bắt được Thiên-Huyền đề uy hiếp bắt bọn đạo sĩ trong Huyền-vũ-cung phải săn sóc cho Kim thúc phụ ta, đó là một chuyện rất dễ dàng và có nhiều hy vọng thành công..

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên chàng nghe một tiếng rú dài rất ghê rợn.

Thiên-Huyền vụt nạt lớn :

— Ai cả gan..

Lão ta chưa dứt lời, có tiếng lanh lãnh đáp :

— Ta đây, ngươi tưởng ta không đến à ?

Ngập ngừng trong giây lát, Thiên-Huyền cười ha hả :

— À ra Hận-Thiên Nhứt-Âu..

Giọng đàn bà nối tiếp :

— Đúng lắm, thời gian gát kiếm mười năm của người đã mãn, kỳ hẹn của chúng ta đã đến rồi..

Thiên-Hgyền ngửng mặt lên trời cười to, tiếng cười vang vang làm rung động cành cây ngọn cỏ, làm cho loài dạ điểu giựt mình vỗ cánh bay đi..

Nguyên-Bình thừa thế rút vào một bụi rậm ẩn mình cho kín đáo hơn..

Bỗng nghe giọng lanh lãnh của người đàn bà :

— Thôi, ngươi đừng mượn tiếng cười đề kêu đồng bọn ra đây trợ lực, vô ích lắm !

Thiên-Huyền lạnh lùng đáp :

— Được, ngươi đến đây đúng lúc lắm, sớm muộn gì rồi chúng ta cũng thanh toán nhau món nợ cũ. Chúng ta hãy đi ra phía ngoài bìa rừng kia, chỗ đó có khoảng đất trống, rất tiện cho việc giao tranh. Đêm nay nếu ta không chết thì ngươi cũng phải mất mạng.

Hận-Thiên Nhứt-Âu cười lạt :

— Thôi, hãy cho người về Huyền-vũ-cung đề sắp đặt trước chuyện nhà cho xong xuôi đi, ta đứng chỗ khoảng đất trống ấy đề chờ.

Thiên-Huyền lắc đầu :

— Không cần...

Nói xong, lão ta lẹ làng phóng mình ra phía ngoài.

Hận-Thiên Nhứt-Âu cũng vọt mình theo sau.

Hai người trổ thuật phi hành mau như chớp, chỉ trong giây lát họ đều biến mất trong bóng đêm.

◑

Thần-Cái Tông-Đào vụt đứng dậy bảo Nguyên-Bình :

— Chúng ta hãy nương cơ hội tốt này vào Huyền-vũ-cung đề cứu tôn huynh đi.

http://tieulun.hopto.org

Ban đầu Nguyên-Bình cũng định đi mò theo xem hai tay cao thủ nổi tiếng trong giới võ lâm đương thời giao tranh nhau, nhưng khi nghe Tông-Đào nhắc, Nguyên Bình vụt nhớ đến Kim lão-nhị, chàng lật đật đáp .

— Lão tiền-bối nói rất đúng.

Nguyên-Bình vừa dứt lời, thì Tông-Đào đã vọt mình ra khỏi bụi rậm, Nguyên-Bình cũng lật đật phóng mình theo sau, chạy nhanh về hướng Huyền-vũ-cung.

Chừng như không quên được cuộc giao tranh đầy hứng thú, Tông-Đào vừa phi thân vừa bảo Nguyên-Bình :

— Nếu như chúng ta hành động nhanh chóng thì sau sau khi cứu Kim huynh xong, chúng ta còn có thể xem cuộc giao tranh long trời lở đất giữa Thiên-Huyền và Hận-Thiên Nhứt-Âu.

Chỉ trong giây lát, hai người chỉ cách Huyền-vũ-cung chừng 3 trượng.

Tông-Đào bỗng dừng hẳn lại, thò tay vào bọc lấy ra hai mảnh lụa đen, đưa cho Nguyên-Bình một tấm và bảo :

— Tánh của Thiên-Huyền rất cứng cỏi, chỉ hành động theo ý riêng của mình, nhưng lòng không độc ác lắm, nếu nghĩ cho kỹ, tình tánh của lão cũng có chỗ giống ta, đáng đối xử rộng lượng thì ta nên rộng lượng, không nên quá cứng rắn làm cho nhiều người phải bị thương tích.

Nguyên-Bình thở dài :

— Tiểu-sinh bước chân vào giới giang-hồ chưa được bao lâu, đối với tính chất của các tay cao thủ trong giới, tiểu-sinh biết rất ít nhưng riêng về phần lão tiền bối, sau mấy lần gặp gỡ, lòng tiểu-sinh thấy vô cùng kính mộ, lòng chính nghĩa của lão tiền-bối, lòng từ-ái của người thật là đáng phục... có thể nói rất xứng đáng là một đại-hiệp của thời nay, xem ra Thiên-Huyền không thể nào sánh được với lão tiền bối cả.

Tông-Đào mỉm cười :

— Hừ, tiểu-huynh khen quá lời, ngày nay con người mỗi ngày mỗi thay đổi, họ tiến lên một bực, mau lẹ một cách không ngờ, cũng khó mà sánh với họ..

Nói xong, lão ta lẹ làng trùm vuông lụa đen lên mặt rồi vọt mình thẳng vào phía trong Huyền-vũ-cung.

Nguyên-Bình cũng lật đật dùng thế Tiềm long thăng thiên phóng mình theo Tông-Đào.

Chàng cúi mình nhìn xuống đất, trong lòng rất kinh ngạc, chàng lẩm bẩm :

— Thật là lạ lùng, thuật khinh-công của ta hôm nay sao khác lạ quá..

Thực ra, chàng cũng chẳng hiểu tại sao, lần nầy chàng đã vọt mình lên cao tới hơn ba trượng.

Chàng cúi đầu nhìn xuống phía bên trong Huyền-vũ-cung, thấy kiếm quang chớp chớp, có lẽ Tông-Đào đã đụng với các lão đạo-sĩ trong cung chàng lật đật định thần, để khỉ rồi lẹ làng xoay mình, đáp về phía có ánh sáng của kiếm quang..

Chân Nguyên-Bình chưa chấm tới đất, thì từ trong bóng tối đã có hai bóng đen vọt ra, tay cầm kiếm xông vào tấn công hai phía trên dưới của Nguyên-Bình.

Họ Từ còn đang lẩng vẩng trong đầu óc về đoạn kinh văn huyền-diệu lạ lùng trong pho Đạt-Ma kinh, nên khi thấy hai làn kiếm quang chém thẳng tới, chàng phản ứng một cách lẹ làng. Từ phía tay trái, chàng phóng ra một chưởng, tay mặt chàng xỉa ra chớp nhoáng, dùng hai ngón tay kẹp lấy một thanh gươm...

Chưởng bên trái vừa phóng ra được nửa chừng, Nguyên-Bình lẹ làng lòn xuống phía dưới rồi xỉa mạnh lên trên chụp vào cánh tay mặt của một lão đạo-sĩ rồi đoạt luôn thanh gươm của lão nầy.

Tay trái vừa đoạt xong thanh gươm của đối phương, thì tay mặt Nguyên-Bình cũng kẹp cứng thanh kiếm của một đối phương khác, thuận thế chàng phóng luôn một ngọn cước đá thẳng vào hạ bộ của lão nầy.

Lão ta rên một tiếng nhỏ, rồi ngã lăn ra trên mặt đất.

Nguyên-Bình đã áp dụng đúng kinh văn « *Tâm phân nhị dụng* » trong luôn võ công thượng thừa, với thủ pháp linh động, trong nháy mắt, hai tay chia nhau tấn công hai đối phương trước mặt.

Lúc ấy, Tông-Đào đã bị hai lão đạo sĩ đánh ép hai mặt, lão liếc mắt nhìn thấy chỉ trong nháy mắt, Nguyên-Bình đã hạ luôn hai địch thủ, lão ta cũng thấy lòng háo thắng cũng bị kích động dữ dội; nên lật đật dùng chân khí, phóng luôn một lượt 2 ngọn chưởng.

Uy lực của hai ngọn chưởng ấy rất mạnh mẽ vô cùng, thế dồn tới như di sơn hải đảo, làm cho hai lão đạo nhân phải thối lui đến ba bước.

Tánh tình Tông-Đào rất nhân ái, thế nên lão không có ý hại người sau khi đánh lui hai lão đạo nhân, lão liền vọt mình lên cao dùng thân pháp khinh công thượng thừa Bát bộ đăng không nhảy lên mái ngói.

Nguyên-Bình cũng lật đật nhảy theo đứng kề bên Tông-Đào.

Lúc ấy hai lão đạo nhân đã bị Tông-Đào đánh lui cũng vừa hoàn hồn, một lão múa tít thanh gươm phóng mình rượt theo, còn một lão lấy cỏi thỏi

http://tieulun.hopto.org

lên vang rân..

Tiếng còi rít lên vang dậy, phá tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm khuya.

Nghe còi báo động, các lão đạo sĩ trong Huyền vũ-cung đều cầm kiếm chạy ào ra đầy sân.

Lão đạo sĩ vừa phóng mình lên tới mái ngói là đã nghe Nguyên-Bình hét.

— Xem thanh kiếm của ta đây này..

Vừa nói chàng vừa phóng thanh kiếm vừa đoạt được, ngay về phía lão đạo sĩ ấy.

Chân vừa chấm mái ngói thanh kiếm của Nguyên-Bình cũng đã tới kề bên, lão ta không xoay trở kịp nên la lớn :

— Chết !

Vừa nói, lão ta vừa lăn nhào xuống đất.

Mặc dù lão lộn mình để tránh thanh gươm, nhưng cũng không sao kịp, thanh gươm vút tới chém nhằm cách tay phải của lão..

Phóng xong thanh kiếm, Nguyên-Bình lại lẹ làng vọt mình tới.

Tông-Đào là người có nhiều kinh nghiệm, nên khi nghe tiếng người té lăn trên mặt đất, lão lật đật hỏi Nguyên-Bình:

— Bộ tiểu huynh đã thương bọn chúng hay sao ?

Nguyên Bình đáp :

— Cũng chưa rõ lắm !

Từ phía dưới có tiếng la ó vang dậy, hơn 10 lão đạo sĩ từ phía dưới đất vọt mình lên vây quanh lấy hai người. Các đạo kiếm quang sáng lập loè thi nhau bổ thẳng vào tới mình Tông-Đào và Nguyên-Bình.

Tông-Đào bảo nhỏ :

— Tiểu huynh cẩn thận nhé !

Vừa nói, tay trái lão vừa dùng thuế Hiệp sơn siêu hải phóng ra một ngọn chưởng phong vô cùng mãnh liệt đánh thẳng về phía ba lão đạo sĩ đang đứng phía Bắc, còn tay mặt Tông-Đào lại dùng thế Lực biển Thiên nam đánh thẳng về phía ba lão đạo sĩ đang đứng phía Đông. Chưởng lực mãnh liệt của Tông-Đào ào ào ra như cơn bão ép tới bọn đạo sĩ vừa mới đặt chân lên mái ngói.

Trong lúc đó, Nguyên-Bình cũng dùng tay mặt phóng ra thế Thần long trao thủ đánh bọn đạo sĩ ở phía Tây, còn tay trái chàng phóng ra một chưởng đánh thẳng về phía Nam.

Bị liên tiếp mấy ngọn chưởng phong vô cùng mãnh liệt của Thần-Cái Tông-Đào và Nguyên-Bình, các lão đạo sĩ trong Huyền-vũ-cung đều thối lui đến 4, 5 thước.

Nguyên-Bình lại lẹ làng dùng thế tấn, chìa tay trái ra nhanh như chớp thce Bắc hải phược trong bài thập nhị cầm long, đoạt ngay thanh gươm của lão đạo sĩ đứng ngay phía trước mặt.

Đoạt thanh gươm như rồng thêm cánh, Nguyên-Bình vung tít thanh gươm kiếm phong dậy ào ào, làm cho các lão đạo sĩ đều rùn mình thối lui.

HỒI THỨ SÁU MƯƠI CHÍN

NGHIÊN-CỨU ĐẠT-MA-KINH TRONG NHÀ GIAM

Nhìn kỹ lại, lúc bấy giờ có tất cả 12 lão đạo sĩ chia ra làm 4 phía, phủ vây chung quanh để tấn công hai người. Bị 4 ngọn đòn liên tiếp, họ phải thối lui đến mấy thước.

Hai người ngước mắt nhìn lên, thấy trên tòa Đại điện, cách đó không bao xa, một chiếc đèn lồng sáng đỏ đã đốt lên tự bao giờ.

Từ phía thềm điện, bóng người lao xao, kiếm quang sáng ngời, nhìn qua ước lượng có hơn cả 100 lão đạo sĩ đang chạy tới chạy lui rộn rịp.

Nguyên-Bình nhíu mày :

— Đối phương rất đông người, nếu ta hạ thủ nương tay, thì không sẽ chống cự được với họ trong bao lâu.

Nhân số trong Huyền-vũ-cung đông đảo như thế, thật ra đã vượt ra ngoài ý ước lượng của Tông-Đào, lão ta giựt mình ngẫm nghĩ ;

— Lời của họ Từ rất đúng, nếu ta nương tay chẳng chịu làm hại ai, thì họ đông như thế nầy, ta làm sao đương cự cho được ?

Suy nghĩ mãi Tông-Đào cũng vẫn chưa biết phải làm thế nào cho thỏa đáng.

Từ phía trên mái ngói, 12 lão đạo-sĩ đã tấn công không hiệu quả lại còn bị đánh lui, một người lại bị đoạt mất thanh gươm, tất cả đều biết rằng mình đã gặp tay kình địch, thế nên họ bảo nhau bày một thế kiếm trận để chặn đường ba người. Chẳng nói một lời, chẳng ra tay tấn công ồ ạt, họ cứ chặn đường cầm chừng hai người.

Nguyên-Bình thấy số đạo sĩ túa ra đông như bầy ong, càng lúc càng nhiều, chàng ngẫm nghĩ :

— Bây giờ chúng cứ vây ta để tiêu hao lực lượng, đó là một điều rất nguy hiểm, và nếu Thiên-Huyền trở về, thì chừng đó sẽ còn nguy hơn

http://tieulun.hopto.org

Hừ... Cứ nói mãi nghe chán quá !

Đinh-Linh nghe Nguyên-Bình ăn nói sỗ sàng với Tông-Đào, nàng giựt mình lo ngại, toan ngăn chàng, nhưng không kịp nữa, nàng ngẫm nghĩ :

— Cái anh chàng nầy thật không biết gì cả Tông-Đào là bậc tiền bối đối xử như thế sao phải...

Nhưng nào ngờ tình hình lại thay đổi một cách bất ngờ, không biết tự lúc nào, chẳng những Tông Đào không lộ vẻ gì bất mãn, lão ta mỉm cười, im lặng không nói gì cả...

Thiên-Huyền quay lại nhìn Đinh-Phương :

— Ngươi cũng là người có đảm lược khá, có bằng lòng làm kẻ môn hạ của bần đạo nầy không ?

Thiên-Huyền nói với giọng nghiêm trang, nhìn qua ai cũng biết không phải lão ta cố ý bông đùa.

Nghe câu hỏi bất ngờ của Thiên-Huyền, mọi người có mặt ai ai cũng ngạc nhiên, tất cả đều quay mặt lại nhìn, để xem coi thái độ Đinh-Phượng như thế nào.

Đinh-Phượng đứng yên hồi lâu, thái độ rất bối rối, nhưng nàng vẫn yên lặng không nói một lời.

Bỗng nghe Thiên-Huyền cười lạt :

— À có lẽ ngươi sợ phụ thân ngươi không đồng ý chăng ? Hừ.. Nếu như lão không đồng ý, thì ta sẽ đốc hết toàn lực trong Huyền-vũ-cung nầy để sau bằng Qui-vương-cốc cho thành bình địa mới nghe.

Đinh-Phượng mỉm cười :

— Chuyện ấy không phải dễ như thế đâu !

Thiên-Huyền lại hăm dọa :

— Ta sẽ dùng lửa đốt tất cả.. Món nào không cháy được, ta sẽ đập phá, cuốc xới cho thành đống gạch vụn.

Đinh-Phượng lại nói :

— Chắc những người trong Qui-vương-cốc không khoanh tay đâu.

Thiên-Huyền hỏi :

— Rồi làm gì ta ?

Đinh-Phượng cười :

— Chắc ngài cũng đã nghe danh Mê-hồn-hương của Qui-vương-cốc rồi chớ ?

Thiên-Huyền chặn ngang :

— Thôi không nói nhiều lời nữa, ngươi có bằng lòng làm môn đệ của bần đạo hay không ? Nói ngay đi !

Đinh-Phượng trầm ngâm trong giây lát rồi bảo :

— Thật ra tôi đã bằng lòng, nhưng còn phải cho gia phụ tôi biết rồi mới quyết định được..

Thiên-Huyền nói tiếp :

— Ta làm ngươi làm đồ đệ, truyền dạy võ công cho ngươi, chuyện ấy có liên quan thiết thân gì đến phụ thân của ngươi đâu ?

Đinh-Linh quay về phía Đinh-Phượng bảo nhỏ :

— Em bằng lòng đi ! Chị về Qui-vương-cốc cho thân phụ biết, ta nghĩ rằng phụ thân không phản đối chuyện nầy đâu !

Đinh-Phượng biết chị mình là người cơ trí, tính toán mọi việc tất nắng suốt, nếu Đinh-Linh đã nói phụ thân cũng vừa lòng, Đinh-Phượng cũng tin như thế, thế nên nàng mỉm cười, quay mặt về phía Thiên-Huyền hỏi :

— Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-thái bảo từ trước đến nay đứng ngang hàng trong giới giang hồ, người và cha tôi tài nghệ cũng song bằng như thế thì có gì hay hơn để dạy cho tôi không ?

Vì nàng là người thành thật, thế nên nghĩ như thế nào là nàng nói trắng ra thế ấy.

Thiên-Huyền không ngờ nàng hỏi bất thình lình như thế, lão hơi bối rối

— Hiểu biết của phụ thân ngươi làm sao bằng ta được ! Riêng về môn võ công thôi, thì lão cũng thua ta xa rồi !

Tông-Đào bỗng xen vào :

— Võ công của Qui-vương-cốc làm sao sánh được với kiếm thuật của lão Thiên-Huyền lỗ mũi trâu nầy ! Ngươi hãy yên lòng học đạo đi ! Nếu phụ thân ngươi biết được chuyện nầy chắc là sẽ vui lòng lắm lắm. Lão đâu có trách ngươi đâu mà sợ ?

Thiên-Huyền vuốt râu mỉm cười :

— Không biết Tông-huynh có tin lời bần đạo hay không, trong vòng 3 năm, ta sẽ đào tạo cho nàng nầy trở thành một tay cao thủ vào hàng đầu trong giới võ lâm, có thể so tài với những tay khét tiếng trong giới giang-hồ hiện nay.

Cho đến Tông-huynh đây, trong 3 năm nữa cũng khó mà thắng được nàng.

Tông-Đào nhếch mép cười :

— Chuyện ấy à ? Tôi chỉ tin có phân nửa thôi !

Thiên-Huyền ngạc nhiên :

— Muốn tin thì tin, còn không thì cứ ba năm nữa sẽ biết, nhưng tại sao lại tin có phân nửa...

Ngưng trong giây lát lão ta lại nói tiếp :

— Có lẽ Tông huynh nghĩ rằng võ công, kiếm thuật của tôi chỉ hơn Tông-huynh có phần nào thôi, cho nên chỉ tin có phân nửa thôi phải không ?

Tông-Đào gật đầu :

— Luận về khinh công và kiếm thuật, tôi tự biết rằng chẳng bằng.

Thiên-Huyền lại chặn ngang :

— Nào chỉ riêng về khinh công, kiếm thuật, còn phép Nội gia phản đàn, tưởng trong thiên hạ hiện nay chưa chắc có người thứ hai.

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ ;

http://tieulun.hopto.org

nữa...

Vì nghĩ như thế, chàng xoay tròn thanh gươm một vòng rồi bảo Tông Đào :

— Lão tiền-bối, chúng ta hãy vượt tới tòa Đại-điện coi xem sao ?

Nói xong chàng liền vung gươm phóng mình tới trước.

Lúc ấy, chung quanh hai người, số đạo-sĩ đã tăng lên đến hai chục người, Nguyên-Bình vừa tấn công thẳng tới, bọn họ vẹt ra nhưng xoay tít mấy thanh gươm thành một bức tường sáng loáng chặn hẳn đường chàng.

Tông-Đào vừa phóng ra một chưởng vừa vọt mình lên cao, vượt qua khỏi mấy lão đạo-sĩ rồi sà xuống trên sân tòa Đại-diện.

Chưởng lực của Tông-Đào vô cùng mãnh liệt, nên làm cho các lão đạo-sĩ đều phải vẹt ra hai bên để tránh.

Nguyên-Bình cũng xoay tít gươm thành một vòng tròn rồi lăn mình vào trong kiếm trận của bọn đạo sĩ.

Từ sau khi bị Thiên Huyền dùng sức phản đàn đánh bị thương khí, chân nguơn của sư Tuệ Không truyền sang cho Nguyên-Bình tích tụ ở đơn điền lại nhờ dịp đó mà phân tán ra được khắp kinh mạch, Nếu như lúc đó Thiên Huyền cứ để cho Nguyên-Bình nằm yên thì khí chân nguơn sẽ đọng chặc lại ở các kinh mạch, chỉ trong vài khắc đồng hồ thì chàng phải chết, nào ngờ Thiên-Huyền lại đá bỏ Nguyên-Bình vô lùm cây rậm, lúc đá, lão lại vô ý chạm trúng nhằm mối giao nhau giữa hai kinh mạch Nhâm và Đốc. Thế nên khí chân nguơn nhờ đó mà lưu thông trở lại một cách dễ dàng, làm cho các cơ thể của chàng lại có phần nhẹ nhàng sảng khoái hơn trước.

Thực ra, qua cơn trọng thương nầy, tài nghệ của Nguyên-Bình có phần vượt hơn hẳn lúc trước rất nhiều, làm cho chàng rút được ngắn thời gian luyện tập.

Nhờ chân khí lưu thông, tụ tán một cách dễ dàng, nên võ công và nội công của Nguyên-Bình tiến lên rất mau.

Nguyên-Bình lăn vào kiếm trận, tiếng sắt thép va chạm nhau nghe rợn người, bọn đạo sĩ bị chàng đánh mạnh phải lật đật thối lui để chừa một con đường trống.

Trong lúc đụng chạm nhau, đường kiếm quá mãnh liệt của Nguyên-Bình đã đánh văng mất hết mấy thanh gươm trên tay các lão đạo sĩ.

Dường như Nguyên-Bình cũng chưa ước lượng được sức tấn công mãnh liệt của mình, nên khi thấy mấy đạo sĩ phải bị thối lui, mặt đầy vẻ khiếp sợ, chàng cũng ngạc nhiên lấy làm lạ về sự thay đổi lạ lùng của mình.

Những đạo sĩ trong Huyền-vũ-cung, người nào cũng được tập luyện kỹ càng, tuy từ trước đến nay họ chưa từng gặp những tay kình địch nào tài

nghệ siêu quần như Nguyên-Bình và Tông-Đào, nhưng bây giờ sau những đòn giao tranh ác liệt, họ không hề sợ sệt, tinh thần vẫn bình tĩnh như không. thế nên sau khi bị Nguyên-Bình đánh vẹt họ lập tức ào trở lại vây đánh như cũ.

Từ phía dưới đất, kiếm quang càng ngày càng chập chùng vây phủ Tông Đào như trận mưa bão, làm cho Thần-cái không bước tới được nữa bước.

Nguyên-Bình khẽ nhíu đôi mày, ngẫm nghĩ :

— Tình hình nầy cũng phải đến lúc càng ngày càng ác liệt mà thôi, nếu như nương tay thì làm sao mà phá vòng vây trùng trùng, điệp điệp nầy cho được.

Vì nghĩ như thế, Nguyên-Bình gằm lớn :

— Ai dám cản đường ta sẽ bị mất mạng !

Nói xong chàng vung gươm chém tới.

Một làn kiếm quang sáng loáng bay nhanh như chớp xẹt thẳng vào các đạo kiếm quang đang vây tua tủa chung quanh Nguyên-Bình.

Các lão đạo sĩ bị Nguyên-Bình đánh mấy hiệp thất điên bát đảo thế nên tất cả đều không dám xem thường, họ tránh thế kiếm độc hiểm đều phải vẹt ra hai bên.

Kế tiếp đó, hơn 10 đạo kiếm quang lại bắt đầu tấn công về phía hai bên hông Nguyên-Bình.

Họ Từ lật đật xoay vòng thanh kiếm, đánh bạt tất cả các đạo kiếm quang, rồi bất thần lòn tay trái xỉa ra chụp vào tay mặt của một đạo sĩ, kéo sát vào mình rồi tay mặt cầm gươm dùng thế Vân vụ kim quang mở một con đường phía sau lưng rồi lẹ làng xoay mình nhảy luôn xuống đất.

Bị Nguyên-Bình chụp vào huyệt Mạch-môn bên tay mặt, lão đạo sĩ ấy bủn rủn cả tay chân, mất luôn sức kháng cự, thế cho nên khi Nguyên-Bình nhảy vọt xuống đất lão ta cũng bị kéo theo luôn.

Vọt mình xuống trước, thấy từ trên cao lão đạo sĩ ấy cũng rớt theo, Nguyên-Bình liền hạ bộ, rùn mình giơ hai tay ra đỡ lão nọ. Từ phía, trên mái ngói bể rơi loảng xoảng.

Nguyên-Bình đỡ lão nọ chưng chưa đứng vững thì đã bị 8 ngọn kiếm quang tỏa đến vây phủ, chàng liền chống nhẹ gươm xuống đất dừng thẳng mình lên cho vững, đoạn lẹ làng xô lão đạo sĩ ra phía mấy ngọn kiếm quang... Tám lão đạo sĩ nọ thấy đồng bọn mình bị đối phương xô ra phía trước, ai ai cũng giựt mình thu hồi ngọn kiếm.

Thừa thế, Nguyên-Bình lại để chân khí vọt mình trở lên mái ngói, tay trái vẫn không buông lão đạo sĩ nọ.

Chân vừa đặt lên mái nhà, Nguyên-Bình nhìn lại thấy mặt lão đạo sĩ nọ đã xanh như tàu lá, hơi thở của lão chỉ còn thoi thóp.

Chàng rất thương tình nên buông tay thả lão ta.

http://tieulun.hopto.org

Lúc ấy từ phía trước Đại-điện, Tông-Đào đã bị một bọn đạo sĩ rất đông bao vây tứ phía, nhưng vì nhờ ở dưới đất, sân rộng, xoay trở dễ dàng, thế tấn công cũng như thế thủ đều rất linh động.

Bọn đạo sĩ trong Huyền-vũ-cung đã tập luyện rất chặt chẽ thế phối hợp tấn công nên bao vây Tông-Đào vào giữa làm cho lão ta không sao vùng vẫy được.

Thấy Tông-Đào bị vây nguy hiểm, Nguyên-Bình dùng toàn lực quay tít thanh gươm rồi vọt mình nhảy vào giữa rừng gươm đang vây Tông-Đào.

Bỗng nghe tiếng thép va chạm nhau đinh tai chát óc liên miên không dứt, vòng vây đã bị Nguyên-Bình chặt phủng một lỗ hổng.

Tông-Đào thấy Nguyên-Bình đến trợ lực, lão ta càng phấn chí thêm, nên lẹ làng phóng ra hai ngọn chưởng về phía Tây, làm cho mấy lão đạo sĩ phải thối lui.

Nguyên-Bình lật đật kêu :

— Tiểu sinh mở đường, lão tiền bối đoạn hậu, chúng ta hãy lên tòa Đại-điện, xem thử coi có gì không ?

Lúc ấy, Tông-Đào đang ngẫm nghĩ :

— Bọn đạo sĩ trong Huyền-vũ-cung nầy thật là đông, võ công chúng lại cũng cao cường, nếu chúng cứ thay phiên nhau theo thế Xa luân chiến pháp. thì dù cho người nào có tài nghệ cao hơn ta đi nữa, cũng khó mà chịu đựng được lâu...

Vừa nghĩ đến đây, bỗng nghe Nguyên-Bình kêu, lão thấy tánh tò mò hiếu thắng bị kích thích, nên gật đầu đáp :

— Được lắm !

Nguyên-Bình hét lên một tiếng lớn, cầm gươm vạch một con đường về phía Bắc. Chàng đã dùng những thế kiếm vô cùng mãnh-liệt, thế nên có nhiều thanh gươm của đối phương kia va chạm thẳng với thanh kiếm của Nguyên-Bình phải bị đánh bạt văng ra xa lắc, làm cho bọn đạo-sĩ giựt mình tán loạn cả mở một con đường.

Lúc đó Tông-Đào cũng dùng chưởng phong phối hợp, đánh đoạn hậu và đánh vẹt bọn đạo-sĩ đang tấn công xuyên hông hai người.

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã thoát ra khỏi kiếm trận của các lão đạo-sĩ. Hai người lẹ làng vọt mình tới nhanh như chớp, chỉ trong giây lát tới trước tòa Đại-điện.

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn sơ qua hình thế, rồi vọt mình lên Đại-điện, từ phía sau, Tông-Đào phóng ra một ngọn chưởng đánh hai lão đạo sĩ rồi cũng vọt mình theo phía sau Nguyên-Bình.

Từ phía trên điện, một vị đạo nhân già mặc áo đạo bào đang ngồi xếp

bằn tròn, tiên tay cầm chiếc đèn lồng đỏ giơ cao-

Mặc dù lúc ấy, lão đạo sĩ giả đường như không chú ý đến việc náo loạn phía trước sân, nhưng chỉ nhìn sắc mặt thấy lão ta nghiêm trang lạ thường, lão ta từ từ lim dim đôi mắt tỏ vẻ không hề chú ý đến hai người.

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Dường như lão nầy chẳng hề chú ý đến những việc xảy ra bên ngoài thật cũng là người bình tĩnh ít có.

Động lòng hiếu kỳ, Nguyên-Bình nhìn sững lão già ấy...

Dưới cơn gió lộng ban đêm, chòm râu bạc của lão bay lất phất, mái tóc trắng búi xóc ngược lên cao, đôi má đã nhăn nheo, phía sau lưng lại thấy hơi gù...

Nguyên Bình khẽ vung gươm bảo nhỏ :

— Lão tiền bối...

Lão ta bỗng từ từ mở đôi mắt nhìn Nguyên-Bình và Tông Đào, rồi hỏi :

— Hai vị bao mặt như thế, bộ trong lòng có điều gì khổ, không muốn cho người ta thấy mặt sao ?

Nguyên-Bình nghe giọng nói của lão ta tất sắc bén, nên trong lòng hơi lo ngại, chàng ôn tồn đáp :

— Chúng tôi là những kẻ đối địch với Huyền-vũ-cung nầy, thế nên không muốn chường mặt, vả lại chính Thiên-Huyền đạo trưởng, cũng đã từng mang mặt giả, như thế thì cũng đáo sao ?

Lão đạo-sĩ già bỗng cười ha hả :

— Hừ, cuồng từ đoạt lý, sao không đáp thẳng lời của ta, mà lại còn hỏi lại ta như thế ?

Nguyên-Bình đáp :

— Chúng tôi không có thì giờ để đấu khẩu với ngài, tôi kính trọng ngài tuổi tác, nên mới gọi là lão tiền bối, thực ra đôi bên hiện nay đang đối địch nhau, thế nên khỏi cần phải đối đáp nhau dài giòng.

Lão đạo-sĩ già cười ha hả :

— Nếu đôi bên đối địch, sao ngươi không cầm trường kiếm ấy để giết ta ?

Nguyên-Bình đáp :

— Ngài là người có tuổi tác, tôi không thể nhẫn tâm hạ thủ được.

Lão đạo-sĩ bỗng cười to :

— Lòng dạ của ngươi cũng khá lắm đấy ! Thôi ta cũng rộng lòng để cho bọn ngươi được toàn thây !

Nguyên-Bình nổi giận :

http://tieulun.hopto.org

— Ngài bảo sao ?

Lão đạo-sĩ bỗng giơ thẳng đôi tay, đưa cao chiếc đèn lồng đỏ lên hướng về phía Từ-Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Lão này thật là la, cứ cầm mãi chiếc đèn lồng không buông...

Vừa nghĩ đến đó, bỗng nhiên chàng thấy đôi chân mình bị sụp xuống sâu, chàng lẩm bẩm :

— Thôi nguy rồi !

Chang vừa toan để khí đề nhảy vọt lên, thì từ phía trên, một sức ép nặng nề đã dồn xuống, từ phía trên lại có tiếng cười vang vang ;

— Trong mật thất bố trí rất chặt chẽ, cơ quan đầy dẫy, xin hai vị chớ nghĩ đến...

Chỉ nghe được có bấy nhiêu lời, Nguyên-Bình đã tụt xuống thật sâu.

Xung quanh chàng toàn là một màu đen như mực, cơ thể chàng cứ tiếp tục tuột thẳng xuống như rơi vào vực sâu không đáy..

Chàng vội đưa tay ra để toan bám víu chung quanh, nhưng bốn bên vách đá phẳng lỳ, không có chỗ nào bám tay được

Lọt xuống sâu chừng bốn năm trượng, bên tai chàng bỗng nghe nước chảy róc rách.. tiếp theo sau, chàng lại bị rớt đùng xuống nước mình mẩy lạnh ngắt..

Mặt nước sâu hơn một trượng, lạnh thấu xương, từ trên cao rớt xuống thật nhanh. Hai người đều bị ngập lúc đầu, đến lúc chân chấm đất, hai người mới đứng vững.

Nguyên-Bình lật đật mở chiếc bao mặt, rồi điềm đôi chân xuống đất, vọt mình lên khỏi mặt nước. Chàng ngửng mặt lên nhìn thấy Tông-Đào đang ngồi trên một phiến đá nổi trên mặt nước, lão ta đang lấy chiếc hồ lô phía sau lưng đở ấp toan ực mấy ngụm rượu..

Nguyên do là vì Tông-Đào có nhiều kinh nghiệm trong giới giang hồ thế nên khi vừa lọt xuống hầm là lão ta đã vội vàng lột ngay chiếc bao mặt, nhìn kỹ xuống phía dưới.

Thấy một phiến đá nổi lên mặt nước lão ta liền để chân khí khẽ chọt bàn chân vào vách đá để vọt mình ngay vào chỗ phiến đá.

Nguyên-Bình dùng đôi tay bơi trên mặt nước để trườn tới chỗ Tông-Đào, rồi lóp ngóp bò lên phiến đá, chàng nhìn Tông-Đào ngẫm nghĩ :

— Lão này nghiền rượu thật là quá cỡ, hãm mình vạo chỗ chết, chưa biết mạng sống sẽ ra sao, mà cũng còn nhớ đến rượu !

Tông-Đào giơ chiếc hồ lô đỏ lên cao, ực một hơi đến 7, 8 ngụm rượu cho đỡ lạnh cái đã..

Lúc ấy Nguyên-Bình rất buồn bụng, chàng ta không chú ý đến Tông-Đào mà chỉ liếc mắt xem xét chung quanh.

Đây là một hồ nước bề vuông chừng hơn trượng, bốn phía đều toàn là vách đá, bên trên tối đen như mực, không thấy ánh sáng mặt trời mặt trăng gì cả, trừ ra phía chính giữa hồ có một phiến đá to vuông vức chừng hai thước nổi lên, còn kỳ dư chung quanh đều là nước đen ngòm và lạnh ngắt..

Tông-Đào mỉm cười :

— Tiểu huynh có biết thủy lao là gì chưa ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Chưa biết..

Tông-Đào cười ha hả :

— Đêm nay tiểu huynh biết rồi đó ! Tòa thủy lao này kiến trúc rất kiên cố, có thể nói rằng từ trước đến nay lão chưa từng thấy tòa thủy lao nào vững chải như thế này..

Nguyên-Bình đáp lơ là :

— Bộ Tông lão tiền bối vui lắm hay sao ?

Tông-Đào cười ha hả :

— Lão già này tuổi đã hơn 60 chục rồi, chết cũng đã đáng cái mồ !

Nguyên-Bình vụt nhớ lại, cùng chỉ vì mình mà Tông-Đào đến đây mà cứ dây dưa xử với lão ta như thế cũng chẳng hóa ra vô tình lắm hay sao, chàng khẽ thở dài ;

— Chưa chắc là tòa thủy lao này sẽ giam cầm mãi chúng ta được đâu.

Tông-Đào mỉm cười :

— Theo ý của lão thì chúng ta chỉ có hy vọng ra khỏi trong muôn một mà thôi..

Nguyên-Bình lắc đầu ;

— Hừ.. tôi đã lọt vào ngôi cổ mộ Cổ độc lão nhân, còn nguy hiểm hơn tòa thủy lao này gấp mấy trăm ngàn lần, như thế mà tôi vẫn ra được..

Tông-Đào ngạc nhiên :

— Tiểu huynh đã có vào ngôi Cổ mộ lão nhân rồi à ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Tôi bị khốn trong ấy hết mấy ngày, trong ngôi mộ cơ quan bí mật trùng điệp, bước đi một bước lầm lạc là có thể chết ngay, tòa thủy lao này không sánh được là bao.

Nguyên-Bình ngưng trong giây lát rồi nói tiếp :

— Tôi nghĩ rằng trong này tất nhiên phải có chốt xả nước, bây giờ

http://tieulun.hopto.org

chúng ta tìm cách xả nước cho hết là sẽ có cách thoát ra khỏi nơi nầy..

Tông-Đào cười :

— Giả sử như có xả cho hết nước được, thì cũng khó mà vượt qua cho được những chấn song sắt to bằng nắm tay ấy..

Nguyên-Bình đáp :

— Tôi có thanh Diệt tình-kiếm chém sắt như chém bùn, dù cho thanh sắt có cứng đến đâu thì cũng như củi mục mà thôi..

Tông-Đào đậy nắp bầu rượu rồi gật đầu :

— Phải rồi, chúng ta hãy tìm cái chốt xả nước đi..

Bỗng nghe từ phía trong một góc vách có tiếng người lanh lảnh :

— Rất tiếc là cái chốt nước ở bên ngoài nầy, hai vị đừng trông mong tìm cho được nhé !

Tông-Đào cười ha hả :

— Giả sử như không xả được nước, thì chúng tôi ở đây lâu lâu cũng được chứ có sao đâu ?

Từ bên kia vách có có tiếng trả lời :

—Làm sao ở lâu được ? Nếu tôi cho hạ một tấm đá to xuống đè hai người thì sợ e chết ngộp liền chứ !

Tông-Đào cười :

— Già nầy có thể sống ba ngày đêm liền dưới nước sông sâu, tự bắt lấy tôm cá mà ăn; nên nào còn sợ cái thủy lao nhỏ bé nầy !

Dường như người bên kia vách bị nói khích nên nổi giận, có tiếng cười lạt vọng sang :

— Hừ, nếu hai vị không sợ cái thủy lao nhỏ bé nầy thì quí vị sẽ có dịp biết... tôi không có thì giờ rảnh để đấu khẩu với quí vị ...

Tông-Đào nói lớn :

— Nếu không tin ta thì cứ hạ tấm đá xuống thử xem sao ?

Phía bên kia vách, vẫn không có một tiếng trả lời nào.

Nguyên-Bình nói nho nhỏ :

— Bộ lão tiền bối sống luôn ba ngày đêm dưới nước, bắt cá tôm ăn sống được sao ?

Tông-Đào cười hi hi :

— Tiểu huynh có làm như thế được không ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Tôi không quen nước...

Tông-Đào lại cầm chiếc hồ lô ực thêm mấy ngụm rượu rồi nói :

— Nói chơi vậy chớ tôi cũng không quen nước !

Nguyên-Bình lo ngại :

— Lão tiền-bối nói khích, làm cho họ giận, họ hạ tảng đá xuống chết mình bị chết ngộp chớ chẳng chơi !

Tông-Đào lắc đầu mỉm cười :

— Ta nói khích chúng để thử coi ý định chúng có giết chúng ta liền bây giờ hay không. Xem ra chúng ta còn có thể sống thêm được vài ngày nữa...

Nguyên-Bình lấy làm lạ :

— Tại sao họ giết chúng ta liền ?

Tông-Đào suy nghĩ :

— Chuyện ấy rất có nhiều nguyên nhân, phải nói rất dài, tiểu huynh hãy yên lòng, ít ra chúng ta cũng còn có thể sống thêm được vài ngày nữa..

Lão ta liền than thở :

— Rất tiếc là rượu trong bầu nầy còn được bao nhiêu nữa, sợ không đủ một ngày đây chớ !

Nguyên-Bình nghe Tông-Đào lo những chuyện đâu đâu, dường như lão ta không hề nghĩ đến việc thoát ra khỏi nơi nầy, chàng bỏ mặc lão, quay sang mặt chỗ khác, lim dim đôi mắt, ngồi tĩnh tọa, vận khí điều tức.

★

Tĩnh tọa được một thời gian không biết bao lâu, chừng Nguyên-Bình mở mắt thì thấy Tông-Đào đang cầm trong tay một con dài dài như con lươn.

Chàng ngạc nhiên hỏi:

— Lão tiền bối bắt con gì đó ?

Tông-Đào đáp :

— Con rắn nước !

Nguyên-Bình hỏi tiếp ?

— Bắt rắn nước làm gì ?

Tông-Đào cười :

— Nếu trong vòng 10 ngày hay 8 ngày mà chúng không giết chúng ta, thì chúng ta cũng chưa chết đói đâu ! Thằng lỗ mũi trâu ấy định nhốt cho chúng ta đói lả chơi, nhưng nó không ngờ trong hồ nước nầy lại có hang rắn, dẫn đôi ba chục con, nếu chúng ta ăn nhín nhín, thì cũng có thể chịu đựng đến cả 10 ngày.

http://tieulun.hopto.org

Từ trước đến giờ, Nguyên-Bình chưa từng ăn thịt rắn cho nên khi nghe Tông-Đào nói như thế chàng hơi ngại :

— Bộ thịt rắn ăn được sao ?

Tông-Đào cười :

— Mềm mà thơm thơm, ngon lắm, ngon như thịt chó !

Nguyên-Bình than thở :

— Nếu như mà ăn được, thì ở đây không có bếp lửa gì, chắc là phải ăn sống rồi.

Tông-Đào cười :

— Tôi biết tất cả 128 cách nấu thịt rắn, không lửa cũng có thể làm thành thức ăn ngon.. Hừ, nhưng đáng tiếc là rượu không còn bao nhiêu...

Nguyên-Bình lại hỏi :

— Nếu ăn hết rắn rồi mà vẫn chưa ra được thì mới làm thế nào ?

Tông-Đào mỉm cười :

— Thì chịu chết đói !

Nguyên-Bình bỗng thấy ra rằng con người nầy không bao giờ biết buồn rầu khi bị lâm vào hoàn cảnh khó khăn, ban đầu chàng nghĩ rằng lão ấy là người không biết lo, nhưng bây giờ, suy nghĩ kỹ, mới thấy rõ đó là một thái độ vô cùng phóng khoáng, bình tĩnh của một trang hào kiệt tuyệt luân.

Bị lọt mình vào nơi tuyệt địa, thập tử, nhứt sanh, mà vẫn cười nói như không, coi chuyện sống chết tầm thường, tinh thần bình tĩnh như thế thật là hiếm có... Bất giác Nguyên-Bình cảm thấy tinh thần mình rất hẹp hòi ti tiện...

Chàng mỉm cười bảo Tông-Đào :

— Lão tiền-bối ơi ! Chúng ta ở đây cũng khá tĩnh mịch..

Tông-Đào thản nhiên :

— Nếu có đủ rắn, thì dù ở đây 5,3 năm cũng thấy vui !

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Lão tiền-bối vui với rắn, còn tôi có một cách khác cho qua thời giờ...

Tông-Đào cười :

— Cách giải trí của tiểu huynh chưa chắc đã làm cho tôi vui được. Nhưng hãy cứ nói thử coi xem sao !

Nguyên-Bình đáp :

— Tôi có thuộc lòng mấy đoạn chân kinh yếu quyết về võ công, tôi xin đọc ra để cùng nghiên cứu với lão tiền bối.

Tông-Đào cười :

— Đã gọi là chân kinh của võ công, thì tất nhiên đó là một tuyệt học rất khó tìm, nếu tiểu huynh nghiên cứu bàn bạc chung với tôi cũng chẳng

hóa ra bị lộ bí mật hay sao ?

Nguyên-Bình mỉm cười, trong lòng ngầm nghĩ :

— Người này lòng rất khoáng đạt, ngay thẳng, võ công lại cao cường, đối xử rất tốt với mọi người, nếu ta tiếc không đem chân kinh cho người này biết, truyền thêm võ công cho người, thì đó là một điều rất hẹp hòi, làm sao báo đáp tấm thạnh tình của ông ta đối với mình cho được.

Vì nghĩ như thế cho nên chàng bảo nhỏ :

— Chúng ta hãy bàn bạc chân kinh nầy ?

« Vạn biến ư hưởng, Tuy mạn thiệt khoái ».

Tông-Đào là người có võ học tinh thâm thế nên khi nghe đến câu bí quyết ấy, lão ta giựt mình như sực nhớ ra điều gì.

Tuy rằng mới nghe qua, câu ấy thật rất tầm thường, nhưng suy nghị thật sâu thì thấy vô cùng huyền diệu. Bất giác Tông-Đào thấy đầu óc mình mẫn lạ lùng, mảng vui mừng, khoái trá, lão vụt buông tay, con rắn nước vọt mình lội mất trong hồ sâu.

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Hai câu ấy hàm ý gì về võ công không lão tiền bối ?

Tông-Đào thở dài :

— Trong hai câu tầm thường ấy, chỉ vỏn vẹn có 8 chữ, nhưng đã chứa một bí quyết vô cùng huyền diệu của phái võ công thượng thừa, nhưng khi chưa nghe được câu nầy, chưa bao giờ tôi nghĩ đến điều đó.

Nguyên-Bình lại hỏi :

— Hai câu ấy có thể áp dụng với võ công mình đang có không ?

Tông-Đào suy nghĩ trong giây lát rồi trả lời :

— Nếu trình độ võ công chưa đạt được đến mức nào đó, thì cũng khó mà thể hội cho được hai câu chân kinh ấy. Tôi dùng tất cả tinh lực của đời mình, để tìm hiểu ráng đạt cho đến chỗ cùng tột của ngành võ công nhưng dường như đã bị một trở ngại vô hình nào đó làm cho tôi cứ gặp những khó khăn, không sao hiểu nổi.

Nhưng giờ đây, khi nghe được hai câu chân kinh, rồi bỗng thấy sáng tỏ vô cùng, nửa đời người rồi mà tôi cứ ở trình độ nầy mãi, cũng chính là vì chưa biết câu (*Vạn biến ư hưởn*)

Sau khi Nguyên-Bình thấy thân pháp của Hận-Thiên Nhứt-Âu, chàng lòng vụt nhớ lại hai câu chân kinh huyền diệu, nhưng chàng là người ít kiến thức, thời gian luyện tập võ công cụng chẳng có là bao nhiêu thế nên khi nghe Tông-Đào giảng giải thêm, chàng lại thấy thêm nhiều chỗ chưa sao hiểu được, nên lại hỏi thêm :

— Lão tiền bối là người nghe một biết mười, có lẽ người đã hiểu được

http://tieulun.hopto.org

toàn ý của hai câu ấy rồi chứ ? Có thể người chỉ dẫn cho tôi thêm được không?

Tông-Đào mỉm cười :

— Mấy mươi năm nay ta suy nghĩ tìm tòi, tuy rằng chưa chắc là đã hiểu được tất cả hàm ý của hai câu chân kinh ấy, nhưng cũng có thể ta hiểu một phần lớn.

Nguyên-Bình hỏi tiếp ;

— Xin lão tiền bối vui lòng dạy cho:

Tông-Đào nói tiếp :

— Tuy biết rằng tiềm năng của mỗi người đều vô hạn, nhưng thể năng lại hữu hạn, ngành võ công đến chỗ cực hạn của thể năng, thì dù cho có muốn bước thêm một tấc nữa cũng thật là vạn nan.

Nguyên-Bình gật gật đầu ;

— Tiểu-sinh chưa bao giờ được nghe những lời cao kiến như thế.

Tông-Đào lại mỉm cười, nói tiếp :

— Ngành võ công, sau khi đến một hạn độ nào đó, nếu như muốn bước thêm một bước nữa, thế tất phải mở một chân trời mới, phát huy tiềm năng, nhưng phải biết rằng cái dụng của tiềm năng là ở chỗ vô hình, đến được chỗ ấy là phải biến.

Nói đến đây Tông-Đào im lặng, suy nghĩ trong giây lát rồi nói tiếp.

Trong đạo võ công, lấy mau lẹ làm gốc, nhưng cái mau đến chỗ cùng tột của thể năng, thì không sao hơn được nữa, nhưng nếu biết dùng xảo và lực, biết biến hóa trong hành động, thì bên ngoài xem như là chậm chạp, kỳ thật là rất mau lẹ vô cùng, chỉ vì biến hóa nên mới xem như là chậm chạp.

Nguyên-Bình cười khoan khoái :

— Đa tạ lời chỉ giáo của lão tiền bối, tiểu sinh đã thấy rõ rồi.

Trong tòa thủy lao, hai người cứ ngồi bàn bạc võ công. Nguyên Bình đem các đoạn Đạt-Ma-kinh học thuộc lòng đọc lại Tông-Đào dùng cái kiến-văn quảng-bác của mình, bàn bạc giải thích, khi nào thấy mỏi mệt, thì hai người lại tĩnh tọa điều tức..

Trong tòa thủy lao không có ánh sáng mặt trời cho nên không biết được ngày đêm gì cả..

Lúc ban đầu, hai người đều nhận thấy không khí trong thủy lao rất âm-u, lạnh lẽo, có lúc lạnh muốn chịu không nổi, nhưng qua một thời gian chừng mấy ngày, thì lại không thấy lạnh nữa..

Nguyên do đó là lúc Nguyên-Bình đọc lại các tâm pháp thượng thừa nội công về khoa Tẩy-tủy dịch cân, trong lúc bất tri bất giác hai người đã bàn bạc, thảo luận, luyện tập nên cơ thể mới thay đổi như thế.

Điều nên biết là trong hai người ai ai cũng đều có cơ sở nội công rất thâm hậu, thế cho nên khi học thêm được những yếu quyết là tất cả đều tiến một cách nhanh chóng lạ lùng, chỉ trong mấy ngày đêm mà hai người đã chống được với cái lạnh buốt xương trong nhà thủy lao.

Hôm ấy, sau khi Tông-Đào điều tức xong, lão giơ tay mò mò trong nước, mò mãi mà không gặp được gì, chừng ấy mới hay rắn nước đã bị hai người ăn sạch trơn, tính ra hai người đã sống trong nhà thủy lao này có hơn 20 ngày. Khi nghĩ đến vấn đề ăn, lão ta bỗng thở dài..

Lúc đó Nguyên-Bình cũng đang vận khí, điều tức, khi nghe Tông-Đào thở dài, chàng vụt mở mắt ra hỏi :

— Lão tiền bối sao lại thở dài như thế ?

Tông-Đào đáp :

— Rắn đã hết rồi, làm sao mà vui cho được ? Từ nay về sau chúng ta phải chịu đói để luyện võ công rồi đó..

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Trong mấy ngày qua, nhờ rắn mà độ nhựt, nếu không nhờ luyện tập võ công thì chắc cũng phải phát khùng lên mà chết.

Giờ đây, đã hết cái ăn, thì cũng không làm sao mà học được nữa. Nếu ngồi đây khoanh tay chờ chết, mai một cả đời, thì chi bằng hiện nay còn đủ sức chống với kẻ thù, ta cứ tìm phá nhà giam trốn ra, chẳng là hay hơn không..

Vì nghĩ như thế, Nguyên-Bình bảo :

— Nếu như không ăn, chúng ta nhịn đói được bao lâu ?

Tông-Đào trầm ngâm giây lát rồi bảo :

— Đại khái có thể chịu trong vòng nửa tháng.

Nguyên-Bình lại nói :

— Nếu ngồi đây mà chờ chết, thì trong vòng nửa tháng ấy ta tìm cách phá nhà giam này mà ra, biết đâu sẽ tìm được con đường sống ?

Tông-Đào cười :

— Bốn phía đều vách đá, không biết dầy mỏng như thế nào, tuy rằng võ công chúng ta có khá hơn trước, nhưng chắc cũng khó mà phá cho nổi.

Nguyên-Bình lại tiếp :

— Lão tiền bối quên rằng tôi có thanh Diệt-tình-kiếm sao ?

Tông-Đào cười :

— Phải rồi, hãy thử thanh gươm xem sao ?

Nguyên-Bình thò tay vào bọc, lấy chiếc bao lụa, bên trong có gói thanh bảo kiếm, kiếm quang lòe ra sáng chói cả nhà thủy lao.

http://tieulun.hopto.org

Mặc dầu mang luôn thanh bảo kiếm trong mình, nhưng từ trước đến nay chàng chưa từng đem ra để đối địch. bây giờ chàng cầm thanh kiếm trên tay khẽ chém thử vào vách đá.

Bỗng nghe tiếng chát chát nhỏ, thanh kiếm chém sâu vào đá, nhưng không sâu lắm...

Tông-Đào ngạc nhiên :

— Á, như thế thì trong giới võ lâm ai ai cũng cho thanh kiếm này là một kỳ bảo, thật cũng không lạ lắm.

Thanh gươm thật là sắc bén, chúng ta đã có hy vọng thoát khỏi nơi này rồi.

Nói xong Tông-Đào liền phóng mình tới vách đá, dùng thế Bích hồ công, bám sát vách như con thằn lằn rồi cứ lần mò tới gõ nhẹ nhẹ thử trong vách..

Nguyên-Bình biết Tông-Đào đang lựa chọn chỗ phá vách, thế nên chàng để yên không làm bận lão ta.

Mò lần lần trên vách trong giây lát, bỗng nhiên Tông-Đào dừng hẳn lại, lão bám sát vào một chỗ lặng im.

Nguyên-Bình lấy làm lạ, chàng định mở miệng hỏi, thì bỗng nghe có tiếng cười lanh lảnh :

— Á, lão ăn mày đó đi đâu rồi cà ?

Nguyên-Bình giựt mình, chàng liền dấu thanh Điệt-tình-kiếm dưới lưng rồi giả bộ ngã lăn trên phiến đá.

Bỗng có tiếng người :

— Hai đứa này chịu đói chịu lạnh cũng giỏi, bỏ đói bỏ lạnh nó 25 ngày, mà nó cũng rán chịu nổi.

Lại nghe có tiếng khác :

— Trên đời này lại có chuyện lạ như thế, chắc tại nó có mang heo lương khô chứ gì ?

Lại có tiếng nói :

— Hồi nãy có tiếng bình, bình, không biết đó là tiếng gì vậy cà ?

Nguyên do là Tông-Đào đã vỗ vỗ vách đá mạnh cho nên tiếng vang rất lớn làm cho mấy tên gát khám giựt mình.

Nguyên-Bình nằm dài trên phiến đá, lim dim đôi mắt lắng tai nghe hai người bàn bạc, chàng chú ý nhớ rõ phía nào, vì chàng nghĩ rằng hướng ấy chắc thế nào cũng có lỗ hổng...

Trong lúc còn đang suy nghĩ bỗng nhiên có một ánh đèn sáng lòe chiếu thẳng vào trong gian nhà đá...

HỒI THỨ BẢY MƯƠI

THIÊN HUYỀN ĐẠO-TRƯỞNG ÉP ĐINH-PHƯƠNG...

Nguyên-Bình biết rằng vì trong nhà giam quá tối tăm, thế cho nên không thể nào nhìn rõ phía bên trong cho nên mấy tên gát mới dùng thứ đèn đặc biệt rọi vào để xem...

Chàng ngẫm nghĩ :

— Chỗ có ánh sáng chiếu vào thì chỗ ấy vách không dày lại có lỗ hổng, chỗ đó có thể thoát thân được.

Trong lúc đang suy nghĩ như thế, bỗng nhiên ánh đèn vụt tắt, chàng lật đật ngồi dậy :

Bỗng nghe Tông-Đào cười ha hả :

— Tình hình thay đổi rồi !

Nói xong, lão ta vọt mình lên phiến đá.

Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Thay đổi như thế nào ?

— Tông-Đào đáp :

Cũng hơi khó nói, nếu không khá hơn thì có thể nguy hơn.

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Lão này nói thật là kỳ, riêng ta, ta cũng có thể biết, nếu không khá thì nguy chớ sao ?

Bỗng nhiên số nước trong nhà giam rút xuống một cách lẹ làng chỉ trong giây lát mà mực nước sụt đến mấy thước, đâu đây nghe có tiếng chảy ồ ồ.

Có lẽ ống dẫn nước rất to, nên chỉ trong giây lát số nước trong nhà giam đã ghê cạn. Bỗng nghe có tiếng lách cách, ánh sáng mặt trời ùa vào, một cánh cửa đá mở rộng, bốn tên đạo sĩ mang gươm lũ lượt bước vào.

Lão đạo-sĩ đi trước ngửng mặt lên bảo :

— Xin mời hai vị bước xuống.

Tông-Đào lẹ làng vọt mình xuống cười to :

— Xả nước cho ráo, mở cửa mà vào, không sợ lão già này vọt chạy hay sao ?

Lão đạo-sĩ nghiêm sắc mặt đáp :

— Chủ nhân tôi xin mời hai vị đến Đại-điện.

Nói xong lão ta lẹ làng quay mình đi ra phía cửa.

Câu chuyện đã thay đổi một cách bất thình lình, làm cho Tông-Đào là người lịch lãm trong giới giang-hồ cũng phải hoang mang không sao hiểu được.

Lão quay lại liếc mắt nhìn Nguyên-Bình rồi bước theo sau lão đạo-sĩ bước ra khỏi cửa nhà giam.

Bên ngoài cửa gian nhà đá là một con đường thanh bằng bực đá xiêng xiêng, ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào gian hầm bằng con đường này.

Vừa bước lên, Nguyên-Bình vừa đếm những bực thanh có tất cả 128 cấp, như thế thì công trình kiến trúc tòa thủy lao này cũng khá vững lớn.

Miệng hầm nằm ngay phía sau tòa Đại-điện, nhìn chung quanh, [illegible] đều có trồng trúc xanh um, lác đác một vài khóm hoa xen

http://tieulun.hopto.org

lẫn với trúc, phong cảnh thật là u-nhã.

Giữa vườn một dòng nước nhỏ róc rách chảy ngang đi thẳng về phía một hòn giả sơn. Nguyên-Bình ngửng mặt lên nhìn trời, thở một hơi thật dài.

Lão đạo-sĩ dẫn đường tuy đi thật chậm, nhưng vẫn không hề quay mặt lại nhìn hai người lần nào.

Vòng qua mấy luống hoa, lên đến khung cửa chính tòa Đại-điện, lão ấy vòng hai tay đưa cao ngang trán nói lớn :

— Những phạm nhân trong thủy lao đã đến.

Tông-Đào cười ha hả :

— Thằng mũi trâu nầy cũng khéo bày vẽ, sư-phụ ngươi là Thiên-Huyền vẫn còn nể ta nữa là,.

Nói xong lão bước thẳng lên thềm đá.

Lão đạo-sĩ ấy chìa tay ra định cản, nhưng Nguyên Bình đã lẹ làng chụp lấy cánh tay phải của y, kéo y thối lui ra phía sau, rồi chàng vọt mình tới trước chạy theo Tông-Đào, ngửng mặt nhìn vào phía trong Đại-điện...

Nhìn xong chàng đứng sững sờ ngạc nhiên.

Lúc ấy, giữa tòa chánh điện Thiên-Huyền đang ngồi nghiêm trang lão ta đã giở chiếc mặt giả ra tự hồi nào, mặt tròn như trăng rằm chòm râu bạc lất phất trước ngực, áo đạo bào rộng xùng xình trông rất có vẻ tiên phong đạo cốt, Nhưng trên nét mặt lão ta thoáng có vẻ buồn rầu lo ngại.

Bên trái lão ta là chú ăn mày nhỏ, đầu tóc rối như mớ bòng bong, kế bên là Thiềm-diện-tử Tra-Ngọc.

Phía bên mặt là Nhị-Kiều ở Quỉ-vương-cốc, nàng Đinh-Linh vẫn mặc sắc phục đen, còn Đinh-Phượng cũng mặc bộ quần áo trắng thước tha ấy, hai nàng không khác khi xưa, nét mặt tươi như hoa Xuân vừa hé nhụy.

Chú ăn mày nhỏ bỗng vọt chạy ra, mừng rỡ kêu lên :

— Sư phó.

Chú ta chưa kịp nói gì thêm thì Tông-Đào đã khoát tay bảo :

— Thôi đừng hỏi gì thêm, để ta hỏi người trước, có chuyện gì đây ?

Tra-Ngọc vòng tay mỉm cười thưa :

— Chúng tôi hay lão tiền bối mắc nạn, cùng đến đây cứu.

Tông-Đào lắc đầu :

— Chuyện chỉ đơn giản như thế sao? Thôi hãy bớt về vời cho đỡ rườm rà.

Tra-Ngọc vẫn mỉm cười, chàng bước tới nắm tay Nguyên-Bình :

— Từ huynh vẫn không khác với khi xưa, tại sao lại có tin là Từ-huynh chết ?

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn Thiên-Huyền, thì thấy sắc mặt lão ta đã thay đổi, chàng mỉm cười r

— Tôi đã sống kiếp thứ hai, thế nên tin ấy cũng không có gì là lạ.

Đinh-Phượng nhoẻn miệng cười :

— Chị ơi ! Em đã nói là chàng không chết mà ! Chị xem bây giờ chàng vẫn sống nhăn ra đó.

Thiên-Huyền nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình lạnh lùng hỏi :

—Có phải ngươi đã giao tranh với ta đêm hôm trước không ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Chúng ta đánh 100 hiệp, tôi bị ngài dùng Nội gia phản đàn đánh trọng thương, rồi sau đó lại bị vào huyệt Thần phong.

Thiên-Huyền gật gật đầu i

— Ta dám làm thì dám chịu, khỏi phải nhắc lại nữa.

Nguyên Bình cười :

— Nhưng không bao giờ tôi có ý nghĩ trả thù.

Thiên-Huyền hừ một tiếng khô khan :

—Giả sử như ngươi có ý muốn báo thù thì cũng khó mà toại nguyện lắm

Nguyên-Bình cười lạt :

— Nhưng có một chuyện tôi không sao nhẫn nhịn được.

Nói đến đây chàng bỗng đổi sang giọng gay gắt :

— Hiện nay thương thế của Kim thúc phụ tôi như thế nào ?

Thiên-Huyền mỉm cười :

— Chuyện gì ta đã hứa, thì phải làm, giả sử như thương thế của lão ấy có nặng hơn nữa ta cũng vẫn trị.

Nói đến đây lão bỗng sực nhớ ra rằng, nói như thế là tỏ ra mình có ý khiếp sợ đối phương, nên lão ta lật đật đổi giọng :

—Ta điểm vào tử huyệt Thần Phong, thế tại sao ngươi còn đến Huyền-vũ-cung nầy được ?

Nguyên-Bình nghe nói Kim lão-nhị đã lành thương thế, trong lòng chàng thấy nhẹ nhàng vô cùng, chàng mỉm cười.

— Tôi cũng có lời xin cảm ơn lão tiền-bối đã đá tôi một ngọn cước thật là đáng đích, nhờ ngọn cước ấy mà tôi tự giải huyệt được.

Thiên-Huyền ngạc nhiên :

— Thật như thế à ?

Nguyên-Bình cười nói tiếp :

— Nếu không nhờ ngọn cước ấy thì bây giờ tôi đã hóa ra cỏ rồi !

Thiên-Huyền khẽ thở dài đoạn quay mặt ra phía sau dặn dò đạo đồng:

— Ngươi hãy mời Kim lão-nhị ra đây.

Tên đạo đồng cúi mình vâng dạ rồi quay mình đi.

http://tieulun.hopto.org

Thiên-Huyền ngước mặt nhìn thẳng vào mặt Tông-Đào rồi lạnh lùng hỏi:

— Tông-huynh đến Huyền-vũ-cung nầy làm bị thương mấy người, như thế phải tính sao đây ?

Tông-Đào cười ha hả :

— Khách thì phải tùy chủ, xin đạo-huynh cứ cho biết tôn ý tôi xin vui lòng phụng mạng.

Thiên-Huyền liếc mắt nhìn chú ăn mày nhỏ :

— Bây giờ tạm nhốt đó đi, rồi sau này sẽ tính.

Tông-Đào mỉm cười :

— Cũng lạ, từ trước đến nay, đạo huynh không bao giờ khách khí như thế.

Thiên-Huyền gật gật đầu !

— Phải, từ trước đến nay, ta không hề chịu để cho ai thiếu, nhưng đối với Thần-Cái, hôm nay ta phá lệ.

Tông-Đào ngửng mặt lên trần nhà cười ha hả .

— Như thế lão ăn mày nầy thật có nhiều phước lớn !

Dường như Đinh-Phượng không chịu được nữa, nàng lật đật chạy thẳng đến trước mặt Nguyên-Bình ;

— Bộ chàng không thấy chị em tôi sao ?

Nguyên-Bình gật đầu đáp :

— Thấy chớ !

Đinh-Phượng giận dữ :

— Thấy sao không hỏi lấy một lời ?

Nguyên-Bình thấy mặt nóng bừng, chàng vòng tay :

— Xin chào cô nương.

Đinh-Phượng bỗng đưa tay áo che mũi :

— Mấy năm rồi; chàng chưa thay áo ?

Nguyên-Bình dửng dưng đáp :

— Đại khái chừng hơn một tháng lẻ mấy ngày.

Nguyên do là vì trong nhà thủy lao ẩm ướt thiếu không khí ấy chàng ta ở mãi trong đó gần một tháng, y phục bị nhiễm hơi hôi hám rất nhiều.

Đinh-Linh nghe em bàn đến những chuyện không đâu, nàng bỗng nhíu mày liếu rồi nạt :

— Con nhỏ nầy, chồng ngồng cái đầu, mà còn ăn nói như con nít, hừ.. không sợ người ta cười cho, thôi lại đây...

Bị chị trách trước mặt đám đông, Đinh-Phượng hơi mắc cỡ, đôi má nàng đỏ hồng, nàng cúi đầu từ từ lui về đứng kề bên chị.

Thiên-Huyền nhìn Nguyên-Bình :

— Ta có chuyện chưa hiểu rõ, trong khi ở thủy lao, bọn người đã ăn gì để đỡ đói ? Hay có lẽ đã chuẩn bị đem theo lương khô từ trước ?

Nguyên-Bình nghe nhắc đến chuyện ấy, chàng bỗng nhớ đến chuyện ăn thịt rắn sống, nên trong lòng thấy trạo trực khó chịu, chàng nôn oẹ một tiếng rồi mửa ra một búng nước chua...

Thần-Cái Tông-Đào cười ha hả :

— Ngài đã dành sẵn thức ăn thật ngon trong nhà thủy lao ấy nhưng tự mình lại không biết hay sao ?

Thiên-Huyền biết tánh Tông Đào không bao giờ nói dối, nên lão ta rất ngạc nhiên :

— Ta đã để sẵn thức ăn ngon ở đó à ?

Tông-Đào lại hỏi tiếp :

— Ngài nhốt ta ở đó, đợi đến khi đói lã, hết cựa quậy nổi được rồi mới kéo ta đem lên phải không ?

Thiên-Huyền mỉm cười :

— Đại khái, người nào bị lọt vào thủy lao, thì chừng 10 ngày hay nửa tháng cũng đều bị đói lã người...

Tông-Đào cười ha hả :

— Nhưng rất tiếc kỳ nầy, thiên bất trùng nhơn nguyện, ngài không bỏ đói được lão ăn mày nầy... nhưng có điều thiếu rượu cũng thấy buồn. Ta oán ngài là ở chỗ đó !

Thiên-Huyền nói tiếp :

— Nếu lão không phải là xương đồng da sắt, thì bị bỏ đói gần đúng tháng, một bước cũng không lết nổi...

— Tông-Đào cười ha hả :

— Lão mũi trâu tính sai rồi ! Ngài không biết trong nhà thủy lao ấy có một bầy rắn nước, lòng trời chưa tuyệt ta, nên mới cấp cho bầy rắn ấy để làm thức ăn trong cả tháng !

Thiên Huyền giựt mình kinh ngạc :

— Trong thủy lao khí lạnh buốt người, giả sử như có mang theo mồi lửa cũng khó mà dùng, như thế thì người nhai rắn sống à ?

Tông-Đào cười .

— Ta biết rất cả 128 cách nấu thịt rắn, riêng về cách ăn gỏi rắn cũng đến 12 loại, có lẽ lão mũi trâu chưa biết đó thôi !

Bỗng nghe Nguyên-Bình ụa ụa thêm rồi mửa ra một búng nước chua.

Vừa qua, lúc ở tại thủy lao bất đắc dĩ mà chàng phải ăn rắn sống, để gắng gượng qua ngày cho cơ thể khỏi bị suy yếu, bây giờ, khi nghe Tông-Đào nhắc lại chuyện ấy, chàng thấy buồn nôn khó chịu nên mửa ra thêm một búng chua.

Đinh-Phượng liếc mắt nhìn Nguyên-Bình, mặt dầy vẻ mến thương, nhưng trước mặt đông người, nàng thấy đến an ủi chàng rất bất tiện nên đành phủi thôi.

Trong lúc đó thì Tông-Đào vẫn cười nói uênh oang, bàn đến chuyện ăn rắn trong thủy lao với nhiều cách, lão thuật đủ 12 cách làm gỏi rắn, cách nào lão cũng đặt tên nghe thật là kêu và ngon lành.

Tông-Đào thuật chuyện ăn gỏi rắn, thì Nguyên-Bình càng nôn oẹ nhiều hơn, sau cùng chàng phải kêu lớn :

— Lão tiền-bối ơi ! Thôi đừng nói nữa, ăn gỏi rắn có gì hứng thú đâu?

http://tieulun.hopto.org

— Lão này thật là tự cao, tự đại, cứ luôn mồm khoe khoang tài nghệ mà không biết ngượng.

Bổng nghe Tông-Đào cười ha hả :

— Nếu trong vòng ba năm mà lão rèn được cho con nhỏ này trở thành một tay cao thủ trong thiên hạ, chuyện đó ta rất tin, nhưng theo ý ta thì nếu lão hết lòng dạy dỗ, thì trong vòng 10 năm, nó cũng sẽ hơn hẳn lão đạo sĩ Thiên-Huyền mũi trâu.

Thiên-Huyền bỗng nghiêm sắc mặt :

— Tông-huynh quả là bậc cao kiến, thấy trước mọi việc...

Tông-Đào cười :

— Ngài khen quá lời !

Đinh-Phượng nghe câu chuyện qua lại giữa hai người, nàng hết sức hồi hộp lo ngại, quay lại nhìn chị, nàng vội bước tới Thiên-Huyền :

— Ngài thu đồ đệ, chỉ thu một mình tôi hay sao ? Sao không thu nhận luôn chị tôi?

Thiên-Huyền liếc mắt nhìn Đinh-Linh :

— Nếu bàn về tư chất, thông-minh, thì chị nàng có rất nhiều, nhưng về tuyệt nghệ của ta không truyền cho hai người...

Đinh-Linh mỉm cười :

— Ngài vui lòng thu nhận em tôi làm đồ đệ, tôi rất lấy làm cảm kích..

Bỗng nghe tiếng chân người rầm rập, đứa đạo đồng đã cứu Kim-lão-nhị ra đến Đại-điện.

Nguyên-Bình lật đật bước tới :

— Thúc thúc, thương thế người lành hẳn rồi chưa ?

Kim lão-nhị gật đầu :

— Ta đã khỏe, trong tháng nay cháu ở đâu ?

Nguyên-Bình cười :

— Tôi ở nhà thủy lao 25 ngày, nhưng thúc thúc đã mạnh thì cháu vẫn không thấy khổ gì.

Bỗng nhiên Kim lão-nhị sa đôi giòng lệ, chưa biết rõ lòng lão ta đang vui hay đang buồn.

Lão nhếch mép cười :

— Cháu ơi Cháu đã gặp bao nhiêu điều khổ não...

Nói xong lão ta bước tới vòng tay xá Tông-Đào rồi sau đó nghiêng mình thi lễ trước Thiên-Huyền :

— Đa tạ ơn ngài cứu giúp

Thiên-Huyền vuốt vẻ vuốt chòm râu :

— Trong mấy mươi năm nay, người được ta trị lành bịnh rồi ra khỏi Huyền-vũ-Cung này một cách bình yên, chỉ có ngươi là người thứ nhứt...

Kim lão-nhị gật đầu :

— Tấm thạnh tình của ngài trọn đời xin không dám quên !

Thiên-Huyền khẽ lắc đầu :

— Chuyện ấy bất tất phải như thế...

Nguyên-Bình vụt quay lại nhìn Tông-Đào :

— Lão tiền-bối, còn có chuyện gì nữa không ?

Tông-Đào đáp :

— Ta đã nói chuyện cũng khá nhiều rồi, vậy chúng ta nên đi thôi !

Đinh-Phượng mấp máy đôi môi toan nói gì thì Thiên-Huyền đã chặn ngang :

— Không nên gấp như thế, chúng ta chưa nói xong câu chuyện mà !

Tông-Đào hỏi !

— Chúng ta còn bàn gì nữa ?

Thiên-Huyền bảo :

Hồi nãy, có chuyện bàn bạc chưa được rõ ràng...

Tông-Đào mỉm cười :

— Một tháng trước đây, khi nói rằng con nhỏ đồ đệ của ngài trong vòng ba năm tới sẽ thắng được lão ăn mày này, thì chuyện đó ta tin. Nhưng giờ đây, sau một tháng ta đã thay đổi rồi...

Thiên-Huyền tỏ sắc giận :

— Thôi đừng nói láo, nghe ghét quá, trong một tháng ở thủy lao ngươi gần chết mà có gì thay đổi đâu ?

— Tông-Đào mỉm cười :

— Chuyện ấy xin cho phép già này không nói được, nếu lão không tin lời ta, ba năm nữa sẽ biết, chừng ấy sợ e rồi lão Thiên-Huyền mũi trâu không còn là kẻ địch thủ xứng đáng với ta nữa.

Vì lúc ở trong thủy lao, Tông-Đào nghiên-cứu Đạt-Ma-kinh với Nguyên-Bình, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi có 25 ngày mà tài nghệ của lão tiến bộ rất nhanh.

Thiên-Huyền biết tánh Tông-Đào rất thành thật, thắng thắn, thế khi nghe lão bảo không thể nói ra được, Thiên-Huyền không hỏi thêm, lão vẫy tay bảo :

— Bọn người tự tiện vào Huyền-vũ-cung, đã có phạm vào giới điều của ta, nhưng đây là trường hợp đặc biệt, có thể đi ra, nhưng ta không thể đưa đi được, trừ phi hai người đến làm lễ trước mặt di tượng của tổ-sư, tự nhận mình là đệ-tử...

Tông-Đào cười :

— Ta là người khoáng-đạt, sống ung-dung tự tại, không hề chịu một sự ràng buộc nào, cũng như không thể thay lòng đổi dạ được...

Thiên-Huyền gật gật đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Bần đạo cũng biết trước chuyện ấy, nhưng cũng nên biết ngoài Đại-điện có 7 lớp cửa, chỗ nào cũng đều bày sẵn kiếm trận, hễ hai người đến như thế nào, thì ra cũng bằng thế ấy...

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ:

— Giới điều ở đây thật là lạ, bộ chúng ta đây sợ kiếm trận của lão hay sao?

Chàng nổi giận ra sắc mặt, Tông-Đào nhìn thấy, sợ chàng không dằn được cơn giận, xảy ra chuyện xung đột bất lợi, cho nên lão lật đật nói liền:

— Kiếm trận rất nguy-hiểm, không biết chúng tôi có ra được hay không, nhưng sợ e có đụng chạm làm tổn hại đến mạng người.

Thiên-Huyền mỉm cười:

— Chỉ cần chú-ý một chút khi giao tranh, thì là được, thôi đi nhanh lên...

Tông-Đào biết ý của Thiên-Huyền đã mở rộng giới qui của Huyền-vũ-cung, chớ không cố ý làm khó dễ, thế nên lão ta vòng tay mỉm cười:

— Thôi xin từ biệt...

Lão khẽ chuyển mình, lẹ làng vọt ra khỏi đại-điện.

Tra-Ngọc cũng vòng tay thi lễ:

— Tiểu-sinh cũng xin cáo từ.

Thiên-Huyền vẫy tay:

— Thôi bọn ngươi cùng đi tất cả đi...

Đinh-Linh cầm tay Đinh-Phượng buồn rầu:

— Em yên lòng ở đây học tập võ công, một thời gian chị sẽ đến đây thăm!

Đinh-Phượng rớm nước mắt:

— Chị cũng chưa bình phục hẳn, phải nên bảo trọng thân thể lúc đi đường, em không thể theo để săn sóc chị được.

Đinh-Linh gượng cười:

— Em chớ lo, ta sẽ về ngay Qui-vương-cốc.

Đinh-Phượng liếc mắt nhìn Thiên-Huyền:

— Sư-phó, xin cho phép tôi đưa chị Đinh-Linh một đoạn đường.

Thiên-Huyền gật đầu:

Ra khỏi Đại-điện mà thôi.

Đinh Phượng cúi đầu:

Đệ tử xin tuân lịnh.

Nói xong, nàng nắm lấy tay chị bước ra phía ngoài điện.

Chú ăn mày nhỏ và Kim lão-nhị bước theo sau, còn Nguyên Bình đi chót hơn hết.

Ra khỏi Đại-điện, chú ăn mày nhỏ và Tra-Ngọc phóng mình chạy theo Tông-Đào, còn chị em Đinh-Linh, Đinh-Phượng cầm tay nhau bịn rịn mãi.

Nguyên-Bình thở dài, rồi bước cạnh hai nàng đi thẳng.

Đinh-Phượng vụt kêu lớn:

— Từ công tử...

Nguyên-Bình quay lại:

— Cô nương có chỉ giáo điều chi?

Đinh-Phượng gượng cười:

— Sao chàng lãnh đạm như thế? Lúc xa nhau, chúng tôi sống nào có vui.

Nguyên-Bình chớp chớp đôi mắt mỉm cười:

— Hai cô nương có lòng nghĩ đến tôi, chắc trọn đời cũng khó mà quên được.

Đinh-Phượng buồn rầu:

— Lâu lâu, xin chàng cùng chị Đinh-Linh đến thăm tôi.

Nguyên-Bình trầm ngâm giây lát:

— Huyền-vũ-cung không cho phép người ngoài tự tiện vào, nếu tôi đến thăm nàng thì thế nào cũng bị ngăn trở.

Vì tánh tình chàng ngay thẳng, nếu như hứa đến thăm Đinh-Phượng thì dù gặp gian nan đến đâu, thế nào chàng cũng đến, nhưng khi nghĩ đến Huyền-vũ-Cung giới bị nghiêm mật, khi đặt chân đến thế nào cũng bị đụng chạm, nên chàng phải tỏ ý dè dặt.

Đinh-Phượng cười to:

— Nếu chàng có đến thăm, thiếp sẽ ra tận cửa đón tiếp.

Nguyên-Bình nghiêm sắc mặt:

— Thân tôi còn mang trách nhiệm nặng nề, từ đây thân bèo nước vô định, nếu giả sử như có hứa đến thăm nàng, khi không biết tháng nào năm nào mới đến đây...

Đinh-Phượng lộ sắc buồn:

— Không cần biết bao lâu, lúc nào tôi cũng để lòng mong đợi.

Đinh-Linh thở dài:

— Em ơi! Từ công-tử mình còn mang trách nhiệm nặng nề, em không nên ép chàng như thế.

Đinh-Phượng lo lắng:

http://tieulun.hopto.org

— Em xin vâng lời chị...

Đinh-Linh nói tiếp :

— Thiên-Huyền là một tay hào kiệt xuất chúng trong giới võ lâm hiện nay, nếu lão vui lòng thu nhận em làm đồ đệ, thật là một dịp hiếm có, em phải biết thận trọng, lo chuyên tâm học tập đừng phụ lòng ân-sư...

Đinh-Phượng rớm nước mắt :

— Lời vàng ngọc của chị, em xin ghi tạc trong lòng, xin chị tha thứ cho em không thể tống biệt chị xa hơn nữa được.

Bỗng Nguyên-Bình khẽ nhíu đôi mày :

— Đúng một năm sau, nếu Nguyên-Bình nầy còn sống trên đời, sẽ tìm đến mảnh đất cũ này để thăm nàng.

Nói xong, chàng vòng tay chào rồi quay mình bước đi.

Đinh-Linh vội rút bàn tay trong tay em, cười mà bảo :

— Em hãy trở về...

Đinh-Phượng khẽ gật đầu ; từ từ quay mình, chầm rãi bước lên thềm Đại-điện.

Đinh-Linh bước nhanh, vòng qua góc điện thấy bọn Tông-Đào đang đứng chờ.

Nguyên-Bình bảo nhỏ :

— Cô nương hãy đi giữa, lão tiền bối mở đường, tôi đoạn hậu.

Đinh-Linh khẽ gật đầu, bước tới hai bước đi sát phía sau lưng Kim lão-nhị.

Tông-Đào quay lại mỉm cười :

— Các vị nên nhớ ! Lúc vào trận, không nên làm cho đối phương bị thương nhé !

Nói xong, lão ta bước nhanh tới trước.

Đây là cửa thứ nhứt của tòa Đại-điện, 8 lão đạo-sĩ đang cầm trường kiếm đứng sát nhau chặn đường.

Tông-Đào lẹ làng vung tay trái, miệng hô to :

— Cẩn thận nhé ! Ta ra đây...

Lão chưa dứt lời, thì chưởng lực đã phát ra, sức đồn ép nặng nề ào ào tràn tới.

Tám lão đạo-sĩ bỗng thối lui tránh sang một bên, cử động vừa ăn nhịp vừa lanh lẹ vô cùng.

Chỉ trong chớp mắt Tông-Đào đã vọt mình ra tới cửa, thuận đà, lão dùng hai tay đánh ra một lượt hai bên theo thế Phân hoa phật liễu.

Tám lão đạo-sĩ bỗng nhứt tề rút gươm, vọt tới chặn hẳn lối đi, nhưng Tông-Đào đã lẹ làng phóng luôn một chưởng làm cho tất cả 8 người đều phải thối lui. Thừa dịp ấy Tông-Đào lẹ làng ra khỏi cửa.

Bọn người theo sau Tông-Đào cũng chuẩn bị sẵn sàng, nhưng nào ngờ sau khi Tông-Đào ra được, 8 lão đạo-sĩ lại mở đường luôn mà không hề cản trở những người đi theo phía sau, nhờ thế mà Tra-Ngọc, Kim lão-nhị, Đinh-Linh, Nguyên-Bình, đều thông thả ra đi..

Bọn Tông-Đào qua luôn 6 từng cửa, đều bị đụng tất cả 6 kiếm trận của các lão đạo-sĩ, nhưng dường như họ chỉ cản cho có lệ, Tông-Đào phóng ra vài ngọn chưởng là họ đã nhường đường để cho tất cả mọi người đi ra một cách yên lành.

Ra mấy từng cửa một cách quá dễ dàng, làm cho lòng Tông-Đào sanh ra nghi ngờ, lão nghĩ thầm :

— Cái lão đạo-sĩ mũi trâu nầy tánh tình lãnh đạm lại kiêu-kỳ, tuy rằng có ý để cho chúng ta ra đi, nhưng tại sao cho đi một cách quá dễ dàng như thế, trong lúc còn đang suy nghĩ, bỗng tới từng cửa chót.

Bây giờ chỉ còn vượt qua từng cửa này là bọn Tông-Đào đã ra khỏi Huyền-vũ-cung.

Ngẩng đầu ra phía trước, Tông-Đào thấy kiếm quang lấp lánh, có hơn mấy mươi đạo-sĩ đang cầm kiếm giữ chặt nơi cửa.

Khi thấy bọn Tông-Đào họ lập tức dàn rộng ra... Nhìn thấy kiếm trận này có phần rộng lớn và ác liệt hơn các kỳ trước. Các lão đạo-sĩ dàn rộng ra đến hơn 3 trượng bề rộng vuông vức.

Nguyên-Bình ngừng mặt nhìn ra phía trước, bất giác chàng kêu lên một tiếng kinh-ngạc...

Mọi người đều nhìn thẳng tới, thấy chính giữa kiếm trận có hai lão đạo-sĩ già râu tóc đều bạc phơ, ngồi xếp bàn tròn chễm-chệ, trước mặt mỗi người đều có một cây cờ hồng và một thanh kiếm lạ lùng, bề dài có đến hơn năm thước.

Nguyên-Bình hỏi nhỏ :

— Lão tiền-bối nhìn kỹ coi phải hai lão đạo-sĩ già ngồi chính giữa đó, là để dụ cho chúng ta lọt vào thủy lao nữa phải không ?

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào cười:

— Tưởng đâu là lão mũi trâu ấy đối xử đẹp đẽ với chúng ta, nào ngờ lão đã tập trung tất cả những tay tinh-nhuệ để trấn thủ ở lớp cửa chót nầy, trong 6 cửa vừa qua là những tay tầm thường, thế nên họ không chạm mạnh với ta, vì sợ thất bại chua cay.

Nguyên-Bình lại hỏi:

— Như thế thì kiếm trận chót này sẽ gây cho ta rất nhiều khó khăn?

Tông-Đào lầm bầm:

— Thực ra lão mũi trâu ấy cũng không muốn chặn hẳn chúng ta để giữ tại đây làm gì, nhưng lão ta hoặc muốn làm cho chúng ta khiếp sợ, hay ít ra cũng thấy tài nghệ của bọn lão như thế nào...

Nguyên-Bình lộ vẻ lo lắng:

— Nếu lão ta tập trung tất cả những tay tinh-nhuệ tại đây, trong lúc đó chúng ta không thể hạ thủ làm cho bọn họ bị thương, thì đó là điều bất lợi lớn cho chúng ta, hà huống gì Kim thúc phụ vừa mới lành bịnh, còn Đinh cô nương cũng còn đang trong thời kỳ phải dưỡng bịnh...

Tông-Đào vụt quay mình lại hỏi:

— Điều đáng sợ hơn hết là hai lão đạo-sĩ già đầu bù tóc rối đang ngồi chính giữa kiếm trận đó, hôm bị lọt vào thủy lao, ta đã bị lão đánh bồi theo một chưởng, tuy 2 bên chưa đối đầu chính diện nhưng qua ngọn chưởng ấy, thì thấy rõ ràng chưởng lực của lão cũng đáng sợ lắm.

Lúc trước chỉ gặp có một lão, mà còn nguy-hiểm, bây giờ thêm một lão nữa, thì còn khó khăn gấp mấy, chúng ta phải cẩn thận cho lắm mới được.

Tra-Ngọc, Kim-lão-Nhị và Đinh-Linh nghe Thần-cái Tông-Đào nói như thế, ai ai cũng thấy rõ tình-hình rất nghiêm trọng, vì từ trước đến nay lời nói và nhận xét của lão rất xác thực, bất giác mọi người đều ngửng mặt lên nhìn hai lão đạo-sĩ già.

Đinh-Linh là người cơ trí, khi nàng thấy hai thanh gươm quá dài của hai lão đạo-sĩ, lòng nàng lo lắng nghi ngại. Nàng ngẫm nghĩ:

— Phàm dùng kiếm ai cũng muốn nhẹ nhàng và linh-hoạt, nhưng bảo kiếm của hai lão nầy, chẳng những đã quá dài lại còn nặng nề hơn các thanh kiếm khác, không biết hai lão nầy đã có dụng ý gì đây?

Nàng là người dè dặt, tuy thấy chuyện lạ, suy nghĩ chưa ra, nên nàng không nói một lời nào...

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn chung quanh một lượt, thấy hình thế của kiếm trận, chàng giựt mình lo lắng.

Hai lão đạo-sĩ ngồi xếp bàn tròn chính giữa trận, người nào cũng cúi đầu, lim dim đôi mắt mà không hề chú ý ngó ai. Đó là thái độ của những kẻ có trình độ kiếm thuật đến mức thượng thừa, họ đã chuẩn bị sẵn sàng để ra tay.

Tông-Đào đếm kỹ nhân số của đối phương, trừ hai lão đạo-sĩ già có tất cả 36 người, am hợp với 36 quẻ trong kinh dịch... nhưng có thêm hai lão đạo-sĩ nọ thì dường như không hợp cho lắm.

Nguyên-Bình bỗng nói nho nhỏ:

— Lão tiền-bối tôi đã nghĩ được một kế rồi!

Tông-Đào quay mặt lại:

— Kế gì?

Nguyên-Bình đáp:

— Để tôi vào một mình thử trước, nếu như phá được thì tốt, còn như không, thì lão tiền-bối hãy xem thế biến hóa của trận mà đối phó...

Tông-Đào suy nghĩ giây lát rồi đáp:

— Kế ấy rất đúng, nhưng trận nầy tập trung tất cả tinh-túy của Huyền-vũ-cung, ngoài ra điều mỗi người bố trận, ai ai cũng đều có công-lực tinh thâm, kiếm trận lại biến hóa vô cùng, thôi để ta vào thử trước cho...

Nguyên-Bình đáp:

— Kiến thức của lão tiền-bối quảng-bác, nên ở ngoài để xem thế trận biến hóa, nếu lão tiền bối vô trước thì ai ở ngoài để xem?

Tra-Ngọc bước tới:

— Tôi xin theo Từ-huynh vào trận thử...

Tông-Đào cười:

— Tra-gia bảo đã nổi tiếng về khoa Kỳ môn biến hóa... có lẽ khi nhìn qua trận thế Tra tiểu-huynh cũng đã biết rồi?

Tra-Ngọc gật đầu:

— Nhìn qua tôi cũng thấy được chút đỉnh, nhưng vì trong trận có dư hai người, thế nên sợ có điều gì lạ.

Tông-Đào hỏi:

— Phải hai lão đạo-sĩ già ấy dư hay không?

http://tieulun.hopto.org

Tra-Ngọc gật đầu :

— Phải...

Đinh-Linh vụt xen vào :

— Tôi có ý nầy...

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Ai cũng biết tiểu-thơ là người cơ trí, xin cứ nói đi, chắc là hay lắm.

Nguyên-Bình lại nói tiếp :

— Từ trước đến nay Đinh tiểu-thơ có nhiều cao kiến, tôi rất...

Đinh-Linh mỉm cười :

— Xin chớ quá lời khen ngợi.

Ngừng trong giây lát, nàng lại nói tiếp :

— Qui vị có biết tại sao hai lão đạo-sĩ ấy lại ngồi im lìm trong trận không ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Chưa hiểu...

Đinh-Linh mỉm cười :

— Họ đều là người tàn phế. Chưa biết họ bị cụt một hay là tất cả hai chân.

Nghe nói như thế, Tông-Đào, Tra-Ngọc, cho đến chú ăn mày nhỏ ai ai cũng đều giựt mình lấy làm lạ.

Tông-Đào ngửng mặt nhìn Đinh-Linh :

— Tại sao tiểu-thơ biết ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Ban đầu tôi nhìn thấy họ ngồi lặng im, trong lòng lấy làm hoài nghi, nếu họ là người chỉ huy trận thế, thì phải cần thiết linh động biến hóa, nhưng xem hai cây cờ hồng lớn, và đôi thanh kiếm dài quá mức lại nặng như thế, thì có chỗ không hợp.. Nếu Thiên-Huyền tin rằng hai lão ấy đủ sức ngăn bọn ta thì không bao giờ còn bày ra trận quái dị nầy làm gì...

★

HỒI THỨ BẢY MƯƠI MỐT

Hai lão đạo-sĩ cụt giò trong Huyền-vũ-cung

Tông-Đào gật đầu mỉm cười :

— Trong giới giang-hồ ai ai cũng biết danh Vân-Mộng nhị Kiều nhiều mưu trí, nhưng chỉ nhận xét có bấy nhiêu cũng chưa đủ chứng là hai lão ấy cụt giò...

Đinh-Linh cười :

— Lão tiền-bối nói rất đúng, vì tôi thấy họ không nhúc-nhích nên mới nghi ngờ, kế đó lại thấy gió thổi, áo bào của họ bị tạt sâu vào nên mới nghĩ là họ thiếu giò...

Tông-Đào thở dài :

— Nhận xét thật là tinh tế, ta là người có nhiều kinh-nghiệm trong giới giang-hồ, mà vẫn chưa nhận xét đến đó...

Tra-Ngọc gật đầu :

— Nhận xét tỉ-mỉ như thế thật là đáng phục...

Đinh-Linh cười :

— Bất luận là người nào, nếu lưu tâm kỹ về một việc gì, là nhứt định sẽ nhận xét được sự vật một cách rõ ràng, đó là chuyện rất tầm thường ai ai cũng hiểu được.

Bỗng nhiên hai lão đạo-sĩ vụt mở đôi mắt tròn xoe, nhìn thẳng vào mặt Đinh-Linh.

Có lẽ họ nghe rõ những lời nhận xét của nàng.

Đinh-Linh cố ý nói lớn :

— Vì hành động bất tiện cho nên hai lão ấy mới rèn riêng hai thanh kiếm đặc biệt cho mình, còn hai vuông cờ ấy dùng để chỉ-huy kiếm trận.

Nguyên-Bình gật gật đầu :

— Tiểu-thơ đoán quả thật không sai, lần trước chúng tôi bị lọt xuống thủy lao cũng vì chiếc đèn đỏ.

Đinh-Linh lại nói :

— Bách bộ thần quyền của Tra-gia bảo có thể đánh địch thật xa lại rành về Cửu-cung, bát quái, thì vào trận dò thử trước là hợp lắm.

Tra-Ngọc lặng thinh, nhưng trong lòng suy nghĩ :

— Bộ con nhỏ nầy muốn đẩy mình vô trận một mình hay sao cà ?

Đinh-Linh mỉm cười nhìn Tra-Ngọc :

— Có Thiếu-bảo chủ giúp sức, Tử công-tử vào trận đều có thể ứng phó với tất cả biến hóa, đôi bên giúp lẫn nhau, không biết ý Tông-lão tiền-bối nghĩ như thế nào ?

Tông-Đào gật đầu :

— Đúng lắm, tiểu thơ sắp đặt như thế là phải...

Đinh-Linh mỉm cười :

http://tieulun.hopto.org

— Tôi chỉ đưa ra ý ấy, còn quyền quyết định vẫn là lão tiền-bối.

Tông-Đào cũng cười :

— Ý của tiểu-thơ chu đáo thì lão cũng thuận theo chứ sao !

Nguyên-Bình nhìn Tra-Ngọc :

— Tra-huynh, chúng ta hãy xông vào trận đi !

Đinh-Linh lại nói với :

— Hai công tử vào trận có cần đem theo binh khí hay không ?

Tra-Ngọc nhìn quanh một lượt :

— Rất tiếc rằng trong chúng ta không có ai đem theo gươm dáo gì cả.

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Không cần, sau khi vào trận, ta sẽ lấy của họ mà dùng !

Nói xong, chàng liền lẹ làng bước thẳng vào phía trong trận.

Tra-Ngọc lật đật phóng mình theo sát bên lưng Nguyên-Bình.

Đến gần mé trận. Nguyên-Bình lẹ làng phóng vào bên trong nhanh như chớp.

Lúc ấy hai lão đạo nhân vẫn lim dim đôi mắt, nhưng họ phản ứng minh mẫn lạ thường, nên khi Nguyên-Bình vừa lọt vào trận, là trận thế bắt đầu phát động, bóng người lao xao, 4 thanh trường kiếm từ bốn phía đã chém bổ tới.

Nguyên-Bình cho trầm khí đơn-điền, rồi lẹ làng hạ bộ, lật ngữa mình ra phía sau, như nằm ngữa trên mặt đất, lưng chỉ cách đất chừng một gang tay.

Đó là thế Thiết bản kiều, nhưng Nguyên-Bình đã áp dụng một cách lẹ như chớp, làm cho ai cũng kinh ngạc.

Bốn thanh trường kiếm điều chém hụt, Nguyên-Bình lẹ làng vọt mình lên, xỉa đôi tay chụp vào hai cánh tay của hai lão đạo nhân cầm kiếm định đoạt cho được hai thanh kiếm của lão nầy.

Nhưng lúc ấy kiếm trận đã phát động, tất cả các đạo nhân trong trận đều di động, luồn chen nhau, bóng người thấp thoáng lao xao kiếm quang lấp loáng, biến thành một cuộc tấn công, bao vây rất chặt-chẽ.

Tay của Nguyên-Bình vừa chạm tới đôi cánh tay áo rộng của hai lão đạo nhân, thì 4 thanh kiếm lại quay về phạt ngang đôi cánh tay của Nguyên-Bình.

Kiếm trận đã dùng thế Liên hoàn cứu ứng nhau, nên bắt buộc Nguyên-Bình phải lui về thế thủ, chàng lẹ làng rút đôi tay, rồi hoành thân bước ngang hai bước để tránh...

Chàng mới vừa đứng vững thì lại có 4 thanh trường kiếm chém tới. Nguyên-Bình lui bước sang phía trái hai bước, chỗ có trống không người.

Chàng bị thế liên hoàn tấn công liên tiếp, phải tránh như thế đến 4, 5 lượt.

Sau cùng chàng nhận thấy rằng, cứ mỗi lượt, chàng đều phải tránh sang bên trái, và mỗi lượt chàng đều bị 4 thanh trường kiếm tấn công một lượt.

Chàng liếc mắt nhìn chung một lượt, thấy chỗ mình đứng chỉ cách hai lão đạo sĩ già ngồi dưới đất chừng 4, 5 thước.

Lúc đó Tra-Ngọc còn đứng bên mé ngoài trận để quan sát, dường như sau khi kiếm trận đã phát động, không có chỗ trống nào để cho chàng vô được nữa...

Tuy cảm tình của Đinh-Linh, bề ngoài tuy như rất lợt lạt đối với Nguyên-Bình, nhưng khi thấy chàng ta bị vây trong trận, lòng nàng rất lo lắng, nàng liền hối Tra-Ngọc :

— Sao Thiếu-bảo chủ còn chưa chịu nhập trận ?

Bị Đinh-Linh hối thúc, Tra-Ngọc phải r
một tiếng lớn, phóng ra một ngọn Bách bộ
kiếm trận đang chuyển động, bị ngọn đòn
nên có rối loạn một phía.

Tra-Ngọc thừa thế, nhảy luôn vào

Vừa vào trong trận, Tra-Ngọc
ép nặng nề bức bách : bốn phía
thẳng vào chàng.

Tuy võ công của Tra-Ngọ
chàng cũng biết qua hướng sa
cũng đỡ được một phần nhọc

Nên biết là tất cả nhữ
hoa tuyển chọn trong Huy
thâm. Tuy Tra-Ngọc biết
nhưng chàng vẫn không
dồn tới, làm cho chàng

Từ khi Tra-Ngọc v
phần thật lớn.

http://tieulun.hopto.org

Chàng liết mắt nhìn thấy Tra-Ngọc đã bị khốn trong thế liên hoàn kiếm, làm cho Tra-Ngọc thấy bối rối. Nguyên-Bình liền hét lớn một tiếng, phóng luôn ra hai ngọn chưởng...

Chỉ trong một thời gian vài tháng, tiếp xúc với bên ngoài, nghiền ngẫm lại những đoạn còn chưa hiểu trong pho Đạt-ma-kinh mà võ công của Nguyên-Bình đã tiến tới, không sao tưởng tượng được hai ngọn chưởng phóng ra, uy thế mãnh-liệt vô cùng, sức ép nặng như di sơn đảo hải.

Bị hai ngọn chưởng đánh tạt, kiếm trận bỗng rối loạn. Hai lão đạo sĩ đứng ngay ngọn chưởng bị đánh văng ra xa, hai thanh trường kiếm rớt văng trên mặt đất.

Dường như Nguyên-Bình không ngờ chưởng lực của mình mạnh như thế, chính chàng cũng giựt mình kinh ngạc.

Tra-Ngọc thừa thế phóng mình tới chụp lấy hai thanh kiếm rồi kêu lớn:

— Từ-huynh tiếp lấy gươm.

Chàng vung tay phóng tới một thanh, Nguyên-Bình giơ tay đón bắt trường kiếm thì Tra-Ngọc cũng đã vọt mình tới kề gần chàng.

Kiếm [illegible] ối loạn trong giây phút rồi hồi phục lại y như
[illegible] mất gươm thối lui ra sau, rồi mưa gươm
[illegible] người.

[illegible]m trong tay, Tra-Ngọc thấy hăng hái
[illegible]o Nguyên-Bình:

[illegible] thử xem coi công lực của các lão
[illegible] phá trận cũng không muộn...
[illegible]m đánh bạt một lượt hai thanh

[illegible]m rồi bảo Tra-Ngọc:
[illegible] trận nầy, Tra-huynh hãy chỉ

[illegible]nh, ba lão đạo sĩ phải thối

[illegible] mà cứ đứng sát lưng
[illegible] tấn công liên tiếp như

[illegible]y rõ trình độ võ công của hai chàng, Nguyên-Bình vẫn đứng im một chỗ, thanh gươm biến hóa linh diệu vô cùng, thế kiếm lại rất mạnh, đánh bạt tất cả các thanh trường kiếm của đối phương, đạo sĩ nào tấn công quá mạnh, va chạm vào thanh gươm của Nguyên-Bình cũng phải thối lui.

Còn về phần Tra-Ngọc thì thân pháp không được vững, nếu không đứng sát lưng với Nguyên-Bình, nhờ sự tương trợ của họ Từ, thì có lẽ Tra-Ngọc cũng đã bị hạ từ lâu rồi.

Lúc ấy hai lão đạo nhân già ngồi xếp bàn tròn dưới đất bỗng mở đôi mắt, hai lão nhìn các đạo-sĩ liên-tiếp tấn công một cách vô hiệu quả, lão ngồi bên phải liền chụp cây cờ quay hai lượt.

Bỗng nhiên cuộc tấn công chấm dứt một cách bất thình linh.

Lão đạo-sĩ ngồi bên phía trái đằng hắng một tiếng khô khan:

— Nhị vị đứng vững trong kiếm trận một thời gian khá lâu, thật là đáng khen, bây giờ, nếu nhị vị vượt qua khỏi được chúng tôi, thì lập tức chúng tôi sẽ đưa quí vị ra.

Nói xong, lão lại cầm cờ quay lên hai lượt. Các đạo-sĩ trong kiếm trận đều rút lui, tất cả 36 đạo sĩ đều đứng sắp hàng kề bên hai lão đạo-sĩ...

Tông-Đào cười ha hả:

— Ta ngỡ rằng hai lão nương vào kiếm trận để chặn đường chúng ta chứ!

Lão đạo-sĩ bên trái cười lạt:

— Chỉ hai bần đạo thôi, sợ quí vị cũng khó mà qua được.

Nhìn thấy hai đạo-sĩ tóc bạc phơ, tuổi tác có lẽ lớn hơn Thiên-Huyền nhiều, Nguyên-Bình nghĩ rằng chắc có lẽ đó là những bậc tiền bối của Thiên-Huyền.

Chàng ngẫm-nghĩ:

— Võ công của Thiên-Huyền đã cao cường đáng nể, như thế thì các lão này lại còn đáng sợ hơn, bây giờ vượt qua cho được hai lão ấy thật là chuyện vạn nan.

Bỗng nghe Đinh-Linh thỏ thẻ:

— Dám xin hỏi hai vị lão tiền-bối là chi của Thiên-Huyền đạo trưởng?

Nguyên do là gì Đinh-Linh thấy hai lão đạo sĩ ấy quá già cho nên nàng nghĩ rằng hai lão ấy cũng đều là bậc tiền-bối của Thiên-Huyền, thế cho nên mới hỏi cho rõ.

Nào ngờ khi nghe nhắc đến tên Thiên-Huyền, hai lão đạo sĩ nghiêm sắc mặt lộ vẻ cung kính đáp:

http://tieulun.hopto.org

— Thiên-Huyền đạo trưởng là ân sư của chúng tôi.

Đinh-Linh ngạc-nhiên, nhưng nàng liền mỉm cười :

— Nhị-nhị sư-huynh mạnh-giỏi ?

Lão đạo sĩ bên tả lạnh lùng hỏi :

— Tại sao cô nương nói lạ như thế ?

Đinh-Linh nghiêm sắc mặt :

— Em tôi là môn hạ của Thiên-Huyền đạo-trưởng, như thế thì tôi phải gọi nhị vị là sư-huynh chứ sao ?

Hai lão ngạc nhiên :

— Có thật như thế không ?

Bỗng thấy tất cả 36 lão đạo sĩ đứng kề bên người nào cũng đều nhìn Đinh-Linh với vẻ mặt lạ lùng, kinh ngạc.

Hai lão đạo sĩ nhìn nhau rồi bảo :

— Nếu đã như thế, thì xin sư-muội cứ đi qua !

Nói xong, hai lão vẫn ngồi yên, cứ khẽ chuyển mình rồi tránh ra xa ba thước...

Bỗng thấy tất cả 36 lão sĩ đứng kề bên, ai nấy cũng đều xuôi gươm cúi mình làm lễ gọi Đinh-Linh là sư-thúc.

Trong số người ấy, người nhỏ nhứt cũng hơn Đinh-Linh đến 20 tuổi, nên khi thấy họ cung kính gọi nàng là sư thúc, làm cho nàng mắc cỡ, đôi má đỏ bừng. Nàng đứng sững-sờ hồi lâu rồi mới đáp lễ quay mặt về phía hai lão đạo sĩ ngồi dưới đất, nàng thi lễ rồi hỏi :

— Nhị vị sư-huynh pháp hiệu là chi ?

Lão bên trái đáp :

— Tiểu-huynh là Hoàn-Ân.

Lão bên mặt nói tiếp :

— Tiểu-huynh là Quyết-Cừu.

Đinh-Linh nhíu mày ngẫm nghĩ :

— Pháp danh thật là lạ...

Nàng mỉm cười :

— Tôi có một chuyện muốn nhờ hai vị sư-huynh, không biết có tiện chăng ?

Hoàn-Ân đáp :

— Xin sư-muội cứ nói.

Quyết-Cừu cũng tiếp theo :

— Nếu sức tôi làm được, xin vui lòng giúp sư-muội...

Đinh-Linh mỉm cười :

— Xin nhị vị sư-huynh cho phép chúng tôi qua...

Hoàn-Ân nhíu mày :

— Chuyện ấy...

Quyết-Cừu nói tiếp :

— Về chuyện ấy thì . . lần đầu sư-muội nhờ chúng tôi, dù cho bị sư-phụ trách mắng, tôi cũng vui lòng.

Hoàn-Ân cười ha hả :

— Sư-đệ nghĩ như thế cũng đúng...

Nói xong, lão đưa tay ra hiệu :

— Xin quí vị tự tiện ra...

Bỗng nghe 36 đạo-sĩ đứng kề bên đều chắp tay thưa :

— Chúng đệ tử đồng kính tiễn đưa sư-thúc.

Đinh-Linh cúi mình đáp lễ rồi quay mình về phía hai lão đạo sĩ già :

— Xin đa tạ nhị vị sư-huynh...

Nói xong, nàng đi thoăn-thoắt ra cửa...

Nhóm Từ-nguyên-Bình lật đật theo sau, quả nhiên không một ai cản trở...

Ra tới bên ngoài bỗng nghe từ phía trong có tiếng gọi lớn :

— Sư-muội nên bảo trọng, nếu có gặp gì khó khăn, xin hãy mau trở về Huyền-vũ-cung cho chúng tôi biết . .

Tông-Đào cười ha hả :

— Từ mấy mươi năm nay, đi khắp chốn giang-hồ, ta chưa từng thấy đâu có chuyện lạ như thế này.

Đinh-Linh cũng mỉm cười :

— Tôi cũng chưa hề gặp...

Nguyên-Bình lại hơi ngạc nhiên :

— Hai lão đạo-trưởng ấy tuy tuổi đã cao mà tánh thật còn ngây thơ.

Tra-Ngọc cũng xen vào :

— Tôi xem hai lão ấy tinh thần còn rất hồn nhiên.

Đinh-Linh bỗng nhiên thở dài rồi bảo :

— Phải rồi, tôi đã hiểu rồi !

Tông-Đào hỏi :

— Tiểu-thơ hiểu gì ?

Đinh-Linh cười :

— Tông lão tiền-bối là người kiến văn quảng bác, kinh-nghiệm

http://tieulun.hopto.org

nhiều hơn chúng tôi, người có biết tại sao họ cho chúng ta đi một cách dễ dàng như thế không ?

Tông-Đào cười :

— Tôi cũng muốn hỏi tiểu-thơ về chuyện ấy đấy...

Đinh-Linh than :

— Chuyện ấy rất dài, mà bây giờ thì đói quá rồi, đợi no rồi mới có sức nói.

***

Từ một tháng qua, ở trong thủy lao, Tông Đào và Nguyên-Bình chỉ nhờ ăn rắn mà sống cho qua ngày, thế nên trong bụng thấy xót xa, vừa rồi lại bị qua mấy từng cửa, quá lo lắng nên quên đói, bây giờ nghe Đinh-Linh nhắc đến, lão lồng nghe bụng đói như cào, không sao chịu nổi, Tông-Đào gãi tai bảo :

— Tiểu-thơ nhắc đến chuyện ăn, sao tôi thấy đói khó chịu quá !

Tuy Nguyên-Bình chưa nói một lời nào, nhưng khi nghe nhắc đến chuyện ăn, chàng cũng ứ nước miếng

Đinh-Linh giơ tay trái vén mớ tóc lòa xòa trên vai, còn tay mặt thò vào bọc lấy ra một gói khô bò, bảo :

— Hừ... rất tiếc là gói khô này không được bao nhiêu, chừng một mình tôi ăn là đủ...

Nói xong, nàng lấy một miếng bò vào miệng nhai ngồm ngoàm rồi nuốt đánh ực...

Tông-Đào đằng hắng một tiếng rồi bảo :

— Con nhỏ này ... em người đã chịu làm đồ đệ của Thiên-Huyền, thì trong tương lai coi chừng sẽ bị nó ăn hiếp.

Đinh-Linh lại nuốt một miếng khô bò :

— Đúng lắm, tôi không có mạng, rất đáng tiếc, nhưng làm sao bây giờ ?

Tông-Đào mỉm cười :

— Tôi biết một thế võ rất huyền diệu, đó là một thế trong 9 thế tuyệt học của phái Kiếm-bài, rất thích hợp cho phụ nữ, lại dễ học, học rất mau.

Đinh-Linh cầm một miếng khô bò bảo :

— Như lão tiền-bối dạy tôi thì tôi tặng liền một miếng khô bò !

Tông-Đào cười :

— Ta muốn ăn khô, mà không muốn dạy ai hết !

Vừa nói lão vừa chụp miếng khô bò bỏ vào miệng nhai ngồm ngoàm.

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn gói khô bò trong tay Đinh-Linh rồi lại quay đầu làm lơ...

Tông-Đào nuốt trộng miếng khô bò rồi cằn nhằn :

— Con nhỏ này thật là khôn, một thế võ bí truyền đổi một miếng khô bò, ta lỗ nhiều quá !

Đinh-Linh lại cười :

— Nếu như lão tiền-bối chịu dạy tôi một thế nữa, thì lần này xin chịu 2 miếng khô bò !

Tông-Đào gật gật đầu :

— Được lắm, dạy một thế nữa...

Đinh-Linh lựa hai miếng khô bò đưa cho Tông-Đào.

Tra-Ngọc thở dài, ực nước miếng rồi thở ra :

— Rất tiếc là tôi quên mang khô bò theo !

Tông-Đào nhìn hai miếng khô bò :

— Con nhỏ nầy thật là khôn, hai miếng khô bò này rất nhỏ, gộp lại hơn miếng trước không bao nhiêu. Ai ai cũng đồn con này quỉ kế đa đoan quả thật rất đúng !

Đinh-Linh cũng cười :

— Lão tiền-bối nói như thế rất tội nghiệp cho kẻ hậu sinh này !

Tông-Đào nuốt luôn một hơi hai miếng khô bò rồi lại hỏi :

— Bây giờ dạy thêm một thế nữa thì mấy miếng ?

Đinh-Linh cười :

— Mười miếng, như thế cũng còn dư được 15 miếng !

Tông-Đào nói nhanh :

— Được lắm đưa đây mau !

Đinh-Linh đếm đủ 10 miếng đưa cho Tông-Đào rồi quay về phía Nguyên-Bình :

— Từ công tử nhận nhé !

Nói xong, nàng quăng gói khô bò cho Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình chụp gói khô rồi hỏi :

— Nàng cũng chưa no, tôi ăn làm sao ngon ?

Đinh-Linh cười khanh khách :

— Tôi đâu có đói, tôi tính nhử cho ông ấy dạy nghề tôi mà !

Tông-Đào cũng cười hà hả :

— Như thế thì ta mắc kế con nhỏ này rồi !

Đinh-Linh liếng-thoắng :

http://tieulun.hopto.org

— Ý của lão tiền bối cũng muốn thành toàn cho tôi đấy chứ!

Tông-Đào lắc đầu:

— Không phải như thế, ta ăn 13 miếng khô, thì dạy 13 thế tuy ta có phần thua thiệt, nhưng như thế cũng khá sòng phẳng, sau này khỏi để tiếng cười trong giới giang-hồ.

Nguyên-Bình đang nhai khô bò, bỗng nghe Tông-Đào nói, chàng giựt mình nói tiếp:

— Cô Đinh ơi! Như tôi ăn 15 miếng khô thì phải dạy cho cô 5 thế phải không?

Đinh-Linh bỗng lộ sắc buồn thở dài:

— Lòng tốt của Từ công-tử làm cho tôi cảm kích vô cùng, nhưng dù tôi có học được tuyệt kỷ của lão tiền-bối và Từ công tử cũng vô dụng mà thôi!

Nguyên-Bình ngạc nhiên:

— Nhưng tại sao khi nãy nàng lộ sắc vui, còn bây giờ đến phiên tôi...

Đinh-Linh lắc đầu:

— Chàng quên rằng thương thế của tôi chưa lành hẳn hay sao? Trong mấy ngày gần đây tôi thấy trong ngũ tạng lục phủ dường như có thay đổi, nhưng tôi dấu em Phượng, không muốn cho nó biết.

Đi đến đường cái, chúng ta phải chia tay, tôi phải về Quỉ-vương-cốc sớm, nếu chần chờ e không sống về nhà được...

Nguyên-Bình trầm ngâm trong giây lát rồi bảo:

— Trước kia tôi đã hứa với nàng là sẽ tìm cách trị cho được thương thế, từ đó cho đến nay chưa thực hiện được, nếu như nàng tin tôi, xin hãy chờ mấy hôm nữa rồi sẽ về, để tôi có thể tìm cách giúp nàng.

Đinh-Linh mỉm cười:

— Tôi và em Phượng rời gia-đình cũng đã lâu, có nhiều chuyện phải cho gia phụ hay, giả sử như rủi bỏ mạng ở ngoài thì thật là ôm hận xuống suối vàng.

Nguyên-Bình lặng im, nhưng trong lòng ngầm nghĩ:

— Liệu trị thương thế cho nàng, nếu không có nàng áo đỏ thì không thể được, trước đây ta đã nhờ nàng cứu Kim-thúc-phụ ta một lần, nay còn mặt mũi nào nhờ vã nàng nữa, nhưng ta đã hứa với Đinh-Linh, bây giờ không lẽ bỏ qua được sao...

Bỗng nghe Tông-Đào cười ha hả:

— Tiểu-huynh đang lo nghĩ về việc điều trị cho Đinh cô nương có phải không?

Nguyên-Bình giựt mình ngầm nghĩ:

— Thôi chết rồi, người đánh Đinh-Linh là sư muội của Thần-cái hai người cùng một thầy, thế tất phải cùng biết trị thương thế nầy.

Vì nghĩ như thế cho nên Nguyên-Bình lật đật đáp:

— Trước kia tôi đã hứa, giúp Đinh cô nương trị liệu thương thế nên nay tôi phải giữ lời... Tôi đang lo tìm người có khả năng ấy đây.

Tra-Ngọc vụt hỏi:

— Đinh cô nương, từ Kim-lăng chúng ta đi một đường đến đây gần gũi nhau rất lâu, sao tôi không hề thấy chuyện ấy?

Đinh-Linh cười:

— Nếu thiếu bảo chủ thấy, thì chúng ta làm sao bình yên cho được?

Tra-Ngọc lạnh-lùng:

— Như thế thì cô nương vẫn còn dè dặt đối với tôi?

Đinh-Linh cười chua chát:

— Trong giới giang-hồ, dè dặt cẩn thận đối với nhau là chuyện thường sự...

Tông-Đào cười to:

— Đúng lắm, ta cũng không tin rằng các người đến Huyền-vũ-cung là để giúp chú ăn mày nhỏ này để cứu ta!

Đinh-Linh bỗng ngửng mặt lên trời, cố ý như không nghe lời Tông-Đào nói...

Tra-Ngọc muốn trả lời, nhưng thấy Tông-Đào sắp sửa nói, chàng chỉ đằng hắng một tiếng rồi im lặng.

Tông-Đào quay lại nhìn chú ăn mày nhỏ

— Không ai nói gì, còn ngươi thì sao?

Chú ăn mày nhỏ thưa:

— Trong lúc đi đến Huyền-vũ-cung, trên đường tôi gặp thiếu bảo chủ và hai cô nương.

Tông-Đào khẽ nhíu mày:

— Tại sao ngươi biết ta bị khốn tại Huyền-vũ-cung?

Chú ăn mày nhỏ ngập ngừng:

— Thưa... thưa đệ tử...

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào nổi giận :

— Ta thấy ngươi càng ngày càng tệ, nói năng cũng lôi thôi.

Chú ăn mày nhỏ thưa :

— Đệ tử nghe Thần-châu Nhứt-quân Dịch-thiên-Hành cho biết sư phụ bị khốn tại Huyền-vũ-cung.

Nguyên-Bình lẩm lỳ :

— À... Dịch-thiên-Hành...

Chú ăn mày nhỏ lại nói tiếp :

— Ông ta lại bảo tôi, nói lại cho gia sư biết có cần ông ta giúp đỡ không. Nếu có cần gì, thì ông ấy không hề từ chối...

— Tông-Đào cười lạt :

— Hừ... giả dối... Nếu ta chưa biết con người ấy, thì thế nào cũng bị gạt rồi...

Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Chúng ta bị khốn trong thủy lao, nếu không được Thiên-Huyền đồng ý thì gặp cũng còn chưa chắc được... lão ấy là cứu ta được ?

Kim lão-nhị nói tiếp :

— Cháu Bình, cháu còn xem thường Dịch-thiên-Hanh nữa sao ? Nếu lão ta đã hứa thì không bao giờ bỏ qua đâu...

Tông-Đào nói tiếp :

— Tuy kiếm thuận của Thiên-Huyền đã đến mức tuyệt thế, nhưng nếu tranh tài với Dịch-thiên-Hành, thì cũng chưa chắc gì hơn được đâu. Ta tin rằng Dịch-thiên-Hành có thể cứu chúng ta được !

Mặc dù Nguyên-Bình không đồng ý với lời nói của hai người nhưng chàng vẫn lạng thinh không cãi.

Chú ăn mày nhỏ liếc mắt nhìn Nguyên-Bình như muốn nói gì, nhưng rồi lại thôi.

Như vụt nhớ đến chuyện gì, Tông Đào lại hỏi Tra-Ngọc :

— Thiếu bảo chủ có gặp gia gia phụ chưa ?

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Đã gặp . . . nếu gia phụ tôi không đến Kim lăng thì tôi và hai chị em họ Đinh có lẽ bị khốn tại Dương gia bảo.

Nói xong, Tra-Ngọc lộ vẻ mừng và đắc ý . .

Đinh-Linh xen vào :

— Lão bảo chủ cứu chị em chúng tôi . . Chúng tôi rất cảm kích ơn người.

Tra-Ngọc cười :

— Bất tất phải như thế . . tình nghĩa giữa đôi bên của chúng ta rất đậm đà . . thế nên phải giúp đỡ lẫn nhau . .

Đinh-Linh lại tiếp :

— Nếu Dương-văn-Nghiêu không đồng ý thả, thì với sức một mình của lịnh tôn, cũng e khó cứu chúng ta được. . chuyện ấy . .

Tra-Ngọc cười lớn :

— Binh pháp có nói « Chẳng đáng mà thu phục được người » đó là thượng sách. Gia phụ tôi chỉ nhờ ba tấc lưỡi mà thu phục được Dương-văn-Nghiêu, làm cho chúng ta thoát được nguy-hiểm như thế có phải hơn là xảy ra một trường ác-chiến nguy-hiểm không ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Bàn về chuyện trước mắt, chắc có lẽ không đơn giản như thế đâu, vì trong vấn đề ấy còn nhiều nghi vấn.

Tra-Ngọc nhếch mép cười :

— Chẳng hay Đinh cô nương hoài nghi điều chi ?

Đinh-Linh đáp : .

— Lúc chúng ta rời Dương-gia-bảo, chỉ thấy thoáng qua lịnh-tôn thì Dương-văn-Nghiêu đã đứng dậy đưa chúng ta ra, chỉ giữ lại một mình lịnh tôn, cha con gặp nhau, mà thiếu bảo chủ không nói được một lời, đó là chuyện lạ, tất nhiên bên trong phải có nguyên nhân gì...

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Tôi quên thưa cho cô nương biết về chuyện ấy, lịnh thúc phụ và lão tiền-bối với tôi bị khốn trong hoa viên.

Đinh-Linh giựt mình :

— Có tam thúc phụ tôi à ?

Tra-Ngọc gật đầu :

— Đúng như thế.

Đinh-Linh nghi ngại :

— Nhưng tại sao tôi không hề thấy mặt người ?

Tra-Ngọc cười :

— Sao cô nương gấp quá vậy ? Tôi trả lời làm sao kịp ?

Đinh-Linh mắng thầm :

— Thằng cha này thật là lẻo mép :

Nhưng bề ngoài nàng vẫn mỉm cười :

— Như thế thì thiếu bảo chủ hãy nói chậm chậm vậy !

http://tieulun.hopto.org

Nói xong nàng lại cúi mình thi lễ.

Tra-Ngọc đằng hắng lấy giọng :

— Trong hoa viên lúc ấy, có tất cả ba người bị nhốt trong lưới sắt, trừ ra tôi, còn có lịnh thúc Đinh lão tiền-bối, lại còn có một người nữa nói ra sợ cô nương không tin ...

Tông-Đào hừ một tiếng khô khan :

— Thiếu bảo chủ hãy nói cho gọn đi.

Tra-Ngọc quay về phía Tông-Đào :

— Gia phụ tôi dặn, nếu có gặp lão tiền-bối phải luôn luôn vâng lời người, để học hỏi thêm, nếu không có lời dặn thì chắc tôi không đến Huyền-vũ-cung làm gì...

Tông-Đào biết Tra-Ngọc đã nói thành thật, thế nên không nỡ trách móc chàng, lão chỉ đằng hắng mấy tiếng rồi im luôn.

Tra-Ngọc suy nghĩ trong giây lát, rồi nói tiếp :

— Còn một người nữa : đó la Lãnh-công-Tiêu của Thiên-địa-cốc.

Tông-Đào mỉm cười :

— Dương-văn-Nghiêu cũng thật to gan, lớn mật, chỉ một mình Dương-gia bảo mà dám gây sự với Qui-vương-cốc, Thiên-địa-cốc, và Tra-gia-bảo.

Trong lòng Đinh-Linh lo-lắng về Đinh-diệm-Sơn, nàng sợ Tông-Đào kéo sang chuyện khác, nên lật đật hỏi :

— Rồi tam thúc phụ tôi đi đâu ? Tại sao chúng ta chỉ gặp một mình lịnh tôn mà thôi ?

Tra-Ngọc nói tiếp :

— Tôi không biết rõ lắm, nhưng có lẽ lịnh-thúc phụ và Lãnh-công-Tiêu đã bị Dương ...

Chỉ nói đến đây Bổng Tra-Ngọc lặng im, rồi đằng hắng vài tiếng.

Tông-Đào lạnh lùng bảo :

— Cũng mắc bịnh ho như ta rồi !

Tra-Ngọc lại ho rồi nói tiếp :

— Mấy hôm rày tôi bị cảm, nên cứ ho hoài. Đinh lão tiền-bối và Lãnh-công-Tiêu ra khỏi hoa viên trước tôi, rồi đi đâu, tôi không rõ lắm.

Tông-Đào cười lạt :

— Ngươi không nói, ta cũng nghĩ ra rồi, những người ấy đụng chạm nhau vì quyền lợi, thế nên họ quyết sống chết với nhau, nhưng nếu lúc cùng chung với nhau một mối lợi nào đó, thì họ cũng có thể quên tất cả chuyện cũ, để cùng nhau hợp tác. Đinh lão tam, Lãnh-lão-nhị không bao giờ kể đến cái nhục bị giam cầm [illegible] Thanh cũng không bao giờ nghĩ đến chuyện ấy, hễ đồng một chí hướng là họ liên kết nhau... Hừ... không bao lâu nữa đây, trong giới giang-hồ tất có sanh đại biến.

Đinh-Linh mỉm cười :

— Thực là quá rồi, lão tiền-bối luôn miệng mắng cả Qui-Vương Thiên-địa-cốc và cả Tra-gia bảo, Dương-gia bảo...

Tông-Đào nói tiếp :

— Hễ ta thấy gì thì cứ nói thẳng, tại sao ngươi không bằng lòng.

Đinh-Linh cười :

— Bằng lòng hay không, cũng bị chửi rồi ! Nhưng trong giới giang-hồ sẽ xảy ra chuyện gì thế ?

Nàng có ý nhường nhịn Tông-Đào và Nguyên-Bình, để sau này còn lưu lại tình cảm với hai người ấy.

Tông-Đào lo ngại :

— Nếu tôi biết trước là có chuyện gì, thì tôi đã thành thầy bói giỏi rồi !

Đinh-Linh cười :

— Không cần thầy bói, người thường suy nghĩ kỹ càng cũng có thể biết được !

Tông-Đào nhíu đôi mày bạc :

— Hôm nay mới rõ tiếng đồn của Nhị-kiều ở Qui-vương-cốc thật chẳng phải là hư danh, nếu người ta đoán ra, thì lão nầy phải thỉnh giáo...

Qua giọng nói, lão có ý khiêu khích Đinh-Linh.

Tra-Ngọc liếc mắt nhìn Đinh-Linh :

— Đinh cô nương là người thông-tuệ nổi tiếng, ai ai cũng biết thế nào cũng có những ý hay, tôi đang sẵn sàng chờ đợi để lãnh giáo đây.

Lúc ấy sắc mặt Tra-Ngọc có vẻ dương dương tự đắc, dường như chàng ta đã biết qua một ít chuyện bí mật rồi.

Đinh-Linh chớp chớp đôi mắt :

— Xem ra có lẽ Tra huynh cũng đã biết rõ ràng chuyện ấy rồi.

Tra-Ngọc lắc đầu :

— Thật ra tôi chẳng biết gì về chuyện ấy cả.

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh lại hỏi dồn :

— Tuy qui Bảo và Dương-gia bảo không giao thiệp qua lại nhau, nhưng đôi bên không có điều gì xích mích lẫn nhau, nhưng đối Quỉ-vương-cốc chúng tôi thì tình hữu-nghị rất là thấm thiết.

Tra-Ngọc lại chặn ngang :

— Tra-gia bảo và Quỉ-vương-cốc sống nương tựa lẫn nhau.

Đinh-Linh gật đầu :

— Vì thế cho nên khi lịnh tôn có toan tính điều gì, thì đều có thương lượng với gia phụ tôi. Trong khi đó qui Bảo và Thiên-địa-cốc, kết oán gây thù rất sâu sắc.

Nghe nói đến đây, Tra-Ngọc giựt mình ngẫm nghĩ :

— À, nếu như thế, ta đây cho nó nói nữa thử xem sao ?

Vì nghĩ như thế cho nên chàng ta không cãi gì, cứ mỉm cười ra dáng chờ đợi Đinh-Linh nói thêm.

Bỗng Đinh-Linh nghiêm sắc mặt :

— Trong khi đi với chị em tôi, Thiếu-bảo chủ có ý định gì không ?

Tra-Ngọc muốn nói gì, nhưng lại thôi, chàng ta chỉ ho mấy tiếng sụ sụ rồi ngửng mặt lên nhìn trời...

Đinh-Linh thấy Tra-Ngọc không chịu nói gì, lòng nàng hơi lo lắng :

— Nếu y không chịu nói, thì ta làm sao hiểu rõ lòng y được ? Xem ra chuyện này chắc có lẽ rồi đến lúc làm càn.

Tuy trong lòng lo ngại, nhưng Đinh-Linh vẫn lộ vẻ bình tĩnh, nàng chậm rãi bảo :

— Lịnh-tôn và Dương-văn-Nghiêu bàn mưu riêng, bắt ép Tam thúc phụ tôi và Lãnh-công-Tiêu đi trước để bước chân vào chỗ nguy-hiểm.

Khẽ liếc mắt, nàng bỗng thấy Tra Ngọc biến sắc mặt, nàng liền nói tiếp :

— Lịnh-Tôn và Dương-văn-Nghiêu sẽ ngờ không thu lợi như ngư ông, kế ấy tuy rất hay, nhưng rất tiếc rằng không được chu đáo, thế nên có thể bị hư hỏng to trong toàn cuộc...

HỒI THỨ BẢY MƯƠI HAI

Các lão Hòa-Thượng Thiếu-Lâm-Tự chặn đường Nguyên-Bình

Nghe Đinh-Linh nói ; Tra-Ngọc giựt mình :

— Mưu kế ấy...

Dường như vụt thấy rằng mình đã lỡ lời nên Tra-Ngọc lật đật im lặng.

Đinh-Linh lại mỉm cười :

— Vì chuyện ấy, Dương văn-Nghiêu đáng lẽ không nên thả chúng ta ra... Nhưng lão không nghĩ đến việc đó...

Tra-Ngọc ngạc nhiên :

— Tại sao thế ?

Đinh-Linh nghiêm trang bảo :

— Bên ngoài Dương-văn-Nghiêu ra dáng hiền hòa, nhưng sự thật lão ta là người nham hiểm đáng sợ.

Bị Đinh-Linh khêu gợi mãi, Tra-Ngọc không sao nhẫn nại được, chàng liền đáp :

— Chuyện lợi và hại đều có liên quan nhau, có thể lão ta dám ám hại gia phụ ta chăng ?

Đinh-Linh lại tiếp :

— Có lẽ Thiếu-bảo chủ đã thấy rõ chuyện lợi hại trước mắt rồi nếu không suy nghĩ cạn sẽ có hại to cho lịnh tôn, tam thúc phụ tôi và Lãnh-công-Tiêu đều chẳng phải là người tầm thường, chắc có lẽ đâu đến đỗi vì cái lợi nhỏ mà hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu như Dương-văn-Nghiêu khéo lôi cuốn được những người ấy thì tất nhiên chuyện này chẳng phải tầm thường... Nhưng cũng nên nhớ rõ rằng Dương-văn-Nghiêu không bao giờ chịu sòng phẳng với ai có lẽ sau khi lợi dụng được rồi lão ta sẽ ra tay hãm hại lịnh tôn và gia thúc tôi.

Tra-Ngọc lo lắng :

— Lời của cô nương có phần đúng lắm...

Đinh-Linh lại nói tiếp :

— Nhứt là phải đúng, vì cái an nguy của lịnh tôn, thiếu bảo chủ phải tính toán trước đi !

Nàng khẽ thở dài rồi nói tiếp ?

— Lịnh tôn, gia thúc và Lãnh-công-Tiêu đều là những người

http://tieulun.hopto.org

có nhiều kinh nghiệm, cũng chưa chắc gì Dương-văn-Nghiêu đã qua mặt được.

Nhưng kẻ cố ý, người vô tình, lại thấy lợi to trước mắt, sợ e tất cả đều thiếu sáng suốt, thiếu suy nghĩ, cho chính chắn, mất tất cả cái trí mưu lúc bình thường, rồi bị Dương-văn-Nghiêu thao túng.

Sợ e lịnh tôn và gia thúc như người nhắm mắt lại cỡi ngựa mù, nhứt nhứt đều do theo người dẫn dắt thì nguy hại biết là bao !

Tra-Ngọc biến sắc :

— Lời của tiểu-thơ làm cho tôi tỉnh ngộ, tôi phải gặp gấp gia phụ tôi để bàn về việc này.

Bỗng nghe Kim Lão nhị hừ một tiếng khô khan :

— Nhứt định là Dương-văn-Nghiêu đã đem tất cả đến ngôi mộ của Cô-độc lão-nhân rồi.

Từ từ giơ cánh tay lên cho mọi người xem, Kim lão-nhị nói tiếp :

— Sở dĩ cánh tay tôi như thế này, là cũng vì bị lầm mưu Dương-văn-Nghiêu, nếu tôi không kịp thời xoay trở và không nhờ cháu Bình đây, chắc có lẽ phải vùi xương dưới mộ ấy rồi.

Tra-Ngọc lộ vẻ bối rối, nhìn thẳng vào mặt Linh-Linh :

— Gia phụ tôi và Đinh lão tiền-bối cùng chung cảnh ngộ nhau, chuyện nầy cô nương đâu có thể khoanh tay đứng nhìn cho đành ?

Tông-Đào cười ha hả :

— Tốt lắm, để cho họ tàn sát lẫn nhau trước, rồi lão ăn mày này sẽ làm ngư ông đắc lợi !

Kim lão-nhị lật đật bảo :

— Bao Diệt tình-kiếm đã lọt vào tay Dịch-thiên-Hành, có lẽ rồi đây lão ta cũng xen vào chuyện ấy !

Tông-Đào lại càng cười to :

— Như vậy càng tốt, thêm Dịch-thiên-Hành thì trận này càng thêm ngoạn mục.

Bỗng Nguyên-Bình quay lại nhìn Tra-Ngọc :

— Tra-huynh, có phải lịnh tôn đi đến ngôi mộ của Cô-độc lão-nhân không ?

Tra-Ngọc khẽ gật đầu :

— Vì thời gian quá gấp, cho nên gia phụ tôi chỉ dùng ám ngữ, cho biết là sẽ đi với Dương-văn-Nghiêu tìm một kho tàng, có lẽ là đi đến ngôi mộ của Cô-độc lão-nhân.

Nguyên-Bình gật gật đầu :

— Trong ngôi mộ ấy quả thật có vô số châu báu ngọc ngà, nếu là người có lòng tham thế nào cũng bị tối mắt.

Tông-Đào chớp chớp đôi mắt :

— À, tiểu-huynh đã thấy rồi, mà có bị tối mắt không ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Tuy rằng châu báu ngọc ngà là vật đáng ham, nhưng đó đều là những của phù-du, chết không đem theo được, có cũng được mà không cũng được, hà huống .. đó đều là những vật có chủ, đâu có thể lấy ngang được.

Đinh-Linh cười :

— Dương-văn-Nghiêu là tay rất ghiền các món cổ ngoạn và ngọc ngà châu báu, Dương-gia bảo ở Kim-lăng giàu sang không thua vua chúa, vì thế cho nên nếu trong ngôi mộ Cô-độc lão-nhân, càng có nhiều ngọc ngà châu báu thì tính mạng của Tra-gia bảo chủ và gia thúc tôi lại càng nguy-hiểm...

Tra-Ngọc quay lại nhìn Nguyên-Bình :

— Từ-huynh đã có đến ngôi cổ mộ ấy rồi, chẳng hay có thể chỉ dẫn cho tôi hay không ?

Nguyên-Bình khẽ nhíu mày :

— Trong ngôi cổ mộ cơ quan bí mật không sao kể xiết, nếu Tra-huynh có đến, thì cũng không sao vào được...

Tông-Đào cười lớn :

— Tuy ta không có ý gì lấy trộm các bảo vật trong ngôi cổ-mộ nhưng cũng muốn đến một phen để chứng kiến...

Dường như sực nhớ điều gì, lão bỗng thở dài rồi nói tiếp :

— Thiếu-lâm-tự đã biết tin thanh Diệt-tình-kiếm lại xuất-hiện trong giới giang hồ, thế nên đã dốc hết toàn lực đi tìm thanh kiếm.

Từ mấy năm nay, ai ai cũng đều cho rằng thanh kiếm ấy là vật bất thường. Nếu người nào giữ thanh bảo kiếm ấy, bất luận võ công cao cường đến đâu, đều cũng không thoát khỏi số kiếp đau thương, xem ra tin đồn ấy quả thật không sai.

Thanh gươm đã xuất hiện trong giới giang-hồ chừng vài tháng mà đã gây ra cuộc rối loạn trong giới võ lâm miền Trung nguyên.

Nguyên-Bình cười chua chát :

http://tieulun.hopto.org

— Hừ, phải dè tôi giao thanh gươm ấy cho sư Tuệ-nhơn từ trước để khỏi phải gặp chuyện rối loạn như thế này.

Kim lão nhị lại nói tiếp :

— Thực ra Thiếu-lâm-tự chỉ muốn thu hồi chiếc bao gươm Diệt-tình-kiếm, còn thanh bảo kiếm họ không hề chú-ý làm gì, hiện nay bao gươm đã lọt vào tay Dịch-thiên-Hành, thì cháu không nên đứng ra chịu gánh vác, bây giờ ta cứ đến ngôi mộ ấy cho sư Ngươn-Thông biết rõ sự tình.

Nguyên-Bình trầm ngâm trong giây lát :

— Chuyện ấy xin để cho cháu suy nghĩ thêm...

Thực ra tuy Nguyên-Bình không tán đồng ý kiến của Kim lão-nhị nhưng cũng không dám từ chối hẳn, cho nên chàng tìm cách diên trì thời gian.

Kim lão-nhị bỗng thay đổi nét mặt :

— Cháu Bình, trước khi viên tịch, sư Tuệ-Không có ký thác gì với cháu hay không ?

Nguyên-Bình nhếch mép gượng cười :

— Không . . tuy Đại-sư đã truyền thọ võ công cho cháu, nhưng thực ra không có nghĩa thầy trò.

Tông-Đào ngạc nhiên :

— Tiểu-huynh nói sao mà hồ đồ như thế ? Đạo thầy trò rất trọng đâu phải trò chơi ? Nếu đã truyền thụ võ công cho tiểu huynh.

Nguyên-Bình lật đật chặn ngang :

— Lão tiền-bối có chỗ chưa rõ, Đại-sư truyền thọ võ công cho cháu, luôn cả thanh Diệt-tình-kiếm nầy, cũng đều là vì thua cuộc.

Tông-Đào bỗng à lên một tiếng lớn như sực nhớ ra điều gì, lão nhìn Đinh-Linh :

— Ừ, tôi còn chưa hiểu chuyện nầy, tại sao quí vị lại đến Dương-gia-bảo, rồi tại sao lại đến Thiên Huyền ?

Từ trước đến nay Huyền-vũ-cung không bao giờ cho ai vào cả, quí vị đã giao thiệp như thế nào với lão mũi trâu ấy ?

Vì Tông-Đào sợ Nguyên-Bình nói ra tất cả sự thật, e có điều bất tiện, cho nên lão ta tìm cách chặn ngang...

Đinh-Linh liếc xéo Nguyên-Bình, rồi nói với cười bảo Tông-Đào :

— Chuyện ấy nếu nói ra sợ mất nhiều thì giờ...

Tông-Đào lắc đầu :

— Thì nói ngắn bớt lại chút đỉnh . .

Đinh-Linh trầm ngâm trong giây lát :

— Tôi và em tôi bị bắt trong lúc sửa soạn về nhà, Dương văn Nghiêu đem chúng tôi về Kim-Lăng, nửa tháng sau chị em tôi được thả...

Nguyên-Bình lại xen vào .

— Dương-văn-Nghiêu bắt hai nàng về Dương-gia-bảo làm gì ? Như thế có phải tự gây phiền phức cho mình hay không ?

Đinh-Linh đáp :

— Vì Dương-văn-Nghiêu cho rằng chị em chúng tôi biết điều bí mật của y thế cho nên mới làm thế... Nào ngờ lão ta chỉ quá đa nghi mà thôi...

Nàng ngập ngừng trong giây lát rồi lại nói tiếp :

— Chúng tôi cũng bị giam vào thủy lao của Dương-gia-bảo.

Nguyên-Bình ngạc-nhiên :

— Dương-gia-bảo cũng có thủy lao nữa à ?

Đinh-Linh gật đầu :

— Đại khái Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-thái bảo đều có thủy lao tất cả...

Nguyên-Bình càng ngạc nhiên :

— Tại sao lại Nhứt-Cung ?... Bộ Thiên-địa cốc không có thủy lao hay sao ?

Đinh-Linh lắc đầu :

— Không, chỉ có Qui-vương-cốc chúng tôi là không có thủy lao, nhưng lại có hỏa lao, còn ghê hơn thủy lao nhiều !

Nguyên-Bình thở ra, định nói gì, nhưng rồi lại thôi...

Đinh-Linh lại nói tiếp :

— Rồi sau đó chúng tôi được thả ra không biết vì lý do gì, tôi muốn trở về Qui-vương-cốc, nhưng em Phượng lại nằn nì bảo phải đến đây, rồi gặp Tông lão tiền-bối. .

Tông-Đào cười ha hả :

— Thôi, thôi... tại chú ăn mày nhỏ nầy chứ gì ?

Đinh-Linh lật đật nói tiếp :

— Chú ăn mày nhỏ cho chị em tôi biết, 2 việc quan trọng : một là lão tiền-bối bị khốn trong Huyền-vũ-cung, hai là Từ công-tử đã bị Thiên-Huyền đánh chết...

Tông-Đào nhíu mày :

http://tieulun.hopto.org

— Thực cũng lạ, chuyện trong Huyền-vũ-cung sao lại bị tiết lộ ra ngoài được.

Đinh-Linh liếc mắt nhìn Nguyên-Bình, thở ra rồi nói tiếp:

— Em Phượng nghe tin sét đánh ấy, nhứt quyết phải đi đến Huyền-vũ-cung để giúp chú ăn mày nhỏ, cứu lão tiền-bối.

Tông-Đào cười:

— Thật ra hai cô có ý định đến cứu tôi hay không? Chỉ sợ, e là không thành thật với lòng mình đấy chứ!

Đinh-Linh bỗng cười lớn:

— Không biết em Phượng có linh cảm gì, mà nó cứ bảo là Từ công-tử không thể chết được, vì thế phải đến hỏi Thiên-Huyền đạo trưởng mới được.

Tông-Đào lại nhìn Tra-Ngọc:

— Còn Thiếu-bảo chủ có phải vì giúp đỡ chú ăn mày nhỏ nầy đến đây phải không?

Tra-Ngọc đáp:

— Tôi định đến cứu lão tiền-bối và đến xem coi Từ-huynh còn sống hay chết theo tin đồn.

Tông-Đào bỗng ngửng mặt lên trời cười ha hả:

— Huyền-vũ-cung là một nơi nguy-hiểm, quí vị toàn là những tay còn trẻ tuổi mà dám đến vuốt râu hùm, bẻ răng cọp, thật là cũng to gan.

Chú ăn mày nhỏ liều chết đến đó, cũng còn có lý do xác đáng, quí vị ai ai cũng biết dù có đến đây cũng chẳng có hy vọng gì bao nhiêu, mà lại cố gắng, như thế làm cho tôi chẳng dám tin bao nhiêu.

Đinh-Linh mỉm cười:

— Chuyện ấy có gì lạ? Người mà không coi chuyện sống chết ra gì, thì nào có sợ ai?

Tông-Đào ngẫm nghĩ:

— Có lẽ nó nói như thế cũng đúng...

Tra-Ngọc lại nói thêm:

— Nhưng tin của Từ-huynh chết cũng làm cho hai cô nương thấy, phải tìm ra cho được sự thật mới yên lòng...

Đinh-Linh nhếch mép cười:

— Chuyện đó có đúng hay không khỏi cần bàn, tốt hơn hết

là bây giờ không nên kéo dài thời gian, để làm cho tánh mạng của Linh tôn có thể lâm nguy.

Tông-Đào bỗng cười lớn:

— Từ nay về sau nếu gặp Thiên-Huyền thọ thương quí vị cũng nên liệu trị giúp đỡ y, để y phá lệ rước quí vị vào Huyền-vũ-cung du ngoạn.

Đinh-Linh cười:

— Lão tiền-bối nói y như là chính đã trong thấy tận mắt, lời đoán quả thật không sai...

Nàng quay lại nhìn Tra-Ngọc:

— Thật ra chúng ta không một ai, đã biết qua Thiên-Huyền, lúc đó lão ta đã bị trọng thương, bất tỉnh nhân sự nếu có muốn giết lão thực thì là một chuyện thật dễ dàng như trở bàn tay...

Nguyên-Bình lắc đầu:

— Giết một người đang bị trọng thương, không có một sức kháng cự nào để tự vệ cả, đó không phải hành động của bậc đại trượng phu.

Đinh-Linh cười chua chát.

— Nếu trong giới giang-hồ, ai ai cũng đều quang-minh chính đại như Từ công tử cả, thì trong giới võ lâm đâu có xảy ra những điều rắc rối...

Tông-Đào lại hỏi:

— Tại sao hồi đó quí vị không giết lão ta?

Đinh-Linh đáp:

— Chúng tôi có tất cả 4 người, nhưng đối với Thiên-Huyền lúc đó lại có ba ý kiến chẳng đồng nhau, lịnh cao đồ thì chủ trương đem lão về Huyền-vũ-cung bắt ép đổi lão tiền-bối, còn thiếu bảo chủ bảo phải giết y trước rồi sau sẽ tìm cách cứu người, chỉ có em Phượng là cương quyết bảo phải cứu chữa cho lão...

Tra-Ngọc mấp máy đôi môi toan nói gì nhưng rồi lại thôi.

Đinh-Linh nhìn Tra-Ngọc nhếch mép:

— Sao Thiếu-bảo chủ không nói? Không nói, tôi cũng biết người sẽ nói gì rồi, thôi nên ít nói là tốt hơn...

Trong ý Tra-Ngọc muốn nói: Thực ra Đinh-Phượng vì muốn biết sự thật Nguyên-Bình có chết hay không, vì thế cho nên phải cứu lão ta. Nhưng chàng ta lại thấy nói như thế rất bất tiện, cho nên thôi

http://tieulun.hopto.org

Khi nghe lời nói xóc của Đinh-Linh, chàng ta giả vờ như không nghe . .

Đinh-Linh lại nói tiếp :

— Chúng tôi bàn bạc nhau rất lâu, sau cùng, y theo lời của em Phượng, giúp Thiên-Huyền trị liệu thương thế, rồi các chuyện sau đó như thế nào, lão tiền-bối đã biết rõ rồi . . .

Vừa đi vừa bàn bạc, chẳng mấy chốc mà bọn họ đã đi đến 7, 8 dặm đường. Đến một ngã ba, Đinh-Linh bỗng quay mình lại thi lễ với Tông-Đào :

— Xin lão tiền-bối bảo trọng, tôi xin cáo biệt...

Tông-Đào chưa kịp đáp lời thì Nguyên-Bình đã chặn :

— Bây giờ Đinh cô nương đi đâu ?

Đinh-Linh đáp :

— Tôi phải về Qui-vương-cốc...

Tra-Ngọc tỏ vẻ lo lắng :

— Lịnh thúc gặp nguy hiểm ở ngoài ngôi mộ của lão Cô-độc, cô nương đành làm ngơ hay sao ?

Đinh-Linh lắc đầu :

— Võ công tôi có hạn, đến đó cũng không ích lợi gì, có qui vị đến cũng đủ rồi...

Nguyên-Bình lộ vẻ lo lắng :

— Nội thương của nàng chưa lành hẳn, đi một mình sao được ?

Đinh-Linh đáp :

— Thương thế tôi tuy nặng, nhưng trong vòng một hai tháng chắc cũng chưa sao... Dù gì đi nữa, chết tại gia hương cũng vẫn còn hơn vùi xác ở chốn quê người. Nếu sau này Tử công-tử có rỗi rảnh, có thể đến Huyền-vũ-cung, thì luôn tiện thăm em Phượng một phen, kẻo đề nó có lòng trông đợi...

Nàng gượng cười, rồi lẹ làng quay mình đi thẳng về phía Nam.

Nguyên-Bình vụt phóng mình tới chặn ngang Đinh-Linh :

— Cô nương đang bị thương, không nên đi một mình...

Đinh-Linh mỉm cười :

— Nếu chàng không cho tôi đi, thì bây giờ phải làm sao đây ?

Nguyên-Bình lo ngại :

— Tôi đang lo nghĩ tìm thuốc thang để chữa cô nương đây.

Đinh-Linh giơ tay áo rộng che miệng cười khúc-khích :

— Chàng nên đến ngôi mộ của Cô độc lão nhân đi, đề mà tìm chiếc bao gươm Diệt-tình, nên bây giờ lại muốn tìm thuốc thang cho tôi nữa, hai chuyện ấy đều gấp cả... làm sao thi hành một lượt cho được ?

Nguyên-Bình đáp :

— Tuy thương thế của nàng cũng nặng, nhưng trong vòng một tháng tới đây, cũng còn có đủ thời gian liệu trị được, hiện nay tôi phải đi gấp đến ngôi cổ mộ đề lấy lại cho được chiếc bao gươm, rồi sao đó sẽ giúp nàng điều trị thương thế.

Tông-Đào lại nói tiếp :

— Hiện nay Thiên-Huyền là tay giỏi nhất về khoa trị liệu thương độc trong giới võ lâm, thôi chúng ta hãy trở lại Huyền-vũ-cung đề nhờ lão ta trị dùm là tốt hơn hết.

Đinh-Linh lắc đầu mỉm cười :

— Tôi trúng độc Tam dương khí công, bên trong chân khí đã ngưng tụ, lúc con áo đỏ cho tôi thuốc, có dặn bảo phải uống cho kịp thời, nhưng vì bị trễ thời gian cho nên chắc đã thành cố tật.

— Không dấu gì qui vị, hiện giờ tôi không thể giao trang với ai được cả, Thiên-Huyền cũng thấy tôi bị nội thương, có chẩn mạch giùm tôi, bảo rằng tôi chỉ còn sống được có ba tháng nữa, nếu không tránh được buồn phiền, ưu tư trong lòng thì mạng sống sẽ còn ngắn hơn nữa ... lòng lo lắng của qui vị tôi rất cảm ơn, nhưng sự thật thương thế của tôi đã đến mức khó khăn như thế ấy ...

Tông-Đào lo lắng :

— Như thế thì Thiên-Huyền đã thúc thủ vô sách rồi hay sao ?

Đinh-Linh gật đầu gượng cười :

— Lão cho tôi biết đề chuẩn bị về Qui-vương-cốc trước, đề có thể được chết giữa chốn quê nhà.

Tông-Đào thở dài :

— Có lẽ vì thế mà Thiên-Huyền không chịu nhận tiểu thơ làm đồ đệ, lão chỉ nhận cô Phượng mà thôi.

Đinh-Linh lắc đầu :

— Chuyện ấy không phải như thế, tâm địa em Phượng rất [illegible] thành thật, và luyện tập tài của môn phái gia-đình tôi chưa sâu sắc, thế nên dễ cải biến, còn tôi thì có những điểm khác em tôi, thế nên khó mà truyền thọ tuyệt kỷ của môn phái lão ta được.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình ngửng mặt lên trời, nhìn đám mây trôi lững lờ, lòng buồn rầu vô hạn :

— Nếu như nàng không nghĩ đến việc để tôi lo săn sóc thương thế giúp, thì lòng tôi không sao yên được, vì thật ra chuyện nầy do tôi gây ra tất cả, chính vì tôi mà nàng mới đụng chạm với nàng áo xanh, rồi gây ra cớ sự.

Đinh-Linh không ngờ tình cảm của Nguyên-Bình đối với mình tha thiết đến thế, nàng thấy trong lòng cũng được ấm áp đôi chút, nàng nhìn Nguyên-Bình mỉm cười :

— Chuyện ấy nào có dám trách gì chàng, chỉ đáng trách là trước kia tôi là người hay gây sự thế cho nên phải bị quả báo như ngày hôm nay... Được thấy rõ lòng chàng, là tôi đã mãn nguyện lắm rồi...

Nàng lại quay mặt về phía Tông-Đào :

— Xin quí vị miễn cứu cho, con chim sắp chết, thường có những tiếng kêu thương...

Tông-Đào mỉm cười :

— Trong giới giang-hồ thường đồn đãi, Quí-vương-cốc Nhị-kiều, bên ngoài thái độ hoà-ái, nhưng bên trong lòng rất lạnh lùng, sâu hiểm giết người mà miệng cười thân mật, giờ đây mới thấy rõ tiếng đồn không phải đúng như thế...

Bỗng nghe từ phía sau có tiếng vó ngựa rầm-rập, mọi người đều giựt mình quay lại nhìn, thì có tiếng vang vang từ xa đưa lại :

— Thưa sư phó, người ở đây làm cho đệ tử tìm hết sức mới gặp...

Tông-Đào quay lại nhìn thấy Hà-hành-Chu từ xa phi ngựa tới như bay.

Cũng như tự thuở nào, chàng ta ăn mặc rất sang trọng, sắc mặt có vẻ vừa mừng vừa lo sợ, có lẽ chàng ta đã vượt qua một đoạn đường khá dài nên con tuấn mã mình trốt đầm mồ-hôi.

Tông-Đào nhíu mày :

— Người tìm ta có chuyện chi ?

Hà-hành-Chu nhảy xuống ngựa :

— Nếu ngày nay mà tìm không được sư phó, thì có lẽ...

Chàng ta bỗng nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình ra dáng sững sờ :

— Ủa, tôn-huynh còn sống hay sao ?

Nguyên-Bình cười lạt :

— À, như thế thì ngài hy vọng cho tôi chết sao ?

Hà-hành-Chu lầm bầm :

— Thật là lạ lùng hết sức...

Tra-Ngọc nhếch mép cười :

— Chuyện ấy có gì mà gọi là lạ lùng ?

Hà-hành-Chu bỗng nhớ lại, khi ở Bích-la sơn-trang, chàng đã gặp mặt mấy người nầy và cũng suýt chết, nếu lúc ấy không có Kim-bài, nhờ sức của Tông-Đào, thì có lẽ đến bây giờ xương tàn cốt rụi rồi, nghĩ đến đây chàng ta thấy lo sợ, nên lật đật quay về phía Tông-Đào xá dài :

— Đệ tử phụng lịnh Kim-Bài, đi tìm sư-phó, vì kỳ hạn đã đến, ngày nay là ngày chót, nếu tìm không gặp sư-phó, thế nào cũng bị trách phạt.

Tông-Đào hỏi :

— Rồi tìm ta để làm gì ?

Hà-hành-Chu thưa :

— Trước kia sư-phó và sư-thúc có ước hẹn . .

Tông-Đào nghiêm sắc mặt :

— Thôi ngươi, hãy trở về đi ... Nếu sư-thúc ngươi bằng lòng giao Kim-Bài lại cho ta, thì chừng ấy ta mới bằng lòng gặp mặt.

Hà-hành-Chu cười lạt; nhưng rồi lại dịu giọng :

— Kim-Bài có quyền vô thượng trong phái chúng ta, bây giờ sư-phó định chống lại hay sao ?

Đinh-Linh vụt nói xen :

— Lịnh Kim-Bài có thể quản thúc Tông lão tiền-bối, còn đối với chúng ta thì không ăn thua gì cả ... điều đó ngươi phải nhớ kỹ...

Hà-hành-Chu giựt mình sững sờ giây lát, rồi bỗng lẹ làng thót lên lưng ngựa gia roi cho ngựa chạy ra phía xa hơn hai trượng, rồi mới quay đầu lại hô lớn :

— Sư-thúc bảo tôi truyền lịnh Kim-Bài, hạn cho sư-phó trong vòng 10 ngày, phải đến Bích-la sơn-trang, nếu như trái lịnh sẽ bị khiển phạt về tội khi sư, phản tổ...

Nói xong, chàng ta không đợi Tông-Đào đáp, chàng ta lẹ làng quay đầu vọt ngựa ra đi...

Tra-Ngọc liếc mắt nhìn Tông-Đào, nói với Nguyên-Bình :

— Từ-huynh, kỳ sau nếu chúng ta gặp người ấy, thế nào cũng phải kết liễu đời y cho rồi !

http://tieulun.hopto.org

Vừa nói chàng vừa nhìn Tông-Đào coi thử phản ứng của lão như thế nào...

Nào ngờ lúc đó Tông-Đào dường như không nghe lời của Tra-Ngọc nói, lão có dáng thẫn thờ suy nghĩ, dường như đang đứng trước một vấn đề rất khó khăn giải quyết.

Nguyên-Bình thở ra :

— Thực ra sống trên đời này, không có một người nào mà thoát được khỏi điều phiền não, người hào phóng như Tông lão tiền-bối mà cũng còn có những điều khó khăn không sao giải quyết được. Hừ... mỗi người đều có hoàn cảnh riêng và những buồn phiền riêng biệt.

Đinh-Linh nhìn Tông-Đào :

— Lão tiền-bối ơi ! Chúng ta nên đi cho sớm đi !

Tông-Đào khẽ gật đầu rồi quay mình lẹ làng bước...

Nguyên-Bình bước theo sát bên lưng Tông-Đào, lúc ấy trong lòng mỗi người đều đeo đuổi một ý nghĩ riêng thế nên tất cả đều im lặng.

Đi được 4, 5 dặm bường, bỗng nhiên Tông-Đào dừng chân, lão quay lại :

— Quí vị hãy đến ngôi cổ mộ trước, để lão lo chuyện riêng, xong rồi sẽ đến sau.

Nguyên-Bình hỏi :

— Có phải Tông lão tiền-bối về gặp mặt sư muội không ?

Tông-Đào khẽ lắc đầu, chưa kịp nói gì thì bỗng nghe tiếng niệm Phật vang rân, một số đông Hòa-thượng mình mặc cà-sa, vai vác thiền-trượng từ trong mé rừng bước ra chặn hẳn đường mấy người...

Một lão Hòa-thượng mình mặc áo cà-sa vàng, một tay chấp trên ngực bước ra nghiêng mình :

— Trong số quí vị thí chủ, vị nào họ Từ ?

Nguyên-Bình giựt mình lo ngại, nhưng chàng cũng bước ra :

— Tôi họ Từ đây. Có phải quí vị từ Thiếu-lâm-tự đến không ?

Lão Hòa-thượng áo vàng gật đầu :

— Phải, tôi ở thiếu lâm bản viện núi Tung-sơn đến, hiệu của thí chủ có phải là Nguyên-Bình không ?

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn qua một lượt, thấy toàn là những Hòa-thượng lạ, chàng khẽ gật đầu :

— Từ-nguyên-Bình là tôi đây, đã làm phiền cho qúi vị nhọc sức đi tìm...

Trong giọng nói, Nguyên-Bình tỏ ý cho lão Hòa-thượng ấy biết chính chàng ta cũng biết Thiếu-lâm-tự đang cho người đi tìm mình.

Lão Hòa-thượng áo vàng không ngờ Nguyên-Bình nói thẳng ra như thế, lão ta hơi giựt mình lo ngại :

— Từ thí chủ nhanh nhẹn như thế làm cho bần tăng cảm phục vô cùng, nhưng thí chủ đã có suy nghĩ gì chưa ?

Nguyên-Bình ra dáng ngạc nhiên :

— Đáng lẽ tôi phải hỏi quí sư-phụ câu ấy. Quí vị lặn lội khó nhọc để tìm tôi không hiểu định làm gì đây.

Hòa-thượng áo vàng mỉm cười :

— Từ thí chủ đã hiên ngang bước ra, tại sao lại không dám nhận chuyện ấy ?

Nguyên-Bình hỏi gặn :

— Chuyện gì mà nhận ?

Lão Hòa-thượng ào vàng vẫn bình tĩnh :

— Từ thí chủ đã lấy một bảo vật trấn sơn của Thiếu-lâm-tự, không biết thí chủ có vui lòng trao cho tôi đem về hay người sẽ đến gặp mặt chưởng môn chúng tôi ?

Nguyên-Bình lại hỏi :

— Tôi đã lấy bảo vật gì của quí vị ?

Lão Hòa-thượng áo vàng có sắc giận :

— Thật thí chủ không biết sao ? Hay là thí chủ cố ý hỏi gặn tôi ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Thật tôi không biết...

Lão Hòa-thượng nói lớn :

— Đó là thanh Diệt-tình-kiếm...

Nguyên-Bình cười lạt :

— Diệt-tình-kiếm là vật sở hữu của tôi, có can hệ gì đến quí tự ?

Lão Hòa-thượng áo-vàng giận dữ :

— Rõ ràng đó là vật sở-hữu của tiên sư Tuệ-Không, tại làm sao lại là vật sở hữu của thí chủ ? Bộ thí chủ toan dối trá chúng tôi hay sao ?

Nguyên-Bình cười :

— Đúng như thế, Diệt-tình-kiếm quả thật là vật sở hữu của Đại sư Tuệ-Không, nhưng người đã thua cuộc phải trao lại cho tôi...

Chỉ có một người trong quí tự mới có thể đòi thanh gươm ấy với tôi...

http://tieulun.hopto.org

Lão Hòa-thượng áo vàng mỉm cười:

— Người đó là ai vậy?

Nguyên-Bình cười to:

— Đó là Tuệ-Không Đại-sư!

Nghe câu nói bất ngờ, lão Hòa-thượng ấy chưa hiểu kịp hàm ý của Nguyên-Bình, cho nên lão lật đật trả lời:

— Đáng tiếc là Đại-sư Tuệ-Không đã viên tịch rồi!

Nguyên-Bình nói tiếp:

— Chính Đại-sư Tuệ-Không đã trao thanh Diệt-tình-kiếm lại cho tôi, trừ phi ra người, không một ai có thể đòi lại được.

Lão Hòa-thượng áo vàng giận dữ:

— Như thế thì thí chủ muốn làm khó Thiếu-lâm-tự chúng tôi phải không?

Kim lão-nhị bỗng xen vào:

— Cháu Bình, không nên gánh vác chuyện của người khác, hãy nói tất cả sự thật đi!

Nguyên-Bình quay mặt lại nhìn Kim lão-nhị khẽ lắc đầu, rồi cương quyết bảo lão Hòa-thượng áo vàng:

— Xin Đại-sư về bẩm lại với quí Phương-trượng, thanh Diệt-tình-kiếm là vật sở hữu của tôi, nếu như có muốn lấy, thì trước hết hãy...

Lão Hòa-thượng áo vàng khẽ điểm chiếc thiền-trượng trên mặt đất:

— Bần tăng vâng lịnh đến đây, nếu thí chủ không vui lòng trao thanh Diệt-tình-kiếm cho tôi đem về, thì chỉ có cách mời thí chủ về chùa để ra mắt ngài Chưởng-môn phương-trượng, chừng đó có gì thí chủ sẽ nói...

Nguyên-Bình cười lạt:

— Tôi không có trộm cắp vật chi ở chùa bây giờ lại phải đi theo quí vị, có phải đó là chuyện đáng buồn cười hay không?

Lão Hòa-thượng áo vàng cười lạt:

— Nếu thí chủ không vui lòng đi, thì chúng tôi phải ra tay mời...

Nguyên-Bình bước tới ba bước:

— Xin quí vị cứ tự tiện...

Lão Hòa-thượng áo vàng thấy Nguyên Bình tay trơn, lão ta liền buông chiếc thiền-trượng bước ra.

Bỗng nghe từ phía sau có tiếng niệm A-Di đà Phật, một lão Hòa-thượng mặc áo cà-sa màu lam vội vàng bước ra nói nhỏ:

— Xin sư-thúc tạm dừng tay... đệ tử có lời xin thưa:

— Hòa thượng áo vàng quay lại:

— Nói gì cứ nói...

Hòa-thượng áo lam thưa:

Theo lịnh của Chưởng môn phương trượng là bảo phải tìm cho được tông-tích của Từ thí chủ, chớ không hề ra lịnh áp giải người về chùa. Theo ý của đệ tử, thì nên hẹn với thí chủ một ngày gặp khác để thương lượng...

Suy nghĩ giây lát, Hòa-thượng áo vàng chắp tay bảo Nguyên-Bình:

— Hào khí của thí chủ cao vút tận mây xanh, thật rõ là người đầy lòng can đảm, bần tăng từ ngàn dặm đến đây, để tìm chí chủ, nay đã có duyên gặp nhau, xin thí chủ hãy vui lòng cho hẹn một ngày gặp nhau, bần tăng sẽ về bẩm lại với Chưởng môn, chừng ấy người sẽ đến gặp thí chủ...

Nguyên-Bình nhíu mày ngẫm nghĩ trong giây lát rồi gật đầu:

— Được rồi! Đúng 10 ngày chúng ta sẽ gặp nhau tại ngôi cổ mộ của cô-độc lão nhân...

Hòa-thượng áo vàng lại chắp tay thưa:

— Lời thí chủ nặng như thái-sơn, bần tăng xin cáo biệt...

Nói xong, lão ta cúi xuống cầm chiếc Thiền-trượng rồi cũng các lão Hòa-thượng lẹ làng ra đi...

Tông-Đào nhìn theo phía sau lưng các lão Hòa-thượng cười ha hả:

— Tốt lắm, lại thêm được chư tăng của Thiếu-lâm-tự... tấn kịch sẽ diễn tại ngôi mộ của Cô-độc lão nhân lại càng thêm hứng thú.

★

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BA

Yêu là sức mạnh

Đinh-Linh mỉm cười:

— Tông lão tiền-bối không cần tìm lịnh sư-muội hay sao?

Tông-Đào nhíu mày cắt lời Đinh-Linh:

http://tieulun.hopto.org

— Nói gì hử ?

Tông-lão tiền-bối bị Hà-hành-Chu gạt chớ gì ?

Đồ gái tiểu quỉ nói xàm !

Đinh-Linh vẫn cười tươi :

— Lão tiền-bối đối xử với người của Quỉ-Vương-cốc cũng như đối với chị em chúng tôi, không có thiện cảm chút nào, còn riêng kẻ hậu sinh nầy, đã kính mến thái độ hành hiệp của lão tiền-bối, thế nên nghe thấy chuyện gì có quan hệ đều thưa lại tất cả.

Nếu quả thật Hà-hành-Chu muốn gặp lão tiền-bối trong vòng 10 hôm sắp tới đây, tại Bích-la-sơn-trang thì xin đừng tiết lộ hành tung của chúng tôi cho lão Hòa-thượng Thiếu-lâm-tự biết và kẻ hậu sinh nầy đoán lịnh sư-muội cũng có thể ở gần đó.

Và hơn thế nữa, Hà-hành-Chu đã vội vàng ra đi vì hắn sợ chúng tôi hành động gấp rút, ngăn cản không được, nên hắn cố ý đi tiết lộ hành tung chúng tôi cho tăng lữ Thiếu-lâm-tự để tiếp tay tranh thủ thời gian chống đối chúng tôi. Nếu không tin, lão tiền-bối đến đấy một lát rồi hắn sẽ mang người tới đó cho coi !

Nghe lời phỏng đoán của Đinh-Linh, Từ-nguyên-Bình ngạc-nhiên :

— Sao quí nương biết được ?

— Sao lại không biết ! Chàng hãy quan sát kỹ chung quanh đây thì tán thành theo ý kiến của tiện thiếp ngay.

Bây giờ, nếu chúng ta ngó vào chùa cũng có thể trông thấy lão Hòa-thượng ấy ở trỗng, còn bảo rằng bọn họ vẫn núp trong rừng thì khi chúng ta bước đến họ không bao giờ đánh tiếng hỏi trước tiên là «có vị nào họ Từ hay không ?» căn cứ vào đó, thì biết Hà-hành-Chu chắc chắn đã gặp lão Hòa-thượng ấy và tiết lộ rồi...

Nghe có lý, Tra-Ngọc cười, xen vào :

— Đinh cô nương suy đoán không sai đâu !

Khi ấy Đinh-Linh nhìn Tông-Đào nói nhanh :

— Nầy Tông lão tiền-bối, như muốn gặp họ thì nán ở lại đây chờ một lát, nếu không muốn thì nên đi.

— Đúng như thế. Nguyên-Bình tán thành ý kiến đó.

Nhưng mọi người chưa kịp giải quyết nên đi hay ở thì chợt thấy bốn con ngựa từ hướng Đông chạy sảy đến, phía sau, trong cát bụi mịt mù, có mấy bóng người lờ mờ, rượt theo. Phút chút, người

chạy nhanh qua khỏi đầu ngựa thì họ nhắm hướng mấy người đang đứng mà vượt tới.

Trông thấy, Tông-Đào khẽ gật gù nhìn Đinh-Linh :

— Linh thiếu nữ quả thật tài trí hơn người, già ăn mày nầy phục ngay !

Đinh-Linh mỉm cười :

— Chẳng dám ! Tông-lão tiền-bối khen quá lời.

Lời nói vừa dứt thì hai bóng người, còn cách chỗ Nguyên-Bình đứng chừng ba trượng, ấy là lão lưng gù và lão lùn, đã nổi tiếng võ lâm đất Trung-nguyên từ mười năm về trước. Hai lão dừng chân một lượt, bốn tia thần nhản quét trên mặt Nguyên-Bình, đầy vẻ kinh dị.

Thấy gay mắt quá, Nguyên-Bình nghiêm nét mặt, hất hàm lườm hai lão quái :

— Các ông dòm gì ?

Hai lão quái dợm trả lời, thì bốn con ngựa vừa xông tới. Trên lưng ngựa đi đầu là Vương-quán-Trung, trang chủ của Bích la sơn trang, đi kế là Hà-hành-Chu và trên lưng tuấn mã đi sau hết là hai Đại-hán mặt thâm đen, lưng mang vũ-khí. Một cử chỉ đầu tiên của Vương-quán-Trung là liếc Nguyên-Bình cười ngạc-nhiên :

— Ủa, các hạ hãy còn sống đây à ?

Nguyên-Bình nghe hỏi mà cười thầm. Chàng nhớ cử chỉ ngạc nhiên của hắn ta giống lúc chị em Đinh-Linh mới gặp chàng. Chàng chỉ mỉm cười, đưa mắt dò xét Quán-Trung. Quán-Trung càng ngạc nhiên, chăm chú nhìn Tông-Đào, Đinh-Linh mà hỏi rất đột ngột :

— Quí vị sắp sửa đi đâu đây ?

Tông-Đào nhíu mày lườm Vương-quán-Trung :

— Ông muốn biết để làm gì ?

— À, tiểu-đệ nầy muốn nói chuyện riêng với Từ-huynh, không biết quí vị thấy có trở ngại gì chăng ?

Nguyên-Bình mạnh dạn hỏi :

— Khỏi phải nói gì hết và có thể thay vào đó một vài hiệp đấu được không ?

— Với hào khí vượt ngàn mây, võ công của Từ-huynh rất cao cường, kẻ hèn này xin bái phục, nên giờ đây Vương mỗ chưa nghĩ đến việc động thủ.

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, Vương-quán-Trung liền thúc ngựa phi nhanh, Nguyên-Bình lao mình đuổi theo. Trong nháy mắt hai người đã cách xa những nhân vật đang đứng chung quanh có hai mươi trượng.

Bị đuổi theo khít lưng, Quán-Trung dùng đôi chân nhấn mạnh cho thân mình vọt lên cao vài trượng, quay mình, phi ngược về phía Nguyên-Bình vận chân khí đơn điền, chạy xông tới, rồi bỗng nhiên ngừng lại, vòng chưởnng trái che bụng, chưởng mặt ra thế nghiêm kẻ địch.

Nhưng khi gần tới trước mặt Nguyên-Bình, Quán-Trung cho quay người lại, từ từ hạ xuống đất, đứng cách xa Nguyên-Bình ba thước, cất tiếng hỏi to :

— Khắp giới giang-hồ đã đồn các hạ chết dưới tay của Thiên-Huyền đạo-trưởng rồi, không biết việc ấy như thế nào ?

Cười không thành tiếng, Nguyên-Bình khẽ đáp :

— Lời đồn đãi có phần đúng, nhưng sự việc có nửa thật nửa giả.

— Nói gì mà sâu xa dữ vậy ? Kẻ thấp hèn này khó hiểu thật !

— Nếu ta đã chết trong tay Thiên-Huyền đạo trưởng thì giờ đây còn đâu mà đứng nói chuyện đây. Nhưng chuyện ấy cũng có chớ chẳng phải không, chẳng qua là ta không bị ông ấy đánh chết mà thôi.

— Hay là các hạ chỉ bị chưởng lực làm chết giấc thôi ?

— À, cũng có thể vậy lắm !

Thấy Nguyên-Bình nói không được rõ ràng, Vương-quán-Trung nghiêm sắc mặt :

— Chỉ là chết giả thôi mà sống gió giang-hồ đã một phen nổi dậy chớ chẳng phải chơi đâu...

— Ồ, ông nói thế nghĩa là gì ?

— Lúc tin đồn Từ-huynh chết truyền đến Bích-la sơn-trang thì sư-muội của kẻ thấp hèn này chưa tin, người nói Từ-huynh không phải tướng chết yểu.

— À, ông nói nàng áo đỏ phải không ?

— Đúng thế, nhưng Từ-huynh xem nhan cách của người ra sao ?

Nguyên-Bình khẽ lắc đầu :

— Việc đó kẻ hèn này không dám phê phán !

Chăm chú nhìn Nguyên-Bình, Quán-Trung nói thêm :

— Tất cả hành tung của Từ-huynh đều bí mật, nên tin chết càng đồn vang. Ban đầu sư-muội của kẻ hèn này không tin rồi lại nửa tin nửa ngờ, mới sai tiểu đệ này một mình một ngựa bí mật đi điều tra cả tuần nay, rốt cuộc mới tìm thấy thi thể của Từ-huynh đây.

— Ta hãy còn sống sờ sờ, sao lại nói tìm thấy thi thể ta ?

— Bởi vì khi tiểu đệ đi tìm, trong một bụi rậm nọ có một xác chết đã sình, mặc đồ và tuổi tác giống y hệt Từ-huynh mà xác chết lại nằm ngay chỗ mà người ta đồn Từ-huynh bỏ mạng nơi ấy.

— Lại có những chuyện ngộ nghĩnh đó nữa à ?

Ngừng lại trong giây lát, Quán-Trung ngẩng đầu nhìn mây bay hình như suy nghĩ việc gì rồi vã lã :

— Phải chi lúc bấy giờ tôi quan sát kỹ thì đâu có lầm to như vậy, đằng nầy bởi tâm thần bối rối, nên tưởng cái thây chết sình là của Từ-huynh...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Đã đành như vậy, nhưng xét ra giữa chúng ta không giao thiệp trong tình nghĩa gì thì đối với cái xác chết ấy, nếu quả thật của tôi, chắc rằng Vương-huynh không xúc động, thông cảm gì hết !

— Thật vậy. Nếu không vì sư-muội thì tiểu-đệ nầy cũng không tội gì mà đi điều tra tin chết của Từ-huynh.

— Nhưng còn thái độ sư-muội của Vương-huynh thì sao ?

— Sau khi kẻ hèn này hay tin đồn ấy, thì lập tức tìm cho được và mang xác chết về ngay trong đêm đó, để nhận coi phải xác của Từ-huynh hay không, nào ngờ xác đã sình, mặt mũi không còn nhìn được, chỉ chịu ngửi mùi hôi thối.

Bất giác, Nguyên-Bình nổi giận, trợn mắt nhìn Quán-Trung :

— Không hiểu Vương-huynh quan tâm đến sự sinh tử của tiểu đệ với dụng ý gì ?

Vương-quán-Trung vẫn bình tĩnh nói thêm :

— Rồi không biết ai đem chuyện mang xác chết về mà mách với sư-muội tôi, thì liền đó người đến phòng khám xác ngay.

« Á » lên một tiếng kinh ngạc, Nguyên-Bình cúi đầu lặng im, hình như chú ý nghe Quán-Trung kể tiếp :

— Nhan sắc tuyệt thế của sư-muội tôi Từ-huynh cũng đã thấy thì khỏi phải nói nhiều, chỉ cần nói, không phải khoe khoan đâu người có tài trí thiên phú, võ tiền khoán hậu mà Từ-huynh chưa biết. Nhưng cũng vì tài mạo tuyệt thế đó, khiến người có nhiều mặc cảm tự tôn rồi từng cử chỉ, lời nói đến việc làm khác hẳn với người thường.

http://tieuluh.hopto.org

Nói đến đây, hắn nhăn nhó cả mặt mày, hai hàng lệ nóng như xé mí mắt tuôn ra.

Nhìn thấy, Nguyên-Bình sửng sốt:

— Vương-huynh làm sao thế ?

Không trả lời, Quán-Trung đưa tay áo lau nước mắt rồi cười khăng khắc như tiếng rồng ngâm vang dậy cả vùng trời. Nguyên-Bình đoán biết trong lòng hắn đã khổ sở đau hờn đến cực độ, nên phát ra giọng cười khan như thế. Chàng đứng ngây người, cảm thấy cử chỉ đau thương của Quán-Trung như báo trước một biến cố sắp xẩy ra, chàng không an tâm.

Khi tiếng cười vừa dứt, Vương-quán-Trung lại nói tiếp:

— Sau khi sư-muội tôi xem tử thi, hỏi phải của Từ-huynh không ?

— Rồi Vương-huynh nói sau ?

— Nhờ công phu được điêu luyện đến tuyệt đỉnh, nên lúc đó tuy người nát lòng, đứt ruột, nhưng trên gương mặt vẫn bình tĩnh. Tôi thì thấy vậy tưởng đâu người vẫn như thường, nên tôi đáp rằng đúng chớ nào ngờ một tiếng đáp đó đã gây nên sự sai lầm rất to và ân hận suốt đời.

Chưa hiểu hết ý của Quán-Trung, Nguyên-Bình vội lắc đầu:

— Có gì đâu mà Vương-huynh phải đau buồn mà phải nói rằng sai lầm và hối-hận ?

— Không, hãy còn chuyện nầy nữa. Tôi đã đáp như vậy rồi mà người cứ mãi theo hỏi hoài, cũng hỏi xác chết đó phải Từ-huynh không. Tôi vẫn đáp như trước mà hay đâu người người đã nấc nghẹn trong cổ như muốn ngất đi...

Lời chưa dứt, hắn bậm môi, đưa hai tay tự tát vào mặt như đổ lửa, cho đến bầm đen và rớm máu trên đôi má.

Nhìn thấy mà xúc động, cho nên Nguyên-Bình dịu giọng :

— Vương-huynh tự trách thật quá đáng, nếu có nhận lầm một xác chết cũng không can hệ gì.

Quán-Trung vẫn vẻ mặt đau buồn chưa nguôi:

— Sư-muội tôi còn gạn hỏi tôi có nhận lầm hay không, tôi vẫn đáp « không lầm », nhưng kỳ thật không lầm hay không, tôi không quan tâm cho mấy. Rồi không hiểu duyên cớ gì sư-muội tôi biến sắc ngay lúc đó, hình như có một ẩn tình gì đây.

Bất giác người lại cười nói với tôi rằng, chết thì chết mặc kệ vì con người ấy không thân tình với phái Nam-Hải, thôi thì cứ chôn cất đi rồi chờ xem có việc gì xẩy ra không.

— Nàng ấy nói rất đúng ! Kẻ hèn nầy chết hay sống đều không mảy may quan hệ gì đến quí sơn-trang.

— Thật ra thái độ của sư-muội tôi đối với vấn đề nầy khiến tôi khó hiểu quá. Lúc ấy, người chỉ nói bấy nhiêu rồi quay lưng đi nhanh, nếu có ai muốn đuổi theo cũng không kịp. Tôi tức cười quá !

Rồi tôi lại vì người đi tìm quan tài nữa, dù người không sai khiến, nhưng chừng như người chú ý lắm.

— Nãy giờ Vương-huynh kể chuyện tôi càng nghe càng không hiểu gì cả.

Ngước mặt thở dài, Quán-Trung lộ vẻ buồn, nhìn Nguyên-Bình :

— Sư-muội tôi là bực kỳ tài, nhứt cử nhứt-động kẻ tầm thường không sao hiểu được.

Nguyên-Bình quay lưng đi và nói với lại :

— Nói qua nói lại hoài cũng là chuyện riêng của các người, kẻ nầy không thích nghe chút nào.

— Dứt lời, chàng liền bước nhanh. Đi đã hơn ba bốn trượng, Vương-quán-Trung kêu chàng lại :

— Nầy Từ-huynh, sư-muội tôi đã ném bỏ chiếc trâm vàng quí báu của phái Nam-Hải...

Nguyên-Bình vừa bước chậm lại vừa nói :

— Dù quí báu đến mực nào cũng của các người, chớ ăn chung gì tới tôi.

Đáp xong, chàng chạy tới chỗ Tông-Đào đang đứng, liền giục Tông-Đào :

— Chúng ta hãy đi ngay !

Khi Nguyên-Bình nhanh chân đi trước thì lão lưng gù và lão lùn vẫn còn chờ đợi Vương-quán-Trung mà không thấy hắn ta động thủ giờ đây thấy mọi người đều nối đuôi nhau đi hết, hai lão hoang mang không biết làm sao. Và trước một cử động bất ngờ của những bậc cao thủ mà nhứt là Từ-nguyên-Bình, khiến Vương quán-Trung sửng sốt một hồi lâu, hắn mới ra lịnh cho lão lưng gù và lùn đuổi theo Từ-nguyên-Bình và những đồng bọn đã khuất dạng.

http://tieulun.hopto.org

Khi đi được 10 trượng, Tông-Đào vụt chạy như bay, Đinh-Linh ướt đẫm mồ-hôi nàng thở hồn hển :

— Quí vị đi trước đi! Tôi đi... hết... nổi rồi!

Nhìn nàng, Tông-Đào cười híp mắt :

— Thôi, để già ăn mày nầy cõng giùm cho!

— Không được đâu... Tôi muốn trở về Quỉ-vương-cốc. Chúng ta không cùng chung một đường, nói xong nàng cúi đầu e thẹn.

— Thôi mà! Tuy già nầy lụ-khụ, bê-bối, nhưng không hề nói dối ai.

Vừa dứt lời, lão liền khum lưng, xốc Đinh-Linh lên vai, lướt bụi mà phi nhanh.

Hai tay ôm chặt cổ Tông-Đào, Đinh-Linh cười thẹn :

— Tại sao lão tiền-bối xem người của Quỉ-vương-cốc là thù địch mà hôm nay lại đối với kẻ hậu sinh nầy tử tế quá chừng vậy ?

Lão cười bông đùa :

— Cô gái quỉ nầy chẳng ngoan lắm sao ?

— Kẻ hậu sinh nầy được lão tiền-bối khen, thì dù có chết cũng không ân-hận gì nữa.

— Thôi cô gái quỉ, đừng cho kẹo mật, già nầy không ăn đâu.

— Không biết tôi có được sống lâu không, vì trước kia đã một lần bị nội thương, chớ ý muốn tôi thì xin lão tiền bối làm tôn-sư nghĩa là gia nhập Kim-Bài môn.

— Không được ! Dù cô lạy tôi cũng chưa ắt gì được thầu nhận.

— Lão tiền-bối đã hứa truyền võ công cho tôi, thì dù không có danh nghĩa đồ-đệ, nhưng tôi cũng đã kể như đồ-đệ thật sự của lão tiền-bối rồi đấy.

Hai người già trẻ vừa đi vừa nói chuyện mà đã vượt được con đường mấy chục dặm không hay. Kim lão nhị mới vừa lành vết thương mà phải cố gắng đi theo cho kịp đoàn. Dùng sức nhiều quá cho nên giờ đây ông ta đã mệt đừ, mồ-hôi ướt như tắm. Còn Từ-nguyên-Bình thận trọng hơn, khi thấy Quán-Trung không đuổi theo chàng mới đi chậm chậm lại, hỏi ý kiến Tông-Đào :

— Nầy Tông lão tiền-bối, chúng ta nghỉ chân một lát được không ?

Quan sát cảnh vật chung quanh một hồi lâu, Tông-Đào mới trả lời :

— Cũng được, nhưng bước tới gốc cổ thụ kia tiện hơn.

Mọi người đều nghe theo ý Tông-Đào. Khi ngồi dưới gốc cây to, Kim lão-nghị nhắm mắt lại vận chân khí để điều hòa nội lực cho khỏe khoắn trở lại, Tra-Ngọc với chú ăn mày nhỏ cũng thở dốc, còn Từ-nguyên-Bình và Thần-cái Tông-Đào sắc diện tươi tỉnh như thường.

Lúc ấy, Đinh-Linh nhìn Nguyên-Bình, cười hỏi :

— Đại-hán áo gấm đã nói gì với Từ-huynh ? Và tại sao Từ-huynh vụt vả đi hình như không muốn nghe hắn ta nói ?

— Bởi vì hắn nói toàn là chuyện của môn phái Nam-Hải...

— Và hắn cũng có nói tới nàng áo đỏ nữa ?

— Ừ, hắn đã nói không biết ai đã ném một xác chết ngay chỗ tôi bị thương mà mặc đồ giống tôi, nên họ mang xác ấy về tưởng rằng tôi đã chết.

Với đôi mày liễu ủ, Đinh-Linh nói như than :

— Thật là lạ quá, họ tìm tử thi của Từ-huynh để làm gì ?

— Chuyện đó tôi không hiểu được.

— Từ-huynh, tử thi đó bây giờ ở đâu ?

Suy nghĩ giây lát, Nguyên-Bình đáp miễn cưỡng :

— Hình như họ đã chôn rồi...

Khi vừa nói tới đây, Nguyên-Bình vụt nhớ lúc sắp rời khỏi Vương-quán-Trung, hắn ta có cho biết, nàng áo đỏ đã vứt bỏ chiếc trâm vàng quí báu của môn phái Nam-Hải... Lúc đó chàng không quan tâm, giờ đây nghĩ lại chuyện đó không phải tầm thường. Bất giác chàng gọi thất kinh : « Hàn ngọc thoa !... ».

— Từ-huynh đã nhớ tới chiếc kim thoa màu tía à ?

— Phải, nó là vật quí báu nhứt của Nam-Hải môn.

— Nhưng có quan hệ gì đến Từ-huynh ?

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ giây lát, chàng nhình thẳng vào mặt Đinh-Linh đáp rất khẽ :

— Chính tôi không hiểu tại sao.

Đinh-Linh là một cô gái thông minh, nhưng đối với một vấn đề như có chứa đựng nhiều ẩn tình chưa giải thích được, nàng băn khoăn và nói như nói với mình :

— Kim-thoa màu tía ! Kim-thoa màu tía là vật quí báu nhứt của Nam-Hải môn...

http://tieulun.hopto.org

Trong giây phút nầy, không hiểu Nguyên-Bình nghĩ gì mà dợm bước đi, nói với lại cho những đồng bọn :

— Quí vị ở đây chờ tôi một chút, tôi trở lại tìm Vương-quán-Trung để hỏi cho rõ một việc.

Thấy chàng ra đi bất ngờ, Đinh-Linh gọi giựt ngược :

— Từ-huynh đừng đi !

Nguyên-Bình ngoảnh mặt lại hỏi :

— Tại sao ?

— Người ta đã đi xa rồi, Từ-huynh cũng khó tìm được, tốt hơn ở đây chờ tôi nghĩ suy một lát, có thể đoán trúng nghụ ý trong lời nói của người ta.

Vốn biết nàng có tài phán đoán, nên Nguyên-Bình không đi. Nàng đưa bàn tay vuốt những làn tóc rối, lòa-xòa trước trán và lẩm-bẩm.

— Kim thoa màu tía nhứt định giống với trâm vàng thường dùng của người con gái...

Vừa nghe nàng nói tới đó, Tra-Ngọc mỉm cười :

— Món ấy là nữ trang chớ gì !

Đã biết ngay Tra-Ngọc nói với ý mỉa mai, nhưng nàng không phản đối, chỉ chầm rãi nói tiếp :

— Tra-huynh nói đúng rồi đấy ! Chỉ là một cây trâm vàng, không biết giá trị đến bực nào mà người ta khoe là vật quí nhất của môn phái Nam-Hải.

Trầm-ngâm trong giấy lát nàng nói tiếp :

— Nầy Từ-huynh, không biết họ có dụng ý mà đề cập đến chuyện kim-thoa, Từ-huynh có thể vui lòng cho tiện thiếp nầy biết chăng ?

Nguyên-Bình chớp chớp đôi mắt tỏ vẻ lúng túng :

— Hắn nói nàng áo đỏ đã vứt bỏ vật ấy...

— Vứt bỏ đâu ?

— Vì lời hắn bị tôi cắt đứt đoạn sau, nên giờ đây không hiểu.

— Có phải đã bỏ vào chiếc quan tài của Từ-huynh không ?

— Cũng có thể đúng như vậy lắm. Vì nàng đã từng sai khiến thủ hạ tìm kiếm trong đồ tẩn liệm sau khi biết đó là thi hài không phải của tôi.

Đinh-Linh mỉm cười :

— Thì vậy chớ gì nữa. Người ta bỏ vào quan tài rồi lại tìm kiếm.

— Bỏ vào đó để làm gì !

Lườm Nguyên-Bình, nàng cười lạt :

— Người ta đã tưởng xác chết đó là Từ-huynh, mới liệm chiếc hàn ngọc thoa vào quan tài, còn chiếc kim-thoa tía đó là vật báu của môn phái Nam-Hải, chắc có tác dụng nhiệm mầu lắm hoặc là dùng nó để đại biểu cho một người thường gần gũi bên cạnh chàng.

Chao ôi, cô nàng ấy si-tình đến mức ấy là cùng !

Chú ý lắng tai nghe Đinh-Linh nói như ghen hờn, Nguyên-Bình đứng chết điếng giây lâu mới gượng nói được :

— Không biết có đúng như vậy không ?

— Tôi đoán không bao giờ sai.

Đứng dựa lưng vào thân cổ thụ, Nguyên-Bình im lặng cúi đầu : người đẹp áo mặt đẹp như hoa mới nở, đang bước qua bước lại trong đầu óc chàng. Bóng hoàng hôn rơi rớt trên cành lá cây rừng những tiếng chim quạ về tổ hòa lẫn tiếng gió thu trầm buồn, vài ánh đèn ẩn hiện trên cánh đồng cỏ xa xa.

Qua sự im lặng của Nguyên-Bình, Tra-Ngọc hỏi Tông-Đào :

— Nầy Tông-lão tiền-bối, chỗ nầy còn cách ngôi mộ bao xa ?

Nghe tiếng nói, Nguyên-Bình ngẩng đầu lên trả lời cho Tra-Ngọc :

— Không còn bao xa, Vậy chúng ta đi !

Dứt lời, chàng bước đi trước, những người đồng bọn liền kéo theo sau. Lúc đó Đinh-Linh để ý nhìn thấy trên nét mặt Nguyên-Bình, đượm vẻ lo buồn, nàng ngẫm nghĩ :

— Thế là chàng đã nặng tình với nàng áo đỏ rồi. Đáng thương cho em gái ta đã giữ vẹn một mối tình thầm yêu chàng sâu đậm nào hay tình lang đã rẽ sang ngả khác !

Còn Tra-Ngọc bận lòng lo nghĩ đến sanh mạng của Phụ thân, Tông-Đào và Kim lão-nhị thì trông mau tới ngôi cổ mộ của Cô độc lão nhân nên bước thật nhanh. Đoàn năm người đi suốt đêm, khi mặt trời vừa mới hé, họ cũng vừa tới vùng cổ mộ.

Nguyên-Bình tay đưa vào một chùm gò mả có khóm cây lá bao quanh, cách đó vài trăm trượng, chàng cho biết đó là ngôi mộ mồ côi. Tra-Ngọc nhìn không thấy một bóng người, rồi lắng tai nghe cũng không nghe tiếng động của vũ khí, chàng lấy làm lạ :

http://tieulun.hopto.org

— Tại sao những người hùng đâu không thấy ?

— Hay là chúng ta đến trễ, họ đã đấu với nhau chết hết hoặc bị thương, mang đi hết rồi ? Đinh-Linh nói.

Với cử chỉ khẩn-trương, Tra-Ngọc vừa bước nhanh tới vừa nói :

— Để tôi mở đường trước xem sao cho biết !

Kim lão-nhị lộ vẻ lo lắng thấy rõ :

— Nếu bọn họ đã phân thắng bại bằng vũ-khí thì phải có dấu vết để lại. Chúng ta cùng đi tới xem nào !

Thế rồi năm người đi nhanh tới khóm lá, chỉ thấy sương mờ phủ trên những gò mả, không tìm thấy được vết tích gì. Lúc bấy giờ Tra-Ngọc vì nóng lòng lo đến sự an nguy của thân phụ hơn hết, nên chàng tách đoàn, đi vòng ra phía sau chòm mả, một lát sau, chàng cắm đầu chạy trở lại nói với Tông-Đào :

— Tông lão tiền-bối là người kiến thức cao rộng, không biết tự nãy giờ đã tìm ra dấu vết gì chưa ?

Thấy Tông-Đào im lặng suy nghĩ, Đinh-Linh liền nói theo sự suy đoán của nàng :

— Đánh nhau thì phải có một bên thắng, nhưng bên bại nếu có tử thương cũng không có xác vì đồng bọn mang đi hoặc bị thú rừng ăn mất.

Nghe Đinh-Linh nói, Tra-Ngọc biến sắc mặt, nhưng cố giữ bình tĩnh :

— Hay là chúng ta đến sớm hơn ? Nếu họ có đấu với nhau cũng phải có một ít dấu vết của vũ khí bén hay ám khí ?

— Trên mặt đất thì đầy cỏ khô, sương mù dày đặc, nếu Tra-huynh không vạch cỏ tìm cho kỹ, làm sao thấy được.

Ý của Đinh-Linh là nói đùa, nhưng Tra-Ngọc đã rối trí, nên khi nghe nàng nói như thế chàng vẫn cho rằng có lý, chàng liền bẻ một nhánh bá để vạch hết đám cỏ khô. Tiết trời đã cuối thu, sương dày như tuyết, Tra-Ngọc dầm trên cỏ một hồi, ướt đẫm cả quần áo. Còn Đinh-Linh đứng nhìn Tra-Ngọc, tìm kiếm sốt sắn quá, nàng không nín cười được. Quay lại, chàng thấy Đinh-Linh đang che miệng cười, rung rung đôi vai và đôi hoa tai cũng lay động, chàng biết mình đã bị nói gạt, nên nổi giận lườm Đinh-Linh :

— Tại sao cười ? Cười có nghĩa gì ?

Đinh-Linh liền lập nghiêm :

— Chính Tra-huynh đã muốn nghe lời tôi mà còn hỏi gì hử ?

— Giữa lúc nàng và nơi nầy, Đinh cô nương lại còn đùa bỡn thì đâu có quan tâm đến việc sống chết của linh thúc được.

— Tôi mà quan tâm à ? Đáng nói là Tra-huynh, khi gặp việc thiếu bình tĩnh, không suy đoán rằng, nếu đã có ai đến trong ngôi cổ mộ nầy thì có chạm nhau, thì kẻ thắng chung vô huyệt mộ tìm bảo vật phải có người bí mật canh chừng bên ngoài, và nếu họ đã tìm được bảo vật mang đi rồi thì trên những gò mả phụ cận dĩ nhiên phải có dấu vết gì chớ ?

Tuy Tra-Ngọc giận hờn vì lời nói đùa của Đinh-Linh, nhưng sau khi nghe nàng phân-tích, chàng đã nhận rõ bọn Dương-văn-Nghiêu chưa đến đây, chàng liền nguôi giận, đằng hắng một tiếng rồi lặng thinh không nói gì cả.

Nãy giờ đứng tận gốc cây, Nguyên-Bình nghe hai người đáp, chàng đã nghĩ thầm rằng Đinh-Linh đã nhận xét nơi nầy chưa xảy ra trận ác chiến nào là đúng. Tuy nàng cố ý bông đùa Tra-Ngọc mà kỳ thật cũng có nghĩa đùa với chàng. Bất giác chàng mỉm cười khen nàng :

— Như lời Đinh cô nương đã trình bày thì quả thật bọn chúng chưa tới đây.

Chớp đôi mắt liếc nhìn Nguyên-Bình, Đinh-Linh nói thêm :

— Bọn chúng đến hay chưa, cũng khó đoán biết, nhưng căn cứ vào chỗ này chưa có dấu vết choảng nhau là kho tàng dưới đáy mộ chưa hề gì, chắc chắn là như thế.

Bấy giờ Tra-Ngọc nhìn chung quanh, có ý kiến mới :

— Nếu bảo vật chỉ còn y nguyên thì khỏi phải đi tìm bản đồ chỉ bảo kho tàng ấy làm gì, một khi chun vào huyệt mộ thì chúng ta lấy được ngay.

Đang đứng im lặng nghe lời Tra-Ngọc nói, Tông-Đào cười khì như mai mỉa.

— Thật là trẻ khôn qua, già lú lại, các cậu các cô bây giờ khôn ngoan hơn già ăn mày này. Dùng một phương pháp khác thay cho bản họa đồ chỉ dẫn thì già này sẵn nghe liền một khi.

Tra-Ngọc cao hứng góp thêm sáng kiến :

— Việc đó rất dễ, chỉ cần mướn một số nhân công lực lưỡng, suốt ngày đêm đào sâu xuống ba thước đất thì đừng lo lấy không được bảo vật.

http://tieulun.hopto.org

— Ngôi mộ đó xây đắp thật kiên cố và bên trong còn có nhiều từng lớp mà quật mồ kiểu đó, không biết rồi đây sẽ mất bao nhiêu oan mạng của con người cần lao ? Nguyên-Bình không tán thành ý kiến của Tra-Ngọc.

Trầm ngâm một lát, Tra-Ngọc trả lời :

— Nếu họ ham nhiều tiền trọng thưởng mà chịu làm mướn thì rủi chết cũng không có quyền được oán trách ai.

Nguyên-Bình thở dài, im lặng không nói gì hết trong khi Kim lão-nhị phản đối Tra-Ngọc :

— Thiếu bảo chủ nói mà không nghiên-cứu sâu xa. Với công trình kiến trúc to tác của ngôi mộ, nếu không có bản họa đồ chỉ dẫn mà chỉ cậy ở sức công nhân, kẻ hèn này tin rằng không có cách gì quật phá nổi, vả lại những cơ cấu bên trong rất tinh vi, phức tạp, cách bố trí cũng khéo léo vô xong, nếu ta không tìm được điểm then chốt của nó thì làm tốn công thiệt mạng vô ích.

Lời Kim lão-nhị chưa dứt, bỗng nhiên Đinh-Linh kêu to lên :

— Tất cả hãy cẩn thận cho mau !

Tiếng kêu nói gấp rút quá, mọi người chưa kịp ngửng đầu xem việc gì, lập tức mọp xuống tìm chỗ núp, còn Đinh-Linh chạy theo sát lưng Nguyên-Bình và ngã mình vào bụi rậm với Nguyên-Bình.

Nơi đây là một nền mả tranh sậy khỏi đầu người. Sau khi núp trong ấy Từ-Nguyên-Bình vạch kẽ sậy nhìn ra ngoài không thấy một bóng người, chàng lấy làm lạ quay đầu lại hỏi Đinh-Linh :

— Có thấy ai đâu mà bảo ẩn tránh ?

Nàng cười lắc đầu :

— Thì... đâu có gì !

Nổi dóa, Nguyên-Bình lườm nàng :

— Bất luận lúc nào cũng đùa giỡn được à ?

Nói xong chàng đứng phắt dậy bước ra ngoài, trong khi đó Đinh-Linh đưa tay nắm vạt áo chàng, khẽ nói :

— Ngồi lại đây một chút được không ? tôi có việc cần nói với Từ-huynh.

Chỉ vài tiếng nói ấy thôi mà có một sức mạnh bắt Nguyên-Bình phải dừng lại. Nhìn nàng, thấy đôi mắt long lanh ngấn lệ, chàng giựt mình trả lời ngay :

— Cô nương cần gì cứ nói đi ! Kẻ thấp hèn này chỉ sợ không đủ sức làm theo ý muốn của cô nương đấy thôi !

Một Đinh-Linh cứng cỏi, trong giây phút nầy đã hóa ra mềm yếu, Nguyên-Bình không ngăn được giòng nước mắt trong lúc hai hàng châu lệ rơi lã chã, giọt ngắn giọt dài.

— Tôi sắp chết rồi, nên nói không hồ thẹn, mong rằng Từ huynh hãy tha thứ !

— Trời ! Việc gì quan hệ đến thế ? Xin cô nương cứ nói ra đi để cho kẻ thấp hèn nầy có ý kiến.

Nàng cười lạt nhìn Nguyên-Bình :

— Từ-huynh biết tại sao tôi đã nói đùa như thế không ?

— Không hề đoán biết được.

— Từ-huynh... Vừa rồi, đột nhiên tôi cảm thấy vết nội thương cũ của tôi như hành hạ trở lại tạng phủ thế nên cái chết đã ám ảnh trong đầu óc tôi...

— Thế nào, có thật vậy sao ?

— Tôi không bao giờ gạt Từ-huynh đâu. Từ-huynh hãy còn ngờ tiện thiếp nầy sao ?

Không trả lời ngay, Nguyên-Bình khom lưng xuống, sờ vào huyệt Huyền-cơ của Đinh-Linh và nói êm dịu :

— Cô nương thử vận một chút chân khí để chuyển tiếp nguyên chân khí bản thân của tôi đang giúp cô nương, may ra thương thế sẽ đỡ bớt.

Một làn hô-hấp theo phương pháp bình ổn thương thế của thuật bí truyền, rất thâm hậu, từ chưởng lực của Nguyên-Bình chạy sang nội thế của Đinh-Linh, nàng nghe sức nóng chạy rần rần vào huyệt đạo của nàng. Trong giây phút nàng buồn bã lắc đầu :

— Không thấy hiệu quả gì hết Từ-huynh ơi ? Thương thế của tôi đã trở nên chứng bịnh bất trị. Ngay Thiên-Huyền đạo trưởng, y học thâm diệu vô song cũng phải đành bó tay. Từ-huynh đừng phí công vô ích.

Ngừng hô-hấp, Nguyên-Bình nghiêm chỉnh nói :

— Bất luận có hiệu quả hay không, kẻ thấp hèn nầy vẫn đem hết sức mình để giúp, xin cô nương hãy mau tiếp tục vận chân khí để tiếp ứng !

— Bỗng nhiên nàng mỉm cười :

— Từ-huynh thật không muốn để cho tôi chết hay sao ?

— Úy, tại sao cô nương lại hỏi kỳ vậy ?

http://tieulun.hopto.org

Nàng không đáp, từ từ nhắm mắt lại và ngoan ngoãn làm y theo lời Nguyên-Bình. Sức nóng như làn suối ấm từ lòng bàn tay của chàng chạy không ngừng vào yếu huyệt Huyền-cơ của nàng, trăm đường mạch đê-mê và cả tay chân đều nghe như kiến bò, sung sướng biết mấy !

★

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BỐN

Trước đám tang, âm mưu cay độc

Lúc đầu, Đinh-Linh chỉ nghe hơi nóng chạy vào đường huyệt thật êm dịu, nhưng một lát sau, hơi nóng của nguyên chân khí xâm nhập nội tạng, nàng nghe quả tim đau nhói, nhăn mặt ưởn người lên, nàng gỡ tay Nguyên-Bình ra.

Rồi nàng nhìn trân trân Nguyên-Bình, thấy mồ-hôi nhuễ nhạy rõ ra là chàng đã vận dụng hầu hết công lực của toàn thân. Nàng bậc cười trong nét nhíu mày : « Đau đớn lắm !... »

Liền đó, nàng rút chiếc khăn tay trắng tinh, lau mồ hôi trên trán cho Nguyên-Bình.

— Chừng như Từ-huynh cũng đau đớn ?

— Không, chỉ cần cô nương rán chịu đau một chút, để cho tôi đã thông mấy đường mạch đã bị nghẽn bởi máu độc của vết thương.

Nàng ướt mắt cười :

— Xin Từ-huynh đừng trách mắng tôi ! Thực đau không thể chịu nổi. Thôi để tôi chết còn hơn.

Thế rồi nàng giẫy nẩy và rên khe khẽ trên vai chàng. Sốt ruột trước những tiếng than đau đớn của nàng, chàng vỗ nhẹ nhẹ trên vai nàng rồi mỉm cười :

— Đừng rên ! Chốc nữa đây tôi sẽ điểm hai yếu huyệt để hộ trợ cho mạch máu tươi trục khí ra, còn đau biết mấy nữa.

Nàng buồn buồn nhìn Nguyên-Bình, nói yếu ớt :

— Từ-huynh tưởng đâu tôi chịu đau không nổi sao ?

— Ồ, thì hồi nãy cô nương đã than đau, ai biết đâu !

Nàng im lặng thở dài và mở mắt to nhìn thẳng vào gương mặt khả ái của Nguyên-Bình, như để tìm lại cái gì đã mất.

Bốn mắt nhìn nhau một hồi, Nguyên-Bình nhận thấy trong tia mắt nàng chứa đựng một tình ý sâu xa và thầm kín vô hạn. Lòng chàng rung động và bất giác, chàng khẽ bảo nàng :

— Cô nương chớ ngại gì !

Khi Đinh-Linh chưa kịp mở miệng trả lời, thình-lình có một giọng nói rổn rảng vọng bên tai.

— Chiếc Kim-thoa màu tía có phải giá trị và công dụng giống con ve ngọc hay không ?

Liền đoán ra giọng nói không phải của những người đồng bọn mình, Đinh-Linh giựt nhẹ cổ áo Nguyên-Bình và rỉ tai :

— Tôi không nói gạt Từ-huynh đâu. Có kẻ lạ đang đến gần chúng ta.

Giựt mình một cái, Nguyên-Bình liền nằm xấp xuống, không dám nói chuyện, ngoảnh đầu lại cười rồi trườn tới vạch cỏ nhìn ra ngoài, thì chỉ thấy gò đồng trập-trùng, che khuất hướng trước mặt, không thấy ai hết, rồi chàng lại nghe người lạ vấn đáp nhau :

— Chiếc Kim-thoa màu tía đâu có thể đem so sánh với chiếc ve ngọc, nó quí báu hơn nhiều lắm và ngoài cái giá trị ấy, nó còn có tác dụng lớn lao...

— Tác dụng gì ?

— Ừ không hiểu tại sao người ta lại ham thích pho sách quí báu của phái Nam-Hải ?

— Chính tiểu đệ đây cũng thích, đừng nói chi ai.

Khi ấy, Nguyên-Bình nói nhỏ với Đinh-Linh :

— Trong những lời vấn đáp đó hình như có tiếng nói của Dịch thiên-Hành ?

Nàng ngạc nhiên, hỏi rất nhỏ :

— Bộ Từ-huynh có gặp hắn lần nào rồi sao ?

— Tôi đã gặp hắn cả ba bốn lần nên biết giọng rổn rảng của hắn, nhưng bữa nay không biết đang đi với ai mà đi đâu đây.

Nàng lay nhẹ vai và kề miệng sát tai chàng :

— Tên Dịch-thiên-Hành nổi tiếng khắp giang hồ và nội công của hắn không thua Thiên-Huyền đạo trưởng, nếu chúng ta nói rù rì nữa, e hắn hay được thì nguy !

Nguyên-Bình khẽ gật đầu rồi im lặng. Nàng đắc ý mỉm cười và ngả đầu trên vai chàng để lắng tai nghe động tịnh bên ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Khi ấy lại nghe một kẻ bên ngoài bụi rậm nói nữa:

— Nếu tin theo lời của tiểu đệ vừa kể ngoài hai vật báu kim-thoa màu tía và pho sách quí của môn-phái Nam-Hải ra, hãy còn một giai nhân tuyệt sắc, không có bà vợ nào bằng...

Những tiếng nói nầy càng lúc càng nghe nói nhỏ dần, đoán biết hai người lạ đã rẽ về ngả khác rồi. Nghiêng tai lắng nghe, Nguyên-Bình khó nhận được gì. Chàng há hốc miệng nhìn vào gương mặt Đinh-Linh kề bên vai chàng, hơi nóng và mùi hương thơm, khiến lỗng chàng như ngây ngất.

— Chúng đã đi mất, thôi mình ra chớ!

— Rồi đây chúng sẽ trở lại cho coi. Từ-huynh không sợ sao?

Vốn đã tin nàng giỏi về nghề tiên đoán mười chuyện trúng hết mười nên chàng nằm yên không dám động đậy. Thấy Nguyên-Bình thật thà quá, nàng cười ngất, rồi nắm tay kéo chàng đứng dậy:

— Tôi đã gạt Từ-huynh đó! Vậy mà không biết, thật là...

Nguyên-Bình chỉ nhìn nàng cười thẹn và áp úng chẳng nên lời. Nhưng khi nàng lôi tay chàng, chàng không chịu nhảy ra bụi rậm, nàng phải mím môi dùng sức mạnh đôi tay kéo lôi một lần nữa, chàng mới chịu bước ra.

— Từ-huynh và Linh cô nương có thấy cực khổ khi phải trốn vào bụi rậm hay không?

Bình vùng tay Đinh-Linh ra, vừa đỏ mặt thẹn vừa gắt Tra-Ngọc:

— Tra-huynh đừng vội cười người ta!

Bấy giờ Đinh-Linh mới buông hẳn tay Nguyên-Bình, quay mặt lại, nàng thấy Tra-Ngọc đang đứng khoanh tay cách đó tám chín thước mà cười hóm hỉnh, nàng nói tự nhiên:

— Từ-huynh có diễm phúc lắm đấy!

Nguyên-Bình càng e thẹn hơn, nên muốn thanh minh với Tra-Ngọc:

— Không có vậy đâu Tra-huynh...

Nàng liền nhíu mày thắc mắc:

— Thế nào, còn có điểm gì Từ-huynh không hạp nhãn?

Thấy Nguyên-Bình áp-úng nhìn chỗ khác, Tra-Ngọc cười ngất:

— Tiểu-đệ muốn chúc mừng hai người mà e lời chúc của mình đã quá muộn!

Đinh-Linh bước tới đứng sát bên Nguyên-Bình, lườm Tra-Ngọc:

— Tưởng rằng Tra-huynh hãy nhìn lấy bản thân bằng đôi mắt tinh đời hơn.

Nói xong, nàng đưa bàn tay ngọc nắm lấy tay Nguyên-Bình một cách rất tự nhiên. Nguyên-Bình hoảng hồn, giựt tay lại, bước lui ra:

— Đinh cô nương đừng giỡn chớ!

Tra-Ngọc đùa:

— Dù Từ-huynh cách xa ngàn dặm cũng không khỏi...

Bỗng đâu nghe có tiếng quần áo khua sột-soạt phía sau lưng, khiến Tra-Ngọc ngừng lời, quay lại, thấy Tông-Đào vừa bước tới gần chàng rồi nói qua giọng ồ ề:

— Tên Dịch-thiên-Hành mới tức thời đây, cùng một Đại-hán trung niên với một thư-sinh, theo đường mòn phía tả đi về hướng đông Nam và hình như đã có một số người cũng đi về hướng đó, già ăn mày nầy nhận thấy đã xảy ra một chuyện gì quan trọng nơi vùng ấy.

Nguyên-Bình tiếp lời:

— Vừa rồi kẻ hậu sinh nầy núp trong bụi rậm đã nghe Dịch-thiên-Hành nói với người đồng bọn bàn về chiếc Kim-thoa màu tía, nên chắc có quan họ đến chuyện gì đó. Vậy chúng ta đuổi theo bọn hắn không?

Suy nghĩ giây lâu, Tông-Đào gật đầu:

— Thấy cũng cần?

Dứt lời, Tông-Đào quay lưng đi trước...

— Lão tiền-bối đã nói có nhiều nhân vật võ lâm vừa đi ngang đây, chắc trong đó có gia phụ của tôi?

Vừa hỏi, Tra-Ngọc vừa chạy theo Tông-Đào. Trong lúc đó, Nguyên-Bình ngó chung quanh không thấy Kim lão-nhị, chàng lấy làm lạ và muốn kêu lên, thì nghe sau gốc cổ bá có tiếng gọi to:

— Bình nhi, lại đây ta nói chuyện nầy!

Nguyên-Bình lật đật chạy tới trước mặt Kim lão-nhị, chắp tay xá, lễ phép hỏi:

— Chẳng hay thúc thúc dạy việc chi?

— Nầy Bình nhi, từ nay về sau, nếu con gặp lão Hòa-thượng chùa Thiếu lâm-tự không nên động thủ nghe không!

Nghe qua Nguyên-Bình không hiểu ý Kim lão-nhị, [illegible] đầu:

http://tieulup.hopto.org

— Thúc thúc dạy thì con phải vâng lời !

— Vậy, con cứ đi theo quí vị ấy, còn chú ở đây chờ con. Nếu việc sớm thành thì trở lại đây mau nhé !

— Mà tại sao thúc thúc không cùng đi với chúng tôi ?

— Ồ, vì lẽ thứ nhứt là chỗ kho tàng bảo vật ấy đã có nhiều người biết nên cần ở lại đây để kín đáo xem những nhân vật võ lâm nào đến động trước mối then chốt của huyệt mộ và lẽ thứ hai là Dịch-thiên-Hành lần quần đâu đây, đi tới rủi đụng hắn sớm quá bất tiện lắm !

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Ông hơi khiếp sợ tên Dịch-thiên-Hành mà bắt ép ông đi theo ông không vui, chi bằng để ông ở lại nơi nầy, mình bắt giết được tên Dịch-thiên-Hành thì ông hết sợ chứ gì !

Vì nghĩ như thế cho nên Nguyên-Bình cúi đầu thưa :

— Vậy thúc thúc cứ ở lại đây, đừng rời khỏi bất ngờ, để khi chúng tôi trở lại thì được gặp ngay.

— Con khỏi phải bận tâm, lợi dụng thời khắc ở lại đây, chú tìm chỗ ngồi để vận dụng chân khí điều dưỡng nội thương chưa được mạnh hẳn. Khi thấy con cùng đồng bọn trở lại, chú cất tiếng gọi trước.

— Thôi con đi ! Xin thúc thúc hãy cẩn thận !

Chàng quay lưng bước qua đường mòn và gọi Đinh-Linh cùng đi, nhưng nàng lắc đầu, bảo Nguyên-Bình cứ đi một mình, nàng không đi.

Quá ngạc nhiên, Nguyên-Bình hỏi :

— Tại sao thế, Linh nương ?

— Giờ đây thân thể tôi hình như đau nhức trở lại, Từ-huynh bảo tôi đi nào khác bắt tôi phải chịu tội cực hình.

— Nếu ở lại đây làm sao người ta yên lòng ?

Nàng phụng má nhìn Nguyên-Bình :

— Có gì mà không yên lòng. Trước khi chưa quen nhau tôi vẫn sống như thường.

— Nhưng mà...

— Không nhưng gì hết, hãy đi đi ! Tôi ở lại đây với Kim lão tiền-bối chờ người, nội ba hôm mà tôi chưa chết thì còn có thể hẹn gặp nhau được.

Dứt lời, nàng ngoe-ngoảy quay lưng bước về phía cây cổ bá.

Nguyên-Bình gọi to :

— Đinh-nương, trở lại đây !

Đã kêu bốn năm tiếng mà nàng không ngoảnh lại cứ cúi đầu bước và ẩn núp sau những gò đồng xanh rờm cỏ dại. Không biết làm sao, chàng nói như than :

— Xin thúc thúc nhọc lòng chiếu cố đến Đinh nương, con đến đó xem tình hình rồi quay về ngay.

Nghe Nguyên-Bình nói, Kim lão-nhị quay đầu lại cười :

— Bình nhi hãy yên lòng đi, Linh nương khỏi cần ai chiếu cố, vì nàng đa mưu túc trí khôn lường, trái lại nàng ở lại đây còn giúp đỡ ta nữa là khác...

Đứng lặng giây lâu, Nguyên-Bình không nói được lời gì, chàng liền nện mạnh gót chân nhảy tới ba trượng ngoài rồi khai triển khinh-công, vượt đi như tên bay. Khi chàng khuất dạng, Kim lão-nhị mỉm cười yên tâm và thầm khen võ công của Nguyễn-Bình mới vắng mặt một tháng nay đã tiến lên một bực.

Còn Nguyên-Bình, giờ đây lòng chàng nặng buồn lo, không biết sẽ làm cách nào cho nàng hiểu rõ nỗi khổ của mình và cũng không biết làm sao an ủi được khi nàng đang hờn giận. Nỗi sầu muộn đó làm cho hơi thở của chàng nặng nề như đứt quãng, phải nỗ lực tăng cường chân khí mới giữ được tốc độ...

Cây cối hai bên đường chạy ra sau. Chàng không cần biết bây giờ là bao giờ và cũng không cần biết mình đã đi được bao xa, chú-ý để chực lắng tai nghe về phía sau, hễ có tiếng nàng gọi mình là dừng bước ngay, nhưng thỉnh-thoảng ngoảnh mặt nhìn, chỉ thấy Tông-Đào và Tra-Ngọc, kẻ trước người sau đang chạy rút lên.

Vừa lau mồ hôi trán bằng tay áo, Tra-Ngọc vừa la lên :

— Thân pháp của Từ-huynh nhanh dữ vậy !

— Ừ, chạy liều mạng để cho kịp hai người.

Tông-Đào thắc mắc :

— Trong vòng mươi dặm đã hơn chúng tôi rồi, bây giờ mà làm gì không chịu bớt tốc lực ?

— Vì tôi muốn đi trước để chặn đường mà không để ý phía sau lưng, hơn nữa cũng tưởng hai người đã đi trước rất xa rồi.

— Nếu tiểu-đệ không gọi thì không biết đi đến đâu, Từ-huynh mới chịu ngừng ?

http://tieulun.hopto.org

— Cái đó cũng khó trả lời lắm, vì đang ngon trớn ai mà ngừng...

— À, con quỉ nữ sao không thấy đi theo? Tông-Đào hỏi.

Nguyên-Bình lắc đầu:

— Nàng ở lại lo điều dưỡng vết nội thương.

— Còn Kim lão tiền-bối cũng không đi à? Tra-Ngọc hỏi.

Nguyên-Bình chỉ đáp bằng cái gật đầu. Tông-Đào nhăn trán nói với chàng:

— Bình nhi phải mang nàng đi cho được, vì chúng ta có chỗ cần nàng.

Khi Nguyên-Bình chưa có ý kiến, thì Tra-Ngọc xen vào:

— Đinh nương là gái diễm kiều, mưu trí lại hơn người, còn Từ-huynh bầm tánh anh hùng, võ công chẳng ai sánh kịp và đẹp trai. Thế là trai tài gái sắc, nếu căn sánh duyên thì ông mai phải là Tông lão tiền-bối mới được.

— Già ăn mày nầy vốn không ưa người của Nhị-cốc, Tam-bảo và chán ghét hơn là lão Thiên-độc, Quỉ-vương, nhưng không ngờ sống chung với cô gái độc hại lừng danh gian-hồ ấy, già nầy lại có cảm tình thì việc làm mai mối, già nầy có nhiều hy vọng kết quả lắm đấy.

Tra-Ngọc cười hì hì:

— Nhưng đáng tiếc, Linh nương vô phước còn mang một chứng bịnh bất trị...

Nghe Tra-Ngọc phát biểu ý kiến bất lợi, Tông-Đào nổi giận thét lên:

— Tiểu tử thật không biết điều, xen vô đề phá hả?

— Dạ không, kẻ hậu sanh nầy nói chưa hết ý mà lão tiền-bối lại cắt lời mà trách mắng kẻ hậu sinh cũng tội nghiệp!

Lúc đó, Nguyên-Bình lườm Tra-Ngọc rồi nói giọng nghiêm chỉnh:

— Những lời lẽ đùa bỡn đó, từ nay về sau Tra-huynh giảm được nhiều càng tốt. Làm người ai ai cũng phải lấy danh dự và tư cách là hệ trọng thì đâu có thể nói chơi như trẻ con được.

— Tra-Ngọc cãi lại:

— Nhi nữ trong giới võ lâm đều không xét nét chỗ nhỏ nhặt mà Từ-huynh lại dùng trình độ tầm thường để nhận xét, đo lòng con người của tiểu đệ hay sao?

Nguyên-Bình lộ vẻ buồn buồn, ngước mắt nhìn trời không đáp.

Thấy Nguyên-Bình nhăn mặt nhíu mày băn-khoăn, Tông Đào cười khăng-khắc một thôi dài như xé nát không khí sầu muộn:

— Già ăn mày nầy không thích nhìn những nét mặt đau buồn, thối chí. Đi, chúng ta hãy đi nhanh.

— Giựt mình, Nguyên-Bình quay lại ngó Tông-Đào như van lơn:

— Tông-lão tiền bối...

— Muốn hỏi gì đây?

— Dạ phải, giờ đây lão tiền-bối định đi đâu?

— Già ăn mày nầy với chú nhỏ đồ đệ ăn mày nầy, vốn hay làm những chuyện phải làm. Nếu nên làm thì chúng ta cũng không nên sợ sệt ai hết.

Dứt lời, lão chuyền vai, vụt chạy tới trước. Tra-Ngọc níu tay Nguyên-Bình lôi chạy theo.

Hai chàng sánh vai mà đi nhanh. Trải qua con đường hơn mười dặm, thấy một vách đá đứng sững trước mặt, Tông-Đào nép phía sau cây cổ thụ gần vách đá, đưa tay ngoắc hai chàng.

Nguyên-Bình liền xét đoán ngay, sở dĩ Tông-Đào không xuất hiện công khai, không phải đã gặp kẻ địch bất thình lình mà lại gặp một việc gì quái dị chưa từng thấy trong đời. Nếu, không thì với danh đại hiệp của lão không khi nào chịu ẩn núp như vậy. Chàng khều tay Tra-Ngọc nói nhỏ:

— Nầy Tra-huynh, Tông-lão tiền bối đã gặp kẻ địch nguy-hiểm mình đừng làm rối ông ta!

Vâng lời Nguyên-Bình, Tra-Ngọc đứng im sau lưng Nguyên-Bình, và nhìn thẳng về phía trước, đoạn khom lưng bò tới theo Nguyên-Bình; chàng cũng như Nguyên-Bình nhận thấy việc nghiêm trọng sẽ xảy ra. Khi vừa đến chỗ Tông-Đào núp, thò đầu ra ngoài nhìn về phía trái, hai chàng đều giật mình...

Trước một ngôi mộ mới, thấy nàng áo đỏ, bịt mặt bằng lụa đen đang quì trước nền mộ, tay không ngừng đốt nhang và giấy vàng bạc. Bên cạnh nàng, bà lão Mai-nương tay chống gậy trúc, tay xấp những hoa quả vào một dĩa to. Phía sau có Đại-hán một gò, lão lùn và Vương-quán-Trung, mặc áo gấm, vóc mình cao nghệu. Họ đều lộ vẻ bi ai trên gương mặt. Sau lưng Quán-Trung hãy còn mấy danh-thủ giang-hồ, đã từng hùng cứ những phương trời hẻo-lánh, rừng núi đèo-heo. Trong số ấy gồm có Thần-châu nhứt-quân Dịch

http://tieulun.hopto.org

thiên-Hành, Tra-tử-Thanh, Dương-văn-Nghiêu, Đinh-diệm-Sơn, Lãnh-công-Tiêu ngoài ra còn một thiếu-niên áo lục trắng, tay cầm ngọc tập phiến và một đại-hán áo vàng, tuổi độ bốn mươi. Đứng cách xa những cao thủ nầy, còn 12 đại-hán áo đen, vai đều mang bảo kiếm. Tất cả những người nầy mập ốm, cao lùn không giống nhau, nhưng họ đều có khí phách của người hùng.

Có lẽ đây là một cuộc đưa ma long-trọng, nhưng không biết người chôn trong mộ là ai.

— Chà, không biết người nào chết mà tống táng rùm beng quá chừng ?

Lúc ấy, Nguyên-Bình muốn tiếp lời Tông-Đào nhưng Tra-Ngọc vội cất tiếng gọi Tra-tử-Thanh. Nguyên-Bình lặng-lẽ nhìn theo đôi mắt Tra-Ngọc, trong khi Tông-Đào quan-sát cảnh-vật phía trước mươi trượng thì thấy một thung-lũng diện-tích chừng mười mẫu, cỏ xanh rì mà bốn bề gò nổng chung quanh, lão liền giục :

— Đi, đến thung-lũng xem cho biết !

— Xem cái gì ? Nguyên-Bình hỏi.

— Những anh-hùng đó, kẻ trời Nam người đất Bắc, ai cũng có khí-phách kiêu-ngạo tự-tôn mà hôm nay nhóm lại đây, ắt phải có đụng-độ ghê-gớm. Già ăn mày này không có mặt thì sẽ ân-hận một đời.

Tra-Ngọc nãy giờ gọi cha không nghe trả lời, chàng thắt-mắc, nhưng không biết làm sao, kế nghe Tông-Đào nói, chàng liền xen vô :

— Nơi nầy cách một hang thẳm không dưới ba mươi dặm, không thể nhìn gì được rõ-ràng, tôi muốn đến tận chỗ ngôi mộ mới để tìm hiểu người chết là ai và chết như thế nào mà được đông-đảo danh-thủ đưa-đón dữ vậy.

Nguyên-Bình không bằng lòng nói dứt khoát :

— Tôi không đi, Tông lão tiền-bối và Tra-huynh muốn đi thì đi !

Tông-Đào ngạc nhiên hỏi :

— Tại sao thế ?

— Hễ tôi đến đó, gặp Dịch-thiên-Hành thì khó dằn cơn nóng giận ắt phải động thủ mà trong lúc người ta đang cử hành táng lễ, không khí nghiêm trang và buồn rầu, động thủ coi sao được.

— Thôi cũng được. Già ăn mày này đến thì đến vẫn tránh những gì đụng chạm đáng tiếc. Vậy Từ nhi không muốn đi thì đứng núp trong vách đá chờ chúng tôi nhé !

Khi hai người đi rồi, Nguyên-Bình hơi do dự nửa muốn theo Tông-Đào nửa muốn ở lại, nhưng cuối cùng chàng nhận xét, người chôn trong ngôi mộ mới chắc là cái xác chết mà người ta đã nhận lầm là chàng. Mà đặt một thí dụ là chàng đi sự thật, thì vẫn là một kẻ tầm thường thì tại sao nàng áo đỏ lại yêu mến tiếc thương như vậy được ? Vừa thắc mắc vừa hiếu kỳ, chàng leo lên ngọn một cây cổ thụ, núp nhìn xuống.

Nhìn về hướng ngôi mộ mới, chàng nhận thấy những người có mặt trong lễ tống táng đều tỏ vẻ xúc động, ngậm ngùi cho đến nỗi Tông-Đào, Tra-Ngọc đi gần tới mà họ không hay. Đằng hắng một tiếng, Tông-Đào cứ việc bước tới ngôi mộ, còn Tra-Ngọc chạy a vào hàng ngũ quần hùng, đứng khích bên mình phụ thân, Tra-tử-Thanh ngạc nhiên :

— Con đến đây có việc gì ? Hãy đi chỗ khác !

— Đi chỗ nào bây giờ ?

— Trở về Tra-gia bảo tốt hơn hết !

Đang đứng bên cạnh Tử-Thanh, Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Có gì đâu Tra-huynh phải bận lòng, Lịnh-lang tài trí xuất chúng, dĩ nhiên biết tự bảo vệ lấy thân. Trong cuộc diện nầy mà cấm không cho Lịnh-lang thấy, há không tiếc sao ?

Suy nghĩ giây lát, Tử-Thanh dịu giọng :

— Nầy Ngọc nhi, chừng một lát nữa đây sẽ có xảy ra sự xung đột thì con không nên được tự ý ra tay. Hãy lại đằng vách đá kia mà đứng !

— Con xin vâng !

Bấy giờ Tông-Đào đứng cách xa nàng áo đỏ không quá 4 thước. Dịch-thiên-Hành trông thấy, liền phụ nhỉ với thiếu niên áo trắng đang đứng gần hắn :

— Thường-huynh, cái người mặc áo rách mới đến đó là Thần-cái Tông-Đào, một hiệp sĩ nổi tiếng trong giới võ lâm miền Trung-Nguyên, của chúng ta.

— Ừ, để rồi bản công tử nầy sẽ dạy hắn vài miếng nghề cho coi !

Nghe thiếu niên áo trắng nói lớn lối, Lãnh-công-Tiêu quay mặt lại nhìn gã ta với vẻ kinh ngạc, kế đó là Đại-hán áo vàng quát mắng :

— Coi gì ? Đồ ranh con !...

Thấy có mòi lôi thôi, Vương-quán-Trung xen vào hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Quí vị có chuyện gì không bằng lòng nhau, đợi chút nữa rồi sẽ cãi lộn nhau cũng chưa muộn mà!

Đại-hán áo vàng biến sắc, muốn trả lời nhưng thiếu niên áo trắng đã hớt lời:

— Không được nói lên dù ai cũng thế.

Lạ quá, Đại-hán áo vàng giận đỏ mặt nhưng không dám nói thêm hình như nể sợ gã áo trắng.

Lúc đó, Lãnh-công-Tiêu nhận thấy Đại-hán áo vàng cũng là người đương cuộc như mình mà lại khách khí, tự-kiêu như mục hạ vô nhân, nên hắn một mặt ngầm vận nội lực, một mặt nói với Dương-văn-Nghiêu và Đinh-diệm-Sơn:

— Cái ông áo vàng đó không biết từ đâu đến, hai vị biết không?

Liếc tên Đại-hán áo vàng một cái, Dương-văn-Nghiêu lắc đầu:

— Dường như Dịch-thiên-Hành cậy hắn đến tiếp tay.

— Hắn phách lối quá! Để tiểu-đệ ngấm ngầm ra tay dạy cho hắn một bài học.

Dương-văn-Nghiêu cười lạt:

— Lãnh-huynh hãy nhịn nhục một chút! Chúng ta không nên động thủ trước với người của môn phái Nam-Hải, họ sẽ can thiệp ngay bất lợi lắm!

Đinh-diệm-Sơn tiếp lời:

— Dương huynh nói đúng, cuộc diện hôm nay, đành rằng khó liệu được sự thắng bại về ai, thật là phức tạp khó nhận xét, hơn nữa Nam-Hải kéo cả phái đến đây, còn Dịch-thiên-Hành dường như cũng có chuẩn bị hẳn hòi và hết thảy những nhân vật cao thủ tập họp nơi đây có tính cách chia ba chân vạc. Ta thì không yếu hơn họ, nhưng đương mũi nhọn khí thế của Nam-Hải trước thì thực lực ta bị tiêu hao đi để Dịch-thiên-Hành thừa cơ quật ngã chúng ta để nuốt chửng.

Bất giác, Dương-văn-Nghiêu bước tới 2 bước, đứng gần bên cạnh Lãnh-công-Tiêu, vì hắn thừa biết tính ý kêu ngạo của Lãnh-công-Tiêu, sợ khuyên không nghe rồi đánh lén Đại-hán áo vàng, nên phải hờm một bên để ngăn cản...

— Chuyện nhỏ không dằn được thì hư hại cả chuyện to. Lãnh huynh không nên vì cái giận của máu nóng mà quên cái giận của chí khí anh hùng. Dù gì đi nữa, cũng không được đưa mình vào tình trạng lưỡng đầu thọ địch.

— Phải nãy giờ hai ông khuyên, tiểu đệ xin vâng, vì sợ hư hại việc to rồi phải thẹn lòng.

Dứt lời, Lãnh-công-Tiêu chuyển mình vận nội công, và hình như mấy người khác cũng ngầm vận nội lực, đưa chân khí tự vào nội thể nên bấy giờ không nghe ai nói năng gì hết...

Hãy nói đến Tông-Đào. Nãy giờ đứng gần nàng áo đỏ, lão cảm thấy một làn hơi lạnh buốt xâm nhập cơ thể, nên dè dặt dang ra xa thì lúc đó Mai-nương, không hiểu vì sao bà tức giận đến đỗi là tóc bạc dựng ngược lên, lườm Tông-Đào, Còn Đại-hán một giò, lão lùn, lão lưng gù tức giận nhìn Tông-Đào mà lạ một điều chẳng có một người hỏi hay nói gì cả.

Lúc đó, nàng áo đỏ thút thít khóc, nên những người thuộc hạ của nàng không dám quấy rầy. Nhưng Tông-Đào cũng đoán được phần nào:

— Nếu nàng khóc, mấy người kia cứ đánh tiếng cản trở ta, cũng có nghĩa là bảo nàng đừng khóc nữa, sao không dám mở lời nào?

Thắc mắc quá. Tông-Đào nghiêng tai để lắng nghe thì quả nhiên nàng áo đỏ nghẹn ngào, khóc tức tưởi, như cất giọng thật nhỏ để nói lên chuyện lòng, thế mà tiếng khóc gợi xúc cảm, khiến ai nghe được cũng phải bàng hoàng, đau xót. Con người hào phóng như Tông-Đào, khi lắng nghe cũng động lòng muốn khóc theo.

Và trong tiếng khóc ấy, còn có những tiếng kể-lể rên siết:

—... Chàng đã chết rồi, một tấm thân này cô đơn, lạnh lẽo! Chàng để thẹn mày hoa... Từ đây cần chi trang điểm nữa! Hỡi người trong mộ, có nghe tiếng đoạn trường, tương-tư ??...

Càng nghe rõ, Tông-Đào càng xúc động, rơi nước mắt, than thầm:

— Không hiểu nàng thương tiếc ai với tình chung thủy thiết tha?...

Khi ấy, bỗng có tiếng chân bước sau lưng, Tông-Đào quay lại thấy thiếu niên áo trắng, vừa phầy phầy ngọc tập phiến bước tới. Gã bước thật mạnh như cố ý cho người hay. Mai-nương cũng nhìn thấy mà gã ta vẫn giả vờ như không thèm nhìn ai, chỉ bước thẳng về phía sau lưng nàng áo đỏ; Mai nương muốn đưa tay ngăn lại nhưng còn do dự vì nàng áo đỏ hãy còn khóc kể.

Khi gã qua ngang Tông-Đào, với cử chỉ xấc-xược, khinh-khỉnh,

http://tieulun.hopto.org

nên lão ta ghét quá, dẫn không được, đưa bàn tay tuyệt học về Trảo thủ như vuốt chụp vào tay gã áo trắng, nhưng chỉ chạm phớt vạt áo thôi. Tông-Đào biến sắc trong khi gã ấy cứ bước đi một cách thản nhiên.

— Ta đã gặp phải một cao thủ tí-hon rồi, trời !

Lão tức mình, muốn chạy theo bắu thiếu-niên áo trắng, nhưng gã đã đến sát bên nàng áo đỏ. Sợ đụng chạm đến nàng, vì lão có mặc cảm kính nể hay xót thương nàng, nên chỉ đứng sững và quát to :

— Hãy cho lão ăn mày này bước tới lấy một tấm da của gã kia.

Dứt lời, lão nhảy xông tới giương Trảo thủ ra, nhanh như chớp, gã áo trắng nhảy tạt ngang hai bước để tránh đòn.

Liền đó, một tia chớp như điện xẹt mình gã áo trắng không một tiếng động...

★

HỒI THỨ BẢY MƯƠI LĂM

Đấu thần-võ, công-tử thắng lão ăn mày

Với vẻ mặt trầm buồn, đau thương, nàng áo đỏ khẽ đưa tay gạt lệ và ngừng tiếng thở than, nhưng nàng vẫn chắp tay lại, cúi đầu bất động mà không hay biết việc đã xảy ra bên cạnh nàng. Trong tức khắc một làn gió thoảng, tóc bạc phơ của bà Mai-nương phất phơ là lúc bà nương gậy trúc bước nhanh tới bên lưng nàng áo đỏ như cản trở không cho Tông-Đào xáp tới và đưa chiếc gậy điểm ngay mặt gã áo trắng. Với tuổi già sức yếu mà Mai-nương cử động nhanh như chớp, lớp giữ Tông-Đào lớp ngăn thiếu niên áo trắng, trông thật lanh lẹ phi thường.

Gã áo trắng dợm hỏi ai phóng ám khí vừa rồi, nhưng gậy Mai-nương đang bổ tới, đồng thời với một ngọn chưởng của Tông-Đào tung ra nhắm vào đầu gã, gã phất mạnh ngọc chiết phiến để chống đỡ trong bước nhảy lui, đòn gậy và chưởng lực đều bị hỏng.

Lúc ấy, hết thảy người hùng đều ồ ạt chạy tới như siết chặt vòng vây vùng gò mả, thì lão lưng gù cùng Đại-hán một giò cũng chạy tới hợp với Mai-nương chia ra đứng bốn góc, nàng áo đỏ được bao bọc chính giữa.

Giờ đây, đối với gã áo trắng, Mai-nương cũng như Tông Đào, đều tạm ngừng tay, để quan sát cuộc diện khi quần hùng vừa xông tới nghĩa là không khí yên tịnh sau một làn gió thổi để rồi náo động lại càng ác liệt hơn...

Đang đứng trong hàng ngũ quần hùng, Dịch-thiên-Hành nhíu mày đăm đăm ngó gã áo trắng với vẻ căm hận nhưng chưa tiện buông lời chửi mắng, lại day qua gay gắt với Tông-Đào :

— Trong trường hợp nghiêm trang của táng lễ mà Tông-huynh đến phá rối, thật không hiểu dụng ý gì ?

Đã biết Dịch-thiên-Hành muốn đổ trách nhiệm về cuộc náo loạn nầy cho mình, Tông-Đào cười lạt :

— Già ăn mày nầy đã làm rối đó, mà ngươi làm gì không ?

Qua giọng cười hóm hỉnh, Dịch-thiên-Hành quắc mắt hỏi Tông-Đào :

Thấy người trong môn phái Nam-Hải gây sự với Tống-huynh nên tiểu-đệ tiếc cho hành động của Tông-huynh thôi, chớ ăn thua gì đến tiểu-đệ.

Dương-văn-Nghiêu xen vô :

— Nếu Dịch-huynh biết được gã áo trắng thì xin nói lai lịch của gã cho người nghe một chút, chớ hình như trong giới võ lâm miền Trung-Nguyên, tiểu đệ chưa hề gặp gã ta bao giờ.

Câu nói của Dương-văn-Nghiêu rất thông thường nhưng vô tình giúp cho Tông-Đào không ít, vì nó làm cho mọi người để ý đến gã áo trắng khi mới tới thì chạy a vào nàng áo đỏ, nên ai cũng nhận được gã ta với Dịch-thiên-Hành cùng một phe.

Vậy mà lời nói vô tình đó, khiến Dịch-thiên-Hành hết nhìn Tông-Đào tới nhìn Dương-văn-Nghiêu rồi vã lã theo thủ đoạn thâm-độc của hắn :

— Tại vì thuở nay Dương-huynh cứ an hưởng sung sướng trong Dương-gia bảo ở Kim-lăng làm biếng đi giang-hồ, nên ít quen biết.

Không tỏ vẻ giận, Dương-văn-Nghiêu vuốt râu cười khà khà :

— Tiểu đệ thật quê mùa kém cỏi lắm, làm sao bì được với Dịch-huynh !

Hai con cáo già nầy đấu nhau bằng mồm, thật là khéo. Ngoài

http://tieulun.hopto.org

miệng tươi cười ra vẻ quân tử rộng lượng chớ gươm dáo xấp lớp trong bụng.

Khi hai lão còn đang đấu mồm chưa dứt thì Vương-quán-Trung dắt ra võ sĩ áo đen chạy tới mặt Dịch-thiên-Hành lễ phép hỏi :

— Nầy Dịch-huynh có biết gã thiếu niên áo trắng không ?

Câu hỏi nầy với câu hỏi trước của Dương-văn-Nghiêu như hai lưỡi kéo cắt ngang ý nghĩ Dịch-thiên-Hành.

Hắn luống cuống :

— Nhân vật võ lâm, tiểu đệ nầy biết rất nhiều.

— Không, tiểu-đệ chỉ hỏi gã ấy thôi.

Hỏi xong, Vương-quán-Trung đưa mắt dò xét gã áo trắng, thì thấy gã ta như giận gay Dịch-thiên-Hành qua cử chỉ ngẩng đầu nhìn trời, không nói năng và hình như không để ý đến việc đối đáp giữa hai người.

Giây phút trôi qua, Dịch-thiên-Hành hất hàm hỏi Vương-quán-Trung :

— Biết người ta để làm gì ?

— Hừ... nếu Dịch-huynh biết thì tiểu-đệ nhờ Dịch-huynh gọi gã ta một tiếng để tiểu đệ giáo huấn, bằng không biết, tiểu đệ ra tay giết hắn ta lập tức !

Dịch-thiên-Hành vẫn bình tĩnh cười xòa rồi gọi thiếu niên áo trắng :

— Nầy Thường-huynh, hãy lại đây để tiểu đệ giới thiệu.

Vừa phe phẩy chiết-phiến trên tay, gã vừa bước lại từ từ khi ấy cũng không có ai quen biết gã ta, ngoại trừ Dịch-thiên-Hành.

Trong lúc Vương-quán-Trung dằn cơn thịnh nộ nhìn gã áo trắng, Dịch-Thiên-Hành chỉ vào hắn :

— Đây là Vương-quán-Trung, đệ nhất đệ tử của lão quái ở môn phái Nam-Hải.

Nghe giới thiệu gã áo trắng vẫn làm thinh phẩy chiết-phiến trong khi Quán-Trung đứng nghiêm để thủ lễ và khẽ gật đầu.

Vẫn thấy thái độ ngạo mạn của gã ta, nhưng Dịch-thiên-Hành giới thiệu tiếp :

— Còn đây là vị công-tử Phất-Hoa, kẻ Nam người Bắc vẫn gặp nhau như thường.

Quán-Trung cười lạt :

— Lăn lóc giang-hồ kể ra cũng 10 năm dư mà tiểu đệ không được hân hạnh nghe đến phương danh của các hạ.

Liền thụng mặt xuống, nhưng gã cứ phẩy chiết-phiến để giữ vẻ tự nhiên :

— Bản công tử nầy ít có dịp ghé đất Trung-nguyên, nên cũng ít quen biết với nhân vật lừng danh ở đây.

Xích tới một bước, Quán-Trung hỏi mắc :

— Phất-Hoa công tử biết đây là đâu không ?

— Đây là miền hoang dã, đất không màu mỡ thì làm sao có địa danh để mà biết.

Giận quá, Quán-Trung thét to :

— Kẻ hèn nầy không mời các hạ mà đến đây để làm gì chớ ?

— Ồ, bản công-tử nghe thiên hạ đồn từ lâu, lão quái của Nam-Hải môn có người con gái đẹp như tiên nữ, nên đến để coi mắt, xem có bằng quý nương của bản công tử nầy không ?

Vương-quán-Trung giận run :

— Thật là thô bỉ !

Công-tử Phất-Hoa cười khì :

— Ồ, khắp non sông dưới trời có ai mà không biết danh phương lưu của bản công tử, nên ta đến giao thiệp với nàng thì nàng phải cho đó là một điều vinh hạnh lắm chớ ?

Vừa vận nội lực, Quán-Trung vừa gắt :

— Con người như thể mà sống trên đời nầy cũng khó làm được việc gì, hay nói khác hơn là không làm được việc gì tốt.

Dứt lời Quán-Trung thấy mấy cánh chưởng mặt như chuẩn bị động thủ. Quần hùng đều chú ý thế chưởng chứa đựng thật nhiều công lực khi hắn vừa vận chuyển. Bỗng đâu có tiếng kêu :

— Vương-huynh hãy tạm dừng tay để nghe tiểu đệ nói đôi lời !...

Quay lại, Quán-Trung thấy Tra-tử-Thanh đang nói thì hắn cướp lời :

— Tra-huynh dám thay cho gã ấy để đương đầu hay không ?

— Đâu được. Tên Phất-hoa công tử nào đó, tiểu đệ cũng như Vương-huynh không biết gã bao giờ. Với con người không đứng đắn ấy thì cũng cần phải trừng phạt tiểu đệ thay thế nghĩa là gì, chẳng qua là tiểu đệ

http://tieulun.hopto.org

muốn trước khi động thủ Vương-huynh cần hỏi rõ gã ta, tại sao biết được sư-muội của chúng ta đẹp tuyệt trần.

Quán-Trung chưa kịp nói gì thêm thì công tử Phất-Hoa cười to lên:

— Không có chỗ nào mà bản công tử không hiểu, không biết. Chuyện đó...

— Già ăn mày nầy dạo khắp 13 tỉnh, đã thấy những người ngang bướng cũng nhiều, nhưng chưa từng gặp ai mặt dạn mày dày như người có danh hiệu công tử này, kể ra hôm nay già nầy được tăng nhãn giới cũng khá nhiều...

Bị cướp lời và bị mỉa mai, gã thiếu niên áo trắng không dằn được nóng giận, nên thét lên một tiếng lớn, nhảy bổ tới đập chiết-phiến vào Tông-Đào. Một làn gió chuyển động như tiếng hú veo veo, khiến quần hùng kinh ngạc và thầm khen võ công của gã ta không phải tầm thường.

Nhanh như chớp Tông-Đào lách mình qua nhanh ba thước khi chiết phiến vừa phất với, đưa quyền đánh trả lại và nhảy sang phía trái lão dùng song quyền tấn công 8 hiệp liên tiếp.

Từ khi Tông-Đào được cùng Nguyên-Bình nghiên-cứu kỹ lưỡng kinh Đạt-Ma trong nhà thủy lao Huyền-vũ-cung mà nhứt về thuật dùng quyền, chưởng đã đến mức tinh-diệu, nên giờ đây, trước những đòn tấn công liên tiếp và mạnh bạo, gã áo trắng phải xê dịch bộ đứng không bén đất, hoàn toàn tránh né tất cả những đòn đánh thật nhanh những người bên ngoài không cách nào thấy rõ đường quyền và thân pháp của hai người đang xử dụng.

Khi nhìn thấy võ công của Tông-Đào có phần tiến hơn năm trước, Dịch-thiên-Hành nhăn trán tỏ vẻ lo ngại và liên tưởng đến những nhân vật nổi tiếng ở Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam thái-bảo cũng tương đương với Tông-Đào thì cuộc tranh giành đoạt lợi nầy sẽ diễn ra gay cấn dường bao ?

Bỗng đâu chiết-phiến hươi múa, gió chuyển ào ào và bóng dáng quay cuồng như cả trăm chiếc quạt to xê dịch trên không khiến giòng tư tưởng của Dịch-thiên-Hành bị gián đoạn và mọi người chung quanh lại một phen kinh ngạc nữa, nhưng họ đứng bất động phóng mắt theo dõi Tông-Đào chuyển song quyền như hai khúc sắt tròn để phòng ngự.

Vừa múa song quyền, lão vừa nghĩ thầm, giữa chiết-phiến và quyền ngang nhau, nhưng phương thức xử dụng của gã ta khó đoán được sợ cuộc đấu kéo dài thì vất vả lắm mà không chắc gì thắng...

Nghĩ tới đây, Tông-Đào sực nhớ tới Nguyên-Bình...

Thế rồi cuộc đấu đã qua bốn năm mươi hiệp, vẫn chưa phân thắng phụ. Ai nhận gã áo trắng là một cao thủ, cầm đồng với quái kiệt Tông-Đào. Giữa hai người giao đấu, ai cũng nhận địch thủ của mình thật hi-hữu, nên không dám khinh-địch và coi sự thắng bại rất trọng hệ.

Khi cuộc đấu vừa bước sang giai đoạn gay go ác liệt nhứt, gã áo trắng bỗng kêu lên :

— Nầy gã ăn mày, nếu ngươi không phải là người hữu danh vô thực thì thử đỡ ba đường quạt Đoạt hồn của ta xem sao !

Tông-Đào cười ngạo nghễ :

— Thì ngươi cứ đem hết bản lĩnh để dành dưới đáy rương đem ra đây đi !

Lời vừa dứt thì cánh chiết-phiến cũng vừa tới, Tông-Đào liền đổi thế quyền. Quyền mặt với thế Tây thiên lôi âm và quyền trái thế Đầu chuyển tinh di, kết hợp hai thế trong kinh Đạt-Ma và trong môn tuyệt học của môn phái Kim-Bài, tiềm lực biến hóa diệu kỳ.

Khi song quyền vừa tung ra để đỡ chiết-phiến, gã áo trắng trở tay không kịp nên cánh phiến bị quyền bên trái của đối phương dằn xuống, tiện đà, gã ta cho chiết-phiến sang bên mặt, đỡ đòn Đầu chuyển tinh di và duỗi thẳng một ngón trỏ bên trái đầy nội lực chọc vào mạch môn trên cánh tay mặt Tông-Đào, nhưng lão ta gập tay lại nhảy tạt ra ba thước... Gã áo trắng nhảy theo, dùng thế chưởng Hoạch long điểm tình đã tới Mạch-môn bên mặt lão ta, khiến lão thâu hồi song quyền và lui mãi ra sau, không khai triển được đòn phản kích nào hết.

Nhưng khi gã áo trắng vừa tung chiết-phiến để áp đảo Tông-Đào, thì một luồng gió chưởng nóng bỏng tạt vào mặt gã, gã giựt nẩy mình thân run run bước lui, vừa ngẫm nghĩ :

— Võ công của đất Trung-Nguyên thật kỳ quái, không thể xem thường được. Nó bao gồm những sức biến hóa bất ngờ, lui để thủ chuyển thế tấn công thật là thần tốc, mạnh bạo khôn lường...

Nghĩ đến đây gã ngầm vận chân chí, rồi lườm Tông-Đào :

— Võ công của các hạ quả đúng như lời đồn, giờ đây, nếu các hạ tránh được ba phát Đoạt hồn thì bản công tử lập tức chịu thua, ra khỏi bờ cõi Trung-Nguyên trong vòng ba năm không bén mảng.

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào cười to :

— Đừng nói chi ba quạt, chín mười quạt già ăn mày này cũng chẳng sao !

Tiếp theo lời nói, cánh chiết-phiến trong tay gã áo trắng chụp lên đầu Tông-Đào, gió phiến như gió trốt, bao quanh. Trước đòn tấn công bất ngờ, Tông-Đào giựt mình, liền vung quyền mặt với thế Băng hà khai đống xiên xiên, đập vào cánh tay cầm chiết-phiến của đối phương, rồi nhảy dang ra. Sau một tiếng cười lạt, gã áo trắng với tay quất cánh chiết phiến ngang chân Tông-Đào, lão ta thót lên cao nửa trượng cho thân hình dang ra xa, nhưng tránh đòn hơi muộn một tí vạt áo sau bị rách tả tơi...

Khi ấy Dương-văn-Nghiêu gọi Tông-Đào :

— Nầy Tông-huynh kể ra Tông-huynh đã thắng đối phương lúc đầu, thì dĩ nhiên công tử Phất-hoa kể như thua, theo nguyên tắc so sánh của đạo võ. Còn lấy mức sống chết để đánh nhau thì miễn bàn, cũng như trong lúc giao đấu có sơ suất một vài đòn là sự thường của võ công.

Tra-tử-Thanh tiếp lời :

— Dương-huynh nói đúng. Mỗi người đều chuyên về nghệ thuật đặc biệt của mình, có khi sở trường của đối phương mà thuộc cái dở của mình, chuyện đó làm sao tránh khỏi, nên không thể dựa vào một ít khuyết điểm mà đánh giá tài nghệ của một nhân vật cao thủ được.

Tông-Đào thích chí mỉm cười :

— Quí vị nói cũng có lý, nhưng già ăn mày này...

Dịch-thiên-Hành cướp lời Tông-Đào quá đột ngột :

— Tông-huynh là bực đại hào hiệp, đối nhân xử thế đều phân biệt được kẻ ân người oán.

— Uý, già ăn mày này không xứng đáng được khen ngợi như thế ! Hãy biết rằng, Dịch-thiên-Hành nổi tiếng hơn những nhân vật Nhị-cốc, Tam-bảo, nhưng hắn lại tán dương Tông-Đào trước mặt những người hùng là có một dụng ý gây chia rẽ hay ganh ghét Tông-Đào mà lão ta không nhận được chỗ thâm độc đó.

Nhưng Dương-văn-Nghiêu tinh ý hơn, hắn đằng hắng hai tiếng nhìn Dịch-thiên-Hành :

— Như Dịch-huynh vừa nói đó, không hiểu có thành thực chăng,

chớ hiện nay, giới võ lâm có mấy ai không biết Tông-huynh là kẻ đối địch duy nhất của Dịch-huynh...

Ngừng một lát, Dương-văn-Nghiêu vuốt râu nói tiếp :

— Nhờ làm màu mè khéo, nên một bàn tay của Dịch-huynh đã che lấp hết tai mắt những anh hùng cao thủ, ngay cả Nhị-cốc, Tam-bảo của chúng tôi cũng bị bịp mà không biết trái lại còn kính nể vô song.

Vẫn giữ vẻ trầm tĩnh, Dịch-thiên-Hành cười khà khà :

— Thế nào, hiện giờ các người không kính nể ta à ?

— Như vậy là Dịch-huynh đã tưởng người ta kính trọng mình lắm sao ?

— Hừ, không biết kính trọng nghĩa là gì ?

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Là gì thật khó nói lắm ! Dịch-huynh đã qua mặt tất cả các môn phái và Nhị-cốc, Tam-bảo để chứa chấp bọn gian tế trong khi những con người võ lâm khác, nhứt cử nhứt động đều ngay thẳng như ngón tay, mà Dịch-huynh phết trên mặt một thứ nước sơn ưu thế mẫn thời hay nói cứu người thương đời cũng thế để ngồi hưởng một vinh dự to tát.

Nổi giận tái mặt, Dịch-thiên-Hành quát to :

— Nầy Dương-văn-Nghiêu ngươi có thấy anh hùng nổi giận lần nào chưa ?

Vừa nói, lão tiến tới về phía Vương-văn-Nghiêu...

Đối diện Dịch-thiên-Hành, Dương-văn-Nghiêu hơi khiếp sợ trước sát khí đằng đằng của hắn, nhưng trong giới giang hồ mã thượng, tự hồi đó tới giờ chưa có ai biết võ công của lão cao thâm bực nào và trong vòng mười năm nay, cũng chưa có một ai giao đấu sống chết với lão, ngay cả hành tung của lão cũng bí mật. Và người ta đồn đãi rằng trên môi lão luôn luôn nở nụ cười thân ái trước mọi người khi tiếp xúc nhau, nhưng giờ đây thì không phải vậy.

Trước thái độ hằn học của Dịch-thiên-Hành, Dương-văn-Nghiêu vừa vận công lực đề phòng bất trắc vừa nhìn Tra-tử-Thanh và Lãnh công-Tiêu đang đứng hai bên hắn với tia mắt cầu viện, nghĩa là Dương-văn-Nghiêu chưa chi đã nao núng rồi...

Lãnh-công-Tiêu cũng như Tra-tử-Thanh có mặc cảm Dịch-thiên-Hành tài giỏi hơn mình, nhưng ở lúc bình thường, có ai đốc giao

http://tieulun.hopto.org

đấu với lão thì, có thể ra tay liền một khi, nhưng bây giờ dường như hai người đã bị ảnh hưởng Dương-văn-Nghiêu hơi khiếp sợ trước uy vũ của Dịch-thiên-Hành.

Lúc Dịch-thiên-Hành xốc tới trước mặt Dương-văn-Nghiêu, Lãnh công-Tiêu và Tra-tử-Thanh, không biết nghĩ sao, lão ngừng lại bảo to:

— Dương-văn-Nghiêu hãy bước tới ba bộ đi !

Không hiểu tiếng nói của lão có ma lực gì mà Dương-văn-Nghiêu riu riu làm y theo, Lúc đó, cả ba người, không ai hẹn ai, họ đồng lòng hơn sức, chuẩn bị đối phó với Dịch-thiên-Hành. Họ đứng theo thế sánh vai, nghĩ rằng, chờ đối phương tấn công cái đã, để xem thực lực ra sao rồi sẽ có cách ứng phó thích hợp ngay.

Nhưng không thấy gì hết, chỉ thấy đối phương nhướn đôi mày dịu giọng :

— Nầy Dương-văn-Nghiêu, ta đã bảo ngươi bước tới ba bước, có nghe hay không ? Và ngươi làm gì bắt kẻ khác phải khổ lụy đến mình ?

Dù sao cũng sắp đến mức phải ăn thua, sống chết rồi, Dương-văn-Nghiêu không để thể danh dự mình bị lăng nhục. Suy nghĩ giây lát rồi lão đáp :

— Dịch-huynh không nên chọc giận người ! Giờ đây cần động thủ thì tiểu đệ nầy xin vâng !

Sau lời quả quyết của Dương-văn-Nghiêu, bỗng đâu Mai-nương chống gậy trúc bước tới mặt bốn người đang ghìm nhau, bà hỏi như tránh mắng :

— Quí vị muốn ăn thua với nhau thì trong bầu trời nầy thiếu gì đất rộng mênh mông, tại sao lại chọn chỗ nầy để giao đấu ?

Cuộc diện sắp mở màn với Dịch-thiên-Hành quyết đấu, với Dương-văn-Nghiêu dù muốn dù không vẫn lùi không được, nhưng sau khi Mai-nương hỏi gay gắt, họ đều đứng lặng lẽ, nhớ lại mục đích đến đây là vì lấy cho kỳ được những vật báu dưới đáy mộ, như Kim-thoa màu tía và bao kiếm Diệt-tình.

Đó, bấy giờ mới thấy rõ cuộc diện thật không đơn giản trước mắt mọi người. Môn phái Nam-Hải, Dịch-thiên-hành và Dương-văn-Nghiêu hình thành thế chân vạc. Thực lực của họ tuy lớn mạnh, nhưng một bên không thể tiêu diệt được hai bên. Chính Dịch-thiên-Hành cũng như Dương-văn-Nghiêu, đều giống nhau một quan điểm là hai bên động thủ trước thì thế nào cũng bị tiêu hao lực lượng, chi bằng khiêu khích một bên cho đụng với môn phái Nam-Hải cái đã

cho họ gầy vô sống chết với nhau, để mình ngồi thu lợi ngư ông sướng hơn, mà về thủ đoạn nầy, chắc là Dương-văn-Nghiêu vụng về hơn Dịch-thiên-Hành.

Nhưng, nhờ lời nói của Mai-nương, Dịch-thiên-Hành hết giận và đắn đo :

— Tình-hình hôm nay có nhiều chỗ bất lợi cho ta. Trước hết công tử Phất-hoa làm náo loạn. Gã có ý giúp ta là vì sắc đẹp của nàng áo đỏ chớ không thật tâm gì, thế nên ta phải tạm thời rời khỏi nơi đây để chờ cơ hội khác...

Vì nghĩ như thế, Lão nhìn Dương-văn-Nghiêu nói vã lã :

— Nầy Dương-huynh, trong đời tiểu đệ không bao giờ chọc giận ai, nhưng hôm nay bất thường quá làm cho Dương-huynh phiền, lòng nầy thật chẳng an...

— Nhưng Dương-văn-Nghiêu nầy cũng có ít nhiều lời hài tội ác Dịch-huynh, kể ra cũng huề cả làng.

— Trên đời nầy chỉ có Dương-huynh là người thứ nhứt dám hài tội tiểu-đệ, nhưng dẫn chứng ra sao đâu ?

— Ai có tội thì cứ hiểu lấy cần gì phải dẫn chứng có ?

— Thôi được rồi...

Lão ngừng lời để quay lại nói với gã áo trắng:

— Nầy Thường-huynh chúng ta hãy đi ngay !

Còn gã áo trắng sau khi động thủ với Tông-Đào mấy hiệp, gã không dám khinh thường nền võ học Trung-nguyên, gã không muốn gây sự nữa, nhưng giờ đây gã không chịu theo lời Dịch-thiên-Hành bởi vì còn quyến luyến nàng áo đỏ. Chính Dịch-thiên-Hành cũng nhận thấy như vậy. nhưng không dám ép gã vì sợ mích lòng thì lão bị cô lập, thì giữa lúc ấy, một giọng nói trong trẻo như tiếng oanh phát ra từ trong hàng ngũ quần hùng :

— Nầy Dịch-thiên-Hành, không nên đi ta có chuyện cần nói !

Ngừng bước Dịch-thiên-Hành quay mặt nhìn nàng áo đỏ.

— Thưa cô nương cần bảo gì ?

— Dịch-huynh bước lại gần đây một chút nữa.

Với vẻ băn khoăn, Dịch-thiên-Hành bước tới. Khi qua ngang mặt Phất-hoa công tử thì gã cũng bước theo lão, lão quay mặt nhìn thấy nhưng không dám cản trở. Dương-văn-Nghiêu thấy kỳ kỳ muốn

http://tieulun.hopto.org

can thiệp, nhưng còn do dự thì Dịch-thiên-Hành chỉ còn cách ngôi mộ lối 6, 7 thước ngừng lại, lão hỏi nàng áo đỏ :

— Cô nương có việc gì cần nói hãy nói nhanh đi !

Bỗng nhiên nàng áo-đỏ như trách móc :

— Việc hứa hẹn với ta đã quên rồi sao ?

Thiên-Hành ngạc nhiên nghĩ thầm :

— Chuyện đại sự bí mật mà tại sao nàng lôi ra trước đông người ?

Nghĩ đến đây, bất đắc dĩ hắn phải nói :

— Tại sao cô nương không giữ lời hứa mà trách tôi là thế nào ?

— Mấy hôm nay lòng tôi rối quá nên quên đi...

— Thì bây giờ cô nương hãy bình tĩnh lại !

— Tôi sẽ bình tĩnh hơn bao giờ hết.

— Kẻ hèn nầy vẫn biết cô nương là bực tài hoa tuyệt thế, lòng rộng rãi, vị-tha, nên không dám lấy thường tình mà nhận xét về cô nương được.

— Ối, đừng nói vớ vẩn ! Chúng ta hãy đi ngay vào đề.

Dịch-thiên-Hành muốn đánh trống lãng để giữ bí mật kế-hoạch đối phó với những người hùng có mặt hôm nay, mà nàng áo đỏ cứ gọi ra hoài, lão lo sợ quá, nên đứng lẳng lặng chưa biết nói sao đây thì nàng áo đỏ lại giục :

— Ủa, sao Dịch-huynh không nói gì hết ?

Giờ đây, Dịch-thiên-Hành nghĩ rằng, nàng áo đỏ muốn phá chuyện cơ-mưu thì ắt nguy hại cho lão, lão giận lắm, nhưng cố giữ bình tĩnh :

— Thì cô nương cứ nói trước, kẻ thấp hèn nầy xin chú-ý lắng nghe !

Bấy giờ mặt nàng vẫn che kín vuông lụa đen, không rõ thần sắc biểu lộ ra sao, chỉ nghe giọng nói ngào ngọt phát ra.

— Chúng ta đã đồng ý rằng, khi lấy những vật báu trong ngôi mộ Cô-độc lão nhân như bướm vàng, ve ngọc thì về ta, vàng bạc về Dịch-huynh, còn nếu tìm ra món quí báu khác thì chia như thế nào ?

— Thế ra cô nương là một người nhớ dai quá !

— Đúng vậy ! Và hãy còn điều kiện thứ hai đã hứa hẹn nhau, Dịch huynh nhớ không ? Cần ta nhắc lại không ?

— Khỏi phải nhắc, kẻ hèn nầy nhớ rõ từng lời.

Thiên-Hành vừa dứt lời, nàng áo đỏ liền đứng dậy vịn vai Mai nương hỏi Dịch-thiên-Hành :

— Gã mặc áo trắng là ai ?

Không đợi Dịch-thiên-Hành đáp, Phất-hoa công tử hớt lời :

— Bản công tử gốc gác ở Quản-đông... Gia phụ đã lừng danh nơi miền Hắc-sơn, Bạch-thủy...

Nàng áo đỏ hỏi tiếp :

— Khỏi phải nói gì nhiều, công tử chỉ cho tôi biết gia-phả trong ba đời của công tử thôi ?

Ấp úng giây lâu, Phất-hoa công tử thưa :

— Tôi không thể nói được ?

Bất giác gã ta bước tới hai bước, Dịch-thiên-Hành vội bước theo chụp tay gã :

— Thường-huynh, đi đâu vậy ?

— Xin thú thật với Dịch-huynh, giọng nói của nàng đã quyến rủ lôi cuốn tâm hồn. Tôi muốn đến gần bên nàng một lát để ngày trở về quê-hương, tôi không ân-hận. Nhưng, Dịch-huynh ơi ! làm sao ngăn được nỗi nhớ thương thầm lặng ?

— Thường-huynh là con nhà võ lâm, lịnh-tôn là bực tôn-sư võ học một đời nổi tiếng bên ngoài bờ cõi Trung-nguyên mà sao lòng Thường huynh còn yếu ớt thế !

Thấy Dịch-thiên-Hành cứ nắm tay gã áo trắng, Đại-hán áo vàng lườm Dịch-thiên-Hành :

— Hãy buông tay công tử của chúng tôi ra, nói chuyện gì mà cần phải nắm tay ?

Lúc ấy, không ai ngờ là Phất-Hoa công tử đã bị điểm huyệt và gã đang chuyền nội lực, sắp đánh tạt Dịch-thiên-Hành ra, nhưng Thiên-Hành đã lẹ tay điểm tới Mạng môn bên cánh tay mặt của gã nếu gã động thủ thì đứt tâm mạch ngay...

Thật ra, Phất-hoa công tử không dại khờ, nhưng bị bản tính tự phụ, ỷ thế, ỷ uy danh của người cha nên lòng tự kiêu càng ngày càng tăng. Vả lại từ trước đến nay, gã chưa gặp địch thủ nên kinh-nghiệm giang hồ còn kém, nay đụng phải tay sâu độc Dịch-thiên-Hành gã muốn đối phó cũng muộn rồi. Giờ đây gã cúi đầu, xám mặt run rẩy như người bịnh rét.

http://tieulun.hopto.org

Qua thủ đoạn độc hại, Dịch-thiên-Hành thò tay vào lưng lấy ra một hoàn thuốc đưa ra :

— Thường-huynh hãy uống thuốc này. Tuy nó không phải thánh dược cải tử hoàn sanh, nhưng đối với bịnh thông thường nó công hiệu lắm.

Bởi ý thức cảnh giác, Phất-hoa công tử lắc đầu :

— Bản công tử chỉ đau nhức xoàng thôi, nghỉ ngơi một lát thì hết, khỏi phải tốn thuốc.

— Chúng ta là người luyện võ công, cơ thể không bao giờ bị cảm mưa nắng bên ngoài mà mỗi khi bị lạnh run tức là nhiễm bịnh cần phải có thuốc mới được!

Suy nghĩ giây lâu, Phất-hoa công tử đưa tay nhận hoàn thuốc và nói cám ơn Dịch-thiên-Hành. Lão ta cười rồi nhìn Đại-hán áo vàng :

— Vị công tử của người quý thể bất an, hãy dìu người tìm chỗ nghỉ một lát!

Nói xong, lão lại đưa tay chỉ điểm ngay huyệt khúc trì của Phất-hoa công tử. Gã liền biến sắc và mồ hôi ra ướt như tắm, nhưng Đại hán áo vàng không hay, kịp khi thấy mồ hôi ướt đầm hắn sờ lên mình công tử nóng như thiêu và hai cánh tay run run, những đường mạch nhảy giựt lên dường như gã ta bị nhức nhối đến cực độ nên ngả đầu lảo đảo.

Đại-hán áo vàng lấy khăn tay lau mồ-hôi cho gã mà vẫn tưởng rằng công tử bị cảm gió độc, trong khi Dịch-thiên-Hành cười bảo Phất-hoa công tử hãy vận khí và uống viên thuốc thì gã ta vâng lời dạ dạ, làm y theo lời Dịch-thiên-Hành. Gã ngồi xếp bằng tròn, nhắm mắt hô-hấp mạnh. Bất giác, nàng áo đỏ, kêu lên.

— Dịch-thiên-Hành bị gạt rồi !

— Cô nương nói sao ?

— Phất-hoa công tử nhận thuốc mà không uống, thấy không ?

HỒI THỨ BẢY MƯƠI SÁU

Giây «tơ trời» xiềng xích những người hùng...

Dịch-thiên-Hành ngạc nhiên hỏi :

— Sao cô nương biết ?

— Không tin thì biểu gã ta há miệng ra coi !

— Bao giờ tôi cũng tin ở bạn bè.

— Nhưng Dịch-huynh phải biết con người nầy, không phải khờ khạo đâu. Sở dĩ gã bị điểm huyệt bất ngờ là vì bởi gã tin rằng thiên hạ không ai dám hại gã, nên không đề phòng, nhưng giờ đây gã đề đặt rồi.

Với vẻ hoài nghi, Dịch-thiên-Hành hỏi Phất-hoa công tử :

— Lẽ đâu Thường-huynh chẳng tin lòng tôi ?

Mở mắt ra, Phất-hoa cười :

— Bản công tử nầy khâm phục cô nương đoán việc trúng quá

Nói xong, gã đứng phắt dậy, há miệng khạc hoàn thuốc văng ra trước mặt Dịch-thiên-Hành. Thẹn đỏ mặt, nhưng Dịch-thiên-Hành cố giữ vẻ điềm tĩnh nói như than :

— Thế là Thường-huynh không tin anh em rồi...

— Phải, lúc ra đi, gia-phụ có dặn bản công tử hai việc đời...

— Việc gì ?

— Gia-phụ nói nhân vật ở võ lâm Trung-nguyên gian trá lắm, đừng tin !

Vuốt râu, Dịch-thiên-hành cười hóm hỉnh :

— Kể ra lịnh tôn biết lo cho người con quý, nên lời dặn bảo không sai. Lòng dạ con người giang-hồ khó đo lường... Còn việc thứ hai là gì ?

— Là bất luận bị thương nặng hay nhẹ, đều không nên nhận thuốc của kẻ khác trao tặng, vì trong giới võ lâm Trung-nguyên có Qui-vương-cốc, chuyên dùng loại thuốc mê, hễ uống nhầm nó thì mất hết bản tánh con người, như điên dại, suốt đời bị người ta sai khiến.

— Việc đó thì kẻ hèn nầy không hiểu được. Còn hoàn thuốc đã đưa cho công tử là loại thánh dược.

Nói xong, Dịch-thiên-Hành bước tới cúi xuống lượm hoàn thuốc của Phất-hoa công tử khạc ra, bỏ vào miệng.

http://tieulun.hopto.org

Thấy thái độ kỳ quái của hắn mọi người đều ngạc nhiên, mà nhứt là Tông-Đào :

— Này Dịch-thiên-Hành, Phất-hoa công tử đã hận ngươi rồi đấy !

— Cũng chẳng hề gì, vì tiểu-đệ làm một điều cũng muốn giúp ích cho người, còn hận hay oán là ngoài ý của tiểu-đệ vậy.

Không thèm tiếp chuyện với Dịch-thiên-Hành nữa, Phất-hoà công tử cố gắng bước tới cạnh nàng áo đỏ, Dịch-thiên-Hành không dám cản trở, nhưng Vương-quán-Trung quát to :

— Đứng lại !

Vừa la, Quán-Trung vừa nhảy tới hai bước đưa tay cản đường Phất-hoa. Không biết nghĩ sao, nàng áo đỏ gắt Quán-Trung :

— Sư-huynh đừng cản trở người !

— Lạ quá, gã ta kém tư cách con người, đâu có thể cho lại gần tấm thân ngàn vàng của sư-muội được !

— Không sao đâu ! sư-huynh cứ tránh đường cho người ta !

Do dự một hồi, Quán-Trung miễn cưỡng tránh đường cho tên công tử bước qua, thì khi đó, Mai-nương cầm gậy trúc nện mạnh, cát bụi tủng lên mịt mù để chận bước đi của gã công tử :

— Đứng lại ! Có ý kiến gì cứ đứng đó nói, không được xáp lại gần.

Ba bốn người hộ vệ nàng áo đỏ đăm đăm theo dõi từng cử chỉ của công tử, gã hơi e ngại, thì nàng áo đỏ cất tiếng hỏi :

— Công tử muốn nói gì ?

Gã chắp tay xá một xá lễ phép thưa :

— Bản công tử hân hạnh được gặp mặt cô nương.

— Gặp để làm gì ?

— Dạ, ngoài ra còn một việc nhờ cô nương chỉ giáo...

— Ta có thể hỏi trước công tử được chăng ?

— Dạ được, cô nương cứ hỏi.

— Công tử đã kết bạn với Dịch-thiên-Hành để đến đây thấy mặt ta, nhưng mặt ta đã trùm lụa đen, còn thì chuyện gì có thể nói ngay !

Phất-hoa công tử nói mạnh dạn :

Kẻ hèn này định giúp Dịch-thiên-Hành đoạt bao kiếm Diệt-tình và chiếc Kim-thoa, màu tía của cô nương.

Nghe Phất-hoa nói thật, Dịch-thiên-Hành sượng sùng, nhưng lão làm bộ vẻ bình tĩnh xen vào :

— Và tất cả những người có mặt hôm nay chưa ắt là không có lý do...

— Đừng, đừng giải thích gì cả ! Dịch-huynh không nói, ta cũng thừa biết.

— Thế thì cô nương đã sai hẹn, dĩ nhiên không còn tín nhiệm kẻ hèn nầy nữa.

— Bấy giờ, Phất-hoa bước tới hai bước, hỏi nàng áo đỏ :

— Thưa cô nương đã hỏi xong chưa ?

— Xong.

— Mục đích của bản công tử đến đây là để mong biết mặt cô nương.

— Ta cũng muốn cho công tử thấy mặt, nhưng hãy còn ngại ở chỗ có nhiều cặp mắt quá.

— Như vậy thì sao ?

— Đến canh ba đêm nay, công tử đến đỉnh núi đối diện đây gặp ta. Chừng ấy ta sẽ mở lụa mặt ra, cùng công tử nói chuyện tâm tình và thưởng ngoạn phong cảnh gió mát, trăng thanh.

Quả tim đập mạnh và da mặt nóng bừng, Phất-hoa công tử nhìn nàng, ấp úng :

—... Vậy, kẻ hèn xin cáo biệt và hoàn toàn tin ở lời hẹn ước của cô nương. Xin cô nương chiếu cố !...

Dứt lời, gã quay lưng bước nhanh. Đại hán áo vàng bước theo sát bên lưng gã.

Khi gã đi khuất dạng, Mai-nương lắc đầu, lay động những làn tóc bạc phơ, khẽ nói với nàng áo đỏ :

— Nầy con gái cưng, gạt người ta chi ? Ngay kẻ già lụ khụ nầy cũng bị cô gạt nữa đấy mà ?

Kề sát tai Mai-nương nàng nói nhỏ :

— Chính con đã bị lừa gạt chớ !

— Trời, ai gạt, gạt gì ?

— Không nên nói, có nói cũng không cùng ! Chính người ta đâu có chết, mà giờ đây ta cũng không muốn thấy mặt người ấy nữa !...

Lời nàng nói nhỏ xíu, nhưng trong quần hùng có kẻ thính tai, nghe hết những điều bí mật của nàng. Lúc đó, Vương-quán-Trung hét lên, hươi múa song chưởng cho gió chưởng tung ra, để át tiếng nói

http://tieulun.hopto.org

của nàng áo đỏ bưng bít cấu chuyện vừa qua. Tiếp đó, Mai-nương khuyên nàng :

— Vậy chúng ta hãy sớm trở về Nam-Hải. Gia phụ của con có thể hiểu biết mọi việc khuất lấp để rồi giúp con...

— Ta không về, Mai-nương hãy đi về đi !

Nói xong nàng rời Mai-nương. Bà ta với tay theo đụng nhằm mũi đinh trong lưng nàng, bà ta hoảng lên :

— Con muốn giết già này bằng ám khí sao ?

Nàng làm thinh, cứ bước nhanh về hướng Dịch-thiên-Hành. Vương-quán-Trung bước theo cản đường :

— Sư-muội có việc gì bận tâm, hãy đứng lại đây cho ngu huynh biết !

— Thôi, đừng hỏi đến việc riêng của tôi để rồi hại tôi, sư huynh hãy đi đi !

Với vẻ mặt lo buồn, Vương-quán-Trung cúi đầu suy nghĩ trong khi nàng áo đỏ vừa bước tới trước mặt Dịch-thiên-Hành, thò tay vào hông lấy ra bao kiếm Diệt-tình và một quyển sách :

— Đây, trong quyển sách này cũng như bao gươm ghi tỉ mỉ cách thức đi vào lòng mộ Cô-độc lão nhân, Dịch-huynh coi cho kỹ để khỏi trở ngại trong việc làm quan trọng.

Liền đưa tay nhận quyển sách và bao gươm Dịch-thiên-Hành liếc sơ qua rồi cất vào lòng.

— Thế là Dịch-huynh đã yên tâm rồi phải không ?

— Kẻ hèn nầy xin đội ơn cô nương suốt đời !

Nàng không chú-ý lời Dịch-thiên-Hành khách sáo, mà cất tiếng nói to như cố ý cho tất cả mọi người đều biết :

— Còn chiếc Kim-thoa màu tía của môn phái Nam-hải chúng tôi để trong ngôi mộ mới, ai muốn lấy thì cứ tự tiện !

Lúc bấy giờ Dương-văn-Nghiêu, Lãnh-công-Tiêu, Tra-tử-Thanh và Đinh-diệm-Sơn quắc mắt nhìn Dịch-thiên-Hành thật gay gắt, và họ tuy không được xem trong cuốn sách của nàng áo đỏ ghi chép những gì, nhưng đối với bao gươm Diệt-tình, họ vẫn coi đó là một bảo vật dẫn đến cuộc tranh hùng đẫm máu. Còn Dịch-thiên-Hành, đã được nàng áo đỏ ưu-đãi bất-ngờ, lão không yên tâm :

— Cô gái qui này, tự nhiên công khai hóa những bí mật của mình nếu ta không nhận quyển sách cũng uổng, nhưng không biết tại sao nàng thay đổi quá đột ngột như thế ?

Nghĩ phớt qua, lão ngỏ ý rút lui cho êm việc riêng của lão :

— Cô nương đã giữ lại lời ước hẹn ngày trước, kẻ nầy rất hoan nghinh, nhưng chừng nào gặp lại đây ?

— Thế nào ? Dịch-huynh muốn đi hay sao ?

— Phải, kẻ hèn này muốn xin kiếu từ đi trước.

— Dịch-huynh không sợ người khác giựt bao gươm hay sao ?

Dịch-thiên-Hành cao hứng vuốt râu cười khà khà :

— Trên đời kẻ hèn này rất ít đụng chạm với người cùng giới võ lâm, nhưng không hề biết sợ ai. Nhìn kỹ trong giới giang-hồ hiện nay, cái người mà kẻ hèn nầy nể sợ thật ra cũng hiếm...

Trước thái độ kiêu căng của lão, nàng áo đỏ không thích, nhưng nàng thấy chuyện tới đây có thể chấm dứt được, nên khoát tay hỏi lão :

— Dịch-huynh cần tôi phái người hộ tống hay không ?

— Khỏi.

Dứt lời lão quay bước đi như chạy. Dương-văn-Nghiêu liền gọi giật ngược :

— Dịch-huynh chầm chậm cho chúng tôi làm bạn đường với được chăng ?

Ngừng bước lão ngoảnh mặt lại cười khăng-khắc :

— Chỉ một mình Dương-huynh đi theo kể ra cũng lẻ loi lắm mời quí vị kia cùng đi với !

Biết hắn nói khích mình, nhưng Dương-văn-Nghiêu giả vờ như không nghe lời lão, cười đùa :

— Tiểu-đệ kính nể không bằng tuân lời Dịch-huynh.

Đoạn Văn-Nghiêu gọi Tử-Thanh, Công-Tiêu và Diệm-Sơn cùng đi theo Dịch-thiên-Hành.

Lúc ấy số người còn lại nhao nhao bàn tán... Dường như sắp sửa đi theo lớp người trước. Nàng áo đỏ hỏi bất ngờ :

— Thế nào quí vị cũng muốn đi theo nữa sao ?

Một Đại-hán có vóc hình cao nghệu trả lời :

— Chúng tôi đi không được sao ?

— Phải, các ông đi không được...

Trong bất giác, nàng huơi tay ra lịnh :

— Hãy vây chặt số người nầy cho ta !

http://tieulun.hopto.org

Nhanh như chớp, những võ sĩ áo đen, tuốt gươm chạy tới bao vây những người hùng vào giữa. Bị lọt vào vòng vây, nhưng Tông-Đào vẫn bình tĩnh như thường, lão suy nghĩ rằng: không lẽ nàng áo đỏ có dụng ý gì khác và không lẽ như vầy mà gây cuộc đồ máu bất ngờ ? ...

— Sư-huynh đếm coi bọn họ được mấy người !

Vương-quán-Trung không hiểu ý nàng định làm gì, nhưng vẫn làm theo lịnh nàng và đáp :

— Ba mươi bốn người tất cả !

— Có kể già ăn mày này ở trỏng không ?

— Kể chung.

Không hiểu sao nàng áo đỏ nhìn Tông-Đào bảo nhanh :

— Lão Tông-Đào hãy đi ra !

Do dự một hồi, Tông-Đào bước khỏi vòng vây rồi ngoảnh mặt lại hỏi nàng :

— Bảo lão già ăn mày này ra để làm gì ?

— Ừ, lão cho ta biết, trong số bị vây ai là bực cao thủ và lão có quen ai không ?

Ngập ngừng một lát Tông-Đào đáp :

— Không hiểu lòng dạ họ như thế nào, chớ bọn họ là người võ công rất cao. Nhưng, cô nương muốn làm gì đó ?

— Không nên hỏi làm gì. Giờ đây chỉ cần giúp tôi chọn 12 tay cao thủ nhứt, nếu không chọn đủ thì được bao nhiêu cũng nên.

— Không, dù gì đi nữa, già ăn mày này cũng không thể làm vừa ý cô nương.

— Nếu ông không chịu chọn giùm thì ta vẫn có cách khác... Hôm nay, ta có một dịp tốt cho ông biết môn tuyệt học của phái Nam-hải.

— Thế là cô nương sắp ra tay tiêu-diệt những người cùng một giới võ lâm ?

— Giết người là một việc không lạ.

Cố giữ bình tĩnh, Tông-Đào quan sát cuộc diện chung quanh và chờ đợi... thì nàng áo đỏ, giựt chiếc gậy trúc trong tay Mai-nương vẽ trên mặt đất một hình vuông như bản đồ. Những nhân vật bị vây, trố mắt nhìn, chưa biết nàng vẽ gì, mà trước kia, họ đã nghe việc hội kiếm ở Hoành-sơn, lão quái của phái Nam-hải đã nổi tiếng võ

học này nghe nàng vừa nhắc đến một môn tuyệt học, nên họ càng chú-ý đặc biệt.

Bấy giờ, Tông-Đào như bực mình nên tay chân lão tháy-máy, nàng áo đỏ tinh mắt nhìn thấy, gọi lão :

— Nầy già ăn mày, nội đây chỉ có ông tài giỏi hơn cả, vậy ông bước tới xem thử đồ án nầy !

Đang lần quần trong vòng suy nghĩ, bỗng nghe tiếng nàng gọi Tông-Đào vừa cười vừa bước tới gần bức họa dưới đất :

— Lâu nay già ăn mày nầy ước ao được trông thấy tận mắt võ công của Nam-hải, giờ đây thật hân hạnh !

— Ông phải xích tới đứng theo phương vị đàng-hoàng xem mới rõ.

— Xem đồ án mà phải đứng theo phương vị à ?

— Phải vậy mới được, ông đứng ngang hướng Nam trông qua !

Tông-đào thấy phiền phức quá, nhưng vì hiếu kỳ nên cũng rán làm theo ý nàng áo đỏ, thì lúc đó, nàng áo đỏ lại dùng gậy trúc vẽ thêm một vòng tròn, đưa tay chỉ cho Tông-Đào biết :

— Ông phải đứng ngay chính giữa cái vòng nầy.

— Chà, già ăn mày nầy, lần thứ nhứt bị động theo ý người !

Nói thì nói, nhưng Tông-Đào vẫn bước vô vòng thì đôi mắt của lão bị đồ án hấp dẫn, nhìn say sưa, càng nhìn lão càng tỏ vẻ kinh ngạc... Nàng áo đỏ liền vẽ thêm cả chục vòng tròn liên tiếp nhau rồi nói lớn lên :

— Nếu ai thông-minh thì nhìn vào vòng tròn có thể tìm thấy những gì mầu nhiệm trong đồ án.

Tông-Đào là nhân vật được kính nể nhứt trong hàng cao thủ hôm nay mà bản đồ đã hấp dẫn lão ta, nên mọi người cũng vì hiếu-kỳ, lần lượt chạy vào giữa vòng tròn sau khi nàng áo đỏ gọi.

Họ chăm chú nhìn trên đồ-án, thấy mấy chữ dùng ngón tay mà viết :

« Nghệ thuật diệu-kỳ của môn phái Nam-hải là dùng ngón tay điểm huyệt với tinh thần tập trung, càng sử dụng càng công hiệu như thần ». Những chữ nầy nhóm lại giống như hình hoa sen, độ góc không đều nhau bên dưới có bốn chữ « Sức kình chỉ tiêm », bên tả có năm chữ « Khí tầu thái dương.kinh ».

Những người hùng đều căn cứ theo ý nghĩa từng câu chữ [illegible]

http://tieulun.hopto.org

lời dặn để vận chân khí luyện thử, thì quả nhiên sức mạnh toàn thân gom về đầu ngón tay và những đường mạch cứng như sắt.

Làm thử trong giây lâu, họ lại nhìn thấy bên phía hữu đồ án có bốn chữ — «hưỡn ốc ngũ chỉ», họ nắm năm ngón tay lại từ từ theo lời dặn rồi lại từ từ duỗi ra.

Họ vừa ngẩng đầu lên để hô-hấp để tiếp tục vận chân khí thì thấy một hàng chữ khác bảo rằng «tích tụ chân khí đơn điền, nín thở và di động những ngón tay». Họ đều cố gắng làm theo, nhưng khó nhứt là nín thở, nếu hô-hấp thì công phu đã luyện tập hỏng hết.

Qua một thời khắc chịu đựng, họ bắt đầu hô-hấp trở lại và duỗi cánh tay trái ra, theo lời dặn trong đồ-án, rồi cứ như thế mà luyện cho đến khi dùng cánh chưởng trái đánh tung ra một loạt năm ba trăm đòn mới được ngừng lại. Họ đều choáng váng mặt mày, nhưng tâm thần đã bị võ công hấp-dẫn, kể như họ đã quên mình.

Đoạn, những người hùng tung chưởng, người nầy dùng toàn lực đánh vào vai người nọ. Trong số ba mươi bốn người đã té hết ba mươi hai, chỉ còn Tông-Đào và một người ở góc bìa bên mặt được đứng vững.

Nhìn những người hùng té quỵ, Tông-Đào thấy phục cái tài làm hấp-dẫn như ma lực của nàng áo đỏ, rồi lão băn-khoăn. Không hiểu nàng còn bày ra những gì quái dị nữa chăng?

— Sao già ăn mày, võ công của phái Nam-hải như thế nào?

Vừa nhăn mặt, Tông-Đào vừa nói như than:

— Tài bộ của cô nương thật là tuyệt. Già ăn mày nầy mười phần kính phục.

Bước tới trước mặt Tông-Đào, nàng áo đỏ thật tình nói:

— Cùng một giới võ lâm Trung-nguyên, ông là người tốt, ta không muốn làm khó ông, vậy ông hãy đi đi!

— Già ăn mày nầy đi đã đành rồi, nhưng còn những người té nằm đó cô nương nghĩ sao đây?

— Thôi, ông chỉ lo cho thân ông được rồi... Bọn nầy là hạng người không tốt, họ đến đây để toan cướp giựt sách quý và Kim-thoa màu tía của Nam-hải, ta cần phạt họ ở lại đây, giữ ngôi mộ Cô-độc lão nhân trong vòng ba tháng..

Quay lại nàng hỏi một Đại-hán to lớn trong bọn cao thủ:

— Trừng phạt như vậy có bất mãn không?

Hắn không trả lời, nhưng tỏ vẻ khiếp sợ.

— Lạ quá! Sao không đáp? Hiện nay chỉ có hai con đường mà ngươi phải chọn một. Ngươi rán đứng lên ngay vòng tròn thứ nhất, được kể bực thủ-lãnh để kêu gọi... những người kia, nếu họ bất tuân thì sẽ xử tử hết. Giờ ngươi cứ cho ý kiến đi, được kể là đại biểu cho mấy chục người kia.

— Còn hai con đường là gì?

— Một là ta tức khắc ra lịnh, 33 người phải dùng gươm phân thây nhau. Biện pháp nầy tuy tàn nhẫn, nhưng tương đối dễ chịu.

— Còn con đường thứ hai?

— Là ta dùng giây «tơ trời» buộc dính chùm 33 người lại, để ngồi chung quanh giữ ngôi mộ Cô-độc, giữ sao đừng cho ai đến đánh cắp Kim-thoa màu tía của Nam-hải chôn trong mộ... Sau 3 tháng ta phóng thích.

Đại-hán cao lớn mỉm cười:

— Không biết có người nào phản đối không? Theo kẻ hèn nầy, mấy chục sanh mạng đều nằm trong tay cô nương...

Nàng cướp lời gã Đại-hán:

— Thế là ngươi chưa thỏa mãn và kiếm cớ đổ cho kẻ khác phải không? Coi chừng ăn năn cũng muộn đấy!

Nhấn mạnh xong với Đại-hán, nàng quay lại bảo Mai-nương:

— Lấy sợi giây «tơ trời» cho ta mượn ba tháng!

Do dự một hồi, Mai-nương thò tay vào lòng lấy ra một túi gấm đưa cho nàng. Khi ấy, Tông-Đào và Đại-hán cao lớn nhìn theo không chớp mắt, chỉ thấy nàng mở túi gấm lấy ra một sợi giây trắng phau, tay ngọc của nàng lần từng đoạn thắt lại mấy vòng tròn, nhưng không rõ nàng tóm từng đoạn ra sao.

Trong giây phút 30 cái vòng đã thắt xong, nàng quay lại gọi lão lưng gù và lão lùn như ra lịnh:

— Hai ông đem từng chiếc vòng dính liền trong mối giây tròng vào cổ từng người nghe chưa?

Y theo lịnh hai lão gù, lùn làm xong, khi 33 cái thân hình hãy còn nằm sóng-sượt trên mặt đất.

— Rồi hai ông chia nhau đứng hai bên, dùng sức mạnh ngay cân siết vòng vây lại!

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào hoảng-kinh :

— Xin cô nương hãy cho lịnh ngừng tay !

— Ông khỏi phải bận lòng, khi ta thắt vòng đã có liệu trước, chỉ cho dùng sức mạnh từ 80 đến 150 cân trở lại, vì biết bọn họ đều có bản lĩnh làm cho cần cổ cứng hơn sắt cũng khó siết chặt, nhưng chừng dùng sức mạnh cỡ 200 cân mới thắt cổ họ được.

— Dù gì đi nữa, chuyện sinh tử cũng không phải là trò đùa, xin cô nương xét lại...

— Không hề gì, nếu họ chết, ta đền mạng cho !

Thế rồi những mối giây dãn ra nghe răng rắc, 32 cái cần cổ bất động...

Vừa coi chừng lão gù và lão lùn thi hành phận sự, nàng áo đỏ vừa bảo gã Đại-hán cao lớn :

— Còn đây một chiếc vòng thắt cuối cùng, ngươi tự tròng vào cổ !

Do dự một hồi lâu, hắn ta mới đưa tay nhận chiếc vòng đưa vào cổ không đợi hai lão kia ra tay, hắn tự siết thật chặt.

— Tốt lắm đấy ! Chỉ ngươi là người thức thời, sợi « giây tơ trời » cũng là vật báu của phái Nam-hải chúng tôi, nó bền chặt không loại đao kiếm nào chém đứt được. Thắt 33 cái vòng mà chỉ dùng phân nửa độ dài, hãy còn phân nửa độ dài, ngươi hãy mang vào mình đi !

Nói tới đây nàng gọi Vương-quán-Trung và Đại-hán một giò đến bảo to :

— Làm phiền hai vị một chút nhé ! Làm ơn giải huyệt giùm tất cả số người này !

Trong tức khắc, hai người này nhảy tới vỗ tay, nện gót để lấy thế chưởng chỉ, ấn mạnh vào 32 cái vai bên mặt. Liền đó 32 người tỉnh lại nhìn thấy vòng thắt trên cổ, đã được mở ra, thì nàng áo đỏ gật đầu nói :

— Mối giây trên cổ các ông là sợi tơ mành không gươm dáo nào chặt đứt cả. Nếu không tin, ông nào làm thử xem ?

Thì quả nhiên có vài nhân vật trong đám người hùng đã bị nhục tuốt gươm chặt thử cả chục bận, sợi « tơ-trời » vẫn y nguyên.

Chờ mọi người ngừng tay, nàng nói tiếp :

— Hồi nãy chỉ cho dùng sức 150 cân, phải dùng cỡ 200 cân trở lên thì bất luận võ công tinh thâm đến bực nào cũng nghẹt cổ chết liền tại chỗ... và những vòng thắt ấy, không có người, thứ ba mở

được, nếu mở cần thì nguy hiểm vì động một mối nhỏ, những đầu mối liên hệ tự siết lại chừng đó không thể dùng tay mở ra được. Ta nói thật, nếu ai không tin tròng vào rồi mở thử coi !

Nghe nàng áo đỏ nói quả quyết, mọi người đều tin. Thấy không ai muốn thử nữa, nàng nói tiếp :

— Trước mắt 33 người, sự sinh tử nầy ràng buộc nhau, khi một người chết thì tất cả đều bị liên lụy. Ví như các ông muốn cự địch thì phải cần sự đồng lòng hợp sức với nhau chớ. Vậy ta xin khuyên, nếu trong quí vị có thành kiến gì không đẹp cũng nên xóa bỏ ngay, đồng hội đồng thuyền, phải thật lòng cứu giúp nhau...

Lời êm như ru để che đậy một dụng ý của nàng mà không ai biết nổi.

Suy nghĩ một hồi lâu, nàng nói tiếp :

— Hãy còn một việc quan trọng mà ta cần ký thác quí vị, là xin chịu cực giữ ngôi mộ nầy trong vòng ba tháng giùm ta. Trong mộ, có Kim-thoa màu tía của phái Nam-hải chúng tôi, đã có nhiều bực cao thủ lâm le toan đánh cắp nó. Nếu quý vị sẵn lòng giúp ta thì chỉ cần áp dụng tuyệt học như đã tập luyện qua trong đồ-án là đủ sức đối phó bất kỳ tay cao thủ nào trong những lúc cần thiết và trong muôn một có người lỡ bị thương hay chết, cần phải bầm xác ra từng mảnh nhỏ để tránh khỏi sự hệ-lụy đến toàn thể nhóm mình.

Qua lời nói như thiết tha kêu gọi của nàng, mọi người đều im lặng, chưa biết nói sao. Thật ra, lời tuy dịu ngọt nhưng chứa đầy sâu độc, vậy mà những con người gọi là người hùng đều không quan tâm, có phải bởi giọng nói quyến rủ, mê hoặc họ chăng ?

Rồi giọng nói như lời oanh lại vang lên :

— Thời gian ba tháng đâu có dài, rồi cũng trở về với nếp sống bình thường, nhưng quý vị được lòng người...

Liền đó, một giọng nói ồ ề đáp :

— Ba tháng tuy không lâu, nhưng cuộc đời chúng tôi kể như là đã hư, bởi vì bị người trói buộc và ép bức phải giữ mộ...

★

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BẢY

Dịch-thiên-Hành gây thêm tội ác

Nàng áo đỏ cười lanh lảnh :

— Như thế thì thanh danh nặng hơn mạng sống, nếu như quý vị đã coi trọng thanh danh, thì bây giờ chỉ có một con đường là... phải chết !

Nghe nói như thế các tay hào kiệt ai ai cũng giựt mình, thế nên không ai bảo ai, họ đều quay mặt lại nhìn người vừa mới thốt ra câu ấy một cách ngạc nhiên.

Nàng áo đỏ lại thở dài :

— Tôi nhứt định không khi nào ép quý vị, giữ ngôi mộ này hay là chết, tùy ý quý vị chọn một con đường...

Nói đến đây, dường như nàng để cho các tay hào kiệt, có thì giờ suy nghĩ giây lát, rồi nàng mới nói tiếp :

— Nếu như không muốn giữ mộ, xin quý vị hãy đứng dậy tất cả...

Lúc đó không một ai biết mình đứng dậy rồi hậu quả sẽ ra sao, nhưng ai ai cũng có linh cảm rằng nếu đứng dậy thì mình sẽ lãnh một hậu quả thật là đáng sợ...

Lúc ấy chỉ có một người vừa nói mấy câu, lão ta nhìn qua, nhìn lại rồi từ từ đứng dậy.

Tất cả những người có mặt đều quay lại nhìn chú mục vào Đại-hán ấy. Sắc mặt mọi người đều lộ vẻ nghiêm trang lạ thường, nhưng không một ai đoán trước được trong tương lai lão ấy sẽ ra sao.

Nàng áo đỏ từ từ đứng dậy đi thẳng về phía Đại-hán ấy rồi vụt đứng sững trước mặt lão, ôn tồn hỏi :

— Thật ngươi không sợ chết sao ?

Lúc ấy nàng áo đỏ đi, Mai-nương cũng lật đật bước theo sau, đi sát kề bên, bà ta dường như buồn rầu, lo lắng trước những hành động của nàng áo đỏ... Có lúc bà ta lộ vẻ bất mãn, nhưng không hề ngăn cản nàng.

Lúc ấy lão Đại-hán đã lộ sắc mặt tái xanh sợ sệt: lão ta thấy sợ chết, thái độ ấy đã biểu lộ rõ ràng...

Bỗng nghe lão ta thở dài :

— Động thủ giao tranh với nhau, mạnh sống, yếu chết, điều đó không mấy gì quan hệ, nhưng giờ đây tôi bó tay chịu chết, không có một khả năng nào để kháng cự, thì chết cũng khó mà nhắm mắt cho được...

Điều nên biết là trong giới võ lâm, khí tiết được xem rất trọng, trong thái độ, đã thấy lão ta có phần sợ chết, nhưng ngoài miệng vẫn còn nói cứng cỏi...

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Ngươi có vợ con chưa ?

Câu hỏi bất thình lình ấy làm cho mọi người đều sững sờ.

Lão Đại-hán lại hỏi :

— Có rồi thì sao ?

Nàng áo đỏ cười :

— Như ngươi đã có vợ con thì ta tha cho về !

Đại-hán ngạc nhiên :

— Có thật như thế không ?

Nàng áo đỏ nói tiếp :

— Ta có nói dối ai bao giờ ?... Nhưng...

Đại hán lật đật hỏi :

— Nhưng gì ?

Nàng mỉm cười :

— Nhưng ngươi phải nói cho chắc đi. Quả thật ngươi đã có vợ con hay chưa ?

Lão nọ suy nghĩ giây lát rồi gật đầu quả quyết :

— Thật có !

Nàng lại cười :

— Con ngươi năm nay lên mấy ?

...Kể từ lúc ấy đôi bên cứ hỏi thăm nhau về chuyện gia đình càng nói chuyện càng đi xa đề, làm cho mọi người có mặt ai ai cũng ngạc nhiên.

Chỉ thấy lão Đại-hán nọ do dự trong giây lát rồi trả lời :

— À... à, năm nay con ta đúng 12 tuổi...

Bỗng thấy nàng áo đỏ giơ cánh tay mặt lần mò trên cuộn giây quấn xung quanh cổ Đại-hán nọ rồi bảo nho nhỏ :

— Ngươi hãy cố gắng vùng mạnh đi cho giây tuột ra !

Lão Đại-hán nọ tưởng nàng giở trò khôi hài gì lạ, cho nên la lớn :

http://tieulun.hopto.org

— Như thế thì ta chết rồi...

Vừa nói chàng ta liền giơ tay phóng ra một chưởng.

Bỗng nghe một tiếng cười lạt, từ phía sau lưng nàng áo đỏ, Mai-nương đã vọt mình ra phất tay mặt đỡ ngọn chưởng của Đại-hán nọ, lão ta hét lên một tiếng rồi té ngồi xuống đất.

Nàng áo đỏ quay lại bảo Mai-nương :

— Mai-nương hãy mở trói cho y...

Bà liếc mắt nhìn nàng, toan nói gì nhưng rồi lại thôi, bà bước tới sờ tay vào sợi giây trên cổ Đại-hán, sợi giây tuột ra lẹ làng...

Nàng áo đỏ lẹ làng nói tiếp :

— Xin Mai-nương hãy mở huyệt cho y để y đi luôn...

Mai-nương thấy thái-độ của nàng khi thì tàn khốc, lúc lại nhơn từ, thay đổi một cách lạ lùng, dường như bà ta thấy bối rối nhưng bà ta vẫn không trái ý nàng, bà thở dài tỏ ý chưa hiểu ý nàng :

— Con ơi, có nên mở huyệt đạo cho y không ?

Nàng áo đỏ lộ sắc buồn :

— Xin Mai-nương đừng hỏi gì cả, cứ làm theo lời con đi !

Mai-nương tỏ vẻ lo ngại, nhưng rồi cũng giơ tay mở huyệt cho y.

Đại-hán nọ vụt đứng phắt dậy, lão ta ngạc nhiên nhìn nàng áo đỏ :

— Thật cô nương thả tôi hay sao ?

Nàng áo đỏ xua tay :

— Giờ đây ngươi có thể đi liền được rồi !

Đại-hán nọ cúi mình xá dài :

— Ân tình ngày nay, tôi nguyện ghi xương khắc cốt, sau nầy nếu cô nương có cần đến tôi xin nguyện kết cỏ ngậm vành báo đáp.

Nàng áo đỏ lại khoát tay :

— Thôi, hãy đi cho mau, đừng khách khí làm gì.

Đại-Hán nọ cúi đầu ngẫm nghĩ giây lát rồi bỗng ngửng mặt lên ngó qua các tay hảo-hán khác một lượt rồi bảo :

— Xin cô nương hãy trói tôi lại đi, Tôi không đi đâu !

Nàng áo đỏ nhếch mép cười :

— Đó là tại ý ngươi... đừng trách ta...

Đại-hán nọ gật gật đầu :

— Làm sao tôi dám trách cô nương được ?

Nàng áo đỏ liền lấy sợi giây tơ trói trói cổ lão Đại-hán lại rồi cười mà bảo :

— Ta biết rằng thế nào ngươi cũng ở lại.

Tông-Đào vụt nhớ ra là lúc nầy Nguyên-Bình còn ẩn thân trên tàng cây cao trên núi, nên lão lật đật giơ tay ra hiệu :

— Xin cho phép lão cáo từ...

Ra dáng lễ phép, nàng áo đỏ nghiêng mình :

— Xin vô phép miễn đưa...

Tông-Đào quay mình lẹ làng bước đi, chỉ trong giây lát lão đã đến chót núi.

Bỗng nghe tiếng cành lá rào rào, từ trên ngọn cây, Nguyên-Bình đã vọt mình xuống, vòng tay chào Tông-Đào :

— Chào lão tiền-bối có chuyện gì lạ không ?

Tông-Đào bước tới, thở dài :

— Trọn đời ta dấn-thân trong giới giang-hồ, bây giờ tuổi cũng đã đến 70 rồi, nhưng lòng ta chưa hề cảm phục một ai, giờ đây cũng đã gần chết, mà lại còn bị hai đứa trẻ tuổi lung lạc tinh thần.

Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Người nào đã làm cho lão tiền-bối bội phục như thế ?

Tông-Đào cười ha hả :

— Tiểu-huynh thật không biết sao ? Hay là biết mà lại còn giả vờ ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Quả thật tiểu sinh chưa biết...

Tông-Đào mỉm cười :

— Hai người ấy hiện nay ở rất gần đây...

Bất giác Nguyên-Bình ngửng mặt lên nhìn chung quanh một lượt rồi dường như chàng chợt nhớ ra :

— À có phải là nàng áo đỏ của phái Nam-hải không ?

Tông-Đào nhếch mép cười :

— Nàng ấy rất thông-minh dĩnh-ngộ, thật ra từ trước đến nay ta mới gặp được một người như thế, tài trí tuyệt vời, hành động ngôn ngữ không ai đoán được, hừ... như thế làm sao ta không phục sao được ?

Nguyên-Bình cũng cười :

http://tieulun.hopto.org

— Nàng ấy đã thông-minh, mà ngôn-ngữ cũng khéo léo, lợi hại, hễ nói là làm, luận điệu lại sâu sắc, rất khó mà đối chọi với nàng.

Tông-Đào bỗng nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình :

— Còn một người trẻ nữa làm cho ta bội phục, tiểu huynh có biết đó là ai không ?

Nguyên-Bình ngẫm-nghĩ giây lát :

— Có phải là Nữ công tử của Thượng-quan-bảo chủ đó không ?

Tông-Đào lắc đầu mỉm cười :

— Tuy võ công của Uyên-Thanh thật là cao, nhưng nàng ấy đã đạt được đến mức cuối cùng rồi, vả lại, nàng nhờ thầy giỏi đào luyện, cũng chỉ tiến bộ một cách tuần tự mà thôi...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Bộ lão tiền-bối muốn nói tôi sao ?

Tông-Đào cười ha hả :

— Đúng lắm ! Võ công của tiểu-huynh càng ngày càng tiến bộ một cách lạ lùng làm cho ta đây cũng phải ngạc nhiên. Mỗi ngày tiểu huynh đều tiến, khác hẳn với mức tiến tầm thường của mọi người khác...

Lão thở dài rồi nói tiếp :

— Lúc ở nhà thủy lao trong Huyền-vũ-cung tiểu huynh đã chỉ cho ta nhiều yếu quyết lạ lùng trong ngành võ công, đó đều là những tuyệt-kỹ của phái thượng-thừa và đó cũng là đều trong giới võ lâm hiện nay, ai ai cũng ao ước...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Trong lòng tôi còn thuộc rất nhiều, nếu lão tiền bối còn hứng thú, tôi xin vui lòng đọc ra hết...

Tông-Đào lật đật xua tay :

— Nhiều lắm rồi, nhiều lắm rồi... Những điều đã học được trong nhà thủy lao, trọn đời, lão nầy cũng chưa dùng cho hết được.

Ngửng mặt lên nhìn trời xanh, lão trầm ngâm giây lát và nói tiếp :

— Nhưng còn một chuyện lão chưa hiểu được một cách rõ ràng...

Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Chuyện chi ?

Tông-Đào hỏi :

— Tiểu-huynh đã học được nhiều yếu-quyết thượng-thừa của

võ công, thế nên sử-dụng biến hóa tân kỳ, chuyện ấy không lấy làm lạ, nhưng có điều làm cho lão khó nghĩ là trình độ nội công siêu phàm của tiểu-huynh, thiệt lão nầy không sao hiểu nổi.

Về phần nội gia chân lực, phải cần một thời gian nào đó mới đạt thành đến một mức cao...

Nhưng tiểu-huynh đã vượt hẳn thời gian, mà hàng ngày lại còn tiến rất nhanh, điều đó, thật tôi không sao hiểu nổi.

Nguyên-Bình khẽ nhíu mày :

— Lão tiền-bối là người thấy xa hiểu rộng, thật ra tôi đã gặp được một dịp vô cùng may mắn... nhưng... nhưng...

Tông-Đào xua tay :

— Thôi... được rồi, đã gặp một dịp may mắn lạ thường, như thế thì không nên nói cho ai biết. Riêng về lão, khi đã biết được trình độ nội công của tiểu-huynh được như thế là vì có người trợ lực, như vậy cũng đủ lắm rồi.

Nguyên-Bình khẽ gật đầu :

— Lão tiền-bối thật là người khoáng-đạt vô cùng... làm cho lòng tôi rất cảm kích...

Tông-Đào mỉm cười :

— Lão đặt chân trong giới giang-hồ hơn mấy mươi năm, gót chân nầy đã lê gần khắp bốn phương, trong lòng cũng hơi tự phụ. Bọn Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-thái-bảo, ta chẳng hề xem ra gì, nhưng chỉ trong vòng mấy tháng nay, những chuyện xảy ra trước mắt, làm cho tâm tình của lão thay đổi rất nhiều.

Nguyên-Bình thở ra :

— Hạnh ngộ của mỗi người đều khác nhau, thế nên việc thành tựu cũng đều khác nhau, tôi may được một lão tiền-bối thương mến, nên mới có được như ngày nay, nhưng vị lão tiền-bối ấy đã qua đời, làm cho tôi không thể báo đáp ơn sâu người được...

Nói đến đây, chàng nghĩ đến sư Tuệ-Không đã truyền thọ chân kinh cho mình lại còn truyền sang thêm cho khí chân nguơn, chàng đau đớn rớm nước mắt...

Tông-Đào nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình :

— Dịch-thiên-Hành có thù oán gì với tiểu-huynh ?

Nguyên-Bình lộ sắc giận :

— Giết cha, hại mẹ, thù bất cộng đái thiên, lại tiêu sư diệt đệ tôi, oan cừu rộng như biển cả...

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào ngẫm nghĩ trong giây lát :

— Hiện nay tuy tiểu-huynh đã có một tài nghệ phi-phàm, nhưng có lẽ cũng chưa đủ sức hạ Dịch-thiên-Hành, lão ấy, chẳng những võ công đã cao cường, mà lại giảo hoạt hơn người, biết kéo bè kết cánh; có nhiều kẻ thủ hạ, thế nên cũng khó mà lật được mặt nạ giả dối của lão ta.

Tông-Đào lại ngửng mặt nhìn trời than dài :

— Đời nay, thiên hạ chỉ biết võ công của lão ta cao cường, nhưng chưa biết rõ cao cường tới mực nào, theo chỗ tôi biết, thì hiện nay, trong giới võ lâm, ngoài ta ra, chưa có người nào giao tranh với lão ấy.

Ta đã giao đấu với y 3 hiệp, ta đã biết không đương cự nổi với lão.

Nguyên-Bình lại hỏi :

— Như thế tài nghệ của Dịch-thiên-Hành cao không thể lường được ?

Tông-Đào khẽ lắc đầu :

— Nhưng theo ý tôi, thì trong 10 năm nữa, tiểu-huynh sẽ thắng y được một cách dễ dàng...

Nguyên-Bình lo lắng :

— Lòng tôi đang nóng về việc phục thù, ngày đêm nằm gai nếm mật, 10 năm nữa, trời ơi, làm sao chờ đợi cho được ?

Bỗng Tông-Đào mỉm cười chua chát :

— Tôi đã già rồi, chắc có lẽ trong kiếp nầy không bao giờ có ngày thắng được Dịch-thiên-Hành, nếu tiểu-huynh may mắn thời gian ấy cũng có thể được rút ngắn hơn.

Nguyên-Bình buồn rầu nhìn Tông-Đào, im lặng không nói một lời.

Tông-Đào thở ra :

— Bộ mặt giả của Dịch-thiên-Hành cũng đã có người thấy rõ rồi, trong thiên hạ hai phe chánh tà thế nào cũng xung đột nhau, như thế việc ấy sẽ có lợi cho tiểu-huynh rất nhiều trong công việc phục thù...

Nguyên-Bình quả quyết :

— Thế nào tôi cũng phải bắt sống lão ấy để tế cha tôi, thầy tôi, tôi mới vừa lòng...

Tông Đào ngạc nhiên :

— Đánh chết y, điều đó còn có hy vọng, nhưng bắt sống, chuyện ấy thật khó khăn, giả sử như tài nghệ của tiểu-huynh có thắng lão ấy được, thì trí mưu cũng còn có chỗ thua lão ta, lão ấy đã gây biết bao tội ác, thủ đoạn lại tàn khốc, thì đâu có thể nào lão để cho bị bắt sống được ?

Nguyên-Bình lau nước mắt :

— Nếu như thế thì trong đời tôi, tôi đã tuyệt vô hy vọng báo thù rồi !

Tông-Đào nhíu mày :

— Thôi đừng khóc nữa, ta thấy nước mắt rất lấy làm khó chịu...

Nguyên-Bình vội lau nước mắt gượng cười :

— Nước mắt của Đại-trượng phu quí như vàng, đâu có thể khóc một cách dễ dàng như thế, gặp khó khăn không hề lui bước, dù cho Dịch-thiên-Hành mình đồng xương sắt, thì tôi cũng quyết giết lão tan xương, xẻo từng miếng thịt trước hình-vị của cha tôi và thầy tôi...

Tông-Đào cười ha hả :

— Được lắm, hào khí như thế, thì cũng có thể hơn được Dịch-thiên-Hành vài phần rồi.

Cười chưa dứt, lão quay lại, thì đã thấy Vương-quán-Trung, lão Đại-hán áo gấm đứng phía sau lưng, cách chừng một trượng.

Không biết họ Vương đến tự hồi nào, phía sau lưng có 4 tên võ sĩ áo đen.

Ngước mắt nhìn Vương-quán-Trung, Tông-Đào hỏi :

— Vương-huynh đến tìm tôi phải không ?

Vương-quán-Trung gật đầu :

— Phải, có chút việc nên mới tìm lão tiền-bối đây.

Tông-Đào mỉm cười :

— Có chuyện chi xin Vương-huynh cứ nói.

Vương-quán-Trung đáp :

— Nếu quí vị không có chuyện gì quan hệ xin vui lòng rời khỏi nơi đây.

Tông-Đào mỉm cười :

— Vương-huynh đuổi già nầy à ?

Vương-quán-Trung cũng cười :

http://dtvn.topto.org

— Không, tôi chỉ yêu cầu thôi.

Tông-Đào gật đầu :

— Được, chúng tôi đi đây.

Rồi quay về phía Nguyên-Bình :

— Chúng ta đi thôi !

Nói xong lão quay mình lẹ làng bước đi.

Dường như Nguyên-Bình muốn nói gì, nhưng chàng lại thôi, chàng cũng thoăn-thoắt bước theo Tông-Đào.

Hai người đi được bốn năm mươi trượng, bỗng nghe phía sau lưng có tiếng chân người bước gấp : Nguyên-Bình quay lại, thì đó là Vương-quán-Trung đang phóng mình chạy theo như bay, còn bốn tên võ-sĩ áo đen vẫn đứng như chỗ cũ...

Nguyên-Bình kêu nho nhỏ :

— Tông lão tiền-bối...

Tông-Đào quay lại nhìn Vương-quán-Trung rồi dừng bước.

Chỉ trong giây lát họ Vương đã đuổi theo kịp hai người, lão ta vòng tay thi lễ rồi kính cẩn hỏi :

— Tôi có một thỉnh cầu, không biết Từ-huynh có vui lòng không ?

Nguyên-Bình lo ngại :

— Xin Vương-huynh cứ nói ra, để tôi biết coi như thế nào rồi mới trả lời được.

Vương-quán-Trung nói tiếp :

— Chuyện nầy không dễ mà cũng không khó. Chỉ xin nhờ lòng hào hiệp của Từ-huynh mà thôi.

Nguyên-Bình bị đối phương tâng bốc, chàng ta thấy khó chịu nên cứ gãi tai, không biết phải nói gì thêm.

Tông-Đào nhếch mép cười :

— Vương-huynh rào trước đón sau mà làm gì ? Xin cứ nói thẳng ra đi...

Vương-quán-Trung nói tiếp :

— Tôi xin Từ-huynh từ nay trở đi Từ-huynh đừng gặp mặt sư muội tôi nữa...

Dường như Vương-quán-Trung hiểu rằng lời nói của mình có hơi vô lý, nên lão ta thở ra rồi nói tiếp :

— Thực ra, tôi lấy làm khổ tâm lắm, nhưng cũng khó mà nói rõ lòng mình, nếu Từ-huynh vui lòng giúp cho, thì tôi mang ơn rất lớn.

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Tưởng chuyện gì khó khăn chứ chuyện đó thì từ nay về sau tôi quyết...

Tông-Đào vụt la lớn :

— Hãy khoan đã...

Nggyên-Bình giựt mình :

— Tại sao thế ?

Tông-Đào phân trần :

— Xin Vương-huynh chớ trách già này đa sự... Chuyện ấy mới nghe qua thật đơn giản, nhưng...

Vương-quán-Trung có sắc giận :

— Chuyện nầy đâu có quan hệ gì đến người, tại sao người lại xen vào như thế ?

Tông-Đào cười lạt :

— Đời tôi hay lo chuyện người, điều nầy trong giới võ lâm miền Trung-Nguyên, ai ai cũng biết.

Vương-quán-Trung nhìn thẳng vào mặt Tông-Đào giây lát rồi đổi ra sắc vui :

— Như thế thì lão tiền-bối là một người rất đáng kính trong giới võ lâm miền Trung-nguyên này.

Tông-Đào ngửng mặt lên trời cười ha hả :

— Vương-huynh quá khen... lão không dám...

Vương-quán-Trung dằn từng tiếng :

— Thật ra sư-muội tôi cũng rất lấy làm khổ khi không còn gặp được Từ-huynh nữa, nếu như nhị vị không vui lòng đáp ứng theo lời yêu cầu của tôi, thì...

Dường như Vương-quán-Trung khó nói ra những ý nghĩ trong lòng mình thế nên lão ta cứ ngập ngừng mãi...

Nguyên-Bình lại nói tiếp :

— Nếu Vương-huynh không nói rõ nguyên nhân vì sao phải như thế thì tôi cũng khó trả lời, trời đất mênh mông, sông dài biển rộng, nếu không cố ý tìm nhau, thì cũng khó mà gặp nhau, hiện nay tôi cũng có chuyện gấp, xin cáo biệt Vương-huynh...

Nói xong, chàng vòng tay thi lễ, rồi quay mình đi nhanh.

Tông-Đào thở ra :

Vương-huynh hãy nghĩ cho kỹ, coi phương pháp ấy có thi hành được không ? Tôi nói như thế, vì sau nầy chúng ta lại còn cơ hội gặp nhau... chuyện nầy không phải giải quyết gấp rút mà được đâu...

Nói xong, lão không đợi Vương-quán-Trung trả lời, cứ quay mình lẹ làng bước đi, cùng với Nguyên-Bình hai người kề nhau bước thoăn thoắt.

Vương-quán-Trung nhìn theo bóng hai người, lão thấy lòng buồn bã vô cùng... Cho đến khi thấy bóng hai người đã khuất hẳn, họ Vương mới thở dài thất thểu quay về...

Nguyên-Bình và Tông-Đào bước đi được 4, 5 dặm đường, khi quay đầu lại không thấy Vương-quán-Trung, hai người mới bước chậm lại.

Nguyên-Bình thở một hơi dài rồi hỏi :

— Lão tiền bối có biết trong ngôi mộ cỏ xanh này ai nằm đó không ?

Tông-Đào lắc đầu :

— Chuyện này ta không biết rõ...

Nguyên-Bình trầm ngâm trong giây lát hỏi :

— Còn tại sao nàng áo đỏ lại dùng tấm lụa đen che mặt lại.

Tông-Đào đắng hắng :

— Chuyện ấy không ngoài hai nguyên nhân nầy...

— Nguyên-Bình hỏi tiếp :

— Hai nguyên nhân nào ?

Tông-Đào cười to :

— Nguyên nhân thứ nhứt là càng lớn nàng càng đẹp nên không muốn cho kẻ phàm tục nhìn sắc đẹp của mình... cho nên phải dùng lụa đen che, không để cho ai nhìn.

Nguyên-Bình cười lạt :

— Đó cũng là một nguyên nhân nữa à ?

Còn nguyên nhân thứ hai ?

Tông-Đào liếc xéo Nguyên-Bình :

Còn nguyên-nhân thứ hai là mặt nàng đã có gì thay đổi.

Nguyên-Bình bỗng thấy như bị đau nhói trong tim, chàng hồi-hộp :

Thay đổi như thế nào ?

Tông Đào cười ha hả :

— Biết đâu nàng đã bị thương, da mặt trở nên xấu xí, sần sùi ghê gớm...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Lão tiền-bối cứ khôi hài mãi...

Tông-Đào bỗng nghiêm sắc mặt :

— Sắc đẹp mê người...Nhi nữ tình trường, tiểu-huynh còn đang mang một mối thù lớn trong lòng, đừng để cho tình ái làm mất cả chí-khí hào-hùng...

Nguyên-Bình giựt mình vòng tay xá dài :

— Lời vàng ngọc của lão tiền-bối, làm cho tôi như sực tỉnh cơn mê, tôi xin bái lĩnh lời chỉ giáo ấy...

Tông-Đào mỉm cười :

— Đứa nhỏ nầy còn dạy được à !

Nguyên-Bình cũng cười :

— Chỗ nầy lắm chuyện thị phi. Ta nên lánh xa tốt hơn...

Tông-Đào gật đầu :

— Đúng rồi, không chừng Kim lão-nhị và lão ấy đang bồi rồi dưới ngôi mộ cỏ lâu rồi...

Ngưng trong giây lát, lão ta lại nói tiếp :

— À, không chừng Dịch-thiên-Hành đã lấy lại chiếc bao gươm.

Lão ấy làm chuyện gì, có tầm mắt rất rộng... Không chừng bây giờ lão ta đã đến ngôi cồ mộ rồi, nếu chúng ta chậm trễ, e cho hai người bị nguy hại không chừng.

Nguyên-Bình bỗng nhớ đến Kim lão-nhị sau khi bị trúng độc, còn rán chịu nhiều điều tân khổ, để cứu cho được mình, bây giờ thì Dịch-thiên-Hành thù người tận xương-tủy, nếu gặp lại Kim lão-nhị thế nào lão ta cũng hạ độc thủ, chớ không bao giờ dung tha...

Nghĩ đến đấy, Nguyên-Bình sốt ruột vô cùng, chàng liền để chân khí, trổ thuật khinh-công thượng-thừa vọt mình đi tới.

Dường như hai người thi nhau trổ thuật phi-hành, nên càng ngày họ càng chạy nhanh hơn.

Trước đây, cũng có lần hai người thi nhau rượt bắt, nhưng lúc đó Nguyên-Bình có phần sút kém hơn Tông-Đào, nhưng lần nầy hai người vẫn so kè nhau, không hơn không kém nhau.

Tông-Đào đã dùng đến 9 phần 10 sức của mình trong cuộc phi-hành nầy, lão ta nhìn Nguyên-Bình vẫn thấy chàng có thái-độ ung

http://tieulun.hopto.org

dung không lộ vẻ gì cố gắng nhọc mệt cả, lão ta bỗng sanh lòng hiếu thắng nên dốc cả sức mình, tốc độ gia tăng rất nhiều.

Lão quay đầu lại nhìn, vẫn thấy Nguyên-Bình theo sát kề bên như trước, lão ta khen thầm và ngẫm nghĩ :

— Chàng này chẳng những đã thuộc làu những yếu-quyết trong ngành võ công, mà thiên bẩm cũng hơn người, thế nên tiến bộ rất mau, nếu ta biết khuyến khích thì trong một vài năm nữa chàng ta có thể thành tựu được...

Thân-pháp của hai người đã lẹ làng một cách phi - phàm nên trời vừa sáng là họ đã vượt tới con đường cái, tiến tới nhanh như gió.

Đi được hơn nửa tiếng đồng-hồ thì đã thấy ngôi cổ mộ xa xa phía trước mặt.

Bỗng nhiên Tông-Đào bước chậm bảo nhỏ Nguyên-Bình :

— Chúng ta chậm chậm một chút...

Nguyên-Bình vâng lời chậm bước, đi sát phía sau Tông-Đào.

Tông-Đào khẽ cúi mình núp theo mấy lùm cây rậm từ từ bước tới khi còn cách cây cổ bá độ một hai trượng, lão lẹ làng vọt mình lên trên tàng cây.

Nguyên-Bình cũng lật đật phóng mình theo đứng kề bên Tông-Đào.

Hai người nhìn xuống, ai ai cũng đều giựt mình kinh ngạc.

Lúc đó, Dịch-thiên-Hành đang ăn mặc chỉnh tề, đứng bên cạnh ngôi cổ mộ, một bên lão ta là Phất-hoa công tử... Đinh-Linh thì đang ngồi, tay ôm gối, gần kế chiếc đỉnh đen, tóc nàng bay lất-phất, nàng ngửng mặt nhìn trời, thái độ rất ung dung, có điều lạ là nàng không hề nhìn Dịch-thiên-Hành và chàng công tử nọ.

Tông-Đào quay lại nhìn Nguyên-Bình rồi gật đầu ra dáng rất đắc ý...

Lúc ấy Nguyên-Bình rất bội phục đảm lược của Đinh-Linh, một thiếu nữ yếu đuối đang bị thương nặng nề, bị hai cường địch bức bách mà nàng vẫn ung-dung, tinh thần trấn tĩnh được như thế thật ra cũng khó có ai theo kịp...

Trên cây, hai người khẽ nhìn nhau rồi gật đầu mỉm cười...

Bỗng nghe Dịch-thiên-Hành cười hô-hố :

— Hừ, Qui-vương-cốc, Nhị-kiều như bóng với hình, ngươi đã có mặt tại đây, nhưng em ngươi lại vắng, chuyện đó không thể tin được.

Đinh-Linh mỉm cười :

— Nếu không tin thì làm sao bây giờ ?

Dịch-thiên-Hành hâm-dọa :

— Ngươi cường ngạnh như thế, bộ ta không dám giết ngươi sao ?

Đinh-Linh cười :

— Nếu tôi khóc than cầu khẩn, người có tha tôi không ?

Dịch-thiên-Hành cười to :

— Con nầy lợi khẩu thiệt ! Trong giới giang-hồ ai cũng biết danh Nhị-kiều của Qui-vương-cốc, giờ đây mới thấy rõ cũng là đáng sợ chớ không phải tầm thường đâu !

Đinh-Linh mỉm cười :

— Ngài dạy quá lời...

Dịch-thiên-Hành cười lạt :

— Dù cho ngươi khua môi múa mỏ đến đâu, thì nay cũng không thể nào thoát được...

Đinh-Linh cười chua chát :

— Tôi đã xem thường chuyện sống chết, hiện nay, trong thiên hạ Dịch-thiên-Hành nổi tiếng là người không hề giết chóc ai, thế mà bây giờ tôi lại bị giết...

Dịch-thiên-Hành gật gật :

— Ngươi biết thế cũng tốt...

Ngưng trong giây lát, lão ta lại nói tiếp :

— Người sống 100 năm, cũng phải chết một lần, cái chết thật không đáng sợ... nhưng nếu ngươi không nói thật thì ta sẽ dùng phương pháp Phân cân thác cốt làm cho gân xương ngươi nứt nhừ cho ngươi biết.

Đinh-Linh ngửng mặt lên trời cười :

— Nếu Dịch đại-hiệp làm cho Đinh-Linh này tan xương nát thịt theo cách xử lăng trì, thì phải làm thế nào đây ? Không lẽ ngày nay tôi đã đến giờ phải chết rồi.

Đến đây Nguyên-Bình không thể nào dằn con giận được nữa,

http://tieulun.hopto.org

chàng toan phóng mình xuống, nhưng lại bị Tông-Đào khoát tay cản trở...

Bỗng nghe Phất-hoa công tử cười ha hả :

— Không ngờ trong giới võ lâm miền Trung-nuyên này lại có một người đẹp tuyệt trần như thế, nếu Dịch-huynh giết nàng, cũng chẳng là uổng lắm sao ?

Dịch-thiên-Hành lại hỏi :

— Vậy ý của Thường-huynh như thế nào ?

Phất-hoa công tử cười láu lỉnh :

— Dịch-huynh cứ giao nàng cho tôi đi...

Đinh-Linh quay mặt về phía Phất-Hoa công tử hỏi :

— Giao cho ngài làm gì ?

Phất-Hoa công tử mỉm cười :

— Làm gì... đó là chuyện sau nầy bây giờ chưa tiện nói ra...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— À, như thế cũng được...

Bỗng nhiên lão lẹ làng vọt mình tới, xỉa tay về phía Đinh-Linh...

Đinh-Linh ré lên một tiếng, toàn thân run lẩy bẩy.

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Tôi đã điểm vào 3 yếu huyệt của nó rồi, nó không thể nào tự vận được, cũng như không còn sức gì để kháng cự với ai nữa, nếu Thường huynh muốn gì thì khỏi phải bàn với nàng nữa !

Ẩn thân trên cây cổ bá, Nguyên-Bình lẩm bẩm chửi :

— Thật là đồ độc-ác !

Bỗng nghe Phất-Hoa công tử cười hô-hố :

— Dịch-huynh tưởng tình tôi như thế, lòng tôi cảm kích vô cùng.

Nói xong hắn ta giơ tay ôm gọn Đinh-Linh vào lòng, vừa toan bước đi thì bỗng bị Dịch-thiên-Hành nắm chặt cẳnh tay trái :

— Thường-huynh, tôi còn vài lời nầy...

Người đẹp đã nằm trong tay, Phất-Hoa công tử đã thấy nóng ran trong người, lão lật đật hỏi :

— Dịch-huynh có nói gì, để sau cũng không muộn...

Nói xong, hắn ta vung tay toan gỡ tay Dịch-thiên-Hành ra...

Nào ngờ cánh tay của Dịch-thiên-Hành mạnh mẽ vô cùng, khi

Phất-Hoa chưa vùng vẫy thì chẳng có gì, nhưng khi vùng mạnh thì bàn tay của Dịch-thiên-Hành bỗng bóp chặt như kềm sắt... Vùng vẫy thêm nữa thì Phất-Hoa thấy cánh tay mình bị tê rần.

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Đêm xuân một phút giá ngàn vàng, chẳng phải tôi muốn làm cụt hứng Thường-huynh, nhưng có mấy lời rất khẩn thiết, không nói không được...

Phất-Hoa công tử hối :

— Như thế thì Dịch-huynh nói cho lẹ đi !

Dịch-thiên-Hành cười lạt :

— Nhị-kiều của Quỉ-vương-cốc là hai mỹ-nhân nổi tiếng trong giới võ-lâm miền Trung-nguyên này. Nhan sắc tuyệt trần, làm khuynh đảo cả giới giang-hồ, nhưng Thường-huynh thấy như thế nào ?

Phất-Hoa công tử gật đầu lia lịa :

— Ồ, đẹp như hoa xuân, quả thật giai nhân tuyệt thế, so với mấy cô vợ bé của tôi, nàng còn đẹp hơn nhiều.

Ngừng trong giây lát lão lại hỏi tiếp :

— Chỉ có mấy lời như thế thôi sao Dịch-huynh ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Hoa hường đẹp mà dễ bị chích tay, sắc đẹp say người hay gây vạ, trong giới võ-lâm miền Trung-nguyên này, Quỉ-vương-cốc rất có tiếng tăm, ngày nay Thường-huynh làm nhục Đại-kiều, thế nào cũng gây-vạ về sau, vì Quỉ-vương-cốc không thể nào bỏ qua, nếu không đem toàn lực tìm Thường-huynh để báo thù, thì thế nào cũng tìm đến lịnh-tôn và tôi để trách móc trước...

Phất-Hoa công tử cúi xuống nhìn Đinh-Linh, thấy nàng đang lim dim đôi mắt phượng, gò má ửng hồng, mùi thơm thoang-thoảng đâu đây, làm cho hắn ta nóng bừng cả mặt :

— Thôi chuyện đó Dịch-huynh khỏi cần phải bận tâm, tôi tham sắc đẹp, chuyện đó gia phụ biết rồi... nếu giả sử như dính dáng đến người đi nữa, thì cũng không đến nỗi tôi phải bị rầy đâu !

Dịch-thiên-Hành gật gật đầu :

— Thường-huynh không sợ dính dáng đến lịnh-tôn, nhưng riêng tôi không muốn trở thành kẻ thù không đội trời chung của Quỉ-vương cốc...

Phất-Hoa công tử ngạc nhiên :

http://tieulun.hopto.org

— Như thế thì theo ý Dịch-huynh, phải làm sao bây giờ ?

Dịch-thiên-Hành bảo nhỏ :

— Sau giấc mộng Xuân là phải thủ tiêu cho biệt tích...

Tai mắt của Nguyên-Bình và Tông-Đào rất minh mẫn, thế nên mặc dù Dịch-thiên-Hành nói rất nhỏ, nhưng hai người vẫn nghe rõ ràng từng lời một.

Tông-Đào biến sắc, quay lại nhìn Nguyên-Bình, thì thấy chàng ta tỏ vẻ giận dữ, chàng sắp sửa vọt mình xuống...

Bỗng-nghe Phất-hoa nói nhanh :

— Tôi xin y lời, Dịch-huynh hãy buông tay tôi ra đi...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười, buông cánh tay trái của Phất-Hoa ra rồi bảo :

— Tốt hơn hết là Thường-huynh hãy giải huyệt trước cho nàng...

— Chuyện ấy tôi biết rồi. Dịch-huynh khỏi phải nhắc.

Phất-Hoa vọt mình thêm hai bước rồi biến mất trong đám mộ hoang...

★

HỒI THỨ BẢY MƯƠI TÁM

Dịch-thiên-Hành, Thần-cái Tông-Đào bị Nguyên-Bình điểm huyệt...

Nguyên-Bình thấy Đinh-Linh bị Phất-hoa công tử ôm đi, lòng chàng rất lo lắng, chàng liền quay lại bảo nhỏ Tông-Đào :

— Lão tiền-bối hãy chạy theo truy nã Phất-Hoa, còn Dịch-thiên-Hành để tôi đối phó.

Chẳng đợi Tông-Đào trả lời, chàng liền vọt mình thẳng xuống đất cách Dịch-thiên-Hành ba thước.

Tuy nghe hơi gió y-phục, nhưng Dịch-thiên-Hành vẫn bình tĩnh như thường, đợi đến khi nghe chân của đối-phương chấm đất, lão mới từ từ quay lại.

Nguyên-Bình xuất hiện một cách bất ngờ làm cho Dịch-thiên-Hành ngạc nhiên, nhưng lão ta vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh mỉm cười :

— Tưởng là ai, chẳng dè vẫn nhà ngươi.

Nguyên-Bình cười lạt :

— Lão không ngờ phải không ? Tưởng là ta đã hóa ra cỏ rồi chớ gì ?

Dịch-thiên-Hành liếc mắt nhìn chung quanh, thấy trên cành cây cổ bá có một bóng người đang vọt mình xuống, lão ta cười ha hả :

— Tông-huynh đã đến rồi kia à ?

Bóng lạ ấy không hề chú-ý đến Dịch-thiên-Hành, mà cứ dùng thần pháp Bát bộ đăng không vọt mình tới như một mũi tên rồi đáp xuống phía trước.

Dịch-thiên-Hành lại nhìn thêm chung quanh một lượt rồi hỏi :

— Bọn ngươi có mấy người ? Sao không chường mặt ra hết đi ?

Nguyên-Bình nhếch mép :

— Chỉ có hai người thôi, ta và Tông lão tiền-bối.

Chàng cười lạt rồi nói tiếp :

— Nhưng đối đầu Dịch-thiên-Hành chỉ có ta mà thôi !

Dịch-thiên-Hành nhếch mép :

— Ngươi cũng khá to gan ! Trong giới võ lâm hiện nay chưa có ai dám như thế !

Lão ta cười ha hả một chập đoạn nói tiếp :

— Có biết bao nhiêu người đã đố kỵ ta, nhưng không một ai dám khiêu-khích ngay mặt như thế... Hào khí của ngươi thật là đáng khen... thôi ta cũng tha chết cho một phen đó nhé !

Nguyên-Bình chướng mắt cười lạt :

— Không cần. Ai sống ai chết chuyện ấy chưa biết trước được, bây giờ ta phải nói tất cả bực tức trong lòng...

Dịch-thiên-Hành quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình :

— Bây giờ tuổi ta đã quá 60 rồi, còn ngươi thì chưa đầy 20, chuyện giao tranh là chuyện thường sự, nhưng trước hết ngươi nói hết lòng mình, lão phu nầy có gây thù, kết oán chi với nhà ngươi ?

Nguyên-Bình cười lạt :

— Giết cha, làm nhục mẹ tôi, hại thầy, giết em tôi...

Dịch-thiên-Hành khẽ nhíu mày :

— Ngươi là con cháu nhà ai ? Tại sao lại dám quả quyết là lão phu đã làm những việc ấy ?

Mặt đầy vẻ buồn rầu oán giận, Nguyên-Bình nói to :

— Chính tôi thấy rõ ràng, tai tôi nghe rành rọt, chính lão đã giết

http://tieulun.hopto.org

chết ân-sư tôi trước mặt tôi, rồi sau đó lại nhẫn tâm giết sư-đệ tôi lúc đó mới vừa được 15 tuổi...

Dịch-thiên-Hành lại cười to :

— Sư-phó của ngươi là ai vậy ?

Nguyên-Bình cười lạt :

— Lão đã gây quá nhiều tội ác, thế nên bây giờ không còn nhớ ra nữa...

Dịch-thiên-Hành trợn mắt :

— À, ngươi dám vô lễ ta đến thế sao ?

Bình thường lão ta tỏ vẻ hoà ái đối với mọi người, nhưng khi giận dữ, uy-nghi của lão cũng phải làm cho mọi người khiếp sợ.

Nhìn vẻ mặt dữ dội của Dịch-thiên-Hành, Nguyên-Bình cũng hơi sợ sệt, nhưng sau đó chàng lại nổi giận :

— Ta phải phục thù, để điện tế gia phụ trước linh-tiền, thì chuyện vô lễ hay không khỏi cần phải bàn.

Dịch-thiên-Hành ngửng mặt lên trời cười ha hả một hơi dài :

—. Tốt lắm, tốt lắm, hôm nay ta sẽ giúp ngươi hoàn thành nhiệm vụ báo hiếu !

Nói xong lão ta từ từ giơ cao cánh tay mặt lên...

Trước mặt kẻ thù quá mạnh, Nguyên-Bình rất dè dặt, chàng ngửng mặt lên nhìn, thấy lòng bàn tay của Dịch-thiên-Hành bỗng biến ra một màu đỏ bầm như máu, chàng giựt mình ngẫm nghĩ :

— Loại võ-công gì mà lạ như thế !

Vì không có nhiều kinh-nghiệm cho nên Nguyên-Bình chưa hiểu Dịch-thiên-Hành đã dùng chưởng pháp gì...

Dịch-thiên-Hành giơ tay lên nhưng không đánh, lão đổi sắc mặt ra hoà-ái, mỉm cười :

— Ngươi đã đương đầu với Thượng-quan Uyển-Thanh, con gái Thượng-quan bảo chủ ở Cam-Nam... xem ra võ công của nhà ngươi thuộc vào hạng khá, nhưng ngươi có biết ta đang dùng chưởng pháp gì không ?

Nguyên-Bình cười lạt :

— Không cần biết lão dùng chưởng pháp gì... Nhiệm vụ của ta là phải phục thù...

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Ếch nằm đáy giếng mà nào có biết gì ? Nhứt định là ngươi chưa biết đến chưởng pháp của ta đâu...

Lúc ấy Nguyên-Bình đã tụ hết tất cả chân lực của mình để chuẩn bị, chàng nói lớn :

— Chẳng cần biết chưởng pháp là gì... cứ ra tay đi...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Ta cũng nên cho ngươi biết, ngươi sẽ chết vì chưởng lực gì, đây là Hồng diệm chưởng đấy nhé...

Nói xong lão ta phất tay đánh tới.

Nguyên-Bình chuẩn bị sẵn sàng để đón ngọn chưởng của Dịch-thiên-Hành, nhưng không ngờ lão ta giơ cao tay, rồi thu hồi chưởng lực mà không đánh ra...

Trong lúc Nguyên-Bình còn đang ngạc nhiên, chàng toan ra tay liền, bỗng thấy có một sức dồn ép nóng rực, dồn tới ghê hồn, chàng giựt mình lật đật giơ tay ra đón và thuận thế phóng luôn một chưởng tấn công... Chàng đã dùng hai tay mặt quật ngang ra phía trước...

Dịch-thiên-Hành là tay có nhiều kinh-nghiệm, nên khi thấy chưởng thế của Nguyên-Bình phát ra rất êm, không một tiếng động, trong lòng lão ta giựt mình kinh ngạc, lão nghĩ thầm :

— Thằng nầy nhỏ, mà đã luyện đến mức võ công ấy, cũng thật là lạ...

Vì thế cho nên lão ta lại dè dặt hơn, lão liền dùng Hồng diệm chưởng quật ngang đón lấy ngọn chưởng của Nguyên-Bình.

Cuộc giao tranh giữa hai người lúc bấy giờ rất khác hẳn với những cuộc giao tranh tầm thường...

Theo thói thường, trong giới võ-lâm, đôi bên so tài nhau, càng mau lẹ chớp nhoáng càng hay, chưởng lực, quyền thế cũng ồ ạt, càng mạnh càng tốt, nhưng trong trận này, đôi bên chống cự nhau rất từ từ, chậm chậm, không thấy gì khởi sắc.

Nhưng trong cái chậm rãi ấy đôi bên đã dùng tất cả sức lực phi thường của mình để toan áp đảo đối phương, vì võ công của hai người, đã đạt đến mức vô-tướng thật cao, chưởng lực phát ra như không thấy, nếu không đụng phải một sức chống cự nào...

Hồng diệm chưởng của Dịch-thiên-Hành phát ra chạm ngay với ngọn chưởng của Nguyên-Bình, sức dồn ép va nhau gây thành một

http://tieulun.hopto.org

cơn gió lốc dữ-dội, cuốn cát bụi tung lên mịt mù làm cho hai người không ai thấy rõ được ai.

Qua một cuộc va chạm đầu tiên, Dịch-thiên-Hành giựt mình, kinh ngạc, lão không ngờ Nguyên-Bình đã đạt được đến trình độ ấy, lão lo ngại võ công của đối phương chắc có lẽ không thua mình bao nhiêu.

Qua cuộc va chạm, Nguyên-Bình thấy tâm thần bị lung lay, chàng cảm thấy chưởng lực của đối phương có một sức mạnh ghê gớm, chàng gắng hết sức nhưng chịu không muốn nổi, thế nên sau khi phóng ra một chưởng, chàng liền đánh luôn chưởng thứ hai, lúc đó cơ thể chàng mới đứng vững được... Và cũng nhờ đó mà sức nóng của Hồng diệm chưởng bị đánh tan lập tức.

Nguyên do Nguyên-Bình đã dùng Ban thiền chưởng lực, một chưởng pháp thượng-thừa của Phật-gia, để chống lại với Hồng diệm chưởng của Dịch-thiên-Hành.

Dịch-thiên-Hành có rất nhiều kinh-nghiệm trong giao tranh, trình độ nội công lại đến mức rất cao, thế nên sau khi hai ngọn chưởng va chạm nhau, lão biết Hồng diệm chưởng không hạ được đối phương...

Trong lúc lão ta còn đang lo ngại, bỗng thấy cơ thể bị rung chuyển, đối phương đã gia tăng tiềm lực để đánh dồn tới, lão không chịu đựng được nữa, nên đành phải thối lui một bước.

Vừa giựt mình vừa tức giận, lão hừ một tiếng khô khan rồi giơ tay trái phóng thêm một chưởng...

Một trận cuồng phong nổi dậy cuốn theo đá cát mịt mù...

Lúc đó, trong khoảng cách giữa hai người bụi cát bay mịt mù, mặc dù nhãn lực của hai người đều tinh-vi, nhưng không một ai nhìn thấy ai được cả, nếu có muốn xét tình-hình đối phương cho rõ cũng không làm sao được.

Tình hình ấy rất có lợi cho Nguyên-Bình. Mặc dù chàng đã được sự trợ giúp rất nhiều của Đại-sư Tuệ-Không, nhưng dù sao công phu của chàng cũng chưa được chín-chắn, giả sử như Dịch-thiên-Hành nhìn thấy rõ chàng phải hết sức cố gắng mới chống nổi thì lão ta lập tức dùng hết sức mình để tấn công thì thế nào Nguyên-Bình cũng phải bị thương.

Về phần Dịch-thiên-Hành, sau khi chạm với Nguyên-Bình hai ngọn chưởng, lão ta đã biết mình đang gặp một kình địch từ trước

đến nay chưa từng có, thế nên lão cố gắng giữ lại một vài phần thực lực để dành ứng phó sau nầy.

Một bên thì dùng toàn lực giao tranh còn một bên thì chỉ dùng 7 phần sức vì thế cho nên cuộc giao tranh bất phân thắng phụ.

Đánh liên tiếp hai ngọn chưởng, Nguyên-Bình cảm thấy sức mình bị suy giảm rất nhiều, nên chàng không dám đánh liên tiếp ngọn chưởng thứ ba.

Lúc đó Dịch thiên-Hành cũng không dám đánh bồi, vì nếu đem hết sức ra dùng sợ e đôi bên đều bị thiệt hại nặng.

Hai người đều đứng đối diện, ghìm nhau, ai ai cũng lo vận khí điều tức...

Nhờ sư Tuệ-Không truyền cho phương-pháp vận khí điều tức, sau đó lại Nhờ Thiên-Huyền đánh trúng yếu mạch làm cho chân-khí được lưu thông dễ-dàng, thế nên lúc bấy giờ, chàng vận khí rất nhanh chóng, chỉ trong giây phút mà chân lực đã hồi phục lại hơn trước.

Lớp bụi mờ giữa hai người lần lần tan, hai bên đã thấy nhau một cách rõ ràng.

Dịch-thiên-Hành định thần nhìn kỹ, thấy Nguyên-Bình vẫn ung dung, bình thản, thần sắc như thường, lão ta lấy làm kinh ngạc, nên khen thầm:

— Thằng nầy thật đáng sợ, nếu bây giờ không trừ cho được nó, trong vòng một hai năm nữa, ta cũng khó mà đương cự với nó cho đến 100 hiệp...

Còn đang suy nghĩ, bỗng từ phía sau lưng, Dịch-thiên-Hành nghe có tiếng cười ha hả:

— Dịch-thiên-Hành, bộ mặt giả đạo đức của ngươi, hôm nay đã bị lột trần rồi, thôi công phu giả trá trong mấy mươi năm nay bây giờ đã thành mây khói... thật cũng đáng tiếc lắm phải không?

Dịch-thiên-Hành cười lạt:

— Có phải Tông-huynh đó không?

Tông-Đào cười lớn:

— Phải rồi, chính lão ăn mày già đây!

Dịch-thiên-Hành nói tiếp:

— À, dường như chúng ta đã thử tài nhau hai lần rồi phải không?

Tông-Đào cười:

http://tieulun.hopto.org

— Có phải bây giờ ngươi hối-hận là hồi đó sao chẳng giết ta luôn có phải không ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Ngài dạy quá lời... Võ công của Tông-huynh cao cường, nếu tôi có muốn giết cũng khó...

— Hừ, ngươi không hạ độc thủ, cũng chẳng qua là muốn giả mặt đạo đức thôi, chuyện ấy ta xin miễn cám ơn...

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Đường quanh co tránh núi, chớ núi nào biết tránh đường... Tông-huynh, chúng ta chưa chết, sau này lại còn cơ hội để gặp nhau.

Tông-Đào nhìn thẳng vào mặt Dịch-thiên-Hành :

— Ta đã già rồi, biết đâu sẽ không còn được gặp ngươi...

Ngưng trong giây lát, Tông-Đào lại nói tiếp :

— Bây giờ sợ ngươi không còn khả năng để động thủ được nữa, chúng ta cứ hẹn nhau, không muộn lắm...

Dịch-thiên-Hành vụt bước tới kề bên Tông-Đào, Tông-Đào biết tài nghệ họ Dịch cao hơn mình, thế cho nên đã chuẩn bị sẵn sàng, thế nên Dịch-thiên-Hành chưa ra tay, Tông-Đào đã lẹ làng dùng tay mặt phóng ra một chưởng...

Dịch-thiên-Hành lẹ làng dùng thế Hồi phong nhược liễu để gạt ngọn đòn của Tông-Đào...

Hai ngọn đòn va chạm nhau vang lên một tiếng « bình », Tông-Đào bỗng thối lui một bước, còn Dịch-thiên-Hành cũng bị quay quắt một vòng.

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Võ công của Tông-huynh tăng tiến rất nhiều...

Vừa nói, Dịch-thiên-Hành xuất kỳ bất ý xỉa tay điểm huyệt Tông-Đào...

Tông-Đào phất tay dùng thế Thiết thọ khai hoa đề chận Dịch-thiên-Hành.

Dịch-thiên-Hành lại thừa thế tấn tới, dùng tay trái xỉa ngay vào ngực Tông-Đào...

Họ Dịch đã dùng một thế vô cùng mãnh liệt, lại biến hóa rất kỳ diệu, Tông-Đào vừa đưa tay ra đỡ thì Dịch-thiên-Hành đã chuyển tay lòn vào ngực Tông-Đào chụp xuống...

Từ phía sau bỗng nghe Nghe Nguyên-Bình hét lớn :

— Quỉ quyệt, xảo trá, để thắng người, âm mưu đó thật là đê tiện.

Dịch-thiên-Hành quay lại :

— Thế nào gọi là quỉ quyệt ?

Nguyên-Bình đáp :

— Dùng chưởng lực để so tài nhau, rồi bất thần lại dùng âm-mưu thâm-độc, có phải đó là quỉ quyệt không ?

Dịch-thiên-Hành cười :

— Hừ, thằng con nít cường từ đoạt lý, ngươi đâu có biết rằng phàm phép giao tranh càng quỉ quyệt càng dễ thắng chứ sao ?

Nhờ hai người đối đáp nhau, Dịch-thiên-Hành mắc lo ra, Tông-Đào liền dùng tay mặt từ dưới lòn lên trên gạt phắt tay Dịch-thiên-Hành rồi cười :

— Ngươi có muốn sống chết với ta một phen không ? Như thế chúng ta hãy đem chân lực ra so tài một phen đi, chừng đó không ai đem âm mưu quỉ quyệt gì ra dùng được nữa.

Vừa nói Tông-Đào vừa nghiêm sắc mặt nhìn thẳng vào mặt Nguyên Bình...

Nhìn đôi mắt, nét mặt bi-tráng của Tông-Đào, Nguyên-Bình cảm thấy người ấy có một tâm sự gì muốn ký thác với mình nhưng chàng chưa hiểu được.

Bỗng nghe Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Quả thật Tông-huynh muốn cùng tôi giao tranh một trận sống chết hay sao ?

Vừa nói lão ta vừa âm thầm vận dụng chân lực để chuẩn-bị sẵn sàng.

Bỗng nghe Tông-Đào hét lên một tiếng thật to, râu tóc đều dựng ngược.

Dịch-thiên-Hành cũng nghiêm sắc mặt thần-thái có vẻ nghiêm trọng lạ lùng.

Nguyên-Bình thấy rõ hai người đã bắt đầu cuộc giao tranh sống chết với nhau, hai bên đều dùng nội công của mình để so tài nhau.

Chàng còn đang suy nghĩ có nên ra tay hộ trợ Tông-Đào hay không, bỗng nghe bên tai có tiếng thì thầm :

— Chàng đã hiểu ý của Tông lão tiền-bối chưa ?

Nguyên-Bình quay lại thấy Đinh-Linh đầu tóc rối nùi, mặt đầy vẻ buồn rầu đau khổ, chàng giựt mình :

http://tieulun.hopto.org

— Hiểu như thế nào :

Đinh-Linh rớm nước mắt :

— Nỗi khổ tâm của Tông lão tiền-bối...

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Tôi chưa hiểu ra, xin nàng cho biết :

Đinh-Linh gượng cười :

— Tông lão tiền-bối là một Đại hiệp của thời nay, lòng người rất nhơn từ, nghĩa-khí, người muốn đem cái chết của mình để đổi lấy mạng Dịch-thiên-Hành...

Nguyên-Bình giựt mình kinh ngạc :

— Nàng bảo sao ?

Đinh-Linh giơ tay chùi nước mắt :

Lão tiền-bối biết rõ mình không phải là tay địch thủ của Dịch-thiên-Hành, nhưng muốn đem nội công của mình để so tài với Dịch-thiên-Hành với mục đích gì chàng có biết không ?

Nguyên-Bình đáp :

— Có phải để giúp tôi trả thù không ?

Đinh-Linh khẽ gật đầu :

— Chàng đoán được nửa phần, người không tiếc sanh mạng mình để tiêu hao chân lực của Dịch-thiên-Hành, để sau đó chàng thắng kẻ thù một cách dễ dàng, như thế, vừa được báo thù, vừa trừ được một mối hại trong giới giang-hồ.

Nguyên-Bình ngập ngừng :

— Như thế thì...

Đinh-Linh nghiêm sắc mặt, lắc đầu :

— Bây giờ không còn cách gì khác nữa, hai người đã đem trình độ Nội-công siêu-tuyệt của mình để giao tranh nhau, chỉ có sống chết mới có thể làm ngưng cuộc so tài ấy được.

Với trình độ võ công quán thế của hai người, e rằng trong giới võ-lâm hiện nay không có một người nào có thể tìm cách cho hai người rời ra, thôi chàng hãy vận khí, điều-tức, chuẩn bị cho sẵn sàng đi, đừng phụ lòng cao cả hy sinh của Tông lão tiền-bối...

Đinh-Linh là một tay độc hiểm nổi tiếng trong giới giang-hồ, bây giờ dường như nàng đã có nhiều tình cảm với Tông-Đào, thế nên khi nói vừa xong mấy lời là nàng khóc rấm rức...

Nguyên-Bình im lặng ngẫm nghĩ, không nói một lời...

Đinh-Linh thấy Nguyên-Bình không chú ý đến lời của mình cho lắm, cứ đứng sững sờ mà ngẫm nghĩ, nàng thấy sốt ruột, nên lật đật bước gần tới chàng :

— Từ công tử...

Nguyên-Bình giựt mình :

— Gì đó ?

Đinh-Linh nằn nì :

— Lời tôi nói chàng có nghe không ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Đã có nghe rồi, tôi còn đang suy nghĩ đây...

Đinh-Linh thở ra :

— Đừng nghĩ gì nữa, hãy mau vận khí, điều-tức, để chuẩn bị sẵn sàng, theo tôi thấy thì Tông lão tiền-bối không còn chịu được nửa tiếng đồng hồ nữa...

Nguyên-Bình thẫn thờ :

— Chuyện ấy tôi cũng có biết...

Đinh-Linh lại hỏi :

— Chàng đã biết, tại sao lại đứng sững sờ như thế ? Phải lập tức vận khí, điều tức cho sẵn sàng đi chớ ?

Nguyên-Bình khẽ lắc đầu :

— Tông lão tiền-bối tấm lòng cao cả như thế, ta đâu có thể nào đành lòng để cho người chết được...

Đinh-Linh lộ vẻ chán nản :

— Chuyện đã dĩ lỡ rồi, không có cách nào khác, lẽ tất nhiên là Tông lão tiền-bối phải thua, nhưng Dịch-thiên-Hành cũng phải trả bằng một giá thật đắt, có thể bị tiêu hao đến 7 phần chân-lực, sau khi chơn nguợn bị hao tổn như thế, nếu chàng dùng toàn lực để trả thù thì có rất nhiều hy vọng để thù thắng.

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Dù sao tôi cũng rán tìm cách cứu cho được Tông lão tiền-bối...

Đinh-Linh bỗng nghiêm sắc mặt ra dáng giận dữ :

— Con người thật là lạ lùng quá !

Nguyên-Bình giựt mình :

— Gì đó ?

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh nói tiếp :

— Vì Tông lão tiền-bối biết chàng có thể thắng được Dịch-thiên-Hành, cho nên người mới mạo-hiểm như thế, không nên phụ lòng người.

Nguyên-Bình xua tay :

— Xin cô nương đừng làm rối tôi nữa, không có lợi gì cả... Để tôi tìm cách lôi hai người ra...

Đinh-Linh ra dáng giận dữ :

— Chàng chưa biết rằng, sau khi hạ Tông lão tiền-bối, chỉ trong giây lát là Dịch-thiên-Hành sẽ phục nguyên lại được ngay. Chừng đó đừng trông mong chúng ta sống được với y...

Nguyên-Bình lắc đầu lia lịa, bước thẳng về phía Dịch-thiên-Hành và Tông-Đào...

Đinh-Linh lật đật chạy theo, đôi giòng lệ chảy đầm đìa trên má, nàng nghẹn ngào :

— Từ công tử, thiếp xin van chàng, nếu chàng chưa muốn báo thù, xin đừng để Tông lão tiền-bối chết oan uổng dưới tay Dịch-thiên-Hành.

Nguyên-Bình quay lại định nói gì với Đinh-Linh, bỗng óc chàng nẩy ra một tia sáng, chàng liền lim-dim đôi mắt nghiền-ngẫm, suy tư...

Tánh của Đinh-Linh rất quật cường từ trước đến nay nàng chưa hề van nài một ai, khi thấy Nguyên-Bình lim-dim đôi mắt, dường như không hề chú-ý gì đến mình, nàng bỗng uất-ức vô cùng, nên đưa tay tát cho Nguyên-Bình hai tát tai...

Nguyên-Bình lúc ấy vẫn đứng lim-dim đôi mắt không hề động đậy chàng cũng không hề lộ vẻ gì giận dữ hay chống cự, hai má chàng bị đánh đỏ bừng bừng...

Sau khi đánh Nguyên-Bình, Đinh-Linh bỗng thấy hối hận, nàng nghĩ rằng nếu chàng không đánh trả lại thì cũng phủi áo mà đi, nào ngờ chàng ta cứ vẫn đứng sừng sững một chỗ không hề động đậy gì cả.

Nguyên-Bình có thái độ lạnh lùng và bình tĩnh làm cho Đinh-Linh thấy xấu hổ và hối-hận vô cùng, nàng giơ ta bụm mặt khóc rấm rức...

Nàng còn đang tức tưởi bỗng có một bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên

mái tóc mình, nàng tưởng Nguyên-Bình đến an ủi mình, lòng nàng thấy băn-khoăn rộn rã một tâm tư khó tả, nàng lầm bầm :

— Thiếp đánh chàng có đau lắm không ?

Bỗng nghe một giọng trầm ấm đáp :

— Không sao cả, tánh tình cháu Bình rất thuần hậu, trong lúc bối rối cháu lỡ tay nó không trách gì cháu đâu !

Nghe tiếng, Đinh-Linh biết ngay là Kim lão nhị, nàng càng xấu hổ không dám buông đôi tay đang bụm mặt...

Nàng gắng gượng lau nước mắt, rồi liếc nhìn, thấy Nguyên-Bình vẫn đứng yên một chỗ, sắc mặt lộ vẻ rất dị kỳ, chàng ta lắc đầu lia lịa miệng lầm thầm những gì không rõ...

Đinh-Linh rất ngạc nhiên, nàng lật đật nhìn thẳng vào đôi mắt Nguyên-Bình thì thấy lúc ấy mắt chàng sáng như sao, chàng bỗng lộ vẻ vui mừng :

— Đinh cô nương ơi ! Đã có cách cứu Tông lão tiền-bối rồi !

Đinh-Linh nghe nói giựt mình, nàng lật đật ngăn :

— Từ công-tử, không nên động chạm đến họ...

Nàng lẹ làng bước tới nắm chặt lấy tay Nguyên-Bình...

Nguyên-Bình quay lại :

— Thôi, nàng hãy lui đi... đừng làm trở ngại việc của tôi, Tông lão tiền-bối đã lộ vẻ suy yếu rồi, có lẽ không còn chịu đựng được bao lâu nữa.

Đinh-Linh khóc rấm rức :

— Tông lão không đương cự nổi, giờ đây chàng lại động đến, sợ e người càng mau bị hại mà thôi...

Nguyên-Bình khoát tay :

— Ta đã có phương pháp cứu người rồi, nàng đừng lo, hãy lui đi.

Đinh-Linh nhìn sững vào mặt Nguyên-Bình rồi buông vạt áo chàng ra, nàng lẹ làng thò tay vào bọc lấy ra một ngọn đoản đao, tay lau nước mắt :

— Được rồi, chàng không nghe tôi, thì mỗi người cứ làm theo ý mình, không ai lo cho ai vậy !

Nói xong nàng liền giơ đoản đao đâm thẳng vào huyệt mạch môn phía sau lưng Dịch-thiên-Hành.

http://tieulun.hopto.org

— Nàng định làm gì thế ?

Đinh-Linh quả quyết :

— Tôi phải giết Dịch-thiên-Hành trước !

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Không được, hai bên đang dùng Nội-công chống nhau, nếu nàng chạm đến Dịch-thiên-Hành, công lực của hai bên sẽ tập trung đánh trúng nàng, lực đạo to lớn ấy sẽ làm cho nàng chết ngay lập tức...

Đinh-Linh nhếch mép cười :

— Tôi biết, nhưng Dịch-thiên-Hành sẽ chết trước tôi !

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Ba người đều chết... và nhứt là Tông lão tiền-bối phải chịu chết một cách thảm thương...

Đinh-Linh buồn rầu :

— Cùng chết... nhưng còn hơn để Tông lão tiền-bối chết một mình, Tông lão tiền-bối là bực anh-hùng trung-can nghĩa-khí... Người đã nghĩ đến chàng, mà chàng không hề nghĩ đến người ấy... Hừ... tức thật.

Nguyên-Bình lại siết tay, Đinh-Linh cảm thấy tay mặt mình bị tê rần, toàn thân nàng bải-hoải, không còn một sức gì để cử động được nữa...

Nguyên-Bình nhìn nàng cười chua chát :

— Nàng chưa hiểu ta, nên tạm thời phải hành động như thế...

Nói xong chàng lại giơ tay mặt điểm thêm vào hai huyệt khác của Đinh-Linh, rồi cúi xuống ôm nàng đem đến kề bên Kim lão-nhị :

— Thúc thúc hãy canh chừng cho nàng trong giây lát.

Lúc ấy sắc mặt Kim lão-nhị bỗng biến đổi ra màu xanh như chàm, lão cứ nhìn chòng chọc về phía Dịch-thiên-Hành và Tông-Đào, vì thế cho nên lão không nghe rõ những lời gởi gấm của Nguyên-Bình...

Nguyên-Bình lẹ làng quay mình chạy về phía Tông-Đào và Dịch-thiên-Hành rồi nhanh như chớp xỉa luôn một lượt 2 tay về phía trên ngực của hai người...

Bỗng thấy hai địch thủ rút đôi tay lại, toàn thân chuyển động rồi hai người cùng ngã lăn một lượt trên mặt đất...

Lúc đó Nguyên-Bình cũng lẹ làng nhảy trở về phía Kim lão-nhị gọi :

— Kim thúc thúc...

Kim lão-nhị như vừa sực tỉnh cơn mê, lão ta giựt mình hỏi :

— Dịch-thiên-Hành chết rồi à ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Chưa...

Kim lão-nhị run lên, ngạc nhiên sững sờ...

Nguyên-Bình thấy Kim lão-nhị sững sờ, trong lòng chàng cũng thấy không yên, chàng thở ra :

— Thúc thúc chớ lo sợ, Dịch-thiên-Hành đã bị tôi điểm huyệt, không hành động gì được đâu...

Kim lão-nhị lo lắng :

— Nếu lão ta còn cựa quậy được thì chúng ta không sống được với lão đâu...

Nguyên-Bình biết Kim lão-nhị còn sợ sệt Dịch-thiên-Hành rất nhiều, thế cho nên chàng biết dù bấy giờ có trấn tĩnh Kim lão-nhị cũng không có hiệu quả gì...

Chàng quay đầu lại nhìn Đinh-Linh bỗng thấy một con Bạch-xà, mình đầy khoang lốm đốm, dài lối 3, 4 thước, trông rất ghê sợ đang bò quanh mình Đinh-Linh.

Chàng giựt mình lo sợ, tim ngừng đập hẳn...

Tuy bị điểm vào yếu huyệt nhưng thần trí Đinh-Linh vẫn còn tỉnh như thường, nàng thấy con rắn đang bò sát cạnh mình, trong lòng rất sợ hãi, nhưng lúc đó nàng không sao cựa quậy được, nàng lại càng lo lắng kinh-hoàng hơn...

Tuy tài nghệ Nguyên-Bình đã đến mức siêu-phàm, nhưng chàng lại có tánh nhát rắn, chàng cứ trù trừ do dự, không dám dùng tay để đập.

Chàng ngẫm nghĩ :

— Nếu Tông lão tiền-bối cử động được thì chắc con Bạch-xà nầy không thoát được...

Bỗng thấy con rắn lại thoăn thoắt bò lên phía đầu Đinh-Linh, nó há miệng đỏ lòm, thè lưỡi dài như chực liếm vào má nàng, làm cho Nguyên-Bình càng thêm bối rối. Chàng liền làm gan xỉa tay chụp mạnh vào mình rắn.

http://tieulun.hopto.org

Kể về tài nghệ của Nguyên-Bình, đừng nói chi con rắn tầm thường như thế, dù cho hùm beo, tây tượng cũng không thể thoát khỏi được tay chàng, nhưng vì tánh sợ rắn, cho nên khi tay vừa chạm tới mình rắn là chàng bỗng thấy như bị nhủn người ra...

Vì do dự và chậm trễ như thế cho nên con Bạch-xà có đủ thì giờ quay đầu lại quập vào tay của Nguyên-Bình.

Chàng lật đật quất mạnh tay vào cổ rắn. Rắn bị tấn công lật đật quay đầu đề tránh, thuận thế nó lại táp ngay vào tay của Đinh-Linh.

Thấy rắn cắn Đinh-Linh, Nguyên-Bình nổi giận đến cực độ, chàng hét lên một tiếng xỉa tay chụp vào mình rắn bóp mạnh, con rắn bị đứt tiện làm đôi...

Cúi xuống nhìn, Nguyên-Bình thấy trên tay Đinh-Linh đã có một quầng đỏ bằng đồng tiền, chàng lấy làm hối-hận nên lật đật đưa tay mở huyệt ngay cho Đinh-Linh.

Đinh-Linh lật đật ngồi phắt dậy, thở một hơi dài :

— Tôi đã lầm, không ngờ chàng cứu được Tông-lão tiền-bối... Nhưng không biết người có bị thương hay không ?

Vừa tỉnh lại là nàng nghĩ ngay đến Tông-Đào mà không hề chú-ý đến vết thương vừa bị rắn cắn...

Tuy Nguyên-Bình rất lo lắng đến thương tích của Đinh-Linh, nhưng chàng không thể không trả lời câu hỏi của nàng :

— Tông lão tiền-bối chỉ bị điểm huyệt nhẹ thôi, chỉ trong giây lát nữa người sẽ tỉnh lại ngay.

Đinh-Linh cười :

— Tôi đánh chàng hai tát tay, chàng có giận không ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Trước tình hình ấy không trách nàng được...

Đinh-Linh nhoẻn miệng cười :

— Như thế thì chàng không giận ?

Nguyên-Bình xua tay :

— Thôi đừng hỏi dồn lâu nữa, đã bị rắn cắn mà không lo...Nàng thấy có sao không ?

Đinh-Linh lại nói lẵng :

- Không biết chừng nào Tông lão tiền-bối mới tỉnh lại vậy chàng ?

Nguyên Bình đáp :

Nếu người có năng lực tự giải huyệt cho mình, thì có thể chừng nửa giờ,

Đinh-Linh hối :

— Chàng mau giải huyệt cho Tông lão tiền-bối mau đi, rồi giết luôn Dịch-thiên-Hành cho tiện...

Nguyên-Bình tỏ vẻ ngại ngùng :

— Nếu bây giờ tôi giết Dịch-thiên-Hành thì dễ như trở bàn tay, nhưng trong lòng lão ấy không phục tôi, vả lại...

Đinh-Linh chặn ngang :

— Vả lại là gì ? Con người ấy tâm địa rất hiểm độc, tưởng trên đời này chưa có ai bằng lão ta, tưởng rằng có giết lão, cũng là đáng lắm rồi...

Nguyên-Bình tiếp :

— Lão đã giết cha, hại mẹ tôi, ý nguyện to lớn nhứt của tôi hiện nay là phải báo thù cho được, nhưng giết lão trong hoàn cảnh này, thì đó không phải là hành vi của Đại trượng phu. Vả lại y cũng đã có ơn cứu tôi một lần, trên tình, trên lý, lần này cũng nên tha cho y...

Đinh-Linh thở ra :

— Lời của chàng rất đúng, nhưng trong giới giang hồ cơ mưu hiểm trá rất khó lường, nhứt định là không bao giờ có người nào có những ý nghĩ quang-minh chánh đại như chàng.

Bỗng nhiên Đinh-Linh lại thay đổi sắc mặt thân mình nàng run rẩy, co quắp như bị ai đánh mạnh vào chỗ nhược.

Nguyên-Bình giựt mình :

— Đinh cô nương có gì lạ không ?

Đinh-Linh buồn rầu :

— Chắc tôi phải chết, hy vọng chàng sẽ nghe tôi một đôi lời...

Nguyên-Bình tỏ ý hối-hận :

— Nếu tôi không đánh con rắn ấy, thì chưa chắc nó đã cắn nàng, ta đã hại nàng...

Chàng tỏ vẻ vô cùng hối hận, muốn rớm nước mắt...

Đinh-Linh thở dài :

— Giờ đây, phiền trách nhau cũng chẳng có ích gì cả, chuyện ấy thiếp không thể nào trách chàng được cả. Giả sử như nếu không bị rắn cắn, thì thiếp cũng không sống thêm được vài ngày nữa...

Nàng ngửng mặt lên tha-thiết nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình rồi giơ tay vịn lấy vai Nguyên-Bình :

http://tieulun.hopto.org

— Trong giới giang-hồ, ai ai cũng cho chị em tôi là độc hiểm, dữ hơn rắn, rít...

Nguyên-Bình chận ngang :

— Tin đồn thì cũng chỉ là tin đồn mà thôi, riêng về tôi, tôi chưa bao giờ thấy chuyện ấy từ khi được sống gần bên hai nàng.

Đinh-Linh nhoẻn miệng cười :

— Đa tạ lòng chàng, nhưng trên sự thật, hành động của thiếp cũng có lúc rất độc hiểm, những tin đồn về chị em thiếp cũng có bằng chứng, chớ không phải tất cả đều ngoa truyền đâu...

Nguyên-Bình ngừng mặt nhìn lên ra vẻ kinh ngạc, nhưng chàng chưa biết phải nói như thế nào cho hợp nên đành phải đằng hắng một tiếng để đánh trống lảng cho qua chuyện...

Đinh-Linh lại nói tiếp :

— Nhưng em Phượng nó khác tôi, chị em tôi tuy khắn-khít không rời nhau, nhưng tánh tình lại không giống nhau. Em Phượng thì tánh tình thuần hậu, tâm địa rất lương thiện, thường khuyên tôi trong các hành động nên lưu lại chút tình, nhưng tôi tật nào vẫn hoàn tật ấy, thế nên gặp chuyện tôi thi hành ngay thủ đoạn hiểm độc.

Lúc nãy thiếp khuyên chàng giết Dịch-thiên-Hành, như thế đã mất phong độ của người anh hùng lỗi lạc... nhưng thiếp vẫn nằng nằng quyết ép chàng phải thi hành cho kỳ được mới vừa lòng.

Nguyên-Bình an ủi :

— Cũng vì tôi mà nàng mới có ý ấy, thôi chớ nhắc nữa mà làm chi.

Đinh-Linh lại cầm bàn tay Nguyên-Bình, siết chặt rồi bảo :

— Thiếp xin chàng một chuyện, không biết chàng có vui lòng không ?

Nguyên-Bình gật đầu lia lịa :

— Nếu sức tôi làm được thì xin vui lòng...

Đinh-Linh chớp chớp đôi mắt, hai giòng lệ từ từ lăn trên má nàng :

— Tôi không sống đến 20 tuổi... nhưng đã tạo nhiều oan-nghiệt, tôi không biết sợ chết, và cũng không có điều gì phải hối-hận cả, nhưng có một chuyện tôi chưa được yên lòng, đó là em Phượng không dụng chiếu cố săn sóc đến...

Từ lúc lên 2, em Phượng đã mồ-côi mẹ, thuở ấy, tôi mới lên sáu.

Chúng tôi sống chung nhau, cùng ăn, cùng ngủ chung, suốt một thời gian 10 năm chưa hề rời nhau một bước. Ngày nay tuy em Phượng đã được người thu nhận dạy dỗ, nhưng nếu hay được tin tôi đã qua đời, thế nào em cũng đau khổ lắm...

Về phần cha tôi, vì người chuyên luyện một môn âm-công đặc biệt nên tánh tình lạnh lùng một cách đến khắc-nghiệt lạ lùng, thế nên ít khi người tỏ tình thân yêu triu-mến với con cái...

★

HỒI THỨ BẢY MƯƠI CHÍN

Đinh-Linh hy sinh hạnh phúc cho em

Nghe những lời tâm sự thống thiết của Đinh-Linh dường như Nguyên-Bình đã đoán được một đôi phần về ý định của nàng, nên chàng chỉ thở ra, cúi đầu, không nói một lời nào.

Bỗng thấy Đinh-Linh buông tay chàng ra, rồi nàng như bị quằn-quại đau đớn không sao chịu được... chàng lật đật giơ đôi tay ra đỡ lấy nàng.

Đinh-Linh khẽ lắc đầu ra chiều thất vọng :

— Thiếp cũng biết lòng chàng lấy làm khó nghĩ trước hoàn cảnh nầy nhưng thiếp biết thế nào thiếp cũng phải chết, và đây cũng là lần thứ nhứt, trên đời tôi mới khẩn cầu một người...

Chỉ nói được có bấy nhiêu lời, nàng bỗng nghẹn ngào khóc rấm rức...

Từ thuở lớn khôn cho đến bây giờ Nguyên-Bình chưa từng gặp hoàn cảnh nào như thế, và cũng chưa có lần nào ai khẩn cầu chàng một việc gì quan trọng như thế, chàng bỗng thấy cơ thể mình nóng bừng, trong lòng chàng cảm thấy nhẹ nhàng, sung-sướng lâng-lâng, nhưng cũng có đôi phần chua xót, đau đớn...

Chàng ngừng mặt lên nhìn trời, thấy chòm mây đang lững lờ trôi, chàng thở ra, ngẫm nghĩ :

— Đây là một chuyện vô cùng trọng đại, nếu bằng lòng thì phải luôn luôn chiếu cố đến nàng ấy, cũng thật là một chuyện khó khăn...

Thực ra vấn đề ấy nghe qua dường như là đơn-giản, nhưng nếu suy nghĩ cho thực chín chắn thì thực là phức tạp và khó khăn...

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh ngửng mặt nhìn lên, thấy Nguyên-Bình đứng sững sờ ngửng mặt nhìn mây bay, nàng biết chàng đang suy nghĩ rất nhiều về vấn đề ấy...

Nàng là người thông minh tuyệt-vời, từ lúc còn nhỏ đã theo cha đặt chân khắp đó đây trong giới giang hồ, thế nên tuy nàng chưa có bao nhiêu tuổi, nhưng đã từng trải nhiều, thế nên nàng biết rõ ràng nếu người nào xử sự một cách đê dặt, thì lời hứa của kẻ ấy, rất là có giá trị vững chắc, không bao giờ thay đổi...

Nàng loạng-choạng cố gắng bước tới vài bước đoạn ngả người tựa lên vai Nguyên-Bình cho đỡ cơn mệt.

Vì biết rõ tính chất của họ Từ, nên nàng cứ để cho chàng thư thả suy nghĩ, mà không hề thúc hối.

Nàng nghĩ thầm:

— Chỉ cần trước khi ta tắt hơi, là chàng gật đầu ưng thuận, như thế ta đã yên lòng nhắm mắt nơi chốn cửu nguyên rồi, và như thế, trọn đời em ta sẽ được người săn sóc, ái-hộ...

Nàng suy nghĩ miên man:

— Ta với em Phượng, thế nào cũng phải có một người chết, như thế mới có một người được hưởng hạnh phúc, chàng ấy thật là người xứng đáng...

Ta chết, để hạnh phúc lại cho em, ta chết để xây hạnh phúc lại cho Phượng... rồi đây hai người sẽ sống gần bên nhau, đặt chân khắp chốn giang hồ, có ai mà không khen đôi thanh niên xứng đôi vừa lứa ấy...

Em ơi... Mười mấy năm qua, chị thường trách mắng em, nhưng lòng chị luôn luôn thương em, lo nghĩ cho em...

Hừ...chẳng biết sau này khi hai người được hưởng hạnh phúc tràn trề, hai người có nghĩ đến chị xấu số này không?

Từ công tử là người hiền hòa, thành thật, thế nào chàng cũng thuật lại lời di chúc của ta cho em Phượng biết...Em Phượng ơi! Em Hãy biết cho lòng chị... cũng vì em...

Nghĩ đến đây, lòng nàng bỗng thấy thư thái vô cùng, nàng hé một nụ cười hồn nhiên như một đóa hoa Hải-đường vừa phải trải qua qua một cơn bão tố phũ phàng.

Nàng giơ tay vén mớ tóc lòa-xòa trên vai, ngẫm nghĩ:

Thế nhân ai cũng cho cái chết là đáng sợ, dù cho những kẻ

đại anh-hùng, hào-kiệt, trước khi chết, họ cũng phập phồng lo sợ, nhưng giờ đây, ta thấy lòng mình thanh-thản vô cùng, ta phải vui vẻ như con chim nhỏ bé, luôn luôn hát ca, để được thở hơi cuối cùng bên mình chàng.

Nguyên-Bình dường như lòng đã quyết định rồi, thế nên chàng thở một hơi dài rồi bảo:

— Tôi bằng lòng, từ nay về sau tôi sẽ coi em Phượng như là người em gái của tôi...

Đinh-Linh nở một nụ cười tươi trên môi, nàng lim-dim đôi mắt phều-phào:

— Thiếp biết thế nào chàng cũng vui lòng, lời hứa của chàng đỉnh đạn như thái-sơn, dù cho gặp tang thương biến đổi đến đâu, thì lời chàng hứa cũng vẫn vững như núi thái-sơn muôn thuở.

Nguyên-Bình nhếch mép:

— Cô nương khen tặng quá lời...

Ngưng trong giây lát chàng lại tiếp:

— Nhưng, nếu tôi chết, thì tôi không thể nào ái-hộ cô Phượng được nữa, hiện nay tôi phải báo thù cho cha mẹ, lại phải thêm một việc quan-trọng nữa, tất cả hai chuyện ấy đều rất khó khăn, biết đâu trước khi thi hành xong nhiệm-vụ mà tôi đã chết trước rồi?

Đinh-Linh thở dài buồn bã:

— Nếu như bây giờ chàng giết Dịch-thiên-Hành ngay, thì có thể thi hành xong một nhiệm-vụ lớn...

Nàng chớp chớp mắt rồi nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình:

— Thiếp lại có ý nghĩ sai rồi, phải không chàng? Chàng là một trang anh-hùng, hào-kiệt, hành-động quang-minh lỗi lạc, đâu có quỉ quyệt, cơ trá như chúng tôi...

Nguyên-Bình tỏ vẻ lo lắng:

— Bây giờ trong mình nàng thế nào?

Đinh-Linh mỉm cười:

— Thiếp rất vui... thiếp sẽ chết...

Nguyên-Bình buồn rầu:

— Nàng bảo sao? Còn có cơ cứu được không?

Đinh-Linh quả quyết:

— Hết rồi, không hy vọng gì nữa... Chàng chưa biết đó là con rắn gì sao?

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình lắc đầu lo ngại :

— Rắn gì thế ?

Đinh-Linh cười lạnh lùng :

— Rắn ấy gọi Bạch-tuyến-nương, đó là một loại rắn độc ít có, chẳng luận người nào tài nghệ cao cường đến đâu, cũng không thể kháng cự với nọc độc của nó, truyền rằng đây là loại rắn lai, không có cha mẹ nhứt định, mỗi lần chỉ đẻ được hai con, một trống một mái. Rắn mái thì có khoang trắng, rất độc, còn rắn trống thì mình đều trắng toát... rất dâm ác...

Nói đến đây nàng bỗng thấy đôi má nóng bừng, mặt có sắc thẹn, nên vội quay đầu sang chỗ khác...

Nàng lại dựa hẳn đầu vào vai Nguyên-Bình :

— Thế cho nên trong giới võ lâm có người xem nó là vật vô cùng quý báu...

Nguyên-Bình giựt mình kinh sợ chàng nghĩ thầm :

— Như thế thì không có cách gì để cứu nàng được nữa rồi... giả sử như đã tuyệt vọng thì ta hãy cứu Tông lão tiền-bối trước, vì người rất rành rẳn, không chừng có thể cứu được nàng...

Vì nghĩ như thế, Nguyên-Bình nhẹ xô Đinh-Linh ra, sắp sửa bước đến giải huyệt cho Tông-Đào...

Bỗng thấy Đinh-Linh lại giơ đôi tay ôm chặt lấy chàng :

— Từ công tử định đi đâu thế ?

Nguyên-Bình lật đật đáp :

— Tôi đi giải huyệt cho Tông lão tiền-bối, không chừng người có cách cứu nàng...

Đinh-Linh lắc đầu thiều-não :

— Đã trễ lắm rồi, ai bị nó cắn, chỉ trong một khắc đồng hồ là hết cứu, chàng đừng bận tâm vô ích...

Nguyên-Bình thở ra rồi ngẫm nghĩ :

— Nàng bị trúng Tam dương khí công nhưng chưa lành hẳn, rồi bây giờ bị rắn độc cắn thêm, chứa hai loại độc dữ trong mình, dù cho có rán cứu chữa, chắc cũng là vô hy vọng...

Bỗng nghe Đinh-Linh thở khẽ bên tai :

— Chàng hãy siết chặt thiếp vào mình đi, để cho thiếp được vui lòng nhắm mắt.

Nguyên-Bình thở dài, chưa kịp nói gì thì nàng đã nói trước :

— Tại sao chàng lại thở dài ?

Nguyên-Bình thờ thẫn :

— Ta thấy nàng sắp rời bỏ cõi đời nầy, nhưng không biết cách gì để cứu cho được nàng, cho nên trong lòng không yên...

Đinh-Linh bỗng thấy tim mình đập mạnh, nàng thở gấp, lòng lo lắng :

— Thôi hết rồi !

Nàng lim-dim đôi mắt, phều-phào :

— Thiếp sung sướng lắm rồi, giờ đã đến, chàng hãy ôm chặt lấy thiếp đi.

Nguyên-Bình lo lắng :

— Nàng sắp chết rồi, không nên vì lễ giáo phong tục tầm thường ràng buộc, để cho nàng phải buồn lòng...

Vì nghĩ như thế, chàng lại siết chặt nàng vào lòng...

Cúi xuống nhìn, Nguyên-Bình thấy sắc mặt Đinh-Linh lúc ấy vô cùng điềm tĩnh, chàng khen thầm :

— Tục ngữ có câu Thị tử như qui, quả thật nàng rất xứng đáng, nếu ta, đến lúc gần chết như thế nầy, cũng chưa chắc là sẽ được bình tĩnh như thế...

. . .

Gió thu rào rạt trên ngàn cây nội cỏ, vờn trên mái tóc rối của Đinh-Linh... Lá rì rào trên cành cây hòa lẫn với hơi thở thoi-thóp của nàng... Nguyên-Bình cảm thấy tâm hồn mình vương một nỗi buồn lâng-lâng khó tả...

Một trận gió xào xạc... thổi qua, mấy chiếc lá vàng lìa cành rơi lả-tả... Nguyên-Bình như nghe rõ ràng từng tiếng lá rơi trên mặt đất, tim chàng như bị kim châm đau nhói...

Một đóa Hải-đường đang độ xuân bỗng nhiên phải bị lìa cành rồi khô héo, có chi thảm thương cho bằng ?

Nàng thoi-thóp, nhưng sắc mặt không hề lộ vẻ sợ sệt hay đau thương, mặt trời xế lần, Nguyên-Bình ôm nàng trong lòng như thế đã hơn nửa tiếng đồng hồ.

Chàng nhìn thẳng vào mặt nàng, lắng tai nghe kỹ, thấy hơi thở nàng đều đều, giống như một thiếu nữ đang say một giấc mơ xuân mà không có dấu vết gì nàng đang hấp-hối cả...

http://tieulun.hopto.org

Đôi má ửng hồng ấy vẫn xinh tươi như tự thuở nào, đôi môi đỏ mọng như hứa những lời ân ái ngọt ngào...

Càng nhìn Nguyên-Bình càng ngờ vực, chàng ngẫm nghĩ :

— Người chết thì phải hết hơi... tim ngừng đập, mạch hết nhảy, nhưng sao bây giờ hơi thở nàng lại đều đều, tim đập lại có phần mạnh hơn người thường, còn sắc mặt lại tươi như hoa, không có dấu hiệu gì sắp chết cả...

Chàng cầm lấy cổ tay nõn nà của nàng lắc lắc :

— Cô Linh... cô Linh...

Nàng vụt mở mắt, chớp chớp nhìn chàng giây lát, rồi lật đật hỏi.

— Thiếp chết rồi hay sao ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Chưa... Chưa đứt hơi, tim còn đập mạnh lắm !

Đinh-Linh vụt đứng phắt dậy, bước ra hai bước, giơ tay vén mái tóc lòa-xòa trên vai, ra dáng ngạc nhiên :

— Thật là lạ lùng...

Nàng giơ tay mặt lên, cắn thử vào ngón tay rồi bảo :

— Quả thật tôi chưa chết mà !

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Trong giới giang-hồ ai ai cũng đồn Nhị-kiều trong Quỉ-vương-cốc, mưu kế khó lường, quả thật không sai !

Đinh-Linh vội chống chế :

— Quả thật rắn Bạch-tuyết-nương thật là tuyệt độc, nếu ai bị cắn không thể nào thoát khỏi được, tại sao thiếp không chết ? Thật là lạ quá ?

Nguyên-Bình cười :

— Nàng còn sống nhăn, mà làm cho tôi hết hồn !

Đinh-Linh lại tiếp :

— Nếu chàng không tin, lát nữa hỏi Tông lão thì biết, Bạch-tuyết xà mà cắn ai, thì thuốc tiên cũng không cứu được...

Nguyên-Bình vụt như sực tỉnh. Chàng nhớ lại một câu trong Đạt-Ma-Kinh : *Cực cương tắc nhu*... Chàng mừng rỡ như tìm được vật quí, nên lật đật bảo :

— Thôi ta hiểu rồi !

Đinh-Linh lật đật bảo :

— Chàng hiểu gì ? Thiếp không bao giờ có ý gạt chàng đâu...

Nói xong nàng tủi lòng, khóc rấm rức.

Nguyên-Bình cười :

— Sao nàng lại vội vàng như thế ? Ta nào có nghi nàng lừa gạt ta đâu ?

Đinh-Linh vội lau nước mắt :

— Thật là lạ ? Tại sao tôi không chết cà ?

Nguyên-Bình gật gật đầu :

— Hai độc gặp nhau, đôi bên đều bị tiêu diệt, thế cho nên trong thuốc có bảo « Dĩ độc trị độc » là như thế...

Bây giờ ta mới hiểu, trong cơ thể nàng còn độc của Tam dương khí công, rồi sau lại có nọc độc của Bạch-tuyết xà... đôi bên khắc chế nhau, thành ra cùng bị tiêu diệt.

Đinh-Linh lộ vẻ mừng :

— À phải rồi... Độc của Bạch-tuyết xà, thuộc thuần âm, còn Tam dương khí công thuộc thuần dương... Hai độc gặp nhau : âm-dương tương khắc và khiên chế lẫn nhau...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Phải rồi, nguyên lý là như thế đó...

Bỗng nhiên nhớ đến lời hứa với Đinh-Linh, chàng lắc đầu một cách thiều não, rồi bước nhanh về phía Thần-cái Tông-Đào.

Lúc đó Dịch-thiên-Hành và Tông-Đào vẫn còn nằm thiêm thiếp trên mặt đất, nhưng mặt của hai người đều còn tươi, dường như tinh thần đã khôi phục lại gần đầy đủ, có lẽ họ đang vận khí để tự khai thông huyệt đạo cho mình.

Nguyên-Bình ngồi xuống, vận dụng công lực xoa mạnh trên ngực của Tông-Đào mấy lượt, lão bỗng thở một hơi dài, rồi vụt đứng dậy, mở mắt nhìn Dịch-thiên-Hành, mỉm cười :

— Chừng bao lâu nữa, y mới tỉnh lại được ?

Nguyên-Bình chưa kịp trả lời, Dịch-thiên-Hành đã vụt ngồi dậy, lẹ làng đáp :

— Khỏi phiền Tông-huynh phải lo cho tôi nữa...

Tông-Đào giựt mình :

— Công lực của Dịch-huynh quả thật hơn tôi rất nhiều.

http://tieulun.hopto.org

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Nếu tôi không bị nội thương, thì chỉ trong giây lát là tự giải huyệt được ngay.

Nguyên-Bình thấy Dịch-thiên-Hành tự giải huyệt một cho mình một cách dễ dàng như thế, chàng hơi giựt mình kinh ngạc, chàng ngẫm nghĩ :

— Võ công của người nầy quả thật siêu phàm ?

Dịch-thiên-Hành đứng thẳng dậy, nhìn Đinh-Linh, Kim lão-nhị một hồi rồi cười lạt :

— Kim lão nhị đã đến rồi kia à ? lại đây ta bảo.

Kim lão-nhị hơi rùng mình, nhưng lão không dám trái lời, phải từ từ bước tới.

Nguyên-Bình khẽ chuyển mình bước ngang 5 thước, chặn ngăn Dịch-thiên-Hành rồi nạt lớn :

— Công lực của lão đã hồi phục lại đầy đủ chưa ?

Dịch-thiên-Hành đáp :

— Đã được tám phần.

Nguyên-Bình gật đầu :

— Được, bây giờ ta có thể ra tay...

Nói xong chàng hét một tiếng, dùng thế Thần long xuất thủy chớp nhoáng tấn công Dịch-thiên-Hành.

Hai người đã chạm nhau một lần, tài nghệ hai bên đều biết nhau, thế nên họ đều dùng đến 7 phần lực lượng của mình để giao tranh nhau...

Dịch-thiên-Hành hoành thân sang một bên để tránh ngọn đòn độc hiểm rồi dùng thế Băng hà khai đống để tạt ngang Nguyên - Bình

Họ Từ liền dùng tay trái phóng ra thế Xuyên vân chưởng tiếp lấy ngọn đòn của Dịch-thiên-Hành, đồng thời hét lên một tiếng, tấn tới một bước.

Dịch-thiên-Hành lẹ làng khoa tay mặt dùng thế Chỉ thiên hoạch địa khoa tay đánh nhứ Nguyên-Bình, định chặn không cho chàng tấn tới, nào ngờ họ Từ đã dùng một thân pháp thật kỳ diệu, chàng chỉ khẽ lách mình tránh ngọn đòn nhứ của Dịch-thiên-Hành rồi cũng tấn tới như thường.

Thân pháp kỳ diệu ấy đã làm cho Dịch-thiên-Hành kinh hoàng,

mà cho đến những người đứng bên ngoài như Tông-Đào... ai ai cũng đều giựt mình sửng sốt, và biết rằng như thế thì dù phóng ra một đòn gì, đối phương cũng không sao đỡ cho kịp...

Nguyên-Bình lẹ làng tấn tới, phóng luôn hai tay ra một lượt, tay trái dùng chưởng lực, tay mặt điểm huyệt, phối hợp tấn công, chỉ trong giây lát chàng đã phóng luôn 5 ngọn chưởng và điểm huyệt bốn lượt Dịch-thiên-Hành...

Chín đòn liên tiếp lẹ làng như chớp nhoáng ấy, đều đánh ngay vào những chỗ yếu hại của đối phương, làm cho Dịch-thiên-Hành phải thối lui liên tiếp đến 9 bước để tránh những ngọn đòn độc hiểm cứ luôn luôn dồn tới...

Sụt lui mấy bước lão ta đã đến gần ngôi cổ mộ cỏ mọc um tùm.

Chung quanh ngôi mộ, cỏ mọc cao quá đầu, Dịch-thiên-Hành bị đánh dồn phải nhảy vào trong lùm cỏ.

Bỗng nghe Tông-Đào hét lớn :

— Đứng lại !

Vừa nói lão ta vừa lẹ làng phóng mình tới. Lúc ấy, nghe tiếng hét của Tông-Đào, Nguyên-Bình, Dịch-thiên-Hành đều giựt mình quay lại.

Tông-Đào đã vọt qua khỏi Dịch-thiên-Hành, xỉa tay mặt ra lẹ như chớp chụp ngay phía sau lưng Dịch-thiên-Hành rồi thối lui ba bước.

Dịch-thiên-Hành sợ bị tấn công bất ngờ, nên vận dụng chân lực sẵn sàng để phòng bị, nhưng thấy Tông-Đào thối lui ba bước, lão ta mới yên tâm...

Quay lại nhìn thấy Tông-Đào đã chụp một con rắn to, dài hơn ba thước, mình đầy khoang trắng, Dịch-thiên-Hành là tay lịch-lãm, nhìn qua lão đã biết ngay đó là còn Bạch-tuyết-nương tuyệt độc...

Lão ngẫm nghĩ :

— Nếu khi nãy ta xuất thủ bất thình linh thế nào Tông-Đào cũng bị hại, nhưng rồi thế nào ta cũng phải bị con rắn ấy cắn, và như thế ta cũng không sống được...

Nhưng ta không hạ thủ, là vì ta không phải tin rằng lão đến cứu ta mà chỉ vì sợ hạ không được lão, rồi thằng nhỏ ấy lại tiếp đánh nữa thì ta không chống cự nổi...

Suy tới nghĩ lui, lão ta thấy mình hèn hạ vô cùng, tuy có phần

http://tieulun.hopto.org

xấu hổ, nhưng ngoài mặt lão ta vẫn giữ thái độ bình tĩnh như thường, lão vòng tay mỉm cười :

— Lòng hiệp nghĩa của Tông-huynh quả thật bất hư truyền, nếu Tông-huynh không ra tay cứu, thì thế nào tôi cũng phải bị mất mạng vì con rắn độc ấy.

Thần-cái Tông-Đào cười lạt :

— Trong giới võ lâm ngày nay, chỉ có tôi và lão gặp nhau khó hạ thủ nhau được...Từ mấy mươi năm qua, đã có biết bao nhiêu lần lão có cơ hội hạ thủ ta, mà lão vẫn cứ nghĩ tình, mở cho một con đường sanh lộ...

Dịch-thiên-Hành chỉ mỉm cười mà không nói một lời...

Tông-Đào lại đằng-hắng :

— Nhưng chẳng phải lòng lão nhân từ đâu, lão làm như thế để che giấu tâm địa độc ác của mình thôi, nếu giết ta, thì bộ mặt nạ giả trá của lão sẽ bị lột đi còn gì ?

Dịch-thiên-Hành nhếch mép cười :

— Tông-huynh nói gì thì nói, dù sao tôi cũng vẫn cảm tạ tấm thạnh tình cứu trợ của người hôm nay.

Tông-Đào nghiêm sắc mặt :

— Ta cứu lão, không phải trông mong ở lòng biết ơn của lão mà ta chỉ muốn từ nay về sau lão biết ăn năn hối cải, đi về nẻo chánh trở nên người có ích trong giới võ lâm ngày nay...

— Dịch-thiên-Hành ngửng mặt nhìn trời suy nghĩ hồi lâu, rồi bỗng cười chua chát :

— Giờ đây, trong giới võ-lâm, ai ai cũng đều kết bè đảng hợp sức nhau để đối phó với Dịch-thiên-Hành này, Tông-huynh bảo như thế, cũng là trễ lắm rồi !

Nguyên-Bình cười lạt :

— Hành động của ngươi, ai ai cũng đều oán ghét. Từ mấy mươi năm nay, anh hùng trong thiên hạ đều bị ngươi gạt, nếu họ biết nghe lời Tông lão sớm thì đã trừ khử ngươi sớm rồi, đâu để cho ngươi gây biết bao điều oán cừu đến ngày nay...

Dịch-thiên-Hành nhìn ra phía xa xa :

— Vừa qua, ngươi không hạ thủ ta trong lúc ta thất thế, thì giờ đây ta tha cho hãy đi cho mau khỏi nơi nầy đi !

Nguyên Bình giận dữ :

— Ta không bao giờ biết sợ ngươi đâu ! Hãy đỡ ngọn chưởng nầy !

Vừa nói Nguyên-Bình dùng ngay thế Khởi phượng đằng giao tấn công Dịch-thiên-Hành...

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Tất cả anh hùng trong thiên hạ hiện nay, chỉ có ngươi dám giao tranh với ta mà thôi. Tốt lắm !

Vừa nói lão ta vừa tránh đòn vừa đánh trả lại Nguyên-Bình ba ngọn đòn điểm huyệt làm cho chàng phải thối lui hai bước...

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Võ công lão nầy quả thật siêu-phàm, 3 ngọn đòn nầy đều là những ngọn đòn độc hiểm đánh ngay vào những chỗ yếu huyệt...

Chàng liền để chân khí phản công lại luôn một lượt 5 ngọn chưởng...

Nguyên-Bình đã dùng luôn năm ngọn đòn trong quyền Đạt-Ma-kinh do sư Tuệ-Không truyền thọ. Ngọn chưởng này cũng chứa nội lực của Kim cang chưởng thế cho nên Dịch-thiên-Hành phải bị thối lui đến hai bước.

Dịch-thiên-Hành khẽ nhíu đôi mày rậm :

— Ngươi có dính dáng rất nhiều với phái Thiếu-Lâm, 5 ngọn chưởng này đều là những thế trong môn Thập bát La-Hán quyền, bên trong có chứa Đại lực Kim cang chưởng...

Nói xong lão ta liền bước tới tấn công, tay trái lão quất ngang còn tay phải đánh thẳng tới...

Nguyên-Bình thấy lão ta đánh ra một thế biến hóa rất kỳ dị, chàng không sao nghĩ kịp cách đối phó, nên không dám tiếp đỡ, chàng liền lẹ làng hoành thân tránh sang một bên...

Dịch-thiên-Hành cười :

— Thật là tay biết người biết ta, tại sao ngươi không đỡ ngọn đòn Bình phản kiền khôn của ta ?

Nguyên-Bình cười lạt rồi dùng tay trái đánh ra một đòn nhử, còn tay mặt nắm lại 5 ngón tay từ trước quật ngược ngang ra...

Dịch-thiên-Hành đứng sững sờ, vì ngọn đòn lạ ấy lão chưa từng thấy bao giờ, trong 5 ngón tay ấy lão ta mường tượng như biến hóa vô cùng nên lão không dám tiếp ngọn đòn, mà chỉ vọt mình ra sau đến 5 thước để tránh.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình cười :

— Dịch-thiên-Hành, sao không đỡ lấy thế Ngũ huyền tề đạn của ta ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Hay lắm ! Thế ấy rất hay...

Vừa nói lão vừa phóng mình tới, tay hoành ngang ngực phóng ra một đòn vừa nói :

— Oắt con, hãy nếm thử thế Phong lôi tịnh khởi của ta xem như thế nào ?

Nguyên-Bình hét lớn :

— Có gì mà sợ !

Chàng phất tay mặt đón ngọn đòn của Dịch-thiên-Hành. Dịch-thiên-Hành cười lạt, bỗng nhiên lão hạ cánh tay xuống rồi sè bàn tay ra lòn lên chụp Nguyên-Bình...

Nguyên-Bình bị lỡ bộ nhưng chàng cũng lẹ làng xoay tay đỡ ngay lấy ngọn đòn biến hoá của Dịch-thiên-Hành... Hai người giao tranh nhau, từ thế này sang thế khác, trong một đòn, có khi biến hóa đến đôi ba lần, mỗi lần biến hóa là một thế độc hiểm có thể làm mất mạng đối phương trong nháy mắt...

Trong lúc bên ngoài mọi người đang theo dõi trận đấu không nháy mắt, bỗng nghe Nguyên-Bình và Dịch-thiên-Hành, hai người đều rên lên một tiếng nhỏ rồi cùng thối lui ra sau đến mấy bước... Có lẽ hai người đều bị thương một lượt.

Sau khi thối lui, mỗi người đều lim dim đôi mắt để dưỡng thần...

Nhìn kỹ thấy mặt Dịch-thiên-Hành đã mét xanh, còn mặt Nguyên-Bình lại đỏ như say rượu...

Tông-Đào và Đinh-Linh không một ai biết rõ Nguyên-Bình đã bị thương như thế nào, họ không hề thấy hay nghe đôi chưởng va chạm nhau nhưng nhìn thần sắc hai người, ai cũng biết rằng họ đã bị thương...

Đinh-Linh lẹ làng bước tới hỏi nhỏ :

— Chàng đã thọ thương rồi phải không ?

Nguyên-Bình vẫn nhắm nghiền đôi mắt, chỉ lắc đầu :

— Hừ...và Dịch-thiên-Hành cũng đã bị thương...

Đinh-Linh liếc nhìn Dịch-thiên-Hành rồi hỏi tiếp :

— Thương thế có nặng không ?

Nguyên-Bình đáp :

— Đợi một chút mới biết được.

Đinh-Linh sững sờ :

— Như thế thì nặng lắm ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Đại khái thì không nhẹ :

Hai người còn đương thì thầm to nhỏ, bỗng nghe Tông-Đào bảo :

— Con quỉ ơi ! Thúc thúc của ngươi đến kia rồi !

Đinh-Linh giựt mình quay lại, thấy Đinh-diệm-Sơn có cả Lãnh công-Tiêu, Dương-văn-Nghiêu, Tra-tử-Thanh, Tra-Ngọc, đi sắp hàng dài chậm rãi bước tới, nàng giựt mình kinh ngạc...

Bỗng nghe Đinh-diệm-Sơn kêu lớn :

— Có phải cháu Linh đó không ?

Đinh-Linh chào :

— Tam thúc thúc mạnh giỏi...

Dương-văn-Nghiêu bỗng đứng lại, rồi sau đó mọi người đều đình bộ nhìn thẳng về phía Nguyên-Bình, Dịch-thiên-Hành và Tông-Đào...

Tra-tử-Thanh vòng tay :

— Tông-huynh vẫn bình an...

Tông-Đào cũng vòng tay đáp lễ :

— Hễ lão không bịnh là bình yên chứ sao ?

Dương-văn-Nghiêu bảo nhỏ Đinh-diệm-Sơn mấy câu, bỗng lão Đinh rán gân cổ kêu lớn :

— Cháu Linh, lại đây...

Đinh-Linh liếc mắt nhìn Tông-Đào như ra hiệu rồi từ từ bước về phía Đinh-diệm-Sơn, còn cách chừng 5, 6 bước, nàng đứng lại rồi hỏi :

— Thúc thúc dạy con điều chi ?

Đinh-diệm-Sơn dằng hắng lấy giọng rồi hỏi :

— Cháu Phượng đâu ?

Đinh-Linh đáp :

— Đã bị Thiên-Huyền giữ lại ở Huyền vũ-cung rồi...

Đinh-diệm-Sơn quay lại liếc Dương-văn-Nghiêu rồi hỏi tiếp :

— Cháu bảo sao ? Thiên-Huyền có ở đây à ?

Đinh-Linh ngẫm nghĩ :

http://tieulun.hopto.org

— Thiên-Huyền có ở đây hay không, có quan hệ rất nhiều đến đại cuộc nầy...

Vì nghĩ như thế, nàng lắc đầu :

— Cháu không thấy lão ấy...

Tông-Đào khẹn thầm :

— Câu trả lời thật là hay... đã không nói dối với bậc bề trên, mà lại làm cho chúng không ước đoán gì được, chúng sẽ nghi ngại thêm lên...

Bỗng thấy Đinh-diệm-Sơn nhíu mày hỏi :

Trong khi em con ở lại Huyền-vũ-cung, trước khi xảy ra chuyện ấy con có biết trước không ?

Đinh-Linh gật đầu :

— Dạ, có biết...

Đinh-diệm-Sơn tỏ vẻ nóng nảy :

— Tại sao con lại không cản em con ?

Đinh-Linh đáp :

— Kiếm pháp của Thiên-Huyền rất trác tuyệt, con và em Phượng chống không nổi lão ta, thế nên làm sao ngăn chuyện ấy được ?

Dường như câu trả lời của Đinh-Linh rất đúng, nên Đinh-diệm-Sơn không thể nói gì thêm được nữa, lão trầm ngâm giây lát rồi hỏi thêm :

— Hừ... thân con gái một mình mà thả đi rong rêu đó đây, thì còn thể thống gì nữa, sao không đi về Qui-vương-cốc mà đến đây làm gì ?

Đinh-Linh không nói một lời, nàng bước thối lui đứng kè bên Đinh-diệm-Sơn.

Bỗng Thần-cái Tông-Đào vòng tay thi lễ với Đinh-diệm-Sơn :

— Đinh lão tam, ta có chuyện này muốn nói, chẳng hay ngài có đồng ý không ?

Đinh-diệm-Sơn hơi lo ngại :

— Tông-huynh có chuyện gì xin cứ nói, nếu làm được không bao giờ tôi chối từ...

Tông-Đào mỉm cười :

Trong giới giang-hồ, ai ai cũng bảo rằng Vân-Mộng nhị-kiều có rất nhiều cơ trí, mà cô lớn lại càng sâu sắc hơn cô em, lão già này

muốn thâu nhận nó làm nghĩa nữ, không biết ngài có vui lòng không ?

Câu nói nầy vượt hẳn ra ngoài trí tưởng tượng của mọi người, làm cho tất cả đều quay lại nhìn Tông-Đào, nhưng người ngạc nhiên hơn hết lại là Đinh-Linh.

Tông-Đào là một đại-hiệp nổi tiếng trong giới giang-hồ, hành động của ông rất chính đại quang-minh, còn Qui-vương-cốc thì cũng nổi tiếng là độc hiểm, nhứt là chị em họ Đinh đã khét tiếng trong giới võ-lâm, chánh và tà rất phân biệt nhau, nhưng nay Tông-Đào lại đưa ra ý kiến ấy làm cho mọi người ai ai cũng phải ngạc nhiên.

Đinh-diệm-Sơn suy nghĩ giây lát rồi bảo :

— Tông-huynh chiếu cố đến cháu, đó là một điều rất vinh hạnh cho Qui-vương-cốc chúng tôi, nhưng chuyện ấy tôi không thể quyết định được mà phải chờ ý của lịnh huynh tôi, tức gia phụ của chúng mới trả lời dứt khoát được...

Tông-Đào cười ha hả :

— Lão ăn ăn mày hễ nghĩ là phải làm cho được... Nếu Đinh-huynh không bằng lòng thì tôi cũng cứ thu nhận vậy...

Đinh-diệm-Sơn đằng hắng :

— Tông-huynh làm như thế chẳng hóa ra làm khó dễ tôi hay sao ?

Tông-Đào cười :

— Nói như thế thì Đinh-huynh có xem tôi ra gì đâu ?

Trong lúc hai người bàn bạc, Dương-văn-Nghiêu đã thừa cơ-hội liếc mắt nhìn Dịch-thiên-Hành, rồi vụt quay lại xen vào :

— Chuyện của Tông-huynh và Đinh-huynh đáng lẽ tôi không nên xen vào, nhưng từ trước đến nay việc nhận nghĩa nữ, chưa có bao giờ ai bức bách ai...

Lão đằng hắng một tiếng rồi lại nói tiếp :

— Hay là vì tôi ít oi, hẹp hòi nên chưa được biết ?

Tông-Đào cười lạt :

— Dương-văn-Nghiêu, ngươi muốn khiêu-khích ta hay sao ?

Dương-văn-Nghiêu nhếch mép :

— Nào dám ? Tôi đâu có to gan lớn mật mà chống với Tông-huynh.

Tông-Đào cười ha hả :

— Ta đã gần 70 rồi... Nhưng trong mấy ngày qua mới hiểu được một việc...

http://tieulun.hopto.org

Dương-văn-Nghiêu lạnh lùng hỏi:

— Tông-huynh thấy chuyện gì thế?

Tông-Đào cười chua chát:

— Hễ bên ngoài đẹp đẽ hiền hòa bao nhiêu, thì bên trong con người ấy rất hiểm độc...

Chỉ nói bấy nhiêu lời, lão quay đầu ra phía sau, với tay cầm chiếc hồ-lô đỏ, mở nắp ực mấy ngụm rượu rồi nói tiếp:

— Danh dự của Dịch-thiên-Hành tràn lan khắp thiên hạ, ai ai cũng cho đó là một đại hào-kiệt, nhưng hành động của lão ta lại trái ngược hẳn với tiếng tăm của lão... Thật là phường giả nhơn, giả nghĩa.

Dương-văn-Nghiêu bỗng lớn tiếng:

— Tông-huynh nói rất đúng...

Vừa nói lão ta vừa bước nhanh về phía Dịch-thiên-Hành...

Dương-văn-Nghiêu là tay tinh-tế, thế nên khi vừa liếc mắt nhìn qua là lão đã rõ ngay Dịch-thiên-Hành và Nguyên-Bình đều bị trọng thương, lúc đó hai người đang lo vận khí, điều tức để liệu trị thương thế.

Lão đã muốn bước lại gần để xem cho kỹ, nương câu nói của Tông-Đào, Dương-văn-Nghiêu liền lẹ làng bước tới...

Bỗng nhiên Tông-Đào hoành thân bước ngang hai bước chặn Dương-văn-Nghiêu:

— Dương-huynh hãy chậm một chút, đợi lão nói xong cái đã...

Dương-văn-Nghiêu lắc đầu:

— Tông-huynh khỏi cần phải nói thêm gì nữa, tôi không nghe nữa...

Tông-Đào cười:

— Đó là chuyện của Dương-huynh, nếu Dương-huynh không nghe, thì tôi gắng gượng làm gì?

Dương-văn-Nghiêu lách sang một bên rồi cứ bước thẳng về phía Dịch-thiên-Hành.

Bất thình lình Tông-Đào lại chìa tay ra cản Dương-văn-Nghiêu.

Dương-văn-Nghiêu lẹ làng xỉa tay điểm ngay vào huyệt khúc trì trên cánh tay Tông-Đào.

Tông-Đào lẹ làng hạ cánh tay xuống để tránh đòn, rồi lại chuyển cánh tay chọt lên chụp ngay vào huyệt Mạch môn của họ Dương, miệng cười ha hả:

— Dương-huynh định đi đâu?

Dương-văn-Nghiêu lạnh lùng:

— Rồi làm gì ta?

Vừa nói lão liền sè tay dùng thế cương đạo chặt ngang cánh tay Tông-Đào.

Họ Dương đã biến thế lẹ như chớp, đó là thế tuyệt kỹ trong 9 thế Kim sa tán thủ của Dương-văn-Nghiêu.

Bị ngọn đòn độc hiểm, Tông-Đào phải thối lui hai bước...

Dương-văn-Nghiêu thừa thế liền lẹ làng vọt mình về phía Dịch-thiên-Hành...

Tông-Đào bỗng hét lớn:

— Dương-văn-Nghiêu...

Dương-văn-Nghiêu không hề chú-ý đến Tông-Đào, lão lẹ làng chọt tay đánh ngay vào ngực Dịch-thiên-Hành...

Dương-văn-Nghiêu bỗng giựt tay lại đứng sững sờ: lão ta đã chạm phải bộ ngực cứng như đá lạnh như đồng của Dịch-thiên-Hành.

Trong khi Dương-văn-Nghiêu còn đang kinh-ngạc thì Dịch-thiên-Hành đã từ từ mở đôi mắt, mỉm cười:

— Hừ...Dương-huynh thừa hỏa hoạn để đánh cướp phải không?

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười:

— Dịch-huynh dạy quá lời..,

Bên ngoài tuy Dương-văn-Nghiêu mỉm cười dịu ngọt, nhưng lúc ấy lão ta đã chuẩn bị sẵn sàng để hạ Dịch-thiên-Hành...

Nào ngờ Dương-văn-Nghiêu vừa đánh một đòn thì bỗng thấy một luồng hơi ép nóng bỏng từ trên ngực Dịch-thiên-Hành dồn ra đánh ngược lại họ Dương...

Lại nghe Dịch-thiên-Hành cười lạt:

— Dương-huynh đã đánh sai chỗ rồi! Nếu đánh đúng thì tôi đã chết từ lâu...

Lúc ấy Thần-cái Tông-Đào đã bước đến gần phía sau Vương-văn-Nghiêu, lão lẹ làng chìa tay mặt ấn lên phía sau lưng Dương-văn-Nghiêu, lạnh lùng bảo:

— Thôi Dương-huynh hãy bỏ tay đi... nếu không tôi sẽ đánh vỡ mạch tim của Dương-huynh...

Vừa dứt lời, từ phía sau lưng lại nghe tiếng lạnh lùng của Tra-tử-Thanh:

http://tieulun.hopto.org

— Hừ ngựa trời rình ve mà quên chim Hoàng tước phía sau lưng, bộ Tông-huynh coi tôi không ra gì hay sao ?

Tông-Đào giựt mình, lẹ làng hoành thân tránh ngang hai bước, nhưng trong Mạch môn phía sau lưng nóng bỏng lên, và một bàn tay đã đè lên phía sau gáy...

Lại nghe Tra-tử-Thanh nói:

— Tông-huynh, người đã có ơn với tôi, nhưng giờ đây tình hình có khác, tôi không thể vì ân tình riêng mà bỏ chuyện chung...

Tông-Đào đứng im không nhúc-nhích:

— Tra-tử-Thanh, bộ ngươi quyết hạ thủ ta hay sao ?

Tra-tử-Thanh cười:

— Không bao giờ tôi có ý hại Tông-huynh, chỉ cần Tông-huynh đứng ra ngoài vòng của câu chuyện này thôi...

Mặc dầu bên ngoài nói cứng, nhưng trong lòng Tông-Đào cũng hiểu rõ, nếu Tra-tử-Thanh chỉ nhích mạnh một chút thì tâm mạch của lão sẽ bị vỡ... thế cho nên lão im lặng không nói gì mà chỉ nghĩ cách thoát hiểm cho mình...

Bỗng nghe Lãnh-công-Tiêu, Đinh-diệm-Sơn vừa cười ha hả vừa bước tới...

Lãnh-công-Tiêu đứng phía sau Dịch-thiên-Hành còn Đinh-diệm-Sơn giơ tay chặn trên lưng Nguyên-Bình...

Dịch-thiên-Hành mở mắt nhìn chung quanh một lượt nhưng vẫn đứng yên không hề động đậy. Còn Nguyên-Bình vẫn nhắm nghiền đôi mắt dường như không hề hay biết Đinh-diệm-Sơn đang chặn tay trên huyệt Mạch môn của mình...

Tra-Ngọc đứng ngoài, cách đó độ ba trượng để xem tình-hình như thế nào...

Đinh-Linh thì bên ngoài sắc mặt rất bình tĩnh, nhưng trong lòng bối rối vô cùng, đang lo nghĩ tìm cách giải cứu tình thế nguy nan nầy...

Kim lão nhị dường như còn đang ngán sợ Dịch-thiên-Hành nên cứ đứng sững sờ không biết phải làm gì...

* * *

Lúc ấy trời vào cuối thu, gió lạnh luồn qua kẽ lá thổi rào rạt vào rừng cỏ bá nghe lao xao... làm tăng thêm vẻ ghê rợn cho tình-hình khẩn trương, đầy sát khí bên ngoài cổ mộ...

Tình-hình vô cùng phức tạp, tất cả mọi người đều nghi kỵ, sợ sệt lẫn nhau, thù oán nhau.

Trước tình-hình ấy nếu có một điều kiện lợi hại nào hiện đến một cách bất thường là tình-hình sẽ thay đổi một cách bất ngờ và phức tạp thêm: trong tình-hình thân mật sẽ thêm sự cân nhắc hơn thua lợi hại để rồi có thể trở mặt nhau giành quyền lợi cho mình, và trong tình ân oán, có thể vì quyền lợi mà họ cũng có thể tạm thời bắt tay nhau...

*

HỒI THỨ TÁM MƯƠI

Ác chiến kinh-hồn bên ngôi cổ-mộ...

Lãnh-công-Tiêu vụt giơ tay lên chặn trên huyệt mạch môn phía sau lưng Dịch-thiên-Hành rồi lạnh lùng bảo:

— Nếu tôi và Dương-huynh hợp sức nhau tấn công từ hai phía, không biết có thể hạ được Dịch-huynh hay không ?

Dịch-thiên-Hành nhìn Nguyên-Bình, thái độ rất bình tĩnh như không xảy ra việc gì, lão chỉ mỉm cười:

— Nếu tôi trường mạng dù cho hai tôn-huynh hợp lực nhau cũng không thể hạ tôi được... Lãnh-huynh có tin như thế hay không ?

Lãnh-công-Tiêu giựt mình lo ngại, nhưng không nói một lời nào.

Lúc ấy Dương-văn-Nghiêu đã vận dụng tất cả công lực của mình để tập trung nơi cánh tay, chuẩn bị dùng tất cả sức bình sanh để đánh vào ngực Dịch-thiên-Hành. Lão ta nghĩ rằng công lực của mình nếu tập trung đem ra dùng hết, thì có thể mạnh đến lối ba ngàn cân, nếu giả sử như Dịch-thiên-Hành có vận dụng nội công để kháng cự, thì cũng khó mà đỡ cho nổi, chừng đó nếu lão không chết thì cũng bị thương.

Kim sa tán thủ là một võ công độc đáo của lão, nếu đem ra dùng luôn thì Dịch-thiên-Hành cũng khó mà hơn được, kế tiếp là sẽ có Lãnh-công-Tiêu, Đinh-diệm-Sơn nhảy vào trợ giúp...

Tuy đã xét kỹ tình-hình ta và địch, nhưng hiện nay huyệt Mạch môn của lão đang bị Tông-Đào chặn, nếu có rục rịch gì thế nào Tông-Đào cũng xuất thủ, chừng đó thế nào cũng bị hại.

http://tieulun.hopto.org

Bây giờ hy vọng làm sao cho Tra-tử-Thanh ra tay trước, đánh chết Tông-Đào trước thì lão ta mới yên lòng được...

Nhưng điều đáng ngại là hiện nay Tra-tử-Thanh còn đang nghĩ đến ân tình của Tông-Đào, họ Tra chỉ muốn Tông-Đào bỏ cánh tay đang chặn trên yếu huyệt của Dương-văn-Nghiêu mà thôi, chớ không có ý gì muốn hại Tông-Đào...

Nhưng điều đáng nghĩ trong lòng, Dương-văn-Nghiêu cũng khó mà nói ra, thế nên chỉ có cách dùng ám hiệu nói lóng rằng:

— Nầy Tông huynh, cuộc thế ngày hôm nay chỉ cần đối phó với Dịch-thiên-Hành và thằng oắt con ấy, nếu quả thật Tông-huynh muốn đứng ngoài vòng thì hãy thu hồi chưởng của mình đi.

Tông-Đào cười ha hả:

— Không sao đâu... tôi chẳng lỗ lãi gì cả, nếu từ sau lưng Tra-huynh đánh mạnh tôi sẽ nương chưởng lực đó để đánh mạnh thêm vào lưng Dương-huynh chớ có gì đâu!

Tra-tử-Thanh lạnh lùng:

— Nếu Tông-huynh đánh vỡ tâm mạch của Dương-văn-Nghiêu thì Tông-huynh cũng không sống được vậy!

Tông-Đào cười:

— Ôi! Sớm muộn gì cũng phải chết một lần, ta lấy sanh mạng nầy để đánh đổi...

Dương-văn-Nghiêu lạnh lùng tiếp:

— Theo lời Tông-huynh, thì tôi phải giúp Tông-huynh và Tra-huynh để đánh Dịch-thiên-Hành?

Tông-Đào cười ha hả;

— Được lắm, như thế chúng ta sẽ cùng chết tất cả...

Dịch-thiên-Hành bỗng trừng đôi mắt nhìn thẳng và Dương-văn-Nghiêu:

— Tôi e rằng chỉ trong giây lát, Dương-huynh phải xuôi tay mà thôi...

Dương-văn-Nghiêu nhếch-mép:

— Chưa chắc như thế đâu!

Bỗng nghe Tông-Đào cười ha hả:

— Nếu tất cả chúng ta đây, mà ngày nay đều phải chết cả ở chỗ nầy, thì sau đây trong giới giang-hồ sẽ giảm bớt được những cuộc phân tranh vô lý...

Quay đầu lại nhìn Đinh-Linh lão nói tiếp:

— Con quỉ, lúc này chưa chết hãy mau gọi ta là phụ thân đi, để sau này ta còn có kẻ giỗ quảy, tảo-mộ, khỏi bị lạnh lùng nơi chín suối...

Đinh-Linh suy nghĩ hồi lâu rồi lẹ làng quì lạy:

— Nghĩa nữ là Đinh-Linh xin bái kiến phụ thân...

Tông-Đào cười khoái chí:

— Tánh của ta rất ghét lễ tục phiền phức của người đời, nhưng giờ đây, hoàn cảnh có khác... Ta hài lòng lắm!

Đinh-diệm-Sơn thấy Đinh-Linh bái kiến Tông-Đào chịu nhận làm nghĩa phụ, lão ta nổi giận cành hông:

— Tốt dữ, con nhỏ này... ta xem ngươi đã lỏ mòi ngỗ-nghịch rồi đó. Bây giờ ta hãy kết liễu tánh mạng của thằng oắt con trước rồi sau đó sẽ tính tới ngươi!

Nói xong lão âm thầm vận dụng chân lực rồi đánh thẳng vào Nguyên-Bình...

Nào ngờ vừa chạm vào lưng họ Từ, lão bỗng thấy như đánh vào chiếc nệm bông, bất giác lão ta giựt mình kinh hãi...

Trong lúc lão ta mắc lo ra, Nguyên-Bình đã lẹ như chớp, hoành thân bước ngang hai bước, vọt tới bên Tra-tử-Thanh dùng thế Tam dương khai thái, xỉa ba ngón tay vào ba yếu huyệt của Tra-tử-Thanh...

Chưởng thế của Nguyên-Bình chưa phát, thì ba ngón tay của chàng đã chọt tới bên mình của họ Tra.

Tra-tử-Thanh giựt mình lo ngại:

— Chỉ phong của thằng này dữ thiệt!

Lão lẹ làng nhảy sang một bên tránh ngọn đòn hiểm độc nhưng cánh tay mặt đang đè lên lưng Tông-Đào vẫn không động đậy, tay trái lão lại dùng thế Đảo chuyển âm dương phạt ngang, vừa đánh vừa điểm huyệt Mạch môn của Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình cười lạt, thuận thế chàng liền biến sang tuyệt kỹ Thập nhị cầm long, khẽ xoay cánh tay, lẹ làng chụp vào tay của Tra-tử-Thanh trước.

Trong các cuộc giao tranh, những tay lỗi lạc hơn thua nhau chỉ trong nháy mắt, Tra-tử-Thanh bị sơ hở chút xíu đã bị lép vế. Nguyên-Bình đã chụp trúng vào huyệt Mạch môn của lão...

http://tieulun.hopto.org

Nhưng lão ta là người võ nghệ cao cường lại có nhiều kinh-nghiệm, gặp nguy nan không hề rối loạn, tuy đã bị thất thế, nhưng lão không hề lơi cánh tay trên lưng Tông-Đào, lão lẹ làng lật bàn tay trái chụp trả ngay trên huyệt Mạch môn trên tay mặt Nguyên-Bình.

Tưởng rằng gỡ cho Tông-Đào được, ai ngờ lại bị lão ta chụp trả lại, Nguyên-Bình tức giận, chàng siết chặt vào huyệt Mạch môn của Tra-tử-Thanh.

Mặc dù chụp trả lại được vào huyết Mạch môn của Nguyên-Bình nhưng dù sao lão ta cũng bị tréo tay, thất thế, nên lão lật đật vận dụng nội công để đối phó.

Hai bên cùng vận dụng nội lực, đôi cánh tay cùng thi nhau siết mạnh vào huyệt Mạch môn của đối phương.

Lúc ấy Đinh-diệm-Sơn đã phóng mình tới, lão ta vung tay đấm mạnh vào phía sau lưng Nguyên-Bình.

Họ Từ bỗng lẹ làng vung tay trái ra phía sau, rồi xoay mình nửa vòng, chàng đã dùng tay trái phóng ra thế Hành vân yểm nguyệt đánh một ngọn đòn nhử để chặn Đinh-diệm-Sơn...

Họ Đinh thấy ngọn đòn của Nguyên-Bình rất tròn, không kẽ hở, lão ta lật đật khựng lại rồi thối lui hai bước.

Tra-tử-Thanh vừa siết chặt cánh tay Nguyên-Bình vừa bảo nhỏ:

— Đinh-huynh ra tay cho lẹ đi! Phải kết liễu nó trước rồi sẽ hay!

Đinh-diệm-Sơn gật gật đầu phóng mình tới phóng ra một lượt hai ngọn đòn, một trên một dưới.

Vẫn dùng tay trái, Nguyên-Bình dùng thế Hồng nhạn thư dực quất ngang sườn Đinh-diệm-Sơn. Vì Nguyên-Bình đã phóng ra ngọn đòn quá thần tốc nên Diệm-Sơn chưa đánh tới đã phải hoàn bộ tránh sang một bên...

Bị Nguyên-Bình dùng tay trái đánh lui tới hai lượt, Đinh-diệm-Sơn giận quá, lão hét một tiếng rồi phóng mình tới dùng thế Phi bọc lưu truyền tấn công Nguyên-Bình.

Lúc đó Nguyên-Bình đang chuyền tay thi tài nội công với Tra-tử Thanh, chàng chỉ dùng tay trái đánh với Đinh-diệm-Sơn 13, 14 hiệp mà vẫn bất phân thắng bại.

Đinh-diệm-Sơn thấy Nguyên-Bình dùng một tay đánh với mình, mà chịu tới 13, 14 hiệp, mà xem thái độ vẫn ung dung như thường, trong lòng lão vừa kinh ngạc, vừa xấu hổ, lão ta ngẫm nghĩ:

— So với lúc mới gặp ta, bây giờ dường như võ công của thằng oắt con nầy tiến bộ rất nhiều, bây giờ nếu không giết được nó, thì cũng khó chịu và cũng di-hại rất lớn về sau...

Vì nghĩ như thế nên lão ta, mặt đầy sát khí, lão phóng luôn một lượt hai ngọn đòn rồi lẹ làng thối lui giơ hai tay lên cao, lim dim đôi mắt...

Nguyên-Bình thấy Đinh-diệm-Sơn hành động kỳ dị, chàng ngẫm nghĩ:

— Hành động của bọn Quỉ-vương-cốc thật là quỉ quái không biết đâu mà lường.

Lúc đó, Đinh-Linh đang đứng bên ngoài theo sát trận đánh, nàng biết Đinh-diệm-Sơn đang đem tuyệt kỹ của Quỉ-vương-cốc ra dùng, đó là 24 thế Huyền âm quỉ trảo...Môn võ này rất dị kỳ mỗi lần đem ra dùng phải tích tụ sẵn Hàn âm khí công, đây là một ngành võ công thuộc phái bàng môn dùng rất nguy hiểm, thế nên Đinh-diệm-Sơn đến lúc cuối cùng bị bắt ép đem ra dùng.

Nếu lúc đó Nguyên-Bình không bị dính tay với Tra-tử-Thanh, thì chàng có thể đương cự được, nhưng hiện nay chàng phải chia phân nửa lực lượng chống cự với Tra-tử-Thanh, thế nên cũng khó mà đương cự được với ngọn Huyền âm quỉ trảo của Quỉ-vương-cốc.

Mặc dù trong lòng Đinh-Linh đang bối rối lo lắng đến cực độ, nhưng nàng không thể nào nhảy ra cản cho được, thế nên mồ hôi ra dầm dề trên trán nàng.

Tra-Ngọc liếc mắt nhìn Đinh-Linh có ý than thở:

— Trời, nếu Từ-huynh không phải đang giao tranh với thân-phụ tôi, thì nhứt định thế nào tôi cũng phải nhảy ra cứu giúp.

Đinh-Linh cười lạt:

— Hừ, nếu không giúp họ Từ thì nên ra giúp cha vậy...

Tra-Ngọc bỗng giựt mình:

— Trời, cha tôi làm sao thế?

Chẳng ta định thần nhìn kỹ Tra-tử-Thanh...

Đinh-Linh nói tiếp:

— Sợ gia-phụ của Tra-huynh không còn chịu đựng được bao lâu nữa đâu...

Thực ra nàng chỉ nói càn như thế thôi, nhưng khi thấy thần sắc lạ lùng của Tra-Ngọc, nàng nhìn kỹ, bỗng giựt mình, vì thấy lúc

http://tieulun.hopto.org

đó thần sắc Tra-tử-Thanh lo phần lộ vẻ lo lắng, hết sức cố gắng, dường như không sao chịu nổi nữa...

Nàng ngạc nhiên ngẫm nghĩ :

— Đâu có lẽ trình độ nội công của chàng đã đến mức vượt hẳn Tra-tử-Thanh rồi ?

Tra-Ngọc nhìn hồi lâu bỗng nhanh chân bước tới...

Đinh-Linh sợ họ Tra hạ độc thủ bất thình lình nên cũng vội vàng bước theo bảo :

— Thiếu bảo chủ định làm gì thế ?

Tra-Ngọc bỗng lẹ làng vọt mình tới gần kề bên Tra-tử-Thanh rồi kêu nho nhỏ :

— Phụ thân...

Tra-tử-Thanh hừ một tiếng rồi la :

— Lui ra mau !

Tra-Ngọc chưa kịp nói gì, bỗng nghe Dương-văn-Nghiêu la lên một tiếng thất thanh rồi lẹ làng rút cánh tay đang chụp trên lưng Dịch-thiên-Hành, lão nhảy vọt ngang một cách hấp tấp lộ vẻ kinh hoàng đến tột độ...

Đinh-Linh cũng vụt la ré lên :

— Bạch-tuyết nương !

Tra-tử-Thanh cúi đầu nhìn xuống quả thấy một con rắn Bạch-tuyết nương đang trườn tới bên chân, lão biết đó là một loại rắn tuyệt độc nên lật đật dùng chân trái đá ngay vào rắn...

Lúc Dương-văn-Nghiêu nhảy ngang, Tông-Đào vẫn chặn mãi tay mặt trên lưng lão ta, mình khẽ lách sang một bên để theo Dương-văn-Nghiêu, trong lúc đó, vì Tra-tử-Thanh dùng sức đá rắn nên mình khẽ nghiêng sang một bên...

Thấy Tra-tử-Thanh đang lo ra vì rắn, Tông-Đào thừa thế lách mình lẹ làng thoát khỏi bàn tay của họ Tra đang chặn trên lưng mình.

Lúc ấy Đinh-diệm-Sơn đã vận dụng xong Hàn âm khí công, lão đang định dùng thế Huyền âm quỉ trảo để kết liễu Nguyên-Bình thì bỗng thấy cuộc thế thay đổi một cách bất thình lình, lão ta ngẫm nghĩ :

— Cốc chủ đã dặn ta nhiều lần, khi cần thiết lắm mới dùng đến Huyền âm quỉ trảo, bây giờ tình-hình đã thay đổi, chưa biết rõ ra sao, thế nên lão ta chuẩn bị mà không đánh ra. Lão liếc mắt nhìn

chung quanh một lượt, đoạn lim dim đôi mắt giả như còn đang vận khí, điều tức chưa xong...

Tất cả những người hiện đang có mặt, ai ai cũng đều là những tay giảo hoạt, thế nên không một ai dám ra đương đầu chịu đựng trước khi thấy tình hình đã thay đổi, họ liền lo bảo toàn cho họ trước, rồi sau đó mới xem tình-hình như thế nào để quyết định ra tay hay không...

Bỗng nghe Dịch-thiên-Hành cười lạt :

— Bây giờ Lãnh-huynh cũng vẫn cốn chưa lui ra à ?

Lãnh-công-Tiêu nghe nói lật đật nhảy tránh sang một bên.

Tình-hình căng thẳng khi trước, đến lúc bấy giờ đã trở lại yên lặng như thường.

Thần-cái Tông-Đào đã thoát khỏi tay Dương-văn-Nghiêu, lão lẹ làng thối lui hai bước nói lớn :

— Ta đã không hề thừa lúc người đang gặp nguy để tìm cách ám hại, Dương-huynh cứ an tâm lo vận khí, điều tức, đến khi nào thấy nguyên khí đã phục hồi, thì sẽ giao tranh với ta cũng không muộn...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Tông-huynh cứ yên tâm, Dương-văn-Nghiêu đã bị tôi dùng Thái-cực khí công đánh trọng thương rồi, trong vòng hai tiếng đồng hồ y không thể nào tái đấu nữa được đâu !

Tông-Đào cười lạt :

— Dịch-huynh không nên giả đò lo cho tôi như thế ấy, vì tôi không có ý gì tương trợ Dịch-huynh đâu !

Dịch-thiên-Hành bỗng đổi sắc mặt, dường như mấy lời của Tông-Đào đã làm thương tổn đến tánh tự tôn của lão ta...

Nhưng Dịch-thiên-Hành cũng là tay có trình độ hàm dưỡng, tu luyện cao, thế nên lão trầm ngâm giây lát rồi mỉm cười :

Bất luận dụng tâm của Tông-huynh như thế nào, tôi cũng vẫn giữ mãi tấm lòng tương trợ ấy...

Lúc ấy Tra-tử-Thanh đã đá con Bạch-tuyết nương văng ra xa, lão cũng lẹ làng nhảy sang một bên.

Nguyên-bình thu chưởng thế, đứng lại không rượt theo...

Đinh-diệm-Sơn bỗng từ từ mở đôi mắt gọi to :

— Cháu Linh lại đây...

http://tieulun.hopto.org

Trong khi đó, Tông-Đào vội chìa tay ra chụp con Bạch tuyết nương vừa bị Tra-tử-Thanh đá, lão cười ha hả :

— Con độc xà nầy đã cứu mạng ta, không ngờ rắn độc cũng có ích. Lão cầm rắn giơ lên rồi móc trong bọc lấy ra một chiếc túi vải nhỏ, bỏ rắn vào thắt miệng lại.

Lãnh-công-Tiêu bỗng nói lớn :

— Bạch hoa nương tuyệt độc, nếu bị cắn không có phương gì chạy chữa được, Tông-huynh nên cẩn thận đấy nhé!

Tông-Đào mỉm cười :

— Khỏi phải phiền đến Lãnh-huynh, tôi đã có cách khuất phục nó rồi...

Lão lại quay nhìn về phía Đinh-Linh.

Bỗng thấy Đinh-Linh ra dáng sợ hãi, nàng bước đến gần Đinh-diệm-Sơn...

Bỗng Dịch-thiên-Hành vòng tay chào Tông-Đào :

— Trước mặt Tông-huynh, từ nay tôi xin hứa không truy tội bội phản của Kim-lão-nhị nữa...

Nghe mấy lời, thần sắc của Kim-lão-nhị bỗng thấy thư thả hơn trước...

Tông-Đào chỉ cười lạt :

— Tôi đâu có gây tình cảm với Dịch-huynh bao giờ...

Dịch-thiên-Hành vuốt râu, mỉm cười :

— Tôi có một chuyện, muốn xin Tông-huynh đến chứng kiến, không biết Tông-huynh có vui lòng không ?

Tuy Tông-Đào coi Dịch-thiên-Hành không ra gì, nhưng dù sao họ Dịch cũng là tay có nhiều trọng vọng trong giới giang hồ, tiếng tăm nhiều hơn lão, nên khi nghe Dịch-thiên-Hành nói như thế, Tông-Đào không biết tính sao, lão đằng hắng :

— Dịch-huynh đã tưởng đến tôi như thế, xin hãy nói thẳng ra đó là chuyện gì, nếu đó là chuyện chính đáng, không tổn hại đạo đức, thì tôi sẽ xét lại coi...

Dịch-thiên-Hành nói tiếp :

— Trừ ra Nhứt-cung, bây giờ trong số Nhị-cốc, Tam-thái bảo đã có hai người của Nhị-cốc và hai của Tam-thái bảo, mà nhứt là Dương văn Nghiêu và Tra-tử-Thanh là chủ não của môn phái, như thế thì chúng đáng gọi đây là một cuộc hội họp quan trọng.

Tông-Đào suy nghĩ giây lát rồi trả lời :

— Đúng vậy...

Dịch-thiên-Hành lại nói tiếp :

— Xin Tông-huynh và tiểu-huynh đang đứng kề bên đó, hãy chứng kiến, trong lúc đó cũng nên vận khí điều tức, để tôi cho bốn lão nầy một bài học, rồi sau đó sẽ giải quyết chuyện của chúng ta... Như thế có được không ?

Tông-Đào không ngờ Dịch-thiên-Hành lại đưa ra một vấn đề như thế, cho nên lão không biết phải tính lẽ nào, lão đứng sững sờ giây lát rồi đáp :

— Chuyện ấy để ta suy nghĩ coi...

Tra-tử-Thanh nổi giận hét lớn :

— Dịch-thiên-Hành, bộ ngươi tin rằng sẽ hạ được tất cả 4 người chúng ta một lượt hay sao ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Chỉ cần Tông-huynh đồng ý chứng kiến, thì bốn người hãy ra tay một lượt thử coi ra sao ?

Tông-Đào ngẫm nghĩ :

— Dịch-thiên-Hành kính nhường ta như thế, đâu có lẽ nào nó sợ ta sao ? Hay là y sợ Nguyên-Bình ? Dù sao đi nữa, lão cũng đã lợi dụng ta...

Nhưng nghĩ cho kỹ Qui-vương và Thiên-địa-cốc, Dương-gia bảo và Tra-gia bảo cũng đều là bọn thâm độc, thôi ta hãy để cho Dịch thiên-Hành hạ thủ với chúng...Dù cho tài nghệ Dịch-thiên-Hành có siêu phàm thật, nhưng một mình chống với bốn tay cao thủ trong giới võ-lâm hiện nay tưởng không phải dễ mà thắng cho được.

Vì nghĩ như thế nên Tông-Đào đáp :

— Ta không phụ giúp bên nào cả, chớ không chịu chứng kiến cho Dịch-huynh...

Dịch-thiên-Hành gật gật đầu :

— Như thế là được lắm rồi.

Lúc ấy Nguyên-Bình đang chú tâm theo dõi Đinh-Linh, nên không nghe cuộc nói chuyện giữa hai người...

Bỗng thấy Đinh-Linh chậm-chạp gắng gượng bước về phía Đinh-diệm-Sơn còn cách chừng 3, 4 thước, nàng dừng lại thưa :

http://tieulun.hopto.org

— Thúc thúc kêu con, có dạy điều chi không?

Đinh-diệm-Sơn lạnh lùng bảo:

— Bước tới hai bước nữa...

Đinh-Linh vâng lời bước thêm hai bước rồi hỏi:

— Thúc thúc..,

Chưa kịp nói gì thêm, Đinh-diệm-Sơn đã nạt lớn:

— Bước gần thêm nữa...

Đinh-Linh ngẫm nghĩ trong giây lát rồi lật đật bước thêm hai bước, đứng ngay trước mặt Đinh-diệm-Sơn...

Bỗng Đinh-diệm-Sơn phất tay mặt lên, đánh thẳng vào mặt Đinh-Linh, từ bên ngoài nghe tiếng bốp vang dội, ai ai cũng giựt mình...

Đinh-Linh bị đánh, xây tròn đến mấy lượt rồi té ngồi trên mặt đất, một phía bên mặt nàng đỏ hỏn sưng vù, máu từ trong miệng nàng chảy ra lâm li...

Đinh-diệm-Sơn đã đánh cháu một cách tàn nhẫn, Đinh-Linh không hề tránh né, cũng không dám vận dụng nội công để đối phó...

Nàng lầm bầm:

— Thúc thúc, tại sao thúc thúc lại đánh con?

Chỉ nói được bấy lời, nàng tối tăm mày mặt rồi ngã lăn trên mặt đất...

Nguyên-Bình nổi nóng vọt mình tới trước mặt Đinh-diệm-Sơn hỏi lớn:

— Tại sao lão đánh nàng?

Đinh-diệm-Sơn lạnh lùng đáp:

— Ta đánh cháu ta không được à?

Nguyên-Bình giựt mình ngẫm nghĩ:

— Phải rồi! Chú thì đánh cháu, chuyện ấy rất hợp lý...

Vì nghĩ như thế, chàng đứng khựng lại rồi thối lui về chỗ cũ...

Tông-Đào hét lớn:

— Đứa nào dám đánh con gái nuôi ta đó?

Vừa nói lão vừa phóng mình tới đỡ Đinh-Linh đứng dậy.

Bỗng nghe Dịch-thiên-Hành cười ha hả mấy tiếng, lão cũng vọt tới:

— Để cho lão sửa trị thằng đó thay Tông-huynh.

Vừa dứt lời, Dịch-thiên-Hành đã vọt tới trước mặt Đinh-diệm-Sơn, chân vừa chấm đất là lão đã phóng ra một ngọn đòn.

Đinh-diệm-Sơn lật đật thối lui 5 bước, rồi bảo:

— Dịch-huynh giao tranh với tôi sao?

Dịch-thiên-Hành cười:

— Còn có Lãnh-công-Tiêu, Dương-văn-Nghiêu, và Tra-tử-Thanh nữa chớ!

Vừa nói lão vừa chọt tay ra chụp vai mặt của Đinh-diệm-Sơn.

Tuy Đinh-diệm-Sơn có hơi ngán Dịch-thiên-Hành, nhưng trong hoàn cảnh nầy bất đắc dĩ phải đón tiếp đòn của đối phương, thế nên họ Đinh bấm gan dùng thế Thiết kỵ đột xuất chặn ngọn đòn của Dịch-thiên-Hành.

Dịch-thiên-Hành bỗng hét một tiếng lớn, ngọn đòn phóng chưa hết, lão lẹ làng xoay tay chụp cánh tay của Đinh-diệm-Sơn...

Dịch-thiên-Hành đã biến thể một cách thần tốc và kỳ diệu, Đinh-diệm-Sơn sụt tay xuống để tránh, nhưng không kịp nữa, cánh tay lão bị chụp tê rần, rồi sau đó toàn thân lão ta tê-liệt luôn.

Dịch-thiên-Hành lại dùng tay trái phóng luôn một đòn ngay ngực Đinh-diệm-Sơn. Họ Đinh lật đật hoành thân tránh sang một bên, nào ngờ Dịch-thiên-Hành đã phóng tay đánh, lão ta lại đá thêm một cước ngay khớp xương chân của Đinh-diệm-Sơn.

Họ Đinh rên lên một tiếng, bị đá một ngọn cước quá mạnh nên lão ta phải thối lui đến 4, 5 bước mới gượng đứng lại được...

Nguyên-Bình nhìn trận đánh, khẽ nhíu đôi mày rồi ngẫm nghĩ:

— Chỉ có mấy ngọn đòn tầm thường như thế, mà lão ta đã bị thua, thật là hữu danh vô thực...

Có điều nên biết là trước khi giao tranh với Dịch-thiên-Hành, họ Đinh đã có phần sợ sệt, mất tinh thần, kế đó lại bị họ Dịch chụp vào yếu huyệt, thế nên lão ta rất hoang mang, không còn sức gì chiến đấu nữa được...

Nếu lúc đó Dịch-thiên-Hành thừa thắng tấn công liên tiếp thì thế nào Đinh-diệm-Sơn cũng bị hại, nhưng lão ta lại đứng y một chỗ, ai ai cũng thấy rõ lão còn nghĩ chút tình.

Lãnh-công-Tiêu thấy chỉ trong giây phút Đinh-diệm-Sơn đã bị thua, Lãnh-công-Tiêu hơi sợ, lão ta không biết rồi đây sẽ tới phiên ai bị Dịch-thiên-Hành đánh...

Bỗng nghe Dịch-thiên-Hành cười ha hả:

http://tieulun.hopto.org

— Từ lâu nghe danh Bách bộ thần quyền và Phong vĩ châm của Tra gia bảo, nay dịp may, tôi xin lãnh giáo...

Trước đám anh hùng đông đủ, mặc dầu Tra-tử-Thanh không có ý muốn giao tranh với Dịch-thiên-Hành, nhưng trong tình thế nầy không sao thối lui được, hơn nữa Dịch-thiên-Hành đã chỉ danh, khiêu chiến, lão không biết tính sao, đành phải gượng bình tĩnh, mỉm cười đáp :

— Tốt lắm, tốt lắm, từ lâu ngưỡng mộ danh tiếng của Dịch-huynh ngày nay sẽ được học thêm, đó là điều rất may mắn...

Vừa nói lão ta vừa liếc mắt sang Lãnh-công-Tiêu như để ra hiệu... Lãnh-công-Tiêu cũng đoán được cái liếc mắt của Tra-tử-thanh, thế nên lão ta lẹ làng bước tới...

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Tốt lắm, hai vị hợp sức nhau, như thế lão khỏi phải nhọc sức nhiều lần.

Nghe nói, Tra-tử-Thanh và Lãnh-công-tiêu, mặt ai cũng nóng bừng nhưng trước tình-hình nguy hiểm như thế, không nên quá trọng sĩ diện, nên tất cả đều giả như tai ngơ mắt điếc, không thèm trả lời gì cả...

Dịch-thiên-Hành nhìn thẳng vào mặt Đinh-diệm-Sơn, mỉm cười :

— Chân mặt của Đinh-huynh bị thương rất nặng lắm đấy ! Phải nên lo vận khí, điều tức để điều trị đi, nếu không sẽ bị tàn phế.

Lúc ấy Đinh-diệm-Sơn đang lim dim đôi mắt, lão ta giả đò như không nghe, không thấy gì cả...

Tông-Đào vừa lo cứu chữa cho Đinh-Linh, vừa nhìn tình-hình chung quanh một lượt, thấy uy phong của Dịch-thiên-Hành lẫm liệt như thế, trong lòng lão ta rất lo ngại :

— Có lẽ bọn họ đều sợ Dịch-thiên-Hành cả hay sao ?

Bỗng nghe Dịch-thiên-Hành cười to :

— Nhị vị chuẩn bị sẵn sàng đi nhé, tôi sắp hạ thủ đây...

Tra-tử-Thanh, Lãnh-công-Tiêu liếc mắt nhìn nhau rồi đứng sát kề bên nhau...

Dương-văn-Nghiêu bỗng mở mắt nhìn thẳng về phía Dịch-thiên-Hành...

Dịch-thiên-Hành đang bước tới, bỗng thấy đôi mắt sáng quắc

của Dương-văn-Nghiêu nhìn thẳng về phía mình, lão ta giựt mình ngẫm nghĩ :

— Lão nầy bị trọng thương, nhưng đôi mắt lại sáng như sao băng... Lạ thật... Hay là lão ta đã luyện được một môn võ công nào đặc biệt chăng ?

Nghĩ đến đây, lão ta vụt đứng lại gọi lớn :

— Dương-văn-Nghiêu...

Dương-văn-Nghiêu hừ lên một tiếng khô khan :

— Gì đó ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Ngươi giả đò thật là khéo !

Vừa nói Dịch-thiên-Hành vừa phóng mình tới dùng thế Thôi sơn điền hải tấn công Tra-tử-Thanh...

Tra-tử-Thanh hét :

— Lãnh-huynh cẩn thận nhé !

Lão ta vung tay mặt đỡ lấy ngọn đòn của Dịch-thiên-Hành.

Lãnh-công-Tiêu khẽ nghiêng mình dùng thế Hồi phong phật liễu đánh thẳng vào mặt Dịch-thiên-Hành.

Dịch-thiên-Hành không ngờ Tra-tử-Thanh lại dám đỡ ngọn đòn của mình, lão ta đang muốn tăng gia sức dồn ép thêm, nhưng đã trễ, 2 ngọn đòn gặp nhau, một tiếng bình nồi vang vang... Dịch-thiên-Hành liền lẹ làng phóng mình ra ngoài chừng 5 thước, tránh luôn ngọn đòn của Lãnh-công-Tiêu...

Tra-tử-Thanh hét lớn :

— Thần-châu nhứt-quân chỉ có thế mà thôi à ?

Lão lẹ làng phất tay đánh ra một chưởng.

Đó là ngọn Bách bộ thần quyền nổi danh của Tra-gia bảo, một sức dồn ép nặng ngàn cân ùa tới như bão táp...

Dịch-thiên-Hành là tay thâm hiểm, thế nên sau khi thấy Dương-văn-Nghiêu không bị thương, lão ta không đem hết thực lực ra để giao tranh với Tra-tử-Thanh và Lãnh-công-Tiêu, để bảo tồn thực lực đối phó với Dương-văn-Nghiêu sau nầy...

Khi thấy Tra-tử-Thanh dùng Bách bộ thần quyền, lão ta hơi đề phòng nên lật đật hoành thân bước sang một bên, đánh trả lại một đòn.

Võ công của những tay cao thủ thượng thừa nầy đã đến lúc thu

http://tieulun.hopto.org

hay phát ra tùy ý, ngọn chưởng phát ra, sức ép vô cùng mãnh liệt.

Sau khi đỡ một ngọn đòn của Dịch-thiên-Hành, Tra-tử-Thanh liếc mắt nhìn Đinh-diệm-Sơn và Lãnh-công-Tiêu, trong lòng thấy rõ bây giờ với tất cả số người như thế nầy, bất tất phải sợ Dịch-thiên-Hành, thế nên lão ta thấy hăng hái, phấn khởi, lão liền vung tay trái tiếp lấy ngọn đòn đánh trả của Dịch-thiên-Hành.

Thấy ngọn chưởng không mấy gì đáng sợ, Tra-tử-Thanh lại vung tay mặt đánh thêm một ngọn Bách bộ thần quyền nữa.

Dịch-thiên-hành lại lách mình tránh đòn, lần nầy lão lại phóng một lượt 2 ngọn đòn vừa đánh Tử-Thanh và Lãnh-công-Tiêu.

Lãnh-công-Tiêu thấy Tra-tử-Thanh đón luôn hai ngọn đòn của Dịch-thiên-Hành nên lão ta cũng vận dụng nội công đón ngọn đòn của đối phương. Nào ngờ ngọn đòn của Dịch-thiên-Hành quá nhẹ, lão ta lại dùng sức quá nhiều nên phải bị nghiêng mình về phía trước.

Nguyên do là vì Dịch-thiên-Hành dùng sức rất ít, thế nên Lãnh-công-Tiêu bị hụt tay.

Sau khi đỡ ngọn đòn của Dịch-thiên-Hành, Tra-tử-Thanh phóng thêm một ngọn Bách bộ thần quyền.

Lần nầy Dịch-thiên-Hành lại âm thầm vận dụng nội công vung tay đỡ ngọn Bách bộ thần quyền của Tra-tử-Thanh.

Hai ngọn chưởng chạm nhau, Tra-tử-Thanh bỗng thấy cánh tay mình bị tê rần, lão ta hơi nóng, hét lên một tiếng phóng thêm một ngọn Bách bộ thần quyền nữa.

Lần nầy vì chuẩn bị Dịch-thiên-Hành đỡ ngọn đòn, nên Tra-tử-Thanh đã dùng đến 9 phần sức của mình.

Nào ngờ lần nầy Dịch-thiên-Hành không đỡ mà lão lại tránh ngọn đòn, thế nên ngọn chưởng phong lại đánh thẳng về phía Dương-văn-Nghiêu.

Dịch-thiên-Hành là tay nhiều cơ trí, thế nên lão ta lách mình lần lần về hướng Dương-văn-Nghiêu, để cho Tra-tử-Thanh đánh, rồi lão tránh, làm cho ngọn Bách bộ thần quyền đập vào mình Dương-văn-Nghiêu.

Tra-tử-Thanh đã dùng gần hết sức của mình, Bách bộ thần quyền lại là một đòn vừa hiểm độc vừa mãnh liệt, thế nên khi thấy ngọn chưởng phong đánh thẳng vào Dương-văn-Nghiêu, lão ta lật đật hô lớn :

— Dương-huynh cẩn thận, ngọn quyền của tôi...

Thực ra nếu không kêu, Dương-văn-Nghiêu cũng đã hay, lão lẹ làng nhảy sang một bên để tránh.

Trong lúc Tra-tử-Thanh mắc đang lo ra, Dịch-thiên-Hành đã lẹ làng lấn tới, liên tiếp tấn công 5 ngọn đòn và 4 lần điểm huyệt.

Tất cả 9 ngọn đòn nầy đều là những thế mãnh liệt và hiểm độc vô cùng, Tra-tử-Thanh phải lẹ làng thối lui đến 8, 9 bước mới tránh được tất cả các ngọn đòn hiểm độc ấy...

Nhưng cũng may trong lúc cấp bách ấy Lãnh-công-Tiêu đã kịp thời tấn công phía sau lưng Dịch-thiên-Hành, giải vây cho Tra-tử-Thanh, nếu không, thế nào họ Tra cũng bị thua.

Bỗng nghe Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Dương-văn-Nghiêu, sao không nhảy vào trợ chiến ?

Dương-văn-Nghiêu liếc mắt nhìn Tra-tử-Thanh rồi đáp :

— Kẻ làm dữ là tự gây vạ cho mình, Dịch-huynh cứ bức bách chúng tôi mãi, nếu như Dịch-huynh bị hại, thì có phải là tự gây vạ cho mình không ?

Bỗng nhiên Dịch-thiên-Hành thay đổi thế chưởng, lão phóng liên tiếp 4 ngọn đòn mãnh-liệt đánh lui Lãnh-công-Tiêu rồi cười :

— Nếu Dương-huynh không xuất thủ, thì hai người nầy không cự nổi với ta 100 hiệp đâu ?

Tra-tử-Thanh thấy Dương-văn-Nghiêu không hề bị thương, thế nên lòng háo thắng của lão ta nổi lên bừng bừng, lão ta hét lớn :

— Dương-huynh không phải cần giảng giải gì với tên có nhiều cuồng vọng nầy nữa, lão đã nằn nì khiêu khích chúng ta, có Tông-huynh làm chứng rõ ràng, nếu hôm nay chúng ta hạ không được Dịch-thiên-Hành thì không còn mặt mũi nào để nhìn các bằng hữu trong giới giang-hồ nữa...

Trong giọng nói Tra-tử-Thanh có hàm ý kêu Dương-văn-Nghiêu và Lãnh-công-Tiêu hãy dốc hết toàn lực hạ cho được Dịch-thiên Hành trong trận nầy.

Dương-văn-Nghiêu bỗng cười ha hả :

— Tra-huynh nói đúng, hôm nay chúng ta phải làm cho Dịch-thiên-Hành biết mặt, để từ nay về sau Tam bảo và Nhị-cốc khỏi phải bị các bằng hữu trong giới võ-lâm chê cười.

Nghe câu chuyện giữa hai người, dường như Lãnh-công-Tiêu cũng bị khích thích, thế nên lão ta cũng cười to :

http://tieulun.hopto.org

— Hai tôn-huynh nói thật không sai, nếu hôm nay không trừ được Dịch-thiên-Hành thì từ nay về sau Nhị-cốc và Tam-bảo không thể nào yên thân được.

Dịch-thiên-Hành cũng cười ha hả :

— Thôi hãy ra tay đi, quyền cước vô tình 3 vị hãy cẩn thận đấy nhé!

Nói xong, lão ta vọt mình về phía Dương-văn-Nghiêu tấn công lão ta...

Tra-tử-Thanh, Lãnh-công-Tiêu cũng đều hét lớn tấn tới giao chiến.

Đây là một trận ác chiến kinh hồn ít có trong giới võ-lâm. Thần pháp của Dịch-thiên-Hành vừa lẹ vừa mau như gió, lão lòn qua lòn lại giữa 3 người, hết tấn công người nọ rồi đến người kia.

Chỉ trong giây lát cuộc giao tranh đã qua được 20 hiệp.

Một mặt Dương-văn-Nghiêu phất tay tấn công, một mặt lão ta hét lớn :

— Tra-huynh, Lãnh-huynh mỗi người giữ chặt vị trí của mình, tôi thử riêng với y vài hiệp coi...

Càng đánh Tra-tử-Thanh và Lãnh-công-Tiêu càng hăng, nên hai người đều hô lớn :

— Dương-huynh cứ ra tay...

Chưởng thế của Dương-văn-Nghiêu bỗng thay đổi một cách bất thình linh, lão dùng những ngón tuyệt kỹ Kim sa tán thủ tấn công Dịch-thiên-Hành..

Dưới ánh nắng mặt trời, bỗng thấy thủ chưởng của Dương-văn Nghiêu vàng hực, chưởng phong dồn tới rít lên vu vu. Tuy chưởng thế ấy không mau lẹ, nhưng sức mạnh lại vô cùng, dồn ép cả một một vùng đến mấy thước...

Thấy chưởng lực quá dũng mãnh của Dương-văn-Nghiêu, Tra-tử-Thanh và Lãnh-công-Tiêu, ai cũng giựt mình ngẫm nghĩ :

— Lão nầy đã luyện được tuyệt kỹ như thế, nhưng trong giới giang hồ không một ai hay biết gì cả...Thật cũng lạ...

Dường như Dịch-thiên-Hành cũng bị Kim sa tán thủ của Dương-văn-Nghiêu chặn bớt sức tung hoành của lão ta, nên lão không dám đỡ ngọn đòn mà chỉ lách mình tránh né.

Vừa tránh sang phía Tra-tử-Thanh, Dịch-thiên-Hành đã nghe họ Tra nạt :

— Trở về chỗ cũ đi!

Vừa nói Tra-tử-Thanh phóng ra một ngọn đòn.

Dịch-thiên-Hành đưa tay ra đỡ, hai ngọn chưởng va chạm nhau, hai người đều thc lui một bước.

Chỉ trong ay phút chưởng lực của Dương-văn-Nghiêu lại dồn tới.

Lãnh-công-Tiêu cứ lầm lỳ, lão tấn tới, phóng ra một ngọn đòn phía sau lưng Dịch-thiên-Hành.

Bỗng thấy Dịch-thiên-Hành trầm sắc mặt, lão chắp hai tay lại rồi phóng mạnh về phía Dương-văn-Nghiêu...

Lãnh-công-Tiêu thấy Dịch-thiên-Hành chỉ lo chú-ý tấn công Dương văn-Nghiêu, lúc đó dường như lão ta không hề chú ý đến ngọn đòn đánh lén phía sau lưng, nên họ Lãnh rất mừng, lão ta lại gia tăng thêm chưởng lực quyết đánh cho thật mạnh để hạ Dịch-thiên-Hành.

Bỗng nghe bình một tiếng, Dịch-thiên-Hành chỉ nhẹ nhàng bước tới một bước, còn Lãnh-công-Tiêu lại rên lên một tiếng rồi thối lui.

Tra-tử-Thanh giựt mình hỏi :

— Lãnh huynh làm sao thế ?

Lãnh-công-Tiêu vẫn im lặng, lão thối lui đến 7, 8 bước mới đứng vững lại được...

Lúc ấy ngọn chưởng của Dương-văn-Nghiêu cũng vừa chạm với ngọn chưởng của Dịch-thiên-Hành, mọi người quay mặt lại nhìn chỉ thấy hai bên đều thối lui và mỗi người cùng hừ lên một tiếng khô khan...

Tra-tử-Thanh giựt mình :

— Dương-huynh đã thọ thương rồi sao?

Dương-văn-Nghiêu đáp nho nhỏ :

— Dịch-thiên-Hành cũng bị thương không nhẹ hơn ta...

Tra-tử-Thanh vụt cười ha hả :

— Xin Dương-huynh và Lãnh-huynh để tôi trả thù...

Vừa nói, Tra-tử-Thanh vừa phóng ra một ngọn chưởng đánh Dịch-thiên-Hành...

Lúc ấy sắc mặt Dịch-thiên-Hành đã có hơi tái mét. Lão ta đang lim dim đôi mắt, bỗng mở trừng ra, rồi lẹ làng phóng-ra một chưởng đỡ lấy ngọn đòn của Tra-tử-Thanh...

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ TÁM MƯƠI MỐT

Nguyên-Bình phá Huyền âm qui trảo của Đinh-diệm-Sơn

Hai ngọn chưởng của Tra-tử-Thanh và Dịch-thiên-Hành chạm vào nhau gây thành một cơn trốt dữ dội, cuốn bụi cát bay mịt mù.

Bỗng nghe Tra-tử-Thanh rên một tiếng nho nhỏ rồi thối lui hai bước, còn Dịch-thiên-Hành tuy vẫn đứng sững một chỗ, nhưng sắc mặt lại càng mét xanh hơn... trên trán mồ-hôi ra lấm tấm...

Tông-Đào liếc mắt nhìn qua 3 người một lượt rồi thở dài :

— Bốn người đều bị trọng thương cả thảy rồi... như thế nầy thì không một ai còn có thể tái chiến được nữa !

Tra-Ngọc đang đứng kề bên bỗng hỏi :

— Tông lão tiền-bối... Có quả thật như thế không ?

Tông-Đào mỉm cười :

— À, thì ngươi hãy xem kỹ lại coi !

Tra-Ngọc tỏ vẻ lo lắng :

— Như thế thì tôi ngại cho gia-phụ tôi lắm...

Tông-Đào cười :

— Hãy yên tâm... tuy tất cả bốn người đều bị nội thương, nhưng không đến nỗi phải nguy đến tánh mạng, nhưng nếu bây giờ bên ngoài có ai hạ thủ thì giết họ dễ như trở bàn tay.

Tra-Ngọc âm thầm để chân khí rồi bảo :

— Tôi đến xem thương thế của gia phụ tôi như thế nào...

Lúc ấy Đinh-Linh cũng nhờ Tông-Đào dùng phương pháp xoa huyệt cấp, thế nên nàng đã tỉnh lại. Mặc dù thế, nàng cũng giả vờ còn như mê man, nàng lén nhìn Tra-Ngọc coi chàng hành động như thế nào...

Nàng bỗng bảo nhỏ Tông-Đào :

— Phụ-thân Tra-Ngọc sẽ hạ thủ Dịch-thiên-Hành !

Tông-Đào khẽ nhíu mày rồi kêu lớn :

— Tra-Ngọc, trở lại mau, Thái-cực chân khí của Dịch-thiên-Hành là một tuyệt kỹ ít có, nếu ngươi không cẩn thận sẽ bị nguy to...

Tra Ngọc đang bước tới, bỗng nhiên chàng đứng lại rồi giả đò như không nghe gì cả, chàng hỏi thêm :

— Tông lão tiền-bối nói gì ?

Tông lão hừ một tiếng khô khan :

— Tuy hiện nay Dịch-thiên-Hành không còn năng lực gì để chiến đấu nữa, nhưng nếu với trình độ nội công của ngươi, nếu ngươi cố gắng xuất thủ sợ e không làm gì được lão, nên ta bảo ngươi chú-ý kẻo rồi phải mang hại...

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Lão tiền-bối có lòng thương, tôi xin ghi nhớ...

Nói xong chàng ta lại bước tới...

Bỗng nhiên có tiếng chân người chạy rầm rập, quay đầu lại nhìn thì Phất-Hoa công tử quần áo xốc-xếch, lấm lem... Lão ta đang tất tả chạy tới...

Đinh-Linh à lên một tiếng ngạc nhiên rồi bảo nhỏ :

— Phụ thân ơi ! Cái thằng Phất-Hoa ấy đã tự giải huyệt cho mình rồi !

Từ trước đến nay, Tông-Đào đã lê chân khắp chốn giang-hồ, tấm thân côi cút không một người thân. Trừ ra người sư-muội độc nhứt ; lão không hề được hưởng cảnh gia-đình êm ấm, có đàn con hầu hạ bên mình, nay lại được Đinh-Linh kêu hai tiếng phụ thân, lòng lão rất sung sướng, lão cười ha hả khoái chí :

— Con đừng sợ gì cả... có ta đây, không ai dám động chạm đến con đâu...

Nguyên do trước đó Phất-Hoa ôm Đinh-Linh vừa vượt qua được mấy ngôi mộ lão ta liền đứng sững lại nhìn sững vào mặt nàng.

Lão ta là một con quỉ háo sắc, giờ đây người ngọc đang nằm trong lòng, lão ta làm sao dằn nổi cơn sóng tình đang cuồn cuộn trong lòng, dục hỏa ngày càng nóng rực, lão ta liền để Đinh-Linh xuống toan giả trò khả-ố, nhưng đã bị Tông-Đào theo kịp điểm ngay vào yếu huyệt...

Đang lúc cơn lửa dục bừng bừng cháy trong lòng, Phất-Hoa không ứng phó mau lẹ như lúc bình thường được, thế nên lão ta bị Tông-Đào điểm trúng ngay vào huyệt sung yếu.

Sau khi được Tông-Đào cứu, Đinh-Linh rất giận dữ, nàng đánh cho lão ta một trận tơi bời. Vì đã bị điểm huyệt nên Phất-hoa không sao chống trả được, làm cho lão ta bị sặc máu mũi, mặt mày sưng vù quần áo rách như xơ mướp.

Tuy bên ngoài Tông-Đào ra vẻ bình-tĩnh, nhưng sự thật khi

http://tieulun.hopto.org

thấy Phất-hoa tự giải huyệt cho mình được, lão cũng giựt mình lo ngại, và ngẫm nghĩ:

— Không ngờ lão ta lại có khả năng tự giải huyệt như thế, ta không nên khinh địch...

Bỗng thấy Phất-hoa vọt mình tới kề bên Dịch-thiên-Hành kêu lớn:

— Dịch-huynh...

Lão ta liền nhìn thấy Dịch-thiên-Hành lim-dim đôi mắt, mặt mày trắng bệch khác thường, làm lão cũng im lặng luôn.

Dịch-thiên-Hành từ từ mở mắt, mỉm cười:

— Ta đã bị thương rồi!

Lúc ấy Phất-hoa đang giận sẵn trong bụng, vì Dịch-thiên-Hành bỏ lão ta không đến tiếp cứu, nhưng bây giờ, khi thấy Dịch-thiên-Hành đã bị thương nặng, nên lão ta dằn cơn giận xuống được.

Phất-hoa ngửng đầu lên, thấy Tra-Ngọc đang xăng xái bước tới, lão ta bỗng trút tất cả cơn giận lên đầu Tra-Ngọc, nên liền hét lên một tiếng lớn phóng ra một ngọn chưởng.

Tra-Ngọc thấy chưởng thế của đối phương quá mạnh, ban đầu, anh ta muốn tránh, nhưng sợ địch thừa thế đánh luôn gia phụ mình, thế nên Tra-Ngọc âm-thầm vận dụng chân khí phóng ra một ngọn Bách bộ thần quyền.

Hai ngọn chưởng gặp nhau gây thành một cơn trốt dữ-dội, Phất-hoa vẫn còn đứng im chỗ cũ nhưng Tra-Ngọc phải thối lui một bước.

Lúc ấy Dương-văn-Nghiêu và Tra-tử-Thanh đều mở mắt nhìn Tra-Ngọc nhưng không một ai thốt một tiếng nào...

Vì lúc ấy ai ai cũng cố tranh thủ thời gian để điều tức, liệu trị thương thế cho mau lẹ, nếu ai khôi phục nguyên khí lại được trước thì sẽ làm được chúa tể trong cuộc giao tranh nầy, vì thế cho nên lúc đó thời gian rất quí cho tất cả mọi người.

Sau khi phóng ra một ngọn chưởng, Phất-hoa công tử bỗng nghe Dịch-thiên-Hành dặn:

— Thường-huynh, không nên giao tranh nữa, phải mau rời khỏi nơi nầy, đi thẳng về phía Tây chừng 5 dặm, phóng ngay chiếc Xung thiên hỏa pháo của ta đã giao, để kêu tất cả các danh thủ của chúng ta đang mai phục. Nếu tất cả đến kịp thời, thì sẽ hạ sát được tất cả bọn nầy.

Dịch thiên-Hành đã dùng phép Nghị-ngữ truyền âm, thế cho nên bên ngoài không một người nào nghe được...

Phất-Hoa công tử giựt mình lo ngại, lão ta cũng trừng mắt nhìn Tông-Đào rồi lẹ làng quay mình vọt đi...

Nếu như Phất-Hoa không quay mặt nhìn Tông-Đào với vẻ mặt hơi khác lạ, thì Đinh-Linh không hề chú-ý, nhưng khi nhìn thái độ lạ lùng giữa Dịch-thiên-Hành mà lão ta, mặt dù khéo léo đến đâu cũng không qua mặt được Đinh-Linh.

Thấy Phất-Hoa công tử đi một cách vội vàng, nàng hoài nghi bảo nhỏ Tông-Đào:

— Phụ thân hãy gọi Nguyên-Bình rời khỏi nơi nầy cho mau đi, ta phải làm thế nào bắt cho được Phất-Hoa, con e rằng lão ấy có mưu mô gì đây...

Tông-Đào giựt mình lo ngại, lão quay lại nhìn thấy chàng đang ngửng mặt nhìn trời dường như đang suy nghĩ một điều gì rất quan trọng...

Tông-Đào do dự một hồi lâu bỗng kêu lớn:

— Từ-nguyên-Bình!

Nguyên-Bình giựt mình, quay lại đi về phía Tông-Đào:

— Lão tiền-bối kêu tôi?

Tông-Đào hỏi:

— Tiểu-huynh mau rượt bắt Phất-Hoa đem về đây...

Nguyên-Bình quay đầu lại nhìn, không thấy Phất-Hoa đâu cả, chàng sững sờ vội hỏi:

— Y đã đi đâu rồi?

Vì Tông-Đào do dự không kêu Nguyên-Bình sớm nên Phất-Hoa đã đi xa rồi...

Đinh-Linh thở ra:

— Trễ rồi!

Tông-Đào hỏi:

— Trễ gì?

Đinh-Linh bảo:

— Chỗ nầy rất hoang vắng, bốn bề đều có đường thông thương, không biết Phất-Hoa đi lối nào, nếu tìm theo cũng không phải là chuyện dễ...

Ngập ngừng trong giây lát, nàng nói thêm:

— Nhưng bây giờ còn có thể hỏi Dịch-thiên-Hành thì biết lão ta đi đâu...

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào đỡ Đinh-Linh đứng dậy rồi bảo :

Con đứng lại đây để ta đi hỏi Dịch-thiên-Hành...

Dường như Tông-Đào cũng biết tình-hình nghiêm trọng nên lão lẹ làng bước tới kêu lớn :

— Dịch-thiên-Hành...

Dịch-thiên-Hành vụt mở mắt rồi hỏi :

— Tông-huynh kêu tôi có chuyện gì ?

Tông-Đào nhìn thẳng vào mặt Dịch-thiên-Hành :

— Phất-Hoa đi đâu ?

Dịch-thiên-Hành lẹ làng đáp :

— Lão ta thấy tôi bị trọng thương, nên không dám ở lâu, y sợ bỏ đi rồi...

Tông-Đào ngẫm nghĩ :

— Không chừng lão nầy nói đúng...

Thế nên Tông-Đào lại hỏi tiếp :

— Phải y trở về vùng quan-ngoại không ?

Dịch-thiên-Hành lắc đầu :

— Chuyện ấy thì tôi không rõ...

Ngưng trong giây lát, Dịch-thiên-Hành lại nói tiếp :

— Nếu Tông-huynh không có ý hại tôi, giờ phút này, xin đừng nói chuyện với tôi nữa, nếu như Dương-văn-Nghiêu và Tra-tử-Thanh có thì giờ im lặng họ sẽ hồi phục nguyên khí trước tôi, chừng ấy tôi sẽ khó bảo tồn tánh mạng được...

Tông-Đào nghe nói rất lo lắng, lão liền quay trở lại, vừa đi vừa ngẫm nghĩ :

— Hiện nay bọn nầy đều bị thương tất cả, nếu bây giờ ta ra tay thì không một ai thoát chết được... Ta có thể hành động như thế được không ?

Trong lúc còn đang suy nghĩ, Tông-Đào bỗng nghe một tiếng nổ như pháo.

Tông-Đào là người có nhiều kinh-nghiệm trong giới giang-hồ, nên khi nghe tiếng nổ lão biết ngay đó là tiếng của loại Xung thiên hỏa pháo, lão khẽ nhíu mày suy nghĩ...

Dương-văn-Nghiêu vụt mở mắt :

Thương thế của Đinh-huynh nặng lắm không ?

Đinh-diệm-Sơn ngập ngừng giây lát rồi vụt hiểu ý riêng của họ họ Dương, lão liền lẹ làng vọt mình tới 2 bước rồi phóng chưởng thẳng về phía Dịch-thiên-Hành, vừa đánh họ Đinh vừa hô lớn :

— Tôi đã bình phục được nguyên khí rồi...

Trong lúc đó, những người hiện đang có mặt, trừ Dịch-thiên-Hành ra, duy chỉ có Dương-văn-Nghiêu là sâu sắc nhứt, nên khi thấy Phất-Hoa công tử đi không bao lâu, rồi kế tiếp lại có tiếng hỏa pháo, thế nên Dương-văn-Nghiêu phán đoán rằng tất Dịch-thiên-Hành có âm mưu gì đây, thế nên lão muốn trừ cho được Dịch-thiên-Hành, trước hơn hết là khơi mào cho Đinh-diệm-Sơn.

Dịch-thiên-Hành chợt mở mắt kêu lớn :

— Kim lão-nhị, ta không truy cứu tội phản phúc của ngươi nữa đâu, nhưng ta yêu cầu ngươi trợ lực ta, một lần chót, ngươi hãy chống với Đinh-diệm-Sơn 50 hiệp đi...

Kim lão-nhị trầm ngâm giây lát rồi bảo :

— Như thế thì Tôn-huynh hãy rút cây độc châm ghim trong xương của tôi ra đi, rồi tôi sẽ hết sức vì tôn-huynh.

Dịch-thiên-Hành nhếch mép cười :

— Hừ, ngươi trả giá với ta à ?

Lúc ấy Đinh-diệm-Sơn đã phóng mình tới kề bên Dịch-thiên-Hành rồi lẹ làng phóng ra một chưởng.

Dịch-thiên-Hành đề chân khí, nhưng lại lách mình tránh sang một bên rồi bảo :

— À, như ngươi không thể nào chống với Đinh-diệm-Sơn nổi 50 hiệp thì đừng trách sao ta không rộng lượng.

Kim lão-nhị vâng một tiếng rồi tấn tới đánh ngay hông Đinh-diệm-Sơn.

Tra-Ngọc bỗng sàng ngang hai bước cản Kim lão-nhị :

— Xin Kim lão tiền-bối hãy chậm tay, cho tôi nói vài lời...

Bỗng thấy Đinh-diệm-Sơn phóng luôn cả quyền cước tấn công một lượt, chỉ trong giây lát đã đánh 14, 15 hiệp, Dịch-thiên-Hành phải tránh luôn, làm cho lão ta mồ-hôi ra dầm dề.

Kim-lão-Nhị liền vung tay hét lớn :

— Dang ra, ngươi có muốn nói gì, hãy đợi lát nữa...

Vừa nói lão vừa phóng ra một ngọn chưởng.

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh mỉm cười :

— Kim lão tiền-bối, chỉ còn có một tay, thế nên vận dụng quyền cước ít linh hoạt, người lại không quen sử dụng một tay, nếu Tra-Ngọc đem hết sức mình ra tấn công, thì e Kim-lảo tiền-bối không chống nổi !

Dường như Nguyên-Bình đã hiểu rõ điều gì cho nên chàng chỉ mỉm cười mà không nói chi cả...

Đinh-Linh nhoẻn miệng cười :

— Vì Tra-Ngọc sợ hạ thủ làm cho Kim-lão tiền-bối bị thương thì sẽ làm cho chàng giận, đó là chuyện rất rõ ràng, không có chi lạ...

Chàng có biết rằng Dịch-thiên-Hành cũng đang rất sợ chàng không ?

Nói đến đây, bỗng nhiên nàng thấy lời nói của mình không ổn, cho nên nàng đăng hắng nói tiếp :

— Lại còn cha nuôi tôi nữa...

Tông-Đào cười ha hả :

— Sợ Nguyên-Bình, chuyện đó thì chắc như thế, nhưng chưa chắc là Dịch-thiên-Hành đã sợ ta !

Đinh-Linh lại nói tiếp :

— Phụ thân chưa phải là địch thủ của Dịch-thiên-Hành, nhưng vì phụ-thân là người quang minh chánh đại, thế nên lão ta có phần kiêng nể phụ thân, rồi kế đó là đảm lược và võ nghệ của phụ thân.

Khi lòng đã kiêng nể, thì trong trận giao tranh tất phải ảnh hưởng. Dịch-thiên-Hành dám miệt thị Tam bảo, Nhị cốc, nhưng đối với phụ thân lão tôn trọng... cũng chỉ vì lẽ ấy mà thôi.

Tông-Đào cười ha hả :

— Hử, ngươi khen cha nuôi ngươi à ?

Đinh-Linh nói tiếp :

— Lời nói của con rất thật tình, nếu phụ thân không tin, con cũng phải chịu vậy...

Nguyên-Bình gật gật đầu :

— Lời của cô nói rất đúng...

Tông-Đào thở ra :

— Đây chỉ là một tình hình hơi yên ổn tạm thời mà thôi. Chỉ trong giây lát nữa đây, tình hình sẽ biến đổi lớn...

Nếu bây giờ ta ra tay, thì chết tất cả những người nầy chắc

Tra-Ngọc đưa tay trái dùng thế Phân-hoa bài liễu đỡ ngọn quyền của Kim lão-nhị rồi bảo :

— Chuyện nầy rất quan trọng, có quan hệ đến sống chết, không thể diên trì trong giây lát được, xin lão tiền-bối hãy đợi một chút tôi sẽ nói xong.

Kim-lão nhị cũng là tay có nhiều kinh-nghiệm trong giới giang hồ, thế nên lão biết rõ dụng ý của Tra-Ngọc, nếu kéo dài thời gian, thì thế nào Đinh-diệm-Sơn cũng hạ thủ Dịch-thiên-Hành.

Đứng bên ngoài xem tình-hình, Nguyên-Bình lo ngại khi thấy tình hình thay đổi, chàng chưa biết phải tính sao cho ổn, hiện nay tất cả những người này không nên cứu họ mà làm gì, vì không thể nào phân biệt cho rõ được, ai tốt ai xấu... vì thế lòng chàng rất bối rối phân vân...

Nhìn một lát, chàng lại hỏi Tông-Đào :

— Thưa lão tiền-bối chúng ta có nên ra tay không ?

Tông-Đào mỉm cười :

— Ta đã đồng ý với Dịch-thiên-Hành là đứng ngoài làm khách bàng quan, bây giờ phải khoanh tay đứng xem chơi !

Nguyên-Bình nhíu mày :

— Bây giờ tôi không biết phải làm sao đây, và phải giúp ai bây giờ ?

Tông-Đào lắc đầu :

— Tốt hơn hết là làm kẻ bàng quan, bất luận ai thắng ai bại như thế nào, chuyện ấy không quan hệ gì, đến ta...

Nguyên-Bình quay đầu lại nhìn, thấy Kim lão-nhị và Tra-Ngọc đã giao tranh đến hồi ác liệt, hai bên đều trổ hết tất cả tài nghệ của mình để quyết hạ cho được đối phương.

Mặc dù chỉ có một tay, nhưng Kim lão-nhị dùng toàn những thế độc hiểm, cứ nhắm tấn công vào những yếu huyệt của Tra-Ngọc, nhưng về phần Tra-Ngọc, chú-ý xem kỹ chỉ thấy chàng lo đỡ mà ít khi nào đánh trả lại. Chỉ khi nào cần phải đỡ những ngọn đòn độc, chàng mới dùng những thế hiểm mà thôi...

Đinh-Linh bỗng bước tới gần bên Nguyên-Bình :

— Chàng đã nổi danh trong giới võ lâm rồi !

Nguyên-Bình lo ngại :

— Tại sao thế ?

http://tieulun.hopto.org

không một ai sống được, Nhưng Tông-Đào nầy chắc không bao giờ lợi dụng thời cơ một cách dễ tiện như thế được...

Tông-Đào ngạc nhiên :

— Chuyện gì thế ?

Đinh-Linh nói tiếp :

— Tuy con không nhận được một cách rõ ràng Dịch-thiên-Hành đã có bị trọng thương hay không, nhưng có điều chắc là lão ta chưa đến nỗi lực tận, lão còn đang tính âm mưu gì đây.

Tông-Đào thở dài :

— Âm mưu của Dịch-thiên-Hành rất thâm độc, cũng khó có người nào khó dự liệu trước được hành động của lão ta, nhưng trước tình hình nầy, có lẽ còn có nhiều thay đổi bất ngờ, riêng ta, ta cũng thấy như vậy...

Đinh-Linh lại nói tiếp :

— Không biết Dịch-thiên-Hành đang sắp đặt mưu kế gì, để ta có thể đề phòng trước, theo ý con thì bây giờ nên nắm lão ta trước, để tránh...

Tông-Đào lắc đầu :

— Ta cũng có thể giết y, để trừ một đại họa cho giới võ lâm...

Đinh-Linh lại tiếp :

— Như thế thì phải hạ thủ gấp, để khỏi phải gặp chuyện xảy ra bất ngờ sau nầy...

Tông-Đào mỉm cười :

— Con chớ khích ta làm gì... tuy đã biết chuyện ấy nếu lỡ cơ hội này, cũng khó có cơ hội giết Dịch-thiên-Hành, nhưng bỗng nhiên ta sực nhớ rằng, nếu không có Dịch-thiên-Hành trên đời nầy, thì cuộc diện giới võ-lâm đâu có được như ngày nay.

Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-bảo, mạnh ai nấy xưng hùng, mở rộng thực lực, thì chừng đó độc hại gấp mấy hơn ngày nay.

Thực ra Dịch-thiên-Hành độc ác hơn Nhị-cốc và Tam-bảo, nhưng lão lại làm cho đại cuộc quân bình giằng co nhau, và Nhị-cốc, Tam-bảo với 9 môn phái gần 20 năm nay không hề xâm phạm nhau, thực ra cũng là nhờ sự có mặt của Dịch-thiên-Hành vậy !

Đinh-Linh cười chua chát :

Tuy lời nói của phụ thân rất đúng, nhưng dùng độc trị độc, chẳng phải là một chính sách tốt, nếu một ngày nào đó, thế quân

bình bị mất, thì chừng ấy sẽ có loạn, cướp bóc giết người không sao kể được...

Tông-Đào khẽ lắc đầu :

— Nhưng trong giới võ lâm hiện nay chưa có người nào thay được Dịch-thiên-Hành để giữ thế quân bình cho được...

Bỗng nghe một tiếng rên nho nhỏ từ phía ngoài xa, làm cho Tông-Đào và Đinh-Linh khải đứt ngang câu chuyện.

Nguyên-Bình ngửng mặt nhìn, bỗng thấy Kim-lão nhị thối lui bốn năm bước rồi mới đứng vững lại được, họ Từ khẽ nhíu mày rồi vọt mình tới bên Kim lão-nhị hỏi nho nhỏ :

— Thúc thúc đã bị thọ thương rồi chăng ?

Kim lão-nhị chưa kịp trả lời, Tra-Ngọc đã nói trước :

— Tôi đã lỡ tay đánh trúng Kim lão tiền-bối một chưởng...

Nói xong, chàng vòng tay xá dài...

Nguyên-Bình giơ tay như đáp lễ Tra-Ngọc chàng nhìn kỹ Kim lão-nhị :

— Thương thế của Thúc thúc có nặng không ?

— Không sao...

Bỗng lão ta nói lớn :

— Dịch-thiên-Hành, ta đã đánh với phe Đinh-diệm-Sơn đúng 50 hiệp rồi.

Lúc ấy Dịch-thiên-Hành đã tấn công Đinh-diệm-Sơn luôn cả chân tay, bức bách lão ta, nhưng họ Đinh chỉ chắp đôi tay lo chống đỡ mà không hề đánh trả lại ; khi nghe Kim lão-nhị nói, Dịch-thiên-Hành nhếch mép cười :

— À, bây giờ ngươi kêu tên xách mé ta ?

Dịch-thiên-Hành hoành thân lách sang một bên, tránh luôn một lượt hai ngọn quyền của Đinh-diệm-Sơn rồi nói :

— Được rồi, ta cũng có ý cho ngươi tự do, bất luận ngươi giao tranh với ai, nhưng phải chặn Đinh-diệm-Sơn 50 hiệp mới được...

Kim lão-nhị nhìn Nguyên-Bình :

— Cháu Bình, cháu hãy đến đánh tiếp Đinh-diệm-Sơn 50 hiệp dùm chú đi !

Nguyên-Bình lo ngại :

— Chú bảo sao ? Chú bảo cháu giúp Dịch-thiên-Hành à ?

http://tieulun.hopto.org

Kim lão-nhị bảo :

— Không phải cháu giúp y, cháu chỉ thay ta chống cự với Đinh-diệm-Sơn 50 hiệp, hễ đủ số thì thôi...

Nguyên-Bình thấy Kim-lão-Nhị lộ vẻ bối rối sợ sệt, chàng không hỏi thêm, cứ lẹ làng phóng mình tới kề bên Dịch-thiên-Hành, phóng tay trái ra đỡ ngọn chưởng của Đinh-diệm-Sơn.

Đinh-diệm-Sơn nổi giận :

— Ngươi định giao tranh với ta à ?

Nguyên-Bình đáp :

— Tôi chỉ chống đủ 50 hiệp mà thôi.

Đinh-diệm-Sơn lại càng giận dữ :

— À, ngươi sẽ biết !

Nói xong lão lẹ làng phóng ra một chưởng.

Nguyên-Bình giơ tay đón lấy ngọn đòn, nhưng không đánh trả lại.

Lúc ấy mấy ngọn đòn đầu, Đinh-diệm-Sơn sợ Nguyên-Bình đánh trả lại, nhưng sau khi đánh liên tiếp mấy chưởng, thấy Nguyên-Bình cứ đỡ, lão hăng hái dùng toàn những thế độc hiểm để tấn công họ Từ.

Nguyên-Bình liền dùng thủ pháp chặt gân máu, điểm huyệt, làm cho Đinh-diệm-Sơn phải rút tay không dám đánh thẳng, nhưng từ trước tới sau chàng vẫn không đánh trả một đòn nào.

Sau khi tấn công tới tấp 30 hiệp, Đinh-diệm-Sơn bỗng thấy sợ sệt, lão ta liền ngưng tấn công và nhảy thối lui và lạnh lùng bảo :

— Tại sao ngươi không dám đánh trả lại ?

Nguyên do là gì Đinh-diệm-Sơn đã thấy trong khi đỡ những ngọn đòn của mình. Nguyên-Bình đã dùng luôn những thế tấn công hiểm độc, mặc dù chàng ta chưa đánh hết tay, nhưng Đinh-diệm-Sơn phải lo trước có lúc họ Từ đánh hết tay một cách bất thình lình thì nguy... lão ta đang lo lắng tìm cách để đối phó với Nguyên-Bình.

Đánh như thế, tuy Diệm-Sơn không có gì nguy hiểm, nhưng trên phương diện tâm lý lão ta thấy hết sức lo ngại, thế nên sau 30 hiệp lão thấy mình như không thế nào đánh nổi Nguyên-Bình, và nếu như họ Từ mà đánh trả lại thì hậu quả không thể nào được...

Nguyên-Bình ôn tồn bảo :

— Tôi chỉ đánh đủ 50 hiệp thôi !

Đinh-diệm-Sơn tự ái :

— Ta như thế này mà để cho một đứa con nít như ngươi cứ nhường ta hoài hay sao ?

Nguyên-Bình nổi giận quắc mắt :

— Hãy đánh luôn cho hết 20 hiệp nữa đi, rồi chừng đó ta sẽ đánh lại.

Đinh-diệm-Sơn âm thầm vận dụng Hàn âm khí công, để chuẩn bị dùng 20 thế Huyền âm quỉ trảo để quyết hạ cho được Từ-nguyên-Bình.

Nguyên-Bình bỗng thấy mặt Đinh-diệm-Sơn biến sang màu chàm và con người như co rút lại, chàng liền cẩn thận, e dè, vận dụng nội công sẵn đề phòng.

Sau khi vận dụng xong Hàn âm khí công, Đinh-diệm-Sơn cười hắt hắt :

— Tự nhà ngươi không đánh trả, nếu như ngươi bị ta hạ, thì đừng có trách nhé !

Trong mấy tháng gần đây, nhờ gặp nhiều việc, thế nên Nguyên-Bình đã thêm được một ít kinh-nghiệm trong giới giang-hồ, cho nên chàng bình-tĩnh cười lạt :

— Lão đừng khích ta gì cả, ta đã bảo không đánh trả lại, thì dù cho lão dùng thứ võ công gì đi nữa, nhứt định ta cũng không đánh trả.

Đinh-diệm-Sơn mừng thầm, lão ta ngẫm nghĩ :

— Hàn âm khí công và 20 thế Huyền-Âm quỉ trảo của ta là tuyệt kỹ của Quỉ-vương-cốc, trừ khi nào bị người ta ra tay trước, làm cho ta không cách gì đem ra dùng, thì ta mới ngại, bây giờ ta đã có dịp đem ra dùng thì dù cho người có tài giỏi đến đâu cũng không thể đỡ nổi. Ngươi không đánh trả, là tự mình đi tìm lấy cái chết cho mình.

Lúc đó, Đinh-Linh đứng phía sau, nàng thấy tình hình nguy ngập nàng biết Đinh-diệm-Sơn đã quyết ý hạ Nguyên-Bình, nàng bỗng biến sắc gọi nhỏ :

— Tam thúc thúc...

Đinh-diệm-Sơn hừ một tiếng khô khan rồi quay đầu lại :

— Gì thế ?

Đinh-Linh hỏi :

— Thúc thúc định đem tuyệt kỹ Huyền-Âm quỉ trảo ra dùng sao ?

Đinh-diệm-Sơn nổi giận :

http://tieulun.hopto.org

- Con nhỏ nầy nhiều chuyện. Có lui ra mau không ?

Đinh-Linh gắng gượng :

— Gia phụ đã căn dặn nhiều lần, nếu chẳng gặp chuyện sống chết thì không nên dùng đến tuyệt kỹ ấy, để cho khỏi tiết lộ trong giới giang hồ, nếu hôm nay thúc thúc định đem ra dùng, gia phụ cháu hay được sợ e người không vui.

Đinh-diệm-Sơn biết rõ trong thâm Đinh-Linh muốn cho Nguyên-Bình hay trước chuyện ấy nên nàng mới nói như thế để cho chàng ta phòng bị trước, thế cho nên Đinh-diệm-Sơn giận đến cực độ, lão chỉ cười lạt :

— Giỏi dữ, con nầy định đem chú ra bán đứt cho kẻ khác, thiệt là đáng chết.

Đinh-Linh lại gắng gượng :

— Lòng con ngay thật, không có ý gì khác, nếu thúc thúc không tin, thì con biết làm sao bây giờ.

Đinh-diệm-Sơn biết nói dằng dai thêm nữa, thì lại càng thấy bất lợi hơn, thế nên lão ta bỏ mặc Đinh-Linh, cứ quay đầu lại nói lớn với Nguyên-Bình :

— Hai mươi thế Huyền Âm quỉ trảo của Quỉ-vương-cốc, tuy trong giới giang-hồ cũng không mấy người đối phó được, thế nên khi ra tay ta cũng cho ngươi có thì giờ nghĩ suy trước về việc đánh trả lại hay là không...

Nguyên-Bình cười ha hả :

— Nếu như ta có bị thương vì tay của lão, thì cũng chỉ vì ta học nghề chưa tới, nhưng sau hai mươi hiệp ấy thì lời hứa của ta đã hết...

Đinh-diệm-Sơn mỉm cười ;

— Nếu như ngươi đỡ nổi 20 thế ấy thì ta vui lòng chịu mình đã bị thua...

Nguyên-Bình gật đầu :

— Đã có quy định như thế, thì sau khi bị bại, lão phải chịu giúp ta một chuyện nhé !

Vì lòng đầy tự tin, nếu Nguyên-Bình không đánh trả, thì chàng ta khó mà chịu nổi 20 hiệp, thế nên không ngần ngại, lão ta trả lời ngay :

Nếu ta bị thua thì sẽ cam tâm chịu cho ngươi sai khiến.

Nguyên-Bình gật đầu :

— Tốt lắm, lão cứ ra tay đi !

Đinh-Linh liếc mắt nhìn Nguyên-Bình rồi thở ra ngẫm nghĩ :

— Bộ anh chàng nầy muốn đi tìm cái chết sao mà ! Nếu đánh trả sợ e chàng còn không đương cự nổi với tuyệt kỹ ấy hà huống gì chàng lại chịu khoanh tay thối lui để đỡ đòn mà thôi !

Dường như Tông-Đào đã biết ý nghĩ của Đinh-Linh, thế nên lão cười ha hả :

— Con chớ lo lắng làm gì, nhứt định là Đinh-diệm-Sơn không thắng được đâu...

Từ sau khi được nghe Nguyên-Bình truyền cho những yếu quyết về võ công trong nhà thủy lao, Tông-Đào biết chàng thiếu niên nầy có tài ba quán thế, thế cho nên Tông-Đào đầy lòng tin tưởng ở Nguyên-Bình.

Về phần Đinh-diệm-Sơn, lão dự đoán rằng nội trong vòng 10 hiệp đầu, nếu Nguyên-Bình không chết thì cũng bị trọng thương, thế nên lão cười khoái trá :

— Chú-ý nhé ! Lão phu ra tay đây !

Nguyên-Bình lật đật giữ hơi, tập trung tất cả tinh lực rồi đáp :

— Xin cứ tự tiện.

Đinh-diệm-Sơn bỗng phất tay trái, 5 ngón tay uốn vòng cung, lẹ làng chụp ngay vào ngực Nguyên-Bình...

Nguyên-Bình bỗng thấy một hơi lạnh là lùng đồn tới, chàng giựt mình liền nhảy tránh sang một bên...

Đinh-diệm-Sơn nhếch mép cười rồi lại chọt luôn tay mặt ra.

Thế nầy phóng ra vừa mạnh vừa hiểm độc, Nguyên-Bình lại thấy một hơi lạnh dồn tới...

Nguyên-Bình liền khoa tay mặt để nhử đỡ ngọn chưởng của Đinh-diệm-Sơn, trong lòng lại ngẫm nghĩ :

— Ta không đánh trả lại, thì y không hề lo ngại gì cả, thế nên thế tấn công phải mãnh-liệt phi thường như thế.

Trong lúc chàng còn đang suy nghĩ, thì Đinh-diệm-Sơn đã bắt đầu sử dụng Huyền âm quỉ trảo. Lúc đó Nguyên-Bình thấy chung quanh mình chỗ nào cũng có móng vuốt của bàn tay họ Đinh, và tiếng gió vu vu ớn lạnh người...

Bấy giờ Nguyên-Bình thấy rõ mình đang đụng một loại võ công

http://tieulun.hopto.org

tuyệt độc, chung quanh mình chàng, bóng tay của Đinh-diệm-Sơn cứ chụp chờn khi ẩn khi hiện như chực chụp vào những yếu huyệt của chàng, không sao tránh né cho kịp nhứt là hơi gió lạnh càng làm cho chàng thấy khó chịu vô cùng.

Lúc ấy, bên ngoài Đinh-Linh và Tông-Đào đã thấy tình hình rất bất lợi cho Nguyên-Bình, vì lúc đó, đôi bàn tay của Đinh-diệm-Sơn như đã bao vây hẳn toàn thân Nguyên-Bình.

Đinh-Linh liếc mắt nhìn Tông-Đào rồi trách :

— Con đã nói chàng không thể nào đương cự nổi, thế mà phụ thân không tin để bây giờ...

Tông-Đào nói chặn ngang :

— Đinh-diệm-Sơn đã tấn công được 10 hiệp rồi, bây giờ chỉ còn có 10 hiệp nữa là có thể đánh trả lại được rồi !

Đinh-Linh vẫn lo lắng :

— Tuy con chưa biết Huyền âm quỉ trảo, nhưng có biết tất cả có 24 thế, nếu như thúc phụ con đánh thêm 10 hiệp nữa mà không chịu thôi thì mới biết làm sao đây ?

Tông-Đào cười :

— Hai tay ta chưa bại xụi, nếu chừng ấy Đinh-diệm-Sơn không dừng tay, thì ta phải ra tay vậy !

Tuy trong lòng Tông-Đào nói cứng như thế cho ra vẻ, nhưng lòng lão ta cũng biết rõ rằng, nếu Nguyên-Bình bị hại vì Huyền âm quỉ trảo, thì lão ta dù có nhảy vào cũng không làm gì hơn được...

Bỗng nghe Nguyên-Bình hô lớn :

— Đã đủ 20 hiệp rồi, bây giờ tới phiên tôi đánh trả lại...

Vừa nói, họ Từ vừa phóng ra một ngọn chưởng thật mạnh. Một sức ép ngàn cân dồn tới, đánh ngay những bóng chập chờn của đôi bàn tay Đinh-diệm-Sơn văng ra xa hơn cả trượng.

Dường như bị Nguyên-Bình đánh một ngọn chưởng quá mạnh, Đinh-diệm-Sơn đã sợ hãi nên lão ta không bước tới tấn công nữa.

Thần-cái Tông-Đào bỗng hô lớn :

— Đinh lão tam ơi ! 24 thế Huyền âm quỉ trảo thật là đáng sợ, nhưng có lẽ vì hơi quỉ nhiều quá nên người sống dùng không hợp !

Tông-Đào vừa nói mà cũng vừa có ý nhắc chừng Nguyên-Bình còn đến 4 thế nữa mới hết bài Huyền âm quỉ trảo...

Bỗng thấy sắc mặt của Nguyên-Bình trắng bệch, đôi môi chàng

cũng xanh mét, giống y như những người vừa mới qua một cơn lạnh dữ dội, Tông-Đào giựt mình lo ngại :

— Không ngờ Huyền âm quỉ trảo lợi hại đến thế !

Đinh-Linh liếc mắt nhìn thúc thúc rồi quay lại nhìn Nguyên-Bình, nàng bảo nhỏ Tông-Đào :

— Phụ thân, con xin thỉnh cầu phụ thân một chuyện nầy.

Tông-Đào lo ngại :

— Chuyện ấy rất khó khăn, có lẽ con không nên thỉnh cầu ta mới phải...

Đinh-Linh gượng cười :

— Tuy Tam thúc-phụ khắc nghiệt với con, nhưng dù sao người cũng là chú...

Tông-Đào mỉm cười :

— Phải con định nhờ cha ngăn Nguyên-Bình, không cho hạ thủ Đinh-diệm-Sơn không ?

Đinh-Linh buồn rầu :

— Bây giờ thì hai người đều bị thương tất cả rồi !

Tông-Đào ngạc nhiên :

— Con bảo sao ? Đinh-diệm-Sơn cũng đã bị thương ?

Đinh-Linh đáp :

— Phải, vì nội lực của Hàn âm khí công chưa tan nên chưa thấy.

Tông-Đào sững sờ :

— Ta không ngờ trong mấy mươi năm sống trong giới giang-hồ mà bây giờ nhận không ra điều đó, lão bị thương có nặng không ?

Đinh-Linh đáp :

— Nếu so với Từ công tử thì nặng hơn.

Bỗng nghe Kim lão-nhị hô lớn :

— Dịch-thiên-Hành, bây giờ đã kể như ta đã chống với Đinh-diệm Sơn đủ 50 hiệp rồi lão đã hứa nhổ cây kim độc cho ta, bây giờ có thi hành hay không ?

Dịch-thiên-Hành mở mắt mỉm cười :

— Ta đã hứa thì bao giờ có thay đổi lời đâu, ngươi hãy lại đây...

Kim lão-nhị chầm rãi bước tới, trên mặt lão mồ hôi ra dầm dề, lão ta đang lo ngại và sợ sệt đến cực độ...

Lúc đó nhờ điền khí vận công đúng phép, nên Nguyên-Bình đã

http://tieulun.hopto.org

hồi phục nguyên khí lại một cách lẹ làng, sắc mặt chàng ta lại hồng hào như xưa...

Chàng mở mắt nhìn thấy Kim lão-nhị đang đi về phía Dịch-thiên Hành, chàng giựt mình lo ngại, nên vọt mình đi theo phía sau.

Càng bước tới gần Dịch-thiên-Hành, Kim lão-nhị càng lo lắng sợ-sệt, trên trán lão mồ hôi ra có giọt.

Còn cách Dịch-thiên-Hành độ 2, 3 bước Kim lão-nhị vụt đứng lại

Dịch-thiên-Hành mỉm cười thái độ rất hòa ái :

— Người bảo ta lấy kim độc ra, thì phải quì hai gối xuống, nhưng sợ e rằng giữa chốn thập mục sở thị nầy...

☆

HỒI THỨ TÁM MƯƠI HAI

Dịch-thiên-Hành bao vây Tông-Đào, Nguyên-Bình và nhóm Dương-văn-Nghiêu, Lãnh-công-Tiêu, Đinh-diệm-Sơn và Tra-tử-Thanh...

Dịch-thiên-Hành ngỡ rằng giữa chốn thập mục sở thì Kim-lão-Nhị không bao giờ chịu quì xuống, nào ngờ họ Kim đáp :

— Từ mấy mươi năm nay, ta cam tâm làm thuộc hạ của ngươi giờ đây dù có quì xuống cũng chẳng có hại gì...

Nói xong, quả nhiên Kim lão-nhị liền quì xuống.

Từ phía sau, Nguyên-Bình thấy như thấy, chàng khẽ nhíu mày, ban đầu chàng định giơ tay ra ngăn, nhưng rồi chàng lại suy nghĩ :

— Để ta xem coi Dịch-thiên-Hành lấy kim độc ra như thế nào...

Dịch-thiên-Hành ngước mắt nhìn Nguyên-Bình đoạn giơ tay lẹ làng điểm vào 3 yếu huyệt của Kim lão-nhị.

Lúc đó Nguyên-Bình chòng chọc theo dõi từng hành động của Dịch-thiên-Hành, chàng định hễ thấy họ Dịch có hành động gì lạ là ra tay ngay để cứu Kim lão-nhị.

Sau khi điểm vào 3 yếu huyệt của Kim-lão-Nhị, Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Ta đã phong bế kinh mạch của 3 yếu huyệt rồi, phải đúng một giờ sau mới có thể lấy kim độc ra được, ngươi hãy nhắm mắt dưỡng thần một lát đi...

Nguyên-Bình cười lạt :

— Dịch-thiên-Hành, lão nói như thế có thật không ?

Dịch-thiên-Hành nhếch mép :

— Từ xưa đến nay ta chưa hề nói láo bao giờ.

Nguyên-Bình nghiêm giọng :

— Sau một giờ đồng hồ, thì lão đã phục hồi ngươn khí xong rồi...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Không dấu gì ngươi, công lực của ta đã khôi phục lại được tám phần rồi.

Nguyên-Bình bảo :

— Ta phải điểm vào hai huyệt của lão, nếu lão trị liệu không lành thương thế của thúc thúc ta, thì lão đừng mong sống được với ta !

Dịch-thiên-Hành nghiêm sắc mặt :

— Nếu ta cần giết Kim lão-nghị thì đâu cần phải chờ đợi cho tới bây giờ.

Nguyên-Bình đáp :

— Lòng ngươi rất khó lường, ta làm sao tin được ?

Dịch-thiên-Hành cười :

— Nếu như ngươi không điểm huyệt ta được, thì vĩnh viễn, không bao giờ lấy được chiếc kim độc trong người của Kim lão-nhị ra được cả.

Nguyên-Bình giựt mình lo ngại :

— Lão nói như thế cũng đúng...

Trong lúc chàng còn đang suy nghĩ bỗng nghe có tiếng chân người rầm rập đi tới...

Quay lại nhìn thì thấy mấy mươi bóng người đang phi thân tới lẹ như gió cuốn, chỉ trong giây lát, bọn người lạ mặt đã đến nơi, mà người đi đầu lại là Phất-hoa công tử...

Phía sau một nhóm đông người đi tới, cao có, thấp có, già có, trẻ có, trên lưng người nào cũng mang gươm đao.

Kim lão-nhị biến sắc, phất tay :

— Cháu, hãy chạy cho mau, bỏ mặc ta ở đây đi !

Lúc ấy Tông-Đào cũng đã thấy tình-hình bất lợi, nên lão cũng lẹ làng bước tới.

http://tieulun.hopto.org

Dịch-thiên-Hành liếc mắt nhìn Phất-hoa rồi lại nhìn tất cả những người đang có mặt, lão nhếch mép cười, nhưng không nói một lời nào.

Bọn người theo phía sau lưng Phất-hoa, khi đến gần, liền đứng thẳng lặng im như chờ lịnh.

Kim lão-nhị vừa khoát tay vừa hô lớn :

— Quí vị hãy thoát thân cho mau! Nếu trễ nữa sẽ không còn chạy được...

Tuy đã bị điểm vào 3 yếu huyệt, nhưng Kim lão-nhị còn nói được và còn động đậy được đôi tay chút ít.

Kim lão-nhị vừa dứt lời thì bốn phía đã có tiếng chân người rầm rập bước tới.

Nguyên-Bình ngước mắt nhìn lên, thấy tất cả 4 bên có chừng vài mươi người đang phi thân tới.

Ngay phía chánh Bắc, có 6 tên tiểu đồng chạy trước, mặc toàn sắc trắng, tay cầm đoản kiếm, phía sau lưng lại có 4 cụ già tuổi hơn 50 trong tay mỗi người đều có cầm thiết trượng đầu chạm hình rắn...

Ngoài ra, 3 hướng Đông, Nam, Tây, mỗi phía đều có 12 người mặc toàn đồ đen, đầu mặc cũng che kín bằng lụa đen, chỉ chừa đôi mắt để nhìn ra ngoài :

Tất cả những người ấy đều quắc mắt nhìn thẳng về phía Dịch-thiên-Hành và những người có mặt...

Những người quái lạ đã xuất hiện một cách bất thình lình làm cho phong cảnh thê lương, hoang-vu lúc ấy lại càng thêm phần ghê rợn.

Bỗng nghe Đinh-Linn hô lớn :

— Phụ-thân, mau đến giúp cho Dương-văn-Nghiêu hồi phục nguyên-khí...

Tông-Đào hơi lo ngại, lão lẹ làng giơ tay chặn trên lưng Dương-văn-Nghiêu, âm thầm đề chân khí, một luồn hơi ấm bỗng chuyền qua Mạng môn của Dương-văn-Nghiêu.

Họ Dương đã vận khí điều tức thật lâu, nay nhờ Tông-Đào chuyền thân chân khí hộ-trợ, nên lão thấy hồi phục công lực rất nhiều.

Lão mở đôi mắt cám ơn :

Đa tạ Tông-huynh đã giúp tôi...

Tông Đào hừ lên một tiếng khô khan rồi bước về phía Lãnh-công-Tiêu.

Đinh-Linh nhìn nguyên-Bình :

— Chàng hãy giúp Tra-tử-Thanh và Tam thúc phụ tôi, phục hồi nguyên khí lại cho mau, nếu những người ấy phục hồi được công lực thì chúng ta mới hy vọng sống được.

Dường như Nguyên-Bình không vui lòng mấy, nhưng có lẽ chàng không nỡ cự tuyệt lời của Đinh-Linh. Chàng khẽ nhíu mày rồi bước tới giơ tay chặn trên huyệt Mạng môn của Đinh-diệm-Sơn.

Đinh-diệm-Sơn ngờ rằng dùng Huyền âm quỉ trảo đề hạ Nguyên-Bình, nào ngờ trải qua một thời gian kinh-nghiệm, nghiên cứu thêm, công lực của Nguyên-Bình tăng tiến rất nhiều, nhứt là trong thời gian gần một tháng, cùng với Tông-Đào nghiền ngẫm lại mấy đoạn Đạt-Ma-kinh trong nhà thủy lao, trình độ Nội công và thủ pháp của Nguyên-Bình tiến tới không sao tưởng tượng được.

Lúc Đinh-diệm-Sơn dùng Huyền âm quỉ trảo, lão đã dùng luôn luôn Âm hàn khí công tuyệt độc, Nguyên-Bình thấy cũng khó chống đỡ, bất giác chàng vận khí đề bảo vệ cơ thể, thế nên khi Đinh-diệm-Sơn đánh tới gặp phải sức nội công của chàng dội lại, qua 20 hiệp, họ Đinh đã thấy cơ thể bị rêm, tiếp theo sau lại đụng thêm một chưởng của Nguyên-Bình, nên bị trọng thương luôn.

Về phần Nguyên-Bình tuy bị Huyền âm quỉ trảo tấn công luôn nhưng nhờ có trình-độ nội công cao thâm, độc khí xâm nhập vào cơ thể chàng rất ít, chỉ vận khí, điều tức trong giây lát là chàng đã phục hồi nguyên khí lại y như trước.

Nhờ chân khí đầy đủ, nên khi Nguyên-Bình vừa đặt tay vào huyệt Mạng môn của họ Đinh, một luồng hơi ấm đã chuyền sang khắp cơ thể của lão ta.

Được hộ trợ, họ Đinh biết rằng đây là cơ hội duy nhứt đề lão ta có thể phục hồi ngươn khí lại một cách mau lẹ thế cho nên lão ta lật đật đề chân khí đề phụ họa và tiếp rước chân khí của Nguyên-Bình.

Vì muốn cho Đinh-diệm-Sơn mau hồi phục, thế cho nên Nguyên-Bình cứ tiếp tục truyền chân khí sang cho lão, chỉ trong giây lát, mồ hôi đã ướt trán chàng.

Trong lúc Tông-Đào cũng hết sức giúp Lãnh-công-Tiêu và Tra-tử-Thanh, thế nên Thần-cái cũng thấy chân khí mình bị tiêu hao rất nhiều.

Đứng kế bên, Dịch-thiên-Hành chỉ lấy mắt lạnh lùng nhìn xem

http://tieulun.hopto.org

tất cả mọi việc đã xảy ra, đã mấy lần Phất-Hoa giục Dịch-thiên-Hành lợi dụng thời cơ để hạ thủ, nhưng đều bị cản ngăn.

Đến lúc Dương-văn-Nghiêu, Tra-tử-Thanh, Đinh-diệm-Sơn và Lãnh-công-tiêu đã hồi phục nguyên khí lại được, Dịch-thiên-Hành mới lạnh lùng bảo :

— Chân khí của các vị đã hồi phục lại đầy đủ chưa ? Nếu chưa, tôi sẽ đợi thêm một thời gian nữa, đừng ngại chi cả !

Lúc ấy Nguyên-Bình và Tông-Đào vì đã phí chân lực quá nhiều nên mồ-hôi ra ướt trán, hai người phải đứng lặng im để vận khí, điều tức.

Dương-văn-Nghiêu chầm chậm bước tới, thần thái rất ung dung, dường như không hề đã xảy ra chuyện gì, lão ta khẽ liếc mắt nhìn chung quanh một lượt, khi đến gần Kim lão-nhị, lão ta bỗng lẹ làng giơ tay mặt lên rồi lẹ làng xoa mấy chỗ giải huyệt cho họ Kim...

Dịch-thiên-Hành khẽ nhíu mày rồi bất thình lình phóng ra một chưởng. Dường như Dương-văn-Nghiêu muốn bảo vệ tánh mạng cho Kim lão-nhị, nên lão ta bước ngang hai bước, chặn ngang trước mặt Kim lão-nhị rồi phóng ra một chưởng đỡ lấy ngọn chưởng phong của Dịch-thiên-Hành, vừa kêu lớn :

— Kim huynh hãy chạy lại đứng kề bên Tông-huynh đi...

Kim lão-nhị nghe lời lật đật chạy về phía Tông-Đào.

Sau khi bị Dương-văn-Nghiêu đỡ ngọn đòn, Dịch-thiên-Hành không tiếp tục tấn công nữa, và Dương-văn-Nghiêu cũng rút lui về chỗ cũ.

Lúc ấy Tra-tử-Thanh, Lãnh-công-Tiêu, Đinh-diệm-Sơn... mặc dầu chưa được Dương-văn-Nghiêu dặn, nhưng tất cả mọi người cũng đều bước về phía trái Tông-Đào, đứng sẵn sàng để cự địch.

Các vị anh hùng đều lấy Tông-Đào làm trung tâm, bày thành một trận vòng tròn duy chỉ có một mình Nguyên-Bình đứng ngoài, cách đó chừng hai trượng, chàng đang lim dim đôi mắt dưỡng thần.

Đinh-Linh lại liếc mắt nhìn chung quanh một lượt. thấy bốn bên đều có cường địch chực hờ, tất cả đều rút binh khí sẵn cầm trong tay, chỉ đợi Dịch-thiên-Hành ra lịnh là áo tới như nước cuộn sóng tràn.

Tử-nguyên-Bình lúc đó đứng một mình rất khó mà đối địch với bọn địch đang bao vây tất cả bốn bên, hơn nữa lúc ấy chàng đang vận

khí điều tức làm sao có sức cự cho nổi bọn địch đang hung hăng...

Bỗng nghe Dương-văn-Nghiêu bảo nhỏ :

— Kim huynh có biết người đang giật cái ống đồng trong lưng mặc toàn đồ đen đó là ai, và lão ta dùng thứ binh khí gì đó không ?

Nguyên đó là tất cả những người mặc sắc phục đen ở phía Đông, Nam, Tây, mỗi người đều mở chiếc bọc đen ở phía sau lưng, lấy một ống đồng dài chừng 2 thước.

Giọng run rẩn Kim lão-nhị đáp :

— Trong ống đồng ấy không có binh khí gì cả...

Dương-văn-Nghiêu ngạc nhiên :

— Hay là ám khí ?

Kim lão nhị đáp :

— Cũng không phải là ám khí, nghe rằng đó là một lối mới do Dịch-thiên-Hành sáng chế ra gọi là 36 Thiên la...

Dương-văn-Nghiêu lo ngại :

— Rồi 36 Thiên la ấy dùng để làm gì ?

— Nghe nói rằng sẽ hợp lại bày thành một trận gọi là Thiên la trận...

Tra-tử-Thanh xen vào :

— Trận đồ biến hóa của các môn phái, cũng đều do La-hán-trận của Thiếu-lâm tự mà ra, Thiên-la trận có gì lạ đâu...

Dương-văn-Nghiêu lo lắng :

— Điều lạ hơn hết là 36 cái ống đồng ấy nếu trong ống họ để loại ám khí như kim độc chẳng hạn, thừa lúc bắn ra một lượt 36 người thì cũng khó mà tránh cho được.

Tra-tử-Thanh mỉm cười :

— Nếu Dịch-thiên-Hành dùng thủ đoạn ấy để đối phó với chúng ta thì chúng ta có cần gì phải nghĩ đến đạo nghĩa nữa, chúng ta cũng dùng ám khí để đối phó lại...

Dương-văn-Nghiêu cười ha hả :

— Thiếu chút nữa tôi quên Phong vĩ châm của Tra-huynh rồi chứ ! Trong giới giang-hồ ai nghe đến tên ấy cũng phải kinh tâm táng đởm.

Lúc ấy Dịch-thiên-Hành cũng vẫn đứng im lặng, không hề cử động nghe mấy người bàn bạc qua lại, đến khi nghe Dương-văn-Nghiêu nhắc đến Phong vĩ châm, lão ta cười lạt rồi nói :

http://tieulun.hopto.org

— Dương-huynh chớ nghi ngại, nếu muốn biết rõ thì xin cứ bước tới xem cho kỹ, coi đó có phải là ám khí hay không ? Hay đó chỉ là một loại binh khí mà thôi.

Đứng từ phía đằng xa, Nguyên-Bình vụt mở mắt, chàng liếc nhìn Dịch-thiên-Hành rồi bảo :

— Để tôi thử xem sao ?

Nói xong chàng liền lẹ làng bước tới.

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Tốt lắm, giờ đây tất cả quí vị không một ai có thể thoát chết được đâu ! Chết trước hay chết sau, thì cũng thế mà thôi, nếu ngươi đã xung phong ra trước, thì ta cũng thanh toán cho.

Dịch-thiên-Hành lại quay mặt về phía Tây nhìn lão hắc y đứng hàng đầu rồi bảo :

— Ngươi hãy thử kim đồng với vị thiếu niên anh hùng này đi !"

Lão hắc y vâng một tiếng rồi đi thẳng về phía Nguyên-Bình.

Tất cả những người có mặt như Tra-tử-Thanh, Dương-văn-Nghiêu, Đinh-diệm-Sơn, Lãnh-công-Tiêu ai ai cũng quay mặt nhìn về phía Từ-nguyên-Bình và lão Hắc-y, dường như mọi người đang chờ đợi được xem một bí mật gì thật quan trọng, và lúc đó trong lòng ai ai cũng lo lắng hồi-hộp...

Không một ai biết rằng trong chiếc ống đồng ấy có chứa gì, nhưng ai cũng mường tượng rằng đó là một loại vũ khí vô cùng lợi hại.

Lúc ấy Đinh-Linh thấy trong lòng lo lắng và đau khổ vô cùng, nàng khẽ thở dài...

Dương-văn-Nghiêu cũng thở ra và ngẫm nghĩ :

— Chuyện thắng bại sanh tử lần nầy rất quan hệ đến đại cuộc ta phải chuẩn bị sẵn mới được.

Lão liếc mắt nhìn chung quanh, thấy ở phía Đông cách chừng 60 trượng, có ba cây cổ bá thật cao, ba cây đứng liền nhau, lão bỗng nẩy ra một ý, liền bảo nhỏ Tra-tử-Thanh :

— Tra-huynh, nếu trong ống đồng ấy có loại ám khí tuyệt độc, thì chúng ta phải lẹ làng vọt mình đến 3 cây cổ bá để dựa thế cự địch nhé !

Tra tử-Thanh liếc mắt nhìn mấy cây cổ bá rồi khẽ gật đầu, lão lại thò tay vào bọc cầm sẵn một nắm Phong vĩ châm.

Lúc ấy tên Hắc-y đến cách Nguyên-Bình còn chừng 2, 3 thước, y liền cầm ống đồng giơ lên đánh thẳng vào ngực Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình đã đề chân khí chuẩn bị trước, nhưng chàng cảm thấy chiếc ống đồng ấy có hơi lạ, nên chàng không dám mạo hiểm, chàng khẽ chuyển vai rồi nhảy sang một bên để tránh.

Lão Hắc-y sử dụng chiếc ống đồng không lấy gì mau lẹ cho lắm, thế nên khi Nguyên-Bình đứng vững lão mới thâu hồi ống đồng lại.

Nguyên-Bình khẽ nhíu mày rồi phóng ra một chưởng.

Một sức ép kinh hồn đánh dồn về phía lão Hắc-y.

Lão ta lật đật tránh sang bên mặt rồi lẹ làng phóng mình về phía Nguyên-Bình. Lần nầy thân pháp của lão ta rất lẹ, không chậm chạp như lần trước.

Nguyên-Bình hơi giựt mình lo ngại, chàng lập tức phóng ra một chưởng... Lão Hắc-y lại khẽ chuyển mình, bước sang bên trái 2 thước, rồi giơ cao ống đồng đầy tới, một luồng khói đen vọt ra mịt mù...

Vì có chuẩn bị trước, nên Nguyên-Bình lật đật vọt mình lên cao để tránh.

Làn khói đen từ trong ống đồng vọt ra thật mạnh, lúc Nguyên-Bình đã vọt lên cao, thì khói đen bao phủ mịt mù chỗ chàng đứng khi nãy.

Dương-văn-Nghiêu hỏi nhỏ Kim lão-nhị :

— Khói đen ấy là gì vậy ?

Kim lão-nhị lắc đầu :

— Không biết, nhưng chỉ biết rằng Dịch-thiên-Hành đã huấn luyện số ấy từ 10 năm nay, như thế thì cũng rất khó cho ta đối phó lắm.

Lão Hắc-y thấy khói đen không chụp được Nguyên-Bình, lão liền thu hồi ống đồng, dùng tay trái xoay nhẹ trên đầu ống rồi giơ ống nhắm ngay Nguyên-Bình còn đang lơ lửng trên cao.

Dưới ánh sáng mặt trời bỗng thấy hơn 10 lằn trắng từ ống đồng vọt ra bay thẳng về phía Nguyên-Bình...

Tra-tử-Thanh nhìn thấy, giựt mình lo ngại và nghĩ thầm :

— Có lẽ đó là một loại kim độc, tốc độ và xạ trình hơn hẳn Phong vĩ châm của ta, xem ra Phong vĩ châm đã từng làm chấn động giới giang-hồ của ta, giờ đây chắc phải thua loại ám khí nầy rồi...

Nguyên-Bình thấy lão áo đen giơ ống đồng, liền có mấy lằn Ngân-

http://tieulun.hopto.org

tuyến bay nhanh ra như chớp, chỉ trong giây lát lại bay ra tua tủa thành một mảnh lưới rộng chừng 4, 5 thước, mắt khó nhìn cho rõ được.

Chàng lật đật để chân khí, vung tay rồi vọt lên cao thêm chừng một trượng.

Nguyên-Bình không biết rõ mình lên được bao cao và như thế có tránh được lưới Ngân-tuyến ấy không, thế nên chàng liền quay mạnh hai tay, lộn tròn hai lượt rồi phóng xa cách đó hơn 4, 5 trượng.

Đó là một thuật khinh công trác tuyệt : vọt lên, rồi đang ở giữa chừng lại vọt thêm lên, từ trên không lại chuyển mình vọt ra xa... thuật khinh công phi phàm ấy chưa từng thấy trong giới giang-hồ, cho đến Dịch-thiên-Hành khi nhìn thấy, cũng phải giựt mình lo ngại.

Dương-văn-Nghiêu, Tra-tử-Thanh, Đinh-diệm-Sơn, Lãnh-công-Tiêu theo dõi tình-hình không chớp mắt : sắc mặt mọi người luôn luôn thay đổi : khi lo, khi vui, lúc sợ...

Nguyên do lúc ấy trong lòng mỗi người, ngoài việc khâm phục thuật khinh công của Nguyên-Bình, khi thấy làn khói đen và ám khí trong ống đồng, ai ai cũng phập phồng lo sợ, nhưng cũng có lòng mừng vì nghĩ rằng nếu ta ở vào hoàn cảnh ấy, nếu không lọt vào làn khói đen, thì thế nào cũng phải bị thương vì ám khí.

Định thần nhìn kỹ thì thấy làn khói đen khi nãy đã lan rộng ra chừng một trượng vuông, làn khói cứ đứng dừng một chỗ từ sắc đen đổi sang màu xám, nếu có ai lọt vào bên trong chắc không thể nào nhìn rõ được cảnh vật chung quanh.

Đánh luôn hai lượt không trúng Nguyên-Bình, dường như lão Hắc-y lấy làm kinh ngạc, lão ta đứng sững sờ hồi lâu rồi vọt mình về phía Nguyên-Bình.

Lần nầy thì họ Từ không để cho lão ấy có thì giờ sử dụng ống đồng nữa, chàng để chân khí, đợi lão Hắc-y vừa vọt mình tới là hét lên một tiếng rồi phóng ra một chưởng.

Lão Hắc-y vừa vọt mình tới, khi thấy chưởng lực của Nguyên-Bình phát ra rất mãnh-liệt, lão ta muốn tránh nhưng sao kịp nữa, lão bỗng thấy trước ngực như có một sức mạnh đến mấy ngàn cân ép vào làm cho lão phải té văng ra xa đến 4, 5 thước.

Chưởng phong ấy đã phóng ra từ ngoài xa đến một trượng rưỡi,

thế nhưng sức mạnh lại quá mãnh-liệt làm cho tất cả mọi người có mặt, ai ai cũng phải giựt mình.

Dịch-thiên-Hành nhíu đôi mày rậm rồi giơ tay lên vẫy mấy lượt...

Bọn Hắc-y đứng hờm sẵn ngoài xa liền lẹ làng cầm sẵn chiếc ống đồng ai nấy đều giữ vị trí của mình sửa soạn bao vây.

Bỗng thấy lão Hắc-y vừa bị Nguyên-Bình đánh, bước loạng choạng rồi mửa ra một búng máu tươi, lão còn cố gắng giơ chiếc ống đồng nhắm về phía Nguyên-Bình.

— Hai viên đạn màu lục bay vọt ra, bắn thẳng vào mình Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình biết các loại ám khí trong ống đồng đều tuyệt độc, thế nên chàng không dám dùng chưởng lực để đỡ, chàng vọt tránh ra xa chừng hai trượng.

Hai viên đạn màu lục, có ánh sáng ngời chạm trúng ngôi mộ xanh chỗ Nguyên-Bình vừa đứng.

Bỗng nghe nhiều tiếng nổ lách tách, hai viên đạn nổ ra biến thành hai vòng lửa màu lam to bằng bánh xe, cháy lan tràn trên cỏ, Chỉ trong giây lát ngọn lửa bừng to, khói đen bay mù mịt phủ kín cả một vùng rộng chừng hai trượng.

Chung quanh ngôi mộ ấy, đều là cỏ tươi, nhưng ngọn lửa xanh ấy vô cùng mãnh liệt, cứ cháy lan ra mãi, dù cho cát đá cây tươi cũng có thể bốc cháy được.

Nguyên-Bình nhìn thấy giựt mình ngẫm nghĩ :

— Nếu ta dùng chưởng lực để đỡ, thì hai viên đạn ấy tan ra dính trong da thịt, thế nào cũng phải bị chết thiêu.

Chiếc ống đồng ấy chứa nhiều loại ám khí tuyệt độc, nếu một người dùng cũng khó mà tránh cho được, hà huống gì hiện nay Dịch-thiên-Hành có đến 36 thủ hạ có mặt tại đây, nếu chúng nhứt tề sử dụng luôn 36 chiếc ống đồng ghê gớm ấy thì thật là một chuyện trời long đất lở trong giới võ lâm...

Trong lúc chàng còn đang suy nghĩ thì lão Hắc-y ấy ngã lăn trên mặt đất, tay buông chiếc ống đồng rồi chết luôn.

Bỗng Dương-văn-Nghiêu lẹ làng vọt mình tới như mũi tên, nhắm về phía tên Hắc-y đang nằm chết, Đồng thời 6 đứa đồng tử mặc áo trắng cũng lẹ làng vọt mình tới.

Thân pháp Dương-văn-Nghiêu lẹ làng hơn, thế nên lão nhảy tới

http://tieulun.hopto.org

trước, lão vừa chia tay toan chụp chiếc ống đồng bỗng nghe Dịch-thiên-Hành hét lớn :

— Dương-văn-Nghiêu, bộ ngươi muốn chết sao ?

Nghe Dịch-thiên-Hành hăm dọa, Dương-văn-Nghiêu vụt giựt mình, trong lúc chần chờ ấy, 6 Bạch-y đồng tử đã lẹ làng bao vây Dương-văn-Nghiêu.

Sáu đồng tử đều cầm kiếm lăm lăm sẵn trong tay đợi Dương-văn-Nghiêu thất thần là chúng ra tay để áp đảo luôn đối phương.

Dương-văn-Nghiêu liếc mắt nhìn 6 tên Bạch-y đồng tử rồi cười lạt :

— Hừ, ra là 6 đứa con nít miệng còn hôi sữa.

Tuy giọng nói của Dương-văn-Nghiêu khinh khỉnh, nhưng khi nhìn những thanh đoản kiếm sáng ngời, ánh sáng xanh lóe mắt, lão ta biết rõ đó không phải là những thanh kiếm tầm thường.

Nếu 6 tên Bạch-y đồng tử tài nghệ không có gì đặc sắc, thì không bao giờ Dịch-thiên-Hành trao cho chúng những thanh gươm quí báu như thế.

Nhìn các đồng tử, thấy mặt mũi chúng đều sáng rỡ, mặc toàn sắc phục trắng, dáng điệu rất nghiêm túc.

Dương-văn-Nghiêu hơi lo ngại, nên lật đật để chân khí tập trung tinh thần chuẩn bị sẵn sàng.

Nguyên do là vì họ Dương nghĩ rằng 6 đứa đồng tử đang bao vây chung quanh mình có lẽ đứa nào tài nghệ cũng đến mức thượng thừa, thế nên khi chúng đứng chỉnh tề nghiêm trang, chính là chúng đang chuẩn bị tấn công.

Biết như thế, chuẩn bị sẵn sàng, nhưng cũng vì thế mà tinh thần Dương-văn-Nghiêu có mòi giao động, không ngờ Dịch-thiên-Hành có những thủ hạ tí hon đáng sợ như thế.

Bỗng nghe Dịch-thiên-Hành cười ha hả một hơi dài, làm vang động cả một vùng đồng không mông quạnh.

Qua giọng cười, ai cũng thấy rõ chân khí của Dịch-thiên-Hành đang đầy đủ, làm cho Lãnh-công-Tiêu, Đinh-diệm-Sơn đều giựt mình lo lắng...

Tiếng cười ấy cũng biểu lộ một trình độ nội công vô cùng thâm hậu, làm cho mọi người đều thấy tài nghệ của mình không sao theo theo kịp...

Có lẽ vừa qua, Dịch-thiên-Hành đã giả bộ bị thương, trong khi ra dáng điều tức vận công, lão ta giữ chân các người chung quanh lại, rồi sau đó triệu tập các bộ hạ lại đông đủ để giết sạch đối phương một lượt...

Dịch-thiên-Hành bỗng dứt tiếng cười, nhưng dư âm vẫn còn vang mãi tận ngoài xa.

Bỗng nghe lão ta nói với giọng trầm ấm :

— Bây giờ quí vị đã thấy ám khí trong chiếc ống đồng rồi, nhưng đó cũng chỉ mới là một phần thôi, nếu ai tin rằng mình có thể tránh được một lúc tất cả ám khí trong 36 ống đồng một lượt, thì xin cứ bước ra !

Tất cả đều im lặng, không một ai dám hó hé lời nào. Vì lúc đó không một ai tự tin rằng mình có thể chống nổi với 36 chiếc ống đồng đầy ám khí ghê gớm ấy.

Bỗng nghe Dịch-thiên-Hành lại thở dài :

— Nếu quí vị đã biết không thế nào tránh được, thì chắc có lẽ là phải chịu chết rồi chăng ?

Nghe Dịch-thiên-Hành hăm dọa, tất cả ai ai đều sợ sệt và ngẫm nghĩ :

— Lời nói ấy quả thật rất đúng, và bây giờ tất cả đều bó tay chịu chết hay sao ?

Tông-Đào bỗng mở mắt nhìn Dịch-thiên-Hành :

— Thuở sanh bình lão ăn mày đã từng trải không biết bao nhiêu lần nguy hiểm, nhưng lần nào cũng thoát khỏi, như thế thì đâu có thể lấy chuyện sống chết mà hăm dọa cho được ?

Mấy lời nói đầy hào khí ấy, bên trong lại có chứa nhiều điều đại nghĩa làm cho Dịch-thiên-Hành hơi giựt mình lo ngại, nhưng lão ta vẫn bình tĩnh cười ha hả :

— Tông-huynh nói rất đúng, chúng ta từng trải nhiều trong giới giang-hồ, đã gặp biết bao cơn sóng to, gió lớn, cho đến ngày nay vẫn còn sống, là cũng nhờ biết vượt qua cơn đao kiếm để sống mà thôi.

Tông-huynh đã qua nhiều cơn nguy hiểm mà vẫn không chết, có lẽ cũng nhờ may mắn đó thôi, không nên lấy đó mà tự hào...

Lão nhếch mép cười rồi lại nói tiếp :

— Những người có mặt hôm nay, chắc có lẽ ai ai cũng đều có trải qua nhiều nguy hiểm như Tông-huynh, có phải đúng như thế không?

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào cười lạt:

— Có lẽ Dịch-huynh định rằng hôm nay sẽ giết tất cả chúng tôi ở đây phải không ?

Dịch-thiên-Hành cười :

— Chuyện ấy khó trả lời cho tôi... phải coi xem quí vị tự tin sức mình đến đâu, nếu quí vị tin rằng đối phó được thì hãy thử coi xem sao ?

Tông-Đào quắc mắt, đôi mắt sáng như điện nhìn thẳng vào mặt Dịch-thiên-Hành, rồi cười ha hả:

— Chuyện sống chết ta nào có quan tâm, Dịch-huynh cứ cho thuộc hạ ra tay đi !

Nói xong Tông-Đào lẹ làng bước ra..

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Hào khí của Tông-huynh làm cho tôi bội phục vô cùng...

Lão lại nghiêm sắc mặt, hỏi bọn Tra-tử-Thanh :

— Tông-huynh đã bằng lòng phá trận Thiên-la của tôi, chẳng biết ý kiến của Tra-huynh, Lãnh-huynh và Đinh-huynh như thế nào?

Tất cả 3 người đều là những tay nổi tiếng trong giới giang hồ, Tra-tử-Thanh lại là một bảo chủ, trong lúc bình thường tiếng tăm nổi hơn hai người kia, thế nên lão quay qua quay lại nhìn rồi đáp :

— Dịch-huynh tài hoa nguyệt thế, lòng nhiều sáng kiến, mới có thể bày ra ám khí loại tuyệt độc trên trần thế như thế, tôi vừa nhìn qua thấy mình không thể nào chống nổi với 36 chiếc ống đồng có ám khí cùng dùng một lượt, chuyện thành bại sống chết đó là lẽ thường nhưng có một chuyện muốn cầu với Dịch-huynh, chẳng biết có tiện hay không ?

Dịch-thiên-Hành nhìn thẳng vào mặt Tra-tử-Thanh :

— Chuyện ấy xin Tra-huynh cứ nói, tôi suy nghĩ rồi trả lời mới được..,

Tra-tử-Thanh đáp :

— Thằng con của tôi công lực còn kém, không thể nào xông vào trận của Dịch-huynh được, tôi chỉ xin Dịch-huynh...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Có phải Tra-huynh biểu tôi mở một cửa trận để cho lịnh-lang ra ?

Tra tử Thanh nghe nói, mặt bỗng biến sắc, lão muốn hạ thủ ngay,

nhưng lại nghĩ chuyện nầy rất quan hệ đến mạng sống của Tra-Ngọc, bây giờ nếu không nhẫn chuyện nhỏ, ắt hại đến mưu to, thế nên họ Tra thở dài :

— Dịch-huynh chê cười như thế nào cũng được, nhưng xin hãy cứ để cho con tôi ra...

Dịch-thiên-Hành trầm ngâm trong giây lát rồi bảo :

— Chuyện ấy...

Lão ta lại thở ra rồi nói tiếp :

— Trong giới võ lâm chúng ta có một câu danh ngôn, không biết Tra-huynh có nhớ chăng ?

Tra-tử-Thanh hỏi :

— Chẳng hay đó là câu gì vậy ?

Dịch-thiên-Hành đáp :

— Trảm thảo mà không trừ căn, gió Xuân thổi đến thì lại mọc. Gần đây trong giới giang-hồ có tin đồn Nhị-cốc và Tam bảo thế nào cũng nắm tay nhau để đối phó với tôi, chẳng biết tin đồn ấy có đúng hay không ?

Tra-tử-Thanh ra bộ ngạc nhiên :

— Thật ra tôi chưa nghe tin ấy bao giờ, không biết Dịch-huynh nghe ai nói như thế ?

Dịch-thiên-Hành cười lạt :

— Chẳng luận có nghe hay là không, nhưng không có lửa thì bao giờ có khói, ngày nay bên ngôi cổ mộ nầy, nếu hại thêm được một người, thì bớt cho mình một thù địch lợi hại.

Đã thề không đội trời chung với nhau, thì sớm muộn gì cũng không tránh được một cuộc xô xát trí mạng...

Nghe giọng nói của Dịch-thiên-Hành, Tra-tử-Thanh biết họ Dịch không muốn tha Tra-Ngọc, nếu bây giờ có khẩn cầu thêm cũng chỉ mang nhục mà thôi, thế cho nên họ tra nghiêm sắc mặt lạnh lùng bảo :

— Giờ đây, ai thắng ai bại, cũng chưa dự liệu trước được. Dịch huynh không nên có thái độ tự mãn như thế..

Dịch-thiên-Hành nhếch mép :

— Như thế thì hãy coi thử xem sao ?

Nói xong lão phất tay mặt hô lớn :

— Nói xong lão phất tay mặt hô lớn :

— Không cho chạy thoát một người nào cả !

http://tieulun.org

Nghe lịnh bọn Hắc-y vây quanh bốn phía liền xuyên tréo nhau, mỗi người đều giữ chặt vị trí của mình bày thành một trận vây kín tất cả bọn anh hùng.

Dương-văn-Nghiêu nhìn thấy nội bọn đã bị vây, tình thế đã đến lúc gay go đến cực độ, chỉ trong đường tơ kẽ tóc là sẽ xảy ra một cuộc xô xát long trời lở đất, hiện lão đang bị 6 tên Bạch-y đồng tử vây chặt chung quanh, tình thế cũng rất gay go, nếu không tìm cách ra được để khi thế trận chuyển động thì lại càng khó khăn hơn.

Vì nghĩ như thế cho nên Dương-văn-Nghiêu nghĩ ngay đến chuyện giết chóc.

Lúc đó Dịch-thiên-Hành đã có ý định tàn sát tất cả quần hùng hiện có mặt, cuộc thế đã đi đến chỗ gay go, cùng nhau không thể đội trời chung, nếu bây giờ hạ độc thủ, tàn sát trước một vài người thì cũng có thể giảm được thực lực của đối phương.

Quyết định như thế, Dương-văn-Nghiêu liền vọt mình lên cao dùng thế Phi bộc lưu truyền đánh thẳng vào nhóm Bạch-y đồng tử đang đứng ở phía Nam.

Họ Dương đã dùng đến 8 phần sức mình trong ngọn chưởng nầy, lão định rằng dù cho bọn đồng tử có tài nghệ cao cường đến đâu cũng không tránh khỏi ngọn chưởng vô cùng độc hiểm của mình.

Nào ngờ sự thật lại khác hẳn với ý tưởng của Dương-văn-Nghiêu, họ Dương vừa vọt mình tới thì 6 tên Bạch-y đồng tử đã lẹ làng bày thành kiếm trận rồi vây quanh họ Dương.

Ngọn chưởng phát ra, tên Bạch-y đồng tử ở phía Nam liền tránh sang một bên liền khi đó có bốn tên đồng tử ở phía Đông và phía Tây vọt mình tới vung gươm tấn công Dương-văn-Nghiêu.

Họ Dương đánh hụt, đối phương lại phát động kiếm trận, nên lão ta tức giận, lão hét lớn :

— Sáu thằng con nít nầy mà cũng vây khốn ta nữa à ?

Chưa dứt lời thì một đạo kiếm quang đã chém thẳng đến phía trước mặt, khí lạnh rợn người.

Dương-văn-Nghiêu nổi nóng hét lớn rồi lẹ làng phóng ra một chưởng.

Tên đồng tử nọ bỗng lách kiếm sang một bên rồi cũng lẹ làng vọt ngang để tránh.

Từ bên phía Tây một ngọn kiếm lại lẹ làng bổ tới ngay sườn họ Dương nhanh như chớp.

Dương-văn-Nghiêu là người có nhiều kinh nghiệm trong cuộc giao tranh gay go, khi thấy kiếm trận đã phát động quanh mình, bọn Bạch-y đồng-tử đều là những tay tài nghệ siêu quần, thế nên lão ta rất dè dặt... Nhưng ngọn kiếm tấn công bất thình linh ấy cũng làm cho lão giựt mình, lão phải thối lui để tránh.

Tuy Dương-văn-Nghiêu đã ứng biến rất nhanh chóng, nhưng cánh tay của lão cũng bị đứt một đường dài đến 3 tấc thịt bị trướt một đường máu chảy ròng ròng.

Nhát kiếm ấy đã làm cho Dương-văn-Nghiêu giựt mình nhưng cũng làm cho lão ta nổi nóng, lão hét một tiếng to rồi lẹ làng phóng ra một chưởng...

Họ Dương đã dùng đến 9 phần sức mình trong ngọn chưởng nầy với ý định là thế nào cũng phải hạ được tên đồng tử ấy.

Một sức ép mãnh liệt phi thường dồn tới... Nhưng nào ngờ tên đồng tử đã chém trúng Dương-văn-Nghiêu vừa rồi, nó liền lẹ làng chuyển sang hướng kế bên, thế nên khi chưởng lực của họ Dương dồn tới là nó đã lách xa hơn mấy thước.

Lúc ấy mấy đứa Bạch-y đồng-tử bên phía chánh Bắc và Tây-Bắc lại vung gươm xông tới.

★

HỒI THỨ TÁM MƯƠI BA

Trận Thiên-la khốc liệt...

Trong lúc tức giận, Dương-văn-Nghiêu đã dùng toàn lực đối phó, thế cho nên cuộc phòng thủ có phần lơi, lão ta liền bị 6 tên đồng tử phát động mạnh kiếm trận vây chặt lão ta, chỉ trong giây lát họ Dương thấy chung quanh mình chỗ nào cũng có lấp loáng ánh gươm làm cho lão ta bối rối vô cùng.

Nhưng dù sao Dương-văn-Nghiêu cũng là tay võ công trác tuyệt, trong lúc nguy hiểm, bị thất thế, lão liền sực nhớ vì mình bối rối, thất thế, nên xảy ra nguy cơ như thế.

Muốn đối phó với kiếm trận nguy hiểm và nghiêm mật ấy là phải biết bình tĩnh, cẩn thận, trước khi tìm được chỗ hở và phải biết giữ gìn chân lực.

Vì nghĩ như thế, cho nên họ Dương liền thu hồi chưởng lực, cẩn

http://tieulun.hopto.org

thận đối địch, dùng tuyệt kỹ Kim sa tán thủ để từ từ tấn công lại, thế nên sau mấy lượt chống trả lão lấy lại được thế quân bình.

Sau nhiều đợt tấn công vô hiệu quả, 6 tên Bạch-y đồng tử liền trở sang thế trầm tĩnh, chúng không tấn công ồ ạt như trước nữa mà chỉ dùng những thế kiếm biến ảo, kỳ diệu vây chặt đối phương để chờ cơ hội mở đợt tấn công khác...

Bỗng nghe Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Thật Dương-huynh danh bất hư truyền, thế nên mới chịu đựng được lâu như thế...

Lúc ấy Tra-tử-Thanh, Đinh-diệm-Sơn, Lãnh-công-Tiêu đứng bên ngoài làm khách bàng quan thấy Dương-văn-Nghiêu mắc kẹt trong kiếm trận, ai nấy đều nghĩ thầm :

— Nếu bây giờ không cứu Dương-văn-Nghiêu, thì sẽ thiếu mất một tay để đối phó với Thiên la trận sắp đến.

Ba người đã đồng tâm ý nhau, họ cùng liếc mắt nhìn nhau, rồi Tra-tử-Thanh bảo :

— Tôi thấy cần phải cứu Dương-huynh ra khỏi trận.

Lãnh-công-Tiêu gật đầu :

— Đúng lắm tôi cũng thấy phải như vậy.

Đinh-Linh xen vào :

— Không nên, chúng ta cũng không nên làm ra người biết chuyện...

Đinh-diệm-Sơn nổi giận :

— Ai cho phép mầy xen vào vậy ?

Từ phía ngoài xa, Tông-Đào bỗng hừ lên một tiếng :

— Đinh-lão-tam, ngươi chỉ biết có việc khinh khi đứa cháu, ta đã thấy trái tai gai mắt rồi đó, Đinh-Linh đã nhận ta là dưỡng phụ từ nay về sau trước mặt ta đừng tác uy, tác phúc đối với nó như thế nữa nhé !

Tra-tử-Thanh lại tiếp :

— Linh điệt là người tài danh, nàng đã ngăn tất nhiên là phải có cao kiến gì.

Đinh-diệm-Sơn quay lại nhìn Đinh-Linh một lượt rồi lặng thinh không nói gì.

Lão ta ngẫm nghĩ :

Như thế này chắc danh của con nhỏ nầy đã lấn át ta rồi thì phải ?

Tra-tử-Thanh giơ tay làm hiệu bảo Đinh-Linh :

— Tài danh của của cô nương, tôi đã nghe từ lâu...

Đinh-Linh mỉm cười :

— Ngài dạy quá lời, có lẽ ngày hôm nay chúng ta không thể nào sống để trở về được nữa rồi, chết sớm hay trễ một chút cũng đều như thế mà thôi. Bây giờ nếu như có ý theo lời tôi thì cũng đã trễ rồi...

Dịch-thiên-Hành bỗng cười ha hả :

— Danh của Quỉ-vương-cốc Nhị kiều quả thật danh bất hư truyền rất tiếc rằng bọn phàm phu tục tử này, cho đến bây giờ vẫn chưa hiểu được ý của cô nương, thôi cô nương hãy nói rõ cho họ nghe đi ! Tra-tử-Thanh, Lãnh-công-Tiêu, Đinh-diệm-Sơn nghe họ Dịch nói ai ai cũng đều sững sờ, quay mặt về phía Đinh-Linh có người hỏi :

— Dịch-thiên-Hành nói gì thế ?

Đinh-Linh nhếch mép cười :

— Tôi không tin chắc rằng lão ta hiểu rõ ý tôi, lão cố ý gạt tôi...

Dịch-thiên-Hành cười lớn :

— Cô nương không tin, thôi để tôi nói cho mà nghe...

Đinh-Linh gật đầu :

— Thì cứ nói đi...

Dịch-thiên-Hành vuốt râu cười một hơi dài, liếc mắt nhìn tất cả mọi người rồi bảo :

— Tôi lấy làm mắc cỡ cho quí vị, óc tính toán không bằng một đứa con gái !

Bỗng nhiên lão ta giơ hai tay vỗ lên hai lượt rồi gọi lớn :

— Thôi hãy bãi kiếm trận...

Sáu Bạch-y đồng tử tuân lịnh đều rút lui.

Nhưng từ bên ngoài bọn Hắc-y đã lẹ làng phóng mình tới trám vào chỗ trống.

Dịch-thiên-Hành nói tiếp :

— Dương-văn-Nghiêu bị khổ trong trận Lục hợp kiếm, tuy quí vị đã giảm bớt một phần thực lực, nhưng trận Thiên la của tôi cũng phải vì đó để mà chừa lại một chỗ trống, các loại ám khí trong kim đồng không sao đem ra dùng được, nếu quí vị biết chọn thời cơ

http://tieulun.hopto.org

thích đáng ào tới, nhào vào trong trận Lục-hợp kiếm, thì có thể giải trừ được nguy nan cho Dương-văn-Nghiêu, mà cũng có thể nương cơ hội đó để phá vòng vây...

Lúc đó nếu tôi có muốn bao vây quí vị lại thì e cũng rất khó.

Lão mỉm cười rồi nhìn Đinh-Linh :

— Cô nương hãy thành thật, tôi nói như thế có đúng với ý của cô nương không ?

Đinh-Linh gật đầu lia lịa :

— Đúng lắm, đúng lắm...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Rất đa tạ cô nương có ý nhắc nhở tôi...

Đinh-Linh cũng mỉm cười :

— Thôi chớ khách khí làm gì...

Bọn anh hùng nghe cuộc bàn luận giữa hai người ai nấy cũng đều trợn mắt há miệng đứng sững sờ, mà không một ai nói được lời gì.

Dương-văn-Nghiêu chậm rãi bước tới nói nho nhỏ :

— Chúng ta hãy tán khai để cự địch, mỗi người giữ một ngôi mộ để tránh ám khí...

Tra-tử-Thanh liếc mắt nhìn chung quanh, thấy gần chỗ mấy người đang đứng có rất nhiều ngôi mộ, mà ngôi này cách xa ngôi kia không bao nhiêu, thế nên lão gật đầu :

— Biện pháp ấy rất đúng chỉ cần thiết là chúng ta tránh được ám khí trong ống đồng, thì chưa chắc là chúng ta sẽ thua trong trận đại chiến nầy...

Bỗng Tra-tử-Thanh hô lớn :

— Dịch-thiên-Hành đã quyết ý trảm thảo trừ căn, ngày nay tất cả những người có mặt nơi đây, chẳng luận có ân oán gì với nhau, cũng phải tạm thời bỏ qua, vì tình hình trước mắt, chúng ta đang ở vào một thế sống chết có nhau, toàn thể hợp lực hoặc có thể vượt qua cơn nguy hiểm này, nếu như trong lòng còn giữ điều ân-oán, khoanh tay làm khách bàng quan, thì sau cùng cũng phải cùng chung chịu số phận...

Lão ta đằng hắng nói tiếp :

Ngu kiến tôi, Tông-huynh thấy có đúng không ?

Tông Đào mỉm cười :

Sanh bình, tôi rất phân biệt điều phải quấy, nếu ai có đại nghĩa

dù cho nát thịt tan xương, tôi cũng không tiếc, và chuyện sống chết tôi không bao giờ quan tâm đến...

Dịch-thiên-Hành cười ha hả một hơi dài rồi chặn ngang Tông-Đào :

— Tất cả nhân vật trong giới giang-hồ hiện nay tôi chỉ bội phục có hào khí của Tông-huynh, Tông-huynh không bao giờ bị chết chung với bọn nầy đâu, nếu bây giờ Tông-huynh đồng ý, muốn ra khỏi nơi nầy thì tôi không bao giờ dám ngăn trở cả...

Tông-Đào lạnh lùng bảo :

— Ta mới vừa cứu ngươi, không phải để gây cảm tình với ngươi đâu, chỉ vì tội ác của ngươi chưa bị hoàn toàn bộc lộ, thế nên chưa đến lúc phải chết mà thôi !

Dịch-thiên-Hành lại tiếp :

— Bất luận Tông-huynh có ý gì, tôi cũng đều cảm kích, tôi đã hết lời, nếu Tông huynh nằng nặc không nghe, thì tôi cũng phải đành lòng vậy.

Tông-Đào ngửng mặt lên trời cười ha hả :

— Thôi hãy bớt khoe khoang cái lỗ miệng đi, giờ đây chưa biết rõ cuộc thắng bại về phần ai, tuy ta bất mãn với những người trong Nhị-cốc và Tam-bảo, nhưng trước tình-hình nầy, ta không thể bỏ họ mà đi.

Dịch-thiên-Hành lại tiếp :

— Như thế Tông-huynh đã ra mặt chống với tôi, chuyện ấy thì không biết làm sao được, tôi sẽ lập tức phát động Thiên-la trận, Tông-huynh hãy cẩn thận nghe !

Lão vội phất tay, bọn Hắc-y đang vây quanh bốn phía, lẹ làng xông vào.

Dương-văn-Nghiêu lẹ làng nhảy núp vào một ngôi mộ. Tra-tử-Thanh, Lãnh-công-Tiêu, Đinh-diệm-Sơn cũng đều làm y như thế, ai cũng núp sau một ngôi mộ.

Chỉ có Tông-Đào và Nguyên-Bình đứng y một chỗ không hề động đậy.

Lúc ấy trận Thiên-la đã phát động, bốn phía bọn Hắc-y đã đến sát mọi người...

Tông-Đào liếc quanh đoạn lẹ làng chụp một cành trúc khô dưới đất quay một vòng rồi cười :

— Từ mấy mươi năm nay ta chưa hề dùng một loại binh khí nào !

Dịch-thiên-Hành lại nói tiếp :

— Ngày nay Tông-huynh đã dùng cành trúc khô để làm binh khí, thì thật là vinh dự cho tôi lắm !

Bỗng nghe Nguyên-Bình nạt lớn :

http://tieulun.hopto.org

-- Đứng lại, nếu bước tới thêm một bước ta sẽ ra tay !

Bọn Hắc-y chỉ còn cách chàng chừng một trượng nữa thôi...

Nhìn kỹ, đầu bọn Hắc-y đều bao một lớp vải đen, chỉ chừa có hai mắt, tay chúng cũng có mang một loại bao tay đặc biệt, không thể nào nhìn được sắc mặt của chúng một cách rõ ràng, nhưng cũng thấy bọn chúng cứ vẫn đi tới, đường như không nghe tiếng nạt của Nguyên-Bình.

Trong một vùng gò mả hoang-vu, giữa đồng không mông quạnh, một bên là núi rừng âm u, lại có một bọn người Hắc-y, đầu mặt bao trùm vải đen, tay cầm chiếc ống đồng kỳ lạ cứ lù lù tiến tới, thái-độ bình tĩnh lạ thường, càng làm tăng thêm vẻ ly kỳ rùng rợn cho phong cảnh chung quanh và cũng khiến cho những người có mặt ai ai cũng muốn nổi da gà.

Bỗng nghe một tiếng thét vang the thé, một bóng người nhỏ thó từ sau một ngôi mộ lẹ làng phóng về phía Nguyên-Bình.

Lúc đó Tông-Đào đã vận dụng công lực sẵn sàng, lão ta đang sắp sửa đến cứu Nguyên-Bình, nhưng nhìn lại, lão bỗng giựt mình hô lớn :

— Con Linh, mau thối lui ra đi.

Bỗng nghe tiếng Đinh-Linh thỏ thẻ :

— Phụ thân chớ lo, con không còn sống được bao lâu nữa đâu !

Nguyên-Bình bối rối :

— Nàng nói gì lạ thế ? Nàng đã hết bịnh rồi kia mà !

Chàng chưa dứt lời thì nàng đã tới sát kề bên nói nho nhỏ :

— Đối phó với bọn cường địch như thế này, tại sao chàng lại không dùng binh khí gì ?

Bỗng nhiên chàng nhớ lại thanh Diệt-tình-kiếm, chàng mỉm cười :

— Ta đã có binh khí rồi, nàng hãy lui lại đi...

Đinh-Linh liếc mắt nhìn chung quanh rồi lẩm bẩm :

— Trễ rồi.. bây giờ tôi không sao lui lại được nữa.

Nguyên-Bình lật đật liếc mắt nhìn quanh, khi thấy bọn Hắc-y đã đến gần lối 6, 7 thước rồi dừng lại, dàn ra, như sắp đặt cuộc tấn công.

Lúc ấy thần thái của Đinh-Linh rất bình tĩnh, trên môi nàng luôn luôn điểm một nụ cười, nàng tiến sát bên cạnh Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình định thần nhìn kỹ bọn Hắc-y, chàng tính toán phương sách cự địch cho có hiệu quả, bỗng nghe một mùi phấn thơm nực mũi, chàng quay lại tỏ vẻ bực dọc :

Nàng sao đến sát mình ta quá vậy ?

Đinh-Linh nhoẻn miệng cười :

— Thiếp tin rằng chàng có thể bảo hộ thiếp an toàn được, càng đến sát bên chàng, thiếp càng thấy vững lòng hơn...

Nguyên-Bình nghe nàng nói lòng chàng hơi giựt mình lo ngại, bỗng chàng ngửng mặt lên trời cười ha hả :

— Được lắm, nếu ta không bảo hộ được nàng, thì ngôi cổ mộ này là nơi tự tuyệt của Từ-Nguyên-Bình.

Nguyên do là vì Đinh-Linh cũng muốn được chết chung với Nguyên-Bình, thế nên những lời nói chung tình ấy đã làm cho hào khí của Nguyên-Bình được kích động rất nhiều.

Từ xa bỗng nghe tiếng của Kim lão-nhị vọng lại :

— Cháu Bình, chuyện sống chết rất quan trọng, cháu phải cẩn thận cho lắm mới được !

Nguyên-Bình lẹ làng thò tay vào bọc rút thanh Diệt-tình-kiếm, vừa đáp :

— Thúc thúc yên tâm... nếu tôi có chết tại đây thì cũng không thể nào để cho Dịch-thiên-Hành sống được đâu !

Mặc dù chàng nói không lớn tiếng, nhưng giọng chàng rất trầm trọng, quả quyết, khiến mọi người ai nghe cũng biết những lời nói ấy đã phát ra tự đáy lòng chàng, hào khí ấy làm cho tâm tư mọi người đều bị kích động.

Dịch-thiên-Hành nghe nói hơi giật mình, lão ta liền lẹ làng giơ tay vỗ 3 lượt.

Bọn Hắc-y liền cầm sẵn ống đồng trong tay chuẩn bị tấn công, khi nghe Dịch-thiên-Hành vỗ tay 3 lượt, tất cả đều đứng lại.

Dịch-thiên-Hành nhìn sửng thanh Diệt-tình-kiếm trên tay Nguyên-Bình rồi mỉm cười :

— Binh khí trong tay nhà ngươi ánh sáng chói lòa, có lẽ đó phải là thanh Diệt-tình-kiếm không ?

Nguyên-Bình cười lạt :

— Đúng vậy, nếu hôm nay ngươi giết được ta, thì ngươi sẽ làm chủ thanh bảo kiếm nầy !

Ngưng trong giây lát, chàng lại nói lớn :

— Nhưng ta tin rằng, nếu ngươi có được thanh gươm nầy thì cũng phải trả bằng một giá rất đắt !

Dịch-thiên-Hành đáp :

— Rất đúng ! tất cả những người hiện có mặt đều được trong giới giang-hồ xem là những cao thủ, nhưng địch thủ xứng đáng của ta, chỉ có mình ngươi mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh bỗng cười ha hả :

— Một người võ công quán thế đi tìm một địch thủ xứng đáng, thực ra cũng là một chuyện rất khó, nếu lão đã xem Từ công tử là địch thủ, tại sao giữa chốn đông người như thế này, chẳng một sức một giao tranh với nhau để chúng tôi được xem tài nghệ quán thế của ngài ?

Dịch-thiên-Hành nhếch mép cười :

— Đồng đạo trong giới võ lâm hiện nay, ai ai cũng đều chống đối với ta, nếu mỗi lần tự ra tay để trừ địch thủ, thì làm sao trừ cho xiết được ?

Đinh-Linh cười chua chát :

— Hay là trong lòng lão đã thấy sợ rồi ?

Dịch-thiên-Hành lộ sắc giận :

— Ta là người gì mà dễ để bị mắc mưu khích tướng của ngươi ?

Đinh-Linh nhìn chung quanh bốn phía một lượt đoạn kề vào tai Nguyên-Bình nói nhỏ :

— Chàng chớ lo cho thiếp, hãy nhảy sát gần bên Dịch-thiên-Hành đi, rồi bám chặt lấy lão ta giao tranh, đừng rời ra, như thế bọn Hắc-y không sao dùng ám khí được...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Kế tuy hay, nhưng ai sẽ bảo hộ nàng ?

Đinh-Linh thở ra :

— Chàng chớ lo cho thiếp làm gì, thiếp chẳng qua là một đứa con gái nhỏ không đáng kể, không khác gì một con chim én non bên cành liễu, chỗ nào có liễu là có én, đâu có như chàng là một trang anh hùng hào kiệt, một Đại-hiệp của thời nay.

— Từ nay chánh nghĩa và việc an nguy đều nằm trong tay chàng, chàng chớ vì thiếp...

Nguyên-Bình nghiêm sắc mặt :

— Nàng nói như thế, nhưng Nguyên-Bình này trước kia đã hứa bảo hộ nàng, chuyện ấy không thể bỏ được, trừ phi ta chết thời thôi, chớ lời hứa ấy không bao giờ đổi được...

Chàng lại thở dài :

— Ta đã thấy rõ rồi, ngày nay, hy vọng chúng ta thoát khỏi được nơi đây thật rất mỏng manh, nhưng ta cũng tin rằng, sau trận này, trận Thiên la của Dịch-thiên-Hành chuẩn bị để tàn sát giới võ-lâm cũng sẽ bị tan nát ít ra là phân nửa...

Bỗng nghe Tông-Đào cười :

— Đúng lắm, ngày nay chúng ta phải đập cho tan nát Thiên-la trận này, để trừ bớt một tai hại cho giới võ-lâm, như thế dù cho có chết cũng không ân hận gì.

Hào khí của Nguyên-Bình và Tông-Đào đã kích thích rất nhiều Tra-tử-Thanh và Dương-văn-Nghiêu, thế nên tất cả đều đứng phắt dậy.

Dương-văn-Nghiêu đằng hắng lấy giọng :

— Tuy lời nói của Tông-huynh rất đúng, nhưng chúng ta không nên vì cái dũng cảm của khí huyết để đương cự với lợi khí của bọn cường địch độc hiểm.

Đứng bên ngoài, Dịch-thiên-Hành thấy rõ trong lúc nguy nan, bọn quần hùng đã sát cánh đoàn kết chặt chẽ với nhau, nếu Tông-Đào và Nguyên-Bình bị Dương-văn-Nghiêu thuyết phục, dùng mưu mô lại để chống cự lại với mình, thì tình hình sẽ khó khăn hơn nhiều, vì nghĩ như thế nên lão vội giơ tay lên cao hô lớn :

— Quí vị đã có lòng lo đến sự an nguy của giới võ lâm đồng đạo, thì tôi đây cũng vui lòng hoàn thành cho tất cả vậy...

Lão vội phất tay mặt, bốn phía bọn Hắc-y nhảy bổ vào.

Nguyên-Bình hét lên một tiếng lớn, dùng tay trái phóng ra một chưởng, mãnh lực dồn tới thật nặng nề.

Tên Hắc-y bước tới bị ngọn chưởng phải thối lui đến 2 bước.

Thiên la trận đã bắt đầu phát động để tấn công địch, bọn Hắc-y di động để dàn trận, nhưng một đứa đã bị thương, toàn trận thế có phần chậm lại.

Nương cơ hội ấy Nguyên-Bình đẩy mạnh Đinh-Linh :

— Hãy mau tìm chỗ ẩn thân, đừng hy vọng vô ích...

Vừa nói chàng vừa vọt mình lên cao nhảy vào chính giữa trận.

Chỗ Tra-tử-Thanh đang ẩn thân, ở hơi gần Nguyên-Bình, nên khi thấy họ Từ đã nhảy vào trong trận lão liền để chân khí phóng ra một ngọn Bách bộ thần quyền.

Bách bộ thần quyền là một tuyệt kỹ độc đáo của Tra-gia-bảo, ngọn chưởng phát ra, trong vòng 100 bước có thể đánh ngã được trâu bò, đối với các loại không chưởng khác thì Bách bộ thần quyền mãnh liệt hơn nhiều.

Nội lực của Tra-tử-Thanh cũng rất thâm hậu, lão lại dùng hết sức mình, thế nên ngọn quyền rất mãnh liệt, bỗng nghe một tiếng la thất-thanh, một tên Hắc-y bị ngọn quyền đánh trúng ngay ngực, miệng trào ra một búng máu tươi rồi té lăn cù trên mặt đất.

http://tieulun.hopto.org

Dương-văn-Nghiêu cười ha hả :

— Bách bộ thần quyền của Tra-huynh quả thật danh bất hư truyền tôi rất lấy làm bội phục...

Bỗng thấy một làn khói đen từ phía sau lưng vọt tới lão ta lật đật lẩn mình núp sau phía ngôi mộ rồi lẹ làng phóng trả một ngọn chưởng.

Bị ngọn chưởng phong của họ Dương đám khói đen tan ra rồi bay đi tản mác khắp bốn phía.

Bỗng nghe từ phía trước có mấy tiếng la thất thanh, quay đầu lại nhìn thì Nguyên-Bình đã múa vút thanh Diệt-tình-kiếm hạ luôn một lượt 3 tên Hắc-y.

Dịch-thiên-Hành thấy Nguyên-Bình nhảy vào trận, dũng mãnh phi thường, vì lúc ấy đôi bên rất cận nhau, khó phóng ám khí trong ống đồng ra được, trong tình thế ấy, nếu Nguyên-Bình hạ thêm vài người nữa thì Thiên-la trận phải rối loạn.

Trong lúc còn đang tính toán thì Tông-Đào lại xuất thủ, Thần cái đã phóng tới vung gậy trúc đánh ngay đầu Dịch-thiên-Hành.

Dịch-thiên-Hành cười lạt rồi vung tay áo phóng ra một chưởng.

Chưởng thế của Dịch-thiên-Hành phát ra lẹ như chớp làm cho Tông-Đào phải giựt mình thu hồi gậy trúc rồi thối lui ba bước.

Tông-Đào thấy chưởng lực của Dịch-thiên-Hành mãnh liệt phi thường so với lúc trước rất khác xa, lão giựt mình ngẫm nghĩ :

— Đinh-Linh bảo y làm bộ bị thương, xem ra quả thật đúng, bây giờ tuy ta không thắng lão được, nhưng cũng có thể chịu đựng được với y 5, 3 trăm hiệp...

Vì nghĩ như thế. Tông-Đào liền vận dụng chân khí, chuẩn bị đem toàn lực ra đối phó.

Lúc đó Dịch-thiên-Hành lại không chú-ý đến Tông-Đào, lão liếc mắt nhìn quanh rồi hô lớn :

— Bọn ngươi chớ tiến tới nữa, hãy dùng mau ám khí để đối địch. Chẳng quản sống chết, chẳng nề hà thủ đoạn gì, miễn hạ được địch thủ là tốt hơn hết...

Nguyên do là vì Dịch-thiên-Hành định đem uy thế của Thiên la trận để bức bách các anh hùng, để bắt ép họ phải hàng phục để cho lão tiện bề sai sử, đối phó với phái Nam-Hải, thế cho nên đã dặn ngầm trước chỉ hư trương thanh thế, làm cho đối phương chịu bó tay hàng phục, mà không phải tận lực tùy ý xuất thủ làm cho đối phương bị thương, nhưng hiện nay tình hình đã thay đổi, phe của lão ta đã bị hại hết mấy người, thế nên lão ta giận dữ mới ra lịnh khác là tận lực đối

phó với các anh hùng.

Có lịnh mới, các tên hắc-y không giữ phương vị của mình, và trận Thiên la bắt đầu phát động thực sự, bọn Hắc-y lẹ làng chuyển động và thối lui.

Đinh-Linh biết tình hình sắp nguy ngập nên hô lớn :

— Từ công tử hãy mau đá gò đất này đi...

Nguyên-Bình giựt mình liền lẹ làng đá mạnh vào một gò đất vàng bên cạnh, bỗng nghe một tiếng bình vang dậy, bụi cát bay mịt mù che kín cả một vùng gần 3 trượng.

Bên tai lại nghe tiếng Đinh-Linh nhắc nhỏ :

— Công tử mau lại đây...

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Có lẽ nàng đã gặp nguy hiểm gì nên mới kêu ta như thế.

Nghe tiếng nói, chàng liền phóng mình về hướng ấy.

Chàng vọt mình tới rất đúng chỗ, vừa đứng vững, Đinh-Linh đã vội kéo tay chàng, thúc hối :

— Mau nằm xuống...

Cơ trí chàng rất mau lẹ, nên khi nghe Đinh-Linh nói chàng vội kéo luôn nàng nằm sấp xuống thì trong lúc đó mấy ngọn Ngân-tuyến nhỏ như sợi tóc đã bay vượt qua hai người.

Chàng liền lẹ làng ôm Đinh-Linh vọt mình về phía một ngôi mộ thật to gần đó.

Trong lúc gấp rút, chàng đã dùng hết sức mình, thế nên mặc dầu đã ôm Đinh-Linh trong tay, chàng cũng vọt mình tới lẹ làng như tên bay.

Chỉ trong giây lát, lại bỗng nghe tiếng gió vu vu, hơn mười mấy chấm tròn sáng loáng bay vút về phía hai người.

Nguyên do là vì bọn Hắc-y thấy Nguyên-Bình đã cử động quá thần tốc, nên chúng đã phóng chận đầu một loạt Ngân-hoàn về phía ngôi mộ thế nên Nguyên-Bình vừa sa chân xuống là các viên Ngân-hoàn cũng tới tấp xẹt đến.

Nguyên-Bình lật đật đề chân khí, tay mặt cầm Diệt-tình-kiếm vung tròn, hào quang chiếu sáng ngời, bỗng nghe mấy tiếng leng-keng, các Ngân-hoàn đều bị ngọn kiếm đánh rơi xuống đất.

Lúc ấy Đinh-Linh vẫn còn ôm chặt lấy lưng Nguyên-Bình, nàng nhắm nghiền đôi mắt đầu dựa hẳn vào ngực chàng, thỉnh thoảng khẽ nở một nụ cười, dường như nàng không còn nghĩ đến nguy hiểm sống chết nữa...

http://tieulun.hopto.org

Sau khi đánh rơi mấy viên Ngân-hoàn, chàng liền hạ chân khí rơi mình vào phía sau ngôi mộ to.

Lúc ấy Tông-Đào cũng đã để chân khí đầy đủ, lão liền vung tay tới trước, cầm cành trúc đánh thẳng vào đầu Dịch-thiên-Hành.

Thấy Nguyên-Bình ôm Đinh-Linh nhảy tới núp phía sau một ngôi mộ lớn, lòng Dịch-thiên-Hành rất bối rối.

Lão ta ngẫm nghĩ :

— Nếu bọn này cứ núp theo các ngôi mộ, dựa vào địa thế mà cứ chống cự mãi, thì có muốn hạ bọn chúng cũng không phải là một chuyện dễ, vì đứa nào tài nghệ cũng phi thường.

Suy tới nghĩ lui, Dịch-thiên-Hành bỗng thấy tức giận vô cùng, lão liền vung tay đánh bạt cành trúc của Tông-Đào, rồi lại dùng tay khác đánh thẳng vào ngực Thần-cái, vừa lạnh lùng bảo :

— Từ mấy mươi năm nay, lúc nào tôi cũng nhường nhịn Tông huynh vài phần, nhưng lúc nào Tông-huynh cũng đối địch với tôi, trong cuộc giao tranh ngày nay nếu tôi không bị thương vì tay Tông-huynh, thì Tông-huynh cũng phải bị thương vậy.

Tông-Đào vụt ngang cành trúc đỡ ngọn chưởng của Dịch-thiên-Hành rồi bảo :

— Được lắm... Hôm nay chúng ta đem tất cả đều ân oán thuở bình sanh để thanh toán một lần, đó là điều khoan khoái nhứt trong đời người, nhưng ta chỉ mong rằng chúng ta chỉ dùng thực lực để đối phó với nhau, quyết một sống, một chết, mà chớ nên dùng quỉ kế, ám khí để hãm hại nhau.

Nói xong, Tông-Đào liền vung gậy trúc tấn công luôn một lượt bốn đòn.

Dịch-thiên-Hành cũng lẹ làng dùng hai tay đỡ luôn một lượt bốn ngọn đòn của Tông-Đào, rồi bảo :

— Tông-huynh có hứng, tôi xin liều chết để tiếp người...

Nói xong lão ta liền vung tay đánh tới tấp liên tiếp 5 đòn.

Năm ngọn đòn ấy đều đánh ra mau lẹ như chớp và vô cùng độc hiểm làm cho Tông-Đào phải thối lui 2 bước.

Bỗng nghe Dương-văn-Nghiêu nói lớn :

Tâm địa Dịch-thiên-Hành rất độc hiểm, lời nói của y không nên tin, Tông huynh không nên để cho y lường gạt, hãy lui lại chiếm một ngôi mộ lớn thế cùng nhau hợp sức cự địch, tương trợ lẫn nhau đợi đến lúc tuyệt tài tìm cơ hội để đánh tan Thiên-la trận này.

Dương-văn-Nghiêu nói xong thì hai người đã đánh nhau được 20 hiệp, chưởng lực của Dịch-thiên-Hành càng ngày càng mãnh liệt khi lãnh khi điểm huyệt, bấy giờ nếu Tông-Đào có muốn thối lui tìm vị trí cũng không sao được nữa...

Bọn Hắc-y đang bao vây bốn phía không tấn tới nữa mà cứ chiếm vị trí để chờ thời cơ tấn công.

oOo

Từ sau khi Nguyên-Bình chiếm được một ngôi mộ để núp, Đinh-Linh vẫn ôm ghì lấy chàng, nhìn nàng bất giác chàng nhíu mày rồi bảo :

— Cô nương hãy buông tay ra để cho tôi tiện bề cự địch.

Đinh-Linh từ từ mở mắt mỉm cười :

— Thế ra chúng ta chưa chết à ?

Nguyên-Bình giựt mình ngẫm nghĩ :

— Có lẽ nàng đã quá sợ cho đến bất tỉnh nhơn sự rồi chăng ?

Chàng định an ủi nàng mấy câu, bỗng nghe nàng cười ha hả rồi lẹ làng ngồi dậy :

— Thanh Diệt-tình-kiếm quả thật danh bất hư truyền, khi sử-dụng hơi lạnh làm rợn người...

Nguyên-Bình bỗng thấy nàng vẫn cười nói như thường, dường như không bị kinh hoàng gì cả, chàng biết rằng lúc nãy nàng ta giả đò, chàng bỗng thấy nóng bừng đôi má rồi quay lại nhìn sang chỗ khác.

Chàng chú mục nhìn ra phía trước, thấy Tông-Đào và Dịch-thiên-Hành đang giao tranh đến hồi ác-liệt, mặc dù Tông-Đào đã có cầm trong tay một thanh trúc, nhưng xem tình hình không lấn nổi Dịch-thiên-hành.

Đây là một trận ác chiến chưa từng có, đôi bên đều dùng toàn những thế độc hiểm, sống chết chỉ trong nháy mắt...

Bỗng nghe Đinh-Linh hét lên một tiếng rồi vun tay ném ra một hòn đá...

Nguyên-Bình đang mải mê xem trận giao tranh ác liệt giữa Tông-Đào và Dịch-thiên-Hành, nên khi nghe Đinh-Linh hét lớn, chàng liền giựt mình.

Chàng qua lại nhìn thấy 3 tên Hắc-y đang giơ chiếc ống đồng nhắm về phía chàng và Đinh-Linh.

Nguyên-Bình giựt mình ngẫm nghĩ :

— Nếu nàng không hét lên, thì thế nào ta cũng phải bị trúng ám khí rồi.

Chàng liền lẹ làng giơ tay chụp Đinh-Linh kéo nàng cùng tránh

http://tieulun.hopto.org

sang một bên.

Bỗng thấy tên Hắc-y đứng đầu dường như bị một sức mạnh gì đánh trúng làm cho y phải thối lui 2 bước, chiếc ống đồng trọng tay y rơi xuống đất.

Đinh-Linh nói nho nhỏ :

— Lão ấy đã bị ngọn Bách bộ thần quyền của Tra-tử-Thanh rồi.

Mặc dù ngôi mộ hai người đang núp cũng khá lớn, nhưng lúc đó chung quanh chỗ nào cũng có bọn Hắc-y vây phủ, bất luận núp chỗ nào đều cũng không thể tránh cho kín được.

Bất giác Nguyên-Bình thở ra :

— Trước tình hình nầy, nếu chúng ta không cùng phối hợp với Dương-văn-Nghiêu để chống cự với bọn nầy, thì cho dù ai đi nữa cũng khó mà đương cự với tất cả bọn Hắc-y đang vây quanh.

Đinh-Linh gật đầu :

— Đúng như thế, dù là bậc đại anh hùng, đại hào kiệt đi nữa, thì cũng không thể nào chống cự được chỉ nhờ cái dũng của khí huyết cơ thể mình mà thắng được bọn địch hung hãn.

Điều cần thiết là phải nhận định cho được tình hình ta và địch rồi mới nương theo đó mà sắp đặt cuộc giao tranh cho hợp... Nếu chàng đã nghĩ đến điều đó thì ...

Nói đến đây dường như nàng thấy nói tiếp thêm ý mình có chỗ bất tiện, nên nàng ngập ngừng đổi sang giọng khác :

— Chàng đừng giận nhé . . . thiếp...

Nguyên-Bình không để nàng nói tiếp, chàng mỉm cười :

— Nàng là người thông minh tài trí, trong giới giang-hồ ai ai cũng khâm phục, nhưng cũng có lúc nhận định thiên lệch mất cả điều chính đại quang minh, xong có điều là biện pháp ấy cũng hợp với tình hình trước mắt.

Đinh-Linh lại cười :

— Ai mà khen thiếp, thì thiếp chỉ trả lời bằng một nụ cười, còn chàng khen thì thiếp thấy trong lòng sung sướng vô cùng.

Bỗng nghe tiếng Dương-văn-Nghiêu nói vọng sang :

— Trước tình hình này, khó ước lượng trước được điều sống chết, Tra-huynh không nên nghĩ đến điều nhân hậu nữa...

Đinh-Linh nhướng đôi mày liễu mỉm cười :

— Dương văn-Nghiêu nhắc Tra-tử-Thanh dùng Phong vĩ châm để đối phó với Thiên la trận đó !

Bỗng nghe Nguyên-Bình hét một tiếng lớn, chàng đứng phắt dậy vung tròn thanh Diệt-tình-kiếm... Mấy tiếng leng-keng vang dội, một số ngân châm rơi lả tả xuống đất.

Đinh-Linh như sực nhớ ra nàng vội cởi chiếc thắt lưng, xoay hai vòng rồi cầm nơi tay.

Lại nghe tiếng véo véo phía sau gáy, hai người lật đật té sấp về phía trước.

Hai viên Ngân-hoàn lướt qua trên mái tóc Đinh-Linh nghe tiếng vật chạm trên thanh Diệt-tình-kiếm của Nguyên-Bình đang cầm trên tay, một viên khác lại lướt qua mang tai họ Từ.

Từ xa bỗng nghe tiếng hét lớn của Lãnh-công-Tiêu, và tiếng la cận dữ của Đinh-diệm-Sơn, hai lão đã bị hãm vào một tình thế vô cùng nguy nan, khó đối phó.

Lại nghe Tra-tử-Thanh hét lớn :

— Con Ngọc, mau nằm xuống, để cự bọn địch với ta...

Từ phía sau ngôi mộ, Tra-tử-Thanh vụt đứng phắt dậy, tay mặt phóng ra một ngọn Bách bộ thần quyền, còn tay trái phóng ra một nắm Phong-vĩ-châm.

Đinh-Linh thở dài :

— Trong lúc nầy là lúc cần phải dùng ám khí để chống với địch, rất tiếc là ta không có loại ám khí nào cả !

Nói chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng véo véo bên tai, một số Ngân-hoàn lại bay vút đến, nhặt như mưa sa, chớp sáng loáng dưới ánh sáng mặt trời.

Đinh-Linh vận dụng chân lực vung mạnh chiếc thắt lưng, nhiều viên Ngân-hoàn bị đánh rớt xuống đất, nhưng nội lực của nàng không đủ sức để quét tất cả Ngân-hoàn đang bay tới tấp như mưa. Một viên Ngân-hoàn lọt qua được, chạm trúng cánh tay trái nàng.

Đinh-Linh bỗng thấy cánh tay đau nhói như bị lửa đốt, một quầng đỏ to như hột nhãn nổi lên chỗ viên Ngân-hoàn vừa chạm trúng.

Nàng bị đau dữ dội, tưởng chừng như muốn hét lớn lên, nhưng nàng lại sợ làm phân tán tinh thần của Nguyên-Bình, nên nàng bậm môi cố gắng nhịn đau.

Nguyên-Bình quay mặt lại nhìn, chàng thấy vết thương của nàng nên khẽ nhíu mày :

— Thương thế có nặng lắm không ?

Nàng gượng cười :

— Không sao, thương thế không nặng lắm, nhưng chúng ta đối

http://tieulun.hopto.org

phó với địch trong tình thế này, không phải là một kế hay, có lẽ chỉ trong một giờ đồng hồ nữa, e rằng tất cả mọi người chúng ta đều bị thương vì ám khí trong ống đồng của bọn Hắc-y.

Nguyên-Bình gật đầu :

— Đúng như thế... giao tranh như thế này, không phải là một biện pháp hay. Chi bằng cứ xông đại vào giữa trận, nếu như không phá được trận này, thì cũng có thể hạ được một số người của chúng.

Cứ ở trong tình trạng như thế này để chờ chết thì thà là đánh nhầu một trận còn hơn...

Đinh-Linh khẽ lắc đầu :

— Tình hình này không còn thuận tiện nữa, bọn địch chỉ dùng ám khí tuyệt độc trong ống đồng, cứ đứng ngoài xa tấn công ta, dù cho võ công có cao cường đến đâu cũng khó mà vọt qua cho được cơn mưa ám khí ấy.

Hừ... khi nãy lúc chàng còn đang ở trong trong trận, nếu tất cả đều ùa vào kịp thời thì may ra còn có chút hy vọng... nhưng giờ đây thì đã trễ rồi...

Bỗng nghe một tiếng rú vang, rõ ràng là tiếng của Tra-Ngọc.

— Nguyên-Bình lẩm bẩm :

— Cô Đinh ơi! Có phải đó là tiếng của Tra-Ngọc không ?

Đinh-Linh gật đầu :

— Phải rồi, anh ta đã bị thương !

Nguyên-Bình khẽ nhíu mày rồi bảo nhỏ :

— Nàng nên bảo trọng lấy tấm thân, ta phải nhảy vào trận mới được !

Đinh-Linh lắc đầu :

— Giờ phút nầy, chàng không nên tự tiện đi đâu cả, và cũng không nên hành động theo tình cảm bồng bột của mình.

Nguyên-Bình quả quyết :

— Như thế thì chúng ta cứ mãi ở đây để chờ chết hay sao ?

Đinh-Linh bảo :

— Trong tình thế nầy...

Chỉ nói được có bấy nhiêu lời, thì một làn khói đen đã vọt tới chỗ hai người đang núp.

Nguyên-Bình lật đật giơ tay ôm Đinh-Linh rồi lẹ làng vọt qua một ngôi mộ kế bên.

Trong một thời gian gần đây, Nguyên-Bình đã trải qua nhiều cơn nguy hiểm, thế nên chàng thâu thập được nhiều kinh nghiệm, vừa ôm Đinh-Linh, chàng đã dặn nhỏ :

— Hãy ngưng hơi thở lập tức...

Vừa nói chàng vừa vọt mình lên cao. Chàng đã dùng tất cả sức mình để phóng tới lẹ làng như chớp, thế nên bọn Hắc-y vừa toan phóng ám khí theo thì chàng đã lọt vào phía sau một ngôi mộ khác...

Bỗng thấy Tra-tử-Thanh vẻ mặt đầy đau khổ, lão ôm Tra-Ngọc, đôi mắt sáng ngời đầy lửa giận...

Lúc Nguyên-Bình vừa đến một cách bất thình lình, Tra-tử-Thanh ngỡ lầm là bên địch nên lẹ làng phóng ra một chưởng.

Đinh-Linh lật đật la lớn :

— Tra bá phụ, tôi đây mà !

Tra-tử-Thanh nhận được tiếng của Đinh-Linh nên lật đật thu khí Đơn điền rồi lẹ làng thu hồi ngọn chưởng.

Chân vừa chấm đất, Nguyên-Bình bảo nhỏ :

— Thương thế của Tra-huynh có nặng lắm không ?

Tra-Ngọc nhướng mắt nhìn Nguyên-Bình :

— Đa tạ lòng lo lắng của Từ-huynh, tôi bị trúng hai chiếc kim độc rồi !

Tra-tử-Thanh nhìn Nguyên-Bình :

— Ủa, Đinh cô nương cũng đã bị thương rồi hay sao ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Nàng đã bị trúng một viên Ngân-hòa.

Tra-tử-Thanh lật đật bảo :

— Từ-huynh hãy trông chừng bốn phía, đừng để bọn địch tấn tới, tôi sẽ liệu trị thương thế cho hai người...

Nguyên-Bình khẽ gật đầu rồi liếc mắt nhìn 4 bên.

Tra-tử-Thanh thò tay vào bọc lấy ra một chiếc bình ngọc, trút ra hai hoàn đưa cho Đinh-Linh và Tra-Ngọc mỗi người một hoàn rồi bảo :

— Hãy uống mau hoàn thuốc giải độc này đi, ám khí trong kim đồng thế nào cũng có chất độc...

Nói vừa dứt lời thì bỗng nghe Nguyên-Bình hét một tiếng lớn rồi lẹ làng phóng ra một chưởng.

Tiếp theo sau là một lằn lửa xẹt ngay vào phía nhóm Tra-tử-Thanh đang núp.

Tra-tử-Thanh lẹ làng chia đôi tay, tay trái ôm Tra-Ngọc, còn tay

http://tieulun.hopto.org

một thì Đinh-Linh, cùng nhau lăn tránh cách xa 4, 5 thước.

Nguyên-Bình lại phóng ra một chưởng, dùng chưởng phong chặn hẳn ngọn lửa đang cháy lan tới rồi vọt mình tới kề bên Tra-tử-Thanh, tay mặt vung thanh Diệt-tình-kiếm đánh rơi luôn một lượt 3 viên Ngân-hoàn vừa bay tới...

Tra-tử-Thanh lại lẹ làng vọt mình sang một ngôi mộ kề bên.

Lão liếc mắt nhìn quanh thấy Dương-văn-Nghiêu đang đứng phía sau một ngôi mộ, chỉ dùng tay mặt để chống cự với 2 tên Bạch-y đồng-tử, phía bên trái cách đó chừng một trượng, Lãnh-công-Tiêu và Đinh diệm-Sơn mỗi người đều núp sau một ngôi mộ lấy thế để cự địch.

Tra-tử-Thanh lẹ làng buông Đinh-Linh và Tra-ngọc ra, ngửng đầu nhìn thấy tên Hắc-y đang phóng mình tới, nó đang giơ chiếc ống đồng lên nhắm ngay phía sau lưng Dương-văn-Nghiêu, họ Tra lật đật hét lên một tiếng rồi phóng ra một ngọn bách bộ thần quyền.

Tên Hắc-y chưa kịp phóng ra ám khí, thì ngọn quyền phong đã đến đánh trúng ngay vào cánh tay của y, làm văng chiếc kim đồng xuống đất và tên ấy phải thối lui hai bước.

Đánh trúng một tên, Tra-tử-Thanh chuyển đôi vai rồi phóng mình tới phóng luôn thêm một ngọn đòn Thiên hạ lai vân.

Tên Hắc-y ấy đã bị trúng ngọn bách bộ thần quyền, cánh tay bị thương, hai tay vận dụng bớt linh hoạt, nên khi thấy ngọn chưởng của Tra-tử-Thanh dồn đến như chớp nhoáng, y không còn đỡ kịp nên phải đưa tay trái ra đón ngọn đòn.

Hai ngọn chưởng gặp nhau, tên Hắc-y bị chưởng lực của Tra-tử-Thanh đánh lui đến 3 bước, y loạng choạng muốn ngã hẳn...

★

HỒI THỨ TÁM MƯƠI BỐN

Vừa nói vừa cười nàng áo đỏ phá trận Thiên-La...

Lúc bấy giờ nếu Tra-tử-Thanh phóng thêm ra một chưởng thì thế nào tên Hắc-y ấy cũng chết liền, nhưng lão lại xỉa tay trái ra chụp lấy cánh tay mặt của tên nọ.

Dương-văn-Nghiêu quay mặt lại nhìn, rồi cười ha hả:

Hay lắm, Tra-huynh đã bắt sống được một đứa rồi hả ?

Tra-tử-Thanh cười dài:

Dương-huynh có thấy xé xác người sống chưa ? để xem coi Dịch-

thiên-Hành sẽ đau khổ như thế nào khi thấy bọn bộ hạ được dày công huấn luyện...

Chỉ nói có được bấy nhiêu lời bỗng thấy hai bóng trắng lẹ làng bay đến, ánh gươm sáng loáng bay xẹt xuống đầu.

Tra-tử-Thanh chuyển mạnh tay trái, giựt mạnh tên Hắc-y lại gần, rồi chụp luôn tay mặt vào mình y, dơ mạnh lên đề đỡ mấy lưỡi gươm sáng loáng.

Mấy bóng trắng sợ chém nhằm tên Hắc-y nên lật đật thu hồi ngọn kiếm, nhìn lại kỹ thì đó là mấy tên Bạch-y đồng tử vừa bao vây Dương-văn-Nghiêu khi nãy.

Tra-tử-Thanh cười ha hả, nắm chặt tên Hắc-y quay vòng tròn một vòng, dùng thế Hoành tảo thiên quân đánh tới. Hai đứa Bạch-y đồng tử lại phải bắt buộc rút lui 2 bước.

Bỗng nghe tiếng Lãnh-công-Tiêu vang vang như thanh la bể:

— Đinh-huynh cẩn thận nhé, tôi đã bị trúng bốn cây kim độc rồi, sợ không còn sức kháng cự nữa !

Tay trái cầm phất-trần, tay mặt cầm trường kiếm, Đinh-diệm-Sơn vung mạnh quanh mình, một hột mưa cũng không lọt qua được, các loại ám khí đều bị lão ta đánh rơi lả tả trên mặt đất.

Khi nghe tiếng Lãnh công-Tiêu hô lớn, bất giác lão lo ra, nên một chiếc kim độc lọt vào được ghim vào cánh tay mặt của lão ta.

Lão thấy cánh tay bị đau nhức dữ dội, phải buông thanh trường kiếm rớt lăn trên mặt đất, lão lại nép mình phía sau một ngôi mộ.

Một mặt trận đã bị tan vỡ, bọn cường địch thừa thế xông tới, bỗng nghe tiếng gió áo lất phất, 4 tên Hắc-y vọt mình tới.

Bọn chúng đã được rèn luyện thật kỹ càng, nên hành động chớp nhoáng, khi vừa phóng mình tới ngôi mộ là chúng dàn ra rồi giơ chiếc kim đồng lên mỗi đứa nhắm ngay một đối phương.

Tra-tử-Thanh lẹ làng đề chân khí, đang sửa soạn phóng Bách bộ thần quyền, bỗng nghe tiếng lạnh lùng của Dịch-thiên-Hành :

— Tra-huynh hãy chậm một chút, xét cho kỹ tình hình rồi đánh trối chết cũng không chậm.

Tra-tử-Thanh giựt mình liền ngưng tay nhưng vẫn án tên Hắc-y trước ngực, đề đề phòng đỡ ám khí của địch.

Dịch-thiên-Hành nhìn chung quanh một lượt đoạn hô tớn :

— Dừng tay !

Lúc đó Dương-văn-Nghiêu đang giao tranh với 2 tên Bạch-y đồng tử, khi nghe tiếng hô lớn của Dịch-thiên-Hành, lão ta liền nhảy thối

http://tieulun.hopto.org

lui ra phía sau, rồi quay đầu lại xem, lòng nản chí.

Lão thở dài ngẫm nghĩ :

— Thôi hết rồi ! Lão bèn đứng thẳng xuôi tay.

Nguyên do lúc đó, tình hình đã hoàn toàn bị bọn Hắc-y và Dịch-thiên-Hành khống chế, ít nhứt mỗi người cũng đều bị 2 chiếc kim đồng chỉa thẳng vào người, nếu bọn Hắc-y khẽ xoay chốt là ám khí phóng ra liền.

Lúc đó người nào cũng đã biết qua loại ám khí trong ống đồng lợi hại như thế nào, dù cho võ công cao cường đến đâu, cũng không thể nào đương cự nổi.

Dịch-thiên-Hành lẹ làng bước tới nhếch mép :

— Trước tình-hình nầy nếu quí vị không chịu xuôi tay, thì đừng trách tôi độc hiểm...

Dương-văn-Nghiêu lạnh lùng bảo :

— Cuộc giao tranh ngày nay, tuy chúng tôi bị thua, nhưng Dịch-huynh không dùng thực lực võ công để thắng, tuy bại chúng tôi không hề phục, và Dịch-huynh có thắng cũng chẳng quang vinh gì.

Dịch-thiên-Hành ngửng mặt lên trời cười ha hả :

— Lời của Dương-huynh, thật ra cũng đúng, nhưng chúng-ta đều chẳng phải là những tay lơ mơ, mà đó đều là những người nổi tiếng trong giới giang-hồ, thế nên chuyện ý khí, hư danh đâu có phải là chuyện đáng quan tâm cho chúng ta !

Ngưng trong giây lát, lão ta lại nói tiếp :

— Nếu quả như Dương-huynh nhận thấy võ công của mình hơn tôi, thì chúng ta sẽ có cơ hội so tài nhau, nhưng bây giờ đây, tình hình có khác, thực ra tôi không có thì giờ rảnh để tiếp Dương-huynh.

Dương-văn-Nghiêu liếc mắt nhìn quanh, thấy Lãnh-công-Tiêu đang ngồi xếp bàn tròn lim dim đôi mắt, lo vận khí, hành công, còn Đinh-diệm-Sơn tay trái đỡ lấy tay mặt, ngồi dựa vào ngôi mộ.

Đinh-Linh và Tra-Ngọc dựa nghiêng mình bên một ngôi mộ, còn Kim lão-nhị đang quì ngoài phía xa cách chừng hai trượng.

Lúc bấy giờ nhìn chung tình hình bên phe Dương-văn-Nghiêu, Tông Đào đã bị thương phân nửa, sức chiến đấu đã hoàn toàn bị tan rã, chỉ còn lại có mình Tra-tử-Thanh chưa bị thương, nhưng làm sao chiến đấu một mình cho được, nhứt là lão ta cũng đang bị bao vây bốn phía, nếu có cử động gì toan chống cự thì cũng bị hạ thủ ngay, thế nên lão ta than thở :

— Trước khi chịu thua, tôi có một chuyện muốn thỉnh giáo...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Không dám, Dương-huynh có bảo điều gì, nếu sức tôi làm được, thì không bao giờ dám từ.

Dương-văn-Nghiêu nghiêm sắc mặt :

— Có thể bị giết, chớ không bị nhục...

Dịch-thiên-Hành nói tiếp :

— Chuyện ấy tôi hiểu rõ, nhưng ..

Lúc ấy hai người _nh nhau từng lời nói, ai cũng muốn nói trước, Dương-văn-Nghiêu không đợi Dịch-thiên-Hành dứt lời liền chặn :

— Nếu Dịch-huynh muốn bắt tôi làm kẻ thuộc hạ tùy ý điều khiển, thì chuyện ấy không thể nào được.

Dịch-thiên-Hành lắc đầu :

— Tôi không có nghĩ đến chuyện ấy.

Dương-văn-Nghiêu lại nói tiếp :

— Ngày nay vì tình thế bắt buộc, tuy bại mà không phục, nhưng cũng không làm cho Dịch huynh phải phí mất biết bao nhiêu là tâm trí. .

Nói đến đây Dương-văn-Nghiêu bỗng im lặng...

Quay đầu lại nhìn bỗng thấy kiếm quang sáng loáng, Nguyên-Bình và Tông-Đào đang giao tranh ác liệt với bọn thuộc hạ của Dịch-thiên-Hành.

Dịch-thiên-Hành ngửng mặt nhìn trời rồi cười :

— Bây giờ trời cũng còn sớm. nếu như Dương-huynh muốn hợp tác với tôi, thì trước khi trời tối, chúng ta cũng có thể vào ngồi mộ của cô độc lão nhân. .

Lão lại nhìn Tra-tử-Thanh :

— Hiện nay, trong giới võ-lâm, các môn phái lớn nổi danh và Nhị-cốc, Tam-bảo đều liên kết nhau để đối phó với tôi..

Tra-tử-Thanh chặn ngang :

— Nếu quả có chuyện ấy thì tôi và Dương-huynh không có dự vào.

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Lời của Tra-huynh cũng thật đáng tin, nhưng tôi cũng không quan tâm gì đến chuyện ấy cho lắm, thực ra tin đồn, thì cũng chỉ là tin đồn mà thôi.

Nếu nói rằng các đại môn phái trong giới võ-lâm và Nhị-cốc, Tam-bảo có thể liên kết với nhau để đối phó với tôi, thì riêng tôi, tôi cũng không tin...

http://tieulun.hopto.org

Theo ý của tôi thì tôi muốn cùng được Dương-huynh và Tra-huynh hợp thành một chi phái lớn trong giới võ lâm. Dương-huynh thì tinh thông môn kiến trúc cơ quan bí mật, còn Tra-huynh lại nghiên cứu kỹ môn Bát-quái, Cửu cung kỳ thuật, còn như tôi, đã từng mấy mươi năm nay khổ tâm thu thập các tinh-hoa trong những môn phái lớn trong giới võ-lâm, tôi tin rằng góp nhặt được rất nhiều, nếu nhị vị vui lòng hợp lực với tôi, thì ý nguyện ấy không khó đạt thành, huống gì trong ngôi cổ mộ của lão Cô-độc nầy, có chứa biết bao nhiêu là bảo vật, giàu có thể sánh với vua chúa, nếu hai vị bằng lòng cùng hợp mưu với tôi, thì tôi sẽ đem tất cả bảo vật trong ngôi cổ mộ này chia đều làm 3, không biết ý quí vị như thế nào, xin cho biết sớm.

Tra-tử-Thanh quay lại liếc Dương-văn-Nghiêu rồi hỏi nhỏ :

— Ý của Dương-huynh như thế nào ?

Dương-văn-Nghiêu đáp :

— Tôi xin để quyền quyết định cho Tra-huynh !

Họ Dương là tay giảo hoạt, y không muốn đứng ra quyết định, nên trao chuyện khó khăn cho Tra-tử-Thanh.

Tra-tử-Thanh quay lại nhìn Tra-Ngọc, rồi lại nhìn Lãnh-công-Tiêu, Đinh-diệm-Sơn, trong lòng cứ lo nghĩ, chưa đáp được lời nào.

Bỗng Dịch-thiên-Hành phất tay trái lên cao, một Hắc-y vội vàng giơ chiếc kim đồng một làn lửa xanh lè vọt thẳng về phía Đinh-diệm-Sơn.

Họ Đinh giựt mình liền nhảy vọt lên.

Ngọn lửa vọt ra rất mau lạ lùng, vừa ra khỏi ống đồng trong chốc lát, nó đã tỏa ra thành một vùng lửa rộng chừng 6, 7 thước, nên Đinh-diệm-Sơn không thể nào tránh khỏi, lão ta bỗng thấy toàn thân nóng bỏng, rồi bị chìm luôn trong vùng lửa đỏ đang cháy phừng phừng.

Đang nằm dựa lưng trên một ngôi mộ, Đinh-Linh thấy Đinh-diệm-Sơn bị lửa đốt thảm thiết, nàng rế lên một tiếng, loạng choạng đứng dậy vọt mình tới.

Dịch-thiên-Hành bỗng bước ngang một bước, nhẹ lẹ làng giơ tay chụp Đinh-Linh giơ thẳng lên cao.

Dương-văn-Nghiêu lật đật la lớn :

— Xin Dịch-huynh nghĩ tình, đừng hại đến tánh mạng của một nàng con gái yếu đuối...

Lúc ấy Đinh-diệm-Sơn đã nhào lăn xuống đất, nhưng ngọn lửa cứ bám mãi vào mình lão ta, mặc dù lăn tròn, ngọn lửa cứ vẫn cháy bừng bừng.

Lãnh-công-Tiêu đang ngồi điều tức, dưỡng thần gần bên, thấy Đinh-diệm-Sơn bị đốt một cách thê thảm, lão ta cũng rùng mình kinh sợ, lòng lại nghĩ :

— Dịch-thiên-Hành chỉ muốn hợp tác với Dương-văn-Nghiêu và Tra-tử-Thanh mà không hề nhắc đến ta một lời, sau khi Đinh-diệm-Sơn bị đốt, thế tất là phải đến phiên ta.

Nếu ta bị lão thiêu sống thì tốt hơn hết là tự...

Lãnh-công-Tiêu là người có tâm địa hiểm độc, thế nên trong lúc định liều mình lão ta không muốn chết một cách vô vị, thế nên lão liếc mắt nhìn chung quanh, coi xem tên Hắc-y nào đứng gần mình nhứt, rồi âm thầm đề chân khí, chuẩn bị ra tay bất thình lình, đánh một đòn trí mạng để mạng đổi mạng .

Bỗng thấy một bóng người vụt tới, tiếp theo sau là ánh gươm sáng loáng...

Lúc ấy Dịch-thiên-Hành đang nắm chặt Đinh-Linh trong tay bảo Dương-văn-Nghiêu :

— Nếu Dương-huynh thấy thương tiếc con nhỏ này, thì tôi sẽ để nó...

Chỉ nói được có mấy lời bỗng thấy một đạo kiếm quang sáng ngời xẹt thẳng tới, lão ta giựt mình kinh hãi.

Trong lúc bối rối, Dịch-thiên-Hành liền dùng ngay Đinh-Linh làm binh khí để đỡ lấy ngọn kiếm quang.

Từ trong đạo kiếm quang ấy lại có lòn theo một ngọn chưởng phong đánh tạt Đinh-Linh sang một bên, đạo kiếm quang liền xẹt thẳng vào ngực Dịch-thiên-Hành.

Họ Dịch lật đật né sang một bên để tránh, nhưng bóng lạ cứ đuổi theo, chỉ trong giây lát đã chém luôn 5 ngọn kiếm độc hiểm.

Làn kiếm quang vừa dứt thì Nguyên-Bình xuất hiện, vẻ mặt đầy phẫn nộ, chàng cầm chặt thanh Diệt-tình kiếm chĩa ngay vào ngực Dịch-thiên-Hành đứng sững không nói một lời.

Lúc đó hai người cách nhau chừng lối 3, 4 bước, bốn phía bọn Hắc-y đã cầm sẵn kim đồng trong tay, nhưng vì hai người đứng gần bên nhau nên không một ai dám phóng ám khí.

Dịch-thiên-Hành cũng nghiêm sắc mặt, lão ta từ từ buông Đinh-Linh ra khỏi tay.

Nguyên do là vì Nguyên-Bình đã cầm thanh Diệt-tình kiếm trong một tư thế tối thượng thừa trong kiếm thuật, chàng vận dụng toàn thể

http://tieulun.hopto.org

chân khí tập trung vào thanh gươm trong thế ấy nên chém tới thì có thể hạ được đối phương trong vòng một trượng...

Dịch-thiên-Hành không ngờ được rằng một chàng thiếu niên còn trẻ tuổi như thế, mà lại có võ công đến mức thượng thừa, nên lão ta giựt mình kinh hãi, và thanh Diệt-tình chém sắt như bùn ấy lại càng làm tăng thêm uy thế cho Nguyên-Bình.

Lúc ấy Đinh-Linh đã rán bò dậy, nàng vọt mình thẳng về phía Đinh-diệm-Sơn.

Kim lão-nhị đang quì gần đó bỗng hô lớn :

— Đinh cô nương hãy dùng cát để dập lửa cho mau...

Đinh-Linh lật đật kêu lớn :

— Tam thúc phụ hãy nằm yên...

Tuy Đinh-diệm-Sơn đã cố gắng để tất cả chân lực trong người để chống với ngọn lửa đang cháy phừng phừng, nhưng thân thể lão ta đã bị cháy mấy chỗ, may là thần trí còn tỉnh táo, nên khi nghe Đinh-Linh kêu, lão cố gắng nằm yên lại được.

Đinh-Linh gắng gượng nhịn đau rán sức hốt đất cát phủ lên mình Đinh-diệm-Sơn, bốn bên bọn Hắc-y nhìn bực tức, nhưng vì chưa có lịnh của Dịch-thiên-Hành nên không dám ra tay.

Tra-tử-Thanh bỗng quay đầu lại giơ tay vẫy rồi bảo nhỏ Dương-văn-Nghiêu :

— Dương-huynh mau lại đây, tôi có việc muốn thỉnh giáo.

Dương-văn-Nghiêu đằng hắng, khẽ liếc mắt nhìn bọn Hắc-y đang đứng chung quanh, rồi chậm rãi bước tới.

Vì lão ta sợ bọn Hắc-y ném ám khí bất thình lình, hay hoặc ra tay ngăn cản, thế nên vận dụng sẵn chân lực để đề phòng.

Nhưng nào ngờ bọn Hắc-y không hề ngăn trở gì cả, chúng chỉ chú mục nhìn thẳng vào lão ta để theo dõi từng cử chỉ hành động.

Dương-văn-Nghiêu bước tới gần Tra-tử-Thanh chừng 4, 5 bước, rồi bỗng đứng lại nhìn chung quanh một lượt, thở dài rồi ngẫm nghĩ ?

— Thôi, hết rồi, bây giờ dù cho có muốn thoát khỏi nơi này thì cũng còn khó hơn lên trời !

Vì lúc đó bốn phương, 8 hướng chỗ nào cũng có bọn Hắc-y đứng, tên nào cũng cầm lăm lăm sẵn chiếc ống đồng, Dương-văn-Nghiêu nhận xét phương vị của chúng đứng, thì thấy chúng đã dàn ra trong một vùng rộng lối 10 trượng, bày thành một lưới ám khí dày đặc, nếu như có cánh cũng khó mà thoát qua.

Tra-tử-Thanh thở ra :

— Dương-huynh có biết nơi xuất thân và lai lịch của chàng thiếu niên họ Từ ấy không ?

Dương-văn-Nghiêu lắc đầu :

— Chuyện ấy tôi không rõ lắm.

Tra-tử-Thanh lại tiếp :

— Tôi nghĩ đến một chuyện, nhưng lòng còn hơi do dự...

Dương-văn-Nghiêu đằng hắng :

— Có phải Tra-huynh lo rằng trong cuộc giao tranh giữa hai người ấy...

Tra-tử-Thanh lại tiếp :

— Nếu Dịch-thiên-Hành bị thương về tay thiếu niên ấy, thì chúng ta sẽ bị vùi xương nơi ngôi cổ mộ này, Dương-huynh hãy xem tình hình 4 phía thì mới thấy rõ lời nói của tôi không sai.

Dương-văn-Nghiêu hỏi :

— Như thế thì Dịch-thiên-Hành còn một vài hy vọng thắng chúng ta phải không ?

Tra-tử-Thanh gật đầu :

— Vì thế mà tôi cứ do dự mãi, không quyết định được.

Bỗng Dương-văn-Nghiêu bước ngang hai bước, càng đứng sát vai với Tra-tử-Thanh hai người dùng phương-pháp Nghị-ngữ truyền âm nói nho nhỏ với nhau :

— Tình hình trước mặt thật là tế nhị, cũng may là chúng ta chưa hứa gì với Dịch-thiên-Hành, nếu tên thiếu niên họ Từ mà thắng, thì bọn Hắc-y đang vây quanh, nhứt định là phải tập trung ám khí để đối phó với chàng ta, biết đâu lúc đó chúng ta sẽ có cơ hội ?

Tra-tử-Thanh cũng bảo :

— Tình hình này rất nguy hiểm muôn phần, Dịch-thiên-Hành tuy là một cường địch, nhưng có lẽ võ công của chàng thiếu niên họ Từ cũng không thua gì lão, trong một thời gian nữa, nó sẽ trở thành tai vạ lớn trong giới giang-hồ, và nếu như có tánh tự phụ, thì đó là con ngựa bất kham, thêm vào đó, có lão Tông-Đào bày mưu độc giúp nó, sau này ắt chúng sẽ dựng riêng một phái...

Trong cuộc giao tranh giữa hai người ngày nay, bất luận ai thắng, ai bại cũng đều có hại mà chẳng có ích gì cho chúng ta cả...

Dương-văn-Nghiêu đáp :

— Tra-huynh nói rất đúng, nhưng điều trọng yếu nhứt là chẳng cần ai thắng ai bại gì, thì cũng đều làm trở ngại cho việc chúng ta vào ngôi cổ mộ này...

http://tieulun.hopto.org

Hai người đều dùng phương-pháp Nghị-ngữ truyền âm để bàn bạc bên ngoài chỉ thấy môi họ khẽ mấp máy, mà không hề nghe được họ nói gì.

Tra-tử-Thanh nhìn qua Nguyên-Bình và Dịch-thiên-Hành đang đứng đối diện rồi nói tiếp :

— Đôi bên đã ghìm nhau sẵn sàng rồi, họ sẽ đem toàn lực giao tranh nhau trong tức khắc...

Dương-văn-Nghiêu bảo :

— Nếu chúng ta lợi dụng cơ hội họ đang giao tranh nhau để vượt ra ngoài trùng vây của bọn Hắc-y, thì chuyện sanh tử, thành bại có thể hy vọng được phân nửa...

Tra-tử-Thanh lại bảo :

— Nếu Dương-huynh và tôi, mỗi người bắt sống một tên Hắc-y làm khí giới để chống cự với ám khí có hy vọng rất nhiều.

Dương-văn-Nghiêu nhếch mép :

— Đúng lắm, thố tử hồ bi, họ không bao giờ hại đồng bọn họ. Nếu ta dùng người của họ làm khí giới để chống cự lại ám khí, thì dù sao đi nữa, trong lòng họ cũng ngần ngại...

Bỗng nhiên Tra-tử-Thanh thở dài :

— Chúng ta nương cơ hội Dịch-thiên-Hành giao tranh với chàng thiếu niên họ Từ để ra khỏi trùng vi, nhưng như thế cũng chưa phải là thượng sách...

Dương-văn-Nghiêu liếc mắt nhìn sang một bên :

— Tra-huynh lo lắng cho lịnh lang phải không ?

Tra-tử-Thanh đáp :

— Đó cũng là một nguyên nhân mà thôi, điều trọng yếu nhứt là lỡ mất cơ hội ngày nay, thì khó mà tìm cơ hội nào khác để giết cho được Dịch-thiên-Hành và chàng thiếu niên họ Từ này.

Hai người nầy đều là chướng ngại trong công cuộc vào thám hiểm ngôi cổ mộ của ta, ta phải tìm cơ hội để trừ chúng, mà đây là một cơ hội rất tốt.

Trong công cuộc giao tranh này, kẻ nào thắng cũng phải bị rời rã tay chân, chừng đó chúng ta ra tay là nhứt định sẽ thành công.

Dương-văn-Nghiêu trầm ngâm trong giây lát rồi bảo :

Ý kiến của Tra-huynh rất hay, làm cho tôi thấy rõ vô cùng, nhưng nếu kẻ thắng là Dịch-thiên-Hành, thì e kế hoạch ấy sẽ là ảo ảnh,

vì chúng ta không thể nào diệt một lần được cả Dịch-thiên-Hành và bọn thuộc hạ của y...

Tra-tử-Thanh bảo :

— Rắn mất đầu không bò được, chim không cánh làm sao bay, nếu Dịch-thiên-Hành bị thiếu niên họ Từ hạ, thì bọn ấy như rắn mất đầu tinh thần bị sút giảm, chúng ta lấy lẽ lợi hại phân trần, biết đâu chúng sẽ về với ta.

Dương-văn-Nghiêu lại nói thêm :

— Tuy Tra-huynh tính toán thật là chu đáo, nhưng hành động ấy thật là quá mạo hiểm nếu vạn nhứt xảy ra điều ý gì, thì bọn chúng trở lại bao vây chúng ta, thì chúng ta sẽ không thoát khỏi tay chúng...

Ngừng giây lát lão lại nói tiếp :

— Không phải, tôi khoác láo, hiện nay trên thế gian nầy, trừ ra tôi, không có một ai vào ngôi cổ mộ này mà khỏi bị thương về các cơ-quan mai-phục. Như thế thì chúng ta đánh liều, làm điều nguy hiểm để thắng lợi, thì... chi cho bằng để chúng bị hại trong ngôi cổ mộ này còn tốt hơn...

Tra-tử-Thanh bỗng liếc Dương-văn-Nghiêu rồi nói tiếp :

— Theo chỗ tôi biết, thì bao gươm Diệt-tình kiếm đã lọt vào tay của nàng áo đỏ phe Nam-Hải. Theo lời đồn thì trên chiếc bao gươm ấy có khắc chỗ chôn giấu các bảo vật trong ngôi cổ mộ, và các họa đồ cơ-quan bí mật. Nếu Dương-huynh không có họa đồ ấy, thì cũng khó mà vào ngôi cổ mộ cho được.

Dương-văn-Nghiêu nhếch mép...

— Chuyện đó Tra-huynh hãy yên tâm, chỉ cần là trừ cho được bọn cường địch, rồi sau đó, việc tiến vào ngôi cổ mộ sẽ do phần tôi lo liệu cho.

Tra-tử-Thanh lại nói :

— Theo ý của tôi, thì trừ cường địch là phải chờ cuộc giao tranh giữa Dịch-thiên-Hành và chàng thiếu niên nọ được phân thắng bại xong xuôi rồi chúng ta dùng thế tấn công chớp nhoáng để diệt trừ tên còn lại...

Dương-văn-Nghiêu trầm ngâm trong giây lát rồi bảo :

— Hay lắm, tôi...

Bỗng thấy Nguyên-Bình lẹ làng vung tay, thanh Diệt-tình kiếm lóe ra muôn đạo hào quang phóng ra về phía Dịch-thiên-Hành.

http://tieulun.hopto.org

Dịch-thiên-Hành đã chuẩn bị sẵn sàng, thế nên khi Nguyên-Bình vung gươm chém tới là lão ta liền vung tay mặt tới trước, một sức ép ngàn cân dồn tới rồi lão lẹ làng vọt mình ra phía sau lẹ như một mũi tên. Chỉ trong chớp mắt lão đã vọt xa đến ngoài 3 trượng.

Bị Dịch-thiên-Hành phóng ra một ngọn chưởng quá mãnh liệt, Nguyên-Bình phải chậm lại trong chốc lát, Dịch-thiên-Hành nương cơ hội ấy vọt mình ra xa.

Bỗng thấy một luồng sáng xanh chóa mắt, làm sáng ngời cả một vùng hơn trượng, che hẳn bóng Nguyên-Bình.

Tiếp theo sau là hai tiếng rú thất thanh, những mảnh đá vụn, gỗ nát dính máu bay tứ tung.

Nguyên do là vì Nguyên-Bình đã dùng tất cả sức mình để tấn công Dịch-thiên-Hành, thế nên khi đối phương nhảy vọt ra xa, Nguyên-Bình không sao thu gươm lại được thanh Diệt-tình kiếm phạt ngang một tấm bia chỗ Dịch-thiên-Hành đứng, làm bể ngay tấm bia, đá vụn vung ra từng mảnh trúng ngay hai tên Hắc-y đứng gần, thanh gươm lại vút ngang chém tiện luôn chúng đứt thành 4 khúc ngã lăn ra đất, máu me linh láng.

Điều nên biết rõ là công lực của Nguyên-Bình chưa đạt đến mức thượng-thừa, tùy ý tấn công hay thu hồi ngọn gươm thế nên khi chàng dùng hết sức mình, sau đó không thu hồi thanh kiếm lại được...

Kiếm quang vừa tắt thì bóng Nguyên-Bình đã hiện ra, chàng vẫn đứng y chỗ cũ, tay cầm chặt thanh Diệt-tình kiếm, đôi mắt lim dim như đang vận khí điều tức...

Rõ ràng, sau đường gươm ấy, chân khí chàng đã bị hao rất nhiều.

Lúc đó Dương-văn-Nghiêm và Tra-tử-Thanh, hai người đều vận dụng công lực sẵn sàng, đợi khi cuộc giao tranh giữa Nguyên-Bình và Dịch-thiên-Hành đã phân thắng bại, thì họ lẹ làng tấn công người đắc thắng để thu thành công sau cùng.

Nào ngờ tình hình lại xảy ra ngoài ý định của họ, là hai người không tiếp tục cuộc giao tranh.

Tra-tử-Thanh nhìn Dương-văn-Nghiêu :

Dương-huynh hãy chậm chậm, đừng...

Dương văn-Nghiêu thở ra :

Tình hình này thật ra ngoài ý định của chúng ta, bây giờ phải làm sao đây ?

Tra-tử-Thanh đáp gọn :

— Khoanh tay làm kẻ bàng quan, im lặng chờ biến cố...

Dương-văn-Nghiêu băn khoăn :

— Tra-huynh hãy đoán tình hình nầy coi sẽ thay đổi như thế nào. Dịch-thiên-Hành có ra lệnh phóng ám khí hay không để đối phó với chàng thiếu niên họ Từ ?

Tra-tử-Thanh đáp :

— Chuyện ấy rất khó định, Dịch-thiên-Hành tuy có ý định thế nào cũng phải giết chàng thiếu niên họ Từ, nhưng chưa đến lúc phải ra lịnh cho thủ hạ phóng ám khí...

Bỗng thấy Nguyên-Bình vụt mở đôi mắt. chàng liếc nhìn chung quanh một lượt đoạn nói lớn :

— Dịch-thiên-Hành, ngươi hãy dùng binh khí đi, câu chuyện ngày hôm nay sẽ đi đến một kết cuộc rất thê lương, những người hiện có mặt tại đây chỉ e rằng có rất ít người được còn sống trở về !

Bỗng nghe tiếng chân người rầm rập chạy đến, làm gián đoạn câu nói chưa dứt của Nguyên-Bình.

Quay đầu lại nhìn, thấy hai lão gù và lùn chạy nhanh phía trước sau lưng có chiếc kiệu đỏ, sau chiếc kiệu đỏ là Mai-nương với mái tóc bạc phơ.

Chỉ trong giây phút 2 lão gù, lùn và chiếc kiệu đã đến gần kề bên Nguyên-Bình và Dịch-thiên-Hành.

Hai lão gù và lùn dừng chân rồi bước tránh sang một bên để bảo vệ chiếc kiệu sơn đỏ.

Khi thấy hai lão gù và lùn đứng chực sẵn, hai tên khiêng kiệu mới nhẹ nhàng để chiếc kiệu xuống.

Từ phía sau Mai-nương bước tới giơ tay vén rèm kiệu. Bên trong kiệu, nàng áo đỏ trên mặt có che tấm lụa đen, từ từ bước xuống..

Những người có mặt, trừ ra bọn thủ hạ Hắc-y của Dịch-thiên-Hành ai ai cũng đều có gặp mặt nàng áo đỏ, sắc đẹp của nàng ai cũng biết, nhưng không một ai hiểu gì lẽ vì bây giờ nàng lại dùng lụa đen để che gương mặt diễm kiều ấy.

Bỗng thấy nàng áo đỏ quay mặt có che tấm lụa đen nhìn bốn phía như tìm ai, rồi nàng lại giơ tay vẫy :

— Tra-Ngọc, bộ người bị thương rồi sao ?

Tra-Ngọc bỗng thấy trong lòng rộn lên một niềm vui khó tả, dường như vết thương đã nhẹ hẳn cơn đau đớn rất nhiều. chàng lật đật đứng dậy đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Đa tạ lòng ưu ái của cô nương, một vết thương nhỏ, không đáng quan tâm...

Nàng áo đỏ giơ tay về phía Dịch-thiên-Hành :

— Nhứt định là Tra-Ngọc đã bị thuộc hạ của ngươi làm bị thương mau đưa thuốc giải độc đây cho tôi !

Dịch-thiên-Hành mỉm cười, thò tay vào bọc lấy chiếc bình ngọc rút ra hai hoàn thuốc trao cho nàng áo đỏ...

Tiếp lấy thuốc nàng không hề nói lấy một lời cám ơn, nàng lẹ làng đi thẳng về phía trước, tà áo phất phơ... nàng đã đi phớt ngang qua bên cạnh Nguyên-Bình.

Một mùi hương thoang thoảng, nhẹ nhàng, làm cho tâm thần Nguyên-Bình bị lay động dữ dội, không sao cưỡng được, chàng quay lại nhìn theo phía sau lưng nàng áo đỏ.

Chỉ thấy gót sen nhẹ nhàng thoăn thoắt, với mình thon thon, nàng đi về phía Tra-Ngọc, thỏ thẻ bảo :

— Đây là thuốc giải độc của Dịch-thiên-Hành, không thể nào lão gạt ta, người cứ yên tâm mà uống đi...

Tra-Ngọc ngạc nhiên tưởng chừng như mình đang sống trong mộng. Chàng không ngờ mình lại được nàng áo đỏ thiết tha lo lắng đến như thế, chàng cảm động :

— Cô nương trao cho, giả sử như là thuốc độc, tôi cũng chẳng dám từ.

Chàng vội chìa tay ra cầm lấy thuốc.

Vì trên gương mặt che tấm lụa đen, nên không một ai có thể thấy được lúc đó thái độ nàng ra sao, nhưng qua những lời nói dịu dàng đầy tình cảm, cũng có thể đoán được tình nàng đối với Tra-Ngọc thật là thiết tha.

Lại nghe nàng dịu dàng bảo :

— Người đã thọ thương... tốt hơn hết là chớ nên cử động thôi để tôi cho uống cho...

Nói xong, nàng liền giơ tay mặt, cầm viên thuốc trong tay Tra-Ngọc rồi bỏ vào miệng chàng.

Trong hoàn cảnh lúc ấy, giả sử như là vợ chồng đi nữa, thì những cử chỉ thân mật cũng chỉ diễn ra trong hoàn cảnh riêng trong khuê phòng phòng, hay là ở một nơi nào không có mặt người khác, nhưng bây giờ giữa chốn thập mục sở thị, mà nàng áo đỏ đã hành động một cách ngang nhiên không dè dặt như thế, nếu theo câu Nam nữ thọ thọ bất

thân của thánh hiền, thì hành động của nàng áo đỏ là một điều đại nghịch bất đạo...

Dương-văn-Nghiêu liếc mắt nhìn rồi mỉm cười :

— Xin mừng cho Tra-huynh !

Tra-tử-Thanh đáp :

— Chung quanh toàn là cường địch đang chực hờ, chuyện sanh tử chưa biết được, có gì mà mừng ?

Dương-văn-Nghiêu chưa kịp nói gì, thì lại bỗng nghe giọng thỏ thẻ của nàng áo đỏ :

— Người cứ yên tâm đi, giả sử như Dịch-thiên-Hành có đưa thuốc độc đi nữa thì tôi cũng có cách giải trừ...

Bỗng nghe Tra-Ngọc đáp :

— Nghề thuốc của cô nương, chính tôi đã thấy tận mắt, rõ ràng là cô nương có tài khởi tử hoàn sinh...

— Nàng áo đỏ cười :

— Người đã tín nhiệm tôi như thế, làm cho lòng tôi thấy sung sướng vô cùng, trong pho sách quí của phái Nam-Hải chúng tôi, chẳng những có ghi chép các ngành võ công, mà lại còn có ghi về y đạo. Điều tôi đã biết chỉ là một phần nhỏ trong pho sách ấy mà thôi.

Trong tương lai, chúng ta có thể đốt đèn lên để đọc pho sách ấy, cùng nhau nghiên-cứu những điều đã ghi trong sách, thì người có thể thành một cao thủ trong thiên hạ, và tôi, cũng trở nên một đệ nhứt danh y đương thời... người cứu nhơn, tôi tế thế, chúng ta sẽ hành đạo khắp nơi trong chốn giang-hồ.

Nghe lời nói dịu dàng, chứa chan tình cảm ấy, Tra-Ngọc như nghe được một bản nhạc giữa chốn cung tiên, chàng ngỡ rằng mình đang ở trong mộng, bất giác, chàng thấy mồ-hôi ra ướt đầm, hơi thở dồn dập chàng ngập ngừng bảo :

— Lời của cô nương... có thật... như thế không ?

Vì lúc ấy tâm thần chàng quá khẩn trương, cho nên chỉ có một câu, mà chàng phải lấp vấp cho đến 3 đoạn, nói mới hết.

Nàng áo đỏ cầm lấy tay Tra-Ngọc :

— Lời nói là do tâm can tôi mà ra, trong chốn thập mục sở thị này, đối xử với người như thế ấy, mà người còn chẳng tin tôi sao ?

Tra-Ngọc sung sướng :

— Có phải tôi đang sống trong mộng hay không đây ?

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Trời thu trong, mặt trời thu sáng tỏ rõ ràng, như thế làm sao

http://tieulun.hopto.org

gọi là mộng được ?... Chúng ta không nên ở đây lâu, người hãy theo ta mau !

Nói song nàng liền bước đi, gót sen thoăn thoắt đi động về phía trước ..

Lúc ấy Tra-Ngọc chưa biết rõ lòng mình đang vui hay đang giựt mình kinh ngạc, sắc mặt đầy vẻ hoang mang. chàng cứ lon ton chạy theo nàng áo đỏ.

Dương-văn-Nghiệu bỗng dậm chân xuống đất :

— Có con như thế, thật là xốn mắt...

Tra-tử-Thanh mỉm cười :

— Sợ e rằng Dương-huynh không phải xốn mắt vì đứa con tôi, mà chỉ vì tiếc pho sách quí của phe Nam-Hải đó chứ !

Dương-văn-Nghiêu lật đật đáp :

— Không phải như thế đâu... tôi mừng cho Tra-huynh và lịnh lang không hết chớ nào có lòng đố kỵ gì đâu ?

Tra-tử-Thanh thở ra :

— Câu chuyện xảy ra quá đột ngột, chỉ e rằng chưa chắc đó là phước, bây giờ tôi lại lo cho nó. .

Nàng áo đỏ kéo Tra-Ngọc ra phía ngoài xa lối 3 trượng, lúc bấy giờ dường như tâm thần chàng mới bình tĩnh trở lại, chàng bảo nhỏ :

— Gia phụ tôi còn bị khốn tại đây, tôi đi theo cô nương một mình, trong lòng thật không yên.

Nàng áo đỏ quay đầu lại :

— Có nên kêu lịnh tôn đến không ?

Tra-Ngọc quay lại gọi lớn :

— Phụ thân.

Tra-tử-Thanh nhíu mày :

— Gì đó ?

Tuy lão hỏi lớn một câu, nhưng lúc đó, lão cũng lẹ làng bước tới...

Dương-văn-Nghiêu đảo lộn mắt mấy vòng rồi cũng lật đật theo sát bên lưng Tra-tử-Thanh.

Bỗng nhiên bọn Hắc-y lại giơ cao kim đồng nhắm về phía Tra-tử Thanh và Dương-văn-Nghiêu.

Tra-tử-Thanh hét lớn :

Bọn người giở trò gì đó ?

Vừa nói lão vừa đứng khựng lại ..

Tra-Ngọc giựt mình hoảng hốt quay lại bảo nàng áo đỏ :

— Gia phụ tôi đang bị thủ hạ của Dịch-thiên-Hành cản...

Nàng áo đỏ lại giơ tay vẫy, và kêu lớn :

— Dịch-thiên-Hành, hãy cho triệt thối tất cả bọn thủ hạ đi, được không ?

Dịch-thiên-Hành lẹ làng bước tới mỉm cười :

— Tôi xin tôn trọng lời của cô nương...

Nói xong lão ta liền vỗ tay ba lượt và hô lớn :

— Nếu chưa có lịnh ta, thì không được ra tay, ai trái lịnh sẽ bị xử tử...

Quả nhiên bọn Hắc-y đều hạ kim đồng xuống và thối lui ra phía sau...

Lãnh-công-Tiêu đang ngồi trị liệu thương thế bỗng nhiên đứng phắt dậy rồi loăng quăng theo sát bên Dương-văn-Nghiêu.

Đinh-Linh thấy nhóm anh hùng đều rút lui một lượt, nàng bảo nhỏ Đinh-diệm-Sơn :

— Thúc thúc có rán đi được không ?

Từ trong đống cát đất, Đinh-diệm-Sơn rán ngồi dậy, mặt mày tèm lem, tóc râu bị cháy nhăn nhúi, trên bộ mặt dài thòng, nhiều vết phỏng đen đen, đỏ đỏ...

Nếu người bình thường mà bị cháy như thế, thì đã chết lâu rồi, nhưng Đinh-diệm-Sơn nhờ có võ công cao cường, lão vận khí chịu đựng nhờ thế mà còn sức lực đôi phần, chưa đến nỗi phải hôn mê bất tỉnh.

Khi nghe Đinh-Linh hỏi mấy lời, lão liền lật đật đứng dậy :

— Thương thế này chưa đến nỗi làm cho ta chết được...

Đinh-Linh nhìn kỹ, thấy y phục của lão ta đã bị cháy đến hơn phân nửa, rách te tua như sơ mướp, đầy mình mụt phỏng nổi khắp chỗ, tình trạng nhìn qua thật là thảm thiết. Nàng thở ra quay mặt chỗ khác khóc rấm rứt :

— Thương thế của thúc thúc trầm trọng như thế nầy...

Đinh-diệm-Sơn nói lớn :

— Khóc cái gì ?

Vừa nói, lão vừa lót tót chạy theo bọn Dương-văn-Nghiêu.

Dương-văn-Nghiêu, Tra-tử-Thanh, Lãnh-công-Tiêu quay lại nhìn, thấy thương thế của Đinh-diệm-Sơn quá trầm trọng, ai ai cũng đều thấy ớn xương sống...

oOo

Nguyên-Bình đứng tần ngần thấy cảnh nàng áo đỏ đối với Tra-Ngọc

http://tieulun.hopto.org

đầy tình thắm thiết như thế, bất giác chàng thấy trong lòng buồn vô hạn...

Một nỗi buồn vô căn cứ, không tên, có xen lẫn lòng đố kỵ... ganh ghét.

Chàng cũng không hiểu rõ lúc đó lòng mình đang giận, đang buồn, hay đang thương, chàng chỉ nhận được rằng, từ trước đến nay lòng chàng chưa bao giờ có loại tình cảm nào lạ lùng như thế...

Lúc ấy Dịch thiên-Hành đang khoanh tay đứng nhìn, thần thái rất ung dung vô sự.

Ngoài kia, nàng áo đỏ đi trước, Tra-Ngọc theo sát một bên, rồi kế đó là Tra-tử-Thanh, Dương-văn-Nghiêu, Lãnh-công-Tiêu cũng lót tót chạy theo.

Phía sau, cách chừng một trượng Đinh-diệm-Sơn thất thểu bước tới, mặc dù lão ta cố ra vẻ ta đây còn sức lực nhiều.

Dịch-thiên-Hành đứng nhìn bọn anh hùng lần lượt ra đi, đợi đến khi Tra-tử-Thanh lướt trước qua mặt, lão lẹ làng nhảy tới chìa tay ra cản, mỉm cười bảo :

— Bộ Tra-huynh muốn đem thuộc hạ của tôi thêm sao ?

Nguyên do lúc nãy Tra-tử-Thanh đã bắt sống được một tên Hắc-y trong lúc bối rối thoát thân, lão ta quên bẵng y lại. Nghe Dịch-thiên-Hành nhắc, Tra-tử-Thanh lật đật đề tên nọ xuống đất và thuận tay giải huyệt luôn cho y...

Lúc ấy Tông Đào cũng lật đật phi thân tới, trước kia Thần-cái đã giao tranh với Dịch-thiên-Hành. nhưng lúc đó họ Dịch có ý nghĩ chỉ muốn dùng Thiên-la trận để bức bách bọn Tra-tử-Thanh, Dương-văn-Nghiêu phải quy phục mình thế cho nên lão ta đã cho Phất hoa công tử và 3 tên Bạch y đồng tử ra đánh cầm chân Tông-Đào, đợi bắt được Tra-tử-thanh và Dương-văn-Nghiêu rồi sau đó sẽ giải quyết tới Tông-Đào và Nguyên-Bình, hoặc là trừ khử luôn hai người, hay hoặc bắt, bức bách hàng phục.

Lão biết rằng, hiện nay tất cả các đại môn phái đều biết rõ bộ mặt thật giả đạo đức của mình rồi, thế nên giờ đây không còn gìn giữ cái hư danh giả dối ấy làm gì nữa. mà phải cứ làm liều một trận.

Theo kế hoạch của Dịch-thiên-Hành, chỉ trong một giờ đồng hồ là tất cả mọi việc sẽ an bày...

Nào ngờ kế hoạch thì hay, nhưng kết quả lại không theo ý muốn.

Võ công của Nguyên-Bình đã đến mức độ lão không tưởng tượng được, thế nên trong lúc lão ta đang thuyết phục Tra-tử-Thanh, Dương-

văn-Nghiêu, Nguyên-Bình vụt phóng mình tới tấn công lão bất thình-lình làm hỏng cả đại cuộc.

Rồi kế đó, nàng áo đỏ lại đến một cách bất ngờ, hành động rất lạ lùng làm cho lão ta không sao đối phó kịp.

HỒI THỨ TÁM MƯƠI LĂM

Hươi bảo kiếm phá trùng vây

Dịch-thiên-Hành sâu sắc hơn, khi nhận thấy tình thế bất lợi sắp diễn ra trước mắt, mà đối với nàng áo đỏ không lưu chút cảm tình thì môn phái Nam-hải sẽ ra tay giúp kẻ địch, chừng ấy đòn cân lực lượng của phái hẳn bị lệch trong tức khắc. Vả lại lão đã nể sợ tài trí thông minh của nàng áo đỏ, nghĩ rằng, nếu nàng muốn đi sâu vào Thiên la trận thì nàng đã có kế hoạch chuẩn bị trước rồi.

Nghĩ như thế, nên lão nhứt định nghe lời nàng áo đỏ tiến thì đồng minh với môn phái Nam-hải để đối phó với giới võ lâm Trung-nguyên, mà thoái cũng bảo tồn thực lực, khỏi tốn hao nguồn nguyên chân khí.

Còn Tông-Đào, khi vượt khỏi vòng vây khốn của Phất-hoa công tử và 3 đồng tử áo trắng, lão gặp Đinh-diệm-Sơn đang nhăn mặt rán chịu vết thương mà bước ra khỏi vùng mộ. Không cần nghĩ con người Đinh-diệm-Sơn như thế nào, lão thấy hắn lâm nạn cũng động lòng thương xót.

Khi ấy, Đinh-Linh bước nhanh tới trước mặt Tông Đào :

— Phụ thân phải cùng Từ-huynh rời khỏi nơi đây ! Lúc nầy chưa phải lúc cần phô trương tài nghệ.

Với kiến thức rộng, kinh nghiệm giang-hồ nhiều thì dĩ nhiên Tông-Đào đã có dự liệu trước tình thế... Nếu nàng áo đỏ dẫn Dương-văn-Nghiêu với một ngàn thuộc hạ đi rồi thì Dịch-thiên-Hành sẽ đem hết toàn lực đối phó với Nguyên-Bình và mình, nên lui về là đúng.

Nghĩ xong, lão quay lại giục Nguyên-Bình :

— Đi, ngày mai hãy còn dài, chuyện báo thù không nên gấp lắm.

Nguyên-Bình đáp :

— Để tôi đi đón Kim thúc thúc của tôi cái đã.

Dứt lời, Nguyên-Bình chân chưa bước mà mắt đã trông thấy Kim lão-nhị nằm sấp bên nền mả, không cựa quậy, hình như đã bị trọng thương ? chàng phóng mình tới kề bên Kim lão-Nhị. Đôi mắt thì nhắm nghiền, mặt tái mét mà châu thân không một dấu vết. Giựt mình, Nguyên-Bình sờ tay lên ngực lão thì nghe tim còn thoi thóp. Liền

http://tieulun.hopto.org

đó, chàng đưa tay trái xốc Kim lão-nhị lên vai, tay mặt cầm gươm, bước nhanh tới trước. Khi ấy, nàng áo đỏ dắt Tra-Ngọc, Dương-văn-Nghiêu cùng ngàn tên bộ hạ kéo đến còn cách chàng ngoài mươi trượng chỉ có Thần-cái Tông-Đào vẫn đứng chỗ cũ chờ chàng. Chàng cứ bước tới.

Khi chàng đi qua ngang Dịch-thiên-Hành, hắn quắc mắt nhìn chàng mà cười lạt mà đưa cánh tay trái ra cản đường chàng :

— Tiểu đệ không muốn ở lại đây một chút sao ?

Không trả lời, Nguyên-Bình lia kiếm tới buộc Dịch-thiên-Hành phải lui ra ba thước. Khi đó, Tông-Đào chạy đứng bên cạnh Nguyên-Bình lườm Dịch-thiên-Hành cười lạt :

— Nầy Dịch-thiên-Hành, chắc gì người cự nổi sức liên thủ của già ăn mày nầy với Từ-nguyên-Bình hay không ?

Thấy Dịch-thiên-Hành nín thinh, Nguyên-Bình dõng dạc nói với Tông-Đào mà cốt ý để cho Dịch-thiên-Hành nghe :

— Kẻ hậu sinh nầy còn sống trên đời là để trả thù cho cha mẹ. Giờ đây chỉ muốn ra tay giết kẻ thù trước mắt dù bị phanh thây cũng không ân hận gì cả...

Thưa lão tiền bối, xin lão tiền-bối ra ơn đưa giùm thúc phụ tôi ra khỏi vùng hiểm độc, để tìm một danh y chữa vết thương cho người, người còn sống lại để thay tôi đốt nén hương trước vong linh của cha mẹ tôi và vị ân sư của tôi mà khấn vái rằng, tôi đã chết vì chuyện rửa thù.. thì tôi mang ơn lão tiền-bối đến suối vàng.

Nói xong, chàng bồng Kim lão-nhị đưa sang Tông-Đào. Qua giây phút suy nghĩ, Tông-Đào giơ hai tay tiếp lấy Kim-lão-Nhị mà ôm sát vào lòng.

Chỉ trong giây phút, hai người đã giải quyết được một việc trọng đại. Tông-Đào tin tưởng ở Nguyên-Bình sẽ thành công trong khi chàng thấy máy chui gươm lườm lườm Dịch-thiên-Hành, còn Dịch-thiên-Hành cố giữ bình tĩnh nhưng không che giấu hết vẻ băn-khoăn.

Cầm thanh kiếm Diệt-tinh trên tay, Nguyên-Bình múa lên một vòng, rồi với vẻ mặt nghiêm trang, chàng nói :

— Hỡi Dịch-thiên-Hành ! Ngươi đã biết ta là ai rồi, giờ đây không cần nói nhiều vô ích. Chính tai ta đã nghe ngươi kể lại chuyện giết song thân ta và mắt đã thấy rõ ngươi giết ân sư của ta ! Ngươi hãy lấy vũ khí ra nói chuyện với ta :

Dứt lời, chàng nhắc tay gươm lên đứng chờ... nhìn thấy thế kiếm đứng sững, Dịch-thiên-Hành lo ngại rằng, không biết võ công của Nguyên-Bình do ai truyền dạy mà kiếm đạo đầy vẻ cao thâm, hiểm độc.

Bấy giờ Tông-Đào đã cõng Kim lão-Nhị đi. Khi ngang qua mặt Đinh-Linh, lão kêu to có ý giã từ :

— Con gái quí của ta ơi !

Đinh-Linh ngoảnh lại cười :

— Thưa phụ thân dạy việc chi ?

Tông-Đào đáp :

— Con cõng giùm người nầy . . .

Dù cánh tay của nàng đang mang thương tích, nhưng cũng rán chịu đau, đỡ lấy Kim lão-Nhị vào lòng rồi nhẹ nhàng xốc lên vai. Tông-Đào đã rảnh tay, bẻ một nhánh thông phất phất lấy đà rồi phi thân trở lại chỗ Nguyên-Bình. Bấy giờ, tốp người do nàng áo đỏ dẫn đầu đã dừng bước. Nàng ta khẽu tay Tra-Ngọc, cười bảo :

— Chúng ta ở nán lại xem cuộc đấu một lát rồi đi được không ?

Tra-Ngọc đáp :

— Được chớ !

Qua lời đáp gọn gàng, Tra-Ngọc nghe mát lạnh nơi bàn tay : nàng nắm lấy tay chàng trở lại chỗ Dịch-thiên-Hành. Lúc đó, Dương-văn-Nghiêu, Tra-tử-Thanh đã thoát khỏi vòng vây, cũng đang dừng bước lại để xem cuộc đấu, chỉ có Lãnh-công-Tiêu cùng Đinh-diệm-Sơn cũng đi chung với Tra-tử-Thanh và Dương-văn-Nghiêu mà ngó lảng chỗ khác để bước thẳng tới, có lẽ hai người nầy bị thương nên vừa thoát nạn là họ vội lo đi chữa trị, không cần chú ý đến việc của những kẻ khác.

Thì bỗng đâu, lúc đó Đinh-Linh bước sau lưng Đinh-diệm-Sơn, khi đến gần nàng áo đỏ, nàng nghe cô ta nói :

— Người nầy toàn thân bị hỏa độc đã công phạt vào nội tạng, chừng ba tiếng đồng hồ nữa là vô phương cứu.

Nghe nói, Đinh-diệm-Sơn biết nàng áo đỏ nói mình, nhưng lão làm thinh thì nàng áo đỏ nói tiếp :

— Nầy người bị thương kia, ngươi thấy thế nào ? Hiện trên đời nầy chỉ có ta cứu được ngươi khỏi tử thương mà thôi, nhưng phải trả lại chiếc Kim-thoa màu tía mới mong được cứu.

Hình như chính Đinh-diệm-Sơn cũng thấy vết thương mình không mong gì cứu chữa được, lão đằng hắng một cái khẽ nói với Đinh-Linh :

— Linh con, con hãy mau trở về Qui-vương-cốc ! Ta tự thấy vết thương nầy không cứu chữa được, nếu được thì còn một tội lỗi khác ta khó tránh được cái chết.

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, Đinh-diệm-Sơn quay lưng hướng về phía Đông mà đi. Đinh-Linh đưa mắt nhìn theo cho đến khi Đinh-diệm-Sơn khuất dạng rồi nàng quay lại thấy nàng áo đỏ cặp tay Tra-Ngọc mà đi, nàng nghĩ rằng, người con gái nầy là con nhà quí phái, thiên-tài, mà sao không biết giữ lễ tục ở đời, trước mắt đông người mà cố ý ra trò mất tư cách để có dụng ý gì ? Nàng thắc mắc quá, hỏi thiếu nữ áo đỏ :

— Xin cô nương tạm dừng chân cho tiện nữ này hỏi thăm !

Liền ngừcg lại, nàng áo đỏ lườm Đinh-Linh :

— Có việc gì ?

Đinh-Linh đáp :

— Thúc phụ của tiện nữ bị trọng thương mà dưới thế gian này chỉ có cô nương mới cứu được thôi, nhưng không hiểu cô nương có sẵn sàng ra ơn cứu giúp được chăng ?

Nàng áo đỏ hỏi gặng lại :

— Cô nhờ tôi cứu người à ?

Đinh-Linh đáp :

— Phải, tôi xin nhờ cô nương.

Qua một giọng cười lanh lảnh, run run vuông lụa đen che mặt, nàng áo đỏ hỏi Đinh-Linh :

— Nếu tôi bằng lòng cứu chú cô thì cô đền ơn gì đây ?

— Cô nương khỏi phải lo. Hễ cái gì sức tôi có thể làm được thì tôi không bao giờ chối từ.

— Thuở giờ tôi cũng không bao giờ nhờ vả ai điều gì hết. Nhưng bây giờ chúng ta có thể ký giấy tờ để làm tin, chờ khi nào cần, tôi sẽ nhờ Đinh cô nương làm giùm một việc được chăng ?

Mải lo thương thế của Đinh-diệm-Sơn trong cơn nguy cấp, Đinh-Linh không dằn đo suy nghĩ, nàng liền trả lời được, liền khi đó nàng áo đỏ quay lại nói với Mai-nương :

— Nầy Mai-nương, dùng thủ pháp đặc biệt của Nam-Hải môn chúng ta chặn hết đường huyệt trong châu thân người bị thương rồi cho uống một hoàn thuốc để nguyên khí của người được lưu thông.

Mai-nương ngạc nhiên :

— Thế nào, con thật lòng muốn cứu giúp người ấy hay sao ?

Nàng áo đỏ gật đầu :

Mai nương đừng sợ nàng ấy nhẫn tâm làm trái ý của ta.

— Ai biết đâu, tùy ở con định. Ta cũng nguyện hết lòng cứu giúp người.

Nói xong, Mai-nương bước tới đưa tay vỗ mạnh vào vai Đinh-diệm-Sơn thì lão liền vận công lực bước đi, nhưng toàn thân như bị dao cứa, nghe mấy đường yếu huyệt thiên linh như đứt đoạn mà một làn gió lạnh tạt vào, người run rẩy và mặt choáng váng. Bà Mai-nương thò tay vào áo lấy ra một hoàn linh đơn bỏ vào miệng Đinh-diệm-Sơn.

Nàng áo đỏ đưa tay ngoắc lão lưng gù :

— Ông đưa người bị thương này ra khỏi cánh rừng rồi cắt đặt một người canh chừng !

Khi lão lùn làm theo lịnh nàng áo đỏ, Đinh-Linh nói như than :

— Ân đức từ bi đại độ của cô nương, tiện nữ nầy xin khắc vào tim phổi. Giờ đây cô nương không còn dạy bảo thêm điều chi thì tiện nữ xin cáo từ.

— Linh nương không nên đi vội, cần ở lại đây săn sóc vết thương cho người, vì tôi chỉ hứa chữa trị vết hỏa độc chớ không hứa việc gìn giữ bên cạnh người.

Nghe nàng áo đỏ nói rõ ràng, Đinh-Linh nhìn Kim lão-Nhị trên vai mà nàng xốt xa, không biết làm sao, thì ngay lúc ấy, thuộc hạ của Dịch-thiên-Hành đã tập trung lại bao vây Nguyên-Bình và Tống-Đào.

Dương-văn-Nghiêu nói nhỏ với Tra-tử-Thanh :

— Xem ra gã thiếu niên họ Từ giao đấu với Dịch-thiên-Hành không biết được ai thắng ai bại, mà dù gì đi nữa cũng vẫn có lợi cho chúng ta và nơi đây còn có cả ngàn người của phe Nam-Hải, chúng ta ngồi thu lợi ngư ông, không nên tùy ý ra tay trong trường hợp này !

— Dương-huynh nói cũng đúng, nhưng tình thế này khó dự đoán được, chúng ta chỉ có thể coi vẻo mà hành động.

Bỗng đâu mọi người đều nghe Từ-nguyên-Bình kêu to lên :

— Quí vị hãy đứng dang ra để tránh tai hại do sự lầm lẫn.

Tiếp theo Nguyên-Bình, Dịch-thiên-Hành cũng gọi to ?

— Quí vị dang hết ra đi ! Ít nhứt cũng ngoài hai trượng...

Cười khằng khặc một hơi dài lão nói thêm :

— Hiện nay trong giới võ lâm, số người biết dùng kiếm rất nhiều nhưng dùng thuật «ngự kiếm» để chống kẻ địch thật hiếm có, giờ đây quí vị được hân hạnh trông thấy rồi đấy...

http://tieulun.hopto.org

Nghe Dịch-thiên-Hành khoe khoang, Tông-Đào hỏi nhỏ Nguyên-Bình :

— Bình nhi đã tập qua thuật ngự kiếm rồi chứ ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Không, nhưng về thuật kiếm hình như tôi đã được một người trao cho võ công loại ấy, nếu không nghe Dịch-thiên-Hành nói ra tôi cũng không nhớ tới.

Cao hứng lên, Tông-Đào phất nhánh thông trong tay, vừa liếc mắt bốn phía vừa lượn múa tưng bừng, lão cười ngất :

— Cuộc đấu sắp diễn ra hôm nay, biết luận chết sống thế nào, nhưng chí khí anh hùng của thiếu niên họ Từ sẽ ngàn năm lưu lại trong giới võ lâm. Kể từ 60 năm nay, chưa có một người nào cỡ tuổi như Bình nhi mà được rạng rỡ uy danh như vậy ! Bình nhi là con người thành công !

Đối với Nguyên-Bình những lời nói ấy đã kích động chàng, khiến đôi mày như lưỡi gươm của chàng giương lên và dường như tim chàng xao-xuyến, ngước mắt lên thinh không cho tiếng nói hòa theo gió thoảng :

— Thật ra lão tiền-bối khen quá đáng. Kẻ hậu sinh nầy cảm thấy trong cuộc đấu hôm nay sẽ chết trong tay đối phương và ngậm hờn nơi chín suối, nhưng kẻ hậu sinh tin rằng, Dịch-thiên-Hành cũng phải trả lại một giá rất đắt... Giờ đây có một việc cầu lão tiền-bối giúp, không biết có được hay không ?

— Bình nhi cứ nói, già ăn mày nầy quyết không kiếm cớ chối từ khi mà thấy khả năng của mình làm được.

Đưa mắt trong sáng nhìn Đinh-Linh, Nguyên-Bình nói ngay :

— Xin lão tiền-bối dắt đứa con nuôi của tiền-bối, rời khỏi nơi nầy thì kẻ hậu sinh mới yên lòng chiến đấu.

Tông-Đào cười :

— Trong đời của già ăn mày nầy lặn lội khắp giang hồ, quen biết thật nhiều người mà chưa thấy người trai trẻ nào kết bạn không lựa tuổi tác như thiếu niên họ Từ đây, mà lại là người biết trọng tình nghĩa cuộc đời mình.

— Ô, hồi nãy lão tiền-bối có nhắc qua kiếm đạo, thì kẻ hậu sinh nầy chưa rèn luyện đầy đủ hết nhưng mỗi khi dùng đến thì nhớ lại, có thể nhắm lấy khả năng mình mà đoán biết việc hơn thua. Còn trận đấu sắp diễn ra đây, một mình kẻ hậu sinh có thể quyết định được phần thắng trong đức tin của mình.

Nghe từng lời, thấy từng cử chỉ hào hùng của Nguyên-Bình đối với Tông-Đào nãy giờ, Dịch-thiên-Hành, hơi nao núng, lão mỉm cười đề nghị với Nguyên-Bình :

— Kẻ nầy cũng không lấy chuyện ăn thua làm trọng, chẳng qua là tôi được tập luyện một kiếm thuật hiếm có mà mỗi một hiệp sĩ nào cũng phải có đấy thôi. Hôm nay đây, nếu từ Từ-huynh hãy còn những việc quan trọng hơn thì cũng có thể đình lại cuộc đấu đến một lúc nào đó, sẽ định lại cũng không hại gì.

Khi ấy, Đinh-Linh chạy xán xả đến bên mình Tông-Đào, lão nhăn mặt hỏi :

— Lại đây chi vậy, Linh nữ quỉ ?

Nàng cười ngọt dịu :

— Phụ thân không đi thì con cũng vậy.

Nguyên-Bình không đáp lời Dịch-thiên-Hành mà chăm chú nhìn Kim lão-Nhị thoi thóp trên vai Đinh-Linh, không thể dằn lòng đau đớn, chàng bước lại thì Đinh-Linh trao Kim lão-Nhị đưa cho chàng :

— Nầy Từ-huynh, chú ba của tôi cũng bị thương nặng lắm, cần được điều trị cấp thời mà tôi cũng cần ở lại đây để săn sóc chú tôi.

Khi đã nhẹ tay đặt Kim lão-nhị trên vai xong, Nguyên-Bình cảm động nhìn Đinh-Linh :

— Chính tôi đã làm cho cô nương bận rộn quá. Không biết gì hơn là nguyện ghi ơn vào lòng để ngày mai đền đáp.

Dứt lời, chàng hươi vun vút thanh kiếm Diệt tình, vừa xông tới vừa quát to :

— Ai tránh thì sống mà cự lại thì chết trong tức khắc !

Hướng đi của Nguyên-Bình lại nhằm phương vị phòng thủ của Phất-Hoa công tử. Con người nầy tuy không phải là bậc chân tài, nhưng vì con nhà quí phái, được tưng tiu từ thuở bé, nên lớn lên có tánh tự kiêu, khinh rẻ người đời, ỷ vào thế lực của người cha từng ngang dọc trong vùng Bạch-sơn, Hắc-thủy. Giờ đây gã ta nhìn thấy Nguyên-Bình bước đến gần mình, gã nổi giận phất chưởng đánh mạnh ra...

Nguyên-Bình hươi kiếm chém đứt khúc tay áo rộng trên cánh chưởng Phất-Hoa. Gã nầy vội nhảy lui ra 4, 5 thước Tông-Đào giựt mình nhảy tới sắp sửa ra tay ứng tiếp Nguyên-Bình nhưng phải ngừng lại, vì thấy cánh chưởng của Phất Hoa run run, hình như đã bị thương.

http://tieulun.hopto.org

Trông thấy, Dịch-thiên-Hành hoảng kinh. Lấy nội lực dùng kiếm để đánh trả lại, ngoài võ công Huyền môn, thì chỉ có thuật Bát-nhã thiền-công của Phật-môn mới có thứ uy lực hùng hồn như thế ấy.

Rồi liền đó, làn gió reo lên như tiếng hú bởi bốn chiếc xà đầu trượng của bốn hảo hán hộ vệ Phật-hoa đồng loạt hươi ra tấn công tới tấp Nguyên-Bình, lưỡi kiếm Diệt-tình từ trên cao cúp xuống như sao băng. Bốn đường trượng xà đầu như xô núi cứ phóng tới, phóng tới cho đến khi đụng một đòn Thiên hà đảo tả dưới mũi kiếm Diệt-tình lớp lớp tia xanh hoa cả mắt. Tiếng rốp rốp phát ra chát chúa, bốn cây xà đầu trượng đều bị gãy lìa. Thừa thắng thanh kiếm Diệt-tình được trở tay, bay vút ra như Linh-xà phóng ngang, phóng dọc, càng quét qua bốn cây thịt, trông khủng khiếp vô cùng. Bốn lão hảo hán biến sắc tuôn chạy ra xa, Nguyên-Bình vung kiếm rượt theo nhưng không tấn công nữa, thì thấy vòng vây đã bị phá vỡ, chàng nương thế, xuôi đường chạy thoát ra luôn.

Nhìn thấy thần sắc của Nguyên-Bình dũng mãnh phi thường, nàng áo đỏ thở dài, khiến cho Tra-Ngọc đang đứng bên cạnh nàng, cũng hồi hộp quắc mắt lườm chàng.

Khi hơi thở dài chưa dứt, nàng áo đỏ tỏ vẻ nóng giận kêu to :

— Này Hồ-nhứt-Thơ, hãy đuổi theo tiêu diệt hắn !

Liền y lịnh, Nhứt-Thơ chớp mắt nhìn theo Nguyên-Bình bước như mũi tên bay, hắn ú ớ :

— Hãy dừng lại !

Đã vọt tới hơn 7, 8 trượng, Nguyên-Bình ngừng lại, chưa kịp ngoảnh nhìn thì Nhứt-Thơ đã nhảy tới bên mình chàng. Thấy võ công cao thâm của đối phương, hắn cũng e dè, nên đưa mắt ngó chừng Nguyên-Bình vừa vén vạt áo lấy ra ngọn kích ngắn giống như loại ám khí giắt lưng.

Nguyên-Bình hỏi :

— Ngươi muốn gì ?

Vừa cập sát vũ khí vào hông, Nhứt-Thơ vừa hạ giọng :

— Kẻ hèn này được lịnh theo các hạ để xin lĩnh giáo vài hiệp.

— Ngươi được lịnh của ai ?

Hồ nhứt-Thơ mỉm cười :

Dĩ nhiên là lịnh của tiểu thơ chúng tôi chớ ai ?

— Tiểu thơ nào, có phải nàng áo đỏ không ?

— Dạ, nàng là con gái của Thần lão Nam-hải, thân phận rất cao quí, các hạ không nên nói xúc phạm !

Ngước mắt nhìn trời mây như đang tìm kiếm một việc dĩ vãng, Nguyên-Bình nói với mình :

— Sao nàng lại có chuyện quấy phá ta ?

Thế rồi chàng đứng ngẩn người để cho một thứ cảm giác mơ hồ từ từ biến thành một hình ảnh đẹp đến xâm chiếm giữa tim óc chàng. Giờ đây, hết thảy sự thật trên đời đều xa lánh chàng, thậm chí hình bóng cha mẹ, thầy, ân nghĩa tựa non biển, cũng không được hiện về trong giây phút này.

Chàng cảm thấy thân chàng cô độc, đứng giữa người mà sao bơ vơ có một mình, thật là hờn tủi vô hạn...Đinh-Linh, Đinh-Linh khi mà chàng đang chuẩn bị tử chiến với Dịch-thiên-Hành thì nàng lại đem giao trả Kim lão-nhị ! Hình như con người ấy giao thiệp với mình chỉ vì một dụng ý nào khác, nên một khi gặp cảnh gian nan, nguy khốn thì tình nghĩa cũng dứt phăn ai nấy lo...Chàng không có cách gì khắc phục nỗi đau khổ ngay được. Chàng có mặc cảm rằng mình đang bị đời hờ hững bỏ rơi, mà thứ tình cảm ấy, đối với nhân vật anh hùng lại càng mạnh mẽ hơn, nhứt là một cuộc đời bi thảm, đã chịu đựng nhiều nỗi gian truân, khiến chàng đau buồn biết mấy.

Giá như lúc bấy giờ Hồ-nhứt-Thơ dùng ám khí hại chàng thì trở tay sao kịp, nhưng hắn lại không vẫn cầm chiếc kim bút mà nói với chàng.

— Đấu cuộc nào, cái sống chết ở trong kẽ tóc thôi, tại sao các hạ lại nghĩ vẩn vơ như người mất hồn vậy ?

Chàng khẽ giựt mình, trở lại thực tế, nhìn Nhứt-thơ :

— Ngươi muốn động thủ với ta thì không khó, nhưng để ta hỏi thăm nàng một chút rồi bắt đầu ra tay cũng không muộn.

Nhứt-Thơ ngạc nhiên :

— Các hạ muốn hỏi gì với ai ?

— Ta muốn hỏi nàng áo đỏ. Ta với nàng vốn không thù không oán tại sao nàng sai người làm rối ta ?

Nói xong, Nguyên-Bình cười khẩng khác rồi bước đi. Một giọng cười dòn và ngắn, biểu lộ lòng căm tức cũng có và mỉa mai cũng có khiến cho Nhứt-Thơ cười theo như biểu đồng tình...

Hãy nói rõ về Hồ-nhứt-Thơ, hắn không phải là người lục lục thường tài. Trước kia hắn đã gây sóng gió khắp miền Nam, Bắc

http://tieulun.hopto.org

Trường giang cả chục năm, chưa gặp một địch thủ nào. Hắn là nhân vật lừng danh, đồng thời với lão lưng gù họ Âu cùng lão lùn họ Hồ, nhưng hắn là một bực anh hùng đã từng chán ngán cái nhân tình thế thái. Nay hắn đã cảm thông tiếng cười của Nguyên-Bình, trong bất giác, hắn tránh ra 3 thước mở đường để cho Nguyên-Bình đi thong thả, Nguyên-Bình dò xét trên uy phong, trên thần sắc của hắn cũng phải thầm khen.

Còn nàng áo đỏ, bấy giờ, vuông lụa đen vẫn phủ kín mặt nên không ai biết được nàng có nhìn Nguyên-Bình hay không, chỉ thấy nàng đứng bất động hướng mặt về Nguyên-Bình, với vẻ căm tức lòa ra từ đôi mắt, Nguyên-Bình bước tới đâu người ta đều tránh lối cho chàng đi, chỉ có nàng áo đỏ đứng im không dời gót ngọc.

Gió thu phây phẩy trên khăn áo của nàng. Nguyên-Bình vụt đi qua còn cách nàng 2 thước. tia mắt quét vào nàng như muốn xé vuông lụa phủ mặt, để xem nàng đang giận hay đang mừng.

Khi ấy, Mai-nương đứng cách đó 3 thước, để chân khí toàn thân, chống gậy trúc đứng hờm sẵn, hễ cử động của Nguyên-Bình có gì bất lợi cho nàng áo đỏ thì bà kịp đối phó.

Mọi người đứng chung quanh cũng chú ý nhìn Nguyên-Bình, vì họ đã nhận thấy Nguyên-Bình, tuy mới đụng nhau vài hiệp với Dịch-thiên-Hành chưa phân thắng bại, nhưng đã tỏ rõ một cao thủ đương trường, họ, cảm thấy nhứt cử, nhứt động của Nguyên-Bình đều có thể làm đảo lộn tình thế trong giới võ lâm, họ lấy làm lạ cho nàng áo đỏ, dùng tài trí và sắc đẹp của mình đã làm điên đảo nhiều bực dũng sĩ anh hùng mà sao trong giờ phút nầy, nàng lại đứng ngẩn ngơ như một kẻ mất hồn. Nguyên-Bình và nàng đối diện tự nãy giờ mà không ai nói với ai một lời nào.

Rồi bỗng đâu có tiếng gọi to lên. Lão lưng gù hộ tống Đinh-diệm Sơn chạy tới. Hồ-nhứt-Thơ đánh tiếng hỏi:

— Nầy Âu lão kêu tôi có chuyện gì?

Lão lưng gù nổi giận hét lên:

— Ngươi có thể thay tôi giữ « cây đinh sét » nầy được không?

Tiếng cãi cọ của hai người, khiến quần hùng đều kinh ngạc, suy đoán một hồi mới hiểu ra lão lưng gù đang bực về chuyện phải theo hầu hạ Đinh-diệm-Sơn theo lịnh của nàng áo đỏ. Khi ấy, nhận thấy không khí ồn ào, nàng áo đỏ bèn gắt lời:

— Các người coi cái gì? Hãy mau dang ra hết!

Nguyên-Bình nổi giận đưa kiếm chỉ vào nàng hỏi nhanh:

— Cô ngắt lời với ai?

Lão lưng gù cũng như Hồ-nhứt-Thơ bỏ ngay việc gây gổ nhau, chạy tới đứng bên cạnh nàng áo đỏ, còn quần hùng vẫn không dang ra mà đứng im để coi Nguyên-Bình với nàng áo đỏ đang châm nổ một ngòi pháo cho đấu cuộc chăng? Thì với giọng nói rổn rảng, nàng áo đỏ thách thức Nguyên-Bình:

— Người dám giết ta chăng?

Giơ cao thanh kiếm lên, Nguyên-Bình cười lạt:

— Người nam tử đường đường không bao giờ đánh người con gái yếu hèn, mà chỉ muốn nói phải quấy thôi.

Lùi lại hai bước, nàng áo đỏ nép trước ngực Tra-Ngọc mà tay run run nhìn Mai-nương:

— Hãy giết nó!...

Nàng đã mất bình tĩnh ngã xỉu vào lòng Tra-Ngọc. Mai-nương hươi gậy trúc, cũng như lão lưng gù và lão lùn, xông tới trước mặt Nguyên-Bình với vẻ hằn học.

Ngoảnh lại nhìn nàng áo đỏ, Mai-nương băn-khoăn:

— Con làm sao thế?

Bà liền đưa tay ra, lui lại trước mặt nàng áo đỏ với cử chỉ khẩn trương trong khi Hồ-nhứt-Thơ dùng ngọn kích qua thế Phượng hoàng điểm đầu, phóng tới Nguyên-Bình, một ánh sáng nhỏ chớp chớp như mảnh gương rọi ánh nắng, và lão lưng gù tung chưởng đánh tới, gió reo như tiếng hú.

Nguyên-Bình hươi kiếm xiên xiên để chặn đường ngọn kích ngắn, đồng thời trở gươm với thế Khôi tinh tích đẩu đánh lui lão lưng gù, chàng thét to:

— Ta với hai người vốn không thù oán, nên không muốn cùng hai ông động thủ.

Lão lưng gù dõng dạc trả lời:

— Đánh nhau thì mạnh sống yếu chết, lựa là phải có sự thù oán hay không.

Dứt lời, lão cứ vung song chưởng cuồng cuộn tới tấp liên tiếp, Hồ-nhứt-Thơ thấy thế, cũng tung kích bức Nguyên-Bình làm chàng phải thối lui hơn 3 thước.

Khi ấy, Tòng-Đào đứng cầm nhành thông trong tay lật đật chạy tới hét to:

— Khá khen thay lão gù và lão lùn, là bậc nổi tiếng võ lâm lại

http://tieulun.hopto.org

hùa nhau hiếp đáp một thiếu niên sanh sau đẻ muộn mà không biết thẹn mặt anh hùng hay sao ?

Ngừng tay lại, lão lưng gù họ Âu lườm Tông-Đào :

— Nếu ông bất phục thì nhảy vào đây thử chơi vài hiệp ?

— Nầy Tông-lão tiền-bối cứ đứng im để mặc kẻ hậu sinh nầy.

— Sao, Bình nhi nói sao ?

Nguyên-Bình cười lạt, giải rõ hơn :

— Cuộc đấu hôm nay, kẻ hậu sinh đã bị sự sắp đặt trước của phái Nam-hải. Vô duyên cớ mà bọn họ gây sự thì để cho kẻ hậu sinh nầy hy sinh, lão tiền-bối đừng can dự.

Nói xong với Tông-Đào, Nguyên-Bình quay lại cho đối phương biết :

— Vũ khí không có mắt, hai ông cũng cam đành nhé !

Dứt lời, Nguyên-Bình nhảy vọt lên, thanh kiếm Diệt-tình tỏa hào quang chiếu ngay đầu hai lão Âu và Hồ.

Vừa nhảy lui, hai lão vừa giựt mình với kiếm thức kỳ diệu mà bình sanh hai lão chưa từng thấy, nhứt là lão lưng gù, biết mình khó đối phó với đối phương tuổi trẻ tài cao, nên lão rút thêm một lưỡi đao quyết dành phần thắng.

Khi một chưởng đầy nội lực mang theo một mũi nhọn tung ra như vuốt cọp, Nguyên-Bình sợ đến tánh mạng của Kim lão-Nhị đang oằn oại trên lưng mình, nên lật đật vận hết nội-công dùng thanh bảo kiếm đỡ một chưởng độc hại. Ngọn chưởng bị dội ra, tay lão lưng gù như rụng rời.

Liền đó, Hồ-nhứt-Thơ đẩy ngọn kích ngắn ra đâm xiên bên cánh tay cầm gươm của Nguyên-Bình, Nguyên-Bình hoành kiếm quét ngang một nhát nhanh như điện xẹt gần như xuất kỳ bất ý, khiến Nhứt-Thơ rút ngọn kích lại nhưng chậm đi một chút, ngọn kích bị gãy làm đôi.

Thanh kiếm Diệt-tình thuận thế chém tới tấp. Nhứt-Thơ hoảng hốt dùng phần nửa ngọn kích còn lại trong tay làm ám khí phóng tới Đụng phải thanh kiếm Diệt-tình đang quay vòng, ám khí ấy văng ngay xuống đất.

Cuộc đấu mới hai hiệp mà phần nguy hiểm gay go ai thấy cũng phải giựt mình. Lúc đó, nàng áo đỏ nhờ Mai-nương dùng thủ pháp điểm tĩnh huyệt, nên nàng hết choáng váng mặt mày, nàng thở khì ra. Có mấy giọt máu tươi lấm tướt vải lụa phủ mặt, nhỏ trên mình Tra-Ngọc và trên áo nàng...

HỒI THỨ TÁM MƯƠI SÁU

Đem thần công chữa vết thương

Khi ôm nàng áo đỏ bất tỉnh vào lòng mình, Tra-Ngọc nghe toàn thân thể chàng như làn điện ấm chạy đều và một mùi thơm ngây ngất, nồng nàn chàng đã uống gần hết. Bởi cảm giác đê mê, khiến đôi tay chàng thấy mấy, đã mấy lượt muốn vén vuông lụa phủ mặt để thưởng thức hoa hồng, nhưng chàng sợ cặp mắt kiểm soát của Mai-nương. Tim chàng đập thật mạnh và hơi thở nóng bỏng... kế nàng tỉnh lại miệng vọt máu tươi ra, chàng giựt mình hỏi nàng :

— Có phải bị thương không ? Có phải Nguyên-Bình dùng tiềm lực để ngầm hại tạng phủ cô nương không ?

Nàng áo đỏ lắc đầu :

— Không phải, nếu hắn thật sự động thủ hại tôi thì tôi sợ rằng tôi cũng...

Nàng lại đưa mắt nhìn tới trước thì, cái bóng của Nguyên-Bình như mũi tên đang bay theo chiều gió, phút chốc đã mất hút. Nguyên Bình đã đi từ lúc lão lưng gù và lão lùn nao núng và phân vân chưa dám dùng thế mới để khép chặt lại vòng vây.

Khi thấy Nguyên-Bình đã thoát khỏi vòng vây, Tông-Đào rỉ tai Đinh-Linh :

— Chúng ta đi thôi, mau lên !

Dứt lời, lão hướng về phía Đông mà chạy. Còn Đinh-Linh, tự thấy thuật khinh công của mình không bằng Tông-Đào và Từ-nguyên Bình nếu người ta muốn đuổi bắt cũng không khó, nên nàng chưa theo Tông-Đào...

Bấy giờ Mai-nương chống gậy trúc bước tới trước mặt lão lưng gù và lão lùn mắng nhiếc một hồi :

— Bình thường thì hai ông tự phụ, cứ ỷ tài ỷ tận, nay hợp bốn tay bốn chân, hai đầu mà cản không được một thằng con nít, làm mất mặt cả bọn Nam-Hải chúng ta !

Không dám trả lời, hai lão chỉ cúi mặt thẹn cứng mình.

Nàng áo đỏ cũng bước tới đỡ lời :

— Nầy Mai-nương, không nên trách mắng hai lão tội nghiệp. Thật ra con người họ Từ đó ít ai địch nổi hơn nữa gã ta đã có thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn trong tay như hổ dữ lại mọc thêm

http://tieulun.hopto.org

cánh. Giờ đây gã đã đi xa rồi, có muốn đuổi theo cũng không kịp mà chúng ta ở đây cứ nói vớ vẩn hoài cũng vô ích.

Mai-nương nện gậy trúc, nói run run :

— Nếu gặp nó lần sau, để cho già này ra tay, có giỏi nó cứ việc trốn thoát nữa !

— Võ công của gã ta thật kỳ quái hễ mỗi lần gặp là mỗi lần tiến bộ rất nhiều. Thực là một bực thiên tài hiếm có.

— Phải, tài bộ đó khiến kẻ địch khó đo lường được.

Lúc bấy giờ, Dịch-thiên-Hành lót tót đến, còn Tra-tử-Thanh và Dương-văn-Nghiêu vẫn đứng một chỗ để mà nhìn. Bởi hai ông nầy đã lọt vào trận Thiên-la của Dịch-thiên-Hành nên không bước đi được chỉ đứng dòm chừng từng cử động của đối phương, của nàng áo đỏ, hễ có sơ hở thì hai ông thoát thân.

Còn Đinh-Linh, đã xét thấy mình không đủ sức chạy nên tự nhiên cũng dần dần bước tới gần nàng áo đỏ. Khi đó, Tra-Ngọc cũng theo sau nàng ấy không rời một bước.

Riêng về Phất-hoa công tử đã trông thấy cuộc đấu vừa qua, gã vẫn ngạo mạn, nhưng buộc lòng phải tìm chỗ đứng chung với bốn lão hán, sáu đồng tử thuộc hạ của Dịch-thiên-Hành.

Bấy giờ người ta thấy Dịch-thiên-Hành chắp tay xá nàng áo đỏ một xá rồi nói :

— Tất cả những việc gì cô nương đặt ra, kẻ hèn nầy đều làm y theo mà không biết điều ước hợp tác của chúng ta có hiệu lực gì chăng ?

Nàng áo đỏ giải thích :

— Giữa lúc trước so với lúc này tuy điều ước vẫn có hiệu lực nhưng nội dung thấy cần phải tu chỉnh.

— Thì cô nương cứ đề ra sao cho hợp tình hợp lý, chớ kẻ nầy thấy nó không còn quan trọng nữa.

— Nghĩa là Dịch-huynh muốn đồ trút hết cho tôi phải không ? Nếu sớm đi vào ngôi mộ mồ côi và sau khi đó thì...

— Thì sao ? Cô nương thật quá lo.

— Nầy, Dịch-huynh đừng dùng thủ đoạn đối với tôi... Trong ngôi mộ ấy, ngoài những cơ quan trùng trùng điệp điệp, còn có những chỗ bí mật khác.

— Bí mật gì ?

— Ồ, tôi đã nghiên-cứu bản đồ chính trên bao kiếm Diệt tình mới khám phá ra rất nhiều chỗ lạ đều có xếp đặt kho tàng mới đúng, nếu không là chuyện vô lý. Vậy chúng ta phải đích thân đến tận chỗ mới xác nhận chắc chắn.

Nhìn chung quanh, Dịch-thiên-Hành nói rất khẽ :

— Cô nương đã định đi vào lòng mộ, thẳng tới vùng cơ yếu, nhưng đi và trở về phải mất bao nhiêu ngày ?

— Nếu thuận lợi thì trong vòng 12 tiếng đồng hồ có thể rời khỏi ngôi mộ ấy.

— Còn không được thuận lợi ?

— Nếu thế thì phải mất ba bốn hôm, nhưng cũng không quá 7 ngày.

— Vậy thì chúng ta đi ngay trong đêm nay ? Tôi tính trong vòng 3 hôm nay nếu có bực cao thủ nào đến là trừ phi họ đã nhận được tin sớm, nhưng giỏi lắm là đang trên đường đi mà thôi...

Không chờ Dịch-thiên-Hành nói hết, nàng áo đỏ cắt lời bằng cái lắc đầu :

— Trước khi đi ai cũng phải nghĩ tới chuyện tìm ra bảo vật vô giá nhưng không nghĩ đến cái chết. Nếu sau khi trở ra mà được bình yên thì chừng ấy Dịch-huynh mới tin rằng tôi có mạng.

Dịch-thiên-Hành phì cười :

— Lão hèn nầy chỉ tôn trọng tài trí siêu-phàm của cô nương, còn nói tới số mạng thì xin chịu vậy.

Lời Dịch-thiên-Hành vừa dứt thì nàng áo đỏ đưa bàn tay ngọc vịn vai Tra-Ngọc cười lanh lảnh :

— Dịch-huynh muốn mau đến đó với lòng mơ bảo vật cũng không ngoài hai dụng ý.

Dịch-thiên-Hành ngạc nhiên :

— Dụng ý gì mà có cả hai ?

Nàng không đáp chỉ quay lại bảo Tra-Ngọc :

— Tra-huynh hãy gọi lịnh tôn cùng Dương-văn-Nghiêu chạy qua đây !

Do dự một lát, Tra-Ngọc mới bước tới làm theo lời nàng thì Tra-tử-Thanh hỏi việc gì mà gọi, thì chàng kể rõ việc Dịch-thiên-Hành cùng nàng áo đỏ sắp đi vào cõi mộ, mời cả hai ông bước qua để nhờ chứng kiến, khi đó, Dương-văn-Nghiêu quan sát chung quanh rồi nhìn

http://tieulun.hopto.org

hốn lão Hắc-y, sáu cậu đồng tử cùng người Hắc-y đang đứng theo đội ngũ chỉnh tề một bên lão, lão cười bảo với mọi người :

— Hôm nay trong giới võ lâm có đại sự, chúng tôi qua bên nàng áo đỏ để nghe bàn việc...

Ngừng lại giây lát, Dương-văn-Nghiêu cười nói với Tra-Ngọc :

— Ngọc nhi, hãy cố gắng, đừng để đóa hoa đẹp lọt vào nhà người khác. Khi được giai nhân áo đỏ rồi thì Tra-gia-bảo cũng được sự giúp đỡ tận lực của phe Nam-Hải và hiệu triệu khắp võ-lâm trong thiên hạ sẽ về với mình rất dễ dàng, còn riêng phần ta là chú, ở bên Giang-Nam, cũng đỡ đần được phần nào :

Tra-Ngọc buồn buồn đáp :

— Con là kẻ tầm thường nên sợ rằng khó được nàng ghé mắt xanh.

Dương-văn-Nghiêu cười khà khà :

— Điều đó Ngọc-nhi hãy yên tâm. Nàng ta đã biểu lộ cử chỉ thân mật với Ngọc-Nhi. Trước mặt đông người thì mọi người đã có ý thức hay cảm nghĩ về một việc sánh đôi, nên đừng e ngại gì hết.

— Nhưng hãy còn ngại về lễ giáo của đất Trung-Nguyên của chúng ta mà họ là dân mới khai hóa ở một đảo Nam-Hải chưa quen biết.

— Không, nàng là bực thông-minh tuyệt thế, học hỏi nhiều, lẽ đâu không đọc sách thánh hiền và không biết lễ giáo mà nhứt là lễ giáo giữa trai gái đối xử nhau.

Tra-Ngọc vòng tay cúi đầu tỏ vẻ cám ơn lời khuyên bảo của Dương-văn-Nghiêu :

— Với sự ủng hộ của thúc phụ, tin rằng có nhiều hy vọng thành công lắm.

— Đối với người con gái nào khác thì chú đều có thể làm mai được cho cháu, chớ nàng ta thì chú không có cách nào hết, cho nên xong hay không là bởi ở cháu.

Nói xong, Dương-văn-Nghiêu bước tới đằng hắng một tiếng rồi hỏi nàng áo đỏ :

— Cô nương vời tôi đến đây để dạy việc chi ?

— Ừ, chỉ mời hai ông đến để chứng kiến.

Tra-tử-Thanh vọt miệng :

Chứng kiến việc gì ?

Nàng áo đỏ từ từ bước lui lại mình Tra-Ngọc cất tiếng nói to :

— Dịch-huynh, giờ đây ta mới giải rõ hai dụng ý của Dịch-huynh. Một là muốn theo vào ngôi mộ mồ côi để tìm những võ công bí truyền của lão Cô-độc, để rèn luyện thêm tuyệt nghệ hòng tranh bá chủ võ-lâm...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Người thời nay có ai biết chắc được ông già Cô-độc thuở trước đã lưu lại những phần tuyệt học của ông trong ngôi mộ ? Cô nương là người tài trí xuất chúng, kẻ hèn này kính phục mười phần nhưng đối với mấy lời vừa qua có thể kể như bắt bóng hay nhốt gió vậy.

Nàng áo đỏ cười mỉa mai :

— Nếu trong ngôi mộ ấy không có chứa sách vở võ học của ông già Cô-độc thì Dịch-huynh cũng có thể giả tạo để lừa gạt người đời, để lòe mắt bạn đồng môn và lung lạc lòng người.

Dịch-thiên-Hành vuốt râu cười ngất :

— Không biết có đoán đúng hay không, nhưng dù sao cô nương cũng là bực cao kiến, kẻ hèn này vẫn kính phục như thường.

Nàng nói thêm :

— Còn dụng ý thứ hai của Dịch-huynh thật là gian trá, hiểm độc vô cùng, nói ra ai ai cũng rợn mình nên tôi không nói.

Da mặt của Dịch-thiên-Hành đã biến ra màu xám xịt nhưng trong giây phút lão lấy lại vẻ bình tĩnh cười lạt :

— Thì cô nương cứ nói hết ra đi !

— Nếu Dịch-huynh cho phép thì đừng trách tôi có ác ý đi bêu cái xấu của Dịch-huynh nhé !

— Không hề chi, kẻ dưới này chỉ sợ không hiểu ý tứ cao sâu của cô nương mà thôi.

— Vậy thì tôi xin nói...ấy là Dịch-huynh có ý muốn mượn những cơ quan bố trí trong ngôi mộ để gài bẫy những nhân vật cao thủ giới võ lâm...

— Ồ, đó là một biện pháp rất tốt. Người ta ai cũng biết trong ngôi mộ lão Cô-độc đầy cơ quan hiểm hóc, hễ vào đó thì thập tử nhứt sanh, trái lại họ đều hiếu kỳ, không cần mời cũng mạo hiểm đến.

Bỗng nhiên, lão chắp tay xá nàng áo đỏ một xá, lễ phép thưa :

— Kẻ dưới này được cô nương chỉ bảo tường tận những chỗ mù mờ như rừng rậm, nhưng tiếc vì...

http://tieulun.hopto.org

Ngưng lời, lão quay lại nhìn Tra-tử-Thanh và Dương-văn-Nghiêu với cặp mắt đầy sát khí, thì Dương-văn-Nghiêu buột miệng xen vào :

— Tiếc vì bị tiểu đệ đây với Tra-huynh đã lắng nghe hết chuyện âm mưu.

Dịch-thiên-Hành cười gay :

— Giờ đây muốn giữ bí mật chỉ có cách là phải giết hai ông...

Tra-tử-Thanh lườm Dịch-thiên-Hành :

— Muốn bao giờ cũng dễ mà làm theo ý muốn rất khó... Nay đây, Đinh-diệm-Sơn bị thương chớ chưa chết và Qui-vương-cốc còn đó, còn Lãnh-công-Tiêu lại là em của lão quái Thiên-địa-cốc thì quyết không chịu thua đối với chuyện ông em của lão bị người ta gây thương tích.

Cố giữ bình tĩnh, Dịch-thiên-Hành cười nhóm hỉnh :

— Ta đã thừa hiểu, ngoài Thiên-địa-cốc và Qui-vương-cốc ra, hãy còn Dương-gia bảo và Tra-gia bảo.

Lúc ấy, nàng áo đỏ tay bóp trán, đứng lảo đảo la hoảng lên :

— Con đau đầu quá rồi. Mai-nương dìu con lên kiệu.

Mai-nương vội vàng nắm hai cánh tay nàng đặt lên kiệu, phủ màn xuống trong khi Tra-Ngọc vừa chạy tới hỏi nhanh :

— Cô nương nghe trong mình có mệt lắm không ?

Rồi một giọng nói yếu ớt từ trong kiệu phát ra :

— Tra-huynh hãy bền chí chờ tội, tôi cần đi ngay.

Gió lạnh buốt, Tra-Ngọc đứng lặng lờ, nghe mùa thu đã tàn. Thế là mùa Đông đã bước qua, mang theo rất nhiều ý nghĩ lạnh lùng cô độc đến lòng chàng. Nhìn mãi theo hình dáng chiếc kiệu phủ kín màn nhung đỏ, xê dịch từ từ trong gió lá dưới bóng tà dương, tim chàng xao động, bồi hồi, nghĩ rằng, khi nó đi rồi là nó đã mang theo cả linh hồn chàng.

Chàng nghĩ thầm :

— Nếu nàng đã thật lòng yêu ta, sao lại có vẻ khinh miệt ta qua thái độ vụt ra đi mà không cho biết lý do, thảo nào nàng không rõ được lòng ta, và nếu nàng không thật tình nghĩ đến ta sao lại ngả vào lòng ta như thế...

Cũng là hạng thanh niên tuyệt đỉnh thông minh, nhưng ở trong phút như bỏ mê này, Tra-Ngọc phân tích không được vấn đề, chàng

đang hoang trong vòng tưởng nghĩ thì bỗng đâu tiếng cười khì khì của Dịch-thiên-Hành vang lên kéo chàng về thực tế :

— Giờ phút nầy Tra thế huynh đang thả hồn theo chiếc kiệu hoa đấy hả ?

Rồi thấy Tra-Ngọc như ngơ ngác, lão cười và nói tiếp :

— Si người ta mà không biết người ta có si lại không ?

— Ô — Tra-Ngọc lắc đầu — vừa hư vừa thực cũng như vừa yêu vừa tủi. Thật khổ tâm lắm Dịch-huynh ơi !

Không nói gì thêm với Tra-Ngọc, Dịch-thiên-Hành bước lại gần Dương-văn-Nghiêu cười gay :

— Thậm chí Dương-huynh mà cũng ngẩn ngơ, mơ tưởng gì đây. Không hiểu hôm nay Dương-huynh có rời khỏi nơi nầy được chăng ?

Dương-văn-Nghiêu không thèm đáp, đưa mắt nhìn bốn lão hán và người áo đen vẫn đứng theo hàng ngũ. Liệu không thể thoát được vòng vây, nên lão cố bình tĩnh và biết rằng một Dịch-thiên-Hành, tuyệt đối không hại được ông ta.

Hình như Dịch-thiên-Hành cũng đoán được điều đó, nên tự nhiên hỏi Dương-văn-Nghiêu :

— Giữa thời khắc nầy, bọn thủ hạ của kẻ thấp hèn nầy ở xa ngoài ba mươi dặm, khi muốn gọi chúng đến cũng không phải chỉ trong nháy mắt mà có được, thế nên trông Dương-huynh bình tĩnh vì biết rằng một sức hèn mọn nầy không tài gì làm khó dễ hai bực đại hiệp được phải không ?

Con người Dương-văn-Nghiêu thật thâm trầm, không bao giờ biến sắc mà nói rất nhẹ nhàng :

— Dịch-huynh cao kiến lắm, kẻ dưới này rất kính phục. Thật ra kẻ dưới nầy còn kém cỏi nên không thấy xa, hiểu rộng được.

Ngước mắt lên thinh không, Dịch-thiên-Hành cười cao hứng :

— Tuy tiểu đệ không được thông minh như mọi người, nhưng vẫn đoán trúng ý của Dương-huynh...

Ngừng lời lão tung chưởng đánh mạnh vào khoảng không. Nghe làn gió và thấy khí thế của ngọn chưởng hùng-hồn, Dương-văn-Nghiêu biết ngay võ công của lão cao-cường. Ngoảnh nhìn ra sau, Dương-Văn-Nghiêu thấy rất nhiều nhánh cây cỗ bá đang rơi xuống đất và cát bụi mịt-mù, khi đó, Tra-Tử-Thanh lui ra hơn ba bước thì Dịch-thiên-Hành cười ngạo-nghễ :

— Tra-Huynh xét thấy mình có đủ khả-năng tiếp tiểu-đệ một chưởng không ? Nếu được thì cứ ra tay !

http://tieulun.hopto.org

Dịch-thiên-Hành từ từ bước lại nhưng Tra-tử-Thanh làm thinh. Hình như đoán được ý Tra-tử-Thanh, Dương-văn-Nghiêu xích tới sánh vai ông ta mà đứng.

— Đó, hai vị muốn liên thủ để thử tài tiểu đệ phải không ?

Dương-văn-Nghiêu đáp gọn-gàng :

— Nếu Dịch huynh bức-bách chúng tôi thì buộc lòng phải vậy chớ sao ?

Lộ vẻ lo-lắng, Dịch-thiên-Hành bước tới dịu giọng :

— Hai vị đều là người am-hiểu tình-hình võ-lâm, tiểu-đệ có vài lời khuyên, không biết hai vị có vui lòng nghe chăng ?

Với giọng ôn-hòa nhưng cương-quyết, Tra-tử-Thanh nói qua một ý khác :

— Hễ là đại trượng-phu thì thà chết chứ không bao giờ chịu khuất-phục. Giờ đây chúng tôi kể như bị Dịch-huynh bao vây, nhưng không thể cam tâm chịu nhục đâu !

Nhận thấy thái-độ trầm hùng của Tra-tử-Thanh, Dịch-thiên-Hành hơi nao-núng, nói vã-lã :

— Hai vị cứ yên lòng, kẻ hèn nầy không có ý bức-bách hai người vào vòng nguy khốn.

Rồi bỗng nhiên lão than-thở :

— Ảnh-hưởng thế-lực Nam-Hải môn đã xâm nhập đất Trung-nguyên với tài-trí tuyệt-luân và võ-công tuyệt-diệu của nàng áo đỏ đã bỏ vòi đến đất-đai chúng ta mà đứng xen vào thế chân vạc, và hình như nàng ta muốn dựng một nền bá chủ võ-lâm, vậy mà những người như chúng ta còn ngủ mê, không quan-tâm đến mới chết chớ !

Như hiểu được thâm-ý của Dịch-thiên-Hành, Dương-văn-Nghiêu nhăn mày trách móc lão ta :

— Dịch-huynh chẳng đã đính ước với Nam-Hải môn để mưu đồ chuyện chiếm lấy kho tàng dưới đáy mộ Cô-Độc và muốn làm bá chủ võ-lâm trong thiên-hạ hay sao ? Tại sao Dịch-huynh lại đổi ý quá sớm vậy ?

— Nếu quả thật tiểu đệ nầy liên minh với nàng áo đỏ thì hai vị không nát thây cũng phải bị thương hay bị trói rồi.

Một lời nói nhức óc đinh tai, nhưng Dương-văn-Nghiêu và Tra-tử-Thanh bình-tĩnh suy gẫm thấy cũng đúng ở chỗ không đụng với Nam-hải môn mà đụng với hắn cũng có thể mất mạng như thường. Thế nên hai ông đã thông cảm được sự thực đó mà im lặng nhìn nhau.

Dịch-thiên-Hành suy nghĩ giây lâu mới nói thêm :

— Tiểu-đệ thì nói thẳng, chắc cũng mích lòng hai vị. Vậy rất mong được xí xóa cho vui.

— Kẻ dưới nầy cùng Dương-huynh tin rằng, lòng mình không thấy gì khó chịu, Dịch-huynh đừng ngại chi cả !

— Ngàn lời chỉ tóm lại một câu là nếu cùng một giới võ-lâm miền Trung-nguyên của chúng ta mà không lo sớm kết liên nhau, ắt phải bị nàng ấy lợi dụng ; nàng không cần tốn máu mà cả bọn chúng ta có thể gây nên một thảm cuộc tàn-sát lẫn nhau.

Trầm ngâm trong giây lát, Tra-tử-Thanh nói qua giọng buồn buồn :

— Dịch-huynh nói rất đúng, nhưng chuyện đó có quan hệ hết cả giới võ lâm, chớ không phải bởi sức của Dịch-huynh cùng hai chúng tôi giải quyết nổi.

Thật ra, Tra-tử-Thanh giả vờ không hiểu ý của Dịch-thiên-Hành nên đáp không rõ ràng, khiến Dịch-thiên-Hành hơi thắc mắc mà cười lạt :

— Giữa giờ phút nầy, không nên tranh chấp nhau vì một việc nhỏ. Nếu hai vị không nhận rõ thiền ý của tiểu đệ, thì tiểu đệ cố gắng nói thêm.

Nghe lời Dịch-thiên-Hành nói, Dương-văn-Nghiêu cùng Tra-tử-Thanh cảm thấy như chuyện kín đáo trong lòng mình đã bị khám phá, nên mặt hai người đều đỏ bừng.

Thoáng nhìn cử chỉ mất tự nhiên của hai người, Dịch-thiên-Hành phì cười :

— Trên thực tế, ảnh hưởng thế lực của môn phái Nam-hải chưa phát triển được trên đất Trung-nguyên. Theo tiểu đệ biết, bọn họ chỉ có 6,7 tên cao thủ thôi. Nếu Tra-huynh và Dương-huynh có thể bỏ hết thành kiến để hợp tác với tiểu đệ thì việc đối phó với bọn họ dễ như trở bàn tay.

Tra-tử-Thanh cười êm dịu :

— Dịch-huynh nói nghe cũng phải, nhưng sự thực bỏ hết thành kiến khó lắm chớ không dễ như lý thuyết đâu.

— Thế là hai vị không muốn hợp tác với tiểu đệ ?

— Không phải kẻ dưới nầy cùng Tra-huynh không muốn, nhưng vì Dịch-huynh nhiều mưu mẹo, chúng tôi khó tin.

— Không hiểu làm thế nào hai vị mới tin chớ ?

— Chuyện đó hơi khó nói. Tử-Thanh đáp.

Dương-văn-Nghiêu liền mạnh dạn vạch rõ :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu đệ có một điều để chứng minh sự thật là chắc chắn Dịch-huynh không khi nào đối địch với người của Nam-hải môn. Nàng áo đỏ đi không xa, vậy chúng ta đuổi theo nếu Dịch-huynh động thủ trước thì kẻ dưới này cùng Tra-huynh sẽ ra tay tiếp ứng trong tức khắc.

— Nói như thế, mà hai vị nhắm thực lực của chúng ta có thể thắng nổi họ chăng ?

Tra-tử-Thanh đáp :

— Theo tiểu đệ biết hiện giờ, bọn họ chỉ có lão bà tóc bạc, ngoài ra không còn ai đáng kể.

Dịch-thiên-Hành phản đối :

— Nhưng tiểu đệ lại thấy khác hơn.

— Thì Dịch-huynh cứ nói xem nào !

— Tiểu đệ chỉ lo ngại hơn hết là nàng áo đỏ. Nàng thông-minh, lời lẽ cao siêu khó nghiệm được.

Tra-tử-Thanh giả vờ sực nhớ ra :

— À...hãy còn nàng ấy...

Dương-văn-Nghiêu cười khì :

— Nàng ấy thì giao cho Tra-Ngọc đối phó.

Thấy hai người lạc đề, Dịch-thiên-Hành nói kéo lại :

— Muốn đối phó với phái Nam-Hải không phải cậy ở võ công thôi, cần phải có kế hoạch mới tỉ mỉ mới dám ra tay. Nếu hai vị đã quyết lòng cùng tiểu đệ mưu đồ đại sự thì tiểu đệ xin mời hai vị đến tệ xá nghỉ luôn tiện dùng cơm rồi chúng ta sẽ bàn định cho kỹ lưỡng hơn.

Dương-văn-Nghiêu nhìn Dịch-thiên-Hành như dò xét :

— Dịch-huynh có lòng tử tế, tiểu đệ không dám từ chối, chỉ sợ làm phiền thôi.

Hắn liền vòng tay lễ phép thưa :

— Thôi để tiểu đệ đi trước dẫn đường.

Dứt lời, hắn quay lưng bước nhanh.

Lúc đó Tra-tử-Thanh ngoảnh lại thấy những người đã kết thành đội ngũ đã rút lui, ông liền đưa tay khều Đinh-Linh bước theo sau Dịch-thiên-Hành.

Bốn người đã trải qua con đường chừng 4, 5 dặm, chợt trông thấy một cụm rừng tre xanh mướt, những mái ngói ẩn hiện bên trong, Dịch thiên-Hành ngừng lại cười bảo mọi người :

Khỏi rừng tre là tệ xá của tiểu đệ.

Lão khẽ cúi đầu như kính mời khách rồi quay đi trên một đường mòn...

Khi Nguyên-Bình thoát được vòng vây của nàng áo đỏ, chàng cõng Kim-lão-Nhị chạy một mạch đã mười dặm đường, ngoảnh lại nhìn không thấy ai đuổi theo chàng mới ngừng bước. Nhẹ tay đặt Kim-lão-Nhị xuống, chàng đau đớn gọi :

— Thúc thúc ! Thúc thúc đã tỉnh chưa ?

Im bặt một hồi lâu, Kim-lão-Nhị mở mắt ra cười gượng :

— Bình-nhi, đỡ chú ngồi dậy, có mấy lời nói với cháu.

Nguyên-Bình nhăn mặt cười :

— Vết thương của thúc phụ trầm trọng, cần nghỉ cho khỏe không nên nói chuyện vội !

— Cháu chớ bận lòng. Trừ cha của cháu ở chín suối ra, trên đời nầy không có ai hiểu được những bí ẩn của tên Dịch-thiên-Hành hơn chú. Hắn đã mấy lần muốn giết chú cho tuyệt nhưng chú hãy còn một hơi thở cuối cùng để nói cho cháu biết vì sao cha của cháu chết.

— Chuyện đó chính tam thúc đã cho cháu biết rồi và Dịch-thiên-Hành cũng có kể cho cháu nghe trong một dịp trước đây, nhưng bên trong của vấn đề hãy còn nhiều điểm mơ hồ mà không ăn chung gì, vì hung thủ chính là Dịch-thiên-Hành chắc chắn.

— Nầy Bình-nhi, hiện giờ nửa thân mình của chú đã tê cứng, ngoài Dịch-thiên-Hành ra, chú thấy không còn ai cứu chữa được mạng chú...

Nói tới đây Kim-lão-Nhị nhắm mắt lại như đã rán hết sức rồi, không còn nói được nữa.

Nhìn thấy Kim-lão-Nhị gương mặt hốc hác và nghe hơi thở thật yếu ớt, nằm không cựa quậy gì nữa. Nguyên-Bình thầm nghĩ rằng, Kim-thúc thúc chắc phải chết, nếu cho uống linh đơn cũng vô hiệu, chỉ bằng phải quyền biến để cấp cứu người, trong muôn một, thủ pháp điểm huyệt của Dịch-thiên-Hành tuy có độc hại thật, nhưng nói rằng ngoài hắn ra không ai cứu được thật vô lý...

Bỗng đâu Kim-lão-Nhị bừng mở mắt ra, lắc đầu, nói như mớ :

— Bình-nhi đừng bận tâm vô ích... chú sắp tắt thở rồi...

Trước một lời nói mỏn hơi, tuyệt vọng, lòng Nguyên-Bình tràn ngập đau đớn. Chàng cảm thấy trên mặt đất nầy, loài người đều bỏ chàng mà đi hết. Nước mắt chàng dầm dề, chàng nghẹn ngào :

— Thúc thúc... bỏ Bình nhi... thúc-thúc gỡ tay Bình-Nhi mà đi cho đành ?

Há hốc miệng thở phều, Kim lão-Nhị thở than :

— Không phải Dịch-thiên-Hành điểm huyệt mà người khác giải

http://tieulun.hopto.org

cứu không được mà bao những đường mạch toàn thân thể như muốn đứt, sự đau đớn người thường chịu không nổi.. Bình-nhi ta còn có thể chịu đựng được đau đớn mà sao không có ai giải huyệt được?

— Để cháu ra tay thử. Nếu thúc thúc tin rằng mình sống thì cháu sẽ thành công.

Nói xong, Nguyên-Bình ngồi im lặng để ôn lại Đạt-Ma kinh nhứt là trong ấy có đoạn dạy về phương pháp: «Dịch cân tẩy tủy» có thể áp dụng cho trường hợp kinh mạch bị bế tắc của Kim-lão-Nhị.

— Được rồi Bình-Nhi làm thử coi:

Kim-lão-Nhị rất cảm động trước lòng thành khẩn của Nguyên-Bình, nên lão tin tưởng và không sợ đau đớn...Nguyên-Bình liền bồng Kim-Lão-Nhị đến một nơi bằng phẳng, yên tịnh để nằm xuống. Chàng liền vận nội lực trên đôi tay rồi, xoa vuốt thông huyệt cho Kim-lão-Nhị. Vừa cử động vừa nhìn trên mắt, rồi thỉnh thoảng cúi xuống thăm dò hơi thở Kim lão-Nhị, chàng ứa nước mắt.

Kim-lão-Nhị nhắm nghiền đôi mắt và thở đều đều, chàng đọc thầm nguyên văn và một đoạn chân kinh và tự tìm giải lý tìm nghĩa đem ra áp dụng ngay. Chàng hít hơi thở cho bụng tóp lại, nhăn mặt lấy hết nội lực ép chân khí gần như nín thở đồng thời úp bàn tay lên vết thương huyệt của Kim-Lão-Nhị...

Giây phút sau, toàn thân chàng ướt đẫm mồ hôi, đầu choáng váng nhưng chàng vẫn để Kim-lão-Nhị nằm gọn trong lòng mà tiếp tục vận nội lực áp dụng tới một phương pháp bí truyền hiếm có.

Theo phương pháp điều trị nầy, phải đủ 33 tiếng đồng hồ không được ngưng vận chuyển nội lực và tay không được rời thương huyệt nên Nguyên-Bình chỉ hô hấp vài phút cho tinh thần thanh thoản trở lại rồi tiếp tục.

Nguyên-Bình tin tưởng rằng, thương thế có thể trị nổi, nhưng đã trải qua ba ngày đêm vết thương bị hành, kinh mạch bị máu độc xâm nhập quá nhiều, chàng lo ngại, nhưng không khóc được.

Những giọt mồ hôi rớt trên mặt Kim-lão-Nhị, lão mở mắt ra và lắc đầu cảm động:

— Bình-nhi sao quá mệt nhọc?

— Không hại gì đâu thúc thúc, miễn sao thúc thúc mạnh là vui.

— Bình-nhi hãy còn tương lai hơn là chú.

Liền đổi ra vẻ vui tươi, Nguyên-Bình cười:

— Giờ đây chỉ cần thúc thúc rán chịu đựng.

— Chú thấy rằng, Bình-nhi cần để dành sinh lực để báo thù cho song thân là phải hơn.

Vì sợ Kim-lão-Nhị nhìn thấy vẻ mệt nhọc của chàng, nên chàng kiếm cớ:

— Thưa thúc thúc, khi chữa trị thúc thúc cần phải nhắm mắt lại mới có hiệu quả.

Kim-lão-Nhị cười:

— Nhắm mắt thì dễ rồi, nhưng sợ Bình-nhi rán sức quá có hại.

Dứt lời, lão nhắm mắt lại. Nguyên-Bình có dịp nhìn rõ trên nét mặt của lão thấy biểu lộ đầy vẻ hiền hòa, trầm tĩnh, hình như lão cũng tin tưởng ở Nguyên-Bình, Nguyên-Bình vui mừng vô hạn.

Bất giác, chàng ngước mặt lên thinh không, nói một mình:

— Hỡi Từ-nguyền-Bình, trên đời này, mầy chỉ còn có một thân nhân dù phải gian khổ đến đâu thế nào mày cũng phải cứu cho được người sống lại. Như sức mầy kiệt quệ mòn hơi, ngã gục mầy cũng không có quyền hối tiếc...

Dứt lời, chàng lấy hết thần lực, rùng vai chuyển cân lực vào đôi tay đặt trên vết thương của Kim-lão-Nhị. Mồ hôi chảy như mưa, tinh thần mỏi mệt và đôi tay run mà chàng vẫn không ngừng nghỉ.

Không biết được bao nhiêu lâu, chàng nghe toàn thân lạnh buốt mà thần trí trở lại tỉnh táo bất ngờ. Ngừng mặt nhìn trời, mây đen kéo tới ngang đầu, trong giây lát mưa rơi như trút.

— Bình-nhi trời mưa đó phải không?

— Phải, nhưng vẫn chịu mưa, không được di động.

— Trời, sao mà khổ quá vậy Bình-nhi?

— Cháu chỉ hận mình không đủ công lực để rút ngắn thời gian điều trị.

— Còn bao lâu nữa?

Nguyên-Bình sợ Kim-lão-Nhị biết rõ sự thực của thời gian quá dài rồi lo ngại cho chàng phải mệt sức, nên buộc lòng phải nói gạt cho lão yên tâm:

— Thúc thúc hãy yên lòng, chỉ trong khoảng 12 tiếng đồng hồ thôi.

Nghe qua, Kim-lão-Nhị thở dài, không nói năng. Cúi đầu xuống chàng lấy tay áo lau nước mưa trên trán thì nghe sau cổ lành lạnh, một hơi lạnh không phải nước mưa, và giây phút sau hơi rát da, chàng cảm thấy như có một loại vũ-khí nào vừa phớt qua.

http://tieulun.hopto.org

Chàng đằng-hắng để dùng nội lực hỏi lên một giọng hỏi không có âm-thanh :

— Ai đấy ?

Rồi chàng lại sợ nếu có tiếng đáp, Kim lão-Nhị sẽ giựt mình, nên chàng nói tiếp :

— Nếu ai đó có trả lời thì dùng mật âm để nói với nhau để cho một bịnh nhân yên tâm...

— Người biết ta là ai không ?

Dùng nhĩ nội-lực để lắng nghe một lát, nhưng Nguyên-Bình không nhận ra. Bấy giờ sức chàng gần kiệt, gặp địch ắt phải nguy, nhưng chàng vẫn bình-tĩnh đáp :

— Tiếng của người rất quen, nhưng vội quá ta chưa nhận ra. Vậy ta có thể ngoảnh mặt ra xem được chăng ?

— À, ngươi muốn chết cho minh bạch cũng là sự thường, vậy ngươi cứ ngoảnh mặt xem cho rõ.

Liền ngừng tay toan ngoảnh mặt lại nhìn kẻ lạ nhưng sợ đưa mặt ra dễ bị tấn công, nên chàng do-dự một hồi lâu.

— Sao, ngươi không chịu nhìn ta ?

— Thôi, nếu ta nhìn kiểu ấy thì bị giết trong tức khắc.

— Đúng vậy, nếu ta không giết ngươi thì hậu-hoạn của ta không dứt.

— Vậy thì ngươi có thể đình hoãn cái chết cho ta ba hôm nữa được không ?

— Sao lại vậy ?

— Không lạ đâu. Sau ba hôm ta sẽ bó tay chịu chết, không chống trả gì hết.

— Ngươi nói thế nghĩa là gì ?

— Nếu ngươi giết ta ngay bây giờ thì thúc-phụ ta bị kích-động vết trọng thương cũng chết theo, thế ra ngươi một lần ra tay tàn-sát hết hai nhân mạng hay sao ? Hoãn cho ta ba ngày để ta chữa trị cho lành vết thương thúc-phụ ta, rồi giết ta không muộn.

— Nhưng làm thế nào để tin được lời « khất nợ » của ngươi ?

✱

HỒI THỨ TÁM MƯƠI BẢY

Thù chưa trả, nhắm mắt đợi tử-thần

Để cho kẻ lạ tin, Nguyên-Bình trả lời quả-quyết :

— Một lời nói của kẻ đại trượng-phu như kiếm chém vào đá, há vì chuyện sinh tử mà nuốt lời hay sao ?

Suy nghĩ giây lâu, người lạ bảo Nguyên-Bình :

— Để làm cho ta được tin ngươi, thì sẵn trong người ta có một món thuốc độc, uống vô sau ba ngày mới bị thuốc hành. Nếu ngươi chịu uống ta mới tin.

— Được, ngươi cứ đưa đây !

Người lạ liền thò bàn tay trắng nõn nà vào lưng, lấy ra hai hoàn thuốc màu đỏ, đưa cho Nguyên-Bình. Chàng ngập ngừng tay, nghĩ rằng người nầy không phải đàn ông, nhưng người nầy là ai đây ?...

Mặc dù băn khoăn suy nghĩ, nhưng chàng vẫn đưa tay nhận lấy hai hoàn thuốc trong tay ngọc, muốn bỏ vào miệng nuốt, nhưng chàng còn đắn đo hỏi người lạ :

— Sau khi uống thuốc độc của ngươi, không biết công lực của ta có bị giảm hay không ?

Người lạ cười the thé :

— Thuốc vào bụng ba hôm thì chết, nhưng trong vòng ba hôm ấy không ảnh hưởng đến công lực.

— Như thế thì ta uống đây !

Nuốt xong hai hoàn thuốc độc, Nguyên-Bình bảo người lạ :

— Ta đã uống rồi, vậy ngươi có thể lánh xa chỗ nầy ngay bây giờ đi ! Hoặc là ngươi ẩn núp đâu đó để canh chừng ta cũng được.

Trầm ngâm giây lát, người lạ lại dịu giọng, tuồng như muốn tỏ tình mến chàng :

— Trong lời nói của ngươi sao mà từng tiếng từng chữ đều khiến người nghe phải tin. Ngươi là một bực quân tử đáng tín nhiệm, đáng...

Qua một câu nói bỏ dở ở đoạn sau, Nguyên-Bình ngạc nhiên quay lại nhìn thì chàng chỉ nghe tiếng dép bước đi, càng lúc càng xa, chàng gục đầu nghĩ cho thân phận, nhớ tới thù nhà chưa trả, thù của ân sư cũng chưa rửa được, rồi đây chỉ còn ba ngày nữa chàng phải giã biệt trần gian, lãnh lấy cái chết không minh bạch và ngay cả người buộc chàng chết, chàng cũng không được biết mặt...

Rồi đau đớn nhìn Kim lão-Nhị đang nằm im lìm, thở thoi thóp, chàng lắc đầu ứa nước mắt, rồi bật cười lên không thành tiếng. Có lẽ chàng đã từng chịu đựng với cảnh đau lòng xót dạ và có một đức tin mãnh liệt vào sức mình, tuy phải đương đầu với mọi nguy nan. Chàng cười cũng có nghĩa tin rằng thương thế của Kim lão-Nhị sẽ được bàn tay tuyệt học của chàng trị lành lại như xưa.

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi chàng nhắm mắt lại thở dài như xua đuổi tất cả những ý nghĩ phức tạp trong đầu óc, để tiếp tục điều vận chân khí...

Trước kia Nguyên-Bình đã được Thiên-Huyền đạo trưởng sửa chữa cho mạch Huyền cơ nhưng hai mạch đạo «nhiệm» và «đốc» chưa thông suốt, mà chàng vận khí đã nhập mạch, nhờ đó mới đủ sức điều trị cho Kim-lão-Nhị...

Nhưng trở ngại một phần nào là khi điều trị. Tuy chàng thường xuyên để chân nguyên khí nhưng trong trí óc chưa gột rửa hết những ý nghĩ vẩn vơ, vì chàng đang bị nhiều điều cay đắng của thói đời chi phối. Lần nầy, chàng đã bước qua giai đoạn mới về nội lực, triệt để áp dụng tới mức theo phương pháp vận chuyển kinh mạch của Đạt-Ma kinh nên tinh thần được tập trung và nội lực trở lại dồi dào hơn giai đoạn đầu. Hơn nữa, chàng đã rứt khoát trong tư tưởng rằng sau ba hôm sẽ chết chuyện phục thù đã là ảo mộng rồi, nên giờ đây chỉ còn cứu chữa cho Kim-lão-Nhị là chuyện duy nhất.

Bây giờ, mưa gió càng lúc càng to. Chàng tĩnh tọa dưới mưa như thác đổ mà chân khí lưu chuyển không ngừng nội lực kích động không dứt. Chàng đã hoàn toàn bước vào cảnh quên mình. Gió mưa không thể xâm cảm đến cơ thể chàng được.

Không hiểu tới bao nhiêu lâu chàng ngửng đầu lên mới hay trời đã tạnh mưa, mây mù đã tan, trên mặt đất còn phản chiếu vài chiếc bóng vàng nhợt của tịch dương, những vũng nước mưa đọng có vài gợn óng nhỏ màu hoàng kim lấp lánh...

Bỗng đâu từ phía sau lưng chàng có tiếng nói vang lên :

— Trời tối rồi sao không chịu nghỉ ?

Giờ đây, chàng mới hay cảnh vật đã chìm trong bóng tối chung quanh chàng. Chàng cất tiếng hỏi trỏng :

— Ta đã ngồi đây một ngày đêm rồi chớ ?

Một giọng nói dịu dàng trong trẻo đáp lại :

— Phải, nhưng không phải ta hỏi chuyện vận khí chữa bịnh mà ta muốn nói rằng ta, đã mang thức ăn đỡ lòng cho ngươi mà ngươi không hay, để trời mưa đã làm hư hỏng cả rồi.

Nghe nói, Nguyên-Bình đưa mắt nhìn bên mình, quả nhiên có một chiếc mâm thau sáng ngời những dĩa thức ăn trong mâm đã bị nước mưa thấm ướt. Liền ngoảnh mặt ra sau, chàng thoáng thấy một chiếc áo đen, giựt mình ngó ngay lại nghĩ thầm :

— Nguy hiểm thật ! Ta đã liếc trông thấy người rồi người có

thể lấy cớ ta nhìn mặt người mà đổ thừa ta cố ý làm trái hẹn nghĩa là ta toan thoát thân, rồi bắt lỗi thêm chăng ?...

Nguyên-Bình nghĩ đến đây, không còn nghe tiếng động gì nữa, chàng không dám quay mặt nhìn nữa, chàng đoán biết người lạ đã đi.

Đây là một việc đơn giản, nhỏ nhặt, nhưng chàng phải dùng sức nhẫn nại thật to, tính hiếu kỳ mới khỏi bị xao động. Nếu chàng đánh liều ngoảnh mặt lại nhìn ngay lúc ấy thì đã thấy rõ người ấy là ai rồi. Nhưng chàng vì tánh mạng của Kim-lão-Nhị, nên chàng phải dẹp bỏ tất cả để cho êm việc.

Thế rồi chàng ngước mắt lên thinh không hô hấp một hồi lâu cho tinh thần thanh thoản, rồi điều vận nội lực, đưa tay đặt sát vào huyệt đạo của Kim-lão-Nhị.

Chừng một giờ sau, chàng bỗng nghe làn chân khí trong cơ thể như ngập ngừng, tim hồi-hộp, chàng ngừng tay lại tỏ vẻ lo ngại, không hiểu tại sao nội lực suốt một ngày đêm ta dùng liên tiếp không dứt mà giờ phút này lại gián đoạn bất ngờ ?

Khi chàng lặng người suy nghĩ thì nghe bụng nằn nì, đói như cào. Chừng ấy ngó trên chiếc mâm, chàng hối tiếc, nếu thức ăn ngon đó không bị nước mưa làm hư thì bụng chàng đâu có chịu đói khổ như thế nầy !

Chàng đã hiểu rõ nguyên nhân đói làm trở ngại cho sự vận nội lực. Mà khi nhớ tới cái đói, đói lại càng tăng, chàng lo ngại quá ! Nếu không kịp thời tìm được món ăn thì chẳng những sức khoẻ suy giảm mà việc tiếp tục điều trị vết thương độc cũng hỏng ở giữa chừng.

Nước miếng tự nhiên chảy tuôn ra, chàng nuốt trở vào nghe ừng ực.

— Trời, mới hai ngày một đêm nhịn đói mà phải khổ như vầy rồi làm sao ta chịu đựng thêm được nữa ?...

Tiếng thở than của Nguyên-Bình vừa dứt thì từ phía sau lưng chàng, một bàn tay trắng phau đưa ra một chiếc giỏ mây với một giọng nói nhỏ nhẹ phát ra :

— Bụng người đã đói thật tình rồi. Hãy ăn cho hết nửa con gà luộc trong giỏ này đi nhé !

Liền ngó vào giỏ, Nguyên-Bình thấy ngoài thịt gà còn có một dĩa thịt heo nướng thơm phức. Muốn thò tay nhận lấy món ăn, nhưng chàng nhớ lại một việc quan trọng hơn bụng đói, chàng nói như than :

— Người giúp tôi, tôi chỉ biết lấy tấm lòng mà nhận thôi.

http://tieulun.hopto.org

— Tại sao không ăn mà nhận bằng tấm lòng. Ngươi không đói à ?

— Đói lắm chớ ! Nhưng hai tay không thể rời những thương huyệt trên mình thúc phụ tôi, tôi làm cách nào lấy đồ ăn được.

Nghe chàng nói, người lạ hình như giận hờn, nên đưa tay lấy lại chiếc giỏ đựng thức ăn và ngoe ngoải bước đi. Nguyên-Bình nhăn mặt nuốt nước miếng rồi nhắm mắt lại rán chịu đói để tiếp tục vận khí chữa trị cho Kim lão-Nhị, nhưng ruột cứ cồn cào mắc nôn lên, chân khí không nhóm lại được.

Qua một thời khắc khá lâu rồi mà chàng nghe mùi thịt nướng, gà luộc hãy còn phảng phất nơi mũi, chàng há miệng hít không khí tưởng như uống hết hương vị thơm ngon đó, thì một đùi gà đã chạm trên môi chàng. Phía sau lưng chàng có tiếng nói khẽ :

— Ăn đi, ta đút giùm cho đó !

Tự nhiên chàng không chối từ, cứ im lặng há mồm ra, ngậm lấy đùi gà luộc vừa cạp vừa nhai ngồm ngoàm.

— Ngươi nhịn đói lâu quá, ăn giống chó sói quá !...

Thế rồi hết đùi gà luộc, bàn tay ngọc lại đút thịt heo nướng... Ăn hết hai món, Nguyên-Bình đã thấy no nê, trong mình nghe ấm áp lại. Chàng đưa tay áo chùi miệng rồi nói lên :

— Tuy chỉ còn hai hôm nữa, người sẽ giết tôi chết, nhưng cái ơn cho ăn hôm nay, tôi xin ghi lòng tạc dạ !

Không nghe người lạ đáp lại. Im bặt một hồi lâu rồi bước đi, qua một tiếng thở dài, chàng nghe bước chân nặng nề, hình như người có sự lòng buồn đau.

Bấy giờ Nguyên-Bình trấn định lại tinh thần, xua đuổi hết những ý nghĩ phức tạp, tiếp tục điều trị cho Kim-lão-Nhị. Bước qua giai đoạn nầy, nội lực đầy đủ nên trong giây phút khí thần chuyển động, đưa chàng vào cõi vô ngã.

Qua một thời khắc ấy, chàng nghỉ xả hơi, mới nhìn thấy trên đỉnh đầu chàng có một tàng dù kết bằng cỏ tranh, chung quanh có bốn nạnh tre chống đỡ, dùng để che mưa gió.

Suốt thời gian ba hôm, chàng đã được người ta che nắng mưa, người ta mang thức ăn đến để cho chàng có sức khỏe để yên tâm hoàn thành trong công việc gian khổ cứu lấy tánh mạng của Kim-lão-Nhị. Mà người ấy đối với chàng càng ngày càng thêm thân thiết, thân thiết một cách âm thầm.

Hôm nay là ngày thứ tư, buổi sáng, Nguyên-Bình xem lại mấy chỗ huyệt mạch bị thương của Kim-lão-Nhị thì chúng đã lưu thông hoàn toàn. Mừng quá, chàng khẽ bảo Kim-lão-Nhị :

— Nầy thúc thúc, mở mắt ra xem sự thành công !

Từ lúc Nguyên-Bình đem hết sinh lực bản thân chữa trị cho lão, lão rán chịu đựng đau đớn, nhưng nhận thấy Nguyên-Bình hy sinh cao cả, sự đau đớn của lão tự nhiên giảm xuống. Trong thời gian ba hôm khá dài, lão như người mất hết thần trí, mắt lờ đờ, đầu choáng váng và thở thoi thóp, nhưng trải qua hai giai đoạn được điều trị, lão lần lần tỉnh lại, lão hồi tưởng nhiều việc đã qua, nhưng vẫn nằm im mà nghe cơ thể được sưởi ấm trong nội lực của Nguyên-Bình. Giờ đây bỗng nghe Nguyên-Bình gọi, lão liền mở to đôi mắt sáng quắc. Kế nghe tiếng Nguyên-Bình cười tiếp :

— Thúc thúc có thể ngầm vận thử chân khí để xem chưởng động mạch đã lưu thông hoàn chưa !

Nghe lời Nguyên-Bình, Kim-lão-Nhị ngồi dậy xếp bằng tròn, nhắm mắt lại và trước hết, lão hô hấp. Đoạn ngừng lại, lão vịn vai Nguyên-Bình sùi sụt khóc vừa nói :

— Bình con, sao con cứ mãi khổ vì chú mà hy sinh nhiều quá vậy ?...

Rồi lão nghẹn ngào không nói thêm được nữa. Nguyên-Bình ngước mắt lên như nén lấy hơi thở, có lẽ chàng nén sự xúc động là phải hơn.

— Tuy con đã hao nhiều chân khí vì chú, nhưng tĩnh dưỡng chừng 10 ngày thì phục hồi sức lực như thường chỉ cần nhờ chú bốc giùm con vài thang thuốc bổ trung để uống trong lúc tĩnh dưỡng thôi.

Nói xong, Nguyên-Bình nhớ tới hẹn kỳ ba hôm của người lạ đã tới nơi, cần phải nghĩ ra một biện pháp cho Kim-lão-Nhị rời khỏi nơi nầy để tránh khỏi chứng kiến một thảm kịch đau lòng...

Bất thình lình, Kim-lão-Nhị đánh tiếng hỏi phá tan giòng suy nghĩ của Nguyên-Bình :

— Con biết vị thuốc gì ? Nói ra để chú tìm ngay cho !

Nghe hỏi, Nguyên-Bình nhớ lại vài vị thuốc mà trước kia nàng áo đỏ đã trị giúp Đinh-Linh nói ra cho Kim-lão-Nhị biết. Còn Kim-lão-Nhị tuy không rành về y học, nhưng nhờ kinh nghiệm giang hồ, nên khi nghe Nguyên-Bình trình bày loại thuốc của nàng áo đỏ đã dùng, lão biết toàn là thánh dược. Lão liền đứng dậy dặn Nguyên-Bình :

— Bình-nhi hãy ở đây chờ chú một lát nhé !

Ngửng đầu nhìn trời lão nói tiếp :

— Chú sẽ trở lại trước canh một.

http://tieulun.hopto.org

— Thúc thúc đừng vội lắm ! Con chỉ hao tốn chút ít sinh lực không hề gì, còn chú mới mạnh mà đi bộ bất tiện lắm, không nên đâu ! Nếu bây giờ không đi để mai cũng được mà !

Vì nóng lòng lo cho Nguyên-Bình, Kim-lão-Nhị nói cho Nguyên-Bình an tâm :

— Bất luận như thế nào, chú đi thì trở lại ngay trong đêm nay.

Rồi không đợi Nguyên-Bình đáp, lão quay lưng bước nhanh.

Thấy lão hối-hả ra đi, Nguyên-Bình băn-khoăn nói với theo :

— Chú ơi ! Trong khi mua thuốc chưa về, chắc là chú cháu không còn gặp nhau nữa !...

Bởi một linh-cảm nào, khiến lão ngừng bước ngay. Ngoảnh mặt nhìn Nguyên-Bình cảm-động rơi nước mắt. Lão đưa tay lên nói với Nguyên-Bình :

— Bình con đừng đi đâu ! Chú sẽ trở lại với con.

Nói xong lão dùng thuật phi-hành mà đi.

Nhìn theo cho đến khi Kim-lão-Nhị khuất dạng, Nguyên-Bình chắp tay sau lưng, rảo bước trên bãi cỏ khô, lá vàng rơi lả-tả trên đầu chàng, một nỗi buồn nồi dậy ray-rứt lòng chàng. Nhìn xa xôi, những ngọn núi xanh xanh như bao vây chàng, cánh rừng già hiu quạnh, đen ngòm đứng bên phía Tây, gợi cho chàng một hình ảnh mịt-mù như nỗi-niềm tâm-sự khó tả. Đưa mắt đến bãi cỏ xanh ngoài vài trượng, chàng cảm thấy đất trời hậu đãi chúng, còn tốt tươi óng mướt, khoe-khoang trước mặt chàng.

Lòng chàng lúc bấy giờ như nước trường-giang cuộn chảy, những gợn sóng tâm-tư xao-động. Chàng vẫn bước đi chầm-chậm trên cỏ khô, mắt đăm-chiêu mà nói một mình :

— Vùng đất nầy thích-hợp cho một nắm mồ.

Chàng đứng ngắm người rồi ngồi phịch xuống bải cỏ, nhắm nghiền đôi mắt để tự-vận nội lực điều-dưỡng sức-khỏe và cũng để tâm-thần bình-tĩnh trở lại, nhưng chàng đã thất bại. Bởi cái chết sắp đến nơi ám-ảnh chàng. Tuy chàng đã từng xem cái chết như đi về cõi mới, nhưng chí-khí hào-hùng hôm nay, không hiểu tại sao không bẽ gãy nổi tinh-thần sợ-sệt, lo âu ? Chàng không thể khôi-phục được sự bình-tĩnh trong tâm-hồn.

Trong khi chàng suy-nghĩ mênh-mang, tiếng dép bước nặng-nề ngừng lại bên chàng. chưa quay lại nhìn mà chàng đã đoán biết đó là người lạ đã đến. Nghĩ rằng, ta tự nguyện bó tay nhận cái chết thì cần gì phải nhìn mặt kẻ thù làm gì. Thế rồi chàng ngó thẳng ra phía trước nói lớn lên :

— Người hãy xuống tay đi, bằng cách nào cũng được !

Mấy tiếng nói tuy đơn-giản nhưng chứa đựng nhiều ý nghĩa phức-tạp. Trong đời chàng từng gặp biết bao nhiêu vui buồn tan hợp, biết bao nhiêu cay đắng mặn nồng mà nhất là mối thù nhà chưa trả xong, ân-nghĩa chưa đền đáp. Giờ đây chỉ trong giây phút thôi đời chàng không còn quan-hệ gì đến sự thành bại hay vinh-nhục nữa, nó ví như trái chín đã lìa cành rồi. Trời ơi, chàng rất đau buồn mà sắp lìa cõi đời có rất nhiều nhân tình thế thái ưu phiền, hận tủi.

Chàng nhớ tới tiếng dép để phân tích thái độ người lạ rồi chàng tự hỏi : « người ấy là ai ? »

Những cái gì khó hiểu khiến chàng phải cười thầm. Trên tâm lý, tiếng cười thầm là xuất phát bởi mâu thuẫn của tình cảm và lý trí đang giằng co nhau, mà trước giờ chết, chàng không tự giải quyết được.

Khi ấy, tiếng dép bước lại gần hơn, chàng vụt nói lên :

— Hạn kỳ ba hôm đã đến, người chỉ cần động thủ, tôi chết cũng không ân hận gì cả...

Nói xong, chàng mỉm cười, có lẽ chàng sung sướng khi đã đem sinh lực bản thân mình cứu sống được một kẻ thân yêu duy nhứt trên đời.

Ngọn gió thu hiu hắt, tiếng y phục xào xạt bên tai chàng... Bỗng có tiếng nói ồ ề phát ra :

— Động thủ... động thủ gì ?

— Tôi đã sẵn sàng nhận lấy cái chết. Giờ phút nầy cái chết đối với tôi không còn quan trọng nữa. Vậy xin người đừng xem khinh tôi trước khi phải chịu chết !

Một lời nói chân thành, không sợ sệt, khiến người nghe phải thầm kính phục nếu không muốn nói cảm thương.

Im bặt một lúc, người lạ khẽ hỏi chàng :

— Công-tử, cuối cùng công-tử muốn nói gì nữa, tôi sẵn sàng lắng nghe !...

— Người ơi, người là ai ?

Khi chàng chưa mở mắt ra, thì người lạ chặn ngang :

— Công-tử vốn là một người... một người...

Người lạ muốn nói Nguyên-Bình là kẻ không có con ngươi, nhưng e ngại trở lời :

—... Nầy công-tử, tôi là Trương-Trung, lại có người gọi là

http://tieulun.hopto.org

Trương-Nhứt. Công-tử có gì dạy bảo cứ nói ra đi, đừng bảo tiểu tử nầy động thủ, bảo dùng tâm tư đúng hơn...

Dứt lời, Trương-Trung cười khanh khách chớ không nói gì thêm. Nguyên-Bình đứng im lặng mà nghĩ rằng, không biết người nầy đùa bỡn với mình hay nói thật, nhưng cũng mặc. Chàng liền mở to đôi mắt nhìn Trương-Trung. Hắn ta là Đại-hán trạc 30 tuổi, vai mang một bó củi, lưng đeo một lưỡi búa to hơn búa của tiều-phu thường dùng, sức vóc của hắn vạm vỡ và mạnh bạo lắm.

Khi nhìn thấy Nguyên-Bình nhìn mình như xoi bói, Trương-Trung lui ra hai bước, mở bó củi liệng xuống đất, dường như hắn hơi khiếp sợ tia thần nhản của Nguyên-Bình đã nhìn thấy ruột gan của hắn.

Nguyên-Bình nhìn hắn một hồi rồi hỏi :

— Ông có phải là tiều-phu thật không ?

Đằng-hắng một tiếng, Trương-Trung đáp :

— Phải, tôi đã đốn củi đổi gạo để sống gần mười năm nay.

— Như thế bữa nào ông cũng có đi ngang qua đây phải không?

Trương-Trung lắc đầu :

— Không, cả tháng nay tôi không có đi ngang qua đây.

— Thế là ông không biết rõ...

— Công-tử là hạng người học thức, nên nói chuyện có chớ tôi không biết !

Nói tới đây, Trương-Trung quảy bó củi vào vai dợm bước đi. Thấy bó củi nặng cỡ vài trăm cân mà hắn để lên vai thật nhẹ nhàng, Nguyên-Bình khen :

— Sức ông khoẻ quá !

Quay lại, Trương-Trung đáp trong nét cười :

— Vậy mà mẹ tôi nói tôi giống con trâu, chỉ biết dang lưng đốn củi chớ không biết làm gì khác.

— Nhà ông được mấy người ?

— Chỉ có hai mẹ con tôi...

— Ông có phước quá ! Còn mẹ già chăm sóc và an ủi.

Dứt lời, Nguyên-Bình lấy ra một nén bạc và một nén vàng, đưa cho Trương-Trung...

Từ nhỏ tới lớn, Trương-Trung chưa từng trông thấy bạc vàng, nay hắn vừa nhìn vàng bạc vừa run run đôi tay và biến sắc. Đoạn, hắn lắc đầu nói như than :

Tôi chưa giúp ích công-tử việc gì làm sao dám nhận của quý

nầy. Ví như làm mướn cho công-tử suốt 10 năm cũng chưa xứng với giá trị bạc vàng nầy.

Nhìn thấy con người chất phát, thuần hậu, Nguyên-Bình cảm thương. Chàng thầm nghĩ, nếu đời chàng còn cha còn mẹ mà không mang nặng một mối thù sâu như biển máu, thì cũng thơ thới như Trương-Trung, sống với cuộc đời thanh đạm, là không gợi chút ưu phiền như tiên. Nhưng quay lại sự thật trước mắt, chàng xúc động trước cử chỉ chân thành của Trung, chàng muốn bày tỏ tâm sự mà bắt đầu qua một tiếng than :

— Đối với tôi, vàng bạc là vật vô dụng...

Trương-Trung nhăn mặt ngạc nhiên :

— Vàng bạc dùng để sắm ruộng mua trâu, mua xe ngựa, tạo nhà cửa và cưới vợ, sao lại vô dụng được? Tôi nghe mẹ tôi nói thế.

— Bởi vì tôi sắp chết. Ông lấy số vàng bạc này mua giùm tôi chiếc quan tài. Sáng mai ông đến đây lượm xác tôi đem chôn giùm trên đám cỏ xanh đằng kia. số vàng bạc còn lại ông tự tiện đem về tạo ruộng vườn, mua trâu sắm ngựa, cưới vợ và nuôi mẹ già cũng được ít lâu.

Vừa nhìn Nguyên-Bình, Trương-Trung đưa bàn tay run run nhận lấy nén bạc nén vàng và thật thà hỏi :

— Để tôi đem vàng bạc về nhà hỏi lại ý kiến mẹ tôi xem sao.

Dứt lời hắn quay lưng hối hả bước đi, Nguyên-Bình nhìn theo hắn nghĩ thầm :

— Danh lợi trên đời là một vấn đề cực kỳ quan trọng, không thể dùng lời trong một sớm một chiều mà đập tan lòng ích kỷ, đen tối được. Như người tiều phu vốn đã chất phác thuần hậu mà trong giây phút thấy vàng bạc cũng phải động lòng thay. Chàng mỉm cười và nhắm mắt lại, hình như chàng đã nhận thức được thêm sâu sắc nghĩa đời.

Thế mới biết, trước phút chết người ta bình tĩnh lạ thường. Nguyên-Bình cũng thế, đã qua một dòng suy nghĩ phức tạp, bất an, lòng chàng bình lặng như mặt nước ngừng chảy hơi thở nhẹ nhàng, tâm hồn lắng dịu vô cùng. Trong quá trình của một sinh mạng đố ai tránh khỏi chuyện suy nghĩ vẩn vơ dù cho tĩnh dưỡng trong tiềm thức cũng không nhứt thời lắng dịu được. Nhưng bây giờ tâm hồn Nguyên-Bình đã bước vào cõi phẳng lặng như tờ rồi.

Sau một hồi tĩnh tọa chân khí từ đơn điền xông lên như mạch suối ấm mới khơi. Nếu ở lúc bình thường thì chàng triệt để áp dụng

http://tieulun.hopto.org

phương pháp vận khí, nhưng chàng nhớ tới hai hoàn thuốc độc nằm trong bụng đã ba ngày, nghe nó bắt đầu hành hạ trong tạng phủ... Toàn thân chàng rỉ máu theo lông chân, da thịt nóng bỏng, chàng tiếp tục vận khí một cách miễn cưỡng.

Ngay lúc ấy, có tiếng chân nặng nề bước gần bên chàng.

Chân khí nội thể của Nguyên-Bình ở lúc bấy giờ, lúc lên lúc xuống, lúc thông lúc nghẹt, giống như chim đại bàng bị nhốt trong lồng sắt muốn phá lồng mà ra, lồng phá vỡ được một lỗ nhưng chui chưa lọt hai cánh.

Chàng đã cảm thấy có một người đến gần chàng rồi như vì tình trạng khí huyết trong cơ thể bị xung đột, khiến chàng không quan tâm đến việc đó, và chàng nghĩ rằng, chết đi là xong...

Bỗng đâu trong khối óc của chàng đau nhói như muốn tung ra mà tình trạng bất an của chàng lại tan dần, hơi thở nhẹ nhàng trở lại. Ngay lúc ấy, đường mạch trên cánh tay của chàng nghe như có một bàn tay điểm mạnh vào, rồi tiếp đó một giọng nói rất lạ vang lên :

— Giỏi dữ đa ! Phí công lực nữa mà chi ?

Với dáng kinh ngạc, Nguyên-Bình bừng mở mắt ra thì thấy một lão hòa-thượng vóc mình cao lớn đang dùng tay trái điểm vào huyệt mạch môn của chàng và cất tiếng cười khanh khách. Nhìn kỹ, chàng mới nhận ra lão hòa-thượng ấy là Tuệ-Quả đại-sư, một trong hai vị cao tăng trong phái Thiếu-lâm.

Tiếng cười của Tuệ-Quả như rồng ngân, vang lừng cả không gian, dội vào hang thẳm rừng núi hồi âm. Một tiếng cười hân hoan và kích động kéo dài hơn một khắc mới ngừng.

— Bằng tăng đi tìm tiểu thí chủ tới đây... đã rách 3, 4 đôi dép rồi đó !

Nguyên-Bình vẫn trầm tĩnh kể như không hề bị điểm huyệt Mạch-môn, chàng cười lạt rồi đáp :

— Lão thiền-sư đến tìm kẻ dưới nầy, cũng không gặp gì thích thú đâu !

Liền đổi sắc mặt, Tuệ-Quả nói với giọng gay gắt :

— Tiểu thí chủ không nên giả vờ như kẻ ngu si, hãy đưa ra đây !

Đưa cái gì ?

Thanh Diệt-tình kiếm !

Nguyên Bình lặng im suy nghĩ rằng, giờ đây chàng là người sắp chết, giữ lấy thanh gươm cũng vô dụng mà nó gốc của phái Thiếu-lâm-

tự thì trả về cho Thiếu-lâm tự, ví dầu lọt về tay một kẻ khác cũng được. Nghĩ thế, chàng thò tay rút thanh Diệt-tình kiếm, nhìn Tuệ-Quả :

— Đây, lão thiền-sư cứ việc cầm lấy !

Liền nhận lấy thanh gươm, Tuệ-Quả mắc vào sườn rồi lườm Nguyên-Bình :

— Còn bao gươm ?

— Mất rồi !..

Nghiêm sắc mặt, Tuệ-Quả nói lạnh lùng :

— Thanh gươm nầy tuy có cái lợi chém sắt như chém bùn non, nhưng cái bao của nó quý hơn, trước khi tiểu thí chủ ra đời, nó đã ở trong tay bần tăng nầy. Giờ đây, một thân người sắp chết thì sau đó mọi việc đều hoàn không, muốn dành giữ bao gươm cũng vô ích, vậy tiểu thí chủ hãy nghĩ kỹ lại rồi đưa ra đây cho bần tăng.

Ngước mắt như hất hàm, Nguyên-Bình cười lạt :

— Chuyện sống chết kẻ dưới nầy đã không quan-tâm, nếu lão thiền-sư còn lấy chuyện đó mà đặt thành vấn-đề trọng-hệ thì thất sách vậy.

Ngừng trong giây lát, chàng tiếp :

— Tôi xin tỏ thật nầy, thanh kiếm nầy là vật của quí thiền môn thật là hợp lý, còn cái bao của nó bây giờ ở trong tay nàng áo đỏ của môn phái Nam-Hải, lão thiền sư hãy tìm nàng ấy mà lấy lại !

— Thanh gươm ở trong tay tiểu thí chủ mà sao cái bao gươm lại ở trong tay kẻ khác ? Bần tăng không tin được.

— Tôi đã nói thật mà lão thiền sư không tin, tôi biết làm sao. Nghĩ rằng Tuệ-Quả, Tuệ-Nhân là hai vị lão thiền-sư, nhân cách thanh cao, lòng chẳng tham lam, cùng ở một cửa thiền, cùng một hạnh tu thì chuyện hơn thua chút đỉnh có hệ gì, ví như tôi giao trả thanh gươm Diệt-tình nghĩ rằng cũng không ăn nhằm gì với hai vị cao-tăng. Ôi, giờ đây tôi biết làm sao hơn.

Dứt lời chàng nhắm mắt lại. Tuệ-Quả đăm-đăm nhìn chàng thì thấy nét mặt chàng nghiêm-trang, không sợ-sệt khiến người trông thấy cũng khó đụng chạm tới chàng. Tuệ-Quả thầm nghĩ rằng, người trai trẻ nầy có khí-phách anh-hùng, xem cái chết tựa lông hồng, lão hơi thẹn nên từ từ buông trảo thủ trên Mạch-môn của Nguyên-Bình ra.

Nguyên-Bình vẫn nhắm mắt thản-nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Đoạn chàng cười lạt :

http://tieulun.hopto.org

— Bao kiếm ấy đang ở trong tay nàng áo đỏ, nhiều nhân-vật cao thủ võ-lâm và người của Nhị-Cốc, Tam-bảo nghe tin nàng ấy xâm-nhập đất Trung-nguyên, nên họ đang ráo-riết theo dõi để chống và giựt lại cái bao gươm Diệt-tình, chắc chuyện đó lão thiền sư cũng đã nghe qua rồi chớ ? Vậy sẵn dịp nầy lão thiền-sư muốn tìm lại bảo vật của quí phái thì hãy kịp rời chân, nếu chậm-trễ e của quí sẽ về tay kẻ khác.

— Nhưng không biết nàng áo đỏ hiện giờ ở đâu ?

— Trong bốn hôm trước đây, tôi gặp nàng ở vùng ngôi mộ lão Cô-độc, bây giờ không biết ở đâu, nhưng tôi biết căn-cứ của nàng đặt bên phần đất Trung-nguyên là nơi Bích-la sơn-trang, núi Mân. Đó, những gì tôi biết tôi đều nói ra hết, vậy lão thiền-sư hãy đi đi !

— Khoan đã. Để coi còn gì hỏi thêm không ?

— Xin lão thiền sư cứ hỏi !

— Ở, tiểu thí chủ ở đây chờ ai vậy ?

— Tôi chờ tử thần đến gọi cái chết !

— Thế nào...?

— Không thế nào cả. Tôi đang chờ chết... Nếu không phải chờ chết thì tôi không khi nào giao trả thanh kiếm lại cho lão thiền-sư. Tuy thanh gươm ấy là bảo vật thiếu-lâm-tự, nhưng Tuệ-Không đại-sư đã bán cho tôi rồi, khi tôi còn sống thì nhứt định là tôi phải gìn giữ nó.

— Nhưng giờ phút này tiểu thí chủ chưa chết, tại sao đành lòng bỏ thanh gươm một cách dễ dàng như vậy ?

— Không, sinh mạng tôi chỉ còn dài lắm là trong giây phút nữa thôi.

— Tuy bần tăng không thông về thuật bói xâm, nhưng nhìn vào thần sắc của tiểu thí chủ nếu không bị trọng thương thì cũng đang mang chất độc trong người, chết là đúng, thật bần tăng không biết tính sao.

Nguyên-Bình vẫn cười :

— Việc đời nhiều khi xảy ra ngoài ý nghĩ con người. Giờ đây kẻ dưới nầy không thể đem chuyện tai hại của mình đã gánh chịu mà bày tỏ với ai hết, vậy lão thiền-sư...

Tiếng « sư » chưa dứt thì bỗng nhiên có tiếng hét to :

— Hãy dang ra !

Tuệ Quả nhanh trí và nhanh mắt vô cùng. Khi lão vừa nghe tiếng la « dang ra » thì lão đồng thời cũng nghe tiếng vũ khí vút qua trong gió, lão nhún đôi vai nhảy ra hơn 3 thước. Tiếp đó, một vệt trắng xóa như sao xẹt đến sát vành tai Nguyên-Bình.

— Kẻ nào đó ? Dám cả gan ám sát bần tăng nầy hả ?

Một giọng the thé vang lên :

— Ngươi hãy thử tiếp lấy thủ pháp Trời-mưa-hoa của ta !

Một làn chớp như điện xẹt vụt tới theo lời nói. Một thế tấn công bất ngờ và dị-kỳ chưa biết loại vũ khí gì nhưng chưa trúng mình Tuệ-Quả. Khi lão vừa kinh ngạc ngừng chân lại thì tia chớp cũng vừa xẹt qua, sáng cả một vùng 4, 5 thước vuông.

★

HỒI THỨ TÁM MƯƠI TÁM

Đánh Qui-vương, khí hùng kình quái khách

Tuệ-Quả đứng nghiêng mình, vai rùng xuống, thân áo cà sa bay phất phới như làn mây vàng đang lồng lộn theo chiều gió. Lúc đó, vật sáng ngời như bạc còn cách lão ta độ ba thước. Trời tối, ánh sáng của ám khí càng ngời lên. Nó đi phớt ngang chân Tuệ-Quả chạy tới mình Nguyên-Bình. Nguyên-Bình vẫn nhắm mắt, điềm nhiên tĩnh tọa như một pho tượng đá, hình như chàng không để ý tới ám khí đang bay tới chàng. Nhưng nào ngờ, khi ám khí còn cách chàng nửa thước, thân hình chàng di động rất khẽ mà đã dang ra hơn thước, chỉ thấy những tia chớp của ám khí xẹt ngang mặt, mang theo một hơi gió nóng bỏng, làm cho y-phục chàng tung bay nghe phành phạch.

Khi đó, Tuệ-Quả trầm chân khí, đôi chân bám chặt trên cỏ nhìn Nguyên-Bình, thấy chàng rất điềm tĩnh, lão vô cùng kính phục.

Lão nghĩ thầm :

— Nếu gã nầy không có cách gì thoát chết trong đêm nay, kể là trong giới võ-lâm chịu một tổn thất nặng nề...

Lòng dạ Tuệ-Quả hẹp hòi mà khi thấy Nguyên-Bình có một khí phách, phong độ của bực đại anh-hùng, lão cảm thấy thẹn thầm.

Lúc lão đang suy nghĩ mênh mang thì nghe sau lưng có một giọng cười hóm hỉnh. Lão nhíu mày hỏi nhanh :

— Thủ pháp « Trời-mưa-hoa... » ra sao đâu ?

Một giọng the thé đáp lại rõ ràng từng tiếng :

— Ngoài ra hãy còn một « Bầy-sao tử-mẫu ».

Đi đôi với lời nói, một ám khí như làn sóng bạc lướt gió phóng tới. Tuệ-Quả không dám nhìn theo lo lật đật quay lưng nhảy tránh

http://tieulun.hopto.org

sang bên trái thì ám khí cũng vừa phớt ngang đầu của lão. Một làn tia sáng nhóm thành một khối không tan nhưng hơi mỏng và đi không nhanh lắm giống một luồng mưa sương, nhưng khiến người trông thấy phải hồi-hộp từng lúc.

Lúc thân hình Tuệ-Quả vừa ổn định, một tiếng «reng reng» như giây xích khua, theo tốc độ hơi gió đội tới nhanh như điện. Sau tiếng động ấy, ba ánh sáng như sao băng dính sát nhau chạy vụt tới nhằm lên mình Nguyên-Bình đang ngồi bất động.

Bởi tia chớp, đôi mắt Nguyên-Bình mở to ra thì những ám khí đã gần chạm trên bụng của chàng, Nguyên-Bình duỗi tay mặt ra, sè đủ năm ngón tay hất mạnh không khí, làn sáng bay lên theo một chiều xiên xiên và sẵn đà bay luôn ra sân. Tuệ-Quả giựt nẩy mình :

— Thật là to gan !

Nguyên-Bình vẫn ngồi xếp bằng tròn y chỗ cũ, cười lạt :

— Lão tiền-đối khen quá lời !

Đưa mắt nhìn ra bụi rậm ngoài tầm trượng, Tuệ-Quả hỏi to lên :

— Bần tăng đã lãnh giáo thủ pháp Trời-mưa-hoa, Bầy-sao tử-mẫu, còn thủ pháp nào kỳ diệu nữa không ?

Một giọng cười trong trẻo lại vang lên :

— Ông hãy bước qua bên trái lối 5 bước để xem thủ pháp (Tam-nguyên liên-đệ) và « Nhứt-thiên phi-hoàng » !

Sa sầm nét mặt, Tuệ-Hỏa thắc mắc :

— Bần tăng nẩy đã lãnh giáo khá nhiều rồi, giờ đây chỉ muốn biết nữ thí chủ là ai ?

Tiếng nói vừa dứt, một thiếu nữ áo đen từ bụi cỏ rậm lù lù bước tới, trên vai mang song kiếm dài chấm đất.

Nguyên-Bình chớp mắt nhìn thoáng qua thấy nàng quen mặt quá, nhưng không nhớ ra đã gặp nàng trong trường hợp nào. Lúc đó, nàng áo đen nhìn Nguyên-bình mỉm cười :

— Cái gan dạ của ngươi, khiến ta cũng kính phục !

Rồi quay lại ngó Tuệ-Quả, nàng hỏi :

— Còn ông có phải hòa-thượng ở Thiếu-lâm-tự hay không ?

— Phải, Tuệ-Quả chính là bần tăng.

Có rất nhiều nhân-vật võ lâm đã ngán sợ hai thủ pháp vừa rồi đây, còn lão hòa-thượng đã được thử thách trước mắt ta mà vẫn không hề gì, nhân đó ta mới đoán biết hòa-thượng là người của Thiếu-lâm tự.

Mải nhìn để dò xét nàng áo đen, Tuệ-Quả thấy nàng có nhan sắc tuyệt trần, tuổi đôi mươi mà có tài nghệ kinh-hồn, quyết không phải nữ nhi tầm thường, lão không ngần ngại hỏi ngay nàng :

— Không biết phương danh tánh của nữ thí chủ là chi ?

Nàng đáp qua nụ cười thanh thót :

— Tôi là Thượng-quan Uuyển-Thanh...

Nghe nói, Nguyên-Bình sực nhớ đến việc đã cùng nàng một lần chạm trán bị thương, chàng vọt miệng nói :

— Kẻ dưới nầy cùng cô nương có lời ước hẹn... 3 năm, nhưng e rằng khó làm đúng như lời; nay kẻ dưới nầy xin tạ lỗi trước.

— Ồ, người chớ bận tâm ! Chuyện dĩ vãng đã là dĩ vãng, nghĩ đến làm gì ?

— Đại trượng-phu ở đời lấy điều tín nghĩa làm gốc, đã nói ra thì há lại nuốt lời sao, vì hôm nay tôi sắp chết, nên phải nhắc để làm tròn chữ tín với cô nương.

— Giả như người không chết thì sao ?

— Thì lời ước hẹn vẫn thi hành.

— Ngươi chết thật đáng tiếc.

Im lặng, Nguyên-Bình ngước mắt nhìn trời mây mờ mịt như ảo ảnh, chàng nghĩ rằng nay đã quá hạn kỳ ba hôm mà người lạ không thấy đến lẽ đâu người đã bỏ quên việc giết ta, hay là người đã tưởng hoàn thuốc độc đã kết liễu đời ta được rồi ?

Nguyên-Bình trở về với tư tưởng «chết» nên tình cảnh trước mắt, chàng không quan tâm.

Những tiếng gió ào ào nổi lên bất thình lình, làm gián đoạn giòng tư tưởng của chàng. Uyển-Thanh với Tuệ-Quả đã đánh nhau tự bao giờ. Họ đấu chưởng với nhau ác liệt.

Lại đưa mắt nhìn về phía bụi rậm, chàng thấy một người áo trắng cao nghệu đứng bên bụi cỏ xanh, với đôi mắt sáng quắc nhìn kỹ về phía hai người đang giao đấu. Nhìn kỹ, chàng giựt mình, gương mặt người áo trắng mét xanh như thây ma trong quan-tài mới đem ra và hình như người ấy đang chất chứa chuyện phẫn uất tràn ngập trong lòng lộ ra trong tia mắt.

Nguyên-Bình thầm nghĩ :

— Trên đời nầy vẫn có người chết chưa chôn !

Nguyên-Bình đang suy nghĩ thì người áo trắng ấy thò bàn tay mặt vào trong áo như lấy một vật gì và đôi mắt sáng quắc cứ đăm đăm

http://tieulun.hopto.org

ngó về phía hai người đang giao tranh, hình như người ấy đang đắn đo một khoảng cách giữa Tuệ-Quả, Uyển-Thanh và mình.

Rồi cuộc giao tranh đẳng kia diễn ra mười phần nguy-hiểm, Nguyên-Bình bất nhẫn kêu lên:

— Các người không nên đánh giết nhau nữa!

Thượng-quan Uyển-Thanh liền lách mình tránh một đòn chưởng độc hại của Tuệ-Quả mà cái trớn của đôi chân chạy qua gần đụng Nguyên-Bình. Nàng cười thẹn:

— Thế nào, ngươi sợ ta đánh không thắng lão ấy sao?

Nguyên-Bình lắc đầu:

— Không phải thế!

Bấy giờ, Tuệ-Quả cũng ngừng tay, bởi tiếng gọi của Nguyên-Bình khiến lão phải ngẫm nghĩ lại về cuộc đấu. Lão đã nhận thấy Uyển-Thanh có rất nhiều chưởng pháp khó đo lường, nội lực rất mạnh bạo mà bình sinh lão mới gặp lần thứ nhứt, nếu đấu 2, 3 trăm hiệp cũng chưa ắt gì phân được sự hơn thua, nên lão có ý nghĩ không động thủ nữa.

Còn Uyển-Thanh thấy Nguyên-Bình càng lúc càng lộ vẻ thắc mắc, nàng hỏi:

— Hay là ngươi sợ ta làm hại ông hòa-thượng?

Nguyên-Bình lắc đầu:

— Hai người đánh thì dĩ nhiên phải có kẻ thắng người bại, không phải kẻ dưới nầy tận tâm về chuyện đó.

— Cái nào ngươi cũng nói không phải, không phải hết, bộ ngứa miệng lắm sao?

Nguyên-Bình nhíu mày:

— Hai vị hãy nhìn về phía cỏ xanh, để không trách kẻ dưới nầy nữa.

Liền đưa mắt nhìn theo lời Nguyên-Bình nói, Uyển-Thanh giựt mình:

— Trời, người đó là quỉ?

Nguyên-Bình chớp mắt:

— Sao lạ quá, bây giờ cái bóng trắng đã biến thành nhiều người?

Đúng như vậy. Bên bụi rậm có những 5 người mặc toàn đồ trắng đang đứng sắp hàng ngang, gương mặt xanh xao và đôi mắt sáng quắc trông hết sức ghê. Tuệ-Quả trông thấy 5 quái nhân xuất hiện cũng phát sợ, nhưng vì lớn tuổi lão phải rán giữ bình tĩnh, im lặng không nói

gì chớ trong lòng lão nghĩ lung tung. Trên bước giang hồ, lão mới trông thấy những người quái nhân như vậy là lần đầu tiên.

Còn Uyển-Thanh một lúc sau mới lấy lại sự bình tĩnh, vì nàng cũng là hạng võ công tuyệt thế, nên có khác người thường. Giờ đây nàng nói với Nguyên-Bình:

— Tôi không tin dưới bóng mặt trời mà có quỉ xuất hiện... Nầy... ngươi có gan dạ thì tới đó xem với tôi!

Nguyên-Bình lắc đầu:

— Tôi mắc ở đây đợi một người. Trước khi quái nhân đó xuất hiện, tôi cũng không rời khỏi đây bước nào.

Nàng cười ngất:

— Ngươi chờ ai?

— Chờ người hẹn với tôi.

— Sao không thấy ai tới hết vậy?

— Làm sao cô nương biết được?

— Nếu tới người ta đã tới rồi. Giờ đây trời đã đúng ngọ, thì kể như không tới chớ còn gì nữa!

Nguyên-Bình vùng đứng dậy nhìn Uyển-Thanh:

— Mà cô biết người ấy là ai không?

— Biết chớ, người đó nhỏ thó đứng bên một người cao lớn, hình bóng không rời nhau.

— Chắc là cô muốn nói là cô phải không?

Nàng mỉm cười:

— Chẳng dám!

Đưa mắt nhìn xa xôi, Nguyên-Bình thở than:

— Không biết thuốc độc đến bao giờ mới phát lên hành hạ cơ thể tôi?

— Bây giờ hãy còn sớm, khi ánh thái dương khuất núi thì ngươi cũng khuất theo!...

— Nghĩa là tôi chỉ còn sống được 3 tiếng đồng hồ nữa thôi!

— Biết chừng đâu thuốc để lâu năm cũng mất linh nghiệm, thì ngươi không chết...

Uyển-Thanh mới nói tới đó, bỗng nghe Tuệ-Quả kêu to:

— Quỉ-vương-cốc...

Thế rồi tiếp đó, một giọng cười khằng khặc, rợn người như tiếng cú kêu dồn, nhức óc đinh tai, giọng cười hòa theo tiếng nói hốt hoảng của Tuệ-Quả thiền-sư:

— Quỉ-vương-cốc...Quỉ-vương-cốc đến!

http://tieulun.hopto.org

Uyển-Thanh tức giận nói như mắng :

— Người của Qui-vương-cốc không ra trò gì cả.

Liền đó, trong bụi rậm cách đó chừng bốn năm trượng, hai người đội mũ trắng, mặt áo đen, lưng thắt giây gai nhảy ra.

Hai người giống như hai thây ma, bước chập chờn vài ba bước lại ngừng, hai tay buông xuôi, hai mắt trợn tròng, không có một cử chỉ của người sống trên đời.

Để trấn tĩnh tâm thần, Tuệ-Quả chắp tay niệm Phật. Thanh âm mấy tiếng Phạn vang lừng trên không, xen lẫn trong giọng cười quái dị của hai người áo đen.

Lúc đó, Nguyên-Bình quan sát chung quanh rồi nghĩ rằng, không lẽ Đinh-Linh, Đinh-Phượng lại đến đây với dáng người như ma quái ? Từ khi hai nàng quen biết với chàng đến nay hình như hoàn cảnh và tâm trạng có biến đổi nhứt là Đinh-Phượng, xuất thân trong hang Qui-vương, nàng có nhiều điểm khả ái mà cũng có nhiều điểm đáng ghê sợ...

Trong khi Nguyên-Bình đang suy tư thì hai người áo đen không bước tới nữa mà giọng người kỳ dị cũng im bặt. Chầm chậm theo hai quái nhân áo đen. Quái nhân ấy đầu to bằng cái thúng đôi mắt bằng hai con ốc bươu, người lùn xịt, cũng mặt áo đen tướng đi hơi xấc xược.

Tuệ-Quả liếc Nguyên-Bình nói nhỏ :

— Trong giới giang-hồ đã đồn-đãi tên Cao-Dinh, dị-kỳ tướng của Qui-vương-cốc, bần tăng nghe lâu rồi nhưng chưa thấy mặt hắn.

— Lão thiền-sư không rành họ đâu.

— Có phải tên Cao-Dinh là người đầu xỏ của Qui-vương-cốc không ?

— Phải, thôi để kẻ hậu-sinh này hỏi hắn ta một chút !

Lúc đó, Uyển-Thanh bỗng nhớ tới một việc quan-trọng nên khẽ báo Nguyên-Bình :

— Tên Cao-Dinh có thuật khí công ngầm, hại người mà người bị hại không hay biết và hắn ta giỏi về thuật dùng thuốc mê, vậy Từ huynh phải đề phòng !

Bấy giờ ba người đứng im-lặng, nhìn về hướng bụi rậm, thấy có tăng tên Cao-Dinh đi sát bên hai người mũ trắng để hộ-vệ. Nguyên-Bình vội bước tới. Uyển-Thanh lách mình như mũi tên bay ra, lấy tay áo Nguyên Bình ra sau để bước tới trước mặt Nguyên-Bình rồi ngừng lại nàng thét to :

— Hãy đứng lại tất cả !

Nguyên-Bình khẽ giật mình đứng lại trong khi Cao-Dinh đưa tay khoác hai người mũ trắng cũng ngừng bước ngay. Rồi không đợi Nguyên-Bình mở miệng nói, nàng ứng khẩu hỏi quái nhân lùn :

— Ngươi có phải là Cao-Dinh của Qui-vương-cốc hay không ?

Trợn mắt nhìn lại nàng, Cao-Dinh gắt :

— Nàng là ai mà giám to tiếng với lão phu này ?

— To tiếng nhưng không phải mắng ngươi.

Bất giác, Cao-Dinh hét lên :

— Bắt nó cho ta !

Liền đó, người mũ trắng bên trái, đưa trảo thủ chụp Uyển-Thanh. Vừa nhảy tránh sang bên, Uyển-Thanh vừa nhìn bàn tay hắn toàn màu tím, nàng la lên : « bàn tay thây ma ».

Nhưng khi chụp hụt nàng, quái nhân ấy nhảy chồm tới dùng song chưởng đánh theo.

Nhận thấy tình-hình đột-biến, Nguyên-Bình nghĩ thầm :

— Cuộc đời võ học của ta kể ra cũng đến mức thành-công, thù nhà chưa trả được mà thân ta sắp bị giết, giờ đây ta có một cơ-hội thi-thố tài nghệ lần cuối cùng trên đời...

Nghĩ thế, chàng nói với Uyển-Thanh :

— Này, Thượng-quan cô nương hãy nhường tôi một trận.

Dứt lời, chàng để chân khí, vụt hươi chưởng mặt với thế Kim-sách phược-thằng, đập trên trảo thủ của đối phương đã chụp hụt Uyển-Thanh. Lúc đó, UyểnThanh cũng tuốt song kiếm xông tới ăn nhịp với Nguyên-Bình.

Với vẻ kinh ngạc, Tuệ-Quả gọi thất thanh :

— Thủ pháp Thập nhị cầm long là võ công bí truyền của Thiếu-lâm tự chúng tôi kia mà.

Tuệ-Quả nói chưa dứt lời, quái nhân ấy đã tung chưởng tập kích Uyển-Thanh, không trúng, hắn nhảy sang ba bước để tránh đòn đánh xuyên hông của Nguyên-Bình.

Dùng xong một chưởng, Nguyên-Bình mới trả lời cho Tuệ-Quả rằng : « thủ pháp đó tôi học của Thiếu-lâm tự. » Vừa nói, Nguyên-Bình vừa xích tới một bước tấn công Cao-Dinh.

Quái nhân đứng bên cạnh Cao-Dinh lướt tới án trước mặt Cao-Dinh đưa chưởng tiếp ngọn đòn của Nguyên-Bình.

Khi hai chưởng lực chạm nhau nghe bình một tiếng, Nguyên-Bình nghe tiềm lực nóng như thép trui xâm nhập cán chưởng của

http://tieulun.hopto.org

chàng. Chàng vội rút chưởng lại, hơi nao núng trước công lực của đối phương.

Nhưng đối phương không để chàng yên, liền tung trảo thủ như ngạnh câu thép nhảy tới bấu vào trước mặt của chàng... chàng gập chưởng lại hất tới, trảo thủ văng ra.

Nguyên-Bình lại nhận thấy mình sắp chết, nên chàng bất kể đến võ công độc hại của đối-phương, nhưng giây phút sau cùng, chàng nghe khắp song chưởng của chàng có một làn hơi lạnh như sắt nguội, chạy dài từ nách đến mấy đầu ngón tay. Trong lúc tâm thần bấn loạn hoang mang tay chàng run lẩy bẩy và tiếp đó, chưởng mặt đã bị đập trúng một đòn như búa bổ.

Hãy biết rằng, Nguyên-Bình ngày nay không phải như Nguyên-Bình thuở trước. Võ công tân tiến, nội lực dồi dào cộng với chân nguyên khí chuyển nạp của sư Tuệ-Không trước kia đã là một vốn liếng nội lực vững bền như khối đá tảng, nên mạch môn bị dập, chàng để chân khí cho tích tụ ngay chỗ đau trong phút chốc, chưởng lực vẫn chuyển cứng như sắt trở lại.

Còn đối phương, quái nhân vừa bấu trúng chàng, nên hắn càng ngạo nghễ qua giọng đáng ghét :

— Nghề mọn của ranh con mà cũng dám chưng ra, thật là dại dột.

Nhưng qua giọng nói phách lối ấy, hắn biến sắc há hốc miệng ra thở hồn hển, hình như hắn đã bị thấm đòn vừa rồi. Hắn đứng bất động.

Lúc đó, Quái nhân đang đấu với Uyển-Thanh quay lưng lại xông tới hướng mặt dùng thế chưởng đảo nghịch nhắm tới tâm của Nguyên-Bình đập tới thật mạnh. Nguyên-Bình nhanh nhẹ trở mình tung chưởng trái ra đối phó.

Một tiếng bốp vang lên như búa đập trên đe, quái nhân mũ trắng rú lên một tiếng rồi nhảy thối lui. Khi thân hình của hắn vừa ổn định thì hai tay hắn buông xuôi bất động. Thấy kẻ địch yếu thế rồi Nguyên-Bình cũng tạm ngừng tay, chàng nghĩ thầm :

— Những cao thủ giang hồ đông như cá biển. Hai quái nhân mũ trắng chỉ là kẻ thủ hạ của tên Cao-Dinh mà cũng dữ tợn, chưởng pháp giết người trong nháy mắt, nếu ta hờ hững, khinh địch thì chưa chắc gì chống cự nổi...

Trong lúc Nguyên-Bình ngẫm nghĩ thì quái nhân mà chàng vừa đánh trúng một chưởng đã hộc máu, giọng chân đứng quờ quạng

được một lát rồi té sấp xuống đất, rú lên như cọp rống, cát bụi mịt mù trước sức vẫy vùng của hắn.

Giờ đây, Nguyên-Bình mới nhận ra, hắn đã bị chưởng lực Bát-nhã của Tuệ-Không đại-sư truyền lại cho chàng, khi cơ thể đối phương chạm phải nó, bất cứ nơi nào, cũng bị hư hại tạng phủ, nếu trường hợp trúng bộ ngực, lưng hay bụng thì tim gan đều bị giập nát hay đứt ra từng mảnh vụn...

Thứ chưởng lực thượng-thừa ấy, là kết tinh bởi tâm pháp vô thượng của Phật, mang đầy uy lực mạnh bạo và liên miên bất tuyệt mỗi khi động thủ, thật ghê gớm không tả nổi. Thế nên một chưởng lực của Nguyên-Bình khiến cho Cao-Dinh và ngay cả Uyển-Thanh cũng kinh hãi. Còn Tuệ-Quả thì than thở qua cái lắc đầu :

— Ôi chưởng lực Bát-nhã là một loại võ công khó rèn luyện nhứt trong nền võ học Trung-nguyên.

Qua lời thán phục sâu xa của Tuệ-Quả, quái nhân đã giao tranh với Nguyên-Bình giật nẩy mình, Nguyên-Bình thấy hắn động đậy, liền kêu to lên :

— Hãy mở trảo thủ ra xem nào ?

Hắn đã mất hết thần trí, giống như bị Nguyên-Bình hớp hồn, bảo sao phải làm theo vậy. Hắn se sẽ mở từng ngón tay màu tím ra và vỗ nhè nhẹ trên nơi bụng, có lẽ hắn bị uất hơi nghẹn thở từ lâu.

Nguyên-Bình liền cúi xuống, dùng thế chưởng Ngũ-nhạc khổn long đánh mạnh vào cánh mặt của hắn.

Nãy giờ, Tuệ-Quả theo dõi từng cử động của Nguyên-Bình trông thấy chàng giải huyệt cho đối phương, lão la lên :

— Thật là một thủ-pháp tuyệt-diệu !

Nguyên-Bình không quan tâm đến lời khen quá vội ấy, chàng trợn đôi mắt tròn xoe ra quát to :

— Duỗi thẳng tay ra !

Quái nhân ấy đưa bàn tay nắm lấy bàn tay của Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình không hề có ác tâm, hạ sát người bại trận nên tự ý giải huyệt cho kẻ thù xong, chàng dịu giọng cho hắn biết :

— Ngươi không phải là kẻ địch thủ của ta. Ta chỉ muốn giao đấu với địch thủ xứng đáng thôi.

Lúc bấy giờ, Nguyên-Bình hãng hái lạ thường và trên tâm lý chàng, Qui-vương-cốc là nơi tập trung nhiều diệu thuật, có thể nói là một kho tàng võ công tuyệt thế, nên trước khi chết, chàng muốn đấu với nhân vật lừng danh của Qui-vương-cốc một trận lịch-sử để

http://tieulun.hopto.org

lưu lại ký ức cho giới võ lâm hiện thời, có thể nói rằng, đây là một trận sau cùng của một tiểu anh hùng vô địch võ-lâm.

Thế nên, sau khi cho đối phương biết ý mình, Nguyên-Bình để chân khí trong tức khắc và ra thế chờ địch thủ. Khi ấy, Cao-Dinh đứng cách chàng hơn một trượng, còn quái nhân vừa được chàng giải huyệt vẫn ngồi nhắm mắt bất động, hình như hắn đã bị trọng thương.

Cao-Dinh hỏi Nguyễn-Bình :

— Ngươi muốn động thủ với lão phu nầy hả ? Cần cho biết danh tánh đi !

— Kẻ dưới nầy tên Từ-nguyên-Bình !

Rồi trong bất ngờ, quái nhân thứ hai nãy giờ đứng yên nhìn cuộc diện, dùng chưởng đập lên chưởng của Nguyên-Bình.

Qua một đòn đánh trả bật chưởng của đối phương ra, và ngọn chưởng sẵn đà đi tới gây một tiếng « bịch » thật to. Chàng thét :

— Ngươi muốn chết phải không ?

Quái nhân ấy rú lên và hai tay ôm lấy bụng, vừa nhăn nhó mặt mày vừa ngã mình ra sau, nhưng cố gắng huơi chưởng trái đánh với trên vai Nguyên-Bình rồi hắn tê xỉu ngay. Nguyên-Bình dang ra, nhìn thấy máu rơm rớm trên cánh tay bởi móng tay của đối phương làm trầy, chàng không quan tâm.

Lúc đó, Cao-Dinh xốc tới thét to :

— Từ-nguyên-Bình là kẻ vô danh trong hàng ngũ võ lâm, nhưng ta vẫn nhận là người cao thủ hiếm có, một lần ra tay đã sát hại hết một tên hộ vệ của ta. Dưới mắt ta, người tuổi trẻ mà tài cao như tên Từ-nguyên-Bình, thật cũng không có mấy người, lão phu nầy muốn giao tranh thử vài hiệp xem nào !

Đưa mắt nhìn hai xác nằm la liệt đằng trước và sau lưng chàng, chàng thấy Cao-Dinh đã yếu thế trước khi động thủ, chàng đáp :

— Tôi rất hân hạnh được lãnh giáo !

Cao-Dinh cười khanh khách :

— Ngươi hãy dè dặc một chút ! Ta khuyên ngươi...

Dứt lời, hắn đưa chưởng đánh phủ đầu Nguyên-Bình, một thế chưởng Thủ-bát ngũ-huyền của Nguyên-Bình huơi xiên ra nhanh như chớp để cản mặt tiền rồi chàng dang ra 5 thước, chuẩn bị thế khác...

Trong vòng tháng nay, Nguyên-Bình đã giao tranh liên tiếp với những tay cao thủ, nên kinh nghiệm đối phó càng tăng. Chàng biết Cao-Dinh là bực cao thủ cũng lừng danh nếu để chậm đi một đòn thì bị động, như rước lấy cái chết vào thân, nhứt định phải dồn kẻ địch vào

vòng thủ động mới thắng được. Một chưởng thử thách vừa rồi chàng đã đo lường được thực lực của đối phương, nên chàng nhảy dang ra là để rộng thời khắc ứng phó với ngụy kế kẻ địch nếu có.

Thật vậy, một đòn chưởng đã tung ra của Nguyên-Bình, Cao-Dinh hơi dè dặt, lâu lắm rồi mà hắn cứ ghìm chưởng chưa dám tấn công tiếp. Đoạn hắn buộc lòng vung ra một chưởng nữa, chân đứng bộ đinh. Nguyên-Bình không lấy chưởng đối lại mà dùng gót chân thọc nen vào kẻ hở chữ Đinh, hất một chân đối phương mất chỗ bám, phải rút chưởng lại nhảy sang bên trái với vẻ luống cuống.

Trong bất ngờ, một làn khí lạnh như hơi đồng tạt vào toàn thân chàng, chàng nổi da gà, tay run run, phải nhảy dựng lên như hốt hoảng.

Thấy đối phương bị động Cao-Dinh thét lên để thị uy :

— Hãy tiếp một chưởng nữa đây !

Đi đôi với tiếng nói một làn gió chưởng nóng như lửa dội tới trước mặt Nguyên-Bình, Nguyên-Bình dùng song chưởng che bộ ngực đồng thời tấn chưởng một loạt để cản đòn. Nguyên-Bình vội nhảy lui ra ba bước, khi chân vừa ổn thì một trảo thủ từ phía sau lưng chàng đã thò tới sát bên gáy với một giọng cười man rợ :

— Ngươi đã thấy chưa, đấy là một Thủ-pháp Vân-lý phiên-thân.

Té ra, Cao-Dinh đã nhanh như chớp, khi Nguyên-Bình vừa nhảy lui hắn phi thân đến tấn theo một đòn trảo kỳ hoặc, nhưng Nguyên-Bình cũng lẹ mắt rùng vai xuống, đòn trảo thủ không kết quả.

Trước tình thế hiểm nguy, Nguyên-Bình đưa cao ngọn chưởng vừa phóng mình lên vừa nhắm tấn công ngay đầu của Cao-Dinh.

Đòn đánh trúng đối phương rõ-ràng mà sao đối phương vẫn bình-tĩnh như thường. Chàng soát lại chân khí bằng một hô-hấp khe-khẽ mới hay chân khí không còn sức nóng. Chàng ngờ rằng, một âm độc khí hồi nãy đã suông vào cơ thể, đã phá hoại cả nội tạng của chàng rồi ! Chỉ chớp mắt sau, toàn thân Nguyên-Bình ớn lạnh, run lẩy bẩy và đứng không vững chân.

— Từ-nguyên-Bình hãy tiếp thêm một chưởng nữa đây !

Đi đôi với tiếng nói, chưởng mặt Cao-Dinh nhắm ngay bụng Nguyên-Bình tấn tới. Nguyên-Bình cố gắng đưa chưởng ra đỡ thật yếu ớt. Tuy không bị thương do đòn chưởng tấn công, nhưng bị một sức ép quá mạnh chàng ngã mình lão đão ra sau. Trong giây phút nầy, chàng cảm thấy chàng đang đứng giữa vùng băng tuyết, đầu óc cháng-váng, hình như chàng không còn chút công lực nào nữa. Một đòn chưởng gần như cuối cùng ấy, Nguyễn-Bình đã vận

http://tieulun.hopto.org

hết công lực thập thành nhưng không gây một hơi gió dù là gió thoảng mà lại nhằm một loại chưởng pháp Bát-nhã mới thật là nguy.

Trải qua bốn hiệp chưởng giao tranh của Nguyên-Bình, không lại hoàn không, nhưng không biết vì sao tên Cao-Dinh lại nhảy lui ra 7, 8 thước và Nguyên-Bình vẫn liều lĩnh rán sức nhảy theo, dùng song chưởng tấn công theo thế liên hoàn.

Với khí thế kiêu căng, Cao-Dinh đưa chưởng đỡ nhẹ và cười sặc sụa, thế chưởng biến hóa diệu-kỳ. Song chưởng quay như chong chóng vẽ ra trăm ngàn hình bóng theo làn gió ồ-ạt dội vào đầu Cao-Dinh. Hắn biến sắc lui ra hai bước. Nguyên-Bình tiếp-tục tấn chưởng theo thế liên hoàn và đặc-biệt vừa múa chưởng vừa ca hát, âm-thanh rền cả không-gian, nhưng tiếng ca càng vang lên, thế thần-tốc của song-chưởng càng chậm lại.

Kinh ngạc quá, Uyển-Thanh ngờ Nguyên-Bình đã loạn óc rồi. Nàng thắc mắc rằng, từ thế yếu Nguyên-Bình đã chuyển sang thế mạnh và chỉ cần cố gắng một tí nữa, sẽ thắng hoàn toàn một nhân vật võ-lâm ẩn dật thâm niên của Qui-vương-cốc, để vinh dự vẻ vang lại ngàn đời, mà tại sao Nguyên-Bình điên cuồng quá, không nỗ lực tấn công lại ca hát làm chi cho sức mạnh bị chi-phối ?

Giữa lúc ấy, Tuệ-Quả cũng nóng lòng, trợn đôi mắt, từ từ bước tới, những người chung quanh chưa biết lão muốn làm gì ?

Rồi trong bất giác, một tiếng thét to, Cao-Dinh đánh một chưởng lên không rồi vội vàng quay lưng vụt chạy đi. Nguyên-Bình không đuổi theo, chỉ đứng ca hát mà nhìn theo đến khi hắn mất dạng, thì giọng ca của Nguyên-Bình cũng ngừng lại ngay. Lúc ấy, có một người áo trắng đứng đằng bụi rậm cũng vội vã chạy theo Cao-Dinh.

Nguyên-Bình quay lại nhìn hai thây ma của hai quái nhân đã tử thương, rồi chàng ngước mắt lên vừa hô-hấp vừa nhìn bóng hoàng-hôn, chàng nói một mình :

— Chao ôi, mặt trời sắp lặn rồi ! ...

Khi ấy, Uyển-Thanh chạy tới bên chàng khẽ hỏi :

— Đại-ca sợ chết sao ?

Nguyên-Bình chỉ lặng yên nhìn sâu vào đôi mắt nàng, không đáp.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ TÁM MƯƠI CHÍN

Muốn chết người hùng không phấn đấu

IM-LẶNG giây lâu, Nguyên-Bình cười lạt :

— Trên đời nầy hãy còn nhiều việc đang chờ bàn tay tôi, nhưng cái chết cũng đang chờ tôi.

Khẻ lắc lắc thanh Diệt-tình kiếm trong ánh sáng mặt trời, sư Tuệ-Quả nhìn Nguyên-Bình :

Thanh gươm nầy, tạm thời giao cho tiểu sinh giữ nó !

Nguyên-Bình lắc đầu :

Nó vốn của Thiếu-lâm-tự thì phải về Thiếu-lâm-tự, dĩ nhiên lão Thiền sư giữ nó đúng hơn.

Bỗng nhiên Uyển-Thanh đưa tay ra nói lớn :

Đưa tôi giữ giùm cho gã ấy !

Khoát tay tỏ vẻ không bằng lòng, Tuệ-Quả cười lạt :

Nữ thì chủ quá tham lam !

Dứt lời, Tuệ-Quả đưa thanh kiếm tới tay Nguyên-Bình, lão dặn dò :

Võ công của tiểu sinh xứng đáng dùng nó... Bần tăng xin giả biệt !

Nguyên-Bình nhìn theo tà áo cà sa phất phới trước gió mà nghĩ rằng, nhà sư lấy lặn lội tới đây chỉ vì thanh Diệt-tình kiếm, không biết tại sao đã cầm trong tay rồi giao trả cho ta ?

Ngay lúc đó, Uyển-Thanh đưa tay sờ vào chuôi kiếm hỏi Nguyên-Bình :

Người ta không cần, thôi cho tôi đi ?

Suy nghĩ giây lâu, Nguyên-Bình đáp :

Thanh kiếm này là vật báu của Thiếu-lâm-tự tôi không thể tự quyền cho ai được, nhưng tôi có thể thương thuyết với cô nương.

Nhìn chung quanh thấy vắng vẻ, không có một ai, Uyển-Thanh cúi đầu e thẹn :

Võ công của người so hơn lúc trước nhiều, nên tôi tự xét không phải là địch thủ của người, thế là lời hẹn đấu kiếm kể như đã qua.

Nếu cô nương định sao thì tôi cũng hay vậy...

Thôi, chúng ta đi tới đàng kia rồi sẽ hay ?

Được, ta cũng chiều ý người.

Mà cô nương hãy chờ tôi một lát nhé !

Nói xong, Nguyên-Bình chạy trở lại tàng dù bằng cỏ tranh, dùng ngón tay viết mấy chữ to tướng trên mặt đất rồi nhắm về hướng Đông mà đi. Uyển-Thanh nhanh chân bước theo sau.

http://tieulun.hopto.org

Đến một góc núi, Nguyên-Bình nghe dòng suối chảy róc rách, chung quanh ngọn suối đầy những cây thông xanh um, cảnh vật bốn bề vắng lặng, chàng dừng chân, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Uyển-Thanh thấy Nguyên-Bình không ngó ngàng tới nàng, nàng bất mãn, hứ một tiếng khi bước ngang mặt chàng rồi đi luôn, không ngoảnh lại, nhưng đi được vài bước, nàng đứng lại ngó Nguyễn-Bình.

Rồi hình như dằn không được nổi lòng bực tức, nàng bước lại hỏi Nguyên-Bình :

— Tại sao ngươi không nói chuyện với ta ?

Bừng mở ra, Nguyên-Bình không đáp hỏi :

— Cô nương hãy đi đi ! Ở đây là gì ?

Thẹn quá, nàng thét to :

— Người bảo ta lại đây chớ ai theo người làm gì ?

Đưa mắt nhìn bóng hoàng hôn phủ xuống khóm thông già xa xa, Nguyễn-Bình nói một mình như than :

— Kim thúc sắp trở lại, nhưng tôi muốn người đừng tìm đến nơi nầy

thiếu nữ tưởng Nguyễn-Bình sắp nói với mình, nhưng nghe qua là chuyện quá bâng quơ, nàng nổi giận tuốt song kiếm nhảy tới nhắm đâm vào bụng Nguyên-Bình.

Tử-Nguyên-Bình bị mũi kiếm làm rách nát cả thân áo, nhưng chàng vẫn bình tĩnh kể như không có việc gì xảy ra, cứ nhắm mắt ngồi bất động. Còn Uyển-Thanh thu hồi thế kiếm, nén giận cho đến nỗi ứa nước mắt nhìn Nguyên-Bình với vẻ không phải cảm động mà cũng không phải căm thù.

Nàng những tưởng Nguyên-Bình sẽ đứng dậy đấu với nàng một trận hoặc là dùng lời lẽ bày giải nỗi lòng để cho nàng buông thanh kiếm hay ít ra cũng trách mắng nàng một vài câu. Nhưng Nguyên-Bình vẫn im hơi lặng tiếng với thái-độ xem thường cái chết, thật là ngoài sức tưởng tượng của nàng. Thật ra, nàng đã cố ý dùng gươm hạ sát Nguyên-Bình nhưng không cách nào xuống tay cho đành. Nàng là một nhi nữ có chí bất-khuất, mặc cảm sỉ diện còn nặng hơn điều tử sinh, nhưng giờ phút nầy nàng như mất hết sức mạnh.

Bất giác Nguyên-Bình vụt mở mắt ra cười lạt :

— Cô nương khóc mà chi ?

Uyển-Thanh mạnh tay cắm mũi gươm xuống đất, dùng vạt áo lau nước mắt rồi nói qua giọng gay gắt :

— Giọt lệ của tôi có mắc mớ gì tới người đâu ? Người cứ dùng thanh bửu kiếm của tôi để làm phương tiện thủ thắng, và nếu giao đấu lần nầy không quyết định được sống chết thì không được ngừng tay ?

Nhìn thanh gươm, Nguyên-Bình lộ vẻ buồn buồn :

— Trong lúc tôi đói quá, cô đã cho tôi món ăn, còn làm ra tàng dù bằng cỏ tranh để che đỡ nắng mưa nơi đây nữa.

— Thôi người đừng nói nhiều.

— Không, tôi chưa hết. Tôi đã đồng ý với cô, không đem chuyện thanh kiếm Diệt tình bàn bạc nữa, bởi vì sự ân oán giữa chúng ta đã rõ ràng rồi.

— Đâu có ai đặt vấn đề đó mà ngươi nói ?

Dứt lời, Uyển-Thanh rút thanh Diệt-tình kiếm sáng ngời mạnh tay chém phụp vào một cục đá to. Rồi hình như chưa hả giận, nàng lia mũi kiếm ngay mặt Nguyên-Bình hét lên :

— Hãy đỡ !

Nhanh như chớp, Nguyên-Bình đưa tay ra bắt mũi gươm, đánh hất sang bên rồi điềm-tĩnh nói :

— Như vầy là cô nương đã nuốt lời hứa ! Đâu phải dùng kiếm trong giờ phút nầy cô nương ?

Giận đến xanh mặt nhưng Uyển-Thanh ngừng tay, lườm Nguyên-Bình :

— Thật ra, ta không muốn nhìn kẻ hèn nhát ngồi chờ cái chết vô lý. Giờ đây, nếu không muốn động thủ thì lấy thanh kiếm bên mình tự sát đi !

Không thể chịu nổi lời nhục mạ của người con gái, Nguyên-Bình chụp lấy thanh kiếm đứng dậy.

Uyển-Thanh cười khiêu khích :

— Tốt lắm, như vậy mới đáng là con nhà võ !

Đi đôi với lời nói thế kiếm Long-hành của Uyển-Thanh vút ra như rồng bay làm ánh sáng xanh như điện xẹt lên không, mang theo một nỗi căm hờn cao ngất như dội vào đầu Nguyên-Bình, tóc bay phất phới. Nguyên-Bình hoành thân nhảy ra 3 bước tránh đòn, bám chặt chân chữ Bát, chàng dịu dàng nói :

— Tôi đã là người chết chưa chôn, không còn ý muốn tranh đấu gì nữa... Cô nương ơi !

Uyển-Thanh hoành kiếm thét lên :

— Đừng nói xàm !

Nguyên-Bình biến sắc :

— Cô nương không tin thì thôi, có lẽ kẻ hèn nầy hay nói bậy

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, Nguyễn-Bình ngồi phịch xuống, xếp bằng tròn, nhắm nghiền đôi mắt. Với vẻ kinh ngạc, Uyển-Thanh bước xích tới nhìn lên mặt Nguyên-Bình thấy lộ ra một màu xám nhợt. Quả là chàng đã bị thuốc độc hoành-hành.

Nguyên-Bình nghe trên bụng mình như bị một đòn đánh tức tối. Thanh gươm trong tay rớt xuống, chàng nghẹn ngào :

— Sao mà lạ quá vậy ? Nầy cô nương, cô hãy giữ lấy thanh Diệt-tình kiếm. Tôi tự nguyện uống thuốc độc của cô, không còn ân hận gì nữa. Cô nương ơi, giờ phút nầy, tôi chỉ dùng nội công của chính mình để chống chỏi với độc dược đang hoành-hành trong cơ thể.

Bỗng nhiên, Nguyên-Bình mỉm cười :

— Cô nương hỡi ! Tôi không phải đứa con trai hèn nhát không dám động thủ như cô nương vừa nói đâu ! Chỉ vì tôi... cám ơn cô nương : Khi tôi đói lả, cô nương cho cho tôi ăn, nếu không nhờ món ăn thì tôi đã chết đói rồi, cần gì phải uống thuốc độc mà chi. Phải tôi chết ngay trong lúc ấy thì hệ lụy đến tánh mạng của Kim thúc tôi rồi.

— Thuốc ông uống không phải thuốc độc ! Nếu tôi nói đối trời hại tôi đi !

Nghe nói, Nguyên-Bình mở mắt nhìn lên, thấy những giọt lệ trong mắt nàng đang chảy từ từ ! Khuôn mặt nàng buồn khổ vô cùng. Một hiệp nữ từng ngang dọc trên đường giang hồ khắp Tây-Bắc, giờ đây lòng dạ yếu ớt như một tiểu-thơ khuê các sao ?

Im bặt hồi lâu, tiếng khóc thút thít của Uyển-Thanh phát ra như còn tức tưởi :

— Từ ngày lớn khôn, hiểu chuyện đời đến giờ, không có ai dám làm trái ý ta cả. Ta là đứa con cưng, cha mẹ nuông chiều, ân sư mến thương, ta lớn lên trong hoàn cảnh tự do, muốn gì được nấy.

Nguyên-Bình nghe nàng khoe khoang tự-phụ, phát cười thành tiếng.

— Cô nương thật là người có phước hơn tôi.

Đưa bàn tay trắng nõn lau nước mắt, nàng đáp :

— Ta đã nhớ rõ, tự thuở giờ ta không hề nhỏ một giọt lệ.

— Tôi là con trai mà mỗi khi gặp phải chuyện đau buồn, ở chỗ vắng-vẻ cũng khóc nức-nở, còn cô nương là bực nữ lưu, nhỏ vài giọt nước mắt đâu có lạ gì ?

Thật ra Nguyên-Bình không hiểu được tâm lý người con gái, hèn

thốt ra mấy lời tưởng rằng để an ủi Uyển-Thanh, nào ngờ đã làm xốn xang nàng. Nàng giận dữ hơn :

— Từ ngày thành tài đến nay, ta đã gây sóng trên đường Tây-Bắc mấy năm, không hề gặp một địch thủ nào xứng đáng. Nhưng một lần giao đấu với người trong vùng ẩn dật của Dịch-thiên-Hành, ta đã hai lần thua. Từ đó ta rất căm hận, nên ta đã thề rằng, phải tìm giết cho được kẻ thù mới yên-tâm.

— Lòng dạ của người con gái quá hẹp hòi, nhỏ mọn ! Mới bị thua người ta hai keo mà đã hận thù rồi !

Phải, bởi ta nhỏ mọn nên lần nầy gặp lại kẻ thù...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Hiện giờ cô nương có vẻ hăng hái muốn giết người. Chắc rằng cô nương rất thích thú khi máu tôi đổ vì cô nương ! Riêng tôi trước phút chết, tuyệt nhiên không hề oán hận.

Nầy cô nương, giết một người là chuyện không khó lắm, nhưng người bị giết mà không oán giận kẻ giết mình mới thật là khó.

— Thật ra, ta đâu muốn người chết. Mà cũng lạ ! Không hiểu tại sao ta lại cảm thấy không thật sự oán thù ngươi ? Có lẽ đó là cảm giác mới lạ không biết đã có trong đầu óc ta tự bao giờ ?

— Cô nương đã nói là đoạn thề với lòng không biết bao lần phải giết cho được tôi kia mà ! Sao lại bảo không thật sự oán thù tôi ?

Uyển-Thanh cười thẹn :

— Chính ta cũng không nhận rõ được cảm giác đó ! Tại sao mâu thuẫn với lòng mình như vậy ? Mà ngươi cũng thấy rồi chớ, cho ngươi uống hoàn thuốc đó là loại linh đơn của phụ thân ta luyện chế, chẳng những không có hại mà lại còn bổ ích, chống đỡ cơ thể cho ngươi đang trúng độc !

Nàng mở to đôi mắt tròn xoe, đen láy cho vài giọt lệ chảy tuôn rồi tiếp lời qua ánh mắt long lanh :

— Có lẽ ngươi trúng độc rồi đó ! Gương mặt đã lộ ra màu xám nhợt. Đó là chất độc đã hoành hành nội tạng rồi, và chắc chắn ngươi không tránh được cái chết !

Nhìn nàng, Nguyên-Bình nhận thấy đôi mắt như khát vọng, như van lơn, chàng cười khe khẽ :

— Cô nương nói đúng rồi. Tôi không lưu lại trên cõi đời bao lâu

http://tieulun.hopto.org

nữa đâu ! Này cô nương, trời đã sắp tối rồi, thôi cô nương đi về là vừa !

Nghe Nguyên-Bình nói, Uyển-Thanh thấy như mình bị phũ-phàng. Tự nãy giờ, nàng chờ đợi một lối dịu dàng nhưng cuối cùng lại bị xua đuổi. Nàng thất vọng, ứa nước mắt. Nhưng không hiểu sao nàng không tỏ vẻ bất mãn, giận hờn nữa mà lại cúi đầu, dịu giọng hỏi Nguyễn-Bình :

— Từ-huynh muốn tôi đi thật chăng ?

— Tôi gần đến giờ chịu chết rồi, cô nương ở lại đây để lượm xác tôi ư ?

Nàng tha thiết nhìn Nguyên-Bình cười tươi :

— Từ-huynh chê chán, đuổi xô nhưng tôi vẫn chịu được như thường.

Dứt lời nàng ngoe ngoải bước đi.

Trông theo nàng, Nguyễn-Bình nói một mình :

— Lòng dạ đàn bà thật khó hiểu. Đã bắt ép ta uống thuốc độc mà trước khi ta sắp chết nàng lại tỏ thái độ thân mến ?

Chợt nhìn ra phía trước, Nuuyên-Bình thấy Uyển-Thanh ôm một bó củi khô, ngồi xuống nhóm lửa cách chàng 7, 8 thước. Bây giờ trời nhá nhem tối, ánh lửa rừng bập bùng cháy sáng lên, soi rõ hai gương mặt : một người điềm tĩnh và một người băn-khoăn.

Bỗng Uyển-Thanh đứng dậy bước nhè nhẹ đến cạnh Nguyên-Bình, vịn tay lên vai chàng với nụ cười nũng nịu :

— Bây giờ Từ-huynh biết gì không ? Nếu tôi muốn giết thì Từ-huynh đâu còn đủ sức chống đỡ nữa ?

Nguyên-Bình nhìn nàng, cười tự nhiên :

— Cô nương đã nhận lầm rồi đó ! Tôi vẫn còn sức để kháng cự chớ, nhưng tôi không có ý đó.

— Nếu người ta không muốn sống thì linh đơn cũng vô hiệu. Từ-huynh tuy trúng độc rất nặng nhưng không phải không cứu được, chỉ cần Từ-huynh muốn sống và quyết sống vì tương lai hạnh phúc của đời mình việc chữa trị không khó.

— Đúng như vậy. Tôi cũng biết tôi trúng độc rất nặng, nhưng dù muốn sống cũng không được.

— Mà tại duyên cớ gì mà Từ-huynh muốn chết hoài vậy ?

— Tuy nói vậy chớ cô nương đồng ý rời khỏi nơi nầy thì tôi có thể không chết.

Nàng biến sắc, đẩy mạnh vai Nguyên-Bình ra, hươi chưởng đập lên

mặt Nguyên Bình. Năm ngón tay in rõ trên má chàng, màu tím bầm.

Nguyên Bình không chống đỡ, vẫn đứng thản nhiên nhìn nàng :

Cô nương cứ đánh nữa đi !

Buông xuôi hai tay, nàng bước lại tựa đầu vào ngực Nguyên Bình, khóc nức nở :

— Tôi không cố ý đánh Từ-huynh, nhưng vì tôi không dằn được lòng xúc động.

— Không cố ý sao đánh mạnh dữ vậy, tá hỏa tam tinh không thấy sao ? Nhưng tôi không đánh lại đâu !

— Dù Từ-huynh đánh lại tôi cũng không dám giận hờn nữa.

— Cô nương không nghĩ cho tôi ở vào tình trạng sắp chết thì mỗi tiếng nói đều hiền lành, cũng như tấm lòng điềm tĩnh tự nhiên vậy.

Nghe Nguyên-Bình thở than, nàng thầm nghĩ, không có đau đớn nào bằng tấm lòng đã chết rồi, thân người sẽ chết theo. Chàng không còn ý thức chống trả, chắc không thể sống nổi.

Thế rồi, nét sầu khổ ẩn sâu trên trán nàng. Nàng mở chiếc khăn choàng lụa đen trên vai, khoác cho Nguyên-Bình, rồi cảm động nói :

— Thôi Từ-huynh hãy yên lòng mà chết. Tôi vẫn ngồi bên cạnh để an ủi Từ-huynh phút nào nên phút nấy. Khi Từ-huynh tắt thở rồi, tôi cõng xác về gia-bảo Thượng-quan ở Cam-Nam, chọn một nơi có non nước thanh tú, phong cảnh êm đềm u tịch để chôn cất.

Nguyễn-Bình lắc đầu :

— Không nên ! Chờ đến giờ phút độc dược phát mạnh tôi leo lên vách đá cao nhảy xuống cho tan nát thân thể. Những mảnh vụn của xác thịt còn lại để cho thú dữ nuốt dùm, khỏi phải chôn cất mất công.

— Từ-huynh phải nhìn nhận là tôi không có cho Từ-huynh uống thuốc độc nghe ? Trước giờ chết, Từ-huynh cần biết coi ai hại mình : lão Hòa-thượng của thiếu-lâm tự hay là Dinh-Cao của Quí-vương-cốc.

Lời nói của nàng khiến chàng sực nhớ ra lúc mình đập chết hai quái nhân bộ hạ của Dinh-Cao, trên vai chàng bị móng tay bấu trầy, rớm máu. Cúi xuống ngó trên vai, chàng thấy rõ trầy nổi lên một vệt trắng nhợt bằng đồng tiền. Chàng nghĩ rằng, nếu trảo thủ đối phương đã gieo độc thì thời khắc bị độc hành sao chậm quá ?...

Dòng suy nghĩ còn chưa dứt thì Uyển-Thanh hỏi to lên khiến chàng giựt mình :

http://tieulun.hopto.org

— Kẻ nào làm hại Từ-huynh ?

Nguyên-Bình chưa kịp trả lời cho Uyển-Thanh, bỗng chú ý thấy một bóng người xuất hiện sau đống lửa. Bóng đêm chập chờn, ánh lửa lụn xuống nên nhìn không rõ mặt kẻ lạ.

Liền đó, một giọng cười khô khan phát ra :

— Nhà ngươi đừng tưởng rằng ở dưới vách đá này là một chân trời xa thẳm, ta vẫn tìm được như thường.

Lắng nghe rõ ràng giọng nói một người đàn bà, Nguyên-Bình rất ngạc nhiên vì chưa nhận được là ai ? Cái bóng đó vẫn bất động và cười the thé. Uyển-Thanh chớp mắt, đứng phắt dậy chạy tới chân vách đá lấy thanh Diệt tình kiếm rồi nhảy trở lại. Nàng đưa cho Nguyên-Bình :

— Chúng ta hãy cầm vũ khí.

Nguyên-Bình liền đứng dậy, nhận thanh bảo kiếm trong tay Uyên-Thanh nhìn đối phương, khi ấy Uyển-Thanh cũng tuốt song kiếm ra thét to :

— Kẻ nào đó xin cho biết danh tánh, nếu không, đừng trách ta dùng ám khí đấy nhé !

Rồi bên phía trái, cách đó vài trượng, một giọng nói ồ-ề vang lên :

— Nữ nhi mà cũng lớn tiếng rộng họng dữ ha ?

Nghe rõ tiếng nói phách lối của đối phương, nhưng Nguyên Bình vẫn trầm tỉnh bảo Uyển Thanh :

— Trong lúc bọn chúng chưa tới gần, cô nương phải rút lui đi ! Chúng ta đã bị bao vây rồi.

Tỏ vẻ cương quyết Uyển Thanh gắt :

— Bộ Từ-huynh tưởng tôi không dám chống lại họ sao ?

Nguyên Bình vừa nhắm mắt lại, vừa đáp :

— Tôi e cho cô nương chống không nổi. Chạy đi là hay hơn !

Vừa vuốt mớ tóc rối tung trước trán, nàng cười ngạo nghễ :

— Tôi không thèm chạy đi đâu hết.

— Tại sao ?

— Tại vì muốn ở đây để bảo vệ Từ-huynh.

Bỗng đâu một giọng nói là lạ vang lên từ phía mặt như thách đố Uyển-Thanh :

— Giữ mạnh mình cũng không được lựa là phải giữ giùm ai ?

Nguyên-Bình vừa nhận ra một giọng nói quen quen thì sau đống lửa một bóng người tai to, mặt lớn, râu dài, đứng sững bên ánh lửa mập mờ. Chàng nhìn kỹ, mới biết người lạ đó đúng là Vương-Quán-Trung, trang chủ Bích la sơn-trang.

Sắc thái của hắn lộ ra những nét buồn khổ sâu xa, cử động chậm-chạp như người bị mang cả ngàn cân đá nặng nề. Nhưng trong giây phút, hắn bước tới, còn cách Nguyên-Bình chừng 4, 5 thước, Uyển-Thanh hươi gươm thét to.

— Hãy đứng lại ! Nếu bước thêm một bước thì đừng trách mũi kiếm nầy vô tình đấy nhé !

Lườm Uyển-Thanh một cái, Vương-quán-Trung cất tiếng bảo Nguyên-Bình :

— Này Từ-nguyên-Bình, hãy mở mắt ra nhìn ta đây !

Chàng mở to đôi mắt vào mặt Quán-Trung, nghiêm sắc mặt hỏi gay gắt :

— Nhìn ông để làm gì ?

— Để nghe ta hỏi... Hiện trên đời nầy có mấy tên Từ-nguyên-Bình ?

Nguyên-Bình cười lạt :

— Theo ta biết chỉ có một thôi.

— Theo ta thì có một tên Từ-Nguyên-Bình đã chết, thật đáng tiếc ! Giờ đây hãy còn một tên Từ-nguyên-Bình thứ hai.

Lắng nghe từng lời bí hiểm của Vương-quán-Trung, Uyển-Thanh hết sức kinh ngạc, ngoảnh mặt lại nhìn Nguyên-Bình để dò xét, không chớp mắt. Dường như nàng đã nhìn thấu tới tim gan của Nguyên-Bình và càng để ý đến lời đối đáp giữa hai người, nàng càng quan tâm hơn.

Nguyên-Bình vẫn ôn tồn bảo :

— Nếu trên đời nầy quả thật có hai tên Từ-nguyên-Bình thì cái người đang còn sống đây sẽ không sống được bao lâu nữa.

Quán-Trung xen vào :

— Đúng lắm ! Một người biết trước cái chết của mình là kẻ hết sức thông-minh !

Sau một lúc dò xét Từ Nguyên-Bình, Uyển-thanh ghét cay, ghét đắng Vương-quán-Trung. Nàng liền lia mũi kiếm trước mặt hắn quát mắng :

— Ông là người điên, nói bậy nói bạ !

Một giọng nói như chuông bể từ phía sau vọng tới có vẻ hằn học :

— Người đó cùng nàng có quan hệ gì ? Không nên chọc giận bọn ta.

Ngoảnh mặt lại chỗ có tiếng nói vừa thốt ra, Uyển-Thanh thấy một lão bà tóc bạc phơ, đứng cách đó hơn trượng, tay cầm gậy trúc, vẻ mặt giận dữ. Nàng vừa múa thanh kiếm vừa hỏi to :

http://tieulun.hopto.org

— Bà đã nhìn thấy gì chưa ?

Bà lão chưa kịp đáp thì phía sau lưng bà, một thiếu nữ mặt bịt lục đen, lên tiếng :

— Đã nhìn thấy rồi chớ. Thấy cô nương đã trưởng thành mà có vài phần tài cán...

— Nhưng còn thấy gì nữa không ?

Dứt lời, Uyển-Thanh giơ cao cánh tay vụt ra hai làn chớp như sao, xẹt tới thật nhanh.

Biết ngay Uyển-Thanh đã dùng ám khí phóng ngay vào nàng áo đỏ, Nguyên-Bình kêu lên :

— Cô nương không nên...

Lời ngăn cản của Nguyên-Bình chưa dứt thì Mai-nương hươi gậy trúc vù vù, hai làn sáng xanh bị đánh rơi xuống đất.

Uyển-Thanh giựt mình khi thấy Mai-nương thật nhanh nhẹn với thủ pháp cực kỳ tinh diệu. Còn Nguyên-Bình, liếc mắt thấy lão lưng gù cùng lão lùn với Đại-hán một giò chia ra đứng giáp vòng, bao vây hai người.

— Quý vị bày thế trận với dụng ý gì ? Bình hỏi :

Quán-Trung đáp :

— Ta muốn thảo luận với ngươi một chuyện.

— Thảo luận gì ?

— Chuyện lấy đầu nhà ngươi.

Nguyên-Bình vẫn trầm tĩnh như thường :

— Quý vị có thể chịu khó chờ hết đêm nay, tôi tưởng cũng không khó khăn gì ?

Ngạc nhiên quá, Quán-Trung hỏi Nguyên-Bình :

— Ngươi nói gì ta không hiểu ?

— Tôi bảo quý vị chịu khó chờ tới sáng, lấy đầu tôi cũng không khó gì ! Bây giờ mới canh hai, thời khắc từ đây đến sáng có là bao ?

Tất cả đều im lặng. Vài người đang bước tới cũng ngừng lại và hình như họ đều lấy làm lạ trước lời nói của Nguyên-Bình.

Gió hiu hắt, lá thông reo, miền sơn dã thật là vắng lặng trong đêm.

Lúc ấy, Uyển-Thanh hoàn kiếm trước bụng, bước chầm chậm đến bên cạnh Nguyên-Bình :

— Từ-huynh còn muốn chết nữa không ?

— Không muốn cũng không được. Họ kéo tới đây muốn lấy thủ cấp của tôi. Tôi biết làm thế nào ?

— Sao không có cách ? Người ta muốn giết Từ-huynh, Từ-huynh không biết chống cự lại hay sao ?

— Dù tôi giết họ chết hết, chất thuốc độc trong mình cũng làm cho tôi chết như thường.

— Thế là Từ-huynh cam tâm để cho người ta giết ?

Nguyên-Bình không trả lời. Chàng vòng tay lễ phép với Vương-quán-Trung :

— Nếu quý vị muốn tôi bó tay chịu chết thì trước hết xin mở đường cho cô nương nầy đi ra.

Hắn không đáp, chỉ ngoảnh mặt nhìn nàng áo đỏ như để chờ ý kiến của nàng ta. Nhưng giữa lúc đó, Uyển-Thanh hươi gươm hét lớn :

— Không cần. Ta muốn đi ra lúc nào thì tự nhiên vòng vây phải mở cho ta.

Nguyên-Bình nhỏ nhẹ khuyên nàng :

— Tuy võ công của cô nương giỏi, nhưng không phải địch thủ của họ.

— Dù đúng như vậy ta cũng không bao giờ cam tâm chịu chết vô-lý. Chống trả để mà chết còn hơn cúi đầu để cho người ta giết.

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Người ta muốn giết tôi, không biết cô nương lo lắng làm gì ?

Uyển-Thanh tỏ vẻ giận dữ :

— Đừng nói người ta muốn giết Từ-huynh, tôi giết không được sao ?

— Cô nương đã hiểu lầm ý tôi. Tôi muốn nói, cô nương là người vô can vô cớ thì không nên nhúng vào chuyện của người khác mà sinh ra thù oán.

— Không. Tôi cao hứng thì làm theo cao hứng. Cha tôi cũng không cản trở việc tôi làm, còn Từ-huynh là người gì của tôi mà lại cản trở tôi chớ ?

Nghiêm nét mặt, Nguyên-Bình giải tỏ hơn thiệt :

— Dù cô nương có giỏi đến đâu mà dùng sức một mình làm sao chống cự được đông người ?...

Bỗng nhiên, nàng áo đỏ xen vào :

— Ta thấy nàng Uyển-Thanh muốn tình nguyện chết theo một thây ma thì hai người hãy mau động thủ đi !

Lúc ấy, Vương-quán-Trung giở vạt áo lấy ra một cây thước sắt ngắn, đen mun, hắn hói như đe dọa :

— Vương-quán-Trung nầy từ ngày rời Nam-Hải định cư đất Trung-

http://tieulun.hopto.org

nguyên tới nay, chưa hề dùng loại vũ khí nào, nhưng nay trong cuộc giao đấu đêm nay, ắt là có sinh tử, nên buộc lòng Vương mỗ phải dùng tới nó tiện hơn.

Nguyên-Bình liền nhíu mày nói như than :

— Canh hai đã qua rồi, còn không bao lâu nữa thì hết một đêm nay quý vị rán chờ chút không được sao ?

Quán- Trung ngập ngừng một hồi, rồi cười lạt :

— Trên đời, bực anh hùng cao thủ cũng nhiều, nhưng kẻ dưới nầy chỉ biết kính phục ngươi là một bực hảo hán, chí anh hùng lỗi lạc hơn muôn ngàn vũ khí...

Lời tán tụng đó không xoa dịu được nỗi bất bình của Nguyên-Bình. Chàng mạnh dạn nói :

— Lẽ di nhiên là mỗi khi tối nói ra tôi phải làm đúng theo lời mình. Ông không nên xô người vào ngõ bí ! Tôi nói thật, nếu ông chọc giận tôi thì tôi không để yên cho ông đâu.

Nghe Nguyên-Bình nói lời đanh thép, Uyển-Thanh cười tươi như hoa :

— Nói được như thế mới đúng là bực nam tử chớ !

— Nãy giờ lão đại-hán một giò đứng im lặng nhìn cuộc diện. Bây giờ, mới thốt ra một lời nầy lửa :

— Nếu Từ-huynh anh hùng, thì dùng gươm tự sát, ngay đi cần gì phải bắt người ta đợi hết đêm nay ? Nếu không dám là cách ấy thì chúng tôi phải ra tay.

Nguyên-Bình cười giọng mũi, lườm hắn :

— Nếu các ông muốn trổ tài thì dù có vũ khí hay không vẫn phải có người đổ máu hay nát thây.

Đại-hán một giò tuy bị tàn tật nhưng không phải người tầm thường khi nghe lời Nguyên-Bình nói như thách đố, hắn hét lên :

— Chúng ta vốn xem thường cái chết !

Dứt lời, cây tó bằng sắt trong tay hắn vút tới nhằm ngay đầu Nguyên-Bình...

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI

Thước Lưỡng-Nghi đại chiến với Diệt-Tình kiếm...

Nhanh như chớp, Uyển-Thanh phạt ngang một làn kiếm, tia sáng như điện, cản đầu cây tó văng tạt ra, lửa xanh nhoáng lên như đốt cháy mặt đối phương. Trước thế kiếm độc đáo, Đại-hán một giò hoảng hốt nhảy dựng lên. Nhưng khi thân hình hắn vừa rơi xuống, thuận tay

hắn thọc chiếc tó về phía trước thật mạnh bạo, để bảo vệ cho 3 bước thối lui.

Nhìn Uyển-Thanh như xé rách cả khóe mắt, hắn không ngờ một thiếu nữ mỹ miều mà có một nội lực dùng kiếm lão luyện như thế. Đứng bên cạnh Đại-Hán một giò, Quán-Trung cũng quá ngạc nhiên, không tưởng tượng được Uyển-Thanh dám tấn công sư-đệ của hắn một cách bất thần. Hắn thách thức Uyển-Thanh :

— Nội lực thâm hậu của cô nương chỉ là sức hoảng hốt của kẻ điên.

Đi đôi với lời nói, cây thước sắt trong tay của Quán-Trung tung ra tiếp ứng. Liền đó, hắn chạm pnải thế kiếm Tung-hoành tam biến của Uyển-Thanh. Mũi kiếm như dính ngọn thước sắt, giằng co như hai con rắn vờn nhau một hồi lâu, thanh kiếm bị tạt ra, một làn gió nóng bỏng phụng tới như hơi núi lửa mới phát.

Thanh kiếm bên tay trái bị lệch một thế tấn công, nàng liền hươi thanh kiếm bên tay mặt phút ngang chưởng mặt đối phương. Hét lên một tiếng Vương-quán-Trung đập thước sắt lên mũi kiếm tay trái của Uyển-Thanh, hoành ra trước hất luôn thanh kiếm tay mặt rồi thuận tay với thế Phân hoa phất liễu điểm vào Huyết Huyền cơ của nàng. Uyển-Thanh nhảy lui 3 bước tránh đòn và song kiếm lại tung ra một loạt với uy-lực hùng-hồn hơn hiệp trước, khiến Quán-Trung mất thế phản-kích.

Nhưng, sau bốn hiệp liên tiếp, Uyển-Thanh cảm thấy bất kham, vì thước sắt đen mun của Vương-quán-Trung, chứa một tiềm lực nặng cả ngàn cân, áp đảo thanh kiếm không đạt tới tầm mức tấn công dù là tấn công bằng phương thức nào. Rồi tới cả chục hiệp sau, Uyển-Thanh sắp sa vào thảm cảnh của kẻ chiến bại, thương thế có thể bị gây ra trong giây phút.

Nhìn thấy được nhược điểm của nàng, Nuyên-Bình nhăn mặt nhíu mày, nắm chặt chui kiếm Diệt-tình mà nhìn cuộc đấu giữa hai người, chàng chưa quyết định được thái độc giải quyết thế nào cho đúng mức. Trong lúc ấy, Uyển-Thanh bất thần lia song kiếm đẩy Quán-Trung lui một bước, rồi nàng hoành kiếm phòng thủ, nhẩy khỏi vòng chiến, nàng thắc mắc cho Vương-quán-Trung biết :

— Đấu như vậy không được, vì vũ khí trong tay ngươi kỳ quái quá ! Kể ra là chuyện không công bình.

Nhìn vào thước sắt của mình, Vương-quán-Trung đáp :

— Cuộc đấu đêm nay, không phải để so tài, tranh danh nên không thể nào đem hết tuyệt học ra để đành phần thắng ! Cây thước Lưỡng nghi

http://tieulun.hopto.org

của ta không phải là vũ khí, cũng không phải là phương tiện của chước quỉ mưu tà, nếu cô sợ thì bó tay chịu trói là êm...

Nhìn thanh Diệt-tình kiếm trong tay Nguyên-Bình, hắn thách đố :

— Vũ khí trong tay ngươi sắc bén, chẻ ngọc, cắt thép được mà không thể dùng ngay bây giờ hay sao ?

Không cho Nguyên-Bình đáp, Uyển-Thanh hớt lời :

— Thanh bảo kiếm của người ta là loại vũ khí chính tông, còn loại vũ khí của ngươi đao không giống đao, kiếm không giống kiếm thật dị kỳ nếu không muốn nói là đồ vật tà mị.

Lúc đó, Đại-hán một giò chống cây tó xuống đất, nhìn Quán-Trung :

— Sư-huynh đừng nói đôi co gì cho mất công ! Giờ khắc đã trễ lắm rồi :

Uyển-Thanh rút ra cây «kim châm» bảo đối phương :

— Những vũ khí kỳ quái của các người không lạ bằng món nầy đâu.

Vương-quán-Trung không chịu thua, nên nói :

—Trong cuộc đấu sống chết nầy không hạn chế vũ khí ! Ai có gì hay cứ đem ra dùng.

— Được rồi, các người bị hại dưới làn ám khí của ta thì đừng có nói ta ở ác nhé :

Dứt lời, Uyển-Thanh phóng kim châm ra, một tia chớp như lửa đơm đớm phóng tới mình Quán-Trung.

Qua một tiếng hét to, Quán-Trung quay thước « Lưỡng-nghi » như quạ chớp cánh, cuốn kim châm hất ra phía sau mất hút.

Uyển-Thanh giật mình :

— Không biết thước Lưỡng-nghi chế bằng chất gì mà uy lực thần diệu khiến cho ám khí của ta như đồ vô dụng.

Nàng đã đắn đo trước, với tầm thước cách nhau giữa đối phương với nàng, ám khí dù sức tập kích để giết kẻ địch, nào ngờ bị hỏng, nàng hơi nao núng...

— Cô nương còn ngón nghề gì nữa dùng luôn đi để rồi chịu thua !

Một làn kiếm chém tới qua một tiếng hét to của Uyển-Thanh, Quán-Trung cười khằng khắc theo đòn thước « Lưỡng-nghi » phạt ngang chân mũi kiếm. Hắn đã dùng đến thế Lạc anh tam biến trong tuyệt học của phái Nam-Hải để đối phó với song kiếm đang vận toàn lực tấn công.

Thế rồi gió chuyển động ào ào theo đường thước Lưỡng-nghi thần tốc, liên tiếp 5, 6 hiệp không ngừng, Uyển-Thanh bối rối, không tìm thấy

một kẽ hở để tấn công, không còn cách nào để khai triển kiếm thức, nhưng nàng vẫn cố gắng cầm cự qua 10 hiệp liền.

Thấy nguy, Nguyên-Bình lật đật vận chân khí và kêu lên :

— Hãy dừng tay tất cả !

Nhưng Quán-Trung cứ hươi thước Lưỡng-Nghi đập tấp trên tay gươm phía mặt của Uyển-Thanh. Thanh gươm rớt, nàng phải nhảy lùi ra 1 thước. Quán-Trung xốc tới đem hết thần lực quán thế Quan bút thọc vào huyệt Huyền cơ của Uyển-Thanh.

— Ta đã bảo ngừng tay sao các ngươi không nghe ?

Với một đòn chưởng cứng như thép nặng như khối sắt ngàn cân, Nguyên-Bình đập vào mặt Quán-Trung, Quán-Trung vẫn để y thế cũ, dùng ngọn thước sắt vói tay đánh trên tấm chưởng của Nguyên-Bình.

Nhưng Quán-Trung bị phân tán thực lực, đòn đánh yếu ớt và liệu không đẩy lui được đối phương khỏe hơn, nên hắn phải lui lại hai bước.

Bấy giờ, Uyển-Thanh cúi xuống nhặt lại thanh kiếm, trong khi ấy Đại-hán một giò hét to lên như cọp rống, nhảy bổ vào với chiếc tó sắt đập xuống vai Nguyên-Bình. Nghiêng vai qua, chàng tránh được thế đòn ấy, thuận tay thọc mũi kiếm vào hông đối phương. Đại-hán một giò hoành thân nương theo gió kiếm dang ra xa 6, 7 thước với một mãnh áo đỏ rách hút theo gót chân hắn.

Nhìn thấy vạt áo phía sau của mình đã mất, đại-hán một giò vừa hổ thẹn vừa căm giận, quay tó sắt lại quơ lên không mấy vòng lấy thế, nhảy tới đánh trả vào Nguyên-Bình. Nguyên-Bình thấy đòn phản kích ác liệt, nhúm vai nhảy lui ra hai ba thước, chỉ còn chạm phải làn gió chưởng nghe rát rạt trên vai, thì ra lão lưng gù và lão lùn đã tung chưởng tiếp ứng. Trong chớp mắt, Nguyên-Bình dùng chưởng đối phó lại thì lão lùn rút trong lưng ra một ngọn kim bút tấn công Uyển-Thanh. Ngọn Kim bút liền bị nhát kiếm Diệt-tình chặt gãy lìa làm đôi, bấy giờ có thể gọi nó là Thiếc-bút, một loại vũ khí như đoản kiếm. Vương-quán-Trung lia cây thước Lưỡng-nghi thọc vào ngực Uyển-Thanh.

Thấy nàng đương đầu với hai kẻ địch nguy hiểm, Nguyên-Bình phải dùng ngay kiếm thức Không tước khai bình, đẩy lui cả Vương-quán-Trung và lão Đại-hán một giò.

— Cô nương hãy cùng tôi chống kẻ địch !

Sau cái lách mình tránh ngọn thước sắt của Quán-Trung Uyển-Thanh nghe tiếng gọi của Nguyên-Bình, liền chạy đến bên chàng. Lúc đó, Nguyên-Bình được thêm thực lực, biến thế kiếm áp đảo Quán-Trung còn Uyển-Thanh nép vào khí thế của Nguyên-Bình đối phó với lão lưng gù và lão lùn.

http://tieulun.hopto.org

Một cuộc giao tranh ác liệt với những người toàn là đệ nhất cao thủ võ lâm. Bóng chưởng tung-hoành, ánh gươm loang loáng tó sắt gây gió vút không ngừng và ngọn Kim bút biến hóa vô cùng qua nhiều thế, nhiều thức tấn công phòng ngự thật là diệu kỳ hấp dẫn.

Từ lúc Uyển-Thanh thoát khỏi vòng uy hiếp của đòn thước Lưỡng-nghi song kiếm trên tay nàng được mở rộng nhiều kiếm thức giao kịch mới lạ nhắm vào những yếu huyệt của đối phương.

Không bao lâu hai bên đã giao đấu đến 5, 6 mươi hiệp rồi. Nguyên-Bình nhìn thanh Diệt-tình kiếm mà cảm nghĩ rằng, cây thước Lưỡng-nghi của Vương-quán-Trung không những biến hóa tinh vi, mà còn có sức dẫn lực càng lúc càng bạo, khó dằng co được, phải tốc quyết cho hắn bị thương dưới làn kiếm Diệt tình nầy mới mong dành lấy phần thắng về mình.

Nghĩ thế, Nguyên-Bình cắn răng, bỏ đại-hán một giò, hướng sang Quán-Trung đề tấn công như mưa gươm chưa tới mà gió gươm tạt vào mặt đố. phương, Còn Uyển-Thanh cũng hăng hái tấn công tới tấp vào đại-hán một giòi

Qua vài hiệp tiếp đấu, chạm phải cây tó sắt thần lực, tay nàng rụng rời muốn buông gươm, nhưng gắng gượng vận công lực, nghiến răng mà giữ thế phòng ngủ thật vất vả. Trạng thái nguy-hiểm dẫy đầy trước mắt mọi người.

Khi ấy Nguyên-Bình đem hết 36 thế Giáng ma trượng pháp trong Đạt-Ma-kinh biến ra thế kiếm đề ứng dụng, làm cho sức mạnh của cây thước Lưỡng-nghi phải chùn lại.

Nhìn thấy cuộc đấu diễn tiến đến mười phần ác liệt, nàng áo đỏ cất tiếng kêu to :

— Sư-huynh hãy dùng ngay 18 thức Phi ưng nếu không thì không chống đỡ nổi mười hiệp nữa đâu. Sư-huynh hoàn toàn sa vào vòng khống chế của kiếm thức diệu kỳ, dù muốn đánh trả cũng vô hiệu.

Nghe sư-muội nói, Quán-Trung đột nhiên hươi thước sắt nhắm tấn công vào bụng Nguyên-Bình trong khi Nguyên-Bình cũng quyết chặt gãy loại vũ khí kỳ dị ấy, nào ngờ qua một đòn đánh nghi-trang, Vương-quán Trung phi thân đề tránh làn gươm và cũng đề phi cao lên hai trượng neo mình trên không một lúc khá lâu.

Khi chưa đoán được đối phương định làm gì, Nguyên-Bình dang ra 3 thước đề nghiệm ra kế đối phó, thì Quán-Trung cho chân chấm xuống đất rồi lại nhảy vọt lên. Lần nầy hắn không neo lại một chỗ mà nhảy

ra phía sau lưng Nguyên-Bình hươi thước Lưỡng-nghi tập kích song song với ngọn chưởng trái phòng thủ dưới bụng.

Trước thế tập kích từ trên không như mình rồng lượn, Nguyên-Bình hoàn toàn bị động đã 4,5 lần đụng mặt, Nguyên-Bình như kẻ bị bó tay, đứng im một chỗ chờ Quán-Trung áp tới đánh mới chống trả một cách thụ động.

Bỗng nghe một tiếng kẻng chát chúa, Nguyên-Bình liếc mắt thấy thanh kiếm bên tay trái của Uyển-Thanh đã văng ra xa, ngoài 6, 7 trượng, nhưng nàng vẫn lia kiếm bên tay mặt chống đỡ ngọn đó của đại-hán một giò. Vài phúc sau, nàng sang tay kiếm, lấy 3,4 chiếc Kim châm phóng tới như làn mưu hoa sáng ngời. Liền đó, đại-hán một giò, lão lưn gù và lão lùng đều nằm mợp xuống đất.

Thừa cơ hội, Uyển-Thanh đề chân khi nhảy thót lên không, trở gươm đâm Vương-quán-Trung.

— Không được, không được đâu cô nương !...

Tiếng kêu của Nguyên-Bình chưa dứt thì Quán-Trung uốn mình đưa thước Lưỡng-nghi ra sau, lấy thế đánh trả lại mũi gươm. Lách mũi kiếm xiên xiên, Uyển-Thanh hạ mình xuống đất, Quán-Trung vẫn neo mình trên không mà đánh với theo một chưởng ác liệt. Uyển-Thanh bối rối, đòn đánh vừa tới hông nàng thì một làn kiếm xẹt lên sáng ngời, ấy là thanh bảo kiếm của Nguyên-Bình cứu mạng cho Uyển-Thanh đã đến kịp thời phá gãy độc chưởng của Quán-Trung.

Hãy nói rõ hơn, 18 thức Phi Ưng là thuật đấu trên không, môn kỳ học số một của phái Nam-Hải. Nguyên - Bình phải hao rất nhiều chân nguyên khí mới cứu được Uyển-Thanh, mà trong cơ thể chàng chất thuốc độc đã bị dẫn xuống phần nào cũng nhờ chân khí ấy, giờ đây Nguyên-Bình phải phí nó thật nhiều cho cuộc đấu nên tạng phủ nghe như tan vở từng mảnh vụn, thì đường kiếm thượng-thừa dù uy thế hùng hậu tới bực này cũng đã suy giảm không ít.

Còn Vương-quán-Trung bị làn kiếm tiếp viện, hắt giựt mình, dùng thuật khinh-công Thân ưng nhập vân phi cao thêm 3 thước. Đã tránh khỏi mũi mà hắn phải hứng lấy gió kiếm rát cả mặt.

Nguyên-Bình vẫn hươi kiếm chực lên. Vì không thể neo mãi trên không, Quán-Trung buộc lòng phải hạ xuống nhưng hạ cách xa Nguyên-Bình cả hai trượng.

Ngừng tay hô-hấp một vài giây, Uuyển-Thanh nhình Nguyên-Bình mỉm cười :

http://tieulun.hopto.org

— Nếu Từ - huynh không cứu tôi thì tôi đã bị thương hay chết mất rồi.

Nhưng nàng nhìn kỹ trên mặt Nguyên-Bình, thấy mồ-hôi đã đổ ra như tắm và thở hồn hển, nàng lo ngại :

— Từ-huynh làm sao thế ?

Duỗi thẳng cánh tay trái ra khoác khoác vài cái, Nguyên-Bình khẽ lắc đầu :

— Hãy dang ra !

Đi đôi với lời nói, Nguyên-Bình nghiêng mình nhảy xông tới trước, Uyển-Thanh giựt mình. Chớp mắt nhìn qua phía trái, nàng liền thấy thân hình cao nghều nghệu của lão gù đã ngã lăn ra mặt đất. Đoán ra nàng mới biết lão ta đã bị một chưởng vô hình của Nguyên-Bình đập chúng lúc hỗn chiến. Lúc đó, đại-hán một giò và lão lùn trông thấy lão lưng gù bị trọng-thương, nên sợ sệt đứng yên một chỗ bất động.

Nãy giờ cuộc đấu đã tạm ngừng, nhưng Nguyên-Bình vẫn đứng thủ thế, không để cho Uyển-Thanh quấn quít bên mình. Chàng kéo vạt áo lau mồ-hôi trán rồi nói lên bất ngờ :

— Trong quý vị đã có người bị thương, nếu liệu khó dùng sức đông để bắt kẻ hèn nầy chịu khuất phục, thì quý vị hãy mở đường cho cô nương nầy ra ?

Không nghe ai trả lời cả, chỉ thấy đại-hán một giò vừa hét to vừa nhảy xông tới, lấy thế Sóc phong cuồng kiểu hươi cây tó sắt quét tới ngay lúc đó, Uyển-Thanh đang lao mồ hôi cho Nguyên-Bình, thì Nguyên-Bình bước tới, ngọn tó phớt qua vai chàng trong khi chàng vung chưởng đập ngang vai mặt đại-hán một giò. Hắn rú lên ghê rợn qua cái vởn người, ngã lui ra sau 4,5 thước.

— Còn người nào nữa hãy bước tới đây thử xem !

Nghe Nguyên-Bình thách thức, Vương-quán-Trung đưa cây thước Lưỡng-nghi trước bụng bước tới nghiêm nép mặt lườm Nguyên-Bình :

— Chưởng pháp của các hạ, kẻ dưới nầy mới hân hạnh trông thấy lần thứ nhứt trên đời, vậy Vương mễ nầy xin lãnh giáo ngay !

— Tôi nào muốn hại người, chỉ vì quý vị áp nhau vây đánh tôi, buộc lòng tôi phải ra tay để tự vệ.

Bấy giờ, Mai-nương mới xuất hiện, tay nhịp nhịp gậy trúc nói lớn :

— Các người hạ không nỗi tên nhãi con đó đâu, để cho già lụ khụ nầy thử tài nó vài hiệp.

Nàng áo đỏ cũng bước tới bên cạnh Mai-nương nói xen vào :

— Nầy Mai-nương, hãy dùng thuật Vô tướng khí công và Đảo hải tam thức của Nam-hải chúng ta sẽ đối phó với kẻ địch còn trẻ tuổi.

Nghe nàng áo đỏ nói như ra lịnh, Vương-quán-Trung lật đật lui ra đứng nép một bên....

Hãy biết rõ Vô tướng khí công và Đảo hải tam thức đều là môn tuyệt học của thần lão Nam-hải. Vương-quán-Trung đã gia nhập môn phái Nam-Hải cả chục năm nay chẳng qua là một hạng sư phó, chưa tinh thông được môn thuật võ công thượng đẳng kể trên, nên tự nhắm sức không dùng nổi tuyệt học ấy, nên hắn phải dang ra, thì liền đó, Mai-nương chống gậy trúc bước tới.

Nguyên-Bình đưa mắt nhìn cuộc diện trước mắt, mồ hôi chảy như mưa, áo quần ướt đẫm, Uyển-Thanh chạy tới áng trước mặt Nguyên-Bình vừa khoác tay vừa nói với chàng :

— Từ-huynh đã mệt rồi hãy để cho tôi đối phó với bà già ấy cho !

Không khí im bặt trong một giây, chiếc gậy trúc phóng ra, hơi gió chuyển động làm xao xuyến cả mái tóc lòa xòa trước trán Uyển-Thanh. Nàng liền hất mũi kiếm lên để đỡ đường gậy tấn công, nào ngờ thanh kiếm cuối cùng của nàng bị đánh bật văng bổng lên không.

Lần đầu tiên trên đời nàng mới đụng phải một thứ nội lực thần công, nàng nao núng nhìn Nguyên-Bình. Khi ấy, Mai-nương cũng bỏ Uyển-Thanh hướng về phía Nguyên-Bình :

— Nầy đứa trẻ con kia, hãy tiếp một chưởng của ta rồi sau đó giao đấu bằng vũ khí gì cũng được !

Khốn nỗi Nguyên-Bình, nội tạng đang bị chất độc hành hạ, toàn thân yếu như bún, nhưng chàng bất khuất, khi nghe Mai-nương thách đố chàng vẫn để chân lực xông ra giao đấu.

Vừa bước chưn ra chưa tới hai bước thì chàng nghe trong bụng trạo trực buồn mửa, tai ù, mắt hoa, đầu choáng váng đứng không nổi rồi té quỵ trên mặt đất, nằm bất tỉnh.

Gió thổi tung làn tóc Mai-nương, mặt bà lạnh như đồng, vẻ hậm hực, bước tới dùng gậy trúc điểm ngay vào huyệt Huyền cơ của Nguyên-Bình.

Liền đó, lưỡi kiếm chớp lên như điện, chạy xét lên mình gậy trúc một vòng rồi đính tại. Gậy trúc bị tạt ra đập trên một cục đá nát tan.

Ngưng tay lại, Uyển-Thanh nhắm sức mình không địch nổi Mai-nương nên chống gươm xuống đất với vẻ kiêu-ngạo :

Bà không thể giết gã ấy được đâu !

http://tieulun.hopto.org

Mai-nương cười lạt :

— Tại sao... ta giết bây trước rồi sẽ tới gã kia.

Khi Mai-nương quơ gậy chuẩn bị tấn công thì Mai-nương liều lĩnh trả lời :

—Tôi địch không thắng bà, bà giết tôi là dĩ nhiên, dễ ợt, nhưng bà chưa ắt gì địch nổi gã ấy... Mà tôi chưa dùng hết sức, nếu kéo dài cả trăm hiệp với bà cũng chưa ắt gì bà làm hại tôi được.

Vừa nhịp nhịp gậy trúc, Mai-nương nổi dóa hét lên :

— Gã ấy chịu không nổi một chưởng của ta mà sao ta địch khôcg nổi nghĩa là gì hử ?

— Nghĩa là cuộc giao đấu nầy không công bình.

— Đồ lẽo mép ! Không công bình chỗ nào ?

— Trước khi gã ta giao đấu với các người, gã đã bị trúng độc, tạng phủ như rời rã từng mãnh mà phải động thủ liên miên, bà chỉ thành công trong lúc người ta kiệt lực.

— Như thế cũng không đủ chứng minh già nầy không xứng đáng là địch thủ của gã ta.

— Nhưng mà bà đã học qua kiếm thuật chưa ?

— Kẻ già nầy phóng một chiếc lá hay ném một đóa hoa cũng đủ giết được kẻ địch, như gậy trúc nầy cũng dư sức rồi cần gì phải đến gươm làm chi !

— Tôi chỉ hỏi bà về kiếm thuật chớ ai hỏi về võ công ?

— Nhưng ta thảy đều tinh thông 18 loại vũ khí, huống hồ gì kiếm hay gươm.

— Nhưng kiếm thuật là trên hết trong võ học, bà có tin như thế không ?

— Tuy ta không biết dùng kiếm, nhưng chẳng ai làm hại ta được cả.

— Tôi đã nhận võ công của bà rất cao, trên đời tôi mới thấy lần thứ nhứt, nhưng nếu bà bảo rằng thắng gã ấy, tôi không tin. Bà ôi, trên bước đường lặn lội giang-hồ, chuyện nguy hiểm khó ai tránh khỏi nếu bà nhắm thắng được gã ấy thì đêm nay tôi khuyên bà không nên làm hại gã, để bảy ngày nữa gã được bình phục sức khỏe rồi trở lại chỗ nầy mở lại cuộc giao tranh công bình hơn thì chừng ấy người thắng được hợp lý hợp tình mà kẻ bại cũng không oán trách.

Nghe Uyển-Thanh nói, nàng áo đỏ có ngụ ý ghen hờn, nên đánh tiếng hỏi thắc mắc :

— Gã ấy đã nhiễm chất thuốc vào tạng phủ, trong bảy ngày làm gì cô nương cứu được gã ấy ?

Uyển-Thanh ngạc nhiên lườm nàng :

— Chuyện đó đâu có can hệ gì tới quý nương mà phải bận tâm hỏi. Dĩ nhiên tôi đã có cách trị được chớ !

Nàng áo đỏ cười lạt :

— Tôi cho cô biết, cô đừng lẻo mép để khinh tôi. Trên đời nầy ngoài tôi ra không còn có ai cứu được gã ấy, và cũng không ai dám cứu !

Dứt lời, nàng áo đỏ bước tới Nguyên-Bình, Mai-nương đưa gậy trục cản trước mặt Uyển-Thanh để phòng bị cho nàng áo đỏ.

Khi tới bên cạnh Nguyên-Bình, nàng áo đỏ vén một góc khăn lụa đen trên mặt, cúi xuống nắm tay Nguyên-Bình để lật nhè nhẹ vai chàng nắm ngay lại, nàng nhìn trong đôi mắt, nói như than :

— Chất độc đã lộ lên tròng mắt, khó qua khỏi giờ tý đêm nay !...

Ngước mắt nhìn trời, nàng tiếp :

— Gã chỉ còn sống thoi thóp tới một giờ nữa thôi.

Thực ra Uyển-Thanh nói bô bô để khoe khoang, để tranh ảnh hưởng về mình chớ sự thật nàng không biết làm sao để giải độc cho Nguyên-Bình, khi nghe nàng áo đỏ nói, nàng muốn hỏi thêm về bịnh tình của Nguyên-Bình, nhưng hãy còn ngại miệng.

Nàng áo đỏ vẫn trầm tĩnh, đứng dậy nói với Uyển-Thanh :

— Cô cứ việc ngồi giữ nơi nầy đến khi gã ta tắt thở, còn riêng ta, ta rất cần xác chết của gã, nếu cô đồng ý thì chúng tôi rút lui ngay đợi đến khi cô xác nhận gã ta đã chết thật sự rồi sẽ giao cái xác cho chúng tôi mang đi được không ?

— Cô nương cần cái xác chết để làm gì ?

— Cũng không biết để làm gì, nhưng có thể nói trước rằng, ta đem cái xác ấy về hang búi nạp cho mãng xà, hoặc gác trên chót núi cho diều hâu.

Và ta lại muốn xây mộ phần tinh xảo để chôn cất tử tế.

Uyển-Thanh càng ngạc nhiên không hiểu nổi ý nàng áo đỏ nói nghe lộn xộn quá, nàng thắc mắc :

Cô nương là kẻ thù độc hại của gã, tại sao muốn xin xác để chôn cất tử tế nghĩa là sao ?

Cô là gì của gã mà hỏi ta như thế ?

Uyển Thanh giận đỏ mặt, nàng gắt lời :

Tôi là bạn của gã ấy, có sao không ?

Nàng áo đỏ cười ngất :

Bạn à ? Dã học cùng một thầy, không cùng một xứ sở mà dám nhận là bạn, sao cô nương không mắc cở ?

http://tieulun.hopto.org

Đưa tay vuốt những sợi tóc rối tung trước trán, nàng áo đỏ tiếp :

— Chưa chắc gì gã ấy thừa nhận cô là bạn. Ồ, cô là một nàng sáng tác tình cảm quá giỏi, nếu không muốn nói là quá đa tình.

Uyển-Thanh lườm nàng áo đỏ trề môi một cái rồi ngó sang Nguyên-Bình đang nằm ngửa trên bãi cỏ khô, nàng nhíu mày đau đớn, ghen hờn :

— Ta biết rồi mà, chưa biết chàng thừa nhận hay không thừa nhận mà nếu trong giờ phút nầy chàng ngồi dậy chỉ lắc đầu với ta một cái là ta không thể dung tha được.

Nghĩ như thế, nhưng nàng không trả lời nàng áo đỏ.

Thế rồi mọi người đều im lặng, không khí thật là nặng nề làm sao, trong lòng mỗi người mỗi ý nghĩ riêng nhau, thỉnh thoảng có những tiếng thở dài...

Rồi bỗng đâu nàng áo đỏ cúi xuống cầm lấy thanh kiếm Diệt-tình nói một mình như than thầm :

— Thanh gươm nầy tuy báu, nhưng người mang nó cuộc đời không vui sướng, thế mới biết một danh kiếm như một đóa hoa quý, chỉ dành riêng cho một người như cô độc thưởng thức nó thôi...

— Buông xuống, không được sờ tới nó !

Uyển-Thanh gay gắt bởi hờn ghen, nhưng nàng áo đỏ vẫn dịu giọng hỏi Uyển-Thanh :

— Theo truyền thuyết của giới võ lâm miền Trung-nguyên nói rằng hễ người nào mang thanh kiếm Diệt-tình thì suốt đời có độc, vậy cô nương có biết chuyện đó không ?

— Biết cũng vô ích !

— Biết rõ được thì hay lắm chớ ! Ta dùng thanh kiếm này đâm vào quả tim gã cho vấy máu tươi, rồi cô nương dùng kiếm ấy tự tử, để ta cho xây dùm một ngôi mộ uyên ương, trước mồ khắc bia rằng, có nàng chết theo người yêu, để cảnh tỉnh những ai còn muốn chiếm lấy thanh kiếm Diệt-tình thì phải chun vô nằm mồ cô độc.

Lời nói ú nhí của nàng áo đỏ như hờn oán mỉa mai, như đau khổ thầm lặng, khiến người nghe cảm thấy ngày cùng của cuộc đời toàn là đau buồn, oán hận...

Thở dài một tiếng Uyển-Thanh nói như oán than :

— Cô nương nói cũng có lý. Con người sống trăm tuổi cũng khó tránh một lần chết, nếu sau khi chết mà lưu lại lòng tiếc thương cho thế nhân, tưởng chết cũng nên.

— Cô đã đồng ý theo lời của ta rồi hả ?

— Phải và tôi cũng muốn thoát khỏi vòng vây ngặt gì thoát không được.

Mai-nương cười :

— Như thế thì cô nương đã tự hiểu lấy thân phận rồi đấy ! Tốt lắm đấy

Nghe Mai-nương nói ôn hòa, nàng áo đỏ sợ lời nói ấy làm cho Uyển-Thanh được lợi, nàng thét to :

— Ta giết gã ấy cho coi !

Dứt lời, nàng mạnh tay đâm phập lưỡi kiếm vào bụng Nguyên-Bình.

Uyển-Thanh nhắm mắt lại, trong lúc tay nàng áo đỏ run run như vừa xúc động vừa sợ hãi... Những giọt máu tim của Nguyên-Bình vọt ra như giòng suối nóng mới khơi nguồn. Nàng áo đỏ rú lên một tiếng thất thanh, Mai-nương liền chạy lại nắm chặt hai tay nàng. Khi đôi bàn tay của hai người vừa dính sát nhau thì dường như bị một người dùng quyền đập lên bụng nàng áo đỏ quá bất ngờ, toàn thân nàng run lẩy bẩy tay lạnh như giá tuyết.

Nắm chặt tay Mai-nương, nàng áo đỏ mếu máo :

— Mai-nương ơi, tôi đã đâm trật chỗ rồi !

Rồi hai người nói lên một lượt, không ai nghe rõ lời gì. Lúc đó Uyển-Thanh bừng mở mắt ra thấy mẫu me linh láng, nàng thất kinh hồn vía, nhắm mắt lại. Còn nàng áo đỏ buông xuôi hai tay, cử động nặng nề, lui ra vài bước nép mình vào lòng Mai-nương rú lên, thanh kiếm Diệt-tình rớt trên một tảng đá.

Khi ấy, Vương-quán-Trung, lão lưng gù, lão lùn và Đại-hán một giò đều xúm tới nhìn mặt Nguyên-Bình với vẻ xót thương một Tử-nguyên-Bình tài hoa xuất chúng, chí khí anh hùng ngất cao. Họ cúi đầu đứng im như để tưởng niệm một linh hồn.

Một lát sau, bỗng trong tiếng gió ngàn đưa lại một giọng nói ồ ề :

Thanh, Thanh con.

Trước khi nghe tiếng gọi tên mình Uyển-Thanh đã dùng nội lực cầm thanh kiếm Diệt-tình trở mũi ngọn vào bụng... Vì một tiếng gọi như cảnh tỉnh giữa rừng núi thâm canh, gió hiu hắt, thông reo xào xạt, nàng lắng nghe tiếng gọi như của kẻ thân tình, rộng như trời biển mà ngừng tay lại nhìn nàng áo đỏ như khóc :

Cha tôi đã gọi tôi, cho tôi gặp mặt cha tôi rồi sẽ chết.

Tình nghĩa cha con rất nặng, cô thấy mặt phụ thân làm sao chết được. Nhìn xác chết Nguyên-Bình, nàng tiếp :

Và sợ thấy người đã lạnh, nếu cô không muốn chết thì chúng tôi lấy xác mang đi ngay bây giờ.

http://tieulun.hopto.org

— Khoan, tôi đã nói một lời không thay đổi. Cho tôi gặp mặt cha tôi rồi tôi chịu chết trong tức khắc...

Bấy giờ tiếng gió êm dịu lại, nhưng trỗi một giọng như người cô phụ thở than, u-oán, và sự thật, tiếng thở than ấy đã hòa theo tiếng gió thoảng, bay về một phương trời xa.

Nàng áo đỏ đứng ngẫn ngơ, hình như không nghe lời của Uyển-Thanh vừa nói. Đoạn nàng bước chầm chậm tới chỗ Nguyên-Bình, cúi xuống nắm lấy cánh tay chàng. Uyển-Thanh dù không nàng chạm đến da thịt chàng, nhưng giữa lúc ấy vẫn không ngăn cản. Tay nàng áo đỏ run run nhưng không muốn buông tay Nguyên-Bình ra, không ai trông thấy được cử chỉ thầm kín đó, chỉ thấy nàng ngước mặt nhìn trời rồi nói một mình :,

— Chỉ trong giây phút mà tay người đã lạnh ngắt.

Hình như không lắng nghe lời nàng áo đỏ nói gì, Uyển-Thanh buông kiếm, cúi đầu bước đi và nàng áo đỏ cũng im lặng, nhẹ nhẹ kéo tay Uyển-Thanh lại, đặt bàn tay Nguyên-Bình trong tay nàng, Uyển-Thanh vẫn im lặng, nhìn nàng áo đỏ mà tiếp nhận một bàn tay...

Trong giây phút, Uyển-Thanh nghe lòng lắng dịu, ngước mắt nhìn trời như than :

— Hỡi đấng cao xanh ! Đã xui khiến cho người chết như thế sao ?

Nghe lời than Vương-quán-Trung và Mai-nương nhìn nàng với vẻ xót thương, còn lão lưng gù và lão lùn ho khan một tiếng rồi quay lưng hướng về khóm thông già mà đi.

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI MỐT

Giận hiệp sĩ, thầm yêu trở nên thù

Bất giác nàng áo đỏ nhìn Uyển-Thanh mỉm cười :

— Chất độc đã thấm vào mạch máu thì người chỉ còn sống trong giây phút mà thôi, cô nương nào lấy làm lạ và thương tiếc làm chi ?

Liền buông tay Nguyên-Bình ra, Uyển-Thanh đứng thẳng người lên lườm càng áo đỏ đầy oán hận. Nàng áo đỏ cũng xốc áo đứng dậy. Bất thình lình Uyển-Thanh vụt kiếm đâm nàng áo đỏ.

— Bây muốn làm gì ?

Mai-nương hét to rồi nhảy tới đứng cách Uyển-Thanh một thước, nếu bấy giờ Uyển-Thanh xích tới chừng một tấc nữa thì lập tức bị gậy trúc điểm vào yếu huyệt, nhưng dường như nàng không hay biết đầu gậy trúc đã chạm nhẹ trên chéo áo của nàng. Nàng chỉ thở dài nhìn mặt Nguyên-Bình mà nói không thành tiếng :

— Chàng chết cũng tốt..

Ngừng lời, nàng quay mũi kiếm dợm tay đâm vào yết hầu... Nhanh như điện xẹt, một bóng người phi thân qua bóng đêm la lên :

— Thanh, Thanh con ! Con đã nói những gì ?

Khi tiếng chưa dứt, cái bóng đen đáp xuống bên nàng như chim xanh vừa xếp cánh. Uyển-Thanh liền ngừng tay lại mở mắt nhìn rõ mặt Thượng-quan-Tung, mặc áo đen đang ứa lệ nhìn nàng, thần trí hôn mê của nàng liền tỉnh lại ngay. Nhăn mặt, Thượng-quan-Tung hỏi Uyển-Thanh :

— Con đã khổ sở vì sao ?

Ông lão đã thừa hiểu đứa con gái độc nhứt của mình có tánh tự ái cao dùng gươm toan tự sát là có lẽ bởi điều sỉ nhục nào đó dằn lòng không được nên tìm lấy cái đau thương cho hả dạ.

— Thưa cha, đời cha đã hết lòng thương con thì giờ đây cha hãy tha thứ tội bất hiếu cho con !

Thượng-quan-Tung biến sắc, quát to hai tiếng « Thanh nhi » như tiếng sấm vang trời, cao vút mấy từng mây, núi rừng trong đêm vắng đều hồi âm.

Một tấm lòng thương xót cha già đã bừng dậy theo từng giọt nước mắt tuôn rơi, Uyển-Thanh cất tiếng gọi « cha » một tiếng thất thanh.

Nàng đã biết đời nàng đã nằm gọn trong tim óc cha già, giờ phút nầy chỉ còn lòng thương cho là cao cả nhứt. Nàng buông thanh kiếm Diệt-tình khóc nức nở :

— ... Cha hãy kể như cha không có sinh đứa con bất hiếu nầy.

Đưa mắt quét chung quanh, Thượng-quan-Tung hỏi con :

— Kẻ nào hiếp đáp con đâu :

Uyển-Thanh lắc đầu :

— Không ai ăn hiếp con mà bởi con hứa tự sát với người ta.

— Lạ quá, chuyện chết sống của mình cũng tự tiện hứa với người khác sao được ?

— Mà việc đã như vậy rồi còn nói gì nữa !

— Như thế con đâu có nghĩ tới nỗi đau khổ của cha sau khi con chết và một già, bán thân bất toại của con, khi nghe tin con chết thì người cũng không còn muốn sống trên đời nầy để làm gì nữa...

Nầy con, suốt đời cha không hề biết nuốt một lời nói của mình, mà cha cũng không muốn con tráo trở bất thường, nhưng nếu bọn họ dùng võ công giết hại con thì cha chỉ đau lòng xót dạ, vẫn không nói gì hết, cái nầy dùng lời lẽ để gạt con phải tự sát

http://tieulun.hopto.org

con chết không được rõ ràng cái chết mà con đã lỡ ừ với họ, thì con không nên giữ lời ừ đó, không hề gì đâu !

Nghe Thượng-quan-Tung đốc xúi con phản kháng, Mai-nương dọng gậy trúc xuống đất thét to :

— Chúng tôi nghĩ rằng con gái ông còn dại khờ nên mới bảo nó tự sát cho cái chết được êm ái hơn, nếu không thì nó vẫn không tránh khỏi cái chết bằng cách khác.

Thượng-quan-Tung phản đối :

— Con nai sẽ chết về tay ai thì chưa biết được, nhưng kẻ nào lớn tối thì phải thấy tự hồ thẹn...

Quay lại nhìn Uyển-Thanh lão nói tiếp :

— Này Thanh con, con bước lại gần cha, để cùng hợp sức giao đấu với bọn Nam-Hải !

Vừa hươi gậy trúc Mai-nương nói dỏng dứt :

— Phụ tử tình thâm thì già lụ khụ này cũng không tiếc thân.

Dứt lời, bà hoành thân lấy đập gậy trúc vào mặt Thượng-quan-Tung. Ông ta hét lên một tiếng rồi hoành thân tránh ra ba bước, Mai-nương liền trở bộ thọc gậy trúc quét trên chân của lão, lão liền nhảy tạt ngang một bước, tuốt kiếm ra hoành thân chém trên đầu gậy trúc một nhát, nhưng không ngờ Mai-nương đã thâu hồi thế gậy, liếc mắt sang nàng áo đỏ rồi đề nghị với Thượng-quan-Tung :

— Chúng ta hãy tìm một khoảng đất rộng rãi hơn để so tài. Qua hai mươi hiệp rồi cha con của ông có thể tự do rời khỏi nơi này.

Nắm chặt chui kiếm trong tay, Thượng-quan-Tung suy nghĩ một hồi lâu. Ông nghĩ rằng, bình thường Uyển-Thanh là đứa bất khuất, gặp địch thủ không bao giờ nhút nhát mà giờ đây nàng buông lời, tỏ ra không muốn chiến đấu, không biết tại duyên cớ gì và không hiểu tại sao nàng chỉ muốn tự sát ?

Trong lúc lão ta trầm ngâm suy nghĩ thì Mai-nương cũng im lìm bất động. Khi đó, Vương-quán-Trung lễ phép nói với Mai-nương.

— Xin lão tiền-bối hãy nghỉ ngơi một lát để kẻ hậu sinh này thử giao đấu với ông ta ?

Mai-nương vẫn im lặng, trong khi Thượng-quan-Tung đứng gần nàng áo đỏ, nếu lão dùng kiếm chém nàng thì nàng không tài nào đỡ kịp Vương-quán-Trung cũng nhận thấy điều đó nên nói thì nói chớ không dám động thủ sợ Thượng-quan-Tung ra tay có hại cho nàng áo đỏ. Hắn chỉ đằng hắn một tiếng, nói với Thượng-quan-Tung :

— Kẻ dưới này, từ lâu đã nghe tiếng võ công của Thượng quan bảo chủ

giỏi hơn hai vị bảo chủ Dương-gia và Tra-gia, lòng kẻ dưới này ngưỡng mộ lắm. Vậy dám xin lão bảo chủ qua miếng đất trống trải để cho chúng tôi thương lượng một việc !

Kể ra Thượng-quan-Tung là một nhân vật có nhiều kinh-nghiệm trong giới giang-hồ mà cũng là một tay độc hại, khi nhận thấy thái độ của Quán-Trung đối với mình, lão lấy làm lạ, không biết tại sao họ buộc con gái mình tự sát mà đối với mình lại kính nhường lão liếc nàng áo đỏ, không ngờ lão ta đứng sát bên nàng.

Vì mãnh lụa đen phủ mặt, lão không nhìn được đôi mắt nàng để đoán qua thái độ, chỉ thấy nàng nhìn lên mặt Nguyên-Bình. Lão ngạc nhiên cũng không biết nàng đang nghĩ gì ?

Khi lão đang băn-khoăn thì chợt thấy Nguyên-Bình động đậy, còn nàng áo đỏ thì ngồi sụp xuống đưa tay ngoắc Uyển-Thanh :

— Cô nương lại ngồi đây nghe tôi dặn cách thức trục máu độc trong mình của gã ứ huyết trong nội tạng.

Bước tới mà còn do dự trong giây lâu, Uyển-Thanh mới ngồi xuống bên nàng áo đỏ. Hai nàng đã tự nhiên cởi mở những thắc mắc trong lòng, tha thiết nhìn nhau. Vương - quán - Trung thì nghe nàng áo đỏ nói, nhận thấy Nguyên-Bình hãy còn hy vọng hồi sinh, hắn khẻ gật đầu, không biết cử chỉ ấy mừng hay là buồn ? Hắn tin tưởng sư-muội của hắn là bực thông-minh tuyệt thế lại nghiên-cứu tinh thâm về y học nên nói ra thì nhứt định là không phải nói đùa.

Hắn thở dài và ngước mắt nhìn trời, im lặng suy nghĩ rằng, Nguyên-Bình sống lại là chuyện ta không muốn, nhưng con người oanh liệt này mà chết mất cũng đáng tiếc, và nếu gã ta mạnh giỏi trong ít tháng hay một năm thì trong giới võ lâm có ai địch nổi gã ta, gã ta sẽ là người tạo thời thế, quan trọng vô cùng...

Lúc ấy Uyển-Thanh ngửng đầu lên hỏi nàng áo đỏ :

— Cô nương định giúp đỡ tôi những gì ?

— Cô dùng tay trái đè lên huyệt Huyền cơ nơi bụng người đồng thời vận nội lực bên cánh tay mặt để xoa mạnh trên những mạch máu thì máu lưu thông lại như thường.

— Người đã chết rồi mà làm cách đó chi vô ích ?

— Không, khi hơi thở còn thoi thóp là tâm mạch chưa ngừng.

— Như vậy là còn sống ?

Người chưa tắt thở nhưng cái chết còn cách không xa, chỉ trong giây phút nữa thôi. Giờ đây cần khai thông máu độc rồi sau đó làm cho dòng lại các đường yếu huyệt thì chỉ trong thời khắc ngắn thôi

http://thuviensach.vn

người tỉnh lại, nếu chậm trễ thì người bị đặc máu, nghẹt thở, dù cho linh đơn hay thánh dược cũng cứu không được.

— Nhưng tại sao cô nương đâm vào bụng người làm chi ? Nếu người không bị đâm thì cũng không nguy hiểm gì cả.

Tuy miệng Uyển-Thanh thốt ra nhiều lời gay gắt, bất mãn nhưng tay vẫn làm theo lời dặn của nàng áo đỏ. Khi ấy, nàng áo đỏ vén khăn phủ lên nhìn vào đôi mắt Nguyên-Bình nói như than :

— Nếu ta không đâm gã ta một nhát kiếm thì hiện giờ gã đã tắt thở rồi.

Trong nàng áo đỏ nói chưa dứt lời thì miệng của Nguyên-Bình trào máu ra như dòng suối chảy. Uyển-Thanh lắc đầu đau đớn, và ngó nàng áo đỏ qua cặp mắt nghi ngờ :

— Có phải cô nương bảo tôi làm, để bắt buộc chính tay tôi giết gã hay sao ?

— Không, nếu gã chết thì tôi sẽ đốt hết sách y học trên đời nầy... và nếu gã chết là thuộc về trách nhiệm chung của hai ta.

— Không đúng, điều đó không dính líu tới tôi sao lại gài vô ? Chính cô nương là kẻ giết gã ta.

Nàng áo đỏ không trả lời, chỉ im lặng nhìn Uyển-Thanh chữa trị cho Nguyên-Bình bằng phương-pháp nội lực. Máu họng của Nguyên-Bình vọt ra linh láng, ướt đậm cả áo, khiến người trông thấy đều nhăn mặt đau đớn, còn riêng về Uyển-Thanh thì run run đôi tay mà cứ xoa bóp những đường huyệt trọng yếu của Nguyên-Bình, không ngừng. Đoạn nàng hỏi nàng áo đỏ :

— Nãy giờ cô nhận thấy thế nào ? Có hiệu quả gì chăng ?

Nàng áo đỏ không đáp mà hình như cũng không nghe lời Uyển-Thanh hỏi. Không khí im lặng kéo dài cho đến Mai-nương chợt thấy Nguyên-bình cựa mình...

Uyển-Thanh ngừng tay lại tỏ vẻ giận dữ hỏi nàng áo đỏ :

— Tại sao cô nương lại bảo tôi làm cho người ta phải hao phí nhiều máu tươi ?

— Ấy, cô nương đừng nóng, cứ tiếp tục chuyển tiếp nội lực cho đến khi nào tôi bảo nghỉ thì nghỉ mới được !

Tuy Uyển-Thanh còn giận, còn hiểu lầm nàng áo đỏ ác ý, nhưng vẫn không tự chủ được lòng, quay mặt lại lo chữa trị cho Nguyên-Bình theo lời chỉ dẫn của kẻ không thuận với mình.

Bấy giờ, máu họng của Nguyên-Bình vẫn trào ra nhưng ít hơn lúc nãy, chàng đập tay, đập chưn, khẻ lắc đầu và hình như khóe mắt ứa lệ. Nhìn thấy, nàng áo đỏ kêu lên :

— Kết quả nhiều rồi đó !

Nghe nói có kết quả, Uyển-Thanh vân chưởng chỉ bóp trên bốn đường huyệt trên bộ hông của Nguyên-Bình, còn nàng áo đỏ hình như không muốn Uyển-Thanh hỏi, nên nói trước :

— Bây giờ bịnh nhân đã hết độc trong người rồi, cần cho uống thuốc rồi nằm nghỉ một lát sẽ tỉnh táo lại như thường.

— Tôi không tin ! Tôi chỉ thấy người đã khô cạn hết cả máu và vì đó mà người sẽ không sống nổi.

Nàng áo đỏ làm thinh, đứng dậy thư thả bước qua ngang mình Thượng-quán-Trung, gió phất vạt áo nàng tạt vào mặt lão ta, lão ta hoành kiếm trước bụng, đưa mắt soát chung quanh, nạt to lên một tiếng.

— Hãy đứng lại !

Đi đôi với tiếng nạt, lão xốc tới hươi gươm lia trước huyệt mạng môn sau ót nàng áo đỏ..

Trong khi Thượng-quan-Tung quát to, Mai-nương, Vương-quán-Trung cùng Đại-hán một giò, nhảy tới gần Thượng-quan-Tung, nhưng không xáp nê ngay. Lúc ba người còn lưng chừng thì mũi kiếm ấy đã tới ót nàng áo đỏ. Liền lướt tới trước, Mai-nương hét to :

— Hãy lui ra !

Trong tức khắc, Quán-Trung và đại-hán một giò nhảy dang ra và trở lại đứng chỗ cũ. Rồi qua một tiếng cười dài, Thượng-quan-Tung đưa trảo thủ bấu vào cánh chưởng trái của nàng áo đỏ. Nàng giựt mình và toàn thân run rẩy lên. Mai-nương nóng lòng nạt to :

— Không được hại đến nàng...

— Đừng nói to tiếng vô ích. Các người dám xích tới một bước nữa thì ta sẽ cho nàng ngã gục dưới lưỡi kiếm nầy.

Đại-hán một giò trợn mắt mắt lườm Thượng-quan-Tung :

— Nếu động tới một sợi tóc của sư-muội ta thì cha con nhà ngươi bỏ mạng nơi đây.

— Ta giết nàng ấy có sao không ?

Đại-hán một giò bực tức lắm nhưng không biết trả lời ra sao đành ấm ớ đứng sững tại đó, Vương-quán-Trung bỗng đằng hắng nói :

— Thượng-quan bảo-chủ muốn gì thì xin nói ra ngay. Chúng tôi sẽ tùy theo sức mình mà làm vừa ý bảo-chủ.

Những lời nói của Quán-Trung tỏ ra khí thế của phái Nam-hải đã tiêu tan và nàng áo đỏ đã sa vào tay của đối phương, khó vùng vẫy cho khỏi.

Bỗng nhiên, Mai-nương nói như than :

http://tieulun.hopto.org

— Kẻ già lụ khụ nầy không bao giờ xem thường lời hứa của mình nhưng đêm nay cũng phải phá bỏ thông lệ để chiều ý ngài...

— Thượng-quan-Tung cười ngạo mạn :

— Bình sinh Thượng-quan-Tung nầy cũng không bao giờ cầu lụy ở người...

Khi Thượng-quan-Tung chưa dứt lời Mai-nương nhanh nhẹ bước tới dùng gậy gõ mạnh trên mạch môn tay mặt của Uyển-Thanh. Khi ấy nàng mắc chăm chú nhìn Nguyên-Bình nên không hay, chừng hay ra thì hoảng hốt hỏi Mai-nương :

— Bà làm cái gì vậy ?

Vừa ngầm vận nội lực trên năm đầu ngón tay, Mai-nương vừa đáp lạnh lùng :

— Bảo cha bây buông tha đứa con yêu quý của ta thì ta mới buông tha cho bây !

— Con yêu quý của bà là ai đâu ?

Chợt nhìn thấy cha mình đang bấu cánh chưởng nàng áo đỏ, Uyển-Thanh mới biết cớ sự.

— Mai-nương giục nàng :

— Thì bảo cha của bây buông tay mau ra đi !

Không cho Uyển-Thanh trả lời, Thượng-quan-Tung cười khanh khách hỏi Mai-nương :

— Còn nếu ta không buông tha thì sao ?

— Thì ta giết trước đứa con gái của ngươi.

— Con yêu quý của bà không xứng đáng đổi được mạng con gái ta.

Bỗng đâu nàng áo đỏ thét to :

— Ông không thể giết tôi được. Nếu không tin thì cứ thử tài !

— Thế nào ? ta giết không được à ?

— Phải, trong tay ông hiện có vũ khí gì, hãy đưa ra xem thử !

Nhận thấy không khí quá căng thẳng, Mai-nương lo sợ gắt nàng áo đỏ.

— Bộ con điên rồi sao ?

— Không, tôi vẫn bình-tĩnh như thường.

— Chuyện sống chết không phải là trò đùa. Tại sao con dám thách đố người ta ?

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Mai-nương đừng sợ ! Nếu ông giết tôi thì hai con gái ông cũng bỏ mạng tại nơi đây, nhưng chưa ắt gì tôi chết.

Thượng-quan-Tung hơi nao núng dịu giọng :

— Thật ra lão phu này đâu có muốn hại ai mà chi, chẳng qua là ai đối xử với con tôi ra sao thì tôi phải buộc lòng cũng đối phó lại như thế ấy.

Lúc ấy Vương-quán-Trung ôn tồn nói với Thượng-quan-Tung :

— Xin bảo chủ hãy đấn đo cho kỹ, thời khắc chỉ còn vừa đủ một nhát kiếm thôi, nếu bảo chủ bị thất bại thì không còn cơ hội nào hạ thủ nữa được, nhưng chúng tôi vẫn còn nhiều thì giờ, thư thả, không làm gắt con gái của bảo chủ. Đó, bảo chủ coi có đúng không ?

Nhìn chung quanh, Thượng-quan-Tùng trả lời :

— Thanh kiếm trong tay ta nặng 24 cân, còn những thanh kiếm của thiên hạ thường dùng hơn nhiều, nhưng nó đeo đuổi theo ta suốt trong ba mươi năm khắp chốn giang-hồ, chưa hề có một mạng nào trốn khỏi dưới làn tấn công của nó.

Bất giác,, Uyển-Thanh đánh tiếng gọi nàng áo đỏ :

Cô nương mau bước qua đây !

Ngoảnh đầu lại, nàng áo đỏ hỏi :

— Gọi ta để làm gì ?

Để hỏi cô nương có phải là con của lão bà đó chăng ?

— Ai nói mà cô biết ?

— Tôi đã nghe lão bà gọi cô nương.

Khi ấy nàng áo đỏ muốn bước qua Uyển-Thanh nhưng không sao thoát khỏi trảo thủ của Thượng-quan-Tung. Thấy vậy, Uyển-Thanh nhìn phụ thân như cầu khẩn van lơn :

— Cha hãy buông tay nàng ra !

— Nếu buông thì sợ trong đêm nay cho con ta khó thoát khỏi nơi đây.

— Cha à, sống chết bởi mạng trời, cha hãy yên tâm mà buông tha cho nàng !

Liền buông cánh chưởng nàng áo đỏ ra, Thượng-quan-Tung chống kiếm xuống đất giục nàng :

— Hãy đi đi !

Vận động, co giãn cánh tay một hồi, nàng áo đỏ bước đến bên cạnh Uyển-Thanh...

Ngay lúc đó, Thượng-quan-Tung hươi kiếm dõng dạc nói :

Các người đã không ngại gì, thì giờ đây có ai nhảy ra tiếp lấy một nhát kiếm của lão phu nầy không ?

Khi Thượng-quan-Tung đã chuẩn bị chờ đối phương thì đại-hán một mắt cao ngọn tó đoạn bước tới, Vương-quán-Trung đưa thước Lưỡng nghi cản hắn lại :

http://tieulun.hopto.org

— Nhị đệ không nên động thủ, có hại !

Lúc đó, nàng áo đỏ vừa tha thiết cầm tay Uyển-Thanh, hai thân hình của hai thiếu nữ kề sát bên nhau. Mai-nương thắc mắc và do dự một hồi lâu mới chịu buông cánh tay mặt của Uyển-Thanh ra. Vừa thoát khỏi trảo thủ của Mai-nương, Uyển-Thanh liền quay lại nhìn Nguyên-Bình nàng nói như mét với Nguyên-Bình :

— Họ vừa làm hại tôi...

Nàng áo đỏ xen vô hỏi Uyển-Thanh :

— Cô có cần tôi cứu mạng gã ấy không ?

— Phải, bởi vì người đã hiểu lầm tôi cho người uống thuốc độc, nên nhứt định phải cứu người sống để chứng minh lòng thành thật của tôi.

— Tôi có thể giúp cô nương để cứu người, nhưng cô phải cam kết với tôi một điều kiện.

— Điều kiện gì ?

— Nói ra thì dễ, nhưng làm thì khó lắm, nên tôi sợ cô nương không giữ được lời hứa.

— Hễ cái gì sức tôi làm được thì tôi không bao giờ từ chối. Cô nương hãy tin ở tôi mà nói ra đi !

— Đời tôi không bao giờ muốn xô người vào ngõ bí...

Chưa kịp dứt lời, nàng áo đỏ lấy ra một chai ngọc màu xanh mướt rồi nói tiếp :

— Trong chai này đựng một thứ linh-đơn của Nam-hải chúng tôi, sau khi uống một giờ, thuốc thấm vào nội-tạng.

— Thế nào ? Nàng định cho ta uống độc-dược hả ? Thượng-quan-Tung tỏ vẻ giật dữ.

— Không, tôi muốn cho nàng uống thuốc mà chưa nói rõ công-dụng của thuốc. Thuốc này là thuốc bổ, được thì sống lâu, tăng nội lực, ông có tin không ?

— Ta không thể tin được.

— Giờ đây tôi xin nói thật rằng, linh đơn trong lọ này là loại thuốc độc, uống vào thì mục ruột, nếu con ông bằng lòng uống thì không thể trách tôi được.

Tỏ vẻ trầm tĩnh, anh hùng, Uyển-Thanh hỏi nàng :

— Cô nương cho tôi biết cách dùng thuốc đi, rồi tôi uống cho coi.

— Chuyện đó rất dễ, ta cần nói rõ hơn là cô nương muốn tôi cứu gã ấy rồi cô bằng lòng với tôi một điều kiện, nhưng tôi không nở để cô làm chuyện khó khăn, thế nên giờ đây để ra hai việc mà cô phải chọn một...

— Việc thứ nhứt là cho, uống thuốc mục ruột, khỏi cần phải nhắc lại cô nương cho biết việc thứ hai.

— Phải, việc thứ hai rất đơn giản nhưng cần cô thề. Sau ngày gã ấy lành mạnh cô không được nói chuyện gì với gã và cũng không được giúp gã việc gì cả, được không ?

Tưởng đâu việc dễ ợt, nên Thượng-quan-Tung đốc Uyển-Thanh cứ ừ nhưng nàng lườm người cha già chưa hiểu thấu được ẩn tình, thở dài rồi gọn hỏi nàng áo đỏ :

Xin cô nương cho biết, sau khi uống thuốc ấy, bao lâu mới chết?

Nếu uống nó mà kèm theo thuốc giải độc thì năm ba năm cũng chưa chết, nhưng chỉ uống nó không thì nội trong bảy ngày ngũ tạng lục phủ bể nục, Vậy tôi cho cô thêm ba viên thuốc giải độc để mỗi tháng uống một viên.

Suy nghĩ giây lâu, Uyển-Thanh nói nhanh :

Được rồi, cô nương cho tôi thử loại thuốc mục ruột đi !

Tốt lắm.

Thế rồi vừa cười nàng áo đỏ mở nắp chai thuốc trút ra một hoàn màu xanh đậm đưa cho Uyển-Lhanh :

Đây, cô cứ uống đi, rồi tôi cứu gã ta trong tức khắc, chỉ trong nửa tiếng đồng hồ gã sẽ sống lại liền.

Nhận lấy hoàn thuốc độc với bàn tay run run, qua vài giọt nước mắt tèn tụa. Giọt nước mắt lăn tròn theo giọng nói đau thương của nàng :

— Cha, con đã biết con đang làm một việc trái ý cha, nhưng cha hãy tha thứ tội bất hiếu cho con ! Cha !..

Thượng-quán-Tung nghẹn ngào :

Con,.. Thanh con ! Con đã điên rồi !

Nàng mỉm cười đưa hoàn thuốc vào miệng.

Liền đó, nàng áo đỏ nói như đe dọa :

Thuốc này mỗi khi vào miệng cũng thấm đến tạng phủ như thường nếu cô ngậm mà không nuốt cũng thế thôi.

Ồ, tại sao cô nương lại lấy lòng dạ đứa tiểu nhân để đo lường người quân tử. Tôi đã nuốt rồi, cô nương thử kiểm soát coi !

Nói xong, nàng hả miệng thè lưỡi ra. Nàng áo đỏ lại thò tay vào lấy ra một chai ngọc bích, trút viên thuốc màu bạc đưa cho Uyển-Thanh :

Cô là người, thủ tín. Đây là loại thuốc giải độc, cô cất lấy để sau người hai tiếng đồng hồ sẽ uống, còn lại để mỗi tháng uống một viên.

http://lieulun.hopto.org

Từ khi nhìn thấy con nhận lấy hoàn thuốc độc, Thượng-quan-Tung vì quá xúc động, tay chưn mềm nhũn, đứng cách Uyển-Thanh không đầy một thước mà không giựt được hoàn thuốc vứt đi, và lão nghĩ rằng, chắc là Uyển-Thanh vì tự ái cá nhân trong giây lát lại tìm lối thoát chớ không ngờ con mình uống thật tình. Còn nàng áo đỏ hình như thầm kính phục hào khí Uyển-Thanh, nên sau khi Uyển-Thanh uống xong hoàn thuốc, nàng ta thở dài, nét mặt sa sầm xuống không vui mà chỉ bước tới để đỡ cánh tay trái của Nguyên-Bình lên nói với Uyển-Thanh :

— Cô hãy cho gã ta uống mau một viên thuốc áo bạc !

Nhanh tay, Uyển-Thanh dùng ngón tay cạy răng Nguyên-Bình ra, nhét vào miệng một viên thuốc theo lời dặn của nàng áo đỏ. Xong, Uyển-Thanh lườm nàng áo đỏ với vẻ căm hờn cực độ :

— Một ngày nào đó tôi sẽ giết cô nương bằng thanh kiếm nầy.

Nàng áo đỏ cười ngạo nghễ :

— Thời gian sau nầy, cô mắc độc dược hành hạ, khổ sở, rảnh đâu mà nhớ tới chuyện hận thù tôi ? Thôi, bây giờ cô mau tay xoa bóp mỗi nơi mươi lần trên các huyệt Thiên song và Liêm tuyền cho gã ta đi !

Uyển-Thanh nét giận để dem hết sức lo cho Nguyên-Bình. Khi Uyển-Thanh làm vừa xong theo phương pháp nàng áo đỏ chỉ, thì nàng lại nói thêm với Uyển-Thanh :

— Cô nương phải làm như phương pháp trước đối với huyệt Khuyết bồn và Khí xá đi.

Thế rồi nàng áo đỏ không ngớt miệng bảo Uyển-Thanh làm chẳng hở tay. Tất cả các yếu huyệt khắp thân thể Nguyên-Bình như Trung phủ, Thần tàng, Bộ lang, Đại bao, Thừa mãn, Thái ất, Thiên thu, Xung môn đều được bàn tay của Uyển-Thanh xoa bóp cẩn thận và chu đáo vô cùng.

Bấy giờ, Thượng-quan-Tung đã bớt căng thẳng tinh thần, lão bước tới với thanh kiếm bạc nặng 24 cân trong tay, kề sát cổ nàng áo đỏ...

— Cha, cha đừng hại nàng !

Khi ấy, nàng áo đỏ vẫn để yên mà nói rất êm dịu :

— Cứ giết ta đi, rồi nhìn thấy đứa con yêu quý của ông rên siết trong bảy ngày đêm, những tiếng đoạn trường.

Dứt lời, nàng múa song chưởng đập trên bụng Nguyên Bình vụt mở mắt ra, vùng đứng dậy. Nàng quay lưng thư thả bước đi.

Một đường kiếm bạc vung ra cản bước nàng, nàng lại ngồi. Liền rút kiếm lại. Thượng-quan-Tung lặng lờ suy nghĩ :

— Nàng này có dáng một bực siêu nhân mà không hiểu sao hình không

chịu nổi một tấn công của ta, không lẽ nàng dốt võ công. Và nàng đã đứng ra điều khiển phương pháp chữa trị bịnh nhân giống như bực thần y, dường như nàng không có một nền tảng võ học mà chỉ thông thạo về ngành thuốc thôi ?

Trong lúc Thượng-quan-Tung trầm ngâm bất động thì Mai-nương lặng lẽ dùng chưởng đè trên ngực Uyển-Thanh.

— Nè, bà chạm đến sợi tóc con gái tôi, tôi sẽ giết con gái bà trong tức khắc nghe chưa ?

Ta chỉ dùng thêm một tý nội lực nữa thì tâm mạch của con ông đứt ngay tức khắc.

— Nó đã uống thuốc độc khó sống qua ba tháng kia mà !

Bất ngờ, Nguyên-Bình dùng tay trái bụm ngay vết thương trên bụng, tay mặt nắm chuôi gươm Diệt-tình kiếm bước tới thọc ngay vào mạch môn cánh tay mặt của Thượng-quan-Tung.

Vì không kịp đề phòng, Thượng-quan-Tung luống cuống hoành kiếm nhảy dang ra trong hốt hoảng sau một tiếng «hự».

Nối tiếp đó, dường như Nguyên-Bình không cố ý hại lão, nên chàng chỉ giật mạnh chuôi kiếm, lưỡi gươm bạc của lão bị hất bổng lên thuận tay, lão bồ một nhát kiếm thật mạnh liệt vào Mai-nương. Gậy trúc quay tròn không sơ hở, kiếm bạc chạm vào gậy, dội ra một bên. Liền đó, Nguyên-Bình vung kiếm ra hứng lấy đường kiếm bạc với những thế phi, công nhanh như chớp, bổ lên cánh tay trái đối phương, Mai-nương tạm thời bị loại ra ngoài vòng đấu cuộc, chưa có thể phản kích nên phải bước lui thêm vài bước nữa. Chỉ trong giây phút sau, bà vận nội lực cho trảo thủ bấu vào mình Uyển-Thanh đồng thời với một bước nhảy tạt ngang để tránh đòn tấn công của Thượng-quan-Tung.

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI HAI

Hy sinh cho người yêu

Uyển-Thanh đã biết trảo thủ bấm mạnh trên Mạng mạch của mình có một luồng nội lực mạnh bạo, nếu di động một chút thôi, chớ không phải nói lời vùng vậy, sẽ gây ra cái chết trong tức khắc, nên nàng không dám nhúc nhích.

Thấy nguy cho Uyển-Thanh, sau một nhát kiếm tấn công Thượng-quan Tung, Nguyên Bình quay sang Mai nương với ba nhát kiếm, đẩy lui bà ra hai bước, trảo thủ buông Uyển-Thanh, Uyển-Thanh chạy tới đứng bên cạnh Thượng-quan-Tung. Mai nương không nhịn thua, hươi gậy trúc nện tới đập vào đầu Nguyên Bình, Nguyên Bình vụt nhảy lui 7, 8 bước.

Thương thế của Nguyên Bình chưa hoàn toàn bình phục, tuy nội

http://tieulun.hopto.org

lực sẵn có rất thâm hậu mà cơ thể còn suy nhược, chàng chỉ gắng gượng dùng sức tàn dư để cứu thoát hai nàng thiếu nữ dưới tay của hai kẻ đối thủ không phải thù địch.

Mệt quá, Nguyên-Bình đứng không vững. Thừa cơ, Mai-nương múa gậy trúc phóng tới điểm ngay vào huyệt Huyền cơ của Nguyên-Bình, nhưng bà liền thu hồi thế gậy, nghĩ rằng, nàng áo đỏ đối với gã thiếu niên hào hùng nầy, có một cảm tình quái dị khó phân tách, nếu lỡ sát hại gã sợ nàng ta xúc động, có hại...

Trong lúc bà còn đang suy nghĩ thì Uyển-Thanh cất tiếng gọi bà :

— Người ta bị trọng thương chưa bình phục sức khỏe, bất cứ ai cũng có thể giết được người ta hết, bà thừa lúc nguy khốn của người mà ra tay sát hại đâu có anh hùng chỗ nào !

Mai-nương chưa kịp đáp thì Vương-quán-Trung cùng Đại-hán một giò nhảy tới đứng hộ vệ hai bên nàng áo đỏ, thấy thế, Mai-nương cũng lui ra đứng án trước mặt nàng ấy.

— Mai-nương, đừng động tới gã ấy nữa !

Giữa lúc ấy, Nguyên Bình đưa tay trái ra che vết thương nơi bụng, tay mặt chống trên mặt đất để ngồi xuống, vừa sờ sẫn thanh kiếm Diệt tình vừa nhìn khắp chung quanh rồi vụt đứng dậy bước đi, không tạ từ ai hết. Trên nét mặt chàng lạnh lùng, không lộ vẻ luyến hay oán hờn cả, hình như chàng khinh thị cái chết, cũng không quan tâm đến hoàn cảnh đau khổ của mình. Bóng chàng xê dịch trong đêm, càng lúc càng xa !...

Chàng rán sức bước đi trong âm thầm, nếu lúc đó ai chạy theo hỏi thăm sức khỏe hay an ủi một vài lời thì chàng khóc ngay.

Mải nhìn theo bóng người ai, gió núi thổi mạnh làm bật một góc khăn phủ mặt mà nàng áo đỏ không hay, Vương-quán-Trung phải đưa tay kéo xuống cho nàng.

Gió về khuya lạnh buốt mà hình như sương muối bắt an, thôi chúng ta về cho sớm.

Khẻ giựt mình như người mơ vừa tỉnh, nàng áo đỏ thở dài :

— Người ấy thật một bậc anh hùng !...

Một giọt nước mắt nóng hổi nhỏ trên vai Vương-quán-Trúng. Hắn nghe nhứt bả vai vừa bị ai đánh, toàn thân run run, hắn giục nàng áo đỏ :

Đi về, chúng ta đi về thôi !

Bỗng đâu, tiếng của ai như tiếng của Uyển-Thanh văng vẳng từ đàng xa : «Hãy đợi tôi đi với Từ-huynh ! Từ-huynh ơi ! Đợi tôi với !»

Hiết Uyển-Thanh chạy theo Nguyên-Bình, nàng áo đỏ liền gọi giật ngược :

— Người ta đã đi xa rồi, cô hãy trở lại đây cho tôi một chuyện.

Liền đó, Mai nương xách gậy trúc đuổi theo cản đường Uyển-Thành nhưng nàng nóng nảy như lửa đốt, nhảy tạt sang bên, tẻ ngã khác mà chạy Mai nương phải dùng đến phương pháp thần tốc mới chận được Uyển-Thanh Thấy gậy trúc lia trước mặt, Uyển-Thanh ngừng bước, ngoảnh lại lườm Mai nương.

Thượng quan cô nương đứng đó chờ tôi nói chuyện.

Còn chuyện gì mà nói nữa ?

Vừa chạy tới, nàng áo đỏ vừa hỏi :

Cô theo gã ấy để làm gì ? Trong mình hắn chưa hoàn toàn hết chất độc rồi cũng sẽ bị hành trở lại, không sống nổi đâu. Cô theo để chôn cất thây ma phải không ?

- Thôi, lòng cô nương độc hơn nọc rắn, còn nói chi cho thêm phiền.

Nàng áo đỏ cười nham hiểm :

— Chuyện đó thì không hẳn như vậy. Tôi làm cho gã ấy dở sống dở chết trong thời gian dài, vì vậy mà tôi không muốn cho gã chết liền. Đây còn một phương thuốc nữa, cô theo gã ấy đi.

— Thuốc gì ?

— Thuốc độc. Nó vừa trừ nọc độc còn lại cho tuyệt và nó mang một chất độc khác xâm nhập ngấm ngầm vào cơ thể..

— Để làm gì nữa ?

— Để cửa trước đuổi cọp, cửa sau rước chó sói..

— Tôi không muốn nghe chuyện ác đức nữa đâu !

Uyển-Thanh liền quay lưng dợm bước đi, thì nàng áo đỏ nói thêm :

— Thuốc ấy tuy độc nhưng ngấm ngầm, vài ba năm sau mới phát độc Nếu gã ấy không chịu uống thì độc còn lại trong mình sẽ hành chết nội trong ba bữa. Đó trong hai điều kiện phải chọn lấy một. Thế nên cần uống thuốc ấy của tôi là đúng hơn.

Uyển-Thanh đứng im lặng, nghĩ rằng, thuốc tuy độc nhưng lâu lắm mới chết. Trong thời gian ba năm còn đủ thời giờ đi tìm danh y khắp thiên hạ, để cứu chữa được.

Cô nương suy nghĩ nhiều mất công, vì cô chỉ còn sống được ba tháng nữa thôi, độc trong người cô phát lên chết trước gã ấy. Nếu cô cứ đeo đuổi và tưởng rằng sẽ tìm phương chữa trị được cho gã ấy thì không khác gì cô đi làm mai cho gã vậy.

Cô nương nói gì tôi không hiểu ?

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo đỏ cười the thé :

— Hai nàng thiếu nữ của Quỉ-vương-cốc đã sống chung với gã rất lâu, họ đã có tình nghĩa đậm đà với nhau, cho nên cô chịu khó nhọc đi tìm danh y cho gã được lành mạnh rồi cô chết, đời cô khổ chớ gã thì sống vui trong hạnh phúc, không cô ở trông.

— Tôi không hiểu tại sao cô nương cứ oán hận gã ấy. Gã là một bực quân tử, trên đời nầy ít có. Nhưng... thế rồi tôi cũng như cô nương hận thù gã rất sâu, ngày đêm hằng nghĩ thế nào để giết được gã, để rõ mặt một anh hùng, để gã phải chết nhục cho biết thân...

Khoác tay để tỏ ý ngăn Uyển-Thanh, rồi nàng áo đỏ lấy trong túi ra một bức lụa trắng hỏi Uyển-Thanh :

— Cô có cây viết vẽ mày không, cho tôi mượn một chút !

— Từ thuở giờ tôi không trang điểm, làm gì có thứ ấy.

Nàng áo đỏ liền chạy tới đống lửa tàn tìm lượm một cục thanh ghi phương thuốc trên mảnh lụa rồi đưa cho Uyển-Thanh :

—Tôi sẽ nói rõ về phương thuốc nầy. Tin hay không là tùy.

Uyển-Thanh chưa kịp nhìn lên trên mảnh lụa thì chợt thấy cha nàng đang giao đấu ác liệt với Vương-quán-Trung, nàng toan chạy xông tới cuộc đấu, nàng áo đỏ khuyên :

— Thân phụ của cô đã biết cô bị thuốc độc trong người nên không mong cô tiếp ứng đâu, nếu cô nóng lòng mà động thủ thì nguy hiểm lắm vậy cô hãy đi đi !

— Không thể được, người của cô nương đông đảo hơn, một mình cha tôi dù võ công giỏi đến đâu cũng không sao địch nổi.

— Một Mai-nương thân phụ cô đánh cũng không thắng. Cô hãy yên lòng đi theo gã ấy đi ! Tôi hứa không ai động tới sợi lông của thân phụ cô đâu !

Uyển-Thanh nói trong giọt nước mắt :

— Khi tôi đi rồi, sợ cha con chúng tôi không ngày nào gặp nhau được !

— Cô nương đừng bận tâm nữa ! Tôi xem tướng mạo không phải là người chết yểu, giờ đây cô cứ đi lo chạy chữa cho gã ấy với cô, sau khi lành mạnh rồi cô trở về Thượng-quan gia bảo thì gặp thân phụ cũng không muộn Cô cứ đi đi. tôi sẽ cho thân phụ cô biết, và dặn đừng tìm cô, cứ trở về nhà đợi cô..

— Nầy cô nương ơi, thanh kiếm của tôi đã giết bao nhiêu mạng người rồi, nhưng không biết giờ đây tôi không thể giết cô nương được,

— Điều đó cũng có nhiều lẽ sâu xa, nói không cùng nhưng nói tóm lại

là cô không có cơ hội giết được tôi, hơn nữa, trước khi cô muốn động thủ cô đã bị tôi chinh phục rồi.

Vậy cô hãy đi cho nhanh. Gã ấy sức còn yếu lắm, có thể bị té trên đường gồ ghề hay trật chân lọt xuống hố thì nát thịt tan xương.

Đưa tay gạt lệ, Uyển-Thanh cảm động nhìn áo đỏ :

— Sinh mạng của cha kể như đã gởi vào tay cô nương. Nếu trong vòng ba tháng mà tôi chưa chết, tôi sẽ tìm đến cô nương để tạ ơn.

Họa phúc của con người không lường trước được, biết đâu lúc chúng ta chia tay rồi không còn gặp mặt nhau nữa ? Gã ấy đi đã xa rồi cô hãy chạy mau đi cho kịp.

Muốn nói thêm nhưng Uyển-Thanh nghĩ lại rồi thôi. Liền quay lưng hướng về đường đi của Nguyên-Bình mà chạy như bay.

Nhìn theo cho đến khi Uyển-Thanh khuất dạng, nàng áo đỏ cười lanh lảnh một mình rồi trở bước lại chỗ hai người đang giao đấu, nàng gọi Vương quán-Trung :

Sư-huynh hãy ngừng tay, tôi có chuyện cần nói.

Một thế Bảo vũ hoa trong bóng thước Lưỡng-nghi đang thọc tới đẩy lui Thượng-quan-Tung ra hai bước thì ngừng lại trong tức khắc Thượng-quan-Tung đã nao núng trước nội lực của đối phương tự nãy giờ thấy đối Phương vội hưu chiến, lão thở khì, nhảy ra hơn trượng để hô-hấp cho đỡ mệt.

Liền đó, nàng áo đỏ mở lời khuyên lão ta :

Thượng-quan bảo-chủ gây cuộc đấu với sư huynh tôi, bảo chủ gặp hung nhiều hơn kiết.

Lão lắc đầu chán nản :

Khi chưa phân thắng bại thì cũng khó biết con nai sẽ về tay ai.

Nếu hai người của chúng tôi hợp lại tấn công bảo chủ, bảo chủ sẽ đương cự lại được mấy hiệp ?

Chuyện đó cũng khó biết trước.

Chính bảo chủ phải rõ lấy mình hơn ai hết mới đúng chớ;

Kẻ đại trượng phu thà chết chớ không bao giờ chịu nhục. Thượng-quan Tung nầy không phải kẻ tầm thường há bó tay chịu trói hay sao ?

Không, không có ai bắt bảo chủ phải bó tay chịu chết, nhưng Thượng quan cô nương lúc ra đi đã thiết tha van cầu tôi đừng làm hại đến bảo chủ.

Hừ, con gái ta là bực nữ kiệt, há đi xin xỏ với người, lão phu nầy không tin ?

Có thể đúng như vậy, nhưng ở vào lúc bình thường, còn nàng đang gặp phải khó khăn nên phải hạ mình.

http://tieulun.hopto.org

— Không bao giờ bị khó khăn mà phải để mất khí tiết anh hùng con ta biết rõ hơn ai hết.

— Nhưng nàng đã phải uống độc dược của phái Nam-hải chúng tôi, sau ba tháng không ai cứu sống nổi. Con người ở vào trường hợp sắp chết không còn ý chí muốn tranh đấu gì nữa. Thế nên nàng nhờ tôi nói lại với bảo chủ đừng tìm nàng, để đúng ba tháng tự nhiên nàng sẽ trở về đất Cam-Nam, chỉ muốn bảo chủ sắm sẵn cho nàng một quan tài để nàng được chết êm ấm tại gia bảo Thượng-quan của mình.

Thượng-quan-Tung liền biến sắc :

— Có thật vậy không ?

— Tôi đã hứa với nàng không làm hại bảo chủ. Vậy bảo chủ hãy đi về đi ! Đó là sự thật vậy,

Do dự một hồi lâu và nghẹn ngào không nói được lời gì nữa. Thượng-quan-Tung quay lưng bước đi...

Nàng áo đỏ nói với theo :

— Đường đời muôn nẻo, bảo chủ không nên đi tìm nàng, hãy về nhà cho sớm kẻo rủi gặp trở ngại ở dọc đường, về trễ thì không gặp mặt nàng lần cuối cùng, suốt đời bảo chủ phải cam chịu hờn tủi.

— Thanh con, Thanh con ơi, bớ Thanh con !

Tiếng gọi vang lừng giữa đêm hoang, tất cả núi rừng, hang thẳm đều ứng thanh gọi tiếp với ông ta hai tiếng « thanh con » nhưng không nghe trả lời.

Nàng áo đỏ thở dài, khẽ bảo Mai-nương :

— Thôi chúng ta về !

— Nàng con gái yêu quý, con không muốn giết gã thiếu niên họ Từ sao để cho nó đi mất vậy ?

— Giết gã bằng dao kiếm chỉ cho ít đau đớn, nên giết bằng cách chết lần chết mòn để cho gã ta đau đớn đến cực độ rồi sẽ chết như kẻ đền tội khổ nhục.

— Ở bên xứ Trung-nguyên nầy, coi mòi giết chóc lẫn nhau ghê gớm quá. Mấy chục năm nay, cao thủ mọc ra như nấm, rồi cũng để tàn sát lẫn nhau. Chúng ta ở đây cũng khó tránh khỏi cái vòng thị phi danh lợi, chi bằng nên trở về Nam-hải tốt hơn.

Nàng áo đỏ lắc đầu :

— Tôi không trở về đâu !

— Con không nhớ phụ thân của con sao ?

— Cha tôi là người bác học, người hằng nghĩ đến việc tạo sự nghiệp chung cho nhân quần xã hội về sau, nào cần đến tôi nối nghiệp mà về làm chi.

— Cảnh vật của miền Nam-hải, trên đời có một không hai, thuyền buồn nước biếc, hoa lạ cỏ tiên... Xứ nầy không bao giờ có mà cứ luyến nó mãi sao ?

— Không, tôi chỉ muốn khơi lên lòng cừu hận với giới võ lâm Trung-nguyên, tôi muốn làm cho bọn họ đổ máu với nhau khắp trong 13 tỉnh của hai Nam Bắc Trung-nguyên.

— Nếu con đã thuần thục võ công thì bây giờ con có thể so tài với bất cứ ai trên đất nầy, nhưng chưa thành tài thì phải trở về lo học thêm, tương lai của con còn dài lắm.

— Nếu tôi đã thành tài thì đã chết trong tay họ rồi, còn đâu tới ngày nay.

— Con không chịu học võ công thì thôi, nhưng nghĩ lại, từ thuở bé thơ quyển sách không rời tay, nên giờ đây thân còn yếu đuối thì làm sao lặn lội nổi trên bước đường giang-hồ đầy gió bụi gian nan, Con hãy nghe lời về Nam-hải cho sớm.

— Một khi đã bỏ nhà ra đi rồi thì trở về tôi sẽ làm cho cha già hờn giận, khổ sở thôi, chi bằng chết nơi xứ lạ quê người còn có nghĩa hơn, trời đất nơi nào cũng của mình.

Câu chuyện của nàng áo đỏ tới đây bị Vương-quán-Trung xen vô :

— Tài học của sư-muội thì giỏi nhưng dường như sư-muội đang bận chuyện lòng, làm sao cứu chữa được ai mà nghe hứa với con gái của Thượng-quan-Tung ?

— Đừng nhắc tới chuyện ấy, tôi không nghe đâu ! Giờ đây tôi chỉ muốn những nhân vật võ lâm Trung-nguyên sát phạt lẫn nhau cho bọn họ đều bị thiệt hại, tôi mới hả dạ...

Còn sư-huynh với Mai-nương liệu có giúp được tôi thì tốt, bằng không thì cứ về đi !

Mai-nương cảm động nhìn nàng :

Nầy con, sao con thốt chi những lời hờn dỗi ấy làm chi ? Nếu con không chịu về Nam-Hải thì già nầy cũng không về.

Sư-muội đã quyết lưu lại đất Trung-nguyên thì tiểu-huynh nầy xin ủng hộ hết mình.

Hồng đầu nàng cười ngất rồi im lặng trong giây lát rồi tiếp :

Các người đã hứa ở lại với tôi thì từ đây đừng nhắc đến việc trở về Nam Hải nữa nhé !... thôi chúng ta đi !

http://tieulun.hopto.org

Dứt lời, nàng bước nhanh tới trước.

Mai-nương và Vương-quán-Trung biết rằng nàng đã nói lên theo ý nghĩ bất thường, nhưng không biết bây giờ lòng nàng đang tưởng nhớ đến việc gì.

Thế rồi Mai-nương chống gậy trúc lướt mình đi trước nàng áo đỏ Vương-quán-Trung, Đại-hán một giò, lão gù và lão lùn lục tục theo sau. Ngoại trừ tiếng gió, tiếng chân bước trên đường cát sỏi, không còn nghe tiếng động nào khác và mặt nàng áo đỏ thật là sầu thảm, khiến mọi người cũng không vui.

✱

Uyển-Thanh đã đuổi theo kịp Nguyên-Bình. Nàng trông thấy chàng bước lảo đảo, chân như neo đá, đang rán sức mà đi với dáng mệt nhọc uể oải nhưng không ngừng một bước nào.

Chỉ còn cách chàng độ hai ba thước, Uyển-Thanh muốn chạy a tới dìu chàng đi nhưng sợ chàng giận, vì chàng đang dùng tiềm lực cuối cùng của bản thân vừa chống chỏi với thương thế lại vừa tiếp tục đi như không cần ai biết tới mình đang đau đớn trên từng bước.

Nguyên-Bình dò bước tới, nắm ngọn cỏ mà leo lên dốc đá gồ ghề bước không nổi nữa, chàng khom lưng bò tới, một hồi lâu mới leo lên đến đỉnh núi. Không còn bò lê được nữa, chàng phải ngồi lại thở dốc buông thanh kiếm Diệt-tình ngã mình trên ngọn cỏ xanh.

— Thanh con ơi ! Thanh con !

Uyển-Thanh hồi hộp nước mắt chảy tuôn theo từng tiếng gọi. Nàng cắn chặt răng lại, và lặng lẽ nhìn Nguyên-Bình.

Từ-huynh không còn chối dậy nổi, để tôi đỡ lên mà dìu đi.

Nguyên-Bình nhắm nghiền đôi mắt và hình như không nghe được lời nói của Uyển-Thanh. Sờ lên ngực chàng, Uyển-Thanh nghe từng nhịp tim nhảy không đều, hơi thở cũng nặng nề, đứt quãng, nhưng cánh tay cứng cỏng.

Bấy giờ tiếng gọi Uyển-Thanh đã nghe váng vẳng, xa xa dần. Nàng ngồi bên cạnh Nguyên-Bình, lấy vuông lụa trắng ra lau nước mắt, nghe thoảng một mùi thơm nồng. Sực nhớ ra trong mảnh lụa ấy, nàng áo đỏ đã ghi một phương thuốc, nàng không rõ được chữ nào, vì nước mắt đã làm hoen ố những nét chữ. Xếp mảnh lụa trắng lại, nàng ôm Nguyên-Bình vào lòng. Nét mặt chàng tái mét, thở hổn hển, đoạn chàng nói lên như tiếng nói trong giấc mê :

— Chết đi còn khoẻ thân hơn...

Rồi bỗng đâu chàng mở mắt ra trong giây phút lại nhắm nghiền Uyển-Thanh cúi xuống nghiêng tai trên ngực chàng, lắng nghe lại nhịp tim, rồi nhặt lấy thanh Diệt tình kiếm, xốc Nguyên-Bình lên vai cõng đi.

Nàng bước lên nhiều tảng đá nhọn giữa một vùng núi có ba đỉnh giáp lại, để đi tới một khoảnh đất trống độ 3. 4 trượng vuông, đầy cỏ xanh. Tìm một chỗ thật êm, nàng nhẹ nhẹ đặt Nguyên Bình nằm xuống, lấy khăn lau mồ hôi khắp thân thể chàng. Nàng vẫn ngồi sát bên cạnh chàng. ngước mặt nhìn ánh thái dương vừa loé lên, tỏa ánh sáng màu vàng xuống vạn vật.

Nàng không dám thở mạnh để cho Nguyên-Bình được yên tịnh nằm nghỉ ngơi. Nàng muốn vuốt nhẹ lên tóc chàng nhưng không dám, chỉ lấy mắt mà nhìn âu yếm. nàng thở dài qua giọng cảm nghĩ âm thầm :

— Từ thuở bé thơ không chịu luyện kiếm pháp cho tinh mà nhảy qua môn y học cũng không rành, giờ đây làm sao cứu được chàng ?

Nghĩ tới đây, Uyển-Thanh nhớ tới mấy hoàn thuốc áo bạc của nàng áo đỏ, nàng lấy ra một hoàn.

Ánh mặt trời xuyên qua vách đá, hoàn thuốc áo bạc sáng chói như hạt ngọc trắng. Mỗi một hoàn đều có quan hệ đến sanh mạng của nàng. Nàng nghĩ, nếu lời nàng áo đỏ nói thật thì Nguyên-Bình uống là nàng phải chết sớm đi một tháng, nhưng Nguyên-Bình được tăng thời hạn sống thêm một tháng. Nàng mỉm cười nhét hoàn thuốc vào miệng Nguyên-Bình.

Giây phút sau, Nguyên-Bình vụt ngồi dậy và đứng thẳng người lên. Chàng nhìn vết thương trên bụng rồi nhìn Uyển-Thanh :

— Nơi đây là nơi nào ?

Vuốt mấy sợi tóc là xòa trước trán, nàng cười tươi :

— Chính tôi cũng không biết. Đây là một đơn khu vắng vẻ.

Nhìn cảnh vật chung quanh, Nguyên-Bình nói :

— Tôi đã muốn chết dưới chân núi, ai đem tôi lên đây ?

— Từ-huynh đã mê sảng, tôi sợ gió núi làm hại đến cơ thể yếu ớt của Từ-huynh nên cõng lên đây, nhờ mấy vách đá cản gió cho Từ-huynh mà cũng nhiều chỗ êm ái cho Từ-huynh nằm nghỉ...

Hồi mới chạy kịp theo Từ-huynh, tôi thấy Từ-huynh rán hết sức bò lên nhiều dốc đá nguy hiểm, tôi muốn chạy lại dắt nhưng sợ Từ-huynh giận.

Còn thanh kiếm của tôi đâu ?

Uyển-Thanh lật đật lấy thanh kiếm đưa cho Nguyên-Bình. Chàng say sưa nhìn lên lưỡi kiếm sáng ngời. Uyển-Thanh cảm thấy mình như bị bỏ rơi, chàng nói :

http://tieulun.hopto.org

— Có phải nó là vật báu nhứt trong đời Từ-huynh không ?

— Không, theo truyền thuyết của giới giang-hồ cho thanh kiếm nầy là vật bất lợi, ai mang nó thì suốt đời chịu đau khổ, thật không sai.

Lúc ấy nàng nhanh trí kéo Nguyên-Bình trở lại chuyện tình cảm :

— Trước khi tôi chạy theo Từ-huynh, nàng áo đỏ có ghi một phương thuốc trên mảnh lụa trắng, nàng bảo rằng, trong mình Từ-huynh chưa dứt chất độc, nên dùng thuốc ấy để giải cho sạch chất độc...

Suy nghĩ một hồi, Nguyên-Bình nhìn thanh kiếm Diệt-tình nói qua giọng trầm buồn :

— Rất mang ơn cô nương hết lòng lo giúp tôi mà tôi không có vật gì tặng để đáp ơn. Chỉ có thanh kiếm nầy đây, tuy là gốc của thiếu lâm tự, nhưng sợ rằng tôi không cách gì mang theo được nữa, nếu bỏ nó lại nơi nầy... tốt hơn trao tặng lại cô nương.

Nàng không chú ý đến những lời của Nguyên-Bình nói mà trở lại vấn đề chính của nàng :

— Nàng áo đỏ đã dặn dò, nếu không dùng theo, phương pháp giải độc thì khó sống tới một ngày một đêm.

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Cân mạch trên bụng tôi bị thương nặng có phải nàng áo đỏ dùng kiếm đâm tôi không ?

Câu chuyện giữa hai nước đều mâu thuẫn nhau. Kẻ nói người trả lời đều không ăn khớp nhau.

— Nầy Từ-huynh, đây là vùng sơn dã, khó kiếm thuốc, vậy chúng ta lên đường tìm một thị trấn.

Nguyên-Bình khẽ lắc đầu :

— Cô nương có lòng chiếu cố tới tôi, tôi xin cám ơn, nhưng tôi cần phải đi.

Dứt lời, chàng dùng đứng dậy bước đi. Uyển-Thanh nhảy theo nắm tay chàng lại hỏi nhanh :

— Từ-huynh định đi đâu ?

— Xin cô nương khỏi phải bận tâm vì tôi.

Thừa khi nàng bất ý, Nguyên-Bình giựt tay lại, chạy như bay xuống triền núi. Nhìn theo bóng chàng, Uyển-Thanh cảm thấy hổ thẹn, thét lên :

— Á, người không biết điều. Muốn đi chết hả ?

Liền xách thanh kiếm Diệt-tình trên tay, Uyển-Thanh đuổi theo Nguyên-Bình.

Vượt qua 3, 4 dặm đường núi, Nguyên-Bình mệt đuối sức ngã lăn trên đá sỏi. Nhưng chàng vẫn còn tỉnh táo, ngước mặt nhìn trời xanh bao la mà rơi nước mắt. Chàng ôm bụng và cố sức chồi dậy để tỏ ra mình không phải là một con người hèn yếu trước cảnh sầu khổ, cô đơn, nhưng chàng không cách gì để che giấu nổi sự thật, là chàng đang khóc không thành tiếng giữa tâm linh, đau xót tủi hờn.

Chàng không bao giờ muốn ai thương hại mình, cũng không muốn ai giúp đỡ mà chàng chỉ muốn dùng sự đau khổ trước mặc cảm chết chóc để gây thành một sức mạnh thêm cho chí khí anh hùng, nhưng trong giờ phút nầy chàng im lặng, băn khoăn trước một giòng cảm nghĩ xa xôi mơ hồ nếu không muốn nói là lòng chàng trống trải như một khoảng không.

Rồi bỗng đâu tiếng chân người sột soạt trên đá sỏi đường mòn vang động không xa, Nguyên-Bình liền ẩn vào một bụi rậm với ý thức cảnh giác đề phòng. Bấy giờ chàng cảm thấy cái chết của chàng sắp đến âm thầm như những ngọn cỏ mục giữa bụi rậm nầy.

Vạch cỏ lén nhìn ra, chàng trông thấy một đồng tử lối 16, 17 tuổi, cõng một lão ông đang bước chầm chậm về hướng chàng. Hình như bước trên đường gồ ghề, đồng tử ấy lộ vẻ bất kham, vừa đưa tay vuốt mồ hôi trên trán vừa thở dốc.

Ông già trên đồng tử như bị trọng thương, nhắm nghiền đôi mắt, bóng nắng phản chiếu trên những nét nhăn mặt trên mặt lão, mới độ được tuổi của lão có hơn 100 tuổi.

Một lát sau, đồng tử có lẽ vì đuối sức, buông lão xuống đất rồi khẽ bảo.

— Cha ơi, nghỉ mệt một lát rồi sẽ đi.

Lão già vừa thở dốc vừa nói nghe không rõ lắm.

— Con khổ vì cha, nhưng cha đã già rồi chết cũng nên cái mồ lắm nhưng cha được thấy mặt được nàng dâu, chưa thấy cảnh hạnh phúc êm đềm của con trẻ thì chết cũng khó nhắm mắt. Cha rán sống vài năm nữa để nhìn thấy dâu con rồi mới chết...

Lắng tai nghe ông lão nói với con mà Nguyên-Bình có ý nghĩ về cuộc đời mình.

Sự ước muốn của ông già rất tầm thường. Ông chỉ mong sao thấy được đứa cháu nội rồi chết, còn ta trộn đời đã mang nặng mối thù sâu của cha mẹ, của vị ân sư mà giờ đây chưa trả xong lại sắp chết, chết trong trường hợp không ai hay biết...

Rồi chàng cảm thấy sự sống chết, mất còn của con người là điều quan

http://tieulun.hopto.org

trọng, chàng đang xét lại một cái chết trong đầu óc : ((Từ nghìn xưa ai tránh được cái chết, nhưng chết sao cho lưu danh lịch sử, mỗi lời nói trong lúc chết là một danh ngôn Ta sống trên đời để làm gì đây ?))

Thế rồi chàng bắt đầu hoài nghi lấy chính mình và xác định rằng chỉ có chí khí anh hùng mới không chết mà thực tế trước mắt là không bao giờ lùi bước trước khó khăn.

Bỗng đâu làn gió đưa lại một mùa thơm nhẹ, Nguyên-Bình ngó chung quanh chợt thấy Uyển-Thanh đang lặng lẽ đứng bên cạnh ông già tay nàng cầm thanh Diệt tình kiếm mà tóc tai rối tơi bời, trông vẻ mặt bơ phờ vất vả.

Liền nhìn ông lão, nàng hỏi gã đồng tử :

— Tiểu đệ, ông lão ấy là ai ?

— Cha tôi.

— Hình như người đang bịnh nặng ?

Gã đồng tử đáp trong nước mắt :

— Cha tôi bịnh nặng ba tháng nay. Lão lang y ở vùng núi nầy hôm nay đi vắng mai mới về...

— Tiểu-đệ nãy giờ có gặp một thiếu niên bị trọng thương đi ngang đây không ?

Đồng tử lắc đầu :

— Không, tôi mắc cõng cha tôi đi hốt thuốc, nên không chú ý, vả lại con đường nầy cũng ít người qua lại.

Nàng thò tay vào túi áo trong, lấy ra một nén vàng đưa cho gã đồng tử :

— Nén vàng nầy để giúp vào việc trị bịnh cho ông lão. Tiểu đệ cho tôi biết, ông lang chữa bịnh ở đâu ?

Từ bé đến giờ, đồng tử chưa hề thấy nén vàng. nên run tay khi nhận lấy và ấp ứng trả lời :

— Ông lang ở phía Bắc của ngọn núi nầy.

— Núi nầy là núi gì ?

— Có tên, nhưng tôi không nhớ mà cũng dễ tìm, Nhà ông mang khoet đá làm phòng và chỗ đó không có nhà ai khác, vắng vẻ lắm.

Nầy cô nương, nén vàng nầy quý giá lắm, tôi không dám nhận.

— Tiểu đệ cứ nhận, đừng ngại, ta cũng đang đi tìm một bịnh nhân,

Nói xong, nàng quay lưng bước đi thật nhanh,

Ngạc nhiên quá, đồng tử nói với theo :

— Cô nương đi tìm ai ?

Uyển-Thanh không đáp, cứ bước nhanh. Đi tới được 2, 3 trượng nàng chợt thấy một người đang nằm trong bụi rậm lố chưn ra.

Ngừng lại, nhưng không trả lời cho gã đồng tử, nàng lại bước tới chỗ người nằm.

Quá kinh ngạc, nàng mấp máy đôi môi...

Nàng đã thấy rõ Nguyên-Bình. Nàng muốn hỏi rằng, chàng có cần nàng giúp đỡ không, nhưng nhớ lại Nguyên-Bình là con người anh hùng bất khuất không, muốn cầu lụy ai nên nàng sợ không dám mở lời.

Còn Nguyên-Bình, khi nghe giữa đồng tử với lão ông, chàng bừng dậy ý sống, muốn sống cho ngày mai để rửa mối hận thù. Chàng nhớ tới lời sư Tuệ-Không dạy bảo rằng, chuyện đời lắm gian nan, phải nhẫn nại vượt qua để sống còn mà trả cho được mối thù, ngoài chàng ra, không còn ai thay thế được.

Chàng đang muốn sống, nhưng nghĩ tới chất thuốc độc chưa dứt trong người, chàng chưa biết phải làm sao hơn, chàng vùng đứng dậy chạy như bay vừa chạy Nguyên-Bình vừa nói với lại :

— Cô nương cần tìm tôi ?

Uyển-Thanh khẽ gật đầu và mỉm cười :

— Tôi cần tìm Từ-huynh để chữa cho thiệt mạnh...

Nàng nói thật yếu ớt, thật chậm chạp, tính chất nữ kiệt của nàng đã biến ra thành một tiểu-thơ khuê các, si tình...

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI BA

Uyển-Thanh cõng Nguyên-Bình đi tìm thầy thuốc

Thượng-quan Uyển-Thanh từ từ chìa tay ra cười ha hả :

— Có một ông thầy thuốc ở dưới chân núi nầy, ta cõng ngươi đến xem thử có được không ?

Nguyên-Bình vẫn cúi đầu không nói một lời nào, trên đôi má trắng bệch của chàng thoáng thấy có sắc hơi ửng đỏ.

Thượng-quan Uyển-Thanh mỉm cười rồi cắn môi :

Người nghi ngại và e thẹn à ?

Nguyên-Bình hơi bối-rối, chàng gượng cười nhưng vẫn không nói được một lời.

Thượng-quan Uyển-Thanh thấy thần thái chàng có chìu e thẹn, nàng cũng nhớ lại mình bây giờ cũng lớn rồi, nên nàng nghiêm sắc mặt.

Mau nằm trên lưng tôi đi ! Ta cõng ngươi đi tìm thầy thuốc...

Nguyên-Bình thở ra :

http://tieulun.hopto.org

— Nàng đối xử với tôi như thế nầy, tôi không biết phải báo đáp như thế nào cho xứng đáng.

Thượng-quan Uyển-Thanh đáp :

— Tôi cao hứng thì làm, đâu có cần Báo đáp...

Nàng xốc Nguyên-Bình trên lưng rồi lẹ làng phóng mình ra đi.

Vượt qua mấy chóp núi, quả nhiên đã đến một gian nhà xây toàn bằng đá xanh, bốn đên có giậu trúc. Tòa thạch-thất đã đứng sừng sững giữa một sân cỏ xanh rộng rãi thế nên chỉ liếc mắt nhìn qua là thấy rõ ràng.

Thượng-quan Uyển-Thanh bước mau nên chỉ trong giây lát đã đến trước cửa nhà thạch-thất, chỉ thấy cửa mở rào đóng kín mít không một bóng người.

Nàng khẽ nghiêng tai lắng nghe trong giây lát rồi kêu lớn :

— Có tiên sinh trong nhà không ?

Bên trong bỗng có tiếng một cụ già vang ra :

— Ai đó ?

Thượng-quan Uyển-Thanh đáp :

— Đến xin xem mạch...

Tiếng cụ già lại vọng ra :

— Cứ tự tiện vào !

Thượng-quan Uyển-Thanh đẩy cửa rồi, từ từ bước vào.

Trên khung cửa, một tấm biển đen trộn có hai chữ trắng thật to : »_Tang lư ».

Thượng-quan Uyển-Thanh thở ra một hơi dài rồi lẩm bẩm :

— Hai chữ thật là khó nghe.. những chữ bất tường..

Nàng hơi do dự, nhưng sau cùng cũng bước thẳng vào..

Bên trong hai cánh cửa gỗ tùng màu xám ngắt vẫn đóng im ỉm. Một bên có song cửa sổ, nhưng bên trong lại có tấm màn đen.

Thượng-quan Uyển-Thanh lẩm bẩm :

— Chắc có lẽ đây là phòng thăm bịnh nhân, xem ra không khí lạnh lùng như một ngôi mộ hoang, một gian thạch-thất đứng giữa vùng thôn dã hoang lương này, chung quanh rào trúc, cửa đóng then gài, màu đen phủ kín thật là đáng ngại..

Lại nghe tiếng cụ già :

— Cửa không có gài, xin cứ xô mà vào !

Uyển-Thanh giơ chân trái lên khẽ điểm trên cánh cửa, kẹt một tiếng cánh cửa mở hoác : ngửng mặt nhìn vào thấy một cụ già râu tóc bạc phơ đang ngồi xếp bàn tròn trên nền đá, đôi chân mày bạc dài thậm thượt che kín cả đôi mắt, không thể nào thấy được lão đang mở mắt hay đang nhắm mắt.

Từ sau khi được sư Tuệ-Không truyền thọ võ công. đối với các cụ già bây giờ, Nguyên-Bình rất mười phần tôn trọng, chàng sợ Uyển-Thanh có những lời xúc phạm đến cụ già này, nên chàng lật đật nhắc :

— Thần thái cụ già nầy rất lạ thường, ở một mình giữa chốn hoang dã như thế này, quyết chẳng phải là tay tầm thường, chúng ta phải kiên nhẫn mới được...

Lúc đó Uyển-Thanh đang định mở miệng gọi to, nhưng nghe Nguyên-Bình dặn, nàng liền mỉm cười dịu dàng hỏi :

— Thưa lão bá, chỉ có một mình lão bá ở đây sao ?

Cụ già đáp :

— Ta già xấu như thế này, thì tự nhiên đâu có người đàn bà nào ở chung với ta được !

Uyển-Thanh nổi giận, nàng nhíu đôi mày toan gây sự, bỗng nghe từ phía sau lưng Nguyên-Bình ngắt nhẹ ra hiệu nàng.

Nàng là người thông minh, thế nên hiểu rõ Nguyên-Bình nhắc nàng, nàng liền rán dằn cơn giận, đằng hắngm ột tiếng rồi nói tiếp :

— Thưa lão bá chúng tôi đến đây xin nhờ người giúp cho một việc.

Cụ già mỉm cười :

— Việc gì đó ?

Uyển-Thanh từ từ đề Nguyên-Bình xuống đất rồi thưa :

— Chúng tôi có nghe người cho biết, cụ rất tinh thông y thuật nên đến đây xin nhờ chữa bịnh...

Cụ già mỉm cười :

— Người ấy là gì của nàng ? Anh hay là chàng ?

Uyển-Thanh trầm ngâm trong giây lát rồi đáp :

— Dạ không phải là anh mà cũng không phải là... mà chỉ là bạn hữu thôi...

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn Uyển-Thanh nhưng vẫn im lặng.

Uyển-Thanh mỉm cười rồi nói tiếp :

— Trước tiên người bạn tôi bị trúng độc rất nặng, rồi sau đó lại bị trọng thương, xin lão bá xem mạch giùm.

Cụ già vừa giơ tay vừa bảo :

— Đưa cườm tay trái của chàng ta cho ta xem thử...

Uyển-Thanh cầm tay trái Nguyên-Bình đưa sang cụ già.

Cụ già đặt năm ngón tay lên mạch Nguyên-Bình rồi chú ý lắng nghe, chừng một khắc đồng hồ cụ lại ngửng đầu lên bảo :

— Thương thế thật rất nặng, nhưng mạch còn rất khá. có lẽ nhờ một loại thuốc rất mạnh hộ trợ...

http://tieulun.hopto.org

Uyển-Thanh nghe nói rất kinh ngạc, nàng nghĩ thầm :

— Cụ già này chỉ xem qua mạch mà đã biết chàng có uống linh đơn chẩu đoán như thế thật là tài.

Nghĩ như thế, nàng lại tiếp :

— Lão bá nói đúng, chàng đã uống qua một thứ linh dược...

Cụ già thở ra :

— Đưa thêm tay mặt cho ta xem thử.

Uyển-Thanh lại cầm tay phải Nguyên-Bình đưa cho cụ già.

Vừa cầm đến tay mặt của họ Từ, cụ già bỗng nhiên nảy nở ra. Vì Uyển-Thanh rất cảm phục tài của cụ già, nên khi thấy cụ thở ra vội buông tay Nguyên-Bình, nàng rất lo lắng nên lật đật hỏi :

— Thưa lão bá, còn cứu được không ?

Bỗng nhiên cụ già mở đôi mắt tròn vo, hai đạo nhỡn quang sáng như điện chớp, lão nhìn thẳng ra phía trước như suy nghĩ thật lung rồi khẽ lắc đầu :

— Chuyện ấy ta chưa chắc được...

Uyển-Thanh thấy lúc ấy đôi tròng mắt của cụ già bỗng to lớn một cách lạ lùng, so với người thường, to đến gấp đôi, làm cho nàng giựt mình kinh ngạc vô cùng...

Bỗng nhớ lại lời nói của cụ, Uyển-Thanh rất lấy làm lo lắng nên lật đật hỏi thêm :

-- Như thế thì không có cách nào để cứu chàng được sao ?

Cụ già lại nói tiếp :

— Ta thấy rằng cũng khó mà chữa cho được, e rằng trên đời nầy cũng không có mấy người chữa cho được thương thế này...

Thôi nàng hãy lo chuẩn bị hậu sự cho chàng ta đi, có lẽ chàng không sống được hơn 7 ngày nữa đâu...

Đôi giòng lệ bỗng trào trên mi mắt nàng Uyển-Thanh, nàng buồn rầu van lơn :

— Xin lão bá hãy suy nghĩ thêm coi có cách gì cứu chàng được không?

Cụ già lại lắc đầu :

— Không có cách gì cả.

Lời nói rắn rỏi như rựa chém đá, không có một lối nào để cho Uyển-Thanh nói thêm được gì...

Uyển-Thanh bỗng thấy một niềm phẫn hận vô biên dâng lên tận cỏ mình, nàng vụt đứng dậy, muốn cõng Nguyên-Bình đi ra liền, nhưng nàng bỗng sực nhớ đến toa thuốc của nàng áo đỏ, nàng lật đật thò tay vào bọc lấy ra đưa.

— Lão bá tinh thông y lý, xin hãy xem giùm toa thuốc nầy coi có dùng được không ?

Cụ già lạnh lùng liếc nàng Uyển-Thanh một lượt rồi không thèm cầm toa thuốc mà lại tỏ vẻ giận dữ :

— Ta không tin rằng trên đời này lại có kẻ giỏi thuốc hơn ta !

Uyển-Thanh cười lạt :

— Xin lão bá chịu khó xem giùm..

Lão lơ đễnh cầm toa thuốc nhìn qua, nhưng vừa đọc, lão bỗng đổi sắc, chú ý liền.

Sau khi xem xong lão buông toa thuốc thở ra :

— Không ngờ thời nay lại có kẻ thông đạt y lý đến mức này..

Uyển-Thanh trong bụng hơi mừng :

— Toa thuốc ấy có dùng được không ?

Cụ già lại nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình :

— Cháu hãy lại đây để ta coi kỹ xem.

Nguyên-Bình mỉm cười, hai tay khẻ chỏi xuống đất rồi bò lần lần tới,

Cụ già lại bảo :

— Hả miệng ra coi..

Nguyên-Bình vâng lời hả rộng miệng, lão bèn đưa ngón tay trỏ khô gầy như que củi ấn mạnh trên huyệt Nhân trung của Nguyên-Bình xem kỹ hồi lâu rồi bảo :

— Ngươi trúng độc nặng lắm !

Uyển-Thanh gật đầu :

— Phải, vết thương dưới sườn là chỗ cho ra bớt máu độc đó.

Cụ già hỏi :

— Thuốc độc uống vào bụng hay do vết thương ?

Nguyên-Bình nhìn Uyển-Thanh muốn, nhưng rồi lại thôi...

Uyển-Thanh thở dài :

— Lòng chàng còn hoài nghi thiếp hay sao ?

Nguyên-Bình gượng cười :

— Trừ ra thuốc độc do nàng cho ta uống, ta không nghĩ ra là bị trúng độc lúc nào.

Uyển-Thanh ngẫm nghĩ giây lát rồi bảo :

— Những người trong Qui-vương-cốc dùng độc dược rất giỏi, lúc chàng giao tranh với họ, tay chân có chạm với bọn họ không ?

Nguyên-Bình giựt mình, giơ cánh tay trái lên nhìn kỹ

http://tieulun.hopto.org

Cụ già tỏ vẻ mừng rỡ ?

— Đúng rồi, chỗ này đây...

Uyển-Thanh nhìn kỹ thấy trên cánh tay Nguyên-Bình có một vết bầm tím phơn phớt...

Cụ già lại ngửng đầu lên nhìn Uyển-Thanh :

— Sanh bình lão phu rất tự phụ mình tinh không y lý, không ngờ đến lúc tuổi già lại thấy được toa thuốc này, người đã trao toa này hiện nay ở đâu ? Hãy dẫn ta đến đó cho biết...

Uyển-Thanh đáp :

— Lão bá ơi, cứu người như cứu lửa, xin lão bá hãy cứu chàng trước, rồi sẽ đi gặp người ấy cũng không muộn...

Cụ già nhếch mép cười :

— Toa thuốc này tuy hay, nhưng có tên một vị thuốc bị nước làm ướt nên độc không rõ tên thật là đáng tiếc...

Uyển-Thanh giựt mình, xích tới gần quả nhiên thấy trên toa thuốc bị ướt một chỗ, nên chữ bị lem lờ mờ không rõ.

Cụ già ngửng mặt nhìn Uyển-Thanh :

— Người này ra toa thuốc, chữ thật là kỳ diệu, trừ ra lão phu là người tinh thông y thuật, có thể biết được tài hoa độc đáo của người ấy, còn ngoài ra, chắc trên thế gian này ít ai dám dùng...

Uyển-Thanh là người tinh thông y thuật, mặc dù toa thuốc bị ướt chữ lem, chắc cũng nghĩ ra đó là vị gì...

Cụ già bỗng lim dim đôi mắt thở ra :

— Tờ giấy quyên trơn tru, chỗ ướt đâu còn dấu tích gì mà tìm, bây giờ thì chỉ do tài trí của ta định ra mà thôi.

Uyển-Thanh lại hỏi :

— Chừng bao lâu, lão bá mới nghĩ ra ?

Cụ già đáp :

— Mau lắm là phải một ngày, một đêm.

Bỗng nhiện cụ lại thở dài :

— Ta có thể nghĩ vị thuốc điều hòa với toa thuốc này, nhưng vị tất là đã đúng với vị thuốc trong toa, ta suy nghĩ ra, đâu bằng đi tìm người ấy, bảo họ viết lại thì tốt hơn.

Uyển-Thanh ngẫm nghĩ :

— Giờ đây có biết hành tung của nàng áo đỏ ở đâu thì làm sao mà tìm?

Bỗng thấy Nguyên-Bình mỉm cười :

— Sanh tử hữu mạng cô nương ơi ! Nàng đừng lo cho ta thái quá !

Uyển-Thanh đau đớn đáp :

— Một vị thuốc ghi trong toa, bị tôi chùi nước mắt nên lem mất rồi !

Nguyên-Bình chặn ngang :

— Có phải là toa thuốc của nàng áo đỏ đưa không ?

Uyển-Thanh gật đầu :

— Đúng như thế, vì thời gian gấp rút, giờ đây không biết nàng đi đâu, chúng ta làm sao tìm cho được ?

Nguyên-Bình cười :

— Không cần tìm, tâm địa người ấy rất độc hiểm, toa thuốc này phải coi chừng..

Người ấy không nghĩ đến việc cứu ta đâu, mà chỉ dùng sức thuốc để giữ chút ít nguyên khí cho đừng tan, để làm cho ta càng thêm đau đớn mà thôi..

Uyển-Thanh quả quyết :

— Chính nàng đã bảo tôi thuốc có độc, nhưng có thể làm cho chàng sống thêm được vài năm.

Nguyên-Bình chớp chớp đôi mi :

— Lão tiền-bối có thể cho tôi xem toa thuốc được không ?

Cụ già do dự giây lát rồi sau cùng đưa tờ giấy cho Nguyên-Bình bảo :

— Đạo làm thuốc có thể chia ra làm hai đường : thuật và nghịch. toa thuốc này dùng toàn là những vị giết người, nhưng các vị thuốc lại điều hòa nhau mà sinh tánh thuốc trung hòa...

Nguyên-Bình giơ tay đón lấy toa thuốc, đôi mắt chàng liếc nhìn rồi cười lạt.

Bỗng nhiên chàng cố gượng tàn lực xé tan toa thuốc ấy ra từng mảnh vụn...

Uyển-Thanh la thất thanh, lật đật chạy tới...

Nguyên-Bình đứng dậy, thối lui một bước rồi cầm nắm giấy vụn quăng tuốt ra ngoài...

Uyển-Thanh nhìn theo từng mãnh giấy vụn bay lả tả rồi buồn rầu bảo :

— Chàng dụng ý gì thế ?

Nguyên-Bình mỉm cười !

— Thạnh tình của nàng. ta rất cảm kích...

Bỗng nhiên nghe cụ già hét lên một tiếng, giơ tay ra phóng ra một về phía Nguyên-Bình.

http://tieulun.hopto.org

Uyển-Thanh lật vung tay mặt đỡ ngọn chưởng của cụ già rồi bảo :

— Lão bá bá bộ người lên cơn rồi sao ?

Chưởng lực của cụ già thật là mãnh liệt, Uyển-Thanh tiếp lấy ngọn đòu phải bị đánh lui đến một bước.

Nguyên-Bình nhìn cụ già :

— Có phải lão tiền-bối giận vì tôi xé toa thuốc không ?

Trong thâm tâm chàng vẫn còn nhớ đến hình ảnh của sư Tuệ-Không bị giam cầm trong tinh thất, thế nên đối với cụ già chàng rất kính nể.

Cụ già ấy nghe Nguyên-Bình đoán trúng lòng mình, lão hơi, phật ý, lão trầm ngâm giây lát rồi bảo :

— Toa thuốc ấy quý giá vô cùng, ta cần giữ lại để cứu đời, mà ngươi lại xé đi, thật chẳng đáng tiếc hay sao ?

Sau khi đỡ ngọn chưởng của cụ già, Uyển-Thanh biết rõ cụ là một tay tài nghệ phi phàm, thế nên nàng bước ngang cản trước mặt Nguyên-Bình bảo

— Lão bá bá, có phải toa thuốc ấy do người viết ra không ?

Lão nọ giựt mình :

— Tuy không phải là do ta viết ra, nhưng ta không xé bỏ..

Uyển-Thanh lại nói :

— Toa thuốc là vật sở hữu của tôi, nếu có xé bỏ, thì đâu có can hệ gì đến lão bá, nếu người ác độc như thế, thì thật là coi ai chẳng ra gì..

Nguyên-Bình bảo nhỏ :

— Thôi chớ nói nhiều, chúng ta đi thôi..

Uyển-Thanh quay lại mỉm cười :

— Tốt lắm, như thế chúng ta cũng sống không được bao lâu nữa, từ đây mỗi việc tôi đều tuân theo lời chàng.

Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Nàng bảo gì ?

Uyển-Thanh đáp :

— Tôi đã uống thuốc độc của nàng áo đỏ !

Nguyên-Bình biến sắc, mặt đầy vẻ giận dữ :

— Con tiện tỳ ấy tâm địa như loài rắn độc...

Uyển-Thanh ôn tồn :

— Trách chi người ấy... tại tôi bằng lòng uống... nàng có nói rất rõ ràng.

Uyển-thanh cười lớn rồi nói tiếp :

— Bây giờ lại để tôi cõng chàng đi.

Nguyên-Bình nghiến răng :

— Rất tiếc là ta không thể sống.

Uyển-Thanh mỉm cười :

— Như chàng có thể sống thì sẽ làm gì ?

Nguyên-Bình hậm hực :

— Thì ta sẽ đánh cho con ấy chết, không để cho nó còn có thể hại người nữa...

Uyển-Thanh lại giục :

— Thôi chúng ta hãy đi mau, đi tìm chỗ nào có phong cảnh đẹp ngồi mà chờ chết...

Nguyên-Bình thở ra chán nản. chàng nằm dài trên lưng Uyển-Thanh.

Uyển-Thanh cõng Nguyên-Bình từ từ bước ra.

Bỗng nghe cụ già hét lớn :

— Đứng lại...

Tiếng hô lớn vang như tiếng sét dinh tai, nhưng Uyển-Thanh ra bộ như không nghe, nàng không hề quay lại.

Cụ già lại nói tiếp với giọng trầm trầm :

— Tuổi còn trẻ mà ngồi chịu chờ chết, thật là đáng ghét, bộ ngươi tưởng rằng người trúng độc như thế, trong thiên hạ nầy không có ai cứu được hay sao ?

Nguyên-Bình giựt mình, chàng rán mở mắt bảo Uyển-Thanh :

— Đứng lại...

Mặc dù Nguyên-Bình chỉ nói phều phào nho nhỏ, nhưng Uyển-Thanh lật đật đứng lại.

Từ trên vai Nguyên-Bình lại nói tiếp :

— Trở lại,..

Uyển-Thanh đang đứng sững sờ chớp chớp đôi mi rồi thở dài. từ từ quay mình lại.

Nguyên-Bình cũng thở ra, nhỏ nhẹ trên vai nàng :

— Nàng hỏi cụ ấy coi có thuốc giải độc cho nàng không ?

Uyển-Thanh vụt quay đầu lại nhìn Nguyên-Bình :

— Bộ chàng muốn cho tôi sống hay sao ?

Nàng lộ vẻ vui mừng và cảm động trên nét mặt, nhưng giọng nói lại đượm vẻ u buồn chán nản...

Cụ già liếc mắt nhìn qua hai người một lượt rồi cười ha hả :

— Nếu la không có thuốc giải độc hạy thì không biết đã chết từ bao lâu rồi...

http://tieulun.hopto.org

Uyển-Thanh nhìn sửng ông lão nhưng không nói một lời nào, giờ phút này lòng nàng chỉ muốn được chết mà thôi. Nếu có ai muốn cứu cho nàng sống, lòng nàng còn oán ghét chớ không bao giờ biết ơn...

Nàng thấy trong lòng bừng lửa giận, thế nên đứng sững hồi lâu bỗng nàng la lớn :

— Ai sống ai chết có liên quan gì đến người, người không cần phải xen vô chuyện riêng của kẻ khác mà làm gì !

Vừa nói nàng vừa thò tay vào bọc cầm sẵn một nắm Truy hồn đoạt mệnh châm định phóng ra cho lão nọ chết tức khắc.

Nhưng nhớ lại Nguyên-Bình, nàng quay lại nhìn chàng, rồi buông xuôi tay mấy chiếc độc châm rơi lả tả trên mặt đất.

Cụ già bỗng cười lạt, dường như người ấy đã từng trải việc đời biết rõ tình cảm đậm đà của những đôi thanh niên nam nữ, thế nên lão lạnh lùng hỏi :

— Nếu chàng nọ không chết, thì nàng có vui lòng chết không ?

Uyển-Thanh hỏi gặn :

— Chàng là ai ?

Cụ già cười to :

— Chàng hiện là người đang nằm trên lưng nàng đó.

Nàng lại gắng gượng hỏi thêm :

— Có thật như thế không ?

Cụ già bỗng hỏi gặn bằng một giọng trầm trầm :

— Ngươi muốn sống hay chết ?

Nguyên-Bình bỗng buông xuôi hai tay, chàng tuột xuống đất. Uyển-Thanh giựt mình lật đật giơ tay chụp chàng lại, Nguyên-Bình ngửng mặt lên trần nhà nói từng tiếng :

— Tôi muốn chết :

Cụ già bỗng cười to như phá, giây lát cụ lại nói tiếp :

— Không ngờ tình cảm lại có ma lực mạnh mẽ đến thế. nó làm cho người dám xem thường sự sống chết.

Những lời nói nửa đùa nửa thật ấy như một mũi gươm đâm thẳng vào tim gan hai người.

Nguyên-Bình quay lại nhìn Uyển-Thanh, thấy đôi má nàng hơi ửng đỏ.

Bất cứ một thiếu nữ nào. hễ ai đoán trúng lòng họ. biết được bí mật trong tâm tư họ, thì bản năng họ sanh ra phản ứng che giấu hay là giận dỗi để tự bào chữa cho mình.

Đối cụ già nhìn thẳng vào mặt Uyển-Thanh :

— Cháu hãy lại đây ta có việc này muốn hỏi,

Uyển-Thanh quay lại nhìn Nguyên-Bình mỉm cười rồi chầm rãi bước về phía cụ già. Mặt nàng lúc ấy vẫn còn nụ cười trên môi nhưng một nụ cười gượng, khó hiểu, chưa biết rõ lòng nàng lúc ấy đang vui hay đau khổ.

Nàng giơ tay vén mái tóc lòa xòa rồi đến gần bên cụ già.

Cụ già hỏi với giọng trầm trầm :

— Cháu lại gần thêm chút nữa, ta có việc cần bàn.

Uyển-Thanh ngửng đầu lên :

— Thưa chuyện gì ?

Cụ già hỏi gặn :

— Cháu quả thiệt muốn cứu chàng ấy không ?

Uyển-Thanh gật đầu lia lịa :

— Thưa phải cứu...

Cụ già nghiêm sắc mặt :

— Cháu ơi ! Trong hai người ta chỉ cứu được một mà thôi !

Lão lại nghiêm sắc mặt lạnh lùng nhìn Nguyên-Bình :

— Nhưng tất cả hai người đều không thân thuộc với ta, đối với tất cả ta không ý gì thương yêu oán ghét, bây giờ phải cứu ai thật là khó quyết định...

Uyển-Thanh lật đật bảo :

— Cứu chàng ấy..,

Cụ già lạnh lùng bảo :

— Tuy người chọn cái chết, nhưng trước khi chết, phải hy sinh rất nhiều.

Uyển-Thanh lật đật hỏi :

— Hy sinh như thế nào ?

Cụ già nhìn Nguyên-Bình rồi bảo nhỏ :

— Người kề tai lại sát bên ta...

Uyển-Thanh khẽ nhíu đôi mày liễu, trầm ngâm giây lát, rồi sau cùng đứng sát kề bên cụ già.

Cụ lại nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình, dường như không hề chú ý đến việc Uyển-Thanh đứng sát kề bên mình.

Dường như lúc ấy Nguyên-Bình đã kiệt sức nên chàng từ từ ngồi bẹp xuống đất.

Uyển-Thanh hỏi nho nhỏ :

— Lão tiền-bối dạy điều gì, xin cứ nói cho biết...

Lão ạ một tiếng rồi lẹ làng xỉa hai ngón tay vào yếu huyệt của Uyển-

http://dieuvan.hopto.org

Thanh, vì không kịp đề phòng nên nàng không tránh khỏi, phải bị té lăn trên mặt đất.

Nguyên-Bình giựt mình quắc mắt vụt đứng dậy hét lớn !

— Người làm gì lạ thế ?

Cụ già nhếch mép cười :

— Thương thế người nặng lắm rồi làm sao ra khỏi « Tàng lư » nầy được

Nguyên-Bình nổi nóng hét to rồi dùng toàn lực phóng ra một chưởng.

Cụ già cười lạt :

— Thằng này không sợ chết mà !

Lão vung ta đỡ lấy ngọn đòn của Nguyên-Bình.

Hai ngọn chưởng gặp nhau, Nguyên-Bình phải thối lui 3 bước rồi ngồi bẹp xuống đất.

Tuy bị điểm huyệt nhưng thần trí Uyển-Thanh vẫn còn tỉnh táo nàng lật đật la lên :

— Xin lão bá chớ hại chàng ấy...

Vẫn ngồi ỳ chỗ cũ, lão ta lẹ làng vọt tới gần kề bên Nguyên-Bình giơ tay phải ra điểm luôn vào ba yếu huyệt của chàng rồi sau cùng giơ tay lên ngay huyệt Thiên linh của Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình hừ một tiếng dài rồi mở đôi mắt tròn xoe :

— Tôi kính người là bực trưởng-thượng. trong lòng luôn luôn kính mến. nhưng không ngờ người đê...

Cụ già bỗng cười khanh khách, chặn ngang :

— Từ mấy mươi năm nay ta chưa hề động thủ với ai.,. không ngờ ngày nay lại thử tài hai đứa con nít !

Nguyên-Bình nghiêm sắc mặt :

— Lão dùng quỉ kế để thắng, đâu có phải là bực anh hùng.

Cụ già cười ha hả :

— Bây giờ ngươi thấy già nguy hiểm hay là trẻ nguy hiểm ?

Nguyên-Bình hừ một tiếng khô khan rồi mắng :

— Nếu tôi không bị trọng thương, thì ngày nay thế nào cũng cho lão một bài học...

Cụ già đổi sắc, lạnh lùng bảo :

— Trong đời ta, mặc dù ta chưa từng gặp bịnh nào không trị được trừ phi người ấy như cây khô, như đèn hết dầu, thế nên ta trị bịnh cho ai, thì chỉ có hai con đường mà thôi, một là lành hẳn, hai là chết mất, chớ không có bao giờ có tình trạng dây dưa...

Lão lại thở ra rồi nói tiếp :

— Hai người tuy đã bị trúng độc thật nặng, nhưng thấy còn rất nhiều hy vọng sống chớ chưa hề thấy triệu chứng gì là sắp chết cả.

Nguyên-Bình hỏi gặn :

— Lão đã không năng lực cứu chúng tôi tại sao lại biết chúng tôi có rất nhiều hy vọng sống ?

Cụ già gật đầu :

— Ta có rất nhiều kinh nghiệm xét bịnh, chuyện huyền diệu ấy dù cho có nói ra bọn người cũng không hiểu nổi.

Lão mỉm cười rồi lại nói tiếp :

— Ta tin rằng nếu có đủ thời gian, thì rất có hy vọng cứu các người.

Uyển-Thanh chua chát :

— Nếu chờ đợi thì chết mất tự kiếp nào thì còn chi ?

Lão mỉm cười :

— Trong khi chờ đợi là lẽ dĩ nhiên phải có phương pháp chặn không cho độc hoành hành chứ !

Uyển-Thanh hơi tin tưởng :

— Đợi chừng bao lâu mới được ?

Cụ già trầm ngâm trong giây lát rồi đáp :

— Bảy ngày thôi... Bọn ngươi hãy đợi ta trong Tàng lư này đúng 7 ngày, rồi sau đó ta không tìm được ra phương pháp gì để cứu các ngươi thì ta sẽ giải huyệt cho để cùng nhau mà đi !

Uyển-Thanh cười chua chát :

— Tên Tàng-lư này thật là đúng với sự thật, nếu đi lỡ vào đây mà còn sống để được về chắc không có được mấy người...

Cụ già không hề chú ý đến lời nói của Uyển-Thanh :

— Ta có cách chặn đứng sức hoành hành của độc dược...

Uyển-Thanh lại cười :

— Độc dược chưa hành nhưng chúng tôi đã chết đói rồi !

Cụ già cười ha hả :

— Trời sanh con người, tất cả đều phải có ăn, đâu có lẽ nào phải bị chết đói một cách dễ dàng như thế, ta sẽ đem các người vào phòng thuốc. đúng 7 ngày 7 đêm ta sẽ trị cho...

Uyển-Thanh lại hỏi :

— Phòng thuốc cách đây bao xa ?

Cụ già cười :

— Ở sau gian phòng này, ta sẽ cho các người được thấy các loại thuốc kỳ lạ và quý báu trong thiên hạ...

http://tieulun.hopto.org

Uyển-Thanh lắc đầu :

— Thật cũng khó mà tin...

Cụ già vẫn không có sắc gì giận :

— Người ta ai ai cũng thích danh sơn thắng cảnh, còn ta, ta chọn chỗ hoang vắng này cũng có nguyên nhân.

Uyển-Thanh hừ một tiếng khô khan rồi lim dim đôi mắt. miệng lẩm bẩm

— Không thèm nghe nói chuyện vòng do nữa.

Cụ già lại cười :

— Nếu ta không đem các người đến đó, thì đời nào các người tin.

Bỗng nghe từ bên ngoài có tiếng một đồng-tử :

— Thầy có ở nhà không ?

Uyển-Thanh sực nhớ đến đứa đồng tử gặp giữa đường, nàng lật đật mở mắt :

— Có người đi kiếm thầy chữa bệnh.

Cụ già ngẫm nghĩ giây lát rồi nói nho nhỏ :

— Bọn ngươi nên nhắm mắt lại chớ mở ra nhé.

Lão lại nói lớn :

— Ai đó ? Cứ vào !

Uyển-Thanh hí mắt nhìn, thấy một đứa trẻ mình mẩy đầy mồ-hôi, trên lưng có cõng một cụ già...

Đứa đồng tử ấy từ từ bước vào. Liếc mắt nhìn Nguyên-Bình và Uyển-Thanh, chú đồng tử nọ lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng chú ta vẫn bước tới không nói một lời.

Sau khi xem mạch bịnh nhân, cụ già bảo :

— Bịnh nặng lắm, nguyên khí bị thương rất nhiều, ta chỉ kéo dài mạng sống cho người 3 năm nữa thôi. Nói xong lão vỗ tay ba lượt.

Bỗng nghe tiếng lách cách, từ trong góc phòng hiện ra một khung cửa, một con vượn mình đầy lông màu vàng, hai tay bưng một chiếc mâm bằng tùng trắng bước ra đi về phía cụ già.

Trên mâm có đủ bút mực và giấy. Cụ già cầm viết mực viết liếng thoắng, xong lại vỗ lên vai con vượn đoạn lấy tay chỉ về phía chiếc cửa đá,

Vượn bước vào phòng kế bên, giây lát nó mang ra hai gói thuốc một lớn và một nhỏ.

Cụ già cầm mấy gói thuốc bảo chú đồng tử :

— Đem sắc gói thuốc lớn này uống liên tiếp ba ngày rồi sau đó uống

thuốc hoàn trong gói nhỏ, mỗi ngày một hoàn, trong bao có đựng 100 hoàn uống đủ 100 ngày là phải lo chuẩn bị hậu sự cho ông lão, chú có nhớ không ?

Đồng tử cúi đầu :

— Dạ nhớ...

Cụ già lại giơ tay vẫy :

— Thôi về mau lo thuốc thang đi...

Cõng lão già ra đến cửa, chú đồng tử vụt quay lại hỏi :

— Thưa tiên sinh, tiền thuốc bao nhiêu ?

Cụ già cười :

— Bây giờ cho chú thiếu đi, đợi khi nào gia phụ chú khá sẽ tính sau...

Chú đồng tử lại khẽ liếc mắt nhìn Thượng-quan Uyển-Thanh :

— Thưa tiên sinh, cô này là người tốt...

Chỉ nói được có bấy nhiêu lời, dường như chú ta sực nhớ điều gì nên vội vàng quày lưng ra đi.

Uyển-Thanh nhìn theo chú đồng tử cho đến khi khuất bóng mới hừ lên một tiếng khô khan :

— Làm sao cụ biết người ấy chỉ có thể sống được ba năm nữa mà thôi ?

Cụ già không để ý đến câu hỏi của Uyển-Thanh mà chỉ đứng phắt dậy lẹ làng đi về phía góc vách...

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI BỐN

Lão thầy thuốc lạ kỳ mình gầy như que củi...

Uyển-Thanh liếc mắt nhìn Nguyên-Bình rồi thở ra :

— Hừ lão đạo nhân này ăn mặc thật cổ quái, hành động lại dị kỳ bây giờ chúng ta đã bị điểm huyệt, muốn sống hay chết cũng đều không được. thì bây giờ chỉ có cách là chịu cho lão ta sai sử...

Nguyên-Bình đáp :

— Nếu như ta không trúng độc, thì còn có thể tự giải huyệt cho mình được, nhưng giờ đây thì phải đành chịu bó tay !

Uyển-Thanh hết sức cố gắng để xích lại gần Nguyên-Bình. nhưng sau khi bị điểm huyệt, bị bán thân bất toại, nên dù cố gắng đến đâu nàng cũng không sao xê dịch được.

Nàng thở dài tuyệt vọng, đôi giòng lệ từ từ lăn trên má, nàng ấm ức :

— Thôi hết rồi !

Bỗng nghe tiếng lách cách, cánh cửa đá vụt mở rộng, từ bên trong

http://tieulun.hopto.org

2 con vượn lông vàng thật to khện khạng bước ra, chúng nhìn chòng chọc Uyển-Thanh, rồi bước thẳng về phía nàng.

Chúng đi rất lẹ làng, và khi đến gần, chúng giơ tay ra một lượt chụp vào mình Uyển-Thanh. Nhưng con bên trái rú lên một tiếng nho nhỏ, bước chặn ngang chân bên mặt rồi giơ đôi bàn tay lông lá ôm gọn Uyển-Thanh. Nó quay lại nhìn con kia nhăn hàm răng trắng xóa nhỏ như hạt dưa rồi lẹ làng quay mình đi về hướng cửa đá.

Con phía đên mặt, không biết tính sao đành phải khệnh khạng đi về phía Nguyên-Bình, giơ đôi bàn tay hộ pháp ôm chàng, quay mình đi trở vô phòng.

Lúc ấy, tuy hai người đều là những tay võ nghệ tuyệt luân, nhưng vì bị điểm huyệt, thế nên không có cách gì để đối phó với hai con vượn to lớn kỳ dị ấy.

Trong lúc Nguyên-Bình còn đang hoang mang lo ngại chưa biết rõ số phận của mình và Uyển-Thanh ra sao, bỗng nghe từ phía xa xa, tận vùng rừng núi chập chùng có tiếng gọi yang vang :

— Cháu Bình... cháu Bình...

Tiếng gọi kéo dài, có lúc đứt quảng như nghẹn ngào tuyệt vọng...

Nguyên-Bình lắng tai nghe, rõ ràng là tiếng của Kim lão-nhị.

Chàng bỗng thấy lòng xúc động, nghẹn ngào. Chưa biết phải tính sao, thì con vượn đã bồng chàng bước qua khung cửa đá. Bên trong bóng tối âm u không thấy rõ vật gì...

Nguyên-Bình thở dài lo lắng, chàng hết sức cố gắng giữ cho tinh thần được bình tĩnh, vận khí, điều tức hy vọng sẽ dùng phương pháp tự giải huyệt cho mình có kết quả.

Chàng không thể nào hiểu được ý định của cụ già lạ lùng ấy, chàng cũng không lo lắng đến việc sanh tử của mình mà chỉ sợ cho Uyển-Thanh sẽ gặp điều ô nhục.

Chàng chhần bị tất cả tàn lực của mình cách giải cứu nàng.

Đối với Uyển-Thanh, ch·g có hai điều lo lắng : nếu không vì lo lắng cho mình, thì không bao giờ nàng bị lọt vào chỗ lạ lùng đầy nguy hiểm như thế nầy, và hơn nữa nàng không nghe lời chàng, cứ luôn luôn kính mộ các bậc trưởng thượng, già cả, thì không bao giờ nàng bị cụ già ấy nạt để điểm huyệt.

Tự trách mình, hối hận, làm cho chàng hết ức cố gắng để phấn đấu

thoát khỏi gian nguy. Chàng định thần trừ tất cả mọi vọng niệm, kế đó chàng lại áp dụng vận chân khí điều tức trong pho Đạt-Ma kinh để bồi dưỡng chân khí.

Tuy hai con vượn đã được cụ già luyện-tập thuần thục, chúng rất khôn ngoan, nhưng dù sao thiên phú, trí năng của chúng cũng không sao bằng người cho được, thế cho nên khi Nguyên-Bình âm thầm vận dụng chân khí nó không hề hay biết gì cả.

Bỗng nghe tiếng của cụ già nọ :

— Bọn ngươi ở chung nhau một phòng như thế này có tiện hay không?

Nguyên-Bình định thần nhìn kỹ, thấy cảnh vật trong phòng rất lạ lùng, hơi thuốc xông lên nực mũi.

Gian phòng gồm có ba căn, bên trong lót hai chiếc giường cây hẹp một người nằm, trừ ra hai chiếc giường, còn chung quanh đây đó chất đầy các loại hộp lớn có nhỏ có và một số thuốc.

Ngoài ra trên chiếc ghế gỗ để dựa cửa sổ, có 4 chiếc chậu trồng hoa, hai chậu đã có nở hoa trắng nho nhỏ, còn chậu khác thì lại có trái màu đỏ tươi.

Nguyên-Bình đang sửa soạn để trả lời với cụ thì Uyển-Thanh đã nói trước :

— Chúng tôi là chị em, không có gì đáng ngại...

Cụ già trầm ngâm trong giây lát rồi bảo :

— Nếu chị em cùng ở chung một phòng rất bất tiện, như thế thì phải để riêng ra !

Uyển-Thanh lật đật nói tiếp :

— Từ nhỏ cho tới lớn chúng tội vẫn ở chung với nhau, có gì là bất tiện đâu.

Cụ già nhìn hai con vượn rồi chỉ hai chiếc giường.

Hai con vượn hiểu ý, bồng hai người để lên hai chiếc giường rồi bước khệnh khạng ra ngoài.

Lúc ấy cụ già lộ sắc mặt vui vẻ, lão cười :

— Từ khi ta về ẩn tại đây, chưa có người nào đến phòng thuốc của ta bao giờ, hai người hãy xem thử coi, ta đã hao tốn tinh lực trọn đời, đi khắp cả vùng Giang-Nam, Giang-Bắc, núi trắng sông đen...

Nói đến đây lão lại giơ tay chỉ 4 chiếc chậu kiểng bên cửa sổ !

— Hai bồn có trái đỏ đó, bên ngoài nhìn xem thật là đẹp nhưng nó là một loại độc dược độc nhứt trong ba loại rất độc trên hời này, trái màu rất đẹp, vị ngọt, ăn rất ngon, nhưng chất ngọt chưa tan hết trong miệng thì người đã chết.

http://tieulun.hopto.org

Lão quay lại nhìn hai người rồi tiếp một cách say sưa :

— Còn cô kia, cô hay nói lắm, cô có biết chậu hoa trắng kia như thế nào không ?

Uyển-Thanh đáp :

— Trái đỏ rất độc, thì có lẽ hoa trắng phải lành...

Cụ già lắc đầu lia lịa :

— Trái thì, có trái độc, nhưng hoa cũng có hoa độc vậy.

Uyển-Thanh hừ một tiếng khô khan :

— Phòng thuốc của người đầy thuốc độc thì chắc người cũng độc chớ gì !

Cụ già hơi giựt mình :

— À ! Chuyện ấy thì người đoán đúng lắm !

Uyển-Thanh nghe nói rất kinh hoàng, nàng ngẫm nghĩ :

— Ta chỉ nghe thuốc độc, nhưng chưa từng bao giờ nghe người có độc. Tuy lúc ấy lòng còn nghi ngại, nhưng nàng vẫn bình tĩnh nói tiếp :

—Thực ra chuyện ấy cũng không có gì là lạ, trong giới võ lâm ngày nay, người khéo dùng chất độc, nhiều không sao kể xiết người trong Thiên-địa-cốc dù cho đứa con nít lên 3 cũng đã biết dùng chất được rồi...

Quỉ-vương-cốc tuy có Mê hồn hương nổi danh trong giới giang-hồ nhưng về phương diện dùng độc dược, cũng có những độc đáo, toàn thân họ chỗ nào cũng có độc...

Cụ già khẽ lắc đầu :

— Bọn ấy chỉ chuyên dùng độc hại người mà thôi, có thể họ dùng bột độc, nước độc cất giấu trong mình, rồi lại phải dùng thuốc trước giải độc cho mình.

Giả sử như họ luyện thành một môn võ công thật độc, thì cũng chỉ loanh-quanh trong ngón tay, bàn tay, đâu giống như ta, toàn thân chỗ nào cũng đều có độc. chẳng luận tâm can phế phủ, máu huyết, kinh mạch, đâu đâu cũng dung hợp được với chất độc, ta đói thì ta ăn bánh độc, khát thị uống thuốc độc...

Uyển-Thanh nổi giận nạt lớn :

Thôi đừng nói nữa, tôi không thèm nghe nói giọng tầm phào đó đâu.

Cụ già bỗng nghiêm sắc mặt :

— Ta đã hơn 100 tuổi rồi, đâu có lẽ nào nói dối với một đứa con nít như ngươi làm gì. Bộ ngươi muốn ta thề rồi mới tin sao ?

Uyển-Thanh ngẫm nghĩ rồi nói tiếp :

— Ngũ tạng lục phủ. máu mê kinh mạch của người đều có chất độc tại làm sao người không chết ?

Cụ già cười :

— Nếu ta không dùng chất độc thì có lẽ bây giờ đã sanh ra cỏ rồi.

Uyển-Thanh thấy cụ già nói một cách thành thật, nàng bỗng sanh ra một kế :

— Lão bá, người điểm huyệt tôi, nói chuyện rất bất tiện, người có thể giải huyệt cho tôi không, như thế đàm luận mới tiện hơn...

Cụ già trầm ngâm trong giây lát rồi bảo :

— Nếu ngươi muốn trốn thì tự đi tìm lấy cái khổ cho mình đó...

Uyển-Thanh đáp :

— Tôi đàm luận lão bá đến chỗ thật là hứng thú, bây giờ nếu người có muốn đuổi tôi cũng không đi !

Sắc mặt cụ già bỗng thấy vui vẻ hơn trước, cụ cười :

— Bầm chất tôi không được trường mạng, theo thói thường thì không bao giờ sống được quá 60...

Uyển-Thanh thấy cụ già hơi xiêu lòng, có ý muốn giải huyệt cho nàng, nhưng lại cứ dằn dà thế nên nàng nói tiếp :

— Lão bá năm nay đã mấy mươi tuổi rồi ?

Cụ già cười ha hả :

— Không nhớ rõ lắm, nhưng tính ra có lẽ không dưới 80...

Trong lúc nói chuyện lão vừa bước tới, vừa giơ tay mặt giải huyệt cho Uyển-Thanh.

Uyển-Thanh âm thầm vận khi thấy kinh mạch vẫn lưu thông như thường, nàng liền vụt ngồi dậy.

Cụ già nhìn Uyển-Thanh rồi cười lạt :

— Con gái ơi ! Ta thấy mắt ngươi chớp lạch, có phải ngươi muốn trốn không ?

Lão thở ra, rồi nói tiếp :

— Đời ta có thể nói là một đời cô độc, ở cách biệt với loại người, cứ ẩn thân nơi thâm sơn, cùng cốc...

Uyển-Thanh liếc mắt nhìn Nguyên-Bình thấy chàng đang nằm lim dim đôi mắt, dường như đã ngũ say, lòng nàng rất lo lắng nên lật đật bước xuống giường.

Cụ già khoát tay ngăn :

— Đừng động chạm đến nó, để nó nghỉ giây lát.

Uyển-Thanh lại nhìn cụ già :

http://tieulun.hopto.org

Lão quay lại nhìn hai người rồi tiếp một cách say sưa :

— Còn cô kia, cô hay nói lắm, cô có biết chậu hoa trắng kia như thế nào không ?

Uyển-Thanh đáp :

— Trái đỏ rất độc, thì có lẽ hoa trắng phải lành...

Cụ già lắc đầu lia lịa :

— Trái thì, có trái độc, nhưng hoa cũng có hoa độc vậy.

Uyển-Thanh hừ một tiếng khô khan :

— Phòng thuốc của người đầy thuốc độc thì chắc người cũng độc chớ gì !

Cụ già hơi giựt mình :

— À ! Chuyện ấy thì người đoán đúng lắm !

Uyển-Thanh nghe nói rất kinh hoàng, nàng ngẫm nghĩ :

— Ta chỉ nghe thuốc độc, nhưng chưa từng bao giờ nghe người có độc. Tuy lúc ấy lòng còn nghi ngại, nhưng nàng vẫn bình tĩnh nói tiếp :

—Thực ra chuyện ấy cũng không có gì là lạ, trong giới võ lâm ngày nay, người khéo dùng chất độc, nhiều không sao kể xiết người trong Thiên-địa-cốc dù cho đứa con nít lên 3 cũng đã biết dùng chất được rồi...

Quỉ-vương-cốc tuy có Mê hồn hương nổi danh trong giới giang-hồ nhưng về phương diện dùng độc dược, cũng có những độc đáo, toàn thân họ chỗ nào cũng có độc...

Cụ già khẽ lắc đầu :

— Bọn ấy chỉ chuyên dùng độc hại người mà thôi, có thể họ dùng bột độc, nước độc cất giấu trong mình, rồi lại phải dùng thuốc trước giải độc cho mình.

Giả sử như họ luyện thành một môn võ công thật độc, thì cũng chỉ loanh-quanh trong ngón tay, bàn tay, đâu giống như ta, toàn thân chỗ nào cũng đều có độc. chẳng luận tâm can phế phủ, máu huyết, kinh mạch, đâu đâu cũng dung hợp được với chất độc, ta đói thì ta ăn bánh độc, khát thị uống thuốc độc...

Uyển-Thanh nổi giận nạt lớn :

Thôi đừng nói nữa, tôi không thèm nghe nói giọng tầm phào đó đâu.

Cụ già bỗng nghiêm sắc mặt :

— Ta đã hơn 100 tuổi rồi, đâu có lẽ nào nói dối với một đứa con nít như ngươi làm gì. Bộ ngươi muốn ta thề rồi mới tin sao ?

Uyển-Thanh ngẫm nghĩ rồi nói tiếp :

— Ngũ tạng lục phủ. máu mê kinh mạch của người đều có chất độc tại làm sao người không chết ?

Cụ già cười :

— Nếu ta không dùng chất độc thì có lẽ bây giờ đã sanh ra cỏ rồi.

Uyển-Thanh thấy cụ già nói một cách thành thật, nàng bỗng sanh ra một kế :

— Lão bá, người điểm huyệt tôi, nói chuyện rất bất tiện, người có thể giải huyệt cho tôi không, như thế đàm luận mới tiện hơn...

Cụ già trầm ngâm trong giây lát rồi bảo :

— Nếu ngươi muốn trốn thì tự đi tìm lấy cái khổ cho mình đó...

Uyển-Thanh đáp :

— Tôi đàm luận lão bá đến chỗ thật là hứng thú, bây giờ nếu người có muốn đuổi tôi cũng không đi !

Sắc mặt cụ già bỗng thấy vui vẻ hơn trước, cụ cười :

— Bầm chất tôi không được trường mạng, theo thói thường thì không bao giờ sống được quá 60...

Uyển-Thanh thấy cụ già hơi xiêu lòng, có ý muốn giải huyệt cho nàng, nhưng lại cứ dằn dà thế nên nàng nói tiếp :

— Lão bá năm nay đã mấy mươi tuổi rồi ?

Cụ già cười ha hả :

— Không nhớ rõ lắm, nhưng tính ra có lẽ không dưới 80...

Trong lúc nói chuyện lão vừa bước tới, vừa giơ tay mặt giải huyệt cho Uyển-Thanh.

Uyển-Thanh âm thầm vận khi thấy kinh mạch vẫn lưu thông như thường, nàng liền vụt ngồi dậy.

Cụ già nhìn Uyển-Thanh rồi cười lạt :

— Con gái ơi ! Ta thấy mắt ngươi chớp lạch, có phải ngươi muốn trốn không ?

Lão thở ra, rồi nói tiếp :

— Đời ta có thể nói là một đời cô độc, ở cách biệt với loại người, cứ ẩn thân nơi thâm sơn, cùng cốc...

Uyển-Thanh liếc mắt nhìn Nguyên-Bình thấy chàng đang nằm lim dim đôi mắt, dường như đã ngũ say, lòng nàng rất lo lắng nên lật đật bước xuống giường.

Cụ già khoát tay ngăn :

— Đừng động chạm đến nó, để nó nghỉ giây lát.

Uyển-Thanh lại nhìn cụ già :

http://tieulun.hopto.org

— Cụ dùng quỉ kế để gạt tôi, để điểm vào yếu huyệt, thì tôi dùng kế để cụ giải huyệt cho tôi, như thế thì huề có phải không ?

Cụ già mỉm cười :

— Chẳng phải tôi nói khoác, nếu các người ở đây để cho ta điều trị thì còn có hy vọng sống được mấy phần, nếu bỏ đi, thì nhứt định các người phải chết...

Uyển-Thanh nhếch mép :

— Mình cụ chỗ nào cũng độc, thì làm gì giải độc cho người được ?

Cụ già mỉm cười :

— Phàm cái đạo làm thuốc, học vấn phải uyên bác, ta mượn độc để tự bảo vệ thân thể, gìn giữ mạng sống cho lâu dài. Ta sống đến 70, có phải đây là một bằng chứng rõ rệt không ?

Ngưng trong giây lát, cụ lại nói tiếp :

— Ta mới vừa xem cái toa thuốc của ngươi cầm, vị nào cũng độc đó sao?

Uyển-Thanh chua chát :

— Giả sử như có sống được lâu dài, nhưng cùng mình đều là chất độc, thì chẳng thà chết là hơn...

Nguyên-Bình vụt mở mắt xen vào :

— Lão tiền-bối thấy thương thế của tôi có trị được không ?

Cụ già gật gật :

— Không chắc lắm, năm ăn năm thua !

Nguyên-Bình thở dài :

— Bất luận cụ dùng phương pháp gì, nếu cứu tôi sống được thêm vài năm nữa thì cứ làm...

Uyển-Thanh nghe Nguyên-Bình nói như thế nàng rất ngạc nhiên nên ngẫm nghĩ :

— Từ trước đến nay chàng ra là người có hào khí, coi cái chết là chuyện thường, nhưng bây giờ lại yếu hèn tham sống sợ chết như thế, thật cũng lạ...

Dường như Nguyên-Bình thấy thái độ Uyển-Thanh. chàng đoán được ý nghĩ của nàng, nên chàng mỉm cười nói tiếp :

— Tôi còn nhiều việc phải làm cho xong, nếu chết thì rất ân hận, thế nên phải sống vài năm nữa để làm cho xong nhiệm vụ...

Uyển-Thanh cười ha hả :

— Cầu trời khẩn phật cho chàng được sống 100 tuổi.

Nguyên-Bình nhận thấy lời có vẻ thành thật chân thành và cũng có hàn ý chua chát, nên chàng gượng cười :

— Một người còn nhiều tâm nguyện chưa thi hành xng, thì làm sao chết cho yên được.

Chàng lại cười đau đớn rồi lại nhìn cụ già :

— Bất luận cụ dùng loại thuốc thật độc đến đâu, làm cho tôi thành một người dị kỳ như thế nào đi nữa, thì điều ấy không quan hệ gì, điều cần thiết là tôi phải gìn giữ cho được võ công, đừng để bị sút giảm chút nào...

Cụ già nghiêm giọng :

— Kẻ thế nhân tầm thường chỉ biết độc dược hại người, nhưng chưa biết nguyên lý vật cực tất phản điều gì đi đến chỗ quá mức thì nó sẽ phản lại bản chất cố hữu của nó, nước có thể làm tắt lửa, mà lửa cũng đun sôi nước, nguyên lý ấy, nếu biết rõ yếu huyệt, thì đều có thể áp dụng được tất cả...

Tội sanh ra, có chỗ không được trọn vẹn, vì đó mạng yếu, nên mới tìm cách trị cứu cho mình, còn đối với các người, chất độc do từ bên ngoài vào thì có khác...

Dường như những lời của cụ già làm cho lòng hiếu kỳ của Nguyên-Bình bị kích thích, nên chàng lại hỏi tiếp :

— Câu chuyện nghe qua cũng hơi lạ, vì từ trước đến giờ tiểu sinh chỉ biết chất độc hại người chớ chưa bao giờ dưỡng được người.

Cụ già mỉm cười :

— Bản thân tôi là một bằng chứng rất rõ ràng, mỗi người từ lúc sanh ra cho đến chết, thời gian sống trên đời chỉ ngắn ngủi chừng vài mươi năm, chỉ trong chớp mà đã qua rồi, sở dĩ con người bịnh hoạn, cũng chỉ vì một cơ năng nào đó đã bị trọng thương, rồi ảnh hưởng đến các cơ năng khác, làm cho toàn bộ bị tê liệt, đó là nguyên nhân của sự tử vong.

Nguyên-Bình gật đầu :

— Lời của lão tiền bối thật là có lý...

Cụ già lại nhếch mép cười :

— Đạo làm thuốc là phải làm sao cho cơ năng bị tê liệt ấy khôi phục hoạt động lại được, nhưng tiếc thay là trên đời này, ít có ai biết được chuyện ấy.

Nggyên-Bình phụ họa :

— Tiểu sinh thường nghĩ đến chuyện sanh lão mệnh tử, đó là những điều khó hiểu, ngày nay nghe được lời của lão tiền bối, tiểu-sinh thông hiểu được rất nhiều...

Cụ già bổng bước tới hai bước giơ tay giải huyệt cho Nguyên-Bình rồi cười :

http://tieulun.hopto.org

— Trẻ này dạy được, cậu này dễ thương hơn cô kia rất nhiều...

Lúc bấy giờ cụ già lộ sắc rất hân hoan vui vẻ, có lẽ ông rất hài lòng.

Uyển-Thanh lại mỉm cười :

— Ông già độc ơi, toàn thân ông chỗ nào cũng có độc, tay chân miệng lưỡi của ông tất nhiên là cũng phải có chứa độc trong khi nói chuyện với chúng tôi, giải huyệt cho chúng tôi chắc có lẽ đã đem biết bao nhiêu là độc để truyền sang cho chúng tôi rồi :

Cụ già cười ha hả :

— Mạng sống của con người, bên trong có tiềm tàng một năng lực rất lớn, nếu biết đem cái năng lực ấy phát huy thì sẽ dụng được trong biết bao nhiêu là việc.

Trong đời lão phu đã đem tất cả tinh lực của mình để nghiên cứu nghề y dược, tìm cái huyền bí trong sanh mạng con người, trải qua hơn 70 năm nhưng mới vừa rồi ta bỗng tìm được...

Lão đằng hắng lấy giọng rồi ngửng mặt nhìn lên trần nhà nói tiếp :

— Nếu nói ra e bọn ngươi không tin, thật ra ta chưa hề học qua võ công bao giờ, nhưng trong nhứt cử nhứt động ta lại không bao giờ thua những tài nghệ cao cường...

Uyển-Thanh mỉm cười :

— Cụ nói thật đúng, không một ai có thể hoài nghi được...

Nguyên-Bình xua tay chặn Uyển-Thanh :

— Nàng chớ làm rối loạn ý hay của lão tiền-bối...

Từ sau khi được sư Tuệ-Không truyền thọ cho pho Đạt Ma Kinh, chàng học được rất nhiều môn võ công huyền diệu, mở mang óc sáng suốt cho chàng rất nhiều, thế nên chàng hiểu lời cụ già ấy rất có lý.

Uyển-Thanh liếc mắt nhìn Nguyên-Bình, mỉm cười không nói gì, nhưng lòng ngẫm nghĩ :

— Hừ ! Cái anh chàng này đã bị ông cụ gàn này mê hoặc rồi...

Bỗng ngne cụ già nói tiếp :

— Nếu dùng một loại thuốc cực độc để kích thích tiền năng của con người thì chẳng những làm cho sống lâu, mà võ lực, nội công cũng tùy theo đó mà tăng thêm rất nhiều...

Uyển-Thanh lại cười thầm :

— Lại chuyện huyền hoặc hoang đường của một lão khùng :

Nguyên-Bình lim-dim đôi mắt hồi lâu rồi vụt nói lớn :

— Đúng lắm ! Có lý lắm !

Uyển-Thanh kinh ngạc nhìn Nguyên-Bình :

— Chàng dễ bị gạt đến thế sao ? Từ nhỏ tôi sanh trưởng trong dòng võ lâm thế gia, không dám nói rằng kiến thức rộng rãi, nhưng chỉ nghe nói chất độc hại người, chớ chưa từng nghe nói chất độc lại dưỡng mạng con người chàng đừng nghe lời huyền hoặc, hoang đường như thế...

Nàng lại giơ tay chỉ ngay vào mặt cụ già :

— Này chàng hãy xem kỹ hình dạng lão ta, gầy như que củi, tay tợ móng chim, tóc dài chơn mày thậm thượt, hình dung cổ quái như thế, đâu có gì là để chứng minh cho lời nói của lão ta được.

Nguyên-Bình biết rõ tánh của Uyển-Thanh rất cang cường nếu bây giờ nghịch ý nàng thì có thể làm cho nàng càng phản ứng mạnh hơn nữa, thế cho nên chàng phải dùng lời khéo léo, và giơ tay ra ngoắt :

— Cô nương lại đây...

Uyển-Thanh nở một nụ cười trên môi rồi dịu dàng bước tới đứng kế bên Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình mỉm cười bảo :

— Lão tiền-bối đây đã tập trung tất cả tinh lực trong đời mình để tìm chuyện huyền bí trong mạng sống của con người lại dùng chính bản thân mình để thí nghiệm, tự nhiên không phải những lời ấy là vô căn cứ đâu,

Lời nói của người, tuy rằng không nhứt định chúng ta phải tin nhưng cũng phải thanh tâm để nghe và suy xét.

Uyển-Thanh gật gật, rồi quay lại nhìn cụ già mỉm cười :

— Lão bá, xin người hãy nói chậm chậm, tôi xin nghe và không quấy rầy nữa đâu...

Cụ già nhìn Nguyên-Bình và Uyển-Thanh rồi cười ha hả :

— Một đôi thanh niên nam nữ thật là khả ái :

Uyển-Thanh khẽ liếc mắt nhìn Nguyên-Bình rồi nở một nụ cười tươi như hoa.

Cụ già lại nhìn mấy chậu hoa bên cửa sổ rồi gật gật :

Ban đầu ta định bức bách các người để liệu trị theo phương pháp ta đã nghĩ nhưng giờ đây ta thấy không nên ép các ngươi mà phải thuyết phục các người, để cho các người tự nguyện uống thứ thuốc thí nghiệm của ta...

Lão đằng hắng để lấy giọng rồi nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Thực ra ta chưa từng luyện tập võ công bao giờ, nhưng ta thường uống loại thuốc có chất độc để kích thích tiềm năng trong cơ thể vì thế mà khí lực của ta rất khác với người thường, và cũng vì ta nghiên-cứu thật kỹ kinh huyệt trong con người để làm thuốc, thế nên khi xuất thủ khó mà trật. Những người không biết ta, ai cũng cho rằng ta đã luyện tập võ công rất nhiều.

Nguyên-Bình tỏ vẻ tin tưởng :

— Lão tiền bối đã thí nghiệm cho mình, thế là đã có những bằng chứng rất chắc chắn, tôi xin vui lòng chịu thí nghiệm lần nữa,

Cụ già suy nghĩ hồi lâu rồi đáp :

— Ta ăn bánh độc, uống nước độc, từ ít đến nhiều, đi chậm chậm, từ trước đến nay, người chưa dùng qua lần nào, nay uống một cách bất thình lình thì phải uống rất ít.

Nhưng hiện nay thuốc độc trong người ngươi đang hoành hành, nếu như không uống nhiều, thì sợ không kết quả, nhưng uống nhiều bao nhiêu ta chưa định được, vì thế ta phải bàn trước.

Nguyên-Bình quay lại nhìn Uyển-Thanh rồi đáp :

— Tình hình như thế này, chắc phải mạo hiểm, ngồi để chờ chết thị chẳng thà là tìm cái sống trong cái chết...

Uyển-Thanh khẽ nhíu đôi mày liễu :.

— Lão bá bá, ngươi có thể nghĩ đến phương pháp nào khác không ?

Cụ già lắc đầu :

— Chỉ có một phương pháp đó mà thôi, và đó cũng là phương pháp tốt nhứt, có nhiều hy vọng nhứt, nhưng ta chưa chắc chắn lắm.

Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Lão tiền-bối bảo sao :

Cụ già nghiêm giọng :

— Thuốc độc ấy sẽ thay đổi tất cả máu cho bọn ngươi...

Uyển-Thanh lo ngại :

— Đổi máu cho chúng tôi à ?

Cụ già gật gật :

— Đúng như thế, phải đổi máu, ta đem máu có chất độc của ta sang cho người, để cho trong người ngươi có chất độc, rồi sau đó sẽ uống thật nhiều thuốc độc, thì rất có nhiều hy vọng...

Uyển-Thanh lắc đầu :

— Chuyện ấy nghe qua rất kinh hoàng, từ trước đến nay chưa từng nghe ai làm như thế bao giờ !

Cụ già thở ra :

— Ngoài phương pháp đó, không còn cách nào khác hơn.

Nguyễn-Bình quả quyết :

— Cách nào đừng làm cho võ công tôi bị mất, là tôi tình nguyện theo liền.

Cụ già thở ra :

— Về phần ta, ta cũng thấy đó là một phương pháp nguy hiểm, vì cũng có thể lúc sang máu ta chết giữa chừng...

Nguyễn-Bình tỏ vẻ lo lắng :

— Về chuyện ấy tiểu sinh chưa nghĩ tới, nếu đã nguy hiểm thế thì nên thôi...

Nhưng cụ già tỏ vẻ kiên quyết :

— Ta sống cũng chẳng ích gì bao nhiêu, sanh mạng của các người quý hơn.

Bên ngoài bỗng có tiếng bình vang đội, làm cho cụ già im lặng luôn. Tiếp theo sau là những tiếng chí choé lạ lùng.

Cụ già biến sắc :

— Ai đã lẻn vào đây để đánh vượn của ta như thế kia ?

Uyển-Thanh lẹ làng bước tới dặn nhỏ Nguyên-Bình :

— Chàng ngồi đây, để tôi vội lão tiền bối ra ngoài xem sao..,

Bỗng nghe một tiếng gọi dài thê thảm :

— Cháu ... Bình...

Tiếng kêu kéo dài, như tức tưởi nghẹn ngào hòa lẫn tiếng kêu chí choé của mấy con vượn...

Nguyên-Bình giựt mình đứng phắt dậy :

— Người đó là thúc phụ tôi ... xin hãy chậm lại trong giây lát để tôi suy nghĩ coi có cần phải gặp mặt người hay không ?

Uyển-Thanh vụt bước ngang một bước chặn đường cụ già.

Bỗng nghe tiếng rầm rầm. rồi sau đó lại có những tiếng kêu như tuyệt vọng :

— Cháu ... Bình ... Cháu ... Bình...

Tiếng gọi như nghẹn ngào, như nức nở, dường như Kim lão-nhị đã gắng hết sức mình đập vào vách đá một cách tuyệt vọng để tìm cho được đứa cháu thân yêu duy nhứt.

Cụ già bỗng nổi giận :

— Dang ra cho mau, không chừng mấy con vượn của ta đã bị đập chết rồi...

Nói xong lão ta giơ tay gạt Uyển-Thanh rồi bước tới.

Vì biết rằng toàn thân cụ già ấy chỗ nào cũng có nhiễm chất độc thế cho nên nàng không dám dùng tay để đỡ, nàng lật dật tránh sang một bên, để tránh đường.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình thở dài :

— Thôi để chúng ra...

Cụ già bỗng hừ một tiếng rồi bước ra, Uyển-Thanh và Nguyên-Bình đi tiếp theo sau.

Cụ già giơ tay vặn chốt trên vách, cửa đá từ từ mở bỗng nghe từ phía bên ngoài có tiếng hét lớn :

Bọn ngươi đem cháu Bình ta giấu đâu ?

Tiếng kêu lớn vang vang, Kim lão-nhị đang bối rối, lo cho sinh mạng cũa Nguyên-Bình một cách khẩn thiết.

Lòng Nguyên-Bình bỗng thấy thương yêu kính mến người thúc phụ ấy vô cùng, chàng lật đật bước tới trước vượt qua cụ già vọt ra ngoài

Vì lúc đó chân lực của chàng chưa được đầy đủ, thế nên bước ra tới bên ngoài chàng đã thấy mỏi mệt, đầu choáng váng.

Ngước mắt nhìn lấy, bỗng thấy Kim lão-nhị chạy a đến :

— Cháu Bình ? Cháu có sao không ? Cháu có gặp gì nguy hiểm không ?

Trước tình cảnh ấy thấy Kim lão-nhị quá thiết tha lo lắng cho mình, Nguyên-Bình thấy bồi hồi chua xót vô cùng.

Chàng nghẹn ngào :

— Kim thúc thúc, cháu tưởng rằng không bao giờ gặp mặt thúc thúc nữa...

Kim lão-nhị cũng ứa nước mắt, lão vỗ vai Nguyên-Bình :

— Cháu ơi !Sao lại nói gở như thế ? Cháu hãy rán uống thuốc thì sẽ hồi phục được ngay...

Nguyên-Bình nhìn kỹ Kim lão-nhị thấy y phục của lão đã bị rách bươm hai bên má có mấy vết thương, chắc có lẽ lão vừa mới chống nhau với vượn một trận dữ dội.

Nhìn kỹ thấy Kim lão-nhị đang cầm chặt trên cánh tay độc nhứt của mình một gói thuốc cho Nguyên-Bình. trong lúc chống nhau với vượn, lão thà chịu chết chớ không bao giờ buông gói thuốc.

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn gói thuốc trên tay Kim lão-nhị, lòng chàng thấy cảm xúc vô hồi. Chàng nhìn xuống đất, thấy con vượn đang nằm dưới chân Kim lão-nhị, máu me chảy ri rỉ đầy mình...

Cụ già bước tới, mặt có vẻ buồn, lão định xem xét mấy vết thương của vượn, ngồi xuống kề bên con vật lão xem tỉ mỉ không khác gì chẩn mạch cho con người.

Nguyên-Bình nhìn cụ già rồi nhìn sang Kim lão-nhị :

— Thúc thúc làm sao người biết con hiện ở tại đây ?

Kim lão-nhị mỉm cười :

— Trên đời có những cái may bất ngờ, không sao hiểu được, ta đã tìm thuốc cho cháu xong rồi trở lại chỗ cũ thì cháu đã mất tích.

Lão thở dài rồi nói tiếp :

— Lúc ấy lòng ta bối rối vô cùng, vì sợ cháu đã bị trọng thương nếu gặp gì bất trắc thì làm sao bảo toàn tánh mạng cho được. Nhìn xem bốn phía chỉ thấy toàn là rừng núi mịt mù, ta sốt ruột gọi lên mấy lượt nhưng vẫn không nghe một tiếng trả lời...

Nguyên-Bình chớp chớp đôi mắt :

— Cháu có lỗi rất nhiều với thúc phụ.

Kim lão-nhi thở ra :

— Cũng chỉ vì ta chậm chân một chút, nếu ta đi mau thì...

Nói đến đây lão ngập ngừng rồi lặng thinh luôn...

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ hồi lâu rồi hỏi :

— Phải thúc phụ đã gặp cụ già bị trọng bịnh và một đứa trẻ phải không ?

Kim lão-nhị hơi ngạc nhiên... rồi lão ta ngửng mặt lên trời cười dài...

Nguyên-Bình lấy làm lạ :

Tại sao thúc phục lại cười ?

Kim lão nhị vẫn cười ha hả :

— Cháu rất thông minh, đời đặp nhiều may mắn, từ đây chú tin rằng không thế nào chết được...

Vừa nói dứt lời, bỗng nghe bên tai có giọng nói lạnh lùng :

— Người hài lòng lắm phải không ?

Kim lão nhị hơi giựt mình quay lại : đó là một cụ già mình gầy như que củi. đôi chân mày trắng bạc, rậm ri như che kín cả đôi mắt, mặt lão ta ta đằng đằng sát khí, lão quắc mắt nhìn Kim lão nhị chòng chọc.

Dấn thân trên chốn giang-hồ từ trên mấy mươi năm, Kim lão nhị cũng đã từng biết nhiều người, nhưng chưa lần nào gặp được một người kỳ dị như thế, người đang đứng trước mặt không khác gì một thây ma chưa chôn.

Kim lão-nhị nhìn thẳng vào mặt cụ già :

— Tôi cười, vì có chuyện hài lòng được gặp mặt cháu, có can hệ gì đến ông ?

Cụ già lạnh lùng :

— Bất luận là ai, hễ người nào tự tiện bước vào Táng lư của ta một bước, thì hoặc là phải tuân lời của ta, hay là phải chịu bỏ mạng dưới tay ta có ý cưỡng nghịch...

http://tieulun.hopto.org

Kim lão-nhị vụt nhướng đôi mày rậm cười ha hả :

— Thật là con người đầy uy phong và khí khái, nhưng Kim lão-nhị này nghe qua chỉ bắt tức cười mà thôi...

Cụ già nhếch mép cười :

— Người tức cười à ?

Kim lão-nhị nghiêm-giọng :

— Đúng như thế, ta đã từng đi khắp đó đây trong vùng Nam-Bắc, trong suốt một thời gian hơn mấy mươi năm, nhưng..,

Kim lão-nhị chưa dứt lời thì bỗng thấy cụ già bỗng vỗ tay một lượt, con vượn đang nằm thiêm-thiếp dưới đất bỗng vụt đứng dậy.

Nguyên-Bình, Kim lão-nhị, Uyển-Thanh ai ai cũng đều giựt mình kinh ngạc, rõ ràng vừa mới đây vượn ấy đã bị trọng thương, nhưng không ngờ chỉ trong giây lát mà nó đã mạnh lại như thường.

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Như thế nghề của người này cũng đã đến mức cải tử hồi sanh rồi, chỉ trong giây lát mà lão đã trị lành con vượn bị trọng thương nếu không thấy tận mắt thì cũng khó mà tin được,

Bỗng đâu cụ già lại giơ tay lên chỉ vào mặt Kim lão-nhị, làm cho họ Kim phải bị thối lui một bước.

Vừa đứng vững, Kim lão-nhị đã thấy con vượn mình mầy đầy máu me, nó giơ hai tay lên, quắc đôi mắt tròn xoe, từ từ đi, về phía lão ta.

Tuy vừa mới vật lộn một trận với vượn, nhưng giờ đây lại thấy nó có thái độ lạ lùng, đôi mắt giận dữ đầy sát khí nên Kim lão-nhị cũng có phần sợ sệt, nên phải lật đật thối lui thêm một bước. lúc đó vượn lại càng bước nhanh tới...

Thế thường, một kẻ gan thì một kẻ nhát, kẻ trí thì có kẻ ngu, kẻ lạnh lùng thì có kẻ nóng nảy, người mạnh thì có kẻ yếu, đó là lý lẽ thường tình trên thế gian này. trong giới võ-lâm cảnh đó ai ai cũng thường gặp.

Lúc đó cụ già vẫn đứng sừng sững, dường như cụ không hề chú ý nhìn một ai, nhưng không một cử động nhỏ của người nào có thể lọt qua mắt lão được...

Ban đầu Nguyên-Bình hơi kinh ngạc, rồi sau đó sắc mặt lại biến đổi, đến lúc vượn còn cách Kim lão-nhị chừng hai thước, thì bỗng nhiên Nguyễn-Bình hét lớn :

— Đứng lại !

Chàng vụt phóng mình tới.

Chẳng những tiếng hét của Nguyên-Bình vang rền như sấm nổ, dường như chàng mạnh hơn cả những người không bao giờ có bịnh, nhưng thân pháp của chàng lúc đó cũng lẹ như chớp, không sao nhìn thấy kịp chàng đã hành động ra sao.

Dường như chàng đã dốc hết sức mình ra, và từ trước đến nay, chàng chưa bao giờ vận dụng tiềm lực đến mức đó. Chỉ thấy một bóng người vọt đến bên mình vượn rồi tiếp theo sau là một tiếng rú kinh hồn, nhìn lại con vượn đã thối lui 6,7 bước rồi té lăn trên mặt đất,

Lúc đó không ai ngờ được rằng sức của Nguyên-Bình đã dũng mạnh đến thế, nhìn kỹ lại thấy chàng đứng sừng sững như một cột trụ đá, rồi sau đó lại lắc lư và té lăn trên mặt đất.

Kim lão-nhị la lên một tiếng kinh hoàng rồi phóng mình tới gọi lớn :

— Cháu Bình... Cháu Bình..,

Vượn lại gầm lên một tiếng rồi lại vụt đứng dậy, Uyển-Thanh khẽ nhíu mày rồi lẹ làng vọt mình tới.

Lúc ấy cụ già vẫn đứng sừng sững nhìn con vượn chậm chạp bước tới dường như trong lòng lão đã sắp đặt và biết trước tất cả mọi việc, nên lão vẫn yên lòng nhìn tất cả sự vật xảy ra một cách bình tĩnh.

Nào ngờ, khi Uyển-Thanh vừa phóng mình tới trước mặt con vượn bỗng nhiên nàng vọt mình lên cao rồi thối lui.

Bỗng Uyển-Thanh vung tay, một làn kiếm quang sáng lòe chiếu khắp gian phòng, nàng cầm thanh Diệt-tình kiếm bảo cụ già :

— Vượn của người tuy có mình đồng da sắt, cũng không thể cự nổi với thanh kiếm Diệt-tình này đâu...

Cụ già bỗng thay đổi sắc mặt, biến ra hòa dịu hơn trước, cụ lật đật vỗ tay ba lượt.

Vượn liền quay mình lại khệnh khạng đi về phía cụ già, lúc bấy giờ nó hiện ra sắc giận dữ, dường như chực thanh giết người.

Những ý nghĩ phức tạp bỗng hiện ra trong óc Uyển-Thanh. nàng thấy trong tòa Tàng lư này có biết bao nhiêu là điều huyền diệu, bí mật, khác thường... giữa chốn rừng núi hoang vu, trong một tòa thạch thật lạnh lùng, người và thú, ai cũng đều đằng đằng sát khí,

Nhưng cũng tại đây một cụ già đã vùi chôn tuổi thanh xuân của mình, sống giữa hai con vật với các loài cây có độc, hao phí tinh lực để tìm các loại thuốc hay cứu người, và một điều không thể phủ nhận được chính cũng đã có biết nhiêu người lão mà được kéo dài mạng sống...

http://tieulun.hopto.org

Còn đang miên mạn suy nghĩ Uyển-Thanh bỗng con vượn tới, nàng vụt la lớn :

— Lão bá, hãy dang ra cho mau...

Vừa la nàng vừa vọt mình tới kề sát thanh Diệt tình kiếm sau lưng con vượn...

Cụ già cũng lật đật la :

— Chớ nên giết nó...

Bỗng nhiên lão giơ tay vỗ lên đỉnh đầu con vật.

Cụ già quắc mắt nhìn thẳng vào mặt con vật. toàn thân nó bỗng run lẩy bẩy như bị đánh nặng, rồi té lăn trên mặt đất...

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI LĂM

Nguyên-Bình uống độc dược trong cơn mê

Cụ già bỗng bước tới ngồi xuống kề bên con vượn khóc rấm rức, đôi giòng lệ từ từ chảy trên đôi má nhăn nheo. Tiếng khóc vang động cả trong gian thạch thất.

Tiếng khóc đau thương của của cụ già làm cho lòng Uyển-Thanh thấy bồi hồi xúc động vô cùng.

Nàng bước chầm chậm tới trước :

— Xin lão bá hãy dẫn bớt cơn sầu thảm...

Trong ý nàng muốn nói thêm cho thật nhiều, nhưng chẳng biết vì sao nàng chỉ nói được bấy nhiêu lời rồi thôi.

Dường như không hề nghe lời khuyên lơn của Uyển-Thanh cụ già cứ khóc nức nở mãi. Khi nàng quay đầu lại thì Kim lão-nhị đã chìa cánh tay độc nhứt ra ôm lấy Nguyên-Bình và sửa soạn lên ra đi,..

Uyển-Thanh vội ngăn :

— Hãy dừng lại !

Kim lão-nhị quay đầu lại nhìn Uyển-Thanh rồi bỗng nhiên lẹ làng vọt mình ra phía ngoài cửa.

Uyển-Thanh vụt đứng phắt dậy hô lớn :

— Lão định mang chàng đi là sẽ làm cho chàng không còn hy vọng gì.

Kim lão-nhị đã giơ chân đá cánh cửa, chuẩn bị bước ra ngoài, khi nghe Uyển-Thanh kêu lớn, lão liền đứng lại quay đầu hỏi :

— Có thật như thế không ?

Uyển-Thanh nghiêm giọng :

— Đó là chuyện trọng đại, bộ tôi nói giỡn hay sao ?

Kim lão-nhị liếc mắt nhìn Nguyên-Bình. thấy sắc mặt chàng lúc ấy trắng bệch, hơi thở nhỏ như sợi tơ. lão lấy làm lo ngại, nên từ từ quay trở lại.

Là người có nhiều kinh nghiệm trong giới giang-hồ, mắt đã nhìn qua biết bao nhiêu điều thay đổi bất ngờ, bao nhiêu điều thảm khốc, nhưng tất cả những chuyện ấy không làm cho Kim lão-nhị để ý, quan tâm. Nhưng giờ đây vận mạng sống của Nguyên-Bình đối với lão thật là quan trọng, vì quá quan tâm mà sanh ra bối rối.

Uyển-Thanh chậm rãi bước tới với giọng buồn rầu :

— Lão tiền-bối, chàng là gì của người ? Sao lại lo lắng cho chàng nhiều thế ?

Kim lão-nhị đáp :

— Nó là con của người nghĩa huynh tôi...

Chỉ nói có được bấy nhiêu lời, tất cả những chuyện đau đớn đã qua như hiện lại một cách rõ rệt trong đầu óc của lão, lão thở dài nói tiếp :

— Trước kia, chúng tôi là Nam-Nhạc tam kiệt, nhưng giờ đây chỉ còn có mình tôi sống vất vưởng qua ngày với tấm thân tàn phế này, nhờ trời tưởng đến nên tôi mới nên tìm được hòn máu rơi của Đại-ca tôi,..

Có rửa được oan cừu hay không, có danh vọng trong giới võ-lâm hay không tôi chỉ trông mong ở nó, nếu như giờ đây không cứu được nó, thì tôi không thể nào sống được nữa...

Uyển-Thanh gượng cười :

— Tôi không biết lai lịch và xuất thân của chàng, nhưng về phương diện võ công thì tôi rất lấy làm kính phục, có lẽ tạo hóa đã sanh sản ra được một tay trác tuyệt trong giới võ-lâm hiện nay, như thế thì không thể nào trời đất để cho chàng phải chịu chết một cách oan uổng tức tửi đâu...

Nàng còn muốn nói thêm, nhưng chẳng biết vì sao bỗng im lặng một cách bất thình lình.

Bỗng nghe cụ già càng ngày càng khóc to hơn trước, thảm thiết càng hơn, dường như lão đã trút tất cả cái tâm tư sầu thảm đã chứa trong lòng từ bao năm nay...

Uyển-Thanh lã người có tánh nóng nảy, hiểm độc, hiếu sát, nhưng nàng cũng bị tiếng khóc của lão làm cho kích động đến thường tình nhi nữ trong thâm tâm của nàng, thế nên Uyển-Thanh cũng giơ tay gạt nước mắt.

http://tieulun.hopto.org

Tất cả những sự việc xảy ra hợp thành một bức tranh thật thật là kỳ dị : một tòa thạch thất đầy huyền bí ở giữa một khung cảnh hoang vu, thê lương, những tiếng khóc nức nở, một cụ già hình dáng dị kỳ, mình gầy như que củi, một lão cụt tay đã trải nhiều đau khổ trên đường đời, một thiếu nữ trong lòng hoa tình vừa chớm nở, một trang thanh niêm tuấn tú nằm thiêm thiếp, một con vượn ngã lăn quay trên mặt đất, tất cả những nhân vật ty, trong hoàn cảnh lạ lùng đó, dường như không ai liên hệ với ai, nhưng sự ấhật bền trong ai ai cũng đều có những tình cảm thật dồi dào... họ sẵn sàng hy sinh cho nhau, mặc dù cho có lâm nguy đến tánh mạng họ cũng không màng.

Uyển-Thanh giơ tay áo quẹt nước mắt ràn rụa trên má rồi nhìn sững cụ già. Nàng bỗng từ từ bước tới, rút ra một chiếc khăn lau mấy giọt nước trên mặt lão già kỳ dị ấy và dịu dàng khuyên :

— Lão bá bá xin người bớt bi thương...

Cụ già ngước lên nhìn Uyển-Thanh giây lát, ra chiu suy nghĩ rồi bỗng cười hạ hả.

Uyển-Thanh nhướng đôi mày liễu :

— Cụ cười gì con ?

Cụ già bỗng đứng phắt dậy, cụ vừa nhảy múa, vừa hát như một kẻ khùng.

Tiếng hát của cụ rất lạ lùng, không một ai nghe rõ đó là những lời gì trên đầu mớ tóc rối như bòng bong của lão bay phất phới theo điệu múa hát kỳ dị của lão ta.

Uyển-Thanh định cản ngăn, nhưng thấy càng ngày lão ta càng hứng thú trong việc múa hát thế nên nàng không nở cản ngăn, sợ làm cho lão buồn lòng.

Múa hát lớn được một khắc đồng hồ cụ già bỗng nhào lăn trên mặt đất rú lên dự dội.

Dường như ca múa không làm cho lão ta phát tiết được hết tất cả những tình cảm bồng bột đang sôi nổi trong lòng.

Uyển-Thanh thấy cụ già càng ngày càng lăn lộn dữ dội, y phục của lão đã rách tan nát như sơ mướp, rơi từng mảnh trên đất.

Kim lão-nhị nhìn Uyển-Thanh :

— Cô nương, cô hãy khuyên lão ta ngưng đi thôi, nếu để lão ta cứ nhào lăn la ó như thế thì chỉ trong giây lát nữa y phục sẽ rách nát mà sợ e lão ta cũng không sống nổi được.

Uyển-Thanh gật gật đầu :

— Lão tiền-bối nói đúng lắm...

Nàng liền giơ tay chụp ông lão lại...

Nào ngờ cụ già cứ vẫn tiếp tục lăn lộn trên mặt đất, cụ lại giơ hai tay ra phủi lia lịa làm cho Uyển-Thanh không sao nắm được cụ.

Cứ cứ lăn tròn, Uyển-Thanh cứ đuổi theo, lăn tròn 4, 5 lượt trong gian phòng, Uyển-Thanh mới chụp được cánh tay trái của cụ.

Bị nắm chặt cánh tay, cụ già không cử động được nữa. Cụ nằm im trong giây lát rồi vụt đứng dậy.

Uyển-Thanh thở ra :

— Lão bá, người đã đến từng tuổi này nhưng tại sao tình cảm lại còn bồng bột như người tuổi trẻ như thế ?

Cụ già trầm ngâm trong giây lát rồi nghiêm trang bảo :

— Trong sanh bình, lão phu chưa bao giờ gặp được chuyện vui mừng như thế này.,.

Tình cảm cửa cụ đã lần lần trở lại mức bình thường, cụ nhìn Kim lão-nhị và Uyển-Thanh bảo :

— Hai đứa hãy đến đây !

Kim lão-nhị ngạc nhiên :

— Cụ gọi ai ?

Cụ già nhếch mép cười :

— Kêu nhà ngươi nhớ kêu ai ? Nếu như ta lập gia thất sớm thì con ta không chừng còn lớn tuổi hơn ngươi !

Kim lão-nhị nhìn thấy râu tóc chơn mày cụ già đều bạc phơ, rõ ràng là lớn tuổi hơn mình nhiều, thế nên họ Kim bỗng thấy dịu cơn giận, lão lật đật đở Nguyên-Bình bước tới.

Cụ già cũng bồng con vượn lên rồi xô cánh cửa đá bên góc phòng bước thẳng vào phòng trong.

Uyển-Thanh bảo nhỏ Kim lão-nhị :

— Cụ già này trọn đời sống trong cảnh cô độc và đau khổ, do đó mà có tánh rất lạ kỳ, bây giờ chứng ta đang nhờ người cứu giúp, lão tiền-bối hãy nhường nhịn người ấy chút ít.

Kim lão-nhị gật đầu :

— Trên đời này, bất luận là ai, nếu cứu được mạng cháu Bình ta, thì dù cho người ấy bảo ta làm gì, chịu cực khổ đến đâu ta cũng không hề chối từ.

Hai người bàn luận trong giây lát mà đã bước vào phòng thuốc, chỗ chứa toàn là chất độc, gần kề bên khung cửa sổ, có 4 chiếc chậu hoa.

Cụ già bỗng để vượn xuống, giơ tay hái một chiếc hoa trắng trên chậu kiểng, một trái đỏ và chọn thêm mấy vị thuốc trong phòng trộm lẫn nhau, cạy

http://tieulun.hopto.org

miệng con vượn, đổ vào, rồi giơ tay vỗ vào đầu con vật hai lượt, lầm bầm :

— Nuốt đi...

Uyển-Thanh bảo nhỏ Kim lão-nhị :

— Hoa trắng và trái đỏ ấy đều là những loại tuyệt độc có thể giết người trong nháy mắt.

Dù sao nàng cũng còn tánh trẻ con, gặp đâu nói đó, không bao giờ giữ kín được những chuyện trong lòng.

Kim lão-nhị gật đầu, lặng thinh không nói một lời, nhưng lão liếc mắt nhìn chung quanh gian phòng một lượt...

Bỗng thấy con vượn mấp máy đôi môi rồi nuốt ực mấy món thuốc của cụ già.

Cụ già bỗng quay lại vẫy Kim lão-nhị :

— Bồng chàng ấy lại đây !

Kim lão-nhị hơi ngập ngừng, lão đằng hắng một tiếng rồi sau cùng cũng đưa Nguyên-Bình đến gần bên cụ già...

Cụ già dời vượn sang một bên rồi bảo :

— Để xuống...

Kim lão-nhị nhìn thẳng vào mặt cụ già như để dò xét, rồi từ từ để Nguyên-Bình xuống.

Cụ già giơ tay sờ trên ngực Nguyên-Bình một hồi lâu rồi thở dài :

— Thương thế nặng lắm, bây giờ chỉ có cách dùng độc trị độc họa may mới có cơ cứu mà thôi...

Kim lão nhị ngạc nhiên :

— Phương pháp dùng độc trị độc là như thế nào ?

Cụ già nhếch mép :

— Chàng ta đã bị trúng độc thật nặng, độc đã thấm sâu vào tạng phủ, bây giờ trước hơn hết là phải giải độc, rồi sau đó mới điều hòa nguyên khí, cho uống thuốc bổ dưỡng, vận khí tiếp để lần lần phục nguyên, nhưng bây giờ lão phu không có cách nào để trừ được độc, mà chỉ có phép dùng độc để trị độc mà thôi.

Ta sẽ dùng mấy vị thuốc thật là độc, để cho chàng uống, nếu mấy chất độc gặp nhau sẽ có hiệu năng trung hòa, hay cũng có thể làm cho sinh mạng bị nguy kịch thêm, biết đâu, dùng cách này may ra tìm được cho chàng ta một con đường sống.

Lúc bấy giờ dường như vấn đề sinh mạng của Nguyên-Bình làm cho Kim lão-nhị bối rối vô cùng, mặc dù là người từng trải, có nhiều kinh nghiệm trong giới giang-hồ, nhưng họ kim, trong giờ phút này không cũng biết phải quyết định ra sao cho ổn thỏa.

Lão quay lại nhìn Uyển-Thanh rồi lầm bầm :

— Như thế thì, thật là nguy hiểm quá !

Cụ già nghiêm sắc mặt :

— Chuyện ấy ta không dám ép, có bằng lòng hay không do các người quyết định mà thôi.

Ngưng trong giây lát cụ lại tiếp :

Cũng không phải ta dám khoác láo, nếu bây giờ không cho uống kịp thì chỉ e không còn sống quá bốn giờ đồng hồ nữa...

Uyển-Thanh chớp chớp đôi mắt rồi quả quyết :

— Thôi, lão bá hãy cho uống đi ! Để khoanh tay chịu chết, thà là mạo hiểm còn có hy vọng hơn.

Thấy Uyển-Thanh quyết định một cách dễ dàng như thế, Kim lão-nhị không được hài lòng cho mấy, nhưng trong hoàn cảnh cấp bách này lão không còn cách nào nữa, nên chỉ đành thở dài :

— Thôi được... Nếu Nguyên-Bình có chết, thì chúng ta cũng không nên sống làm gì !

Cụ già cười ha hả :

— Hay lắm ! Hay lắm ! Ta cũng đã sẵn sàng chờ chết lâu rồi... Nhưng nhận thấy rằng chết một mình cũng quá cô độc, nếu bây giờ được các người cùng chết chung thì thật là vui biết mấy.

Kim lão-nhị ngẫm nghĩ :

— Thế cũng được, thì ra hiện nay cũng không có một ai muốn sống nữa!

Cụ già vụt đứng phắt dậy, hái một hoa trắng, một trái đỏ, lại lựa thêm một vài món thuốc trong hộp rồi để vào lòng bàn tay vò nát.

Cụ già giảng giải :

— Trừ loại hoa trắng và trái đỏ này, còn mấy loại thuốc kia đã tìm từ mấy mươi năm nay, bào chế rất kỹ lưỡng, chỉ bóp ra dùng liền, khỏi cần phải sắc hay tán gì cả.

Trong giờ phút ấy Kim lão-nhị và Uyển-Thanh bỗng thấy như mình đều bị bất lực, tất cả việc gì đều cũng phải do cụ già sai khiến, dường như hai người không mấy tán thành phương pháp trị liệu của cụ già, nhưng vì không có cách gì khác hơn đành phải chịu,

Lúc ấy trong tòa thạch thất dường như đã có bóng tử thần lảng vảng đâu đây, mỗi người đều cảm thấy như nghẹt thở, bực tức khó chịu.

Không ai bảo cai, mà lúc đó đôi mắt của Kim lão nhị cũng như Uyển-Thanh đều nhìn chòng chọc vào tay của cụ già...

http://tieulun.hopto.org

Bỗng thấy cụ ta bỏ tất cả thuốc vào giữa hai bàn tạy rồi vò một hồ thật lâu : Hoa trắng, trái đỏ, và các vị thuốc khác đều nát biến hòa lẫn nhau.

Vò thuốc xong bỗng nhiên cụ già lộ thái độc do dự, cụ khẽ liếc mắt nhìn Uyển-Thanh và Kim lão-nhị bảo :

— Chỉ một nhúm nhỏ thuốc này cũng đủ làm cho mấy mươi người chết vì chất độc rất dữ.

Nói xong lão nhúm ra một nhúm cứ nhìn thẳng về phía Kim lão-nhị và Uyển-Thanh, dường như trong giờ phút quan trọng ấy, cụ chờ xem ý kiến của hai người như thế nào.

Nào ngờ lúc đó Kim lão-nhị và Uyển-Thanh cũng cứ đứng sững sờ mà nhìn cụ, không hề mở miệng nói lấy một lời.

Trong phòng yên lặng một lúc thật lâu, bỗng nghe cụ già lầm bầm :

— Nhưng trong hoàn cảnh này nếu không dùng thuốc độc và mạnh như thế, thì làm sao cứu cho được...

Lão nói một mình không cần ai góp thêm ý kiến gì cả, và có lẽ trong thâm tâm của lão cũng nghĩ rằng, bây giờ mình phải quyết định.

Cụ liền bóp một chút xíu thuốc vạch miệng Nguyên-Bình đổ vào.

Uyển-Thanh bỗng thở phào một hơi dài :

— Sao hồi hộp quá !

Nói xong nàng liền ngồi bệt xuống đất,

Nàng nín thở nhìn Nguyên-Bình nuốt xong ngụm thuốc rồi mới thở một hơi dài.

Cụ già quay lại, nhìn Uyển-Thanh rồi lấy thêm một ít nữa bảo :

— Nếu uống luôn lần này nữa mà chàng ta vận không sao thì có thể quả quyết rằng chàng sẽ sống.

Kim lão-nhị bỗng xen vào :

— Còn giả sử sau khi uống lần thuốc này mà bị thuốc hành dữ dội, thì không có thuốc nào cứu được nữa phải không ?

Cụ già gật đầu :

— Đúng như thế... Vì loại thuốc rất độc này sẽ kích động được tiềm lực của chàng, nếu không kích động được thì sẽ diệt luôn số tiềm lực còn sót lại.

Vừa nói lão vừa bốc thêm một ít thuốc bỏ vào miệng Nguyên-Bình.

Kim lão-nhị đăng hắng rồi từ từ ngồi xuống đất, dường như lúc ấy vì tinh thần bị quá căng thẳng, thế nên lão thấy mỏi mệt không sao đứng được nữa.

Cụ già lại bốc một ít thuốc bỏ thêm vào miệng Nguyên-Bình.

Uyển-Thanh tỏ vẻ lo lắng :

— Lão bá đừng cho uống gấp quá, từ từ thì tốt hơn !

Cụ già lo ngại :

— Thời giờ đã cấp bách lắm, không thể diên trì được nữa, chuyện sống chết quyết định trong đìờ phút này thôi !

Nói xong lão lại bốc thâm một ít thuốc bỏ luôn vào miệng Nguyên-Bình.

Ngồi chờ đợi trong giây lát, lão cho họ Từ uống lần thứ 5.

Lúc đó không khí trong gian thạch thất thật là im lặng, tất cả mọi người đều chú mắt thẳng vào mặt Nguyên-Bình để chờ xem coi thuốc có phản ứng như thế nào...

Thời gian trôi qua chầm chậm, chỉ trong giây lát mà tất cả trong ba người đều thấy dài như hàng mấy năm.

Không nhẫn nại được nữa, Uyển-Thanh bỗng bước tới sờ vào ngực Nguyên-Bình. Lắng nghe thấy tim chàng đập se sẽ, nàng lộ vẻ mừng :

— Tim chàng còn đập...

Cụ già gật gù :

— Mau lắm chỉ trong một giờ đồng hồ nữa là sẽ biết chàng sống hay chết.

Kim lão-nhị tỏ vẻ sốt ruột :

— Tới một giờ đồng hồ mà bảo là mau.

Uyển-Thanh lại tiếp :

— Trong giờ phút này, một khắc cũng bằng một năm, còn đối một giờ đồng hồ chắc là phải chịu đầu bạc trắng !

Cụ già thở ra :

— Các người đừng lo gì cả, nếu chết thì ta thường mạng !

Uyển-Thanh cười chua chát :

— Chết là hết, nhưng chỉ khổ cho những người sống đây thôi !

Kim lão-nhị vụt đứng dậy bước tới xỉa tay chận trên huyệt Mạng môn, phía sau lưng đụ già.

— Nếu cháu Bình chết, cụ là người phải thường mạng trước tiên.

Cụ già cười ha hả :

— Ngươi đừng khiếp sợ hay kinh hoàng gì cả, ta đã sắp đặt sẵn cái chết cho tất cả rồi... Nếu chàng nầy không sống, thì không một trong chúng ta có thể sống sót được đâu.

Kim lão-nhị khẽ lắc đầu :

— Bình sanh tôi không bao giờ tin người một cách dễ dãi...

Cụ già vẫn bình tĩnh :

http://tieulun.hopto.org

— Tin hay không chuyện đó không quan hệ, nhưng phải kiên nhẫn một giờ đồng hồ nữa mới biết kết quả như thế nào.

Kim lão-nhị nóng nảy :

— Tôi phải ấn vào yếu huyệt của cụ trước, cho đến khi thấy kết quả mới thôi !

Cụ già mỉm cười :

— Nếu ngươi không thấy chuyện ấy là phiền phức thì cứ tùy ý...

Uyển-Thanh rút thanh Diệt tình kiếm chỉ ngay vào ngực con vượn :

— Nếu lão bá định dùng vượn này để kháng cự lại chúng tôi, thì buộc lòng tôi khải giết nó trước.

Cụ già bỗng cười ha hả :

— Kể cũng vui, thuở sanh bình, lão phu này không bao giờ được ai chiếu cố đến như thế này ! Chẳng cần các người dụng lâm như thế nào, nhưng lòng lão phu cũng lấy làm cảm kích lắm lắm...

Nói xong, cụ lim dim đôi mắt, ngồi tỉnh tọa, miệng nở một nụ cười...

Lúc ấy không khí trong tòa thạch thất bỗng nghiêm trang và im lặng vô cùng, Kim lão-nhị và Uyển-Thanh vẫn cứ nhìn sững Nguyên-Bình không nháy mắt. Còn cụ già thì vẫn ngồi sừng sững im lặng như một vị chân tu nhập định.

Thời gian lạnh lùng trôi qua, bình thường, không mau không chậm nhưng trong lúc này sốt ruột chờ đợi, Kim lão-nhị và Uyển-Thạnh thấy sao chậm vô cùng.

Một giờ đã trôi qua, nhưng Nguyên-Bình vẫn còn nằm thiêm thiếp không thấy chàng có một cử động gì cả...

Uyển-Thanh nóng ruột chìa tay rờ thử trên ngực Nguyên-Bình thấy tim chàng đập nhè nhẹ như trước, hơi thở đều đều nàng vui vẻ bảo :

— Lão bá ơi ! Tim chàng vẫn còn đập.

Bỗng cụ già mở bừng đôi mắt, lạnh lùng bảo mọi người :

— Có ai đến đó !

Uyển-Thanh giựt mình. định thần lắng tai nghe.

Bỗng nghe từ bên ngoài có tiếng lanh lảnh vọng vào :

— Người trong nhà nầy chết rồi sao ?

Tiếp theo sau là một tiếng rầm vang dậy, có lẽ người lạ mặt đã kêu qua mấy lượt không nghe ai trả lời nên đã nổi giận đạp mạnh vào tường...

Lại nghe một giọng người khác mắng :

— À, nếu ngươi không trả lời, ta nổi giận sẽ đốt cả gian nhà này cho mà coi...

Uyển-Thanh ngẫm nghĩ :

— Con người gì mà nói năng thô bạo quá !

Bỗng nghe cụ già lầm bầm :

— Hừ, ngươi đốt nhà à ? Nhà này xây toàn bằng đá xanh, dù ngươi có muốn đốt cũng không được nào !

Cụ nói rất nhỏ, nên Uyển-Thanh đứng kề bên chỉ nghe tiếng được tiếng mất mà thôi...

Bên ngoài lại có tiếng quát to !

— Có người nào còn sống ra đây một người coi ! Nếu chậm trễ, ta vào trong được sẽ giết tất cả không còn một mống, chừng đó đừng oán trách.

Kim lão-nhị bảo nhỏ :

— Có lẽ đây là một tay kiệt trong giới giang-hồ thế cho nên mới biết được trong này có người ẩn trốn không ra...

Cụ già xua tay :

— Đừng nóng nảy, cánh cửa đá, của gian phòng bí mật này rất liền với vách, nếu người nào chưa biết rõ thì không bao giờ nhận ra đâu, và nếu có nhìn thấy đi nữa thì cánh cửa rất kiên cố, không bao giờ đập phá được đâu...

Uyển-Thanh lại tiếp :

— Hai người ấy ăn nói thô bạo, nghe khó lọt vào tai, tôi muốn ra cho chúng một bài học, mới hả được cơn giận trong lòng.

Cụ gà mỉm cười :

— Không nến... không nên... bây giờ nếu ngươi ra đánh với nó một trận, vẫn không bằng để cho chúng lo lắng, bối rối chơi !

Lại nche tiếng đập mạnh vào vách ầm ầm, có lẽ hai người, lạ mặt không nghe ai trả lời, cho nên mới giận dữ đập liên miên vào vách đá.

Cụ già quay lại nhìn Uyển-Thanh, chỉ thấy nàng luôn luôn nhíu mày ra vẻ rất khó chịu, lão mỉm cười :

— Hừ, ngươi còn trẻ tuổi, công phu hàm dưỡng không bằng kẻ đã có tuổi là phải lắm.

Uyển-Thanh giựt mình lo ngại, nàng ngẫm nghĩ :

— Phải rồi ! Táng lư này đâu phải là Thượng quan bảo, bên ngoài họ phá vách như thế nào thì có quan hệ gì đến ta ? Ta giận dỗi có ích gì đâu ?

Bỗng nghe tiếng đập vào vách càng ngày càng mạnh, tiếng vang nghe rất kinh hồn, có lẽ bên ngoài họ dùng loại binh khí thật nặng để đập vào vách đá.

http://tieulun.hopto.org

Tuy tiếng đập vào vách đá càng lúc càng dữ dội hơn trước, nhưng lúc bấy giờ thái độ của Uyển-Thanh lại rất bình tĩnh như thường.

Nhờ tiếng náo động bất thình lình mà ba người cũng đỡ bớt sốt ruột trong khi theo dõi tình hình của Nguyên-Bình.

✱

Tiếng đập vách đá kéo dài một thời gian bỗng im bặt hẳn.

Cụ già cười đắc ý :

— Làm gì ta ? Chúng nó đánh ê cả tay rồi tự nhiên phải bỏ mà đi...

Kim lão-nhị lo lắng :

— Sợ e chúng không chịu bỏ đi thì sao ?

Bỗng nghe Nguyên-Bình thở dài một tiếng rồi chớp mắt.

Uyển-Thanh vụt nói lớn :

— Đa tạ ơn trời, chàng đã tỉnh lại rồi !

Kim lão-nhị lật đật rút bàn tay đang ấn trên huyệt Mạng môn của cụ già rồi nhìn kỹ Nguyên-Bình.

Nhưng nào ngờ Nguyên-Bình chỉ chớp mắt, co duỗi đôi tay trong giây lát rồi lại nằm mê luôn như cũ.

Cụ già lại chớp lia đôi mắt :

— Kỳ lạ thật, tại sao chàng lại không động đậy gì cả ?

Kim lão-nhị lạnh lùng :

— Hay đó chỉ là một tia chớp của một ngọn đèn sắp tắt ? Biết đâu bị độc công phạt dữ dội cháu Bình chỉ phản ứng được có mót lần chót ?

Uyển-Thanh lại đưa tay sờ lên ngực chàng, nàng lắng nghe trong giây lát rồi bảo :

— Tim chàng còn đập...

Bỗng đâu mốt làn khói mù mịt ùa vào tràn ngập cả gian thạch thất.

Kim lão-nhị vụt đứng phắt dậy :

— Bọn nó đã phóng hỏa đốt chúng ta thật rồi :

Cụ già vẫn bình tĩnh :

— Đừng bối rối, chúng nó không đốt nổi tòa thạch thất này đâu...

Uyển-Thanh bỗng vụt đứng phắt dậy, nhưng rồi nàng lại từ từ ngồi xuống.

Cụ già nhếch mép :

— Bộ ngươi định ra ngoài hay sao ?

Uyển-Thanh gật đầu :

— Tôi định ra trừng trị chúng, nhưng khi rời khỏi nơi này lòng lại không yên...

Cụ già trầm ngâm suy nghĩ trong giây lát rồi bỗng vụt đứng dậy đi về phía tủ thuốc lấy ra một chiếc bình đậy kín và tìm một chung uống rượu.

Cầm bình rượu lắc mấy lượt, cụ già liền mở nắp, mùi rượu bay ra thơm phức, làm cho ai ai cũng thấy thèm.

Cụ già rót ra phân nửa chung rượu màu đen đậm, rồi bước lại gần Uyển-Thanh bảo :

— Ngươi hãy cho ta mượn thanh gươm.

Uyển-Thanh do dự trong giây lát, nhưng sau cùng cũng đưa thanh bảo kiếm cho cụ già...

Tay mặt cầm thanh Diệt-tình kiếm cụ già liền rạch trên tay trái một đường, máu tươi tuôn ra có giọt, cụ liền lẹ làng cầm chung rượu đưa ra hứng.

Uyển-Thanh giựt mình :

— Lão bá định làm gì thế ?

Cụ già nghiêm trang bảo :

— Ta cho chàng uống một ly rượu độc có hòa lẫn với máu ta...

Trao thanh Diệt-tình kiếm cho Uyển-Thanh, cụ cười ha hả :

— Vừa rồi chàng ta đã uống những loại cây cỏ tuyệt độc trên đời này giờ đây ta sẽ cho chàng uống thêm loại tinh huyết cực độc của loài động vật.

Đây là bình rượu ngũ độc, ta đã bào chế từ lâu rồi mà chưa có dịp dùng thử...

Kim lão-nhị nhếch mép :

— Thì ra trong mật thất này, từ loại cây cỏ cho tới rượu, tới người, tất cả đều là độc cả !

Cụ già mỉm cười :

— Đúng như thế ! Người nào không xét kỹ, tự nhiên cầm một cành cây, một món thuốc của ta trong phòng này đều phải bị mất mạng trong tức khắc !

Uyển-Thanh nhìn chung rượu pha máu :

— Nếu sau khi chàng uống chung rượu ấy, mà chàng vẫn không, thì còn có biện pháp nào nữa không lão bá ?

Cụ già khẽ lắc đầu :

— Như thế thì phải đành chịu bó tay, và khi đó chúng ta sẽ chết luôn với chàng ta một lượt...

Uyển-Thanh gượng cười :

— Nhưng dù sao ta cũng phải liều, không lẽ bây giờ đành khoanh tay nhìn chàng chết ?

http://tieulun.hopto.org

Kim lão-nhị nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình lầm bầm :

— Không thể nào... không thể nào cháu Bình ta chết được...

Càng ngày tiếng nói của Kim lão-nhị càng nhỏ ... nhỏ cho đến lúc sau cùng chỉ nghe tiếng phều phào như hơi gió thoảng...

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI SÁU

Độc lại gặp độc

Sau khi bó kẽ vết thương, cụ già liền xốc Nguyên-Bình ngồi dậy vận chuyển hai ngón tay trỏ vào giữa cạy miệng chàng rồi từ từ rót chung rượu thuốc có pha máu vào...

Lúc ấy, không khí trong tòa thạch thất rất khẩn trương, đâu đây hơi thở phập phồng trong lồng ngực mọi người đều nghe rõ mồn một...

Vì chung rượu ấy quyết định cho cuộc sống chết của Nguyên-Bình, và cũng có liên quan đến vận mệnh của tất cả những người hiện đang có mặt trong tòa thạch thất ấy.

Khói đen từ bên ngoài càng ngày càng lan tràn thêm vào phía bên trong phòng, làm cho mọi người lần lần không nhìn rõ được những cảnh vật chung quanh nhưng lúc đó tất cả mọi người đều tập trung tinh thần theo dõi tình hình của Nguyên-Bình, thế cho nên dường như không một ai cảm thấy khói đã tràn ngập dày đặc khắp phòng.

Chừng một khắc đồng hồ sau, cụ già mới rót xong chung rượu vào miệng Nguyên-Bình.

Uyển-Thanh hít một hơi dài, bỗng thấy khó chịu vì khói, nàng bỗng bị sặc mấy lượt.

Lúc ấy Kim lão-nhị và cụ già bỗng nghe tiếng sặc của Uyển-Thanh làm cho hai người sực tỉnh, ngửng mặt lên nhìn thì, đã thấy trên khung cửa có hai gã trung niên Đại-hán đứng sừng sững tự hồi nào.

Người bên phía trái có đôi chơn mày rậm, vẻ mặt dữ dằn hung ác, trên tay cầm chiếc thiết côn thật to, còn người bên mặt thân hình gầy đét, mặt dài như mặt ngựa, trên tay cầm ngọn quỉ đầu đao.

Không biết hai vị lão đại-hán ấy đã đến tự hồi nào, và đứng đó bao lâu rồi.

Cụ già từ từ để chung rượu xuống đất rồi hỏi :

— Bọn ngươi đến đây định làm gì ?

Đại-hán bên trái cười lạt :

— Dù cho lão có trốn trong hầm, dưới đất, hay chui xuống hang chúng ta cũng nhứt định phải đi tìm...

Uyển-Thanh nhíu mày, nặt lớn :

— Phải cẩn thận lời nói đó nhé !

Đại-hán cầm quỉ đầu đao nhếch mép :

— Đã từng đặt chân khắp giang-hồ, chưa từng có ai dám đối xử với ta như thế...

Không đợi cho lão đại-hán ấy dứt lời, Uyển-Thanh vụt đứng dậy, vung tay mặt hét lớn :

— Thôi đừng khua môi múa mỏ, sắp chết mà còn chưa biết thân...

Vừa nói nàng vừa phóng ra một nắm kim châm...

Hai Đại-hán ấy cũng đều là tay lão luyện trong giới giang-hồ nên khi thấy Uyển-Thanh vừa vung tay, hai người lật đật nhảy tránh sang một bên.

Tuy hai người nhảy tránh rất lẹ làng, nhưng vì đôi bên đứng rất gần nhau, kim châm lại bay tỏa ra thành một vùng rộng, thế nên mặc dù tránh rất mau lẹ, nhưng hai tên đại-hán ấy cũng đã bị hai mũi kim châm ghim vào áo.

Chỉ còn chút nữa là hai lão ấy đã bị thương...

Đại-hán chơn mày rậm cười lạt rồi nạt lớn :

— Con quỉ này lại dùng ám khí độc nữa à ?

Mặc dù gắng gượng nạt đùa Uyển-Thanh, nhưng lúc ấy trong lòng lão ta cũng đã ngán sợ ám khí độc của nàng, thế nên lão ta cứ núp phía sau khung cửa mà chẳng dám đứng sờ sờ giữa cửa như trước nữa.

Lúc ấy khói đen càng lúc càng tràn ngập vào phòng, có lẽ từ sau khi tìm cách mở được chiếc cửa đá bọn hạ đã cho khói lọt vào bằng khung cửa này.

Bỗng nghe phía ngoài cửa vang lên một tiếng ầm thật to. Đại-hán cầm thiết côn đã dùng hết thần lực vung thiết côn đập lên khung cửa chiếc cửa đánh rầm trên mặt đất.

Uyển-Thanh rút thanh Diệt tình kiếm cầm sẵn nơi tay, rồi bảo nhỏ :

— Xin nhị vị tiền-bối canh chừng giùm chàng, tôi sẽ ra hạ thủ hai tên này mới được rồi sau đó ta sẽ tìm cách ra khỏi nơi này nếu diên trì e bị chúng dùng kế hỏa công nguy hiểm.

Kim lão-nhị dặn dò :

— Hai đứa nó đứng kềm hai bên phía cửa, nếu cô nương ra thì phải cẩn thận cho lắm... coi chừng nguy hiểm.

Uyển-Thanh gật đầu :

— Không sao, tôi đã có cách trừ khử chúng.

Nói xong nàng liền phóng mình tới sát kế bên cửa sổ, tay mặt vung thanh Diệt tình kiếm chém ra phía ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Từ hai bên cửa chiếc thiết côn và quỉ đầu đao nhứt loạt đập mạnh theo thanh bảo kiếm của Uyển-Thanh.

Đã có chuẩn bị trước, nên khi thấy đối phương chặn thanh gươm nàng liền xoáy mạnh thanh Diệt tình kiếm chỉ thẳng xuống phía dưới dụ cho hai tên đại-hán phóng khí giới theo đàn áp thanh gươm, nàng nương cơ hội ấy vọt mình ra ngoài lẹ như chớp.

Chưa chưa chấm đất, nàng đã nghe một giọng cười lanh lảnh :

Trở vô mau !

Tiếng nói chưa dứt đã có một luồng chưởng phong áp tới nặng nề.

Còn đang lơ lửng trên không, Uyển-Thanh lẹ làng xoay mình, quay tròn thanh kiếm chung quanh để chặn làn chưởng phong rồi nhẹ nhàng đáp xuống về phía bên trái.

Từ thuở nhỏ, nàng đã được theo học với bực chân sư, thế nên tài nghệ đã đến mức quán tuyệt, khi nghi hơi chưởng lực của đối phương mãnh liệt quá mức, nàng đã lượng sức của tên đại-hán ấy, nên phải xoay mình tránh sang một bên.

Bỗng nghe một tiếng sắt thép va chạm nhau mãnh liệt, chiếc quỉ đầu đao vừa chém tới chạm phải thanh Diệt tình kiếm, ngọn đao bị chặt đứt ngang.

Từng tung hoành giới võ-lâm miền Giang-Bắc, Uyển-Thanh đã nổi tiếng là một độc thủ, ưu sát phạt, lại hinh nghiệm phong phú trong phi giao tranh, nên khi thấy đối phương đều là những tay địch thủ lợi hại, trong khi đó Nguyên-Bình còn mề man chưa tỉnh, Kim lão nhị chỉ có một tay, đang mỏi mệt, còn cụ già tuy có sức hơn người, toàn thân đầy chất độc, nhưng không rành về võ công, thế nên tất cả gánh nặng nàng phải gánh vác.

Vì nghĩ như thế, cho nên nàng thấy phải dùng toàn là những thế độc hiểm hạ đối phương cho mau lẹ để giành phần thắng lợi cho mau.

Đỡ xong quỉ đầu đao. nàng liền lẹ làng vút luôn thanh kiếm ra phía sau, làn ánh sáng xanh lòe ra, tiếp theo sau là một tiếng la thất thanh, lão đại-hán cầm quỉ đầu đao đã té lăn trên mặt đất.

Từ bên ngoài ngọn chưởng phong đánh hụt Uyển-Thanh va chạm khung cửa đá rầm lên một tiếng, bên trong cây ván rơi lả tả, khói lại ùa vào trong phòng đen mịt.

Ngọn chưởng phong quá mạnh làm cuốn cả tà áo của Kim lão-nhị và cụ già đang ngồi phía bên trong phòng.

Cụ già bỗng giơ tay vỗ nhẹ trên đầu con vượn, rồi sau đó mới đỡ Nguyên-Bình xích vào phía bên trong cuối phòng.

Kim lão-nhị cũng lẹ làng bước tới, chụp lấy một thanh gỗ đứng chặn ngang cửa.

Bỗng nghe tiếng đá va chạm vào nhau ầm ầm, tiếp theo sau, khói đen trong phòng lần lần giảm bớt có lẽ ai đó đã vặn chặt chốt cho khóa khung cửa đá lại để chặn khói từ bên ngoài tuôn vào.

Lúc đó tên đại-hán mày rậm, cầm thiết côn, khi đã thấy đồng bọn của mình bị sát hại, y rất nổi giận, nên vụt mình phóng tới dùng thế Thái sơn áp định tấn công Uyển-Thanh.

Mặc dù cây thiết côn ấy rất nặng nề, nhưng Uyển-Thanh không hề lo ngại, nàng chỉ dè dặt đối với đứng từ ngoài xa đã đánh nàng một ngọn chưởng phong lúc trước, nàng khẽ lách sang một bên để tránh ngọn thiết côn, tay phải vung thanh Diệt tình kiếm dùng thế Hành vân yểm nguyệt chặn ngọn thiết côn của đối phương, nhưng mắt nàng vẫn liếc canh chừng xung quanh.

Nàng bỗng thấy cách ngoài xa chừng một trượng, có một lão già lùn xủn, mình gầy như que củi, mặc áo dài, đang đứng giữa đám khói đen mù mịt.

Vì khói quá dầy đặc, nàng không nhìn rõ được, và lúc ấy đối phương lại tấn công tới tấp, nàng đành phải quay lại để lo đối phó,

Giây lát nàng lại nhìn lần nữa, thì thấy lão lùn ấy đang cử động trong đám khói đen.

Tên đại-hán mày rậm đánh hụt, y nổi giận hét lên dùng toàn lực giơ cao thiết côn lên giáng xuống. Vì ỷ mình cầm binh khí nặng y không hề sợ thanh gươm lợi hại của Uyển-Thanh.

Nào ngờ thanh Diệt-tình kiếm là một thanh bảo kiếm chém sắt như bùn y giáng mạnh ngọn thiết côn chạm phải thanh kiếm của Uyển-Thanh chỉ nghe rảng một tiếng thiết côn đã bị chặt đứt gần một phần ba.

Đại-hán nọ vẫn không nao núng, lão ta liền lẹ làng thu thiết cô lại rồi quất ngang một đòn. Uyển-Thanh thấy địa thế bên ngoài rất chật hẹp, và còn một đối phương đang đứng ngoài kia, giả sử như có thuận khinh công đến mức thượng thừa đi nữa mà giao tranh trong hoàn cảnh như thế này thì rất bất lợi thế nên nàng liền dùng thế xảo yến phiến thân lẹ làng vọt vào phía trong gian phòng.

Kim lão-nhị khẽ tránh sang một bên để nhường đường cho Uyển-Thanh rồi cầm gậy đánh thẳng vào tên đại-hán mày rậm.

Y đưa thiết côn ra đỡ, hai đòn gặp nhau, cây gậy của Kim lão-nhị bị gãy làm mấy đoạn. Nhưng cây thiết côn của gã đại-hán nọ cũng bị rơi xuống đất.

http://tieulun.hopto.org

Lão tiền bối cũng là người chuyên dùng về loại độc dược, có thể nói rằng trên đời này, hai vị đều là những bực đại tôn sư trong việc dùng độc dược, mong rằng cùng là bực anh hùng nên hiểu biết lẫn nhau.

Chỉ nói được có bấy nhiêu lời rồi Kim lão-nhị ho sù-sụ một hơi dài.

Nguyên do là vì Kim lão-nhị muốn giới thiệu cho hai người biết lẫn nhau. nhưng chỉ nói được có bấy nhiêu lời rồi vì không biết rõ danh tánh của cụ già chủ tòa thạch thất Táng-lư nên lão giả đò ho sù-sụ một hơi dài để che giấu điều bối rối của mình...

Thiên-độc-cốc chủ bỗng cười lạt :

— Tôi mà có tài gì ! Đâu có thể gọi được là hàng đệ nhứt lưu trong giới võ lâm... Kim-huynh dạy quá lời.

Lão lùn ngập ngừng giây lát rồi nói tiếp :

— Kim-huynh đã có mặt tại nơi đây, thì có lẽ lịnh đông chủ Kim-huynh là Dịch-thiên-Hành chắc cũng phải ở gần đây.

Kim lão-nhị trầm ngâm giây lát rồi bảo :

— Tôi vâng lịnh đông chủ... nhưng bị lạc đường đây... rồi vô ý bị lọt vào Táng-lư này.

Cụ già quắc mắt nhìn kỹ lão lùn và hai con độc xà đang quấn chặt trên mình lão ta trong giây lát rồi bảo :

— Hai con rắn ấy đếu là loại rắn tuyệt độc, khó mà tìm cho được...

Nói xong cụ liền vỗ tay hai lượt, vượn từ từ quay mình lại rồi bước về đứng bên cạnh cụ...

Thiên-độc-cốc chủ nhếch mép cười :

— Hai con rắn tuyệt độc này đã được tôi huấn luyện thuần thục rồi nếu không có lịnh tôi thì không bao giờ chúng cắn ai...

Cụ già cười lạt :

— Huấn luyện hai con rắn độc, chuyện đó cũng chẳng khó gì !

Thiên-độc-cốc chủ đổi sắc mặt rồi nói tiếp :

— Về hai con rắn độc này, tôi đã hao phí biết bao nhiêu là tâm huyết chọn loại rắn thật là độc nhứt trong thiên hạ, để cho lại lấy giống thế nên nọc độc không loại rắn nào sánh bằng, bất luận loại cầm thú nào, dù cho mạnh đến đâu, nếu bị cắn một miếng, thì ngã lăn ra chết ngay còn người nào dù cho võ công cao cường đến đâu, cũng không thể tránh nó được...

Cụ già bỗng cười ha hả :

— Nhưng đối với ta, hai con rắn ấy là loại không ra gì cả !

Thiên-độc-cốc chủ nổi giận :

— Nếu không tin thì tôn huynh thử xem coi thế nào ?

Cụ mỉm cười :

— Thử thì thử chớ có hại gì ?

Nói xong cụ liền lẹ làng bước tới.

Kim lão-nhị nhíu mày rồi cản cụ già :

— Lão tiền bối làm nghề y giúp đời, rất cần thiết cho những người hoạn nạn, ganh đua chuyện nhỏ nhặt làm gì.

Cụ già vụt quay lại nhìn Nguyên-Bình nói rồi từ từ bước trở lại.

Uyển-Thanh nhìn thấy tình hình có mòi hòa hưỡn nàng từ từ đi về phía Nguyên-Bình rồi ngồi xuống gần bên chàng.

Thiên-độc-cốc chủ liếc mắt nhìn thanh Diệt-tình kiếm trong tay Uyển-Thanh rồi quay lại hỏi Kim lão-nhị :

— Con nhỏ đó là ai vậy ? Thanh kiếm nó cầm trong tay có phải là thanh Diệt tình kiếm nổi tiếng trong giới giang-hồ đó không ?

Kim lão-nhị đáp :

— Cô nương ấy là ái nữ của Thượng-quan bảo chủ vùng Cam-Nam, thanh gươm ấy quả thật là thanh Diệt tình kiếm.,.

Thiên-độc-cốc chủ mắt nhìn kỹ Uyển-Thanh một lượt rồi mỉm cười :

— Thật là đẹp không thua gì Vân-mộng nhị-kiều, chỉ hiếm có chút là khí tinh anh hơi quá nặng một chút...

Uyển-Thanh quay lại nhìn lão lùn một lát, rán dằn cơn giận xuống và chẳng nói lấy một lời...

Thiên-độc-cốc chủ bỗng cười ha hả :

— Lão phu và lịnh tôn giao thiệp nhau rất là thân mật, như thế thì ngươi phải gọi ta là lão bá mới phải !

Kim lão-nhị thấy Uyển-Thanh giả đò không nghe lời của lão lùn nên lật đật xen vào :

— Thượng-quan cô nương, lão tiền bối đây là Thiên-độc-cốc chủ, người giao tình với lịnh tôn thật là thân mật, cô nương mau làm lễ ra mắt đi !

Uyển-Thanh hơi do dự giây lát, rồi sau cùng từ từ bước tới nghiêng mình làm lễ trước mặt Thiên-độc-cốc chủ :

— Xin ra mắt lão tiền-bối...

Lão lùn đằng hắng một tiếng rồi cười :

— Từ lâu nghe tiếng Thượng-quan cô nương tung hoành trên khắp nẻo vùng Tây Bắc, không tay nào đối thủ nổi, ngày nay được gặp mặt mới thấy rõ người thật là mỹ lệ, có được đứa con gái như thế còn hơn

http://tieulun.hopto.org

con trai gấp mấy, lịnh tôn có phước như thế, lão thật ngưỡng mộ vô cùng.

Nghe giọng nói của lão lùn, luôn có khẩu khí của người trưởng-thượng, lại có hàm ý khinh thị, Uyển-Thanh gượng cười :

— Xin lão tiền bối hãy ngồi, tôi còn đang săn sóc người bịnh.

Thiên-độc-cốc chủ từ từ quay lại nhìn Nguyên-Bình rồi hỏi :

— Người mà được Thượng-quan cô-nương săn sóc như thế, tất nhiên phải có danh vọng như thế nào, chẳng biết đó là ai vậy ?

Kim lão-nhị cướp lời :

— Nó là cháu tôi...

Thiên-độc-cốc chủ chớp chớp đôi mắt cười lạt :

— Lão phu đi đường quá mỏi mệt, hãy tạm dưỡng tinh-thần tại đây một lát, các người hãy lo liệu rời khỏi nơi đây đi.

Nói xong lão ta ngồi dựa lưng vào vách lim dim đôi mắt.

Lúc đó hai con độc xà vẫn quấn chung quanh tay và mình của lão ta : chúng đều ngửng đầu lên há miệng thè lưỡi đỏ lòm.

Kim lão-nhị khẽ nhíu đôi mày, rồi từ từ bước đến gần Nguyên-Bình, nói với cụ già :

— Lão tiền-bối, chừng bao lâu nữa cháu tôi mới tỉnh ?

Cụ già giơ tay sờ vào ngực họ Từ giây lát rồi bảo :

— Theo tình hình nầy thì ta có thể quả quyết rằng, bây giờ bịnh của chàng ta không có gì biến hóa nữa đâu, nhưng chừng nào tỉnh lại được thì ta chưa quyết đoán ra.

Uyển-Thanh kề tai Kim lão-nhị nói nhỏ :

— Danh của Thiên-độc-cốc vang lừng bốn phương, nội công rất tinh thâm, nhưng tại sao lại dở như thế ? Chỉ đi đường mà lại mệt mỏi như thế, thì e đó không phải là sự thật...

Kim lão-nhị gật gật đầu :

— Ta thấy chuyện này cũng hơi lạ.

Uyển-Thanh hỏi lại :

— Hay đó chỉ là một kẻ mạo nhận danh nghĩa ?

Kim lão-nhị khẽ lắc đầu :

— Tôi đã gặp người ấy hai lần rồi, lần nào cũng tại Thiên-độc-cốc từ mấy mươi năm nay người ấy chưa hề rời khỏi Thiên-độc-cốc, như lần này lại ra ngoài, tất nhiên là phải có chuyện gì quan trọng.

Ngưng trong giây lát, họ Kim lại nói tiếp :

— Khi cháu Bình tỉnh, chúng ta phải dời đi để tránh điều phiền phức có thể xảy ra...

Từ trước Uyển-Thanh cũng đã từng nghe phụ thân thuật chuyện Thiên-độc-cốc chủ là người độc hiểm như thế nào, nên nàng gật gật đầu.

— Nhưng bây giờ không biết chừng nào chàng mới tỉnh lại được...

Bỗng nghe tiếng ngáy pho pho, mọi người đều quay đầu lại nhìn thì lão Thiên-độc-cốc chủ đã ngủ mê tự bao giờ.

Cụ già chú ý lắng nghe hồi lâu rồi bảo :

— Phải, y ta đã ngủ rồi.

Kim lão-nhị khẽ lắc đầu :

— Có lẽ ông ta bị mỏi mệt lắm...

Uyển-Thanh lại nói tiếp :

— Tôi không tin rằng lão...

Kim lão-nhị vội xua tay ngăn không cho Uyển-Thanh nói tiếp :

Mọi người quay lại, thấy Nguyên-Bình nằm yên trên mặt đất, đôi mắt nhắm nghiền nhưng sắc mặt rất bình tĩnh, không có một dấu vết gì chứng tỏ chàng bị đau đớn vì trọng thương.

Kim lão-nhị nhìn sửng vào mặt chàng một lúc lâu, khi thấy chàng vẫn chưa tỉnh, lão rất lấy làm lo lắng nên thở dài, đôi giòng lệ từ từ lăn trên má...

Kim lão-nhị xích lại gần nhìn kỹ mặt Nguyên-Bình, một giọt nước mắt bỗng rơi ngay vào miệng chàng.

Cụ già bỗng vỗ tay đánh bốp :

— A, phải rồi, ta đã quên dùng thuốc dẫn rồi !

Uyển-Thanh lật đật hỏi :

— Phải dùng thuốc gì để dẫn, lão tiền bối nói mau mau đi.

Cụ già tiếp liền :

— Nước mắt !

Bỗng nghe Nguyên-Bình thở ra một hơi dài rồi lẹ làng ngồi dậy.

Cụ già vụt đứng phắt dậy, vỗ tay cười lớn :

— À, người độc, người độc, cái đạo của lão phu không có độc rồi !

Quá đỗi vui mừng, cụ nhảy múa lăng xăng cười nói huyên thiên.

Uyển-Thanh biết rằng nếu cứ để cho cụ cứ nhảy múa lăng xăng mãi rất bất tiện, nên lật đật gọi :

— Xin lão tiền-bối hãy đứng lại, tôi có chuyện này xin thỉnh giáo...

Bỗng nghe tiếng ngáy của lão Thiên-độc-cốc chủ càng ngày càng to có điều lạ là tiếng gáy rất hòa nhịp với điệu múa của cụ già.

Lúc ban đầu, mới nghe qua ai cũng ngỡ rằng tiếng ngáy ấy là do

http://tieulun.hopto.org

lão lùn cố ý hòa hợp với điệu múa của cụ già, nhưng chỉ trong giây lát sau xem tình hình nhảy múa của cụ già, ai nấy cũng mường tượng rằng chính tiếng ngáy của Thiên-độc-cốc chủ đã chỉ huy, khống chế diệu nhảy múa của cụ già. Hễ tiếng ngáy mau thì cụ già nhảy múa dồn dập, còn tiếng ngáy trở lại chậm thì cụ cũng múa chậm theo...

Uyển-Thanh và Kim lão-nhị thấy tiếng ngáy ấy rất bất lợi trong lòng hai người lúc ấy thấy cũng bị tiếng ngáy ấy lôi cuốn một cách lạ lùng, ai cũng muốn theo nhịp điệu tiết tấu của tiếng ngáy ấy mà nhảy múa, nhưng khi vừa mới bắt đầu bỏ chân ra để nhảy, hai người đều cố gượng lại được.

Uyển-Thanh lật lật cầm thanh Diệt-tình kiếm giơ lên cao : kiếm quang sáng lòa, làm cho thần trí mọi người đều thanh tỉnh lại, Uyển-Thanh lật đật bảo nhỏ Kim lão-nhị :

— Lão tiền bối hãy coi chừng chàng, để tôi kêu Thiên-độc-cốc chủ tỉnh dậy.

Kim lão-nhị nhìn kỹ cử động của cụ già, thấy hai tay cụ vẫn cứ vỗ tay đều nhịp rõ ràng là đang hòa theo nhịp điệu tiếng ngáy của Thiên-độc-cốc.

Lúc đó Kim lão-nhị đang chú tâm theo dõi chuyện lạ lùng ấy nên không nghe rõ Uyển-Thanh nói gì, mặc dù thế lão cũng ừ qua loa lấy lệ.

Uyển- Thanh lẹ làng bước tới, về phía Thiên-độc-cốc chủ...

Còn cách chừng 3,4 bước, bỗng nghe một tiếng huýt sáo lanh lảnh, con rắn to, mình đầy khoang lốm đốm vụt chìa đầu ra phía trước dài lối hai thước, nó nhìn sững Uyển-Thanh, há miệng to đỏ lòm như chực cắn nàng,

Uyển-Thanh vội đứng sững lại, bất giác nàng giơ cao thanh Diệt tình lên để hộ thân, kiếm quang chói khắp bốn phía...

Con quái xà bị kiếm quang làm cho nó ghê sợ, nên lật đật rút cổ về,

Uyển-Thanh gọi lớn :

— Lãnh lão tiền bối, người hãy tỉnh dậy...

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI BẢY

Điệu múa loạn cuồng

Sau giọng kêu giựt ngược của Uyển-Thanh, bỗng thấy lão Thiên-độc-cốc chủ khẽ nhếch mép cười, nhưng lão cứ vẫn lim dim đôi mắt trả lời :

— Có chuyện gì ?

Trong lúc nói, lão làm ngưng ngáy, nhưng khi nói xong, lão ta tiếp tục ngáy pho-pho như trước.

Uyển-Thanh cố nén cơn giận dữ đang sôi nổi trong lòng :

— Lão tiền bối hãy ngưng ngay tiếng ngáy, có được không ?

Thiên-độc-cốc chủ cười :

— Trong đời lão phu chưa từng nghe lời ai bao giờ. Nếu có nghe thì người ấy phải trả cho lão phu một giá rất đắt, có thể làm cho lão phu hài lòng mới được.

Lần nầy vừa nói chuyện, lão lùn vẫn cứ ngáy như thường, nhưng không được đều như trước.

Uyển-Thanh quay lại nhìn thì thấy lúc ấy Kim lão-nhị cũng đang khoa chân múa tay như sắp sửa nhảy múa theo cụ già, rõ ràng họ Kim không chống nổi với sức lôi cuốn của tiếng ngáy Thiên-độc-cốc chủ.

Lúc đó thì cụ già cũng đã nhảy múa quá sức, râu tóc bay phất phới, mồ-hôi ra nhễ nhại đầy mình.

Nhưng có điều làm cho Uyển-Thanh kinh hoàng hơn hết là trong lúc Nguyên-Bình vừa hơi tỉnh dậy là chàng cũng cử động chân tay như sắp nhảy múa.

Tình trạng quá bức bách, không còn thì giờ để suy nghĩ nữa, Uyển-Thanh lật đật hỏi :

— Xin lão tiền-bối hãy nói rõ người cần gì ?

Lão lùn vụt mở đôi mắt tròn xoe, nhìn thẳng vào mặt Uyển-Thanh :

— Không bao giờ lão phu có lòng muốn bức bách ai, nếu cô nương đã tự nguyện thì đừng than phiền ta...

Uyển-Thanh lại thúc giục :

— Lão tiền bối hãy cho mau biết đi !

Thiên-độc-cốc chủ đằng hắng một tiếng rồi bảo :

— Ta đưa ra một điều kiện tùy ý cô nương lựa chọn một.

Uyển-Thanh lại hỏi :

— Lão tiền bối đừng ngáy nữa rồi sẽ thương lượng sau, có được không ?

Nguyên do là vì lúc ấy mặc dù lão lùn nói chuyện với Uyển-Thanh nhưng lão ta cũng vẫn ngáy pho-pho như thường.

Thiên-độc-cốc chủ nhếch mép cười :

— Không bao giờ ta tin lời ai một cách dễ dàng đâu. Bây giờ cô nương hãy đồng ý với điều kiện của ta rồi sau dàng dâu. Bây giờ cô đó ta sẽ ngưng ngáy cũng không muộn.

http://tieulun.hopto.org

Uyển Thanh lại liếc mắt ra phía sau nhìn, thấy lúc đó Kim lão nhị và Nguyên-Bình đã bắt đầu đứng dậy nhảy múa, cho đến con vượn lông vàng mập phệ cũng đã nhóm dậy sửa soạn nhảy theo điệu ngáy trước tình hình cấp bách đó, Uyển-Thanh lật đật bảo :

— Bất luận điều kiện gì tôi cũng bằng lòng.

Thiên-độc-cốc chủ cười lạt :

— Tạ có đứa con trai độc nhứt, bẩm chất rất khác thường, nhưng đối với con mắt người thường thì...

Uyển Thanh lật đật tiếp lời :

— Có phải vì xấu quá nên không ai thèm nhìn chăng ?

Thiên-độc-cốc chủ tằng hắng :

— Cũng có thể như vậy, nhưng vì uy danh của ta, thì ta cũng có thể kiếm cho nó cả chục con vợ trẻ đẹp cũng không khó gì !

Lão ta lại liếc mắt nhìn chung quanh một lượt bắt đầu ngáy dữ dội hơn trước làm cho tất cả đều phải nhảy theo nhịp ngáy của lão một cách loạn cuồng, sau đó lão ta lại lạnh lùng nói tiếp :

— Nhưng có những người mà ta không vừa ý, nếu như ngươi bằng lòng điều kiện của ta, ưng chịu con trai ta, thì chẳng những ngươi sẽ sung sướng trọn đời, mà linh tôn cũng sẽ được thêm rất nhiều hy vọng.

Uyển-Thanh nghe nói, nàng giựt mình sững sờ :

— Còn điều kiện thứ hai ?

Thiên-độc-cốc chủ nói tiếp :

— Là ngươi phải đưa thanh Diệt kiếm cho ta, chừng đó ta sẽ ngưng tiếng ngáy lập tức, còn bọn nầy có thể thoát khỏi nơi đây hay không đó là chuyện sau...

Uyển-Thanh trầm ngâm trong giây lát rồi bảo :

— Nếu như tôi bằng lòng điều kiện thứ nhứt, chịu làm dâu Thiên-độc-cốc, thì những người này sẽ ra sao ?

Thiên-độc-cốc chủ cười ha hả :

— Nếu như ngươi bằng lòng ưng con trai ta, thì ngươi sẽ thành người trong gia đình ta rồi, tánh ta rất thương mến con cháu, thì chừng đó ta rất ái mộ nhà ngươi, ngươi đòi gì cũng được...

Nói đến đây, sắc mặt của Thiên-độc-cốc chủ bỗng biến ra hòa dịu, và từ ái vô cùng, với đôi mắt thương yêu triu mến, lão ta nhìn thẳng vào mặt Uyển Thanh như chờ đợi câu trả lời.

Uyển Thanh bỗng thấy nơi ngực mình như có tảng tá ngàn cân đè lên trên, bất giác nàng thối lui hai bước rồi ngẫm nghĩ :

— Không ngờ lão độc hiểm nổi danh trong giới giang-hồ mà lại có cưng con đến thế.

Nàng giơ tay vén mái tóc lòa xòa trên trán rồi hỏi nhỏ :

— Lão tiền-bối đã lo lắng cho con như thế, có phải vì tôi khá đẹp hay không ?

Thiên-độc-cốc chủ gật đầu lia lịa :

— Bên ngoài đẹp đẽ, bên trong lòng lại thông minh, thế gian ít ai sánh kịp, nàng có thể còn hơn Vân-Mộng nhị kiều của nhà họ Đinh.

Uyển-Thanh cười thầm trong bụng, rồi hỏi thêm :

— Không biết quí công tử khó coi đến mức nào vậy lão tiền bối ?

Thiên-độc-cốc chủ cười :

— Bất quá là lúc sanh ra nó hơi dị hình, dị dạng, làm cho mọi người ai ai nhìn thấy cũng đều sợ, tứ chi nó lớn đầy đủ, ngũ quan cũng hoàn toàn có chỉ mà gọi rằng xấu ?

Uyển-Thanh giơ tay lên trán rồi cười lớn :

— Từ xưa đến nay hồng nhan hay bạc mạng, kẻ đẹp gặp phải chồng xấu, tôi bằng lòng vậy !

Đôi mắt lão lùn bỗng sáng hẳn lên, mặt lão lộ vẻ vui mừng vô hạn, lão hỏi gặn :

— Có thật như thế không ?

Uyển-Thanh nghiêm sắc mặt :

— Lời tôi đã nói ra, lão tiền-bối nghe rõ ràng, làm sao giả dối cho được?

Thiên-độc-cốc chủ bỗng ngừng tiếng ngáy, rồi cười ha hả :

— Ta phải dẫn người đến Quỉ-vương-cốc một phen, để cho họ thấy dâu ta còn hơn con gái họ rất nhiều.

Bỗng nghe Kim lão-nhị hô lớn :

— Lão tiền-bối ơi ! Người nhảy múa đã nhiều lắm rồi, mồ hôi ra đầm đề thì bây giờ nên nghỉ một lát.

Nguyên do là vì trong khi lão lùn ngưng tiếng ngáy thì Kim lão-nhị và Nguyên-Bình cũng ngưng nhảy múa duy chỉ còn có cụ già cứ tiếp tục nhảy múa mãi.

Uyển-Thanh quay lại nhìn rồi bảo :

— Hãy giữ lão tiền bối ấy lại đi, nếu cứ để nhảy mãi như thế e người sẽ chết mất.

Lúc đó Nguyên-Bình đang đứng thẳng người, chàng ngước mắt nhìn ra ngoài xa, dường như đang cố gắng nhớ lại những chuyện gì rất quan trọng nên khi nghe tiếng gọi của Uyển-Thanh, chàng như giựt mình sực tỉnh « à » một tiếng rồi bước tới nắm chặt lấy cụ già...

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù chàng ta vừa mới tỉnh, nhưng dường như võ công đã hồi phục lại hoàn toàn, thế nên chàng xuất thủ lẹ như chớp, chàng đã chụp ngay cánh tay phải của cụ già.

Bị Nguyên-Bình chụp cứng, cụ già không thể nhảy múa được nữa, nên quay lại nhìn chàng mỉm cười :

— A ha ! Người độc... Người độc !...

Nguyên-Bình khẽ nhíu đôi mày :

— Người độc à ?

Cụ già gật gật đầu :

— Đúng như thế, ngươi và ta đã giống nhau rồi, chúng ta đều là những người độc. Bây giờ trong máu huyết của ngươi, cho đến tứ chi ngũ quan chỗ nào cũng đều có độc rất nhiều.

Nguyên-Bình nghe nói đứng sững sờ, bất giác chàng buông cánh tay trái của cụ già ra hồi nào chẳng biết...

Cụ già bỗng vỗ tay cười ha hả :

— Ta phải cho tất cả những người trong thiên hạ biết rằng đạo của ta đã người biết rồi...

Nói xong lão ta lẹ làng bước ra ngoài.

Uyển-Thanh lật đật gọi :

— Lão tiền bối...

Vừa nói nàng vừa giơ tay chụp, nhưng không kịp.

Bỗng nghe Thiên-độc-cốc chủ đằng hắng một tiếng :

— Con ơi ! Lão ta không chạy khỏi đâu !

Vừa nói, lão lùn vừa vung tay lên, con rắn lớn mình đầy khoang trắng, vụt mình tới trước, lẹ như mũi tên, chỉ trong giây phút nó đã quấn chung quanh đôi chân của cụ già.

Vì không kịp đề phòng, đôi chân của cụ già bị rắn trói chặt, không sao cử động được nữa, tiếp sau là cụ ngã lăn trên mặt đất.

Uyển-Thanh lật đật chuyển mình lẹ làng phóng ra ngoài giơ tay định nắm lấy cụ già, nhưng khi tay vừa đến gần kề cụ già, nàng bỗng lật đật rút tay lại rồi thối lui hai bước.

Nguyên do là vì con rắn to đang quấn chặt đôi chân của cụ già bỗng huyết lên một tiếng lớn rồi ngửng đầu như mươn táp Uyển-Thanh. Nàng giựt mình kinh hãi nên lật đật rút tay và bước thối lui.

Thiên-độc-cốc chủ bỗng giơ tay lên vẫy vẫy, miệng huýt sáo hai lượt, con rắn to bỗng mở trói đôi chân cụ già rồi lẹ làng phóng mình trở về quấn mình trên tay lão lùn y như cũ.

Cụ già từ từ ngồi xếp bàn tròn trên mặt đất, quắc mắt nhìn con rắn to hồi lâu rồi bảo :

— Ta đã dùng thuốc để huấn luyện được vượn, trong lòng rất lấy làm tự phụ về chuyện ấy, nhưng không ngờ bây giờ lại có người huấn luyện rắn lại thuần thục thế ấy.

Thiên-độc-cốc chủ đằng hắng mấy tiếng :

— Thiên-độc-cốc chủ, phải là người như thế nào mới được trọng vọng chứ !

Uyển-Thanh thấy lúc bấy giờ tinh thần của cụ già đã bình tĩnh, nàng thở ra rồi bảo :

— Lão bá định ra ngoài đi đâu ?

Cụ già ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi quay mặt lại nhìn Nguyên-Bình bảo :

— À, bây giờ thì chàng này đã giống ta như một rồi...

Rồi bỗng quay sang phía Uyển-Thanh lão lại nói tiếp :

— Từ nay trở đi, chàng cũng như ta, có thể uống được tất cả loại độc dược mà vẫn không sao...

Nguyên-Bình bỗng bước tới xá dài cụ già :

— Ơn của lão tiền bối đã cứu mạng tôi, tôi nguyền khắc cốt ghi xương, đợi đến sau khi tôi thi hành xong mấy nhiệm vụ trọng đại, nếu chừng đó tôi còn sống tôi sẽ cùng với lão tiền bối tìm một chỗ hoang vắng kín đáo để ở. Và cũng từ đó tôi nguyện không bao giờ đặt chân trên bước giang hồ nữa...

Cụ già bỗng từ từ đứng dậy :

— Nếu như lời ấy thực hiện được, thì lão phu này cũng nguyện đem tất cả cái sở học của mình để truyền thọ lại cho người.

Bỗng nghe từ phía dưới đất có tiếng ầm ầm vang dậy...

Kim lão-nhị giựt mình :

— Tiếng gì lạ thế ?

Thiên-độc-cốc chủ cười lớn :

— À, ra thì ở đây rồi...

Cụ già lạnh lùng nói tiếp :

— Đâu có chuyện gì đáng cười... dưới tòa thạch thất này có một giòng nước ngầm cứ cách một tháng một lần, thì lại có tiếng chấn động to như thế.

Như sực nhớ ra điều gì, Ngnyên-Bình vụt nói tiếp :

— À... một giòng nước ngầm...

Cụ già gật đầu :

— Đúng như thế, dưới tòa thạch thất này có một giòng nước ngầm chảy thật mạnh nếu dẫn giòng nước ấy lên mặt đất thì có thể biến thành một giòng sông.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình lật đật hỏi :

— Có ngôi mộ của Cô-độc lão nhân, không biết cách đây bao xa ?

Cụ già trầm ngâm giây lát rồi bảo :

— Nếu không tính núi non cách trở, cứ theo đường thẳng thì cách đây chừng mười mấy dặm.

Bỗng Thiên-độc-cốc chủ dịu dàng gọi :

— Con ơi ! Lại đây mau... Ta có chuyện quan trọng khẩn thiết cần nói với con.

Uyển-Thanh và Nguyên-Bình lật đật ngó lại, nhìn thẳng về phía Thiên-độc-cốc chủ.

Vì lúc ấy, hai người là nhỏ nhứt trong số người hiện có mặt, thế nên khi nghe lão lùn gọi, hai người đều quay đầu lại một lượt.

Uyển-Thanh mỉm cười :

— Phải lão tiền bối gọi tôi không ?

Vừa nói nàng vừa chậm rãi bước tới.

Thiên-độc-cốc chủ gật đầu mỉm cười :

— Tự nhiên là phải gọi cô nương chớ gọi ai ?

Lão lại nói nho nhỏ :

— Con ơi ! Con có biết tại sao bỗng nhiên ta đến vùng hoang lương này một cách bất thình lình như thế không ?

Uyển-Thanh lắc đầu :

— Dạ chưa biết...

Thiên-độc-cốc chủ liếc mắt nhìn qua Kim lão-nhị và Nguyên-Bình một lượt rồi dùng phương pháp truyền âm nhập mật nói tiếp :

— Bây giờ đây các tay anh hùng trong giới võ lâm khắp nơi đều tụ tập về ngôi mộ Cô độc lão nhân, chuẩn bị tìm những bí mật dên dưới ngôi mộ ấy. Lão phu được tin mật cho biết trong vùng này có một giòng nước ngầm chảy vào ngôi mộ ấy. Nếu như theo giòng nước ngầm này và đến ngôi mộ ấy, thì có thể tránh được tất cả những cơ quan bí mật nguy hiểm dày đặc bên phía dưới mộ, và nếu đi bằng con đường ấy thì tránh được tất cả con mắt của các tay cao thủ trong giới võ lâm.

Ngưng trong giây lát, lão ta lại nói tiếp :

— Nhưng đó cũng là một chuyện 10 phần nguy hiểm, bây giờ cô nương đã thành là người trong gia đình ta rồi, thì Thiên-độc-cốc và Thượng quan bảo sẽ liên hợp nhau để đối phó...

Vì lão dùng phép truyền âm nhập mật, thế nên người khác không bao giờ nghe lão ta nói gì, nhưng chỉ thấy môi mấp máy luôn luôn, còn Uyển-Thanh cứ đứng sững sờ không động đậy gì cả, ra dáng chú ý theo dõi lão ta, hay là giả bộ như không nghe gì.

Dường như Kim lão-nhị thấy tình hình không xong, lão khẽ kéo áo Nguyên-Bình bảo :

— Cháu Bình theo ta...

Vừa nói lão ta lẹ làng bước ra ngoài.

Nguyên-Bình quay mặt lại nhìn cụ già, rồi lật đật bước theo Kim lão-nhị.

Đi được lối 2,3 trượng, Kim lão-nhị mới đứng lại bảo nhỏ Nguyên-Bình :

— Cháu Bình, võ công của cháu đã hồi phục lại như xưa chưa ?

Nguyên-Bình đáp :

— Tinh thần rất đầy đủ, võ công đã khôi phục lại được mấy phần, bây giờ cũng chưa biết được một cách rõ ràng.

Kim lão-nhị lại nói tiếp :

— Thiên-độc-cốc chủ là một cao thủ nổi tiếng hiểm độc nhứt trong giới võ lâm, chẳng những võ công của lão ta rất cao, mà lại còn khéo dùng các loại độc dược để ám hại đối phương. Uyển-Thanh đang bàn chuyện liên miên với lão ta, e rằng đó không phải là chuyện lành...

Giả sử như võ công của cháu đã hoàn toàn hồi phục lại được, thì cũng chưa chắc là đối địch nổi với lão ta. Chỗ này không nên dằn dà ở lâu, chúng ta nên lợi dụng cơ hội này đi luôn để tránh tất cả mọi phiền phức...

Nguyên-Bình lắc đầu bảo :

— Thúc phụ không nghe lời của cụ già nói hay sao ? Giờ đây tuy cháu đã sống lại, nhưng toàn thân thể chỗ nào đều cũng nhiễm đầy chất độc nguy hiểm...

Kim lão-nhị lại nói tiếp :

— Chuyện ấy không can hệ gì đến ta... Vả lại cháu đã sống lại được mà toàn thân đều nhiễm chất độc, trên thế gian này chưa hề có chuyện ấy.

Bỗng đâu Nguyên-Bình quì ngay xuống đất vòng tay :

— Xin thúc phụ để cháu làm lễ...

Kim lão-nhị sững sờ ngạc nhiên :

— Cháu định làm gì thế ?

Nguyên-Bình lạy xong đứng thẳng dậy :

— Trước mặt thúc phụ, luôn luôn cháu phải vâng lời, nhưng trong tình hình hiện nay, xin thúc phụ cho cháu biện bạch vài lời.

Kim lão-nhị gật đầu :

— Cháu cứ nói...

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình thở dài :

— Sở dĩ cháu vui lòng để cho thử thuốc độc, là ý muốn sao cho được sống, cũng chỉ vì oán cừu chưa trả được, sợ chết đi mà không nhắm mắt nơi chốn cửu nguyên.

Chàng cười ha hả rồi nói tiếp :

— Cháu định luyện thêm võ công vài năm nữa, để cho vững lòng hơn trong việc phục thù, nhưng trong tình hình hiện nay cháu có thay đổi ý kiến một vài phần.

Dường như hào khí của Nguyên-Bình cũng kích động được Kim lão-nhị phần nào, thế nên lão thở dài rồi lật đật hỏi :

— Như thế cháu định lẽ nào ?

Nguyên-Bình nói tiếp :

— Cụ già tuy đã liệu trị cháu được lành mạnh, nhưng cũng đã biến cháu thành một người độc, thế nên khi đi đến đâu thế nào cũng để tai vạ lớn cho người, hà huống gì đem thuốc độc để dùng trị binh đó là điều từ trước đến nay chưa từng thấy, có thể lúc nào đó sức thuốc mất đi thì tháu cũng chết một cách bất thình lình. Thế nên cháu rất quí báu thời gian trong lúc này, muốn phục thù càng sớm càng hay.

Giọng nói của chàng rất kiên quyết, khiến cho người nghe ai ai cũng biết rằng không thể nào làm cho chàng thay đổi ý kiến cho được.

Kim lão-nhị tỏ vẻ lo ngại :

— Chẳng những võ công của Dịch-thiên-Hành trác tuyệt, mà lão ta lại là người giảo hoạt ít ai bì, chuyện phục thù, nói nghe thì dễ, nhưng đến khi thi hành biết đâu sẽ gặp biết bao là trở ngại khó khăn.

Nguyên-Bình cười lạt :

— Lời nói của thúc phụ tuy rất đúng, nhưng tình hình lúc bấy giờ như tên đã lắp vào cung, không thể nào không bắn ra được nữa...

Lúc ấy dường như trong lòng Kim lão-nhị cũng còn sợ Dịch-thiên-Hành một phần nào, thế nên lão trầm ngâm trong giây lát rồi nói tiếp :

— Chí khí của cháu như thế thật rất đáng mừng, nhưng phàm làm chuyện gì trước hết phải tính toán kỹ rồi sau đó mới hành động.

Dịch-thiên-Hành là tay giảo hoạt, trừ phi khi nào y ta cố ý ra mặt thị thôi, còn như cháu muốn tìm cho được lão ta cũng không phải là một chuyện dễ dàng đâu.

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Chuyện ấy cháu đã nghĩ đến rồi...

Chàng bỗng nói nho nhỏ :

— Khi nãy Thiên-độc-cốc chủ vừa có nói rõ cho ta biết dụng tâm của lão ta lần mò đến đây, và theo lời nói của cụ già, thì ta có thể chắc được một phần lớn rằng dòng nước ngầm dưới tòa thạch-thất ăn thông đến ngôi mộ của Cổ-độc lão nhân.

Kim lão-nhị gật đầu :

— Cháu suy luận rất đúng, nhưng giòng nước ngầm ấy chảy rất mạnh giả sử như người nào rất rành giỏi bơi lội, chắc cũng không dễ gì lội xuống đó được đâu...

Nguyên-Bình lại nói :

— Cháu cũng có nghĩ đến việc ấy rồi, nhưng bây giờ lão Thiên-độc-cốc chủ hiện có mặt tại đây, thì thế nào lão ta cũng đã có nghĩ đến chuyện đi ngầm theo con đường nước ấy.

Cháu định theo phía sau lão ta, nương theo giòng nước ngầm để vào ngôi mộ. Cháu nghĩ rằng không thể nào Dịch-thiên-Hành cam tâm để tất cả bảo vật trong ngôi mộ nhường cho kẻ khác, thế nào lão ta cũng phải tìm cách độn nhập vào đó để vơ vét bảo vật.

Và tiếp theo là nàng áo đỏ của phe Nam-Hải, nàng cũng không đành khoanh tay trước kho tàng quý báu như thế, số người đến đó rất đông, cháu định trà trộn vào đó kiến cơ nhi tác...

Nếu như Hoàng-thiên chẳng thụ, cháu lấy đầu được kẻ thù sẽ đem về điện tế trước linh tiền của gia phụ và tam phục. Còn giả sử như không hạ thủ được Dịch-thiên-Hành để báo thù thì cũng tìm cách lợi dụng các cơ quan bí mật dưới ngôi mộ để cùng tiêu diệt tất cả...

Bỗng Kim lão-nhị lộ vẻ vui mừng và quả quyết :

— Phải rồi, chúng ta vào đó đi, ta sẽ tìm cách giúp cháu.

Nguyên-Bình bỗng lắc đầu lia lịa :

— Cháu đã đem tất cả những ý nghĩ trong lòng nói cho thúc phụ biết, nhưng giờ còn một chuyện, xin thúc phụ hãy vui lòng...

Kim lão-nhị mỉm cười :

— Có phải cháu bảo ta đừng nhúng tay vào việc này chăng ?

Nguyên-Bình nói tiếp :

— Bây giờ thúc phụ đã ra thân tàn phế, giả sử như vào ngôi mộ thì cũng chưa chắc là đã giúp gì thêm cho cháu...

Trong mấy ngày gần đây, được trải qua nhiều việc, chỉ có một thời gian thật ngắn mà cháu tưởng chừng có đến mấy năm, nhờ bao nhiêu kinh-nghiệm đó, mà cháu thấy mình trưởng thành rất nhiều.

Kim lão-nhị thở dài :

— Cháu ơi ! Cháu đã trưởng thành lắm rồi...

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình mỉm cười :

Kinh-nghiệm và tuổi tác cũng tiến chung nhau, lòng cháu hiện nay đã cằn cỗi rồi, có lẽ cháu đã xác định thời kỳ phải chết của mình rồi, và đó cũng là điểm cuối cùng của tuổi già...

Kim lão-nhị lo lắng :

— Sao ? Bộ cháu cảm thấy trong cơ thể có gì lạ chăng ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Cháu không thấy gì lạ cả !

Kim lão-nhị hỏi dồn :

— Như thế tại sao cháu xác định được thì giờ chết của mình ?

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ trong giây lát rồi bảo :

— Giờ phút này cháu thấy khí lực mình rất sung túc hơn lúc nào cả, vả lại cũng rất hăng say trong việc chiến đấu phục thù, giờ đây bất luận cháu gặp hoàn cảnh hiểm ác, khó khăn đến đâu, cháu có thể tin rằng cháu có thể cố gắng vượt qua tất cả...

Kim lão-nhị lại tiếp :

— Cụ già cũng đã từng cho biết, sau khi uống thuốc ấy rồi, thì tiềm lực của con người được kích động mạnh, có lẽ bây giờ thấy rõ ràng lời nói ấy là đúng...

Nguyên Bình gật đầu chậm rãi đáp :

— Cụ già đã dùng thuốc đúng, hiện nay cháu thấy khí lực trong cơ thể đầy đủ hơn lúc nào hết, tinh thần cũng phấn chấn, luôn luôn muốn hoạt động.

Bỗng nghe từ xa có tiếng gọi của Uyển-Thanh :

— Từ công-tử...

Nguyên-Bình quay lại nhìn, thấy nàng đang đứng bên khung cửa, miệng mỉm cười tươi như hoa phù dung vừa chớm nở, nhưng vẻ mặt nàng lúc ấy lại được vẻ buồn buồn khó tả...

Chàng nghĩ đến tình nàng đã có công săn sóc chàng tự mấy hôm nay bất giác lòng chàng cảm thấy mến nàng vô hạn.

Nhìn thẳng vào mặt nàng, chàng thở ra, ôn tồn hỏi :

— Cô nương bảo gì...

Vừa hỏi chàng vừa chậm rãi bước tới.

Uyển-Thanh bảo nho nhỏ :

— Chàng đừng bước tới nữa...

Nàng thoăn-thoắt bước tới.

Đối với Uyển-Thanh, Nguyên-Bình có một tình cảm rất sâu sắc, đậm đà thế nên khi nghe nàng dặn chàng liền đứng hẳn lại, liếc mắt nhìn chung quanh một lượt rồi nhìn thẳng vào mặt nàng.

Chàng thấy nàng nhếch mép cười gượng đau khổ, rồi sau đó sắc mặt nàng lại đổi ra nghiêm trang đến lạ lùng.

Nàng bước tới sát kề bên Nguyên-Bình, dựa đầu vào vai chàng, buồn rầu bảo :

— Tôi phải cho chàng biết một chuyện này...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Nàng cứ nói đi...

Uyển-Thanh tiếp :

— Bỗng nhiên thiếp thấy chàng trưởng thành rất nhiều...

Nguyên-Bình khẽ gật đầu :

— Qua một cơn sóng gió ba đào, sanh mạng như chỉ mành treo chuông làm cho con người hiểu biết thêm nhiều việc. Có những điều trước kia tôi còn mờ mịt, bây giờ đã thấy một cách rõ ràng. Tôi đã già quá rồi.

Uyển-Thanh gượng cười :

— Còn tôi thì hiện nay cũng không còn là một tiểu thơ trong khuê các nữa...

Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Nàng đã hứa hôn từ trước rồi kia à ?

Chàng cười ha hả rồi nói tiếp :

— Nếu đến ngày hôn lễ mà tôi còn sống, thì chừng ấy dù cho đường xá xa xôi đến đâu, hễ hay tin là thế nào tôi cũng đến để uống ly rượu mừng...

Uyển-Thanh buồn rầu :

— Chỉ e đến ngày vui mà thiếp đã hóa ma rồi...

Nguyên-Bình nhếch mép :

— Cô nương quá bi quan...

Uyển-Thanh bỗng đứng thẳng người nghiêm trang bảo :

— Thôi hãy bỏ qua chuyện ấy đi... Bây giờ có một chuyện rất trọng đại, chàng cần phải quyết định gấp...

Nguyên-Bình lật đật hỏi :

— Chuyện gì thế ?

Uyển-Thanh lại hỏi :

— Chàng biết tại sao Thiên-độc-cốc chủ đến đây không ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Có phải về chuyện vào ngôi mộ Cô độc lão nhân không ?

Uyển-Thanh gật đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Chàng đoán không sai, dưới tòa thạch thất này có một giòng nước ngầm ăn thông đến ngôi mộ ấy.

Nàng thở ra rồi bảo nhỏ :

— Không biết tại sao Thiên-độc-cốc chủ lại tìm biết được chuyện bí mật này, mà dường như lão ta đã có phương pháp đi dưới con đường nước ngầm ấy.

Nói đến đây, bỗng nhiên nàng im lặng.

Nguyên-Bình định hỏi tiếp nàng về phương pháp đi dưới con đường nước ngầm, nhưng thấy cũng hơi bất tiện, nên chàng chỉ mỉm cười mà không nói gì cả.

Uyển-Thanh liếc mắt nhìn Nguyên-Bình với đôi mắt trìu mến :

— Tôi cũng định đến ngôi cổ mộ ấy để xem cho biết nhưng lão ấy nhứt định không cho, lão bảo rằng trong mộ rất có nhiều cơ-quan bí mật nguy hiểm, mạo hiểm như thế không có lợi ích gì...

Nguyên-Bình hơi ngạc nhiên :

— Thượng-quan bảo và Thiên-độc-cốc giao thiệp nhau có thân mật lắm không ?

Uyển-Thanh khẽ lắc đầu :

— Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-thái bảo, rất ít giao thiệp nhau, và giả sử có qua lại, thì cũng chỉ vì lợi mà thôi...

Nguyên-Bình lại hỏi :

— Đã như thế, thì tại sao Thiên-độc cốc chủ coi mòi lại quan tâm đến nàng như thế ?

Trong ý Uyển-Thanh muốn dẫn Nguyên-Bình đến vấn đề nầy, khi thấy chàng đã bị trúng mưu của mình, nàng mỉm cười :

— Vì tôi là nàng dâu tương lai của Thiên-độc-cốc chủ mà !

Vì nàng có định trước, nên khi đề cập đến chuyện này, nàng rất bình tĩnh mà không hề có chút e thẹn nào cả...

Nghe Uyển-Thanh nói đến đây, lòng Nguyên-Bình bỗng thấy buồn vô hạn, chàng khẽ day mặt nhìn chỗ khác :

— Thiên-độc-cốc...Thượng-quan bảo đều nổi danh ngang hàng trong giới võ-lâm, như thế thì cuộc hôn nhân này rất môn đăng hộ đối...

Nói qua mấy lời, tinh thần chàng đã trấn tĩnh lại được...

Bỗng nghe một giọng nói êm êm hòa dịu :

— Con ơi ! con nên về đi...

Một mùi tanh xông lên đến nghẹt thở, Nguyên-Bình quay lại :Thiên-độc-cốc chủ đã đến gần hai người.

Lão ta khẽ chuyển đôi tay, hai con rắn độc đang há miệng đỏ lòm bỗng

quay đầu trốn phía sau lưng của lão lùn, dường như chúng không muốn làm cho Uyển-Thanh sợ sệt...

Uyển-Thanh cười lớn :

— Tôi nghe trong ngôi mộ của Cô-độc lão nhân có rất nhiều châu báu, nên muốn đi xem một chuyến cho kiến thức được thêm mở rộng...

Thiên-độc-cốc chủ lắc đầu lia lịa :

— Gần 100 năm nay, ngôi cổ mộ của Cô-độc lão nhân là một nơi thần bí được truyền tụng rất nhiều trong giới giang-hồ.

Không biết sự thật trong ngôi mộ có đúng lời đồn đãi hay không, điều đó chưa biết rõ, nhưng mãi cho đến bây giờ chưa có một bằng chứng nào rõ rệt. Tất cả Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam thái bảo và các môn phái lớn, các tay giang-hồ đại đạo ai ai cũng muốn đến đó dò xét nhưng...

Nguyên-Bình không chịu đựng được nên bỗng xen vào :

— Trong ngôi cổ mộ ấy...

Chỉ nói được có bấy nhiêu lời, chàng vụt đằng hắng mấy tiếng rồi im luôn...

Thiên-độc-cốc chủ bỗng quay đôi mắt lạnh lùng nhìn Nguyên-Bình :

— Trong ngôi cổ mộ ấy như thế nào ?

Nguyên-Bình là người không bao giờ nói dối, thế nên trong hoàn cảnh ấy, chàng phải tùy cơ ứng biến, chàng cười lạt rồi đáp :

— Ngôi cổ mộ ấy rất thần bí, thế nên trong giới giang-hồ, tất cả ai ai cũng đều chú ý, tất nhiên là bên trong phải có gì.

Thiên-độc-cốc chủ cười gằn :

— Hừ... nói chuyện vô ích không. Điều đó ai không hiểu !

Uyển-Thanh biết tánh Nguyên-Bình rất quật cường, nên sợ xảy ra chuyện xung đột giữa hai bên, nàng lật đật xen vô :

— Từ lâu tôi vẫn nghe đồn về chuyện thần kỳ của ngôi cổ mồ ấy, ý cũng muốn độn nhập vào đó một lần để xem cho biết, hà huống gì ngoài ra lão tiền bối cốc chủ, còn tất cả những người trong Thiên-độc-cốc tôi chưa quen biết với ai cả. Nếu bây giờ có về, chắc là phải về Thượng-quan bảo mới được...

Thiên-độc-cốc chủ cười ha hả, rồi nhìn thi thể hai vị Đại-hán qua một lượt rồi nói tiếp :

— Bên ngoài Tàng-lư này, hiện nay chắc có lẽ đầy đặc các nhân vật trong giới võ lâm. Trước khi ta vào đây đã hạ tất cả 5 mạng, điều đó chứng tỏ rằng không phải chỉ có một mình ta biết ngôi thạch-thất này có giòng nước ngầm chảy đến ngôi cổ mộ

http://tieulun.hopto.org

Lão ta nhếch mép cười rồi lại nói tiếp :

— Nhưng xung quanh ta đây đã có cho mai phục tất cả 12 cao thủ giờ đây bất luận kẻ nào, nếu muốn vào đây thì cũng không phải là chuyện dễ dàng đâu.

Có lão ta cũng biết rằng mình đã đi hơi xa đề, thế nên lão đằng hắng một tiếng rồi thò tay vào bọc lấy ra một tấm thẻ đồng rồi nói tiếp với Uyển-Thanh :

— Cô nương nên cầm chiếc thẻ đồng này, nếu gặp người trong Thiên-độc-cốc, thì rất được kính trọng, chừng đó sẽ nhờ người đưa mau về Thiên-độc-cốc, đợi ta lo xong công việc ở đây, ta sẽ về lập tức đề cho đứa con rể sang Thượng-quan bảo viếng thăm nhạc phụ và nhạc mẫu...

Uyển-Thanh chớp chớp đôi mắt :

— Tôi muốn được đi vào ngôi mộ để xem cho biết...

Từ trước Thiên-độc-cốc chủ là tay nổi tiếng lạnh lùng và hung ác, nhưng bây giờ lão ta lại trở nên hòa dịu một cách lạ lùng, lão cười rồi dịu dàng bảo :

— Con ơi ! Trong ngôi mộ không có cảnh gì đáng xem đâu ! Vả lại chỗ nào cũng có cơ quan mai phục rất nguy hiểm, không có gì đáng xem cả... Con nên về là hơn...

Uyển-Thanh kiên quyết lắc đầu lia lịa :

— Tôi phải đi...

Thiên-độc-cốc chủ trầm ngâm trong giây lát rồi không biết tính sao đành phải nói :

Thôi được, nhưng sau khi vào ngôi mộ rồi, thì luôn phải nghe lời ta dặn bảo, chẳng được tự tiện hành động nhé !

Uyển-Thanh gật đầu mỉm cười rồi quay về phía Nguyên-Bình nhìn chàng đoạn nói tiếp :

— Chàng này và Kim lão tiền-bối cũng cần vào ngôi mộ, chúng ta cùng đi với họ một lượt cho tiện...

Thiên-độc-cốc chủ bỗng lộ sắc mặt nham hiểm và hung ác, lão lạnh lùng bảo :

— Giòng nước ngầm dưới đất chảy rất xiết lại có nhiều nguy hiểm nghe tiếng ầm ầm vang dậy, ta đã đoán biết được thế nước như thế nào rồi.

Vả lại dưới ấy tối đen như mực, không chuẩn bị trước, dù cho người lội nước giỏi, cũng khó mà đi cho được.

Uyển-Thanh khẽ nhíu mày :

— Như thế thì phải tính như thế nào ?

Thiên-độc-cốc chủ cười :

— Con gái ơi ! Hai người này đã là thủ hạ của Thần-châu nhứt-quân Dịch-thiên-Hành không có can hệ gì với Thượng-quan bảo, ta không giết họ cũng đã là nhơn từ lắm rồi !

Bỗng nghe cụ già cười lạt :

— Nếu ta không bằng lòng thì đố ai dám giết người trong Táng-lư này ?

Thiên-độc-cốc chủ nhếch mép :

— Giả sử như giết một người rồi ngươi tính sao ?

Cụ già cười ha hả :

– Ừ thì cứ giết đi !

Mặc dù trên mặt lão lộ vẻ vui cười nhưng trong đôi mắt lão đã lộ vẻ dằng dằng sát khí.

Uyển-Thanh chớp chớp đôi mắt, rồi bỗng nhiên bước lại gần Thiên-độc-cốc chủ gọi .

— Cha...

Thiên-độc-cốc chủ hơi giựt mình vừa ngạc nhiên, vừa mừng, lão ta cúi xuống bảo :

— Gì đó...

Uyển-Thanh ra dáng hụng nịu :

— Cha ơi ! Nhứt định là chúng ta phải vào trong ngôi cổ mộ của Cô độc lão nhân phải không ?

Thiên-độc-cốc chủ gật đầu :

— Đương nhiên phải như thế ;

Uyển-Thanh nhoẻn miệng cười :

— Nếu phải đi, thì tại sao chúng ta lại gây ra chuyện lặt vặt tại đây mà làm gì ?

Thiên-độc-cốc chủ khẽ nhíu mày rồi bỗng cười to :

— Phải rồi, phải rồi... Chúng ta không nên gây ra chuyện lặt vặt vô ích làm gì ?

Nói xong, lão ta phất tay áo rồi lẹ làng bước ra ngoài.

Lúc bấy giờ, Nguyên-Bình suy nghĩ rất nhiều, chàng rất giận vì những câu nói của Thiên-độc-cốc chủ, nhưng chàng chỉ rán dằn, đằng hắng một tiếng rồi chậm rãi nói :

— Tôi cũng định vào trong ngôi cổ mộ ấy, nếu Cốc-chủ vui lòng cho tôi cùng đi, tuy tôi là kẻ bất tài, nhưng sau khi vào ngôi mộ rồi, thì tôi cũng có thể trợ giúp cốc chủ được một vài phần...

http://tieulun.hopto.org

Từ trước đến nay tánh Nguyên-Bình rất quật cường, nhưng lần này lời nói của chàng rất dịu dàng uyển chuyển, chẳng những làm cho ai nấy cũng đều ngạc nhiên, nhưng có ai biết đâu rằng khi bắt buộc phải nói như thế, lòng chàng rất đau khổ...

Kim lão nhị thở ra rồi ngẫm nghĩ :

— Chàng ta đã trưởng thành rồi... Kinh nghiệm trong giới giang-hồ cũng nhiều, thế nên mới nói được những câu uyển-chuyển như thế.

Sắc mặt của Thiên-độc-cốc chủ bỗng hơi thay đổi, lại nghe Uyển-Thanh thỏ thẻ :

— Cha ơi ! Con có một chuyện rất lạ kỳ, muốn hỏi cha, dòng nước ngầm dưới đất chảy xiết như thế, cha làm sao lội qua được ?

Lúc bấy giờ thái độ của Uyển-Thanh rất ôn hòa, đầy dịu dàng và tình cảm đối với Thiên-độc-cốc chủ... Lão ta liếc mắt nhìn thẳng vào mặt nàng, sắc mặt luôn luôn thay đổi, dường như có lúc giận dỗi rồi có lúc lại hòa dịu, từ ái, thương yêu...

Tất cả mọi người đều nhìn sững vào mặt lão ta, trong giây lát lão bỗng ngửng mặt lên trời cười một hơi dài :

— Hừ, con gái ơi ! Ngươi hỏi ta câu ấy có phải vì thằng kia hay không ?

Lão ta xỉa ngón tay ra chỉ thẳng về phía Nguyên-Bình...

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI TÁM

Trong chiếc quái thuyền

Uyển-Thanh thấy Thiên-độc-cốc chủ chỉ ngay Nguyên-Bình và hỏi như thế, nàng chớp chớp đôi mắt, má ửng hồng, rồi cúi đầu xuống nói ngượng nghịu :

— Tôi... tôi...

Nhưng hồi lâu nàng vẫn không nói thêm được một lời nào.

Thiên-độc-cốc chủ cười ha hả :

— Con ơi ! Chuyện đó không quan hệ cả ! Cũng chỉ vì ta thương con mà thôi. Tất cả chuyện gì cũng đều không quan hệ cả, chỉ.

Lão ta lần lần hạ giọng, sắc mặt biến thành lạnh lùng hơn trước :

— Cũng chỉ vì chuyện ấy, mà ta đã phí biết bao nhiêu tâm lực để chế ra mấy chiếc áo da đặc biệt để lội dưới giòng nước ngầm... Trên mặt lại có bao kỹ càng, đôi mắt phía trước có tủy tinh vừa cản nước vừa được nhìn ra xa, đừng nói chi một giòng nước nho nhỏ như thế, dù cho sông rộng, đi nữa, ta cũng lội được như thường,..

Nguyên-Bình nghe nói, chàng hơi giựt mình kinh ngạc rồi ngẫm nghĩ :

— Nguyên do là lão ta đã chuẩn bị sẵn sàng y phục lội nước, thế ra bây giờ ta muốn vào được ngôi cổ mộ chỉ có cách độc nhứt là phải giựt cho được loại y phục ấy mà thôi...

Bỗng nghe Uyển-Thanh thỏ thẻ hỏi :

— Như thế thì chắc cha chỉ chế ra có một bộ y phục đặc biệt ấy mà thôi ?

Thiên-độc-cốc chủ mỉm cười :

— Nếu có một bộ thì làm sao ta cho con đi theo được ?

Uyển-Thanh lại nhìn Nguyên-Bình rồi hỏi tiếp :

— Dòng nước ngầm ở sâu dưới đất, nếu có y phục đặc biệt cũng khó đào đất mà xuống cho được...

Thiên-độc-cốc chủ bỗng quay lại nhìn cụ già rồi lạnh lùng bảo :

— Ban đầu lúc mới vào Tàng-lư này, ta định dùng độc thủ bức bách ngươi chỉ cho ta biết đường xuống dưới dòng nước ngầm, nhưng bây giờ trong lòng ta có điều vui mừng, ta không muốn làm hại ai tất cả, nếu như ngươi chỉ đường cho ta xuống đó thì ta sẽ tha chết cho ngươi...

Bỗng thấy cụ già ngửng mặt lên trời cười mãi mà chẳng đáo lại một lời nào.

Dường như Thiên-độc-cốc chủ không nhẫn nại được nữa, lão ta nghiêm giọng bảo :

— Thuở sanh bình rất có ít lòng nhơn từ, nếu như ngươi làm bộ không nghe lời ta thì đừng có trách ta độc ác...

Cụ già bỗng ngưng cười, đôi mắt cụ sáng ngời đầy vẻ hung hiểm rồi sau đó lại trở nên bình tĩnh lạ thường, cụ ôn tồn bảo :

— Bảo ta đưa ngươi đến dòng nước ngầm ấy thật không khó, nhưng trước hết ngươi phải cho ta xem loại, y phục đặc biệt ấy cái đã...

Thiên-độc-cốc chủ lạnh lùng đáp :

— Trong đời ta chưa từng gặp ai bắt chẹt ta bao giờ.

Uyển-Thanh lật đật nói tiếp :

— Cha chỉ cần vào cho được ngôi cổ mộ ấy mà thôi, chỗ nào dung thứ được thì nên dung thứ, tài nghệ của cha như thế, nào có sợ ai giựt được món gì mà ngại..Xin cha cứ đưa ra, coi có ai dám làm gì không ?

Thiên-độc-cốc chủ nhìn Uyển-Thanh rồi thở ra :

— Hừ...con này thiệt...

Nói xong lão ta dở vạt áo ngoài lấy ra một bao vải đầu rồi nói nhỏ nhỏ :

http://tieulun-hopto.org

— Con ơi, hãy mở bao ra cho họ xem.

Uyển-Thanh cầm lấy bao vải từ từ mở ra, bỗng thấy bên trong có hai bộ áo da màu đen xếp gọn để bên trong.

Thiên-độc-cốc chủ mỉm cười :

— Làm ra hai bộ y phục này, tốn công hết mấy năm, con hãy mặc một bộ thử xem.

Uyển-Thanh khẽ nhíu mày rồi từ từ cầm lên một bộ áo da, chậm chậm mặc vào mình.

Thiên-độc-cốc chủ gài nút, cột giây cho Uyển-Thanh đâu đó xong xuôi. Lúc bấy giờ một nàng tiểu thơ thiên kiều bá mị đã thành một quái vật dị kỳ, đầu mình đều phủ kín mít bằng một lớp da đen, chỗ đôi mắt có hai miếng thủy tinh để có thể nhìn ra ngoài...

Nguyên-Bình nhìn sững bộ y phục lội nước trong lòng cứ do dự mãi, chàng chưa định được có nên ra tay giựt bộ đồ ấy không ?

Bỗng nghe cụ già cười ha hả :

— Đẹp lắm, đẹp lắm, ta cũng muốn đến ngôi mộ Cô độc lão nhân để xem cho biết.

Thiên-độc-cốc chủ lạnh lùng bảo :

— A, bộ ngươi muốn mượn ta một bộ y phục hay sao ?

Cụ già bỗng nổi giận :

— Hừ, đừng nói chuyện đùa, ta còn có thứ lội nước hay hơn đồ tầm thường này, thôi mau, ta dẫn ngươi xuống con đường nước ngầm, mau lên...

Nguyên-Bình nghe nói giựt mình ngạc nhiên, chàng lẹ làng bước tới hỏi nhỏ :

— Tôi có thể đi, theo lão tiền-bối được không ?

Cụ già cười ha hả :

— Tốt lắm... tốt lắm, trừ ra ngươi, ta còn phải dẫn vượn theo nữa mới được...

Kim lão-nhị cũng lật đật chạy tới vòng tay thưa :

— Thưa lão tiền-bối tôi cũng muốn đến đó xem cho biết...

Cụ già bước nhanh tới trước vừa quay lại bảo :

— Được lắm... được lắm... Càng nhiều càng tốt...

Vừa nói cụ già vừa dời mấy đống thuốc trong phòng sang một bên chỉ trong giây lát, từ phía sau mấy đống thuốc, hiện ra một bức vách đá, lão ta chỉ bức vách bảo :

— Mở được bức tường này ra, thì có con đường thông đến giòng nước ngầm dưới đất.

Thiên-độc-cốc lẹ làng bước tới, lão ta giơ tay gõ trên vách đá mấy lượt, nghe tiếng bình bình vang dậy, rõ ràng phía trong vách đá có chỗ trống, nên tiếng dội mới ầm như thế, lão quay đầu lại hỏi cụ già :

— Cụ già dùng chưởng lực mở bức đá này ra không ?

Cụ già lắc đầu :

— Trong bức vách này có một khung cửa trước đây mấy mươi năm, trong khi chất thuốc, ta vô ý làm mở ra một lần, rồi sau lần ấy ta không mở nữa.

Thiên-độc-cốc chủ lại hỏi :

— Cách mở như thế nào ?

Cụ già lắc đầu :

— Không nhớ, nếu ta nhớ thì đâu có nói chuyện ấy với ngươi làm gì ;

Ngưng trong giây lát cụ lại nói tiếp :

— Sau bức vách đá này, là một con đường hầm rất dài, ăn thông đến dòng nước ngầm, thế nên khi mở vách ra, nước đâu có thể tràn lên được.

Thiên-độc-cốc chủ nhếch mép :

— Để cho các ngươi xem Liệt-bi chưởng của ta...

Nói xong lão ta giơ tay đánh mạnh vào vách đá...

Nguyên-Bình chú tâm nhìn kỹ, thấy vách đá bị chưởng lực đánh mạnh vào, đá đã rơi xuống bề dài gần thước, sâu vô đến nửa tấc.

Chàng ngẫm nghĩ :

— Chưởng lực của lão nầy tuy rất phi phàm, nhưng chưa biết rõ bức vách này dày bao nhiêu, nếu cứ đánh như thế mãi không biết bao giờ mới mở ra được...

Vì nghĩ như thế chàng bèn bước tới bảo :

— Xin lão tiền-bối hãy nghỉ tay cho khỏe, để tôi thử thanh Diệt tình kiếm.

Diệt tình kiếm là một thanh gươm nổi tiếng trong giới giang-hồ, võ lâm, Thiên-độc-cốc chủ tuy là người rất tự phụ, nhưng lão cũng không dám làm hao phí chưởng lực thái quá nên y lời bước tránh sang một bên.

Nguyên-Bình cầm chặt thanh Diệt-tình kiếm, âm-thầm vận dụng nội công rồi giơ tay bửa mạnh vào vách đá.

Danh của thanh Diệt tình kiếm quả thật bất hư truyền, chém vào vách đá như chém vào cây khô, củi mục, chỉ trong giây lát mà đã phá được một lỗ hổng có thể một người chui qua lọt được.

http://dtvn.hopto.org

Kim Lão-nhị đứng kề bên chú ý nhìn Thiên-độc-cốc chủ, thấy đôi mắt lão ta cứ nhìn sững thanh Diệt tình kiếm của Nguyên-Bình cho nên cố ý đằng hắng rồi gọi :

— Cháu Bình, coi chừng thanh Diệt tình kiếm trong tay...

Thiên-độc-cốc chủ quay lại lạnh lùng nhìn Kim lão nhị, rồi nhìn sang Uyển-Thanh hỏi :

— Con ơi ! Thanh bảo kiếm ấy không phải của cọn sao ? Để ta lấy lại cho con nghe !

Vừa nói lão ta vừa phóng mình về phía Nguyên-Bình...

Uyển-Thanh lẹ làng hoành thân chặn ngang Thiên-độc-cốc chủ rồi bảo:

— Thanh gươm ấy của người, cha không nên đoạt của kẻ khác....

Trong lúc bối rối nàng đã nói thẳng không lựa lời, thế nên làm cho Thiên-độc-cốc chủ hơi ngượng, lão ta cười ha hả mấy tiếng để đánh trống lảng rồi bảo :

— Nếu không phải của chúng ta, thì trong vị trí của ta, tự nhiên là ta đoạt của người làm gì ?

Lão lại quay đầu nhìn cụ già :

— Ngươi xem thử coi phải đúng là con đường hầm đó không ?

Cụ già lạnh lùng bảo :

— Ngươi sợ à ?

Nói xong cụ liền cúi mình, chui vô trước rồi đi thẳng tới.

Thiên-độc-cốc chủ cũng lật đật hoành thân, hai con độc xà huýt sáo rồi nghẻo cổ lên chặn đường Nguyên-Bình và Kim lão-nhị, lão lùn vừa toan chui qua trước để theo cụ già thì nào ngờ Uyển-Thanh đã vọt mình tới trước.

Là tuy nổi tiếng trong giới võ lâm, nhưng lúc bấy giờ đối với Uyển-Thanh Thiên-độc-cốc chủ có phần thương mến, nể vì, nên lão ta chỉ mỉm cười :

— À, con gái, ngươi dành đi trước ta à ?

Nói xong lão ta lót tót theo phía sau Uyển-Thanh.

Sau cùng là Nguyên-Bình và Kim lão-nhị.

Phía sau tấm vách đá, quả thật có một con đường hầm cao quá đầu người, hai bên vách đá xây toàn bằng đá xanh. Đường rộng lối 3 thước hai người đi cách nhau, song song, có thể xoay trở một cách dễ dàng nhìn kỹ quả thật là một công trình rất vĩ-đại.

Lúc ấy tiếng nước chảy không nghe ầm ầm như trước nữa, mà chỉ

nghe tiếng róc rách đều đều nghe vang vang... trong hoàn cảnh lạnh lùng ấy. đi dưới con đường hầm như thế, tiếng nước chảy cũng gây cho mọi người một cảm giác lạ, khó tả...

Sau mấy khúc quanh, mọi người nghe tiếng nước chảy càng ngày càng lớn, làm cho ai ai cũng thấy lo ngại và có phần sợ sệt.

Bỗng nhiên cụ già đứng dậy, quay mặt bảo mọi người :

— À, tiếng nước chảy nghe sao hơi lạ...

Thiên-độc-cốc chủ hỏi :

— Lạ như thế nào ?

Cụ già nói tiếp :

— Lúc bình thường, giòng nước chảy nghe ầm ầm, nhưng bây giờ tiếng lại nghe chát tai hơn trước...

Thiên-độc-cốc chủ nói lớn :

— Phải rồi, nhứt định là đã có người vào ngôi mộ rồi, chốt nước bị mở thế nên giòng nước chảy xiết hơn trước, thế cho nên nghe chát chúa hơn lúc bình thường.

Nguyên-Bình gật đầu :

— Lão tiền-bối nói rất đúng...

Thiên-độc cốc chủ vụt quay đầu lại :

— Tại sao ngươi biết ?

Nguyên-Bình giựt mình :

— Theo lý mà xét thì thấy rõ ngay, đâu cần gì phải suy nghĩ cho lâu...

Thiên-độc-cốc chủ đằng hắng :

— Không ngờ thằng này thông-minh thật :

Phía trước cụ già bỗng hô lớn :

— Trước có cánh cửa sắt, mở ra là thấy giòng nước...

Trong đường hầm tối om, mặc dù mắt người nào cũng sáng, nhưng cũng không thể nào thấy xa được, nên khi nghe cụ già hô lớn, ai nấy cũng đều vận dụng nhãn quan để nhìn ra phía trước.

Chỉ thấy con đường hầm đã dứt, một tấm vách đá chặn ngang lối đi.

Thiên-độc-cốc chủ dịu-dàng bảo :

— Con gái ơi ! Dang ra để cho ta bước tới coi xem sao...

Uyển-Thanh lật đật bước sang một bên nhường đường, Thiên độc cốc chủ lẹ làng bước tới, Uyển-Thanh liền dùng ngay phép Thiên lý truyền âm bảo nhỏ Nguyên-Bình :

— Tôi đi trước với lão ta, không biết cụ già nói đã có phương pháp đi dưới nước, chẳng biết quả thật có như thế không ?

http://tieulun.hopto.org

Ngnyên-Bình cũng dùng phép Thiên lý truyền âm đáp :

— Theo tôi xét thì ông cụ ấy nói thì có...

Uyển Thanh nói tiếp :

— Tôi đi trước rồi sẽ tìm cách rước chàng...

Nguyên Bình vụt thở ra :

— Tôi thấy sắc mặt cụ già rất lầm lỳ, thái độ luôn luôn thay đổi không sao lường được, nàng nên cẩn thận cho lắm.

Uyển Thanh đáp :

— Chàng chớ lo, tôi cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa đâu. chuyện sanh tử, nếu không sớm thì chầy có gì mà ngại.

Bỗng nghe tiếng sắt vang động ầm ầm, rồi tiếp theo sau là tiếng của Thiên độc cốc chủ :

— Con gái ơi ! Ngươi lại đây xem này, thế nước chảy rất mạnh. ta nghĩ rằng ngươi không nên đi.

Uyển Thanh dạ rồi lật đật phóng mình tới. Nguyên Bình và Kim lão nhị cũng bước theo sát bên Uyển Thanh.

Chỉ thấy cánh cửa sắt đã mở toang, trước mặt mọi người một giòng nước cuộn chảy ngang, ào ào như thác đổ.

Trong lúc kiến trúc con đường hầm này, có lẽ người thợ ấy nghĩ rằng sau khi mở cánh cửa sắt, thì có thể nước sẽ tràn vào, thế cho nên đã có xây sẵn một bức đề chắn ngang, mặc dù nước chảy mạnh như thế nào, cũng không thể tràn ngang qua được...

Uyển-Thanh là người sanh trưởng ở vùng Tây-Bắc, chỗ ấy rất có ít sông ngòi, tuy nàng là người có nhiều tài nghệ, nhưng không quen bơi lội dưới nước, khi thấy giòng nước chảy cuồn cuộn, lòng nàng thấy lo lắng, sợ hãi, nàng đứng sững sờ hồi lâu rồi mới bậm gan hỏi :

— Tôi đi theo sát phía sau cha, như thế thì khỏi phải lo gì nữa.

Tiếng nói của nàng hơi run run, rõ ràng là lòng nàng có nơi gắng gượng.

Thiên-độc cốc chủ thở ra :

— Con nhỏ cũng có chí quật cường... nước chảy ào ào như thế này lão phu thấy cũng còn sợ, mà ngươi vẫn dạn dĩ như thường, ngươi có tự dối mình và dối người khác hay không ?

Uyển Thanh đáp :

— Trừ phi khi người không đi, thì tôi nhứt định thối lui...

Giọng nói rất to, cố ý để cho Nguyên Bình nghe.

Thiên độc cốc chủ mỉm cười :

— Ngươi nói như thế là để cho ta nghe phải không ?

Vừa nói lão vừa khẽ chuyển vai, 2 con rắn độc liền tháo mình tuột xuống nằm phía trước chưn của lão ta.

Uyển-Thanh lộ sắc giận :

— Tự nhiên là nói để cho cha nghe chớ cho ai bây giờ ? Nếu không tin thì tôi xin trở lại.

Thiên độc cốc chủ dỗ dành :

— Được, được... Thôi kể như là con nói cho cha nghe vậy.

Vừa nói lão vừa mở bộ đồ da lội nước mặc vào mình, rồi lấy ra một sợi dây bảo Uyển-Thanh :

— Con hãy buộc sợi dây này vào mình đi.

Nói xong, lão liền cầm một đầu buộc vào lưng mình, có chừa ra một vòng để khi mở ra cho dễ...

Uyển-Thanh y theo lời, cũng cầm một đầu giây buộc vào mình rồi nói lớn :

— Cha ơi ! Bây giờ chúng ta đi được rồi.

Giọng nói của nàng tuy lớn, nhưng bên trong có đượm vẻ buồn buồn.

Thiên đốc cốc chủ nhìn thẳng vào mặt cụ già dằn mạnh từng tiếng.

— Không nên đóng cánh cửa sắt này nhé ! Đúng một ngày một đêm mà không thấy ta trở lại thì chừng đó sẽ đóng chặt lại cũng không muộn.

Ngừng trong giây lát, lão lại nói tiếp :

— Mà thực ra nếu các ngươi có đóng lại ta cũng không hề sợ.

Nói xong lão quay lại ôm hai con độc xà rồi lẹ làng đi về phía dòng nước đang chảy xiết.

Uyển-Thanh quay lại nhìn Nguyên-Bình rồi vụt phóng mình tới trước giành đi trước lão thiên độc cốc chủ.

Nguyên-Bình cũng lẹ làng phóng mình tới, đi theo sát phía sau lão lùn.

Đi được 6, 7 bước thì đã đến bên bờ giòng nước.

Hơi nước lên lành lạnh, làm cho Uyển-Thanh đi trước cảm thấy rùng mình, nàng quay lại bảo :

— Cha ơi !

Nàng vụt thấy Nguyên Bình đứng sát kề bên Thiên độc cốc chủ, lòng nàng hơi rung động nên không nói gì được nữa.

Thiên độc cốc chủ nhìn dòng nước đang chảy xiết rồi bảo :

Con ơi ! Con định đi hay không, bây giờ cũng còn thì giờ để quyết định.

http://tieulun.hopto.org

Uyển-Thanh lầm lỳ, lẹ làng bước tới nhảy ùm xuống nước.

Thiên-độc-cốc chủ đằng hắng :

— Con nhỏ này chỉ biết làm theo ý mình.

Nói xong lão cũng bước theo, nhảy luôn xuống nước...

Dòng nước chảy xiết, hai người nhảy xuống, bọt trào lên trắng xoá rồi chỉ trong giây phút, giòng nước lại chảy ào ào như cũ ,bóng dáng của hai người mất tích luôn...

Nguyên-Bình đứng sững sờ nhìn giòng nước rồi lầm bầm :

— Dòng nước nguy hiểm thật !

— Bỗng nghe cụ già cười ha hả :

— Ta xem chắc hai người ấy nhứt định phải chết rồi :

Nguyên-Bình giựt mình lo ngại :

— Họ có y phục lội nước, làm sao chết được ?

Cụ già khẽ lắc đầu :

— Dòng nước này đã chảy xiết lại ở dưới sâu, con người có thể nhịn đói đôi ba bữa mà không chết, nhưng nếu không thở thì chỉ trong giây lát phải chết liền...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Người có nội công tinh thâm, nếu dùng phép Hạc miên qui tức thì có thể ngưng hơi thở trong hai tiếng đồng hồ một cách rất dễ dàng.

Cụ già giựt mình :

— À, chuyện đó ta chưa biết...

Kim lão-nhị lại xen vào :

— Dòng nước chảy xiết như thế này thì khóa nước trong ngôi mộ cô độc lão nhân chắc đã bị mở rồi, thời cơ đã đến, thời gian bây giờ rất quý báu, chúng ta phải đi ngay, sớm chừng nào tốt chừng nầy...

Nguyên-Bình gật gật đầu :

— Đúng như thế.

Chàng quay về phía cụ già :

— Lão tiền bối cho biết đã có cách đi dưới nước, chẳng hay đó là cách gì vậy ?

Cụ già mỉm cười :

— Cách đi này còn an toàn hơn bọn họ rất nhiều, các người đợi ta một lát.

Nói xong cụ lật đật quay mình chạy đi...

Kim lão nhị nhíu mày.

— Chúng ta phải chạy theo lão, đừng để cho lão đóng cánh cửa sắt.

Nguyên Bình lắc đầu :

— Không sao, người ấy có vẻ rất thành thật.

Hai người chỉ đợi trong giây lát thì cụ già đã trở lại, phía sau lưng cụ có dắt theo một con vượn lông vàng.

Kim lão-nhị hỏi :

— Cụ định dắt nó theo hay sao ?

Cụ già gật gật đầu :

— Ta không bao giờ biết nói hai lời, vượn này đã theo ta từ mấy mươi năm nay, trong chuyến đi này, chuyện sống chết khó lường trước được, thế nên phải dắt nó theo cho có bạn.

Kim lão nhị mỉm cười :

— Có hai chúng tôi đây là bạn không bằng con vượn hay sao ?

Cụ già lắc đầu cười :

— Từ lúc còn nhỏ, vượn này đã uống thuốc độc như ta cho đến lớn, ta coi nó như thể tay chơn, và nếu gặp nguy hiểm nó cũng biết liều mạng để cứu ta...

Nguyên Bình mỉm cười :

— Lão tiền bối tính toán thật là chu đáo.

Kim lão nhị thúc hối :

— Bây giờ cũng đã trễ lắm rồi, chúng ta nên sửa soạn ra đi là vừa.

Cụ già nhìn chăm chú vào phía trái cười ha hả :

— Lão Thiên độc cốc chủ ấy thật ra chỉ có danh mà không có thực, lão không nghĩ ra rằng : nếu quả thật dòng nước này chạy thẳng đến ngôi mộ của cô độc lão nhân, thì khi kiến trúc tất nhiên là phải nghĩ đến phương tiện dùng để đi tới đó chớ !

Kim lão nhị nghe nói nhìn quanh một lượt không thấy gì lạ cả, bất giác lão nhíu mày ra chiều suy nghĩ.

Cụ già cười ha hả :

— Nếu phương tiện dùng để đi ấy, mới nhìn qua ai ai cũng thấy, thì đã bị lão Thiên-độc-cốc chủ cướp mất rồi còn gì !

Nói xong lão quay mình bước tới hai bước, giơ tay ấn trên vách đá : bỗng nghe bình một tiếng, trong vách hiện ra một lỗ hổng thật to.

Nguyên-Bình lật đật bước tới nhìn thấy phía trong có một dụng cụ giống như chiếc quan tài to.

Cụ già liền giơ tay nắm vật ấy kéo ra, bỗng nghe rào rào mấy tiếng, chiếc quan tài lần lần trườn ra ngoài.

Nguyên-Bình nhìn kỹ thì thấy vật ấy phía đầu giống như chiếc quan tài, còn phía sau lại giống đuôi thuyền, phía dưới lại có bánh xe.

http://tieubanhxe.org

Nhìn kỹ không một ai biết chiếc quan tài, lạ lùng ấy làm bằng chất gì, tuy đã trải qua không biết bao nhiêu là năm tháng nhưng vẫn còn y nguyên.

Cụ già giơ tay mở nắp đậy rồi mỉm cười bảo mọi người :

— Chúng ta vào đây ngồi...

Kim lão-nhị cúi đầu nhìn vào, thấy phía trong có chỗ ngồi chừng chạc nên lật đật leo vào. Nguyên-Bình cũng lẹ làng bước theo. Ngồi yên nơi yên chỗ chàng nhìn kỹ phía trước và phía sau hai bên quan tài chỗ nào cũng có một cột trụ cây, chàng cầm kéo thử một trụ, bỗng thấy gần đó hiện ra một khung cửa nhỏ có che bằng kính thủy tinh ngồi bên trong có thể nhìn rõ phong cảnh bên ngoài.

Chàng nghĩ thầm :

— Xem ra, đây là một vật dụng đặc biệt dùng để đi trên giòng nước nguy hiểm này, thật ra dụng tâm của lão Cô-độc cũng khó lường thật, đã phí biết bao nhiêu tâm lực kiến trúc ngôi mộ lạ lùng như thế, rồi lại cho khắc họa đồ trên bao gươm Diệt-tình kiếm để chỉ rõ tất cả bí mật các cơ-quan, lại chế ra một vật dụng để lướt trên giòng nước đi vào ngôi mộ một cách dễ dàng, chỗ nào cũng có thể dấu vết cho người tìm ra những điều ẩn bí, có lẽ lão ta cũng muốn cho có người đột nhập được vào ngôi cổ mộ ấy.

Bỗng thấy cụ già ẵm con vượn để vào bên trong chiếc quan tài rồi cụ cũng bước vào, cụ giơ hai tay kéo nắp đậy lại rồi nhìn chung quanh một lượt như để xem xét cho cẩn thận.

Lúc bấy giờ bên trong chiếc quái thuyền ấy, bóng tối lờ mờ, không có ánh sáng rõ như trước nữa.

Nguyên-Bình lật đật hỏi :

— Lão tiền-bối ơi ! Chúng ta đã vào ngồi trong này tất cả rồi, bây giờ làm sao xuống nước đây ?

Cụ già cười :

— Tự nhiên là phải có cách chứ !

Bỗng nhiên cụ giơ tay lúc lắc cây chốt phía trước đầu quái thuyền, chiếc thuyền như chiếc quan tài ấy cứ bò lần tới.

Ầm một tiếng, quái thuyền bị xáo động dữ dội, tất cả người ngồi bên trong gần muốn lộn nhào, rồi chỉ trong giây lát quái thuyền lại vững.

Nguyên-Bình kéo chốt cửa bên hông nhìn ra ngoài thấy nước chảy

cuồn cuộn một cách đáng sợ, chiếc thuyền cứ trên theo giòng nước, tốc độ mau lạ lùng, nhưng những người bên trong rất êm thấm, vững vàng, duy có điều hơi bất tiện, là thấy không khí không được thoải mái, nhưng vì bên trong quái thuyền cũng khá rộng, thế nên không ai thấy bị ngợp thở cả...

Thuyền đang trôi nhanh, bỗng thấy hai bóng đen đang nhào lộn giữa dòng nước.

Nhãn lực của Nguyên-Bình hơn hẳn mọi người, thế nên trong ánh sáng lờ mờ, chàng cũng nhận được hai bóng đen ấy mặc áo da lội nước, nhưng không phân biệt được ai là Thiên-độc-cốc ai là Uyển-Thanh.

Bỗng thấy một bóng đen thò tay chụp vội quái thuyền, nhưng vì nước chảy quá mau, thuyền lại không có chỗ nào chụp được, nên quái thuyền cứ vượt qua bỏ hai bóng đen ở lại phía sau.

Nguyên-Bình bỗng kêu trời một tiếng.

Kim lão-nhị lật đật hỏi :

— Cháu Bình gì thế ?

Nguyên-Bình thở dài :

— Chắc họ nguy rồi.

Kim lão-nhị cười ha hả :

— Có phải cháu nói Thiên-độc-cốc chủ đó không ? Nếu lão ta chết luôn trong giòng nước này, thì chúng ta bớt được một tay kình địch chớ có gì đáng tiếc đâu ?

Nguyên-Bình thẫn thờ :

— Nhưng còn Uyển-Thanh...

Chàng nhớ lại trong mấy ngày vừa qua, chính Uyển-Thanh đã tận tình săn sóc lo lắng cho chàng, nghĩ đến tình nghĩa của nàng, chàng thấy lòng cảm xúc vô hồi, chàng không sao chịu được nữa nên lay cụ già :

— Lão tiền bối ơi ! Có thể mở nắp quái thuyền này không ? Tôi phải ra mới được !

Cụ già lạnh lùng đáp :

— Nếu muốn còn sống để đi đến ngôi cổ mộ ấy thì tốt hơn chớ nên mở nắp ra...

Nguyên-Bình than thở :

— Lão tiền bối có lý...

Nói xong chàng cúi đầu ra dáng thiểu não, nhưng lặng yên, không thốt một lời nào.

Kim lão nhị bảo nhỏ :

http://tieulun.hopto.org

— Cháu ơi ! Tuy Uyển-Thanh đối với cháu ân tình thật nặng, nhưng giờ đây nàng đã là người dâu con của Thiên-độc-cốc rồi, nếu cháu...

Nguyên-Bình vụt chặn ngang :

— Thúc thúc xem cháu là người như thế nào mà nói ra những câu ấy ? Bực đại trượng phu thọ ơn phải luôn luôn báo đáp, tuy nàng là phận nữ nhi, nhưng cháu xem nàng cũng như là một người con trai.

Cụ già bỗng nói lớn :

— Hai vị chớ cãi nhau nữa, theo chỗ ta nhận xét thì chúng ta đã gần đến ngôi cổ mộ rồi...

Chưa dứt lời, bỗng nghe ầm một tiếng, chiếc quan tài dừng hẳn lại.

Kim lão-nhị giựt mình :

— Sao không đi tới nữa ? Bộ thuyền hư rồi hay sao ?

Cụ già lắc đầu :

— Có thể đã đến nơi rồi !

Nguyên-Bình nhìn ra ngoài thấy giòng nước còn chảy rất mạnh. chàng khẽ nhíu mày :

— Sợ e thuyền đã hỏng rồi...

Chưa dứt lời, bỗng thấy thuyền chuyển động dữ dội, dường như quái thuyền đã từ trên cao bị rơi xuống thấp.

Ầm một tiếng, quái thuyền lắc lư mấy cái rồi lại tiếp tục đi tới, dường như sau mấy cuộc va chạm dữ dội, quái thuyền vẫn không bị hề hấn gì, nhưng bây giờ thuyền có phần đi chậm hơn trước.

Nguyên-Bình hơi lo ngại, chàng nghĩ thầm :

— Nếu một chỗ nước từ trên cao vọt xuống như thác, nếu thuyền không bị hỏng, thì sức nước đã yếu lần, thế nên thuyền đi chậm lại, nếu rủi như thuyền đi luôn qua khỏi ngôi mộ mà ta không hay biết gì cả thì thật là điều đáng ân hận lắm.

Vì nghĩ như thế nên chàng lật đật hỏi cụ già :

— Lão tiền bối ơi ! Người có thể cho thuyền dừng lại hay không ?

Cụ già lắc đầu :

— Ta chưa biết phải làm sao để ngừng thuyền, để thử coi xem sao ?

Nói xong lão dùng tay phải kéo mạnh chốt cây ở phía đầu thuyền.

Bỗng nghe tiếng quạt nước ào ào chiếc thuyền lắc lư mấy lượt rồi chỉ trong giây lát đứng lại hẳn.

Nguyên-Bình nhìn qua khung cửa pha lê, thấy hai bên vách đá của còn đường nước đã lồi lên cao, rõ ràng mực nước đã xuống thấp nhiều, lúc

ấy chiếc thuyền đã dạy, ngang kẹt kẹt hai bên vách đá nên không thể nào đi tới nữa được. Chàng nghĩ thầm :

— Người tạo ra quái thuyền này thật là chu đáo, trừ phi ra dạy ngang thuyền thì không còn cách nào để ngừng thuyền giữa dòng nước chảy xiết thế này.

Chàng nhìn kỹ hai bên vách đá rồi mừng rỡ hô lớn :

— Phải rồi, chúng ta đã đến nơi !

Kim lão-nhị lại hỏi :

— Chúng ta mở nắp coi xem sao ?

Lúc ấy sức nước lại chảy chậm lần lần.

Nguyên-Bình bỗng cười ha hả :

— Chúng ta đã tới nơi rồi, không biết ai đã khóa chốt nước, nếu chúng ta trễ trong giây lát thì không thể nào lọt vào đây được.

Thế nước xuống rất mau chỉ trong giây lát mà chiếc quái thuyền đã nằm sát mặt đất.

Cụ già mở chốt rồi ra sức đẩy chiếc nắp lên cao, nhưng nắp thuyền chỉ vừa mở được nửa phần, bỗng bên đường như có một áp lực thật nặng nề đè xuống, nên nắp đậy xuống liền.

Kim lão-nhị giựt mình lo ngại :

— Bên ngoài, có người lạ, cháu Bình hãy chuẩn bị nghinh địch để ta giúp cụ mở nắp thuyền.

Cụ già bỗng cười ha hả rồi vỗ tay lên lưng vượn bảo :

— Nè phụ với ta mau !

Chừng như vượn rất hiểu ý người nên nó vội vàng giơ hai tay lên cao đẩy mạnh, nắp thuyền lên được nửa thước, cụ già và Kim lão-nhị phụ lực đẩy mạnh thêm lên.

Bỗng nghe một tiếng hừ khô khan, nắp thuyền bật lên nhẹ nhàng...

Nguyên-Bình vòng tay trước ngực chuẩn bị sẵn sàng rồi lẹ làng đứng dậy.

Ngửng đầu nhìn ra phía ngoài bỗng Thiên-độc-cốc chủ còn mặc bộ đồ lội nước, trong tay bồng nàng Uyển-Thanh.

Lão đứng cách chiếc thuyền độ hơn 4,5 thước, hai con quái xà vẫn quấn tròn trên mình lão ta.

Nguyên-Bình lật đật hỏi :

— Nàng làm sao thế ?

Thiên-độc-cốc chủ lạnh lùng đáp :

— Chuyện ấy không quan hệ gì đến nhà ngươi.

http://tieulun.hopto.org

Lão lại nhìn cụ già rồi bảo :

— À, ngươi có chiếc thuyền đi trong giòng nước ngầm, mà sao không bảo cho ta biết ?

Cụ già liền cười ha hả một cách tự đắc :

— Ai bảo ngươi không nghe lời ta ?

Bỗng nghe từ phía sau có giọng người hô vang vang :

— Nước đã hạ rồi ?

Thiên-độc-cốc chủ bỗng nhảy vọt vào chiếc quái thuyền hỏi :

— Ngồi xuống hết đi, mau đậy nắp lại !

Cụ già cười lạt :

— Thuyền này là vật sở hữu của ta, ta cao hứng muốn cho ai đi, thì người ấy vào, ngươi vào đây một cách trái phép hãy ra cho mau !

Thuở sanh bình, chưa bao giờ lão Thiên độc cốc chủ chưa bao giờ bị người hạ nhục đến thế, thế nên lão ngạc nhiên sững sờ :

— Bộ ngươi mắng nhiếc ta hả ?

Cụ già lạnh lùng gật đầu :

— Thì tự nhiên phải mắng ngươi chớ mắng ai ?

Nói xong cụ cười ha hả.

Kim lão nhị bỗng kéo áo cụ già :

— Nói nho nhỏ có người tới...

Nguyên-Bình biết cụ già không rành võ nghệ, thế nên chàng âm thầm vận dụng nội công chuẩn bị sẵn sàng vì sợ Thiên-độc cốc chủ nổi giận hạ độc thủ bất thình lình.

Nào ngờ sự tình lại xảy ra ngoài ý định của mọi người, Thiên-độc-cốc chủ là tay kiêu hùng trong giới võ lâm hiện đại, đối với những lời nhục mạ của già, chẳng những lão ta không hề chú ý, lão đề Uyển-Thanh xuống rồi mở bộ đồ da đi nước cho nàng, xoa nắn các huyệt đạo, đến khi nàng tỉnh dậy, lão ta mới cởi bộ đồ da cho mình, chừng đó lão gượng cười :

— Nếu ta không chụp được đuôi chiếc quái thuyền của các ngươi, nhờ đó mà đi thêm mau chút nữa, thì có thể ta bị khóa nước chặn bên ngoài, vì nhờ thế mà ta cho các người khỏi chết một phen.

Uyển-Thanh từ từ mở mắt nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình :

— Có phải tôi đang nằm mộng không ? Đây là đâu ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Tất cả chúng ta đều còn sống, đây là trong lòng ngôi mộ cô độc lão nhân...

Uyển-Thanh lộ sắc vui mừng, giơ tay áo vén mớ tóc lòa xòa trên trán, mỉm cười :

— Tôi bị giòng nước đập mạnh nên hôn mê bất tỉnh, nên không biết chung quanh đã xảy ra chuyện gì.

Nàng thở một hơi dài rồi nói tiếp :

— Nhưng cũng mong rằng chúng ta sẽ bị khốn ở đây chừng một tháng rồi sau đó chàng sẽ ra...

Nguyên-Bình không hiểu rõ trong lời nói của nàng, có hàm ý cho biết rằng nàng chỉ còn sống lối một tháng nữa thôi, mà chàng lại nghĩ rằng sau khi bị mê man bất tỉnh, đầu óc nàng bị rối loạn nên mới có những lời như thế.

Chàng bèn đáp qua loa cho có lệ :

— Cũng mong rằng mỗi người đều đạt được theo ý nguyện của mình để rồi sớm ra khỏi nơi này.

Thiên-độc-cốc chủ hừ lên một tiếng khô khan :

— Con ơi ! Bây giờ con đã thuộc về người khác rồi, lão phu và lịnh tôn đều là những người có danh vọng trong giới lục lâm, con có nói điều gì phải thận trọng, đừng để cho người khác chê cười...

Uyển-Thanh từ từ đứng dậy quay lại nhìn Thiên-độc-cốc chủ :

— Từ thuở nhỏ tôi đã quen tánh tùy tiện, luôn cả gia phụ tôi người cũng ít khi ràng buộc lo lắng cho tôi, thì bây giờ cha cũng không nên lo cho tôi làm gì...

Thiên-độc-cốc chủ dằng hắng rồi bảo :

— Tình hình bây giờ có khác, bây giờ con đã là dâu của nhà họ Lãnh rồi.

Uyển-Thanh bỗng cười khanh khách :

— Nếu như tôi chết thì sao ?

Thiên-độc-cốc chủ nghiêm giọng :

Lời nói của ta nặng như thái sơn, nếu con chết ta cũng làm lễ hỏi như thường, và chừng đó đem thi thể con về Thiên-độc-cốc cho trọn lễ.

Uyển-Thanh cười buồn :

— Chuyện ấy xin cha chớ lo... Còn sống tuy chưa ắt đã đến nhà họ Lãnh, mà khi chết lại thành ma của Thiên-độc-cốc !

Thiên-độc-cốc chủ biến sắc mặt, rồi nghiêm trang bảo :

Con ơi ! Bộ con hối hận vì đã hứa hôn lỡ rồi chăng ?

Uyển-Thanh đáp :

Sanh bình, tôi đã hứa việc gì thì sau đó không bao giờ hối-hận, hễ đã hứa một lời thì cho đến chết cũng không hề thay đổi.

http://vieulun.hopto.org

Thiên-độc-cốc chủ thở dài :

— Thượng-quan-Tung đã nuông chiều con từ nhỏ cho đến lớn, thì lão phu đây lại há thua sao ? Con ơi ! Có điều con cần phải nhớ kỹ là con đã thành người nhà họ Lãnh, ví như con có làm điều cho long trời lở đất đi nữa thì ta cũng phải gánh vác chứ sao ?

Uyển-Thanh bỗng khóc rấm rức :

— Chỉ sợ e rằng tôi bạc mạng vô phước, chỉ phụ lòng cha mà thôi.

Bỗng nghe từ phía xa có tiếng hét lớn :

— Ai đó ?

Nguyên do là vì trong lúc xúc động, Uyển-Thanh càng ngày càng cao giọng thế cho nên từ xa có người nghe được...

Thiên-độc-cốc chủ cười lạt rồi nạt :

— Kẻ đòi mạng đây...

Giọng nói của lão trầm trầm, sức vang đi rất xa, thế nên trong lát sau mà tiếng vang vẫn còn dội, ông tai mọi người.

Ngoài xa, tiếng hét không trả lời, chắc có lẽ đối phương không muốn chường mặt.

Thiên-độc-cốc chủ bỗng bước ra khỏi quái thuyền rồi cười bảo Uyển-Thanh :

— Con ơi ! Thôi ra, chỗ chúng ta ẩn núp đã có người thấy rồi, bây giờ cũng không nên lánh mặt nữa làm gì...

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Lão này nói rất đúng, hành tung đã lộ rồi, bây giờ dù có trốn lánh cũng vô ích, trong ngôi mộ này, khóa nước đã mở rồi lại đóng, thế tất là đã có người tìm được cái chốt khóa nước, xem ra bây giờ tại đây có lẽ đã có rất nhiều tay cao thủ có mặt rồi, ta đến đây có mục đích, thì cũng không nên lánh mặt làm gì...

Vì nghĩ như thế cho nên Nguyên-Bình bước theo Thiên-độc-cốc chủ ra ngoài.

Kim lão nhị và Uyển-Thanh bước ra, kế đó cụ già tay trái dắt con vượn lông vàng chậm rãi bước sau cùng.

Thiên-độc-cốc chủ cười lạt :

— Đem con vật ngu ngốc ấy theo, thì không khác gì tự đưa lưng bộc lộ cho người xem, ta trừ khử nó giùm cho ngươi có được không ?

Cụ già nhếch mép :

— Đâu ngươi hãy ghẹo nó một chặp thử xem !

Thiên-độc-cốc chủ lạnh lùng :

- Từ trước đến nay ta không hề tin...

Chỉ nói được có bấy nhiêu lời, bỗng lão ta ôm chầm lấy Uyển-Thanh nhảy vọt ra phía sau, cách 2 trượng.

Nguyên-Bình cũng hô lớn :

— Tránh mau...

Vừa la chàng vừa vọt mình núp phía sau chiếc quái thuyền.

Kim lão-nhị cũng đề chân khí vọt thối lui đứng sát vách đá.

Lúc ấy chỉ còn cụ già, vì chưa có kinh nghiệm trong giới võ-lâm tai mắt không tin mẫn bằng người, nên khi thấy tất cả mọi người đều thối lui, trong lòng cụ lấy làm lạ, đang định hỏi những người chung quanh, bỗng thấy một luồng lửa xẹt đến chiếc quái thuyền trúng bốp một tiếng, đốm lửa lòe ra thành màu xanh biếc cháy phừng phừng.

Nguyên-Bình lật đật kêu lớn :

— Lão tiền-bối, mau kiếm chỗ núp...

Lúc ấy cụ già đã biết mình đang gặp nguy hiểm, nên cụ lẹ làng tránh ra phía sau chiếc quái thuyền...

Bỗng nghe tiếng kim khí lùa trong gió, một đạo hào quang xét tới lướt qua đầu mọi người..

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI CHÍN

Nguyên-Bình cứu Đinh-Linh

Nguyên-Bình lẹ làng chụp cụ già kéo sát về phía sau chiếc quái thuyền.

Lúc ấy vượn lông vàng, vì không thông minh như người, nên khi không nghe cụ già ra lịnh, nó không biết phải làm thế nào, cứ nhìn thẳng về phía cụ già kêu chí chóe...

Bỗng nghe thêm hai tiếng chát, chát, hai luồng lửa đỏ lại xẹt tới, một luồng xẹt trúng ngay vào chiếc quái thuyền, còn một luồng lại trúng thẳng vào mình vượn.

Xẹt trúng vượn lông vàng, luồng lửa đỏ nổ một tiếng lớn rồi cháy lan khắp mình con vượn.

Khi thấy con vượn thân yêu của mình đã từng sống chung nhau hơn mấy mươi năm, nay đã bị lửa đỏ cháy đỏ khắp mình, lông lá cháy khét lẹt cụ già rất lấy làm đau đớn, nên cụ chẳng kể gì nguy hiểm, lật đật phóng mình về phía con vật.

Nguyên-Bình giựt mình la lớn :

— Lão tiền-bối !

Vừa la, chàng vừa chụp ngay lấy cánh tay cụ kéo lại rồi bảo :

http://tieulun.hopto.org

— Đó là loại tên lửa làm bằng chất lưu hoàng, thế lửa rất mạnh không dễ gì dập tắt được đâu, hiện nay chúng ta đang ở trong một hoàn cảnh rất nguy hiểm, lão tiền bối không nên vọng động.

Tánh chàng rất dễ xúc động, nên khi thấy vượn bị lửa cháy cùng mình, chàng cũng thấy bất nhẫn, nên khi ngăn được cụ già xong là chàng đã vọt mình ra phất tay đánh nhẹ một ngọn chưởng phóng ngay trên lưng vượn, chỗ lửa đang cháy phừng phừng còn chân chàng lại quèo con vật, làm cho nó phải ngã lăn trên mặt đất...

Lúc ấy trên mặt đường, nước còn cao độ một tấc, Nguyên-Bình lẹ làng vận dụng nội công, giơ đôi tay lăn tròn con vượn trên mặt đất làm cho ngọn lửa bị dập tắt trong nháy mắt.

Bỗng nghe tiếng kim khí lùa mạnh trong không khí, một đạo hào quang bay tới, kèm theo một sức ép nặng nề...

Nguyên-Bình giựt mình, kinh ngạc, nghĩ thầm :

— Ám khí gì mà uy thế thật dũng mãnh vô song !

Chàng lật đật ôm lấy vượn lăn tròn sang một bên.

Bỗng nghe một tiếng bốp, hàn đạo quang ấy xẹt ngay vào chỗ Nguyên-Bình và con vượn đứng khi nãy, bọt nước văng tung tóe lên cả hai bên vách

Nếu Nguyên-Bình không ôm vượn tránh kịp thời thì đạo hàn quang ấy đã tránh trúng luôn cả hai người và vật.

Kim lão-nhị định thần nhìn kỹ ám khí cắm chặt vào mặt vách đá, thấy bên ngoài còn dài độ hai thước, hình giống như mũi chỉa, phía sau lại có kẹp một vuông cờ đen hình tam giác... Dưới ánh lửa cháy phừng phừng thấy rõ ràng hình một chiếc xương trắng thêu trên cờ.

Nguyên-Bình hành động chớp nhoáng, sau khi tránh được mũi phi tiêu, chàng liền vụt đứng dậy ôm con vượn nhảy đến phía sau chiếc quái thuyền.

Cụ già nhìn thẳng về phía Nguyên-Bình khen ngợi :

— Con ơi, trên đời này, tuy có biết bao nhiêu người đã luyện nên môn độc công, độc dược, nhưng người được gọi một cách đúng đắn là người độc chỉ e có mình ta với ngươi thôi...

Vừa nói lão vừa thò tay vào bốc lấy ra 2 hoàn thuốc bỏ vào miệng con vượn lông vàng. Vượn chép miệng mấy lượt nuốt luôn hai viên thuốc rồi nằm ngay như suy nghĩ !

Cụ già liền giơ tay xoa nắn trên mình con vượn rồi bảo :

— Ta đem tất cả tinh lực của đời người để nghiên cứu về y đạo, ngoài ra nghề y tá không còn biết chi nữa.-

Hiện nay, trên thế gian này ta không có một người thân nào cả, và cũng không có một sự việc gì làm cho ta lưu luyến, ta cũng đã cứu mạng rất nhiều người, nhưng cũng đã gieo hạt giống chết chóc trong người họ...

Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Lão tiền bối làm thuốc cứu đời, thuốc vào bịnh hết, đã cứu được rất nhiều mạng người, nhưng tại sao lại gọi là gieo giống chết chóc trong người họ ?

Cụ già bảo tiếp :

— Một số người làm nghề thuốc, chỉ cần làm cho khí huyết lưu thông thuận lợi, còn ta làm thuốc thì lại làm ngược là lấy độc trị độc, kích động tiềm lực của con người, trị bịnh theo phép ấy tự nhiên là bịnh mau lành.

Nguyên-Bình lại hỏi :

— Tánh tôi tối tâm, nên chưa hiểu ý của lão tiền bối...

Cụ già giải thích :

— Năng tiềm tàng trong mỗi con người, nếu tìm cách đem ra phát huy được tất cả, thì có thể sánh được với trời đất, nhưng tiếc thay trong đời sống quá ngắn ngủi của con người, người ta chỉ phát huy được lối một phần mười ngàn tiềm lực của mình ra để dùng.

Bất luận con bịnh dù cho nặng đến đâu, chỉ cần là họ còn hơi thở, thì tiềm năng trong con người họ vẫn còn.

Ta dùng thuốc độc để kích động tiềm năng của con bịnh, làm cho ngọn đèn sắp tắt bỗng cháy sáng lại, nhưng đến khi thuốc đã tan hết thì lúc ấy dù cho có tiên đơn cũng vẫn không cứu người ấy được...

Nguyên-Bình thở ra :

— Tuy tôi chưa hiểu hết, nhưng cũng đã biết được một, hai. Cái lý huyền diệu ấy không phải một sớm một chiều mà hiểu rõ được đâu !

Cụ già lộ vẻ vui mừng cười ha hả :

Ngươi thật là người trí kỷ ta chưa hề gặp được trong thuở sanh bình của ta, suốt một thời gian mấy mươi năm, ta chuyên tâm nghiên cứu y lý, nhưng chưa có một người nào hiểu được phương pháp làm thuốc của ta...

Hư, thế nhân tầm thường, chỉ biết chạy theo hư danh lợi lộc, để làm trâu ngựa cho con cái, mà chưa có một ai thấu hiểu cái lẽ huyền vi trong sanh mạng của con người...

Nguyên trong giây lát cụ lại tiếp :

Trong tình thế hiện nay, trong ngôi cổ mộ này đã có rất nhiều

http://tieulun.hopto.org

cao thủ trong giới võ lâm, tuy ta rất nhiều tiềm lực hơn người, nhưng không biết một ít gì về võ công, trong hoàn cảnh đầy nguy hiểm này, sanh mạng ta rất có thể bị chết bất cứ trong giây phút nào.

Nguyên-Bình đáp :

— Tôi cùng đi với lão tiền bối, xin ra hết sức để bảo hộ người, cũng có thể vượt qua tất cả nguy hiểm...

Cụ già mỉm cười :

— Không cần phải quan tâm đến chuyện ấy cho lắm, giả sử như ta với ngươi không rời nhau một bước nào, thì cũng khó mà tránh cho được ám khí đánh lén ta một cách bất thình lình.

Bỗng nhiên cụ đổi sắc mặt với giọng nghiêm trang cụ nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình :

— Ta đã cho vượn uống một loại thuốc độc rất mạnh, ta biết mình khó ra khỏi ngôi mộ của Cô độc lão nhân này, ta cũng không muốn để cho con vật thân yêu ấy làm nô dịch cho người, thế nên ta đã cho nó uống loại thuốc tuyệt độc, làm cho tiềm lực của nó trong vòng ba ngày nữa sẽ phát huy ra được tất cả...

Trong giây lát nữa đây nó sẽ tỉnh lại, và sẽ thành là một con vật khác thường, đôi tay của nó có thể xé tươi những con hổ báo, bất luận người nào võ công cao cường đến đâu, cũng khó mà hàng phục cho được nó.

Giả sử như ta bị người dùng ám khí giết hại, thì không một người nào có thể điều khiển nó, thế tất nó sẽ làm hại người. Bây giờ ta chỉ cho người khẩu hiệu dùng để điều khiển nó, như có thể dùng nó để cự địch vượt qua khỏi nguy hiểm

Thở một hơi dài, cụ lại nói tiếp :

— Ngươi chớ thương tiếc nó làm gì, chỉ trong vòng ba ngày nữa, sau khi phát nguy hết tiềm lực trong người là tự nhiên nó ngã lăn ra chết, thế nên gặp nguy hiểm cứ xua nó ra đương đầu...

Nguyên-Bình nghe cụ già nói mấy lời, chàng im lặng không nói gì nhưng trong lòng cứ suy tính mãi.

Chàng ngẫm nghĩ :

— Một con vượn, cũng là một sanh mạng, nhưng nó không gian trá, sảo quyệt như người, không quan niệm về thiện ác, thị phi, ta dâu có thể nào dùng nó để bảo vệ cho ta được ?

Còn đang suy nghĩ bỗng nghe cụ già nói tiếp :

Chúng ta đang ở trong một hoàn cảnh hung hiểm dị thường, bất cần trong giờ phút nào, ở chỗ nào cũng có thể gặp kình địch, bây giờ thì rất quý báu, ngươi hãy trấn tĩnh tinh thần để nghe ta truyền mật ngữ điều khiển vượn ấy.

Nguyên-Bình bỗng nhớ đến lúc sư Tuệ-Không truyền thọ tâm pháp cho chàng, hoàn cảnh ấy, phương pháp ấy cũng mường tượng như bây giờ bất giác chàng giựt mình nên lật đật trấn tĩnh tinh thần, ngồi tĩnh tọa ngay xuống đất nghiêm chỉnh bảo :

— Tôi sẵn sàng để nghe lời truyền thọ...

Cụ già mỉm cười truyền thọ nho nhỏ cho chàng những mật ngữ dùng để điều khiển vượn...

Cụ già nói thật nhỏ thế nên Kim lão-nhị kề bên mà vẫn không nghe gì cả...

Từ đâu bỗng nghe một tiếng nạt lớn và tiếp theo sau là tiếng rên la quằn quại của một người đang sắp chết...

Trong con đường hầm lúc bấy giờ, trời tối om, âm khí nặng nề tiếng rên xiết hấp hối vang lên càng làm cho không khí thêm thê lương ghê rợn...

Nguyên-Bình bỗng thở dài rồi lẩm bẩm :

— Quả thật trong ngôi cổ mộ này hiện nay đã có rất nhiều cao thủ có tử người ấy, đã bị giết một cách thê thảm.

Cụ già lạnh lùng bảo :

— Các mật ngữ ấy ngươi có nhớ kỹ không ?

Nguyên-Bình gật gật đầu :

— Đã nhớ tất cả...

Cụ già mỉm cười ?

Đã nhớ kỹ thì hay lắm... chỉ trong giây lát đây nó sẽ tỉnh lại, ngươi hãy điều khiển thử coi có hiệu quả hay không ?

Nguyên-Bình đáp :

— Xin tuân lịnh...

Bỗng nghe từ xa có tiếng gọi lanh lảnh :

— Từ công tử, mau lại đây, tôi có chuyện muốn nói...

Nguyên-Bình lắng tai nghe, tiếng ấy không giống với tiếng của Uyển-Thanh, bất giác chàng giựt mình kinh hãi, chàng hỏi nho nhỏ :

Ai đó ?

Có tiếng đáp :

Chàng hãy đến thì biết rõ, bộ chàng sợ gì hay sao ?

Nguyên-Bình hừ một tiếng khô khan rồi ngẫm nghĩ :

Có gì mà phải sợ ?

http://tieulun.hopto.org

Chàng vụt đứng, đi thẳng về phía có tiếng gọi ...

Kim lão-nhị, dặn nho nhỏ :

— Cháu Bình, trong hoàn cảnh hiện nay, không-nên tự ái, tự cường các tay cao thủ hiện đang có mặt tại đây, họ ghim nhau, thủ đoạn hiểm độc không sao lường được, lại nữa, cảnh vật trong này tối om om, rất dễ thi hành thủ đoạn ác độc dùng, ám khí hại người...

Lão thở ra rồi nói tiếp :

— Ngay trước, lúc giao tranh ngoài ngôi cổ mộ, theo ta đứng bên ngoài xem xét, thì thấy võ công của con cũng đến mức khá, có thể không thua ai, nhưng hiện nay có nhiều người đang muốn âm mưu hãm hại cháu, hơn nữa giới giang-hê rất hiểm trá, cũng khó mà phòng bị cho chu đáo được, cháu hãy cẩn thận, dè dặt là tốt hơn cả...

Lại nghe tiếng kêu vang lảnh lót :

— Tử công tử, tử công tử...

Giọng kêu nghe rất buồn rầu, thống khổ.

Nguyên-Bình khẽ nhíu mày, bảo nhỏ thúc thúc yên tâm...

Nói xong chàng liền mau chơn bước tới,

Kim lão-nhị lật đật nói :

Cháu Bình, đợi ta chúng ta cùng đi một lượt...

Lão đứng phắt dậy đi theo phía sau lưng Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình trầm ngâm giây lát rồi đáp :

— Cụ già chưa hiểu võ công, xin thúc thúc hãy ở lại để bảo hộ cho người...

Kim lão-nhị mỉm cười :

— À, phải, nếu ta theo ngươi, chỉ làm bận cho ngươi mà thôi.

Ngưng trong giây lát, lão lại nói tiếp :

— Nếu cháu gặp gì khó khăn, thì phải mau trở lại liền...

Lão lại hạ giọng :

— Bất đắc dĩ mới động thủ, Uyển-Thanh đối với cháu rất có thâm tình, trong giới giang hồ lòng người rất hiểm ác, nếu cần thiết thì cũng phải lợi dụng nàng để kéo Thiên-độc-cốc chủ về phía ta.

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Chuyện ấy không tốt, cháu là người đường nam tử, đâu có thể nào đi lợi dụng tình cảm của một người đàn bà...

Kim lão-nhị lại nói :

— Cứ theo chỗ ta nhận xét, nàng đang gặp điều rất đau khổ, trong khi ưng về làm dâu của Thiên-độc-cốc, thật ra nàng không muốn như thế đâu...

Trong lòng, Nguyên-Bình rất trọng Kim lão-nhị, nhưng chàng không hàng lòng nghe những lời vô vị như thế, nhưng chàng không tỏ vẻ gì giận dỗi hay chống lại, chàng chỉ mỉm cười :

— Tôi phải đến coi thử xem sao ? Người đang kêu tôi, chắc có lẽ đã gặp điều đau khổ nhiều...

Kim lão-nhị biết Nguyên-Bình không chịu nghe những lời sâu sắc của mình, cho nên lão thở dài :

— Cháu Bình, không phải ý ta độc hiểm, nhưng vì ta là người hiểu biết nhiều, từng trải nhiều trong giới giang-hồ, gặp nhiều hiểm trá, thôi cháu đi đi, nhưng gặp chuyện phải cẩn thận cho lắm...

Nguyên-Bình khẽ gật đầu, lẹ làng đi về phía có tiếng gọi khi nãy.

Nghe lời Kim lão-nhị dặn đò, gần đây chàng lại gặp nhiều hung hiểm, thế nên chàng rất cẩn thận, liền âm thầm vận dụng nội công chuẩn bị sẵn sàng.

Con đường hầm rộng chừng mấy thước, chàng đi về phía có tiếng gọi lưng day về phía có ám khí phóng khi nãy.

Nguyên-Bình đi tới chừng 3, 4 trượng, nhưng vẫn không thấy động tịnh gì cả, chàng ngẫm nghĩ :

— Thật là lạ, đâu có lẽ nàng đã bị hại rồi ?

Chàng liền gọi lớn :

— Ai vừa mới kêu tôi đó ?

Trong đường hầm âm u, chỉ nghe tiếng vang vang của chàng gọi mà không hề có một lời đáp.

Nguyên-Bình thở ra, vận dụng nhãn lực rồi bước tới. Chỉ thấy cách đó 3 trượng, lại có một con đường hầm khác băng ngang, lòng chàng lấy làm lạ :

— Con đường này là con đường nước chảy, bây giờ lại có một con đường khác băng ngang, rõ ràng là cơ quan trong ngôi mộ đã có người động chạm đến.

Vừa suy nghĩ chàng vừa bước tới.

Đường hầm lạnh lùng, tối om om như một con đường chết, mặc dù, Nguyên-Bình bước rất nhẹ, nhưng vẫn nghe tiếng chân rất rõ...

Bỗng thấy từ con đường hầm ngang, một bóng người vọt ra hét lớn rồi phóng mình thẳng về phía Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình vụt đứng lại rồi lách mình sang một bên, trong ý muốn để cho bóng đen qua khỏi, nhưng khi nhớ đến ngoài kia lại còn có Kim lão-nhị và cụ già, chàng vụt bước ra chặn đường.

http://tieulun.hopto.org

Bóng đen phóng mình đi rất mau, thế nên khi Nguyên-Bình bước ra giữa đường là hai bên đã chạm nhau.

Bóng đen thấy người cản đường, chẳng hề nói lấy một lời, cứ lẹ làng phóng ra một chưởng...

Nguyên-Bình vội giơ tay mặt lên đỡ ngọn đòn rồi hét lớn :

— Tại sao lại hạ độc thủ như thế ?

Bỗng nghe bực một tiếng, hai ngọn chưởng chạm nhau, bóng đen thối lui đến hai bước...

Nguyên-Bình định thần nhìn kỹ, thấy đó là một người lùn xủn, mắt tròn, mặt vuông, tuổi trạc cỡ trung niên, mình mặc áo ngắn, trên lưng có mang một chiếc bao dài, không biết bên trong đựng loại binh khí gì.

Bóng lạ bị Nguyên-Bình đánh thối lui hai bước, lòng y có hơi lo ngại, y nghĩ rằng đối phương chắc có lẽ là tay cao thủ của Nhị-cốc, Tam bảo hay ít ra cũng là một cao thủ nào đó trong giới võ lâm, nhưng nào ngờ nhìn kỹ lại thì đó là một chàng thiếu niên lạ mặt, bất giác y nổi giận hét lớn :

— Ngươi là ai ?

Nguyên-Bình cười lạt :

— Và ngươi cũng là ai ?

Và y nếm được một chưởng của Nguyên-Bình, lão nó thấy choáng váng thế nên biết rõ đối phương tuy còn nhỏ tuổi, mà võ công không thể xem thường được, thế nên lão ta âm thầm để chân khí chuẩn bị sẵn sàng hạ thủ, nhưng bên ngoài lại ôn tồn hỏi :

— Chúng ta không hề biết nhau, nhưng tại sao người lại ngăn đường ta.

Nguyên-Bình nghe nói, chàng sững sờ, cứ ấp ứng mà không sao đáp được, vì chàng thấy đối phương nói có lý; không sao phản đối được.

Bỗng nghe một tiếng rú vang thảm thiết, rõ ràng là tiếng kêu thất thanh của người sắp chết...

Dường như lão lùn bị tiếng rú ấy làm cho lão giựt mình sợ sệt, toàn thân lão hơi run run, bất giác lão quay đầu lại nhìn.

Vừa quay lại, lão ta vụt la lớn :

— Trời ơi ! Rắn !

Lão ta vội cúi mình giơ tay ra chụp xuống phía dưới...

Đâu đây lại có tiếng trầm trầm vang dội :

— Rắn tuyệt độc... đó là cửa chết...

Chưa dứt lời thì lão lùn bỗng té lăn trên mặt đất dãy chết...

Nguyên-Bình định thần nhìn kỹ, bỗng thấy trong tay lão lùn có một con rắn nhỏ đang vọt ra chạy trốn.

Lão ta đã chạm trúng rắn, bị rắn cắn, nọc rắn rất độc, thế nên chưa kịp bắt rắn cho chết là đã bị độc ngã ra chết trước.

Trong cảnh tối mờ mịt tuy không nhận rõ được hình sắc của con rắn ấy nhưng Nguyên-Bình nghĩ ngay đó là con rắn của Thiên-độc-cốc chủ mang theo

Lòng chàng bỗng thấy kinh hoàng, chàng nghĩ thầm :

— Chưa biết đó là loại rắn gì, nhưng nọc độc dữ như thế ấy, lại phát ra mau trong chớp mắt, thật là đáng sợ.

vì nghĩ như thế, liền gọi lớn :

— Lãnh lão tiền bối còn ở đấy không ?

Từ phía xa bỗng có tiếng lạnh lùng đáp :

— Hiện nay trong ngôi cổ mộ này, chỗ nào cũng có hung hiểm, có thể giết người trong nháy mắt, vì nể tình dâu ta, ta tha chết cho ngươi một phen, nếu tái ngộ ta sẽ hạ thủ ngươi ngay lập tức...

Nguyên-Bình sực nhớ đến Uyển-Thanh, chẳng biết hiện nay nàng đang ở đâu, nhưng tại sao không nghe nàng nói một lời nào ?

Nghĩ đến Uyển-Thanh, nhớ đến ân tình nàng đã lo săn sóc cho mình bất giác chàng kêu lớn :

— Xin Lãnh tiền chậm bước, tôi có chuyện muốn xin lãnh giáo.

Vừa nói chàng liền lẹ làng bước tới.

Chỉ nghe tiếng dội vang vang trên con đường hầm, Thiên-độc-cốc chủ đã im hơi lặng tiếng...

Chàng vọt mình tới rất mau, nên chỉ trong giây lát đã tới con đường ngang.

— Ai đó...

Tiếng nói chưa dứt đã có một ngọn chưởng phong mãnh liệt dồn tới Nguyên-Bình đã chuẩn bị sẵn từ trước, nên chàng vung tay ra đỡ và nhảy tránh sang một bên.

Hai ngọn chưởng gặp nhau gây thành một cơn gió lốc vù vù...

Bỗng nghe một tiếng hừ khô khan :

A, từ 20 chục năm nay lão độc chưa từng bước chân ra chốn giang-hồ, mà chưởng lực bây giờ lại mãnh liệt hơn trước nhiều.

Rõ ràng đối phương tưởng lầm rằng chàng là Thiên-độc-cốc chủ.

Nguyên-Bình lo ngại, chàng ngẫm nghĩ :

Không biết người ấy là ai mà lầm ta là Thiên-độc-cốc chủ có lẽ người ấy đã nghe tiếng nói, vừa rồi của lão độc ấy...

http://tieulun.hopto.org

Vì nghĩ như thế, cho nên chàng đứng sát một bên vách lặng thinh.

Im lặng trong giây lát, lại nghe tiếng nói lạnh lùng lúc nãy :

— Nếu lão độc không chịu nói một lời nào, thì cũng không qua mặt được lão phu đâu !

Nguyên-Bình nghe giọng nói có hơi gấp, chắc có lẽ đối phương rất sốt ruột không chờ đợi lâu được nữa...

Chàng liền đề chân khí sẵn, từ từ bước tới con đường ngang.

Trong mấy ngày gần đây, Nguyên-Bình đã vượt qua nhiều nguy hiểm thế nên chàng biết rõ những âm mưu độc hiểm trong giới giang hồ, nhứt là trong ngôi cổ mộ âm u này, hiện nay đang chứa biết bao nhiêu là nguy hiểm. Bất luận người nào, sau khi vào đây bất thình gặp kẻ khác là phải hạ thủ ngay như đối với kẻ thù bất cộng đái thiên.

Nguyên-Bình đã nghe qua mấy tiếng rú thảm thiết, chàng nghĩ rằng trong mỗi tiếng rên la ấy là đã có một mạng người tiêu diệt.

Chính mắt chàng đã thấy Thiên-độc-cốc chủ đã cho rắn độc cắn chết người, trong hoàn cảnh lờ mờ âm u này, rắn độc cắn người thật không làm sao thấy trước được để tránh...

Trước những cảnh giết người thảm khóc như thế, Nguyên-Bình thấy phải luôn luôn cảnh giác.

Sau khi kêu Nguyên-Bình hai lượt, người lạ vẫn không thấy trả lời, có lẽ lão ta không nhẫn nại được nữa, nên nghe tiếng chân bước tới lần lần, có lẽ lão ta đang đi tới.

Dường như người cố ý cho đối phương biết mình đang cố ý đi chầm chậm, cho nên y dằn bước rất nặng, chỉ trong giây lát tiếng chân bỗng dừng hẳn rồi một bóng người lẹ làng phóng tới.

Nguyên-Bình toan vung tay ra điểm vào yếu huyệt của bóng đen, nhưng chàng lại ngẫm nghĩ :

— Kẻ địch bước chân thật nặng là cố ý dụ cho ta mắc kế...

Bỗng nghe bình một tiếng, bóng đen va vào vách đá rồi ngã lăn trên mặt đất.

Nguyên-Bình bỗng giựt mình, nhưng chàng vụt hiểu ra, bóng người ấy chỉ là một chiếc thây ma, bị người quăng mạnh tới trước, nếu như khi nãy mà chàng xuất thủ một cách bất thình linh thì thế nào cũng bị đối phương núp tại góc đường ngang ra tay ám hại...

Chàng thở một hơi dài ngẫm nghĩ :

— Người trong giới giang hồ thật là hiểm độc và quỉ quái vô cùng nếu không cẩn thận là có thể mất mạng như không...

Còn đang suy nghĩ, bỗng thấy một làn lửa đỏ từ xa xẹt đến rơi ngay vào bên cạnh chiếc thây ma, lửa bùng cháy lên sáng lòa...

Cảnh tối âm u bỗng trở nên sáng rực, Nguyên-Bình lật đật thối lui hai bước để tránh sáng.

Từ trong góc đường ngang, một lão lùn cao lêu nghêu bước ra, đứng ngay giữa ngã tư đường hầm.

Nhìn kỹ thấy lão ta có bộ râu dài phất phơ trước ngực, vóc mình cao lớn, đầu cọp, mắt voi, hình dáng trông thật là uy vệ.

Bỗng thấy lão ta liếc mắt nhìn chung quanh một lượt rồi ngửng mặt lên cười ha hả :

Hừ, lão độc giấu đầu loài đuôi như thế thì có ai coi ra gì ? Sau khi ra khỏi nơi cổ mộ này, thế nào ta cũng đến phá Thiên-độc-cốc một phen cho biết.

Từ phía xa, bỗng có một tiếng rú vang lên lanh lảnh, một nàng thiếu nữ mặc toàn sắc đen, đầu tóc bỏ xõa, từ xa hốt hoảng chạy đến.

Lão già râu dài lẹ làng chìa tay ra chụp ngay nàng áo đen.

Không hiểu rõ nàng áo đen cố ý để cho lão nọ chụp được, hay là lúc ấy nàng đã kiệt sức, mỏi mệt quá độ, thế nên lão râu dài đã chụp ngay cánh tay nàng một cách dễ dàng như diều xớt lấy gà.

Bên ánh sáng ngọn lửa đang cháy bừng bừng, Nguyên-Bình nhìn kỹ nàng áo đen thấy rõ ràng là Đinh-Linh. Chàng không biết vì sao nàng đã kinh hoàng đến cực độ nên mới chạy một cách hoảng hốt như thế...

Dường như Đinh cũng biết rõ rằng mình không sao tránh khỏi được thế nên nàng nhắm lim dim đôi mắt lặng thinh.

Bỗng lão râu dài giơ tay điểm vào yếu huyệt của nàng, rồi xách để vào một góc tối.

Trong lúc lão râu dài vừa quay mình bỗng đâu từ phía đường hầm đối diện một làn sáng xanh xẹt tới đánh ngay vào chiếc mồi lửa đang cháy bừng bừng... Mấy tiếng lách tách nổi lên, chiếc mồi lửa tắt hẳn, con đường hầm trở lại tối om như trước.

Cụ già râu dài lại hét lớn :

Ai đó ?

Vừa nói lão vừa phóng một ngọn chưởng phóng ngay con đường hầm đối diện.

Lúc ấy Nguyên-Bình lật đật đề chân khí, lẹ làng đi sát theo vách lần tới chỗ ngã tư đường hầm.

http://tieulun.hopto.org

Từ xa một giọng lạnh lùng trầm trầm vang lại :

— Tử thần đòi mạng đã đến đây !

Bỗng nghe một tiếng bình vang động cả con đường hầm, trên ngã tư, gió trốt xoay vần, người lạ đã phóng chưởng đỡ ngọn chưởng của cụ già râu dài.

Nguyên-Bình liếc mắt nhìn cụ già râu dài, đợi khi lão ta tấn tới nghinh địch liền lẹ làng lòn mình vô con đường hầm ngang.

Giữa ngay ngã tư đường hầm, chưởng phong bay vun vút, thổi lòn mát lạnh cả trong đường hầm, có lẽ đôi bên đang đem toàn lực ra giao tranh, nghe uy thế của ngọn quyền, cũng có thể đoán được đôi bên đều là những tay cao thủ thuộc hàng đệ nhứt trong giới giang-hồ.

Nguyên-Bình cúi xuống ôm Đinh-Linh rồi chàng hơi do dự : đường trong ngôi cổ mộ chẳng chịt, nếu sơ thất trong giây phút sẽ bị lạc đường, thế nào chàng cũng phải trở về tìm Kim lão-nhị, nhưng bây giờ phải vượt ngang qua chỗ hai người đang giao tranh ác liệt, chưởng phong dồn ép đầy con đường hầm, nếu đi ngang khỏi bị thọ thương thì cũng phải bị hai người ấy nhìn thấy.

Nguyên-Bình là người rất cương nghị, thế nên chỉ ngẫm nghĩ trong giây lát, chàng liền định mạo hiểm thử một phen xem sao.

Chàng liền lẹ làng mở chiếc thắt lưng lụa của Đinh-Linh rồi buộc chặt nàng vào mình chàng, sau đó liền đề chân khí lần theo mé vách đá đi tới.

Nguyên-Bình định thần nhìn kỹ ra phía trước, thấy hai người đang giao tranh đến hồi thật kịch liệt, dường như võ công của hai người suýt soát nhau, thế nên cuộc giao tranh rất hiểm ác, nhìn qua thấy kinh người...

Chàng tập trung nội lực để hộ thân rồi chầm chậm bước tới. Nương cơ hội lão râu dài đang tấn tới một bước chàng lẹ làng vọt về con đường cũ, một cách êm thấm không ai hay.

Nguyên-Bình vui mừng, lẹ làng phóng mình về phía chiếc quái thuyền, mở Đinh-Linh ra và giải huyệt cho nàng.

Bỗng nghe Đinh-Linh thở một hơi dài rồi hỏi :

— Ai đó ?

Nguyên-Bình dịu dàng đáp :

— Tôi là Từ-Nguyên-Bình...

Đinh-Linh vụt ngã vào mình chàng :

— Trời ! Tôi bị họ hành hạ trong mấy ngày rồi...

Nguyên-Bình lật đật hỏi :

— Ai đã đối xử tàn nhẫn với nàng như thế ?

Đinh Linh đáp :

— Dương-văn-Nghiêu và Dịch-thiên-Hành !

Nguyên-Bình lại hỏi :

— Họ đến đây hồi nào ?

Đinh-Linh đáp :

— Lâu rồi, tính ra có cả hơn 4 tiếng đồng hồ.

Nguyên-Bình lại hỏi :

— Họ có bị khốn trong nước không ?

Đinh-Linh lắc đầu :

— Không, tôi chỉ nghe tiếng nước chảy ầm ầm điếc tai mà thôi.

Nguyên-Bình suy nghĩ giây lát rồi nói tiếp :

— Như thế thì đã có rất nhiều người vào trong ngôi mộ này rồi...

Đinh-Linh nói tiếp :

— Chẳng những Dịch-thiên-Hành đã chọn tất cả 12 tay cao thủ để cùng đi theo vào đây, mà cho đến các con đường vào trong ngôi cổ mộ này đều cũng có nhiều tay cao cường trong giới võ lâm canh gác, người nào cũng mang theo loại ám khí tuyệt độc... Như thế thì trong hoàn cảnh âm u của ngôi mộ này, cũng thật rất khó mà phòng bị cho được...

Ngưng trong giây lát, nàng thở mấy hơi dài rồi nói tiếp :

— Trừ ra Dịch-thiên-Hành và bọn thuộc hạ của y, còn có Dương-văn-Nghiêu, Tra-tử-Thanh, Tra-ngọc...

Bỗng nghe một tiếng rồn rảng nạt lớn :

Đừng đánh... con ấy do lão độc đem theo đó... Hừ, chúng ta cứ giao tranh mãi, rồi đây sẽ giống cảnh bạn duật tương trừ sau đó có kẻ làm ngư ông đắc lợi !

Lại một giọng lạnh lùng trầm trầm đáp :

— Cũng tại ngươi mà thôi !

Giọng rồn rảng lạ vang lên :

Lão độc, người khác thì sợ ngươi dùng độc, còn lão phu này không hề biết sợ. Ngươi hãy ra mặt đi, để thử coi ngọn quyền ta như thế nào ?

Nguyên Bình hỏi nhỏ :

Lão thúc phụ, thúc phụ có biết đó là tiếng của ai không ?

http://tieulun.hopto.org

Kim lão-nhị lắc đầu :

— Thấy người, họa may còn biết, nhưng nghe tiếng rất khó nhận đó là ai...

Đinh-Linh vụt xen vào :

— Mặc dù tôi đang ở trong hoàn cảnh bị bức bách, nhưng tôi vẫn theo dõi hành động của họ. Theo chỗ tôi thấy, thì Dịch-thiên-Hành bảo rằng y vào đây tìm vàng ngọc châu báu, nhưng sự thật thì y muốn mượn ngôi cổ mộ này để hại tất cả những cao thủ trong giới võ lâm hiện nay, cả Dương-văn-Nghiêu và Tra-tử-Thanh cũng đều trúng kế của y bây giờ dù có muốn thoát ra cũng không được...

Nàng khẽ thở dài rồi nói tiếp :

— Trong ngôi cổ mộ âm u này, thế nào cũng sẽ xảy ra một vụ tàn sát ghê gớm, không biết rồi đây sẽ có tất cả bao nhiêu người bị vùi xương nơi đây...

Nguyên-Bình nhếch mép :

Trong cuộc giao tranh, chuyện sống kẻ như một ăn một thua, Dịch-thiên-Hành làm sao nắm chắc phần thắng cho được ?

Đinh-Linh nói tiếp :

— Dịch-thiên-Hành tính toán rất kỹ càng ở chỗ có cơ quan trọng yếu lão ta đều có phái người đến canh giữ, đến lúc cần thiết lão ta ra lịnh, thì tất cả các cơ quan ấy đều bị phá hoại, lúc ấy, những người còn sống trong này, nếu chưa bị lão ta sát thì cũng bị chôn sống nơi đây.

Nguyên-Bình than thở :

— Hai chữ danh lợi thật hại con người không ít, trong ngôi cổ mộ này có biết bao nhiêu điều nguy hiểm, ai ai cũng biết rõ, nhưng cũng chỉ vì tại nơi đây có biết bao nhiêu ngọc ngà châu báu quí giá nhứt trên đời, lại nữa, Ngọc thuyền, Kim-điệp càng hấp dẫn, biết bao nhiêu người mạo hiểm đến đây

Vừa nói đến đây, lại nghe một tiếng rú thê thảm làm nàng lặng thinh. Tiếp theo sau là tiếng binh khí va chạm vào nhau rồn rản, từ xa đi đến lần lần.

Đinh-Linh ngửng đầu nhìn ra phía trước, thấy trong bóng tối lờ mờ giữa con đường hầm, có ánh sáng binh đao loang loáng cứ đi xích lần lần đến chỗ bọn mình đang đứng.

Xem tình thế thấy rõ hai người đang giao tranh nhau, có một người yếu sức nên phải thối lui lần lần...

Đinh-Linh bảo nhỏ :

— Bây giờ nếu chúng ta không tránh thì phải đụng chạm với họ rồi.

Cụ già nãy giờ đứng lặng thinh, bỗng đưa ra ý kiến :

— Vượn đã tỉnh lại rồi, ngươi hãy thử điều khiển nó thử xem sao ?

Vừa nói lão vừa nhìn thẳng về phía Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình quay lại nhìn, quả thấy vượn đang từ từ đứng thẳng dậy. Trong bóng tối lờ mờ, nó trợn đôi mắt tròn xoe đỏ như lửa, dáng điệu hầm hầm giận dữ như chực đánh ai.

Đinh-Linh vụt thối lui mấy bước kêu :

— Vượn này thấy đáng sợ quá.

Trong tất cả mấy người duy có Nguyên-Bình có tai mắt tinh mẫn hơn cả, thế nên nghe tiếng binh đao va chạm lẫn nhau rồn rản, chàng lại còn nghe thêm tiếng chân người từ xa đi lại.

Lúc đó chàng đang nghiền ngẫm lại những lời truyền thọ của cụ già, bỗng nghe có tiếng chân khác thường, chàng kêu lên mấy tiếng rồi giơ tay chỉ ra phía trước.

Chàng lầm bầm nói gì không ai hiểu, chỉ nghe vượn rú lên một tiếng to rồi phóng mình tới lẹ như chớp :

Từ phía trước bỗng có tiếng nạt lớn :

— Đồ súc sanh đáng chết !

Tiếp theo đó là một tiếng binh vang dội...

Nguyên-Bình sợ vượn bị thương, nên chàng lật đật phóng mình tới chỉ nghe con vượn kêu chí chóe liên miên hòa lẫn với tiếng càn nhằn mắng chửi của một người, làm ầm ĩ cả con đường hầm...

HỒI THỨ MỘT TRĂM

Đinh-Linh phóng Mê-hồn-hương...

Nguyên-Bình thấy phía trước có bóng đen thấp-thoáng, vọt tới nhảy lùi, chàng lật đật tụ chân khi ở đơn điền rồi phóng thêm tới trước.

Chưa vừa chấm đất, chàng vận dụng nhãn quang nhìn kỹ, thấy vượn đang khoa múa tay chân, rú liên tiếp những tiếng dài rồi tấn công mãi tới phía trước.

Lúc đó tuy đối phương đã phóng ra liên tiếp những ngọn chưởng phong là mãnh liệt, nhưng không thể nào ngăn được vượn cứ hung hăng, hùng hổ xông tới, làm cho y phải thối lui mãi.

http://tieulun.hopto.org

Trong lúc giao tranh giữa người và vượn, Nguyên-Bình không sao nhận được rõ đối phương là ai, mặt mày ra sao, nhưng chỉ thấy lờ mờ đó là một người cao lớn, giống y như lão râu dài.

Nguyên-Bình giựt mình kinh ngạc, chàng nghĩ thầm :

— Quyền thế của lão này thật là mãnh liệt phi thường, nhưng tại sao lại bị vượn đánh đến nỗi phải thối lui... thật là lạ...

Chàng còn đang suy nghĩ, bỗng nghe Kim lão-nhị hét một cách giận dữ :

— Tại sao lại như thế được ?

Nguyên-Bình giựt mình, không thể theo dõi vượn được nữa, chàng lật lật quay mình trở lại.

Bỗng thấy phía trước đầu quái thuyền có một lão mặc áo dài, tay đang cầm thanh trường kiếm, rõ ràng là Dương-văn-Nghiêu.

Chỉ nghe họ Dương cười lạt :

— Ngươi đừng che mắt ta nữa, ta không bao giờ quên ngươi đâu ?

Vừa nói lão ta vừa giơ cao một mồi lửa lẹ làng phóng tới phía trước mặt.

Ánh lửa cháy bừng bừng làm sáng rực cả một đoạn đường hầm. Nguyên-Bình nhìn tới, thấy phía sau Dương-văn-Nghiêu 4, 5 thước một thây ma đang nằm sóng sượt trên mặt đất, nhìn qua hình dáng, dường như đó là người quen, nhưng chàng không nhớ rõ là ai.

Nhờ ánh lửa cháy bừng, Dương-văn-Nghiêu thấy có mặt Đinh-Linh, lão ta cười lạt :

— con quỉ này, ta tưởng ngươi thoát ra khỏi ngôi cổ mộ này rồi chứ nào ngờ vẫn còn bị kẹt nơi đây.

Lão quay mắt nhìn chung quanh, bỗng thấy Nguyên-Bình đứng gần kề sắc mặt giận dữ, lão ta hơi giựt mình, nụ cười đổi ra thành nhăn mếu, thái độ hơi lúng túng...

Nguyên-Bình thò tay vào bọc rút thanh Diệt tình kiếm hét lớn:

— Dương-văn-Nghiêu...

Dưới ánh sáng lập loè của đuốc đang cháy đỏ rực một làn kiếm quang sáng ngời loé ra làm mọi người đều thấy lạnh sương sống...

Dương-văn-Nghiêu là tay có nhiều kinh nghiệm trong chiến đấu, đã từng gặp nhiều tay kình địch, nên lão ta giữ được vẻ bình tĩnh sau một lúc kinh ngạc.

Lão ta cười lạt :

— À, người dám vô lễ với ta như thế kia à ?

Nguyên-Bình vọt mình tới đến phía trước mặt họ Dương nhếch mép :

— Dịch-thiên-Hành hiện ở đâu ?

Dương-văn-Nghiêu khẽ chuyển đôi vai phóng ra phía sau độ 6, 7 thước rồi đáp :

— Dịch-thiên-Hành hả ? Hiện đang ở trong ngôi mộ này...

Nguyên-Bình nạt lớn :

— Ngươi hãy đứng lại, dẫn ta đi tìm nó.

Vừa hét vang, Nguyên-Bình cũng phóng mình tới lẹ như chớp.

Dương-văn-Nghiêu lẹ làng cầm thanh trường kiếm vít chiếc thây ma văng bổng lên cao về phía Nguyên-Bình.

Chàng lẹ làng giơ tay trái ra đỡ thây ma rồi nhẹ nhàng đề xuống đất.

Bỗng nghe Đinh-linh kêu lớn :

— Tử công tử mau lui trở lại.

Nguyên-Bình nhíu mày đáp :

— Hãy ở y một chỗ, đừng đi đâu nhé..,

Vừa nói chàng vừa phóng mình tới rượt Dương-văn-Nghiêu.

Kim lão-nhị bảo nhỏ :

— Cháu Bình cần phải tìm Dịch-Thiên-Hành, chúng ta phải cùng đi theo mới được.

Nếu chúng ta gặp được Dịch-thiên-Hành thì đừng mong sống được với lão ấy..

Ngừng trong giây, nàng lại nói tiếp :

— Chàng không nghe lời tôi, lão tiền bối hãy kêu thử xem sao ?

Ngửng đầu lên nhìn thì đã thấy Nguyên-Bình biến mất tự hồi nào.

Bỗng nghe vượn rú to lên mấy tiếng, từ xa nó thối lui lại lần lần, rõ ràng nó đã gặp tay kình địch nên phải lui.

Cụ già giựt mình vụt đứng phắt dậy bảo nhỏ :

— Vượn đã gặp tay tài nghệ cao cường, có lẽ nó phải thua mất !

Đinh-Linh cũng bảo nhỏ :

— Tôi đã bị thương không thể nào giao tranh được nữa...

Kim lão-nhị mạnh dạng tiếp :

— Sanh ký tử qui, Kim lão-nhị này đã từng đặt chân khắp giang hồ, gặp không biết bao nhiêu là nguy hiểm, nhưng cũng đều vượt qua được tất cả cho nên mới còn sống đến ngày nay. Nếu giờ đây mang ta

http://tieulun.hopto.org

phải chết trong ngôi cổ mộ này, thì dù cho muốn tránh cũng không được, bất cần hiện giờ địch nhân là ai đi nữa, chúng ta cũng không thể ngồi khoanh tay mà chờ chết cho được.

Đinh-Linh vụt bảo nhỏ :

— Tôi đã có cách chống địch rồi, nhưng phải nhờ lão tiền-bối giúp một tay.

Kim lão-nhị lo ngại :

— Những kẻ đã vào đây đều là những tay tài nghệ phi phàm, cô nương có kế gì hay cứ nói.

Đinh-Linh nói tiếp :

— Tôi đã bị thương, thế nên hành động rất chậm chạp, bây giờ chỉ cần lão tiền-bối đứng ra cự địch trong giây lát, tôi nép mình đâu đó sẽ dùng mê hồn hương chế ngự địch, may ra có thể hạ được nó...

Kim lão-nhị gật đầu lia lịa :

— Hay lắm, còn chút nữa là quên mê-hồn hương nổi tiếng của Quỉ-vương-cốc rồi chớ !

Bỗng nghe vượn rú lên một tiếng như đứt ruột gan. Có lẽ nó đã bị đối phương đánh trúng một đòn rất nặng.

Kim lão-nhị đã biết rõ cụ già không có võ công, nên lật đật bảo :

— Lão tiền bối hãy tạm thời vào núp trong quái thuyền đi, để tôi với Đinh cô nương lo chống địch...

Cụ già ngẫm nghĩ giây lát rồi bảo :

— Được lắm, nhưng nếu các ngươi không chống cự nổi, cứ dụ nó lại gần quái thuyền ta sẽ có cách bắt nó.

Kim lão-nhị mỉm cười :

— Được lắm...

Nói xong lão lẹ làng vụt tắt đuốc rút ra một thanh đơn đao cầm sẵn sàng nơi tay.

Lúc ấy bỗng nhiên tiếng rú của vượn im hẳn, nhìn ra phía trước thấy nó đã đứng hẳn lại chống cự mãnh liệt với đối phương.

Đinh-linh cắn răng đề chân khí rồi thò tay bào bọc lấy ra chiếc bình ngọc từ từ bước đến đứng gần bên vách đá.

Sau khi ánh đuốc tắt, đường hầm tối om om, nhưng những người đã có luyện qua võ công có thể thấy xa được chừng lối 4, 5 thước.

Kim lão-nhị cầm đơn đao lật qua lật lại mấy lượt rồi thở dài :

— Từ sau khi ta bị Dương-văn-Nghiêu âm mưu hãm hại ta đứt một ánh tay trong ngôi cổ mộ này, ta thấy sức khoẻ yếu đi rất nhiều, và từ đó

cho đến nay chưa từng giao tranh với ai, không biết bây giờ đây ta có thể chống nổi với địch hay không...

Giọng nói của họ Kim đượm vẻ thê lương buồn bực...

Đinh-Linh bảo nhỏ :

— Lão tiền-bối chớ ngại, chỉ cần chống với địch 2 hiệp là đủ rồi chừng đó tôi sẽ có cơ hội để phóng mê hồn hương...

Ngưng trong giây, nàng lại nói tiếp :

— Trong ngôi cổ mộ này, bóng tối âm u, như thế rất có lợi cho chúng ta.

Nói đến đây, bỗng nhiên nàng lên cơn mệt thở dốc, rồi không nói thêm được một lời nào nữa...

Kim lão-nhị là người có nhiều kinh nghiệm, khi thấy tình hình ấy, lão giựt mình, lật đật hỏi :

— Cô nương tại sao thế ?

Tuy rằng họ Kim không thích mấy những người trong Quỉ-vương-cốc nhưng hoàn cảnh hiện nay Đinh-Linh, đã trở thành người trong một phe, sanh tử có nhau, thế nên lòng lão ta thấy thương nàng vô cùng.

Đinh-Linh từ từ bước tới bảo nhỏ :

— Tôi bị họ dùng cực hình hành hạ, bây giờ đã bị thương rất nặng, nếu nói nhiều một không sao chịu nổi.

Thở dốc mấy hơi, nàng lại nói tiếp :

— Trong chiếc bình ngọc này có nhiều thuốc giải độc, cứ thoa trước lên mũi sẽ không bị nhiễm độc mê-hồn hương.

Kim lão-nhị cầm chiếc bình ngọc thở dài :

— Trong giới giang-hồ ai cũng đồn Vân-Mộng nhị-kiều của Quỉ-vương cốc tánh tình rất hiểm độc, thủ đoạn lại tàn ác, nhưng bây giờ mới thấy sự thật là khác hẳn.

Đinh-Linh thì thầm :

— Giờ đây chúng ta sống chết có nhau, tuy tánh tôi độc hiểm, nhưng làm sao dùng cách ấy đối với những người thân cho được ?

Bỗng nghe hơi chưởng phong dồn tới vù vù, một bóng đen to lớn, thối lui lăn lăn về phía chỗ mấy người đang núp.

Đinh-Linh lật đật bước tới núp phía sau lưng Kim lão-nhị rồi bảo nhỏ :

— Lão tiền-bối hãy rán phấn chấn lên một chút...

Kim lão-nhị lẹ làng mở chiếc bình ngọc đổ thuốc ra quẹt trên mũi rồi hoành thân đứng chực hờ.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ trong giây phút bóng đen to lớn thối lui lại đến chỗ hai người đứng, nhìn lại thì đó là con vượn lông vàng.

Lúc ấy dường như vượn đã đuối sức, nó chỉ giơ hai tay ra đở từ từ lui dần. Từ phía trước một lão già cao lớn râu dài bước tới tấn công ồ ạt.

Đinh thần nhìn kỹ, thấy lúc ấy lão ta cũng mướt mồ hôi đầy mình, thỉnh-thoảng hơi thở dồn dập, rõ ràng tuy lão ta đã đánh lui được vượn, nhưng lão cũng gần kiệt sức thế cho nên không thể hạ gấp được vượn.

Kim lão-nhị bỗng hét lớn :

— Đứng lại !

Vừa nói lão vừa phóng mình ra chém tới một dao.

Lão râu dài đang mải miết chú ý rượt theo vượn, nên khi nghe tiếng hét bất thình lình, lão vừa giựt mình thì ngọn đơn đao cũng vừa chém tới. Lão râu dài liền lẹ làng phất tay trái đánh ra ngọn chưởng, rồi vừa mở miệng toan nói gì thì từ phía sau lưng Kim lão-nhị bỗng có một bàn tay nõn nà chìa ra. Lão ta giựt mình toan thối lui thì đã mê man bất tỉnh té nhào trên mặt đất.

Kim lão-nhị lại lẹ làng chém luôn theo.

Đinh-Linh lật đật la lớn:

— Lão tiền bối dừng tay.

Vừa la nàng vừa dừng tay mặt đẩy mạnh Kim lão-nhị.

Vì bị trọng thương, nên khi Đinh-Linh dùng hết sức mình, tuy đã đẩy được cánh tay Kim lão-nhị, nhưng cũng làm chấn động đến thương thế làm cho nàng thấy xây xẩm mặt mày rồi nhổ ra một búng máu tươi, lảo đảo té nằm trên mặt đất...

Vì Linh-Đinh xô tay bất thình lình, ngọn đơn đao của Kim lão-nhị chém nhằm vách đá nghe rắng lên một tiếng lửa nhoáng đỏ lòm.

Đinh-Linh từ từ giơ tay lên ôm ngực, gắng sức phều phào nói:

— Đừng sát hại người ấy..,

Kim lão-nhị quay mình bước lại cúi xuống nhìn Đinh-Linh:

— Cô nương hãy vận khí điều tức, đừng nói chuyện nữa, nguy hiểm lắm.

Cụ già đang núp trong thuyền vụt đứng dậy bảo:

— Thương thế nặng lắm không ? Để ta xem thử.

Cụ già lẹ làng leo ra khỏi thuyền rồi bước tới gần bên Đinh-Linh không cần hỏi nàng có đồng ý hay không, cụ cầm lấy tay mặt nàng rồi đề mấy ngón tay lên xem mạch.

Lúc bấy giờ trong con đường hầm lại trở nên u tịch như trước, con vượn cũng ngã lăn trên mặt đất, sau một trận kịch chiến với đối phương.

Giây lát sau, bỗng nghe tiếng cụ già thở dài :

— Cháu ơi ! Thương thế rất nặng, tuy ta có đem thuốc theo, nhưng hỏi độc, cháu có bằng lòng uống hay không ?

Đinh-Linh gật gật đầu :

— Tôi còn muốn sống thêm vài ngày nữa, giả sử như có bị đau đớn nhiều cũng không sao ?

Cụ già cười :

— Tốt lắm, cháu muốn sống thêm à ?

Kim lão-nhị vụt xen vào :

— Lão tiền bối ơi, chúng ta đang ở trong hoàn cảnh thật là nguy hiểm, lúc nào cũng có thể bị cường địch đến tấn công, nếu lão tiền bối nói cười quá lớn như thế thì không khác gì chỉ cho họ biết là chúng ta có mặt ở đây.

Đinh-Linh thở hổn hển :

— Tôi muốn sống thêm chừng 10 hôm nữa.

Cụ già gật gật đầu :

— À, chuyện đó rất dễ...

Nói xong cụ lấy ra mấy hoàn thuốc đưa cho Đinh-Linh :

— Ngươi cứ tự uống một mình đi. Nếu ngươi uống hết được thì đạo ta lại được thêm một người nữa.

Kim lão-nhị nhếch mép ?

— Cụ muốn có thêm một người độc nữa chăng ?

Cụ già mỉm cười :

— Nếu ta ra đời sớm mấy năm, thì tình hình trong giới võ lâm hiện nay chắc đã khác...

Kim lão-nhị cứ mãi nhớ chuyện cụ già đã biến Nguyên-Bình thành một người độc, thế nên lão cười lạt rồi bảo :

— Như thế thì cụ sẽ thành lập một phái gọi là Độc nhơn phải chứ gì ?...

Cụ già mỉm cười :

— Đúng như thế, nhưng tiếc thay bây giờ đã trễ lắm rồi...

Đinh-Linh cầm một hoàn thuốc hỏi nhỏ Kim lão-nhị :

http://dtvu.hopto.org

— Hoàn thuốc này có trị được thương thể không ?

Kim lão nhị gật đầu :

— Đúng như thế, nhưng không khác gì uống thuốc độc để đỡ khát nước nhưng sau khi lành bịnh rồi, thì chất độc thấm vào tạng phủ.

Đinh-Linh biết rằng thương thể mình rất khó trị, thế nên khi nghe Kim lão-nhị nói thuốc ấy trị được, nàng liền lẹ làng bỏ vào miệng nuốt ngay.

Kim lão-nhị cũng thấy rõ thương thế Đinh-Linh đã đến lúc 10 phần nguy kịch, thế nên lão không ngăn, lão liền đỡ cụ già đứng gần bên nàng, vì sợ lão râu dài tỉnh thuốc, ngồi dậy bất tử thì nguy to.

Họ Kim định hỏi Đinh-Linh bây giờ phải sử trí như thế nào, nhưng thấy nàng uống thuốc xong, phải vận khí điều tức, nên để cho nàng yên tịnh Kim lão nhị liền cầm chiếc đơn đao liền kề ngay cổ lão râu dài hễ lão tỉnh dậy bất thình lình thì sẽ giết luôn.

Cụ già ngồi yên lặng kề bên Đinh-Linh đôi mắt cứ chăm chú nhìn thẳng vào mặt nàng như để chờ hiệu quả của thuốc ra sao.

Độ một khắc đồng hồ sau, Đinh-Linh vụt mở mắt mỉm cười nhìn cụ già.

— Thuốc hay lắm, bây giờ tôi đã thấy khỏe hơn trước nhiều.

Cụ già cười đắc chí :

— Nếu nói rằng thuốc hay như tiên đơn, uống vào thì hết bịnh thì lão phu này dám nói một cách chắc chắn rằng chỉ có một mình tôi mà thôi.

Rồi dường như sực nhớ ra điều gì cụ lại thở ra và bảo :

— Nhưng trên đời này cũng còn có một người có thể sánh được với lão phu.

Kim lão-nhị lật-đật hỏi :

— Ai đó vậy ?

Cụ già lắc đầu :

— Chưa biết rõ dường như đó là một người đàn bà.

Đinh-Linh nói tiếp :

— Nếu đó là một người đàn bà thì tức là con áo đỏ của phe Nam-Hải.

Bỗng nghe từ phía xa có tiếng cười khúc khích :

— Không có mặt người mà bàn bạc tới lui không sợ thụt lưỡi hay sao ?

Tiếng nói rất thanh, rõ ràng là tiếng của người con gái.

Đinh-Linh giựt mình sững sờ hỏi :

— Ai đó ?

Nàng nghe rõ ràng tiếng nói vừa rồi đã xuất phát từ mé vách bên mặt.

Đinh-Linh hỏi, nhưng chờ hồi lâu vẫn không nghe ai trả lời, dường như họ đã bỏ đi.

Cụ già mắng lầm bầm :

— Ở đây âm u quá, có lẽ đó là loài quỉ chăng ?

Kim lão-nhị đáp :

— Ngôi mộ này kiến trúc rất tinh xảo, chỗ nào cũng có mật thất đường ngang, rãnh dọc, nên tiếng nói bên vách truyền sang, đó cũng là chuyện thường.

Đinh-Linh nhìn lão râu dài đang nằm dưới đất rồi quay về phía Kim lão-nhị :

— Lão tiền bối có làm người ấy bị thương chưa ?

Kim lão-nhị lắc đầu :

— Chưa, nhưng để nó lại có dùng vào việc chi không ?

Đinh-Linh đáp :

— Võ công lão ấy rất cao cường, giết đi thì cũng đáng tiếc.

Kim lão-nhị chua chát :

— Hừ... như thế thì đợi khi lão tỉnh dậy, lão sẽ giết chúng ta ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Lão tiền-bối chớ lo, tôi nói, võ công lão ta cao cường là có thể giúp chúng ta chống với địch đó !

Kim lão-nhị khẽ lắc đầu :

— Chuyện đó sợ khó có !

Đinh-Linh vẫn cười :

— Tôi đã có diệu kế làm cho lão ta phải vui lòng tuân theo...

Nói xong nàng đứng dậy đi từ từ về phía lão râu dài, đến kề bên nàng liền ngồi xuống...

Kim lão-nhị từ từ rút ngọn đơn đao về rồi bảo :

— Bây giờ tốt hơn hết là phải hàng phục lão ta trước, rồi mới giải thuốc cho lão sau. Nếu không, lão tỉnh là lão sẽ giết chúng ta liền.

Đinh-Linh mỉm cười :

— Xin lão tiền-bối cứ yên tâm...

Nàng liền giơ tay điểm ngay 4 yếu huyệt trên hai vai và hai đùi lão ta, sau đó liền lấy ra bình thuốc trút thuốc thoa lên mũi lão.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ trong giây phút bỗng nghe lão râu dài nhảy mũi mấy lượt, lão chơm chớp đôi mắt nhìn Đinh-Linh, Kim lão-nhị rồi vụt ngồi dậy lẹ làng.

Vì bị điểm vào các yếu huyệt cho nên lão ta không thể nào cử động tay chân được nữa. Lão toan giơ tay mặt lên nhưng không sao đơ lên được lão lại từ từ nằm xuống...

Đinh-Linh đợi lão ta nằm yên rồi lạnh lùng bảo :

— Nếu lão tự vận khí giải huyệt cho mình thì đó là điều rất nguy hiểm cho tánh mạng...

Lão già râu dài lạnh lùng nhìn Đinh-Linh nhưng vẫn lặng im không nói một lời nào, trong giờ phút quan trọng sống chết này lão ta vẫn giữ được cái hào khí anh hùng.

Đinh-Linh cầm chiếc đơn đao rồi lạnh lùng bảo :

— Hiện nay ngươi chỉ có hai con đường mà thôi...

Lão râu dài hừ lên một tiếng khô khan rồi hỏi :

— Rồng mắc cạn, loài cá tôm giỡn mặt, cọp lạc xuống đồng bị chó khi.

Đinh-Linh vụt hươi thanh đoản đao, một làn sáng trắng phớt ngang qua ngực lão râu dài, cắt đứt trọn bộ râu của lão, nàng mỉm cười nói tiếp :

— Bất luận ngươi chửi mắng chúng ta như thế nào, nhưng hiện nay ngươi vẫn không có phương kế gì chống cự được với chúng ta, ta chỉ cần vung tay nghẹ nhàng là đầu ngươi sẽ rời khỏi xác.

Lão râu dài hơi giựt mình :

— Hai con đường ấy như thế nào, nói cho ta biết để ta cho suy nghĩ rồi sẽ trả lời...

Đinh-Linh mỉm cười :

— Rất đơn giản, một là người phải theo lời chỉ bảo của tôi, không nên có một hành động gì chống cự, đến khi chúng ta ra khỏi nơi cồ mộ nầy thì tôi sẽ giải huyệt cho người... người cứ mặc tình tự do. Còn lại một đường nữa, đó là người cự tuyệt ta thì chừng đó ngọn đao này sẽ giải quyết.

Lão râu dài nổi giận :

— Ta là người như thế nào mà lại phải tuân theo lời của một đứa miệng còn hôi sữa như ngươi ?

Đinh-Linh cười lạt :

— Như thế thì ngươi đã chọn con đường chết rồi vậy.

Nàng lại từ từ giơ chiếc đơn đao lên cao rồi lại nạt lớn :

— Bây giờ trước hết chặt người một chơn mặt...

Nói xong Đinh-Linh liền chém xuống...

Lão râu dài la lớn lắc đầu lia lịa :

— Hãy chậm tay một chút !

Đinh-Linh thâu đao mỉm cười :

À, ngươi muốn sống chăng ? Hừ phải biết tùy thời, mới đáng là bực anh hùng hào kiệt, hơn nữa sau khi ra khỏi nơi này người còn có thì giờ để rửa hận này, nếu như không để ta chém một đao thì vĩnh viễn sẽ không còn thời cơ để rửa hận nữa...

Lão râu dài bực tức :

— Sau khi ra khỏi nơi này thì thế nào ta cũng bắt ngươi làm nô tỳ để rửa hận...

Đinh-Linh mỉm cười :

— Như thế thì người đã chọn con đường thứ nhứt rồi à ?

Lão râu dài chẳng biết tính sao, bất đắc dĩ phải gật đầu :

— Thì kể như là phải chịu như thế !

Kim lão-nhị lật đật xen vào :

— Cháu ơi, trong giới giang-hồ rất ít có tín nghĩa, nếu cháu thả lão nếu lão không thi hành đúng theo lời hứa, thì chừng đó mới biết tính sao ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Lời nói của bực đại trượng phu giá đáng ngàn vàng, cháu tin rằng khi lão tiền bối này đã hứa thì không bao giờ sai.

Kim lão-nhị lại nói :

Cháu tin, còn ta thì không tin...

Đinh-Linh liền khẽ phất tay mặt chà trên huyệt Khúc trì của lão râu dài giải huyệt bên tay trái cho lão ta.

Kim lão-nhị giựt mình chụp ngay thanh đơn đao trên tay Đinh-Linh rồi đứng thủ thế.

Đinh-Linh từ từ móc trong bọc ra một hoàn thuốc, thở ra rồi bảo :

Lão tiền-bối ơi! Tuy tôi rất tin người, nhưng thúc thúc tôi không tin thì biết làm sao bây giờ ?

Lão râu dài nhìn sang Kim lão-nhị, thấy lão ta đang giơ cao chiếc đơn đao nên từ từ nói:

http://tieulun.hopto.org

— Như thế nào bọn ngươi mới tin ta ?

Đinh-Linh tiếp :

— Xin lão tiền-bối hãy uống viên thuốc này.

Lão râu dài lại nhìn cây đơn đao lầm-bầm :

— Ta là bực anh hùng cái thế, đâu có thể chết một cách im lìm như thế được.

Đinh-Linh tỏ vẻ buồn rầu :

— Võ công của lão tiền bối cao cường như thế, có thể tranh hùng với các tay cao thủ trong giới võ lâm hiện nay để tranh ngôi bá chủ nếu chết một cách âm thầm ở đây thật là đáng tiếc.

Lão râu dài quay lại nhìn Đinh-Linh :

— Hoàn thuốc trong tay ngươi có phải là độc dược đó chăng ? Hãy nói cho ta biết đi.

Đinh-Linh mỉm cười :

— Đây là thuốc Bách-bộ đoạn-trường tán, do 5 vị thuốc độc phối hợp thành, sau khi uống chỉ đi được 100 bước, thuốc ngấm đứt ruột mà chết.

Nàng đưa hoàn thuốc ra cười mà nói tiếp :

— Nhưng tôi có mang theo thuốc giải độc theo mình, bây giờ thì lão tiền bối hãy uống viên thuốc độc trước, rồi sẽ uống viên thuốc giải sau, thì một giờ đồng hồ nữa mới hành.

Dường như lão râu dài rất sợ chết, nên lão ta lắc đầu lia lịa hỏi thêm :

— Một giờ sao à ?

Đinh-Linh đáp :

— Chừng ấy sẽ đưa thêm cho lão tiền bối một hoàn nữa.

Lão râu dài lo ngại :

— Cứ phải uống như thế đến chừng hết thuốc thì làm sao ?

Đinh-Linh cười :

— Uống đủ 12 hoàn thì giải được độc...

Nói xong nàng liền thò tay vào bọc lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ, mở nắp trút ra một số hoàn thuốc màu trắng bạc, đếm đủ 12 viên rồi đếm số còn dư lại vò nát quăng trên mặt đất rồi bảo :

— Bây giờ trong tay tôi chỉ còn vỏn vẹn 12 viên thuốc giải độc, bây giờ nếu tôi quăng đi một viên thì mạng của lão tiền bối rất nguy...

Lão râu dài nhíu mày :

— Nhưng tại sao lại để đủ có 12 viên thuốc giải độc như thế ?

Đinh-Linh cười :

Chuyện ấy rất dễ hiểu, vì khi nào thấy lão tiền bối có hành động sai lời hứa thì tôi chỉ có việc lẹ làng quăng đi một hoàn thuốc kịp sẵn trong tay, thì dù cho lúc đó lão tiền bối có giết tôi để đoạt thuốc đi nữa, thì người cũng không thể nào sống được, chừng ấy chúng ta đều chết hết tất cả...

Lão râu dài nhếch mép :

— Biện pháp đó cũng khá chu đáo.

Đinh-Linh lại nói tiếp :

— Trước tình hình này, lão tiền bối đã nắm sẵn cái chết trong tay, chỉ có một con đường sống ấy, bằng lòng hay không là do người quyết định.

Lão râu dài thở ra :

— Ta lấy tính mạng này để làm tin cho ngươi, cũng thật là thua thiệt lắm...

Đinh-Linh mỉm cười :

— Thì bấy giờ lão tiền bối hãy nghĩ ra một biện pháp gì, cũng trong vòng thời gian ấy hạn cho tôi, đến chừng đó đôi bên đều giữ lời hứa mình như thế thì công bình chứ sao ?

Lão râu dài nhìn sang Kim lão-nhị :

— Người này có thể dùng làm con tin được không ?

Đinh-Linh khẽ nhíu mày :

— Chuyện ấy thì...

Kim lão-nhị vụt chặn ngang :

— À, không ngờ ta lại được coi trọng đến thế.

Lão râu dài nhếch mép :

— Như thế ta cũng vẫn còn bị thiệt thòi đó.

HỒI THỨ MỘT TRĂM LẺ MỘT

Tìm bảo vật, máu đẫm ngôi cổ mộ

Lúc ấy Kim lão-nhị quắc mắt hỏi lão râu dài :

— Ông phải cho biết, ông đã làm cách gì mà kỳ hạn cho chúng tôi chết nội trong 12 tiếng đồng hồ ?

Lão râu dài thờ ơ đáp :

— Ta dùng một thủ pháp độc môn diệm tuyệt Mạch ngũ-âm của các người. Nếu trong vòng 12 tiếng đồng hồ mà không được giải cứu thì cả trăm yếu huyệt khác trong cơ thể bị tắt nghẹn, thế là chết ngay.

Liền tỏ vẻ buồn buồn, Kim lão-nhị quay lại nhìn Đinh-Linh lật đật hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Này cô bé, chúng ta đồng ý với lão hay là không ?

Đinh-Linh nhoẻn miệng cười :

— Theo kẻ sinh sau đẻ muộn này xét thấy, thì chúng ta không hy vọng còn sống được để rời khỏi ngôi cổ mộ này, thôi thì cũng đồng ý để giúp cho người một cánh tay.

Nghe nàng nói tự nhiên, Kim lão-nhị ngạc nhiên :

— Cô vừa nói người có phải là ám chỉ Tử-Nguyên-Bình hay không ?

— Phải, không phải chàng ta thì có ai đâu lạ hơn.

— Tốt lắm đấy ! Chỉ có giúp được nó thì chúng ta dù chết cũng không tiếc.

Lúc ấy Đinh-Linh kẹp hoàn thuốc giữa hai ngón tay vừa đưa ra vừa nói với lão râu dài :

— Này lão tiền bối, theo lời đã hứa thì giờ đây, lão tiền bối có thể uống hoàn thuốc này được rồi.

Quả nhiên lão râu dài không còn từ chối được nữa, liền há miệng táp hoàn thuốc trên tay nàng. Nhanh như chớp, Đinh-Linh hươi hai bàn tay một lượt đập vào đường huyệt trên đôi vai, trên hai đùi của lão râu dài, lão giương trảo thủ bấu vào cánh tay mặt của Đinh-Linh...

Nàng quay lại đưa hoàn thuốc cho Kim lão-nhị :

— Này Kim lão tiền bối, hãy giữ lấy hoàn thuốc này, hễ khi ông ấy giết tôi thì lão tiền bối quăng hoàn thuốc hay bóp nát đi.

Khi ấy Kim lão-nhị đứng cách lão râu dài một cái vói tay, hoàn thuốc vẫn còn trong tay Đinh-Linh, lão râu dài dậm chân và nghiến răng nghe trèo trẹo. Đinh-Linh chỉ vào mặt lão ta đe dọa :

— Nếu ông can đảm thì cứ nuốt hoàn thuốc cho mau, nếu nuốt chậm thì chất độc làm hư miệng hư mồm hết.

Đưa tay nhận hoàn thuốc, lão râu dài cười nhạt :

— Cô hãy quay lưng để lão phu này điểm ngay vào tuyệt mạch ngũ âm !

Vừa quay vóc liễu, Đinh-Linh vừa biu môi :

— Trong túi tôi giữ vỏn vẹn 10 hoàn thuốc, vị thúc thúc ấy giữ một hoàn, ông nuốt một hoàn. Ông chỉ có một mình thì không thể giết chết được hai người chúng tôi nghĩa là ông không thể sống nổi vậy !

Lão râu dài cười ngạo mạn :

— Đừng nói hai mạng mà mười mạng cũng không đổi được một mạng của lão phu này.

Trong lúc nói, lão râu dài động cánh tay mặt, duỗi thẳng bàn tay chọt vào Đinh-Linh mấy cái. Toàn thân nàng run rẩy và dần dần tê nhức nửa thân mình.

Điểm huyệt xong, lão râu dài bỏ nàng quay qua Kim lão nhị thì nàng lật đật hỏi :

— Úy, ông đã dùng thủ pháp làm bị thương tuyệt mạch ngũ âm, tôi đã chết nửa thân mình làm sao cử động được đây ?

Lão râu dài hờ hững đáp :

— Một lát thì hết tê nhức chớ gì mà phải lo dữ vậy !

Giữa lúc đó, Kim lão nhị tự nhiên bước tới đưa lưng cho lão râu dài điểm vào tuyệt mạch ngũ âm. Điểm xong hình như lão chưa thỏa mãn, bước tới 2 bước thò trảo thủ bấu dính tay của cụ già. Đinh-Linh trợn mắt la lên :

— Hãy dừng tay lại : Theo lời đã ước thì không kể lão tiền bối ấy nếu ông động đến người thì tôi bóp nát hoàn thuốc giải độc ngay tức khắc để cho ông chết cho coi !

Thật ra, lão râu dài tuổi tuy lớn nhưng sợ chết, khi nghe Đinh-Linh hăm dọa, thì lão ta không dám động thủ nữa, còn cụ già cứ đứng cúi đầu cho lão râu dài giải mạch môn, không một chút nào tỏ ra chuẩn bị, đề phòng trước một kẻ địch lợi hại cả.

Binh vực được cụ già, Đinh-Linh lo vận chân khí và nuốt hai hoàn thuốc thì tinh thần hăng hái, nàng cất tiếng nói vang vang :

— Chúng ta thủ ở đây, thực không phải nhằm kế lâu dài, thôi thì đi cho sớm !

Nghe nàng nói, lão râu dài chớp mắt nhìn nàng mà thúc giục :

— Thì cô nương cứ đi trước mở đường đi !

Đứng giữa số người, cao niên, Đinh-Linh là đứa con trẻ, nhưng mưu trí hơn người, chí khí cũng ngang dọc như một nữ hiệp già dặn, nên qua cuộc đàm thoại để liệu định việc to, nghiễm nhiên nàng đã trở thành một vị lãnh tụ chúa tề trong đại cuộc.

Thế rồi, qua lời thúc giục nàng, hình như lão râu dài cũng cảm thấy thọn, nên lão liếc Đinh-Linh một cái rồi nhanh bước đi trước. Còn Đinh-Linh bước chậm phía sau hết, vừa bước đi nàng vừa rỉ tai Kim lão-nhị dặn đò lão nhị đi vào giữa có ý đề phòng lão râu dài.

— Đi đã hơn chục dặm mà không gặp một con đường, nhưng lão râu dài cứ phi lướt trên hoang tàng tuồng như đạp trên đại lộ. Thấy hơi ngờ, Đinh Linh gọi to :

Hãy ngừng chân ! Đừng chạy !

http://tieulun.hopto.org

Ngoảnh lại, lão râu dài cười lạt:

— Ngừng lại để làm gì ?

— Chỗ này gần tới một con đường thủy xuyên qua vùng mộ Cô-độc,nếu chúng ta trờ tới nữa thì phải lìa dãy đất tâm-tạng-nói theo địa lý.

Lão râu dài cười ngất :

Thật ra lão phu này hành động theo mạng lệnh bề trên, trong lòng nào vui sướng gì nên cũng không chú ý đường thủy hay đường hạn gì cả.

Chưa biết lão nói thật hay dối, Đinh-Linh mở lời dò xét lão ta :

— Bất luận ,chúng ta có ra khỏi ngôi mộ được hay không, riêng tôi vẫn có ý nghĩ ắt phải chết...

Lão râu dài khẽ gật đầu :

— Nghĩ như vậy mới là người biết xét mình thật rõ ràng.

Nàng nói thêm :

— Tôi xin dứt ông môt điều là trong vòng chưa khỏi 12 tiếng đồng hồ, ông đừng nghĩ gì bậy để manh động, qua thời khắc đó, thuốc độc trong người ông cũng tiêu rồi thì muốn gì, làm gì cũng không muộn.

Lão râu dài đằng hắng hai ba cái muốn nói, nhưng không hiểu vì sao lão im bặt để trầm ngâm, thấy vậy, Đinh-Linh khẽ bảo :

— Đâu ông đập vài cái trên vách đá thử coi, để xem bên vách có hang ngầm hay đường hầm bí mật gì không ?

Y theo lời Đinh-Linh, lão râu dài vận quyền lực đập mạnh trên vách đá nghe một tiếng bốp vang dội. Nàng la lên :

— Này ông, nghe như trong vách có tiếng dội phập phình, thế là phải có hang bí mật hoặc con đường hang trong đó; đâu ông xô thử vách đá ra coi.

Day qua day lại quan sát trên mặt đá, lão giận nói to :

— Đá cứng ngắt, tay không làm sao xô nổi.

Lườm lão ta, Đinh-Linh gắt :

— Đó là phận sự của ông, còn tôi chỉ còn sống ít giờ nữa thôi. Cái chết sẽ tới nơi, tôi còn làm gì nữa cho mệt.

Vụt lui ra 2 bước, lão râu đài thò tay vào áo rút ra một chiếc búa sắt tủm tỉm cười :

— Cô gặp lão phu này là một người chu đáo, chớ với ai thì không bao giờ mang theo mình cái đồ quỉ nặng trĩu này.

Nhìn thấy búa thầu, nàng ngạc nhiên rồi khen :

— Lão tiền-bối là người mưu trí phi thường, nên việc gì cũng như chuẩn bị trước.

Thế rồi dùng thần lực, lão ta bổ vào vách đá, từng miếng đá văng ra, bỗng nhiên, ngừng tay búa, lão cười khô khan :

— Lão phu này như đã bị các người hớp hồn, giờ đây thần lực cũng chưa ổn.

Nàng cười cười :

— Người trí suy nghĩ cả ngàn chuyện cũng phải sai lầm một vài chuyện. Chuyện ấy cũng không có gì đáng buồn.

Nghe Đinh-Linh khen lấy khen để, lão râu dài vô cùng cao hứng, nên tiếp tục hươi búa đập liên tu lên vách đá. Chẳng bao lâu, vách đá bị thủng 2, 3 thước vuông và tia sáng nhoáng từ trong lỗ thủng xẹt ra. Chạy lại cúi đầu dòm vô đó coi như một thạch động, Đinh-Linh gật đầu khen :

— Trong này có một lối kiến trúc khảo hơn thợ trời...

Bỗng ngừng lời, nàng co giò nhảy vào hang động trong khi Kim lão-nhị mới lót tót bước tới miệng hang vừa được khám phá. Bây giờ ánh sáng xanh rọi ra ngoài vài ba thước.

Bất thình lình, lão râu dài lén thò tay mặt nhấn mạnh ngay yếu huyệt mạng môn của Kim lão-nhị rồi lão khẽ bảo :

— Sở dĩ ta làm vậy là muốn viên thuốc giải độc trong tay ông về ta.

Ho khan một tiếng lớn, Kim lão-nhị phản đối ngay :

— Ta chỉ cần kêu lên một tiếng thì nàng ta liền có cách làm tiêu tan hoàn thuốc đó ngay, dù võ công của ông có thể sát hại bọn ta nhưng vẫn không có phương thế gì giựt hoàn thuốc trong nháy mắt.

Với vẻ mặt sợ sệt và "úy" một tiếng, lão râu dài từ từ rút tay lại. Kim lão nhị nghiêng mình dụm chun vô hang động, nhưng độc lão râu dài chun trước Lão này hươi búa đập bể thêm một cục đá nữa cho miệng hang rộng ra mới thò đầu vào, vì vóc mình ông ta cao lớn chớ không phải nhỏ thó như Đinh-Linh.

Khi lão râu dài chun tuốt vô hang, Kim lão-nhị quay lại nói với cụ già.

— Lão tiền-bối hãy nhìn vào hang động liệu có chun vô được không ?

Với giọng yếu xìu cụ già đáp :

— Người ta chun vô được thì tự nhiên mình cũng phải được.

http://tieulun.hopto.org

Đã thừa hiểu tinh ý cụ già trầm mặc, nên Kim lão nhị không hỏi gì thêm, liền nghiến vai lách mình chun vô lỗ vách đá.

Trong ấy là một gian nhà bí mật rộng lớn, sắp xếp 5, 6 gian buồng lớn có nhỏ có, mỗi bức tường đều gắn một hạt minh châu như mắt rồng, trên nóc, treo đèn dài pha lê, ánh sáng chiếu lên những hạt minh châu một màu xanh dịu.

Đinh-Linh đang đứng im lặng, ngước mắt lên một bức họa treo trên vách đá, lão râu dài đứng sau lưng nàng 2, 3 thước, còn Kim lão nhị chau mày suy nghĩ :

— Con nhỏ này coi vậy mà không khôn. Đang ở chỗ nguy hiểm mà còn lo thưởng thức tranh họa.

Kim lão nhị thắc mắc, nhưng liếc mắt nhìn bức họa thử coi vẻ cái gì mà nàng đang say mê thì thấy trong đó vẻ một vuông vườn mộ rộng lớn, có nhiều đường đi ngang dọc, giống như toàn bức họa ngôi cổ mộ Cô-Độc, lúc đó lão lại nghe Đinh-Linh nói một mình :

— Lạ kìa ! Thật là lạ...

Lúc ấy, hình như lão râu dài cũng bị bức tranh hấp dẫn nên từ từ bước tới gần Đinh-Linh để nhìn. Riêng Kim lão nhị nhận thấy Đinh-Linh đã tìm được những gì bí mật qua mấy tiếng nói vừa rồi, lão dằn không được sự hiếu kỳ :

— Đinh cô nương...

Ngoảnh mặt lại cười, nàng cho mọi người biết :

— Trong phòng thạch động này trang trí theo nhà cự phú đàng hoàng mà có chỗ giống một ngôi cổ mộ.

Kim lão-nhị nói :

— Ừ, ông già cô độc ấy đã đem con ve ngọc, con bướm vàng và vô số châu báu vào ngôi mộ này, nên trang hoàng như vậy cũng không phải là một chuyện khó.

Nhìn lên bóng đèn pha lê, Đinh-Linh nhận xét :

— Trong đèn pha lê này phải có dầu, nhưng không biết loại dầu gì mà đốt hàng trăm năm không hết ?

Đứng lặng thinh, Kim lão không đáp.

Nàng mỉm cười nói tiếp :

— Chuyện trang hoàng như vậy không lạ chỉ lạ là trong nhà này không bụi bậm, hình như có người ở quét tước thường xuyên ?

Bấy giờ Kim lão-nhị hơi, kinh ngạc lão đưa mắt nhìn chung quanh thì quả thật nào bàn ngọc, cẩm đôn, mâm bạc, chén vàng, thảy đều sạch sẽ như rửa hồi sáng này.

Một lời nói như than của Đinh-Linh cắt đứt giòng tưởng nghĩ của Kim lão-nhị :

— Ngôi mộ cô độc này thật thần bí, nhưng chỉ sợ nó là một cuộc diện gian lận to nhứt vô tiền khoáng hậu.

— Thế nào chớ ? Kim lão-nhị cùng lão râu dài đồng thanh hỏi nàng.

Đưa tay vuốt làn tóc rối lòa xòa trước trán, Đinh-Linh từ từ bước tới cẩm đôn ngồi xuống, đưa mắt sáng như sao nhìn thẳng vào mặt hai lão mỉm cười :

— Tuổi của hai vị đâu phải nhỏ...

— Lão phu năm nay 82 tuổi. Lão râu dài nói.

Kim lão nhị cũng xen vào :

— Kẻ dưới này mới 51 tuổi đầu.

Đinh-Linh cười ngất :

— Quý vị già khú rồi, còn tôi mới lớn lên, nhưng quyết không muốn cuộc diện gian lận ấy lưu truyền trong giới võ lâm...

Lão râu dài thắc mắc :

— Cô nói gì mà lão phu này khó hiểu vậy ?

— Nếu ông nghe mà hiểu liền thì đâu có bị Mê-hồn hương của ta mà tê xỉu.

Lão râu dài giận đỏ mặt :

— Cô cười gì, lão phu này đấu đến liệt cả gân cốt, hoa mắt, ù tai mới bị tê vì thuốc mê. Thừa lúc nguy của người ta mà thắng, vậy mà còn khoe cái nỗi gì ?

— Ta chỉ cười các ông là những người không thông minh để phải mang nhằm một thứ độc vật mà khắp giang hồ đều đồn đãi từ lâu.

Không dằn được cơn giận lão râu dài thét to :

— Cô nói ai ngu ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Nếu tôi vạch rõ chỗ ngu của ông, ông dám tự tát tay cho tôi xem không ?

Hừ, nói cho lão phu này phục thì chuyện đó không khó khăn gì.

Đây, tôi xin hỏi ông, ông sống đến 82 tuổi rồi mà ông có gặp ông già cô độc chưa ?

Cái ông đó, người trong giới võ lâm ai mà không biết, thì hỏi lão phu này cái chuyện đó không thành vấn đề.

Còn con ve ngọc, con bướm vàng là hai món quý báu nhứt trong

http://tieulun.hopto.org

giới võ lâm, nhưng không biết có ai nhìn thấy chưa, tôi chỉ sợ họ nói bóng gió mà thôi.

Trầm ngâm giây lát, lão râu dài đáp :

— Tùy lão phu này mắt chưa được trông thấy những bảo vật đó nhưng cũng biết tác dụng nhiệm mầu của nó.

— Cũng bởi lời truyền tụng vô căn cứ, nên có một vị tài trí tuyệt thế viết thành cốt chuyện về ve ngọc, bướm vàng để cho mọi người hiểu kỳ loan truyền, thế nên từ một đến trăm, trăm đến ngàn, lời đồn xa, chỉ trong thời gian ngắn mà tin ấy tràn ngập khắp giang-hồ, rồi vị sáng tác văn phẩm ấy lại mượn sức của ve ngọc bướm vàng sáng tác ra ngôi cổ mộ Cô độc lão nhân.

Nghe Đinh-Linh nói, lão râu dài biến sắc, đưa tay vả vào mặt nghe chát chát và nhíu mày nói như than :

— Bất luận cô nói đúng hay không, nhưng chuyện đó là một chuyện lão phu này mới được nghe lần đầu tiên trên đời.

Nàng cười lạt :

— Tôi cũng có nghe người ta nói công dụng nhiệm mầu hy hữu của hai bảo vật đó. Hình như bướm vàng là đột vật nguy hiểm nhứt, còn ve ngọc giải độc, người chết vì độc bướm vàng cũng làm sống lại như thường.

Người ta nói, dường như mắt đã thấy, nên quả quyết rằng, hễ ai chiếm được con bướm vàng thì hoành hành khắp bầu trời và được con ve ngọc thì chế ngự độc bướm vàng. Nhưng với tôi, người nói đó như mê tín, truyền thuyết không một chút gì thực tế. Tôi thử hỏi, bướm vàng độc nhưng đã giết được ai đâu, cũng như ve ngọc giải độc thì đã cứu được mạng người nào ?

— Chuyện đó thì lão phu này cũng nghe nói lại thôi. Lão râu dài phân bua, gần như đã thanh minh.

Đinh-Linh gắt :

— Ít ra cũng phải làm ơn nghẻ cho rõ một chút chớ !

Lão râu dài còn thắc mắc, nói rán :

— Lão phu này từng nghe một người bạn cũ kể lại là chính mắt ông đã thấy. Bỏ bướm vàng vô nước một chút thì nước biến màu, đặt nó trên mặt đất thì cỏ xanh đều cháy khô trong tức khắc và loại côn trùng cũng chết ngủm.

— Còn ve ngọc đâu, không đem ra cứu sống cỏ xanh và loại côn trùng ngay lúc đó ? Đinh-Linh hỏi mỉa mai.

— Công hiệu giải độc của con ve ngọc thì chưa biết sao, nhưng ông bạn ấy nói, sau khi nó cọ sát vật gì đã chết đều sống lại được tất cả.

Đinh-Linh cười ngoắc nghoẻn :

— Cái ông bạn nào đó đã chết mấy năm rồi ?

Suy nghĩ giây lát, lão râu dài đáp :

— Tính đến nay thì ông ấy đã chết 10 và lối 3 tháng thì phải.

—Thế thì ông ấy kể chuyện ve ngọc, bướm vàng rồi mới chết phải không?

— Có lẽ đúng như vậy. Đại khái là hắn kể chuyện ấy một tháng trước khi chết.

— Và cũng có thể hiểu đại-khái rằng, những người đã trông thấy hai bảo vật đó đều qua đời hết rồi.

Nghe Đinh-Linh nói với giọng mỉa mai. Lão râu dài ((á)) một tiếng như chợt thức tỉnh, rồi lặng lờ đôi mắt để suy nghĩ. Lúc ấy, Đinh-Linh lại thở than :

— Người thấy được ve ngọc và bướm vàng chết trong thời gian quá ngắn sau khi thấy, cho nên truyền thuyết về hai bảo vật đó thành một sự kiện thần bí thật là thần bí, thậm chí không có ai đứng ra xác nhận nó có hay không trong lúc thiên hạ cho nó là một vật kỳ quái trên đời...

Ngừng lời, nàng lại ngắm bức họa một hồi rồi lại nói thêm :

— Trong phòng này, ngoại trừ việc lạ là như bàn tay nào quét dọn chăm sóc hằng ngày, hãy còn một điểm đáng hồ nghi nữa là bức họa.

Kim lão-nhị và lão râu dài chăm chú nhìn lại bức họa vẫn thản nhiên không có vẻ gì ngờ vực. Đinh-Linh nhận thấy hai ông vô ý thức nên hỏi nhanh.

— Hai vị xem bức họa trên vách có điểm gì khả nghi không ?

Hai ông trố mắt nhìn nhau, không biết trả lời ra sao. Thấy vậy Đinh-Linh lại hỏi nữa :

— Hai vị xem kỹ màu mực trên bức họa có phải đã cũ đến cả trăm năm hay không ?

Đưa tay vỗ mạnh trên đùi, Kim lão-nhị đáp :

Thật đúng như lời thiên hạ đồn rằng, Vân-Mộng nhị kiều ở Quỉ Vương cốc mưu trí hơn người. Hôm nay ta mới biết, thế nên thiên hạ thần phục cũng phải.

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh nhìn Kim lão-nhị cười :

— Lão tiền bối không nên khen kẻ hậu sinh này quá đáng... Chúng ta là những con cá mắc lưới rồi, cũng khó mà sống để thoát khỏi ngôi cổ mộ này.

Nhận thấy Đinh-Linh hơi nao núng, Kim lão-nhị, phản đối :

— Một tay con người ấy mà bưng bít hết tai mắt của anh hùng nghĩa sĩ, tuy hẳn không phải là ông lão cô độc trong ngôi cổ mộ này, nhưng chúng ta cũng cần gặp mặt xem sao.

Đinh-Linh khẽ gật đầu :

— Điều đó kẻ hậu sinh này chưa nghĩ tới, mong được lão tiền bối chỉ dạy cho !

Với vẻ mặt nghiêm trang, Kim lão-nhị đặt vấn đề nghi vấn :

— Không hiểu tại duyên cớ gì mà con người ấy đã phí hết dòng tâm huyết, hao tốn số tài vật để xây ngôi mộ này, với mục đích gì ?

Đinh-Linh giải thích cho Kim lão-nhị :

— Vì người ấy muốn dự những bực cao thủ võ lâm vào chỗ bỏ xác, nên tung ra những lời truyền thuyết ve ngọc bướm vàng, mục đích cuối cùng của hắn như thế ấy mà vẫn đạt được, kể ra tài trí cũng cao không thua chi bực thánh...

Bất giác lão râu dài kêu lên nho nhỏ :

— Kìa, có người lạ tới...

— Lời chưa dứt, một bóng người từ lỗ thủng vách đá nhảy vào, chuyển mình trên không một cái rồi đáp xuống đất, đưa tay giữ lấy bụng, đưa mắt quét chung quanh gian phòng khi thấy Đinh-Linh rồi vòng tay vái chào :

— Thưa Đinh cô nương...

Ngó ngay mặt người ấy, Đinh-Linh cướp lời :

— Người đã cho ta chết rồi sao mà hỏi có vẻ ngạc nhiên thế ?

Không chờ người ấy đáp, nàng liếc Kim lão-nhị :

— Này lão tiền bối, tốt hơn hết là ta nên lấy gì đóng bít cửa hang lại để ánh sáng đừng lọt ra ngoài, để kẻ địch không tìm đến đây được..,

Rồi quay sang nhìn thần sắc lão râu dài :

— Vị thiếu niên này là Tra-Ngọc, thiếu bảo chủ của Tra-gia bảo ở Ký-Bắc. Gia bảo ấy có môn Bách bộ thần quyền nổi tiếng trong giới võ lâm, tưởng lão tiền bối đã biết tỏi chứ ?

Bấy giờ, Kim lão-nhị không tham gia vào câu chuyện, lão lo đi nhặt chiếc cầm độn tấn lỗ vách đá lại che bớt ánh sáng châu ngọc rọi ra ngoài để giữ bí mật. Lão râu dài vừa coi Kim lão-nhị làm theo ý kiến của Đinh-Linh, vừa đáp :

— Thật ra, những bạn trẻ mới sau này, lão phu này ít biết lắm.

Đinh-Linh nhoẻn miệng cười bảo lão râu dài:

— Tra thiếu bảo chủ giỏi về võ công gia truyền, vậy lão tiền-bối đem công lực thử so với gã vài hiệp xem sao.

Nghe nói đến chuyện so tài, Tra-Ngọc nhìn lão râu dài, có vóc mình cao nghệu vẻ mặt thẩm tươi, đôi mày vòng che hai huyệt thái dương cao như gò. Đoán biết lão này là bực nội gia thượng thừa. Gã lo ngại hỏi Đinh-Linh :

— Đinh cô nương giới thiệu so tài với dụng ý gì ?

Lời Tra-Ngọc chưa dứt, lão râu dài đã tấn công bằng đường quyền tới trước, mang theo làn gió như trốt, nghe ào ào. Dù muốn dù không, Tra-Ngọc phải tung quyền ra đỡ bằng thế Thiên vương thác tháp lớp lên kinh mạch của lão râu dài. Thét lên một tiếng chát chúa lão ta đổi thế ra song quyền liên hoàn kích, chỉ trong chớp mắt, quyền đã 5 lượt tấn công, mạnh như hươi búa sắt đập đá, bức lui Tra-Ngọc 4, 5 bước.

Qua một đợt tấn công, lão râu dài lập tức thu lại thế quyền trở về chỗ đứng cũ, nói to lên :

— Trong vòng 100 hiệp, chỉ có thế thôi, ta hạ được gã này ngay.

Đinh-Linh cười thích thú, rồi quay lại nói với cụ già :

— Này độc lão tiền bối, ra lịnh cho con vượn đấu với gã ấy vài hiệp coi chơi !

Từ lúc bước vào phòng sơn động đến giờ, cụ già với con vượn đều sánh vai nhau ngồi mà nhắm nghiềm đôi mắt lại, hình như lão có nhiều tâm sự hoặc là ngầm nội lực, Lúc Kim lão-nhị, Đinh-Linh với lão râu dài bàn chuyện bí mật về ngôi cổ mộ thì lão cứ ngồi im ra, đến khi nghe Đinh-Linh gọi lão mới mở mắt, liếc Tra-Ngọc lão hỏi :

Đấu với gã này hả ?

Đinh Linh cười đáp :

Phải, con người tuy tuổi trẻ nhưng tài nghệ võ công rất cao cường...

http://tieulun.hopto.org

Qua một tiếng cười bằng giọng mũi, cụ già lấy tay vỗ nhẹ lên vai con vượn một cái...

Cố gắng tiếp mấy đường quyền vừa rồi, Tra-Ngọc còn mệt thở dốc, khi nghe Đinh-Linh giục người khác đấu thử nữa, Tra-Ngọc bối rối bước tới vòng tay trước mặt Đinh-Linh :

— Thưa cô nương kẻ dưới này có việc cần muốn nói :

— Hãy khoan !

Bỗng đâu con vượn rú lên the thé, lông vàng sậm dựng lên, vuốt sè ra, nhảy bổ vào mình Tra-Ngọc. Một ngọc Thần quyền bách bộ tung ra rồi thuận thế, chàng lấy cái bầu nước bằng kim khí cầm tay.

Bị ngọn quyền đả thương, con vượn dum mình, nhưng nhờ lớp da dày lông to nên nó còn chịu đựng được. Với điệu bộ chậm chạp hơn, nó lại nhảy bổ tới nữa...

Tra-Ngọc vận nội lực, đưa bầu lên nói :

— Nếu Đinh cô nương không ngăn cấm con vật ấy, thì đừng trách tôi sao mạnh tay làm hại nó nghe.

Đinh-Linh vênh mặt cười :

— Cứ tùy !

Lộ vẻ mặt sợ sệt và chưa kịp trả lời cho Đinh-Linh, Tra-Ngọc đã b con vượn bấu víu cồ áo chàng đưa bầu đập vào đầu con vật. Nhưng vì ảnhị hưởng lời cảnh cáo của Đinh-Linh chàng không dám dùng toàn lực để giết nó, sợ chủ nó giận thì nguy, mà ngờ đâu nó vẫn hươi chưởng đập lại cái bầu văng ra, sè năm móng vuốt chụp tới gần bụng Tra-Ngọc, hoảng kinh, chàng hít thở cho bụng tóp vô để tránh vuốt bén như đao đồng thời hoành chưởng như gươm, phạt ngang những móng vuốt cứng như sắt, gã bị đội ra một bước. Vượn vẫn vung trảo thủ tới, Tra-Ngọc nhắm thế không dịch nổi, co giò phóng lên chiếc bàn đá. Một cánh chưởng lông lá lù xù hốt theo chân Tra-Ngọc, một chiếc ghế đá bị gió chưởng của vượn ngã lăn xuống đất.

Nhanh trí, Tra-Ngọc mượn những đồ vật trang hoàng trong phòng sơn động làm chướng ngại vật để hộ thân, để tránh con vượn truy kích. Con vượn tức mình, rú lên inh ỏi và cứ chạy lòng vòng theo những kẽ trống trong phòng, thỉnh thoảng lừa thế nó nhảy vót lên nhưng đụng phải ghế đá nên phải dội lại.

Nhìn cuộc đấu giữa người và thú vật, Đinh-Linh không ngớt tiếng cười thích thú. Đoạn nàng bảo cụ già ra lịnh cho con vượn ngừng tay.

Liền thở khì một hơi, Tra-Ngọc nói ngập ngừng :

— Đinh cô nương...

— Chuyện gì đó giờ đây ngươi cứ nói đi ! Đinh-Linh thờ ơ bảo :

Trước thái khinh miệt của Đinh-Linh, Tra-Ngọc nghĩ bụng :

— Trong số người có mặt nơi đây, ta chỉ quen biết Kim lão-nhị. Riêng về con nhỏ này không biết nó làm cách gì mà bắt mọi người đều cam tâm chịu mạng lệnh của nó ?...

Nghĩ thì nghĩ như vậy chàng ta không dám hỏi gì nhiều, giờ đây gã sửa ỳ phục lại cho chỉnh tề lại rồi tươi cười hỏi Đinh-Linh :

— Thưa cô nương có biết gia phụ tôi không ?

— Ừ, ta biết ông ấy chứ. Ông đã chết rồi thì phải ?

— Cô nương đừng nói đùa chớ !

— Ai mà nói đùa với ngươi. Nói thật trăm phần trăm. Ông đã bị Nguyên-Bình truy kích, làm sao sống cho nổi đời.

Tra-Ngọc cười thản nhiên :

— Nguyên-Bình thì giỏi lắm rồi, nhưng chưa ắt gì thắng gia phụ tôi.

— Võ công của thân phụ nhà ngươi bằng Dịch-thiên-Hành không ?

— Nếu chỉ sánh về võ công thì kẻ nửa cân người tám lượng nhưng Dịch-thiên-Hành thì mưu mẹo gian xảo hơn gia phụ tôi.

— Ta nhắc lại cho mà nghe. Mấy hôm trước đây, bên ngoài ngôi cổ mộ Cô-độc, Từ tướng công trai triễu thuật Bát kiếm, những bực anh hùng cao thủ có mặt bữa đó đều khiếp mà chính mắt ngươi cũng trông thấy kia mà, bộ quên rồi sao ? Cái tên Dịch-thiên-Hành kia còn nể mặt chàng ta huống gì gia phụ của ngươi.

Tra-Ngọc chỉ nín thinh không cải lẫy gì hết. Chàng ta nhớ lại cuộc đấu hôm đó thì nhận đúng như lời nàng đã nói. Nhưng chàng ta vẫn thắc mắc ở chỗ nội lực của gia phụ mình vô cùng thâm hậu, với Bách bộ thần quyền nếu không thắng được Nguyên-Bình ít ra cũng tự vệ được. Tra-Ngọc là người ngoan, liệu không nên đấu khẩu với Đinh-Linh. Nên làm thinh cho được lòng.

Lúc đó, đoán được ý Tra-Ngọc, Đinh-Linh tiếp lời :

— Ta cũng biết trong lòng người bất phục con người tài ấy, nhưng ngươi đừng quên trong tay người ta có thanh Diệt-tinh kiếm vừa bén lại vừa bền, khắp võ lâm, nó là thanh kiếm báu số một.

Đến đây, Tra-Ngọc hướng câu chuyện sang nẻo khác mà hình như chàng ta muốn gợi vào đề chính :

http://tieulun.hopto.org

— Giờ phút này trong ngôi cổ mộ vẫy đầy tử khí, dù cha với con cũng không biết làm sao ủng hộ nhau được.

— Thế là người biết rõ được nhiều việc trong cuộc tranh chấp vừa qua tại ngôi cổ mộ đó. Người cho ta biết hiện nay Dịch-thiên-Hành đang ẩn gì ?' Nếu ngươi chịu nói thật thì ta chỉ chỗ ở của gia phụ nhân ngươi liền.

— Sau khi cô nương thoát thân, Dịch-thiên-Hành tức giận, dùng chưởng đập chết tươi hai tên thủ hạ rồi hắn ra lịnh cản bọn hắn chia nhau đi tìm kiếm chỗ ở của cô nương. Lúc đó, tôi cùng đi với cha tôi giữ đường gặp cốc chủ Thiên-độc. Tên này giao đấu với cha tôi trong khi tôi cũng đang giao đấu với tên thủ hạ của cốc chủ đó...

— Không cần hỏi cũng biết ngươi thua chớ gì ?

— Không, vài ba hiệp đâu biết được ăn thua, nhưng vì cha con tôi bị tách ra để mỗi người theo đuổi cuộc đấu như đơn độc, tôi bị lạc đường, nay trở lại tìm cha tôi lại tình cờ gặp cô nương...

Đinh-Linh bĩu môi :

— Tại sao ngươi không nói ngươi bị người ta rượt tới đây cho dễ hơn ?

— Cô sao thích nói chơi quá. Ối mà nói gì thì nói tôi không quan tâm lắm đâu. Giờ đây tôi chỉ muốn biết chỗ ở của cha tôi, cô nương nói thật giùm !...

— Ta không biết, ta đã nói thật rồi đó !

— Hừ, cô vừa hứa chỉ giùm tôi sao giờ lại nuốt lời ?

— Ai nuốt lời ? Cái người bị Nguyên-Bình truy kích không phải phụ thân của ngươi.

— Vậy chớ ai ?

— Dương-văn-Nghiêu, tướng tá ông đó cũng giống giống phụ thân của ngươi, thật là một cặp cáo già nằm chung một gò.

Tra-Ngọc vẫn vui vẻ không hờn giận :

— Đinh cô nương đừng quên nhé ! Lịnh tôn với gia phụ tôi đều là bực danh sĩ ngang hàng trong giới giang hồ, khi nói tới vinh dự của Quỉ-vương-cốc thì ai cũng biết không kém gì Tệ gia bảo chúng tôi.

Bấy giờ, Đinh-Linh quay lại nhìn lão râu dài như ra lịnh :

— Lão tiền bối đánh thêm vài ba đường quyền với gã đi !

Y lịnh, lão râu dài phất quyền lực với ba đòn tấn công liên hoàn. Tra-Nhọc liệu tiếp đấu không nổi, phải lui ra 6, 7 bước mắt gã hoa lên, đứng khúm núm. Thấy vậy, lão râu dài ngừng tay. Gã nấc lên một tiếng, đăm đăm nhìn Đinh-Linh :

— Lão anh hùng ấy, thế quyền mạnh bạo quá !

Đinh-Linh cười lạt :

— Nếu ngươi nói năng không chắc chắn, ta sẽ ra lịnh cho lão ta giết ngươi.

— Lão ta chắc là có dư bản lĩnh giết tôi...

— Ngươi nhận rõ như vậy là tốt lắm. Giờ đây ta cần hỏi ngươi mấy việc, nếu ngươi chịu nói thật thì ta mở cho ngươi một con đường sống.

— Là kẻ đại trượng phu là phải biết ngộ biến tùng quyền, cô nương cứ tự nhiên...

— Ngươi hay nói láo khoác lắm, nhưng người phải nhớ rằng, ta đều phân tách được những hạng người như thế. Giờ đây, ngươi nói láo một câu thì ta chặt một ngón tay, láo 10 câu thì chặt hết hai bàn tay nghe chưa ?...

HỒI THỨ MỘT TRĂM LẺ HAI

Độc lão mắc mưu nàng Đinh-Linh

Tra-Ngọc thản nhiên cười :

Cô nương hãy yên lòng, đừng lo bận điều đó. Giờ khắc này, tôi cũng đoán biết những người lạ vào huyệt mộ Cô độc, kể là đã lâm vào cảnh đen tối nhứt của cuộc đời, họ chỉ còn một thời gian ngắn ngủi để dựa vào võ công mà tranh lấy sự sống còn mà thôi. Riêng tôi, nếu không muốn chết đi cho sớm hơn mọi người, tự nhiên tôi chẳng bao giờ nói láo với cô nương.

Đinh-Linh khẽ gật đầu :

— Kể ra nhà ngươi cũng là trang tuấn kiệt thức thời vụ, đáng khen thay !

Liền thẹn đỏ mặt, Tra-ngọc nói thẳng :

— Nói nặng tôi làm chi vậy cô nương. Sao cô không mắng tôi là hạng người hèn nhát, phải đúng hơn không ?

Với vẻ mặt lạnh lùng, Đinh-Linh hỏi :

— Thế cũng được rồi. Giờ đây ta hỏi ngươi, Dịch-thiên-Hành và phụ thân của ngươi với Dương-văn-Nghiêu đều là bực cao thủ lừng danh nay đã gởi thơ mời thỉnh các vị anh hùng hợp nhau đến ngôi cổ mộ này với ý định gì ?

— Bởi đâu cô biết cha tôi cùng Dịch-thiên-Hành làm việc đó ?

— Ta suy luận cũng biết được như thường.

http://tieulun.hopto.org

Cô nương đoán đúng lắm. Dịch-thiên-Hành mượn những công trình thiết bị trong ngôi cổ mộ để gài bẫy những bực anh hùng khắp thiên hạ..

Đinh-Linh vội cắt lời :

— Việc đó ta đã biết rồi. Ta hỏi đây là để muốn biết về phần âm mưu và kế hoạch.

— À, như thế thì tôi biết được phần nào.. Hắn đặt tại cửa chính mật cao thủ chuyên về độc vật ám khí, ai bước qua đó thì độc thủ nhứt loạt tung ra để đối phó, còn từng trên cửa, có một cơ cấu bí mật, cắt một cao thủ khác mai phục nơi đó để tập kích hay ám sát những ai đã lọt vào cửa. Tôi tin rằng với cánh bố phòng đó, có thể tiêu diệt chín phần mười đối phương.

— Kế hoạch đó hay thật, nhưng đáng tiếc, trên đời này còn có nhiều bực tài trí như hắn...

— Đinh nương nói đúng. Kẻ dưới này vốn không tin trên đời còn có người độ nhứt được. Có kẻ một tiếng về tài trí, có kẻ lừng danh về võ công sự nghiệp và thành tích không giống nhau, há phần được kẻ cao người thấp...

— Nhưng sự nhận xét theo sự hiểu biết của ta cũng không giống với người.

Ho khan một tiếng, Tra-Ngọc nói khẽ :

— Vậy thì tôi muốn nghe những ý kiến cao thâm của cô nương, ngay bây giờ !

— Ta nghĩ rằng, một người thành công về võ nghiệp phải quan hệ với trí tài thiên phú. Từ xưa đến nay, ta chưa thấy người nào tài trí thấp kém mà có được một võ nghiệp nổi tiếng được.

Nghe nàng lý luận, Tra-Ngọc không muốn tranh biện, sợ xảy ra chuyện đụng chạm mích lòng có hại đến thân phận đang chịu lép của mình, nên gã mỉm miệng cười gượng cho êm :

— Kiến thức của cô nương hơn kẻ hèn này quá xa...

— Dĩ nhiên !

Bỗng đâu những tiếng kêu hối hả vọng đến :

— Ngọc con... Ngọc con...

Liền nhận ra tiếng của cha mình gọi, Tra-Ngọc đề chân-khí hỏi lại :

— Cha, cha đó hả ?

Trong bất giác, gã dùng Bách-bộ thần quyền nhảy tới đập vào Kim lão-nhị. Kim lão-nhị đang gom đá cục ta lấp thêm lỗ thủng của

vách đá, bỗng nghe tiếng gió quyền vụt tới bay tóc trán, lão vội vàng nghiêng vai như sắp té một bên mới tránh được ngọn đòn tấn công bất ngờ. Thừa cơ sơ hở, Tra-Ngọc bước tới gần chiếc cầm độn áng lỗ vách thủng, hươi quyền đập bể nát chiếc đồn, gió quyền bạt ra như gió thổi hu hu.

Đinh-Linh liền khoác tay ra hiệu cho láo râu dài :

— Hãy mau giết nó ! Càng sớm càng tốt !

Nghe lịnh lão râu dài nhăn trán tỏ ý bất tuân. Nhưng qua vài phút do dự lão nhảy tới ra tay... Trong khi đó, Kim lão-nhị rút ngọc đơn đao, với thế phong tảo lạc diệt phúp ngang chân Tra-Ngọc. Ngã lăn ra, Tra-Ngọc lăn tròn như ông trục để tránh lưỡi đao, rồi chồi dậy thật nhanh, gã lại dùng Bách bộ thần quyền tấn công lão râu dài. Tung quyền mặt đỡ đòn, lão bị dội lại hơn thước.

Lúc đó, một bóng người nhanh như mũi tên bay, phi vào lỗ vách thủng, nhắm Kim lão-nhị xông tới. Trong khi lão này chưa nhận rõ mặt kẻ lạ là ai thì ngọn đơn đao của lão bị giựt, người lạ quay lưng, đứng áng trước mặt Tra-Ngọc, dùng thế Đao tảo ngũ nhạc đẩy lui lão râu dài đang đứng bên cạnh Tra-Ngọc...

Thấy nguy, Đinh-Linh rời chỗ đứng, khẽ nói với lão già :

— Độc lão tiền bối hãy cho con vượn động thủ tiếp !

Cười khà khà, Độc lão trầm tĩnh đáp :

— Cô bé đừng hoảng hốt ! kẻ lạ đó tuy võ công cao cường, nhưng có cách đối phó.

Đinh-Linh bĩu môi giận :

— Hay là lão tiền bối không biết võ công ?

— Giết người thì phải dùng võ công chứ ! Nhưng chờ hắn đến gần trong vòng ba thước, ta sẽ có cách đối phó cho coi.

Bấy giờ, không hiểu sao người lạ ngừng tay, hỏi Tra-Ngọc :

— Con có bị thương không ?

Tra-Ngọc đáp :

— Không... Lão râu dài đó võ công rất cao, lúc đối phó cha hãy coi chừng...

Tra-tử-Thanh nhìn dò xét lão râu dài một hồi lâu, lễ phép hỏi:

— Các hạ có phải là Thiết quyền Thương-văn-Lý hay không ?

Đưa tay vuốt râu, lão râu dài hỏi thờ ơ :

Tra-huynh hãy còn nhớ tiểu đệ hay sao ?

http://tieulun.hopto.org

— Hàng râu dài đặc biệt của Thương - huynh đệ thấy thì nhớ ra và cũng bắt nhớ tới chuyện vui, Thương - huynh đã kể trong cuộc hội khiếm Hoành-Sơn.

Lại vuốt chòm râu bạc ngả màu vàng nhạt, Thương-vạn-Lý cười ha hả :

— Chuyện đời như rêu đã ngả màu vậy !

— Nhưng phong độ của Thương huynh không thay đổi. .

Nhìn Tra-Ngọc, Tra-tử- Thanh tiếp :

— Này Ngọc con, đây là Thương sư bá, chỉ có song quyền như sắt mà hầu hết nhân vật anh hùng trong các phái tà chánh đều chịu khuất phục đó

Liền vòng tay, Tra-Ngọc lễ phép thưa :

— Xin hân hạnh ra mắt lão tiền bối !

Thương-vạn-Lý gật gật đầu và mỉm miệng cười :

— Thật là hổ phụ sinh hổ tử. Võ công của hiền điệc lão phu này cũng phục ngay.

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Thương sư bá khen quá lời. Nếu sư bá không nghĩ tình thì kẻ hậu sinh này đã mang hại dưới thế quyền vừa qua rồi.

Bấy giờ, Tra-tử-Thanh tinh mắt, nhìn thấy tình hình trong phòng sơn động không xong, cụ già mày dài cứ nhắm mắt tĩnh tọa, khiến mọi nnười trông thấy đều có cảm giác lão là một bực võ học thăm căn cố đế, còn Thương-vạn-Lý thì chịu đựng sự sai khiến của Đinh-Linh, thật là lạ, thật đáng ngờ quá. Tử-Thanh là người thâm-trầm, trước khi chưa xảy ra câu chuyện rắc rối mà ông ta đã tiên đoán, không thể coi thường được, nên ông liền dùng tình cảm tranh thủ Đinh-Linh.

— Nữ hiền điệc tuổi trẻ mà giày đạp lên mọi nguy hiểm với tài trí siêu quần khiến bọn già này hổ thẹn vô cùng.

Đinh-Linh đã thừa lúc Tra-tử-Thanh và Thương-vạn-Lý đối đáp nhau nàng ngầm phân-tách đắn đo thực-lực giữa địch và ta rồi. Nhận rằng Thương vạn-Lý võ công thật cao cường nhưng có tình bạn cũ với Tra-tử-Thanh, cũng khó nhờ cậy gì ở lão ta được, còn cụ già mày dài độc vật đầy mình, nhưng không biết võ công, với cuộc đấu sanh tử sẽ diễn ra với thành phần cao thủ đệ nhứt thì độc vật chỉ có thể để hộ thân còn ứng chiến không xuể. Riêng về Kim lão-nhị hợp sức với nàng cũng khó địch lại Tra-tử-Thanh và nếu tình thế đưa đến lúc Thương-vạn-Lý không còn cách gì hạ đài được Tra tử-Thanh thì ông ta cũng không thể chết sống với nàng, nếu nàng chỉ tranh thủ được ở lúc đầu mà thôi...

Tuy tuổi nàng còn trẻ nhưng trí độ hơn người, dụng chuyện thì trầm tĩnh, biết phân tách để tự đề ra biện pháp đối phó.

Bấy giờ, nhìn cuộc diện chung, nàng hướng về Tra-tử-Thanh tươi cười và dịu giọng :

— Rất mong Tra bá bá chiếu cố, kẻ hậu sinh rất đội ơn..

Nghiêm nét mặt, Tra-tử-Thanh đáp :

— Dịch-thiên-Hành từ sau khi vào ngôi cổ mộ ấy, hắn hành động như kẻ điên, chẳng những muốn gài bẫy sát hại hết nhân vật anh hùng võ lâm mà ngay cả Dương-văn-Nghiêu với lão phu này, cũng là đối tượng mưu sát của hắn, lòng dạ con người độc hơn rắn, ác hơn chó sói, làm sao dung hòa để hợp tác được, dù ai có thiện chí cũng không thể được.

Đinh-Linh cười mừng :

— Bá bá đã sớm thức tỉnh, thì cháu mừng cho bá bá đấy !

— À, lịnh tôn cũng đã vào ngôi cổ mộ này, chắc cháu đã hay tin rồi chứ ?

— Thế à ? Cha cháu cũng đến đó rồi sao ? Bá bá có gặp không ?

— Tuy lão phu này không gặp người, nhưng nghe tiếng hú đầy nội lực cũng biết được người đang có mặt nơi ấy.

— Cháu cũng muốn cha cháu tìm đến đó để cháu được giáp mặt, nói rõ cho người những chuyện âm mưu sâu độc của Dịch-thiên-Hành.

Trong lúc chuyện vảng giữa Tra-tử-Thanh và Đinh-Linh chưa dứt, bỗng đâu có tiếng khua động đáo quần, tiếp đó một người máu me đầy mình, nhảy vào phòng sơn động, tóc tai rối bời, áo quần rách rã và thân thể đầy vấy máu, vấy bụi, mặt mày tèm lem trông không biết là ai. Với sự hiểu biết rộng, giao thiệp nhiều như Tra-tử-Thanh cũng nhìn mãi không xa. Bấy giờ, trong cổ mộ không khí khẩn trương, khiến mọi người ai cũng cảnh giác để phòng, nên hắn dù đã bị thương, chắc nặng lắm, nhưng không được ai giúp đỡ gì ráo...

Thế rồi hắn đứng lại, không vững chân, phải té xuống đất, Tử-Thanh bước lại hỏi to :

— Ngươi là ai ?

Người bị thương mở mắt ra, ráng sức nói được vài ba tiếng :

— Tra-Tử-Thanh...

Giựt mình, Tra-tử-Thanh nghĩ bụng :

— Trên bước đường giang-hồ, ta quen biết nhiều người, nhưng không có người nào trực tiếp gọi tên họ ta như vậy, mà người này dám gọi như thế ắt phải là người có lai lịch không hèn...

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ thế, Tử-Thanh cúi xuống nhìn mặt hắn mà hỏi :

— Đại-huynh là ai ? Sao biết được tên tuổi đệ ?

Rồi bất ngờ quá, người bị thương vụt chồi dậy, chạy tới mấy bước với tay vịn cái bàn, ngoảnh mặt lại hỏi Tra-tử-Thanh :

— Tra-huynh không nhận ra tiểu đệ này sao ?

Nhìn kỹ và nghe giọng nói hình như quen, nhưng cấp thời Tử-Thanh cũng chưa nhận ra. Ông ta đằng hắng một tiếng lại hỏi nữa :

— Đại-huynh bị trọng thương không nên nói nhiều e nguy mất, để tiểu đệ đem hết sức mòn ra chữa trị cho đại huynh.

— Ta đã bị gươm chém 17 vết, nếu có linh đơn cải tử hồi sinh cũng khó cứu...

Hắn cứ vịn bàn mà thân hình cứ lúc lắc muốn ngã, Tử-Thanh phải đưa tay đỡ hắn :

— Các hạ bị 17 vết gươm mà còn đứng được như vậy là công lực phải thâm hậu lắm mới được vậy, như tiểu đệ thì chắc nguy rồi.

Khi đã đứng vững được, người bị thương nói tiếp :

— Nhiều đường cơ mạch trong cơ thể ta đã bị đứt, máu me còn lại trong người cũng sắp bị khô cạn rồi...

Nói chưa dứt lời, hắn rú lên một tiếng rồi ngã lăn xuống đất. Bấy giờ, Tử-Thanh mới có dịp quan sát khắp thân thể hắn, quả thật vết gươm chém bấy mình mầy, máu động trên những mảnh vải quần áo động lại không thể biết y phục hắn màu gì khác hơn màu máu, đỏ có bầm có, trông rất thảm khổ, thương thế trầm trọng đến tột bực, Hoa-đà tái thế, e không cứu được hắn...

Với bản chất sâu độc của Tử-Thanh, thì tánh mạng cũng như lai lịch của người bị thương sắp chết ông ta không quan tâm cho rằng, hắn bị thương hắn chết là chuyện dĩ nhiên và võ công của hắn có cao tới bực nào cũng không giúp ích gì được cho mình...Nghĩ thế, Tử-Thanh ngầm vận nội công dùng chưởng nhấn mạnh vào bối tâm người trọng thương rồi hỏi :

— Thương thế của đại-huynh làm cho tiếng nói cũng biến đổi, nên lúc gọi tên tiểu đệ, tiểu đệ khó nhận ra. Giờ đây chỉ mong đại-huynh cho biết tên họ, để sau nầy tiểu đệ có gặp người nhà hay bè bạn của đại-huynh cũng báo được chút tin tức về đại-huynh...

một cái bấm mạnh vào bối tâm, làm cho huyệt mạng môn của đại-hán bị trọng thương tích tụ lại chân khí, bấy giờ, hắn tỉnh táo trả lời cho Tử-Thanh:

— Tiểu đệ là Thái-hồ Vương...

Một giọt máu hồng làm tắt nghẽn tiếng nói của hắn. Tử-Thanh kinh ngạc hỏi :

— Các hạ là Thái-hồ Vương-đại-Kỳ hay sao ?

— Chính là tiểu đệ đây..

— Vương-huynh bị ai gây trọng thương như vậy ?

Mấp máy đôi môi nhưng hắn chưa đáp được thì từ chỗ thủng của vách đá có người đáp bất ngờ :

— Bị thương bởi tay ta đây !

Quay lại nhìn, Tử-Thanh thấy một Đại-hán mặc trường bào vừa bước tới. Ngay lúc đó, Vương-đại-Kỳ khẽ nghiêng mình rồi từ từ ngã xuống, tắt thở luôn. Tử-Thanh đưa quyền mặt che bụng và tay trái đang vận công lực Bách bộ thần quyền để đề phòng bất trắc. Ông ta quắc mắt nhìn đại-hán hỏi như thét ?

— Các hạ đã chém Thái-hồ Vương-đại-Kỳ những 17 vết gươm, một khi can đảm hành động như thế sao không dám cho người ta biết bộ mặt thật và có tên tuổi, cho được đường đường chánh chánh ?

Đại-hán ấy, tay mặt hoành kiếm che bụng, tay trái gỡ mặt nạ da người ra, nhe răng cười khanh khách :

— Này Tra-huynh, nghe tiếng nói của tiểu-đệ không biết sao mà đòi phải trình diện mới chịu ?

Khi nhìn thấy mặt Đại-hán, Tử-Thanh sợ run, la hoảng hốt :

— Dịch huynh...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Đúng là tiểu-đệ đây !

Nói xong, hắn đưa cặp mắt thần oai quét chung quanh gian phòng. Liền buông xuôi song quyền xuống, Tử-Thanh cười nói :

— Dịch-huynh đổi giọng nói, tiểu-đệ làm sao biết được. Tự thuở nghe đồn Dịch-huynh nói được giọng nói của nhiều địa phương, nay mới thấy sự thật.

— Tra-huynh khen quá lời.

À, Tra-huynh có gặp Dương-văn-Nghiêu không ?

Tử-Thanh lắc đầu :

Tiểu-đệ không gặp lần nào hết.

Với giọng cười hóm hỉnh, Dịch-thiên-Hành chớp mắt hỏi Tra-tử-Thanh

Tra huynh bao giờ mới tìm Đinh cô-nương ?

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu đệ vừa đến đây...

Ngừng lại nhìn Thương-vạn-Lý, Tử-Thanh giới thiệu cho Dịch-thiên Hành biết :

— Vị này là Quan ngoại thiếc quyền Thương-vạn-Lý, một danh hiệp giang-hồ...

Nhìn trân Thương-vạn-Lý, Dịch-thiên-Hành nói mỉa mai :

— Kẻ dưới này rất hân hạnh được biết một nhân vật quan trọng. Thế là Vương-huynh đến đây để đưa đám ma hả ?

Đưa tay vuốt râu, Thương-vạn-Lý nói như hờn :

— Dịch-huynh cũng cần nói năng cẩn thận một chút ?

Dịch-thiên-Hành liền cười lạt một tiếng và đưa tay ngoắt Đinh-Linh :

— Trong ngôi cổ mộ này chẳng qua là một cục đất bằng viên đạn, cô nương đến đây làm sao tránh được sự theo dõi của kẻ hèn này.

Lúc ấy, Đinh-Linh nhìn cử chỉ và thái độ hắn thấy dị thường, không biết hắn định đối phó người nào trước hay là mình, có lẽ Tra-tử-Thanh là đối tượng số một của hắn còn mình và Thương-vạn-Lý có phần riêng. Bất giác, nàng không đáp mà hỏi :

— Ông muốn tìm Dương-văn-Nghiêu hả ?

Dịch-thiên-Hành gạn hỏi tới :

— Hắn ta cũng đến đây sao ?

— Phải, tôi có gặp, nhưng không biết hắn hiện giờ sống chết ra sao ?

— Hay là hắn đã về với nàng áo đỏ của phái Nam-Hải ?

Đinh-Linh lắc đầu :

— Không có lý như vậy đâu.

— Hay là về với Thiên-độc-cốc ?

— Cũng không phải...

Cuốn cái mặt nạ da người lại cất vào lưng, Dịch-thiên-Hành ngẫm nghĩ hồi lâu, cười nói :

— Thật ra kẻ dưới này không quan tâm đến chuyện Dương-văn-Nghiêu còn sống hay chết và hắn gặp ai, về với ai cũng không ăn thua gì với Dịch-thiên-Hành này. Nếu cô nương muốn kéo dài thời gian, không chịu cho biết sự thật thì kẻ dưới này cũng không cần hỏi thêm...

Ngừng lại trong giây lát, hắn chậm rãi nói tiếp :

— Hay là Dương-văn-Nghiêu đã tìm gặp Thiên-Huyền đạo trưởng ?

Đinh-Linh nhíu mày cười gượng :

— Chắc ông nghĩ rằng tính mạng tôi đã nằm trong tay ông, nên ông cho tôi muốn kéo dài thời-gian. Nếu ông nghĩ như vậy, tôi cũng không cần tranh luận với ông, để sau rồi sẽ rõ sự thật, nếu ông hỏi thêm, tôi không đáp nữa, dù chỉ là một câu hỏi chót...

Người mà Dương-văn-Nghiêu gặp, kiếm pháp và võ công không thua gì Thiên-Huyền đạo trưởng.

Vênh mặt ra, Dịch-thiên-Hành hỏi nhanh :

— Thế là cô-nương muốn nói Từ-nguyên-Bình ?

Đưa bàn tay vuốt tóc trước trán, nàng cười thản nhiên :

— Đúng vậy. Người ấy là Từ-nguyên-Bình.

Liền giận xanh mặt, nhưng Dịch-thiên-Hành ngước mặt lên trời cười khằng khặc :

— Phải rồi, phải rồi ! Hỡi Từ-nguyên-Bình, cuối cùng ngươi đến đây rồi !

Nhìn vào thần sắc và nghe rõ lời nói gay gắt, Đinh-Linh đã biết hắn xem Nguyên-Bình là kẻ đối thủ số một, không hiểu nàng lúc bấy giờ phải mừng hay phải lo, nhưng nét mặt nàng buồn buồn, hình như tình cảm đối với một bực anh hùng trẻ đã xâm chiếm trọn lòng nàng.

Nãy giờ Tra-tử-Thanh, Thương-vạn-Lý nhận thấy Đinh-Linh đứng trước một bực cự phách giang-hồ Dịch-thiên-Hành mà vẫn công nhiên xem trọng Nguyên-Bình, các ông ấy đều ngạc nhiên. Thương-vạn-Lý hỏi Dịch-thiên-Hành :

— Từ-Nguyên-Bình là ai ? Thủa xưa nay tiểu đệ chưa được nghe danh

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Thương huynh ở ngoài biên địa mãi nên không quen biết những hiệp sĩ võ lâm đất Trung-nguyên. Từ-nguyên-Bình là ai...

Kim lão nhị vụt đứng dậy cắt lời Dịch-thiên-Hành :

— Tên Từ-nguyên-Bình là người làm cho Dịch-thiên-Hành phải nể sợ nhứt.

Tuy Kim lão nhị từ lâu đã ở dưới thái độ hống hách, hiểm độc của Dịch-thiên-Hành, nhưng giờ phút này ông nhận thấy danh dự vinh quang của Nguyên-Bình đã tiêm nhiễm vào đầu óc nên ông can đảm chống đối lại Dịch-thiên Hành.

Khi đó, Dịch-thiên-Hành quay lại lườm Kim lão nhị :

Dịch-thiên-Hành này đã sợ Từ-nguyên-Bình sao ?

Tránh cặp mắt soi bói của hắn, Kim lão nhị đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Sợ hay không là Dịch-huynh đã biết ở lòng mình.

— Tiểu đệ chắc chắn có sợ rồi đấy... Thế nên tiểu đệ không tiếc trăm phương ngàn kế để quyết diệt trừ gã ấy.

Nói xong, hắn quay mặt hung hăng đầy sát khí nhìn Tra-tử-Thanh và Thương-vạn-Lý, làm cho hai ông này mất tự nhiên, nhìn lại Kim lão-nhị thì thấy lão này đang cười khô khan nói với Dịch-thiên-Hành :

— Kẻ dưới này chỉ e Dịch-huynh chưa ắt gì giết được gã ấy...

Thấy thái độ Kim lão-nhị cứng rắn, Dịch-thiên-Hành đổi giọng :

— Gã ấy có sống hay chết cũng không dính dáng gì với tiểu đệ, nên tiểu đệ nói là nói vậy chớ không quan tâm.

Chính các hạ còn sống đến ngày nay, là nhờ có Từ-nguyên-Bình, tiểu đệ này cũng biết được chuyện ấy lại là một vấn đề khác nữa.

Kim lão-nhị giận xám mặt, nghẹn ngào không nói được. Hắn nói tiếp :

Nhưng có một người còn sống trên đời này mà Dịch-mỗ không trừ khử được thì ăn không ngon ngủ không yên, muốn cho lòng mình được bình an thì chỉ có cách trừ kẻ ấy đi...

Đinh-Linh lật đật xen vào :

— Nói như thế là ông quyết trừ khử tôi, vì tôi là một cây đinh trong mắt ông.

— Đúng như vậy đó :

— Tôi rất lấy làm vinh hạnh lắm.

Dứt lời, Đinh-Linh giương thủ chưởng tung ra, một làn hơi như mây phấn ban mai, không tiếng động và không có màu sắc rõ ràng, chạy theo sức chưởng.

Dịch-thiên-Hành cười khà khà :

— Ném độc vật à ?

Liền đó, hắn phất tay áo, hơi gió chuyển động cuốn theo... Đinh-Linh biến sắc thét to :

— Hãy nín thở lại !...

Lời chưa dứt, Kim lão nhị nấc lên một tiếng rồi ngã xỉu trên mặt đất Dịch-thiên-Hành ngửa mặt cười khanh khách :

— Mê-hồn-hương của Quỉ-vương-cốc tuy độc hại nhứt nhưng không hại được người mà chỉ hại mình. Đấy là lời cảnh cáo, cô nương chớ quên !

Vừa nói, hắn vừa bước tới gần Đinh-Linh, nàng kêu to lên :

— Này độc lão tiền bối, con vượn đâu ?...

Liền đó, con vượn đang đứng bên cạnh nàng, nhảy bổ vào người Dịch-thiên-Hành. Hắn lách mình dang xa. Lúc ấy, Đinh-Linh nhanh tay lấy bình Mê-hồn hương ra rút nút kê ngay mũi Kim lão-nhị trong khi con vượn sừng lông vàng, la the thé và sè vuốt dợm chụp vào đầu Dịch-thiên-Hành.

Còn Tra-tử-Thanh và Thương-vạn-Lý đứng sững sốt, đầu óc căng thẳng, hồi hộp, nghĩ rằng Dịch-thiên-Hành sẽ chết vì những móng vuốt của vượn. Nhưng nào ngờ, hắn dõng dạc nói qua giọng cười kêu ngạo :

— Loài súc sinh này hình như có ngón nghề giống chủ nó.

Lời chưa dứt, một chưởng đập vào bụng con vượn, nó rống lên một tiếng, văng lên cao hơn trượng, rồi rớt ngay góc phòng sơn động.

Lão mày dài biến sắc, Tra-tử-Thanh Thương-vạn-Lý tỏ vẻ thất vọng, thở dài, còn Đinh-Linh thần sắc khẩn trương trong lúc Kim lão-nhị băn khoăn lui ra đứng áng gần lỗ vách thủng.

— Đinh cô-nương còn thủ đoạn nào mới cứ dùng thêm cho Dịch mỗ này được lượm thêm khôn một mớ nữa.

Không đáp lời hắn, Đinh-Linh giục cụ già râu dài :

— Này Thương-Vạn-Lý, ông đã quên lời hứa với ta rồi sao ? Mau đập hắn vài trăm chưởng cho hắn vỡ mặt xem nào !

Với thái độ lưng chừng, Thương-Vạn-Lý đứng xuôi tay nhìn Dịch-thiên-Hành, trong lúc Dịch-thiên-Hành lườm ông ta cười lạt :

— Thương huynh là người cao niên, trọng vọng mà phải ngoan ngoãn cúi đầu dưới vái Đinh-Linh, chuyện này nếu giới giang hồ hay được chắc là thú lắm đấy !

Thẹn đỏ mặt Thương-vạn-Lý gắt :

— Dịch-huynh nói khó nghe quá !...

Bỗng đâu một tiếng hú từ xa vọng lại làm cắt đứt ý kiến của Vạn-Lý, rồi giây phút sau, bất thình lình Dương-văn Nghiêu đứng thập thò ngoài cửa phòng, đưa mắt nhìn vào trong.

Thấy vậy, Dịch-thiên-Hành đã dợm hươi chưởng mặt lại thu hồi ngay, hỏi với ra :

— Dương-huynh đó à ? Xin mời vào trong.

Khi Dương-văn-Nghiêu vừa bước vô thì Đinh-Linh lấy một chén bạc trắng bàn ném lên bóng đèn pha lê trên nóc phòng, đèn bể, dầu đổ xuống linh láng, trong phòng trở nên tối om, nhưng hạt minh châu gắn trên vách chu sáng lờ mờ ấm đạm.

Đinh Linh lấy tay khều lão râu dài cùng bước ra phía sau một

http://tieulun.hopto.org

chiếc cầm đôn. Bấy giờ, trong phòng trở nên hỗn độn, thừa dịp, Dịch-thiên Hành dùng chưởng đánh theo hướng dừng chân của Đinh-Linh, gió chưởng bạt tới đồ bề cả bình chén để trên chiếc bàn gỗ, bóng trăng trắng bay tung trên nóc nhà và xẹt qua xẹt lại thật là phức tạp. Những tiếng la thét ồn ào, tiếng chân chạm vào đồ vật khua văng và « rầm » một tiếng, chiếc bàn gỗ đã đổ xuống đất, chiếc bàn gỗ này nằm trên một then chốt của cửa hầm bí mật.

Rồi hai cái chén bạc sáng nhoáng, ai ném ra không biết, Vạn-Lý thét lên, tung chưởng đập ngang tầm chén bạc. Bấy giờ hắn mới hay Dịch-thiên-Hành vừa động thủ chọi vào đầu hắn nên lão không nương tay tấn chưởng tới tấp...

Cái phòng Sơn động này, rộng chừng 20 trượng vuông, mà những 6 7 người hoạt động trong đó thật là vất vả khó khăn. Khi Vạn-Lý tung chưởng Tử-Thanh lướt tới đụng vai hắn thì cũng vừa lúc cái chén bạc khác trúng trên vai ấy, hắn phải lui hai bước.

Tử-Thanh bước được tới trước, dùng Bách bộ thần quyền vừa tấn công thì Dịch-thiên-Hành cũng vừa tung chưởng tới, quyền và chưởng chạm nhau nghe một cái bốp chát chúa, Dịch-thiên-Hành có mòi bị yếu thế hơn, nên hắn nhảy tạt ngang.

Hắn đứng im để thêm chân khí, thì liền đó vạt áo trước của hắn bị bay tạt ra bởi mũi kiếm tập kích của Dương-văn-Nghiêu. Giựt mình hắn thét to :

— Dương-huynh.

Liền rút kiếm lại, Dương-văn-Nghiêu vã lã :

— Xin Dịch-huynh thứ lỗi, tiểu đệ đã lỡ tay !

Dịch-thiên-Hành cười lạt :

— Tra-tử-Thanh đã đánh tôi bằng Bách bộ thần quyền.

— Hừ, Dịch-huynh đừng hiểu lầm, đó chỉ là sự vô ý của tiểu đệ mà thôi...

Tử-Thanh ngừng tay ngay tiếng « thôi » để quay mình đỡ một chưởng tập kích bất ngờ, đồng thời hỏi to :

— Ai đã đánh lén ta đó ?

Một giọng cười khà khà vang lên trong bóng tối om :

— Già ăn mày chớ ai!

Rồi im bặt tiếng nói, chỉ nghe những tiếng « bôm bốp » và ào ào vang dội khắp phòng. Đó là hai người đang giao đấu quyết liệt. Bỗng nghe Tử-Thanh quát mắng :

— Đói thì đi xin cơm, cớ sao đến đây chi, đến để đưa đám ma nữa à ?

— Nầy Tra-huynh, biết ra tay đánh người mà không biết rõ tại sao ?

Nghe Thần cái Tông-Đào trả lời, Tử-Thanh đoán rằng, nãy giờ đã có một số đông cao thủ đến đây rồi. Ông ta hết sức cảnh giác, lui ra 2 bước để vận nội lực chờ khi bất trắc. Liền đó, một hơi gió phất qua người ông, ông giựt mình :

— Ai đó, phải Đinh-huynh không ?

Đằng hắng một tiếng, người ấy đáp :

— Tiểu đệ chính là Đinh-Cao.

Dịch-Thiên-Hành cười sặc sụa :

— Tốt lắm, lâu dữ không, Đinh-huynh vắng bóng giang-hồ, giờ đây xuất hiện trong ngôi cổ mộ cho vui :

— Nầy Dịch-thiên-Hành, không được nói đùa bỡn như thế. Ta hỏi mi một lời, liệu ngươi có dám nói sự thật không Dịch-thiên-Hành ?

— À, điều đó rất dễ mà! Vì Dịch mỗ này không tin người bước chân vào ngôi mộ Cô độc này mà trở ra được nữa, thì là đối với người sắp chết, ta có ngại gì mà không dám nói sự thật.

— Sịc-mi đã định gài bẫy, những bậc anh hùng không được đâu. Mi đã làm toán sai rồi !

Đến đây, tiếng quần áo khua động từ phía vách đá thủng tràn vào phòng. Vạn-Lý lặng nghe mà mắc cười :

— Lão phu soi bậy một lỗ thủng mà dẫn đến biết bao nhiêu nhân vật anh hùng... khà... khà... khà !

Giờ đây, Đinh-Linh cao hứng vô cùng, vì nàng đã nghe có gia phụ nàng đến đây, vì nàng đã nghe nói gia phụ nàng đến đây. Tuy tình cảnh giữa cha con có bị sứt mẻ phần nào vì chuyện riêng, nhưng đối uy Danh Qui-vương-cốc, cha nàng không thể để nàng chịu lép vế trước kẻ thù. Nàng đưa tay sửa lại làn tóc rối rồi nói như ra lịnh :

— Đèn tắt hết, những quý khách đến thấy vô phép làm sao ấy ! ...

Lão mày dài liền bật lửa đốt một ngọn nến trong tay đưa cho Đinh-Linh. Nàng tỏ vẻ hài lòng :

— Tốt lắm đấy ! Có như vầy mới trông rõ nhiều hay ít những bộ mặt cao gia, những ai bạn ai thù.

Ánh nến soi sáng khắp vận phòng sơn động, Đinh-Cao cảm động nhìn Đinh-Linh :

http://tieulun.hopto.org

— Linh con, con vào đây với ai ?

Nàng không đáp ngay, chỉ hỏi nhanh :

— Cha cũng đến đây... con chỉ... đến một mình con cha à.

— Thế là ái nữ ta không thẹn mặt.

— Cha đừng vội khen ! Con e ngại cho cha...

Khi lúc Đinh-Cao trầm ngâm suy nghĩ, Dịch-thiên-Hành nhăn trán hỏi Đinh-Linh :

— Đồ con quỉ, đốt loại nến gì vậy ?

Sau tiếng hỏi kỳ lạ, mọi người đều nghe một mùi cay cay khó thở nhưng không biết được đó là độc vật hay thuốc mê, họ đều hoang mang mất thần, chỉ có Tra-tử-Thanh thắc mắc nói :

— Mùi vị này khó thở quá, đáng ngờ...

Hãy biết rõ rằng, Đinh-Linh không sợ chết, nên đối với thái độ của quần hùng có mặt nơi đây dù có hằn học, gấu ó nàng, nàng vẫn thản nhiên làm theo ý mình, Bỗng nhiên nàng cầm ngọn nến lên bàn, nói với Dịch-thiên-Hành

— Này Dịch-thiên-Hành, mi đã gài bẫy trong mộ này, nhưng đáng tiếc là một ngôi mộ đã đặt một âm mưu lừa bịp nối tiếp từ ngàn xưa đến giết hại được sạch những bực anh hùng kể là làm phước giùm người ta mà cuối cùng mi cũng phải chết thảm hơn ai hết.

Nhưng mi hãy mở mắt nhìn cho kỹ, những người đã bước vào đây đâu phải là những tay mơ. Thôi, thế cũng được. Giờ đây tá hỏi mi có chú ý phòng này từ cả trăm năm nay không ai chăm sóc là tại sao không ?

Không đáp, Dịch-thiên-Hành đưa mắt nhìn chung quanh, không thấy Tông-Đào, hắn kêu to :

— Tông-huynh, Tông-huynh !

Lúc đó, không biết nghĩ sao, Đinh-Cao bảo Đinh-Linh tắt nến. Nàng y lời cha, nhưng buồn buồn nói rất khẽ :

— Trong phòng này, người thèm giết con nhứt là Dịch-thiên Hành. Để sáng hắn còn e ngại chửa ra tay được, nếu tắt rồi bổn mạng con khó giữ !

Giận quá, Đinh-Cao thét to :

— Không ai dám giết con trước mặt ta đâu !

Đinh-Linh lo ngại là phải. Khí trong phòng trở lại tối như mực thì tiếng gió chưởng thổi lên ào ào, tiếng vận lực, tiếng nạt nộ nổi vang, không khí hỗn tạp vô cùng. Nhưng lần đầu tiên trên giới

Đinh-Linh mới được thấy người cha thương xót, lo cho nàng, nên nàng vui mừng, vừa chuẩn bị đối phó với kẻ địch mà cũng để có dịp xác nhận lời nói của người cha đã từng lãnh đạm với nàng.

Thật vậy, quần hùng đã bắt đầu đánh nhau, họ chú ý từng phương vị của mỗi người hồi lúc còn nến sáng, Đinh-Linh không nghe làn gió chưởng nào đến người nàng. Thỉnh thoảng nàng nghe tiếng Đinh-Cao hỏi thăm chừng :

— Linh con, bình yên chớ ?

Nàng cảm động trả lời :

— Cha, con vẫn hăng hái chờ giao đấu, không có gì hết.

— Nầy Linh con, con đoán đúng lắm. Nến tắt thì Dịch-thiên-Hành dợm tập kích con liền, nhưng hắn phải quan tâm đến tầm chưởng của cha, tuy cách con 3, 4 thước mà khi cần giúp con cũng không có gì trở ngại được... Ai cũng nói võ công Dịch-thiên-Hành tuyệt đỉnh, nhưng dưới mắt cha không thấy gì cả...

— Cha, hôm nay con mới đúng nghĩa là ái nữ của cha...

Bỗng nhiên có một tiếng rú và dẫy dụa đành đạch như có một người bị thương và té xuống đất. Tiếp đó lại có tiếng hỏi nhanh :

— Trong này có Dịch-thiên-Hành không ?

Tiếng nói từ phía ngoài vách lỗ thủng vọng vào, hình như người lạ chưa bước vô phòng đá trong mộ.

HỒI THỨ MỘT TRĂM LẺ BA

Dịch-thiên-Hành trước mũi kiếm Diệt-tình

Khi nghe tiếng nói, Đinh-Linh biết người ấy là ai rồi, nàng cảm thấy cuộc diện sắp bước đến giai đoạn cực kỳ khẩn trương. Vừa lo vừa mừng, nàng cất tiếng kêu to :

— Có phải Từ-huynh đó không ?

Một lời đáp trong trẻo gọn gàng phát ra :

— Đinh cô nương đó hả ? Kẻ dưới này là Từ-nguyên-Bình. Trong đó họ đã hỗn chiến rồi à ?

— Họ đông lắm,... có cả Dịch-thiên-Hành, Dương-văn-Nghiêu, Tra-tử-Thanh... và có cả cha tôi nữa.

Từ tuổi lớn khôn đến nay, nàng chưa hề được Đinh-Cao chiếu cố giờ đây nàng cảm động trước tấm lòng yêu mến của cha, nên nàng nhắc đến cố ý giới thiệu với Nguyên-Bình, nhưng Nguyên-Bình lại là người không thích Đinh-Cao. Chàng gạn hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Có phải. Quỉ-Vương-cốc không ?

— Cha của tôi mà sao Từ-huynh trực tiếp gọi bằng tên ?

Nguyên-Bình bật lửa, châm ngọn đuốc tòng chỉ, tay quơ quơ để soi sáng vào trong. Những người đang giao đấu đều ngừng tay nhìn ra. Họ đều thấy một chàng trai anh tuấn, tay trái cầm đuốc, tay mặt cầm một thanh gươm sáng ngời, đứng lại lỗ vách thủng chú ý nhìn vào. Bất giác chàng lêu lưỡi kiếm tới trước, hai người đứng gần đó, giựt mình nghiêng vai nhảy lui hai bước.

Trông thấy cử chỉ đẹp và đầy vẻ oai phong ấy, Đinh-Linh tấm tắc khen.

Dưới bóng đuốc sáng, cộng với những tia chớp của châu ngọc, của ánh gươm, gian phòng trở nên rực rỡ như lúc còn bóng đèn pha lê. Bởi đó, Đinh-Cao nhìn rõ mặt Nguyên-Bình, ông ta lộ vẻ giận dữ, quát mắng :

— Thật là cả gan, lớn mạng mới dám đút đầu vô đây !

Nguyên-Bình vẫn lầm lì, đưa mũi kiếm thẳng vào mặt Dịch-thiên-Hành mà từ từ bước vô như chỗ không người. Chật trong phòng là cao thủ nhưng hình như trước một thanh niên hùng tráng, họ đều ngầm phục, nên cứ đứng như pho tượng. Chỉ có Dịch-thiên-Hành nói lên nhưng lãng một chuyện khác.

— Từ lâu nghe danh Huyền âm-khí công của Quỉ-vương-cốc đã nổi tiếng độc hại nhứt, nay vừ thử một chưởng chỉ âm phong của Đinh-huynh quả thật danh bất hư truyền.

Đinh-Cao khẽ gật đầu muốn đáp nhưng rồi lại thôi, dường như ông ta thấy hổ thẹn trước lời khen dối của Dịch-thiên-Hành, bởi vì lúc động thủ đối phó với Dịch-thiên-Hành, bỗng đâu có người ngầm giúp ông ta, khiến Thiên-Hành tấn công không phũng, chớ không phải do tài nghệ của chính ông.

Với con người cực kỳ nham hiểm, tàn ác như Dịch-thiên-Hành, sao không hiểu duyên cớ gì mà vừa gặp Nguyên-Bình, hắn đã thốt ra một việc mang đầy tâm lý chịu thua ? Thế rồi hắn không nhìn Nguyên-Bình nữa, vừa nhăn mặt vừa bước tới hỏi Đinh-Cao :

— Đinh-huynh cũng quen biết với gã ấy nữa sao ?

— Ừ, gã ấy đã bị trúng độc dược, nhưng cớ sao lại không chết ?

— Gã ta mạng lớn lắm. Ta đã thấy tận mắt một lần gã bị thương.

Lúc ấy, Dương-văn-Nghiêu dùng công phu truyền âm khẽ nói với Dịch-thiên-Hành :

— Này Dịch-huynh, hình như võ công của gã đã cao hơn lúc trước lại có sự hộ trợ của Diệt tình kiếm thật là họa hoạn cho chúng ta. Tiểu đệ đã đụng với gã một lần mới đây, suýt bị thương dưới tay gã. Giờ đây là một cơ hội tiêu trừ gã cho xong.

Liếc Tra-tử-Thanh, Dịch-thiên-Hành dùng thuận truyền âm bằng nội lực, đáp lời Dương-văn-Nghiêu :

— Tra-tử-Thanh đã phản bội lời ước, vừa rồi thừa lúc tôi giao đấu Đinh-Cao, hắn đã mấy lượt ra tay tập kích tôi... Nhưng xét kỹ lại giữa lúc này đây, không nên trở mặt công kích hay trả đũa hắn, vậy Dương-huynh hãy tìm cách thương lượng với hắn, rồi sau này hãy hay.

Bấy giờ, Nguyên-Bình đã bước tới sát bên quần hùng. Thương-vạn-Lý là người vì sĩ diện, bước ra chặn đường không cho Nguyên-Bình bước thêm một bước nào nữa. Dịch-thiên-Hành liền bước trái sang bên đứng sánh vai Quỉ-vương-Cốc rỉ tai :

— Đinh-huynh, gã sách kiếm bước tới có phải muốn ăn thua với Đinh-huynh hay không ?

— Cũng có thể như vậy lắm !

— Nếu Đinh-huynh động thủ, tiểu đệ xin tiếp tay !

— Tiểu đệ không bao giờ sợ gã ta đâu... Chỉ cần Dịch-huynh hành động ngầm để giọt máu cuối cùng của gã phải nhuận thấm trong gian phòng cổ quái này,

Dịch-thiên-Hành cười khì :

— Không phải tiểu đệ dám khoe khoang, nội trong phòng này hiện giờ, ngoài tiểu đệ ra không có ai đối thủ với gã ta. Đinh-huynh nếu không tin lời tiểu đệ thì...

Bị Dịch-thiên-Hành đốc xúi. Máu anh hùng khách khí của Đinh-Cao bừng lên, cãi lại Dịch-thiên-Hành :

— Đinh-Cao này không tin như vậy đâu !

Dứt lời, ông ta múa chưởng mặt, tung mạnh ra, một làn gió lạnh buốt theo sức chưởng tạt đến ngọn tóc trán Nguyên-Bình phất phới, rồi lời ! Nguyên-Bình hét lên :

— Dịch-thiên-Hành bắt kẻ khác thay thế bồn mạng..,

Lời chưa đứt thanh bửu kiếm trên tay Nguyên-Bình xẹt ra. Đinh-Cao giựt mình la hoảng. « Nội gia kiếm khí » Còn Dịch-thiên-Hành hơi

http://tieulun.hopto.org

nao núng nghĩ rằng, võ công của tiểu tử này đã tiến bộ không ít, nhưng vẫn làm bộ bình tĩnh mỉm cười :

— Tiểu tử kia muốn động thủ với lão phu này hả ?

— Phải, từ ngoài mộ ta theo vào trong mộ là để giao đấu với ngươi.

Một Dịch-thiên-Hành cuồng ngạo mà giờ đây phải ngập ngừng do dự một hồi lâu, mới cất tiếng hỏi Dương-văn-Nghiêu :

— Cho tiểu đệ mượn thanh kiếm đi Dương-huynh ?

Vừa trao thanh trường kiếm cho Dịch-thiên-Hành, họ Dương vừa nhắc nhở :

— Dịch-huynh hãy cẩn thận, thanh Diệt tình kiếm chém sắt như bùn.

— Tôi đã biết rồi.

Nhìn lưỡi kiếm một hồi. Dịch-thiên-Hành ngước mặt lên nói to :

— xin quý vị hãy đứng sang một bên ! Từ-nguyên-Bình còn trẻ tuổi nhưng tiểu đệ cho gã ta là một địch thủ số một hiện nay, kiếm pháp và công lực của gã ta rất tinh thâm. Không phải tiểu đệ muốn treo giá cả cho mình, mà trên sự thật, cuộc đấu này được kể là cuộc ác đấu số một trong giới võ lâm từ khoảng mười năm nay không bao giờ thấy.

Nguyên-Bình đứng chống gươm cười ngất .

— Ông xét vẻ tôi là ngoài sức tưởng tượng của tôi vậy.

Dịch-thiên-Hành mỉm cười, nhìn Nguyên-Bình :

— Thật vậy chớ. Từ thế huynh kể ra người đệ nhứt võ lâm Trung-nguyên hiện nay.

Nghiêm nét mặt, Nguyên-Bình đề-nghị :

— Chúng ta sắp động thủ, nếu ông không chết thì tôi, thế nên trước khi sắt thép chạm nhau, tôi xin hỏi ông mấy lời ?

Lắc đầu, Dịch-thiên-Hành cười lạt :

— Ta phục tài võ công của vị tiểu anh hùng họ Từ, nhưng không muốn đáp một lời gì nữa.

— Tại sao ?

— Bình sanh ta làm việc nhiều, đầu óc bận rộn, trong giây phút vội vàng ta không có ý kiến chính xác được, không lẽ ta nói láo với ngươi.

— Nếu ông đấu không thắng tôi thì chịu nói hay là không ?

— Khà khà... họ Từ ăn nói quá bạo.

Nhanh như chớp, một nhát kiếm phá không khí vút tới trước bụng Dịch-thiên-Hành.

— Kiếm pháp đẹp quá ! Bóng trường kiếm của Dịch-thiên-Hành quay

ba vòng trước ngực, tia chớp xanh như hoa điện xẹt với thế thủ thật chặt chẽ, để cho hắn lui một bước.

Đã qua một hiệp, nhưng vũ khí chưa chạm nhau. Hai người ghìm nhau trong cự ly hơn một thước. Bóng gươm với màu sáng châu ngọc trong thạch phòng phản chiếu, sắc diện hai người xanh lét như người mất máu. Họ đang dùng toàn bộ tiềm lực để quyết sanh tử ở cuộc này.

Thế rồi hai thân hình bất động, như hai pho tượng. Ngọc đuốc tòng chỉ trên tay trái Nguyên-Bình còn cháy sáng, giống một thần tượng mang lấy lò hương.Cặp mắt sâu hóm của Dịch-thiên-Hành lườm Nguyên-Bình không chớp mắt và bóng kiếm của hắn bắt đầu di động từ tả sang hữu, như vẽ một nửa vòng cung trên thênh không. Còn Nguyên-Bình, chui kiếm lia ra một tấc, là sát khí như thêm nặng nề một lượng, những người đang chìm trong không khí nặng nề ấy, tay chân đều lạnh ngắt như đồng, họ nín thở mà nhìn. Họ nghĩ rằng, vận mạng của võ lâm quyết định trong tay hai người.

Đột nhiên, Dịch-thiên-Hành thét to, bóng kiếm như vô số sao băng, rót xuống bụng Nguyên-Bình. Tiếp đó một làn chớp xanh như hạt ngọc lam, từ mũi kiếm Nguyên-Bình bay lên nghe rắc rắc mấy tiếng khẽ thôi...Nguyên-Bình vụt đuốc và bóng kiếm Diệt tình cũng như ánh sáng châu ngọc mờ dần trong thạch phòng tối thui và lạnh lùng như tử khí...

Đứng trước một thực cảnh khó xử, Tra-tử-Thanh nghĩ rằng, Dịch-thiên-Hành không phải là bạn, mà Nguyên-Bình cũng là một người đáng sợ...Lúc đó, Dương-văn-Nghiêu bước tới rỉ tai ông ta :

— Từ-Nguyên-Bình...

Tử-Thanh liền khều Dương-văn-Nghiêu vài cái. Hai người đều nín lặng nhưng hình như đã hiểu ý nhau, nghĩa là họ ráp tâm trừ cho được Nguyên-Bình.

Liền một khi Tử-Thanh thò tay vào áo lấy ra một chiếc độc châm và tay Dương-văn-Nghiêu cũng nắm lại, không biết ông ta cầm loại ám khí gì.

Giây phút sau, ngọn đuốc bừng cháy trở lại, bởi Đinh-Linh bật lửa đốt lên. Thân hình Dịch-thiên-Hành và Nguyên-Bình nổi bật lên. Lúc đó, Tử-Thanh và văn-Nghiêu bước gần tới Nguyên-Bình. Bóng nhiều người che lấp hình ảnh Dịch-thiên-Hành và Nguyên-Bình gần như hai nhân vật chính đã vắng mặt trong thạch phòng, những thế kiếm giao đấu ác liệt, vẫn theo người đông thời lay động không ngừng mà không ai trông thấy.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng đây « kẻng » một tiếng phát ra một làn chớp như đốm lửa Thiên-Hành lui ra ba bộ mới hay thanh trường kiếm trong tay đã gãy một khúc, quần hùng không hay biết gì cả, chỉ có Tra-tử-Thanh nhìn thấy thanh kiếm của Dịch-thiên-Hành còn một phần ba và hắn đang vận nội lực cho chưởng mặt, trong khi ấy đuốc bật sáng lên, khung cảnh gian phòng đều rõ rệt như ban ngày...

Tức mình, Tử-Thanh muốn dùng ám khí ngay, nhưng nghĩ lại nếu không trúng đích thì mất mặt và gây thêm rắc rối cho mình mà nhứt là sợ thanh bảo kiếm của họ Từ. Ông ta buông xuôi tay, nhìn Dương-văn-Nghiêu, họ Dương nhìn lại, hai người thông cảm nhau.

Khi ấy, Đinh-Linh quơ đuốc cho sáng rực lên và nói to :

— Tra lão tiền bối nếu ném độc châm thì hại lây đến nhiều người. Trong phòng hẹp không nên dùng...

— Thôi mà cháu gái, mưu mẹo làm chi với ông bác người dưng này ?

Văn-Nghiêu nghe Đinh-Linh phá kế hoạch độc ám khí của Tử-Thanh ông nói đùa để chọc tức nàng :

— Sau khi rời khỏi ngôi mộ ác nghiệt này, lão phu nhứt định làm mai nữ hiền điệc cho Tra-Ngọc để lão phu có dịp đánh chén với Đinh-huynh.

Đinh-Linh vẫn thản nhiên hỏi :

— Đâu, Lão tiền bối cho coi âm khí một chút được chăng ?

Trong khi nàng và Văn-Nghiêu đấu khẩu thì bỗng nghe Dịch-thiên-Hành thốt lên một lời như thở ra :

— Bình sanh lần đầu Dịch mỗ mới gặp một địch thủ hùng mạnh nhứt.

Nói thì nói, nhưng hắn vẫn múa vung vút thanh kiếm gãy, chém tới như mưa bấc. Nhưng một phát đầu, mũi kiếm chưa tới đích thì toàn thân hắn run lẩy bẩy, trán xuất hạn và hình như giơ tay không nổi nữa. Nguyên-Bình vung kiếm áp đảo đối phương... nhưng thế kiếm chậm chạp. Bóng thanh kiếm gãy như ngọn thác đổ, hoa bạc đầy vẫy, bóng kiếm Diệt tình song song nhưng không chạm nhau, Thiên-Hành lui ra ba bộ biến thế kiếm ra trượng đề chống đỡ.

Qua nhiều hiệp bất phân thắng bại, chân Nguyên-Bình đứng không vững, tuồng như kẻ say rượu, sau vài bước lảo đảo, chàng gượng đứng lại cho tạm ổn thân hình. Hai người đều thở hồn hển, vài giọt mồ hôi rơi xuống đất, quần hùng đều nín thinh, chỉ trố mắt nhìn cuộc đấu đang giằng co, vất vả...

Khi ấy, Tử-Thanh bước đến bên cạnh Đinh-Linh thì Đinh-Cao ngạc nhiên hỏi :

— Ủa, Tra-huynh muốn chết gấp sao ?

— Đinh-huynh đừng hiểu lầm. Tiểu đệ không cố ý ám hại nữ hiền điệc đâu !

— Vậy còn gì tốt bằng !

Rồi bất thình lình, Đinh-Linh buông ngọn đuốc la hoảng lên : Cha cha. Nàng ngã vào lòng Đinh-Cao.

Vỗ nhè nhẹ lên vai ái nữ, Đinh-Cao nói như than :

— Tự bấy lâu nay tình cha con gần như đã mất hẳn, nên cha biết đời con đã chịu đựng biết bao nhiêu điều đau khổ.

Còn em Phượng của con hiện nay ở đâu ? Nếu nó chết thì suốt đời cha hối hận cũng không vừa. Ôi...

Đưa tay gạt nước mắt, Đinh-Linh bẩu bạo :

— Em Phượng đã được Thiên-Huyền đạo trưởng nhận làm môn đệ và đang tập luyện kiếm pháp thượng-thừa.

Đinh-Cao lộ vẻ mừng trong đôi mắt hỏi :

— Có thật vậy không Linh con ?

— Dạ, con nào dám nói dối với cha già.

Bỗng đâu ngọn gió quyền không biết của ai vụt qua làm tắt phụt ngọn đuốc. Liền đó, bóng kiếm tung hoành như điện chớp, sát khí trở lại trong tiếng thép va chạm nhau ghê rợn.

— Tra-tử-Thanh ném Phong vỉ chân...

Khi Đinh-Linh nói chưa dứt lời thì nghe có tiếng « soạt » bên tai, hình như có một người trúng độc ám khí ấy. Trong hỗn độn của cuộc đấu thầm, tiếng bàn ghế ngã đổ, tiếng người ồn ào và tiếng chát chúa của con vượn phụ họa thêm, gây thành một cảnh trạng rất lộn xộn trong không khí khủng khiếp rợn người.

Bất thình lình, một tiếng ầm ầm như núi lở vang dội điếc tai. Một góc vách đá thủng to bằng khung cửa vuông một tòa dinh thự ánh sáng tràn vào phòng. Quần hùng chỉ thấy một con đường rộng rãi thẳng tắp về đâu không rõ. Độ 10 bước có một bóng đèn pha lê, dưới mặt đèn gắn một hạt minh châu, ánh đèn và châu ngọc phản chiếu sáng như trăng rằm tháng tám. Hấp dẫn trước cảnh lạ, quần hùng trố mắt nhìn trân trân im lặng. Riêng chỉ mình Dịch-thiên-Hành thở than :

— Trong mộ huyệt này đã có người trước đi khi ta đến !

http://tieulun.hopto.org

Quay lại, hắn hỏi Nguyên-Bình :

— Từ tiểu đệ có bị thương không ?

— Bị thương rồi sao ? Nguyên-Bình hỏi lại.

Dịch-thiên-Hành cười hóm hỉnh :

— Từ tiểu đệ là người địch thủ duy nhứt trên đời ta, thật ra ta cũng muốn bày ra cuộc đấu cho dứt khoát, nhưng tình thế trước mắt đã đổi thay chớp mắt...

Đã hiểu ý tên cáo già Dịch-thiên-Hành, Nguyên-Bình cười chua chát :

— Dù tình thế ra sao, chúng ta cũng có thể tiếp tục cuộc giao đấu để thanh toán món nợ máu chớ ?

Nhăn mày, Dịch-thiên-Hành đáp rất chậm :

— Từ tiểu đệ còn trẻ quá còn kẻ dưới này thì tráng niên, đâu phải sợ chết, nhưng mỗi lần gặp nhau bằng cuộc đấu thì tài của Từ tiểu đệ đều tiến lên nhiều, nếu đấu kéo dài thì phần lợi về người tuổi trẻ...

Không hiểu người nào tài trí hơn thần thánh đã sáng tạo ra một ngôi mộ bí mật, để trở thành một cuộc lường gạt truyền kiếp, trong giới giang-hồ không thể có một cá nhân nào mượn ngôi cổ mộ ấy, để che lấp tai mắt tất cả anh hùng khắp bầu trời Trung-nguyên này được đâu...

Đinh-Linh nghe giận quá xen vô :

— Để ta nói tiếp giùm ngươi... che lấp hết trọi tai mắt thiên hạ bằng thủ đoạn gian xảo thì ngươi cũng là bực anh hùng, bị lường gạt liệu ngươi có vui lòng không ?

Dịch-thiên-Hành cười thẹn :

— Đáng tiếc cô nương là phận gái...

— Nếu ta không là gái thì sao ?

— Thì ta đem về làm môn đệ, truyền hết tuyệt nghệ.

— Bởi vậy nên ta đã sớm làm thân con gái là tốt lắm.

— Cô ngoan như quỉ ! Nếu giờ phút này, ta với Nguyên-Bình đập lộn nhau chết hết thì bọn cô cũng bị yếu thế, khó sống với tình thế tranh chấp gây go vì ngôi cổ mộ này...

Ngừng lại, hắn nhìn Đinh-Linh nói thêm :

— Cô còn hận ta đã giao cho cô một thứ hình phạt rồi hay không ?

— Nhớ cũng vô ích, chỉ có đập chết ngươi mới cần hơn...

Lúc đó Nguyên-Bình bước tới gần Dịch-thiên-Hành :

— Ngươi đề ta đối, thanh gươm cho !

— Bộ Từ tiểu-đệ nhứt định thắng tôi sao ?

— Sanh mạng của tôi với ông bằng nhau trong giờ phút này. Tôi không có thanh bửu kiếm trong tay thì sanh mạng chỉ bị giảm đi tý xíu thôi không hề gì.

Dịch-thiên-Hành buồn buồn gật đầu :

— Chuyện gì ta cũng quyết đoán được hết, nhưng chuyện giao đấu kỳ này sao mà ta do dự quá. Không lẽ đời sinh Từ tiểu đệ ra để chế ngự đời tôi ? Thật ra, võ công thì không thua, nhưng tâm lý tôi đã thấy thua Từ tiểu đệ ba phần mười vậy.

— À, tại vì ông làm ác quá nên có tâm lý bi quan, đó cũng là mặc cảm tội lỗi vậy.

Không, tôi muốn nói phải quấy với Từ tiểu đệ, chớ không phải sợ, nếu bức tôi, tôi phải chọn lấy một thủ đoạn để đối phó, chừng ấy đừng trách tôi nhé !

Nguyên-Bình cười kêu ngạo :

— Thủ đoạn gì đâu cứ đem ra dùng hết đi !

— Nếu cho phép ta cùng Tra-tử-Thanh hợp sức lại đối phó Từ tiểu đệ chịu được mấy hiệp ?

— Sao, ông nói thế nào ? Nguyên-Bình hết sức ngạc nhiên.

— Và thêm một Dương-văn-Nghiêu tiếp tay nữa thì trong 10 hiệp Từ tiểu đệ giao mạng ngay !

Bỗng đâu phía sau lưng có tiếng cười khè khè :

— Chuyện đó cũng không phải dễ đâu, vì già ăn mày này với Thượng-quan-Tung nghĩa là ba người đối phó với ba người, một cuộc diện quân bình mới phải chớ !

Lúc ấy quần-hùng đều nhìn ra phía lỗ vách đá thấy hai người sánh vai nhau đứng phía ngoài. Một lão tóc rối bồng, chân mang dép rơm, vẻ mặt hào hứng và bên sườn lủng lẳng một bầu rượu sơn láng bóng màu đỏ. còn một lão hán mặc áo màu lục xanh lá cây, râu dài tới bụng và song kiếm lấp ánh bên sườn...

Hắt giác Dịch-thiên-Hành cười to lên như mừng rỡ :

Tông-huynh tới kịp thời quá !

Nghiêng bầu rượu nốc một hơi, Tông-Đào khề khà :

Sao hôm nay Dịch-huynh đối với già ăn mày này thân thiết quá vậy ? chắc cần sức già này giúp đỡ gì đây phải không ?

Đúng vậy, tiểu đệ có chút việc cần Tông-huynh giúp sức :

http://tieulun.hopto.org

Chuyện khó hay dễ ?...

Nốc thêm một hơi nữa, Tông-Đào tiếp :

— Ối mà giúp thì giúp chớ nào khó dễ gì.

— Tiểu đệ muốn quí vị có mặt hôm này cùng hợp tác. Tình thế này hiểm ác lắm, toàn thể nhân vật võ lâm đều bị lừa gạt mấy mươi năm nay, thế nên tiểu đệ quyết phen này vạch trần những âm mưu độc địa tuyên truyền truyền kiếp cho quí vị rõ trước khi đặt vấn đề hợp tác.

— Nếu thật vậy thì già ăn mày này khuyên Nguyên-Bình hãy ngừng cuộc đấu để bắt tay nói chuyện...

— Tiểu đệ chỉ cậy nhờ Tông-huynh nói cho họ Từ tạm thời gác lại chuyện oán thù, để tiểu đệ trình bày việc âm mưu truyền kiếp rồi kẻ dưới này cùng họ Từ thanh toán sau.

Con người của Tông-Đào không cố chấp việc nhỏ mọn, rất hào phóng và biết trọng nghĩa cả ở đời, khi nghe Dịch-thiên-Hành nói, lão trầm ngâm trong giây lát mới đáp :

— Thật ra già ăn mày này không hoàn toàn chê thái độ làm người của Dịch-thiên-Hành, nên mấy lời vừa phân qua, già ăn mày này nhận thấy chính đáng, nên già này xin giúp cho.

Trước thái độ đối nhân xử thế của Tông-Đào thật đúng đắn, hình như Dịch-thiên-Hành bỗng nhiên cảm xúc, hắn đưa mắt nhìn quần hùng để dò xét qua sắc diện, lão trình bày :

— Cuộc gian lận có tổ chức này rất quan hệ đến tiền đồ của giới võ lâm trong toàn cõi Trung-Nguyên, tiểu-đệ này nguyện hy sinh đi đầu để đem mình đối phó những mối tệ ngàn đời.

Chớp lia đôi mắt, Tông-Đào to tiếng xen vào :

— Già ăn mày này cũng có một việc xin Dịch đại hiệp giúp đỡ ?

Dịch-thiên-Hành ngạc nhiên nhìn Tông-Đào:

— Gì... ? Xin lão huynh nói ra coi ?

— Trước mặt, có hai người bị trúng ám khí trong phòng này, nếu Dịch huynh thật lòng muốn vạch trần những tệ hại đời xưa và hôm nay thì trước hết phải cứu sống hai người ấy đã.

Nghiêm nét mặt, Dịch-thiên-Hành hỏi Tra-tử-Thanh :

— Này Tra-huynh có thuốc giải-độc ám khí không ?

Im lặng một hồi lâu, Tử-Thanh quan sát tình hình chung quanh như không muốn làm theo ý Dịch-thiên-Hành, ông ta bị nhiều cặp mắt đang xoi bói giống cái đích dựng trước những mũi tên. Đoạn ông thò tay vào áo lấy ra hai hoàn thuốc đảo Tra-Ngọc :

— Con mau cho họ uống...

Độc ám khí Phong-vĩ châm của Tra-tử-Thanh là loại tuyệt độc, người bị trúng nó thì máu nghẹn cổ họng nhưng nhờ có thuốc giải linh nghiệm phi thường, nên khi Tra-Ngọc y lịnh Tử-Thanh chừng vài phút sau, hai người bị thương đã tỉnh lại như thường.

Khi ấy Tông-Đào bước gần bên cạnh Nguyên-Bình mấp máy đôi môi, Nguyên-Bình đã đoán biết lão ta muốn nói gì nên nhanh tay rút kiếm lại, nói nhanh :

— Tông lão tiền bối là người đáng kính trọng, có việc gì cần dạy bảo kẻ hậu sinh này, xin nói ra.

— Nốc cạn một hơi rượu, Tông-Đào cười khà khà :

— Bóc trần những bí mật về ngôi cổ mộ, không những ý muốn một mình Dịch-thiên-Hành, hết thảy mọi người trong cuộc cũng đều muốn như thế. Già ăn mày này muốn thấy bộ mặt của người bày ra cuộc âm mưu ấy. Trong mộ này cơ quan bố trí rất tinh vi, dù kẻ ấy có thuật khinh công tuyệt thế cũng khó thoát thân... Còn mối cựu thù giữa Bình nhi và Dịch-thiên-Hành sau khi giải quyết vấn đề chung rồi thanh toán sau với nhau cũng không muộn.

— Kẻ hậu sinh này xin vâng !

Nhìn chung quanh gian thạch phòng, Tông-Đào cười tươi :

— Tới đây chỉ có bốn vị thủ lãnh Nhứt cung, Nhị-cốc. Tam-bảo, còn thiếu Thiên-Huyền đạo trưởng và Thiên-độc-cốc chủ, thế nên cuộc tử tội trong mộ này, mất rất nhiều hứng thú...

Nguyên-Bình liền cho Tông-Đào biết :

— Thiên-độc-cốc chủ đã vào ngôi mộ này với tôi, nhưng hiện giờ không biết lão ta len lỏi theo đường nào ?

Lúc ấy lão hán mang song kiếm thình lình xen vào hỏi :

— Từ Nguyên-Bình, đã còn nhớ lão phu này không ?

— Bảo chủ Thượng-quan-Tung đã nứt tiếng giang-hồ, tôi làm sao quên được.

— Hôm nay lão phu này muốn hỏi thăm một người.

— Có phải lịnh ái nữ ?

— Đúng, bây giờ nó ở đâu, sống hay chết ?

Dạ, nàng đã đi với, Thiên-độc-cốc chủ.

Hừ, lão độc vật đó đối đãi con gái ta ra sao ?

Rất mến yêu

Có thật vậy không ? Hiện nay có mấy ai không biết lão là con người hiểm ác... Ta khó tin quá...

http://tieulun.hopto.org

— Lão tiền bối không hay gì sao ?...Linh ái nữ đã hứa hôn với vị công tử của Thiên-độc-cốc chủ rồi, nên lão ta rất cương lịnh ái nữ như con dâu hiền...

Thượng-quan-Tung nổi giận thét to :

— Ái nữ ta là người thế nào mà đi lấy đồ quái tử. Ngươi hãy cẩn thận nói ngoa thì mất mạng đấy nhé !...

Nguyên-Bình tưởng đến tình và ân nghĩa của nàng Thượng-quan Uyển-Thanh đã cứu chàng, nên đối với cha nàng ăn nói hồ đồ thế mấy chàng cũng cố nhịn nhục, nên chàng chỉ lễ phép trả lời :

— Thưa Thượng-quan lão tiền bối, Thiên-độc-cốc chủ cùng lịnh ái nữ hiện giờ có mặt trong ngôi mộ này, nhưng khó gặp. Nếu lão tiền bối không tin thì khi gặp được ái nữ hỏi thử xem, bằng tôi nói ngoa thì lão tiền bối xử trí ra sao cũng được...

Nãy giờ Kim lão-nhị lặng thinh để lắng nghe câu chuyện, thấy Thượng-quan-Tung giận vô lý, lão xen vào để phân bua :

— Lúc lịnh ái nữ hứa hôn với công tử Thiên-độc-cốc chủ, kẻ dưới này có mặt bên cạnh nàng. Chuyện đó đúng một trăm phần trăm.

Rồi nhớ tới chuyện Uyển-Thanh uống thuốc độc chờ ngày chết, Thượng-quan-Tung đau đớn vô cùng :

— Các ngươi nói thế mấy ta vẫn không là không tin!

Lúc ấy, Nguyên-Bình đoán được lão ta đã tin, nhưng vẫn không thừa nhận chuyện ấy thôi, nên chàng quay lại nói với Tông-Đào :

— Tông lão tiền bối trong ngôi mộ này cơ cấu tổ chức rất tinh vi, lại bố phòng nhiều loại độc vật, như gian phòng này khi mở ra thì đèn sáng có sẵn chứng tỏ người chủ mưu trong mộ có ý nhìn mặt chúng ta rồi sẽ đóng cửa lại, chừng ấy chắc có chuyện rắc rối nếu không muốn nói đổ máu.

Dịch-thiên-Hành tỏ ý tán thành:

— có lý...

— Dứt lời, hắn bước đi...Lúc đó, quần hùng sắp sữa bước theo thì bỗng nghe Thương-vạn-Lý đánh tiếng gọi :

— Tra-tử-Thanh!

Quay lại, Tra-tử-Thanh hỏi:

— Có việc gì ?

— Lão phu này bị thương bởi ngọn Phong vĩ châm!

— Phong vĩ châm đó của tôi, nhưng vì Thương-huynh giao đấu trong cảnh hỗn tập, đôi khi cũng có lầm hẫn chứ tiểu đệ không cố ý hại Thương-huynh.

Nhận thấy hai người có vẻ gây cấn nhau, Dịch-thiên-Hành giải hòa :

— Trong cuộc hỗn chiến vẫn có sự lầm lẫn mà nhứt là giao đấu giữa màn đêm trong phòng tối như mực, đôi khi bạn cũng hóa ra thù vì sự vô tình. Tất cả chúng ta ai cũng có nhiều thành tích giang hồ và danh lừng khắp giới võ lâm, lẽ đâu lấy chuyện hoài nghi mà kết chuyện oán thù. Giờ đây tình thế có khác, tiểu đệ mong quí vị tạm gác lại chuyện nhỏ ấy để cùng nhau lo đại sự.

Tử-Thanh cười khì :

— Dịch huynh nói thật đúng.

Lúc đó Thương-vạn-Lý quay nhìn cụ già mày dài mà nói như than :

— Kẻ dưới này cùng đại huynh lãnh một vết độc trong mình !

Cụ già mày dài thản nhiên :

— Ông làm sao bì với tôi được. Tôi đã bị trúng độc châm mấy lượt nhưng cảm thấy không ăn thua gì.

Vạn-Lý đã nhận thấy tình thế thay đổi và trong quần hùng đã bị phân hóa, cô thân cũng khó kêu gọi ai được. Nếu liều lĩnh báo thù thì đụng chạm cả đám vả lại lão mày dài cũng là kẻ nghịch nên lão im lặng bước theo Đinh-Linh.

Liền đó, Quỉ-Vương nhìn theo Vạn-Lý thét to :

— Hãy đứng lại :

Đinh-Linh quay lại cười :

— Lão chạy theo con để xin thuốc giải độc mà !

Nói xong, nàng lấy một hoàn thuốc trao cho Vạn-Lý. Lão này nhận và nuốt ngay hoàn thuốc.

Khi ấy, Nguyên Bình bước đến bên cạnh lão mày dài khẽ bảo :

— Lão tiền bối, để kẻ hậu sinh này dìu đi ?

— Khỏi.

Đáp xong, lão vỗ nhẹ trên vai con vượn bảo nó đứng dậy đi. Phía trước, Dịch thiên Hành đang cười nói với Tông Đào :

— Này Tông huynh, khi chúng ta còn sống sót thoát khỏi ngôi cổ mộ này, thì cần phải kết bạn đời để sống vui nhé !

Vừa nghiêng đầu tực một hớp rượu, Tông Đào cười. khì khì bảo :

Con người sắp chết nói nghe dễ thương quá. Nhưng Dịch huynh thấy mình khó thoát khỏi ngôi mộ này hay sao ?

Chẳng những riêng mình tôi, hết thảy những người vào đây đều phải chết, nhứt định chết.

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, hắn nhanh chân đi trước... quần hùng nối đuôi nhau đi theo. Ra khỏi cửa phòng tối, họ noi theo con đường có nhiều ánh sáng châu ngọc bước đi, ngay lúc đó cánh cửa phòng tối đóng lại nghe « bình » một tiếng. Dịch-thiên-Hành gật gật đầu :

— Thật là bí mật và khéo léo vô cùng !

Họ bước đi trên thông lộ, dài chừng 15, 16 trượng thì cùng đường chỉ thấy cuối đường có hai phiến đá ẩn sâu vào đất hơn một trượng, có lẽ con đường vẫn còn dài nhưng bị phiến đá chặn lại.

Tất cả đều ngừng chân, đứng quan sát. Họ liền trông thấy trên vách đá phía trái có viết mấy chữ ; « Con đường chết » và vách phía mặt có mấy chữ ; « Con đường tìm sống » Nét chữ đỏ như máu, chiếu ngời dưới ánh sáng của đèn pha lê và châu ngọc dẫn dài theo vách đá.

— Này Tông-huynh, chúng ta đi theo ngõ chết hay ngõ sống đây ? Dịch thiên-Hành hỏi.

Tông-Đào cười mỉa mai :

— Già ăn mày nhận thấy trên nét mặt quần hùng đều lộ vẻ buồn lo, vậy thì cứ đi theo đường chết cho thích hợp.

— Tiểu đệ cũng nhận thấy như vậy, chắc quần hùng cũng thế.

Tra-tử-Thanh thắc mắc :

— Để tiểu đệ thử vách đá này coi nó chắc đến bực nào.

Liền hươi Bách bộ thần quyền. Tử-Thanh đánh mạnh vào vách đá nháng lửa xanh. Tiếp theo đó Thương-vạn-Lý cầm búa thầu thét lớn :

— Để tiểu đệ mở đường cho !

Lão vào huyệt mộ chừng nào thì cách bố trí lại kỳ dị chừng nấy. Những cái lạ mắt đó hấp dẫn quần hùng, nên giờ đây hình như họ không còn nhớ đến chuyện oán thù lẻ tẻ nữa. Bấy giờ Dịch-thiên-Hành chăm chú nhìn Nguyên-Bình khẽ hỏi :

— Thanh Diệt tình kiếm của Từ tiểu đệ từng chém sắt như chém bùn non, thì vách đá này tuy bền thế mấy, chắc cũng phải bể dưới sức kiếm báu ấy ?

Nguyên-Bình không đáp chỉ chầm chậm bước tới hướng tận cùng.

— Không nên đi tới Từ-huynh, Đinh-Linh gọi.

— Tại sao ?

Từ huynh đưa thanh bảo kiếm cho Dịch-thiên-Hành để cho hắn phá vách đá !

Nguyên-Bình vụt nhớ tới chuyện Kim Lão nhị đã đụng nhằm một then chốc bí mật mà bị gãy chánh tay, nên chàng do dự. Trong khi đó Dịch-thiên-Hành mỉm cười nói với Đinh Cao :

— Này Đinh huynh, linh ái nữ thật là người hảo tâm...

Đưa tay ra, Dịch thiên Hành nói tiếp :

— Từ tiểu đệ bằng trao bảo kiếm cho kẻ dưới này mượn hay không ?

Bấy giờ không ai nói gì hết. Qua vài phút nín lặng, một tiếng (bốp) vang dội và những bụi đá nhỏ như bột, tung bay mịt mù...

HỒI THỨ MỘT TRĂM LẺ BỐN

Những nàng lõa thể trong quan tài

Sau khi Thương vạn Lý dùng búa đập thủng một lỗ vách đá, Nguyên Bình đưa thanh Diệt tình kiếm ra trả lời cho Dịch thiên Hành :

— Có gì đâu không được Ông cứ mạnh dạng nhận lấy thanh kiếm đi !

Đưa tay nhận lấy kiếm báu, Dịch thiên Hành cười nói :

— Nếu ta không trả thanh kiếm lại Từ tiểu đệ thì gặp lúc giao đấu, phải mất đi cơ hội thủ thắng.

Trước thái độ ương ngạnh của hắn, Đinh Linh nổi giận :

— Nếu không gian xảo, bịp bợm đến mức đó thì những người có mặt nơi đây đều hợp lại đối phó với ông.

— Hừ, cô gái quỉ quyệt kia đừng khích ta. Để sau khi bóc trần xong âm mưu của ngôi cổ mộ cô độc lão nhân này rồi sẽ biết ta chớ gì. Với võ học tinh thâm của Dịch mỗ này, bất luận ai ra tay thì cũng sẵn sàng tất cả.

Nói xong, hắn thư thả bước tới chỗ vách đá giữa được phá vỡ. Tiếng búa chát tai không dứt, những chữ « con đường chết » màu đỏ trên vách đá đã nứt mẻ rơi xuống đất.

— Này Thương huynh, nghỉ tay một lát đi để tiểu đệ thử thanh Diệt tình kiếm này bén đến bực nào ?

Ngừng tay lại, Thương vạn Lý cho Dịch-thiên-Hành biết :

— Vách đá này chắc quá cái búa gang trong tay tiểu đệ đã mẻ vài ba miếng nhỏ.

Vừa nói, Vạn-Lý vừa xách búa lui ra ba bước. Dịch-thiên-Hành cười :

— Thương-huynh hãy lui ra chút nữa !

— Chi vậy ?

Vạn-Lý lui ra nữa, nhưng ngạc nhiên nhìn Dịch-thiên-Hành.

Đã hiểu ý họ Dịch, Đinh-Linh xen vào :

http://tieulun.hopto.org

— Ông ta muốn Thương lão tiền-bối tránh con đường chết !

Dịch-thiên-Hành lại cười lạt :

— Cô nương thật là thông minh.

Đinh-Linh bĩu môi :

— Dù ông làm màu mè cách nào cũng khó mà bịp được tôi.

Dịch-thiên-Hành không đáp,cứ việc nắm chặt chuôi gươm Diệt-tình kiếm đâm mạnh vào vách đá. Quả nhiên mũi kiếm xuyên qua đá như đâm vào cây mục. Bất giác Dịch-thiên-Hành gọi to :

— Quí-vị hãy lui ra xa.

Lời vừa dứt, mọi người dang ra tới một góc vách, nín thở mà đứng im một hồi lâu, không thấy động tịnh gì cả mà vách đá đã bị đập bị đâm liền lại như cũ.

Tra-tử-Thanh hỏi Dịch-thiên-Hành :

— Mũi kiếm thế nào ?

— Chẳng hề gì cả. Đâu Tra-huynh hãy thử dùng bách-bộ thần quyền xem nào ?

Bằng lòng theo ý Dịch-thiên-Hành, Tra-tử-Thanh liền hươi thần quyền đập lên vách đá. Qua một tiếng «bốp» vách đá bị thủng một lỗ tròn tròn cỡ hai thước vuông. Hãy rõ hơn, khi Dịch-thiên-Hành dùng kiếm đâm vách đá đã có ý dò thử chiều sâu, hắn đã vận lực dùng mũi kiếm vách một vòng trên mặt đá rồi mới lui ra, trước khi Tử-Thanh xử dụng Bách bộ thần quyền.

Sau một đòn phá thạch, Tử-Thanh thừa nhận :

— Thử pháp vận kiếm của Dịch huynh đã mở đầu đòn quyền của tiểu đệ mới được kết quả tốt như thế.

Đinh-Linh phản đối ngay :

— Nói vậy mà nói cho được, kể ra cũng giỏi !

Giận đỏ mặt. Tử-Thanh quay lại mắng vốn Đinh-Cao :

— Con gái cưng của Đinh-huynh, phải cho ăn đòn mới được.

Đinh-Cao cười khanh khách :

— Tra-huynh bảo tiểu đệ giết nó hay sao đây ?

— Hừ, nếu cha không biết dậy con thì có kẻ khác thay cho.

Tông-Đào xen vào bình vực ngay :

— Ai động đến đứa con gái nuôi của già ăn mày này, thì sẽ bị mất mười ngón tay cho coi :

Thế rồi đã biết mình khó địch lại Tông-Đào và Đinh-Cao, nên Tử-Thanh nén giận nói miễn cưỡng :

— Tông huynh đừng dọa, để rời khỏi cồ mộ rồi, tiểu đệ sẽ lãnh giáo với Tông huynh.

Tông Đào lắc đầu cười khì :

— Cả chúng ta còn mong gì còn sống mà rời khỏi ngôi cồ mộ này.

Tra tử Thanh cúi mặt làm thinh trong lúc Đinh Cao hỏi Tông Đào :

— Con Đinh-Linh nó thừa nhận Tông-huynh là nghĩa phụ hồi nào ?

Trợn đôi mắt ốc nhồi, Tông Đào nói như hét :

— Thế nào, Đinh huynh chẳng bằng lòng à ?

— Không, Tông huynh đừng hiểu lầm ! Con Linh nó cảm mến và nhờ Tông huynh che chở thì việc nhận nó làm con nuôi, tiểu đệ lấy làm vinh hạnh lắm chớ.

Nghe Đinh Cao tỏ ý bằng lòng, Đinh Linh nhoẻn miệng cười :

— Cha à, nghĩa phụ con hay nói đùa, xin cha đừng chấp nhứt !

Quay lại nhìn thẳng vào mặt Dịch thiên Hành, nàng hỏi :

— Ông có bằng lòng trả lại thanh Diệt tình kiếm cho người ta hay không?

Hắn khẽ gật đầu :

— Đinh cô nương nhắc cũng phải.

Nói xong hắn đưa thanh Diệt tình kiếm ra. Nguyên-Bình thò tay gần đụng thanh kiếm, Đinh Linh gọi giựt ngược :

— Không nên động đến nó vội, Từ huynh !

Nguyên Bình ngạc nhiên nhìn nàng trong khi nàng bước nhanh tới 2 bước, nhận lấy thanh bảo kiếm trên tay Dịch thiên Hành trao đến cho Nguyên Bình. Nàng mỉm cười :

— Nếu hắn không chịu trả thì tôi sẽ giết hắn...

Dịch thiên Hành ngước mặt cười hề hề :

— Đinh cô nương biết ngôi mộ của ai không ?

— Của ông già cô độc chớ của ai !

— Và tại sao ông lão ấy lại tự xưng là « người cô độc » ?

Hắn cười chúm chím và không đợi Đinh Linh đáp hắn giải thích :

— Chỉ vì người ấy siêu phàm. Trong đời không có bạn mà cũng không có kẻ thù. Nầy Đinh cô nương, ông già cô độc ấy, một khi phát giác được một kẻ địch thì lão ta giải quyết như thế nào ?

Khẽ nhíu đôi mày bán nguyệt, nàng nói lạnh lùng :

— Không có ai biết lão ấy mà ông cứ nói tương ứng hoài !

— Thì cũng như việc tiếp lấy thanh kiếm Diệt tình vừa rồi, không ai biết nó nguy hiểm trong lúc kẻ trao người nhận, thì vẫn tưởng tượng một chút mới giựt mình thôi...

http://tieulun.hopto.org

— Ý thức ông sâu sắc, đáng khen !

Hai người đã lời qua tiếng lại, trong mỗi câu đều ngụ ý xấu xa hiểm hóc. Cha con Tra tử Thanh và Dương văn Nghiêu... đã nhận được ý Dịch thiên Hành, biết rõ hắn ta cho Nguyên Bình là một địch thủ võ công số một của hắn, còn Đinh Linh là địch thủ về mưu trí độ nhứt. Riêng Tông Đào thì tài bộ lỗi lạc nhưng con người phóng đãng, không tỉ mỉ cho nên nghe câu chuyện thì cũng nghe như người ta mà lão không xét đoán gì hết.

Bỗng đâu, quần hùng chợt thấy Nguyên Bình hươi gươm nhảy đến lỗ vách thủng và dợm bỏ chân vào trong, Tông Đào, Kim lão nhị gọi giựt ngược « Hãy ngừng lại, ngừng lại ! » và hai người vọt nhảy theo áng phía trước mặt chàng, lúc đó, Dịch thiên Hành lại cười kiêu hãnh :

— Chính tiểu đệ đã khai bích động và đã đặt bước chân đầu tiên đến đây.

Dứt lời, hắn bước nhanh tới lỗ vách đá thủng mà hắn gọi là bích động, thấy vậy, Tông Đào cười :

— Dịch-thiên-Hành tuy lòng dạ nham hiểm, nhưng vẫn không thẹn mình là một bực đại-hán.

Tông-Đào vừa dứt lời, Dịch - thiên - Hành quay lại, biến sắc hỏi Nguyên-Bình :

— Từ tiểu đệ có thể cho tôi mượn lại thanh bảo kiếm để cần dùng một lát được chăng ?

Nguyên-Bình vẫn làm thinh, không cần hỏi gì, liền đưa thanh kiếm cho Dịch-thiên-Hành, khi đó, Đinh-Linh ngạc nhiên :

— Bộ ở trong đó còn một lớp vách đá nữa sao ?

— Ừ...

Lời chưa dứt, Dịch-thiên-Hành chun vào lỗ thủng vách đá, Tông-Đào, Nguyên-Bình chun theo. Chỉ thấy trong đó có một khoảng đất chừng 3 thước vuông, trên mặt là lớp vách đá xanh. Dịch-thiên-Hành liền hươi kiếm chặt thử, bề lớp ngoài, lộ ra một lớp đá nữa.

Mọi người đều lấy làm lạ, đứng xem Dịch-thiên-Hành dùng kiếm chém đá, xuyên qua 5, 6 lớp, khi ấy lòi ra một hàng chữ trắng phau viết trên mặt đá xanh : « Ai cho mình tài trí cao chừng nào thì càng phí sức chừng nấy. Nếu các người theo (đường tìm sống) mà đến, mới có thể đỡ tốn công phá đá. Tại sao các người chịu khổ dữ vậy ? »

Nét chữ rồng bay phượng múa. Nhìn nó mà Dịch thiên Hành lộ vẻ buồn uồn còn Tông Đào biến sắc lo ngại nói :

— Quả có người ở thường xuyên trong ngôi mộ này !

Dịch thiên Hành tiếp lời :

— Chẳng những có người mà còn có những gì hơn người nữa, thế nên tiểu đệ dù phí hết tâm lực vẫn phải tìm cho ra người ấy là ai !

Dứt lời, hắn chém xuống lớp đá thứ 8 và co giò nhảy xuống sâu quần hùng nối đuôi nhảy theo như những người tuần tự đi vào đáy huyệt .

Nơi đây, là một tòa Đại thích, 12 bóng đèn pha lê dài, sáng đục gắn giữa phòng, tường bốn phía sơn đen, ánh đèn soi yếu ớt, cảm thấy trong tòa nhà đồ sộ, chứa đầy không khí lạnh lùng kinh khiếp. Đằng phía sau bóng đèn, mười hai chiếc quan tài màu đen bóng, xếp hàng dài, niêm phong kỹ lưỡng, dường như những xác chết được liệm trong đó rất lâu đời.

Đưa mắt quan sát chung quanh, Dịch thiên Hành chép miệng khen :

— Trong khung cảnh này, khiến người ta cảm thấy sống không bằng chết...

Ngừng lời, hắn vừa trao thanh Diệt tình kiếm lại cho Nguyên Bình vừa nói :

— Quan sát cách bố trí trong tòa đại thích này và khung cảnh quanh đây, hình như là nơi yếu điểm then chốt. Nếu xảy ra biến động gì, chúng ta có thanh bảo kiếm để giữ lấy phần sống.

Nhìn thanh kiếm báu, Nguyên Bình ước ao :

— Nếu gặp được chủ nhân của ngôi cổ mồ này và sau khi Dịch huynh vạch hết chuyện bí ẩn, thì cho tôi quyết tử chiến với hắn một phen nhé !

— Kẻ dưới này không để Từ tiểu đệ thất vọng đâu...

Đột nhiên, Dịch-thiên Hành bước tới trước một quan tài đưa tay muốn đỡ nắm... Nguyên Bình liếc nhìn Dương văn Nghiêu để dò xét thái độ, chỉ thấy hắn đứng bất động mà lườm Dịch thiên Hành, chàng vội la lên :

— Không nên sờ vào đó !

Quay lại, Dịch thiên Hành cười :

— Tại sao ?

— Vì tôi sắp dùng kiếm sát địch, nên không muốn Dịch huynh bị chết bởi tay ám sát nằm trong chiếc quan tài ấy.

— Võ công và mưu trí của Từ tiểu đệ tiến rất nhanh, nhưng cũng không nên để đặt quá, làm một cơ hội tốt...

http://tieulun.hopto.org

Một đòn chưởng như búa, bổ xuống nắp hòm, tiếng ((bốp)) vừa phát ra và chưởng vừa thu hồi thì Dịch-thiên-Hành đã lui ngoài ba thước. Quần hùng đều chuyển nội lực để đề phòng, chuẩn bị... không ngờ dưới nội lực chưởng Kim song của Dịch-thiên-Hành, nắp hòm gãy làm đôi. Tiếng rên yếu ớt trong hòm phát ra theo một bàn tay trắng nõn, năm ngón búp măng vẫy trên miệng quan tài.

Dịch-thiên-Hành bình tĩnh nói lên :

— Đã gặp một người sống.

Thế rồi, sau vài cái vẫy bàn tay, người sống trong hòm rút tay lại. Ánh sáng đục từ 12 ngọn đèn pha lê soi xuống 12 chiếc quan tài sơn đen giữa phòng, đã vẹt thành một màu sắc sầu thảm, tẻ lạnh trên bức màn bí mật rợn người.

Lúc ấy, đứng đợi mãi không thấy bàn tay ngọc duỗi ra, Dịch-thiên-Hành tức mình :

— Lại, là chuyện thần bí ? Ta ra tay liệu mà đối phó với ta đấy.

Hình như người trong hòm đã ngủ mê, nên không nghe trả lời. Dương văn Nghêu trong bụng ngờ đó là quỉ nhưng ngại không nói ra. chỉ hỏi ý kiến Dịch thiên Hành :

— Nầy Dịch huynh, để tiểu đệ lại xem sao !

Không cần Dịch thiên Hành đồng ý hay không, hắn tiến tới sát chiếc quan tài, ghìm chưởng trên trán để chờ biến động...

Còn Dịch thiên Hành quay lại đôn đốc Tử Thanh :

— Tra huynh có Bách bộ thần quyền tấn công tầm xa. Vậy hãy chuẩn bị tiếp ứng với Dương huynh đi.

Hắn nói vừa dứt lời thì phóng tới trước, Dương văn Nghiêu chạy theo, đằng hắng một tiếng xáp vô bám tay giựt bứt phân nửa nắp quan tài còn tại, nắp để xuống mặt nền nghe « rầm » một tiếng. Hình như người trong hòm giựt mình nên động đậy và rên khe khẽ trong giọng cổ, yếu ớt, rồi vụt ngồi dậy, tóc xỏa dài, đen mướt quyện trên miệng hòm, có một mớ tung ra ngoài phất phơ.

Với vẻ mặt kinh ngạc, quần hủng đều dang ra xa nhìn vào, thấy một thiếu nữ kiều diễm. mày liễu, mắt sáng như ngôi sao, sống mũi như ngọc dao đài và miệng đỏ như trái vải chín.

Bất giác, Dương văn Nghiêu thét to :

— Trước hết phải đưa hai tay lên !

Liễn mở to đôi mắt đen lay láy, thiếu nữ nhìn mọi người đang vây quanh nàng, từ từ giở tay lên, và đồng thời đứng phắt dậy thật nhanh.

Nhắm mắt lại, Dương-văn-Nghiêu hét lớn :

— Không có quần áo hả ?

Với vẻ mặt buồn buồn nhưng điềm tĩnh, nàng lườm Dương-văn-Nghiêu và co cặp giò trắng phau nhảy xuống nền.

Dương-văn-Nghiêu quát mắng inh ỏi :

— Lõa lồ thì còn gì thể thống con ngươi !

Thật ra nàng thiếu nữ trong hòm chỉ có yếm che ngực và một mảnh vải trắng phủ từ lưng xuống mông, đùi để lộ, vai để hở chân không giầy dép. Nàng bước đi chầm chậm và hình như không chú ý tới lời nói của họ Dương, cứ mím môi lại mà bước thật huởn đải, dịu dàng.

Bấy giờ, Dịch-thiên-Hành đứng phía sau Dương-văn-Nghiêu mà rỉ tai :

— Dương-huynh, vận công lực ngả thành để làm thử một chưởng !

Y theo lời họ Dịch, Dương-văn-Nghiêu đánh xiên chưởng mặt tới, làn gió chưởng vừa tạt đến mặt thiếu nữ, thì nàng đã té bật ngửa trên mặt nền. Không dốc lòng đánh mà nàng bị hại, Dương-văn-Nghiêu giựt mình như hối hận.

Trong lúc mọi người chưa hết kinh ngạc và cũng chưa biết xử trí ra sao thì bỗng đâu tiếng nhạc du dương vọng đến bên tai. Âm thanh trầm bổng từ thấp lên cao vút, từ đơn điện đến hộp điện, những tiếng sáo hòa với tiếng tơ véo vắt, hợp tấu một loại nhạc như ai oán như thê lương, xúc động lòng người.

Chớp mắt ngó khắp chung quanh để tìm kiếm, Dương văn Nghêu nói một mình :

— Tiếng nhạc từ đâu đến ?

— Từ trong quan tài. Họ Dịch đáp.

Liền mở nút bầu rượu, Tông-Đào nốc một hơi, lấy thần nói to lên :

— Ối, cái đồ quái này hơi đâu bận tâm cho phí. Chúng ta cứ để mặc nó cứ đi tới đi !

Dứt lời, lão bước trở ra sau một vách đá. Dịch thiên Hành còn đứng lại nhắc chừng Dương văn Nghiêu :

— Dương huynh khi nào lại gần nàng phải đề phòng, đừng tưởng nàng bị một chưởng rồi chết liền đâu nhé !

Dương văn Nghiêu cao hứng, bước tới dùng gót nện ngay cánh tay mặt nàng thiếu nữ Giang Nam gãi tay. Trời một thứ da thịt mềm như

http://tieulun.hopto.org

nhưng, nếu biến thành tảng đá hay gốc cổ thụ vẫn bị gãy đổ, bị nát ra từng mảnh vụn trước thần lực của họ Dương với một bước đẩy nội công. Thế nên lòng Nguyên-Bình bất nhẫn hét lên :

— Dương văn Nghiêu, không được làm càn !...

Lời chưa dứt, Nguyên Bình nhảy xổ tới đập họ Dương một chưởng vào mặt. Nhanh như chớp, Dịch thiên Hành vừa hỏi : « Từ tiểu đệ làm gì vậy ? » hắn vừa hươi chưởng can ra. Nguyên Bình thu chưởng lại lườm Dương văn Nghiêu :

Dịch thiên Hành mỉm cười như khinh thường :

— Ta vừa mới khen họ Từ tài trí tiến bộ vượt bực đây, chỉ trong giây lát mà động lòng nhận nhủ loại từ tâm của đàn bà. Nếu chúng ta sa và vào cảnh hiểm ác ngay trong giờ phút này, thì thứ nhân đạo ấy chỉ gây họa cho mình thôi.

— Nguyên-Bình không dùng lý luận để đáp mà chàng chỉ hỏi thực tế :

— Thế thì nàng thiếu nữ bị Dương văn Nghiêu đánh chết, chúng ta cứ bỏ vất đây hay xử trí ra sao ?

— Không, chính Dịch mỗ đã đoán biết nàng không chết. Từ tiểu đệ không tin cứ bước tới mà xem.

Lúc bấy giờ, Dương văn Nghiêu đã đứng im, tỏ vẻ sự sợ sệt hoặc băn khoăn, vì hắn đã xác nhận Nguyên Bình phải là kẻ đối thủ cỗ như Dịch thiên Hành mới xứng, còn hắn lép vế hơn. Còn Nguyên Bình nhìn Dịch thiên Hành hỏi đột ngột :

— Sáu người đồng tử hộ thân và 36 tên thị vệ « Thiện trúc » của ông bây giờ ở đâu, sao không thấy vậy ?

Dịch thiên Hành đáp thờ ơ :

— Trong tình trạng này mà hỏi việc đó làm gì ?

— Hừ, không có cả bọn vệ sĩ làm sao ông yên tâm ?

— Kẻ dưới này không bao giờ sợ nguy hiểm, từ thuở giờ đều vậy đó !... Bình sinh Dịch mỗ này chỉ còn chưa thỏa mãn hai việc...

— Việc gì ? Nguyên Bình hỏi gay gắt.

— Một việc vào ngôi mộ cô độc...

Nguyên Bình lại hỏi trong tiếng cười khanh khách của Dịch thiên Hành :

Còn việc thứ hai ?

— À, ấy là... Dịch mỗ đã bỏ lỡ qua hai lần giết họ Từ.

Nguyên Bình thản nhiên nói rất ngắn :

— Thì, giờ cũng chưa muộn.

— Không, tình thế trước mặt đã đẩy chúng ta vào cảnh dở sống dở chết và hơn thế nữa, ta có kinh nghiệm và nội lực khá hơn họ Từ, còn họ Từ có thanh bửu kiếm, có thủ pháp diệu kỳ nên chuyện thắng phụ cũng nan phân, gây ra chi cho hồng đại sự.

Nguyên Bình cười ngạo mạn nói tiếp :

— Nếu tôi bỏ thanh kiếm, ông có thể bằng lòng giao đấu với tôi không?

Dứt lời, chàng bước tới cúi mình xuống thăm hơi thở nàng thiếu nữ lõa thân. Nàng còn thở thoi thóp, Dương văn Nghiêu hỏi Nguyên Bình :

— Chết hay còn sống ?

— Chỉ còn hơi thở mỏn, sống chết khó biết chắc được.

Từ nãy giờ Đinh Linh theo dõi từng cử động của Nguyên Bình, nàng cho rằng chàng là cây đinh trước mắt Dịch thiên Hành và là một lực lượng hùng mạnh chứ giữa cuộc diện này mà sao chàng mãi lo chi chuyện hoạn nạn của một người con gái xa lạ trong khi Dương văn Nghiêu phe của Dịch thiên Hành lườm chàng không nháy mắt, nàng không yên tâm, gọi Nguyên Bình :

— Từ huynh lo chuyện không đâu...

Thật vậy, Dương văn Nghiêu đang ngầm vận nội lực ghìm sẵn, chờ Nguyên Bình đứng dậy thì ra tay tập kích, nhưng hắn bỗng nghe Đinh Linh gọi Nguyên Bình, hắn buộc lòng phải buông dang ra hai bước và buông xuôi cách chưởng xuống.

Còn Nguyên Bình nghe Đinh Linh gọi, liền đứng dậy, ngoảnh ra sau trợn mắt ngó họ Dương

— Nếu Đinh cô nương không gọi ta, thì nhứt định ta cho ngươi nếm thử mùi « Đạt ma tam kiếm ».

Dịch thiên Hành giựt mình nói trong họng :

— Đạt ma tam kiếm !..

Đã biết mình nói lỡ lời dù muốn chữa lại cũng muộn, Nguyên-Bình giả vờ ngạc nhiên :

— Ông nói cái gì mà nghe không được ?

Dịch thiên Hành cười hóm hỉm :

— « Đạt ma tam kiếm » là môn kiếm pháp đã thất truyền, cớ sao Từ tiểu đệ biết.

http://tieulun.hopto.org

— Tôi đã thấu triệt nó từ lâu mà ngặt không có dịp cho ông rõ.

Rồi bỗng đâu một giọng ồ ề của Tông Đào từ xa xa gọi vang lên :

— Đem thanh Diệt tình kiếm lại cho già ăn mày này mượn coi nào ! mau lên đi !

Bây giờ tiếng nhạc trầm buồn vẫn còn, càng não nuột hơn lúc này nhưng quần hùng mắc chú tâm vào cuộc diện khan trương, nên hình như không bị âm thanh bi thảm chi phối đầu óc.

Nguyên Bình ơi một tiếng đề đáp lời Tông đào rồi nhanh nhẹ đưa chưởng vỗ nhẹ trên yếu huyệt huyền có của thiếu nữ bị thương xong, chàng chạy tới vách đá thủng.

Còn Dịch thiên Hành sau khi lắng tiếng nhạc bi ai, hắn cũng se lòng cất tiếng nói to :

— Chúng ta chưa đi đến đích mà phải gặp khó khăn. Giờ đây chúng ta phải ra tay phá hủy chiếc quan tài ấy, quý vị bằng lòng hay không ?

Không chờ quần hùng đáp lại tiếng hỏi của mình, hắn chạy xông tới đưa gót chân nện trên bụng nàng lõa thể một cái thật mạnh. Nàng ấy nhắm mắt, lăn mình như bông trục, đến 6, 7 thước nàng đứng phắt dậy, thò tay vào yếm lấy ra một ống tiêu bằng bạc, thổi lên. Tiếng tiêu nghe dinh tai nhức óc và bất thình linh, 11 cái nắp hòm, tự động bật tung ra một lượt.

Từ trong 11 cái hòm, 11 cái thân hình, lồ lộ giống thiếu nữ bị thương, cũng tóc dài, yếm vàng, mảnh lụa trắng quyện tròn từ lưng đến mông, da thịt trắng phau như tuyết vùng đứng dậy, nhảy xuống mặt nền.

Trong đôi tay mỗi nàng đều ôm nhạc cụ, như ống tiêu, ống sáo đàn tỳ bà, đàn tranh, đàn tam, cầm, sắc, sinh và trống. Hễ nắp hòm vừa tung ra thì tiếng nhạc cũng vừa nổi lên, nhiều âm thanh phức tạp nhưng hòa một điệu bi ai, khiến quần hùng vừa kinh ngạc, lại vừa động lòng...

Lúc ấy, Dịch-thiên-Hành đứng đàng xa, hươi chưởng đánh tới, gi chưởng tạt vào đám thiếu nữ lõa thể đang đứng sắp hành ngang dưới bóng đèn pha lê, bọn chúng nằm sấp xuống lách gió chưởng, nhưng tay không rời nhạc cụ và tiếng nhạc vẫn trỗi không dứt...

Khi Dịch-thiên-Hành vung chưởng, gió tạt vào những chiếc yếm những

mảnh lụa mỏng và cả tóc xõa của 11 nàng lõa thể, bay loạn như đàn bướm trước gió cuồng, mà quần hùng không ai để ý ngắm xem.

Lúc đó, Nguyên-Bình vừa bước ra hơn trượng trông thấy cảnh là lạ chàng ngừng bước để nhìn thời gió chưởng của Dịch thiên Hành cũng tấp tới mình chàng, chàng phải nằm xuống, đụng một nàng lõa thân đang núp sát bên chàng, chàng bị tiếng nhạc hấp dẫn nhắm mắt lại để thưởng thức.

Nhưng khi gió chưởng đã tan, đứng dậy chàng mới hay vai trái hơi đau nhức, hình như bị mũi kim chích. Nổi giận, chàng tung chưởng đập đại một đòn tới trước, thì liền đó nàng ôm trống, đưa trống ra đỡ. Bỗng đâu, Đinh-Linh gắt chàng :

— Giờ phút này chúng ta đã sa vào vòng hiểm ác, nguy cơ trước mắt mà cứ ở đó nhân đạo...

Lời Đinh-Linh chưa dứt, thình lình 12 chiếc quan tài nhảy tuôn ra 12 thiếu nữ kiều diễm khác, vừa ca lại vừa múa hòa theo nhịp đàn của 12 nàng lõa thể.

Giận không được cơn giận, Dịch-thiên-Hành nhắm ngay một nàng hươi chưởng đánh mạnh. Tiếp theo Dương-văn-Nghiêu dùng trảo thủ bấu vào cánh tay mặt của nàng thiếu nữ khác, nàng này bị gãy xương, ngã lăn ra rên siết ầm lên, đồng thời, Tử Thanh xuất phát một đòn Bách bộ thần quyền đả thương một thiếu nữ thứ ba...

Dương văn Nghiêu lấy làm thật lạ, quay lại hỏi Dịch thiên Hành :

— Bọn chúng không biết võ công phải không Dịch huynh ?

— Chính tiểu đệ cũng lấy làm lạ, khó hiểu quá...

Giữa lúc ấy thì phía đối diện của Dịch thiên Hành và Dương văn Nghiêu có tiếng động nghe « lốp bốp »... Một bức vách đá trước mặt đột nhiên thủng một lỗ to. Làn ánh sáng từ trong đó soi ra làm cho 12 ánh đèn pha lê bị lu màu. Vừa chớp mắt nhìn tới trước Dịch thiên Hành chợt thấy 24 ngọn đuốc tòng chỉ sáng rực cảm thấy như mình đang đứng dưới trời nắng ban trưa. Hắn trầm tĩnh bước tới.

Bấy giờ Đinh Linh có dịp quan sát giữa tòa đại thính, nàng nghe những tiếng rên rỉ, nàng thấy rõ mặt 24 thiếu nữ, đoán rằng 12 cô lõa thân ôm nhạc cụ biết võ công còn 12 cô nhảy ra sau chỉ biết ca hát, là hạng tầm thường. Nàng cảm động, đứng lặng lờ, bốn năm cái xác cựa quậy và rên la như hòa theo tiếng nhạc sầu dứt ruột.

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi quần hùng, cũng như Đinh Linh, mỗi người đều đeo sầu với vẻ mặt khô, héo, từ từ hướng về ánh đuốc sáng mà bước, không còn chú ý tới những thiếu nữ kỳ quái và đau khổ ấy được nữa.

Họ đã đi thì tiếng nhạc cũng đã dứt. Bây giờ họ thấy giữa tòa đại thính toàn một màu trắng tinh, chính giữa có bàn thờ, hai bên có giá treo giấy tiền vàng bạc và cắm nến, những bức màn trắng che khuất những ngọn nến, rủ xuống tới mặt nền.

Giữa bàn thờ, có một tấm biển to, sơn trắng viết chữ : « Tham tâm là họa » màu đen. Vừa nhìn thấy, Đinh Linh khẽ nhíu mày nói :

— Khéo nói khoác !

Liền đưa tay với lên, Dịch-thiên-Hành gỡ tấm biển xuống, lòi ra một bức lụa trắng ở phía sau, cũng viết 4 chữ : « Sinh bất như tử » Hắn cười ngạo nghễ :

— Không biết hãy còn bao nhiêu câu triết lý nữa ?...

Hắn liền dùng trảo thủ bấu rách bức hoành. Hắn định xé nát thì bỗng nghe tiếng « Cộp cộp » động trên mặt nền nhà. Hắn ngừng tay lại thì Tông-Đào cười khà khà :

— Thấy chưa ? Cùng là dàn cảnh nữa !

Rồi hình như có một giọng nói khàn khàn hỏi trống :

— Đâu, chúng nó đâu ?..

Lời chưa dứt thì mọi người đều chợt thấy Mai nương chống gậy trúc, bước gần tới cạnh bàn thờ giữa,.. Bấy giờ Dịch thiên Hành quay lại mỉm cười :

— Uả, quý vị tới đại thính mà không đánh tiếng cho Dịch mồ này biết, thật là tệ !

HỒI THỨ MỘT TRĂM LẺ NĂM

Nàng áo đỏ đã yêu...

Mai-nương khẽ điểm gậy trúc xuống đất rồi lạnh lùng đáp :

— Người chưa chết, sao gọi rằng chậm ?

Bỗng thấy màn trắng từ từ mở, nàng áo đỏ từ từ bước ra, mặt có che tấm lụa đen như tự thuở nào.

Phía sau nàng cũng có Đại-hán áo gấm Vương-quán-Trung và lão áo hồng một gió.

Dịch-thiên-Hành nhìn nàng áo đỏ rồi bảo :

— Cô nương đã trễ rồi...

Nàng áo đỏ ngọt ngào đáp:

— người của Nhị cốc và Tam bảo đến đây được bao nhiêu ?

Dương văn Nghiêu :

— Cô nương khỏi phải bận tâm về việc ấy !

Nàng áo đỏ cười lạt :

— Hơi yên chút đỉnh là không lo rồi ! Ta có dem đến đây giúp thêm các người một tay.

Nói xong nàng giơ tay vỗ lên một tiếng.

Màn trắng lại xích mở, hai lão lùn và gù bước ra, có kèm theo 2 người một lão già lùn và ốm một nàng thiếu nữ mặc áo xanh.

Tông-Đào liếc mắt nhìn kỹ lão già ốm rồi cười ha hả :

— À, Lãnh lão đại của Thiên-độc-cốc !

Tiếng cười chưa dứt, bỗng nghe Thượng-quan-Tung rú lên :

— Uyển-Thanh con !

Vừa nói, Thượng-quan-Tung lẹ làng phóng mình tới.

Mai-nương vụt thươi gậy trúc hét lớn :

— Đứng lại !

Một làn trượng mãnh liệt đánh tạt ngang tới,.. Lúc ấy Thượng-quan-Tung cảm thấy trượng của đối phương dồn ép tới quá nặng nề, lại thấy thế trượng biến hóa rất lạ lùng, không sao lường được, nên lão phải lật đật thối lui 2 bước.

Nàng áo đỏ vụt gọi lớn :

— Thả nàng ấy ra, để cho cha con họ bàn chuyện hậu sự...

Âu-đà-Tử gật đầu : « xin vâng » rồi giơ tay vỗ nhẹ phía sau lưng nàng áo xanh.

Bỗng thấy nàng chớp chớp đôi mắt rồi lẹ làng gọi :

— Phụ thân !

Tiếp theo sau nàng vọt tới ngã vào lòng Thượng-quan-Tung.

Thượng-quan-Tung mở rộng đôi tay đón tiếp con vào lòng, đôi giòng lệ từ từ lăn trên má.

Lão cảm xúc đến cực độ :

— Con ơi ! Con đã gặp biết bao nhiêu điều khổ não !

Uyển-Thanh buồn rầu đáp :

— Con không ngờ lại được gặp mặt cha...

http://tieulun.hopto.org

Dịch thiên Hành bỗng nhiên bước sải tới kêu nhỏ :

— Thượng quan huynh...

Thượng quan Tung rán dằn bớt cơn sầu khổ, quay đầu lại hỏi :

— Dịch huynh bảo gì... tôi đang...

Bỗng nhiên lão nhớ tới ơn chính Dịch Thiên Hành đã cứu con mình nên Thượng quan Tung im hẳn luôn mà không nói thêm gì cả...

Dịch thiên Hành mỉm cười :

— Thượng-quang huynh chớ hiểu lầm, cha con được gặp nhau đó là chuyện mừng rất lớn, chắc có lẽ cũng phải cần tâm sự với nhau nhiều hơn, vậy hai cha con cũng nên ra một bên. Tôi cũng cần nói với cô nương này một câu...

Nói đến, Dịch-thiên-Hành lại dùng phép Thiên lý truyền âm nói riêng với Thượng-quan-Tung :

— Thượng-quan-Tung nói chuyện riêng với tiểu thơ ở đây rất bất tiện, nếu đối phương xuất thủ tấn công bất thình linh, thì sợ e rất khó đối phó.

Thượng-quan-Tung bỗng nghiêm sắc mặt vòng tay thi lễ :

— Đa tạ ơn Dịch-huynh chiếu cố...

Nói xong lão ta liền kéo Uyển-Thanh vào một phía góc phòng.

Thần cái Tông-Đào bỗng cười rồi giơ tay ra sau lưng cầm chiếc bầu rượu đỏ, mở nắp đưa lên ực ực mấy ngụm rượu.

Dịch-thiên-Hành quay liếc Tông-Đào rồi mỉm cười :

— Bộ Tông-huynh nghi rằng tôi muốn gây điều hiềm khích giữa Tông-huynh và Thượng-quan-Tung hay sao ?

Tông-Đào lạnh lùng đáp :

— Hừ, răng chó dù cho có dài cũng không bằng ngà với được.

Dịch-thiên-Hành bỗng biến sắc mặt :

— Tôi nói ra, luôn luôn kỉnh gọi người là Tông-huynh, mà Tông-huynh lại khinh miệt tôi như thế, bộ Tông-huynh nghĩ rằng tôi khiếp sợ Tông-huynh hay sao ?

Tông-Đào cười lạt :

— Từ xưa đến nay, giọng nói của lão ăn mày này rất bất nhã, nếu như không chịu được thì đừng cho tôi nói nữa.

Bỗng nghe nàng áo đỏ xen vào :

— Dịch-thiên-Hành, chuyện chúng ta giao kết, có tính hay không ?

Dịch-thiên-Hành nhếch mép :

— Tôi đang định bàn với cô nương một chuyện thẳng thắng...

Nàng áo đỏ gật đầu :

— Thì cứ nói đi !

Dịch-thiên-Hành tiếp :

— Tài trí của cô nương, tôi luôn luôn kính phục. Nhưng giờ đấy trong ngôi cổ mộ này đã có người vào trước... cô nương có dự liệu gì về việc ấy hay không ?

Nàng áo đỏ khẽ lắc đầu :

— Tôi không có dự liệu đến điều ấy.

Dịch-thiên-Hành lại tiếp :

— Phải rồi... tài trí của người sáng tạo nên ngôi cổ mộ này, chẳng những cao hơn tất cả thiên hạ mà cũng còn vượt hẳn cô nương...

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Nếu chỉ nói riêng, về ngôi cổ mộ này thôi thì điều đó rất đúng...

Dịch-thiên-Hành gật gật :

— Cô nương nhận được như, thế thật là rất tốt...

Nàng áo đỏ nhếch mép :

— Có phải ngươi khinh miệt ta hợp lực đồng tâm để tìm hiểu bí mật của ngôi cổ mộ này hay không ?

Dịch-thiên-Hành quay mặt ra phía sau lưng liếc bọn quần hùng một lượt rồi mỉm cười bảo :

— Hiện nay tất cả những người hiện nay có mặt tại đây đã cấu kết nhau những điều ân oán khó mà hiểu cho rõ được...

Nhưng trong tình hình này và giờ phút này, nếu cùng đồng tâm nhau tìm hiểu bí mật của ngôi mộ, đấu trí với bực tài hoa tuyệt thế đã kiến trúc ngôi mộ, nếu cô nương đồng ý hợp tác với tôi, thì tôi tin rằng thế nào chúng ta cũng thành công trước tất cả những người đã vào đây, cùng một mục đích như chúng ta...

Nàng áo đỏ lại tiếp :

— Người đã có cơ trí sáng tạo ngôi cổ mộ này, với những cơ quan mai phục vô cùng tinh xảo, thì thế nào cũng có chuẩn bị trước...

Nói đến đây, bỗng nhiên nàng bước ngang hai bước, đứng dựa bên Mai-nương rồi nói tiếp :

— Xét tình hình thực lực hiện nay, không biết chủ ngôi cổ mộ này đã vây khốn được bao nhiêu người tại đây, thì nhứt định những người ấy không thể nào giao tranh với chúng ta được nữa rồi, riêng về võ công cũng khó ai mà kháng cự với chúng ta được...

http://tieulun.hopto.org

Nhưng nếu có ai đã vào đây trước, thay đổi được một vài bộ phận cơ quan xung yếu thì chuyện ấy ta không thể nào dự liệu trước được là chúng ta có thể thắng được họ hay là không... Vì chừng ấy dù cho ta cố đánh bại họ được thì cũng không làm sao thoát khỏi ra được.

Như thế, trước tình hình như vậy, thì kết cuộc đều bị tiêu trong ngôi cổ mộ này...

Dịch-thiên-Hành giựt mình lo ngại :

— Chuyện ấy thì tôi chưa nghĩ tới...

Nàng áo đỏ lại tiếp :

— Như thế thì nếu quý vị muốn an toàn phần nào thì tất cả đều phải tuân theo lời chỉ dẫn của tôi...

Khi nói những lời này nàng cố ý dằn mạnh từng tiếng, làm cho tất cả những người tó mặt, ai ai cũng đều nghe một cách rõ ràng...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Cô nương không nên coi mình quá cao như thế... thực ra, những người hiện đang có mặt tại đây, không có một ai được chỉ huy ai cả, nhưng nếu có chỉ huy được số anh hùng này thì chỉ hạn trong một việc nào đó thôi...

Nàng áo đỏ nhếch mép :

— Nếu quí vị đồng ý theo sự chỉ dẫn của tôi, thì chúng ta cùng nắm tay nhau hợp tác, còn nếu không đồng ý theo sự chỉ huy của tôi thì mạnh ai cứ làm theo ý riêng của mình, không ai quan hệ với ai cả.

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Tôi chỉ mong rằng trước khi khám phá được những điều bí ẩn trong ngôi cổ mộ này, chúng ta hãy tạm thời thuận nhau...

Nàng áo đỏ gật đầu :

— Được lắm, chúng tôi cứ khoanh tay đứng ngoài làm khách bàng quan...

Dịch-thiên-Hành liếc mắt nhìn qua lão lùn tịt rồi hỏi :

— Tôi còn có một chuyện này có hơi không phải...

Nàng áo đỏ cười :

— Có phải ngươi muốn yêu cầu tôi thả Thiên-độc cốc chủ không ?

Dịch-thiên-Hành gật đầu lia lịa :

— Chưa hiểu ta có khám phá được những bí mật trong ngôi cổ mộ này không, nhưng trước tình hình này, tất cả những người có mặt tại đây, thể tất là phải có một cuộc giao tranh với nhau thật dữ dội,

kết quả tất nhiên phải là bi thảm lắm, rồi sau đó, khi khám phá được bí mật trong ngôi cổ mộ này rồi thì sợ e cô nương sẽ không còn làm khách bàng quan nữa được...

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Nhưng thế cũng tốt, chừng ấy ta sẽ lãnh giáo thêm ngành võ công của chốn Trung-nguyên này.

Nàng lại quay đầu ra phía sau gọi :

— Hồ-nuy-Tử hãy thả Thiên-độc-Cốc chủ ra đi :

Hồ-nuy-Tử vâng dạ rồi giơ tay lên đánh phía sau lưng lão Thiên-độc-cốc chủ.

Vì Hồ-nuy-Tử đánh cũng khá mạnh thế nên lão Thiên-độc-cốc chủ bị đẩy ra phía trước đến 5, 6 bước mới gượng đứng lại được.

Dịch-thiên-Hành vừa chìa tay ra đón tiếp, nắm lấy cánh tay trái của lão và kêu lên :

— Lãnh-huynh...

Nhưng Dịch-thiên-Hành chỉ vừa mới gọi được hai tiếng ấy thì Thiên-độc-cốc chủ đã dùng tay mặt phóng ra một quyền đánh thẳng vào hàm hạ Dịch-thiên-Hành, ngọn quyền phát ra vù vù mãnh liệt phi thường.

Lúc ấy vì hai bên đứng quá gần nhau, ngọn quyền phát ra lại rất nhanh và mạnh làm cho quần hùng có mặt ai ai cũng đều giựt mình kinh ngạc, vì không một ai ngờ đến chuyện đã xảy ra bất ngờ như thế.

Ai cũng đoán rằng không thể nào Dịch-thiên-Hành tránh được ngọn đòn hiểm độc ấy, với tâm lý muốn cho đối phương càng bị hại nhiều càng tốt, thế nên nhiều người mong rằng ngọn quyền ấy càng mạnh, càng độc thì càng hay.

☆

Nhìn thấy nàng áo đỏ xuất hiện, lòng Nguyên-Bình bỗng thấy một nỗi buồn vô hạn, chàng cũng chưa hiểu rõ tại sao.

Chàng bỗng thấy Thiên-độc-cốc chủ hạ thủ Dịch-thiên-Hành một cách bất thình lình, chàng khẽ nhíu mày và phóng mình tới lẹ làng xỉa tay điểm ngay vào huyệt Khúc trì dưới cùi tay của Thiên-độc-cốc chủ...

Nhưng nào ngờ Nguyên-Bình vừa mới xuất thủ là bỗng nhiên Dịch thiên Hành lẹ như chớp dùng tay trái quật mạnh từ dưới lên trên... Một tiếng bình vang dội, hai ngọn chưởng gặp nhau, cả thể Dịch-Thiên-Hành

http://tieulun.hopto.org

khẽ lung lay còn Thiên-độc-cốc chủ thì thối tui đến 2 bước, còn tay mặt thì bị tay trái Dịch-thiên-Hành nắm chặt.

Lúc ấy vẻ mặt tiều tụy của Thiên-độc-cốc chủ bỗng biến ra trắng bệch, nhưng nhìn đôi mắt và thần thái, thấy lão ta không hề lộ vẻ gì đau đớn cả.

Dịch-thiên-Hành liếc đôi mắt sáng quắc nhìn chung quanh một lượt rồi cười ha hả :

— Nội công của Lãnh-huynh thật là thâm hậu vô cùng.

Lúc đó Nguyên-Bình đã đứng khựng lại, còn quần hùng ai ai cũng đều lộ vẻ tiếc rẻ vô cùng. Thiên-độc-cốc chủ cố gắng vùng vẫy nhưng vẫn không sao thoát khỏi được bàn tay của Dịch-thiên-Hành bóp chặt như kềm sắt.

Dịch-thiên-Hành ngửng mặt nhìn lên nói tiếp :

— Quí vị hãy yên lòng, trước khi quí vị chết, tôi không bao giờ dám chết trước quí vị đâu.

Sau một câu nói ấy, tất cả đều thấy mặt nóng bừng bừng, Dịch-thiên-Hành lại mỉm cười nhìn về phía Nguyên-Bình :

— Tuy tôi chưa kết bạn được với Từ-huynh, nhưng được làm một kẻ được chịu ơn với Từ-huynh kể ra cũng là một điều rất vinh hạnh lắm rồi...

Nguyên-Bình khẽ lắc đầu :

— Tôi không có ý gì cứu Dịch-huynh đâu, nhưng chỉ vì không chịu được hành động đánh lén người như thế...

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Thật là quang-minh chánh đại... thật là...

Lão lại quay mắt nhìn Thiên-độc-cốc chủ rồi nghiêm sắc mặt :

— Từ huynh đã lầm rồi, Lãnh huynh đây đâu phải là người chuyên môn đánh lén... nhưng chỉ vì trên cơ thể đã bị điểm vào ba yếu huyệt Hồ-nuy-Tử chỉ giải cho có hai huyệt, thế nên tứ chi không vận chuyển theo ý muốn được, vả lại lúc nãy thần trí chưa khôi phục lại được thế nên mới phát ra ngọn chưởng ấy...

Vừa nói lão ta vừa giải huyệt cho Thiên-độc-cốc chủ và sau cùng buông hẳn cánh tay của họ Lãnh ra...

Thiên-độc-cốc chủ thối lui 1 bước, đứng sững sờ ngạc nhiên hồi lâu, rồi quay lại nhìn Mai-nương và hai lão gù và lão lùn.

Bỗng nhiên lão ta nổi giận phừng phừng :

— Thằng lùn này...

Vừa nói lão vừa vươn đôi cánh, khớp xương kêu răn rắc rồi bước sải tới về phía Hồ-nuy-Tử.

Hồ-nuy-Tử cười lạt :

— À, thằng lùn, lại đây !

Nguyên do là vì Thiên-độc-cốc chủ cũng là người lùn tịt, không cao gì hơn Hồ-Nuy-Tử, nhưng võ công của hai người đều mức cao cường. Lúc ấy hai bên đã ghìm nhau, chỉ một bên ra tay thì thế nào cũng có trận giao tranh sống chết.

Nào ngờ Dịch-thiên-Hành bỗng hoành thân, đứng chắn ngang giữa hai người, miệng khuyên :

— Lãnh huynh hãy bớt giận !

Vừa nói lão ta chú mắt nhìn thẳng vào mặt nàng áo đỏ.

Nàng áo đỏ lại ra lịnh :

— Hồ-nuy-Tử hãy lui lại...

Nàng chưa dứt lời hẳn, thì từ trong chiếc màn lụa trắng bỗng có một luồng gió lạnh thổi ra rợn người, ánh đuốc lao chao, làm cho mọi người đều rùng mình.

Ngọn gió lạnh đến một cách bất ngờ làm cho mọi người đều giựt mình quay lại nhìn...

Bỗng thấy từ phía sau bức màn lụa trắng hai hàng đèn sáp cháy đỏ hẳn lên, ngọn đèn lần lần cháy cao lên mãi.

Sau hai hàng đèn sáp là một bức quan tài sơn màu đen và sau là một câu đối, nhưng vì đứng từ ngoài xa, hơn nữa ánh đèn sáp lại không sáng bằng ánh đuốc trong phòng, thế nên mặc dù nhãn lực của quần hùng thảy đều tinh nhuệ nhưng không một ai đọc được những chữ trên đôi câu liễn ấy.

Dịch-thiên-Hành quay lại nhìn nàng áo đỏ :

— Sắp đặt thật là chu đáo...

Nàng áo đỏ khẽ gật đầu :

— Một người, sau khi chết mà được chôn ở đây, làm cho mọi người nghĩ rằng sống cũng không bằng chết được như thế này...

Dịch-thiên-Hành liếc mắt nhìn qua tất cả quần hùng một lượt rồi cười rồn rản :

Trong giới võ lâm thường truyền tụng về bí mật của ngôi cổ mộ này, giờ đây chắc có lẽ sắp khám phá ra được, trước tình cảnh nầy, tôi rất mong rằng quý vị tất cả hãy tạm gác bỏ những điều ân oán, và cũng không nên có

http://tieulun.hopto.org

những toan tính gì hại ngầm lẫn nhau, nếu ai trái với những lời này, tức là sẽ thành kẻ thù chung của chúng ta, chúng ta phải trừ người ấy...

Chưa dứt lời bỗng nghe một tiếng nổ lớn, một đóm đuốc nổ tan, ánh lửa bay tứ tung rồi sau đó đóm lửa tắt luôn...

Tiếp theo sau, những tiếng nổ vang liên miên bất tuyệt, các ánh đuốc trong gian phòng đều lần lượt nổ, tàn lửa bay tứ tung, ánh sáng vụt tắt luôn...

Lúc bây giờ trong gian phòng rộng tối đen như mực, nhìn vào phía trong hai hàng đèn sáp cháy sáng lòa, rõ ràng hễ trăng lặn thì sao sáng hơn.

Dịch-thiên-Hành thở ra :

— Thế gian này có biết bao cảnh đẹp, biết bao người tài, tài trí của người này, Dịch-thiên-Hành cũng tự nhận là không sao theo kịp.

Nàng áo đỏ lại nói tiếp :

— Đáng tiếc là phụ thân ta không có mặt tại đây, có thể người kiến trúc ngôi cổ mộ này là một tay địch thủ xứng đáng với người...

Dịch-thiên-Hành khẽ gật đầu :

Trước kia, trong Hoàng-sơn đại hội, một mình lịnh tôn đã đứng ra bài bác ngành võ học của miền Trung-nguyên này, lời nói hùng tráng ấy cho đến bây giờ như vẫn còn văng vẳng bên tai tôi cũng hy vọng người đến đây kịp thời để tham dự vào cuộc diện quan hệ này.

Vương-quán-Trung bỗng lạnh lùng xen vào :

— Tài trí của gia sư tôi như thế ấy, nếu người chịu đặt chân vào bước giang hồ, chẳng những các bí mật của ngôi cổ mộ này không thể nào che được mắt người, mà tất cả những quí vị có mặt tại đây, chắc có lẽ không một ai có được tiếng tăm như ngày nay !

Nguyên-Bình nghe những lời ấy, chàng rất tức giận, đôi chưn mày chàng càng xếch cao lên, định nói vài câu kích bác, bỗng nghe có mùi thơm lạ, nhìn lại thì nàng áo đỏ đã bước tới.

Khi nhìn thấy nàng, bỗng nhiên Nguyên-Bình thấy trong lòng không yên và hơi sợ sệt, chàng định nói gì nhưng rồi lại thôi...

Một làn gió thơm thoảng bước qua nàng áo đỏ lại đi về phía Đinh-Linh. Nàng đi tới đâu thì Mai-nương và Vương-quán-Trung theo tới đó.

Quỉ-vương Đinh-cao-Nhứt vội hoành-thân chặn ngang trước mặt Đinh Linh rồi lạnh lùng hỏi :

— Cô-nương định làm gì đây ?

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Đinh-huynh chớ hiểu lầm, tôi tin rằng Cô-nương không có ý hại linh nhi đâu.

Bỗng nghe nàng áo đỏ ôn-tồn bảo :

— Đinh cô-nương đã thọ thương...

Đinh-Linh khẽ nghiêng mình sang một bên dựa vào Đinh-Cao rồi đáp :

— Tôi thọ thương rất nặng, sợ e không sống được mấy hôm nữa.

Nàng áo đỏ lại nói tiếp :

— Cô-nương đừng lo ngại, tôi có thể trị được, hãy đưa vết thương cho tôi xem coi ra nào ?

Đinh-Linh y lời bước tới :

— Tại sao cô nương lại mang tấm lụa đen che mặt như thế ? Bộ cô nương sợ sắc đẹp của mình làm cho mọi người đều hôn mê bất tỉnh cả sao ?

Đó là việc mà tất cả bọn quần hùng ai ai cũng đều chú ý. Ai đã có một lần nhìn được sắc đẹp nàng áo đỏ, cũng đều nhận rằng nàng có một sắc đẹp quyến rũ tuyệt trần, nhưng nhận xét nàng đẹp chỗ nào, vì lẽ gì mà nàng lại đẹp như thế thì không một ai giảng giải được.

Có lẽ nàng đã đẹp một cách toàn bích, không đâu là không đẹp, thế cho nên chỉ cần gặp nàng một lần là không sao quên được, nhưng nhớ cho kỹ sắc mặt và hình dáng của nàng, thì không một ai nhớ kỹ và tả lại cho được...

Trong hoàn cảnh gây go ác liệt nầy đứng trước nàng áo đỏ, tuy quần hùng ai cũng đều xúc động, nhưng mỗi người đều ép chế được tình cảm của mình, nhưng khi nghe Đinh-Linh nhắc đến sắc đẹp của nàng bỗng nhiên ai ai cũng đều vụt nhớ lại.

Bỗng thấy tấm lụa đen che mặt nàng áo đỏ run run, dường như cơ thể nàng cũng đang trải qua một cơn run rẩy vì xúc động.

Không biết tự lúc nào, những lời ca buồn buồn nho nhỏ đã vươn lên đâu đây và ăn nhịp với những điệu run run trên tấm lụa đen che mặt nàng áo đỏ.

Tiếng hát càng ngày càng lớn hơn trong trẻo hơn và buồn thảm hơn. Tiếng

http://tieulun.hopto.org

hát như tiếng khóc than, ai oán của người cô phụ có người chồng đi xa vắng từ lâu chưa trở về... tiếng hát tương tư, sầu khổ của người cô phụ làm kích động tâm tư mọi người, thế nên hào khí của tất cả mọi người đều bị tiêu tan như mây khói, chỉ trong giây lát mà ai ai, cũng đều rơi lệ.

Tiếng hát vọt lên cao vút rồi từ từ hạ xuống nhỏ lần lần và sau cùng im bặt tự hồi nào. Tất cả các bọn anh hào như sực tỉnh một cơn mê. Họ ngửng đầu lên nhìn ngơ ngác.

Bỗng nghe Nguyên-Bình hét lên một tiếng lớn, miệng mửa ra một búng máu tươi, thân hình rung lên mấy lượt rồi sau cùng mới đứng yên hẳn lại được...

Dịch-thiên-Hành đắng hắng :

— Thật là một khúc nhạc trên trời... người chốn nhân gian này để gì nghe được, nếu tôi được sớm nghe khúc nhạc này có thể tránh được trường hạo kiếp.

Nói xong, lão ta từ từ bước về phía Nguyên-Bình.

Tông-Đào vụt bước tới hai bước bảo :

— Dịch-thiên-Hành, bộ ngươi định bỏ lời hứa của ngươi hay sao ?

Dịch-thiên-Hành nghiêm sắc mặt :

— Nếu nghĩ rằng lòng tôi sợ sệt thì tất nhiên tôi phải lợi dụng cơ hội này để trừ khử y...

Lão lại cười ha hả một hơi dài rồi nói tiếp :

— Nhưng tôi không dám có hành động lỗ mãng và sơ suất như thế đâu.

Tông-Đào bỗng thở dài :

— Kẻ đại ác và kẻ đại hiền đều là những bậc phi thường... ta đây đã có nghĩ nhiều về việc ấy rồi.

Dịch-thiên-Hành bỗng lẹ làng xỉa tay ra chụp lấy tay mặt của Nguyên-Bình, lão lắng nghe thấy mạch nhảy một cách mau lẹ lạ lùng, rõ ràng trong lòng chàng đang bị kích động dữ dội, lão ta liền âm thầm vận dụng nội lực bóp chặt vào huyệt Mạch môn của Nguyên-Bình còn một tay thì điểm vào Thiên trụ huyệt của chàng, miệng lão lại hét lớn :

— Thù cha mẹ chưa trả được, nếu chết sẽ ôm hận ngàn năm..

Nguyên-Bình khẽ rùng mình rồi từ từ mở đôi mắt, chàng lẩm bẩm :

— Đa tạ lời chỉ giáo...

Chàng vùng khỏi tay Dịch-thiên-Hành, thối lui 2 bước, lim dim đôi mắt điều hòa hơi thở.

Dịch-thiên-Hành quay lại nhìn bức màn trắng bay phất phới, chiếc màn bỗng rũ yên, hai bạch lạp vẫn cháy lờ mờ bên trong.

Bỗng nghe một tiếng hét quái dị :

— Phải cô gái lạ lùng đó không ?

Quần hùng đều giựt mình đều quay lại, thấy một lão già mình gầy như que củi, dáng người cao lêu nghêu, đầu tóc rối như mớ bòng bong, đôi mày dài che phủ cả mắt, tay trái lão đang dắt con vượn to đang nhắm híp đôi mắt..

Lão quắc đôi mắt sáng long lanh như điện nhìn thẳng vào mặt Uyển-Thanh : đó là cụ già thuốc ở Táng lư.

Thượng-quan-Tung thấy cụ già quắc mắt nhìn con gái mình một cách thiếu thiện cảm, lão ta rất tức giận nên hỏi nho nhỏ :

— Con Uyển-Thanh, con chớ sợ, ta sẽ cho y một bài học ngay bây giờ..

Uyển-Thanh lật đật xua tay :

— Phụ thân chớ xuất thủ, người ấy có ơn đối với con...

Nàng lại quay về phía cụ già thầy thuốc :

— Có phải lão tiền bối hỏi đến người đã kê cái toa thuốc khi trước phải không ?

Cụ già gật đầu :

— Đúng thế, có phải cô áo đỏ đó không ?

Uyển-Thanh cũng gật đầu :

— Phải, chính nàng.

Cụ già bỗng ngửng mặt lên trời cười ha hả :

— Hay lắm... rồi cũng lại được gặp cô ấy...

Nói xong, cụ lại sải bước đi về phía nàng áo đỏ.

Mai-nương vung gậy trúc thét to :

— Đứng lại, bộ ngươi muốn chết hay sao ?

Nang áo đỏ nói nho nhỏ :

— Mai-nương hãy để cho lão bước tới.

Mai-nương vội thu chiếc gậy trúc, nhưng đôi mắt bà vẫn nhìn chòng chọc vào cụ già, bà vội bước vài bước đứng kế bên nàng áo đỏ dường như bà chỉ đợi thấy cụ có cử động gì lạ là ra tay liền.

Bỗng nghe nàng áo đỏ ôn tồn hỏi :

— Người đến tôi có chuyện gì ?

Cụ già nhếch mép :

— Bình sanh tôi rất tự phụ là sành về y thuật, nhưng nào trên đời này lại có người hơn tôi...

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Người muốn chỉ bảo tôi điều gì chăng ?

Cụ già lắc đầu :

— Gần đây lão phu có thấy được cái toa thuốc, mấy vị thuốc ghi trong toa ấy lão phu xem qua rất lấy làm bội phục, tự nhận rằng tài mình không sao theo kịp...

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Toa thuốc ấy đâu, xin cho tôi coi lại.

Cụ già quay lại liếc Nguyên-Bình rồi bảo :

— Toa thuốc ấy đã bị chàng này xé mất rồi, lão phu chỉ muốn gặp người đã ra cái toa thuốc ấy mà thôi...

Nàng áo đỏ thở ra :

— Người có tuổi tác, nhưng tại sao có lòng hiếu thắng như thế ?

Cụ già bỗng nói cao giọng :

— Toa thuốc ấy phải của cô không ?

Nàng áo đỏ gật đầu :

— Như thế thì sao ?

Cụ già lắc đầu :

— Lão phu này không tin...ta đã dồn tất cả tinh lực 1 đời người để đeo đuổi nghề y, nhưng vẫn chưa ra được một cái toa thuốc như thế...

Nàng lại mỉm cười :

— Nhưng chính tôi đã ra cái toa ấy thì thế nào ?

Cụ già nhếch mép :

— Nếu quả thật cái toa ấy do cô ra, thì thế nào cô cũng nhớ chớ ?

Nàng lại hỏi :

— Tuy không nhớ hết, nhưng cũng được 6 ,7 phần.

Nàng áo đỏ vụt kể một hơi :

— Hùng-hoàng, Tỳ-sương, Hồng-hoa, Long diên hương...Phải tất cả có 13 vị ấy không ?

Cụ già gật đầu lia lịa :

— Đúng như thế, quả thật như toa thuốc ấy là của cô...

Cụ ngưng giây lát rồi lại nói tiếp :

— Cô năm nay được bao nhiêu tuổi ?

Nàng áo đỏ cười :

— Cụ thật là tỉ mỉ...Năm nay tôi được 19...

Cụ già bỗng biến sắc mặt, cụ ngửng mặt lên bảo :

— Tôi đã 70 rồi mà không bằng một đứa con gái... như thế thì còn mặt mũi nào để sống nữa...

Nói xong cụ liền đập đầu toan tự vận.

Lúc ấy, sau một bài hát lạ lùng say mê quyến rũ, bọn quần hùng mới vừa tỉnh lại, thần trí chưa khôi phục lại hẳn, có người lại còn đang vơ vẩn luyến tiếc giọng ca của nàng áo đỏ, thế nên bên tai họ còn đang phẳng phất dư âm của lời ca buồn thảm ấy, vì thế cho nên không một ai không ngờ đến hành động bất thình lình của cụ già, chỉ vì một cái toa thuốc mà phải tức mình cho đến nỗi phải quyên sinh như thế...

Bỗng nghe bốp một tiếng, máu tươi văng tung tóe, sọ của cụ già đã vỡ cụ nằm ngã lăn chết trên mặt đất. Mặc dù lúc ấy, chung quanh đều là những tay cao thủ, nhưng không một ai nhảy ra cứu kịp.

Nàng áo đỏ than :

— Thật là đáng tiếc !

Dịch-thiên-Hành bước tới cúi xuống ôm thi thể cụ già lẩm bẩm :

— Lão tiền bối chết hơi sớm một chút, còn biết bao nhiêu là chuyện kinh thiên động địa, rất đáng tiếc là người không được chứng kiến....

Vừa nói Dịch-thiên-Hành vừa bước về phía bức màn trắng.

Còn cách bức màn trắng chừng 2, 3 bước, Dịch-thiên-Hành bỗng thổi một hơi dài đẩy bức màn lên.

Dịch-thiên-Hành bước qua khỏi linh vị rồi quay lại bảo :

— Tôi đi trước mở đường cho quí vị...

Tông-Đào hô lớn :

— Hay lắm, Dịch-huynh hãy đợi lão ăn mày này với.

Vừa nói Tông-Đào lẹ làng phi thân tới kề bên Dịch-thiên-Hành, lão mỉm cười :

— Chúng ta cùng đi...

Dịch thiên Hành nhếch mép :

— Sống trong giới võ lâm từ 30 năm nay, chưa có lần nào tôi được Tông huynh chiếu cố như thế !

Tông Đào nghiêm sắc mặt :

— Trong thuở sanh bình, lão ăn mày này giết người không ít, nhưng không bao giờ để một chuyện nào trong lòng, nhưng cũng có không thể nào quên được...

http://tieulun.hopto.org

Dịch-thiên-Hành nhếch mép :

— Chuyện ấy có quan hệ đến lịnh sư muội phải không ?

Tông-Đào gật đầu :

— Lời của Dịch-huynh tuy không đúng hẳn, nhưng cũng không xa lắm. Chuyện mà tôi không thể nào quên được, đó là việc không để lấy được Chưởng môn Kim bài.

Dịch-thiên-Hành bỗng giơ một tay thò vào bọc rồi bảo :

— Tôi có thể trao Kim bài lại cho Tông huynh, từ nay trở đi Tông huynh khỏi phải bị lịnh của sư muội áp chế nữa...

Nói xong lão cầm chiếc Kim bài đưa ra phía trước mặt Tông-Đào.

Tông-Đào ngửng mặt nhìn kỹ, quả thật đó là chiếc Kim bài của ân sư đã bị thất lạc từ lâu, không có một điểm nào có thể lầm lẫn được, bất giác lão ta ngạc nhiên vô cùng.

Giới lịnh của phái Kim bài là phải biết tôn trọng Kim bài, hễ thấy Kim bài như thấy sư phụ, Tông-Đào đứng sững sờ hồi lâu rồi lật đật quì xuống cung kính cúi đầu và đưa hai tay ra đón tiếp Kim bài...

Dịch-thiên-Hành lại mỉm cười :

— Nếu tôi còn sống mà ra khỏi được ngôi cổ mộ này, tôi sẽ cùng đi với Tôn huynh đến ra mắt lịnh sư muội một phen...

Tông Đào thở dài buồn rầu :

— Chuyện đã qua rồi như mây khói, chỉ cần thu hồi lại Kim bài ta cũng không nghĩ đến việc gặp người ấy nữa...

Dịch thiên Hành cười ha hả :

— Thực ra tôi chưa làm được một việc thiện nào, nhưng bọn thủ hạ của tôi đã gây ra nhiều tội ác...

Lịnh sư muội đã bị tôi giam cầm trong một hang đá bí mật, nếu bây giờ tôi không ra khỏi ngôi mộ này được, thì tất nhiên nàng cũng phải sống già đời trong hang đá ấy, chuyện ấy có lẽ cũng là một điều báo ứng...

Vừa nói Dịch thiên Hành vừa bước thẳng tới phía trước...

Tông-Đào bước theo kề bên Dịch thiên Hành luôn luôn vận khí chuẩn bị sẵn sàng.

Do dự trong giây lát rồi bọn quần hùng cũng lũ lượt bước theo thành một hàng dài.

Lúc đó chỉ có những người trong phái Nam Hải đứng yên, không xê dịch một bước, còn Nguyên Bình đang lo vận khí điều tức...

Kim lão nhị đứng sát kề bên Nguyên Bình, sắc mặt lộ vẻ lo lắng vô cùng, nhưng không dám làm rối loạn họ Từ.

Chỉ thấy ngực Nguyên-Bình phập phồng lên xuống, trên mặt không có sắc đỏ, nhưng trong lòng chàng lúc ấy có lẽ chưa bình tĩnh hẳn, Kim lão-nhị vừa bối rối vừa chua xót, lão lẩm bẩm :

— Không thể nói được... thật ra không thể nói ra điều huyền diệu ấy được... hỏi cô ấy một câu... rồi bỗng nhiên cô ta hát.

Mai-nương vụt điểm gậy trúc xuống đất hét lớn :

— Ngươi nói lén ai đó ?

Kim lão-nhị ngửng mặt nhìn thẳng vào mặt Mai-nương :

— Tôi nói người mà tôi định nói đó.

Mai-nương cười lạt :

— Ngươi như thế mà lại đám...

Nàng áo đỏ thở dài :

— Mai-nương thôi đừng chú ý đến lão làm gì...

Kim lão-nhị bỗng hừ lên một tiếng :

— Như thế...

Nguyên Bình vụt mở to đôi mắt rồi thở ra :

— Kim thúc phụ thôi đi.

Kim lão nhị và Mai-nương đều lặng thinh, nhưng hai người vẫn nhìn nhau lườm lườm, một người thì có thể liều sống chết vì Nguyên-Bình, còn một người thì luôn luôn lo giữ gìn nàng áo đỏ, thế nên hai người đều gườm nhau từng cử động...

Nàng áo đỏ vụt chậm rãi đi về phía Nguyên-Bình, một lát nàng lại quay trở lại, rồi không biết nghĩ sao, nàng lại xấu về phía Nguyên-Bình đứng tần ngần mà nhìn nàng, dường như lúc ấy tâm lý nàng bị kích động, từ sau tấm lụa đen che mặt, đôi mắt nàng chớp chớp dường như muốn nói gì...

Mai nương thở ra :

— Con ơi ! Con có muốn nói gì không ? Con cứ nói ra đi, đừng ngại gì cả...

Nàng áo đỏ khẽ gật đầu, nhưng nàng thấy Nguyên-Bình mở đôi mắt tròn xoe nhìn chòng chọc vào mình, nàng thở dài :

— Tại sao người còn nghĩ đến ta ? Người nên chết là phải hơn...

Nguyên Bình mím chặt đôi môi không nói lấy một lời nhưng thần sắc có vẻ bị kích động.

Nàng áo đỏ lại nói tiếp :

— Nếu ngươi đã quyên ta, thì khi nãy đâu có vì bị kích động quá mà phải... mà phải...

http://tieulun.hopto.org

Nàng lại quay sang Kim lão-nhị :

— Nhưng trong tiếng hát của ta không cố ý làm hại chàng ấy, chỉ vì lòng ta có quá nhiều u-uất, không thể nói ra cho được hết, thế nên mới phải mượn lời ca để giải bày tâm sự mình đó thôi...

Kim lão nhị đứng sững sờ :

— Trí tuệ của cô nương tuyệt vời, nhưng trong lòng tại sao lại có những u ẩn không thể nói ra được ?

Nàng áo đỏ gượng cười ?

— Có lúc ta muốn mình đần độn đi còn hay hơn, vì đần độn lòng ít buồn rầu, u uất hơn...

Nguyên-Bình nhếch mép :

— Nếu nàng chết thay ta thì có lẽ sẽ bớt buồn rầu được !

Dường như chàng cố gắng lắm mới nói được một câu như thế.

Nàng áo đỏ than :

— Cũng có lúc tôi muốn chết thay chàng trong ngôi cổ mộ do người thân tôi xây dựng nên, nhưng... nhưng có lẽ vì con tạo muốn trêu người, thế nên nhắc nhở tôi phải sống để gặp chàng.

Nàng nói những lời sau cùng với giọng thật quả quyết, mặc dù lúc ấy trong lòng đôi bên đã có tình cảm nhau rất nhiều nhưng không một ai nói ra lấy một lời, giờ đây trước mắt ai ai cũng thấy rõ trong tương lai không còn mấy ngày nữa, gặp gỡ nhau chỉ có bấy nhiêu rồi phải ly biệt nhau, không biết là bao nhiêu ngày tháng, thế cho nên họ đã trút ra một phần tâm sự của mình,

Mai-nương bỗng phất tay lên, ra hiệu cho những người trong phái Nam hải kéo nhau đi...

Được mấy bước bà bỗng quay đầu lại :

— À, sao ngươi còn đứng đó làm gì ?

Kim lão-nhị nhìn Nguyên-Bình rồi lại nhìn nàng áo đỏ, lòng lão lúc ấy rất bối rối, không biết mình đang vui hay đang buồn...

Sau cùng lão ta cũng bước ra đi, nhưng đôi mắt cứ nhìn lại mãi...

Mai-nương đằng hắng :

— Nhìn gì ?

Nhưng bà cũng không bỏ được nàng áo đỏ, bà cứ nhìn chòng chọc nàng.

Kim lão-nhị đi đến một góc tường, mắt day vào vách nhưng vẫn liếc mắt quay lại nhìn.

Thực ra trong tất cả hai người, Mai nương và Kim lão nhị, không một ai muốn nhìn chuyện riêng tâm tình của người, nhưng chỉ vì họ quá lo lắng cho Nguyên Bình và nàng áo đỏ mà thôi.

Bỗng thấy Nguyên Bình và nàng áo đỏ, đôi mắt đối nhau, nhưng không ai nói được một lời nào.

Mai nương ngửng mặt nhìn trời rồi bỗng nhiên nói lớn :

— Các người có biết không ? Từ xưa đã có câu rằng : Một khắc giá đáng ngàn vàng... câu ấy dùng trong tình cảnh này, tuy có chỗ không ổn thỏa cho lắm, nhưng cũng khá hợp thời !

Mọi người đều liếc mắt nhìn nhau...

Có người lầm bầm :

Thật rất đúng... thật rất..

Nàng áo đỏ thở ra :

— Mai-nương giục chúng ta nói đó !

Nguyên-Bình hỏi một cách ngượng ngùng :

— Nhưng tại sao nàng không nói ?

HỒI THỨ MỘT TRĂM LẺ SÁU

Thương-vạn-Lý ngã gục trước sắc đẹp

Nàng áo đỏ ngượng nghịu :

— Bây giờ nói gì đây ?

Nguyên Bình cũng thì thầm :

— Và tôi phải nói làm sao ?

Nàng áo đỏ lại tiếp :

— Hôm đó tôi gặp Dịch-thiên-Hành, y bảo chàng đã chết thật rồi...

Nguyên-Bình thở dài :

— Có người tuy đã chết rồi nhưng vẫn còn sống, mà cũng có người đang còn sống mà cũng như đã chết rồi.

Nàng áo đỏ thỏ thẻ :

— Chàng tuổi còn rất trẻ đã quật khởi trong giới giang-hồ, giờ đây trong giới võ lâm, ai nghe đến tên Từ-nguyên-Bình, người nào cũng khen thầm, lòng hào hiệp của chàng đã được truyền tụng thì dù cho trăm ngàn năm sau, thế nào cũng có người nhắc đến, chừng đó dù chàng có chết thì cũng như còn sống, đâu có trẻ nói rằng tuy sống mà có thể chết rồi được ?

Nguyên-Bình lặng thinh hồi lâu rồi mới từ từ bảo :

http://tieulun.hopto.org

— Nàng... bộ nàng chưa hiểu tôi sao ?

Nàng nhìn vào mặt Nguyên-Bình :

— Làm sao tôi không hiểu chàng được ?

Hai người cùng cúi đầu xuống, không ai nói lấy một lời, nhưng đôi tim cùng rộn rã lòng lâng lâng một tình cảm lạ lùng. Đôi người cùng thấy rằng, trong đời mình chưa có lúc nào tìm được hạnh phúc như thế này...

Kim lão nhị thở ra rồi ngẫm nghĩ :

— Có người nói năng hoạt bát, ứng đối như lưu, mà đến lúc cần nói lại không nói được là bao nhiêu...

Còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Mai Nương cằn nhằn

— Đã đi mà còn trở lại, trở lại mà làm gì ?

Nguyên Bình và nàng áo đỏ giựt mình, cùng quay lại một lượt bỗng thấy phía sau bức màn lụa trắng, có bóng nàng áo xanh đang đứng sừng sững: đó là Uyển-Thanh...

Lúc ấy mặc dù Uyển-Thanh cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng nhìn vào mặt nàng ai cũng thấy rõ tâm tư nàng lúc ấy đau khổ vô cùng.

Trên đời cũng có rất nhiều người sâu sắc có thể che dấu tình cảm mình một cách khéo léo, nhưng tuy suốt cả một đời cũng có lúc không thể nào dấu được tình cảm chân thật trong tâm tư mình.

Nàng áo đỏ đằng hắng một tiếng rồi quay đầu lại.

Mai-Nương cằn nhằn :

— Thật là không biết gì cả...

Lúc ấy đôi mắt Uyển-Thanh sững sờ, dường như nàng không nghe thấy sự vật gì chung quanh mình cả, nàng đã thấy đôi mắt mình hình như mờ hẳn và dường như lúc đó trước mặt nàng có một đám mây mù đang che phủ.

Nguyên-Bình ngập ngừng gọi :

— Cô Uyển-Thanh...

Chàng chưa dứt lời, bỗng có một tiếng hét từ trong màn vọng ra.

Tiếng hét rất to, rất rõ ràng, dường như người phía bên trong ấy đang gặp một điều gì rất quan trọng.

Nhưng lúc ấy Uyển-Thanh vẫn đứng sững sờ không hề động đậy, dường như tất cả những việc trên thế gian này, lúc ấy, dường như không có gì quan hệ đến nàng.

Vì Uyển-Thanh đứng án phía trước nên tất cả mọi người không nhìn được phía sau đang xảy ra chuyện gì. Chỉ thấy dưới ánh đèn sáp lung linh, có bóng người động đậy, nhưng không thể nào phân biệt được đó là ai và đang làm gì.

Nàng áo đỏ bỗng thở dài rồi buồn rầu bảo :

— Nàng đối xử với chàng rất hậu. trong những ngày gần nhau với nàng, chàng có thấy tràn trề hạnh phúc không ?

Nguyên-Bình thẫn thờ :

— Nàng cũng là người rất tốt...

Nàng áo đỏ lại tiếp :

— Sao chàng không gọi nàng lại đây, nàng đã uống loại thuốc độc chậm của phái Nam hải chúng tôi rồi... nàng không sống được hơn một tháng nữa đâu...

Nguyên-Bình giựt mình :

— Nàng bảo sao ?

Nàng áo đỏ bình tĩnh :

— Nàng sống không được hơn một tháng nữa đâu, thế nên nàng rất qúi báu thời gian ngắn ngủi này.

Nguyên-Bình gật đầu :

— À, ra thế...

Lại nghe tiếng cười dài và tiếng hét lớn từ phía trong màn vọng ra, mấy ngọn đèn sáp từ phía bên trong vụt tắt hết.

Trong phòng lúc bấy giờ tối đen như mực, trừ ra mấy bức lụa trắng trên vách, còn tất cả người và vật chung quanh đều thành những bóng mờ...

Nguyên-Bình cảm thấy một mùi hương nhẹ nhàng phảng phất chung quanh mình nàng, nàng áo đỏ đã chậm rãi bước tới sát bên mình Nguyên-Bình.

Bỗng chàng nghe bên tai có tiếng thỏ thẻ chỉ vừa đủ hai người nghe :

— Trong những ngày ấy, tôi đã tự dối mình, tôi đã chính mình đem chàng mai táng nơi sườn núi, đốt thật nhiều vàng mã cho chàng xây cho chàng một ngôi mộ thật đẹp, để cho chàng được yên vui nơi chốn cửu nguyên...

Nguyên-Bình nhếch mép cười :

— Nhưng tiếc rằng người được nàng chôn đó không phải là ta... nhưng người ấy cũng có phước...

Nàng áo đỏ lại nói tiếp :

— Còn tôi thì tôi tin chắc rằng người tôi chôn là chính thật chàng, mặc dù tôi biết rằng chàng đang còn sống trên đời này... nhưng tôi lại cần thấy rằng mình phải tự dối mình như thế...

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình lấy làm lạ :

— Chi vậy ?

Nàng áo đỏ đáp :

— Vì từ trước đến nay chưa từng có ai đối đãi với tôi một cách quá lạnh lùng đến tàn nhẫn như chàng...

Nguyên-Bình lặng thinh, nhưng trong lòng ngẫm nghĩ :

— Ta lạnh nhạt với nàng hồi nào ?...

Mặc dù chàng không nói ra nhưng dường như nàng áo đỏ đã đoán được ý chàng, nên nói tiếp :

— Tôi đã nói sai rồi, tôi muốn nói, tất cả những người trên đời này ai ai cũng ngưỡng mộ tôi, duy chỉ có chàng là không hề chú ý tới.

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Tại sao tôi lại phải chú ý đến nàng ?

Nàng áo đỏ vụt chìa bàn tay búp mang tới trước thỏ thẻ :

— Tôi đâu dám bắt buộc chàng phải chú ý đến tôi, thân phận của người con gái là phải hiền hòa nhu thuận, nhưng từ trước đến nay tôi rất ít nghe lời khuyên của ai cả mà chỉ hành động theo ý nghĩ của mình.

Tay chàng vừa chạm phải tay nàng, Nguyên-Bình bỗng thấy tâm thần vô cùng xúc động, chàng lật đật rút tay.

Nàng áo đỏ cũng từ từ rụt tay lại rồi nói nho nhỏ :

— Bất luận một cá nhân nào, dù cho có trí tuệ thông minh đến đâu đi nữa, cũng hhông thể nào chống nổi với lẽ trời, một ngày trôi qua, có biết bao nhiêu là chuyện tang thương biến đổi, đâu có người nào bắt buộc được mặt trời mặt trăng xoay ngược, thời gian trôi qua trở lại. Giờ đây, tuy chúng ta gặp nhau không muộn lắm nhưng trong thời gian nhà không thể nào chứa chung được tất cả hai người đều tự phụ, chỉ hành động theo ý nghĩ của mình, chuyện đã qua rồi thì cũng nên coi như là quá khứ, cũng như thời gian không bao giờ quay lại được...

Nguyên-Bình nghiêm trang đáp :

— Nàng nói rất đúng, trên vai tôi còn mang nặng mối thâm thù kẻ cường địch hiện nay đang ở trước mặt, trong cuộc xung đột sắp xảy ra, chưa ai dự liệu được kết quả sẽ như thế nào.

Tương lai còn mờ mịt, cũng không nên chuốc lấy điều buồn khổ vào mình làm gì... Nàng nên thận trọng, tôi phải đi đây...

Nói xong chàng liền sải bước, thẳng về phía trước mặt...

Bỗng nghe nàng áo đỏ gọi giật lại :

— Đứng lại...

Nguyên-Bình ngạc nhiên dừng bước, quay đầu lại hỏi :

— Nàng còn dặn ta gì nữa không ?

Nàng buồn rầu :

— Tạo hóa hay trêu người... chuyện đời cũng có khi buộc, khi mở, có hai viên thuốc giải độc đây, chàng hãy trao cho Uyển-Thanh.

Vì tật đố mà tôi đã hạ độc thủ hại nàng, giờ đây nghĩ đến nỗi đau khổ của nàng trong những ngày chờ chết, tôi không sao chịu được, nên đưa thuốc cho nàng để nàng có thể sống khổ thêm được vài năm nữa.

Nguyên-Bình giơ tay cầm hai hoàn thuốc bảo :

— Lời của nàng có nhiều huyền diệu quá, thật là khó hiểu hết sức.

Nàng áo đỏ đáp :

— Chàng hãy đi cho mau... Tốt hơn hết là không cần hiểu rõ làm gì

Nguyên-Bình quay đi, lẹ làng bước tới...

Lúc đó Uyển-Thanh vẫn còn đứng sững phía sau chiếc màn trắng dường như nàng đang lo nghĩ gì, nên cứ đứng sững sờ như pho tượng đá...

Nguyên-Bình bước qua khỏi bàn linh, còn chút nữa là phạm phải nàng.

Uyển-Thanh chặn Nguyên-Bình :

— Độc lão nhân đã cứu chàng, nhưng không ngờ người bị chết trước chàng.

Nguyên-Bình bảo :

— Nàng hãy mau đi tìm Dịch-thiên-Hành lấy thi thể của người lại nếu như chúng ta ra được khỏi nơi đây, thì phải sửa sang Táng tử lại, để quàng thi thể của người...

Uyển-Thanh gật đầu :

— Người là một kỳ sĩ mai danh, ẩn tích chốn sơn lâm, cũng vì chàng mà phải bị lôi cuốn vào cuộc ân oán chốn giang-hồ, nên mới bị chết thảm thương như thế.

Nguyên-Bình buồn rầu đáp :

— Và cũng vì ta mà nàng phải uống độc dược, ơn ấy còn nặng gấp mấy ơn của Độc lão nhân...

http://tieulun.hopto.org

Uyển-Thanh rớm nước mắt :

— Tôi thường nghĩ rằng có thể luôn luôn được sống gần bên chàng nhưng...

Nguyên-Bình lật đật cầm hai hoàn thuốc đưa cho nàng để giải độc...

Uyển-Thanh vụt hỏi :

— Có phải nàng muốn cho tôi sống khổ thêm vài năm nữa không ?

Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Phải nàng ấy có bảo tôi như thế, nhưng tôi chưa hiểu ra sao...

Uyển-Thanh thở dài :

— Thôi, không nên nghĩ đến chuyện ấy làm gì, chàng hãy vứt bỏ những ý nghĩ lộn xộn trong lòng, chỉ chuyên tâm nhứt trí lo phục thù cho cha mẹ là đủ rồi. Dịch-thiên-Hành không phải là người tầm thường, trong trận giao tranh này thật khó mà dự liệu thước ai sống ai chết...

Cầm lấy hai hoàn thuốc nàng lại nói tiếp :

— Chàng hãy đi cho mau, đừng lưu luyến con nhỏ ở phái Nam-hải đó làm gì... Chàng hãy coi chừng sắc đẹp sẽ làm cho chành bớt nhuệ khí đối với kẻ thù.

Nguyên-Bình trầm ngẫm trong giây lát rồi qủa quyết :

— Nhờ ơn nàng chỉ giáo...

Nói xong chàng liền vội vã bước tới.

♠

Nguyên-Bình đã suy nghĩ chính chắn lời nói của Uyển-Thanh chàng thấy nàng nói rất đúng, vì từ sau khi gặp gỡ nàng áo đỏ, chàng thấy tâm tư mình bị xáo trộn dữ dội, luôn luôn hình ảnh mỹ miều của nàng cứ lảng vảng mãi trong tâm tư mình, vì thế cho nên chí phục thù sôi nổi cũng bị tình cảm ấy chi phối mất một phần lớn, mấy lời nhắc nhở của Uyển-Thanh làm cho chàng giựt mình lo ngại.

⚜

Con đường hầm tối đen như mực, bốn bề im lặng như tờ, đường như những người vào đây trước, đã bị một lực lượng thần bí nào nuốt chửng tất cả rồi...

Nguyên-Bình nghi ngại nên lật đật dừng chân vận khí, điều tức để chuẩn bị sẵn sàng, vì trong hoàn cảnh âm u lạnh lẽo như thế, càng dễ khiến cho người có cảm giác sẽ gặp chuyện bất ngờ kinh ngạc có thể đến một cách bất thình lình... Và trong hoàn cảnh thần bí, kinh hoàng như thế, cảm giác của con người rất dễ bị căng thẳng...

Trong thời gian qua, chẳng những võ công của Nguyên Bình rất tinh tấn mà chàng cũng thể ngộ được phép luyện hơi thở trong thượng thừa tâm pháp trong pho Đạt Ma Kinh, thế nên chàng thở hai hơi thật dài, thì trong lòng bỗng sáng suốt lạ lùng, đầu óc chàng không còn một ý nghĩ vẩn vơ nữa.

Bỗng nhiên chàng nghe tiếng hô hấp thật đều và nhẹ, dường như có ai đang vận khí, điều tức chung quanh đâu đây.

Nguyên-Bình lại nhẹ nhàng bước tới, lúc ấy bước đi của chàng rất khẽ rất mau lạ lùng, nhưng vẫn không một tiếng động nào cả, nhãn lực của chàng cũng sắc sảo thêm, chàng thấy rõ phía trước bọn quần hùng đang đứng sững nghiêm trang, tất cả đều vận khí điều tức như đang chờ đợi gì...

Chàng lướt qua bọn quần hùng bước tới gần bên Dịch thiên Hành.

Dịch thiên Hành bỗng chìa tay trái ra cản :

— Từ thế huynh không nên bước tới vội...

Nguyên Bình lại hỏi :

— Tại sao thế ?

Lúc ấy thái độ chàng tỏ vẻ bất phục.

Dịch thiên Hành mỉm cười :

Chủ nhơn trong ngôi mộ này đã dặn chúng ta nên chờ trong giây lát...

Nguyên-Bình hừ một tiếng khô khan :

— Dịch-huynh tự thị quá, nhưng bây giờ lại nghe lời người cách một dễ dàng như thế...

Dịch-thiên-Hành nghiêm trang đáp :

— Tôi rất kính phục chủ nhơn của ngôi cổ mộ này, tôi tin rằng không bao giờ người dối chúng ta...

Chưa dứt lời, bỗng nghe một giọng nói nho nhỏ, nhưng rất rõ ràng :

— Trong vòng một khắc nữa Sanh tử môn sẽ mở rộng, mỹ nữ chào khách và rượu ngon sẽ đem ra đãi quí tân...

Ngưng trong giây lát, giọng nói lại tiếp :

— Quý vị đến gấp quá, làm cho lão phu huynh không ngờ đến, quả thật là trong giới lỗ lâm miền Trung-nguyên này không thiếu người tài giỏi, Vì định sai năng lực của quí vị một ít, cho nên chuẩn bị không kịp đãi trễ quí khách như thế, xin hãy lượng thứ giùm...

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình khẽ nhíu mày :

— Ai đó vậy ?

Dịch-thiên-Hành đáp :

— Nghe giọng nói, thì chắc là người chủ của ngôi cổ mộ này...

Nguyên-Bình bỗng cười ha hả :

— Chúng ta tất cả bao nhiêu người đây mà lại nghe người ấy sai khiến hay sao ?

Dịch-thiên-Hành đáp :

— Hào khí của Từ-huynh như thế thật là đáng phục, nếu chúng ta hạ được chủ nhân của ngôi cổ mộ này thì sau đó thì chỉ còn có hai chúng ta mà thôi, đây là cuộc may mắn hiếm có, trăm năm khó gặp, nếu như Từ-huynh thắng luôn ta, thì chiếm luôn ngôi Minh chủ trong thiên hạ một cách dễ dàng,

Bỗng nghe tiếng cười gay gắt :

— Chưa chắc là đã dễ như thế...

Dịch-thiên-Hành cười lạt :

— Nếu quí vị không tin lời tôi, thì biết làm sao bây giờ, nhưng hiện giờ tôi đang nghĩ tới một chuyện, không thể không cho quí vị hay biết, hiện nay trong số quí vị nếu có ai có thể chống nổi một ngọn kiếm thôi, thì người ấy có thể giao đấu được.

Nên biết đây là Dịch-thiên-Hành muốn nhắc đến nghệ thuật Ngự-kiếm một nghệ thuật tinh diệu nhứt trong ngành võ công, tất cả những tay cao thủ nổi tiếng trong thiên hạ, cũng ít có người học được tuyệt kỹ này.

Quả nhiên sau câu nói Dịch-thiên-Hành không một ai dám đãp.

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Nhưng hiện này có người biết được tuyệt kĩ ấy, mà người ấy tuổi chưa đến 20 đó là Từ-huynh đây vậy...

Lão ngừng trong giây lát rồi lại nói tiếp :

— Tôi lại cần phải nói thêm một điều nữa, lúc mới ban đầu khi gặp Từ-huynh đây, không phải tôi dám quá khoa trương, tôi xem võ công của Từ huynh không thể chịu nổi tới 100 hiệp, nhưng sau đó mỗi khi giao tranh với chàng, tôi đều thấy tài nghệ của chàng mỗi lúc đều tiến bộ một cách lạ lùng hơn hẳn người thường.

Chưa đầy một năm mà Từ huynh đã suýt soát với tôi, đó là một điều tiến bộ lạ lùng trong giới võ lâm hiện nay, chuyện ấy thật làm cho...

Bỗng nhiên có một tiếng vang thật lớn, cắt đứt hẳn lời nói của Dịch-thiên-Hành, hai chiếc lồng đèn vụt hiện ra...

Một giọng trầm ấm vang vang :

— Lão phu đã mở rộng cửa Sanh tử, để nghinh tiếp khách quí, trước khi vào cửa quí vị nên biết trước hai điều giới pháp lớn của lão.

Hiện nay các mỹ nữ ra tiếp khách, nàng nào cũng đẹp tuyệt trần nhưng đều không có một tấc sắt trong mình, các nàng ấy không bao giờ ám hại quí vị, kế đó là một hành lang đầy hoa lạ dài 10 trượng, cần phải định tâm mới qua được, nếu quí vị tự tin rằng mình không bị sắc đẹp mê hoặc, thì cứ bước thẳng tới, còn nếu như không định tâm được, bị sắc đẹp lôi cuốn, thì cứ chọn một người vừa ý mình mà tha hồ thưởng thức...

Nói đến đây lão ấy cười ha hả một hơi dài.

Cười xong lão ta lại nói tiếp :

— Nhưng có điều quí vị phải chú ý là không được hạ độc thủ làm cho các nàng bị thương nhé, nếu người nào sai qui pháp ấy thì toàn thể sẽ mang hại, chừng đó lão phu không hề cho quí vị gặp mặt nữa, mà cứ vặn chốt cơ quan, cho 10 vạn ông độc và 3000 độc xà ra tấn công, đèn đuốc sẽ tắt luôn tất cả, để cho quí vị cứ tự do thưởng thức nọc ông và nọc rắn, thì thiết tưởng rằng quí vị có tài giỏi đến đâu nữa, thì trong con đường hẹp và tối om om đó, quí vị cũng không thể nào thi thố tài năng để chống cự được.

Trở lên là giới pháp thứ nhứt mong rằng quí vị nhớ kỹ, đừng lầm lẫn mà mang hại chung.

Nói đến đây bỗng nhiên lão lặng thinh.

Dịch-thiên-Hành bỗng quay lại nhìn quần hùng một lượt rồi bảo :

— Rắn không đầu, không đi được, chim không cánh không thể nào bay được, chúng ta phải tìm một người làm đầu chỉ huy để ứng đáp với chủ nhân trong ngôi mộ này...

Bây giờ chúng ta hãy chọn một người đi...

Tông-Đào bỗng cầm chiếc hồ lô đỏ, giơ nắp lực mấy ngụm rượu rồi nói :

— Theo ta thấy, thì ngươi là người xứng đáng là kẻ cầm đầu tất cả những người hiện đang có mặt tại đây...

Dịch-thiên-Hành ngập ngừng :

– Sợ tôi không đủ tài đức...

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình bỗng hừ một tiếng khô khan :

— Dịch-thiên-Hành, ngươi chớ quên là chúng ta còn một món nợ máu cần phải thanh toán đó...

Dịch-thiên-Hành cười :

— Giờ đây lên trời cũng không đường, mà xuống đất cũng không có hang, bộ ngươi sợ ta bỏ chạy hay sao ?

Tông-Đào bỗng nói tiếp :

— Ngoài ra Dịch-thiên-Hành e không có người nào xứng đáng làm đầu bọn ta...

Lại nghe một giọng nói trầm từ bên trong vọng ra :

— Qua khỏi đây hiên hoa dài 10 trượng ấy rồi, quí vị sẽ thấy một phong cảnh kỳ diệu, chưa từng gặp được bao giờ : kỳ trân, bảo vật không sao kể xiết những bảo vật ấy lão phu đã chuẩn bị sẵn để làm lễ vật, nhưng quí vị không nên tự tiện lấy bừa, phải đợi lão phu và quí vị gặp nhau rồi mới định được, nếu ai tự tiện lấy món gì thì toàn thể sẽ chịu trách nhiệm chung, lão phu dùng hình phạt thật nặng nề để khiến trách tất cả.

Dịch-thiên-Hành tụ khí ở đơn điền rồi lớn tiếng hỏi :

— Hình phạt ấy là hình phạt gì mà nặng nề, xin cho chúng tôi biết trước để chúng tôi lo lắng trước khỏi phải bị phạm vào giới quỷ...

Bỗng nghe một hơi cười dài :

- - Chừng đó lão phu sẽ xoay động cơ quan, nhốt quí vị vào một tòa thạch thất thật kiên cố sau đó sẽ cho hơi độc Mê-thần vào, làm cho thần trí quí vị bị loạn mà tàn sát lẫn nhau cho đến khi không còn sót một người nào.

— Dịch-thiên-Hành đáp :

— Phương pháp trừng trị ấy thật là vừa độc vừa ác tôi tin chắc rằng người quả thật có loại thuốc Mê-thần ấy...

Hai đại giới quy kể trên, chúng tôi đồng ý tuân theo, nếu người nào tự ý riêng vi phạm, không cần đến người ra tay trừng phạt chúng tôi cũng tự trừng phạt trước lẫn nhau.

Bên trong lại có tiếng vọng ra :

— Tốt lắm chúng ta hứa nhau một lời là đủ rồi...

Chỉ nói đến đây, tiếng bên trong bỗng lặng thinh, rồi bỗng nhiên lại có mấy tiếng lách cách, đầu chiếc quan tài to tự nhiên mở ra, nhóm quần hùng định thần nhìn kỹ, thấy bên trong đèn đuốc sáng choang, bóng người thấp thoáng...

Tông-Đào khẽ nhíu mày :

— Bây giờ chúng ta phải chui ngang quan tài mà đi hay sao ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Thôi để tôi đi trước cho !

Lão ta khum lưng lẹ làng chun vô phía trong chiếc quan tài...

Nhóm quần hùng cũng từ từ lần lượt chun theo sau.

Phía bên trong chiếc quan tài này là một con đường hầm dài chừng 4, 5 trượng, đi hết con đường ấy, phong cảnh lại thay đổi một cách rất bất ngờ.

Bỗng thấy một khung cửa đỏ to, trên có tấm biển to đề mấy chữ lớn : «Sanh tử môn».

Phía trong cửa là một sảnh đường thật rộng, đèn đuốc sáng choang, người đẹp đứng sắp hàng, dáng điệu thật là cung kính.

Dịch-thiên-Hành vẫn ôm thi thể cụ già thầy thuốc (Độc lão nhân) bước vào, vừa lớn tiếng bảo :

— Xin qúi cô nương hãy mở đường, đừng để máu dính lem luộc áo quần lụa trắng !

Số thiếu nữ mặc y phục đủ màu : Đỏ, vàng, xanh, trắng, đen, họ đứng cách nhau rất đều, trong số y phục 5 màu ấy, chữ Tử nổi bật lên một cách rõ ràng...

Bỗng nghe một tiếng thanh la vang vang, tất cả thiếu nữ đều ngừng mặt lên chúm chím cười.

Nhóm quần hùng nhìn thẳng tới, quả thật các nàng thiếu nữ ấy nàng nào cũng đẹp tuyệt trần, trên đôi môi đỏ mọng, một nụ cười tươi nở như hoa hàm tiếu, đôi mắt nàng nào cũng đầy tình tứ, khung mặt nào cũng gợi cảm...

Dịch-thiên-Hành quay lại nhòm nhóm quần hùng mỉm cười :

— Nếu qúi vị ai thấy mình không đủ sức định tâm để qua hoa hiên dài 10 trượng này, thì tốt hơn hết là nên... nhắm mắt mà đi, vì mắt không thấy gì cả thì tâm sẽ không bị vướng vít...

Trong lúc Dịch-thiên-Hành đang nói chuyện, thì các nàng thiếu nữ ấy bỗng từ từ bước...

Vì có lời dặn trước, thế nên nhóm quần hùng ai ai cũng đều chuẩn bị sẵn sàng, tuy họ nhìn thấy các nàng ai ai cũng đều là tuyệt sắc giai nhân, nhưng tất cả đều lo vận khí, điều tức, hết sức gìn giữ nội tâm cho được bình tĩnh...

http://tieulun.hopto.org

Bỗng thấy các nàng thiếu nữ ấy càng lúc càng bước nhanh, và họ bước trẻo nhau như một điệu múa quay quần loạn xạ...

Dịch-thiên-Hành ỷ công lực mình thâm hậu, không thể nào sắc đẹp của các nàng lay chuyển được, thế nên lão ta vừa liếc mắt nhìn chung quanh, vừa cười ha hả vừa bước tới...

Nhóm quần hùng cũng lũ lượt bước theo sau Dịch-thiên-Hành.

Bỗng thấy các nàng mỹ nữ ấy vẹt ra hai bên chừa một con đường rồi tất cả đều thoát y...

Chỉ trong giây lát, các nàng đã thoát y tất cả, cơ thể trong như ngọc trắng như ngà bày thành một hàng trận mê hồn khôn tả...

Dịch-thiên-Hành nheo mắt đằng hắng một tiếng to :

— Chủ nhân của các nàng đã báo trước, chẳng cho chúng ta làm hại các nàng, nhưng các nàng cũng chẳng nên làm nghẽn đường của chúng tôi.

Lão cất tiếng cười to một lúc rồi cất tiếng nói :

— Các cô cứ tự do trổ hết tài nghệ của mình ra đi, để làm cho mắt chúng tôi được mát mẻ một phen...

Trong lúc Dịch-thiên-Hành đang nói bô bô thì các nàng thiếu nữ ấy đã bày thành một thế trận lạ, mỗi người đều đứng cách nhau một khoảng rất đều.

Bỗng nghe một giọng nói thỏ thẻ :

— Quí vị hãy xen vào giữa chúng em mà đi, trong lúc đó các nàng tìm đủ mọi cách để quyến rũ lôi cuốn quí vị, và quí vị cũng cứ tự do mà lựa chọn...

Dịch-thiên-Hành chú mục nhìn kỹ thấy các nàng đã bày ra một thế trận, dị kỳ, khoảng cách nhau rất gần, nếu đi ngang thế nào cũng bị đụng chạm, và thái độ nàng nào cũng rất gợi tình, bất giác lão ta cũng thấy lòng mình hồi hộp lạ thường, lão quay đầu lại căn dặn :

— Các nàng người nào cũng đẹp, nhưng dường như cũng có uống qua một loại thuốc gì, nếu vị nào tự thấy mình không thể định tâm được thì hãy mau nhắm mắt lại đi, chỉ lắng kỹ đôi tai nghe tiếng chân của người trước mà đi tới.

Nói xong lão ta từ từ bước thẳng về phía các nàng thiếu nữ...

Tông-Đào bỗng cười ha hả :

— Từ trước đến nay, lão ăn mày này chưa hề được hưởng cảnh nào như cảnh này, bây giờ dù cho có chết cũng vui lòng...

Nói xong lão lẹ làng bước theo sau Dịch-thiên-Hành.

Bỗng Đinh-Linh bước mau chân, đến kề bên Nguyên-Bình bảo nhỏ :

—Mấy nàng nầy, tuy người nào cũng đẹp, nhưng nếu so với nàng áo đỏ thì cách xa nhau như trời với vực, chàng chỉ cần luôn luôn tưởng nhớ đến nàng áo đỏ ấy thì tâm thần không bao giờ bị kích động cả...

Trong thuở sanh bình, Nguyên-Bình chưa từng bao giờ được thấy những cảnh như thế, nên lúc đó lòng chàng cũng vừa kinh ngạc, vừa lạ lùng, bất giác chàng ngửng mặt lên nhìn.

Đến chừng nghe lời Đinh-Linh nhắc nhở, chàng lật đật định thần cứ ngang nhiên bước tới...

Đi được một đoạn đường quần hùng vẫn không thấy gì lạ, nhưng chỉ trong giây lát sau, tất cả mới lần lần thấy khó chịu, chen giữa đám thiếu nữ ấy mà đi, chạm phải cơ thể họ, mùi hương lạ trong cơ thể họ cứ phảng phất đâu đây, làm cho tâm thần mọi người đều bị kích động dữ dội, nhứt là những nàng thiếu nữ ấy lại còn có ý đụng chạm mọi người và nhìn thẳng vào mặt họ để trêu ghẹo lả lơi...

Chỉ trong giây lát mọi người đều nghe chung quanh mình có nhiều hơi thở dồn dập, những tiếng thì thầm.

Lúc đó mặc dù quần hùng có thể nhắm mắt lại, bình hơi thở, nhưng không thể nào bịt mũi và bịt tai mình lại được.

Cũng có một số người đã nhắm nghiền đôi mắt lại, nhưng mùi thơm da thịt cứ phảng phất đâu đây, tiếng cười khúc khích lả lơi, tiếng thì thầm nhỏ to cứ vây quanh họ mãi, cuối cùng họ phải ngửng mặt lên nhìn...

Dịch-thiên-Hành quay đầu lại thấy lúc đó đã có một số người mặt đỏ bừng bừng, đôi mắt thần sắc rất lạ lùng, có người trên trán đã lấm tấm đổ mồ hôi, có người mím chặt môi rán chịu đựng.

Lúc ấy, những người nào sanh bình thường sống phóng đãng thì trái lại rất dễ chịu đựng để lướt qua, chỉ vì họ đã thấy nhiều, biết nhiều những cảnh như thế, nên họ xem thường, còn những kẻ sống mẫu mực, ít gần nữ sắc nay bỗng nhiên bất ngờ bị lọt vào hoàn cảnh quyến rũ này, tâm tư họ thấy như bị thiêu, bị đốt không sao chịu nổi.

Bỗng nghe một tiếng thét to, Thương-vạn-Lý vuốt chòm râu bạc, rồi lẹ làng giơ tay ôm gọn một nàng chạy ngược trở về phía sau.

Chỉ nghe nàng ấy cười lả lơi trong giây lát rồi tiếng cười nói nho nhỏ và xa lần.

Dịch-thiên-Hành thở dài, lẩm bẩm :

http://tieulun.hopto.org

— Ta không ngờ một người chững chạc như thế ấy, mà cuối cùng vẫn không cưỡng nổi với sự quyến rủ của sắc đẹp.

Chưa dứt lời bỗng nghe bên cạnh có tiếng người nói tiếp :

— Mặc dù y vượt không khỏi qua đoạn đường này... nhưng trừ một người khô khan cằn cỗi, giờ đây y đà trở thành một người sung sướng nhứt trần gian...

Dịch-thiên-Hành khẽ nhíu đôi mày rậm, quay mặt qua nhìn thì thấy lúc đó Tra-Ngọc đang nắm chặt đôi tay, toàn thân run lẩy bẩy, đôi mắt đỏ ngầu như lang sói đói cứ nhìn mãi vào thân lõa thể của các nàng thiếu nữ.

Dịch-thiên-Hành hét lên một tiếng lớn :

— Này...

Lão lại giơ tay đánh vào phía sau lưng Tra-Ngọc.

Bị đánh bất thình lình, chàng ta giựt mình sững sờ hồi lâu rồi cúi đầu lẩm bẩm :

— Đa tạ lão tiền bối...

Nói xong Tra-Ngọc theo sát bên phía sau Dịch-thiên-Hành cứ bước thẳng tới.

Trận mê hồn này tuy không dài lắm nhưng đoạn đường đi trong ấy uốn quanh, phần thì người lại nhắm mắt, kẻ hồi hộp nên đi cũng khá lâu mới đến gần đoạn chót.

Dịch-thiên-Hành, bỗng hét lên một tiếng thật to rồi cao giọng hát lên một bài ca hùng tráng. Lời ca rất hào hùng kích động, tiếng sang sảng như vàng bạc va chạm nhau làm cho mọi người đều phấn khởi.

Lúc ấy không một ai hẹn nhau mà tất cả đều ngửng đầu, ưỡn ngực mạnh dạn bước tới, đi theo nhịp lời ca hùng tráng của Dịch-thiên-Hành.

Bước ra khỏi trận mê hồn ấy, Tông-Đào bỗng chắp tay xá dài Dịch-thiên-Hành rồi lớn tiếng bảo :

— Lão già ăn mày, bình sanh chưa hề biết phục ai, nhưng giờ đây phải thi lễ trước mặt người, vì tự trước đến nay biết người cũng đã nhiều nhưng chưa thấy ai được như nhà ngươi...

Dịch-thiên-Hành vẫn cất tiếng ca vang vang, nhưng trên mặt hiện vẻ tươi cười, chỉ trong giây lát mà tất cả đều ra khỏi trận mê hồn.

Tra-tử-Thanh ngửng mặt lên trời rồi thở một hơi dài lẩm bẩm :

— Thật là còn nguy hiểm hơn gươm đao !

Dịch-thiên-Hành nghiêm sắc mặt :

— Tuy chúng ta đã may mắn lọt qua cửa ải Mê hồn của sắc đẹp này nhưng còn cửa tiền tài, bảo vật, chỉ sợ e rằng còn nguy hiểm hơn cửa sắc đẹp này nhiều...

Người ta thường nói ? ((Người vì tiền tài mà chết)) quí vị chớ quên.

Vừa nói lão ta vừa mạnh dạn bước tới.

Vừa qua một đoạn đường quanh là phong cảnh sáng rỡ hẳn lên : Một hàng đèn lồng dài, y theo kiểu cung đăng trong hoàng cung. treo lủng lẳng trên nóc đường hầm, ánh sáng tỏa ra như ban ngày.

Hai bên đường hầm trên bực đá, bày la liệt không biết bao nhiêu là vàng bạc, châu báu, và các món ngọc thạch cổ ngoạn...

Càng đi tới, các bảo vật càng đẹp hơn qui hơn, tất cả đều là những món hạn hữu, mà món nào cũng đều làm cho mọi người thèm muốn.

Dịch-thiên-Hành vừa nhìn mê mệt vừa khen :

— Đây là một nơi tàng trử bảo vật giàu sang hơn bốn bể, tuy trong cấm cung, ngự uyển, cũng chưa ắt là đã bằng...

Dương-văn-Nghiêu lại tiếp :

— Hừ... Các món cổ ngoạn và ngọc thạch này, với những minh châu và trân hoa ấy đều là những món thật hiếm có, tôi đã phí tâm lực hơn mấy mươi năm, đi tìm khắp đó đây để sưu tầm, lúc mua, khi thì giựt hay ăn trộm, tôi đã dùng trăm phương ngàn kế để chiếm hữu cho được, tưởng rằng mình đã thu góp được rất nhiều, nhưng giờ đây, nếu so sánh với bảo vật tại đây thì khác nhau như trời với vực, như đem ao nhỏ mà sánh với đại dương !

Chỉ nói được có bấy nhiêu lời, bỗng Dương-văn-Nghiêu lặng thinh rồi lẹ làng bước tới vọt qua khỏi Dịch-thiên-Hành, bước vô trước một tòa đại sảnh.

Trong tòa nhà này, đèn đuốc sáng choang, có thể thấy được đường tơ kẽ tóc một cách rõ ràng, trong gian phòng rộng 3, 4 trượng vuông ấy chỗ nào cũng có bày la liệt các món cổ ngoạn, ánh sáng châu bảo chiếu sáng ngời.

Bỗng nghe một tiếng rú kinh ngạc :

— Ngọc-thuyền, Kim-điệp đây rồi !

Bọn quần hùng đang mải mê nhìn sững các báu vật bỗng giựt mình ngửng lên tất cả nhìn về phía có tiếng la.

Chỉ thấy trên một chiếc giá gỗ đặc biệt có sắp sẵn hai báu vật nổi tiếng trong thiên hạ, Ngọc-thuyền thì trong trắng như tuyết, đôi mắt hình ve đỏ chói như lửa, to bằng hột đậu.

http://tieulun.hopto.org

Còn Kim điệp thì to hơn Ngọc-thuyền rất nhiều, hai cánh bướm dài đến mấy tấc, không biết đã dùng bằng loại kim khí, hay đá chạm trổ ra, mà cánh bướm mỏng như tờ giấy, trên đầu mắt râu đều đủ cả.

Lúc ấy bỗng có người bước tới, đứng sát kề bên chiếc giá gỗ đôi mắt nhìn sững vào Ngọc-thuyền, Kim-điệp không chớp, mặt lộ vẻ thèm muốn vô cùng.

Dịch-thiên-Hành định thần nhìn kỹ người đứng sát kề bên Ngọc-thuyền, Kim-điệp, thấy rõ đó là Dương-văn-Nghiêu, lão ta ngầm nghĩ : chắc có lẽ tiếng la ngạc nhiên vừa rồi là từ cửa miệng họ Dương thốt ra.

Dịch-thiên-Hành liếc mắt nhìn chung quanh một lượt thấy, trừ ra Thần-cái Tông-Đào, còn tất cả mọi người ai ai cũng bị báu vật ấy thu hút cả tâm hồn, mắt người nào cũng đều lộ vẻ thèm muốn.

Bỗng nghe Dương-văn-Nghiêu thở ra một hơi dài :

— Con người vì tiền của mà mất mạng, chim vì miếng ăn mà bị bẫy, danh ngôn từ thiên cổ này, thật chẳng sai ...Nếu được các món trân bảo này, thì dù cho có chết cũng cam tâm !

Nói xong lão ta chìa tay ra chụp Ngọc-thuyền.

Bỗng nghe Tra-tử-Thanh hét lớn :

— Dừng tay !

Vừa nói lão họ Tra vừa bước nhanh tới.

Dương-văn-Nghiêu quay lại nhìn Tra-tử-Thanh như để dò xét lạnh lùng bảo :

— Ngươi muốn gì ?

Dịch-thiên-Hành lật đật xen vào :

— Chuyện sanh tử của Dương huynh tuy không đáng tiếc, nhưng riêng về chúng tôi thì không muốn bị vạ lây.

Ngừng trong giây lão ta lại nói tiếp :

— Dương huynh có nhớ lời chủ nhân của ngôi mộ này không ?

Dương-văn-Nghiêu ngập ngừng :

— Chuyện ấy...

Dịch-thiên-Hành lại chặn ngang :

— Nếu Dương huynh nhứt định phải lấy, chỉ e rằng những người có tại mặt đây không bằng lòng....

Thần cái Tông-Đào bỗng cười ha hả :

Dương-văn-Nghiêu, ngươi hãy quay đầu lại mà xem...

Dương-văn-Nghiêu giựt mình quay lại, bỗng thấy tất cả đều quắc mắt nhìn mình chòng chọc, người nào cũng đều vận dụng chân lực sẵn sàng, chuẩn bị để ra tay. Xem tình thế này, Dương-văn-Nghiêu biết rõ, nếu mình động tới Ngọc-Thuyền, Kim-điệp thì có không biết bao nhiêu là ngọn đòn sẽ đánh tới như búa bổ...

Trước tình hình nguy hiểm ấy, sống chết như thế, Dương-văn-Nghiêu vẫn bình tĩnh như thường, lão ta từ từ nhìn qua tất cả mọi người rồi lầm bầm :

— Thật quí vị tin lời của người trong ngôi cổ mộ này sao ? Nếu như người ấy định sát hại chúng ta, thì dù cho không động tới một món nào cũng khó mà tránh cho khỏi độc thủ của người ấy.

Dịch-thiên-Hành gằn giọng :

— Bất luận lời của người trong ngôi cổ mộ này thực hay giả, tốt hơn hết là Dương-huynh chớ có lòng tham, kẻ giữ bảo vật thường hay bị nạn bất thình lình. Nếu Dương-huynh lấy Ngọc-thuyền và Kim-điệp ấy thì tất cả những người có mặt tại đây trong số có luôn cả tôi sẽ moi tim Dương-huynh ra liền...

Dương-văn-Nghiêu vẫn lặng thinh bước sải tới, còn Dịch-thiên-Hành đứng sững một chỗ, liếc mắt nhìn tất cả bọn quần hùng lũ lượt đi ngang qua tòa đại sảnh, rồi sau cùng mới chậm rãi bước theo.

Qua khỏi sảnh đường đầy bảo vật, mọi người lại bước vào một con đường hầm dài, cuối cùng con đường hầm ấy là một cánh cửa đá khép nửa kín nửa hở, trên khung cửa có tấm bảng trắng viết hai hàng chữ theo lối thảo :

«Đã vào cửa này thì không còn cầm gì nữa cả, nhưng phải thi thố tất cả tài năng, sở học của mình để phóng thân và tấn công kẻ địch hãy giờ cứ tùy tiện mỗi người nếu ai qua được sanh tử lộ dài có 13 trượng này thì sẽ gặp lão phu».

Lúc đó tất cả bọn quần hùng đều đứng trước phía khung cửa đá, ai ai cũng chú mắt nhìn tấm bảng trắng kia.

Dịch-thiên-Hành từ từ bước lại gần khung cửa, đề thi thể Độc lão-nhân xuống, quay đầu lại nhìn tất cả rồi bảo :

— Quí vị đều xem qua các giòng chữ trên tấm bảng kia rồi, tôi không thể nào không phục tính nham hiểm của người chủ ngôi mộ này, trước hết là nhằm vào các khuyết điểm của con người, để tìm cách...

http://tieulun.hopto.org

Ngưng trong giây lát lão lại nói tiếp :

— Tôi được qúi vị nhũ lòng thương mến, bầu tôi tạm thời lãnh đội này, kể ra từ đó đến giờ cũng chưa đến nỗi có gì, sơ thất, giờ đây tôi xin trao trả chức lãnh đội ấy lại cho quí vị, và kể như tôi đã hết nhiệm vụ...

Nói xong lão ta khẽ nghiêng mình, lẹ làng bước vô phía trong cửa đá.

Bỗng nghe Đinh-Linh la lớn :

— Dịch-thiên-Hành mau thở ra !

Lúc đó Dịch-thiên-Hành đã bước vào phía bên trong, nhưng khi nghe tiếng gọi của Đinh-Linh lão ta vội bước trở ra mỉm cười :

— Cô nương này rất thông-minh, và sáng suốt, cô đang nghĩ gì đó ?

Đinh-Linh lạnh lùng bảo :

— Kẻ từ đại không khác gì người ngu, kẻ đại ác lại giống người hiền, xem qua những hành động của người trong ngôi cổ mộ này, thật ra cũng ít có ai tin được ngươi là một tay gian ác nhứt trên đời này...

Dịch-thiên-Hành khẽ nhíu đôi mày rậm :

— Hừ, cô nương bảo sao ? Cô định mắng tôi à ?

Đinh-Linh vụt bước tới trước, đến gần bên Dịch-thiên-Hành :

— Tôi mắng đó, người có dám giết tôi không ?

Dịch-thiên-Hành từ từ giơ tay mặt lên :

— Có gì mà không dám ?

Bỗng nhiên lão ta lại buông xuôi tay xuống rồi nói tiếp :

— Ngươi còn nhỏ như thế này, nếu như ta giết ngươi sẽ bị anh hùng trong thiên hạ chê cười...

Đinh-Linh gật đầu :

Đúng lắm, người không phải không muốn giết ta, nhưng vì không dám giết ta trong lúc này...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười không nói gì hết, dường như lão ta mặc nhận lời của Đinh-Linh là đúng.

Đinh-Linh quay lại nhìn nhóm quần một lượt rồi nói tiếp :

— Dịch-thiên-Hành dẫn chúng ta vượt qua hiên 10 trượng ấy rồi qua luôn cả gian nhà đầy bảo vật, như thế là đã qua hai cửa, tài sắc, nhưng đến lúc nghiêm trọng nhứt, chẳng những lão ta xuôi tay trốn tránh trách nhiệm, mà lại còn toan gây sóng gió mượn gươm đao kẻ khác giết người...

Dịch-thiên-Hành hơi biến sắc mặt, bỗng nhiên lão ta lộ vẻ hung hăng trên mặt, quay lại nói với Đinh-Cao bằng giọng trầm trầm :

— Nếu Đinh-Linh không lo dạy dỗ con nhỏ điêu ngoa đó, thì bắt buộc tôi phải thay Đinh-huynh mà sửa trị nó.

Đinh-Linh cười khanh khách :

— Người run sợ hay sao ? Tôi đã nói rõ rằng trong hoàn cảnh này người lại dám giết hại tôi,

Dịch-thiên-Hành bỗng xỉa ra một ngón tay điểm tới vừa bảo :

— Không tin người hãy nói tới nữa mà xem.

Bên tai lại nghe hai tiếng hét lớn vang vang, tiếp theo sau là hai ngọn chưởng phong ào ạt dồn tới, một đánh thẳng vào Dịch-Thiên-Hành, còn một ngọn đánh bạt ngón tay của lão ta...

Quần hùng định thần nhìn kỹ đó là 2 ngọn chưởng phong của Tông-Đào và Nguyên-Bình...

Nguyên-Bình thì cứu Đinh-Linh, còn Tông-Đào thì tấn công Dịch-thiên-Hành.

Trừ ra hai người ấy, còn lại tất cả mọi, người không một ai dám nghĩ rằng trong lúc này Dịch-thiên-Hành lại xuất thủ đánh người thế nên sự việc đã xảy ra một cách bất ngờ như thế không một ai đối phó gì được cả, cho đến Đinh-Cao lão cũng không ngờ rằng Dịch-thiên-Hành dám ra tay đánh con gái mình như thế.

Tuy Nguyên-Bình đã xuất thủ lẹ như chớp, Nhưng Dịch-thiên-Hành cũng rất lẹ, nội lực của lão lại mạnh mẽ vô cùng thế nên mặc dù tay phải của lão ta bị ngăn, nhưng chỉ phong cũng đã đánh trúng Đinh-Linh, nhưng cũng nhờ không trúng vào yếu huyệt, nên không nặng lắm.

Bỗng thấy thân hình Đinh-Linh khẽ run run rồi nàng ngã nhào ra phía sau...

HỒI THỨ MỘT TRĂM LẺ BẢY

Đinh-Linh và nàng áo đỏ vùi thây trong ngôi cổ mộ...

Đinh-Cao lẹ làng hoành thân sang một bên rồi hỏi :

— Linh ơi ! Vết thương con có nặng không ?

Vừa nói lão ta vừa chìa tay ra lẹ làng đỡ Đinh-Linh.

Đinh-Linh ho lên một tiếng nhỏ gắng gượng đáp :

— Thương thế con rất nặng.

Tra-tử-Thanh hừ một tiếng khô khan :

— Không ngờ... thật không ngờ...

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh vội phất tay bảo nhỏ :

— Xin quí vị chớ bàn, hãy nghe tôi nói cho rõ, nếu không, tôi đứng ra chịu vết thương này rất vô ích...

Nàng vội vàng lấy hơi nói tiếp :

— Chủ nhân của ngôi cổ mộ này rất hiểm độc, sau cửa tài sắc lại còn sanh tử lộ này, lão lợi dụng tài sắc để chúng ta kết oán thù với nhau, rồi sau cùng mượn đường này để chúng ta tàn sát lẫn nhau, thù hận đó là nhược điểm con người, nhứt là những người trong giới võ lâm, thì tâm lý phục thù lại còn mạnh mẽ hơn người thường.

Dịch-thiên-Hành đã lợi dụng uy danh đưa mọi người qua khỏi cửa tài sắc rồi sau cùng mượn đoạn đường này để trừ người lão ta ngán sợ...

Nàng lim dim đôi mắt thở một hơi dài rồi nói tiếp :

— Nhưng dù cho Dịch-thiên-Hành không nói ra, nhưng y đã lỡ một lời, làm cho tôi nghĩ ra lòng hiểm độc của y.. hừ... kẻ nào dù có trí đến đâu, cũng phải có một lần sơ suất, Dịch-thiên-Hành quên rằng Đinh-Linh hiện đang có mặt tại đây...

Nàng lại mỉm cười rồi nói tiếp :

— Nếu như lão ta không bị chọc tức để ra tay đánh tôi, thì chắc có lẽ quí vị không một ai tin lời tôi cả !

Dịch-thiên-Hành đỡ xong chưởng lực của Tông-Đào lật đật bước tới :

— Trong đoạn đường sanh tử dài 13 trượng này, người chủ ngôi cổ mộ này, nhứt định là đã có cho mai phục thật nhiều tay cao thủ.

Nếu chúng ta vào con đường ấy, tất nhiên là sẽ gặp không biết bao nhiêu là loại ám khí, theo tôi nghĩ, thì chủ nhân ngôi cổ mộ này, thế nào cũng mượn con đường tối tăm này để giết bớt phân nửa số người của chúng ta.

Đinh-Linh vội ngửng đầu lên :

— Người tưởng rằng khuấy đục nước để béo cò, thế nên ngươi mới bước vào trước con đường tối tăm đó, ẩn lại một nơi, lợi dụng thời cơ để hại người với tài nghệ của người, thì đánh ra 10 chắc có kết quả được 9 !

Nói đến đây bỗng nhiên nàng lên cơn ho rũ rượi, đàm lên nghẹn cổ, tới mà đỏ hồng, dường như nàng đang bị lên cơn mệt dữ dội...

Đinh-Cao buồn rầu bảo :

— Con ơi ! Con bị thương nặng lắm...

Vừa nói lão ta vừa vỗ lên huyệt Mạng môn của Đinh-Linh...

Đinh-Linh bỗng đằng hắng một tiếng lớn rồi mửa ra một búng vừa máu tươi vừa đàm đặc, nàng thở hổn hển rồi nói tiếp :

— Dịch-thiên-Hành lợi dụng đoạn đường u ám ấy để giết chết tất cả những người lão ky mặt rồi sau đó sẽ liều mạng với chủ nhân của ngôi cổ mộ này chưa hiểu rõ sự thật thế nào, ai ai cũng tưởng rằng Dịch-thiên-Hành dám đi trước mở đường, trong lòng rất cảm kích lão ta, thì chừng đó lão đã được mọi người trọng vọng rồi, tất nhiên ai ai cũng nghe lời lão sai khiến...

Hừ, âm mưu thật là độc hiểm, nhưng nào có qua được mắt Đinh-Linh này !

Dịch-thiên-Hành sắc mặt biến xanh như chàm :

— Con quỉ này thật là vô cùng thông minh quỉ quái...

Bỗng nhiên lão ta lại cười ha hả một hơi dài :

— Nhưng tiếc rằng có một điều mà ngươi chưa hề nghĩ đến, nhưng trong tình cảnh tiến thối lưỡng nan này, nếu bước tới cũng khó định được việc sống chết, còn thối lui thì cũng không ra khỏi được nơi này...

Tuy biết rằng đoạn đường này thật là hung hiểm, nhưng bây giờ không thể nào lùi bước được nữa rồi !

Đinh-Linh mỉm cười :

— Thôi, lão đừng ra dáng bình tĩnh nữa, tôi đã biết rõ trong nội tâm người bây giờ đang bối rối...

Dịch-thiên-Hành từ từ giơ tay mặt lên chậm rãi bảo :

— Hơi thở ngươi đã mành như sợi tơ, ta chỉ cần đánh thật nhẹ cũng đủ sức giết chết ngươi liền...

Trong lúc lão ta giơ tay lên, Nguyên-Bình và Tông-Đào lẹ làng bước tới, chặn ngang trước mặt Đinh-Linh...

Dịch-thiên-Hành liếc mắt nhìn quanh mỉm cười :

— Ta không cần đánh, nó cũng chết !

Nói xong lão ta lẹ làng vọt mình vào phía trong cánh cửa đá.

Đinh-Linh bỗng lẹ làng đứng dậy quay lại bảo Đinh-Cao :

— Phụ thân, con cũng phải đi, giờ đây cha con ta đang ở trong hoàn cảnh thật nguy nan, con chưa được báo hiếu cho cha, lại phải nhờ đến cha lo cho việc hậu sự...

Vừa nói nàng vừa lật đật quì xuống nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Xin phụ thân cho con làm lễ...

Trước tình hình tử biệt sanh ly này, Đinh-Cao là người khô khan, lạnh lùng đến tàn nhẫn, cũng không sao cầm được giọt lệ, lão chìa hai tay nắm lấy đôi tay của con rồi ôn tồn bảo :

— Con ơi ! Con bị thương ở đâu ? Hãy nói mau cho cha biết, con vì vạch trần âm mưu của Dịch-thiên-Hành mà bị thọ thương, thì tất nhiên tất cả những người có mặt tại đây, không ai nỡ để cho con chết.

Con hãy nói mau cho cha biết là đã bị thương chỗ nào đi.

Đinh-Linh gượng cười :

— Phụ thân chớ lo ngại, con biết rõ thương thế của con.

Nàng quay lại nhìn Nguyên-Bình, thì thấy chàng cũng đang chú mục nhìn mình, vẻ mặt lo lắng, bối rối vô cùng...

Bỗng nghe từ phía bên trong chiếc cửa đá có hai tiếng thật to, rồi tiếp theo sau, một sức ép thật nặng nề dồn ra phía người.

Tông-Đào hừ một tiếng khô khan rồi phóng ra một chưởng chặn hẳn ngọn chưởng phong từ phía bên trong đánh ra.

Đinh-Linh liếc mắt nhìn quần hùng một lượt rồi gượng tay Đinh-Cao rán đứng dậy, trên vẻ mặt đau đớn ấy bỗng hiện ra một nét gượng vui, nàng giơ tay ngoắt Nguyên-Bình :

— Tôi đã sắp chết rồi, chẳng biết chàng có vui lòng nghe lời di ngôn của tôi không ?

Nguyên-Bình gật gật đầu :

— Cô nương có dặn gì, xin cứ nói ra, nếu sức tôi làm được, thì tôi xin cố gắng hết sức mình.

Đinh-Linh gượng cười phều phào nói nho nhỏ :

— Chàng hãy chiếu cố giùm em Phượng, nó rất thành thật đại khờ chất phát như một trẻ con..,

Chỉ nói được có mấy lời, nàng bỗng nổi lên cơn ho sù sụ :

Nguyên-Bình tiếp lời :

— Nàng hãy yên lòng, tôi đã nhận em Phượng là nghĩa muội, thì lúc nào tôi còn sống trên đời này là tôi lo nghĩ đến em Phượng như em ruột tôi...

Đinh-Linh lộ vẻ vô cùng đau khổ :

— Từ trước đến giờ, chàng rất giữ gìn tín nghĩa, lời hứa nặng như thái sơn, tôi có chết cũng yên lòng...

Bỗng nhiên nàng bị đàm lên chặn nghẹt hơi thở rồi kế đó nàng ngã lăn trên mặt đất...

Đinh-Cao lật đật giơ tay đỡ Đinh-Linh, miệng kêu không ngớt :

— Con... con... Đinh-Linh... Trời !

Đôi mắt nàng nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch rồi xanh lần lần, nàng đã đi luôn...

Tông-Đào than thở :

— Thật là một thần nữ của Quỉ-Vương-cốc, vừa lanh lợi vừa thông minh, nổi tiếng là đa mưu túc trí, nhưng gian trá mà lại nhơn từ, nham hiểm mà lại thiện lương.

Nghĩ thật cũng lạ...

Rất tiếc trời không cho sống lâu thêm, chết sớm như thế này thật cũng đáng buồn. Sanh bình lão rất bội phục như thế cô nương hãy chậm chơn giây phút để lão phu tiễn đưa một lễ...

Nói xong, vị phong trần đại hiệp nổi tiếng trong giới võ lâm ấy liền lật đật vòng tay thi lễ trước di hài của Đinh-Linh.

Nguyên-Bình nghĩ đến ân tình của nàng, bất giác chàng thất như nghẹn ngào trong cổ, đôi giòng lệ từ từ tuôn trên má chàng, chàng vòng tay nghiêng mình làm lễ :

— Ân tình của nàng đối với tôi rất nặng, lòng này mãi ân hận chưa có cách gì đề đền đáp được, giờ đây lại vĩnh biệt nhau, xin nàng hãy nhận đây một tấm lòng thành.

Lúc đó tất cả nhóm quần hùng ai ai cũng ngưỡng mộ hào khí của Đinh-Linh, dám liều chết để vạch trần âm mưu hiểm độc của Dịch-thiên-Hành để rồi bị hại, thế nên người nào cũng thấy mến tiếc và đau khổ vô cùng.

Âm mưu ấy có liên quan đến chuyện sống chết của tất cả mọi người thế nên không ai bảo ai, tất cả đều nghiêng mình làm lễ trước di hài của nàng.

Quỉ-vương Đinh-Cao bỗng cười ha hả :

— Con ơi ! Con chết mà được tất cả các bậc anh hùng thương mến như thế này, thì con còn hơn cha gấp mấy !

Con chết được thế này cha rất vui lòng...

Kim lão nhị bỗng thở dài :

— Rất tiếc là Độc lão nhân đã chết, nếu như lão ta còn sống, với tài y dược đó, người ấy có thể cứu Đinh cô nương được...

Bỗng nghe một giọng nói lảnh lót :

— Chưa chắc là đúng như thế, biết đâu trên đời này cũng còn có kẻ không thua gì Độc lão nhân ?

http://tieulun.hopto.org

Mọi người đều giựt mình quay lại : thì ra đó là nàng áo đỏ, trên mặt vẫn còn che vuông lụa đen. Nàng chậm rãi bước tới phía sau lưng vẫn có những tay cao thủ trong phái Nam-Hải theo hầu.

Lúc ấy, Nguyên-Bình, Kim lão-nhị, Tông-Đào trong lòng ai nấy cũng đều mừng rỡ !

Chẳng hẹn nhau, mà tất cả đều nghĩ thầm :

— Phải rồi, còn chút nữa đã quên nàng...

Chỉ vì ba người ấy đã biết rõ tài nghệ của nàng áo đỏ, thế nên họ tin rằng nàng có thể cứu được Đinh-Linh, trong lúc đó, vì quá đau đớn, nên Đinh-Cao không hề chú ý đến những chuyện gì đã xảy ra chung quanh.

Nguyên-Bình lật đật bước tới mừng rỡ :

— Nàng đến kịp thời lắm, nếu nàng không đến ta cũng phải...

Nàng áo đỏ dừng chân nói tiếp :

— Tôi đến, chàng mừng lắm phải không ?

Nguyên-Bình gật gật :

— Đúng lắm... tự nhiên như thế...

Nàng áo đỏ chậm rãi bảo :

— Vì chàng gặp tôi mà mừng hay là vì tôi đến cứu chữa cho cô Đinh-Linh mà chàng mừng ?

Nguyên-Bình nghe nói đứng sững sờ, chàng không tìm được câu trả lời cho ổn thỏa...

Bỗng nghe nàng áo đỏ hừ một tiếng rồi chậm rãi bước tới, Nguyên Bình thở dài nho nhỏ, bỗng thấy Mai-nương bước tới gần kề bên chàng, miệng lẩm bẩm :

— Con nhỏ thật là thông minh đinh ngộ, gặp việc quyến đoán mau lẹ, trong giới võ lâm ngày nay cũng khó có người sánh kịp, nhưng dù sao nó cũng không thoát khỏi thường tình nhi nữ.

Nguyên-Bình đứng sững sờ ngẫm nghĩ :

— Tự nhiên là ta cũng biết nàng thường tình nhi nữ, dâu có lẽ...

Chàng vừa nghĩ đến đó lại nghe Mai-nương nói tiếp :

— Bất cần một đứa con gái nào dù cho thông minh như thế nào, mà hễ nó là con gái, thì cũng không tránh khỏi tật đố kỵ, nhứt là đối với người có cảm tình nhiều, đó là thông bịnh từ cổ chí kim của người con gái, ngươi có biết không ?

Nói xong bà ta vội bước qua, Nguyên-Bình vẫn còn đứng sững sờ một chỗ, chàng ngẫm nghĩ câu trả lời, trong lòng thấy bối rối vô cùng.

Nàng áo đỏ chỉ đứng sững sờ, không nói được một lời.

Tông-Đào lại tiếp :

— Sao tiểu huynh lại nói như thế ? Mạch Đinh cô nương đã tuyệt mạng trời đã định, ta làm sao trách người được ?

Nguyên-Bình la lớn :

— Không phải, như thế.

Chàng lại chỉ ngay vào mặt nàng áo đỏ :

— Chỉ vì nàng đố kỵ, nàng ghen ghét Đinh cô nương thế nên mới không muốn cứu đó thôi...

Tay nàng áo đỏ run run :

— À, chàng... chàng bảo rằng... như thế thì nghĩa lý gì ?

Nguyên-Bình hậm hực :

— Nghĩa là không biết... A lòng nàng thì nàng tự biết rõ hơn ai hết, nàng hãy suy nghĩ lại, nếu thấy lòng mình không gì đáng thẹn, thì không ai trách cứ gì nàng được...

Lúc ấy tất cả mọi người đều liếc mắt nhìn lẫn nhau, người nào cũng hoài nghi trong lòng...

Mai-nương nạt lớn :

— Từ Nguyên-Bình, tại sao ngươi lại nỏi xấu con ta như thế ?

Bà biết rõ ràng tánh nàng áo đỏ rất kiêu kỳ và tự cường, nên mới nói, như thế để cho nàng đỡ ngượng. Nhưng mặc dầu nói như thế lòng Mai-nương cũng có đôi chút nghi ngờ : có lẽ Nguyên-Bình nói đúng, thế nên giọng nói của bà không được quả quyết cho lắm,

Đinh-Cao bỗng đứng phắt dậy :

— Cô nương ơi... chỉ cần cô cứu giùm cho con tôi sống lại được, thì cô bảo gì, tôi là... Quỉ-vương-cốc Đinh-Cao đây, tôi hứa sẽ tuân theo lời chỉ bảo của cô nương.

Nàng áo đỏ lúc bấy giờ bỗng thấy run run, vuông lụa đen trên mặt nàng khẽ động đậy, nàng gắng gượng hỏi :

— Quí vị đều cho rằng tôi có thể cứu được nàng sao ?

Không một ai đáp lấy một lời, vô hình tung ai cũng mặc nhận lời của nàng, họ nghĩ rằng nàng có thể cứu Đinh-Linh.

Nàng áo đỏ liếc mắt nhìn chung quanh một lượt, rồi bỗng nhiên ngước mặt lên trời cười to :

— Ta làm sao nhứt định phải cứu nàng được ? Làm một chuyện không ai làm được, như thế các người cứ ép ta. Nếu như ta làm không kết quả, các người bảo ta đố kỵ, độc hiểm thì sao ?

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo đỏ lặng lẽ bước tới gần thi thể nàng Đinh-Linh liếc mắt nhìn chung quanh một lượt, thấy nét mặt người nào cũng buồn rầu đau đớn, nàng bỗng ngẫm nghĩ :

— Nếu ta chết, không biết có được như vầy không ?

Rồi nàng lại nghĩ quanh :

— Nàng là một đứa con gái tại sao lại được mọi người thương mến đến như thế ? Có lẽ nàng đã hy sinh thân thể mình, để cứu người khác, còn ta thì...

Hễ con người càng thông minh sáng suốt bao nhiêu, thì tình cảm trong lòng càng đậm đà bấy nhiêu. Họ suy nghĩ nhiều, đầu óc càng phức tạp. Những ý nghĩ của họ, người khác cũng khó mà kiểu cho được chỉ vì tâm tư họ có những mãnh lực ức chế rất mạnh, họ khắc phục được tất cả tình cảm và thái độ của họ một cách dễ dàng...

Lúc đó tất cả mọi người đều nhìn thẳng về nàng áo đỏ, chỉ thấy nàng khẽ cúi xuống giơ tay sờ lên ngực Đinh-Linh, kế đó xem xét mắt và gò má nạn nhân, sau cùng nàng áo đỏ lặng im như đang suy nghĩ một vấn đề gì thật khó khăn.

Kim lão nhị và Tông-Đào đều là những người có tánh nóng, Đinh-Cao cũng đang lo lắng cho con gái, thế nên ba người đều lật đật hỏi :

— Còn có hy vọng gì không cô nương ?

Nàng áo đỏ cúi đầu thở ra :

— Tam kinh nàng đã tuyệt, bát mạnh đều ngưng, giả sử như có Đại-la kim-tiên hạ phàm đi nữa, thì cũng không thể nào cứu được...

Tất cả mọi người nghe nói ai nấy đều xôn xao, chỉ vì hy vọng cuối cùng ở nàng đã bị dứt luôn...

Nàng áo đỏ lại nói tiếp :

— Nhưng tuy tôi không thể nào cứu được tính mạng nàng, mà tôi chỉ có thể bảo toàn thi thể nàng khỏi bị hư hại để cho tất cả...

Mới nói đến đây bỗng nghe một tiếng hét lớn vang vang.

— Tất cả mọi người, đều quay đầu lại nhìn, bỗng thấy Nguyên-Bình lẹ làng bước tới, mặt vô cùng bối rối, chàng đứng hẳn lại rồi, nhưng thân hình vẫn còn run run...

Kim lão nhị giựt mình hỏi lớn :

— Cháu Bình, cháu làm sao thế ?

Nguyên-Bình nhìn chòng chọc vào nàng áo đỏ lớn tiếng hỏi :

— Tại sao... tại sao... nàng không chịu cứu Đinh-Linh ? Lòng của nàng độc đáo như thế ?

Nghe nói đến đây tất cả mọi người đều giựt mình ngạc nhiên, lúc ấy nàng áo đỏ vẫn tiếp tục cười dài, nàng khẽ nghiêng nghiêng mình ngã xuống đất...

Mai nương kinh hoàng la lên một tiếng thất thanh, bà lẹ làng bước tới ôm nàng áo đỏ vào lòng ôn tồn bảo :

— Con ơi !... con...

Vì lòng bà bị kích động quá mạnh nên không nói ra được một lời nào.

Nàng áo đỏ lim dim đôi mắt, miệng lẩm bẩm :

— Mai-nương ơi.. Mai-nương.. con không.. lầm đâu...

Mai-nương ôm chặt nàng áo đỏ Bà rướm nước mắt :

— Con ơi, con không lầm, nhưng ta chỉ lấy làm lạ cho con mà thôi.

Nàng áo đỏ gượng nhếch mép cười, lặng thinh không nói gì, rồi một lát sau đó thật lâu, nàng cũng cứ lim dim đôi mắt lặng thinh.

Mai-nương bảo nhỏ :

— Con ơi.. con đã cứu người.. nhưng bây giờ ai cứu con đây ?

Nói đến đây Mai-nương khóc tức tưởi...

Kim lão nhị hoảng hốt :

—Đừng trách cô... đừng trách cô ấy...

Mai-nương vẫn khóc rấm rức :

— Bọn ngươi đều hùa nhau hại con ta, con ta bị hàm oan không sao nói được, bây giờ nó đã cắn nát Độc châu trong miệng nó rồi, còn làm sao cứu nó được nữa ?

Nguyên-Bình kinh hoàng sải bước tới lật đật hỏi :

— Nàng... nàng chết sao ?

Bỗng thấy toàn thân Mai-nương run run, bà đã bị cảm xúc và đau khổ đến tột độ, trên má bà đôi hàng lệ tuôn rơi lã chã...

Bỗng nghe một tiếng hét lớn :

— Ngươi là đứa hung thủ giết người.

Tiếp theo sau một ngọn trượng phong vô cùng mãnh liệt đánh thẳng ngay đầu Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình giựt mình quay lại, thấy đó là lão một gió, lão ta đang cầm thiết quải bổ mạnh tới...

Nguyên-Bình gượng cười :

— Thôi được rồi, ta vui lòng thường mạng cho nàng.

http://tinhtan.hopto.org

Nói xong chàng lim dim đôi mắt, đứng sững, không tránh né gì cả.

Trong giờ phút nghiêm trọng có quan hệ đến sự sống chết ấy bỗng nhiên có một chiếc gậy trúc xỉa ngang chặn lấy thiết quải của lão một giò, tiếp theo sau là giọng nói của Mai-nương,

— Chớ làm cho chàng bị thương.

— Mặt lộ sắc giận dữ, đôi mắt đỏ ngầu, lão đại-hán một giò liếc mắt nhìn Mai-nương rồi xụ mặt xuống hỏi :

— Mai-nương, tại sao lại như thế ?

Lúc ấy mặt lão ta đã xanh như chàm.

Mai-nương từ từ đỡ nàng áo đỏ đứng dậy :

— Con ta đã chết rồi, nếu ngươi giết người ấy, con ta cũng không sống lại được.

Lão một giò nhìn Mai-nương rồi lại nhìn thi thể nàng áo đỏ, lão ta vừa tức giận vừa oán hận nên hầm hầm bước tới la lớn :

— Giết thằng ấy, cũng yên ủi được vong linh của sư muội, Mai-nương làm như thế...

Bỗng nghe Vương-quán-Trung nạt lớn,

— Im đi, ngươi khùng rồi hay sao ?

Đại hán một giò giơ tay gạt nước mắt :

— Sư muội chúng ta chết rồi, chúng ta đành khoanh tay mà ngó hay sao?

Lúc ấy tâm thần của Vương-quán-Trung cũng bị kích động dữ dội nhưng lão ta là người có nhiều công phu hàm dưỡng, nên tiết chế được tâm tư, lão ta đáp :

— Mai-nương lão tiền bối là người hiểu biết nhiều hơn chúng ta, ngươi đừng ăn nói hồ đồ như thế.

Mai-nương thở dài, rơi nước mắt :

— Không nên trách anh ta, con ta chết, bây giờ lòng ta cũng giá lạnh rồi, ta cũng muốn giết chết hết những người có mặt tại nơi đây.

Vương-quán-Trung nhếch mép cười chua chát :

— Tuy Lưu sư đệ có hơi nóng nảy, nhưng lời nói rất đúng, sư muội bị người hủy báng, không sao chịu được nên mới tuyệt tự như thế, như thế ta phải thanh toán món nợ này mới được.

Mai-nương khẽ gật đầu :

Con ta chết mà vẫn còn hàm oan chưa giải bày cho minh bạch được

những nguyên nhân làm cho con ta chết, không phải từ ngày nay thì oán cừu này không phải cần giải quyết ngay bây giờ...

Đại hán một giò bỗng cười ha hả :

— Đúng lắm, phàm những kẻ nào có dính líu đến cái chết của sư muội tôi, tôi cũng đều trừng trị tất cả, không tha một ai.

Tông-Đào bỗng cười lạt và xen vào :

— Đừng tưởng rằng phe Nam-Hải sẽ đánh bại tất cả võ lâm miền Trung-nguyên này đâu, mà giả sử như có được bản lãnh ấy đi nữa thì cũng không làm cách nào cho nàng ấy sống lại được...

Hừ... những nhân vật trong phái Nam-Hải ta biết rõ cả mà, đều là những bọn giá áo túi cơm, không làm nên được chuyện gì đâu !

Vương-quán-Trung cười lạt :

— Tôi đã nghe danh Thần-cái Tông-Đào từ lâu, mà lão có dám giao tranh một trận quyết tử với tôi không ?

Mai-nương khẽ lắc đầu :

— Chớ có nói càng...

Bỗng nhiên Mai-nương quắc mắt sáng ngời nhìn qua tất cả nhóm quần hùng một lượt rồi nói tiếp :

— Nếu mà có xung đột nhau, thì chẳng những chúng ta sẽ bỏ xác tại ngôi cổ mộ này, mà cho đến tất cả những người trong giới võ lâm miền Trung-nguyên phải bị một phen xiêu hồn, lạc phách...

Nguyên-Bình từ từ mở đôi mắt nhìn thi thể nàng áo đỏ và Đinh-Linh, chàng thở dài :

— Cái chết của hai cô nương, nếu xét cho kỹ, người có tội chính là Dịch-thiên-Hành, Y phải đền mạng.

Mai-nương khẽ gật đầu :

— Đúng lắm, người thứ nhứt là Dịch-thiên-Hành, còn người thứ hai là ngươi.

Nguyên-Bình cười chua chát :

— Bực đại trượng phu không bao giờ chịu sống mà có điều bứt rứt trong lòng, thà là cứ khẳng khái chết đi còn hơn, nếu như các người nhận thấy rằng tôi phải chết để thường mạng, thì không bao giờ tôi từ chối.

Nhưng sau khi các người giết tôi, rồi sẽ giết Dịch-thiên-Hành thì thà là để tôi sống chết với y một trận để các người đứng bên ngoài xem có phải tiện hơn không ?

Mai-nương hơi ngạc nhiên :

http://tieulun.hopto.org

Ngươi có thù với lão ấy à ?

Nguyên-Bình dằn mạnh từng tiếng :

— Giết cha, hại mẹ tôi, thù bất cọng đái thiên...

Mai-nương bỗng quay về phía Tông-Đào :

— Ngươi bảo rằng môn hạ của phái Nam-hải là giá áo, túi cơm, không hiểu ngươi căn cứ chỗ nào vậy ?

Tông-Đào cười lạt :

— Nếu như người biết trước nàng đã ngậm sẵn độc châu độc dược trong miệng, nhưng tại sao không tìm cách moi ra trước, để đợi đến lúc nàng cắn nát tự tuyệt rồi mới nói ra, có phải là vô ích không ? Như thế không phải là giá áo túi cơm hay sao ?

Mai-nương đáp :

— Ta cũng dư biết, việc gì cũng phải ngừa trước mới được...

Tông-Đào dằn mạnh :

— Đã biết mà còn phạm lỗi, thì lỗi càng nặng, nếu xét cho kỹ thì phải giết bà trước...

— Mai-nương cúi xuống nhìn thi thể nàng áo đỏ rồi buồn rầu than thở:

— Con ơi, con chỉ biết làm theo ý riêng của mình, trời đã ban cho con một sắc đẹp tuyệt trần, một tài hoa cái thế, nhưng trời lại không cho con hưởng hạnh phúc và sống lâu, rồi đây bên kia thế giới chắc con cũng không được vui vẻ gì...

Thật là đáng thương, nếu như con đần độn, thì chắc có lẽ không đến nỗi phải đi đến một kết cuộc thê thảm như thế này.

Con ơi ! Ta đem cái tuổi già như ngọn đèn treo trước gió này để bảo hộ cho con đi du lịch miền Trung-nguyên nầy cũng chỉ mong sơn hà tráng lệ sẽ làm cho lòng con vơi bớt nỗi sầu, nhưng không ngờ lại làm cho con lìa đời sớm...

Con ơi ! Khổ cho ta biết mấy !

Mai-nương khóc nức nở, mái tóc trắng như bong khẽ run run, lệ chan hòa đầy mặt.

Lúc ấy tất cả những người trong phái Nam-hải ai ai cũng đều khóc rấm rức...

Lúc đó mặt Nguyên-Bình đỏ bừng bừng : lòng chàng đang bị kích động dữ dội, chàng dằn mạnh từng tiếng :

— Tông lão tiền bối nói rất đúng, nếu người đã biết nàng đã ngậm sẵn Độc châu tại sao không tìm cách lấy ra ?

Bỗng nghe từ phía bên trong tảng đá tiếng hét nổi lên vang vang tiếp theo sau là hơi chưởng phong nghe vụt vụt, dường như phía bên trong đang có một cuộc giao tranh long trời lở đất.

Mai-nương thở dài :

— Cũng đáng trách cao xanh đã ban cho nàng một sắc đẹp phi thường, vì nàng muốn giữ gìn tiếng tăm trong sạch cho mình, thế nên cứ luôn luôn ngậm Độc châu trong miệng, ngờ đâu, trong phút chốc nàng không chịu đựng nổi những lời chua chát nên mới cắn bể thuốc ma tự tuyệt.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, hai tuyệt thế giai nhân đã lìa trần Nguyên-Bình đứng trước cảnh đau lòng ấy tự xét mình thấy bứt rứt không yên...

Chàng ngẫm nghĩ :

— Lúc hai nàng còn sanh tiền, một nàng thì đẹp như hoa, không biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ, nhưng chỉ trong giây lát mà đã hoa tàn nguyệt khuyết rồi chỉ trong một thời gian ngắn ngủi tới đây, da thịt tiêu tan, còn lại một nắm xương trắng trơ trơ nằm dưới nấm đất vàng ..

Mỹ nhân anh hùng cũng chẳng qua là thế mà thôi, một con người chết mất dễ dàng như thế ấy...

Dường như Mai-nương sực nhớ đến một điều gì quan trọng, nên bà lật đật quay lại kề tai Vương-quán-Trung nói nho nhỏ..

Vương-quán-Trung lật đật chạy ra phía ngoài, được mấy bước lão ta quay lại lắc đầu :

— Đường đi xa mà lại nhiều hiểm trở, nếu tôi ra khỏi được nơi đây mà sống thì cũng khó mà trở lại ngôi cổ mộ này, chi bằng nên đi một lượt là tiện hơn...

Mai-nương trầm ngâm trong giây lát rồi từ từ để thi thể nàng áo đỏ xuống rồi bảo :

— Các người hãy giữ gìn con ta cho kỹ, ta đi, rồi sẽ trở lại.

Nói xong bà lẹ làng quay mình ra đi.

Bà đi rất hấp tấp, dường như sực nhớ đến một chuyện gì rất quan trọng

Đinh-Cao xốc thi thể Đinh-Linh khóc rấm rức :

— Con ơi ! Trong ngôi cổ mộ này có biết bao nhiêu người chết không

http://tieulun.hopto.org

biết cha có ra khỏi nơi này hay không, lúc còn sống, cha rất lạnh lùng nghiêm khắc với con, nếu cha con chúng ta được chết một lượt thì cha vui lòng biết bao.

Bỗng nhiên Nguyên-Bình vòng tay xá dài trước thi thể nàng áo đỏ rồi lầm bầm vái :

— Nàng hãy chậm chậm chơn đợi tôi báo thù cho cha mẹ xong rồi sẽ trở lại đây đền mạng...

Vái xong chàng lẹ làng quay mình vọt vào phía trong cửa đá.

Đại-hán áo đỏ một giò định chặn đường chàng lại nhưng đã trễ rồi.

Tông-Đào cười ha hả :

Đường dài 100 dặm nay đã đi được 9 phần chúng ta đã qua biết bao nhiêu là cơ quan nguy hiểm, giờ đây đâu có thể nản chí đoạn đường chót này được ?

Nói xong lão ta liền bước theo sau Nguyên-Bình, nhưng được mấy bước Tông-Đào vụt quay lại :

— Trên con đường dài 13 trượng này, trừ ra chủ nhân ngôi cổ mộ này và số cao thủ mai phục bên trong lại còn có Dịch-thiên-Hành cũng toan ám hại chúng ta, tôi mong rằng quí vị trong lúc này hãy tạm thời dẹp sang ân oán cũ, cùng nhau giúp đỡ để vượt qua đoạn đường đầy nguy hiểm này....

Dương-văn-Nghiêu lại nói tiếp :

— Lời của Tông-huynh rất hữu lý, tôi hết sức tuân theo...

Đinh-Cao và Tra-tử-Thanh ai ai cũng gật đầu bảo :

— Dịch-thiên-Hành là tay giảo hoạt vô cùng nếu một đối chọi một bất luận là chúng ta đấu trí hay đấu lực gì thì cũng chưa chắc trong chúng ta có người địch nổi y. Lão ấy ra mặt làm lành, nhưng trong lòng độc hiểm, luôn luôn chực ám hại người, chúng ta không cần đem qui củ trong giới giang-hồ để nói với lão ta làm gì, bây giờ chỉ có cách hợp sức nhau để trừ lão ta là hay hơn cả...

Tông-Đào muốn nói gì nhưng rồi lại thôi, lão thở dài rồi quay mình đi trước.

Dương-văn-Nghiêu liếc mắt nhìn qua một lượt tất cả quần hùng rồi kêu nho nhỏ :

— Lãnh-huynh...

Từ sau khi hợp sức với quần hùng, Thiên-độc-cốc chủ thường thường lim dim đôi mắt và rất ít nói, nên khi nghe Dương-văn-Nghiêu kêu, lão ta lu đật mở mắt hỏi

Gì thế Dương-huynh ?

Lão ta quắc đôi mắt sáng như sao sa nhìn chòng chọc vào mắt Dương-Văn-Nghiêu.

Nguyên do lúc đó lão ta đang vận khí điều tức, vì nội công lão ta rất thâm hậu, tuy rằng trong một thời gian không bao lâu nhưng lão ta đã hoàn toàn phục hồi nguyên khí y như cũ, tinh thần rất đầy đủ.

Dương-văn-Nghiêu tỏ vẻ lo ngại :

Tôi định cùng với Lãnh huynh đi trước mở đường, rồi Tra-huynh đi phía sau, nhờ Bách bộ thần quyền của người hộ trợ cho chúng ta, hợp sức ba người lại, giả sử như có gặp Dịch-thiên-Hành cũng không có gì đáng sợ.

Dụng tâm của Dương-văn-Nghiêu thật là hiểm độc, thế nên trong lời nói cũng đã thấy ý độc hiểm của lão ta rồi, lão định kết thành một trận thế hai người liên hợp nhau.

Thiên-độc-cốc chủ định đáp lời, bỗng thấy Mai-nương chạy vội vàng trở lại, phía sau bà ta có một thiếu nữ tóc bỏ xõa rối như mớ bòng bong.

Thiên-độc-cốc chủ vừa thấy nàng ấy liền lật đật gọi :

— Uyển-Thanh con, mau lại đây...

Bỗng nghe Thượng-quan-Tung cũng gọi lớn :

– Uyển-Thanh con qua phía này...

Thiên-độc-cốc chủ cười ha hả :

Thượng-quan huynh ơi, thượng-quan huynh và Thiên-độc-cốc trong giới giang hồ, thanh danh vẫn như nhau, nếu như được kết thông gia với nhau, thì thật là môn đương hộ đối lắm đó !

Thượng-quan-Tung cười lạt :

Con ta như thế ấy mà lại đem gả cho một đứa xuẩn ngốc và xấu xí như con của Lãnh huynh hay sao ? Hừ, Lãnh huynh hãy bỏ ngay ý nghĩ ấy đi, đừng để buồn phiền về sau.

Thiên-độc-cốc chủ Lãnh-công-Thiên bỗng biến sắc mặt, lão lạnh lùng bảo:

Trong hoàn cảnh sống chết chưa định được như thế này, tôi không có ý gì xung đột với Thượng-quan huynh làm chi, chuyện hứa hôn này là do chính lịnh ái đã bằng lòng, nếu Thượng quan huynh không tin thì cứ hỏi xem cho biết.

http://tieulun.hopto.org

Thượng-quan-Tung cười lạt :

— Chuyện hôn nhân đại sự đâu phải là trò con nít, tam mai, lục lễ không thể thiếu một, không biết chứng nhơn của Lãnh huynh là ai vậy ?

Bỗng thấy Uyển-Thanh ngửng mặt lên với đôi mắt lờ đờ từ từ nhìn Thượng-quan-Tung và Lãnh-công-Thiên, dường như nàng chưa nhận rõ đó là ai...Nàng lại từ từ bước thẳng về phía bên trong chiếc cửa đá.

Dường như Thượng-quan-Tung đã nhận thấy con gái mình thần sắc lạ lùng, nên lão lật đật kêu lớn :

— Uyển-Thanh con...Uyển-Thanh...tại sao con lại không nhận ra cha ?

Nói xong Thượng-quan-Tung bối rối lật đật chạy theo Uyển-Thanh.

Nhưng vì Lãnh-công-Thiên đứng gần cửa hơn nên lão ta đã lẹ làng vọt mình vô trước.

Tiếp theo sau là Dương-văn-Nghiêu, Thượng-quan- Tung, Đinh-Cao-Kim lão nhị...tất cả đều lần lượt bước theo.

Bên ngoài khung cửa đá, lúc bấy giờ chỉ còn có người của phái Nam hải.

Mai-nương lẹ làng thò tay vào bọc lấy ra một xác ve như còn sống, đó là Ngọc-thuyền rồi bảo :

— Trong giới võ lâm miền Trung-nguyên này, ai cũng cho rằng vật này giải được tất cả các loại độc, không biết có giải được Độc châu cho con ta không ?

Vương-quán-Trung tỏ vẻ lo ngại :

— Sư muội đã nuốt thuốc độc vào bụng rồi, có lẽ bây giờ phải cà nát Ngọc-thuyền này uống tiếp theo chăng ?

Mai-nương giựt mình lo ngại :

— À, chuyện ấy thì ta chưa nghĩ ra.

Vương-quán-Trung than thở :

— Không biết sư phó có biết rằng sư muội luôn luôn ngậm Độc châu trong miệng hay không đây ?

Mai-nương vội tiếp :

— Sư phó chuyện gì cũng tinh thông, ta tin rằng người đã biết trước chuyện ấy, và cũng có phương pháp giải cứu, nhưng rất tiếc là người ở yên tại vùng Nam-hải, làm sao biết được chuyện này ?

Lão đại-hán một giò lại tiếp :

— Giả sử như sư phó có biết,cũng không thể nào đến đây cho kịp chờ sư phó tới thì thi thể của sư muội đã rã rồi ?

Bỗng nhiên Âu-đà-Tử lại xen vào :

— Xin phép cho tôi nói, chuyện đã đến nước này thì thật khó khăn lắm, theo ý tôi, thì cứ đem cá nát Ngọc-thuyền này ra cho cô nương uống.

Ngọc-thuyền đã nổi tiếng là giải độc rất hay, trong giới võ lâm ai ai cũng biết, biết đâu nhờ đó có thể cứu được cô nương...

Mai-nương than thở :

Ngôi cổ mộ này thật là bất lợi cho phe nữ giới, Con ta nuốt Độc châu mà chết. Con nhỏ Quỉ-vương-cốc cũng bị thương mà chết, và Thượng-quan cô nương lại bị ta điểm vào Kì-Kinh, Bát mạch, biến thành một người ngay lại, chỉ trong vòng 4 giờ đồng hồ là hết phương giải cứu...

Vương-quán-Trung suy nghĩ hồi lâu rồi chầm rãi bảo :

Lúc Mai-nương bảo tôi đi lấy Ngọc-thuyền, lúc đó tôi...

Mai-nương vụt chặn ngang :

Lúc đó ngươi không tán thành phải không ?

Vương-quán-Trung khẽ gật đầu, Mai-nương lại tiếp :

Vì thế ta bảo ngươi đi, mặc dù ngươi bằng lòng, nhưng vẫn không đi!

Vương quán-Trung thở dài :

Có phải Mai-nương sợ Uyển-thanh thấy người lấy Ngọc-thuyền cho nên phải điểm vào kỳ kinh, Bát mạch của cô ấy không ?

Mai nương khẽ gật đầu :

Đúng như thế !

Vương-quán-Trung ngập ngừng :

Mai-nương tiền bối ơi ! Người... người...

Chỉ nói được có bấy nhiêu lời lão ta bỗng cúi đầu ho rũ rượi...

Mai nương than thở :

Ngươi chớ ho làm gì... ta đã biết ngươi sẽ nói gì rồi... phải ngươi định nói thủ đoạn của ta quá tàn nhẫn phải không ?

Vương quán-Trung vẫn cúi đầu không nói một tời...

Mai nương chậm rãi bảo :

http://tieulun.hopto.org

— Phải, ta thật là ác độc, nhưng cũng chỉ vì con ta mà thôi, giả sử như có hành động nào độc ác hơn thế nữa ta cũng làm..

Vương-quán-Trung vụt ngửng đầu lên :

— Mai-nương tiền-bối, không thể nào cho sư muội uống Ngọc-thuyền này được...

Mai-nương ngạc nhiên :

— Tại sao thế ?

HỒI THỨ MỘT TRĂM LẺ TÁM

Chủ nhân ngôi cổ mộ là ai

Vương-quán-Trung trầm ngâm giây lát rồi bảo :

—Trong ngôi cổ mộ này, chỗ nào cũng dẫy đầy những chuyện sắp đặt rất bất ngờ, không sao dự liệu trước được, lúc nào cũng khiến cho ta lo ngại và hoài nghi.

Ta thấy rõ sự thật bên trong ngôi cổ mộ này khác rất xa với những lời đồn đãi, như thế thì biết đâu Ngọc-thuyền và Kim-điệp..,

Mai-nương vụt chặn ngang .

— Hai vật ấy cũng có thể giả phải không ?

Vương-quán-Trung gật đầu :

— Tôi cũng nghĩ như thế, nên mới không vội cho nó uống Ngọc-thuyền sớm, nhưng đã bị độc đến như thế này, nếu không mạo hiểm thì đâu có cách nào khác...

Vương-quán-Trung lo ngại :

— Thôi cứ giữ tình trạng như thế này, để xem coi có cơ hội gì may không, không nên hành động càn, lỡ ra không hối kịp...

Vương-quán-Trung quả quyết nói như thế, thì không đúng vị trí của một hậu sinh đối xử với lão tiền bối, nhưng cũng biểu lộ ra được lòng của lão rất để ý lo lắng cho sư muội của mình.

Mai-nương suy nghĩ hồi lâu rồi thở ra !

— Nếu y như...

Thực ra bà ta không dám quyết định một việc quan hệ đến thế

Vương-quán-Trung bỗng cúi mình thi lễ :

— Lão tiền bối lo cho sư muội, tôi đi trước mở đường...

Đại hán một giò, khẽ nhíu đôi mày rậm rồi nói lớn :

— Có tôi...

Vương-quán-Trung nghiêm sắc mặt :

— Thời khắc này rất quan trọng phi thường chuyện sanh tử chưa biết trước được. chúng ta cũng vì chuyện sống chết của sư muội, đáng lẽ phải ra khỏi ngôi cổ mộ này ngay, nhưng bây giờ không thể nào lui được nữa, thì tiến tới cũng rất thận trọng, giờ phút này chúng ta phải dẹp tất cả những điều ân oán, tại sao ngươi lại muốn tranh với ta làm gì ?

Vương-quán-Trung đã nói ra những lời thẳng thắng, đúng lý, làm cho lão một giò phải cúi đầu, không nói được một lời...

Mai-nương ngẫm nghĩ :

— Lúc bình thường ta không thấy Vương-quán-Trung có gì khác lạ nhưng trong lúc bất thường như thế này, thì lại tỏ ra sáng suốt, thế nên sư phó mới ra lịnh cho chàng ta đi cũng phải, nhưng rất tiếc...

Chỉ nghĩ đến đây, bà ta thở dài, rồi không dám suy nghĩ tiếp thêm, bà lật đật bồng nàng áo đỏ đi về phía chiếc cửa đá.

Lão một giò và hai lão gù và lùn theo sau Mai-nương, còn Vương-quán-Trung đã lẹ làng bước đi trước...

Mới bước vào phía trong cửa đá, đã thấy hơi chưởng phong mãnh liệt vô cùng , từ phía ngoài xa cách mấy trượng nghe có tiếng động chạm vang vang rõ ràng phía trước đã có một trận giao tranh vô cùng ác liệt.

Lúc bấy giờ chung quanh mấy người tư bề đều tĩnh mịch, đượm đầy mùi tử khí.

Bỗng nhiên Vương-quán-Trung thấy bị trợt chân, lão ta giẫm lên một vật mềm mềm, lão lật đật chìa tay ra mò thử, đó là một thây người...

Họ Vương thở ra :

Trong con đường hầm này chắc có nhiều người đã bỏ mạng rồi...

Lại thấy phía ngoài xa có ánh sáng lập lòe, tiếp theo sau là một tiếng rú kinh người : có một người đã ngã gục...

Mai-nương bảo nhỏ :

Quán-Trung hãy chậm lại một chút, để bọn họ mở đường cho chúng ta .

Lão một giò bỗng tiếp lời :

Mai-nương rất cao kiến, chúng ta tránh được một cuộc giao tranh ác kiệt nương cơ hội này, chúng ta hãy điều tức, dưỡng thần để bảo tồn thực lực

http://tieulun.hopto.org

Lắng tai nghe kỹ, chưởng phong chỉ nổi lên vù vù tại một chỗ mà không thấy xê dịch thêm lên một chút nào. Chắc có lẽ những người phía trước đang gặp một trở ngại lớn lao nên không tiến lên được.

Vương-quán-Trung nói :

— Chủ nhân của ngôi cổ mộ này, chúng ta không nên xem thường, mặc dù các cao thủ, ở Trung-nguyên đã liên hợp nhau mà vẫn không phá được...

Vừa đi vừa bàn bạc, mọi người đã đến gần chỗ đã xảy ra trận đấu.

Bỗng thấy một ngọn chưởng phong đánh ào tới trước ngực Vương-quán-Trung.

Quán-Trung vung tay mặt đỡ ngọn chưởng ấy, còn tay trái lại phóng ra một đòn.

Bỗng nghe Tông-Đào kêu lớn :

— Thượng-quan-huynh chúng ta hãy chặn phía sau, bọn Nam-Hải đang thừa cơ đánh tới :

Trong bóng tối lờ mờ, lại nghe tiếng hét của Nguyên-Bình :

— Ai ngăn ta thì chết !

Kiếm quang lại lòe lên sáng loáng trong con đường hầm.

Lại nghe một tiếng rú thảm thiết, thêm một thây người bỏ mạng dưới làn kiếm quang ấy.

Bỗng nghe một giọng nói trầm ấm vang lên trong con đường hầm tối om om :

— Nếu các người không chặn nổi thì đừng nên cản trở bọn họ nữa.

Mai-nương bỗng thấy toàn thân rung chuyển làm cho bà ta suýt bị ngã lăn... bà lật đật bảo nhỏ Vương-quán-Trung :

— Quán-Trung, giọng nói ấy sao nghe hơi quen quen...

Quán-Trung gật đầu :

— Phải tôi cũng nghe giọng ấy rất quen, dường như đó là tiếng của sư phó...

Mai-nương lại nói tiếp :

— Thật quái lạ, trong mấy năm qua, không bao giờ người rời khỏi vùng Nam-Hải, làm sao có thì giờ để kiến trúc ngôi cổ mộ này ?

Vương-quán-Trung nói tiếp :

— Tài của sư phó, quỉ thần cũng không sao lường được...

Bỗng thấy mấy đôi mắt sáng ngời hiện ra phía trước mặt như chận đường mọi người...

Vương-quán-Trung lạnh lùng hỏi :

— Ai đó ?

Bỗng nghe tiếng gió phất của y phục, lão một giò và lão lùn lão gù đã vọt mình tới trước...

Lúc đó tất cả những người trong phái Nam-hải ai ai cũng bực tức vì cái chết của nàng áo đỏ, thế nên mọi người đều quyết phục tội cho được mới nghe...

Âu-dà-Tử xông tới trước phất tay phóng ra một ngọn chưởng phong.

Thượng-quan-Tung hét lên một tiếng rồi đưa tay ra đón tiếp ngọn đòn.

Hai ngọn chưởng phong gặp nhau xoáy thành cơn trốt quay vù vù trong đường hầm.

Bỗng nghe Mai-nương lẩm bẩm :

— Nếu quả thật là sư phó, thì con ta đã có cơ cứu được rồi...

Vương-quán-Trung khấn vái lâm râm :

— Mong nhờ Hoàng-thiên phò hộ, cho sư muội tôi được sống lại...

Bỗng nghe lão một giò hét lớn :

— Lão ăn mày quả thật danh bất hư truyền, hãy tiếp thêm giùm ta một ngọn thiết quảy nữa...

Tông-Đào cười ha hả :

— Chúng ta đã được một trận giao tranh thích chí, một thiết quảy mà ăn thua gì !

Bỗng thấy kiếm quang sáng lòa, Thượng-quan-Tung hô lớn :

— Tông-huynh tay không, mà cự với thiết quảy, thì chịu lép lắm, Tông huy hãy đến đối phó với hai thằng gù và lùn đi, cây thiết quảy đó hãy để cho tôi.

Tông-Đào cười ha hả :

— Thôi thượng-quan huynh chớ khách khí làm gì. Hai thằng gù và lùn, hai người đánh một, còn Thượng quan huynh lại dùng binh khí thì chẳng mất tiếng tăm lắm sao ?

Thượng-quan-Tung lia một lát kiếm đánh lui hai lão gù và lùn rồi hét lớn :

— Hai thằng gù và lùn đã bội phản Trung-nguyên, ngày xưa tại vùng Tây Bắc, ta đã đánh với hai đứa hơn 300 hiệp... hứ... võ công của ta cũng chỉ như thế thôi...

Bỗng nghe Hồ-Nuy-Tử hét lớn :

http://tieulun.hopto.org

— Thượng-quan-huynh chớ khua môi múa mỏ, ngày nay nếu chúng ta không quyết định được hơn thua thì không bào giờ ngừng tay...

Vừa nói lão ta vừa rút thiết bút ra đánh với Thượng-quan-Tung.

Bỗng nghe mấy tiếng leng keng bút và kiếm chạm nhau mấy lượt, trong con đường hầm tối om om này đóm lửa tung tóe sáng ngời...

Thượng-quan-Tung hét lớn, tay trái dùng thế Hoành đoạn vân sơn quất ngang cầm kiếm dùng thế Bạch vân xuất tụ điểm ngay về phía lão một giò, miệng hô lớn :

Ai đã đánh con ta bị thương ?

Tông-Đào giựt mình lo ngại :

— À, ra lão ta đang giận vì Uyển-Thanh bị thương, nên mới đòi giao tranh với tên môn hạ chánh tông cửa phái Nam-hải, thôi ta cũng nên để cho lão ta được toại nguyện...

Vì nghĩ như thế, Tông-Đào lẹ làng lách sang một bên để đánh thiết quảy rồi giơ tay mặt đón tiếp ngọn chưởng của Âu-đà-Tử.

Chỉ trong chớp mắt, hai ngươi đã thay đổi thủ.

Lúc ấy Thượng-quan-Tung và đại-hán một giò, ai ai cũng muốn giành lợi thế cho mình nên cùng giơ kiếm và thiết quảy tấn công đối phương liền.

Tiếng sắt thép va chạm nhau loảng xoảng làm đinh tai nhức óc tất cả mọi người xung quanh.

Tuy Thượng-quan-Tung dùng bảo kiếm, nhưng trọng lượng của đôi song kiếm lão ta nặng có đến mấy mươi cân, thế nên vừa đâm chém, vừa dùng theo loại binh khí nặng để đỡ thiết quảy cũng rất hiệu nghiệm.

Trong hai đối thủ đang đánh vùi nhau, một người vì đau khổ sư muội bị chết một cách tức tưởi, muốn giết tất cả những người trước mặt để phục thù cho sư muội, còn một người cũng buồn thảm vì thương thế của đứa con gái, nên muốn chế ngự ngay những người trong phái Nam-hải, để bắt ép đối phương giải cứu thương thế trầm trọng cho đứa con gái mình...

Hai người, ai ai cũng đều bực tức, thế nên cuộc giao tranh rất ác liệt tiếng binh khí va chạm nhau dữ dội, lửa lòa từng chặp, đứng bên ngoài ai ai cũng đều giựt mình lo ngại...

Bỗng nghe tiếng Nguyên-Bình gọi lớn :

— Xin nhị vị tiền bối hãy tạm dừng tay, chủ nhân ngôi cổ mộ đã ra lịnh cho thuộc hạ ngưng tấn công chúng ta rồi...

Tông-Đào phóng ra liền hai ngọn chưởng thật mạnh bắt hai lão gù và lùn phải thối lui, rồi nhảy vọt ra phía sau bảo :

— Thượng-quan huynh chúng ta không nên để trễ, phải đi cho mau ?

Ngưng trong giây lát, Tông-Đào lại nói lớn với những người trong phái Nam-Hải :

— Chủ-nhân ngôi cổ mộ đã ra lịnh cho thuộc hạ dừng tay, để mở rộng cửa tiếp khách, nếu qui vị định so tài cao thấp với giới võ lâm ở Trung-nguyên này, thì cũng không cần gấp lắm, chúng ta hãy đến ra mắt chủ nhân của ngôi cổ mộ này rồi sau đó sẽ tính cũng không muộn...

Lão đại-hán một giò, ý không muốn dừng tay, nhưng bị Mai-nương ra lịnh, y đành phải vâng lời...

Tông-Đào níu áo Thượng-quan-Tung :

— Chúng ta đi thôi...

Chỉ trong giây lát đã đi qua một đoạn đường dài mấy trượng, ra khỏi con đường hầm, phong cảnh bỗng thay đổi lạ lùng.

Trong một tòa đại sảnh đẹp đẽ đầy ánh sáng, tư bề đều để đầy chậu hoa, có 8 đứa thanh y đồng-tử, tay cầm trường kiếm đứng dàn hàng ngang rước một khung cửa đỏ về phía cuối phòng.

Thiên-độc-cốc chủ bỗng lẹ làng vọt mình tới trước vòng tay bảo Thượng quan-Tung :

— Nhờ hồng phước của Thượng-quan-huynh tôi đã bảo toàn lịnh ái, qua được đoạn đường nguy hiểm vừa rồi...

Thượng-quan-Tung quay đầu nhìn lại thấy Uyển-Thanh rủ rượi mớ tóc đài bỏ xõa xuống vai, mặt hơ háo đôi mắt hết thần bất giác lão ta kêu nho nhỏ :

Uyển-Thanh con...

Vừa kêu Thượng-quan-Tung vừa bước tới. Uyển-Thanh ngạc nhiên trừng mắt nhìn Thượng-quan-Tung, nhếch mép cười rồi từ từ quay mình sang phía khác...

Thượng-quan-Tung thấy như bị gươm đâm vào tim phổi, lão đứng khựng lại, hai giòng lệ tuôn dài trên má.

Ra công nuôi dưỡng từ mấy mươi năm, giờ đây đến lúc lớn khôn thấy con nhìn mình như người xa lạ, Thượng-quan-Tung thấy trong lòng đau khổ vô cùng.

Tông-Đào an ủi nho nhỏ :

http://tieulun.hopto.org

— Thượng-quan huynh lịnh ái đã bị người hại ngầm, tạm thời thần trí không được sáng suốt, đợi khi chúng ta ra khỏi ngôi mộ này, chạy chữa xong cho lịnh ái cũng không khó gì đâu.

Thượng-quan-Tung ngẩng mặt nhìn Tông-Đào, giơ tay áo gạt nước mắt :

— Nhờ ơn Tông huynh chỉ bảo...

Tông-Đào quay lại nhìn kỹ tòa đại sảnh, bỗng nhiên mỉm cười :

— Đây là một chỗ yên giấc ngàn thu rất tốt !

Bỗng nghe Dịch-thiên-Hành kêu lớn :

— Người đã ra lịnh cho thuộc hạ dừng tay, chỉ cho chúng tôi đến đây, sao lại chưa cho chúng tôi bái kiến ?

Bỗng thấy hai cánh cửa đỏ mở hoác một người lùn tịt, mặc y phục đen, từ phía bên trong lẹ làng bước ra.

Người ấy ăn mặc trông rất dị kỳ, xem qua khó nín cười cho được hàm râu ngành trê hình chữ bát, trong tay cầm hộp thuốc bằng khí sáng loáng, chiếc áo cánh ngắn chỉ tới rún, còn quần thì lại thật dài kéo lê thê dưới đất, nhìn con người gầy gò lùn tịt ấy, ai ai cũng liên tưởng đến một hình nộm chưng trong các ngày lễ cầu siêu.

Nguyên-Bình khẽ nhíu mày, quay lại Kim lão nhị :

— Thúc thúc ơi ! Người này có phải là một cao thủ trong giới giang hồ không ?

Kim lão nhị lắc đầu :

— Ta chưa gặp người này bao giờ... không biết thuộc phái nào...

Bỗng thấy lão nộm ấy quay mình đứng bên phía trái cửa như chờ tiếp rước ai.

Tiếp theo sau lại là một người đàn bà nhỏ thó mặc toàn lụa trắng bước ra đến đứng bên phía mặt khung cửa.

Lúc ấy 8 thanh y đồng tử đã lẹ làng bước tới 4, 5 bước rồi đứng dàn thành một hàng ngang, tay cầm kiếm giơ thẳng ra phía trước tạo thành một hàng rào gươm sáng loáng.

Tông-Đào hừ một tiếng khô khan :

— Cứ bày trò dơ mắt mãi...

Chưa dứt lời bỗng nghe một chuỗi cười dài ha hả, một lão già mặc áo lụa xanh, tay tréo sau lưng từ từ bước ra, dáng điệu rất bệ vệ.

Bí mật của ngôi cổ mộ được truyền tụng trong giới giang-hồ giờ đây đã được khám phá, trong lúc ấy mọi người đều im hơi lặng tiếng, tập trung tinh thần nhìn thẳng về phía cụ già áo xanh.

Bỗng thấy cụ già ấy dõng dạc nói lớn :

— Cách biệt nhau từ lúc ở Hoành sơn, cho đến nay chỉ trong nháy mắt mà đã 10 năm, không biết trong quí vị đây có ai còn nhớ lão không ?

Vừa dứt lời, 8 tên thanh y đồng tử đã rẽ thành hai hàng đứng qua hai bên, buông gươm thõng xuống đất,

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Tưởng là ai, nào ngờ hóa ra người, giới võ lâm Trung-nguyên bị một tay ngươi che lấp cả tai mắt, lừa gạt người hơn 10 năm nay thật ra đáng gọi là cao minh lắm.

Lão áo xanh liếc mắt nhìn qua một lượt nhóm quần hùng rồi bảo :

— Không phải tự ta bày ra cuộc hư hư, thực thực lạ lùng này đâu, đây là một trò giả dối của giới võ lâm miền Trung-nguyên này đó thôi... nhưng ta là người tìm ra được trước, mới nhờ nơi đây, bỏng đùa với quí vị một phen chơi !

Nhóm quần hùng nghe câu nói của lão già áo xanh ấy, ai ai cũng đều giựt mình kinh ngạc.

Tông-Đào nhìn Dịch-thiên-Hành bảo :

— Trừ ra Dịch-thiên-Hành, ta không tin rằng trong giới chúng ta chưa có ai có cơ trí như thế nầy...

Dịch-thiên-Hành cười lạt :

— Tông huynh quá khen, lần này Tông huynh đoán sai rồi...

Lão áo xanh bỗng nghiêm giọng :

— Nhưng người ấy hiện nay đang còn ở tại đây, đợi một lát ta sẽ mời người ra gặp quí vị.

Lão ngưng trong giây lát rồi lại nói tiếp :

— Ngôi cổ mộ này thiết kế thật là tinh xảo, cơ quan mai phục rất nhiều, nếu được yên giấc ngàn thu ở đây thì thật là thỏa chí...

Dịch-thiên-Hành bỗng biến sắc mặt :

— Người nói như thế là có dụng ý gì ?

Cụ già áo xanh cười ha hả :

— Quí vị đã đến đây rồi, lại còn nghĩ rằng ra khỏi nơi đây được hay sao ?

Dịch-thiên-Hành quay lại nhìn Tông-Đào, muốn nói gì nhưng rồi lại thôi...

http://tieulun.hopto.org

Dịch-thiên-Hành biết rõ rằng, trong giờ phút này, tất cả đều là những người đối địch của mình, bây giờ nếu ta lại đụng chạm với cụ già áo xanh nữa, thì cũng chưa chắc là đã được nhóm quần hùng ủng hộ, thế nên ta lặng thinh...

Dương-văn-Nghiêu vụt nói tiếp :

— Nếu có một mình người mà giữ tất cả chúng tôi lại đây, thì việc ấy sẽ khó có thể làm được, riêng về tôi thì tôi không tin là sẽ có chuyện ấy...

Tông-Đào cứ nghĩ đến người đã thiết kế ngôi cổ mộ này, nên hỏi :

— Người nguyên chủ đã thiết kế ngôi cổ mộ này đã có mặt tại đây, xin cho chúng tôi biết mặt...

Cụ già áo xanh cười lạt :

— Chuyện ấy... thì không cần gấp lắm...

Bỗng nhiên lão ta biến sắc mặt rồi lặng thinh luôn...

Mọi người quay đầu lại nhìn thấy, Mai-nương, đầu trắng như thúng bông đang ôm nàng áo đỏ từ từ bước tới.

Mai-nương xuất hiện bất ngờ làm cho lão áo xanh vô cùng kinh ngạc, nên biến sắc mặt ngẩn ngơ.

Còn về phần Mai-nương, bà ta cũng giựt mình suýt buông rơi nàng áo đỏ.

Lúc đó tất cả những người trong phái Nam-hải, ai ai cũng đều lặng thinh nhìn thẳng vào mặt cụ già áo xanh.

Tất cả nhóm quần hùng đều là những tay từng trải nhiều trong giới giang-hồ, ai ai cũng đều có nhiều kinh nghiệm, nên khi thấy phái Nam-hải có thái độ biến đổi bất thình lình, họ đều nghĩ rằng, phía bên trong cuộc bố trí lừa dối của ngôi cổ mộ này lại có một nội tình khúc chiết lạ lùng khác.

Quả nhiên, chỉ trong giây lát, Mai-nương đã định thần rồi cười lạt :

— Hừ... thật là to gan lớn mật !

Lão áo xanh vội vàng vòng tay đáp :

— Mai-nương, chuyện đã qua, chúng ta sẽ bàn luận sau, giờ đây tất cả quần hùng đều có mặt, đâu có thì giờ để bàn chuyện riêng của chúng ta ?

Đôi gò má Mai-nương bỗng đỏ hồng, bà ta nạt lớn :

— Ta hận không được ăn tươi, nuốt sống nhà ngươi, Quán-Trung, mau lại đây đỡ sư muội ngươi...

Quán-Trung lẹ làng bước tới bảo nhỏ :

— Lão tiền bối, bớt giận, trong hoàn cảnh này...

Lúc đó dường như Mai-nương đã nổi giận đến tột độ, không sao dằn được nữa, bà ta trao nàng áo đỏ cho Vương-quán-Trung, rồi điểm gậy trúc xông tới.

Cuộc diện bỗng thay đổi một cách lạ lùng, bí mật, làm cho tất cả quần hùng, mặc dù đều là những tay có nhiều kinh nghiệm trong giới giang hồ, nhưng ai ai cũng thấy nhức đầu, nhức óc, không sao hiểu nổi.

Dường như lão già áo xanh rất sợ Mai-nương, nên khi thấy bà ta điểm gậy trúc xông tới, lão lộ vẻ kinh khủng, lật đật khoát tay lia lịa :

— Hãy mau chặn bà ta lại đi...

Tám tên thanh y đồng tử cúi đầu vâng lịnh, nhứt tề vung gươm dàn thành một kiếm trận, chặn hẳn lối đi của Mai-nương...

Mai-nương nổi giận hét lớn vung gậy trúc tới trước.

Ai ngăn ta thì bỏ mạng.

Bỗng nghe một loạt tiếng leng keng, các thanh gươm của thanh y đồng tư đều bị đánh bạt, nhưng tám tên thanh y đồng tử dường như rất quen với chiến trận, chúng biết không thể nào dùng sức đối phó được, nên chúng lật đật phát động liền kiếm trận, chỉ trong giây lát kiếm quang chớp chớp sáng ngời bao phủ chung quanh người Mai-nương.

Tất cả nhóm quần hùng đều biết võ công của Mai-nương rất cao nhưng từ trước đến nay chưa từng có người nào giao tranh thẳng với bà ta một trận, giờ đây, thấy bà ra tay, tất cả đều chú tâm theo dõi.

Đứng bên ngoài chỉ thấy chiếc gậy trúc của bà uốn quanh, biến hóa vô cùng ác liệt lại bao hàm những thế thủ vô cùng kín đáo.

Nhưng kiếm trận của 8 thanh y đồng tử cũng biến hóa vô cùng, tuy bị chiếc gậy trúc của Mai-nương đánh dồn tới mãi, nhưng chúng cũng đối phó rất linh hoạt. Đôi bên kịch chiến nhau hơn 20 hiệp, Mai-nương cũng vẫn không sao tiến lên được một bước...

Lúc đó lão một già và hai lão gù và lùn cũng vận khí chuẩn bị sẵn sàng để xông vào trận...

Bỗng nghe Mai-nương hét lên một tiếng lớn, chiếc gậy trúc càng ngày càng múa nhanh hơn.

http://tieulun.hopto.org

Gậy trúc nhảo lộn như một con giao long giỡn sóng, tiếng gió rít đinh tai, nhức óc, làm cho kiếm trận của tám tên đồng tử áo xanh đã thấy có phần rối loạn.

Dương-văn-Nghiêu khẽ nhíu mày bảo nhỏ với Tra-tử-Thanh :

— Tra-huynh, võ công của bà ta thâm hậu như thế, chiếc gậy trúc vung tới đâu sức mạnh như di sơn đảo hải ép tới đó, chúng ta phải coi chừng.

Tra-tử-Thanh gật đầu :

— Dương huynh nói rất đúng, con người ấy đã đến tuổi 70, mà còn giữ được nội lực thâm hậu như thế, thiệt ra cũng ít có...

Bỗng nhiên Dương-văn-Nghiêu lại dùng phép truyền âm nhập mật bảo :

— Tra-huynh, võ công của lão bà này, có thể đối địch với Dịch-thiên Hành được không ?

Tra-tử-Thanh hơi giựt mình lo ngại, nhưng sau đó, dường như đã hiểu ý Dương-văn-Nghiêu, nên lão ta nhếch mép cười, rồi cũng dùng phép truyền âm nhập mật đáp :

— Theo chỗ tôi thấy, thì dường như bà này có thể hơn Dịch-thiên-Hành.

Dương-văn-Nghiêu nói tiếp :

— Nếu chúng ta có thể khêu khích cho bà này xung đột với Dịch-thiên-Hành, thì chúng ta thêm vô một người nữa thì có thể không chế được cuộc diện này một cách dễ dàng.

Tra-tử-Thanh lại tiếp :

— Lại còn thằng tiểu tử họ Từ, lòng nó đang nóng phục thù cho cha mẹ, thế nào nó cũng không bỏ Dịch-thiên-Hành, chuyện ấy Dương huynh hãy yên tâm, chúng ta khỏi phải ngại về Dịch-thiên-Hành.

Dương-văn-Nghiêu nheo mắt :

— Chỉ cần trừ khử được Dịch-thiên-Hành và tên tiểu tử họ Từ đó, còn lại số người ấy, thì hoặc vì xung đột vì quyền lợi, hay hoặc vì vị trí của từng người, họ rất khó liên hợp nhau, chừng đó chúng ta tìm cách làm cho tình hình cứ không yên mãi, sau cùng chọn người nào mạnh tiêu diệt họ ngay chừng đó tất cả châu báu trong ngôi mộ này và cả Ngọc-thuyền, Kim-điệp sẽ thuộc về phần chúng ta...

Hai người nói chuyện, chỉ dùng toàn phép truyền âm nhập mật thế nên chỉ thấy môi họ mấp máy mà không nghe được họ đang nói gì.

Tông-Đào bỗng hừ một tiếng rồi quay lại :

— Bọn ngươi toan tính gì đó ?

Dương-văn-Nghiêu cười lạt :

— Tôi và Tra huynh đang đàm luận về cuộc thế đang thay đổi một cách bất thình lình và kỳ lạ, làm cho tâm thần mọi người đều rối loạn, không sao phán đoán được gì cả...

Tông-Đào nhếch mép ,

— Thôi, Dương-văn-Nghiêu, ngươi đừng bày trò trước mặt ta nữa, Dịch-thiên-Hành là tay gian ác, y muốn chiếm ngôi Minh chủ trong giới võ lâm trong thiên hạ, sai sử mọi người, dể chiêu binh mãi mã xưng hùng làm loạn, nhưng kể về tâm địa sâu sắc và nham hiểm tham lam tài vật thì người còn hơn Dịch-thiên-Hành rất nhiều, nhưng ta, ta không tin rằng, rằng chó có thể dài hơn cả ngà voi !

Tông-Đào, đã mắng nhiếc Dương-văn- Nghiêu thật thậm tệ, lột trần được âm mưu nham hiểm của họ Dương, thế nên mặc dù lão ta là tay mặt chai mày đá nổi tiếng, lão cũng phải đỏ bừng mặt lên...

Đến lúc ấy, cuộc giao tranh giữa Mai-nương và tám tên đồng-tử đã đến hồi phân thắng bại, chiếc gậy trúc trong tay Mai-nương linh diệu lạ lùng càng giao tranh càng thêm lợi hại, làm cho tám tên đồng-tử bị đánh bứt ra làm hai, thế công liên-hoàn bị mất, trong tình đó chỉ trong giây lát là bọn chúng cũng bị Mai-nương đánh bại.

Lão già áo xanh thấy tình hình bất lợi, liền lật đật quay mình chạy ra phía sau.

Bỗng Mai-nương hét lên một tiếng lớn, tóc đều dựng ngược. Bà quất ngang chiếc gậy trúc làm cho bọn đồng-tử đều phải thối lui, thì bà đã phóng mình tới lẹ như chớp.

Lão áo xanh vừa chạy tới khung cửa đỏ thì Mai-nương đã rượt theo gần kề phía sau lưng.

Lúc đó lão nôm nang và người phụ-nữ lạ lùng đang đứng gác hai bên mé cửa chỉ lấy mắt nhìn nhau mà không hề động đậy gì cả. Dường như họ không thèm chú ý gì đến lão áo xanh cả.

Trong lúc bối rối ấy, bỗng nhiên lão áo xanh vụt quay mình lại kêu lớn :

— Mai-nương...

Bỗng-nhiên Mai-nương thấy rùng mình, chiếc gậy trúc đang giơ mạnh xuống, bỗng lệch sang một bên, đánh trúng vào khung cửa đỏ, kéo thành một đường dài sâu xuống gần cả tấc.

http://tieulun.hopto.org

Lão áo xanh lẹ làng le lưỡi dài sọc :

— Trời ơi ! Nếu gậy ấy mà đánh trúng lão thì chắc đã chẻ đôi lão ra rồi còn chi !

Mai-nương hừ một tiếng khô khan rồi mắng :

— Mầy không bằng loài súc sanh giờ đây còn sống làm gì ?

Lão áo xanh nhìn qua bọn quần hùng một lượt, mặt dày mày dạn mỉm cười :

— Cũng nhờ hồng phước chủ...

Vương-quán-Trung nạt :

— Sư phó ta có ở đây à ?

Lão áo xanh nhíu mày, quay lại nhìn Mai-nương rồi hỏi :

— Người này có phải là môn hạ phái Nam-hải chúng ta không ?

Xem tình hình ấy, ai ai cũng thấy rõ lão áo xanh là người của phái Nam-hải.

Vương-quán-Trung nhìn lão nọ một lượt biết rằng lão áo xanh quan hệ rất mật thiết với phái mình, và đối với Mai-nương, bên trong có một uẩn khúc gì, thế nên họ Vương ôn tồn hỏi :

— Tôi là môn hạ của phái Nam-hải, với vai Thủ...

Bỗng nhiên Quán-Trung nhớ đến mình đã bị sư phó trục xuất, cho tới bây giờ vẫn chưa được tha lỗi, cho phép trở về yết kiến sư phó, thế nên họ Vương liền lặng thinh...

Mai-nương lạnh lùng bảo :

— Chúng ta không có thời gian tán gẫu với ngươi, đông chủ nhân có tại đây không ? Nói mau...

Lão áo xanh trầm ngâm trong giây lát rồi bảo :

— Đông chủ nhân đang tĩnh tọa hành công...

Mai-nương lật đật hỏi tiếp :

— Dang ra mau, ta phải gặp ngay Đông chủ bây giờ, sanh mạng tiểu thơ đang nguy...

Lão áo xanh bỗng nói nho nhỏ :

— Mai-nương, ta nói nhỏ việc này...

Mai-nương điềm gậy trúc hét :

— Dang ra...

Nói xong bà phóng mình vào phía bên trong cửa đó.

Lão áo xanh giựt mình vội chìa tay ra chụp Mai-nương.

— Không được, Mai-nương ơi ! Không thể vô được !

Mai-nương đánh gạt một chưởng trúng ngay vai lão áo xanh, rồi thuận tay đẩy luôn làm cho lão ta văng ra xa 4, 5 thước...

Nguyên-Bình lẹ làng xỉa tay ra chụp lấy cánh tay phải của lão ta, tay phải cầm thanh Diệt tình kiếm kề bên cổ lão ta bảo :

— Chớ có rục rịch...

Lão áo xanh định mở miệng ra kêu, nhưng khi thấy ánh gươm sáng loáng, hơi lạnh thấu xương, nên lật đật ngậm miệng...

Sắc mặt hầm hầm, Mai-nương quay lại nhìn Nguyên-Bình :

— Người trong phái Nam-Hải, bất luận đã phạm tội như thế nào, đều chẳng bao giờ cho phép người bên ngoài nhúng tay vào, hãy buông y ra...

Nguyên-Bình hơi đổi sắc, rồi trầm ngâm giây lát, chàng liền buông lão áo xanh ra... Mặc dù chàng không phục giọng ăn nói của Mai-nương, nhưng chàng cũng không muốn đụng chạm với phái Nam-Hải thế nên miễn cưỡng, chàng phải buông lão áo xanh.

Trước tình hình phức tạp và kỳ diệu ấy, nhóm quần hùng cũng còn đang ghìm nhau, trước khi những bí mật của ngôi cổ mộ được vạch trần, thế cho nên không một ai muốn động chạm đến phái Nam-Hải.

Được thả ra, lão áo xanh lẹ làng hoàn thân chặn ngang khung cửa đỏ rồi nghiêm sắc mặt bảo Mai-nương :

— Mai-nương, nếu Đông chủ không có điều gì khổ lòng và bất đắc dĩ, thì người đâu có cho ta ra đây để bêu xấu làm gì, nếu Mai-nương không nghe lời ta cảnh cáo, cương lý bước vào thì sẽ ân hận suốt đời đó...

Mai-nương giựt mình lo ngại, nhưng chỉ trong giây lát lại cười lạt :

— Ta đã không tin ngươi lâu rồi...

Nói xong, bà ta xỉa gậy trúc gạt ngang lão áo xanh rồi lẹ làng bước vào phía bên trong...

Từ trước đến giờ, lão áo xanh luôn luôn tỏ thái độ khiếp sợ, nhưng giờ đây bất ngờ lão ta lại tỏ ra gan dạ vô cùng ; lão hét to.

— Đứng lại...

Chưa dứt lời lão ta đã vọt mình phóng ra một chưởng.

Mai-nương nổi giận nạt lớn :

— Ngươi muốn chết...

Bà phất tay ra phía sau, phóng ra một ngọn chưởng ngay ngực lão áo xanh.

http://tieulun.hopto.org

Ngọn đòn của Mai-nương quá mãnh liệt, chỉ thấy lão áo xanh chỉ rên lên một tiếng rồi ngã lăn trên mặt đất, miệng mửa ra một búng máu tươi.

Mai-nương bỗng thở dài, đứng sững sờ tại chỗ, còn lão áo xanh quờ quạng đứng dậy phều phào :

— Đông chủ... Đông chủ tính đã sai rồi !

Bỗng nhiên lão ta trợn trừng đôi mắt rồi lại té lăn trên mặt đất.

Bỗng đại-hán một giò điểm thiết quảy phóng tới tay trái chụp lão áo xanh kéo lên, tay mặt vỗ vào lưng lão ta...

Lão áo xanh thở khì một hơi, rồi mở mắt ra.

Lão đại-hán một giò lật đật hỏi :

— Đông chủ sư phó ta ra sao ?

Lão áo xanh thở hồn hển :

— Nếu như trong vòng một khắc đồng hồ nữa mà Đông chủ chưa ra, thì chúng ta hãy vào...

Lão một giò nạt lớn :

— Ta hỏi người, sư phó như thế nào ?

Vương-quán-Trung chặn ngang :

— Nhị sư đệ, không nên vô lễ..

Lão áo xanh ngập ngừng :

— Trong giờ phút này, Đông chủ đang ở trong hoàn cảnh sống chết, Trời ơi ! Trên đời này sao lại có lắm chuyện bất ngờ như thế...

Lão ta bị nghẹn thở, xây xẩm mặt mày rồi ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Qua những lời nói đứt đoạn ấy, tuy lão áo xanh chưa nói rõ ý nhưng tất cả những người có mặt cũng đã hiểu qua một sự việc, là có lẽ phía bên trong chiếc cửa đỏ ấy, lão Nam hải đã gặp một tai biến kinh hồn...

Có lẽ Mai-nương đã biết tình hình nghiêm trọng, thế nên bà ta lật đật chụp lão áo xanh hỏi lớn :

— Đông chủ đang gặp nguy hiểm gì, hãy nói mau...

Lão một giò lật đật ấn tay phải phía sau lưng lão áo xanh, rồi vận dụng nội lực chuyển sang huyệt Mạnh môn cho lão ta...

Giòng hơi ấm chuyển vào các kinh mạch của lão áo xanh, làm cho khí huyết lão lần lần điều hòa, và đẩy số huyết ứ ra ngoài 2 búng.

Lão áo xanh từ từ mở mắt phều phào :

— Đông chủ định gặp mặt mọi người... nhưng không ngờ lại gặp chủ mẫu...

Mai-nương hoảng kinh :

— Thân mẫu của tiểu thơ à ?

Lão áo xanh thở hồn hển :

— Phải, chủ mẫu...

Mai-nương sa nước mắt :

— Thân mẫu của tiểu thơ còn sống sao ?

Lão áo xanh gật đầu :

— Đúng như thế, không khi nào lầm được, chính mắt tôi thấy rõ ràng... sau khi hai người gặp nhau, nói chuyện rất nhiều, vì Đông chủ và chủ mẫu đều là những người tài hoa tuyệt thế, dùng toàn những ngôn ngữ khó hiểu, nên tôi không rõ được là gì...

Vương-quán-Trung lật đật ôm thi thể nàng áo đỏ chen tới :

— Rồi kết cuộc như thế nào ?

Lão áo xanh thở một hơi dài :

Sau cùng... bỗng nhiên hai người đánh nhau.

Mai nương lật đật hỏi :

— Bây giờ vẫn còn đánh nhau ?

Lão áo xanh gật gật :

— Hai người đấu nhau vài hiệp rồi dùng nội công sơ sức, bốn tay chấn nhau không ai chịu thua ai...

Mai-nương lật-đật hỏi thúc :

— Giao tranh như thế là điều đại kỵ trong giới võ lâm, mau dẫn chúng ta vào, không thì nguy mất...

Lão áo xanh lắc đầu :

— Trong khi giao tranh với Chủ-mẫu Đông-chủ đã dùng phép Thiên-lý truyền âm, bảo tôi đội lốt người ra ngoài này, tạm thời đối phó với tất cả bên ngoài, rồi chỉ trong một khắc sau là có biện pháp khác.

Mai-nương hỏi dồn :

— Biện-pháp gì ?

Lão áo xanh đáp :

— Tôi chưa biết...

Vương-quán-Trung lo lắng :

— Đâu có lẽ sư phó lại muốn hại sư mẫu hay sao ?

Mai-nương bảo :

http://tieulun.hopto.org

— Chuyện ấy cũng khó nói, tánh của sư phó kiêu kỳ, còn sư mẫu lại nóng như lửa đốt, nếu hai người giao tranh, sợ chưa có sống chết thì không bao giờ chịu dừng tay...

Lão áo xanh rán thở mấy hơi :

— Nếu bây giờ chúng ta vào, chỉ sợ hai người đều bị thương một lượt...

Mai-nương nói tiếp :

— Thôi đừng nói gì nữa...

Bà ta quay sang Vương-quán-Trung :

— Quán-Trung, trao tiểu thơ lại cho ta...

Quán-Trung vâng lời đỡ thi thể nàng áo đỏ trao cho Mai-nương.

Mai-nương ẵm nàng rồi bảo :

— Bọn ngươi hãy tập trung toàn lực hãy giữ chặt cửa này, bất luận là ai cũng đừng cho vô...

HỒI THỨ MỘT TRĂM LẺ CHÍN

Giao tranh kinh hồn giữa Dịch-thiên-Hành và Nguyên-Bình

Vương-quán-Trung vâng dạ lẹ làng bước sang một bên rồi rút ra một thứ khí giới thật lạ kỳ : đó là cây Lưỡng nghi xích.

Mai-nương bước bên cạnh lão một giò dặn nhỏ :

— Hãy tìm đủ mọi cách giữ gìn cho được sanh mạng anh ta...

Lúc đó lão một giò vẫn còn ấn tay trên phía sau lưng lão áo xanh sắc mặt lộ vẻ vô cùng nghiêm trọng, đôi mắt không hề chớp : lão đang vận dụng nội công để liệu trị thương thế cho lão áo xanh.

Mai-nương bước tới, bỗng quay lại nhìn một lượt rồi lẹ làng phóng mình vào phía bên trong chiếc cửa đó.

Vương-quán-Trung bỗng vung đôi cánh tay hét lớn :

— « Thiên địa ngưu hoàng. Tứ tượng hóa sanh. »

Bị Mai-nương đánh bạt 8 tên đồng tử áo xanh phải tránh sang một bên đứng lặng thinh nghe cuộc đối đáp giữa chàng áo xanh với Mai-nương... sau tiếng hét của Vương-quán-Trung chúng bỗng vọt mình tới vung gươm sáng loáng bày thành một thế kiếm trận ngay phía trước cửa y như trước.

Vương-quán-Trung đứng giữa cửa, quắc mắt nhìn bọn quần hùng dáng điệu uy phong lẫm liệt như một tướng giữ cửa ải.

Bọn quần hùng liếc mắt nhìn nhau chưa kịp nói gì thì Tông-Đào đã thở dài :

— Chuyện đời biến ảo thật không sao lường được, làm cho chúng ta không một ai đoán ra...

Trong mấy ngày trước đây, nếu có ai bảo rằng ngôi cồ mộ của Cô độc lão nhân này là một trò giả dối, và Nam-hải kỳ tẩu đang ở trong ngôi cồ mộ, thì chẳng những ta, ta cũng không tin, mà cũng còn có thể mắng chửi người dám nói như thế là kẻ khùng... Nhưng giờ đây, trước sự thật, hừ... nếu lần này mà ta còn sống được trở về thì không bao giờ ta thèm chú ý đến những chuyện rắc rối trong chốn giang hồ nữa !

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Từ trước đến nay Tông huynh là người có nhiều nhiệt huyết can trường, không ngờ bây giờ lại chán nản như thế...

Thiên-độc-cốc chủ cười lạt :

— Người sắp chết, lời nói rất hay, Tông huynh dã biết mình không còn sống được bao lâu rồi đó...

Dịch-thiên-Hành lắc đầu lia lịa :

— Không phải như thế đâu !

Thiên-độc-cốc chủ lộ sắc giận :

— Không phải như thế à ? Như thế thì tôi với Dịch huynh...

Dịch-thiên-Hành chận ngang :

— Người đời có câu : Hễ đoàn kết nhau là làm gì cũng được... chúng ta võ công và tài nghệ như thế này, nếu đồng tâm mà hợp lực nhau, thì đừng nói chi ngôi cồ mộ này mà dù cho có thiên la, địa võng đi nữa, chúng ta cũng có thể phá tan được !

Vừa nói lão ta vừa liếc cặp mắt sáng như sao nhìn qua tất cả mọi người một lượt, lưu ý xem thái độ mọi người như thế nào...

Thiên-độc-cốc chủ nhìn sang Tra-tử-Thanh, Tra - tử - Thanh chậm rãi bảo :

— Lời Dịch huynh đúng lắm... đúng lắm...

Bỗng Tra-tử-Thanh nhìn thẳng về phía Dịch-thiên-Hành :

— Dịch huynh, ý tôi muốn đồng tâm, hợp lực lắm, nhưng bỗng nhớ lại một chuyện xưa...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Chuyện gì thế ?

Tra-tử-Thanh đáp :

— Sói và thỏ giao ước nhau, cùng qua một giòng nước nguy hiểm, sói lại ăn thịt thỏ...

http://tieulun.hopto.org

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Chuyện tích thật là hay... hay lắm... nhưng giả sử như thỏ không giao ước với sói, thì trước khi qua sông được đã bị cọp thịt mất rồi !

Tra-tử-Thanh giựt mình quay lại :

— Ý của Dịch-huynh như thế nào ?

Đinh-Cao xốc thi thể của Đinh-Linh lên và bảo :

— Nếu bảo ta đồng-tâm hợp lực với Dịch-thiên-Hành thì trước hết hãy bảo lão ta trả mạng sống cho con ta...

Tộng-Đào cao giọng :

— Đúng lắm... từ giờ này lão ăn mày không bao giờ chịu theo bọn giảo hoạt hung tàn nữa đâu...

Dịch-thiên-Hành ngửng mặt lên trời cười ha hả :

— Tốt lắm... tốt lắm...

Bỗng-nhiên Thiên-độc-cốc chủ xỉa tay điểm ngay vào huyệt Huyền quang của Đinh-Cao...

Tra-tử-Thanh vụt nói lớn :

— Dịch-huynh, tôi với Thượng-quan, và Công-thiên nhị-huynh, sẽ đứng bên cạnh Dịch-huynh...

Vừa nói Tra-tử-Thanh vừa vọt mình về phía khung cửa đỏ.

Nguyên do là vì trước đó, Thiên-độc-cốc chủ, Thượng-quan-Tung và Tra-tử-Thanh, đã dùng phép truyền âm nhập mật, cùng nhau thương lượng, trước hết cùng hợp tác với Dịch-thiên-Hành, tấn công phái Nam-hải... Còn Tộng-Đào và một số khác, tuy không đứng chung cùng hàng với Dịch-thiên-Hành, nhưng cũng không đứng ngoài mà xem...

Bỗng thấy Thiên-độc-cốc chủ khẽ chuyển mình rồi vung đôi tay, mấy mươi chiếc Ngân châm nhỏ như mũi kim sáng loáng vụt bay tới...

Vương-quán-Trung hét lên một tiếng to rồi vụt mạnh chiếc Lưỡng nghi xích, bỗng nghe mấy tiếng leng keng, tất cả ám khí của Thiên-độc-cốc chủ đều bị đánh tan bay mất...

Tra-tử-Thanh và Thượng-quan-Tung cũng khẽ chuyển mình, một người từ tả sang hữu, còn một người từ hữa sang tả, hai người cùng nhứt tề xông tới tấn công kiếm trận.

Chỉ trong giây lát, ánh sáng kiếm quang chói sáng khắp cả một đoạn đường hầm,8 thanh trường kiếm phối hợp nhau, vừa công vừa chém tới tấp như mưa không một kẽ hở... Mặc dù Tra-tử-Thanh và Thượng-quan-Tung đều

là những tay võ vông cao cường, nhưng cũng không sao bước tới được một bước.

Dịch-thiên-Hành quay đầu lại bảo :

— Quí vị hãy đứng chờ đây lược trận, để tôi khai huyết lộ cho !

Tộng-Đào nghiêm giọng :

— Thôi đi ! Ta đâu có cần ngươi khai lộ ?

Tánh Tộng-Đào rất kiêu kỳ, thế nên mặc dù lão biết rõ Dịch-thiên-Hành đã dùng kế khích tướng, nhưng khi nói xong, lão liền phóng mình tới trước.

Vương-quán-Trung nghiêm trọng :

— Tình hình rất nghiêm trọng, nếu quí vị muốn dùng sức vượt ngang khung cửa này, thì đừng trách phái Nam-hải chúng tôi hạ độc thủ...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Xin cứ tùy tiện !

Với câu ngắn ngủi ấy, lão ta đã liên tiếp tấn công tất cả 7 đòn, làm cho lão lùn không sao thi triển tài năng kim bút cho được.

Lúc đó Quán-Trung mới thấy rõ tay kiêu hùng trong giới võ lâm ấy, chẳng những tài trí đã tuyệt vời mà võ công cũng quán chung.

Bỗng nghe từ phía bên trong có tiếng của Mai-nương vọng ra :

— Đông chủ có lời mời Tông chủ các phái võ lâm ở Trung-nguyên hãy vào bên trong dùng trà...

Lúc ấy Quán-Trung hơi ngạc nhiên nhưng sau cùng lại yên tâm vì biết rằng sư phó của mình vẫn được bình yên...

☆

Mai-nương ẵm nàng áo đỏ bước qua khung cửa đỏ, bước vào một con đường hầm khá dài, con đường hầm ấy không đèn đuốc chi cả, nhưng lại có ánh sáng dìu dịu, không biết từ đâu tới.

Mai-nương dè dặt không dám trổ thuật khinh công mà cứ bước từ bước, đi đến hết con đường hầm, thấy có tấm rèm phát ra những làn ánh sáng xanh dìu dịu, lung linh trông rất đẹp mắt.

Mai-nương khẽ vén bức rèm, thấy đó là một tòa tịnh thất trống không bàn ghế ván giường mà cũng không trần thiết chi cả.

Đây đó, rải rác trên mặt đất sáng như gương có mười mấy chiếc đệm bông thật đẹp, thật nhã...

Giữa phòng, một cụ già mặc áo lụa xanh, tóc dài phủ chấm vai, ngồi trên chiếc đệm bông, lưng day ra cửa... trước mặt cụ là một người đàn bà tuyệt đẹp ăn mặc theo lối cung phi đang ngồi đối diện

http://tieulun.hopto.org

dưới ánh sáng lung linh của bức rèm châu, nhìn hai người có dáng như tiên phong đạo cốt...

Mai-nương nhìn kỹ thấy hai người đang lim dim đôi mắt, bốn tay vào nhau, thần thái mới trông qua như thật rất thung dung, nhưng thật ra tất cả hai người đều đem hết tài nội công quán tuyệt của mình để đấu một trận sống chết.

Mai-nương nhìn thấy cảnh ấy, bỗng nhiên trong lòng xúc động vô cùng bà liền lẹ làng bước tới gọi :

— Đông chủ, Chủ mẫu, tiểu thơ đã đến !

— Mặc dù Mai-nương đã báo tin như thế nhưng cụ già có áo xanh và người đàn bà nọ vẫn lim dim đôi mắt, dường như không hề chú ý gì đến lời của Mai-nương cả...

Mai-nương chớp chớp đôi mi, hai giòng lệ trào trào ướt cả má bà, bà nghẹn ngào :

— Tiểu thơ đã cắn bể Độc châu rồi :

Câu nói nghẹn ngào, đứt đoạn ấy như một tiếng sét nổ ngang trời như một tảng đá lớn rơi vào giữa mặt hồ thu làm cho cụ già áo xanh và người đàn bà bỗng giựt nẩy người, hai bên đều vội vàng thu tay lại.

Mai-nương liền lẹ làng cầm gậy trúc chặn ngang giữa hai người.

Cụ già áo xanh và người đàn bà bỗng đứng phắt dậy, sắc mặt hai người đều lộ vẻ bối rối vô cùng. Tất cả đều lẹ làng quay lại gọi to ,

— Con... con.

Bốn cánh tay cùng chìa nhau một lúc, đỡ lấy nàng áo đỏ đang nằm trên tay Mai-nương, nhưng bàn tay mặt của cụ già áo xanh bỗng chạm phải bàn tay trái của người đàn bà, đôi bàn tay ấy bỗng rút lại lẹ làng, dường như bị chạm phải lửa đỏ.

Cụ già áo xanh nghiêm giọng hỏi :

— Mai-nương, hàng ngày ngươi theo sát tiểu thơ để bảo hộ, tại sao ngươi lại để cho nó nhai Độc châu như thế ?

— Con ơi ! Sao con lại để cho người ta chọc tức con như thế ?

Rồi quay sang Mai-nương, người đàn bà ấy hỏi tiếp :

— Tại sao nó lại bị người chọc tức ? Tại sao ngươi lại để cho ai chọc tức nó ?

Thần thái của bà ta rất ung dung cao quí, nhưng trước tình hình bối rối ấy bà rất bình tĩnh, hỏi Mai-nương liên hồi với một giọng gắt gao.

Mai-nương thở ra :

— Chuyện này nói ra rất dài, thì giờ gấp rút quá không sao nói cho hết được...

Bà ấy lại chặn ngang :

— Hừ, không làm nên cái trò trống gì cả...

Mai-nương không dám biện bạch, cứ cúi đầu chịu đựng...

Cụ già áo xanh bỗng chìa tay ra và đôi mắt cứ nhìn người đàn bà nọ, khi thấy bà ta đứng sững, cụ liền đỡ nàng áo đỏ lên đệm bông xem đôi mắt, và cầm tay xem mạch một hồi rồi thở ra :

— Cũng may là ta đã đến đây, nên con ta không sao, thôi nàng đừng trách Mai-gương nữa làm gì...

Người đàn bà hừ một tiếng khô khan, nhưng vẫn không hề quay mặt lại nhìn cụ già áo xanh.

Với giọng trầm trầm bà ta lại hỏi :

— Ai đã chọc tức con ta như thế ?

Mai-nương ngập ngừng :

— Tử...

Ý của bà muốn cho biết đó là Tử-Nguyên-Bình, nhưng bỗng nhiên nói được có một tiếng, Mai-nương lại lặng thinh, vì bà biết rằng chủ mẫu mình tánh nóng như lửa, nếu nói ra thế nào chủ mẫu cũng đi tìm Tử nguyên-Bình để hạ độc thủ mà Nguyên-Bình lại là người mà tiểu thơ yêu mến, thế nên bà ta ngập ngừng...

Bà chủ mẫu nổi nóng quắc mắt :

— À, ngươi không chịu nói tên người ấy ra, có phải ngươi là đồng lõa không ?

Mai-nương nhớ ra lật đật đáp :

— Đó là Dịch-thiên-Hành !

Bà chủ mẫu càng giận giữ :

— Ạ ra là Dịch-thiên-hành ! Dịch-thiên-Hành là ai ? Nó có mặt tại đây không ?

Mai-nương gật gật đầu :

— Còn đứng bên ngoài...

Bà chủ mẫu nghiêm giọng :

— Cho y vào...

Mai-nương vâng dạ, rồi lật đật chạy ra ngoài ra lịnh cho tất cả vào. Nghe tin một cách bất thình linh như thế, nhóm quần hùng ai ai cũng bị kích động, vì biết rằng mình sẽ gặp được mặt một kỳ nhân của phái Nam-Hải.

http://tieulun.hopto.org

Dịch-thiên-Hành lẹ làng quay mình vọt tới kề bên Đinh-Cao, giơ tay giải huyệt cho lão rồi mỉm cười :

— Giả sử như Đinh-huynh có đòi mạng cho lịnh ái, thì đợi khi ra khỏi nơi này cũng không muộn gì...

Đinh-Cao cười ha hả, một giọng cười rất lạ lùng kinh dị, như nửa khóc, nửa cười, lão từ từ để thi thể Đinh-Linh xuống đất rồi bỗng nhiên đánh Thiên-độc-cốc chủ một chưởng...

Một hồng chưởng phong lạnh buốt dồn tới đánh thẳng vào người Thiên-độc-cốc chủ.

Bị đánh bất ngờ, Lãnh-công-Thiên, không đối phó kịp nên bị một làn chưởng phong lạnh buốt đập vào mình.

Đinh-Cao cao giọng :

— Lãnh huynh điểm huyệt tôi, thì tôi trả lại một chưởng, đối xử như thế rất công bình...

Nói xong họ Đinh há miệng to cười ha hả đắc chí.

Dịch-thiên-Hành thò tay vào bọc lấy ra hai hoàn thuốc mỉm cười :

— Xin Lãnh-huynh lấy một hoàn thuốc đi...

Lãnh-công-Thiên quay lại nhìn thấy hai hoàn thuốc ấy giống nhau nên không lựa chọn, cứ lượm đại một viên.

Còn một hoàn trong tay, Dịch-thiên-Hành lẹ làng bỏ ngay vào miệng, vừa cười nói :

— Viễn-Càn ngươn thần đơn nầy chuyên trị các loại Hàn độc dữ dội, uống viên thuốc này rồi, Lãnh-huynh sẽ chống cự được Hàn-độc trong ngọn chưởng của Đinh huynh, tôi uống trước một viên để cho Lãnh-huynh vừa lòng.

Lãnh-công-Thiên uống xong viên thuốc nhìn Dịch-thiên-Hành bảo :

— Đa tạ ơn Dịch-huynh...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Trước tình hình này, chúng ta còn chịu chung hoạn nạn, phải biết cứu giúp nhau, những ân cán riêng, đợi khi ra khỏi nơi đây sẽ thanh toán cũng không muộn...

Nói xong Dịch-thiên-Hành hoành một tay ngang ngực thủ thế, một tay chuẩn bị sẵn sàng để tấn công, rồi lẹ làng bước vào phía bên trong chiếc cửa đó.

Tra-tử-Thanh và Dương văn Nghiêu đồng quay về phía Lãnh-công-Thiên.

— Lãnh huynh hãy rán nhẫn nhịn đôi chút..

Nói xong, hai người cũng lật đật bước theo sau Dịch-thiên-Hành...

Thượng-quan-Tung thở ra rồi bảo Đinh-Cao :

— Đến từng tuổi này, con lớn như thế ấy mà lại chết đi, đau đớn biết là bao, tôi chỉ có đứa con gái duy nhứt này sớm hôm dưới gối mà thôi, bây giờ lại bị bọn Nam-hải hạ độc thủ mà hóa ra ngây dại... sống cũng khác gì đã chết rồi...

Đinh-Cao lạnh lùng nói tiếp :

— Thượng-quan huynh đau lòng vì con, thì tôi cũng chẳng khác gì tôi phải đánh Dịch-thiên-Hành cho đến lúc nào nó trả sanh mạng cho con tôi, tôi mới thôi.

Thượng-quan-Tung :

— Đinh huynh lầm rồi, ý của tôi, không phải ngăn Đinh huynh không cho trả thù con, như tình hình hiện nay có khác, Đinh huynh một mình, khó làm nên việc, chẳng bằng tạm thời hãy đồng tâm hợp lực để đối phó với lão Nam hải kỳ tẩu, rồi sau khi ra khỏi nơi đây, ta sẽ báo thù cũng không muộn...

Bực đại trượng phu, gặp hoàn cảnh nào đó, lối 10 năm sau, báo thù cũng không muộn, bây giờ có gấp cũng không ích lợi gì...

Đinh-Cao trầm ngâm giây lát rồi thở dài :

— Nể lời Thượng-quan huynh, tôi xin nén lòng...

Thượng-quan-Tung lẹ làng kéo Đinh-Cao bước vào phía bên trong chiếc cửa đó.

Nguyên-Bình vòng tay xá dài Vương-quán-Trung :

— Di thể Đinh cô nương và Thượng-quan cô nương, xin nhờ Vương huynh chiếu cố giùm...

Vương-quán-Trung tréo đôi song kích cúi mình đáp lễ :

— Từ huynh yên tâm, chỉ cần Từ huynh còn trở ra được cửa này, tôi xin bảo đảm an toàn cho thi thể của Đinh cô nương và Thượng quan cô nương...

Nguyên-Bình vòng tay :

— Nguyên-Bình rất cảm tạ tấm thạnh tình của Vương huynh...

Nói xong chàng liền cùng với Tông-Đào bước tới...

Mai-nương hoành thân ngang chiếc gậy trúc đi sau cùng.

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù đây là một đoạn đường rất yên ổn, nhưng tất cả nhóm quần hùng đều âm thầm vận dụng chân khí chuẩn bị sẵn sàng để chuẩn bị kịp thời động thủ.

Dịch-thiên-Hành đi trước, qua một đoạn đường dài chừng 5, 6 trượng, đến chỗ cuối cùng còn đường hầm, là một tòa thạch thất sáng trưng vô cùng đẹp đẽ...

Trong một góc phòng, cụ già mặc áo lụa xanh, tóc lõa xõa trên vai, đang ngồi xếp bàn tròn, dùng tay làm phép ấn ma xoa trên cơ thể nàng áo đỏ...

Lúc đó cụ già áo xanh ngồi lim dim đôi mắt, dường như không hề thấy nhóm quần hùng đã tới nơi rồi.

Trong phía vách tận cùng, một người đàn bà mặc sắc phục theo lối phi tần trong vương phủ, đang đứng dựa lưng sát vách, bà đẹp như một tuyệt thế giai nhân.

Thái độ bà ta rất bình tĩnh, bà chỉ liếc mắt nhìn nhóm quần hùng lũ lượt kéo vào gian thạch thất, nhưng vẫn không có một cử động nào cả...

Đợi đến khi tất cả mọi người vào trong thạch thất, bà ta mới lớn tiếng hỏi :

— Ai là Dịch-thiên-Hành ?

Dịch-thiên-Hành vòng tay thi lễ, mỉm cười :

— Thưa tôi đây, phu nhân có dạy bảo điều chi ?

Mặt bà bỗng lộ vẻ sắt khí :

— Có phải ngươi đã chọc tức con ta không ?

Dịch-thiên-Hành liếc mắt nhìn nàng áo đỏ rồi nhếch mép cười :

— Như thế thì sao ?

Bà chủ mẫu đáp :

— Giết người thì đền mạng, ngươi chọc tức con gái ta cho đến chết, thì làm sao ngươi sống được ?

Dịch-thiên-Hành bỗng cười ha hả :

— Trong giới võ lâm miền Trung-nguyên này có ai mà không biết Dịch-thiên-Hành này lòng dạ rất hiểm độc, xem mạng người như cỏ rác đôi bàn tay đã dính đầy máu, bây giờ có thêm đôi chút nữa cũng không sao !

Bà chủ mẫu nhíu mày, lạnh lùng bảo :

— Nếu ngươi không tự tuyệt để đền tội, thì ta phải ra tay để giết ngươi...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Tôi xin kính cẩn chờ lãnh giáo.

Bà chủ mẫu vừa giơ tay toan phóng ra một chưởng bỗng nghe tiếng hét lớn :

— Hãy chậm tay !

Bà quay mình lại, thấy một chàng thanh niên tuấn tú lẹ làng bước tới.

Bà chủ mẫu quắc mắt hỏi :

— Người là ai ?

— Chàng thiếu niên vòng tay đáp :

— Tôi là Từ-nguyên-Bình.

Bà chủ mẫu hỏi dồn :

— À, Từ Nguyên-Bình : ngươi định làm gì ?

Nguyên-Bình lạnh lùng đáp :

— Bậc đại trượng phu không bao giờ chịu để cho người lấy lỗi của mình, con của bà do tôi chọc tức mà chết, chuyện ấy không liên can gì đến Dịch-thiên-Hành, nếu bà cần thường mạng, thì có tôi đây !.

Bà chủ mẫu giựt, quay lại nhìn Mai-nương rồi hỏi :

— Mai nương, sao lại có chuyện như thế ?

Mai-nương trầm ngâm trong giây rồi đáp :

— Hai người này đều là hung thủ cả...

Bà chủ mẫu cười lạt :

— Thế ra rất tốt, ta định một thằng một, thì mạng của con gái ta bị thua thiệt rất lớn...

Dịch-thiên-Hành quay lại nhìn Nguyên-Bình, định nói gì nhưng rồi lại thôi...

Bà chủ mẫu bước tới hai bước, lạnh lùng bảo :

— Hai người xông tới một lượt đi !

Nguyên-Bình vụt bước tới một bước :

— Nếu lão tiền bối đòi thường mạng cho con, thì chỉ có mình tôi đây !

Bà chủ mẫu nghiêm giọng :

— Chết trước hay sau, chỉ cách nhau có giây phút mà thôi...không lâu lắc gì đâu !

Vừa nói bà lẹ làng phóng ra một chưởng...

Chưởng lực của bà phát ra không thấy gì mạnh mẽ cả, bà chỉ giơ tay lên phất nhẹ nhàng...

Nguyên-Bình nghiêm giọng :

http://tieulun.hopto.org

Xin lão tiền bối tha thứ...

Chàng âm thầm vận dụng nội lực rồi giơ tay tiếp đón ngọn chưởng của đối phương.

Dường như chủ mẫu không hề chú ý đến ngọn chưởng của mình trong khi hai ngọn chưởng sắp chạm nhau, bà ta bỗng ngưng hẳn tay lại rồi đột nhiên thu hồi chưởng lại.

Lúc đó Nguyên-Bình định lợi dụng thời cơ xông tới tấn công bỗng thấy một sức ép di Sơn đảo hải đánh tới, chàng giựt mình kinh hãi nghĩ thầm.

— Võ công của người này không thể xem thường được, nội lực chỉ ở chưởng tâm không phát ra, chưởng thế tuy đã thu hồi mà nội lực vẫn còn dũng mãnh phi thường như thế.

Chàng bỗng thấy một sức mạnh trầm trầm va vào tay mình, không sao đứng vững được, chàng phải thối lui một bước.

Bà chủ mẫu ngỡ rằng, sau khi ngọn chưởng ấy, nếu Nguyên-Bình không ngã ra chết lập tức, thì cũng phải té lăn hôn mê bất tỉnh, nào ngờ sự thật lại khác hẳn, tuy Nguyên-Bình đã bị thối lui một bước, nhưng vẫn đỡ được ngọn chưởng ấy.

Lúc đó đôi bên dường như giựt mình về võ công cao cường của đối phương, thế nên ai ai cũng ngạc nhiên sững sờ trong giây phút rồi mới bắt đầu cuộc giao tranh trở lại.

Nguyên-Bình liền áp dụng tuyệt kỹ Thập nhị cầm long chưởng, chưởng của thiếu lâm tự, đôi tay lẹ làng uyển chuyển dùng những thế rất kỳ diệu, cứ nhắm vào những yếu huyệt của đối phương mà điểm.

Về phần chủ mẫu, bà chỉ dùng những thế rất tầm thường để đối phó với Thập nhị cầm long chưởng pháp của Nguyên-Bình. Nhưng những thế ấy cũng biến hóa rất kỳ diệu, uy lực lại dũng mãnh phi thường, bất luận Nguyên-Bình đã dùng những thế gì, độc hiểm đến đâu bà cũng chặn được một cách dễ dàng.

Chỉ trong giây phút đôi bên giao tranh nhau đã hơn 20 hiệp nhưng vẫn bất phân thắng bại.

Lúc đó cụ già áo xanh ngồi kề bên vẫn bình tĩnh như thường, dường như cụ không hề hay biết bên mình cụ đang có một cuộc giao tranh vô cùng ác liệt, cụ cứ cúi đầu lo liệu trị thương thể cho nàng áo đỏ.

Còn Dịch-thiên-Hành thì nhìn sững cuộc giao tranh không hề nháy mắt.

Bỗng thấy trên mặt bà chủ mẫu lần lần lộ ra vẻ vô cùng kinh dị bà ta không thể tấn công trả lại, dường như muốn dụ dể cho Nguyên-Bình đem hết tài nghệ ra thi thố để cho bà xem.

Dịch-thiên-Hành liếc mắt nhìn cụ già áo xanh rồi dùng phép truyền âm nhập mật gọi Nguyên-Bình :

— Từ huynh coi chừng, đối phương đang dụ dể cho Từ huynh thi triển võ công đó.

Nguyên-Bình bỗng thay đổi sắc mặt, chưởng pháp chàng bỗng thay đổi mang chút thế vô cùng độc hiểm, hai tay phối hợp tấn công vô cùng mãnh liệt và ác nghiệt.

Đợt tấn công dữ dội ấy là trận ác chiến chưa từng thấy trong giới võ lâm, và Nguyên-Bình đã dùng những thế rất lạ lùng, kỳ dị tất cả những người có mặt không một ai biết đó là thế gì.

Trước đợt tấn công mãnh liệt lần thứ hai ấy, bà chủ mẫu cũng đã dùng toàn những thế rất lạ lùng kỳ diệu để đối phó lại, khi thì bà chụp vào mạch, lúc điểm huyệt để chặn những thế tấn công ráo riết của Nguyên-Bình.

Vì đối phương dùng những thế ác liệt để chặn, sức tấn công của Nguyên-Bình bị kiềm chế rất nhiều, làm cho chàng không sao thi triển hết tài nghệ của mình được...

Cuộc hỗn chiến còn lúc bất phân thắng bại, bỗng nhiên bà chủ mẫu tấn công liên tiếp Nguyên-Bình hai chưởng thật là mãnh liệt làm cho chưởng thế của chàng có phần chậm bớt lại, sau đó bà lại thu hồi chưởng lại, thối lui ra sau và lạnh lùng bảo :

— Dừng tay !

Nguyên-Bình cũng lật đật thu hồi chưởng lại và lễ phép hỏi :

— Lão tiền bối chỉ dạy điều chi ?

Bỗng nhiên sắc mặt bà chủ mẫu hơi lộ vẻ hồng hồng, bà muốn nói nhưng rồi lại thôi...

Nguyên-Bình lo ngại :

— Lão tiền bối có chỉ dạy điều chi, hễ kẻ hậu sanh này hiểu là cứ vâng lời nói thẳng...

Lúc ấy bỗng nhiên cụ già áo xanh bỗng vụt ngửng đầu lên, cụ quắc đôi mắt như sao nhìn Nguyên-Bình hét một tiếng khô khan rồi phóng ra một chưởng...

Bà chủ mẫu nổi giận hét lớn :

— Ai cần lão xen vào ?

http://tieulun.hopto.org

Vừa nói bà lẹ làng phất tay đỡ ngay ngọn chưởng của cụ già.

Mai-nương buồn rầu :

— Đông-chủ, Chủ-mẫu ơi ! Cường địch đang ở trước mặt, sao không rán nhẫn nhịn nhau để cùng chống địch ?

Bà chủ-mẫu bỗng đổi sắc mặt :

— A... Mai-nương, ngươi dám chỉ dạy ta như thế à ?

Mai-nương cúi đầu nói tiếp :

— Lão tỳ này có bao giờ dám như thế. Xin Chủ-mẫu xét cho.

Thớ thịt trên mặt cụ già áo xanh bỗng run run, cụ từ từ nhắm đôi mắt lại, dường như trong tâm tư người ấy đang bị kích động dữ dội, nhưng cụ vẫn rán cố gắng bình tĩnh...

Dịch-thiên-Hành yên lặng xem xét tình thế, thấy rõ bà chủ-mẫu ấy đã có một hiềm khích thật lớn lao không sao hòa giải được với cụ già áo xanh và điều hiềm khích ấy hiện nay đang bị kích động dữ dội, làm cho hai người đều thấy bực bội khó chịu, nếu bây giờ tìm được nguyên nhân ấy, khêu gợi ra, thì có thể làm cho hai người xung đột nhau đến trí mạng được.

Vì nghĩ như thế cho nên Dịch-thiên-Hành cười to một hơi dài...

Chuỗi cười bất ngờ ấy làm cho tất cả mọi người có mặt đều ngạc nhiên.

Tra-tử-Thanh đứng sững sờ hồi lâu rồi hỏi :

— Tại sao Dịch huynh lại cười ?

Dịch-thiên-Hành đáp :

— Bỗng nhiên ta nhớ lại một chuyện cũ, chuyện ấy rất tức cười, thế nên không sao nhịn được...

Dương-văn-Nghiêu lại hỏi tiếp :

— Chuyện gì vậy ? Đáng cười như thế à ? Có thể nói ra được không để cho anh em chúng tôi biết với !

Họ Dương là người nham hiểm, sâu sắc, thế nên khi nghe Dịch-thiên-Hành cười to, lão ta đã đoán một phần dụng ý của Dịch-thiên-Hành thế nên mới xen vào để phụ họa.

Dịch-thiên-Hành liếc mắt nhìn qua Đông chủ và Chủ mẫu một lượt đoạn ra vẻ trịnh trọng thuật :

— ((Mấy mươi năm trước đây có một đôi vợ chồng tự phụ mình đều là người thông minh tài trí tuyệt vời, họ ở chung nhau, cùng ụp củi sống qua ngày...

Cụ già áo xanh bỗng ngửng đầu lên nhìn Dịch-thiên-Hành rồi cười lạt :

— Ngươi có phải là Dịch-thiên-Hành đó không ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Đúng lắm, có chuyện gì không ?

Tra-tử-Thanh lại hỏi :

— Rồi sau đó câu chuyện lại xảy ra thế nào ?

Dịch-thiên-Hành lại tiếp :

— Ngày ấy hai người ra đi đốn củi, bỗng gặp một con cọp con, một người giơ búa định chém, một người lại cản định bắt đem về nuôi sau đó cọp con lớn lên.

Bỗng nghe một giọng lanh lảnh nói tiếp :

— Cọp lớn thì ăn thịt hai người, hễ nhơn từ thì di họa về sau...

Đang nằm dưới đất, nàng áo đỏ vụt ngồi dậy lẹ làng...

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Cô nương đoán đúng, tôi là một trong hai người tiều phu đó, còn lại một người nữa chưa biết đó là ai...

Nàng áo đỏ lạnh lùng bảo :

— Dịch-thiên-Hành, ngươi phí tâm vô ích, ta tỉnh dậy vừa kịp lúc...

Nàng bỗng nhìn lên chủ mẫu, khẽ giựt mình rồi hỏi lên nho nhỏ :

— Phụ thân, có phải mẹ con đó không ?

Cụ già gật gật đầu, không nói một lời, có lẽ trong lòng cụ còn đang tức giận.

Nguyên-Bình bỗng vòng tay thi lễ với chủ mẫu :

— Lịnh ái đã được cứu, thì hai bên đã hết ân oán rồi...

Nói xong, chàng liền quay mình rút thanh Diệt tình kiếm, nhìn thẳng vào mặt Dịch-thiên-Hành :

— Dịch-thiên-Hành, chúng ta đã gặp chủ nhân ngôi cổ mộ rồi, bây giờ chưa biết chúng ta sẽ ra khỏi được nơi đây hay không, nhưng thế nào cũng biết được bên trong ngôi cổ mộ này là gì rồi...

Giờ đây, nếu ta không báo thù cho cha mẹ thì sợ sẽ không còn có cơ hội nào nữa...

Dịch-thiên-Hành móc ra một đôi Kim khuyên rồi bảo :

— Bình sanh ta không bao giờ dùng khí giới để giao tranh với ai ngày nay chắc ta phải phá lệ ấy rồi...

Nguyên-Bình bảo :

— Đa tạ, người đã xem tôi trọng như thế.

Dương-văn-Nghiêu khẽ nhíu mày :

http://tieulun.hopto.org

Ân oán của hai người, tốt hơn hết là hãy đợi khi ra ngoài ngôi cổ mộ này sẽ thanh toán, có được không ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Dịch-thiên-Hành thuật chuyện lão tiều nuôi cọp, làm cho tôi giựt mình lo ngại, nếu thả cọp về rừng, hậu hoạn không sao lường được.

Nói xong chàng lẹ làng vung gươm chém tới...

Dịch-thiên-Hành cũng vung đôi Kim khuyên kim quang chói lòa, biến ra vô số chiếc Kim khuyên tròn đón tiếp lấy thanh Diệt tình kiếm...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Trong đôi Kim khuyên này có chứa nhiều điều huyền diệu, ngươi nên cẩn thận đôi chút...

Nguyên-Bình vội vàng thu hồi thanh gươm bảo :

— Cứ thi thố hết ra đi, Nguyên-Bình này dù cho có chết cũng vui lòng.

Chàng liền lẹ làng vung tay, đem hết tất cả sở học huyền diệu của mình ra để quyết chí báo thù cho cha mẹ.

Trước hết chàng dụng đường kiếm thượng thừa Vạn luân Phật quang của nhà Phật, thanh kiếm biến ra muôn ngàn kiếm ảnh bao vòng tròn cả thân hình Nguyên-Bình.

Vạn luân phật quang chỉ là tên của một thế kiếm, nhưng biến ra rất kỳ diệu như một đường kiếm thật dài...

Bỗng thấy ba đạo quang sáng chói bay vọt thẳng về phía Dịch-thiên-Hành

Dịch-thiên-Hành vung đôi Kim khuyên tiếng nghe leng keng không dứt ánh sáng tỏa ra thành vòng tròn như mặt trăng che đỡ toàn thân Dịch-thiên-Hành...

Làn kiếm quang bỗng vươn ra dài như làn ánh sáng đôi Kim khuyên như làn mây trắng bao quanh vừng trăng sáng.

Lúc ấy những người có mặt ai ai cũng đều ngưng hơi thở theo dõi trận đấu kinh hồn ấy...

Tra-tử-Thanh và Dương-văn-Nghiêu có ý muốn khuyên dứt hai người hãy tạm thời ngưng cuộc giao tranh, nhưng cho đến lúc này họ cũng không biết phải làm sao ngăn cho được.

Kiếm quang lạnh buốt, Kim khuyên sáng lòa, nhưng trong gian thạch thất lúc bấy giờ không nghe một tiếng động nào khác trừ ra hơi thở dồn dập của những người đứng xem bên ngoài.

Những người có mặt lúc ấy đều là những tay cao thủ trong giới giang hồ, cho đến bây giờ ai ai cũng đều biết hai đối thủ đã dùng đến khoa Nội-công thượng-thừa để so tài nhau, trên thanh kiếm, trên đôi Kim-khuyên đều có hàm súc những Nội-lực vô cùng mãnh liệt.

Lúc ấy, bên ngoài không một ai nghe tiếng Diệt-tình kiếm và Kim-khuyên va chạm nhau, vì lúc đó đôi bên đều đem ra hết tuyệt kỹ của mình để mong dùng thế huyền-diệu hạ đối phương chớ không dùng sức mạnh để áp đảo kẻ nghịch.

Cuộc giao-tranh đang đến lúc vô cùng quyết liệt, bỗng nghe một tiếng rên nho nhỏ, làn kiếm vụt tắt, và ánh sáng đôi Kim-khuyên cũng vụt biến mất.

Nhìn lại thấy Nguyên-Bình lảo đảo thối lui ba bước, lúc bấy giờ sắc mặt chàng trắng bệch, mồ hôi tuôn ra như tắm, cánh tay trái đã buông xuôi, chàng bị trọng thương...

Quay về phía Dịch-thiên-Hành thấy lão ta nhắm nghiền đôi mắt, môi mím chặt, dường như lão ta đang cắn răng chịu đựng một cơn đau dữ dội...

Hai người từ từ mở mắt nhìn nhau trong giây lát, bỗng nhiên Nguyên-Bình hỏi :

— Dịch-thiên-Hành, Man nhạc tam kiệt có thù oán gì với ngươi, tại sao ngươi lại giết cha ta, và không buông tha ân sư ta ?

Dịch-thiên-Hành chầm rãi đáp :

— Chuyện ấy dễ hiểu vì chúng đã bội phản ta...

Nguyên-Bình quắc mắt hỏi tiếp :

— Còn mẹ ta, chính cũng bị ngươi hại phải không ?

Dịch-thiên-Hành liếc mắt nhìn chung quanh một lượt rồi lạnh lùng đáp :

— Chuyện ấy ta không thể trả lời được...

Nguyên-Bình thở ra :

— Trong hoàn cảnh này, cuộc giao tranh chưa quyết định được ai sống ai chết phải không ?

Dịch-thiên-Hành gật đầu :

— Ta cũng nghĩ như thế...

Nguyên-Bình chua chát :

— Nếu ta giết ngươi, thì làm sao hiểu rõ được vì sao cha mẹ ta bị ngươi hạ độc thủ ?

http://tieulun.hopto.org

Dịch-thiên-Hành nhếch mép :

— Còn ngươi ngã gục dưới đôi Kim khuyên của ta, thì ngươi sẽ được gặp cha mẹ dưới chốn Cửu nguyên...

Nguyên-Bình cười lạt :

— Âm linh cha mẹ có biết xin hãy trợ giúp con phục thù...

Chàng từ từ giơ thanh Diệt tình kiếm lên cao...

Dịch-thiên-Hành liền sang đôi Kim khuyên qua tay trái, tay mặt rút ra một thanh đoản kiếm... Thanh gươm ấy cũng mường tượng như thanh Diệt tình kiếm của Nguyên-Bình, nhưng trên lưỡi lại có thêm bảy ngôi sao...

Tay trái Dịch-thiên-Hành cầm đôi Kim khuyên thủ ngang ngực, còn tay mặt hoành gươm sẵn sàng chờ địch.

Bỗng thấy sắc trắng trên mặt Nguyên-Bình lần lần đổi sang màu hồng, đôi mắt chàng như điện chớp, chàng quắc mắt nhìn Dịch-thiên-Hành từ từ giơ cánh tay trái lên...

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI

Nguyên-Bình không nỡ lợi dụng thời cơ giết Dịch-thiên-Hành

Cụ già áo xanh bỗng lộ vẻ ngạc nhiên, cụ giựt mình nhìn thấy Nguyên Bình phóng ra một thế kiếm lạ lùng.

Bà chủ mẫu cũng lẹ làng chụp lấy cánh tay trái của nàng áo đỏ kéo nàng vào lòng và bảo nho nhỏ :

— Con ơi đừng sợ gì cả !

Nàng áo đỏ thỏ thẻ :

— Con đâu có sợ gì ! Hừ, trong trận giao tranh ác liệt này không biết ai sống ai chết đây ?

Bà chủ mẫu thẫn thờ :

— Ai chết... thì cũng thế thôi...

Bỗng nhiên bà lại nói thêm :

— Nhưng kiếm thuật của Nguyên-Bình đã đến mức thượng thừa chân tuyền, có phần thắng thế hơn...

Lúc đó Nguyên-Bình và Dịch-thiên-Hành đều cầm kiếm xỉa thẳng ra trước, bốn mắt nhìn nhau chòng chọc, sáng như điện chớp, sắc mặt càng ngày càng đỏ, dường như họ đương cố gắng hết sức mình.

Bỗng nghe Nguyên-Bình hét lên một tiếng lớn rồi vung thanh Diệt tình chém tới, lúc đó Dịch-thiên-Hành cũng lẹ làng xoay tròn thanh gươm bao khắp quanh mình...

Tra-tử-Thanh thở một hơi dài rồi lẩm bẩm :

— Ngự kiếm thuật...

Bỗng nghe rẳng một tiếng hai làn kiếm quang xanh trắng va chạm nhau dữ dội rồi cùng bị bật ra.

Nhìn lại, hai người vẫn còn đứng y chỗ cũ, bốn mắt nhìn nhau, nhưng sắc mặt hai người lúc ấy đã hết đỏ mà lại lộ vẻ mệt mỏi vô cùng, mắt của hai người cũng mất hết thần lực.

Thanh Thất tinh kiếm trong tay Dịch-thiên-Hành đã bị chặt đứt hết phân nửa, lão vẫn còn nắm chặt nửa phần trong tay.

Nguyên-Bình thở gấp mấy hơi rồi hỏi :

— Dịch-thiên-Hành, ngươi hãy trả lời ta câu này : Mẹ ta có phải chết vì tay ngươi hay không ?

Dịch-thiên-Hành từ từ buông thanh gươm gãy xuống đất, lão ta đã mệt mỏi cho đến nỗi phải buông thanh gươm gãy ấy xuống...

Nguyên-Bình lại hét lớn :

— Dịch-thiên-Hành, ngươi không dám thừa nhận chuyện ấy hay sao ?

Dịch-thiên-Hành hơi run run, rồi bỗng thở dài một hơi đáp :

— Như thế rồi sao ?

Nguyên-Bình cười ha hả :

— Sát nhân thì thường mạng...

Vừa nói chàng vừa vung gươm chém tới, một làn ánh sáng xanh vọt ra chóa mắt...

Mỗi lần nhắc đến mối thù của cha mẹ, là Nguyên-Bình thấy máu nóng như chạy rần rần khắp cơ thể, khí lực chàng tăng thêm rất nhiều thế nên chàng xuất thủ rất mãnh liệt làm cho tất cả mọi người đều giựt mình kinh ngạc.

Nhứt là Dịch-thiên-Hành, lão ta không ngờ được là Nguyên-Bình đã sức cùng lực tận như thế mà lại còn xuất thủ để tấn công nữa, thế nên lão ta giựt mình kinh hoảng, trong khi bối rối như thế lão vụt nhảy ngang rồi ném đại đôi Kim-khuyên về phía Nguyên-Bình để chống đỡ.

Bỗng nghe rẳng một tiếng, đôi Kim-khuyên đã bị thanh Diệt-tinh kiếm chặt đứt làm đôi rớt leng keng trên mặt đất, nhìn theo có mấy giọt máu màu đen đen chảy ra...

Nguyên do là vì Dịch-thiên-Hành đã làm cho đôi Kim-khuyên ấy

http://tieulun.hopto.org

bên trong rỗng ruột để chứa đựng một loại thuốc độc rất mạnh, bên ngoài Kim khuyên có nút bấm.

Khi giao tranh với đối phương chỉ khẽ bấm nút, là thuốc độc do mấy lỗ thật nhỏ phun ra làm cho da thịt đối phương phải bị cháy phỏng, đau nhức không sao chịu được.

Nếu Nguyên-Bình không tấn công Dịch-thiên-Hành một cách bất ngờ như thế, để rồi chém đứt được đôi Kim khuyên lợi hại ấy, thì loay hoay trong giây lát, khi tiếp tục cuộc giao tranh như thế nào chàng cũng bị Dịch-thiên-Hành ám hại.

Sau một cơn kinh hoàng, Dịch-thiên-Hành bình tĩnh lại.

Lão ta cười ha hả :

— Từ thế huynh thật là mạng lớn mà phước cũng lớn, nếu trễ một chút nữa thì Từ huynh thế nào cũng bị hại vì thuốc độc...

Nguyên-Bình nhìn giòng nước đen đang chảy linh láng trên mặt đất, nước chảy tới đâu là mặt đá bị ăn sâu xuống từ lằn nho nhỏ, chàng giựt mình ngẫm nghĩ :

— Không hiểu độc dược này chế bằng loại thuốc gì mà nguy hiểm như thế, nếu dính vào da thịt người thì chắc không còn gì nữa...

Bất giác chàng lắc đầu bảo :

— Dịch-thiên-Hành, danh độc hiểm của ngươi quả thật danh bất hư truyền.

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Trong hoàn cảnh thập tử nhứt sanh này, dù cho ngươi có nói gì đi nữa, ta cũng chẳng hề để ý tới.

Bỗng nghe cụ già áo xanh hừ một tiếng khô khan :

— Phải rồi, đây là cảnh thập tử nhứt sanh, mà xanh mạng của hai người đang nằm trong tay ta :

Dịch-thiên-Hành mỉm cười quỉ quái :

— Võ công của người cao cường, nhưng cũng sợ e không chống nổi với các tay trong phái võ lâm miền Trung-nguyên này tiếp hiệp lại.

Và chừng đó, khi bị trọng thương, ngài liền phá hoại các cơ quan trong ngôi cổ mộ này, cho tất cả ngọc đá đều tan không một ai sống sót :

Cụ già áo xanh cười lạt :

— Xem ra tất cả những người có mặt tại đây, sợ không có ai là địch thủ của lão phu...

Dịch-thiên-Hành nhếch mép :

— Khẩu khí thật là tự cao, tự đại !

Họ Dịch liền quay sang Nguyên-Bình, thấy chàng nhướng đôi mày, mặt lộ vẻ khó chịu vô cùng...

Dương-văn-Nghiêu nghĩ ra một kế, nên nói tiếp :

— Nếu những người trong giới võ lâm miền Trung-nguyên này biết nhìn rõ đại cuộc tạm thời dẹp những điều ân oán riêng sang một bên hợp lực đối phó với ngài, thì tôi chỉ e rằng tất cả những người trong phái Nam hải đều sẽ thành oan quỉ trong ngôi cổ mộ này.

Lúc bấy giờ thần sắc Nguyên-Bình luôn luôn thay đổi. chàng đứng lặng im, không nói một lời, giây lát sau chàng mới lạnh lùng bảo :

— Thù cha mẹ chất chứa tợ như núi, rộng như biển, nếu chưa có thể lấy đầu kẻ thù tế cha mẹ thì cũng phải tìm cách chết với kẻ thù, mới có thể yên lòng nơi chín suối được...

Dịch-thiên-Hành, món nợ máu ấy, nếu ngươi không chết thì ta phải chết !

Dịch-thiên-Hành mỉm cười, giơ tay dở vạt áo dài chỉ cho Nguyên-Bình xem một chiếc thắt lưng da khổ rộng, có giắt đầy liễu diệp phi đao, tay trái lão lại, rút ra một thanh thất tinh đoản kiếm rồi cười mà bảo Nguyên-Bình :

— Ta đã chuẩn bị sẵn đến lúc cùng đồ cần thiết, thế nào ta với tiểu huynh cũng có một trận một mất một còn, vì thanh Diệt tình kiếm của tiểu huynh quá sắc bén, nên ta phải chuẩn bị sẵn năm thanh thất tinh kiếm và hai mươi lưỡi phi đao tẩm thuốc độc.

Nguyên-Bình nghiêm giọng :

— Bất luận ngươi mang bao nhiêu khí giới đi nữa, ta cũng không màng, hãy cứ đem ra dùng tất cả đi.

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Hừ, 5 thanh thất tinh bảo kiếm và 20 ngọn phi đao tẩm thuốc độc, và đôi Kim khuyên nguy hiểm ấy, cộng chung tất cả là 27 món, đến bây giờ thì đã bị gãy hết một thanh thất tinh kiếm và đôi Kim khuyên rồi... nhưng cũng vẫn còn nhiều...

Ngưng trong giây lát, lão lại nói tiếp :

— Độc dược tẩm trong phi đao này là một loại thuốc độc hiếm có, độc vô cùng, nếu bị chạm là á khẩu ngay tức khắc, tiểu huynh phải cẩn thận cho lắm mới được...

Nguyên-Bình nhìn phi đao, trong lòng ngẫm nghĩ :

http://tieulun.hopto.org

— Những ngọn phi đao ấy đều rất ngắn, nếu như lão ta phóng từng chiếc theo lối dùng ám khí, bất cầu tài nghệ của lão cao cường đến đâu cũng khó mà phóng trúng ta được...

Nhưng lão ta cứ nhắc mãi loại độc dược tẩm trong phi đao, biết chừng đâu lão lại có một thủ pháp đặc biệt kỳ diệu, ta phải dè đặt cho lắm mới được, nếu rủi bị thương vì phi đao ấy là một điều rất ân hận, vì không sao rửa cho được mối oan cừu...

Vì nghĩ như thế, chàng liền âm thầm vận dụng chân khí cầm kiếm chuẩn bị sẵn sàng...

Nhìn vào mặt chàng lúc ấy, thấy lộ vẻ rất nghiêm trang, chàng cứ nhìn sững vào mũi thanh Diệt tình kiếm...

Bỗng nhiên lão áo xanh la lên một tiếng thất thanh rồi lẹ làng đứng phắt dậy thối lui mấy bước...

Nhóm quần hùng đều giựt mình quay lại nhìn cụ già ấy rồi cũng lẹ làng thối lui cả về bốn phía vách...

Dịch-thiên-Hành nhướng đôi mày rậm, mồ hôi nhỏ giọt đầm đề đầy mặt, lão từ từ rút ra ba ngọn phi đao cầm bên tay mặt, tay trái rút một thanh thất tinh bảo kiếm chuẩn bị sẵn sàng nghinh địch.

Lúc bấy giờ trong phòng yên lặng như tờ, tất cả đều ngưng hơi thở chú tâm theo dõi cuộc giao tranh ác liệt ấy sắp mở màn.

Nhìn kỹ, thấy thần sắc Nguyên-Bình có lúc càng trang nghiêm, còn thái độ của Dịch-thiên-Hành thì thần kinh vô cùng căng thẳng, trên trán mồ hôi cứ đổ lấm tấm.

Bỗng nghe nàng áo đỏ thở dài, bảo nhỏ bà chủ mẫu :

— Đó có phải là thế bắt đầu của đường thượng thừa Ngự kiếm thuật phải không ?

Bà chủ mẫu gật đầu :

— Phải !

Bỗng nghe Dịch-thiên-Hành rú lên một tiếng dài rồi lẹ làng giơ tay lên phóng luôn ra một lượt ba chiếc liễu diệp phi đao có tẩm thuốc độc :

Nguyên-Bình thở một hơi dài, vung tròn thanh Diệt tình kiếm thành một vòng sáng xanh chóa mắt.

Mấy tiếng rang rảng vang lên ba chiếc liễu diệp phi đao đều bị chặt gãy làm đôi văng xuống đất leng keng :

Nguyên-Bình lại giữ thái độ trang nghiêm như trước, chàng cứ chỉa thanh gươm ra phía trước, đứng sừng sững...

Dịch-thiên-Hành bỗng cười lớn một hơi dài. Tiếng cười vang rền khắp bốn phía vách, tiếng dội nghe đinh tai, chát óc.

Dương-văn-Nghiêu liếc Tra-tử-Thanh rồi hỏi nhỏ :

— Tra huynh ơi ! Dịch-thiên-Hành đã khiếp sợ trước khí thế của đối phương, lão đã tự biết mình khó thoát nên giọng cười đượm nhiều vẻ thê lương.

Tra-tử-Thanh đáp :

— Nếu chúng ta cần ra tay giúp Dịch-thiên-Hành, thì bây giờ rất đúng lúc.

Dương-văn-Nghiêu liền dùng phép Thiên lý truyền âm nói tiếp :

— Chưa biết Lãnh lão quái của Thiên-độc-cốc và Thượng-quan bảo chủ có giúp chúng ta không... và lão ăn mày ấy có nhảy ra can thiệp hay không, và nếu như phe Nam hải nương cơ hội chúng ta xung đột nhau, xuất thủ một cách bất thình lình, theo thế Ngư ông đắc lợi, thì đó là điều rất nguy hiểm...

Tra-tử-Thanh dùng phép Thiên lý truyền âm đáp :

— Chuyện tôi lo không phải ở chỗ Tông-Đào nhảy ra can thiệp, và phe Nam hải lợi dụng thời cơ hạ thủ, chuyện trọng yếu là chưa biết rõ Lãnh-Công-thiên, Thượng-quan-Tung, Đinh-Cao có liên hợp với chúng ta hay không.

Chỉ cần ba người ấy thép phe với ta, thêm Dịch-thiên-Hành nữa nếu không thắng được địch thì cũng có thể bảo toàn cho mình.

Thực ra Nguyên-Bích lẫn Dịch-thiên-Hành đều là tay kình địch của bọn Nhị-cốc, Tam bảo mình, trước tình hình này chắc chúng phải tàn sát nhau, đối với chúng ta việc này rất có lợi mà không có hại gì cả. Nhưng không biết tại sao tôi lại cảm thấy Nguyên-Bình rất đáng sợ hơn Dịch-thiên-Hành, theo tình hình này, đoán tương lai, thế nào Dịch-thiên-Hành cũng phải bại trận, tuy tôi không thông kiếm thuật, nhưng có nghe bàn qua, Ngự kiếm thuật là môn thượng thừa trong kiếm thuật, Nguyên-Bình cầm kiếm với tư thế và tinh thần ấy, thì rõ ràng là anh ta đã dùng thế đầu trong môn thượng thừa Ngự-kiếm...

Xem ra Dịch-thiên-Hành cũng là tay rất rành kiếm thuật, nhưng lại bị sợ sệt trước khí thế của Nguyên-Bình, như thế thì tinh thần chiến đấu đã bị sút giảm rồi.

Dương-văn-Nghiêu tiếp :

— Nhận xét của Tra-huynh cũng giống tôi, tôi thấy Nguyên-Bình rất

http://tieulun.hopto.org

đáng sợ hơn Dịch-thiên-Hành, tên ấy còn trẻ, sức lực có dư trong lòng lại đang nức chí phục thù, nghĩ đâu là làm đó, không khi nào suy nghĩ tận cùng... còn Dịch-thiên-Hành có thể có ý thâu phục Nhị-cốc, Tam-bảo, còn Nguyên-Bình lại muốn diệt trừ...

Tuy lúc hai người nói chuyện nhau, nhưng bên ngoài không một ai nghe được gì cả, nhưng khi thấy môi, họ mấp máy luôn luôn, ai cũng biết họ đang bàn bạc chuyện gì.

Lãnh-công-Thiên không nhẫn nại được, nên cười lạt ,

— Hai vị đang bàn bạc chuyện gì quan trọng thế ?

— Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Nếu Lãnh huynh không hỏi, tôi cũng sẽ thỉnh giáo người đây !

Lãnh-công-thiên tỏ vẻ lo ngại :

— Thỉnh giáo chuyện gì ?

Dương-văn-Nghiêu hỏi liền :

— Lãnh huynh xem cuộc giao tranh ấy như thế nào ?

Lãnh-công-Thiên đáp :

— Tinh thần của Dịch-thiên-Hành đã sa sút rồi, ý chí chiến đấu bị mất thua đã thấy rõ rồi, giả sử như võ công của đôi bên có bằng nhau, thì Dịch-thiên Hành cũng đã bị thua mất ba phần khí thế, hà huống gì trong tay Nguyên-Bình lại có thanh Diệt-tình kiếm rất lợi hại, theo tôi thấy Dịch-thiên-Hành không thể nào chống cự nổi.

Dương-văn-Nghiêu lại hỏi :

— Tôi và Tra-huynh cũng đang bàn luận về chuyện ấy, đối với hai người ấy chúng ta phải như thế nào ?

Lãnh-công-Thiên đáp :

— Trước tình-hình này, Dịch-thiên-Hành đối với chúng ta trọng yếu hơn

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười

— Sở kiến của bực anh hùng rất giống nhau, tôi và Tra-huynh cũng đã nhận thấy như thế, khi nãy tôi và Tra-huynh bàn nhau, định liên-hiệp với Lãnh-huynh, Đinh-huynh và Thượng-quan-huynh, cùng nhau hộ trợ Dịch-thiên-Hành, không biết ý Lãnh-huynh như thế nào ?

Lãnh-công-Thiên cười nụ :

— Chỉ cần Đinh-huynh và Thượng-quan-huynh đồng ý, thì tôi nhứt định theo liền.

Dương-văn-Nghiêu hối thúc :

— Không nên chậm trễ, chúng ta phải bàn ngay với Thượng-quan-huynh và Đinh-huynh chuyện này mới được.

Nói xong, lão ta liền bước sang một bên hỏi :

— Thượng-quan huynh, Đinh-huynh, hãy xích lại gần đây, chúng tôi có chuyện muốn bàn...

Thượng-quan-Tung và Đinh-Cao quay mặt lại và từ từ bước về phía Dương-văn-Nghiêu.

Đinh-Cao bỗng cười lạt :

— Dương huynh chỉ dạy điều chi đây ?

Dương-văn-Nghiêu hỏi :

— Đối với cuộc giao tranh trước mắt này, nhị vị nhận thấy như thế nào ?

Đinh-Cao đáp :

— Chắc có lẽ đi đến chỗ hai bên cùng chết cả.

Dương-văn-Nghiêu khẽ lắc đầu :

— Rất tiếc là tình hình sẽ không xảy ra như Đinh huynh mong muốn trong hai người ấy thế nào cũng có một người sống.

Thượng-quan-Tung xen vào :

— Dịch-thiên-Hành đã lộ vẻ sút kém rồi, không thể nào thắng được đâu...

Dương-văn-Nghiêu gật gật :

— Thượng quan huynh thấy rất đúng tôi và Tra huynh, Lãnh huynh cũng thấy như thế...

Đinh-Cao lại hỏi :

— Ý định của Dương huynh như thế nào ? Xin cứ nói ra...

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Đinh huynh là người lanh lẹ, tôi không cần quanh co, tôi và Tra-huynh, Lãnh huynh bàn nhau, hy vọng có thể giúp Dịch-thiên-Hành nhị vị có thể cùng chung chúng tôi hợp tác được không ?

Thượng-quan-Tung ngập ngừng :

— Chuyện ấy thì...

Dương-văn-Nghiêu bảo nhỏ :

— Dịch-thiên-Hành đã là cường địch đối với Nhị-cốc, Tam bảo của chúng ta rồi, nhưng Nguyên-Bình lại còn đáng sợ hơn nữa, thằng ấy đã có tình cảm thắm thiết với con quỉ áo đỏ của phe Nam hải, bây giờ con quỉ ấy đã được cứu sống lại rồi, nếu Dịch-thiên-Hành bị đánh bại, thì thế quân bình của chúng ta và phe Nam hải bị mất, nếu chừng ấy Nguyên-Bình hợp với phe Nam hải, thì tôi không cần nói thêm gì nữa, nhị vị cũng biết hậu quả sẽ như thế nào rồi.

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Cao tỏ vẻ lo ngại :

— Dịch-thiên-Hành cũng là tay khó gần lắm !

Dương-văn-Nghiêu tiếp :

— Dịch-thiên-Hành tuy chẳng phải là người tốt, nhưng ít ra lão cũng không bao giờ nắm tay được với phái Nam-hải... Giả sử như Nguyên-Bình mà đánh bại được phe Nam hải rồi, lại quay về đối phó với Dịch-thiên-Hành thì lợi cho ta biết mấy...

Thượng-quan huynh lo ngại...

— Sợ Tông-Đào ra tay can thiệp thì cũng bất lợi lắm.

Đinh-Cao lại tiếp :

— Nếu ta bức bách Nguyên-Bình ngã về phe Nam-hải, đó là điều rất hại...

Dường như Dương-văn-Nghiêu không ngờ đến việc Đinh-Cao có ý như thế, thế nên lão sững sờ không tìm lời đáp cho được.

Trong lúc còn đang suy nghĩ để lựa lời, thì tình hình lại thay đổi rất nhiều, Dịch-thiên-Hành đã vung tay phóng luôn một lượt năm ngọn liễu điệp phi đao nữa.

Lần nầy lão ta đã dùng một thủ pháp thật là đặc biệt. năm chiếc phi đao đi rất chậm như chim hải yến lượn trên mặt biển, hai chiếc phi đao đi trước, còn cách Nguyên-Bình chừng ba thước thì bỗng nhiên va chạm vào nhau, rồi ba chiếc phi đao đi sau lại lẹ làng vọt qua, bay rất nhanh như chớp, rẽ ra như cánh quạt lao thẳng vào ngực và yết hầu Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình lẹ làng vung thanh Diệt tình kiếm, một luồng ánh sáng xanh chói lòa đánh rớt luôn một lượt ba ngọn phi đao văng xuống đất.

Bỗng nghe Tông-Đào la lớn :

— Hãy cẩn thận còn hai chiếc nữa đó !

Hai chiếc phi đao đã phóng trước sau khi chạm vào nhau đã vọt ra rồi bay thẳng tới hai bên ngực Nguyên-Bình.

Chàng vừa giựt mình nhìn thấy thì hai chiếc phi đao đã tới sát kề bên.

Bỗng nghe nàng áo đỏ rú lên một tiếng, nàng xây xầm mặt mày rồi té vào lòng bà chủ mẫu...

Cơ thể nàng áo đỏ rất yếu đuối, thế nên trải qua nhiều phen lận đận, nàng yếu sức rất nhiều, tuy đã được cứu sống, nhưng nguyên

lực nàng chưa hồi phục lại hẳn, nên khi thấy Nguyên-Bình sắp bị hại vì hai lưỡi phi đao có tẩm thuốc độc, nàng rất bối rối lo sợ nên phải ngất xỉu...

Trong lúc nguy cấp ấy bỗng thấy Nguyên-Bình co người lại rồi lẹ làng phóng ra sau chừng hai thước.

Hai chiếc phi đao chỉ đâm phớt hai bên hông áo chàng rồi rớt xuống đất.

Thừa cơ hội ấy Dịch-thiên-Hành lại tấn công tới vùng thanh thất tình kiếm, tấn công tới tấp Nguyên-Bình.

Tuy trong tay có sẵn thanh Diệt tình kiếm, nhưng Nguyên-Bình không đối phó kịp, chàng phải lách sang một bên để tránh.

Nguyên-Bình bỗng nghe mát lạnh bên phía vai trái, chàng biết mình đã bị thương.

Dịch-thiên-Hành thấy đã chém trúng bên vai Nguyên-Bình một đường dài gần cả tấc, lão định tấn công luôn, nào ngờ họ Từ đã lẹ làng phóng ra một ngọn cước bất thình linh, làm lão phải thối lui đến hai bước.

Chỉ trong giây lát ấy tình hình đã thay đổi một cách lẹ làng.

Dịch-thiên-Hành đã bị lỡ một cơ hội quí giá, lão lật đật thối lui trở về vị trí cũ, còn Nguyên-Bình giơ gươm thủ ngang trước ngực chuẩn bị sẵn sàng và âm thầm vận khí để cầm máu.

Bỗng nghe Tông-Đào kêu lớn :

— Từ tiểu huynh hãy mau vận khí bế huyệt bên trái, coi chừng trên thanh kiếm của Dịch-thiên-Hành có tẩm thuốc độc.

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Đa tạ lão tiền bối...

Tông-Đào lật đật chặn ngang :

— Đừng nói nhiều, có hại...

Nguyên-Bình liền lặng thinh...

Đôi bên lại đứng sững ghìm nhau, bốn mắt ngó thẳng tới không hề chớp.

Dường như thương thế của Nguyên-Bình cũng khá nặng, thế nên chỉ trong giây lát máu đã thấm ướt cả cánh tay áo trái của chàng...

Dịch-thiên-Hành lại từ từ thò tay trái vào lưng lấy thêm sáu ngọn liễu phi đao và bảo :

— Nguyên-Bình, tay trái ngươi còn dùng được không ?

Nguyên-Bình mấp máy đôi môi như muốn nói, nhưng chàng bỗng sực nhớ lại nên thôi.

http://tieulun.hopto.org

Dịch-thiên-Hành cười lạt :

— Kiếm thuật của Từ-thế-huynh thật quán chúng, hơn hẳn cả tôi, nhưng lại thiếu kinh-nghiệm giao tranh.

Nguyên-Bình vẫn lặng thinh không nói một lời...

Dịch-thiên-Hành lại cười chọc tức :

— Nếu Từ-huynh thấy thương thế nặng, không thể giao tranh được nữa thì nên ngưng cuộc giao tranh ngày hôm nay, để đợi đến khi lành hẳn, chúng ta sẽ hẹn gặp nhau...

Dường như Nguyên-Bình không thể nhẫn nhịn được nữa, nên chàng lạnh lùng đáp :

— Khỏi phải phiền đến ngài :

Dịch-thiên-Hành nhếch mép :

— Thương thế bên vai của Từ-huynh đã sâu vào gần xương, nếu còn tiếp tục giao tranh sợ e khó bế huyệt để cầm máu...

Nguyên-Bình nghiêm trang bảo :

— Thù cha bất cộng đái thiên, trừ phi người giết ta chết, thì chuyện ấy sẽ bỏ qua. Ngày hôm nay chúng ta đã ở trong tình thế một còn một mất...

Bỗng nghe nàng áo đỏ thở ra một hơi dài, rồi vụt mở mắt ra, nàng thấy Nguyên-Bình vẫn còn đứng sững thủ thế, để đối địch, lòng nàng khoan khoái như trút được gánh nặng ngàn cân, nàng vịn vai mẹ bảo nhỏ :

— Mẹ ơi, mấy năm qua mẹ đi đâu ? Hừ... trong thời gian ấy không một ai cho con biết là mẹ còn sống, nhưng con thì con tin rằng...

Bà chủ mẫu bỗng hừ một tiếng lạnh lùng :

— Sao ? Tất cả đều đã bảo ta chết rồi à ?

Vừa nói bà ta vẫn dùng tay xoa trên mấy huyệt của nàng áo đỏ...

Nàng áo đỏ lắc đầu :

— Không... không ai bảo mẹ chết sống gì cả... dường như ai ai cũng không muốn cho con biết là ai đã sanh ra con...

Bà chủ mẫu bỗng thở dài :

— Ta phải dắt con đi mới được !

Bỗng nhiên bà từ từ giơ tay lên mặt nàng áo đỏ cầm lấy tấm lụa đen mà bảo :

— Con ơi ! Để mẹ nhìn mặt con...

Nàng áo đỏ kêu thất thanh :

— Mẹ ơi, đừng động chạm đến mình con.

Bà chủ mẫu giựt mình kinh ngạc vội giơ tay gỡ lấy miếng lụa đen vừa hỏi :

— Con ơi ! Con làm sao thế ?

Nàng áo đỏ vội ngã vào lòng mẹ khóc rấm rức.

Bà chủ mẫu kinh ngạc, lật đật hỏi :

— Con làm sao thế, tại sao vậy ?

Nàng áo đỏ vẫn khóc nức nở không nói lấy một lời.

Tiếng khóc càng ngày càng thê lương ảo não, làm cho tất cả mọi người có mặt trong lúc ấy, mặc dù là những người tinh thần đều cứng rắn, coi sanh tử như không, nhưng không biết vì sao ai ai cũng thấy khoé mắt mình bị cay cay, rồi tiếp theo sau là nước mắt tuôn ra nhỏ giọt.

Quay lại nhìn vô phía trận đấu, bỗng thấy Dịch-thiên-Hành và Nguyên-Bình từ từ buông xuôi thanh kiếm, sát khí đằng đằng trên mặt lúc trước cũng đã biến mất tự hồi nào, thần sắc người nào cũng lộ vẻ bi thương.

Tiếng khóc càng ngày càng nức nở, làm cho không khí trong gian thạch thất lúc ấy như bị mây mù sầu thảm bao trùm : qua tiếng khóc lạ lùng ấy, mọi người cảm thấy cuộc đời toàn là đau thương, sầu khổ, không một chút gì vui...

Lúc ấy tất cả tinh thần bọn quần hùng đều bị tiếng khóc kỳ lạ của nàng áo đỏ lôi cuốn, bỗng có một người hỉ mũi sùi sụt, rồi tiếp theo sau một người bật lên khóc oà.

Không có một người nào quay mặt lại nhìn để tìm coi ai đã khóc trước đó, vì sau khi tiếng khóc đầu tiên nổi lên, thì tất cả mọi người rấm rức khóc theo...

Chỉ trong giây lát, tiếng khóc lại càng nức nở hơn, lúc ấy tất cả mọi người trong thạch thất người nào cũng đầm đìa nước mắt.

Bỗng nghe rằng hai tiếng, mọi người đều giựt mình quay lại, hai thanh kiếm của Dịch-thiên-Hành và Nguyên-Bình đều rơi trên sàn gạch.

Lúc đó, trong số tất cả mọi người có mặt, duy chỉ có cụ già áo xanh là không bị tiếng khóc lạ lùng của nàng áo đỏ lôi cuốn, cụ chỉ ngồi xếp bàn tròn ngồi lim dim đôi mắt, có điều-lạ là sắc mặt cụ lúc ấy rất hồng hào, dường như cụ đang âm thầm vận dụng nội lực hay chân khí để chống cự với tiếng khóc.

http://tieulun.hopto.org

Từ trong lòng mẹ, nàng áo đỏ bỗng từ từ ngửng đầu lên, liếc mắt nhìn qua bốn phía một lượt, khi thấy tất cả bọn quần hùng đều khóc nàng liền ngưng ngay tiếng khóc của mình và đứng thẳng dậy và từ từ bước tới.

Lúc ấy bọn quần hùng đều bị tiếng khóc của nàng áo đỏ lôi cuốn, nên không một ai thần trí được thanh tỉnh nên không một ai thấy nàng áo đỏ đang làm gì.

Nàng áo đỏ bước đến gần Nguyên-Bình giơ tay cầm lấy thanh Diệt tình kiếm rồi bước đến thẳng trước mặt Dịch.thiên-Hành giơ tay lên chỉ, mũi kiếm ngay ngực Dịch-thiên-Hành.

Lúc ấy, nếu nàng chỉ khẽ đâm tới, thì dù cho công lực của Dịch-thiên-Hành có thâm hậu đến đâu cũng không thể nào tránh được.

Bỗng nghe một tiếng « hừ » giọng trầm trầm :

— Con, trở lại đây mau...

Nghe giọng nói trầm trầm ấy, nàng áo đỏ giựt mình quay lại thấy cụ già áo xanh đang nhìn thẳng vào mặt nàng và giơ tay vẫy vẫy.

Nàng áo đỏ thở ra, bước đến gần bên Nguyên-Bình rồi cầm lấy tay mặt chàng đỡ lên đưa vào miệng cắn mạnh.

Cánh tay bị đau nhói, Nguyên-Bình như vừa sực tỉnh cơn mê.

Nàng áo đỏ trao thanh Diệt tình kiếm cho Nguyên-Bình rồi bảo :

— Chàng cần báo thù cho cha mẹ, thì hãy giết Dịch-thiên-Hành đi !

Nguyên-Bình cầm thanh bảo kiếm nhìn thẳng vào mặt nàng áo đỏ như muốn trông thấy mặt nàng qua làn lụa đen.

Nàng áo đỏ lộ sắc giận :

— Chàng có nghe tôi bảo gì không ?

Nguyên-Bình ngơ ngác :

— Chuyện gì ?

Nàng áo đỏ dằn từng tiếng :

— Chàng phải giết Dịch-thiên-Hành, thì cần ra tay cho lẹ đi, trong lúc này lão ta không thể nào tránh đỡ gì được cả !

Nguyên-Bình lắc đầu mỉm cười :

— Đã là bực đại trượng phu có chí khí, không bao giờ thừa lúc người đang bị nguy nan, để hạ thủ, ta phải đợi y tỉnh lại rồi mới bắt đầu giao tranh.

Nàng áo đỏ hỏi gặn :

— Lão đã dùng loại ám khí phi đao để hại chàng, chàng cũng đã bị thương giờ đây giết lão cũng là đáng lắm rồi...

Nàng ngừng trong giây lát rồi lại nói tiếp :

— Dịch-thiên-Hành là tên đại gian đại ác, bên ngoài mặt giả nhơn, giả nghĩa, tất cả những người có mặt tại đây không một ai là không biết bộ mặt xảo trá của lão ta...

Hừ... hôm nay những tay cao thủ trong giới võ lâm miền Trung này ai ai cũng cho rằng chàng đáng sợ hơn Dịch-thiên-Hành, thế nên họ đang bàn mưu hãm hại chàng. Tâm tư họ quỉ quyệt và độc ác như thế đó...

Nguyên-Bình ngạc-nhiên :

— Nàng bảo sao ? Ta vốn không thù oán gì với họ, tại sao họ lại lập tâm giết ta ?

Nàng áo đỏ khẽ thở dài :

— Người giỏi hay bị đố kỵ, kẻ mạnh rất dễ bị hãm hại, chuyện tầm thường như thế mà chàng cũng vẫn không hiểu sao ?

Nguyên-Bình đứng sững sờ không nói được một lời.

Nàng áo đỏ lại giục :

— Chàng đã quên việc Dịch-thiên-Hành dùng ám khí toan giết hại chàng sao ? Thôi hãy ra tay cho mau đi !

Nguyên-Bình giơ thanh Diệt-tình kiếm lên, vừa nhóm bước tới, nàng áo đỏ lộ sắc mừng :

Nàng vội giục thêm :

— Phải như thế mới được chớ...

Nhưng nào ngờ Nguyên-Bình vừa dợm bước tới, rồi lẹ làng thối lui hai bước, bỗng nghe rẳng một tiếng, chàng đã buông thanh gươm rớt xuống đất, mũi gươm cắm sâu vào nền gạch...

Nàng áo đỏ dậm chân lộ sắc giận :

— Nếu có lòng nhơn từ của người đàn bà, thì dẫu cho có cái dũng của Sở-Bá-vương thì cũng chẳng thành danh anh hùng được. Rồi sau cùng sẽ bị người vây nơi Cai-hạ, tự giận nơi bến Ô-Giang, tình hình của chàng lúc bây giờ thật không khác gì Sở-Bá-vương.

Nếu đợi cho Dịch-thiên-Hành tỉnh lại, thì chàng sẽ bị phủ vây tứ phía, lúc đó dù cho chàng có ăn năn cũng không còn kịp nữa...

Nguyên-Bình thở ra :

— Tây Sở-Bá-vương là bậc anh hùng trong một thuở, tuy chưa thành lược nghiệp Bá, nhưng cũng bại trong quang vinh và lỗi lạc...

Nàng áo đỏ đứng sững sờ trong giây lát rồi bảo :

— Như thế thì chàng đã quên mối thù bất cộng đái thiên với Dịch-thiên Hành rồi hay sao ?

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình vội giựt mình, chàng lẹ làng chụp thanh Diệt-tình-kiếm đứng nắm chặt chuôi gươm, đứng thẳng người, không cử động...

Nàng áo đỏ định thần nhìn kỹ, trong giây lát, thấy trên trán chàng mồ hôi lấm tấm, nàng biết lúc bấy giờ trong lòng chàng đang có một mâu thuẫn rất lớn lao mà chưa có thể nào quyết định được...

Bỗng nhiên chàng buông xuôi tay, mũi kiếm chỉa thẳng xuống đất, thanh gươm luôn luôn chuyển động, thân thể chàng lúc ấy cũng hơi run run...

Chàng biết rõ ràng nếu lúc này chàng quyết định được điều thành bại an nguy cho chính thân mình, và luôn đó vận mạng của giới võ lâm miền Trung-nguyên này cũng rất quan hệ đến quyết định của chàng...

Nàng áo đỏ thấy tinh thần chàng đang lúc khẩn trương như thế nàng cũng thấy thần kinh mình bị căng thẳng, nàng vụt bảo :

— Trước tình thế phải biết quyết đoán, nếu chậm sẽ sanh biến, bình nhựt chàng hành sự rất mau lẹ, tại sao bây giờ lại...

Nàng áo đỏ chưa dứt lời bỗng nghe một giọng nói trầm trầm quen quen :

— Con gái ơi ! Con nên biết rằng hành động của bậc đại trượng phu, người đàn bà đâu có thể xen vào được, con hãy thối lui ra đi, chuyện gì thì cứ để cho chàng ấy quyết định.

Giọng nói vừa uy nghiêm vừa từ ái, nàng biết rõ đó là phụ thân đang nghiêm trách mình...

Nàng áo đỏ than thầm ; lòng nàng rất lo ngại, bối rối, nhưng không dám phản kháng lại lịnh của cha.

Bỗng nghe giọng cười chua chát của người đàn bà :

— Ai bảo rằng người đàn bà không thể can thiệp vào những hành động của người đàn ông ? Đó là đạo nghĩa gì thế ?

Quay lại, thì đó là bà chủ mẫu.

Bỗng nghe Nguyên-Bình la lớn :

— Ta đã quyết định rồi...

Lúc đó nàng áo đỏ đã bỏ đi, vụt nghe tiếng la của Nguyên-Bình nàng đứng khựng rồi quay đầu lại :

— Nàng thấy Nguyên-Bình trỡn ngực bước tới, sắc mặt rất khoan hòa, chàng bước lại gần Dịch-thiên-Hành.

Nàng áo đỏ bảo nhỏ :

— Chỉ cần chàng vung nhẹ thanh gươm chẳng những đã báo thù được hà mọ, mà còn trừ được cho giới giang-hồ một tên đại gian ác...

Nào ngờ hành động của Nguyên-Bình đã vượt hẳn ngoài ý muốn của ả.

Đến gần Dịch-thiên-Hành, chàng giơ tay lên vỗ nhẹ vào huyệt Mạnh môn ở phía sau lưng của lão ta. Dịch-thiên-Hành khẽ rùng mình rồi tỉnh lại...

Nguyên-Bình không hề quay lại nhìn, chàng bước đến gần Tra-tử-Thanh giơ tay lên vỗ vào huyệt Mạnh môn của lão này... chỉ trong giây lát, tất cả bọn quyền hào đều nhờ Nguyên-Bình cứu cho tỉnh lại...

Lúc đó tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh dị vô cùng, ai ai cũng ngạc nhiên nhìn Nguyên-Bình, nghĩ rằng trong thời gian ngắn ngủi đã qua, sanh mạng mình như chỉ mành treo chuông, họ nghĩ lúc đó Nguyên-Bình chỉ khẽ vung gươm, thì không một ai có thể kháng cự lại được, chừng đó tất cả mọi người đều phải ngã gục trên vũng máu nào ngờ chàng ta đã cứu cho tất cả tỉnh lại...

Tra-tử-Thanh thở ra, bảo nhỏ Dương-văn-Nghiêu :

— Dương-huynh, chàng ấy tuổi còn trẻ, mà hạnh động rất quang minh chánh đại...

Dương-văn-Nghiêu lặng thinh nhưng trong lòng ngẫm nghĩ :

— Hành động của tiểu tử này rất quang minh, tinh thần lỗi lạc như thế, nên việc cứu tất cả bọn quần hùng hôm nay, nhứt định là tâm lý mọi người có biến chuyển, xem ra kế hoạch hợp tác của ta dùng để chống lại nó chắc vô dụng rồi...

Khi cứu tỉnh xong tất cả bọn quần hùng, Nguyên-Bình bước ra đứng ngay chính giữa gian thạch thất, gọi lớn Dịch-thiên-Hành :

— Dịch-thiên-Hành, thần trí ngươi đã hoàn toàn tỉnh táo chưa ?

Dịch-thiên-Hành, mỉm cười :

— Tỉnh hẳn rồi, hành động anh hùng của Từ thế huynh làm cho mọi người đều phải cảm động...

Nguyên-Bình khẳng khái :

— Hành động của bậc đại trượng phu phải chính đáng như thế.

Ngưng trong giây lát, chàng lại nói tiếp :

— Tôi có một việc muốn giao ước với người ba điều, chẳng biết có được hay không ?

http://tieulun.hopto.org

Dịch-thiên-Hành gật đầu :

— Tôi xin sẵn lòng.

Nguyên-Bình nghiêm sắc mặt :

— Tình hình bây giờ đã đến chỗ một mất một còn, bất luận chúng ta, ai thắng, ai bại, thế nào cũng có người nằm ngã lăn chết tại trận, trước sự chứng kiến của các cao thủ trong giới võ lâm, chết như thế mới không ân hận.

Dịch-thiên-Hành đáp :

— Được một đối thủ xứng đáng, thì cuộc giao tranh có biết bao nhiêu là hứng thú, đó là một điều vui lớn nhứt trong giới võ lâm chúng ta, nhưng bây giờ chưa biết cánh tay của tiểu huynh đã bị tàn phế hay chưa ?

Nguyên-Bình cử động tay trái hai lượt rồi bảo :

— Vết thương tuy sâu, nhưng cũng may chưa đến nỗi...

Dịch-thiên-Hành bảo :

— Tôi rất mừng cho Từ tiểu huynh đó. Hừ, trong cuộc giao tranh nhau, mỗi người cứ tự do thi hành độc thủ, chuyện ấy cũng bất đắc dĩ lắm vậy...

Nguyên-Bình lại nói tiếp :

— Tôi xin giao ước với người như thế này : Trong cuộc giao tranh nếu tôi may mà thắng người được một hiệp thì người phải chịu vui lòng nghe tôi sai sử một việc...

Dịch-thiên-Hành ngẫm nghĩ trong giây lát rồi hỏi :

— Còn như may mà tôi thắng một hiệp ?

Nguyên-Bình đáp :

— Thì tôi cũng phải nghe lời người dạy một việc...

Dịch-thiên-Hành nói tiếp :

— Theo ý tôi nghĩ, trong cuộc giao tranh sống chết này, thế nào đôi bên cũng có người thắng được một, hai hiệp, nhưng kết cuộc thì khó dự liệu trước được mà thôi...

Nguyên-Bình lại tiếp :

— Tôi không chắc gì thắng được, hà huống gì cánh tay trái đã bị trọng thương, thực lực sút giảm rất nhiều...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Nếu như thi hành qui ước của tiểu-huynh, thì cuộc giao tranh hôm nay chưa biết đến bao giờ mới phân thắng bại được, phải biết rằng trong cuộc giao tranh này nếu muốn đoạt được lợi thế thì lại đó là một điều

hết sức khó khăn, nhưng sau khi thắng được một hiệp thì lại phải ngưng tay để bàn bạc...

Nhưng trong giây lát, lão ta lại cười lớn :

— Nhưng qui ước ấy sẽ làm cho tiểu huynh bị thua thiệt nhiều vì tiểu huynh không muốn biết một cách rõ ràng coi có phải lịnh song đường chết do bàn tay của tôi không... chuyện ấy có khó gì...

Tuy không dám khoa trương chớ trong mấy mươi năm nay, tất cả những chuyện kinh thiên động địa trong giới võ lâm miền Trung-Nguyên này, nếu chuyện nào tôi không có tham dự, thì cũng biết nội tình chuyện ấy rất rõ, nếu đem nói ra hết thì không biết mấy ngày mấy đêm mới xong...

Nguyên-Bình lại tiếp :

— Tuy tôi chưa thấy tận mắt người hạ sát ân sư tôi, nhưng lại biết một cách rõ ràng chính người là thủ phạm đã giết cha mẹ tôi, nhưng câu chuyện rõ rệt ra sao, thật ra tôi chưa hề biết, tôi muốn hiểu rõ tại sao người lại phải cần giết cha mẹ tôi, và giết hại bằng phương pháp gì...

Dịch-thiên-Hành nhếch mép cười mà không nói lấy một lời...

Nguyên-Bình thở một hơi dài rồi vòng tay :

— Chúng ta dùng khí giới hay dùng tay không để giao tranh ?

Dịch-thiên-Hành đáp :

— Chuyện ấy tùy tiện tiểu huynh.

Nguyên-Bình bỗng buông rơi thanh Diệt tình kiếm rồi bảo :

— Thanh bảo kiếm của tôi quá sắc bén, chạm nhằm người nếu không chết thì cũng bị trọng thương, trước khi tôi biết sự thật tôi không muốn hại người...

Dịch-thiên-Hành cũng mở chiếc thắt lưng da, bỏ tất cả các ngọn liễu diệp phi đao có tẩm thuốc độc ra, và cũng bỏ luôn thanh thất tinh bảo kiếm xuống đất.

Bỗng nghe Tông-Đào cười lạt :

— Dịch-thiên-Hành, trong lưng người còn ba thanh bảo kiếm sao không bỏ luôn ra ?

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI MỘT

Nguyên-Bình lại gặp chưởng môn Đại sư của Thiếu lâm tự

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

http://tieulun.hopto.org

— Tông huynh khỏi phải bận lòng lo về chuyện ấy.

Nói xong liền thò tay vào lưng lấy ra thanh đoản kiếm còn lại bỏ xuống đất.

Do dự trong giây lát, lão ta lại mò trong lưng lấy ra một cây thước sắt dài mấy tấc mày đen bóng loáng, lão mỉm cười hỏi mọi người :

— Quí vị có ai biết đây là loại binh khí gì không ?

Nhóm quần hùng quay lại nhìn kỹ, nhưng không một ai biết đó là loại binh khí gì cả, thế nên tất cả đều lặng thinh không đáp.

Nguyên-Bình bỗng vòng tay thi lễ :

— Xin tiền bối hãy cẩn thận... tôi sắp xuất thủ đây...

Nói xong chàng liền phóng mình tới, phóng ra một chưởng, Dịch-thiên-Hành vội vung tay phải lên cười mà bảo :

— Để xem coi chưởng lực Từ-huynh như thế nào ?

Hai ngọn chưởng gặp nhau, dội lên một tiếng « bình » Nguyên-Bình bị dội phải thối lui ba bước, còn Dịch-thiên-Hành cũng thối lui một bước.

Vừa đứng vững, Nguyên-Bình lẹ làng phóng mình tới đá vào bụng dưới của Dịch-thiên-Hành một ngọn cước.

Dịch-thiên-Hành lách mình sang một bên để tránh rồi nói :

— Chưởng lực của Từ thế huynh khá lắm, hồi nãy ta đã dùng hết tám phần sức rồi đó.

Nguyên-Bình vẫn lặng thinh không nói, chàng dốc hết tinh thần để chiến đấu. Vì tay trái bị thương nặng, vận dụng bất tiện, nên chàng dùng chân mặt đá liên tiếp, phối hợp với tay mặt để công thủ địch...

Cuộc giao tranh lần lần càng ác liệt, từ ngọn quyền ngọn cước đòn nào cũng hiểm độc và biến hóa vô cùng.

Giao tranh được một lúc, vết thương của Nguyên-Bình bị động máu tươi chảy dầm dề, rơi cả trên mặt đất, nhưng dường như chàng không hề chú ý, chàng cứ mở hết đợt tấn công này, sang đợt khác, tinh thần mạnh mẽ vô cùng.

Chỉ trong giây lát, hai người đã đánh nhau hơn hai mươi hiệp, Dịch-thiên-Hành bỗng lách sang một bên, tránh ngọn chưởng của Nguyên-Bình, rồi sè bàn tay như lưỡi đao nhắm ngay vai trái của Nguyên-Bình chặt xuống...

Vì cánh tay trái bị thương nặng, day trở không lanh lẹ, thế nên khi thấy Dịch thiên-Hành dùng thế cương đao độc hiểm như thế Nguyên-Bình không sao tránh kịp.

Nàng áo đỏ bỗng hừ lên một tiếng, nàng sắp sửa mở miệng định nói gì, bỗng thấy Nguyên-Bình lẹ làng xoay tay mặt đánh thẳng vào cánh tay của Dịch-thiên-Hành, làm cho cánh tay của lão ta bị buông thõng xuống đất.

Nguyên-Bình bỗng khẽ lật mình ra phía sau, rồi vọt mình thối lui ba thước, đoạn vòng tay bảo Dịch-thiên-Hành :

— Rất mang ơn người nhượng cho một thế, tôi mới cầu may thắng được,..

Nói xong chàng liền vận khí để cầm máu cho vết thương.

Dịch-thiên-Hành gượng cười :

— Tiểu huynh muốn biết gì thì cứ hỏi, nhưng chỉ hạn trong một việc và một người thôi...

Nguyên-Bình liền hỏi :

— Có phải người giết cha mẹ tôi không ?

Dịch-thiên-Hành không trả lời thẳng :

— Ta đã bảo trước, chỉ hạn trong vòng một việc, một người thôi, lịnh tôn và lịnh đường... đó là hai việc... không thể nhập chung lại được...

Nguyên-Bình cố gắng bình tĩnh :

— Thôi được, y theo lời người, có phải người đã giết cha tôi không ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Cũng có thể nói rằng phải, mà cũng có thể nói rằng không ?

Nguyên-Bình nóng nảy :

— Người nói như thế là có ý gì ? Chúng ta đã có hợp qui ước với nhau, trước mắt tất cả những người hiện có tại đây, bộ người muốn tránh né hay sao ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Lời nói của tôi, rất rõ ràng, lịnh tôn chết là do tôi ra lịnh giết, nhưng không phải chính tôi, hạ thủ.

Nguyên-Bình nghiêm giọng :

— Dù cho không phải chính tay người đã hạ thủ, nhưng chính người đã ra lịnh thì phải kể là người đã giết...

Dịch-thiên-Hành nhếch mép :

— Chuyện ấy tôi đâu có chối cãi...

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình lại hỏi :

— Người thi hành lịnh ấy là ai ?

Dịch-thiên-Hành cười :

— Tiểu huynh thanh toán với ta là đủ rồi, không cần tìm thêm kẻ khác làm gì.

Bỗng nghe Kim lão nhị nói lớn :

— Cháu Bình ơi ! Chính ta, bởi vì Dịch-thiên-Hành định bắt sống phụ thân cháu cho trâu xé xác, ta sợ phụ thân cháu đau khổ nhiều nên mới cầm gươm giết cha cháu...

Nói vừa dứt lời, Kim lão nhị đã lẹ làng đập đầu vào vách đá.

Nguyên-Bình không ngờ đến việc người thân duy nhứt của mình hiện đang còn sống trên đời này, và người đó cũng là người tôn kính nhứt của mình, mà người ấy lại là kẻ đã cầm gươm giết cha mình, chàng vừa sững sờ kinh ngạc, vừa chua xót đau khổ vô cùng.

Bỗng nghe một tiếng bốp vang trong vách đá, máu tươi văng tung tóe, Kim lão nhị đã ngã lăn trên mặt đất.

Nguyên-Bình vừa sực tỉnh một cơn mê, chàng vội kêu lớn :

— Thúc phụ, thúc phụ...

Chàng lật đật chạy tới, ẵm thi thể Kim lão-nhị lên nhìn, thấy sọ đã bị vỡ óc văng tung toé, không sao cứu được nữa... đôi giòng lệ tuôn trào như suối trên má chàng.

Nguyên-Bình từ từ để thi thể Kim lão-nhị xuống đất, rú lên một tiếng dài rồi hét lớn :

— Dịch-thiên-Hành , ngươi lại có thêm một món nợ máu nữa...

Nói xong chàng lại tấn tới dùng thế Thần-long xuất-vân đánh Dịch-thiên-Hành.

Dịch-thiên-Hành bỗng vung tay mặt, dùng tiềm-lực chặn ngọn chưởng của Nguyên-Bình, tay trái lão dùng thế Hồi-phong phật liễu tấn công tới.

Trong cuộc giao tranh này, hai người dùng toàn những đòn thật mãnh liệt, quyền cước càng lúc càng biến hóa và hiểm độc vô cùng, đòn nào cũng có thể đưa người đến chỗ tử địa, bên ngoài tất cả mọi người đều nín thở hồi hợp theo dõi trận đấu...

Bỗng nghe Dịch-thiên-Hành hét lớn :

— Hãy cẩn thận nhé...

Vừa nói lão vừa chụp ngay trên huyệt Mạch môn trên cánh tay phải Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình lạnh lùng đáp :

— Chưa chắc đã có kết quả gì...

Chàng khẽ lật bàn tay, lẹ làng chụp lại trên huyệt Mạch môn của Dịch-thiên-Hành. Cánh tay bị tê, lão ta lật đật toan rút tay lại thì đã bị Nguyên-Bình phóng luôn một ngọn cước vào bụng dưới, làm lão phải thối lui hai bước để tránh.

Nguyên-Bình lật đật lui lại thủ thế rồi bảo :

— Dịch-thiên-Hành, thế thắng ấy có tinh hay không ?

Dịch-thiên-Hành dùng cánh tay trái đỡ lấy cánh tay mặt bảo :

— Tự nhiên là phải tinh, tiểu huynh có hỏi gì, cứ hỏi một chuyện đi.

Nguyên-Bình hỏi :

— Mẹ ta có phải bị người giết không ?

Dịch-thiên-Hành lắc đầu :

— Không phải.

Nguyên-Bình nhìn thi thể Kim lão nhị rồi hỏi tiếp :

— Như thế thì thúc ta giết nữa sao ? Hừ, bây giờ Kim-thúc phụ ta đã chết, thì ngươi cứ trút hết tất cả tội ác cho Kim-thúc phụ ta chớ gì !

Dịch-thiên-Hành cười lạt :

— Tiểu huynh xem ta là người gì mà có hành động ti tiện như thế ?

Lão ta lại ngửng mặt rú một tiếng dài như trút tất cả bực bội trong lòng rồi lại nói tiếp :

— Về phần lịnh đường thì không phải Kim lão-nhị giết

Nguyên-Bình hỏi gặn :

— Như thế là ai ?

Dịch-thiên-Hành đáp :

— Người tự vận trước mộ phần của lịnh tôn...

Nguyên-Bình thở dài :

— Có thật như thế không ?

Dịch-thiên-Hành đáp :

— Chuyện ấy rất quan hệ đến trung trinh tiết liệt của người quá cố, ta nào dám nói đùa...

Nguyên-Bình hỏi tiếp :

— Thi thể cha mẹ ta bây giờ chôn tại đâu ?

http://tieulun.hopto.org

Dịch-thiên-Hành đáp :

— Chuyện Nam-Nhạc, Hoành-sơn, cách đây đã hơn 10 năm, ta không còn nhớ rõ ở chỗ nào...

Nguyên-Bình gật gật :

— Thế thì tốt lắm... Phen này xin nhường người ra tay trước...

Dịch-thiên-Hành không đợi Nguyên-Bình dứt lời, lão ta đã vọt mình tới tấn công.

Nguyên-Bình tránh sang một bên rồi đánh trả lại liên tiếp ba đòn.

Trong trận giao tranh thứ ba này, không một ai dám khinh thị đối phương ai cũng dùng toàn lực để tìm cách chiếm ưu thế, chưởng thế của hai bên ngày càng biến hóa rất diệu kỳ...

Đứng bên ngoài nhìn xem trận đấu, bọn quần hùng thấy võ công của Nguyên-Bình ngày càng dồn dập tới như sóng vỗ nước tràn, sau mỗi lần tạm nghỉ, trở vô đấu lại, thì chàng lại dùng những thế mới rất kỳ lạ, nhưng vết thương của chàng lại cứ rách ra, lúc nghỉ thì chàng có thể tạm cầm máu lại được, đến chừng giao tranh, máu lại cứ rỉ ra máu càng mất nhiều, nội lực của chàng càng thấy sút giảm.

Về phần Dịch-thiên-Hành, tuy lão đã bị mấy thế lạ lùng của Nguyên-Bình chế ngự, nhưng lão vẫn giữ được thái độ bình tĩnh, tâm thần bất loạn, cứ thung dung không lộ vẻ giận dỗi hay bực tức gì cả.

Trong trận đánh bỗng nhiên Nguyên-Bình lại dụng thế Tây lai phan âm đánh thẳng vào ngực Dịch-thiên-Hành.

Đây là một thế vô cùng kỳ diệu, dường như đánh mà cũng vừa điểm huyệt.

Dịch-thiên-Hành lật đật dùng thế Bế song thôi Nguyệt vung tay bảo vệ phía trước thật chặt chẽ.

Nào ngờ chưởng thế của Nguyên-Bình bỗng thay đổi một cách bất ngờ, mặc dù Dịch-thiên-Hành đã khoa tay chống đỡ nhưng ngọn chưởng của chàng vẫn lách được để lọt vào trong, đánh ngay ngực Dịch-thiên-Hành.

Thấy ngọn chưởng của đối phương đã đến sát, Dịch-Thiên-Hành biết không sao đỡ kịp nữa, lão liền định đem Nội công thân hậu của mình ra để chịu ngọn đòn ấy.

Nguyên do là vì Dịch-thiên-Hành đã thấy rõ Nguyên-Bình bị mất máu rất nhiều, sức lực rất sút kém, thế nên lão nghĩ rằng dù cho bị đánh trúng cũng không thể nào bị thương được, thế nên lão vận nội vào vai mặt, rồi khẽ đẩy mạnh tới trước để chịu ngọn chưởng của đối phương.

Thực ra lúc ấy trong lòng Nguyên-Bình không có ý hại đối phương thế cho nên khi ngọn chưởng của chàng vừa tới sát ngực Dịch-thiên-Hành là bớt sức lại.

Trong lúc đó thì Dịch-thiên-Hành lại dùng nội lực để phản kích, khi ngọn chưởng của Nguyên-Bình chạm phải Dịch-thiên-Hành liền bị đánh bật trở ra làm cho chàng phải thối lui hai bước.

Tuy nhìn bên ngoài thấy Dịch-thiên-Hành bị đánh trúng, nhưng sự thật thì chính Nguyên-Bình bị đẩy lui, lão ta cười lạt :

— Chưởng pháp của Từ thế huynh kỳ diệu, tôi lại thua một hiệp nữa rồi.

Mặc dù nói như thế, nhưng trong bụng lão ta lại mừng thầm và ngẫm nghĩ :

— À ra thằng này đã kiệt sức rồi, xem ra chỉ không bao lâu nữa là ta có thể kết liễu được nó rồi !

Nguyên-Bình âm thầm vận dụng nội công và điều tức vài hơi, rồi chắm rãi bảo :

— Trong hiện nay không ai thắng, ai bại, nội lực của người thật dũng mãnh phi thường !

Dịch-thiên-Hành ồm ờ :

— Từ thế huynh đã nghĩ tình, nên tôi mới không bị thương.

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Nếu theo qui củ của cuộc tỷ thí thì phải kể là ta thắng.

Vì nghĩ như thế, cho nên chàng nối tiếp :

— Nếu kể như thế, thì tôi còn một việc nữa cần phải hỏi.

Dịch-thiên-Hành gật đầu :

— Xin Từ huynh cứ hỏi.

Nguyên-Bình tiếp :

— Người có biết Tuệ-Không đại sư không ?

Dịch-thiên-Hành đáp :

— Chỉ nghe danh người, nhưng chưa từng gặp mặt...

Nguyên-Bình hỏi tiếp :

— Người có biết sanh tiền người ấy như thế nào không ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Có thể nói rằng trong giới võ lâm ngày nay, ngoài ra ta, sợ e không có người nào biết được về người ấy...

http://tieulun.hopto.org

Lão quay mặt lại nhìn thi thể Kim lão nhị rồi nói tiếp :

— Như người ấy mà chưa chết, thì lão ta biết hơn ta một vài việc, nhưng rất tiếc...

Bỗng nghe bà chủ mẫu hỏi lớn :

— Ngươi là gì của Tuệ-Không đại sư ?

Nguyên-Bình nghe hỏi giựt mình liền quay đầu lại.

Chàng thấy bà ấy có vẻ xúc động, trên mi mắt dường như đã có ngấn lệ, chàng rất ngạc nhiên, nên ngẫm nghĩ :

— Tại sao người này lại biết Tuệ-Không đại sư ?

Chàng chưa kịp trả lời đã nghe Dịch-thiên-Hành nói tiếp :

— Tuệ-Không đại sư là một đại kiệt kỳ lạ trên đời này... ông đặt chân trong giới giang-hồ chưa đầy ba năm mà thành danh lớn trong thiên hạ, uy danh chấn động giới võ lâm, nhưng rất tiếc là người chỉ xuất hiện trong một thời gian thật ngắn rồi sau đó lại biệt tích luôn, nghe đồn dường như người bị sư trưởng giam cầm trong Thiếu lâm tự, rồi sau đó không biết như thế nào...

Lão ngưng trong giây lát rồi lại nói tiếp :

— Trong lúc người còn đi khắp đó đây trong giới giang-hồ, tương truyền rằng người đã liên can đến một vụ tình ái kinh thiên động địa nhơn vì hai bên đương sự đều là những tay tuấn kiệt trong giới võ lâm, sư Tuệ-Không lại là người trong cửa Phật, thế nên chuyện ấy lại càng chấn động...

Bỗng nghe bà chủ mẫu cười lạt :

— Nên biết rằng trong gian thạch thất này, lại còn có hai người biết rõ về sanh bình của sư Tuệ-Không, nếu nói sai một lời, thì người đừng mong bảo toàn tánh mạng...

Bỗng nhiên cụ già áo xanh lại hự một tiếng rồi lại lim dim đôi mắt lại.

Bà chủ mẫu lộ sắc giận :

— Hừ cái gì ? Chị ta đã chết mấy mươi năm rồi, còn gì nữa ?

Cụ già áo xanh vẫn lim dim đôi mắt :

— Nhưng vẫn còn nàng và sư Tuệ-Không sống trên đời này...

Bà chủ mẫu lại càng giận dữ :

— Hừ tại sao lão không đi tìm người để trừ khử cho rồi, hay là đã tự biết mình dở nên không dám ?

Nguyên-Bình thở ra rồi ngăn :

— Xin nhị vị bớt giận, Tuệ-Không đại sư đã liễu đạo rồi...

Dường như bà chủ mẫu vẫn chưa nguôi giận, bà định nói thêm một vài lời thì nàng áo đỏ đã nói trước :

— Mẹ ơi ! Con xin mẹ hãy nhẫn nhịn đôi chút.

Vừa nói nàng vừa đến gần, dựa vai vào mình mẹ.

Nguyên-Bình quay lại nhìn Dịch-thiên-Hành :

— Xin nói tiếp :

Dịch-thiên-Hành ra vẻ nghiêm trang :

— Tôi đã nói trước, là chưa hề gặp được mặt sư Tuệ-Không, thế nên những điều tôi biết, chẳng qua là nghe đồn đãi mà thôi, tôi không bao giờ dám thêm bớt một lời, biết sao nói vậy, còn như Đại-sư phải hay là quấy thì tôi...

Nguyên-Bình nghiêm trang nói tiếp :

— Tuệ-Không đại sư là một bực cao tăng một thời, tài học và phẩm cách, nhứt định kẻ tầm thường làm sao theo kịp, nếu có điều gì ngoa truyền, thì tức là có kẻ nào ác ý...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Tôi cũng chỉ nghe lóm nói lại, thì Từ-huynh cũng nên nghe lóm mà thôi...

Lão đằng hắng lấy giọng rồi nói tiếp :

— Trước khi Tuệ-Không đặt chân vào giới giang-hồ, thì trong giới võ-lâm miền Trung-nguyên này đã có một yêu nữ, hành tung rất bí mật xuất quỉ nhập-thần...

Bà chủ-mẫu lộ sắc giận :

— Tại sao lại gọi là yêu nữ ? Đó là một nữ anh hùng...

Dịch-thiên-Hành cười lạt :

— Thì gọi là nữ anh hùng vậy... vì nữ anh hùng đó, trên mặt bao tấm lụa đen, xấu xa không thể nói được, theo lời đồn đãi, thì cũng do trên tình trường gặp nhiều gay go, thế cho nên người ấy chứa nhiều sầu hận trong thâm tư...

Bà chủ-mẫu lại nói lớn :

— Hãy nói chậm lại một chút, khoan nói tiếp :

Dịch-thiên-Hành vòng tay cung kính :

— Chẳng hay nữ anh hùng có điều chi chỉ giáo chăng ?

Bà chủ-mẫu nói tiếp :

— Chị ta là tuyệt thế giai nhân, nhưng chỉ vì người không muốn

http://tieulun.hopto.org

cho kẻ phàm tục trông thấy, cho nên mới đeo chiếc mặt giả xấu xí như thế mà thôi...

Dịch-thiên-Hành cười :

— Hãy tin như thế đi... Nếu như cho rằng vị Nữ anh hùng ấy xấu xa như tiếng đồn, thì đâu có thể làm cho người xuất gia đầu Phật nọ phải động tâm mà bước chân vào chốn hồng trần!

Nguyên-Bình nghiêm sắc mặt :

— Đạo hạnh của Đại sư Tuệ-Không rất cao khiết, bị người vu khống hàm oan, thế nên trong khi nói năng người phải cẩn thận...

Dịch-thiên-Hành liếc mắt nhìn bà chủ mẫu một lượt đoạn cười ha hả một hơi dài nói tiếp :

— Thì kể là đạo hạnh cao khiết vậy... Trong lúc người ấy đặt chân vào chốn giang hồ, thì vị nữ anh hùng che mặt ấy đã nổi danh khắp bốn biển, uy danh chấn động trong giới võ lâm rồi. Các tay võ lâm trong miền Trung-nguyên đều bị bà ta chế ngự, và khắp một vùng Giang-nam Giang-bắc, không một ai dám đối địch với bà...

Bỗng nghe cụ già áo xanh hừ một tiếng, lão từ từ mở mắt, hai đạo hào quang sáng như điện liếc qua phía Dịch-thiên-Hành, rồi lão lạnh lùng bảo :

— Tôi cần thanh minh một việc, là Đại sư Tuệ-Không chưa bao giờ có giao tranh với bà ấy, thì bà ấy đã bị bại một lần...

Dịch-thiên-Hành cười lạt :

— Người đánh bại vị nữ anh hùng ấy, có phải là ngài không ?

Ngưng trong giây lát, không đợi cụ già trả lời, Dịch-thiên-Hành lại nói tiếp :

— Phải rồi, chuyện ấy chưa từng nghe trong giới giang hồ nói đến... Nhưng trong giới võ lâm ai ai cũng biết bà ấy đã tung hoành Giang nam, Giang bắc, nổi danh là một vị nữ anh hùng lại bại về tay Đại sư Tuệ-Không. Nhưng trước đó, bà đã từng bị bại vì tay một người khác...

Cụ già áo xanh nhếch mép :

— Thật là hiểu biết hẹp hòi...

Dịch-thiên-Hành không hề chú ý đến lời nói ấy, lão nhìn thanh Diệt tình kiếm của Nguyên-Bình rồi bảo :

— Khí giới của vị nữ anh hùng ấy là thanh Diệt tình kiếm của Từ huynh hiện đang có trong tay. Nhưng thanh gươm này cũng không

phải bà là vật sở hữu chủ đầu tiên, trước kia, thanh gươm Diệt tình kiếm này cũng đã từng xuất hiện trong giới giang hồ... mà người cầm thanh gươm ấy lại là một người đàn bà, người ấy, không ai biết đã gặp chuyện thương tâm gì, thế nên trong lòng chứa chất nhiều hờn oán, bất cứ là ai hễ tỏ ra mến thương người ấy, là thế nào cũng bị thanh gươm này đâm thẳng vào tim... và tên Diệt tình kiếm cũng do đó mà ra.

Lão bỗng cười ha hả một hơi dài rồi nói tiếp :

Mặc dù thế, nhưng đã biết bao nhiêu người trong giới võ lâm, thường tự phụ mình là người tài trí tuyệt vời, can đảm có dư, xem cái chết tựa lông hồng mà cũng bị sắc đẹp của bà ấy mê hoặc, kẻ đến trước ngã, thì đã có người đến sau tiến lên, muốn mong được gần người ngọc, tuy có chết cũng không hề ân hận.

Vì thế cho nên chỉ trong vòng ngắn ngủi có mấy năm, mà số người bị ngã gục dưới thanh Diệt tình kiếm đã có hơn cả trăm và cũng vì đó mà người trong giới giang hồ mới gọi người ấy là vô tình nhi tử.

— Chuyện ấy lưu truyền ra mãi, làm cho đâu đâu, những người trong giới võ lâm cũng đem câu chuyện của người ấy, luôn cả thanh Diệt tình Kiếm ra bàn.

Nhưng có điều lạ hơn hết là trong lúc giới võ lâm đang xôn xao về chuyện hiếm có ấy thì vô tình phi nữ tử lại mất tích một cách rất lạ lùng không sao hiểu được.

Người ấy đã xuất hiện như một trận cuồng phong, sau khi gây bão táp trong tâm tư giới võ lâm rồi bỗng nhiên lặng một cách bất ngờ...

Sau đó mấy mươi năm, trong giới giang hồ lại xuất hiện một nữ lang che mặt, người ấy cũng cầm thanh Diệt tình kiếm, thủ đoạn lại còn hiểm độc hơn Vô tình phi tử...

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà uy danh của người ấy cũng làm chấn động giới võ lâm. Lúc đó tất cả giới giang hồ Hắc Bạch, ai nghe nhắc đến người ấy cũng đều khiếp sợ.

Trong lúc tiếng tăm người ấy đang vang dậy thì Đại sư Tuệ-Không lại xuất hiện trong giới giang hồ...

Đại sư đã đuổi theo người ấy, gặp nhau, giao tranh một trận quyết liệt ngoài vùng hoang dã đất Kim Lăng. Tài nghệ sư Tuệ hơn người ấy, thế nên hơn gã đem khổ chiến, Đại sư đã đoạt được thanh Diệt tình kiếm.

http://dtlutruongpham

Sau trận giao tranh lừng lẫy ấy uy danh của sư Tuệ-Không chấn động giới giang hồ và cũng nhờ đó phái Thiếu lâm tự cũng được vượt lên trong giới võ lâm.

Rồi sau đó, dường như hai người cảm tình nhau, sư Tuệ-Không đã là người trong cửa Phật, thế nên khi bị dính líu trong vấn đề tình ái, nên Thiếu lâm tự đã đem ra các tay cao thủ do chưởng môn thống suất bắt đại sư đem về chùa...

Theo lời đồn đãi, vì tình cảm không nguôi, người đàn bà che mặt ấy đã lên đến chùa thiếu lâm ba lần...

Lão ngưng trong giây lát rồi lại nói tiếp :

— Đó là điều tôi biết về Đại sư Tuệ-Không : đó là một đại hào kiệt của một thời, một đoạn trường anh hùng, nếu như thiếu lâm tự không đem người về thiếu lâm tự hỏi tội, thì tình hình trong giới võ lâm ngày nay chắc có khác...

Nguyên-Bình nghiêm giọng :

— Chính mắt tôi đã thấy Đại sư liễu đạo, nghe lời người nói lại, so với lời của Dịch-huynh có chỗ khác nhau.

Dịch-thiên-Hành đáp :

— Tôi chỉ biết có bấy nhiêu, nhưng cũng nghe người thuật lại nên chưa chắc là đã đúng.

Bỗng nghe bà chủ mẫu hỏi :

— Sư Tuệ-Không đã chết thật rồi hay sao ?

Nguyên-Bình lộ sắc buồn :

— Phải đã liễu đạo rồi... tôi đã khóc lóc hết nước mắt trước di thể của người, đâu có thể nào lầm được...

Bà chủ mẫu bỗng ngửng mặt nhìn ra phía xa xa trong giây lát rồi lại hỏi :

— Chết rồi à ? Chết rồi thì thôi... Bọn người còn dợi gì nữa mà không giao tranh tiếp đi !

Bà vừa nói đến hai tiếng « đánh tiếp » là Dịch-thiên-Hành đã vọt mình tới trước.

Mặc dù tấn tới, nhưng Dịch-thiên-Hành không hề phóng ra một ngọn quyền, hay ngọn cước gì cả, lão chỉ kề sát bên Nguyên-Bình như sắp tấn công.

Nguyên-Bình hơi giựt mình lo ngại, chàng liền xoay mình phóng ra một chưởng ngay phía vai trái Dịch-thiên-Hành.

Dịch-thiên-Hành khẽ lách vai trái tránh ngọn chưởng của Nguyên-Bình mà dù cho Nguyên-Bình có đánh trúng chưởng ấy đi nữa thì cũng không làm gì được Dịch-thiên-Hành vì chân lực chàng đã kiệt quệ.

Liền đó, chỉ trong chớp mắt, Dịch-thiên-Hành đã liên tiếp phóng luôn một loạt đến chín ngọn cước độc hiểm.

Từ trước đến nay, Thần-châu nhứt quân Dịch-thiên-Hành là người rất tự thị, thế nên không bao giờ lão ta dùng đến ngọn cước trong các cuộc giao tranh, nhưng trong giờ phút này lão ta lại dùng đến cước pháp rất tinh diệu ấy, trong giới giang hồ, rất có ít ai được như thế.

Đánh hụt một chưởng, Nguyên-Bình chỉ lo thế thủ, thế nên chàng vung đôi tay như chớp để bảo hộ cho toàn thân.

Nhóm quần hùng thấy Nguyên-Bình dùng toàn những thế kỳ diệu lạ lùng, võ công mỗi lúc mỗi tiến lên, cho nên ai cũng định rằng sau khi bị thua ba hiệp, thế nào Dịch-thiên-Hành cũng bị bại.

Nào ngờ trong khi hai người đang hỗn chiến bỗng nghe Nguyên-Bình hét lên một tiếng lớn rồi lẹ làng thối lui ba bước bảo :

— Thua một hiệp !

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Ai thua ?

Nguyên-Bình nghiêm giọng :

— Tôi thua...

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Tuy tôi chưa thua, nhưng cũng không thể gọi là toàn thắng được, tôi chỉ chiếm ưu thế mà thôi, nếu Từ huynh đã nhượng cho như thế, thì cũng tạm tính là tôi đã thắng được một hiệp.

Nguyên-Bình nghiêm giọng :

— Thắng thì cứ nói thắng là thắng, còn bại là bại, đâu có ai nhượng ai.

Dịch-thiên-Hành chắm rãi :

— Nếu tôi thắng, thì Từ huynh có vui lòng đáp ứng cho tôi một việc chăng ?

Nguyên-Bình gật đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Tự nhiên phải như thế.

Lúc đó chàng đứng thẳng đường thái độ rất bình tĩnh, không lộ vẻ gì lo ngại cả. Bên ngoài bọn quần hùng tất cả ai ai cũng đều lo lắng cho chàng, vì họ nghĩ rằng, trong lần tháng này, không khi nào Dịch-thiên-Hành không tìm cách cho được Nguyên-Bình vì nghĩ như thế cho nên tất cả đều quay mặt lại nhìn sững Dịch-thiên-Hành.

Bỗng thấy Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Ta yêu cầu Từ huynh một việc là ngươi hãy tự chặt hai cánh tay của mình đi...

Nghe nói tất cả bọn quần hùng giựt mình biến sắc mặt.

Nhưng Dịch-thiên-Hành lại thong thả nói tiếp :

Thật ra tôi cũng không muốn nói ra điều ấy, vì nghĩ ra không có mặt mũi nào nghĩ ra như thế.

Nguyên-Bình nổi giận hét lớn :

— Hừ, ngươi bảo thế cũng được, dù cho ngươi bảo ta tự chặt lấy đầu ta cũng vui lòng...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Thật Từ huynh rất xứng đáng là một địch thủ của tôi, nói như thế chớ tôi chỉ cần hỏi Từ huynh một câu mà thôi...

Nguyên-Bình hỏi :

— Hỏi câu gì ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Võ công của Từ thế huynh lạ lùng và huyền diệu như thế, trong thuở sanh bình tôi rất ít thấy, có phải Từ huynh đã học với Đại sư Tuệ-Không không ?

Nguyên-Bình trầm ngâm trong giây lát rồi đáp :

— Đúng như thế, Đại sư đã truyền thọ võ công cho tôi, nhưng không có danh nghĩa thầy trò.

Dịch-thiên-Hành lại nói tiếp :

— Đã không danh nghĩa thầy trò, tại sao Đại sư lại chịu truyền thọ võ công cho Từ huynh... Phải biết rằng truyền thọ võ công như thế là một điều rất cấm kỵ trong các đại môn phái...

Nguyên-Bình đáp :

— Vì Đại sư đã đánh cuộc thua tôi...

Dịch-thiên-Hành lộ vẻ ngạc nhiên !

— Biện pháp ấy cũng hay... dùng cách đánh cuộc để truyền thọ võ công-

Ngưng trong giây lát, Dịch-thiên-Hành nói :

Thôi bấy nhiêu đủ rồi, bây giờ Từ huynh có thể ra tay được rồi... Nhưng có một điều tôi xin nói trước, nếu như Từ huynh bị thua một lần nữa, thì cuộc giao tranh này sẽ kết thúc...

Nguyên-Bình hỏi :

— Còn nếu như tôi may mắn thắng thì sao ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Nếu tôi không lầm, thì Từ thế huynh còn rất nhiều chuyện cần hỏi...

Bỗng nhiên lão ta lại cười ha hả một hơi dài :

— Trong khi giao kết nhau, Từ huynh bị thua thiệt nhiều lắm...

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ, thấy lời của Dịch-thiên-Hành quả thật rất đúng, trừ ra việc hạ thủ tấn công một hơi rồi giết được đối phương thì không kể, nếu theo như giao ước, hễ thắng một hiệp là phải ngừng thì mất hết cả cơ hội để hạ thủ địch thủ.

Điều nên biết là trong trận giao tranh của các tay cao thủ, thắng được địch một là điều vạn nan, tìm được một ưu thế, phải biết phí bao nhiêu là tâm trí. Nếu đang thừa thắng mà lại phải dừng tay để bàn bạc, nói chuyện qua lại một lúc, rồi mới tiếp tục giao tranh thì đã mất biết bao là cơ hội tốt để hạ địch thủ.

Trầm ngâm trong giây lát, bỗng nhiên chàng ngửng đầu lên bảo :

— Trong cuộc giao tranh, trong khi hạ thủ, có nặng, có nhẹ, e rằng nếu có cơ hội thắng được, chắc lần này tôi phải hạ thủ nặng hơn.

Dịch-thiên-Hành liếc mắt nhìn qua tất cả mọi người một lượt, đoạn nói tiếp :

— Chúng ta giao tranh nhau, bên ngoài làm khách bàng quan nhìn xem, lại còn nghe được những chuyện bí mật quan trọng trong giới võ lâm.

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Chuyện đường đường chính chính đều có thể nói cho mọi người nghe, tôi không thấy có gì đáng ngại cả...

Dịch-thiên-Hành nhìn kỹ Nguyên-Bình, thấy sau một lượt điều hòa hơi thở, chàng đã cầm máu được ở vết thương, trên tay, nên lão lật đật hét lớn :

— Từ huynh, cẩn thận...

http://tieulun.hopto.org

Vừa hét lão ta vừa đùng thế Trực đảo hoàng long đánh thẳng ngay vào ngực Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình khẽ lách mình tránh đòn rồi xỉa tay ra chọt vào hông Dịch-thiên-Hành.

Dịch-thiên-Hành cũng không đỡ, lão chỉ lách mình để tránh ngọn đòn.

Trong lần giao tranh này, đôi bên đều rất cẩn thận dè dặt, không ai chịu đưa tay ra đỡ ngọn đòn của đối phương mà chỉ lách né ngọn đòn để giữ gìn chân lực cho mình.

Bên ngoài nhìn trận đánh, thấy chưởng thế của đôi bên càng lúc càng mau, người nào cũng muốn tìm cách giành cho được ưu thế về phần mình.

Có lúc vừa ra một ngọn đòn, khi thấy đối phương đã ra đúng thế phá giải là họ thu hồi ngay ngọn chưởng lại để ra thế khác độc hiểm hơn, vì thế cuộc giao tranh rất mau lẹ vô cùng, chỉ trong giây lát mà đôi bên đã đánh nhau đến gần năm, sáu mươi hiệp.

Bỗng nghe Nguyên-Bình hét lên một tiếng lớn, hai đối phương vụt xáp sát vào nhau.

Lúc bấy giờ bóng quyền chưởng qua lại đã chấm dứt, từ chỗ dùng các thế mau lẹ, độc hiểm đánh nhau, hai người đã dùng nội lực để giao tranh nhau, từ thế động họ đã bước sang thế tịnh.

Mọi người quay lại nhìn kỹ, thấy Nguyên-Bình và Dịch-thiên-Hành mỗi người đều đưa tay mặt ra phía trước hai tay chõi nhau, nhưng hai bên đều đứng yên một chỗ.

Hai bên ghìm nhau trong giây lát, sắc mặt đôi bên lần lần đỏ bừng lên, và từ từ hai người đều lim dim đôi mắt, dường như lúc đó ai cũng dồn tất cả sức lực vào tay mình để đối phó với đối phương.

Ghìm nhau được thêm lối một khắc đồng hồ, trên nét mặt hai người mồ hôi tuôn ra như tắm, sắc mặt lại càng đỏ tươi.

Lúc bấy giờ vết thương của Nguyên-Bình lại bị bể, máu tươi rơi từng giọt trên mặt đất.

Đứng bên ngoài, nhìn thấy tình hình ấy, Tông-Đào thở dài và nghĩ thầm :

— Vết thương rịn máu như thế, thì cuộc giao tranh sẽ kéo dài được bao lâu nữa ? Dù cho nội lực của chàng có hơn Dịch-thiên-Hành đi nữa thì cũng không thể nào tránh được khỏi bị đối phương đánh chết. Ta phải tìm cách nào để trợ giúp chàng ta mới được.

Bỗng nghe Dịch-thiên-Hành gầm một tiếng vang rền, lão ra sức đẩy mạnh tay tới rồi tấn tới một bước.

Nguyên-Bình cũng cười lạt rồi đề chân khí : một luồng hơi ấm từ đơn điền chạy vọt lên chuyển sang cánh tay phải quật lại cánh tay của Dịch-thiên-Hành.

Lúc đó Dịch-thiên-Hành đang vận dụng Nội công, chưởng lực cứ liên miên, bất tuyệt dồn tới, bỗng nhiên lão thấy một luồng hơi nóng bên tay đối phương xông ra, đánh bật chưởng của mình, lão giựt mình kinh ngạc và sau đó phải bị bật thối lui hai bước.

Đánh lui được Dịch-thiên-Hành, Nguyên-Bình bỗng thấy trước mặt tối sầm lại, chàng xây xẩm tưởng chừng sắp té lăn trên mặt đất,

Dịch-thiên-Hành lợi dụng cơ hội tốt ấy lại vận dụng nội lực ép dồn tay đối phương trở lại.

Nguyên-Bình lại chặn chưởng lực của Dịch-thiên-Hành lượt nữa, chàng lại thấy trước mặt bỗng tối sầm lại, chàng biết mình vì bị mất máu quá nhiều, thể lực không chịu đựng được nữa, nếu bây giờ còn giao tranh theo phương pháp nầy nữa, thì máu càng mất nhiều, và thế nào thân thể cũng rã rời...

Giờ đây, trước mắt chỉ còn có phương pháp duy nhứt là phải tốc chiến, tốc thắng, phải làm sao trong vòng hai, ba mươi hiệp đánh ngã cho được Dịch-thiên-Hành, nếu không làm như thế thì phải ngưng ngay cuộc giao tranh để vận khí, điều tức, đợi cho cơ thể hồi phục lại hoàn toàn mới có thể tái chiến được, còn như bây giờ có miễn cưỡng giao tranh thì cũng không thể đánh hơn được năm mươi hiệp nữa...

Trong lúc đang suy tới nghĩ lui, chàng vẫn dồn nội lực để tấn công Dịch thiên-Hành, trong giây phút quyết liệt ấy, chàng đã dồn tất cả nội lực để tấn công làm cho Dịch-thiên-Hành phải bối rối...

Trong lúc tình thế đang đến chỗ gay go tột độ bỗng nhiên đâu đây nghe mấy tiếng lách cách... lách cách khôn khan... gian thạch thất từ từ chuyển động.

Cụ già áo xanh bỗng cười lạt :

— Ai đó ?

Cụ đứng phắt dậy đưa tay ấn trên mí vách...

Từ phía sau lưng bà chủ-mẫu, phiến vách đá khẽ rung chuyển rồi lộ ra một khung cửa đá...

http://tieulun.hopto.org

Bỗng nghe tiếng niệm:

— A Di đà Phật...

Một vị sư mặc áo cà sa, tay cầm thiền trượng bước vào...

Biến cố bất thình lình ấy làm cho Nguyên-Bình và Dịch-thiên-Hành phải ngưng hẳn cuộc giao tranh...

Nguyên-Bình quay lại nhìn, liền lập tức vòng tay thi lễ :

— Lão Thiền sư vẫn mạnh giỏi !

Đó là một vị Đại sư đã chỉ đường cho Nguyên-Bình đến Giới trì viện để gặp sư Tuệ-Không lúc trước, ngài là Tuệ-Nhơn Đại sư, phía sau Đại sư còn có một số tăng lữ của thiếu lâm tự đang lục tục kéo vào.

Bỗng thấy tám vị hòa thượng mặc áo cà sa màu đỏ, tay người nào cũng có cầm thiền trượng, đang từ từ bước vào để ủng hộ một Đại hòa thượng mặc cà sa vàng, tay cầm Lục ngọc phật trượng.

Vị hòa thượng áo vàng ấy là Ngươn Thông đại sư vị chưởng môn phương trượng của thiếu lâm tự.

Phía sau lưng sư Ngươn Thông là sư Tuệ Quả, trên lưng mang một chiếc Bạt đồng.

Kế theo đó là một lão mặc áo dài xanh, lưng mang trường kiếm một đạo trưởng đầy tiên phong đạo cốt đi sát bên đại sư Tuệ Quả.

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Hay lắm ! Các vị chưởng môn của hai phái lớn là thiếu lâm tự và Võ đang đã đến !

Ngươn Thông đại sư cười lạt rồi chắp tay :

— A Di đà Phật, quí vị anh hùng đã đến trước chúng tôi một bước rồi..

Đạo trưởng áo xanh ấy là chưởng môn của Phái Võ đang, danh hiệu là Thiên tế đạo trưởng, lão đưa tay trước ngực thi lễ và mỉm cười :

— Chính đại môn phái trong giới giang hồ không ai là không quan tâm đến cuộc giao tranh tại ngôi cổ mộ này, thế nên các chưởng môn đều có xuất lãnh các tay cao thủ của phái mình đến đây.

Cụ già áo xanh bỗng cười lạt :

— Như thế là một thạnh hội hiếm có rồi ! Sau không cùng vào một lúc để cùng được gặp nhau ?

Ngươn Thông lạnh lùng đáp :

— Xin người cứ đánh bại Bần tăng và Thiên tế đạo trưởng rồi thì có lo gì các Đại môn phái khác không lao mình vào như Phù du lao đầu vào ánh sáng ?

Cụ già áo xanh nhếch mép :

— Chuyện ấy thì có khó gì ?

Bỗng thấy vẻ mặt Nguyên Bình đổi ra ôn hòa lạ lùng, chàng gọi nhỏ :

— Dịch-thiên-Hành...

Dịch-thiên-Hành ngạc nhiên quay lại :

— Chuyện gì thế Từ huynh ?

Nguyên-Bình chỉ thanh Diệt tình kiếm bên sườn hỏi :

— Cha mẹ tôi có làm điều gì ác không ?

Dịch-thiên-Hành hơi lấy làm lạ :

— Lịnh tôn à ? Giết người không biết bao nhiêu mà kể, đôi bàn tay dính đầy máu, Nam Nhạc Tam kiệt đều không thể là người tốt được...

Nguyên-Bình lộ sắc giận :

— Ta yêu cầu người nói sự thật...

Dịch-thiên-Hành nghiêm giọng :

— Đó là sự thật...

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI HAI

Nguyên-Bình, Tông-Đào, Dịch-Thiên-Hành hợp sức chống thiếu lâm tự

Nguyên-Bình thở dài :

— Đã là cha mẹ thì tất cả đều là phải, giả sử như cha mẹ tôi có điều không phải, thì dù sao tôi cũng phải báo thù cho được... Như thế thì người hãy cầm thanh Diệt tình kiếm này mà tự tuyệt trước đi là tốt hơn.

Giọng nói của Nguyên-Bình rất nghiêm trang, chính đính :

Dịch-thiên-Hành ngạc nhiên :

— Từ huynh bảo sao ?

Nguyên-Bình nghiêm giọng :

— Ta đã nhớ lại rồi, ta nhớ đến những thế tuyệt kỷ, không thể nào người chống lại nổi, nếu người muốn bảo toàn thanh danh một đời của mình, thì hãy nên cầm kiếm tự tuyệt là hay hơn cả.

Dịch-thiên-Hành sững sờ :

— Tôi rất tin lời của Từ huynh là thành thật, nhưng dầu sao tôi cũng còn một vài phần cầu may.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình hối thúc :

— Được lắm, người đến ngày càng nhiều, chúng ta hãy lo chuyện mình cho xong đi...

Nói vừa xong là chàng đã phóng ra một chưởng.

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Tốt lắm, xem ra là ngày hôm nay chắc là chúng ta phải sống chết với nhau rồi...

Vừa nói lão vừa đưa tay ra đỡ lấy ngọn quyền.

Lần này, Nguyên-Bình đã phóng ra một ngọn đòn trông qua như rất nhẹ nhàng, nhưng khi Dịch-thiên-Hành vung tay lên đỡ, lão bỗng thấy toàn thân bị chấn động vì một sức ép rất nặng nề, bất giác, lão phải thối lui một bước..,

Nguyên-Bình vừa thu hồi ngọn chưởng là đã phóng liền ra một ngọn đòn thứ hai, lần này ngọn chưởng cũng trông rất phất phơ, nhẹ nhàng.

Lần nầy Dịch-thiên-Hành thấy Nguyên-Bình phóng ra một ngọn đòn cũng y như đòn trước, lão ta không dám đỡ nên phải lách mình sang một bên để tránh.

Nguyên-Bình bỗng khẽ xoay mình, từ thế chậm, chàng bỗng sang thế nhanh như chớp tấn tới tấn luôn Dịch-thiên-Hành.

Dịch-thiên-Hành định lần này, sau khi tránh đòn Nguyên-Bình sẽ quay lại phản công, nhưng không ngờ Nguyên-Bình lại tấn tới tấn công thêm mau như chớp, rồi lão thấy cánh tay trái bị tê rần, lão biết mình đã bị đánh trúng đến dập xương bông gân, đau nhói tận ruột gan...

Đánh trúng một chưởng, Nguyên-Bình lại vọt mình thối lui ra sau, rút thanh Diệt tình kiếm ra bảo :

— Người hãy cầm kiếm lên đi...

Bỗng thấy trên trán Dịch-thiên-Hành mồ hôi đổ ra từng giọt lớn như hột đậu, rồi từng giọt, từng giọt rơi lả tả xuống mặt, xuống áo, xuống đất...

Lão đứng lặng thinh một chỗ dường như không nghe Nguyên-Bình nói gì cả.

Nguyên-Bình giơ cao thanh gươm :

— Dịch-thiên-Hành, hãy mau cầm lấy kiếm đi...

Dịch-thiên-Hành gượng cười chầm rãi đáp :

— Cánh tay trái ta đã bị gãy xương rồi, ít ra cũng phải một khắc đồng hồ nữa mới có thể giao tranh được...

Nguyên-Bình hơi ngạc nhiên :

— Thôi được, ta đợi một khắc đồng hồ vậy...

Lúc ấy bỗng Ngươn Thông đại sư quay lại liếc mắt nhìn Tuệ Quả rồi bảo nhỏ :

— Hãy đòi thanh Diệt tình kiếm của chúng ta lại...

Tuệ Quả vâng dạ rồi gọi lớn :

— Từ Nguyên Bình...

Vốn có thành kiến sẵn với, Ngươn Thông và Tuệ Quả, Nguyên-Bình chi lạnh lùng hỏi :

Chuyện gì ?

Tuệ Quả nói tiếp :

— Người lấy thanh Diệt tình kiến của chùa ta, chừng nào mới trả lại ?

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Nghe khẩu khí của lão này, thì chắc họ đã quyết lấy lại thanh Diệt-tình kiếm rồi, giờ đây trước mặt tất cả mọi người như thế này, nếu ta thừa nhận thanh bảo kiếm ấy của Thiếu-lâm tự thì thế nào cũng phải trả lại cho họ mới được.

Thực ra ta không có lòng tham thanh bảo kiếm này, nhưng cũng phải trao nó cho người có đức, để cho người ấy làm chuyện có ích trên thế gian này...

Vì nghĩ như thế nên Nguyên-Bình lạnh lùng đáp :

— Lời Đại-sư, tôi chưa được rõ lắm, không biết thanh bảo kiếm của tôi có liên can gì với quí tự ?

Ngươn-Thông nghe nói hơi biến sắc mặt, lão lạnh lùng đáp :

— Chúng tôi mời các chưởng môn của chín đại-môn phái đến đây cũng có đem theo một số cao thủ đến ngồi cổ mộ này, không hề có ý gì làm khó dễ các tay võ lâm miền Trung-nguyên hiện đang có mặt tại đây...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Như thế thì tôi không cần hỏi gì nữa...

Ngươn-Thông thấy Nguyên-Bình không tỏ vẻ gì tôn kính mình cả lão ta rất tức giận, nên nghiêm trang nói tiếp :

— Bần tăng xuất hiện trong giới giang hồ, cũng luôn diệt trừ khử bọn tà ác, chuyện ấy cũng là bổn phận...

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình cười ha hả :

— Còn thanh bảo kiếm này à ? Phải rồi có lẽ cũng từ quí tự mà tôi có được.

Tuệ Quả nạt lớn :

— Nếu đã do bổn tự mà ra thì đó là bảo vật của thiếu lâm tự...

Nguyên-Bình lại nói tiếp :

— Nhưng không phải tôi đi ăn cắp... cũng không phải lấy ngang... đó là một vật tôi được trong khi đánh cuộc.

Nếu qúi vị muốn đổi thanh bảo kiếm này lại thì cũng không khó gì, thì hãy đợi cho đại sư Tuệ Không sống lại...

Ngươn Tông nổi giận nạt lớn :

— Im ngay !

Nguyên-Bình lạnh lùng nói tiếp :

— Tôi không phải là người trong phái thiếu lâm tự, tốt hơn hết là Đại sư có lễ độ một chút trong khi nói năng.

Ngươn Thông quay lại nhìn Thiên tế đạo trưởng nói tiếp :

— Đạo huynh, tên này thật là có nhiều cuồng vọng, làm cho bần tăng cũng khó mà dằn lòng...

Thiên tế đáp :

— Để bần đạo hỏi nó vài câu...

Lão liền nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình :

— Thí chủ qui tánh là chi ?

Nguyên-Bình đáp :

— Tôi là Từ Nguyên-Bình...

Thiên tế gật gật đầu :

— À ra, là Tử Đại hiệp, còn tôi là Thiên tế đây...

Nguyên-Bình nói tiếp :

— Đạo trưởng là người đức cao, trọng vọng, lòng tôi hâm mộ đã lâu...

Thiên tế cười :

— Không dám... không dám... Do theo lời mời của Ngươn Thông đại sư và cũng vì giới võ lâm miền Trung nguyên này, chúng tôi hợp lực để gặp Nam-Hải thần tẩu, nên không dành nhìn thấy có cuộc tự tường tàn sát trong giới võ lâm miền Trung nguyên này, thế nên muốn khuyên Từ Đại hiệp vài câu...

Nguyên-Bình lạnh lùng :

— Xin cứ chỉ giáo...

Thiên tế nói tiếp :

— Thanh Diệt tình kiếm đã mất tích trong giới giang hồ trong mấy mươi năm nay, bây giờ lại xuất hiện trong ngôi cổ mộ này, làm cho bần đạo được vinh hạnh mà thấy thấu vật ấy... làm cho tầm mắt bần đạo được mở rộng thêm, nhưng không biết bảo kiếm ấy từ đâu mà có ?

Nguyên-Bình trầm ngâm trong giây lát rồi đáp :

— Thanh gươm này tuy từ thiếu lâm tự mà ra, nhưng không phải do tôi ăn cắp.

Thiên tế đạo trưởng cười ,

— Như thế thì được trong khi đánh cuộc ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Đúng như thế.

Thiên tế lại hỏi :

— Ai là người thua cuộc ?

Nguyên-Bình đáp :

— Tuệ Không đại sư.

Thiên tế hỏi thêm :

— Bây giờ người ở đâu ?

Nguyên-Bình đáp :

— Đã liễu đạo lâu rồi.

Thiên tế nói tiếp :

— Tuệ Không viên tịch qui thiên, bây giờ chỉ còn có một mình Từ đại hiệp làm sao cho mọi người tin được ?

Nguyên-Bình sững sờ trong giây lát rồi đáp :

— Như thế thì biết làm sao ? Tôi không bao giờ biết dối người, dối đời...

Thiên tế mỉm cười :

— Bây giờ bần đạo có hai biện pháp. Xin Từ đại hiệp chọn một.

Nguyên-Bình đáp :

— Xin đạo trưởng cứ nói :

Thiên tế tiếp :

— Bây giờ không cần kể Từ đại hiệp đã được bảo kiếm ấy cách gì, nhưng sự thật nó là vật trong thiếu lâm tự, để giữ cho được hòa khí trong giới võ lâm miền Trung nguyên này, Từ đại hiệp hãy nể tình tôi đổi chút trao trả thanh bảo kiếm ấy lại cho thiếu lâm tự.

Nguyên-Bình lại hỏi tiếp :

— Còn biện pháp thứ hai ?

http://tieulun.hopto.org

Thiên tế mỉm cười :

— Từ Đại hiệp đã thắng cuộc được kiếm, thì bây giờ có nên đánh cuộc nữa không ?

Nguyên-Bình lại hỏi tiếp :

— Nếu đại sư Ngươn Thông lấy lương tâm đáp cho tôi được một nghi vấn, thì lập tức tôi sẽ giao thanh Diệt tình kiếm lại cho Thiếu lâm tự liền.

Thiên tế lật đật hỏi :

— Nghi vấn gì ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Nếu đạo trưởng có thể thay mặt cho Thiếu lâm tự để đánh cuộc về thanh gươm với tôi, như thế chứng tỏ người có nhiều hy vọng, nhưng người có thể bảo chứng với tôi rằng Ngươn Thông đại sư sẽ phúc đáp lời tôi không?

Thiên tế cười :

— Rồi lấy gì để bảo chứng rằng Từ đại hiệp sẽ trao trả lại thanh gươm ?

Nguyên-Bình lẹ làng cầm thanh Diệt tình kiếm trao cho Thiên tế :

— Đạo trưởng giữ thanh kiếm đi để bảo chứng có được không ?

Thiên tế cầm thanh gươm :

— Điều cần thiết là đừng có lời xâm phạm làm ô nhục đến người khác, tôi sẽ đứng giữa bảo chứng cho đôi bên.

Nguyên-Bình ngó thẳng vào mặt đại sư. Ngươn Thông lạnh lùng hỏi :

— Trong cửa Phật thường nhắc đến luật Nhơn quả, Báo ứng, nếu Đại sư nói dối một lời thì sẽ sa xuống mười tám từng địa ngục đó...

Bỗng nhiên Nguyên-Bình lại gằn từng tiếng :

— Hai đời chưởng môn phương trượng của Thiếu lâm tự chết thế nào ?

Câu hỏi bất ngờ này, làm cho mọi người đều ngạc nhiên, ai ai cũng chú tâm theo dõi...

Dường như Ngươn Thông bị khí thế hào tráng của Nguyên-Bình làm cho lão ta e ngại, nên lão đứng sững sờ rồi sau đó mới đáp :

— Ngày nay có ai không biết là người ấy đã vì bịnh mà qua đời...

Nguyên-Bình la lớn :

— Người nói như thế có phải đúng với lương tâm của mình không ?

Ngươn-Thông giựt mình, đứng sững sờ không đáp một lời.

Nguyên-Bình lại hỏi lớn :

— Có phải chính người đã hại Quán Thông sư phó không ?

Lúc bấy giờ dường như thần trí của đại sư Ngươn-Thông đã khôi phục lại được, thế nên lão nổi giận nạt lớn :

— Ngươi đừng đặt điều vu khống...

Nguyên-Bình gằm lên một tiếng to rồi nói lớn :

— Ngày đêm tôi thường lo nghĩ đến chuyện ấy, nên bây giờ tôi đã thấy rõ sự thật rồi, lịnh sư tổ Tuệ Không là người tài trí như thế, quả xứng đáng là một bậc đại hào kiệt trong thiên cổ, một nhứt đại nhơn hiền, tuy đã phạm luật giới sát, nhưng đâu có đến nỗi phải bị giam cầm đến trọn kiếp như thế...

Ngươn Thông lạnh lùng ra lịnh :

— Xin Tuệ Nhơn sư thúc ra tay, đánh chết thằng khùng này, để giữ thanh danh cho Thiếu lâm tự chúng ta...

Vẻ mặt đầy chua xót, sư Tuệ Nhơn chắp tay :

— Theo ý tôi, xin hãy để cho người ấy nói hết, rồi hãy giết cũng không muộn.

Nguyên Bình nói lớn :

— Lịnh sư tổ phạt đại sư Tuệ Không trong u thất là mượn cớ cho người tham ngộ những tuyệt học trong môn phái, nghiên cứu cho đến nơi đến chốn thiên lý, rồi sau đó sẽ tiếp lãnh chức chưởng môn để khuếch trương võ học của môn phái Thiếu lâm, thế nên trong khi đưa đại sư Tuệ Không vào u thất sư tổ có hạn cho ba năm...

Ngươn Thông đại sư đỏ bừng mặt hét lớn :

— Hãy mau đập chết thằng khùng này cho ta đừng để làm dơ bẩn đến thanh danh của Thiếu lâm tự...

Hai vị hòa thượng cà sa đỏ từ phía sau bước ra hai bước vung quyền đánh tới.

Nguyên Bình lẹ làng lách sang một bên tránh ngọn quyền bên trái, rồi dùng tay phải đỡ ngọn quyền bên mặt vừa nói lớn :

Nếu quý vị đại sư không tin lời tôi, thì các bậc cao tăng tiền bối trong Thiếu lâm tự cũng có lẽ biết rõ lời tôi không phải là lời bịa đặt

Lúc đó vị hòa thượng bên trái vừa giơ tay lên toan đánh tiếp nhưng bỗng nhiên lại thu hồi ngọn chưởng rồi thối lui về chỗ cũ.

http://tieulun.hopto.org

Ngươn Thông hốt hoảng lôi đình, lão quay lại nạt mấy vị Hòa thượng áo đỏ :

— Tại cao các huynh đệ lại cứ đứng sững như thế, bộ các vị chưa hiểu rõ qui pháp sun nghiêm của Thiếu lâm tự sao ?

Lúc đó tất cả các Hòa thượng đều chắp tay niệm Phật, cúi đầu không nói một lời nào cả...

Bổng Tuệ Nhơn xem vào nói :

— Xin chưởng môn phương trượng bớt giận, tên Từ nguyên-Bình này nhắc đến vấn đề ấy làm cho tôi bỗng nhớ đến một việc... là trong lúc tôi sắp đi vùng Quan ngoại, sự phó đang ngọa bịnh, chính người đã dặn tôi, trong vòng ba năm phải trở về để dự lễ đại tiền cho Tuệ-Không giữ chức chưởng môn...

Ngươn Thông càng đỏ mặt, lão hét lớn :

— Im ngay, bộ lão cho rằng Lục ngọc Phật trượng không dám đánh chết những bậc tiền bối hay sao ?

Tuệ Nhơn nghiêm sắc mặt bảo :

— Tôi nào dám chống lại Lục ngọc Phật trượng ?

Ngươn-Thông vung thiền trượng la lớn :

— Nếu không chống thì hãy nghe lịnh của Phật trượng.

Ngươn-Thông giơ cao Phật trượng từ từ bước tới, mặt đầy sát khí, các vị tăng chúng tỏ ra rất tôn kính Phật trượng, thế nên Ngươn-Thông cầm đi đến đâu là tất cả đều chắp tay cúi đầu run sợ.

Bỗng nhiên Nguyên-Bình hoành thân bước ngang chặn đường sư Ngươn-Thông.

Liền khi đó hai vị Hòa thượng mặc áo cà sa đỏ lẹ làng bước ra mỗi người đều phóng ra một chưởng tấn công Nguyên-Bình.

Mặc dù lúc đó chư tăng đã có lòng hoài nghi sư Ngươn-Thông, phần nào, nhưng đối với chức vị chưởng môn họ rất kính trọng, thế nên khi Nguyên-Bình chặn lối đi của Ngươn-Thông, là họ nhảy ra can thiệp.

Nguyên-Bình không có ý muốn giao tranh với các vị tăng trong Thiếu lâm tự, nên lật đật thối lui, quay lại bảo Thiên tế đạo trưởng.

— Chức vị của đạo trưởng cao quí, một lời nói năng như chín vạc, xin hãy ra để giữ gìn lẽ phải...

Thiên tế lo lắng thở ra, rồi kêu lớn :

— Ngươn Thông đạo huynh.

Ngươn Thông vẫn không hề quay lại, lão chỉ vâng một tiếng rồi bỗng nhiên bước nhanh hơn trước, đi thẳng về phía Đại sư Tuệ Nhơn giơ cao Lục ngọc Phật trượng đánh thẳng xuống.

Tuệ Nhơn ngửng mặt nhìn chiếc Lục ngọc Phật trượng đánh xuống mà không hề tránh né, cũng không vận khí để chịu đựng, người lim dim đôi mắt thở dài :

Âm linh của sư huynh Tuệ Không có biết, xin hãy đợi ta nơi cực lạc...

Bỗng nghe một tiếng hét vang như sấm một ngọn chưởng phong mạnh như vũ bão đánh thẳng tới hất văng chiếc Lục ngọc Phật trượng sang một bên.

Ngươn Thông đại sư quay lại nhìn thì lão già đầu tóc rối như mớ bòng bong, chưn mang đôi giầy cỏ, trên lưng máng chiếc hồ lô đỏ đang vọt mình tới.

Ngươn Thông nổi giận hét lớn :

— Ai đó ?

Người ấy cười lạt :

— Đến già ăn mày này mà đại sư vẫn chưa biết sao ?

Ngươn-Thông giơ chiếc Phật trượng về phía Tuệ-Quả ra lịnh :

— Xin Tuệ-Quả sư-thúc ra tay đánh chết tên ăn mày này cho ta...

Tuệ-Quả phóng mình tới lạnh lùng bảo :

— Tông-Đào, ta khuyên ngươi đừng xen vào chuyện người khác.

Tông-Đào mỉm cười :

— Bình-sanh lão hay ưa xen vào chuyện người khác... đó là cố tật của ta rồi.

Tuệ-Quả nổi giận hét lớn :

— À, ngươi muốn chết !

Nói xong lão ta phóng liền ra một ngọn chưởng.

Tông-Đào vung tay phải đón ngọn chưởng của Tuệ-Quả, nhưng phải bị thối lui một bước.

Tiếp theo sau, Tuệ-Quả đánh liên tiếp luôn mấy chưởng, hết đòn này sang đòn khác không để cho Tông-Đào hở tay.

Vì nội công của sư Tuệ-Quả rất thâm hậu, thế nên chưởng lực của lão rất mãnh liệt, chỉ trong vòng vài hiệp là cuộc giao tranh đến chỗ vô cùng ác liệt.

Bỗng Ngươn-Thông đại-sư hô lớn :

http://tieulun.hopto.org

— Kẻ phản nghịch môn phái Thiếu lâm, dám kháng cự với Lục ngọc Phật trượng, đúng theo luật phải xử tử...

Có mấy vị hòa thượng nói lớn :

— Xin Chưởng môn hãy nghĩ tình, Tuệ Nhơn đại sư hiện nay là một trong hai vị cao tăng dòng Tuệ còn sót lại trong Thiếu lâm tự, Chưởng môn không nên xử tử người ấy.

Ngươn Thông lại nạt lớn :

— Giả sử như đó là điều quá đáng, thì tất cả mọi việc trong chùa ta lãnh trách nhiệm.

Vừa nói Ngươn-Thông vừa giơ cao Phật trượng nhắm ngay đầu Tuệ Nhơn đánh xuống.

Nguyên-Bình nhìn thấy tình hình ấy, lòng chàng rất bối rối, vì chàng còn cách sư Tuệ-Nhơn giữa một lớp rào các vị hòa thượng, áo đỏ, tuy có muốn cứu cũng không có cách gì làm được.

Nhìn thấy một vị Cao tăng sắp bị bỏ mạng dưới chiếc Phật trượng, Dịch-thiên-Hành đang lim dim vận khí điều tức, bỗng nhiên mở trừng đôi mắt, hai đạo thần quang sáng như điện nhìn thẳng tới, lão hét lớn :

— Ngươn Thông dừng tay !

Vừa hét Dịch-thiên-Hành vừa xỉa tay tới điểm ngay yếu huyệt trước ngực Ngươn Thông.

Dịch-thiên-Hành đã tấn công nhanh như chớp, trong lúc đó các vị hòa thượng ủng hộ cho Ngươn-Thông, vì không muốn cho sư Tuệ Nhơn bị chết dưới Phật trượng, nên đều ra tay chặn Dịch-thiên-Hành hơi chậm...

Nhưng sự thật, Dịch-thiên-Hành đã xuất thủ lẹ như điện chớp dù cho các vị sư nọ có thật tình chặn lại cũng không kịp.

Trước tình hình đó, sư Ngươn-Thông bị bắt buộc phải nhảy thối lui để tránh, vì nếu cố ý đánh cho được sư Tuệ Nhơn thì thế nào cũng bị Dịch-thiên-Hành điểm trúng huyệt.

Dịch-thiên-Hành đã nức cho sư Ngươn Thông thối lui, thì chưởng của các vị Hòa thượng áo đỏ đã đánh bổ tới.

Nguyên-Bình quay lại nhìn Thiên tế đạo trưởng :

— Đạo trưởng đã không bảo chứng cho đôi bên được, xin trao bảo kiếm lại cho tôi.

Thiên tế giựt mình biến sắc, lão vừa cầm thanh Diệt tình kiếm trao cho Nguyên-Bình, vừa kêu lớn :

— Ngươn Thông đạo huynh, xin hãy nghĩ đến thể diện tôi chút ít, người hãy tạm ngừng tay để bàn bạc vài lời.

Bỗng nghe Dịch-thiên-Hành cười lạt, lão ta phóng luôn một lượt hai ngọn cước làm cho hai vị Hòa thượng áo đỏ phải thối lui, rồi lão lại chua chát nói trước mọi người :

— Trên đời này ai cũng bảo rằng Dịch-thiên-Hành hiểm độc, nhưng có biết đâu rằng, Thiếu lâm tự đã từng được danh dự lãnh đạo các phái võ lâm, tự cho mình là một chánh đại môn phái, mà bên trong lại xảy ra những chuyện đại nghịch bất đạo thì sư như thế, mà chuyện tày trời ấy lại cứ diễn ra...

Lúc bấy giờ gương mặt phì nộn trắng phếu như bột của sư Ngươn Thông đã biến thành màu xanh mét bầm tím như gan heo, lão rán gân hét lớn :

— Dịch-thiên-Hành ngươi đừng nói bậy.

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Lòng đại sư đã thấy run sợ rồi, bậc đại sư trượng phu dám làm dám chịu, có gì mà phải sợ ?

Bỗng nghe bình, bình hai tiếng, sư Tuệ quả đã đánh thêm với Tông-Đào hai hiệp.

Lại nghe Tuệ Quả hét lớn :

— Giỏi cho lão ăn mày này, ngươi đã lén học võ công của Thiếu lâm tự ở đâu ?

Tông-Đào cười ha hả :

— Đạt Ma tổ sư đã dạy ta, và có dặn ta phải ra tay chỉnh lý lại Thiếu lâm tự, và thanh trừng bọn nghiệt đồ trong môn phái.

Vừa nói Tông-Đào lại liên tiếp phóng luôn hai ngọn quyền tuyệt kỹ của phái thiếu lâm.

☆

Vì lúc trước kia, cùng với Nguyên-Bình bị lọt vào thủy lao trong Huyền vũ cung, Tông-Đào và Nguyên-Bình phải ăn rắn nước sống gần cả tháng. Trong thời gian đó, Nguyên-Bình đã đem những khẩu quyết trong pho Đạt Ma chân kinh ra truyền thọ cho Tông-Đào vì trình độ nội công của Tông-Đào thâm hậu, và lão cũng là tay cao thủ đứng vào hàng bực nhứt trong giới võ lâm, thế nên đã tiếp thụ pho Đạt Ma kinh một cách dễ dàng.

http://tieulun.hopto.org

Từ đó hằng ngày Tông Đào thường nghiên cứu tập luyện, thế nên đã học được nhiều bí tuyền của phái Thiếu lâm, và cũng nhờ đó trình độ Nội công của Tông Đào vượt lên rất mau.

Bỗng thấy Ngươn Thông giơ cao Phật trượng ra lịnh cho các Hòa thượng tấn công Dịch-thiên-Hành.

Điều nên biết là trong khi sắp sửa vào trong ngôi cổ mộ này Ngươn-Thông đã cho chọn tất cả những tay cao thủ hạng nhứt của Thiếu lâm tự, nếu vài người liên hiệp nhau lại để tấn công đối phương thì uy lực mạnh mẽ vô cùng.

Lúc đó dù cho Dịch-thiên-Hành chưa bị thương, cũng không sao đương cự được, hà huống gì hiện nay lão đã bị tàn phế mất một tay.

Nhưng cũng may lúc đó các Hòa thượng cũng có lòng nghi ngờ sư Ngươn-Thông, thế nên không giết mất một Dịch-thiên-Hành có thể làm nhân chứng, vì đó mà trong khi hạ thủ, ai ai cũng đều nương tay, nhờ đó mà Dịch-thiên-Hành còn rán chịu đựng được.

Sau khi giao tranh được mấy mươi hiệp, mặc dù các Hòa thượng nương tay, nhưng Dịch-thiên-Hành cũng cảm thấy không sao chịu đựng được nữa...

Lúc đó Ngươn Thông cũng vung Phật trượng đánh Dịch-thiên-Hành liên tiếp bảy đòn, miệng lại hô lớn :

— Trong vòng năm mươi hiệp nữa, nếu không lấy được tánh mạng Dịch-thiên-Hành thì tất cả sẽ bị trừng trị theo qui luật.

Nghe lịnh ấy, các vị Hòa thượng đều biết Ngươn Thông thấy mọi người đều nương tay với Dịch-thiên-Hành, nên mới ra lịnh gắt như thế... Sau lịnh đó, tất cả đều giựt mình lo ngại, nên xông tới tấn công ồ ạt...

Điều nên biết, Lục ngọc Phật trượng là tượng trưng cho quyền uy tối thượng trong Thiếu lâm tự, uy thế ấy đã chất chứa từ mấy trăm năm nay, làm cho tất cả tăng chúng trong Thiếu lâm tự, bất cứ trong trường hợp nào hay hoàn cảnh nào cũng đều không dám trái lịnh với Phật trượng...

Lúc bấy giờ Dịch-thiên-Hành đã thấy mình không sao chịu đựng được nữa, thế nên chỉ trong mấy hiệp là lão đã thấy nguy hiểm hiện ra trước mắt, trước tình hình ấy, không cần đến năm mươi hiệp là Dịch-thiên-Hành đã bỏ mạng rồi.

Lúc ấy Dương-văn-Nghiêu, Thiên-độc-cốc chủ và mấy người khác ai

cũng đều chắp tay sau lưng đứng dựa vách mà xem, bên ngoài thần thái trông rất bình tĩnh, nhưng sự thật trong lòng ai ai cũng đều bối rối, không một ai đoán trước được cuộc diện ngày hôm nay sẽ đi đến kết cuộc như thế nào.

Về phần phái Nam-Hải, họ đã gom nhau thành một nhóm, cụ già áo xanh đang nhìn ra phía trước, đôi môi mấp máy, lão đang dùng phép truyền âm nhập mật để ra lịnh cho các môn hạ đệ tử...

Hai lão gù và lùn, Mai-nương, Vương-quán-Trung và cho đến lão áo đỏ một gò, thái độ người nào cũng nghiêm trang nghĩ ngợi, họ đang lần lần di động đến chiếm những chỗ trọng yếu trong gian thạch thất.

Lúc đó nàng áo đỏ đang nhìn sững Dịch-thiên-Hành, dường như nàng rất quan tâm đến cuộc giao tranh ác liệt ấy.

Trong lúc Dịch-thiên-Hành đang lâm vào cảnh nguy nan sống chết, bỗng nghe Nguyên-Bình hét lên một tiếng lớn rồi nhắm ngay sư Ngươn Thông phóng ra một chưởng.

Sau khi giao tranh mấy lượt với Dịch-thiên-Hành, cho đến bây giờ, khí lực chàng vẫn không thấy sụt giảm chút nào mà trái lại còn thấy vô cùng mãnh liệt hơn trước...

Ngươn-Thông lẹ làng lách sang một bên rồi cầm Phật trượng đánh tới ngay vào huyệt cánh tay của Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình lẹ làng vọt tới, tránh Phật trượng, rồi liên tiếp phóng ra một lượt bảy ngọn đòn đánh lui bảy, tám vị Hòa thượng đang cản phía trước mặt.

Nguyên-Bình đã dùng những ngọn đòn thật là kỳ diệu, làm cho tất cả bọn quần hùng đứng bên ngoài, ai ai cũng đều ngạc nhiên.

Tuy võ công của các Hòa thượng tsong Thiếu lâm tự rất cao siêu, nhưng bị đối phương tấn công một cách bất thình lình và quá dữ dội, nên thế liên hoàn tấn công có phần rối loạn.

Dịch-thiên-Hành được thong thả trong giây phút, nên tinh thần lại phấn chấn hơn trước, lão lẹ làng dùng mấy thế hiểm độc tấn công luôn các vị Hòa thượng thiếu lâm tự.

Ngươn Thông đại sư lại hét vang :

— Ai lui thì xử tử...

http://tieulun.hopto.org

Sau linh ấy, các Hòa thượng trong Thiếu lâm tự lại xông tới, thế liên hoàn lại hồi phục như trước, các ngọn quyền liên tiếp đánh tới như vũ bão, vây chặt Dịch-thiên-Hành và Nguyên-Bình vào giữa.

Mặc dù Dịch-thiên-Hành và Nguyên-Bình là hai kẻ thù không đội trời chung nhưng trước tình thế này, hai người lại bắt buộc phải hợp sức nhau để đối địch với nhóm Hòa thượng trong Thiếu lâm tự chỉ trong giây lát, hai kẻ thù địch bỗng biến thành hai kẻ chiến đấu chung.

Riêng hai người, họ không nhớ rõ là đôi bên đã thành bạn hữu nhau bắt đầu từ lúc nào.

Về phần Tuệ Quả và Tông-Đào, đến lúc hai người đã đánh nhau hơn cả mộtt rằm hiệp.

Tuệ Quả đã dùng những thế võ chính tông của Thiếu lâm tự làm cho Tông-Đào càng sáng tỏ thêm những điều đã học được trong pho Đạt-Ma-kinh, làm cho quyền thế của Tông-Đào càng ngày càng biến hóa và càng hiểm độc.

Lúc đó dường như sư Ngươn Thông đã quyết tâm phải giết cho được Nguyên-Bình và Dịch-thiên-Hành, thế nên lão dùng uy lực của Lục ngọc Phật trượng để bức bách các Hòa thượng phải tấn công mãnh liệt hơn.

Tám vị Hòa thượng mặc áo cà sa màu đỏ lúc đó đã nhảy vào trận đấu, kể luôn Ngươn Thông là tất cả chín người đều hợp nhau vây chặt Nguyên-Bình và Dịch-thiên-Hành.

Lúc ban đầu, khi mới giao tranh, sư Tuệ Quả còn giữ được ưu thế, nhưng khi bị Tông-Đào dùng mấy thế lạ lùng chống trả là cho đôi bên cân phân được lực lượng.

Trong số các tăng chúng Thiếu lâm tự, chỉ có một mình sư Tuệ Nhơn là không có nhập vào trận đấu.

Bị nhóm Hòa thượng vây chặt tấn công, Dịch-thiên-Hành đã lần lần lộ vẻ mệt mỏi, vì một tay đã bị tàn phế, chỉ còn lại một cánh tay mặt nhưng lại chưa quen lối đánh một tay thế cho nên trong khi công thủ thường bị sơ hở.

Càng hợp sức với Dịch-thiên-Hành, Nguyên-Bình không thể nào bỏ qua được lão ta, thế cho nên khi thì một quyền, lúc một cước để giải vây cho lão, làm cho Nguyên-Bình cũng bị giảm sức rất nhiều lực lượng trong những đợt phản công địch.

Còn đang đánh vùi, bỗng nghe Ngươn-Thông hét lớn :

— Tuệ Nhơn sư bá, nếu người không bằng lòng đoái công chuộc tội, thì với chức vị Chưởng môn, ta sẽ truyền lịnh Lục ngọc Phật trượng cho người tự đập vào yếu huyệt Thiên linh để trị tội hai lần kháng cự lại lịnh của Phật trượng...

Nói xong sư Ngươn Thông nhảy lui ra phía sau giơ cao Phật trượng.

Tuệ Nhơn liếc mắt nhìn Phật trượng bảo vật mấy mươi đời của Thiếu lâm tự ấy, tâm tư của người rất kích động, rõ ràng vị Cao tăng đạo hạnh ấy, còn đang dùng dằng mãi, chưa biết mình phải vâng lời hay chống lại chiếc Phật trượng ấy.

Nguyên-Bình biết rằng võ công của Tuệ Nhơn hơn hẳn tất cả bọn quần-hùng hiện có mặt tại đây, nếu như bị Phật trượng bức bách phải xuất thủ thì cuộc thế ngang ngửa này sẽ bị thay đổi lập tức.

Chàng quay lại nhìn thấy bọn quần hùng đang tréo tay ra sau lưng đứng dựa vách xem trận đấu, mặc dù tất cả đều lộ vẻ quan tâm, nhưng không một ai có ý gì ra tay trợ giúp, có lẽ họ sợ đụng chạm với Thiếu lâm tự.

Bỗng nghe Tuệ Nhơn thở dài rồi bảo :

— Nếu Chưởng môn bằng lòng, sau khi trở về chùa, sẽ lập tức mở hội đồng trưởng lão,thì tôi tuân lịnh xuất thủ, bằng không thì tôi xin chịu chết dưới Lục ngọc Phật trượng...

Qua lời nói, thấy rõ ràng sư Tuệ Nhơn không có ý tự chịu đánh vào huyệt Thiên linh của mình để tự tuyệt.

Ngươn Thông trầm ngâm giây lát rồi gật đầu :

— Được, ta bằng lòng, sau khi về chùa sẽ khai đại hội trưởng lão.

Tuệ Nhơn chắp tay :

— Tôi xin lãnh lịnh Lục ngọc Phật trượng.

Đại sư liếc mắt nhìn ra phía trước rồi gầm lên :

— Lui ra...

Hai vị Hòa thượng áo đỏ nghe lịnh lật đật thối lui ra hai bên Tuệ Nhơn tấn tới một bước, rồi phóng ra một chưởng phía sau lưng Dịch-thiên-Hành.

Lúc đó Dịch-thiên-Hành đang bận lo, chống đỡ với hai vị Hòa thượng áo đỏ đang tấn công phía trước, thế nên không thể nào đối phó được với phía sau lưng.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình biết chưởng lực của Thệ Nhơn rất hùng hậu, nếu Dịch-thiên-Hành bị ngọn đòn ấy thế nào cũng phải bị hại đến tánh mạng, thế nên chàng lẹ làng vọt mình tới, vung tay trái đỡ lấy ngọn chưởng của sư Tuệ Nhơn.

Hai ngọn chưởng chạm nhau, Nguyên-Bình bị đánh bật phải thối lui một bước, vết thương vừa cầm máu lại được, lại bị phá vỡ, máu tươi chảy ròng ròng.

Nhìn thấy, sư Tuệ Nhơn giựt mình, lúc đó Nguyên-Bình đã lẹ làng rút thanh Diệt tình kiếm ra.

Ngươn-Thông bỗng vọt mình tới, vung Lục ngọc Phật trượng đánh vào lưng Nguyên-Bình, chàng lẹ làng hoành thân lia tròn thanh kiếm chém xéo vào Phật trượng.

Tuệ-Nhơn gầm lên một tiếng rồi lẹ làng xỉa tay ra phía trước, hơi gió nghe vù vù...

Điều nên biết Lục ngọc Phật trượng là một vật tượng trưng uy quyền của Thiếu lâm tự, Diệt tình kiếm là một thanh bảo kiếm bén nhọn tuyệt trần, nếu kiếm chém vào Phật trượng thì thế nào cũng phải bị sứt mẻ, và như thế thì thế nào các tay cao thủ trong phái thiếu lâm thế nào cũng liều chết với Nguyên-Bình.

Tâm sự của sư Tuệ Nhơn, lúc bấy giờ không thể nói ra được, thế nên phải dùng toàn lực bức bách cho Nguyên-Bình phải thối lui để tránh một tai hại ghê gớm.

Quả nhiên Nguyên-Bình biết rõ ngọn đòn ấy rất lợi hại, nên chàng lật đật thối lui, và cũng nhờ chưởng lực mãnh liệt phi thường mà nhóm Hòa thượng phải đứng khựng lại.

Lại nghe sư Ngươn Thông rống lên :

— Tuệ Nhơn sư bá hãy chặn thằng Nguyên-Bình đừng cho nó xông lên được...

Vừa nói lão ta vừa dùng Phật trượng đập Dịch-thiên-Hành. Rõ ràng là Ngươn Thông muốn hạ từng người cho dễ, trước hết giết Dịch-thiên-Hành rồi sau đó sẽ hạ Nguyên-Bình được một cách dễ dàng hơn.

Tuệ Nhơn vâng một tiếng rồi hoành thân chắn ngang Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình lẹ làng hoành thân Diệt tình kiếm ngang ngực, đôi mắt nhìn thẳng sư Tuệ Nhơn :

— Đại sư là người Nguyên-Bình rất kính trọng, nên tôi xin không động thủ với người.

Tuệ Nhơn mỉm cười :

— Trong cuộc giao tranh, mỗi người cứ đem tài của mình ra mà thử thắng, thì chủ cứ dốc hết toàn lực ra đi, dù cho tôi có bị thương đi nữa cũng không hề oán trách gì cả...

Nguyên-Bình nhướng mày, ngửng mặt lên trời cười ha hả :

— Không ngờ hai phái tự nhận mình là lãnh tụ giới Võ lâm Thiếu lâm và Võ đang, uy danh nổi tiếng như thế, mà lại không giữ được chữ tín nghĩa, như thế thì có trách gì những người trong giới giang hồ hiểm độc...

Mấy lời nói ấy, như những mũi tên nhọn đâm thẳng vào tim Thiên tế đạo trưởng, bỗng nhiên lão ta rút thanh trường kiếm trên lưng, vung mấy lượt rồi hét lớn :

— Ngươn Thông đạo huynh, nếu người không nể, làm cho tôi mất mặt, thì bắt buộc bần đạo phải ra tay...

Ngươn Thông nghe tiếng hét của Thiên tế, lão giựt mình lo ngại, nên một mặt lão lo đốc suất cho các Hòa thượng tấn công rát riết bằng phép truyền âm nhập mật, cốt làm sao trong vòng mười hiệp phải làm sao giết cho được Dịch-thiên-Hành, một mặt lão thu hồi Phật trượng lẹ làng bước về phía Thiên tế đạo trưởng hỏi :

— Phải đạo huynh gọi tôi không ?

Mặt Thiên tế hầm hầm :

— Tôi đã hứa với Nguyên-Bình đứng ra bảo chứng cho đôi bên, thay mặt cho đạo huynh để lấy lại thanh Diệt-tình-kiếm, chuyện đó chắc đạo huynh biết rồi ?

Ngươn-Thông ỡm ờ :

— Biết thì có biết, nhưng không rõ lắm, xin đạo huynh nói lại cho nó.

Ngươn Thông cố ý kéo dài thời gian để giết Dịch-thiên-Hành tạo nên một sự việc đã rồi, thì chừng đó nếu Thiên tế có xuất thủ đi nữa cũng đã trễ, lúc đó chỉ còn có một mình Nguyên-Bình, sẽ tính thêm kế khác dễ dàng hơn.

Bỗng nghe Nguyên-Bình gầm lên một tiếng lớn, chàng nghiêm sắc mặt bảo sư Tuệ-Nhơn :

— Nếu đại sư quyết lòng chặn tôi, thì cũng nên nghĩ đến cái chết mờ ám của sư trưởng và việc sư Tuệ-Không bị chung thân hàm oan...

http://tieulun.hopto.org

Tuệ Nhơn niệm Phật lâm râm rồi đáp :

— Uy quyền của Chưởng môn thiếu lâm tự, là chí cao, vô thượng, Phật trượng ấy lại là tín vật mấy mươi đời của môn phái tôi làm sao chống lại được ?

Nguyên-Bình thở dài :

— Phật trượng đã có uy lực như thế, nên chẳng bao lâu mà đã gây ra hai điều tai hại lớn rồi.

Rồi chàng nói lớn :

— Tình thế bắt buộc, tôi phải ra tay, xin đại sư tha thứ...

Chàng vung thanh Diệt tình kiếm dùng thế Hồn đoạn vọng hương đài tấn công thẳng sư Tuệ Nhơn.

Tuệ Nhơn phất tay áo, một sức ép nặng nề dồn thẳng tới chặn hãn thanh kiếm và tay mặt dùng thế Kim cương thư tý dồn Nguyên-Bình trở lại.

Bỗng nghe Nguyên-Bình gầm lên :

— Đại sư cẩn thận...

Chàng lẹ làng xoay thanh gươm đổi sang thế Kim luân cửu chuyển phát ra một đạo hào quang sáng chói khắp phòng, đâu đâu cũng có ánh gươm sáng chói.

Đây là một thế kiếm Nguyên-Bình vừa mới đốn ngộ được trong pho Đạt Ma Kinh và đây cũng là một thế trong Tam đại tuyệt kiếm của Đạt Ma sư tổ.

Vì Nguyên-Bình đã nhìn thấy rõ Dịch-thiên-Hành đang lâm nguy không sao chống đỡ được nữa, lòng chàng rất bối rối, nên phải dùng ra một thế rất độc hiểm.

Tuệ Nhơn lật đật vung tay áo ra chống đỡ rồi thối lui.

Cũng may là sư Tuệ Nhơn đối phó kịp thời, mặc dù đã thối lui lẹ làng nhưng mũi kiếm của Nguyên-Bình cũng đã rạch một đường dài trên chiếc áo cà sa xám của đại sư.

Tiếp theo là hai tiếng rên nho nhỏ, hai vị Hòa thượng áo đỏ đã bị thương luôn dưới lằn kiếm của Nguyên-Bình, máu tươi thấm cả áo, rơi nhỏ giọt xuống mặt sàn gạch.

Nhờ đó mà Dịch-thiên-Hành được giảm bớt áp lực, tinh thần lão phấn chấn, lão vung một lượt mấy ngọn cước, đá trúng một Hòa thượng áo đỏ.

Nguyên-Bình lại gầm lên một tiếng lớn, chàng xoay tít thanh gươm, bức rút lui thêm mấy vị Hòa thượng, chàng hô lớn :

— Quí vị sư phó, đệ tử cùng quí vị không oán không thù, thanh danh của Thiếu lâm tự trong giới giang hồ, từ trước đến nay rất thanh cao, nhưng dù ruộng tốt đến đâu cũng phải có xen cỏ dại, ... Đệ tử chỉ mong chuyện Đại sư Tuệ Không bị giam cầm oan ức, sẽ được đưa ra ánh sáng cho mọi người biết, còn việc trừng trị bọn ác gian, thì đó là chuyện bên trong của quí phái, tôi chẳng dám xen vào.

Lúc đó nhóm Hòa thượng đã kinh khiếp kiếm thuật tinh kỳ của Nguyên-Bình lại cũng muốn biết rõ nội tình của môn phái nên tất cả mọi người đều đứng sững lại.

Nguyên-Bình quay lại nhìn Dịch-thiên-Hành rồi bảo :

— Lão tiền bối hãy đem ra tất cả những bí ẩn trong thiếu lâm tự trong hai đời gần đây nói hết cả ra, để cho mọi người biết, để tránh cho tất cả quí vị Hòa thượng hiểu lầm rằng chúng ta muốn gây sự...

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Chúng ta là bạn hay là thù, giờ đây chính ta, ta cũng chưa biết rõ !

Nguyên-Bình nghiêm sắc mặt :

— Giờ đây, chuyện trước mắt không dính líu gì đến chuyện ân oán của chúng ta cả, hai chuyện này không thể cùng nhập chung làm một được.

Bậc đại trượng phu , ân oán rất phân minh, trước khi câu chuyện Thiếu lâm tự chưa xong, chúng ta hãy tạm là bạn, rồi sau đó sẽ trở là thù có khó gì đâu ?

Dịch-thiên-Hành thở dài :

— Cuộc thế rối loạn như thế này, thưa ra trong lúc sanh bình tôi chưa hề gặp, Thiếu lâm tự, phái Nam hải, Nhị cốc rồi Tam bảo lại thêm Tứ huynh với chuyện ân oán cũ, đã tạo thành một tình thế rất phức tạp.

Kết cuộc sẽ ra sao, thiệt cũng khó mà dự liệu trước được...

Bỗng nghe một tiếng « bình » sư Tuệ Quả và Tông-Đào lại đụng nhau thêm một đòn ác liệt.

Tông-Đào bị đánh thối lui hai bước, còn sư Tuệ Quả cũng bị thối lui một bước.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI BA

Mượn tượng Phật vàng, Dịch-thiên-Hành thực hiện âm mưu...

Với vẻ trịnh trọng, Nguyên-Bình nói to lên :

— Hai vị lão tiền bối, hãy ngừng tay để giải rõ chuyện ân oán thị phi rồi giao đấu không muộn mà !

Nghe Nguyên-Bình nói, sư Tuệ-Quả liếc chư tăng, thấy họ đều ngừng tay, nên cũng lui ra một bước đứng sang bên, thật ra những tuyệt chưởng của Tông-Đào càng dùng, càng kỳ diệu, nên nhà sư ta không còn tin tưởng ở sức mình có thể chiến thắng được, dù muốn tái đấu cũng nguy hiểm, hơn nửa phần thắng về tay một kẻ khác, không ích lợi cho mình gì cả.

Khi ấy, Dịch-thiên-Hành đưa mắt quét giáp vòng rồi thét lớn :

— Sự oán thù truyền kiếp của Thiếu-lâm-tự, tuy kẻ này không thấy tận mắt nhưng dám bảo đảm đó là sự thật trăm phần trăm.

Đưa trảo thủ bấu lấy xác của Kim lão-nhị, lão nói tiếp :

— Này Ngươn-Thông hãy nhìn kỹ đây ! Có biết người này không ?

Liền nhìn vào xác Kim lão-nhị, đã đụng vách đá mà chết, bể nát phân nửa sọ, máu me và mỡ óc linh láng, Ngươn-Thông khẽ gật đầu :

— Kẻ hèn này không quen biết !

Dịch-thiên-Hành khẽ cười gằn, nói với sư Ngươn Thông :

— Rất tiếc là lão ta chết sớm một chút, không còn miệng lưỡi đâu mà đối chất với ông, nhưng Dịch mỗ này vẫn có đủ bằng cớ...

Ngừng lời, hắn thò tay vào túi lấy ra một tượng phật đồng bằng ngón tay vừa đưa lên cao vừa nói to :

— Này quý sư huynh, biết cái này không ?

Nhìn theo tay hắn, chư tăng biến sắc và đăm đăm ngó sư Ngươn Thông để dò xét thái độ, chỉ thấy sư Ngươn Thông cười lạt :

— Tượng phật vàng sao chạm trổ kỳ lạ vậy ? Cái nầy đây, mới đúng là vật đáng tin...

Tay quơ chiếc lục ngọc Phật trượng, Ngươn Thông nói tiếp :

— Bản tòa truyền lịnh Lục ngọc Phật trượng nữa đây...

Giận quá, Nguyên-Bình nói như hét để cắt lời sư Ngươn Thông :

— Hãy im ngay ! Nếu ông tự cho mình là người trong sạch sao không để cho Dịch-thiên-Hành nói hết lời ?

Lúc ấy, nhận thấy không khí trở nên căng thẳng, sư Tuệ Nhơn mở rộng đôi mày trắng hiền dịu và góp ý xác nhận :

— Tượng phật vàng ấy rất giống một trong ba tượng phật trên tam tòa của Thiếu lâm tự chúng ta...

— Lại là thế nào ? sư Ngươn Thông bấn loạn hỏi.

Sư Tuệ Nhơn sững sốt đáp :

— Chúng ta không nên giận ! Một tượng phật vàng không thể trưng ra để chứng thực một hành vi vô đạo của người Chưởng môn được. Nếu Dịch-thiên Hành cố ý giả tạo một tượng phật thì hắn khó tránh khỏi sự nguy hiểm của tánh mạng ngay bữa nay.

Nghe sư Tuệ Nhơn nói gay gắt, Dịch-thiên-Hành vẫn trầm tĩnh cười khà khà :

— Nếu lời nói của kẻ dưới này hoàn toàn đúng sự thật thì sao đây ?... kẻ dưới này đã nói sư Tuệ Không đã bị tù chung thân mà quí vị không tin, nên không dám nói thêm.

Lúc ấy, chư tăng im lặng nhìn nhau. Dịch-thiên-Hành lại giơ tượng phật lên nói thêm :

— Tượng phật này chính tay của vị Chưởng môn của Thiếu lâm tự giao cho Kim lão nhị rồi ông này chuyển giao lại cho Dịch mỗ giữ đến hôm nay.

Hắn đưa mắt nhìn Ngươn Thông, nói như thét :

— Này Ngươn Thông, lời nói của kẻ dưới này có đúng không ?

Vì sư Ngươn Thông có ý gian dối, nên khi nhìn thấy vẻ mặt hằn học của Dịch-thiên-Hành, ông ta khẽ giựt mình và im lặng không đáp. Dịch-thiên-Hành lại nói thêm :

— Nếu ông không dám trả lời nghĩa là ông mặc nhận việc này đúng sự thật. Lúc ông trao tượng phật này cho Kim lão nhị, ông đã hứa rằng cứ giữ lấy tượng phật ấy thì bất luận xảy ra đại sự gì, Thiếu lâm tự đều ủng hộ ông tất cả.

Khi ấy sư Ngươn Thông nhận thấy chư tăng hình như đã tin lời Dịch-thiên-Hành, ông giận lắm, nhưng không dám manh động, hơn nữa, bản tánh của ông ta sâu hiểm, nên chỉ trầm lặng qua giây phút thì bình tĩnh trở lại. Ông nói :

— Kim lão nhị là người như thế nào và thân phận của bần tăng như thế này lại hứa hẹn với ông ấy một cách dễ dàng hay sao ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

http://tieulun.hopto.org

— Đó chính là vấn đề. Bậc Chưởng môn của Thiếu lâm tự đã được mọi người tôn kính, nhưng tự ý đem tượng Phật giao cho một người không có tiếng tăm trong giới giang hồ.

Sư Ngươn-Thông cãi lại :

— Khắp giang hồ có ai không biết Dịch-thiên-Hành là người giả Thiện để làm ác, trong lòng đầy dẫy những mưu mô, xảo quyệt, thì tượng Phật ấy cũng có thể làm giả được như thường... Như đã dựng ra một người chết không thể đối chứng được, để tạo ra một tâm lý nghi ngờ thì đó là một dụng tâm độc ác vô cùng.

Nhíu mày, Dịch-thiên-Hành nói nhanh :

— Một người xuất gia đầu Phật mà lòng thâm độc như thế, thì việc chủ mưu giết một vị sư trưởng cũng không lạ gì.

Lời nói của Dịch-thiên-Hành như một mũi tên đâm vào tim của sư Ngươn-Thông, nhưng ông vẫn trầm tĩnh, cười lạt :

— Nếu bần tăng gấp rút truyền Lục ngọc Phật tượng thì nhà ngươi chết trong tức khắc, nhưng đối với lời lẽ dối gạt người của ngươi, ta xem như giòng nước chảy xuôi.

Dịch-thiên-Hành nói thêm :

— Ông vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, thật cũng đáng khen !...

Ngừng lời, lão giơ tượng Phật lên nói tiếp :

— Vấn đề quan trọng trước mắt là tượng Phật vàng, có giả tạo hay chăng, nếu quả thật của Thiếu lâm tự thì ông nghĩ sao đây ?

— Hiện nay ba tượng Phật vàng của Thiếu lâm tự, chúng tôi vẫn giữ cẩn thận trong Viện tàng kinh.

Trong Viện ấy, chứa bảy mươi hai tuyệt kỹ bí truyền, những nhân vật võ lâm khắp trong thiên hạ muốn xem pho Đạt Ma Kinh mà vào đến Viện tàng kinh cũng không thể ăn cắp tượng Phật ấy được.

— Ông có tài lợi khẩu, nói gì nghe cũng có lý, nhưng hôm nay không vạch trần sự thật ra thì cũng khó mà làm cho ông chịu nhận tội lỗi...

Ngừng lời, lão liếc sư Tuệ nhơn :

— Đại sư là một vị trưởng lão duy nhứt còn lại của Thiếu lâm tự, tưởng rằng đã biết được ba tượng Phật vàng, giờ đây hãy nhìn tượng Phật này coi có phải của Thiếu lâm tự hay không ?

Nói xong, lão ném tượng Phật vàng vào mình của sư Tuệ Nhơn. Đưa tay bắt lấy tượng Phật và nhìn kỹ, sư Tuệ Nhơn biến sắc... Thấy vậy, sư Ngươn Thông liền hỏi :

— Sư bá đã khám ra được vật giả tạo phải không ?

— Không phải, theo bần tăng nhận kỹ đó là đồ thiệt.

— Đâu, đưa cho Ngươn Thông nầy xem coi !

Do dự giây lâu, sư Tuệ Nhơn đưa tượng phật vàng ra, sư Ngươn Thông nhận lấy, lật qua lật lại xem, đoạn biến sắc và ấp úng :

— Quả là... đồ thiệt đây rồi !

Khi ấy chư tăng đều đưa mắt lên nhìn tượng Phật và nghe Ngươn Thông đã thừa nhận, không biết mừng hay là sợ mà họ chỉ đứng lặng thinh, chỉ có Dịch-thiên-Hành cười ré lên :

— Thế là một tay gian hùng bịp bợm, hôm nay lại gặp Dịch-thiên-Hành này cũng đáng tiếc thay.

Liền nghiêm nét mặt và trố mắt nhìn chư tăng, sư Ngươn Thông nói nhanh :

— Tượng Phật để trong Viện tàng kinh đã bị trộm mà sao bản tòa này chưa được ai bẩm báo gì hết ?

Trố mắt nhìn nhau, chư tăng không biết ăn nói làm sao. Nắm chặt tượng Phật trong tay, sư Ngươn Thông lườm Dịch-thiên-Hành :

— Này Dịch-thiên-Hành, ta đã nghe trong giới võ lâm đồn rằng, ngươi đều có đặt người bí mật nằm trong các môn phái lớn và trong Nhị cốc, Tam bảo, thần không biết mà quỉ cũng không hay, chắc là bộ hạ ngươi đã trộm tượng Phật vàng này của Thiếu lâm tự chúng ta và hãy còn bị mất nhiều món nữa mà chưa hay...

Nghe Ngươn Thông nói tới đây, Nguyên-Bình nhận xét ông ta muốn tất cả mọi người đều chĩa mũi nhọn về phía Dịch-thiên-Hành, nên chàng nhìn Dịch-thiên-Hành nói như than :

— Dịch lão tiền bối đại sư cùng Ngươn Thông đã điều đình với nhau không biết bao giờ mới êm xuôi ? Theo ý của kẻ thấp hèn này, thì lão tiền bối cứ mạnh dạng nói hết những chuyện mình đã hiểu, dù các vị sư Thiếu lâm tự không tin đi nữa, chúng ta cũng tỏ ra đã thỏa mãn ý của mình.

Dịch-thiên-Hành cười đắc ý :

— Làm như vậy cũng hay lắm chớ... Mấy ông sư đó là bực sư phó họ đều biết Đại sư Tuệ Không là một bực kỳ tài của Thiếu lâm tự một con người hiếm có từ mấy trăm năm nay. Thực ra, chẳng những con người tài hoa đó rạng rỡ trong ngôi chùa cổ kính ấy thôi, mà khắp giới võ lâm từ mấy

http://tieuan.hopto.org

trăm năm nay, cũng không hề thấy bức kỳ tài thiên phú và tài hoa tuyệt thế như vậy, nhưng người đã cam chịu xiềng xích, ngậm hờn mà chết...

Bỗng đâu lão áo xanh bật cười lên khằng khặc... ngươi đàn bà đẹp ăn vận theo lối cung phi đánh tiếng không cho lão áo xanh nói :

— Ông muốn nói gì đó ? Ông không thể thắng người ta được đâu...

Hình như không muốn ăn thua chi với người đàn bà, lão áo xanh đứng im lặng không nói trong khi Dịch-thiên-Hành đã qua một hồi suy nghĩ lão nói tiếp :

— Trước đây hai mươi năm, một đêm Trung thu, vị Chưởng môn họ Tuệ của Thiếu lâm tự bị chứng bịnh cấp kinh mà chết. Chắc các vị sư phó còn nhớ chớ ?

Sư Tuệ Nhơn tiếp lời :

— Đúng như vậy, sư đệ Tuệ-Sinh đã viên tịch hai mươi năm nay, hồi đó bần tăng đi Tây vực, vừa về đến, nhằm ngày 16 tháng 8 thì vị sư đệ Chưởng môn đã tắt thở trước đó nửa ngày.

Dịch-thiên-Hành cười mỉa mai :

— Sư Tuệ-Sinh chết vì Ngươn-Thông đầu độc, nhưng trước khi chết Tuệ Sinh đã phát giác được việc đó và mắng chưởi Ngươn-Thông lắm, còn Ngươn Thông lại tưởng lầm rằng thuốc độc của ông ta mất hiệu nghiệm, nên Tuệ-Sinh trúng độc không nặng, cũng không dám phản kháng hay nguỵ biện gì cả chỉ qui xuống xin lỗi và thú thật rằng đã chịu mạng lịnh của thất sư thúc, ông rắc thuốc độc vào bình trà.

Nghe nói, Tuệ-Nhơn ngạc-nhiên :

— Thất sư thúc... à ?...

Ngó mặt sư Tuệ-Quả, Tuệ-Nhơn tiếp lời :

— Thất sư-đệ có thể làm được chuyện ấy sao ?

Trong bất giác, sư Thệ-Quả xanh máu mặt, chắp tay khẽ thưa :

— Xin sư-huynh tha tội...

Ngừng lời một cách đột ngột Tuệ-Quả liền nhắm nghiền đôi mắt và ngồi xuống. Sư Ngươn-Thông nhíu mày hét to :

— Nếu sư-thúc không làm việc ấy sao chẳng có ý kiến gì để thanh minh cho mình ?

Tuệ-Quả vẫn làm thinh. Khi ấy sư Tuệ-Nhơn thở dài qua nét mặt buồn buồn :

— Ngươi đã ngấm ngầm xử-dụng thủ-pháp Tiêu-thiên-tinh để tự hủy hoại ngũ-tạng của mình cho cái chết được kéo dài.

Bấy giờ sư Ngươn-Thông đứng ngây người như trời trồng một hồi lâu lâu mới rón rén bước tới bên cạnh sư Tuệ Quả. Chư tăng đều lộ vẻ như đau đớn, như cảm thương, nhưng họ chưa biết phải làm sao đây vì họ đang đứng trước một tình trạng đột biến : Vị Chưởng môn tôn nghiêm chí thượng đời thứ mười của Thiếu lâm tự, của họ đã bị vạch trần âm mưu hết sức thâm độc ? Đôi mắt họ đều chăm chú theo dõi từng bước đi thật chậm, như người bị tê bại, của sư Ngươn Thông, khi ông này men qua đứng gần bên sư Tuệ Quả. Bỗng đâu sư Tuệ Nhơn cất tiếng niệm Phật và đau đớn nói lên :

— Dịch-thiên-Hành cố ý tạo ra điều gian dối, bực Chưởng môn của chúng ta không thể nhắm mắt mà nhận chịu một cách ngu khờ như vậy được.

Hãy biết rằng, sư Tuệ Nhơn là một vị Hòa thượng trọng vọng, đức độ cao, vì thanh danh của Thiếu lâm tự trước giới võ lâm, ông ta không chịu nổi một việc đáng hờn không may của bản môn nghĩa là chủ quan của ông không thể làm ngơ trước thủ đoạn phá hoại của Dịch-thiên-Hảnh. Còn sư Tuệ Ngươn Thông cảm động trước lời nói của sư Tuệ Nhơn, nên vừa giơ chiếc gậy Lục ngọc Phật trượng lên vừa kêu ((Tuệ Nhơn sư bá...)) thì liền đó, Tuệ Nhơn chắp tay cúi đầu trước mặt sư Ngươn Thông :

— Bần tăng này có mặt đây, Chưởng môn muốn chỉ thị điều chi ?

Trước thái độ thành khẩn của Tuệ Nhơn, Ngươn Thông xanh lét mặt mày và nói rất nghiêm :

— Chiếc gậy Lục ngọc này, từ hai mươi sáu đời truyền lại cho Thiếu lâm tự chúng ta, quyền nó cao, linh nó nghiêm hơn kẻ Chưởng môn, này bản tòa kính trao lại cho sư bá...

Sư Tuệ Nhơn ngạc nhiên :

— Bần tăng không dám nhận...

Vừa hơi chiếc Lục ngọc Phật trượng vừa phóng qua mình sư Tuệ Nhơn, Ngươn Thông thét lên :

— Sư bá hãy tiếp lấy ! Không được từ chối !

Chư tăng đều chắp tay xá theo chiếc Lục ngọc Phật trượng với vẻ khiếp sợ, trong lúc sư Tuệ Nhơn mở rộng đôi mày hiền từ như bụt, đưa tay đón lấy chiếc gậy Lục ngọc.

Ngươn Thông thở than :

— Lời Dịch-thiên-Hành nói đúng. Chính bản tòa đã phạm tội giết sư trưởng và đem tượng phật vàng tặng cho Kim lão nhi. Chuyện này, bản

http://tieulun.hopto.org

tòa có ghi rõ chi tiết, hiện giờ để trong rương dưới chiếc ván sàn nơi phương trượng, sư bá trở về chùa, lấy uy quyền của Lục ngọc Phật trượng mở rương ra xem thì rõ. Bản tòa đã lạm dụng quyền hành chưởng môn mà xem thường một bảo vật trấn sơn của chùa, tự ý tặng cho người, bản tòa rất hổ thẹn đối với sư tổ, thật không còn mặt mũi nào sống với đời nữa...

Quá căm giận, Tuệ Nhơn vụt bước tới thét to :

— Bực Chưởng môn tự khinh mình... đã đạp đổ hết uy tín rồi...

Trợn mắt, sư Ngươn Thông thét to :

— Hãy lui ra lập tức !

Dứt lời, Ngươn Thông tung một chưởng vào bụng Tuệ Nhơn, liền lách mình tránh sang bên, sư Ngươn Thông đưa chưởng mặt áng trước bụng. Khi ấy chư tăng kinh ngạc la lên và liền đưa tay ra muốn can thiệp, nhằm lúc sư Ngươn Thông thu hồi chưởng trước bụng nhưng nơi yếu huyệt Huyền cơ của ông ta, thanh đoản kiếm đã cắm phập vào... Chư tăng không ngờ trong lưng của ông ta đã dấu một món vũ khí nhỏ ấy và họ nhắm cứu không kịp, nên lui ra. Chỉ thấy ông ta chạy đến vách đá lấy một tượng Phật vàng trong túi áo ra đặt trước mặt và quì xuống nói như trối :

— Đệ tử phạm tội nghịch đạo, xin sám hối trước mặt Phật !..

Lời chưa dứt, ông ta mạnh tay rút lưỡi kiếm ra, máu từ trong vọt ra như suối.

— Hãy mang lấy hai thi hài này !

Khẩu lịnh của sư Tuệ Nhơn truyền ra, bốn vị hòa thượng mặc áo cà sa đỏ « vâng » một tiếng, rồi áp nhau công xác sư Tuệ Quả và sư Ngươn-Thông lên lưng.

Bằng tia mắt sáng quắc, sư Tuệ-Nhơn nhìn Nguyên-Bình :

— Này Từ-Nguyên-Bình, gã đã rửa sạch giùm hàm oan hai đời Thiếu lâm tự chúng tôi, nhưng cũng đã làm tổn thương đến danh dự thanh cao hàng mấy trăm năm trên chốn giang hồ của Thiếu lâm tự. Nay Bần tăng này không biết phải xem gã là kẻ thù hay bạn ?

Nguyên-Bình cười đáp :

— Phân biệt được bạn hay thù là bởi tấm lòng của đại sư...

Ngước mặt lên cười ngất, chàng nói tiếp :

— Lòng tôi đã nguyện hai điều, xong được một, hãy còn một điều trả được thù cho song thân, chết cũng không hờn.

Tự nãy giờ, người của phái Nam hải đã phân ra mai phục các nơi yếu địa, đã theo dõi từng cử động của quần hùng đất Trung-Nguyên, dường như họ chờ cho những người hùng đó tàn sát nhau rồi mới ra tay.

Còn Dịch-thiên-Hành, sau khi dùng lời lẽ đã gây ra cái chết của sư Ngươn Thông, lão tự biết lão đã bước đến bước đường cùng, người của Nhị cốc và Tam bảo cũng khó hợp tác với hắn, chỉ còn Nguyên-Bình, vì nóng lòng báo thù cho cha mẹ nên không màng đến đại cuộc đang diễn ra trước mắt, thế phải cần hợp và sống chết với hắn.

Giờ đây, chỉ còn một nẻo thoát thân, nhưng đã trúng một nẻo chư tăng của Thiếu lâm tự đã giăm bước mà lại do bà Mai nương của phái Nam Hải trấn giữ. Suy đi nghĩ lại, Dịch-thiên-Hành nhận thấy lẽ sống thật là đen tối, thế nên hắn làm thinh, ngầm vận chân khí khi sức mạnh của nội lực đã vươn lên hắn nhìn chung quanh, hắn trở nên hăng hái bất ngờ.

Bỗng đâu, sư Tuệ Nhơn « than ôi » một tiếng rồi vòng tay trước Thiên tế đạo trưởng, khẽ thưa :

— Này đạo huynh, trong bản môn đã xảy ra liên tiếp nhiều việc không may, chính mắt đạo huynh đã thấy...

Thiên tế đạo trưởng đáp thản nhiên :

— Bần đạo cũng rất đau hờn, không ngăn cản được Ngươn Thông sư huynh...

Sư Tuệ Nhơn hằm sâu nét trán, nói như than :

— Lòng bần tăng đã nguội như đống tro tàn không còn muốn tranh hơn thua, phải quấy gì với những kẻ giang hồ nữa. Giờ đây bần tăng muốn cáo từ để đi trước cho êm.

Suy nghĩ giây lâu, Thiên tế đạo trưởng nghẹn ngào :

— Xin lão thiền sư...

Liền chắp tay xá một xá sâu, sư Tuệ Nhơn cướp lời :

— Theo bần tăng nghĩ, đạo trưởng là người chủ mưu đại cuộc, cần phải biến can qua thành ngọc ngà, gấm lụa mới phải.

— Chính bần đạo cũng muốn thế, nhưng sợ không đủ tài đức...

Bất thình lình Thiên tế đạo trưởng dùng thuật truyền âm nhập mật nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Người của phái Nam hải đã bố trí cáo nẻo xung yếu và hình như họ đã quyết ăn thua với các nhân vật Trung-nguyên, nếu lão thiền-sư vượt qua đó sẽ không tránh khỏi xung đột với bọn họ.

Nhìn chung quanh sư Tuệ-Nhơn bước tới chắp tay trước mặt Mai-nương khẽ bảo :

— Nếu nữ thí chủ thấy tiện, nhường cho bần đạo một lối đi ?

Ngước mắt nhìn lên thênh không, Mai-nương giả đò không nghe mà cũng không ngó tới mặt sư Tuệ-Nhơn.

Bỗng đại-hán một giò hét lớn :

— Phải lui ra mau !

Nghe tiếng nạt nộ, Nguyên-Bình quay lại thì thấy Thượng-quan Uyển-Thanh, tóc tai rối bời, nàng bồng Đinh-Linh bước vào phòng nhà đá. Bỗng đâu Thượng-quan-Tung vừa gọi « Thanh con » vừa chạy tới.

Đại-hán một giò lại thét lên :

— Đứng lại.

Vừa thét, hắn vừa hươi chiếc tó sắt đập tới. Thượng quan Tung lùi nửa bước để tránh khỏi, nhanh tay tuốt thanh trường kiếm với thế Nộ long lạm hải đâm tới một nhát. Không lánh né, đại hán một giò đưa tó sắt ra đỡ, chạm nhằm thanh kiếm, lửa xanh xẹt ra như cây cỏn, đủ sức chọi với tó sắt nên không thấy nó dội ngược lại khi va chạm nhau, chỉ thấy ông ta bám lại thế đúng, để biến hóa thế tấn công khác... Lúc ấy, Uyển-Thanh thoạt nghe tiếng sắt thép va chạm nhau, nàng ngừng chân với vẻ sợ sệt.

Nàng ngừng lại là đúng nếu không nàng rán bước đi tới sẽ bị chiếc tó sắt tấn công, vì nàng bước trong tầm hoạt động của hai loại vũ khí ấy.

Rồi trong giây phút chuyển thế, đại hán một giò, vừa thét vừa vận lực dùng tó sắt tấn công liên tiếp. Những thế đánh diệu kỳ một cái vung tay, biến hóa không lường được, vừa phản kích, vừa tấn công, phòng ngự, khiến Thượng quan Tung trở tay không kịp.

Chiếc tó sắt mang làn gió quét vào mặt Uyển-Thanh mấy lượt, thân xác mỹ miều của Đinh-Linh trong vòng tay Uyển-Thanh đã trở nên mầu khô háo lạ thường. Uyển-Thanh biến sắc. Thượng quan Tung đã nhìn thấy mình yếu thế hơn đối phương và trước tình thế bức bách nguy hiểm này, cần phải tìm cách cho ái nữ Uyển-Thanh thoát thân, nhưng lạ thật khi thấy

Thượng-quan-Tung lui ra để xây một diệu kế đối phó trong đầu óc, thì đại hán một giò cũng vừa thu hồi vũ khí lại...

Bởi vì những người trong phái Nam hải, đã chiếm các yếu điểm mở một thế trận chính thức, họ chia nhau thủ từng phương vị nhứt định, để gặp biến động gì thì họ đều tiếp ứng nhanh chóng.

Đại hán một giò đã tinh mắt nhìn thấy, nên khi Thượng quan Tung lui ra, hắn phải lo bám lấy phạm vi phòng thủ, nên không tấn công nữa.

Giữa lúc ấy, Nguyên-Bình chăm chú nhìn Uyển-Thanh và Đinh-Linh lòng chàng rất ngậm ngùi và máu nóng sôi lên qua một tiếng thét vang dội :

— Này Dịch-thiên-Hành...

Tiếng thét như tiếng sấm vang rền, âm vang như rung động cả gian nhà đá, làm cho Dịch-thiên-Hành giựt mình :

— Cái gì chớ ?

— Từ-Nguyên-Bình này có một việc cần hỏi.

— Hỏi gì thì cứ hỏi.

— Đinh cô nương bị thương bởi tay ông, không biết ông dùng thủ pháp gì, còn cứu sống được chăng ?

— À, đó là thủ pháp cách không điểm huyệt, cứu được hay không, để ta xem kỹ lại rồi sẽ biết.

— Nếu ông cứu được mạng Đinh cô nương thì ông được giảm một phần tội ác.

Dịch-thiên-Hành cười khinh bỉ :

— Kẻ hèn này đã từng làm điều thiện, điều thiện dính liền với cuộc đời của mình chớ có ác nghiệt gì đâu !

— Và ông cứu Đinh nương sống thì sự ân oán giữa tôi và ông càng lúc càng phức tạp, nhưng chúng ta đều phân tích được hết.

Đưa mắt liếc Uyển-Thanh, Dịch-thiên-Hành nói thư thả :

— Thì cứ bảo hai cô ấy vào trong nhà đi !

— Tôi dắt được không ?

Nói xong, Nguyên Bình bước tới trước mặt đại hán một giò, vòng tay lễ phép nói :

— Hai người con gái ấy, một đã chết và một bị thương không còn một sức mọn nào để chống cự lại được nữa, thì đối với bực đại phu,

http://tieulun.hopto.org

thì kẻ hèn này tưởng cũng không nên giết hại phụ nữ yếu hèn. Giờ đây chỉ mong làm phiền bực cao thủ buông tha mà mở đường cho hai cô vào trong nhà.

Tuy bản tính của đại-hán một giò hiểm ác, nhưng lời nói của Nguyên Bình đã khêu gợi lòng anh hùng khách khi cá nhân hắn, nên khi nghe Nguyên-Bình, hắn dịu giọng :

— Ta có thể cho phép vào, chớ không có thể cho phép ra.

— Miễn sao cho phép vào cũng được rồi, còn khi trở ra, có kẻ hèn này hộ tống hai nàng.

Liền đó đại-hán một giò lách mình nhường đường cho Nguyên-Bình, chàng bước tới vòng tay chào Uyển-Thanh, nàng khẽ cúi đầu và mỉm cười.

Nguyên-Bình khẽ nhíu mày nghĩ rằng, nàng cười với cử chỉ tự tình bằng im lặng, chàng khó nói nên lời xúc động của lòng yêu mến thiết tha, trước mặt đông người cũng không thể ôm nàng để bồng đi, chàng do dự, ngập ngừng thì Thượng-quan-Tung bước tới trước mặt Uyển-Thanh khẽ hỏi:

— Này Thanh con, con làm sao thế ?

Vừa hỏi, ông vừa đưa tay nắm lấy cánh tay Uyển-Thanh dìu đi. Khi ấy, Đinh-Cao vội bước theo giựt Đinh-Linh trong vòng tay Uyển-Thanh mà bồng, nhưng không bước đi. Nguyên-Bình lấy làm lạ khẽ hỏi :

— Đinh lão tiền bối nên đi thẳng vào nhà, giao Đinh cô nương cho Dịch-thiên-Hành xem cứu chữa được không ?

Đinh-Cao không đáp và hình như không tự chủ lấy mình, bước về hướng Dịch-thiên-Hành. Với đôi mắt ngưng thần, Dịch-thiên-Hành chăm chú nhìn sắc diện và thăm mạch trên cánh tay Đinh-Linh một hồi lâu, hắn cho biết :

— Không còn cứu chữa được !... Đinh cô nương đã chết không phải tại tôi...

Nổi nóng lên, Đinh-Cao nạt Dịch-thiên-Hành :

— Chính mắt ta đã thấy ngươi sát hại con ta, lại còn chối !

Dịch-thiên-Hành vẫn thanh minh :

— Đinh huynh cũng am hiểu võ học thì phải, xét coi, có khi nào dùng thủ pháp cách không điểm huyệt một lần mà giết được mạng người hay sao ?

Nguyên-Bình trừng Dịch-thiên-Hành :

— Không cứu được rồi thôi à ?

Nãy giờ, nàng áo đỏ im lặng để lắng nghe tự sự, giờ đây nàng mới xen vào :

— Bên trong bị thuốc độc, bên ngoài bị trọng thương, nàng chết là phải. Thủ pháp cách không điểm huyệt của Dịch-thiên-Hành chẳng qua là khiến nàng chết sớm một chút thôi. Giờ đây, nếu có thuốc giải độc trong tạng phủ của nàng, mới mong sống lại được.

Nghe nói tới thuốc độc, Nguyên-Bình trợn mắt hỏi Dịch-thiên-Hành :

— Này Dịch-thiên-Hành, đầu độc Đinh cô nương phải không ?

— Phải... Giờ đây giải độc không khó, nhưng khó ở phương pháp chữa trị sau khi giải độc.

— Thì ông cứ giải độc trong tạng phủ cho nàng, còn cách điều trị sẽ tính sau.

Nguyên-Bình vừa nói tới thì bỗng đâu sư Tuệ-Nhơn cất tiếng niệm Phật rồi nói lớn lên :

— Nếu nữ thí chủ không tránh đường cho đi thì bần tăng buộc lòng phải dùng phương tiện của mình để tiến tới...

Đi đôi với lời nói của Tuệ Nhơn, tiếng vũ khí chạm nhau và gió chưởng nổi lên... Nhưng Nguyên-Bình bận lo thương thế của Đinh Linh chàng không quan tâm tới thời cuộc giao đấu bên cạnh. Chàng lườm Dịch-thiên-Hành :

— Những lời của tôi vừa nói có nghe không, Dịch-thiên-Hành ?

— Nghe rõ lắm chớ !

— Đinh cô nương bị nội ngoại thương, đều bởi ông làm hại, nếu ông không cứu nàng thì có ai đâu cứu được ?

— Thì Dịch mỗ này cứ làm thử, còn kết quả hay không thì không dám đoán được.

— Miễn sao ông hết lòng dù là làm thử, tôi cũng cám ơn nhiều lắm.

Dịch-thiên-Hành cười ngất :

— Ta với ngươi thù oán càng ngày càng sâu, trong hai, phải có một chết mới xong, thì ngươi không nên nói tiếng cám ơn ta ; ta đối với ngươi chỉ có oan cừu, không tình nghĩa gì cả. Đó là một điều ngươi cần phải nhớ cho rõ !...

Nguyên-Bình đứng lặng thinh và thở dài, chỉ thấy Dịch-thiên-Hành lộ vẻ quàu quạu mà vẫn chẩn mạch cho Đinh-Linh. Nguyên-Bình cũng theo dõi

http://tieulinh.net.org

sắc diện của lão để đoán phần nào về sinh mạng của Đinh-Linh, chàng không biết cuộc diện giao đấu ở chung quanh chàng đã biến chuyển đến mức độ nào...

Giây phút sau, Dịch-thiên-Hành vụt đứng dậy, quay mặt lại ngó Dương-văn-Nghiêu, Ông này biến sắc hỏi hắn :

— Ngươi ngó ta làm gì thế ?

Liền điểm một nụ cười nửa miệng, Dịch-thiên-Hành kiêu hãnh đáp mà hỏi :

— Tại sao tiểu đệ ngó Dương huynh, bộ Dương huynh không hiểu gì thật sao ?

Lời nói khiêu khích của Dịch-thiên-Hành làm cho sắc mặt Dương-văn-Nghiêu tái mét, hình như nội tâm của ông ta đang giao chiến kịch liệt. Còn Nguyên-Bình, thấy thái độ của hai người hơi là lạ, nên hỏi :

— Cuối cùng hai ông muốn đập lộn nhau hay sao ?

Dịch-thiên-Hành cười thản nhiên :

— Không có gì đâu. Kẻ dưới này chỉ ngó Dương huynh một cái thôi !

Dương-văn-Nghiêu trợn mắt nạt to :

— Này Dịch-thiên-Hành, Dương mỗ này không muốn ăn thua bằng tiếng nói đâu, nhưng nói vẫn không hại gì mà !

— Thì Dương huynh cứ nói, ai bụm miệng đâu mà sợ !

Hãy hiểu rõ, bấy giờ cánh tay của Dịch-thiên-Hành như đã tàn phế, nhưng lời ăn tiếng nói vẫn không kém hùng hồn, không mất phong độ của một bực anh hào trong một thuở. Trước thần thái như đe dọa của Dịch-thiên-Hành, Dương-văn-Nghiêu hơi e ngại nếu không muốn nói sợ sệt. Ông ra thấy Thượng-quan-Tung Nguyên-Bình và Dịch-thiên-Hành đều đưa mắt nhìn ông ta xoi bói, ông nói liền :

— Theo ý Dịch-thiên-Hành, Dương mỗ này cứ nói : Đinh cô nương đã bị thủ pháp độc địa của Dương mỗ ngầm hại chớ không phải bởi Dịch-thiên-Hành. Với thương thế ấy, nàng không sống nổi đâu !

Nguyên-Bình giương đôi mày kiếm lên quát to :

— Thế là bởi ngươi giết hại một thiếu nữ vô tội !

Song song với tiếng thét, chàng nhảy xốc tới bên mình Dương-văn-Nghiêu, Dịch-thiên-Hành đưa tay ra cản chàng lại, khuyên can :

— Từ tiểu huynh đừng nổi nóng ! Người ta thường nói, bực anh

hùng luôn luôn khổ tâm và có trách nhiệm với đời mà sự nhẫn nại là bí quyết để thắng. Nay Từ huynh muốn Đinh cô nương được cứu mạng thì cần phải có bàn tay của Dương huynh nhúng vô mới có kết quả tốt, vì thương thế ấy do Dương huynh gây nên.

Lời khuyên của Dịch-thiên-Hành khiến Nguyên-Bình ngừng bước chỉ lườm Dương-văn-Nghiêu với tia mắt đầy sát khí.

— Dương-văn-Nghiêu bỡ ngỡ qua tiếng đằng hắng khô khan :

— Này Dịch-thiên-Hành, cần gì ngươi phải nói, ta cũng cần cứu Đinh cô nương kia mà !

Nói xong, ông ta bước từ từ đến bên Đinh-Linh, thì bỗng nghe một giọng nói trong trẻo của nàng áo đỏ phát ra :

— Hãy khoan !

Dương-văn-Nghiêu khẽ giựt mình :

— Cái gì thế ?

Nàng áo đỏ giải thích :

— Các người không thể cứu được nàng ấy...

Nguyên-Bình biến sắc hỏi nhanh :

— Tại sao ?

— Vì ta đã bảo không cứu được nàng, thì không cứu được, chớ có sao đâu !

Nguyên-Bình nổi giận :

— Ta cần... rất cần cứu nàng...

— Trong giờ phút này, nếu các người giải trừ được chất độc trong người nàng cũng cứu không sống được.

— Thì bây giờ cứ lo giải độc còn cách điều trị sẽ tính sau...

Nàng áo đỏ nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình cười chúm chím :

— Còn cách gì nữa đâu mà tính sau tính trước. Nếu trong giờ phút này Từ huynh không lo giải độc gấp cho nàng thì tôi chỉ còn cách ướp xác cho. Ôi... một thân xác kiều diễm, nếu không, hình vóc người đẹp sẽ mục nát như gỗ hư, uổng lắm !

Nguyên-Bình liền phản đối :

— Sao mà không có cách gì cho được ?

Nàng áo đỏ vẫn cười :

— Có phương cách gì đâu hử ?

— Nếu tôi nói ra phương cách cứu chữa đó, Từ-huynh vẫn không thể thực hiện được...

http://tieulun.hopto.org

Ngừng lời, nàng áo đỏ liếc Nguyên-Bình rồi nói tiếp :

— Chẳng những Từ huynh, dù ai đi nữa cũng không thể làm được phương cách đó.

Nghe nàng áo đỏ nói, Dịch-thiên-Hành tự ái :

— Cô nương nói sao ?

— Tôi chỉ nói rằng, không có phương cách cứu chữa.

— Thì ai cũng vậy, cũng không có cách gì đâu.

— Nhưng, trừ phi song thân tôi hợp với tài lực của hai cụ già thì không còn ai có thể cứu được Đinh cô nương.

Nghe nàng áo đỏ nói, Nguyên-Bình nhìn cụ già áo xanh và người đàn bà đẹp ăn mặc theo lối cung phi, chàng nói như ướm thử một ý kiến :

— Trời !... có phải thật không còn cách cứu chữa hay sao ?

Hai người ấy không đáp, chỉ có nàng áo đỏ giận dỗi nói lên như hỏi Nguyên-Bình với ý nghĩ như thầm kín sâu sa :

— Tôi không bao giờ nói đùa với ai cả.

Khi ấy, cụ già áo xanh nhìn nàng áo đỏ mà phân trần một sự thật :

— Này con, cha không phải là bực thiên tài, không thể cứu được người đã chết.

Nàng áo đỏ đáp tự nhiên :

— Cha nói đúng... Cha đừng dự vào việc này !

Nàng nói khó hiểu, khiến cho người đàn bà đẹp thắc mắc :

— Này con gái cưng, chuyện giải độc trị vết thương, ta không biết vì không có học hành tới môn đó.

— Không, nếu không có mẹ thì trên đời này không còn ai có cách gì cứu chữa được cho người.

Người đàn bà đẹp muốn nói thêm, nhưng lão áo xanh đưa mắt hây một cái nên bà ta im lặng nhìn nàng áo đỏ.

Bấy giờ, Nguyên-Bình nhìn lên vẻ mặt xanh xao, hốc hác và đôi mắt nhắm nghiền của Đinh Linh mà nhớ tới tình nàng đã chịu biết bao gian khổ cay đắng giúp chàng, chàng đau đớn :

— Nếu quả thật có người và có phương pháp cứu sống nàng thì bất luận gian nguy, khổ sở như thế nào, ta vẫn hy sinh tất cả để giúp nàng sống với đời...

Giọng suy nghĩ của Nguyên-Bình chưa dứt thì tiếng thở dài của nàng

áo đỏ làm cho chàng nghẹn ngào, để lắng nghe nàng nói rất khẽ qua một cái liếc mắt :

— Từ huynh đừng bận tâm vô ích. Song thân tôi không bằng lòng giúp đỡ thì dù cho có tìm được cỏ linh chi ngàn năm hay nhân sâm, muôn tuổi vẫn vô hiệu. Hãy chú ý rằng giờ đây Đinh cô nương đã hoàn toàn mất hết lẽ sống của tạng phủ và cơ thể nói chung, ngoài phương thuốc ra, hãy còn một năng lực thần kỳ khác, có thể làm cho tạng phủ nàng khôi phục được sự sống của sinh lý, chừng ấy mới có thể đặt hy vọng cứu được, nghĩa là nàng sẽ sống lại cho Từ huynh vui lòng...

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI BỐN

Nàng áo đỏ vì tình yêu thả kẻ địch

Nghe nàng áo đỏ nói, Nguyên-Bình chỉ im lặng nhìn cụ già áo xanh, người đàn bà đẹp ngồi quay lại tha thiết nhìn mặt Đinh-Linh. Rồi trong giây phút lặng lẽ Nguyên-Bình đã khổ não với trăm ngàn ý nghĩ, nhưng tóm lại là trả thù hay là cứu vớt người, chàng phải chọn một, trong tức khắc.

Khi ấy, một hơi thở nặng nề vang lên như tiếng sấm, khiến chàng phải ngoảnh mặt lại nhìn thì thấy sư Tuệ Nhơn cùng Mai nương đang dùng võ công thượng thừa đánh nhau. Một lão bà tóc bạc phơ, còn một lão tăng lự khự hai vầng trán đều hằn sâu vết nhăn nheo và mồ hôi chảy ra như mưa. Lúc bấy giờ, trong gian nhà đá, im bặt mà ngầm chứa một không khí khẩn trương cực độ.

Nguyên-Bình ho khan một tiếng để phá không khí trầm mặc và khẽ nói với Dịch-thiên-Hành :

— Người đời đều cho Dịch lão tiền bối nham hiểm, chứa điều ác cao hơn núi, nhưng chính mắt tôi thấy lão tiền bối đã làm được mấy chuyện tốt và dám làm thì dám chịu, không mất khí phách anh hùng hảo hớn...

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Thật là khen quá đáng. Quá đáng !

Không nói gì thêm với Dịch-thiên-Hành, Nguyên Bình quay qua lễ phép thưa với lão hán áo xanh :

— Thật là lão tiền bối có một bộ óc nghiên cứu tinh vi, nên dựng ra ngôi cổ mộ cô độc và mượn chuyện Diệt tình kiếm tạo ra một

http://tieulun.hopto.org

truyền thuyết làm hấp dẫn lòng người... Những công trình nghiên cứu đó lại gây ra sự thù hận, chém giết lẫn nhau giữa nhân vật cùng giới võ lâm của đất Trung nguyên chúng ta, dụng ý của lão tiền bối khó hiểu quá ?

Cụ già áo xanh cười khì :

— Lão phu này muợn ngôi cổ mộ này để tiêu diệt những người tham danh lợi...

— Không, không phải vậy đâu ! Lão tiền bối bày ra ngôi mộ này, để hấp dẫn hết những tay cao thủ anh hùng khắp thiên hạ, tìm đến để thưởng thức tài trí của lão tiền bối là đúng hơn. Những nhân vật đó, không phải tham lợi gì đâu. Lão tiền bối hãy xét lại thử coi !

Cụ già áo xanh liền nổi cáu :

— Trên đời này không có ai ăn nói như vậy đối với lão phu, chỉ có tiểu tử họ Từ, cả gan lớn mật...

Nguyên-Bình vẫn giữ giọng trầm hùng để nói ý của mình :

Chẳng qua lão tiền bối bị thất bại về võ công, về tình trong tay sư Tuệ-Không, nên giận lây cả giới võ lâm Trung nguyên này, rồi mượn lấy ngôi cổ mộ này để gài bẫy những bực anh hùng cao thủ để cứu vãn danh dự, hay nói rõ hơn là để đừng bị mất mặt...

— Hừ, người nói sao ? Cụ già áo xanh giận xanh mặt.

— Tôi muốn nói đến lòng nham hiểm, độc địa của lão tiền bối ăn đứt cả trăm lần Dịch-thiên-Hành.

Câu chuyện giữa hai người đến đây bị gián đoạn, bởi mấy tiếng «ành ạch» vang lên. Họ quay lại nhìn thì thấy sư Tuệ Nhơn và Mai-nương đều té lăn trên mặt đất. Hai cao thủ lão thành này đã dùng nội công tuyệt đỉnh đánh nhau, kẻ nửa cân người tám lượng, không phân thắng bại, cuộc đấu kéo dài đến hai người đều kiệt lực, đều bị trọng thương

Bất giác, Nguyên-Bình ngước mặt lên thênh không la lớn :

— Lại thảm cuộc xâu xé nhau, có hại đến thanh danh của giới võ lâm...

Rồi tiếp đó, những tiếng tụng kinh bằng phạn ngữ từ cửa miệng các chư tăng phát ra. Họ vừa tụng kinh vừa qui xuống lạy sư Tuệ Nhơn. Những tiếng tụng niệm ấy, nghe hiền hòa, chứa chan sự đau đớn thảm trầm. Thật vậy, trong lòng những bậc cao thủ của Thiếu lâm tự đã tràn ngập đau khổ.

Khi ấy, chỉ có Thiên tế đạo trưởng hươi kiếm thét to :

— Giờ đây những người trong gian nhà đá đều bị hại, bên ngoài có nhiều nhân vật của chín môn phái to đang tấp nập đợi chờ.

Nói xong, ông ta hươi kiếm, bước ra cửa nhà đá, Vương-quán-Trung nhảy tới chặn đường :

— Những người đã vào đây rồi chỉ có chết, quyết không thể sống được.

Thiên tế đạo trưởng cười lạt :

— Bần đạo để cho thanh kiếm này trả lời được chăng ?

Nhanh như chớp, mũi trường kiếm của Thiên-tế đạo trưởng xoáy một vòng rồi thọt tới để vạch đường đi. Vương-quán-Trung đưa thước bản Thiên tinh ra áng trước mũi trường kiếm. Thiên tế miệng thì cười ha hả, chân thì dang ra nửa bước, lia kiếm hất ngọn thước bản thật mạnh. Ngọn thước Thiên tinh bị chúc đầu xuống, thuận thế Quán Trung ngoài ra sau lấy sức đập trên cánh tay kiếm.

Thiên-tế vội lui ra hai bước, Ông đã dự liệu một nhát kiếm vừa rồi tuy không làm đối phương bị thương, ít ra cũng bước lui vài bước, nào ngờ ngọn thước Thiên tinh quá bạo, thế kiếm bị sơ hở để cho Vương-quán-Trung có một cơ hội tấn công. Nhưng thanh trường kiếm cứ tả xông hữu đột, phong tỏa trước cửa gian nhà đá, Quán-Trung vẫn cố thủ theo vị trí cũ, không tấn công mà ngọn Thước Thiên-tinh không ngừng hươi múa.

Nàng áo đỏ xâm xâm bước tới, nhưng không quan tâm đến hai người, chỉ hướng về Mai-nương. Nàng cúi xuống ôm vai lão bà, vừa lắc nhẹ vừa gọi «Mai-nương». Còn người đàn bà đẹp bước đến bên mình nàng áo đỏ hình như để yểm hộ, sợ có kẻ địch ám hại nàng bằng độc thủ.

Lúc bấy giờ, Thiên-Tế đạo-trưởng định thần, và dường như ông ta chú ý nhiều tới món vũ khí kỳ lạ của Vương-quán-Trung nên hoành kiếm trước bụng rời vị trí cũ bước tới.

Lần này, ông ta đã chuẩn bị nội lực, không dám khinh địch nên trước bước tiến bằng thế kiếm vừa chặn lại vừa hùng hậu, nhưng vẫn không tránh khỏi ngọn thước Thiên-tinh tung ra cản trở. Thế là hai người đã gây lại cuộc đấu ác liệt hơn.

Hãy biết rõ hơn, kiếm thuật của phái Võ đang được liệt vào hàng kiếm học chính tông. Một khi thế kiếm triển khai thì uy phong tung hoành tám mặt, càng mở càng rộng cho đến khi cực kỳ hùng hậu,

http://tieuan.hopto.org

để ngăn chặn tất cả đòn tấn công của đối phương. Nhưng đụng phải tay thước Thiên linh của Vương-quán-Trung hấp lực quá bạo, khiến đường kiếm của Thiên tế đôi khi phải lệch hướng tấn công. Đó là điểm sơ hở của Thiên tế, nên lần giao đấu này, thế kiếm của ông ta có phần sút kém.

Nãy giờ quan sát chung quanh và nhìn cuộc đấu giữa trước Thiên linh và thanh trường kiếm, Nguyên-Bình nghĩ rằng, phái Nam hải có một nền tảng võ công vừa diệu lại vừa kỳ, như võ công cá nhân của lão cụ già áo xanh cũng đủ khiếp người rồi. Nhưng thực lực của những người hùng Trung-nguyên hiện nay, phải chi họ xóa bỏ tất cả những chuyện hờn oán nhau để hợp toàn lực thì đủ sức chiến thắng phái Nam hải như thường. Rất tiếc, cừu oán giữa họ quá phức tạp, giờ đây muốn thật lòng hợp tác nhau cũng khó lắm, thì cuối cùng của cuộc giao tranh này, nhứt định sẽ bị phái Nam hải tiêu diệt trong ngôi cổ mộ này, không còn cách nào hơn là phải xóa bỏ gấp rút chuyện oán thù nhau, để chung sức kháng cự mới mong vượt khỏi nguy nan trước cuộc diện này.

Nguyên-Bình còn nhận thấy sau khi bà Mai-nương bị thương té xuống đất, cụ già áo xanh nhìn mà không biến sắc, không xúc động, đủ biết con người lão ấy hiểm độc hơn tên ác ôn Dịch-thiên-Hành cho nên cuộc diện tranh chấp này sẽ do bàn tay ông ta gây ra thế nguy hiểm vô cùng cho cả đám...

Dòng suy tư của Nguyên-Bình bị tiếng đằng hắng của Thần cái Tông-Đào cắt đứt. Chàng quay lại thấy lão ta vừa đậy nút bầu rượu lại vừa nhe răng cười, khề khà, nhìn chàng :

— Này từ tiểu đệ, già ăn mày này muốn nói lên một ý kiến mới không biết tiểu đệ sẵn sàng nghe chăng ?

— Sao hôm nay lão tiền bối lại có thái độ dè dặt lạ kỳ vậy ?

Đưa mắt quan sát chung quanh, Tông-Đào nói như than :

— Ai lọt vào đây cũng bị cái chết ám ảnh, nhưng già ăn mày này lại thấy khác hơn. Nó... không phải lúc chúng ta bó tay chịu chết đâu...

Tông-Đào ngừng lời để lắng nghe nàng áo đỏ đang vẫy tay gọi to :

— Lão lưng gù đâu rồi ? Lại đây tiếp tôi điểm huyệt cứu Mai nương !

Từ xa vọng lại một tiếng đáp :

— Tiểu thơ... tiểu thơ ! Có tôi đây !

Tiếng nói vừa dứt, lão lưng gù chạy đến với vẻ mặt đớn đát sợ. Nàng áo đỏ liền trấn tĩnh cho hắn :

— Sợ nỗi gì ! Mọi việc rắc rối đều có ta chịu trách nhiệm:

Vừa xích tới với bước chân thật nặng nề, lão lưng gù liếc cụ già áo xanh qua dáng sợ sệt, hai lão tăng mặc áo cà sa đỏ chạy tới cản lão lưng gù. Lúc ấy, người đàn bà đẹp sợ nàng áo đỏ bị ám hại, thét lên :

— Hãy đứng lại !

Liền đó, một bàn tay trắng nõn tuợt ra, hai vị lão tăng phải nghiêng mình rồi té xuống đất. Quần hùng của Trung nguyên đang đứng làm kẻ bàng quan, đều kinh ngạc, người đàn bà lúc ấy đứng cách xa ngoài sáu, bảy thước mà một lần cử thủ khiến hai vị lão tăng của Thiếu lâm tự phải bật ngửa ra. Võ công ấy, thật cao thâm, còn Nguyên-Bình nhíu mày rỉ tai Tông Đào :

— Có phải lão tiền bối tạm thời gác lại chuyện báo thù cha giúp tiểu đệ hay không ?

Tông-Đào cười không thành tiếng :

— Từ tiểu đệ cần báo thù cha thì chúng ta nói chung không bao giờ xao lãng được chuyện đó, thậm chí việc thoát khỏi ngôi cổ mộ già ăn mày này cũng không thèm nghĩ tới.

— Hiện giờ, việc cứu người nặng hơn việc báo thù cha, nên mỗi khi đã quyết định thì tánh mạng của chúng ta cũng phải hy sinh vì nghĩa hiệp.

— Phải nói chắc chắn rằng, mối thù cha của Từ tiểu đệ, già ăn mày này không phải cần trở, đừng lo trả ngay, nhưng để sau khi ra khỏi ngôi cổ mộ này hãy hay...

— Tiểu đệ không dám làm bận lòng đại ca, nhưng tới chuyện rồi không lẽ đại ca làm ngơ cho đành.

Dứt lời, Nguyên-Bình bước tới sư Tuệ Nhơn. Bấy giờ, chư tăng của Thiếu lâm tự đã trông thấy hai vị cao tăng đồng môn bị té bởi một bàn tay của người đàn bà, lòng họ đau đớn rồi hóa thành phẫn nộ. Họ đang bí mật bàn kế hoạch và chuẩn bị đối phó.

Tinh mắt, Nguyên-Bình nhận thấy được sự biến động to tát sắp nổ bùng, chàng vòng tay khẽ nói với chư tăng.

http://tieulun.hopto.org

— Xin quí vị sư phó hãy dằn lòng nhẫn nhục! Và cho phép kẽ hèn này đến thăm thương thế của lão thiền sư Tuệ Nhơn.

Nói xong Nguyên-Bình bước lại bên mình Tuệ Nhơn, cách chỗ nằm của Mai-nương không đầy ba thước, chàng nghe mùi thơm ngào ngạt trong người nàng áo đỏ toát ra, chàng ngây ngất, lặng người trong giây lâu.

Nhưng người đàn bà đẹp lại ngỡ chàng định ám hại ái nữ của bà, nên cảnh cáo chàng :

— Gã kia muốn hại con gái cưng của ta thì sẽ chết ngay trong tức khắc! Liệu hồn mà dở thủ đoạn đấy nhé!

Nghe lời đe dọa rất tự nhiên. Nguyên-Bình thầm nghĩ :

Cái lão áo xanh này đã gài bẫy cả bọn chúng ta vào ngôi cổ mộ này, dĩ nhiên lão phải chuẩn bị trước kế hoạch, sở dĩ lão chưa động thủ vội là để cho chúng ta tàn sát nhau cho tiêu hao lực lượng... Nên vợ chồng lão trầm tĩnh là một dụng ý, nằm trong âm mưu tiêu diệt hết thầy quần hùng, thật cũng đáng khen lối nghi trang ấy.

Càng suy nghĩ, chàng càng hoài nghi, nên đôi mắt không ngừng quan sát chung quanh.

Còn Dịch-thiên-Hành, sau khi bị cụt một tay, hắn đã tự thấy khó tránh khỏi lưỡi kiếm của Nguyên-Bình. Đứng giữa gian nhà đó là nơi tuyệt lộ, là bước đường cùng tuyệt vọng, hắn không còn muốn nghĩ tới lẽ sống. Nhưng khi nghe Nguyên-Bình bàn tán chuyện gác lại việc báo thù với Tông Đào, để hợp tác, đối phó với phái Nam hải thì hắn hơi khoẻ bụng một phần nào. Giờ đây, lại thấy Nguyên-Bình quan sát chung quanh, hắn lại càng mừng thầm hơn, vì biết chắc chắn Nguyên-Bình đã buông lơi hắn rồi.

Nhưng cụ già áo xanh nhìn Nguyên-Bình lại nghĩ khác hơn, lão nhận xét Nguyên-Bình quan sát để chuẩn bị ra tay, nên lên tiếng trước :

— Trong gian nhà đá có mai phục rồi, lão phu này không cần làm gì hết cũng nên...

Nguyên-Bình lấy làm lạ :

— Lão nói ta không tin...

Quay lại nhìn nàng áo đỏ, Nguyên-Bình suy nghĩ thêm :

— Nàng ta là đứa con cưng của vợ chồng lão áo xanh, nếu ta bắt sống được nàng thì vợ chồng lão sẽ bị động, ta thoát khỏi ngôi cổ mộ, không hề sợ gì cả.

Nghĩ như thế, chàng bất thình lình nhảy tới, dùng tay mặt bấu ngay uyển mạch của nàng áo đỏ, còn tay trái ngầm vận công lực, tung một ra chưởng phòng ngự. Người đàn bà đẹp liền hươi tay mặt vụt tới, một làn bóng gió như cuộn tơ trắng ngà ngà tạt đến Nguyên-Bình, Nguyên-Bình dùng chưởng trái đánh hất ra. Thế là bà ta đã ném ám khí với động tác nhanh như điện.

Bà ta nhanh thì Nguyên-Bình cũng nhanh. Bàn tay mặt của chàng đã bấu mạch môn nàng áo đỏ và đã kéo lôi nàng về trước ngực chàng. Người đàn bà đẹp khẽ ngửa mình, thu thủ pháp lại và nhảy lui về vị trí cũ, để liệu thế khác.

Nguyên-Bình liền tỏ rõ thái độ của mình :

— Tôi tạm thời giữ lấy cô nương là một điều bất đắc dĩ, xin hãy tin tôi!

— Tốt lắm, không hề gì đâu,.. Nàng áo đỏ đáp rất ngắn.

Bấy giờ, tia mắt căm giận của cụ già áo xanh xạ lên mặt Nguyên-Bình :

— Này Từ Nguyên-Bình, ngươi muốn đem sinh mạng con ta để bắt bí ta à?

— Nếu lão tiền bối dùng võ công giết hết chúng tôi nơi ngôi cổ mộ này thì bọn thấp hèn chúng tôi mới phục sát đất, nhưng lão tiền bối lại bố trí những then chốt gài bẫy qua các đường ngách hiểm hóc...

Cụ già áo xanh cười khẳng khắc để cắt lời Nguyên-Bình :

— Một cái đau đớn về đứa con gái bị hại, cũng có thể chôn hết bọn ngươi vào ngôi mộ này.

Với vẻ sững sốt, Nguyên-Bình gắt :

— Lão tiền bối thật là lòng dạ sắt đá!

Vừa nói hết câu thì chàng nghe thấy những ngón tay búp măng trắng nõn của nàng áo đỏ quào nhẹ nhẹ trên cánh chưởng chàng, rồi nàng rên như tiếng than thở, đoạn nàng ngã đầu vào lòng chàng. Chàng nhận thấy hành vi của mình không anh hùng chút nào, nên bưng trảo thủ ra mà chỉ ấn nhẹ bàn tay lên cổ áo nàng mà thôi, thì khi đó nàng cũng xiết chặt cánh tay chàng hơn.

Nóng lòng quá, người đàn bà đẹp quát to :

— Kẻ nào làm hại con gái ta, chẳng những bị phanh thây muôn đoạn mà cả dòng họ đều bị giết sạch!

http://tieulun.hopto.org

Hình như Nguyên-Bình không nghe lời đe dọa vô lý của người đàn bà đẹp, chỉ lắng nghe từng hơi thở, từng lời rên than trầm buồn của nàng áo đỏ : «ôi chui cha,... nhức chết đi thôi».

Cụ già áo xanh cũng nghe như thế và liếc người đàn bà đẹp một cái, dường như muốn nói gì rồi lại thôi. Bỗng đâu Dịch-thiên-Hành cất tiếng thúc giục :

— Bây giờ không thoát thân còn đợi lúc nào ?

Vừa dứt lời, hắn chạy tuốn ra gian nhà đá, Vương quán Trung liền đưa thước bản Thiên tinh ra vừa cản đường vừa hô «đứng lại».

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Nếu phái Nam hải thật sự muốn giao đấu với chúng tôi thì nên ra phía ngoài ngôi mộ, tìm chỗ khoảng khoát hơn, mở một cuộc thư hùng quyết tử, bằng quý ông coi thường và tin rằng tiêu diệt hết cả thực lực của toàn giới võ lâm Trung-Nguyên tại đây thì dù cho chúng tôi đã bị tiêu hao phân nửa, chúng tôi vẫn đem hết những công phu võ học, đem hết tài năng và các thần quyền, cước, chưởng cộng với đủ loại vũ khí chúng tôi xin đầu hàng ngay.

Vương-quán-Trung đáp trong tiếng cười lạt :

— Các ông muốn thoát khỏi gian nhà đá này, chỉ có hai con đường. Một là cậy vào võ công của mình để liều mạng vượt đi, nếu liệu không xong thì còn một cách thứ hai là cầu cứu với những vị gia sư.

Vừa múa chưởng đánh tới, Dịch-thiên-Hành vừa đáp :

— Kẻ hèn này quyết chọn đường thứ nhứt.

Không còn nói gì hơn, Quán-Trung nhanh tay đập ngọn thước lưỡng nghi trên cánh chưởng trái của Dịch-thiên-Hành.

— Có ta đây ! Xiên xiên một thế chưởng, Dương-văn-Nghiêu vừa quát to vừa nhảy tới đập lên vai Quán-Trung. Một sức mạnh của ngọn gió phất ngang đòn chưởng của Dương-văn-Nghiêu bị đánh trả tạt ra. Ngoảnh lại nhìn Dương-văn-Nghiêu thất người phát chưởng lực chính là lão lùn.

Tiếp đó, không để trễ một giây, Tra-tử-Thanh tung Bách-bộ thần quyền ra, gió chuyển như trốt và nghe vù vù đinh tai.

Bấy giờ, nàng áo đỏ vẫn nép sát vào lòng Nguyên-Bình thỏ thẻ với chàng :

— Từ-huynh đừng buông tay tôi ra. Ông đã bố trận trong gian nhà đá như thiên la địa võng rồi, dù Từ huynh có giỏi võ công đến tuyệt đỉnh cũng chống không nổi đâu. Sở dĩ ổng bả nãy giờ còn chần chờ, không phát động cuộc đấu là vì ổng bả phải nương nhau và lo ngại sự an toàn của tôi đây nè... Từ huynh có biết chăng, Từ huynh ?

— Cảm động quá, Nguyên-Bình nghẹn ngào :

— Cô nương, hãy chờ...

Nàng liền chặn lời chàng :

— Trong giờ phút này Từ huynh đừng nói chuyện gì hết, nếu nói thì ổng nghe, ổng ngờ Từ huynh không dám làm hại tôi thì nguy.

Nguyên-Bình thở dài và im lặng, rồi giả vờ đưa trảo thủ đặt nhẹ lên huyệt mạch của nàng. Sức nóng của bàn tay Nguyên-Bình, làm cho cả người nàng rung động, giống như nàng đã bị điểm huyệt mạch môn thật sự vậy, còn Nguyên-Bình đưa mắt nhìn chừng cụ già áo xanh mà thở dài thật nặng nề và bứt rức.

Đang khi ấy, Tông-Đào hốc tốc kêu lên :

— Quí vị hãy ngừng tay, già ăn mày này có lời muốn nói.

Vừa tỏ vẻ kinh ngạc, quần hùng vừa ngừng tay nhảy lùi ra sau vài bước để chiếm vị trí nhứt định và để chờ xem Tông-Đào nói gì, thì Tông-Đào đăm đăm ngó vào giữa gian nhà đá, chỉ thấy vợ chồng cụ già áo xanh vẫn thản nhiên nhìn ra những cuộc đấu lẻ tẻ như không quan hệ gì tới cả. Tông-Đào thầm nghĩ rằng, vợ chồng lão này thật là hiểm độc vô cùng ! Tông Đào nổi giận hét lên :

— Người ta đã chiếm trước vị trí thuận lợi để cùng ứng tiếp nhau, dù chúng ta phải đụng một cuộc hỗn đấu cũng không tìm được lối thoát.

Quần hùng có mặt nơi đây, toàn là những nhân vật có nhiều kinh nghiệm trong giới giang hồ khi nghe Thần cái Tông Đào nói họ đều lưu ý, thì quả thật vậy, phái Nam Hải đã chiếm trước những vị trí thuận lợi thật khéo léo. Tuy hiện giờ, Vương-quán-Trung cùng lão lưng gù, lão lùn chống với Dịch-thiên-Hành, Tra-tử-Thanh, Dương-văn-Nghiêu và Đinh-Cao với một số cao thủ võ lâm khác, nhưng chẳng qua là một cuộc đối phó thư thả, cầm chừng, họ chỉ mượn sức mạnh chống đối sức mạnh và xê dịch hay biến hóa chỉ trong vòng vị trí nhứt định, chỉ có Dịch-thiên-Hành, vừa đấu vừa chờ những chưởng lực khác đập nhau cho đã đời để có sơ hở, hắn mới thật sự giao đấu, như thế cuộc đấu kéo dài hắn không sợ thua.

Giữa cuộc đấu quá phức tạp ấy, người ta thấy nghe người đàn bà

http://tranhpto.org

cười lanh lảnh, bước tới Mai-nương, đưa tay vỗ, nhẹ lên mấy dường huyệt của bà rồi móc túi lấy ra một viên thuốc đút vào miệng bà.

Chừng giây lát sau, Mai-nương thở khì ra một hơi rồi từ từ ngồi dậy khẽ nói :

— Xin cám ơn chủ mẫu cứu mạng !

Người đàn bà đẹp ăn mặc theo lối cung phi nói lơ là :

— Từ ngày ta rời Nam hải đến giờ, ái nữ ta được Mai-nương chiếu cố đùm bọc mấy năm nay, ơn ấy rất nặng. Nay ta chỉ cứu bà mới một lần, chỉ là đền đáp lại một phần nào ơn nghĩa ấy thôi.

Mai-nương nói với giọng run run :

— Kẻ tớ già này nào dám kể công lao gì. Tiểu thơ là bực thông minh tuyệt thế, tớ già được theo hầu hạ thì hân hạnh lắm rồi.

— Thôi, không nên tự khiêm quá đáng...

Người đàn bà đẹp gắt lời Mai-nương rồi quay lại hỏi nàng áo đỏ :

— Giờ đây, mẹ cần phải đi, con muốn theo hay muốn ở lại đây ?

Với giọng nũng nịu, nàng áo đỏ đáp thật chậm :

— Ống xương cánh tay của con đã bị người ta bẻ gãy rồi, đau nhức muốn chết đây nè :

Khi ấy, người đàn bà đẹp vẻ mặt đầy sát khí bước tới Nguyên Bình hỏi nhanh :

— Ngươi làm hại con gái ta thì ngươi cũng không sống được đâu, phải buông tay nó ra mau !

Nguyên-Bình thư thả đáp :

— Nếu bà ra lịnh mở đường cho tôi, tôi mới buông tha ái nữ của bà...

Vừa nói, chàng vừa rút thanh Diệt tình kiếm gác trên cần cổ trắng nõn cả như ngọc của nàng áo đỏ, nói thêm :

— Nếu bà động thủ đối phó thì tôi cắt cổ con gái bà ngay troug gian nhà đá này.

Người đàn bà đẹp liền lộ vẻ hiền hòa, thương tiếc vô hạn và bỗng trong đôi mắt long lanh ngấn lệ, đoạn quay lại bọn Vương-quán-Trung, bà ra lịnh :

— Các ngươi phải lui ra, phải mở cửa gian nhà đá để cho người ta đi !

Với vẻ ngạc nhiên, Vương-quán-Trung nói một mình :

— Sao lạ vậy kia.

Thấy Quán Trung không đáp, bà ta liền giận dữ :

— Ta nói có nghe không ?

Bấy giờ Quán Trung mới vòng tay lễ phép thưa :

— Dạ, đệ tử đã nghe rõ !

— Hừ, nghe rồi sao không làm y lịnh ta ?

— Dạ, bởi vì... sư phó đã ra lịnh cho đệ tử phải liều chết trấn giữ nơi đây và không được thả một ai lọt ra ngoài cửa.

Người đàn bà đẹp trề môi :

— Thế cũng được rồi ! Nghĩa là ta đã nói như không có nói. Hừ... ông thì muốn dùng cả hệ thống bố trí độc vật bí mật trong gian nhà đá này để tiêu diệt hết thảy những nhân vật cao thủ của Trung nguyên cả sanh mạng của đứa con yêu cũng không màng đến, nhưng ta không tán thành.

Vừa dứt lời, bà ta xông tới đập chưởng vào mặt Vương quán Trung. Tên này không dám chống đỡ, cũng không dám tránh né, chỉ bó tay chịu đòn. Nhưng bỗng đâu cụ già áo xanh chạy ùa tới vung một chưởng lên vừa tầm cản tấn công chưởng của người đàn bà đẹp, lão nói lẩy :

— Các ngươi hãy mở đường cho rồi đi !

Liền « vâng » một tiếng Vương quán Trung dang ra một bên. Thấy vậy lão lưng gù và lão lùn cũng lật đật bước tạt ra hai bên để tránh đường. Tiếp đó, người đàn bà cười lạt trong cử chỉ mạng lịnh :

— Mở ngay cửa đá để cho bọn họ đi tự do !

Vương quán Trung nghe lịnh của bà mà mãi lừng chừng chưa biết tính sao, thì cụ già áo xanh nhăn mặt than phiền :

— Đã trăm cay ngàn đắng ta mới xây dựng nên ngôi cổ mộ, để rồi cuối cùng bị bả phá. Ta đã hỏng cả rồi, ta là con đã tràng xe cát bể đông !

Người đàn bà đẹp hươi múa ca đôi tay để phản đối ông chồng :

— Nếu ông có đủ bản lãnh cao thâm thì cứ công khai giao đấu để tận diệt bọn chúng một cách quang minh chánh đại đi, còn dựa vào, nọc rắn, nọc ong nói chung là loại độc vật nguy hiểm, để ngầm hại người ta là không đúng một bực đại trượng phu chút nào.

— Hừ, ... chuyện đó can hệ gì tới bà mà bà xía vô hử ?

— Tôi xía vô đó ! Ông làm gì không ?

Nghe song thân cãi vã nhau, không kém phần gay gắt, nàng áo đỏ bẹu bạo :

http://tieulun.hopto.org

— Cha ơi, má ơi ! Con đau đớn muốn chết đi cho rồi !...

Giựt mình, cụ già áo xanh chớp mắt nhìn nàng áo đỏ rồi ngước mắt lên trời cười ha hả :

— Trời xanh không chiều theo ý nguyện của lão phu này, thì liệu phải làm sao đây, trời hỡi trời !

Qua giây phút đớn đau, cụ già áo xanh dùng chưởng đẩy mạnh một cái lên vách đá, một cánh cửa mở tung ra. Người đàn bà đẹp quay lại bảo Nguyên-Bình :

— Cánh cửa bí mật đã mở rồi đó sao ngươi không thả con ta ra đi.

Nguyên-Bình không đáp. Quần hùng nhìn chàng tỏ vẻ lo ngại. Xét thấy Nguyên-Bình cứng đầu, cụ già áo xanh nổi giận lôi đình :

— Một lát nữa đây, lão phu này sẽ phân thây tên ngoan cố họ Từ muôn đoạn để rửa hờn.

Thấy ông chồng khủng bố Nguyên-Bình, người đàn bà đẹp không vừa ý cười lạt :

— Võ công của gã ấy đã được đại-sư Tuệ-Không truyền thọ hết tuyệt kỹ của mình, sợ cho ông đấu không thắng rồi, chớ ở đó mà hăm he con người ta.

Nét mặt của cụ già áo xanh như người bị mất máu, có lẽ vì lời nói của bà vợ làm tổn thương rất nhiều uy tín của lão. Tinh khôn hơn, Nguyên-Bình đã đoán được tâm lý của vợ chồng lão già áo xanh nên chờ cho người đàn bà đẹp dứt lời, chàng dịu giọng nói như than :

— Hai vị lão tiền bối đã vui vẻ mở đường ra thì trước xin cho những người bị thương lui khỏi ngôi cổ mộ, kẻ dưới này vẫn ở đây để đón đưa. Khi họ đã rời hẳn gian nhà đá này thì kẻ dưới này sẽ thả linh nương lập tức.

Nghe Nguyên-Bình nói có vẻ khẩn thiết, vợ chồng cụ già áo xanh nhìn nhau rồi tự lui ra một bước. Lúc ấy, Nguyên-Bình chăm chú nhìn về phía chư tăng của Thiếu lâm tự khẽ thưa :

— Xin mời chư vị sư phó ra trước !

Không để trì hoãn, chư tăng liếc Nguyên-Bình một cái như để tỏ ý cảm tạ rồi xúm nhau cõng xác sư Ngươn Thông, sư Tuệ Quả và bồng sư Tuệ Nhơn bước nhanh ra ngoài cửa đá. Sực nhớ ra một việc cần Nguyên-Bình gọi chư tăng đứng lại. Chàng vận chân khí, dùng chưởng chỉ điểm lên bảy yếu huyệt của sư Tuệ Nhơn. Xong, chàng khoát tay bảo chư tăng tiếp tục bước đi. Vừa niệm Phật, chư tăng vừa cất bước thư thả ra khỏi gian nhà đá.

Khi chư tăng đã khuất dạng, Nguyên-Bình đánh tiếng kêu lên :

— Này Thượng quan bảo chủ, Đinh cốc chủ, hai vị là bực cự phú nghìn vàng, lỡ mang trọng thương thì phải sớm tìm danh y điều trị mới mong sống được. Vậy hãy rời khỏi nơi đây trước đi ?

Đinh-Cao vẫn im lặng nhìn Nguyên-Bình và rán cõng Đinh-Linh từ từ bước ra, còn Thượng-quan-Tung nắm cánh tay con bước theo sau Đinh Cao.

Bấy giờ, chí khí anh hùng của Nguyên-Bình bàn bạc, hiện lên nét mặt hùng tráng, xem cái chết như đi về cõi thác, khiến cho uy phong của chàng vượt cao lên hơn những người hùng. Giờ phút này, chàng đã trở thành một nhân vật đại anh hùng nhứt trong quần hào. nên họ cả thảy đều nể sợ chàng.

Nhờ thế, nên vợ chồng cụ già áo xanh không dám cản trở, hai người sau cùng thư thả bước ra khỏi gian nhà đá.

Cuộc diện gay go vừa tạm ổn thì bất thình linh Thiên chủ độc cốc không biết từ đâu, nhảy nhanh tới gần cửa đá, Nguyên-Bình khẽ giựt mình, thắc mắc gắt to :

— Lão tiền bối hãy đi chậm lại một chút chớ !

Liền ngừng lại, lão Thiên độc ngạc nhiên hỏi ;

— Đi chậm chi vậy, hử ?

— Lão tiền bối chạy chết mà nhanh quá cũng mất công.

Lão Thiên độc là hạng người mặt dạng mày dày, nhưng nghe Nguyên-Bình mỉa mai, mặt lão nóng bừng, ngập ngừng giây lâu, lão cố cười lên như diễu cợt :

— Chạy nhanh hay chậm hoặc là đi sớm hay muộn, cũng vậy thôi !

Với tình trạng hiện giờ, thật ra đâu có phải chỉ một mình lão muốn thoát thân, hãy còn Dương-văn-Nghiêu, Tra-tử-Thanh. cũng mong muốn như thế, nhưng không hiểu vì sao các ông ấy bất động ?

Có lẽ những nhân vật đó, ngoài việc tiếc rẻ lấy sinh mạng của mình lại còn một ước muốn riêng. Họ hy vọng, chính mình họ sau khi thoát thân khỏi gian nhà đá. cụ già áo xanh chỉ huy phát động cả tiềm lực mai phục cho những cao thủ còn kẹt lại trong gian nhà bị chết. Chết nhiều chừng nào, số còn lại ít chừng nấy, thì dĩ nhiên họ không đáng ngại những địch thủ của họ nữa. Còn vợ chồng cụ già áo xanh chỉ lo nhìn Nguyên-Bình mà lặng lẽ không nói gì hết, họ đang khiếp sợ Nguyên-Bình và phập phồng lo cho số phận đứa con yêu. Thế nên trong giờ phút này, có thể nói Nguyên-Bình là chúa tể trong hàng cao thủ đang có mặt tại đây.

http://tieulun.hopto.org

Giờ đây, không khí trong gian nhà đá im phăng phắc, không nghe một tiếng thở, cũng là lúc Nguyên-Bình đang trầm ngâm, không biết chàng ta đang có tâm sự gì đây ?

Bỗng đâu, Thần cái Tông Đào đằng hắng một tiếng để phá tan sự im lặng như tờ :

— Từ tiểu đệ, đang mơ gì đó ?

— Ô, tôi đang suy nghĩ coi chúng ta nên hay không, lưu lại trong gian nhà này để tử đấu với phái Nam hải ?... Mà hôm nay, chúng ta cũng có thể thoát ra tất cả, nhưng chuyện chính yếu chưa giải quyết. Hiện giờ mầm mống chém giết nhau trong giới giang hồ đã gieo rắc, loang dần tới một hiểm họa ganh đua quyết liệt hơn, họ nào biết trong trường hợp đó, đã liên lụy tới bao nhiêu kẻ vô tội mà phải mang tai họa vào thân, nếu cứ kéo dài thời gian chi bằng công nhiên đấu một trận chung kết, rồi chết hay sống gì đối với vài ba mạng chúng ta không hề chi cả.

Tông Đào cười tán thành :

— Đúng như vậy đó ! Chính cái chuyện đó mà già ăn mày này cũng không nghĩ ra được thật là tệ !

Đợi Tông-Đào nói dứt, Dương-văn-Nghiêu xen vào :

— Nếu Từ thế huynh có dụng ý như vậy thì không nên để cho Thượng-quan-Tung và Đinh-Cao thoát thân. Mất hai ông ấy, không những thực lực của chúng ta bị sứt mẻ mà họ được tự do ra ngoài thì kể từ nay trên mặt giang-hồ không thể thái bình được.

Nguyên-Bình liền giải thích :

— Hai ông ấy đã già mà lại có hai đứa con gái bị thương. Đối với họ cần phải lấy lòng rộng rãi để giáo dục hay hơn. Nếu cho họ ở lại đây, mà lại vẫn kém giác ngộ thì họ mãi đam mê danh lợi giang hồ tự nhiên họ sẽ nếm mùi ác báo, có ảnh hưởng tai hại tới chúng ta.

Bất giác, Tra-tử-Thanh tiếp lời :

— Hai cha con chúng tôi, nếu tham gia cuộc đấu mà chết trong gian nhà đá này, thật là oan uổng vô cùng...

Ngừng lại một lúc, ông ta gọi Tra-Ngọc :

— Nầy Ngọc con, con hãy chạy ra đi !

Tra-Ngọc đáp nhanh :

— Không, con muốn ở lại đây ủng hộ cha !

Tử Thanh giận hét lên :

— Ở đây để chết theo ta à ? Thật cứng đầu hả ?

Vừa mắng, Tử-Thanh vừa tung chưởng đập đại vào mình Tra-Ngọc, Tra-Ngọc không dám đỡ, chỉ nghiêng vai hứng đòn thì chưởng lực đẩy gã ta lui ra mấy thước, đụng đến cánh cửa đá. Tử-Thanh nhảy tới bồi thêm một chưởng nữa, cả thân hình Tra-Ngọc bị đẩy ra khỏi cửa đá.

Lúc ấy, Nguyên-Bình ngước mặt lên trời hú lên một tiếng dài thật dài rồi xô nàng áo đỏ ra, tia mắt chàng chớp như ánh sao, tay mặt đưa xiên xiên thanh Diệt tình kiếm và tay trái nắm lấy sợi dây tua trên chuôi kiếm, đứng thẳng người nói với cụ già áo xanh :

— Thưa lão tiền bối... kẻ thấp hèn này...

Cụ già liền cướp lời :

— Họ Từ muốn thử một chưởng với ta được không ?

Nguyên-Bình mạnh dạng đáp :

— Lão tiền bối cần hạ lịnh đóng cửa đá lại để mở trận bên trong cho kẻ dưới này thử võ công của phái Nam hải.

Qua giây phút chuẩn bị, Nguyên-Bình sực nhớ tới ơn sâu của sư Tuệ-Không đã truyền thọ võ công tất tính cho chàng, chàng nghĩ tới thanh danh của mình trong võ lâm rất cao. Tuy chàng chưa được nhập môn, nhưng nhờ sự rèn luyện đặc biệt của sư Tuệ-Không, chàng luôn luôn phấn đấu để nêu cao vinh dự của sư Tuệ-Không trong khắp giới võ lâm.

Bây giờ, Dịch-thiên-Hành đang đứng gần đó, tuy hắn cũng thông minh tuyệt đỉnh cũng không sao đoán được tâm tưởng ở lúc bấy giờ của Nguyên-Bình, hắn chỉ liếc Nguyên-Bình để hỏi, qua vẻ ngạc nhiên :

— Từ tiểu-đệ bày trận trong gian nhà đá hay sao ?

Với vẻ mặt nghiêm trang Nguyên-Bình đáp :

— Trong trận này tuy bên địch có lực lượng mai phục, nhưng tôi cho rằng thần lão tiền bối của phái Nam-hải không bao giờ phát động.

Cụ già áo xanh lắc đầu ngạo nghễ :

— Trong các người có ai là địch thủ của lão phu này đâu ?

Nguyên-Bình nhanh trí trả lời sang ý khác :

— Chẳng qua là lão tiền bối ghi tạc mối hận thù với sư Tuệ-Không, nên mới hao mòn tim óc gay dựng ra ngôi cổ mộ này để mong gài bẫy tất cả anh hùng cao thủ của đất Trung-nguyên, để tiện bề hành phẩm nào

http://tieulun.hopto.org

sự hồ thẹn năm xưa, kỳ thực, việc lão tiền bối thua sư Tuệ Không, trong nhân vật võ lâm có mấy ai hay biết đâu, hơn nữa, sư Tuệ Không cũng đã sớm theo Phật tề Tây trúc rồi.

Ngừng lời một lát, chàng nói thêm :

— Kẻ dưới này tuy không phải là môn đệ của sư Tuệ Không, mà lại là kẻ duy nhứt người truyền thọ võ công. Nếu lão tiền bối quyết trả thù thì tìm nơi kẻ dưới này cũng coi như kẻ thù được vậy,

Cụ già áo xanh chao mày rồi gật gật đầu :

— Thật gan dạ quá chừng !

Nguyên-Bình không chịu nhận thua dù là lời nói rất ngắn :

— Hễ là bực đại trượng phu há lại tham sanh quí tử hay sao ? Kẻ thấp hèn này tuy tự biết mình không xứng đáng là đối thủ của lão tiền bối, nhưng cũng dám liều mạng để lãnh giáo ở lão tiền bối vài thế, vài thức tuyệt võ học, Nếu kẻ hèn này thua thì lão tiền bối sẽ hả giận, bằng thắng thì lão tiền bối vẫn kể như thua sư Tuệ Không thuở trước vậy, cũng không có gì là lạ cả.

Cụ già áo xanh biến sắc và từ từ bước tới ba bước rồi nói :

— Kiến thức của lão phu này vẫn thấu hiểu tài dùng kiếm của ngươi và dường như đã có rất nhiều thành tích rồi phải không ?

Không thèm đáp, Nguyên-Bình lập tức để tụ chân khí và nhanh như chớp, thanh Diệt tình kiếm hoành trước bụng rồi quay nửa vòng, trợn mắt hét to :

— Xin mời lão tiền bối !...

— Lão phu này nhường ngươi trước ba thế kiếm, cứ việc động thủ đi !

— Hừ, Nếu lão tiền bối nhường thì chỉ một thế kiếm, cũng đủ lắm rồi !

Liền đó, mũi kiếm Diệt tình nhích lên và nhanh nhẹ chúc xuống, ánh sáng ngời, của thanh kiếm xanh như màu điện, xẹt ngay vào ba yếu huyệt của cụ già áo xanh. Vai bên mặt nghiêng xuống, cụ già áo xanh không kịp bước chỉ dang hai đầu gối ra mà né bàng bộ tọa.

Rút kiếm lại, Nguyên-Bình giục :

— Kể là đã nhường rồi, lão tiền bối hãy động thủ đi !

Dứt lời, Nguyên-Bình nhảy tới với thanh Diệt tình kiếm lia bên trái, quay bên mặt, làn kiếm như lượn sóng bỏ vòi up tới.

Nãy giờ Dịch-thiên-Hành là kẻ bàng quan. Hắn phát giác ra thế kiếm của Nguyên-Bình độc hại gấp trăm phần ngày trước, hắn thè lưỡi lắc đầu. Còn cụ già áo xanh không thể dùng vũ khí đối với thanh kiếm báu nhà nghề, nhưng thủ pháp của lão ta thật quái dị, hiếm có. Trong vòng co giãn chưởng chỉ không kém mươi mũi nhọn xà mâu, vô vập vào hai đường huyệt mạch môn trên đôi cánh tay Nguyên-Bình, bức chàng phải mấy lần thu hồi thế kiếm.

Cho nên nhìn trên bình diện thì thế kiếm của Nguyên-Bình vung ra như chiếc móng bạc, ồ ạt như xô non tát bể mà tấn công, nhưng trên sự thực chỉ là những thế kiếm kém nội lực, thế nên chưởng chỉ của cụ già có lúc như con rắn mồ, đuổi không chạy mà né cũng không xong, trước như sau và sau như trước nó vẫn không rời trên những đường huyệt mạch môn của Nguyên-Bình.

Trước cuộc ác đấu như đứt tim, như bay hồn, quần hùng tuy đứng ngoài cuộc nhưng vẫn hồi hộp từng giây từng phút. Những cặp mắt của họ đều biến hóa theo từng nhát kiếm, từng thế chưởng hoạt động không ngừng.

Trong lúc ấy, nàng áo đỏ nóng rang cả mặt mày và đầu óc choáng váng, bước tới gần cuộc đấu nhưng chân nàng cứ lảo đảo muốn té. Mẹ nàng liền dang tay ra đỡ và ghì nàng vào lòng vỗ về :

— Con cưng... tội nghiệp con cưng tôi quá !

Nhưng vài phút sau, nàng thở hổn hển và tay chưn mền nhũn mồ hôi lạnh ướt đầm cả trán. Nàng đã bị xúc động mạnh vì một đàng là cha, một người mà nàng thầm yêu mến đang tử đấu với nhau, một mai cuộc xô xát nhau rủi chết một người, nàng không tránh khỏi đau lòng. Cuộc đấu diễn ra càng ác liệt chừng nào, tinh thần nàng càng khẩn trương chừng nấy cho đến lúc nàng không còn chống nổi sự xúc động mãnh liệt phải rời khỏi lòng mẹ. Nàng từ từ té xỉu !...

Bỗng nghe tiếng người đàn bà đẹp gọi hốt hoảng « con, con ơi » cụ già áo xanh quay lại nhìn trong một chớp mắt, liền bị hai nhát kiếm của Nguyên-Bình quét ngang chưởng chỉ, và Nguyên-Bình dùng thêm chưởng trái với thế Dạ bán chung thinh đập lên vai mặt của lão ta.

Cụ già chỉ lo đề phòng thế kiếm của Nguyên-Bình không ngừng, ngờ chàng lại dùng chưởng. Nếu muốn lách đòn chỉ có cách phải nhảy lùi thôi, nhưng lão thừa lúc Nguyên-Bình rút chưởng lại, liền dùng chưởng mặt đánh trả lên đòn tấn chưởng Nguyên-Bình. « Rốp » một tiếng, thế chưởng của Nguyên-Bình đã trúng ngay vai mặt của cụ già rồi... Nhưng chưởng trái của lão tung mạnh lên cánh tay mặt của Nguyên-Bình, thanh Diệt tình kiếm

http://tieulun.hopto.org

liền bị văng ra rơi trên mặt đất. Nhảy vọt tới như bay, Nguyên-Bình bám chặt hai gót chân hình chữ « Đinh » cho vững để chưởng trái hoạt động trả đũa ngay.

Hai người mắc vùi đầu trong cuộc ác đấu, không ai ngó thấy cửa cánh cửa to phía bên mặt đã mở toang tự bao giờ...Bỗng chốc, lão hán áo xanh co giò nhảy đi mất...

Quần hùng lấy làm lạ, không hiểu tại sao cụ già thắng thế, chỉ cần tấn công ít chưởng nữa thì Nguyên-Bình có thể bị thương mà lão lại rút lui quá bất ngờ ?

Trong lúc họ đang thắc mắc thì bỗng cụ già nói to :

— Trước kia lão phu này thua sư Tuệ không cũng một lối tấn công y hệt như vậy, nay đã mười năm qua, kiếm thuật và chưởng pháp ấy được tái diễn thì lão phu này chống cự sao cho xuể, kéo dài lát nữa cũng phải thua

HỒI THỨ· MỘT TRĂM MƯỜI LĂM

Tông-Đào dùng nghĩa cả thuyết phục quần hùng

Trải qua ba hiệp đấu, cánh tay mặt của Nguyên Bình đã bị thương nhưng không nhằm huyệt mạch môn, còn cụ già áo xanh, chưởng chỉ hùng hậu mà đụng vào bắp thịt cứng như sắt của Nguyên cũng ê ẩm bải hoải. Thừa cơ hội ngừng tay trong giây phút, Nguyên Bình ngầm vận thêm chân khí cho nội lực sung túc hơn, nhưng cụ già không hay biết. Lúc ấy, Dịch-thiên-Hành liếc Tông-Đào khẽ bảo :

— Này Tông huynh, những đòn tấn công của Từ tiểu đệ rất hùng, rất linh diệu đến nỗi Dịch mỗ này cũng không sao quan sát thấu đáo được.

Tông Đào trề môi, hỏi nhanh :

— Thế có cần già ăn mày này giảng giải hay không ?

— Cần lắm chớ !

— Thì đó là những thế tấn công vừa quyền vừa cước liên bộ, thuộc về môn võ học bí truyền của Danh đường.

Dương văn Nghiêu xen vào hỏi :

— Danh đường là gì ?

— Ủ, cái đó theo sách vở gọi là « Độc tụy bạt tử đã cầu » mà đây chỉ dùng phân nửa thế thôi.

Dương-văn-Nghiêu thắc mắc :

— Có chữ «đã cầu» làm cho tiếng «Danh đường» trở nên khiếm nhã.

Tông-Đào cười khề khà :

— Ô,... muốn thanh nhã thì đừng hỏi già ăn mày này làm chi !

Nghe Tông-Đào nói hầm hồ, Dịch-thiên-Hành cười ngất :

— Dám diễu cợt núi rừng và cười đùa trước cái chết chỉ có Tông-huynh là người số một, Hào khí ngang tàng đó, tiểu đệ đây phục sát đất.

Bấy giờ, Nguyên-Bình đưa tay sờ mũi kiếm, khiến mọi người chung quanh đều im bặt, để theo dõi từng nhát kiếm bay vù vù như phun vòng khói mờ đục, chỉa thẳng vào mình cụ già áo xanh...

Trước cuộc tái đấu do Nguyên-Bình động thủ trước, tuy Thần cái Tông-Đào miệng thì cười ha hả, nhưng kỳ thực lão ta đang chú ý quan sát từng cử động của Nguyên-Bình, thấy Nguyên-Bình sa sầm nét mặt và đôi mắt lờ đờ như kẻ ngây dại, lão ngạc nhiên tự hỏi :

— Cậu bé này làm sao thế ?

Cũng như Tông-Đào, Dịch-thiên-Hành nhìn qua thần sắc dị thường của Nguyên-Bình, hỏi nhanh !.

— Này Tông-huynh, Từ tiểu-đệ có cách gì biến đổi kỳ cục vậy ?

Đằng hắng một tiếng, Tông-Đào đáp :

— Để già ăn mày này thay cho lão ta !

— Phải vậy mới được, vì cụ già ấy tợn lắm, Từ tiểu-đệ khó đương, chúng ta cần hợp sức để đối phó mới xuể. Tiểu-đệ này tuy đã tàn phế một cánh tay, nhưng công lực vẫn còn khá vững...

Nói xong, Dịch-thiên-Hành ngó thẳng Nguyên-Bình bước như mây bay nước chảy và hươi kiếm như giông Trường-giang cuồn cuộn, động tác nối tiếp không ngừng và sức chém tới nhanh như chớp, mắt thường không trông rõ. Khi đó, Tông-Đào và Dịch-thiên-Hành đã vận nội lực chuẩn bị mà chưa có cơ hội ra tay. Quần hùng đều nín thở để theo dõi từng đường kiếm đang bay lượn mà đầu óc họ đều căng thẳng qua những cái nhăn mặt, rùng mình. Người đàn bà đẹp cũng lộ vẻ kinh ngạc mà liếc Nguyên-Bình.

Bỗng thấy Nguyên-Bình giơ thanh kiếm lên tung chưởng trái ra. Cụ già áo xanh khẽ giựt mình nắm chặt chưởng lại thành bộ quyền đập tới, như một lưỡi búa bổ ngay vào huyệt Khúc trì của Nguyên-Bình

http://tieulun.hopto.org

Nguyên - Bình hụp đầu xuống chưa đầy một tấc thì đường quyền lại tới tấp, thanh Diệt tình kiếm văng lên quay vòng trên không trung, bóng kiếm sáng ngời như một chòm sao, lúc ấy là lúc tấn chưởng, vào vùng bụng cụ già, khi vừa rút chưởng lại thì thanh kiếm cũng vừa rơi xuống ngay tầm tay. Nguyên-Bình chụp lấy chuôi kiếm, hươi xiên trước ngực để phòng thủ, nhưng không tránh khỏi một thế quyền đánh trả của đối phương. Nguyên-Bình rú lên một tiếng nhảy lui ra nửa bước rồi lại xốc tới, mũi kiếm loạn xạ, không biết mấy nhát mà đếm.

Mỗi lần trông thấy Nguyên-Bình đảo kiếm, từ trong tay chàng đều tuôn ra một vệt sáng xanh rất mạnh và rất dài, nhưng chẳng ai nhận rõ là cái gì. Rồi giây phút sau, làn khói xanh ấy kéo dài thậm thượt cả mấy thước, người của chàng như chiếc bóng nép trong làn khói.

Khi ấy, vừa kinh ngạc, nàng áo đỏ vừa nói với người đàn bà đẹp :

— Này mẹ, đó là môn kiếm khí thượng thừa ?

Nàng nói chưa dứt lời, thì thình lình làn khói biến ra cái vòng xanh như cầu vòng, chạy ùa tới mình cụ già áo xanh. Hình như cụ này có ngừa trước, nên vội rút song chưởng về áng trước bụng rồi lại tung ra. Một sức mạnh như gió bão, như xô non tát bể trùm lên làn khói xanh của Nguyên-Bình. Chiếc cầu vòng tan ra những làn khói xanh như cuộn tơ nhỏ trôi lờ lững và quyện bên mình cụ già, không chịu tan hẳn. Dùng hết nội lực cho chưởng tạt phất ra, nhưng nó vẫn không biến mất,

Giằng co như thế cả giờ, cụ già đổ mồ hôi hột đầy trán đầy cổ và càng lúc làn khói xanh lại càng xiết vô, cụ già nghe như nó đã xâm nhập vào cơ thể mình. Lão càng xông vào làn khói.

Thấy nguy, nàng áo đỏ kêu lên :

— Từ nguyên Bình, không nên làm hại phụ thân ta !

Thì liền đó làn khói xanh gom nhỏ lại, Nguyên Bình hiện rõ mặt... khi quần hùng chưa kịp nhìn chàng thì một tiếng rú bất thần vang lên...

Tông Đào nhìn thấy mặt chàng xám xịt thì gọi : «Từ nguyên Bình» và nhảy tới đỡ lấy chàng. Còn nàng áo đỏ dợm chạy đi nhưng chợt thấy chuyện lạ, nàng dừng gót, liếc cụ già áo xanh :

— Cha... cha đã gây trọng thương cho gã ấy rồi hả ?

Nghiêm nét mặt, cụ già áo xanh trả lời :

— Tại vì... ta thu thế quyền lại không kịp !

— Thì lúc đó, con đã chẳng gọi tên gã ấy để khuyên hay sao ?

— À, lúc đó là lúc thủ cấp của cha sắp rơi dưới lưỡi kiếm Diệt tình.

— Thế là cha thắng nhờ tiếng gọi đó của con.

Cụ già áo xanh làm thinh không đáp mà dường như đỏ mặt vì hổ thẹn. Thấy vậy, nàng áo đỏ nói thêm qua giọng buồn buồn :

— Mẹ của con hờn cha suốt đời vì luôn luôn bất đồng ý kiến với nhau, còn con thì không thể buồn phiền gì cha được, nhưng con, kể từ đây con làm cho cha đau khổ vì vắng xa con, nếu không muốn nói mất con :

Dứt lời, nàng từ từ bước tới bên cạnh Từ Nguyên-Bình.

Thật vậy, cụ già áo xanh đau xót nhìn theo ái nữ và liếc đến vợ, chỉ thấy bà ta tỏ vẻ hững hờ, không muốn ra tay cản trở bước đi của con. Thế nên không khí phẫn nộ của cuộc chém giết đã nhường chỗ cho lòng thương yêu, trìu mến giữa cha con vợ chồng cụ già áo xanh. Qua phút thiêng liêng ấy, sát khí đã lắng dịu hầu hết.

Dịch-thiên-Hành thở dài nhìn Thần cái Tông-Đào :

— Này Tông huynh, thương thế của Từ tiểu đệ ra sao, có nặng lắm không ?

Vừa nhìn mặt Nguyên-Bình, Tông-Đào đáp :

— Tâm mạch đã ngừng, chắc khó sống !

Bất giác, nàng áo đỏ cười lanh lảnh :

— Chết là tốt lắm... tốt lắm !

Nổi giận, Tông-Đào nạt to :

— Nếu cô không gọi khuyên Nguyên-Bình thì thủ cấp của cha cô đã rời khỏi thân mình rồi. Đó mới thấy giữa lúc sinh tử mà chàng vẫn nghĩ đến tình của cô. Bây giờ cha con cô đã thoát nạn lại đi vui cười trước tai họa của kẻ khác được sao ? Thật là một hạng người không một chút tình nghĩa gì cả !

Lời nói thẳng thắn của Tông-Đào khiến cho Dịch-thiên-Hành dẫn không được cơn nóng giận vì nghĩa hiệp, hắn hươi chưởng mặt thét to :

— Trong giờ phút này chỉ còn có cái chết thôi, chết để rửa hận, để thắng !...

http://tieulun.hopto.org

Lời chưa dứt, gió chưởng vút qua mình cụ già. Đồng thời Tra-tử-Thanh rút ám khí Phong vỹ châm ứng tiếp với Dịch-thiên-Hành. Chỉ thấy cụ già phất mạnh tay áo bên trái, một sức gió từ bàn tay tuôn ra, phong vỹ châm bị đánh rơi, và chưởng mặt của lão dập nhanh trên chưởng lực của Thiên-Hành. Nghe sức đánh trả quá bạo, Dịch-thiên-Hành có vẻ nao núng.

Chờ một hiệp đã qua, Tra-tử-Thanh liền xử dụng Bách bộ thần quyền, nhưng bì Vương-quán-Trung nhảy tới, hoành thân đề chống đỡ.

Tiếp đó, lão lưng gù, lão gù lùn cùng đại hán một giò huy đông vũ khí xông ra, Thiên tế đạo trưởng cũng rút gươm ra nghinh đấu... Nhưng khi cuộc hỗn đấu của các tay cao thủ bắt đầu, và đang trên đà mở rộng, bỗng nhiên cụ già áo xanh gọi to :

— Hãy ngừng tay tất cả ! Lão phu này có điều muốn nói !

Tất cả liền ngừng tay và chú ý lắng nghe. Cụ già áo xanh thư thả vuốt chòm râu dài tới bụng mới nói :

— Trên cõi đời này chỉ có nhà sư Tuệ Không là kẻ địch thủ của lão phu này, nhưng cũng chưa ắt thắng hoàn toàn lão phu. Lần thắng ấy, chỉ có một bộ quyền và nữa bộ cước, nhưng lão phu này càng nhớ tới càng không phục tài sư Tuệ Không, nên đã lắm lần tìm hắn để rửa hận, nhưng không may, hắn đã bị kẻ Chưởng môn của Thiếu lâm tự phạt giam trong phòng tối...

Ngừng lại một lát, lão lại gật gật đầu rồi nói tiếp :

— Rồi mấy năm sau này, lão phu cũng có vài lần lẻn đến Thiếu lâm tự vào lúc ban đêm, quyết tìm cho được cái nhà giam ấy để mời sư Tuệ Không thí võ và xin lấy thanh Điệt tình kiếm làm giải thưởng cho kẻ nào thắng cuộc...

Đoạn, quay sang người đàn bà đẹp, cụ già nói thêm như than :

— Còn chuyện riêng giữa vợ chồng chúng tôi, lão phu này không muốn công bố, xin quí vị đừng tò mò hỏi làm chi !

Lúc ấy, người đàn bà đẹp thở dài rồi cúi đầu lặng lẽ bước đi trong khi Tông Đào vừa đặt Nguyên-Bình nằm xuống đất, chuẩn bị ra tay, nhưng nghe cụ già áo xanh kể chuyện mãi, lão ta cất giọng ồ ề hỏi :

— Câu thuyện tới đó hết chưa ?

Cụ già áo xanh nói tự nhiên :

— Qua hai ba lần mời, sư Tuệ Không mới đồng ý. Chúng tôi dùng nội công thượng thừa đánh nhau trong nhà giam...

Nói tới đây cụ đổi ra giọng trầm trầm khó nghe cho rõ :

— Thế rồi kết quả của cuộc khổ đấu giữa đêm, lão phu này... thua.

Tông-Đào gạn hỏi :

— Tuy là thua nhưng trong lòng có phục người ta không ?

Cụ già không thèm ngó tới mặt Tông-Đào, chỉ lộ vẻ buồn buồn đáp :

Ở lần đó ta không phục, vì ta phải lặn lội cả ngàn dặm và mắc tránh né lực lượng mai phục của cao thủ Thiếu lâm tự mới gặp được sư Tuệ Không. Một người đã mệt sức, còn một người khỏe khoắn ngồi trong phòng, thử hỏi định hơn thua như thế có công bình hay không ?

Quắc mắt soát chung quanh lão nói thêm :

— Đến ngày nay, lão phu này gặp Từ-nguyên-Bình mới biết rằng, trời đất to rộng, vạn vật tinh kỳ, người đời không thể đo lường nổi, cũng như trên đời này, biết bao nhiêu là cao thủ võ lâm, lão phu không thể xưng hùng xưng bá được...

Rồi có lẽ bởi xúc động, nên cụ già nói tới đây, giọng trầm trầm, như không còn nghe được rõ nữa và trên gương mặt cụ ta hiện lên nét buồn thảm đạm rồi lại nói như than :

— Thế nên, cuối cùng lòng của lão phu vẫn phục...

Tông-Đào cười ngất :

— Như vậy là mình tự biết xét mình đúng rồi đó !

Liền mở to đôi mắt, lão hán mạnh dạn nói lên :

— Kể từ đây, xin quí vị hãy nhớ điều này... khắp thiên hạ, sau sư Tuệ Không, là người có thể tranh được hơn thua với lão phu này chỉ có một Nguyên-Bình mà thôi, không còn, không còn ai khác hơn...

Nói tới đây, có lẽ lòng cụ già áo xanh đã se thắt, đớn đau hạy tủi nhục, nên không muốn nhắc tới chuyện đổ máu, giết người nữa. Khi đó, quần hùng cũng tỏ vẻ cảm động và đứng im phăng phắc.

Thời khắc trầm buồn đã lặng lẽ trôi qua, cụ già áo xanh thở than :

— Chỉ khi ganh đua chỉ kích thích một lúc nào mà để hận cả trăm năm. Từ mấy mươi năm nay, vinh dự võ lâm như cồn, rốt cuộc rồi nó chỉ là giấc mộng hoàng lương...

http://tieulun.hopto.org

Bỗng nhiên, cụ già áo xanh ngước mặt lên trời hú lên một tiếng như rồng ngâm, nghe rợn người, quần hùng đứng chung quanh đều giựt mình, xanh mặt.

Hình như trong tiếng hú dài đó, đã trút hết khối nặng nề trong lòng cụ già, giờ đây cụ nói như một lời tâm tình :

— Trong giờ phút này, lão phu là kẻ đại giác ngộ, không còn muốn đổ máu, không còn muốn đông thủ nữa...

Tiếng nói trầm trầm, tha thiết ấy, vừa dứt thì cụ già từ từ bước ra khỏi gian nhà đá, bước chân thật nặng nề, lão nói với lại :

— Nếu có ai ra tay làm khó lão phu, thì lão phu quyết xuôi tay không chống trả gì cả.

Lúc ấy mọi người đều nhìn nhau với dáng băn khoăn khó nghĩ, nhưng không có một ai lo mời đông thủ gì cả. Trong lặng lẽ, chỉ nhìn thấy một thân hình cao ốm của cụ già áo xanh bước đi càng lúc càng xa.

Bây giờ, trong gian nhà đá dù có vợ, có con và đồ đệ của lão nhưng lão vẫn không hề ngoảnh lại nhìn, dường như chuyến ra đi này lão không còn trở lại với người đời nữa.

Chờ cho tới khi tiếng chân bước không còn nghe nữa, đại-hán một giờ, Vương-quán-Trung và hết thảy nhân vật của phái Nam-hải đều úp mặt vào long bàn tay khóc mướt, quần hùng trông thấy cũng động lòng cảm thương. Nhưng chỉ có người đàn bà đẹp ngó thoáng qua cụ già lúc bước ngang qua cửa đá, bà nói to lên :

— Ra đi cũng là vừa..

Tuy lời nói lạnh nhạt như quên mất tình nghĩa, nhưng trong khóe mắt của bà ta đã long lanh ngấn lệ.

Chợt nhìn lên cánh tay tàn phế của mình, Dịch-thiên-Hành cũng xen vô:

— Cái danh dự nó làm khổ lụy người thì bực anh hùng cái thế vẫn vô ích.

Tông-huynh ơi ! Thôi, chúng ta cũng cần phải đi khỏi nơi này !

Nghe Dịch-thiên-Hành giục đi, người đàn bà đẹp lau nước mắt rồi giục nàng áo đỏ :

— Này con, hãy đi theo mẹ : Đã hơn mười năm nay, mẹ không ngờ ngàng tới con, từ nay về sau con phải về với mẹ, để mẹ làm tròn bổn phận của một người mẹ đối với con.

Nàng áo đỏ lắc đầu :

— Mẹ cứ đi về một mình đi ! Con muốn ở lại mãi trong tòa cổ mộ này.

— Thế nào ? Con nói sao ?

— Con không phải là Tiêu nương nữa, từ nay con đã là Từ phu nhân rồi !

Với vẻ mặt ngạc nhiên, Mai nương hỏi :

— Tiểu nương, con nói gì lạ vậy ? Từ Nguyên-Bình chẳng đã chết rồi sao ?

— Ai bảo chết, nếu người còn sống thì sao đây ?

Người đàn bà đẹp liền gật đầu chiều ý Tiêu nương :

— Con và gã ấy đã quen thân hồi nào ?

— Dạ, lòng con đã nguyện và cây trâm Hàn ngọc làm bảo chứng cho một lời thề rằng, con quyết yêu khi thân xác chàng nằm trong mộ, nào ngờ đâu chàng vẫn còn sống trên đời...

Ngừng lời, nàng cười ngất :

— Này mẹ, từ lâu mẹ không thấy mặt con, nhưng giờ đây mẹ biết dung nhan của con xấu đẹp thế nào không ?

— Mẹ đã lén về Nam hải một đôi lần, lúc con tắm hay đùa nghịch trên bãi biển mẹ có thấy mặt con mà không hay.

— Nhưng mẹ còn nhớ được mặt con hay không ?

— Mẹ nhớ chớ ! Đẹp hơn thuở thiếu niên của mẹ.

Nàng lại cười to lên và đưa tay dở từ từ mảnh lụa đen bịt mặt ra. Sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nàng đã ăn sâu trong ấn tượng của quần hùng nên khi nàng chường mặt ra ai ai cũng đều nhìn say mê, không chớp mắt.

Da mặt nàng trắng mịn mà có một vết thẹo màu đỏ sậm. Nhìn thấy, người đàn bà đẹp ngạc nhiên :

— Ai hủy hoại nhan sắc của con ?

Tiêu nương rơi nước mắt và nói bẽu bạo :

— Chính con tự hủy hoại...

— Tại sao ?

Nhìn Nguyên-Bình đang nằm ngửa trên mặt đất, nàng khẽ đáp :

— Vì chàng đã chết...

Cầm thanh Diệt tình kiếm đặt trước bụng, nàng nói tiếp :

— Nếu mẹ thương con thì đồng ý cho con lưu lại nơi này đi mẹ !

http://tieulun.hopto.org

Nước mắt chảy tràn xuống má, người đàn bà đẹp rút cây Hàn ngọc trên đầu ra nói với Tiêu-nương

— Này con, trâm Hàn ngọc thì có đủ một đôi, nhưng lúc rời khỏi Nam hải, mẹ chỉ mang theo có một chiếc. Trâm này chế bằng Hàng ngọc xưa cả ngàn năm, vật bên mình để giữ mãi nhan sắc không tàn phai. Giờ đây, Từ công tử đã chết vì chưởng lực hùng hậu của cha con, sợ rằng có thuốc tiên cũng e khó sống thì chi bằng con dùng cây trâm này để giữ lấy xác chết không bao giờ hư.

Nhận cây trâm Hàn ngọc, Tiêu nương hươi thanh Diệt tình kiếm nói to lên :

— Tất cả mọi người hãy rời khỏi nơi đây lập tức.

Trong giây phút sau, ta sẽ phát động tất cả cơ cấu bí mật dưới mồ và đóng cửa lại, thì lúc đó các người phải mắc kẹt trong ngôi cổ mộ này suốt đời nghe không ?

Vừa đưa mắt nhìn nhau, quần hùng im lặng bước từ từ ra cửa đá khí phách anh hùng dường như lúc bấy giờ đã lạnh hơn tro tàn. Chỉ có Tông-Đào ngoảnh mặt lại nhìn Tiêu nương và thi thể Nguyên-Bình, đang nằm ngửa trên nền gạch, lòng lão đau đớn tiếc thương, lão thầm nghĩ :

— Tiêu nương là «tiên nữ hóa nhân» nhan sắc đẹp như hoa, những người đẹp trên đời này không ai sánh bằng, nhứt là nụ cười như hoa hàm liếu, đã ăn sâu vào ấn tượng biết bao khách anh hùng, nhưng giờ đây vẻ đẹp mỹ miều ấy biến đổi, bởi những lần thẹo đỏ bầm !

Còn nguyên Bình đã dấn thân trên đường giang hồ, trong mấy lúc gần đây đã khét tiếng. Những bức cao thủ đệ nhứt võ lâm hết thảy đều nể sợ. Một vị anh hùng trẻ tuổi ấy như mặt trời mới mọc, tài trí siêu quần và lòng hào hiệp như gang thép, có thể nói Nguyên Bình là một nhân vật tạo thời cuộc, nhưng bỗng nhiên phải bỏ mạng trong tòa cổ mộ nầy ! Nàng vì chàng mà hy sinh nhan sắc và chàng vì nàng mà hy sinh tánh mạng, có phải chăng đó là sự báo ứng của luật nhân quả...

Trong lúc Tông Đào suy nghĩ miên man thì Dịch-thiên-Hành chạy trở lại, tay vén vạt trường bào, quỳ xuống nhìn mặt Nguyên Bình hắn nói to...

— Người đời ai cũng cho Dịch thiên Hành này chức điều ác ngất cao như núi, nào biết đó là một thủ đoạn bề ngoài. Lòng nhân

nghĩa là hung tàn bạo ác chưa đến lúc phơi bày bộ mặt thật cũng khó phân biệt lắm !

Nghe hắn nói sang sảng, lúc ấy quần hùng đều ngừng lại để lắng nghe.

Đoạn hắn tiếp :

— Bình sanh của Dịch mỗ chỉ biết kính trọng Tông-Đào và khâm phục Từ-nguyên-Bình ! Trời hãy còn thương kẻ anh hùng mà cho có mặt trên đời đến cuộc đời tàn thì Dịch mỗ chỉ mong vong anh linh của vị tiều anh hùng luôn luôn phò hộ Dịch mỗ này sớm hoàn thành ý nguyện rồi một ngày nào đó, giới võ lâm ổn định đại cuộc trở lại thanh bình thì Dịch mỗ này sẽ dựng lều bên mồ cô độc, để làm bạn với vong linh họ Từ, trong lúc tuổi già còn phải sống thừa.

Nhìn thấy hai hàng lệ, anh hùng lăn tròn xuống má và rơi trên bụng như những giọt mưa thu của Dịch-thiên-Hành, Thần cái Tông-Đào thở than :

— Dịch huynh ơi ! Chúng ta đã hiểu nhau rồi ! Thôi chúng ta đi !

Kéo vạt áo lau nước mắt xong, Dịch-thiên-Hành đứng dậy bước đi ra khỏi cửa đá, hắn quay lại kêu lên như tiếng chào :

— Tiêu cô nương !

Tiêu nương nhìn hắn mỉm cười :

— Có việc chi ?

— Cô nương là bực kỳ tài tuyệt thế, không hiểu trên đời này có phương thuốc nào làm cho Từ Nguyên Bình sống lại không ?

— Nói rõ với ông cũng không hại gì, nhưng tôi tin rằng, không có ai tìm được phương thuốc phục sinh ấy.

— Cô nương cứ nói thẳng đi !

— Một sen đề nghìn năm, mật măng xà nghìn năm, máu cá sấu trăm năm và hà thủ ô, bốn vị đó thiếu một cũng không được.

Nghe nói, Tông Đào chớp mắt nhìn Tiêu nương :

— Những vị thuốc đó, cứu được Nguyên Bình, già ăn mày này nghĩ rằng cũng phải có vị thuốc hồi phục lại sắc đẹp của cô nương chớ ?

Nhoẻn miệng cười, Tiêu nương đáp :

— Sửa lại đẹp như xưa thì trên đời này có ai đâu biết thưởng thức ?...

Ô kìa, cửa ngôi mộ sắp đóng lại, quý vị hãy ra mau đi !

http://tieulun.hopto.org

Lúc ấy, người đàn bà đẹp buồn buồn nói với Tiêu nương như lời từ biệt :

— Con, một mối tình duy nhứt đã trở thành mối hận nghìn năm ! Thôi mẹ đi đây !

Mẹ... con khỏi phải tiễn đưa mẹ !

Nhìn những kẻ thuộc hạ trong phái Nam hải, người đàn bà đẹp thét to :

— Các người còn ở đây làm gì nữa ?

Liền riu ríu tuân lịnh, quần hào trong phái Nam hải liếc nhau một cái rồi nối đuôi nhau bước theo sau người đàn đẹp. Cánh cửa đá đóng lại tức khắc, rồi những tiếng nhạc lời ca áo não, du dương từ bên trong phát ra như đề tiễn biệt quần hùng. Những bước đi ngập ngừng thối chí, cố gắng lần theo nẻo thông lộ, ra khỏi lỗ thủng vách đá, quần hùng nhìn bóng trời đã ngả về hướng Tây, là lúc hoàng hôn xuống tới núi rừng thâm u, cô tịch, gây thêm sầu thảm trong lòng khách anh hùng : cảnh tàn sát nhau trong giây phút vừa qua một cuộc ác chiến kinh hồn, giờ đây nó chỉ là cơn ác mộng...

Để tự trấn tịnh tinh thần, chư tăng Thiếu lâm tự vừa bước vừa niệm Phật. Những tiếng niệm Phật trầm buồn ấy làm tăng thêm sự đau xót trong tim óc quần hùng. Họ đều im lặng cúi đầu mà bước.

Bỗng đâu một thiếu nữ tóc bỏ xõa, rối tung vừa cười man dại vừa chạy bổ vào đám người đi. Trong khi quần hùng chưa hết kinh ngạc nhìn nàng thì Thượng quan Tung gọi :

— Thanh con !

Sau tiếng gọi, ông ta tách ra khỏi hàng ngũ quần hùng chạy tới trước... Trong quần hùng có Lãnh công Thiên, đã nhận Tra-tử-Thnnh là kẻ địch không thể nhân tay, giờ đây đang ở bên mình, hắn lẹ làng chạy tới hươi chưởng hết lên, đập vào Tra-tử-Thanh, họ Tra liền dùng Bách bộ thần quyền vừa chống đỡ vừa nhảy dang ra một bước, Lãnh công Thiên cười ha hả :

— Thiên bảo chủ họ Tra còn sống đây à ?

Đi đôi với tiếng hỏi ngạc nhiên, một đòn chưởng nổi gió nóng bỏng quét lên mình Tra Ngọc. Tra Ngọc nhanh chân lùi ra sau một bộ. Bấy giờ, bên cạnh Lãnh công Thiên có Dương-văn-Nghiêu đang đứng sau lưng

Dịch-thiên-Hành, hắn đột kích Thiên-Hành một chưởng ngay lưng, Thiên-Hành bị sức chưởng tống tới hơn một trượng. Thấy thế Tông-Đào nghiêng mình nhảy xông tới vội vàng đưa chưởng tiếp chưởng của Dương-văn Nghiêu «bốp» một tiếng, nẩy lửa. Lão quát to :

— Hãy ngừng tay !

Dương-văn-Nghiêu vừa thu chưởng lại vừa phản đối :

— Tông-huynh hét lên có nghĩa là ra lịnh cho những nhân vật anh hùng phải không ?

Trong khi Tông-Đào chưa đáp thì bất ngờ có tiếng cười khanh khách, kéo dài từ một nơi không xa lắm vọng lại. Một giọng cười nhức óc đinh tai. Họ khiến những người đang động thủ đều nhất loạt dừng tay ngó ra phía trước trong giây phút thì thấy người đàn bà đẹp xuất hiện. Vẻ mặt của bà lạnh như tiền, chỉ tiếp tục cười như điên mà không nói gì hết. Bên cạnh bà, gồm có Vương-quán-Trung, lão lưng gù, lão lùn, đại-hán một giò, bà Mai-nương và cụ già áo xanh, một nhân vật đã mạo danh kỳ lão Nam hải từ lâu khi bọn quần hùng mới vào gian thạch thất trong ngôi cổ mộ.

Tông-Đào quay lại hỏi người đàn bà đẹp :

— Bà cười cái gì vậy ?

Châu mày liễu, bà ta đáp :

— Bọn các người hèn hạ còn hơn loài chó heo, giam cầm các ngươi dưới hầm huyệt mộ mới vừa... Các người đã gây ra cuộc tàn sát trong ngôi cổ mộ khiến cho ái nữ ta giờ đây phải cam chịu bơ vơ, năm này qua năm nọ dưới mồ sâu...

Quần hùng cả giận, lườm người đàn bà đẹp, lửa hờn như đốt cháy mặt bà ta. Nhưng chỉ có Dịch-thiên-Hành trầm tĩnh cười khẻ khà :

— Một lời của qui phu nhân mắng nhiếc cả nhân vật khắp thiên hạ có nghĩa là quý phu nhân rất hối tiếc việc thả lỏng bọn hèn này ra khỏi ngôi cổ mộ ?

Bà ta nhìn Dịch-thiên-Hành bằng tia mắt lạnh lùng :

— Phải, ta đang hối hận với lòng ta...

Nói tới đây, bà ngừng lại rồi im bặt. Đinh-cao nóng nảy xen vào :

— Đã hối tiếc sao không ở lại trong ấy làm khỏ dễ bọn hèn này ?

Người đàn bà đẹp liền biến sắc bước xốc tới, Đinh-Cao cũng nhảy ra... Dịch-thiên-Hành, Tông-Đào đồng thanh kêu gọi :

http://tieulun.hopto.org

— Hai người không nên động thủ !

Hình như hai người ấy không nghe tiếng gọi, nên vẫn xáp lại gần hơn. Lúc đó, nhóm người thuộc hạ của người đàn bà đẹp cũng áp tới với cử chỉ hết sức khẩn trương, và quần hùng nói chung, đều không tự chủ được mình, cũng xê dịch ra phía trước. Tia nắng hồng nhạt buổi hoàng hôn soi lên mặt mọi người, lộ rõ ràng một sát khí đằng đằng không kém những bộ mặt đang lúc giao đấu. Rồi bỗng đâu sát khí ấy biến ra vẻ sầu bi tẻ lạnh trên những gương mặt quần hùng, bởi những tiếng ca trầm buồn, áo não từ bên trong cồ mộ phát ra.

— Mai nương ơi. Người đàn bà đẹp gọi bất ngờ.

— Có tớ già đây !

— Này Mai-nương, ái nữ ta muốn cứu sống Nguyên-Bình bằng bốn vị thuốc.

Nghe nhắc đến Tiêu nương, Mai nương nhớ thương nàng, không cầm được giọt lệ như mưa. Bà nhớ hình dáng, từng lời ăn tiếng nói, từng lúc vui buồn của nàng đã sống bên cạnh bà từ thuở bé thơ đến giờ. Tâm hồn bà đang chảy theo giòng nước mắt, đau thương, sầu khổ, bà im lặng ngoảnh nhìn về hướng ngôi cồ mộ.

— Này Mai-nương có nghe lời ta nói không ?

— Tớ già này đã nghe rồi !

— Nghe rồi sao không đáp ?

— Bốn vị thuốc đó cứu sống Từ công-tử, nhưng khó tìm lắm...

Lãnh-công-Thiên lòng còn hậm-hực xen vào :

— Tìm gì được mà hỏi chi cho mất công !

Người đàn bà đẹp gắt :

— Ai mà hỏi tới ông? Xía vô à ?

Lãnh-công-Thiên cũng vẫn còn tức giận không nguôi :

— Bà không có quyền cấm người ta nói được !

Trề môi, người đàn bà đẹp lườm Lãnh-công-Thiên. Lãnh-công-Thiên uất nghẹn trong cuộc đấu khẩu, không nên lời. Nhận thấy cuộc đấu bằng miệng có thể dẫn đến cuộc đổ máu, Dịch-thiên-Hành chán ghét, ê chề, nên khuyên can :

— Lãnh-huynh đừng nói nữa, để quý phu nhân nói cho hết ý rồi chúng ta cũng rõ lẽ phải quấy ở đời chớ gì !

Liền nấc nghẹn một tiếng "á" Lãnh-công-Thiên lảo đảo người và choáng váng lắc đầu :

Mai-nương liền đánh tiếng tiếp chuyện với người đàn bà đẹp, có ý giật tắt cảnh phiền phức, gay cấn đó.

— Thưa phu nhân, những vị thuốc ấy rất khó tìm.

— Mai-nương ơi ! Con ta ở suốt đời trong ngôi cồ mộ, cuộc sinh ly giữa mẹ con ta có biết bao giờ chấm dứt ? Nãy giờ nghe tiếng ca của nó rất bi ai, thống thiết, ta tưởng rằng, nó đã đau lòng đến cực độ rồi. Mai-nương có xốn xan trong dạ không ?

Cũng như quần hùng, Mai-nương đã bị một lời than thở vừa rồi gợi lại hình ảnh một cô gái đương xuân, đang hy sinh cuộc đời cho người yêu dưới lòng đất, bà khóc nức nở, khiến quần hùng cũng sụt sùi rơi lệ, Đoạn, Mai-nương đưa bàn tay run run gạt nước mắt rồi nói lên một giọng trầm buồn day xót :

— Tớ già này đang sống trong cảnh đoạn trường.

Liền quay lại nhìn những thuộc hạ, người đàn bà đẹp hỏi Vương-quán-Trung :

— Còn các người thế nào, có đau buồn không ?

Quán-Trung cúi đầu, rơi lệ :

— Tất cả chúng tôi đều tiếc thương Tiêu tiểu thơ.

— Từ lúc còn nằm trong nôi, ta đã cách biệt con ta rồi. Tuy là mẹ, nhưng ta không được cái sung sướng sống gần bên con...

Đưa tay gạt lệ rồi bà ta nói tiếp như nghẹn ngào :

— Ta muốn phanh phui nỗi đau buồn giữa tình mẫu tử, nhưng giờ đây phải làm sao ! Ôi đau đớn gì bằng cảnh sinh ly của tình ruột thịt...

Này Mai nương, không hiểu tại sao nó yêu tha thiết Từ công tử Mai nương có biết chăng ?

Mai nương vừa buột miệng trả lời thì không biết tại sao người đàn bà đẹp lại đưa tay khoát để cản ngăn, rồi bà ta nói thêm :

— Mai nương khỏi phải nói những chuyện đã qua. Ta chỉ biết con ta thật lòng yêu Từ công tử là đủ rồi. Ôi, hận nghìn đời chỉ là một chuyện tình...

Mai nương ơi ! Có muốn gặp lại Tiêu nương không ?

— Trời, sao mà không muốn ? Chỉ sợ không có cách nào gặp thôi...

— Cũng còn cách được gặp nó chớ. Mai nương ta đã giao cho Tiêu nương một cây trâm Hàn ngọc màu tía, mặc dù tâm mạch của Từ công

http://tieulun.hopto.org

tử đã dứt, nhưng đặt cây trâm vô miệng, nhờ hơi lạnh như ướp giá tuyết thấm vào tâm đồng kỳ mạch trong cơ thể thì thi hài không bao giờ sinh thúi hay tan rã được

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI SÁU

Tiêu nương quyết hy sinh trọn đời vì tình yêu

Mai-nương suy nghĩ giây lâu rồi lắc đầu chán nản :

— Thân xác không hư thì cuối cùng cũng là một xác chết đi thôi.

Người đàn bà đẹp liền gắt lời :

— Không phải đơn giản vậy đâu ! Ướp xác để cho có điều kiện bốn vị thuốc thì dễ như con rùa nằm ngủ, rồi không bao lâu sẽ thức dậy cơ mà.

Nghe nói, quần hùng tỏ vẻ thán phục ngấm ngầm, nhưng bà Mai nương cười đau đớn, muốn nói rồi thôi.

— Này Mai-nương, nếu Từ công tử sống lại thì tự nhiên con gái ta khỏi phải ở trong ngôi cổ mộ mồ côi, cuộc sống lại trở về với ánh sáng mặt trời.

Mai-nương khẽ gật đầu, dường như cho lời nói đó có lý. Qua một hồi im lặng suy nghĩ, người đàn bà đẹp nghiêm nét mặt gọi to :

— Lão lưng gù Hồ nhứt Thơ đâu rồi ?

— Dạ có tôi đây !

— Này, ngươi với lão lùn phải lập tức đi tìm ông chủ nhà ta và chuyển đạt ý của ta rằng. Người hãy vì đứa con yêu quý thì sự giận hờn giữa ta với người được tạm thời bỏ qua...

Lão lưng gù và lão lùn đồng thanh :

— Vâng !

Bà ta khẽ gật đầu nói thêm :

— Hiện nay tất cả những người trong bản phái đều tận lực đi tìm bốn vị thuốc hiếm có đó, dù gian nan, nguy hiểm thế mấy vẫn phải tìm cho ra. Hai ngươi cho ông biết như vậy và bảo ông cũng cần phải có bổn phận như thế !

Nhanh như chớp, hai lão thuộc hạ thét lên một tiếng như sấm rồi chạy như bay về hướng Tây. Quay lại ngó mặt quần hùng, người đàn bà đẹp thúc giục Mai nương ;

Thế cũng tạm xong. Thôi, chúng ta lên đường !

Dứt lời, bà ta thư thả bước đi, Mai-nương và bọn tùy tùng nối đuôi theo sau. Không bao lâu họ đã đi khuất dạng trong bóng đêm.

Qua một hồi nhìn theo bóng những người đi, Tông đào quay lại cười ngã nghiêng ngã ngửa. Ngạc nhiên, Dịch-thiên-Hành hỏi nhanh :

— Tông huynh cười cái gì dữ vậy ?

— Ừ, già ăn mày này cười cho bọn đàn ông chúng ta không bằng một mụ đàn bà.

— Coi — Tra-tử-Thanh phản đối — chuyện đó do Tông-huynh tự nguyện, cớ sao lại kèm tụi này vô nữa ?

— Già ăn mày này nghĩ sao thì nói vậy, nhưng họ Tra muốn gây sự hả ?

Giận đỏ mặt, Tra-tử-Thanh liền xốc tới dùng Bách bộ thần quyền và bộ cước tấn công đột ngột Tông-Đào liên tiếp ba bộ. Lúc đó, Tra Ngọc cũng rụt sẵn Phong vĩ châm chờ cơ hội tiếp ứng. Để đối phó, Tông-Đào dùng một lượt hai thế chưởng Bộ long hắc hải và Kim luyện tiêu long trong chưởng thức Thập nhị cầm long thủ vừa thủ vừa công, kết quả đẩy lui Tra-tử-Thanh và ông thét lên :

— Có phải Tra bảo thủ cố ý tranh cao thấp với già ăn mày này ?

— Chính là ta đây...

Tử Thanh vừa nói tới đó rồi lại ngưng vì lão ta nhìn thấy tất cả cao thủ đều tuốt gươm ra khỏi vỏ với sắc diện khẩn trương. Liền tỏ vẻ nao núng, Tra Tử Thanh nghĩ rằng, Tông Đào với mình không phải bạn cũng không phải thù, nếu giao đấu thì cả hai đều bị thiệt hại và vô tình tự mình gây thêm nhiều kẻ thù địch cho mình. Nghĩ thế, lão ta đề nghị với Tông Đào :

— Nếu Tông huynh muốn chỉ giáo kẻ dưới này thì hãy chờ một dịp khác để tranh cao thấp, được không ?

Tông-Đào cười thản nhiên :

— Không nhứt thiết như vậy.

— Nghĩa là sao ? Tông huynh thử nghĩ hai chúng ta tử đấu, hậu quả sẽ ra sao ?

— Cũng chẳng biết nó ra làm sao cả. Nhưng già ăn mày này không có ý tranh hơn thua. Trong vài năm tới đây, già này e rằng không còn động thủ gì với ai cả...

Ủa, lạ nhỉ, nói vớ vẩn chi cho mệt vậy ?

http://tieulun.hopto.org

Nhận thấy hai người muốn gây hơn thua nhau, quần hùng lo ngại vô cùng. Dịch-thiên-Hành giơ tay lên nói to :

— Này Tông huynh, kẻ dưới này đã hoàn toàn kính phục Tông huynh nhưng huynh vừa nói cả bọn ta không bằng một người đàn bà, rồi lại nói trong vài năm nữa không nòn động thủ với ai nghĩa là sao, khó hiểu quá ?

— Giờ gây, già ăn mày này xin hỏi Dịch-huynh, cả bọn chúng ta đến ngôi cổ mộ làm gì vậy ?

— Dĩ nhiên là những báu vật và con bướm vàng, con ve ngọc trong ấy.

— Thế thì hôm nay đã vô đó rồi thì lại ra đây, có ai tìm được món gì chưa ?

Lúc ấy quần hùng trố mắt nhìn, hết thảy đều im lặng, hình như họ đang tự kiểm hành động đã qua, dọ Tông-Đào gợi ý trong họ cũng có người mắt thấy bướm vàng và ve ngọc, nhưng không có ai được sờ đến bao giờ, thì đi nhiên họ nào biết được hai bảo vật ấy đã lọt vào tay bà Mai-nương.

Cũng suy nghĩ một hồi lâu, Dịch-thiên-Hành mới gật đầu nói rất khẽ :

— Tất cả chúng ta không ai lấy được món gì, chỉ làm một việc đầy nguy hiểm, không công, thật là khờ.

Tông Đào liền mỉm cười có vẻ khinh bỉ :

— Dịch huynh nói quá đáng !

Với nét mặt giận hờn, Dịch-thiên-Hành thét to :

— Tuy kẻ dưới này tàn phế một cánh tay, nhưng chẳng sợ Tông huynh đâu !

Tông-Đào vẫn trầm tĩnh cười tươi :

— Nhờ đâu chúng ta thoát khỏi ngôi cổ mộ, quý vị có nghĩ tới điều đó không ?

Giờ đây, bọn quần hùng mới bắt đầu nghĩ lại sự liều lĩnh trên bước đường đột nhập vào ngôi cổ mộ vừa qua, đi trên lối chết, nhưng nhờ võ công của Nguyên-Bình khiến Kỳ lão Nam hải phải nể phục và lão phải rút lui để lại sự yên tĩnh cho quần hùng tự do rời khỏi chỗ hồ huyệt ác hiểm.

Một thời khắc khá lâu, quần hùng đều im lặng. Chỉ có Dịch-thiên-Hành nói như tiếng nấc :

— Thế là...

Tông-Đào vội cướp lời :

— Là gì ? Già ăn mày này muốn nói thêm nhưng không biết dùng

không. Nếu kỳ lão Nam-hải không tự động rút lui thì mười vạn con ong độc, ba ngàn con rắn độc được thả ra, chừng ấy dù cho quý vị võ công cao cường đến đâu cũng không tránh khỏi cái chết bỏ thây trong huyệt mộ ấy.

Dịch-thiên-Hành thầm ý :

— Lời Tông-huynh cũng không phải vô lý.

Cao hứng Tông-Đào nói nữa :

Trong hàng ngũ võ lâm, những nhân vật của Nhứt cung, Nhị cốc, Tam bảo, ngoại trừ Thượng-quan-Tung đã theo tìm đứa con gái của hắn, chỉ có Thiên-huyền đạo-trưởng, nhưng ông này cũng không có mặt, kỳ du là ngang hàng nhau, già này muốn nói thêm về vấn đề ấy.

— Tông-huynh hãy trình bày cho đầy đủ để học khôn chung ! Dịch-thiên-Hành thúc giục Tông-Đào.

— Bình sanh già ăn mày này, ân hay oán đều phân minh, quí vị là nhân võ lâm dĩ nhiên là cũng biết rõ điều đó. Trong đại cuộc vừa qua, nếu không nhờ Tư-Nguyên-Bình thì chúng ta không thể thoát khỏi ngôi cổ mộ.

Nghe Tông Đào phân giải, quần hùng đều khẽ gật đầu qua vẻ buồn buồn. Chỉ có Tra Ngọc cười to và đối đáp với Tông Đào :

— Ý kiến của Tông lão tiền bối kẻ hậu sinh này đã nhận rõ rồi.

Thấy con mình có cử chỉ vô phép với bực trưởng thượng, Tra tử Thanh nạt :

— Hãy im ngay ! Đồ con mất dạy !

Hình như hiểu đồng tình với Tra Ngọc, nên lúc ấy Lãnh công Thiên cười to bảo :

— Tra huynh hãy để cho lịnh lang nói hết ý, nào có hại gì ?

Được bắc cầu, Tra Ngọc tiếp tục nói leo :

— Có phải Tông lão tiền bối muốn chúng tôi hợp lực đi tìm bốn vị thuốc đó phải không ?

— Phải, già ăn mày này muốn như thế.

Liền tỏ thái độ bất mãn, Lãnh công Thiên lườm Tông Đào :

— Lão ăn mày này muốn lợi dụng công sức chúng ta để cứu sống tên Tư-Nguyên-Bình hả ?

Hãy rõ thêm, trong giới võ lâm, những môn phái võ Đang, Thiếu lâm, Nhứt cung, Nhị cốc, Tam bảo đều mâu thuẫn nhau, phái nào cũng muốn tranh giành ảnh hưởng nên thỉnh thoảng đối chọi ra mặt, chỉ có phái Nam hải biệt lập, thì lẽ dĩ nhiên phải chịu uy

http://tieulun.hopto.org

khiếp khá nặng nề hơn hết, Và nói riêng Nguyên-Bỉnh, được sư Tuệ Không đặc biệt truyền dạy tuyệt nghệ và nhà sư ấy, còn đem đại pháp khai đỉnh của Phật, tức là tinh lực bản thân đã rèn luyện mấy mươi năm, chuyển nạp vào nội thể của Nguyên-Bỉnh thế nên trong giới võ lâm, chàng là một ngôi sao sáng ngời đang soi rọi ra bốn phương tám hướng, và chàng bị quần hùng ganh ghét, khắc kỵ là lẽ nhiên của thói đời.

Nguyên-Bỉnh chết, thâm tâm của quần hùng, vô hình tung đã vứt bỏ được gánh nặng uy hiếp, mà giờ đây, lời nói của Lãnh công thiên là lời đại biểu cho ý muốn của quần hùng theo phe hắn.

Bấy giờ, nhìn thấy Lãnh công thiên chưa nguôi giận, Tông-Đào vẫn mạnh dạng lập lại ý muốn của mình.

— Giả ăn mày này vẫn muốn đông người chúng ta hãy tiếp cứu tử Nguyên-Bỉnh.

Qua một thôi cười dài thích chí, Địch-thiên-Hành dõng dạc nói lớn

—Hùng thay Tông huynh ! Kẻdưới này nhứt định tán thành ý kiến đó, và nguyện đi thực hiện ngay .

Hết sức ngạc nhiên, Tra-tử-Thanh hỏi lạnh lùng :

—Địch huynh, Tử Nguyên-Bỉnh với Địch huynh còn một mối thù giết cha chưa thanh toán, quên hay sao ?

Địch-thiên-Hành cười khề khà :

—Vì chuyện cứu thù mà không cứu kẻ thù thì trở thành sợ kẻ thù Ta với Tử Nguyên-Bỉnh rốt cuộc rồi cũng không tránh khỏi một lần quyết chiến và nếu gã ấy không chết dưới tay ta, cũng là một việc đáng hờn.

(Còn tiếp)

In tại nhà in LÊ THANH, 26 Phạm-hồng-Thái
giấy phép số 2099 BTT/BC3/XB ngày 4-8-64

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI BẢY

Nàng nguyện chết theo chàng, cha già phải bó tay.

Mọi người nghe Dịch-thiên-Hành lý luận, ai cũng ngạc nhiên. Họ nghĩ rằng, xưa nay tên Dịch-thiên-Hành là người giả thiện để làm ác mà được một hư danh nghĩa hiệp khá vậy, nhưng giờ đây cái vinh dự nghĩa hiệp của hắn, dường như không phải nhờ sự lừa dối ấy mà nên được.

Bỗng nhiên, Tra-Ngọc bước tới giơ cao hai tay trên trời quả quyết nói:

Từ-huynh với tôi đã kết tình bạn thâm giao thì tôi cần phải ra sức để lo cứu giúp người.

Lúc bấy giờ, Đinh-Cao cũng bước ra hàng ngũ nhìn xuống thi thể Đinh Linh mà bệu bạo:

Lúc sanh tiền, con gái của lão phu này cùng Từ công-tử có tình cảm rất sâu và rất đẹp. Chính lão phu này cũng có lúc vì gã mà hao mòn tâm sức.

Liền đó, Dương-văn-Nghiêu cười mỉa mai:

Lại là một cuộc giành giựt gì đây? Kẻ dưới này không thể làm được rồi.

Thật là phức tạp, ai cũng có ý kiến và nhận thức riêng cho quyền lợi tối kỳ, nhưng trải qua sự biện bạch ngay thẳng của Tông-Đào phần đông đều phụ họa theo lão ta. Thế nên, ai cũng có một nhận xét đúng rằng, chuyện đi tìm 4 vị thuốc không phải là một giấc mơ, nhưng nếu tìm được rồi chừng ấy chưa chắc gì mấy người đã phụ họa, vui lòng đem thuốc cứu Nguyên-Bình một cách dễ dàng, và biết chừng đâu, họ cậy sức kẻ khác để tìm ra những món thuốc quý, để họ tiện bề đoạt giữa đường, làm cho Nguyên-Bình không được cứu sống.

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào đã thấu rõ bao nhiêu dụng ý, tính toán trong đầu óc bọn họ, nhưng đứng trước tình trạng chia rẽ, mâu thuẫn nhau, lão như người ngậm muối để giải khát, bởi vì lão dùng lời lẽ đúng đắn, nghĩa hiệp để động viên họ, nào ngờ lão đã vô tình gợi lên lòng ganh đua và gây mầm mống tàn sát nhau giữa quần hùng. Thế nên vấn đề chính yếu là cứu sống Nguyên-Bình đã gặp phải khó khăn.

Rồi trong bất giác, người ta nghe Lãnh-công-Thiên cười gượng gạo :

— Nếu quý vị đã có ý làm chuyện nghĩa hiệp thì kẻ thấp hèn này tự nhiên phải ủng hộ.

Không hiểu tại sao lúc bấy giờ trong quần hùng, không nghe ai đáp ứng lời Lãnh-công-Thiên, chỉ thấy Dịch-thiên-Hành bước tới gần bên cạnh Đinh-Cao, ông này nhìn hắn với cặp mắt đề phòng, nhưng hắn nói rất nhã nhặn :

— Này Đinh-huynh, cho phép tôi xem mặt lịnh nương một chút.

Đinh-Cao trả lời rất lạnh nhạt :

— Nó đã chết, đâu còn đẹp đẽ gì mà xem ?

— Không, biết đâu lịnh nương còn có thể cứu sống.

Thấy thái độ mềm mỏng của Dịch-thiên-Hành, Đinh-Cao mới sực nhớ ra thân thể của Đinh-Linh tuy lạnh ngắt như giá tuyết, nhưng trên ngực hãy còn âm ấm. Ông ta liền bước tới, hạ vòng tay xuống Dịch-thiên-Hành đưa tay chẩn mạch Đinh-Linh.

Một tát sau, Dịch-thiên-Hành nhìn Đinh-Cao mỉm cười :

— Lịnh nương còn hy vọng cứu sống lại !

— Vậy hả ?... Nếu Dịch huynh hết lòng cứu giúp thì... kẻ dưới này xin ghi ơn suốt đời.

Liền đó, Thiên-Hành lấy trong túi ra hai hoàn thuốc hỏi Đinh-Cao :

— Đinh huynh có tin Dịch mỗ này không ?

Ngập ngừng giây lâu, Đinh-Cao khẽ gật đầu.

Không cần nói gì thêm, Thiên-Hành bỏ hai hoàn thuốc vào miệng Đinh-Linh, đồng thời ra tay điểm lên bảy yếu huyệt trên mình nàng, rồi đứng thẳng người lùi ra bảo Đinh-Cao :

— Đinh huynh hãy mau đến Huyền-vũ cung, tìm cho được Thiên-huyền đạo trưởng, may ra cứu lịnh nương sống, để trễ thì nguy.

Lúc ấy, Đinh-Cao không còn tự chủ được mình, liền ấm ớ vài

tiếng nghe không rõ, rồi vội vã bồng Đinh-Linh bước thật nhanh. Chờ cho Đinh-Cao đi khuất, Dịch-thiên-Hành vẫy tay chào bọn quần hùng :

— Kẻ hèn này cũng xin cáo biệt ! Một năm sau, chúng ta còn có thể gặp lại nơi đây.

Quần hùng đáp ứng cho hắn bằng cái gật đầu, khi hắn vừa quay lưng bước đi thì Dương-văn-Nghiêu bỗng cười rộ lên nói với Tông-Đào :

— Tông huynh, như lời Tông huynh vừa nói, tiểu đệ chỉ e toàn giới võ lâm chúng ta còn có ngày nổi sóng gió ?

Tông-Đào cau mày, không đáp, nhưng có lẽ lão ta là bực kỳ hiệp trên đời, đã thấu hiểu lời nói của họ Dương chứa đựng nhiều mâu thuẫn. Rồi không hiểu ý gì, họ Dương vòng tay lại trước mặt quần hùng mà hỏi to :

— Xin hẹn gặp lại !

Lúc ấy, Tra-tử-Thanh kéo tay Tra-Ngọc khẽ bảo :

— Thôi, chúng ta cùng đi cho đúng lúc.

Thế rồi cha con Tra-tử-Thanh cùng bước đi một lượt với họ Dương, lúc ấy Lãnh-công-Thiên dợm bước theo, nhưng Tông-Đào bảo ông ta nán lại một chút. Ông ta tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi nhanh :

— Tông huynh còn muốn nói gì nữa ?

Không ngại ngùng gì cả, Tông-Đào liền hỏi thẳng :

— Này Lãnh huynh, nghe nói trong Thiên-độc-cốc của huynh đã chứa đầy độc vật, nhưng không biết có loại nọc độc mãng-xà ngàn năm hay chăng ?

Lãnh-công-Thiên đáp tự-nhiên :

Ừ, cái đó thì có, nhưng chỉ để dành được hơn ba trăm năm, còn hơn sáu trăm năm nữa mới đủ một ngàn năm.

— Sáu trăm nữa thì xương cốt chúng ta cũng hóa ra cát bụi rồi, còn đâu mà xử dụng nó !

— Thì cũng như Từ-nguyên-Bình, sáu trăm năm sau, thi hài vẫn còn y nguyên vậy, nhưng...

Nói tới đây, Công-Thiên nín thinh một cách bất ngờ, Tông Đào tỏ vẻ thắc mắc nhưng chưa kịp hỏi thì ông ta đã vòng tay cáo biệt mà đi rất vội vàng. Quần hùng đều bước theo, chỉ còn một mình Tông-Đào đứng trơ vơ giữa đêm hôm.

Dưới ánh trăng mờ mờ, Tông-Đào lần bước trở lại ngôi cổ mộ.

http://tieulun.hopto.org

Đứng bồi hồi trước cửa đá, lão nhớ đến tình của Nguyên-Bình đã từng sống quấn quít bên cạnh lão trên bước giang hồ nguy khốn không dằn được xúc động, lão cất tiếng gọi to:

— Tiêu cô nương, Tiêu cô nương ôi!

Qua mấy tiếng gọi, từ trong những kẻ đá nứt phát ra một giọng buồn buồn thờ ơ:

— Ai gọi tôi đó?

— Tiêu cô nương đã đặt cây trâm Hàn-ngọc vào miệng Từ công-tử rồi phải không?

Nàng áo đỏ đáp:

— Phải, nhờ nó mà sắc diện của chàng như người sống.

Ngừng lời trong giây phút, nàng nói tiếp:

— Tôi không biết ông là ai. Thôi ông đi đi! Có hỏi gì thêm tôi cũng không trả lời nữa đâu!

— Tôi chỉ hỏi một việc đó thôi, nếu cô nương không đáp không được!

— Á, ông bắt buộc tôi à?

— Nầy Tiêu cô nương!...

— Ông không được gọi đến tôi nữa!

Sực nhớ tới lời của mẹ nàng nói với nàng lúc chia tay, Tông-Đào không ngại gì mà không cho nàng biết:

— Nàng Từ phu nhân, tôi là người bạn duy nhứt của Từ Nguyên-Bình đây, phu nhân cũng không trả lời nữa sao?

— Dù là bạn thân với chàng, tôi chỉ cho phép ông hỏi một việc thôi.

— Tôi đã hiểu tình trạng của bạn tôi rồi, tôi không hỏi gì thêm mà chỉ muốn biết 4 vị thuốc ấy phải tìm nơi đâu? Cô là người học rộng hiểu nhiều, vậy cho tôi biết gấp đi!

— Ông tìm vị thuốc để làm gì?

— Xin cô chớ hỏi dong dài, chỉ đáp cho tôi một việc đó thôi và cô đừng nói dối!

— Tôi không bao giờ nói dối, nhưng ông tìm 4 vị thuốc đó, để cứu sống Từ Nguyên-Bình phải không?

Tông-Đào im lặng. Bên trong cồ mộ vọng ra tiếng cười lanh lảnh của nàng áo đỏ, một giọng cười gay. Đoạn, nàng nói thêm:

— Ông đừng bận lòng vô ích nghĩa là tôi muốn nói không phải cho tài sức của ông đi tìm những vị thuốc ấy không được, nhưng khi

đã được rồi, tôi cũng không thể cho phép ông vào ngôi cồ mộ thì làm sao cứu sống được Từ công-tử.

— Nói như thế có dụng ý gì vậy?

Rồi chỉ nghe tiếng thì thầm và thở dài của nàng áo đỏ, hình như nàng trả lời cho Tông-Đào nay là nàng tự nói với nàng chuyện gì đó. Im bặt một hồi lâu, khiến Tông-Đào phải nóng lòng chờ đợi, định kêu hỏi nữa thì nàng nói vọng ra:

— Lúc còn sống, người đã đối xử với tôi tàn nhẫn, lạnh nhạt. Nay người đã chết rồi, không còn tình trạng đáng buồn phiền như thế ấy, mà dù gì đi nữa tôi vẫn tình nguyện ở bên cạnh xác chết của người suốt đời, để cho người không thể rời xa tôi được nữa?

— Ối, chuyện viển-vông quá! Giờ đây hãy trở lại vấn đề, cô trả lời hay là không?

— Ồ, ông hỏi vấn đề tìm 4 vị thuốc chớ gì!

— Vậy chớ tôi hỏi gì khác đi?

— Ông hãy nghe đây, hột sen vạn niên ở trên đỉnh Thiên-sơn miền Tây-vực, từ muôn năm nay nó vùi dưới tuyết không nẩy mầm, nên người ta gọi là (Tuyết-liên-tử); nọc rắn ngàn năm ở trong ao độc Hóa-Cốt, xứ Miêu-cương; máu cá sấu trăm năm ở dưới dòng nước xoáy Long-môn của Hoàng-hà, còn Hà-thủ-ô thành hình thì ở trên núi Trường-bạch, ngoài biên ải Trung-nguyên.

Nghe nói, Tông-Đào đứng vịn vách đá, cúi đầu suy nghĩ:

— « Trong 4 món đó chỉ có Hà-thủ-ô thành hình tương đối dễ tìm hơn hết, chỉ cần leo lên núi Trường-bạch thì có, còn 3 món kia, một món ở dưới đáy sông ngay dòng nước xoáy, phụ cận Long-môn của Hoàng-hà, nước sông nầy tả ra ngàn dặm với thế mạnh bạo, chảy như thác, thổ dân ở vùng đó rất thạo về sông biển cũng khó lặn mà bắt được cá sấu để lấy máu. Còn hột sen ở đỉnh Thiên-sơn nằm dưới lớp tuyết dày đặc quanh năm làm sao bới lên mà tìm, biết chỗ nào đâu mà bới? Đặc-biệt món nọc rắn, chao ôi khó là khó! Trong ao độc Hóa-cốt, nghe nói nước và sinh đều nhiễm độc, lội xuống đó thấm ướt một chút, thì toàn thân mình hóa ra bộ xương trắng nghĩa là chết cháy »!

Đã nghĩ như thế, nhưng Tông-Đào không chán nản.

— Từ phu-nhơn có cách gì tìm được những món ấy khi mình đã tới nơi?

Không nghe lời đáp mà chỉ nghe những tiếng ca sầu thảm bi-ai

http://tieulun.hopto.org

phát ra. Tông-Đào biết rằng nàng áo đỏ không muốn trả lời cho mình, nên lại đứng buồn buồn suy-nghĩ nữa, thì lão sực nhớ tới trong ngôi cổ-mộ hãy còn một số người đẹp và tên Thương-vạn-Lý vì mê sắc đẹp mà còn kẹt trong đó, và có lẽ nàng áo đỏ đã phóng-thích bọn gái đó, chỉ giữ lại một vài cô để làm tỳ tất... không hiểu kỳ-lão Nam-hải phí bao nhiêu tâm não để xây tòa cổ mộ, tuy nhận rằng, để mà gài bẫy, tiêu diệt hết nhân vật võ-lâm Trung-nguyên hoặc là làm cho họ tàn-sát lẫn nhau vì lòng tham bảo-vật, nhưng rốt cuộc ngôi mộ mồ-côi chỉ để « chôn sống » đứa con gái cưng của lão, giờ đây lão đã đi mất và không biết lão đang suy nghĩ gì nữa ?

Qua một dòng tưởng nghĩ miên-man, Tông-Đào khổ sở bước đi, đi suốt đêm không nghỉ. Lão đã vượt được bốn, năm-mươi dặm đường rừng núi hiểm trở.

Khi trời vừa hừng sáng, đang đi, lão chợt thấy một người chạy tới gần đụng mặt lão... Bất giác, lão kêu to :

— Chú ăn mày con !

Vừa thở hồn-hển, chú ăn mày reo mừng :

— Sư-phó, con đã đến chỗ ở tìm sư phó không gặp !

— Có việc gì vậy con ?

— Dạ, sư-thúc bảo con tìm sư-phó !

Khẽ gật đầu, Tông-Đào nói như nói với mình :

— Nàng ấy bảo tìm để làm gì kia ?

— Nầy sư-phó, chiếc bảng vàng của môn phái kim-bài đã không còn trong tay sư-thúc !

— Chuyện đó ta biết rồi. Dịch-thiên-Hành đã giao trả kim-bãi cho ta.

— Mất kim-bài mà sao sư-thúc vẫn vui vẻ tử-tế đối với con.

— Hiện giờ người chờ ta nơi đâu.

— Ở đằng trước đây, không xa !

Tông-Đào lắc đầu :

— Ta không muốn gặp mặt người..

Lời chưa dứt thì bỗng nghe tiếng người con gái hỏi to :

— Làm gì mà sư-huynh trốn lánh tôi cả ngàn dặm ?

Nhón gót lên ngó về phía trước, Tông-Đào liền thấy cách ngoài hai trượng, một người đẹp áo xanh đang bước tới, chính là sư-muội

của lão. Lão ta liền lấy kim-bài đưa ra, nàng áo xanh trịnh-trọng sụp quỳ xuống.

— Nầy sư-muội, ta và sư-muội chọn một nơi không có bóng người để tịnh-dưỡng và sám hối kia mà !

— Phải, sư-huynh đã ra lịnh như thế...

Đứng phắt dậy, nàng áo xanh cau mày hỏi gay gắt :

— Quả thật sư-huynh muốn đoạn tình hay sao ?

Tông-Đào không trả lời, chỉ kéo tay chú ăn mày và giục phải chạy cho mau.

Thế rồi trong chớp mắt, hai thầy trò lão đi khỏi ba bốn mươi trượng, chỉ nghe văng vẳng lời nói của nàng áo xanh như tiếng thở than.

Đã đi được 6,7 dặm, hai người mới ngừng chân là lúc trời sáng bét. Hai người bước vào rừng tìm chỗ ngồi nghỉ.

— Sư-phó, Tử-nguyên-Bình độ này thế nào ?

— Chết rồi ! Hỏi làm gì ?

Với vẻ sợ-sệt, chú ăn mày không dám hỏi thêm. Rồi bất thình lình, hắn nằm sấp nghiêng tai sát mặt đất một hồi, khẽ gọi Tông-Đào :

— Sư-phó, có người đến !

— Vậy thì đứng dậy chuẩn-bị !...

Hai người liền leo lên một cây to đầy nhánh lá để núp nhìn xuống, 3 người đang chạy nhanh tới. Nhìn kỹ, Tông-Đào nhận ra là Tra-tử-Thanh và Dương-văn-Nghiêu.

Lão lấy làm lạ, Tra-tử-Thanh ở tận bên Ký-bắc, Dương-văn-Nghiêu ở đất Kim-lăng, kẻ nam người bắc mà sao hợp lại một đường đi đến đây ? Lão theo dõi từ cử-động của 3 người. Vừa tới bìa rừng bọn họ ngừng bước. Văn-Nghiêu mới hỏi Tra-tử-Thanh :

— Với kế-hoạch của Tra-huynh thì hay, nhưng không sợ bể-bạt sao ?

Tử-Thanh cười khà khà :

— Dương-huynh khéo lo thì thôi ! Kẻ dưới này đã có dự-liệu trước.

Núp mình trên cây, Tông-Đào nghe mà giận run. Lão đoán biết bọn nầy đã rời cổ-mộ mà không đi xa là có một mưu gian.

Đoạn Văn-Nghiêu cười khô khan :

http://tieulun.hopto.org

— Tại sao Tra-huynh không chịu thương lượng với ai mà chỉ chọn kẻ dưới nầy cũng thực-hiện kế-hoạch ấy ?

Tử-Thanh gượng cười :

— Bởi vì kẻ dưới này với Dương-huynh, kẻ nam người bắc, thế lực bằng nhau không thể quấy rối nhau được.

— Đó chỉ là một lý do...

— Như vậy Dương-huynh đồng-ý hay không cứ mạnh dạn cho biết chớ ?

— Nếu không bằng lòng thì sao ?

Tra-tử-Thanh liền biến sắc :

— Dương-huynh nhắm chống nổi cha con chúng tôi không ?

Dương-văn-Nghiêu cười nhạt :

— Thế thì cứ việc làm thử xem nào !

Liền vòng tay lại, Tra-Ngọc lễ phép nói với Dương-văn-Nghiêu :

— Kế-hoạch của cha tôi chắc chắn thành-công, sao Dương bá-phụ không chịu hợp-tác ? Đôi bên đều có lợi kia mà !

— Lão-phu nầy ra vào ngôi cổ mộ dễ như chơi, cần gì phải hợp sức.

— Nếu cha con ta ra sức cản trở thì không còn dễ-dàng đâu !

Nghe câu chuyện tới đây Tông-Đào căm giận và hiểu bọn nầy muốn trở vô ngôi cổ mộ để tìm bảo-vật nhưng vẫn im-lặng như nín thở, để lắng nghe họ gây gổ nhau cho hiểu thêm sự thật của một âm mưu.

— Hợp tác thì cũng được, nhưng bướm vàng và con ve ngọc phải chia phần về lão phu nầy

Nghe Dương-văn-Nghiêu nói lên lòng ích-kỷ quá tham-lam, Tra-tử-Thanh lo ngại đến biến sắc, nhưng Tra-Ngọc liếc Tử-Thanh và khẽ nói :

— Không hề gì đâu cha.

— Tra-huynh, ý muốn của Dương mỗ là thế ấy, Tra-huynh nghĩ sao ?

Trước khi bày tỏ ý muốn giành phần lợi to thì Dương-văn-Nghiêu tưởng đâu sẽ bị phản đối nào ngờ Tra-Ngọc lại đồng ý, thế nên giờ đây ông ta hoài nghi Tử-Thanh không thật lòng và mục đích của kế-hoạch có phần mờ ám. Ngờ thì ngờ như vậy nhưng ông ta vẫn đợi tiếng trả lời chính-thức của Tra-tử-Thanh, ông chủ của kế-

hoạch vô cổ-mộ. Dè đâu, Tử-Thanh chỉ nói với Tra-Ngọc, có ý gián tiếp đồng-ý Văn-Nghiêu :

— Con nói như vậy có nghĩa là tán-thành, cũng đúng !

Dương-văn-Nghiêu vẫn chưa yên tâm, nhìn Tra-Ngọc để hỏi nữa kẻ như hỏi Tử-Thanh :

— Tra-thế-huynh có thật lòng chia phần hai bảo vật ấy về tay lão-phu nầy, sau khi chúng ta chiếm được hay không ?

— Dạ, Dương-bá-phụ hãy tin rằng, một lời của người quân-tử là một ngọn roi ngựa...

Văn-Nghiêu cười hóm hỉnh :

Nói như thế là lão phu nầy không chiếm được quyền lợi theo ý mình ?

— Không Dương bá-phụ tinh thông về môn học Thổ-mộc, cha con của kẻ hậu sinh nầy hoàn-toàn nhờ bá-phụ dẫn đường vào cổ-mộ thì lẽ dĩ nhiên phần lợi quan-trọng hơn hết phải nhường cho bá-phụ !

Văn-Nghiêu làm thinh nhưng không tin lòng Tra-Ngọc, vì gã nầy quỉ quyệt khéo-léo từ lời nói ông ta đã thừa hiểu. Ông thầm nghĩ, cha con Tử-Thanh đã tính toán, chờ khi chiếm được 2 món bảo-vật vô giá đó, ra khỏi mộ thì thế nào ông ta cũng bị giựt lại. Nhưng ông lại nghĩ thêm, chưa chắc gì chừng đó cha con Tử-thanh giựt được, ông yên trí, cười ha-hả :

— Thôi được rồi chúng ta kíp lên đường.

Tra-tử-Thanh không vui :

— Nhưng cuối cùng ý-kiến Dương huynh thế nào ?

Tra-Ngọc vội xen vào để gợi ý :

— Có phải cha bắt người ta thề ?

— Ối thề thốt gì cho mất công, chúng ta lấy chưởng làm lời thề cũng được, nếu cần.

— Được, ý Dương-huynh rất hay ! Nhưng sau rồi đừng có hối hận nhé !

Dứt lời hai người đều tung chưởng ra một lượt khắc nhau nghe « bốp » một tiếng rồi nhảy lùi ra 3 bước, người nào cũng xanh cả mặt mày.

Hai người đều tính trước trong bụng, lợi dụng khắc chưởng để thay lời thề để thực sự thanh toán nhau, nên chưởng lực nào cũng dùng qua nội công ở bực bát-thành, thế nào qua một lần « thề » ấy họ lườm nhau bằng cặp mắt đầy lửa giận như trường-hợp giao-đấu thật-sự.

http://tieulun.hopto.org

Đoạn, hai người cùng phì cười, có lẽ để che lấp sự thù hằn vô ý-thức ; Tra-Ngọc cũng cười phụ họa, rồi cùng bước đi...

Khi ấy, Tông-Đào và chú ăn mày thót xuống đất, chú le lưỡi một rồi cái nói với Tông-Đào :

— May lắm chúng ta mới gặp được chuyện nầy !

— Phải bọn chúng đã đi thực-hiện mưu gian.

— Sư phó, vậy thì chúng ta phải đuổi theo để đối-phó ?

Tông-Đào nói trong vẻ băn-khoăn :

— Đúng vậy, con đã có ý-thức cẩn-thận ! Nhưng lạ quá, không hiểu tại sao cha con họ Tra lại bằng lòng nhường bướm vàng và con ve ngọc cho Dương-văn-Nghiêu, rồi họ sẽ chiếm được gì ?

Chú ăn mày nói bâng-quơ :

— Thì dĩ nhiên họ sẽ còn những vật báu khác.

Tông-Đào lắc đầu :

— Không ! không còn vật báu nào hơn dù bọn họ đã thèm muốn dữ lắm. Nếu có thì con quỉ cái ấy cũng đã biết rõ rồi.

— Quỉ cái nào ? Có phải cô chị trong Vân-Mộng nhị-kiều hay không ?

— Phải !

— Ồ, đồ yêu quái, con vái nó chết cho rồi !

Tông-Đào cười gay :

— Trước mặt sư-phó đây nhà con nói như vậy là nói bậy, cần phải ăn đòn !

Nói xong, Tông-Đào đưa tay cú đầu chú ăn mày một cái. Hắn liền kêu « ái-ui » một tiếng to rồi nhảy tới trước đi luôn. Vừa bước theo sau, Tông-Đào nghĩ thương chú ăn mày nhưng phải đánh như vậy để răn dạy.

Không bao lâu, hai thầy trò đã đi được vài dặm đường, trời đã sẫm tối, những miếng đêm chạy lòn qua kẻ lá tàng cây, gió đưa xào xạc, cùng mộ mồ-côi thấp thoáng trước mặt như những phiến đá màu đen sẫm nhô lên hoang-tàn lạnh-lẽo. Chiếc vạc Hàn-ngọc phía trước mộ đứng trơ-vơ mập-mờ, không hương khói.

Vừa trông thấy ba cái bóng người đi chầm-chậm về hướng mộ, Tông-Đào cất tiếng nói to :

— Hễ ai tìm thấy gì là phải được chiếm một phần !

Nghe nói, cha con Tra-tử-Thanh và Dương-văn-Nghiêu quay lại

nhìn, khi ấy chú ăn mày chạy nhanh tới trước, nói lên :

— Chú ăn mày này cũng phải có một phần nghe không ?

Hãy biết rằng, võ-công của « thần-cái » Tông-Đào rất cao, nên ba người này ngán sợ, còn đối với chú ăn mày thì họ coi thường, cho nên khi tiếng nói giành phần thì Tra-Ngọc liền « hừ » một tiếng khinh-bỉ và dùng « bách bộ thần quyền » đập chú ăn mày.

« Bách-bộ thần quyền » là tuyệt-nghệ của Tra-gia-Bảo, khi tung ra gió quyền cuốn tròn tạt tới trước bụng chú ăn mày nghe nóng bỏng, hắn vừa nhảy vừa la :

— Độc-hại ! Giết ta à ?

Hét lên một tiếng, Tra-Ngọc mở năm ngón tay ra thì một chiếc « phong-vỹ-châm » như mũi tên bắn tới nhanh như chớp, chú ăn mày « á » một tiếng rồi nhào lăn ra phía sau mấy vòng, ám-khí ấy chỉ đi phớt qua mình hắn, hắn liền đứng dậy cười ha-hả :

— Chẳng có sao !

Tra-Ngọc cả giận, nhưng Văn-Nghiêu cười nói với Tông-Đào :

— Này Tông-huynh, dưới tay của huynh không có tên lính nào yếu hèn cả !

Tông-Đào lườm Văn-Nghiêu :

— Đừng quá tâng-bốc người ta !

Bấy giờ, Tra-tử-Thanh tỏ vẻ thắc-mắc Văn-Nghiêu :

— Dương-huynh nói như vậy là ý gì ? Muốn nung chí thằng ăn mày con cho nó lừng à ?

Văn-Nghiêu không ngó ngay mặt Tử-Thanh mà đáp, chỉ cười khô khan vài tiếng. Tử-Thanh nổi nóng hỏi Tông-Đào :

— Tông-huynh, Tra-thiếu-bảo chủ chắc là không tầm-thường ?

Tông-Đào cười nhạt :

— Không dám địch với chú ăn mày đâu !

Tra-tử-Thanh xen vô :

— Kẻ dưới này lại muốn chú ấy lãnh-giáo một phen với thằng Tra Ngọc để được tăng thêm sự hiểu biết !

Nghe Tử-Thanh nói, Dương-văn-Nghêu mừng thầm, bởi vì hắn vừa mở lời khen chú ăn-mày với ý chọc tức Tử-Thanh, giờ đây Tử-Thanh hỏi gay Tông-Đào là trúng vào âm mưu gây mâu thuẫn của hắn rồi. Thế nên phải nhận-xét rằng, chú ăn mày cùng Tra-Ngọc giao đấu, tuy chưa ắt phần thắng sẽ về ai, nhưng chắc rằng Tông-Đào và

http://tieulun.hopto.org

Tra-tử-Thanh vẫn không can-dự đến vì phải xử-sự theo thái độ người lớn, vì vậy nên Văn-Nghiêu sẽ còn có cái lợi của ngư-ông, — hắn nghĩ như thế.

Bấy giờ Tông-Đào liếc chú ăn-mày mà hỏi ngay :

— Sao, con thấy thế nào ?

Ra dáng co đầu rúc cổ, chú ăn mày đáp :

— Con chẳng dám ! Tra thiếu-bảo chủ là bực anh-hùng cao-thủ, vừa dùng quyền để tấn công song song với thủ-pháp ném ám-khí rất nhanh, thiếu chút nữa thì con mất mạng rồi !

Chú ăn mày coi con người lờ-khờ mà lanh xảo. Ngoài miệng chú nói ngán Tra-Ngọc nhưng sự thực là ngụ ý rằng Tra-Ngọc đã không làm gì được chú. Nhưng Tra-Ngọc đã nghe thấu được thâm-ý của chú ăn mày, nên gã thách-thức :

— Các-hạ tự khiêm quá đáng. Hãy vui lòng tiếp-nhận vài hiệp của kẻ thấp hèn này !

Rồi không cần chú ăn mày trả lời, gã ta múa song quyền đập tới, bóng quyền ngang dọc như bao phủ hết thân hình đối phương nhưng qua giây phút đột-nhiên chú ăn mày nghiêng vai nhảy khỏi bóng song quyền. Tra-Ngọc nóng giận, nghĩ rằng, hôm nay không đánh ngã chú ăn mày thì mất cả danh dự của mình và của Tra-gia-bảo. Thế nên gã lập tức nhảy theo, dùng quyền và cước bộ tấn-công tới-tấp chú ăn mày...

Võ-công của Tra-Ngọc đã nổi tiếng, còn chú ăn mày thì ai cũng cho là tầm-thường. Trước thế bị tấn công, chú không động thủ để đánh trả, chỉ chạy quanh mình Tra-Ngọc, như con rắn bò theo thân cây, đôi tay hoành trước bụng. Chạy giáp vòng lại tháo ra, quay mặt chạy nữa, cũng xoay vòng, vậy mà Tra-Ngọc không đụng được tới mảnh áo của chú dù là phương-thức tấn-công của gã cũng nhanh và rất chặt-chẽ.

Trong một thời-khắc không lâu, Tra-Ngọc đã động-thủ hơn ba chục lần, chừng ấy, chú ăn mày mới thét lên :

— Giờ đây ta bắt đầu động-thủ đây nghe !

Liền đó, chú nhảy bổng lên 2 thước, vung chơn đập mạnh trên đòn quyền của Tra-Ngọc. Bị chạm cánh chưởng, Ngọc dội ra và lập-tức lách nghiêng mình, dùng chưởng đánh trả lại, chú ăn mày rùng vai thấp xuống, bắn lùi đôi chân ra 5, 6 thước. Ngọc giựt mình :

— Ấy là thế gì vậy ?

— À, nó gọi là « Đập chó không chết thì cắn lại chó ! »

— Đồ nói xàm ! Tra-Ngọc quát mắng.

Chú ăn mày vẫn cười thản-nhiên :

— Đây, một đòn « đả-cẩu » thứ hai nữa !

Trong giây phút chuyển động của thân hình, chú ăn mày tung song-chưởng một lượt chủ-động tấn-công ngay đầu Tra-Ngọc. Một đòn « bách bộ thần quyền từ tay trái Tra-Ngọc vung ngang trán chú ăn mày... Để phản ứng mau lẹ, chú ăn mày ngẳng đầu lên khi đòn quyền chưa kịp hạ tới trán y, y khạc nước miếng lên mặt Tra-Ngọc, Ngọc không đề-phòng, nên gò má bên mặt bị trúng nước miếng thì liền thu quyền lại để vuốt cho sạch mặt, trong lúc y vừa cười ha hả vừa thư thả dang ra.

Nên biết Tra-Ngọc là một vị công-tử. Ở trong Tra-gia-bảo nhất hô thì có bọn tớ trai tớ gái bá ứng, rất mực tôn kính giờ đây bị chú ăn mày khạc nước miếng vào mặt, gã giận căm gan và vì sức giận làm mất bình-tĩnh nên gã chưa ra được thế tấn-công rửa hận, thì liền đó, chú ăn mày đứng cách xa ngoài ba trượng, vỗ tay cười vang rân :

— Sư-phó, sư phó ơi ! Hôm nay con mới biết cái nhiệm-mầu của thế « thổ cầu » rồi đấy !

Khi ấy Tra-tử-Thanh thấy Tra-Ngọc xanh mặt, lão ta nói gay gắt với Tông-Đào :

— Tông-huynh đã dạy được một tên đệ tử xứng đáng thật !

Tông-Đào cười nhạt :

— Thôi thì nói gì nữa, ông gọi đứa con cưng như ngọc như ngà của ông tiếp-tục động-thủ với chú ăn mày của tôi đi !

— Hừ, võ-công như vậy mà Tông-huynh thách-thức quá dữ dội ?

— Nếu ông cố ý mỉa-mai thì cần gì phải nói chuyện với già ăn mày nầy.

Nhận thấy không khí hơi nặng nhọ, Dương-văn-Nghiêu xen vào :

— Theo kẻ dưới này nhận thấy, thì Tông-huynh nói thật không có ý thách-thức gì cả.

Tra-tử-Thanh hét to :

— Đừng nói xàm, vô-ích !

Văn-Nghiêu không nhịn thua :

— Nếu lúc lịnh-lang vừa bị nhổ nước miếng vào mặt mà đối-phó liền một khi, cũng chưa chắc gì đối phó được.

http://tieulun.hopto.org

Bấy giờ, Tra-Ngọc kéo một chéo áo lên chùi mặt cho thật sạch rồi không nói gì hết, chỉ đột ngột tung một đòn « bách bộ thần quyền » đi đôi với một chiếc ám-khí « phong-vĩ-trâm ». Nhanh như chớp, chú ăn mày nghiêng vai nhảy dang ra tránh đòn tấn công, rồi bất thình-lình tiếng chân bước nặng-nề của ai không biết, khua động nghe xa xa. Tiếp đó một tiếng thét vang lên theo làn gió quét sau lưng chú ăn mày. Chú ăn mày không kịp đề phòng bị té sấp mà hướng mặt về phía trước như hứng lấy chiếc « phong vĩ trâm » từ đối phương đang vút tới. Tông-Đào hoảng kinh hươi chưởng đánh bạt chiếc ám khí, bắn trở ra người lạ, và gió chưởng đó đẩy chú ăn mày cũng văng ra hơn 3 thước. Khi ấy chỉ thấy người lạ phất tay áo một cái chiếc « phong-vĩ-trâm » như bay vào biển cả, mất hút.

Bây giờ, người ta mới nhìn kỹ kẻ lạ thì nhận thấy người đó dáng cao lớn nghều ngào mặt đỏ gay, mắt to như chiếc lục lạc, mặc áo trắng bào rộng phình ra dài phết đất. Lão mặt đỏ nầy chưa ai gặp lần nào cả. Lạ một điều là khi lão buông xuôi tay áo xuống, người ta thấy trên thân áo của lão dính đầy « phong-vĩ-trâm ». Lão hầm-hừ hỏi trống :

— Kẻ nào vừa thấy mặt lão-phu lại chào mừng bằng ám khí ?

Giọng nói của lão như chuông đồng, Dương-văn-Nghiêu khẽ giựt mình :

— Các-hạ là ai ? không biết « phong-vĩ-trâm » của Tra-gia-bảo hay sao ?

Lão mặt đỏ tỏ vẻ ngạc nhiên :

— Ồ, Tra-gia-bảo à ? Nếu vậy ngươi đây là Tra-tử-Thanh ?

— Không, kẻ dưới này là họ Dương, ở Kim-lăng còn Tra-bảo-chủ thì ở Ký-bắc.

— Thế là các-hạ là Dương-văn-Nghiêu của Dương-gia-bảo đây à ?

— Phải đấy !

Lão mặt đỏ gật gật đầu :

— Thật là hạnh-ngộ !... Nầy họ Dương, còn ông bạn ăn mặc rách-rưới kia có phải...

Biết lão mặt đỏ muốn hỏi mình, Tông-Đào xen vào :

— Già ăn mày này thấp thỏi nên cần gì phải tìm biết danh sách làm chi.

Lão mặt đỏ liền phản-đối :

— Ở đời đâu có cái lý đó ?

Tông-Đào bĩu môi và quay mặt chỗ khác. Nhưng Dương-văn-Nghiêu lại tự động giới-thiệu với lão mặt đỏ :

— Già ăn mày tức là « Thần-cái » Tông-Đào, danh tiếng như cồn.

Lão mặt đỏ mỉm cười :

— Quý danh ấy, lão-phu đã ngưỡng mộ từ lâu ! ... Giờ đây xin hỏi chung quý vị có khi nào gặp thằng con của lão-phu này không ?

Tất cả ba người đều lấy làm lạ, chưa biết lão ta mà con lão là ai làm sao biết được ? Dương-văn-Nghiêu liền thắc-mắc hỏi lão ta :

— Lịnh lang là ai vậy ?

Lão đáp :

— Là « Phất-hoa công-tử », họ Thường, tên Thiên-Bảo.

Cả ba người đều gật gật đầu, tỏ ra đã có gặp gã ấy và họ đều nhớ lại trong một dịp nào đó, Dịch-thiên-Hành có cho biết phụ thân của Phất-hoa công-tử là một nhân vật phi phàm ; chính Thiên-Hành đối với Phất-hoa cũng có phần kính nể, nay không ngờ lão mặt đỏ này lại là cha đẻ của gã ấy.

Đến bây giờ Tông-Đào mới quay mặt lại nhìn lão mặt đỏ mà dịu giọng :

— Già ăn mày này đã gặp công-tử được một lần, lâu rồi, nhưng hiện nay không biết gã đi đâu.

Tông-Đào vừa dứt lời thì lão mặt đỏ hỏi sang chuyện khác, hình như lão muốn đặt vấn-đề :

— Quý vị đến đây có việc gì ?

Dương-văn-Nghiêu và Tra-tử-Thanh đồng thanh đáp :

— Dù là việc gì đi nữa, cũng không quan-hệ tới Thường-huynh.

Lão ta liền biến sắc, nhưng không hiểu giận hay bởi kinh ngạc gì đây thì bỗng đâu, lão im lặng, nhảy tới trước, cúi mình xuống đưa tay sờ sờ lên mặt đất, đoạn giơ tay lên nói to :

— Trên vùng đất đá sỏi, cát pha nầy, trước kia người ta đã chôn Hàn-ngọc nghìn năm...

Vừa nói lão vừa liếc mọi người, mọi người cũng liếc lại lão ta, rồi cũng bước nhanh tới dưới chân chiếc vạc Hàn-ngọc và nhìn thấy những hòn đá trắng phau, bóng láng, lô nhô trước nền mộ, hình như không có gì lạ mắt và chính họ cũng không để ý.

Thấy mọi người lặng-lẽ như ngơ-ngác, lão mặt đỏ nói thêm :

http://tieulun.hopto.org

— Trên mặt đất có hơi lạnh, đó là dưới mặt đất có Hàn-ngọc, để dành cho quí vị đấy ! Nếu ai tìm được thì kẻ thấp hèn nầy xin mượn lại xài và rất mang ơn !

Tra-tử-Thanh vọt miệng như để tảng lờ :

— Thường-huynh nói đúng, dưới đó vốn có một khối Hàn-ngọc xưa cả ngàn năm đã chế thành chiếc vạc, nhưng không biết nó nằm về hướng nào, lâu năm quá, chắc lòng đất cũng biến-chuyển, không chừng vật báu ấy cũng đã mất rồi.

Lão mặt đỏ cười hớn-hở hỏi Tử-Thanh :

— Một chiếc vạc Hàn-ngọc chớ không phải viên Hàn-ngọc hay sao ?

— Phải đấy ! có chỗ nào mà có thứ lạ lùng và quý vô giá ấy nữa không ?

— Quý vị hãy biết rằng, lão phu nầy đời đời ở hòn núi Trường-bạch là vùng lạnh buốt quanh năm, vẫn biết rành việc ấy...

Nghe nói tới núi Trường-bạch, Tông-Đào xen vào hỏi nhanh :

— Thường-huynh ở núi ấy, thấy có vị thuốc Hà-thủ ô thành-hình không ?

— Hừ lúc lão phu nầy đang nói sao Tông-huynh dám cướp lời ?

Tông-Đào nổi giận :

— Già ăn mày này nghĩ gì thì nói ngay cái đó, không ai cấm cản được cả.

Liền dựng đôi mày, lão mặt đỏ đứng bẹt chân chữ « Bát », quất một đòn chưởng « Hàn tuyết phân-phi », làn gió chưởng tung ra lạnh thấu xương. Tông-Đào động hai cánh chưởng dợm đánh trả lại, nhưng bỗng thấy lão mặt đỏ trở mình nên ông ta lỡ bộ phải nhảy tránh ra.

Thấy vậy, lão mặt đỏ ngạc nhiên hỏi :

— Ủa, sao không tiếp thử một chưởng của lão-phu ?

Vừa cười khà khà, Tông-Đào vừa đáp :

— Già ăn mày nầy từ khi được một người bạn duy nhứt trên đời cứu sống tới giờ, không muốn động thủ với ai nữa.

Lão mặt đỏ lại ngạc nhiên :

— Nếu Tông-huynh không động thủ thì không lẽ lão phu nầy động thủ một mình hay sao ?

Rồi Tông-Đào chỉ thở dài một hơi, không nói gì thêm. Khi ấy, Tra-tử-Thanh lại trở lại vấn đề thiết thực của hắn .

— Này Thường-huynh, chiếc vạc Hàn-ngọc dùng về việc gì, xin Thường-huynh chỉ rõ cho ?

Lão mặt đỏ cười đắc chí :

— Ông chủ một gia-bảo mà không biết còn hỏi gì ?

— Thật ra Tử-Thanh chỉ biết chiếc vạc Hàn-ngọc là một bảo vật hiếm có nhưng rất tiếc là không biết công dụng của nó ra sao, đã một lần gặp chiếc vạc tương tợ đặt trước ngôi cổ mộ, không chú-ý lắm, cho nên để lọt vào tay kẻ khác. Giờ đây hắn chưởi thầm kẻ ấy vì hắn đang động lòng tham lam và hối tiếc, hắn hối tiếc đứng phụng mặt.

Đoán trúng tim đen Tử - Thanh, lão mặt đỏ nói như thách thức :

— Chiếc vạc Hàn-ngọc hồi đó đã bị người ta chiếm mất, rồi không bao lâu, người ấy xin trả lại, lão phu nầy hết sức cám ơn, ơn đó không bao giờ quên được.

Hãy biết rằng, trong số người có mặt nơi đây, chỉ có Dương-văn-Nghiêu là người tính toán nhiều hơn hết. Hắn thầm nghĩ kế-hoạch của hắn đã bị Tông-Đào phá rối, giờ đây lại thêm lão mặt đỏ nữa cũng là nhân vật có nhiều tham vọng và khả-năng chiếm đoạt những bảo vật trong ngôi cổ mộ, nên hắn muốn hai lão hán đụng chạm nhau, tranh giành để sát hại nhau cho hắn với Tra-tử-Thanh tự do vào huyệt mộ... Hắn trầm tĩnh cười mấy tiếng ha hả nói với lão mặt đỏ :

— Này Thường-huynh, chiếc vạc Hàn-ngọc dưới lòng đất nằm về hướng nào, tôi cũng như Tra-huynh đều không biết.

Lão mặt đỏ liền hỏi lại :

— Quí vị muốn biết để làm gì ?

Văn-Nghiêu cười khề khà :

— Hà tất phải nói rõ điều đó :

Với vẻ mặt quạu quọ, lão mặt đỏ day lại nói với Tông-Đào :

— Tông-huynh nhứt định tìm vật báu ấy hả ?

Tông-Đào không đáp. Ông ta đã biết Dương-văn-Nghiêu muốn giá-họa cho ông, ông hất hàm hét mắng :

— Dương-văn-Nghiêu, ngươi là người xấu !

http://tieulun.hopto.org

Văn-Nghiêu chỉ cười khô-khan, không đáp được.

Khi ấy lão mặt đỏ nhận rằng, chiếc vạc Hàn-ngọc đã lọt vào tay Tông-Đào rồi nên vòng tay nói trước mặt Tông-Đào :

— Nếu Tông-huynh sẵn-sàng cho lão phu mượn chiếc vạc Hàn-ngọc xài đỡ một năm thì cảm ơn biết mấy ?

Tông-Đào lắc đầu :

— Tôi không biết cái đó. Nó ở đâu tôi không thấy kia mà !

— Tông-huynh đã lầm tưởng lão-phu có thái-độ ép buộc Tông-huynh hay sao ?

— Cả đời già ăn mày nầy, chưa từng bị ai bắt buộc hay đe-dọa gì cả !

Thế rồi một cánh chưởng của lão mặt đỏ hươi theo tiếng hét :

— Tiếp lấy một chưởng ép buộc đây, Tông-Đào !

— Không. Tôi chẳng đã nói không động-thủ với ai hết hay sao.

Nhận thấy lão mặt đỏ hổ thẹn khó chịu, Tông-Đào nói thêm :

— Các-hạ làm người cần phải ngay thật, đừng để giống hạng người hèn hạ khó coi lắm !

— Ông nói ai, hử ?

— À, chính ai nhận lời nói của tôi là người đó vậy.

Lúc ấy, Dương-văn-Nghiêu nhận ra Tông-Đào đã chưởi hắn, hắn cả giận thét to, vung song chưởng hùng hậu tấn-công Tông-Đào với hai thế « thề phượng tùy nha » và « kim long nhập vân », thật ác-liệt... Tông-Đào lộ vẻ đau đớn, muốn động thủ đối phó ngay, nhưng vì đã nói từ khi được Từ-Nguyên-Bình cứu sống lão, lão không hề muốn đánh đập gì với ai nữa. Tâm-trạng của lão hiện giờ, nguội lạnh như tro tàn và luôn luôn nghĩ đến việc tìm cho được 4 vị thuốc quý để cứu Nguyên-Bình mà việc đó sức một mình không thể làm được, ắt phải cần nhiều cao-thủ võ lâm dự vào. Lòng của Tông-Đào quá chân thành, nên khi đòn song chưởng của Văn-Nghiêu đập tới, lão không đối phó...

Nhưng chú ăn mày nhanh chân nhảy tới vừa kêu lão phải tránh đòn tấn công vừa đưa song chưởng đỡ cho lão và liền đó, lão mặt đỏ bỗng hét lên, xông tới đập vào song chưởng văn-Nghiêu nghe « bốp, bốp » hai tiếng. Văn-Nghiêu liền quay mình nhảy lui ra một bước, hình như đã bị ê-ẩm cả cánh chưởng, nên hắn đứng nhăn mặt trong khi lão mặt đỏ đứng ngây người bất-động.

— Thường-huynh đối-phó tôi có dụng ý gì hả ?

— Lão-phu không thể làm ngơ khi Dương-huynh đánh một người không muốn đánh lại Dương-huynh. Có thế thôi !

Nghẹn lời, Văn-Nghiêu không nói gì được, nhưng lão mặt đỏ nhìn Tông-Đào nói tự nhiên như chẳng có việc gì xảy ra :

— Tông-huynh có chiếc vạc ấy không cần dùng gì nhưng lão-phu này rất cần !

Tông-Đào muốn quay mặt chỗ khác, nhưng nghĩ lại cũng nên cho lão mặt đỏ biết một điều để may ra lão ta có thể giúp đỡ sự cần-thiết của mình :

— Nầy Thường-huynh, chiếc vạc quý báu ấy, thật ra tôi không biết nó ở đâu, nhưng nếu Thường-huynh vui-vẻ hứa với tôi một việc thì tôi xin liều mạng để tìm nó cho Thường-huynh.

— Phải rồi đấy ! Như thế mới công-bình. Vậy Tông-huynh cần đến lão-phu việc gì đây ?

Chỉ yêu cầu các hạ tìm giùm một nhánh Hà-thủ-ô thành hình !

— Úy, . . . theo lời thiên-hạ đồn thì trong núi Trường-bạch có vị thuốc đó, nhưng lão-phu đã sống ở đó mấy chục năm nay chỉ thấy nhân-sâm chớ không thấy Hà-thủ-ô thành hình người, chuyện cần của Tông-huynh thật là khó !

— Già ăn mày nầy đi tìm chiếc vạc Hàn-ngọc cũng phải phí biết bao công lao, có khi phải hy-sinh xương máu, vì nếu bảo vật ấy đã bị người cướp đi thì người đó nhứt-định không hèn rồi.

— Thôi, lão-phu nầy cũng xin bằng lòng cho !

Nhận lời đáp-ứng của lão mặt đỏ, Tông-Đào cười tươi :

— Thường huynh thấy còn cần thêm gì nữa không, cứ nói hết ra đi !

— Phải nói thêm cho rõ chứ ! Lão-phu nầy tìm được Hà-thủ-ô thì chiếc vạc đó không phải là vật cho mượn tạm mà là thuộc về của riêng của lão-phu nầy nghe không ?

— Được. Tôi nói là chắc !

Nãy giờ Tra tử-Thanh chầm-bầm bàn mặt, nghe Tông-Đào nói chắc, hắn phản-đối bằng lời hỏi gay :

— Nầy Tông-huynh, chiếc vạc ấy ở trước nền ngôi mộ mồ-côi [illegible] của kỳ-lão Nam-hải, tại sao Tông huynh tự tiện đứng làm chủ và hứa tặng cho người nầy người nọ được ?

http://tieulun.hopto.org

— Tôi đem chiếc vạc Hàn-ngọc trao đổi Hà-thủ-ô thành-hình để cứu sống con rể của kỳ-lão Nam-hải, đành rằng tôi tự-động làm chủ, nhưng không hại gì, vì nó đem lại sự ích-lợi chung.

— Chỉ sợ cho ai kia phải mang hại thôi !

Tông-Đào nạt to :

— Chớ nói xàm !

Tra tử-Thanh cũng nạt lại :

— Già ăn mày thật tình không động-thủ hay sao ?

Tông-Đào không đáp, chỉ quay lại hỏi lão mặt đỏ :

— Tôi đã nói chắc-chắn rồi, vậy chúng ta bao giờ mới gặp lại để trao đổi ?

Lão mặt đỏ thản nhiên đáp :

— Trong kỳ-hạn một năm được không ? Vì Hà-thủ-ô khó khăn lắm !

— Cũng được. Nếu đúng ngày nầy ở năm tới, tôi không trao được chiếc vạc Hàn-ngọc thì xin đem bổn mạng của già ăn mày mà tạ lỗi.

Lão mặt đỏ gật đầu :

— Tốt lắm !

Dứt lời, lão phất mạnh tay áo trường-bào, một làn gió lạnh buốt phủ trùm lên mặt Tông-Đào. Liền đó, lão lui ra một bước, nghiêng vai lấy thế cho thân-hình vụt đi như bay, trong chớp mắt đã khuất dạng trong bóng đêm.

Thấy lão hán mặt đỏ đi rồi, Tra Tử-Thanh hỏi gắt Tông-Đào :

— Già ăn mày đã nói rằng không muốn động-thủ với ai, tại sao ở đây chi, có phải để cản-trở bọn chúng tôi không ?

Tông-Đào cười ngất :

— Già ăn mày nầy ở đây có quan-hệ gì tới các ông ?

Nhận thấy không-khí có phần khó thở, Dương-văn-Nghiêu xen vào khuyên can :

— Tra huynh, đừng nóng-nảy !

Liền khi ấy, Tra-Ngọc bước tới đứng theo thế tam-giác với Tử-Thanh và Văn-Nghiêu, thầy trò Tông-Đào đã lọt vào vòng vây của họ. Đêm đã gần khuya, nhưng nhờ bóng trăng mờ, cảnh-vật trước tòa cổ-mộ ẩn núp, mơ-hồ dưới trăng lạnh, gió lay-động những tàng

cây sau nền mộ như những bóng ma chạy trên không-trung, thấy mà ghê rợn.

Đứng suy nghĩ một hồi lâu, Tông-Đào nổi giận hỏi đối phương :

— Các người đã cho già ăn mày nầy không dám ra tay à ?

— Ai mà nghĩ như vậy bao giờ ! Văn-Nghiêu nói ấm-ờ.

Tông-Đào vẫn cười khà-khà và mạnh-dạn nói thêm :

— Trước kia già ăn mày đã đương đầu với một tay gian ngoan Dịch-thiên-Hành, nhưng sau đó gẫm lại hắn ta cũng còn chỗ thủ tín theo thái-độ ở đời của bực quân-tử, còn hai ngươi đây mới thật sự là hạng đê tiện đáng khinh.

Dương-văn-Nghiêu lườm Tông-Đào :

— Kẻ hèn nầy chưa từng cho mình là bực quân-tử bao giờ.

Tử-Thanh cũng xen vào chọc tức Tông-Đào :

— Già ăn mày động thủ hay không thì cũng được, nhưng phải nhớ rằng, sang năm vào ngày nầy là ngày kỵ bổn-mạng !...

Bấy giờ trong lòng của Tông-Đào đã tự mâu-thuẫn, lão thừa hiểu Văn-Nghiêu và Tử-Thanh đã bị lão làm bẽ bạc âm-mưu, nên bọn họ muốn diệt lão để giữ bí-mật. Giờ đây nếu không động-thủ thì bị vây khó thoát thân, chẳng những thiệt-mạng mình mà còn lôi chú ăn mày chết theo nữa, nhưng đã nói rằng không muốn động-thủ rồi, làm sao trở lời được ?...

Trong lúc lão còn nghĩ ngợi đắn-đo thì bọn Tra tử-Thanh đến bước tới một bước gần mình Tông-Đào, lão vẫn đứng trơ, bất động nhưng chú ăn mày đứng không yên, vụt nhảy tới án trước mình Tông-Đào. Bấy giờ Tông-Đào vẫn theo đuổi ý nghĩ riêng, không tỏ vẻ quan-tâm đến đối-phương. Bất giác, lão nghe chú ăn mày lưu-ý lão : « Sư phó hãy xem đây ! »

Liền nhìn theo tiếng gọi của chú ăn mày, Tông-Đào chợt thấy chú đang giơ chiếc kim-bài lên cao. Giựt mình, lão sờ vào lưng, thì ra chiếc Kim-bài đã bị chú ăn mày lén lấy tự bao giờ không hay.

Theo kỷ-luật của phái Kim-bài thì mỗi khi thấy chiếc Kim-bài như thấy mặt đức sư-tổ, thế nên Tông-Đào liền quỳ xuống trước mặt chú ăn mày.

— Sư phó, kẻ địch đang ở bên mình, vì cao hứng nhứt thời mà sư-phó đã nói rằng không động thủ rồi tự nhiên giữ y lời nói... Giờ đây hãy mau cùng đồ đệ đứng lên trừng trị kẻ gian ngoan !

http://tieulun.hopto.org

Với lòng căm-hờn bọn Tra-tử-Thanh cực độ, chú ăn mày dợm đối phó nãy giờ, nhưng nhận thấy sư-phó của mình không khứng ra tay, thế nên thừa lúc Tông-Đào đứng im lặng suy nghĩ, y lén rút chiếc Kim-bài trong lưng Tông-Đào để ra lịnh thì dĩ nhiên Tông-Đào phải vâng.

Giờ đây chú ăn mày trả chiếc Kim-bài cho Tông-Đào nghiêm-chỉnh quỳ xuống :

— Thưa sư-phó thứ lỗi cho đệ-tử nầy !

Tông-Đào chỉ cười tha thiết và đỡ chú ăn mày, đứng dậy. Ngay lúc đó, bọn Tử-Thanh cũng nhứt loạt bước tới. Tông-Đào gọi chú ăn mày :

— Nầy con, đối phó với Tra-Ngọc !

Tỏ vẻ lo-ngại, chú ăn mày hỏi :

— Sư-phó một mình địch hai người sao ?

— Dĩ-nhiên !

Thật ra, Tông-Đào đang gánh một gánh nặng nề, bởi vì Tử-Thanh và Văn-Nghiêu, có thể nói là bực cao thủ, mỗi người hùng-cứ một vùng trời, với một sức một vẫn khó thắng huống hồ là cả hai hợp sức nhau. Nhưng Tông-Đào cũng đã sống những ngày trao đổi, rèn luyện võ-công với Tử-nguyên-Bình, tự lượng sức mình, nên mới trả lời như thế cho chú ăn mày yên tâm.

Rồi không chờ được gì cả, chú ăn mày xong ra, múa chưởng trước mặt Tra-Ngọc và thét to :

— Nầy tiểu tử họ Tra, ngươi phải coi chừng ta nhổ nước miếng vào mặt nữa đấy.

Đã căm giận từ lâu, Tra-Ngọc không thèm trả lời, liền tung ra một đòn quyền vào chú ăn mày. Chú nầy nhảy vọt ra ngoài ba trượng. Ngọc đuổi theo, chú ăn mày vừa chạy vừa nhảy tới. Ngọc kêu to :

— Chưa đánh mày chạy như chó rừng !

Liền ngừng chân, chú ăn mày ngảnh mặt lại trả lời như đùa đùa bỡn :

— Chạy dang ra xa xa để giao đấu là để tránh sự nóng lòng của phụ thân nhà ngươi, khi ngươi đấu không thắng ta. Hiểu chưa ?

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI TÁM

Mai-Nương xông vào bầy ong độc, Tiêu-Nương động lòng.

Liền nhảy tới qua một tiếng hét, Tra-Ngọc vung « bách bộ thần-quyền » như đôi búa bổ, hai cánh chưởng của chú ăn mày hươi nhịp-nhàng theo bước di động của vóc mình nghiêng-nghiêng để chống đỡ. Cuộc kịch đấu nầy, chú ăn mày đã điệu Tra-Ngọc ra khỏi vòng vây tam giác, vòng vây ấy vô-hình trung bị tan rã, gây thế thuận lợi cho Tông-Đào.

Bấy giờ lão ta vừa hoạt động song chưởng, vừa hét to :

— Hôm nay già ăn mày này rất hân hạnh mới gặp được hai cao thủ.

Văn-Nghiêu cười ngạo nghễ :

— Thế là cuộc đấu xứng với danh vọng của ông và ông sẽ chết một cách bằng lòng lắm !...

Khi Văn-Nghiêu nói chưa dứt thì Tra-tử-Thanh dùng quyền tấn-công bất ngờ vào Tông-Đào, lão ta liền xoay mình dùng trảo-thủ bấu mạnh vào khuỷu tay Tử-Thanh rồi giựt ra. Tông-Đào đã dùng thế « phược long Bắc-hải » trong 12 thủ-pháp « cầm-long ». Thấy nguy, Văn-Nghiêu vận chưởng-chỉ cứng như mũi kích chọt vào bụng Tông-Đào... thế xáp-chiến của hai cao-thủ nầy ác-liệt vô song !

Nhanh như chớp, Tông-Đào nện gót đạp mạnh ra một đòn trên đùi đối-phương. Còn Tử-Thanh múa quyền mà không dám liều-lĩnh phản công, phải lui ra để tránh thế trảo rất độc hại của Tông-Đào.

Hãy rõ thêm, 12 thủ-pháp « cầm long » là bí-thuật không bao giờ truyền dạy lại ai, của Thiếu-lâm-Tự, uy lực mạnh bạo khôn bì. Thế nên trong giây phút bị tấn-công, Tử-Thanh chóa mắt trước bóng trảo như đảo-loạn, không biết đường lối nào để ngăn đỡ, phải lui ra trong khi Văn-Nghiêu bị tống một đạp bất ngờ, cả thân hình văng ra như một cây thịt bị xô sấp.

Đã qua một hiệp rồi, cả ba cao thủ đều chuẩn-bị thế tấn-công mới. Khi ấy Tông-Đào cười khà-khà, thách-thức đối-phương :

— Hai ông địch một người là lưu lại một tiếng nhơ !

Tử-Thanh im lặng không đáp, chỉ dùng một công lực bát thành

http://tieulun.hopto.org

cho quyền tung ra rất hùng-hậu. Tông-Đào khẽ nghiêng mình, trảo-chỉ đã phất qua cổ áo Tử-Thanh, hắn nghe nhức nhối trên vai, « á » lên một tiếng là cổ áo bị rách phân nửa, da thịt bày ra. Tông-Đào cười ngất :

— Nầy Tra Tử-Thanh, thủ-pháp của già ăn mày nầy ra sao ?

Tử-Thanh giận mà không đáp và cũng như Văn-Nghiêu, hắn đã nhận rõ ở Tông-Đào là một nhân-vật khó đối-phó. Hai người chỉ nhận đại-khái vậy thôi ; chớ nào ngờ Tông-Đào đã trao đổi võ-công thượng-thừa trong bí-truyền của võ-học với Tử-nguyên-Bình. Phải chi biết rõ như thế thì hai người đã chịu thua rồi.

Khi bị rách cổ áo, Tử-Thanh lui ra, giận xanh mặt và thét to lên, một chiếc « phong vĩ-trâm » từ tay hắn phóng ra. Tông-Đào vừa la « Hay lắm, hay lắm » vừa hụp đầu xuống tránh khỏi làn ám-khí vút qua...

Trước khi phóng ám-khí, Tử-Thanh đã dự-liệu thế nào Tông-Đào cũng né sang một bên, nên « phong-vĩ-trâm » được dùng là loại có gắn cả trăm mũi kim nhọn, lúc tung ra bốn phương tám hướng ánh lên nhiều tia chớp như bầy sao xẹt và tung tóe như những đóa hoả điện, nhưng lạ một điều là tấn-công Tông-Đào mà Tử-Thanh lại còn phóng ngay mình Dương-văn-Nghiêu.

Bất giác, Văn-Nghiêu hét to :

— Tra-huynh làm cái gì vậy ?

Vừa hét hắn vừa đưa song chưởng đánh tạt « phong-vĩ-trâm » và Tông-Đào cũng đập tới hai đòn chưởng để phòng-bị. Gió chưởng ào ào và cuộn tròn như gió trốt, những chiếc ám-khí bị gió đưa cao lên cả mươi trượng rồi rơi vào đâu không biết.

Đã dập tan được sự nguy-hiểm, Tông-Đào cười cợt :

— Hai ông như chó cắn lộn, già ăn mày nầy mới trông thấy lần đầu tiên trên loài người !

Tử-Thanh và Văn-Nghiêu có vẻ sượng-sùng, nhưng riêng về Văn-Nghiêu, khi nghe Tông-Đào mỉa-mai thì oán giận Tử-Thanh, vì hiện giờ hắn đã bị ba mũi « phong vĩ-trâm » ghim trên cổ áo, hắn đang lo sợ chất-độc của ám-khí, nếu thấm vào da thịt thì đau nhức tới chết thôi. Hắn mắng Tra tử-Thanh :

— Tra huynh đã coi tiểu-đệ như kẻ địch rồi hả ?

Với vẻ thản-nhiên Tử-Thanh đáp :

— Dương huynh thấy phóng ám-khí sao không tránh ?

— Hừ tại sao phóng ngay tiểu đệ là nghĩa làm sao ?

Tông-Đào bĩu môi xen vào :

— Hai ông có cãi lẫy nhau thì để một dịp nào chớ ! Giờ đây...

Lão ta ngừng lời để coi văn-Nghiêu và Tử-Thanh xáp lại, người thì chưởng, kẻ thì quyền chạm nhau rồi cùng lui ra 4, 5 bước.

Tra-Ngọc lúc bấy giờ đang đẩy lui chú ăn mày, gã thấy tình-hình bên cạnh đã thay đổi bất ngờ gã kêu to :

— Nầy cha, tại sao đánh nhau với Dương-bá-phụ ?

Văn-Nghiêu đáp như một lời chưởi rủa :

— À loài chó sói sâu xé nhau !

Vẫn giữ trầm tĩnh Tra-Ngọc khẽ thưa :

— Nầy Dương-bá-phụ, nếu cha của cháu có lỗi gì thì cháu xin bác hãy bỏ qua cho !

Vừa nói, Ngọc vừa chắp tay xá Dương-văn-Nghiêu. Nhưng lúc gã vừa cúi đầu xuống thì chú ăn mày nhảy bổ tới đưa gối nện vào đùi gã. Tra-tử-Thanh thấy mà cản không kịp vì bộ chân ấy quá thần tốc và không để cho Tử-Thanh tấn công, chú ăn mày nhún vai lấy thế nhảy qua đứng bên cạnh Tông-Đào còn Tra-Ngọc, sau khi bị một đòn đau thân hình như ngả tới, Văn-Nghiêu phải nhanh tay đỡ lại gã mới đứng vững.

Tra-Ngọc giận căm gan nhưng con người gã thâm trầm, nên không lộ sắc mặt, gã chỉ nói to :

— Đánh sau lưng thật là hèn :

Chú ăn mày chưa kịp trả lời thì Tông-Đào cười khi nói trước :

— Nầy Tra tiểu-tử, khi gót chân chú ăn mày vừa tung ra còn đủ thì giờ tránh kia mà !

Tông-Đào dùng ý của Tử-Thanh đã đáp cho văn-Nghiêu hồi nãy mà đáp với Tra-Ngọc, khi đó Thanh và Nghiêu đều biến sắc. Rồi liền đó, chú ăn mày tiếp lời để đáp cho Tra-Ngọc thỏa-mãn :

— Ai bảo ngươi bỏ cuộc ngang xương thưởng cho ngươi một gót chân cũng là vừa !

Bị khiêu khích Tra-Ngọc hét to :

— Không hề gì đâu. Hãy trở vào cuộc so tài đi !

Đưa tay ngoắc Tra-Ngọc, chú ăn mày gọi nhanh :

http://tieulun.hopto.org

— Giỏi lại đây !

Liền theo tay, Tra-Ngọc xông tới với song quyền, chú ăn mày dang ra nửa bước, thì bỗng đâu có những tiếng động như chân người đang bước về phía sau. Mọi người đều ngoảnh nhìn thì trông thấy ba bóng người chạy như bay, hướng về phía bọn họ.

Người đi trước vừa tới thì đưa liền một chưởng-lực chống đỡ gió quyền của Tra-Ngọc. Tiếng véo-vút ra theo một tiếng thét to và một tay áo rộng tung lên không, sức mạnh như tát biển, chẳng những ngăn chặn đường quyền của Ngọc mà còn mang cả thân hình gã vụt lên không như con diều giấy. Tử-Thanh giựt nảy mình, nhưng nhanh-nhẹ chạy tới vừa đưa tay ra hứng Tra-Ngọc khi mình gã rơi xuống chưa đụng đất vừa kêu lên :

— Người mới đến là ai ? Là ai ?

Nhưng cha con Tử-Thanh đã đứng ổn-định rồi thì biết ngay người ấy, không cần ai đáp cả. Thì ra đó là Kỳ-lão Nam-hải, đi trước, mặc áo thụng xanh nước biển, vẻ mặt nghiêm, cặp mắt sáng sắc đang quét chung quanh, còn hai người đứng sau lưng là lão lưng gù và Hồ-nhứt-Thơ.

Thấy mặt kỳ lão Nam-hải, Tra-tử-Thanh và Tông-Đào sực nhớ lại người đàn bà đẹp tức Nam-hải chủ-mẫu, đã sai hai lão lưng gù và Nhứt-thơ đi tìm lão ta, nên giờ đây ba người nầy xuất hiện cũng không lạ gì, nhưng có điều thắc mắc là không hiểu kỳ-lão Nam-Hải trở về đây để làm gì.

Giờ đây đứng trước những nhân-vật võ lâm đã đạt tới mức đại-thành về võ-học của đất Trung-nguyên, của miền Tây-vực, kỳ-lão Nam-hải ngạc nhiên qua cái nhìn dò xét. Lão im lặng, nhưng lão lưng gù và Nhứt-thơ bước tới đồng thanh hỏi :

— Thưa lão chủ, có dạy việc chi ?

Kỳ-lão Nam-hải hét :

— Chiếc vạc Hàn-ngọc đâu mất ?

Lão lưng gù và Nhứt-Thơ trố mắt nhìn nhau, trước cơn thịnh-nộ của lão chủ, hai người xanh mặt, không dám nói một tiếng nào.

— Hừ, ai cả gan dám ăn cắp vật báu này ?

Vừa hỏi, kỳ-lão Nam-hải vừa ngó mặt cha con Tra-tử-Thanh và Dương-văn-Nghiêu. Mắt của ba người đụng vào mắt lão, đều giật mình.

Liền một khi, lão lưng gù và Nhứt-Thơ nhảy tới trước mặt ba người, hỏi gay gắt :

— Các ngươi ở đây không có việc gì ngoài việc ăn cắp chiếc vạc ?

Bấy giờ Dương-văn-Nghiêu và Tra-tử-Thanh thầm nghĩ rằng, động thủ với kỳ-lão Nam-hải thì khó thắng. Bọn họ cũng là bực đại anh hùng nổi tiếng, nên trước lời nói của lão lưng gù như thầm vấn kẻ tội trộm, họ dẫn không nổi cơn giận. Hai người đều cười nhạt, đồng thanh đáp rất ngắn :

— Chiếc vạc còn con không lọt vào mắt chúng tôi đâu !

Không cần nói chuyện gì thêm với đối-phương, lão lưng gù và Nhứt-Thơ đứng cúi đầu trước mặt kỳ-lão Nam-Hải lễ-phép thưa :

— Lão chủ, cho phép chúng tôi động thủ thì nhứt định lòi chiếc vạc Hàn-ngọc ra.

Khi Kỳ-lão Nam-hải đứng bất động thì Dương-văn-Nghiêu bất mãn lại nói thêm :

— Thật là lớn lối !

Song quyền của lão lưng gù liền đập mạnh tới, Văn-Nghiêu nhảy né ra một bước thì cũng vừa lúc Tra-Ngọc kêu lên :

— Xin hai vị hãy ngừng tay !

— Để làm gì ? Lão lưng gù hỏi.

Tra-Ngọc nói thêm để thanh-minh :

— Khi chúng tôi đến đây, đã không thấy chiếc vạc ấy.

Hồ-nhứt-Thơ gắt :

— Thôi đừng láo !

— Không có láo. Xin hai vị cho phép tôi nói hết lời.

— Quấy rầy lỗ tai lắm.

Kỳ-lão Nam-hải liền nạt lão Hồ-nhứt-Thơ :

— Phải để cho gã ấy nói tự-nhiên !

— Vâng ! Nhứt-Thơ sợ lắm lét và bước lui ra.

Bấy giờ Tra-Ngọc mới thư thả trình bầy :

— Chiếc vạc Hàn-ngọc mất thì kẻ dưới nầy không hay biết, nhưng có một điều có thể dựa vào đó để dò xét.

— Hãy nói mau đi, đừng lý-thuyết dài dòng ! Nhứt-Thơ giục.

Vừa đưa tay chỉ ngay Tông-Đào, Tra-Ngọc nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Vị « Thần-cái » nầy đã hứa với một người, trong hạn kỳ một năm sẽ trao chiếc vạc Hàn-Ngọc cho người ấy.

Nghe Tra-Ngọc tỏ giác mình, Tông-Đào cả kinh và chưởi thầm thẳng ranh con Tra-Ngọc muốn hại lão ta. Nhưng giữa lúc hơi đột-ngột, lão nghĩ chưa ra lời phản-đối Tra-Ngọc và hơn nữa, Ngọc đã nói sự thật, cũng khó tìm lý lẽ để tự bào chữa cho xuôi. Thế là Tông-Đào đã là kẻ trộm đang đứng trước mặt ông chủ tang-vật.

Thật vậy, khi Tra-Ngọc nói vừa xong, kỳ-lão Nam-hải ngó lườm lườm Tông-Đào, lão ta ngó lại hơi mất tự-nhiên, nhứt là mất tự-nhiên trước cặp mắt thần đầy nội lực của lão hán mặt đỏ.

Bấy giờ lão-hán mặt đỏ mới thư thả hỏi Tông-Đào :

— Tông-đại-hiệp là người khét tiếng thơm trong giới võ lâm Trung-nguyên mà sao giống bọn ăn trộm gà quá vậy ?

Tông-Đào đáp rất khẽ :

— Các-hạ nói gì già ăn mày nầy không hiểu à ?

— Hừ,... cái vạc bằng Hàn-ngọc đặt trước nền cổ mộ ai cũng thấy. Hồi trước nó ở trong mộ rồi do một cuộc mở cửa đá, ta ra lịnh dời nó ra phía ngoài, nó nặng cả vạn cân, sức người không thể xê-dịch nổi thì tin rằng, không ai « ẵm » nó khác hơn là Tông-đại-hiệp.

Nghe lão-hán mặt đỏ đề quyết cho mình, Tông-Đào bực mình và khó trả lời. Ngập-ngừng một lúc, lão nhíu mày nói như than :

— Các-hạ đã hiểu lầm rồi. Già ăn mày nầy không bao giờ đánh cắp vật ấy !

Lão hán mặt đỏ cười gay :

— Nhưng tại sao các-hạ hứa một năm nữa trao tặng vật ấy cho một người nào đó ?

— Đúng như thế. Già ăn mày nầy có hứa với một người như vậy là để đổi lấy Hà-thủ-ô thành-hình, cứu mạng con rể của các-hạ mà thôi.

— Ủa, việc cứu sống chàng rể ta như thế nào và làm sao Tông-đại-hiệp biết rõ ?

— Lúc ban đầu thì già ăn mày nầy cũng không biết gì, nhưng sau đó nhờ Tiêu cô nương, nói rõ 4 vị thuốc hiếm có, nếu thiếu một vị cũng không cứu được Từ-nguyên-Bình.

Lão hán mặt đỏ gật gật đầu :

— Con gái ta nói không sai.

— Đúng như vậy, 4 vị thuốc đó là vật quý hiếm có, kẻ dưới nầy được một người bạn ở núi Trường-bạch cho biết trên núi ấy có Hà-thủ-ô thành-hình, y hứa tìm cho được trong vòng một năm để đổi lấy chiếc vạc Hàn-ngọc, nếu không có chiếc vạc để trao lại y thì kẻ dưới nầy sẽ lấy bổn-mạng để đền lỗi thất hứa.

Tha-thiết nhìn Tông-Đào, lão hán mặt đỏ mỉm cười :

— Bởi duyên-cớ gì mà Tông đại-hiệp muốn cứu sống Từ nguyên-Bình ?

— Vì Bình là bạn tốt duy-nhứt của già ăn mày nầy.

Trầm-ngâm giây lâu, lão hán mặt đỏ nói như lời than-thở :

— Nếu Từ-nguyên-Bình sống lại thì con Tiêu-Nương khỏi phải đeo đuổi như chôn mình trong huyệt mộ một đời... Nhưng, 4 vị thuốc lấy khó... khó tìm !

Lão lưng gù xen vô :

— Thưa lão chủ, lão chủ có một biện-pháp làm cho Từ công-tử sống lại trong tức-khắc hay không ?

Nghe nói, Tông-Đào mừng hớn-hở nhìn lão lưng gù, còn cha con Tra tử-Thanh và Dương-văn-Nghiêu lộ vẻ kinh-ngạc, rồi tất cả mọi người đều chăm-chú nhìn lão-hán mặt đỏ để lắng nghe lão trả lời ra sao, chỉ thấy lão ta ngẩng đầu trông về phía xa xa một hồi lâu, mới đáp :

— Ta tin tưởng có biện-pháp !

Tông-Đào mừng :

— Nếu lão hán cứu Từ-nguyên-Bình sống lại thì già ăn mày nầy xin làm trâu làm ngựa suốt đời cho lão-hán.

Tông-Đào là một nhân-vật phi-thường, từng được nhiều người trọng-vọng mà vì mến thương Nguyên-Bình, ông phải hy-sinh thân-phận với giá nào cũng được, miễn sao Bình được sống lại như xưa và ông đã nhận xét việc đi tìm 4 vị thuốc gần như chuyện tưởng tượng mơ-hồ, thế nên giờ đây nghe Kỳ-lão Nam-hải từ lão-hán mặt đỏ nói có cách cứu sống Bình, ông vừa mừng vừa cam chịu tất cả những gì gọi là hy-sinh ông không hề từ chối.

Nhưng sao mà lão-hán mặt đỏ chỉ nói phớt qua, không nói gì thêm cho rõ-ràng. Tông-Đào hồi-hộp lo âu, khi ấy Tra-ngọc lại nói mỉa mai :

- Một đại-hiệp trên đời mà tình-nguyện đi làm tôi mọi cho người, nghĩ cũng phi-thường !

http://tieulun.hopto.org

Chú ăn mày giận phản-đối ngay :

— Vì bạn mà xả thân mới đúng là bực đại-nghĩa, đại-hiệp, còn mấy ông là kẻ tiểu-nhân gian-ác, chưa chi lại chia rẽ, toan giết lẫn nhau, bọn người như thế, làm sao đo được lòng dạ của sư-phó ta.

— Ngươi nói ai tiểu-nhân gian-ác ?

Chú ăn mày chưa kịp trả lời thì Hồ-nhứt-Thơ nạt to :

— Hãy im !

Rồi bỗng nhiên, lão-hán mặt đỏ nói qua giọng buồn buồn :

— Hôm nay, chính ta cũng không có cách gì cứu sống Nguyên-Bình !

— Thế nào ? Lão-hán nói làm sao thế ? Tông-Đào hoảng kinh.

Kỳ-lão Nam-hải đưa tay chỉ lên chỗ đặt chiếc vạc Hàn-ngọc mà nói quả-quyết :

— Chiếc vạc Hàn-ngọc là vật báu lạ kỳ, trên đời có một không hai; nếu thân xác của Nguyên-Bình được đưa vào trong vạc cộng với sức chuyển-nạp nội-công của lão-phu, đem cả khí lạnh tích-tụ cả vạn năm trong vạc áp vào nội-thể của Bình thì tám đường kinh-mạch nhờ âm-hàn khí tự nó nối lại, trong 3 hôm Từ-nguyên-Bình chắc chắn hô-hấp được như thường.

— Trời, nhưng nó đã bị đánh cắp rồi làm sao đây ? Tông-Đào than.

Không nói gì thêm, kỳ-lão Nam-hải cúi đầu bước tới mấy bước. Mọi người đều nhìn theo, không biết lão muốn làm gì. Chỉ thấy lão bước thêm vài bước rồi dừng lại, nhìn trên mặt đất rồi lại bước tới nữa.

Băn-khoăn quá, Tông-Đào vọt miệng hỏi :

— Lão hán làm gì vậy ?

— Lạ thì thôi ! Lão-hán mặt đỏ gắt.

— Có phải các-hạ đang tìm vết chiếc vạc Hàn-ngọc hay không ?

Lão hán im-lặng không đáp.

Bấy giờ Tông-Đào nghĩ mà giận cho mình, đã được tiếng hư-vinh trên khắp chốn giang-hồ mà trí óc còn tối-tăm, phải chi giờ đây có Đinh-Linh thì nhứt-định cô ta đoán biết lão-hán đã làm gì rồi !

Ngẫm nghĩ một hồi, Tông-Đào nhìn trên nét mặt Kỳ-lão Nam-hải lộ đầy vẻ nghiêm-khắc, giống như lão đang bối-rối với một vấn-đề khó giải-quyết, còn Tông-Đào cũng chịu ảnh-hưởng đó qua mấy lượt chau mày. Rồi đột-nhiên Tông-Đào ứng khẩu kêu lên :

— Già ăn mày nầy đã hiểu ra rồi !

Nghe Tông-Đào nói to như làm quấy rầy, lão lưng gù nạt nộ :

— Đừng làm ồn chớ !

Không hề giận dỗi, Tông-Đào vẫn tiếp lời rất tự nhiên :

— Già ăn mày nầy đã biết rõ hướng xê-dịch của chiếc vạc Hàn-ngọc !

Liền ngảnh lại, kỳ-lão Nam-Hải cho Tông-Đào biết :

— Hướng xê-dịch ấy lão-phu nầy cũng biết, nhưng hãy còn một việc nghĩ không ra lối...

— Già ăn mày nầy cũng biết được việc đó nữa.

— Đâu nói ra coi !

— Chiếc vạc Hàn-ngọc đã bị Tiêu cô-nương dời vô trong mộ rồi, phải vậy không ?

— À... đúng rồi ! Hèn chi trên mặt đất có dấu vết kéo dài đây !

Nãy giờ Dương-văn-Nghiêu nghe kỳ-lão Nam-Hải nói chỗ chân lão đứng có dấu, có lằn đất nhưng hắn là nhà học kế-toán Thổ-mộc, hắn quan-sát không thấy gì cả. Hắn lại nghĩ, người vận chuyển một vật nặng như vậy mà đất không trầy trụa là đáng phục lắm dù kẻ ấy là kẻ nghịch...

Dòng tưởng nghĩ của hắn chưa dứt thì kỳ-lão Nam-Hải nói với Tông-Đào với vẻ ngờ vực :

— Nếu không nhờ thần lực của lão-phu thì chiếc vạc đó không ai di-chuyển nổi. Như thế, không lẽ sư Tuệ-không — Là bực đại-hùng lực, còn sống trong mộ mà dự vào việc nầy ?

Tông-Đào lắc đầu :

— Vô lý !

— Con gái ta dù thông-minh mấy cũng không thể tự mình di-chuyển vật quá nặng như thế được ?

— Hãy còn một điều mà các-hạ không nhận ra được phải không ?

Kỳ-lão Nam-Hải gật đầu. Tông-Đào nói thêm :

— Một điều đó là Tiêu cô-nương không muốn cứu sống Từ-nguyên-Bình !

Lườm Tông-Đào, kỳ-lão Nam-Hải hết sức ngạc nhiên.

http://tieulun.hopto.org

Để đánh tan sự ngạc-nhiên đó, Tông-Đào giải rõ hơn :

— Già ăn mày nầy đã hỏi Tiêu cô nương cần cứu Từ-nguyên-Bình bằng 4 vị thuốc thì thuốc ấy tìm ở đâu, khi đó cô ta đáp rằng, dù tìm được mang đến đây, cô cũng không đồng-ý mở cửa mộ cho chúng tôi vào cứu Nguyên-Bình.

— Tại sao thế ? kỳ-lão Nam-Hải rất khó chịu.

Tông-Đào nói như than :

— Lòng dạ đàn bà con gái thật là khó hiểu !

— Nghĩa là sao chớ ? kỳ-lão Nam-Hải tức mình mà hỏi lấy mình.

Thấy câu chuyện gần như bế-tắc, Hồ-nhứt-Thơ xen vô :

— Tôi đã có lần nghe bà Mai-nương nói rằng, sư-muội cho Từ công-tử là người tàn-nhẫn đối với sư-muội trước kia, nên nàng muốn để người chết cho bõ ghét.

Thế rồi không-khí im bặt một hồi lâu mới nghe kỳ-lão Nam-hải « hứ-hự » một tiếng. Khi ấy, bọn Tra tử-Thanh mừng thầm, còn Tông-Đào lộ vẻ hết sức khẩn-trương nhìn kỳ-lão Nam-Hải không nháy mắt. Nói chung, lúc bấy giờ, mọi người đều có ý-nghĩ đang theo đuổi riêng...

Đoạn, kỳ-lão Nam-Hải thở than cảm-động :

— Tiêu-nương con, hỡi con !...

Hình như lời than ấy chưa dứt, bỗng nghe một lời hỏi rất lạnh nhạt của ai không biết :

— Ủa, Tiêu-nương là con à ?

Khi ấy mọi người đều ngoảnh nhìn thì ra người đàn bà đẹp đang đứng phía sau, cách đó 3, 4 thước. Kỳ-lão liền biến-sắc và ngoảnh nhìn lão lưng gù với Hồ-nhứt-Thơ. Hai người nầy liền quỳ xuống :

— Cúi xin lão chủ tha lỗi cho chúng tôi ! Chúng tôi khi đã nghe lão-chủ nói có cách cứu sống Từ-công-tử, nên tự động bỏ lời hứa với lão-chủ mà đi thông-tin cho chủ-mẫu hay đến đây !

Kỳ-lão Nam-Hải chưa kịp mở miệng thì người đàn bà đẹp phất tay áo để ra hiệu cho lão lưng gù và Hồ-nhứt-Thơ đứng dậy. Bà ta nói gay :

— Hai người đã làm điều phải, còn gì phải quỳ mọp tạ lỗi ?

Giờ đây kỳ-lão Nam-Hải tỏ vẻ sượng-sùng rồi chau mày kêu lên :

— Nầy phu-nhơn !...

Ơ, tiếng gọi đó không ăn thua gì ! Điều quan-hệ là Tiêu-nương không chịu trở về với ánh sáng mặt trời thì giờ đây tôi chỉ cần ông giúp tôi cứu sống Từ-nguyên-Bình !

— Lão-phu nầy chưa từng chịu mạng lịnh của một ai cả.

— Hừ... trong đời ta cũng không có một ai dám cãi mạng lịnh ta.

Trước kia, khi quần hùng vào cổ mộ đã chứng kiến cảnh vợ chồng kỳ-lão Nam-Hải gấu ó nhau, thậm chí dùng công lực tuyệt-đỉnh đập lộn nhau, họ không hiểu được trong cặp vợ chồng già ấy đã có những tâm hồn gì khó cởi mở.

Giờ đây, qua mấy lời đối-đáp không êm đẹp, kỳ-lão Nam-Hải cũng như người đàn bà đẹp đều hươi chưởng bước xích tới, thì liền đó, một giọng nói đàn bà kêu lên :

— Xin chủ công chủ mẫu chớ động thủ !

Rồi bóng người đàn bà cầm gậy trúc phi thân tới đứng cản trước mặt hai người đang ghìm nhau, người đàn bà nói tiếp :

— Xin hãy nghe lời lão tiện tỳ nầy !

Khi nhận rõ người khuyên can là Mai-nương, hai người dang ra và lúc giờ Mai-nương nói thêm :

— Chủ công và chủ mẫu biết tại sao Tiêu nương không chịu học võ không ?

Hai người đều làm thinh. Mai-nương nhìn hai người mà than :

— Tiêu-nương thật là một đứa trẻ đáng thương, từ thuở bé, nó đã biết chủ công và chủ mẫu không thuận nhau nên nó nói khi lớn lên phải lấy chồng thì người chồng phải là người đáng yêu, học võ để động võ với người yêu tốt hơn là đừng học còn hơn !

Lúc ấy bọn Tra-tử-Thanh nghe Mai-nương nói thì lấy làm lạ quá ! Bọn họ nghĩ rằng nàng áo đỏ yếu gầy như liễu, một chút nội-công cũng không có, vậy mà từ trước họ đã nể sợ nàng, giờ đây mới hiểu rõ. Nhưng riêng về Tông-Đào tai đã nghe nàng thuật chuyện võ công trình bày thế thức khiến Dịch-thiên-Hành phải ngán và lúc nàng bố trận Thạch-trúc, quần hùng phải bị khốn khổ một phen thì nhận ra tuy nàng chưa từng tập-luyện võ nghệ nhưng võ-học nàng đã thuộc làu.

Suy nghĩ hồi lâu, người đàn bà đẹp hỏi Mai-nương một cách bất ngờ :

http://tieulun.hopto.org

— Nầy Mai-nương, có phải là người trong phái ta hay không phải ?

— Dạ phải chớ !

Thấy Mai-nương ngả về phe bà vợ, kỳ-lão Nam-Hải tỏ vẻ không vui :

— Hình như Mai-nương nói chưa hết ý thì phải ?

Mai-nương mạnh-dạn trở lại vấn-đề chính-yếu để khuyên :

— Tiêu-nương muốn ở trong ngôi cô-mộ suốt đời để trọn nghĩa tình với Từ công-tử, chủ-công và chủ-mẫu hãy nghĩ đến nàng mà đồng lòng hợp sức cứu giúp nàng trong cơn đau khổ !...

Lời chưa dứt, Mai-nương khóc nức-nở, nước mắt dầm-dề trên má cóp, nhăn-nheo.

Tuy lòng kỳ-lão đã xúc-động nhưng hãy còn nói lưng-chừng :

— Mai-nương, Tiêu-nương không có ý muốn cứu sống Từ-nguyên-Bình đâu. Nó nhứt-định ở trong mộ và đóng chặt hết mấy nẻo thông-lộ, dù muốn vô đó ta cũng chẳng biết làm sao, nhưng mà...

— Không nhưng mà gì hết ! Ta có cách vô đó. Tạ bảo Tiêu-nương mở cửa mộ. Người đàn bà nói quả-quyết.

— Ta cũng muốn dùng chiếc vạc Hàn-ngọc để cứu sống Nguyên-Bình, nhưng e rằng chiếc vạc ấy đã giảm một nửa công-hiệu.

— Ồ, chiếc vạc đó quý hơn Tiêu-nương hay sao ?

— Lão phu nầy nào có ý nghĩ như vậy.

— Chớ ông đã nghĩ gì ?

— Ta nghĩ rằng, khí lạnh cả muôn năm áp vào nội thể của Bình qua nội-lực ta, nội trong một năm, Bình mạnh giỏi như thường.

— Chỉ một năm à ? Người đàn bà đẹp và Tông-Đào đồng thanh hỏi.

— Qua một năm, ta lại đưa Bình nằm trong vạc Hàn-ngọc rồi chữa-trị như phương-pháp cũ thì tánh-mạng của gã ấy có thể duy-trì được nửa năm, nhưng chiếc vạc đó chắc là đã giống loại ngọc thường, không hơn không kém !

Tông-Đào thắc-mắc :

— Nếu nói vậy thì Nguyên-Bình chỉ sống lại được nửa năm thôi sao ?

— Đúng vậy. Nhưng nếu tìm được 4 vị thuốc đã nói thì gã ta khôi-phục được nguyên-trạng.

Tông-Đào nói trong vẻ tin tưởng :

— Vậy thì chúng ta phải mất một thời-gian nửa năm cùng gã đi tìm 4 vị thuốc, cũng tiện lắm.

Kỳ-lão Nam-hải dịu giọng nói với phu-nhân :

— Hiện nay lòng Tiêu-nương như dòng nước ngừng lại, cứu Nguyên-Bình sống thì nó vui sướng, nhưng nếu trong vòng nửa năm, chúng ta tìm không được 4 vị thuốc nghĩa là Bình không được cứu sống chắc-chắn thì Tiêu nương sẽ đau lòng, chi bằng một lần động không bằng tĩnh luôn cho êm, để nó ở luôn trong cung xong rồi !

Người đàn bà đẹp liền lộ vẻ đau buồn. Khi ấy, Tông-Đào nóng như hơ :

— Hai vị nghĩ như vậy thì đối với một đứa con yêu quí coi sao được ?

Kỳ-lão cãi lại :

— Nghĩ như vậy là vì nó đấy chớ !

Vừa giậm chân, Tông-Đào vừa nói :

— Rồi một ngày nào đó, Tiêu-nương sẽ biết hai vị có cách tạm thời cứu sống Nguyên-Bình mà không chịu cứu thì nàng sẽ hận suốt đời.

Nghe Tông-Đào nói chân thật, mọi lời chân thật quên mình để vì người, vợ chồng kỳ-lão Nam-Hải động lòng :

— Nầy ông, thử mở cửa mộ xem sao !

Liền nhảy tới tấm mộ bia có đề chữ « Cô-Độc chi mộ », Kỳ-lão Nam-Hải kêu to :

— Tất cả hãy lui ra !

Nhưng lão nhảy lui ra nhanh như gió. Quần hùng đều sửng sốt, không biết đã sảy ra chuyện gì, nên trân trối nhìn lão. Rồi lão nói nhanh :

— Nơi nầy là chỗ ta xây, ta ở từ lâu, phía sau mộ có một cửa hậu duy nhất ở bên trong, khi ta vừa động tới là Tiêu-nương hay liền mở thả mười vạn ong độc ra bay lấp trời như vầng mây đen, chúng bủa vây cả chúng ta !

http://tieulun.hopto.org

Mới nghe chớ chưa thấy ong độc, nhưng cha con Tử-Thanh và Văn-Nghiêu co giò chạy tháo ra... Kỳ-lão hét vang :

— Các người có chạy thì chạy khỏi ngoài 50 dặm ngừng chân mới được. Nầy phu-nhân, chúng ta cũng phải chạy ! Những con ong độc đó ta đã tốn rất nhiều công phu mới bắt được. Khi mới bắt đem về nó chỉ hơn ngàn con, giờ đây nó sinh nở ra nhiều thật nhiều, nó đã tuôn ra rồi, ta cũng không có cách gì đối phó !

Người đàn bà đẹp hoảng sợ khóc mếu máo :

— Có phải Tiêu-Nương không còn muốn gặp lại chúng ta ?

— Nó đã thả ong độc để đuổi ta, còn hỏi gì nữa hử ?

Trong lúc vợ chồng kỳ-lão Nam-Hải nói thì bọn Tra-tử-Thanh chạy đã xa, nhưng bầy ong độc như đám mây đen, càng lúc lại càng đông đảo hơn, tiếng động của cánh bay nghe vù-vù, ồ-ạt như tiếng mưa to.

— Chủ công, chủ-mẫu chạy à ? Mai-Nương bình-tĩnh gọi to với ý thắc mắc.

— Vậy chớ ở đó làm chi ?. Mai-Nương định làm gì đó ? Người đàn bà đẹp hỏi vói lại :

— Kẻ tớ già nầy muốn ở lại chịu khổ của nọc ong độc, để gọi Tiêu-Nương mở cửa mộ !

Nghe Mai-Nương nói rất can đảm và hy-sinh, kỳ-lão Nam-Hải giựt mình :

— Mai-Nương đã theo chúng tôi nhiều năm rồi chứ làm trái ý...

Mai-Nương vội ngắt lời Kỳ-lão :

— Chủ-công đừng nói nhiều ! Ý kẻ tớ già nầy đã quyết !

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI CHÍN

Lão Nam-Hải chau mày trước nguy-cơ

Dứt lời, Mai-Nương quay lưng, chống gậy trúc đi nhanh về cửa mộ. Liền đưa trảo thủ với theo, vợ chồng kỳ-lão Nam-Hải cùng một lượt bấu hai cánh tay của Mai-nương. Bà cả giận hét to :

— Chủ-công, chủ-mẫu vì Tiêu-Nương thì tôi dù muốn lần chết vẫn không chối từ, nếu cản-trở tôi như vầy, tôi quyết đoạn lấy mạch-môn mà chết ngay.

Người đàn bà đẹp trả lời :

— Thà để cho Mai-Nương đứt kinh-mạch chết hơn là chịu khổ vì nọc ong độc.

Lúc ấy, Tông-Đào rất kính phục hành-vi của Mai-Nương, ông tỏ vẻ đồng-tình :

— Già ăn mày nầy cũng không đi, ở lại đây vì Từ-nguyên-Bình, bị nọc ong độc cũng vui.

Kỳ-lão Nam-Hải nổi giận lôi-đình :

— Ai cần già ăn mày nói xen vô hử ?

Không có vẻ gì sợ sệt cả. Tông-Đào cứ bước nhanh tới trước. Liền buông tay Mai-Nương ra, kỳ-lão bước xốc tới dùng thế chưởng « Nam-hải trào phiến » đập vào lưng Tông-Đào. Rồi nhanh như điện xẹt, Tông-Đào day lại quất lên cánh chưởng đối-phương một đòn « phược long bắc nhạc ».

— À, vốn là đệ-tử Thiếu-lâm đây !

Qua một lời nói kinh-ngạc, kỳ-lão liền bước tới 3 bước, sức chưởng hươi múa như xô non tát biển đập tới-tấp, Tông-Đào bị bức lui. Và lúc đó đàn ong độc bay là-xà gần mặt đất, kỳ-lão Nam-Hải thét lên :

— Tại sao không biết sống chết là gì ? Hãy đi nhanh !

Người đàn bà đẹp liền hươi cánh tay, kéo Mai-Nương ra trước 2 bước, lấy thế vụt Mai-Nương lên không. Bị nhào lộn vài vòng, Mai-Nương rơi xuống sát bên nền cồ mộ. Đứng vừa vững chân thì bà kêu lên :

— Tiêu-Nương, Tiêu-Nương ! Mau mở cửa mộ !

Mặc dù Mai-Nương làm kẻ nô tỳ cho người, nhưng cũng bởi một nguyên-nhân đặc-biệt. Võ-công của bà rất cao. Mấy tiếng gọi của bà bao gồm sự khẩn-thiết và uất hận, vang ra không biết bao xa, dù cho người nào lòng gan dạ sắt cũng không khỏi động lòng, và có lẽ những tiếng kêu to ấy, làm cho đàn ong độc tan dần. giờ đây chúng đã bay thưa-thớt ít ngàn con trên cao.

Nhưng lạ quá, khi thấy Mai-Nương đứng gần cửa mộ, kỳ-lão Nam-Hải hét to và chạy vụt tới bà như tên bay, lão ta liền xô mạnh

http://tieulun.hopto.org

bà ra « á » lên một tiếng, thân-hình bà bị kỳ-lão thảy bổng lên hơn trượng. Người đàn bà đẹp vội chạy tới hứng lấy bà và kẹp mình bà vào nách. Bà rú lên :

— Tiêu-nương, Tiêu-nương !

Mặc sức Mai-nương kêu la, người đàn bà đẹp cứ lôi bà mà nhảy ra ngoài 3,4 trượng, khi ấy kỳ-lão cũng lui theo, còn Tông-Đào đứng ngẫn người chưa biết phải làm sao.

Rồi bỗng đâu, nghe « đùng » một tiếng, chỉ thấy trên mộ bia lộ ra một miệng hang hơn thước, như cửa sơn-động. Tiếng ào ào phát lên rồi vô số con ong độc tuôn ra như hình con rồng vàng sậm, cánh nó chớp chớp như tia sáng màu kim-khí, mỗi một con, bằng một lóng tay thôi mà cử-chỉ lanh-lợi, bay lượn như tìm kiếm loài người, thấy ghê gớm.

— Hãy tìm gốc cây để ẩn tránh ! Kỳ-lão hoảng-hốt thúc-giục phu-nhân.

Bấy giờ, Tông-Đào cũng kéo lôi chú ăn mày chạy ra chòm cây rậm gần đó, để tránh nạn ong độc. Nhưng khi mấy người vừa kéo đến chòm cây, cả bầy ong độc bay lấp trời, như một vầng mây đen đầy đặc, từ trên cao trùm xuống thấp. Kỳ-lão Nam-Hải múa hai tay có ý muốn đánh đuổi đàn ong, nhưng chúng cứ ồ-ạt như đoàn quân xung phong, tiếng động như chân bước rầm-rập nghe không dứt.

Mỗi cái huơi tay của kỳ-lão Nam-Hải liền có cả chục tia lửa phỏng văng ra tua-tủa, tản-mát trên không, rồi hóa thành một hỏa cầu đỏ rực. Chỉ trong giây phút thôi, trên khắp cả tàng cây toàn là lửa, khói nóng xông lên như núi lửa phun ra.

Tông-Đào rùng mình ghê sợ, nói với kỳ-lão Nam-Hải :

— Các-hạ múa đôi tay cho sức gió đánh tạt ra, chỉ là giải-pháp tạm thời, nhưng trước thế lửa cháy này, chúng ta sẽ bị thiêu rụi bây giờ ?

Kỳ-lão Nam-Hải nói lạnh-lùng :

— Nếu ông không muốn ở đây thì tự-tiện hay chạy đi đâu thì chạy !

— Già ăn mày này nào mong sự che chở của phái Nam-hải, và cũng không tin được che chở mà sống còn gì đâu !

Dứt lời, lão nắm tay chú ăn mày chạy đại ra phía ngoài. Khi vừa khỏi chòm cây, lão ngừng lại thì thấy khắp trên núi, giáp trên

mặt đồng hoang toàn là ong độc bay múa, màu trời cũng tối tăm như lúc chuyển mưa, chỉ còn trong vùng chòm cây có lửa bốc cháy nên đàn ong độc không dám xáp lại gần.

Bấy giờ, Tông-Đào mới biết mình thoát khỏi chùm cây là nguy hiểm nhưng đã nói lỡ lời với kỳ-lão Nam-Hải làm sao có lý do gì chạy trở lại chòm cây để được che chở, hơn nữa lão đã nhận xét rằng, vợ chồng kỳ-lão Nam-Hải và Mai-Nương nhứt định có cách tránh lửa ong độc chỉ có thầy trò của lão nếu trở lại chòm cây cũng không tránh khỏi cái chết vì lửa thiêu.

Suy nghĩ một hồi lâu, Tông-Đào bảo chú ăn mày :

— Con mở miếng vải đai ra !

Liền vâng lời, chú ăn mày mở chiếc đai buộc lưng dài hơn một trượng, cầm trong tay còn lão thì mở nắp bầu rượu nốc ừng-ực, nhưng không nuốt mà ngụm lại cả búm rồi phun ra thành cả trăm giọt nhỏ lóng lánh như hạt châu trong những hạt châu đó mang đầy nội lực nên có mấy trăm ong độc bị rớt xuống, lão nện gót giầy đạp lên xác ong mà bước tới. Chú ăn mày vừa đi đằng sau vừa phất vải đai không hở tay để tự vệ và gìn giữ sau lưng cho Tông-Đào, hễ có một con ong độc nào đáp vô thì lập tức bị đập rớt ngay. Tông-Đào cứ bước đi và hớp rượu phun ra ngay. Tông-Đào cứ bước đi và hớp rượu phun ra không ngớt. Một ngụm rượu đổi lấy mấy bước đường cứ như thế mà đi ngoài một dặm không hay và trong lộ trình đó, thầy trò « Thần-Cái » đã giết hết bao nhiêu ong độc cũng không biết.

Nhưng, những tia lửa chớp trước mặt và tiếng ào ào cũng chưa dứt Tông-Đào chỉ trông thấy ong độc ngoài xa không còn thấy vật gì khác hơn. Lão lại nghiêng bầu nốc nữa, nhưng rượu đã hết sạch rồi !

Lão cất bầu không vào lưng rồi mở vải đai ra hỏi chú ăn mày :

— Con thế nào ?

— Con cũng không biết làm sao hơn !

Nghe chú ăn mày đáp, Tông-Đào biết sức chịu đựng của đệ-tử mình có hạn, nó chỉ chống đỡ được vài giờ nữa thôi, nếu nó ngã quỵ thì một mình mình cũng chết sau vì nọc ong độc. Một bực anh-tài lừng lẫy trên đời mà bị chết như thế cũng hồ thẹn lắm...Nhưng Từ-nguyên-Bình là bực anh hùng trẻ tuổi cũng không khỏi chết yểu...

Nghĩ thế Tông-Đào thản nhiên rồi lại băn khoăn. Lòng của lão thật mâu-thuẫn ý nghĩ như lượn sóng trào. Bất giác lão thở dài. Rồi bỗng nhiên, trong lúc lão không đề phòng, có 4 con ong bay đến

http://tieulun.hopto.org

tấn công. Lão vận chân khí thở phì ra bằng miệng, một làn gió mạnh và nóng bỏng thổi phun ra 4 con ong đều gãy cánh rơi xuống. Bây giờ, chung quanh lão trùng trùng điệp điệp một vòng vây ong độc. Hai thầy trò chỉ có cách hoạt động bằng tay với hai mảnh vải đai trong vòng hai trượng, nếu ngừng tay một chút thì tạo sơ hở cho bọn ong độc tấn công trong tức khắc.

— Sư-phó, tại sao không thử dùng hỏa công ?

Nghe chú ăn mày hỏi, Tông-Đào nghĩ rằng, cứ lo bước tới cũng vô-ích, vì mình xê dịch thì bọn ong độc cũng rượt theo thật tốn công mệt sức và làm như vậy cũng không bền được. Lão liền thò tay vào lưng rút một cây roi tầm dầu sẵn, lớn bằng ngọn đuốc, bật lửa đốt xong, lão cắm roi trên mặt đất, những cỏ khô và nhánh cây bị cháy loang ra sáng rực một vùng không thua loại thuốc pháo của kỳ-lão Nam-Hải, nhưng ngọn lửa càng lúc càng yếu ớt rồi lụn xuống, chỉ trong giây phút lại tắt phụt như lửa rơm.

Nhận thấy nguy, Tông-Đào bảo chú ăn mày :

— Thôi để thầy ở lại đây quyến rũ ong độc, con mang chiếc Kim-bài chạy nhanh ra !

Chú ăn mày không đáp mà lại cười khanh khách.

Liền đó, hơn mười con ong độc bay đến tấn-công bất ngờ. Thầy trò Tông-Đào phải đâu lưng lại, giáp tay dùng vải đai đánh tạt chúng 7, 8 lần mới hạ nổi. Nhưng rồi thừa lúc thầy trò Tông-Đào đưa tay lên — có kẽ hở, mười con ong độc khác bay tới. Tông-Đào phải đập thênh không một chưởng, gió chưởng tạt ra quét lũ ong độc...

— Nầy chú ăn mày con, mạng-lịnh của sư-phó, con không tuân hay sao ?

— Sư-phó, con nào dám cãi lệnh, nhưng con không còn đủ sức thi-hành lệnh !

Nghe nói và nhìn chú ăn mày, Tông-Đào đã nhận thấy chú phất vải đai rất yếu tay, lão nghĩ cho chú không thoát khỏi vòng hiểm-nguy...

Bỗng đâu có tiếng hỏi to tướng phát ra, không biết từ hướng nào :

— Người bị nguy-khốn trong đàn ong độc là ai ?

Nghe giống tiếng nói của Dịch-thiên-Hành quá, Tông-Đào nổi giận quát to :

— Dịch-thiên-Hành, ngươi đi rồi trở lại để làm gì đây ?

Lão ta nhận rằng, Dịch-thiên-Hành đi rồi trở lại là cùng một âm-mưu như bọn Tra-tử-Thanh...

Ý nghĩ của Tông-Đào chưa dứt thì Dịch-thiên-Hành cười khà-khà và nói thân-mật :

— Tông-huynh đừng sợ, kẻ dưới nầy có cách chống ong độc.

Rồi không nghe hắn nói nữa, chỉ nghe « xịc » một tiếng kéo dài, thì liền đó cả vệt nước nhờn màu đen tung khắp tám hướng, cả vạn ong độc bị thấm nước ấy rớt xuống hơn phân nửa. Mùi nước đen hôi tanh vô cùng ; nước càng xịc ra loài ong độc càng rã tan hầu hết. Tông-Đào thở phì một hơi và đưa mắt quan-sát tình hình phía trước. Lão trông thấy sáu đồng-tử áo trắng, đoản kiếm giắt lưng phân ra đứng theo hình lục giác, trên lưng chúng mang cái chậu đồng ; nước màu đen hôi nãy từ trong chậu nầy xịc ra.

Tông-Đào bảo chú ăn mày ngừng tay và buộc vải đai vào lưng, bấy giờ hai thầy trò mới thấy xác ong chết đầy trên mặt đất, cách chỗ hai người đứng hơn trượng, không còn một chỗ trống để chân. Rồi từ phía sau mộ, Dịch-thiên-Hành vừa cười ha-hả vừa chạy tới trước mặt Tông-Đào, hắn vui vẻ hỏi :

— Tông-huynh đã chịu đựng nguy-hiểm khá lâu, thật cũng khổ-tâm !

— Xin đội ơn cứu nguy !

Dịch-thiên-Hành lại cười ha-hả :

— Chuyện nhỏ mọn có chi mà đa tạ !

Thật ra Tông-Đào đã khi-thị Dịch-thiên-Hành từ lâu, nhưng vừa rồi nếu không nhờ hắn thì tánh mạng của hai thầy trò Tông-Đào khó giữ an-toàn. Trong lúc Tông-Đào còn bỡ-ngỡ thì Dịch-thiên-Hành thò tay móc túi lấy hai hoàn thuốc ra, nói với lão ta :

— Tông-huynh cùng tiểu môn-đệ đã bị ong độc bao vây khá lâu, cần phải dùng thuốc nầy để giải độc.

Tông-Đào cười nhạt và lưu-ý chú-ăn mày :

— Con đừng nhận thuốc.

Dịch-thiên-Hành vẫn trầm tĩnh, mỉm cười :

— Tông huynh lại không tin tiểu-đệ à ?

Tông-Đào bĩu môi và ngó lảng chỗ khác trong khi Dịch-thiên-Hành bỏ 2 hoàn thuốc vào miệng rồi hỏi Tông-Đào.

http://tieulun.hopto.org

— Tông-huynh đến đây làm gì mà bị ong độc bao vây ?

Tông-Đào quay lại lườm Dịch-thiên-Hành :

— Còn ngươi ?

— Kẻ dưới này có việc cần, đến đây tìm hỏi Tiêu cô-nương.

— Nói cho nghe bây giờ được không ?

— Với thái độ của Tông-huynh, tiểu-đệ không muốn nói.

— Không chịu nói thì đi đi!

— Hừ, đâu phải cuộc đời Dịch mỗ nầy tùy thuộc ở Tông-huynh.

— Ngươi biết vợ chồng Kỳ-lão Nam-hải cũng có mặt gần đây không ?

Dịch-thiên-Hành biến sắc :

— Thật vậy sao ?

— Già ăn mày nầy không bao giờ nói láo.

Đến đây, Dịch-thiên-Hành trở lại cười tươi, khiến Tông-Đào thầm phục hắn. Lão nghĩ rằng, hắn là người lòng dạ sâu hiểm, giả nhân giả nghĩa, nhưng có lúc cũng tốt, cũng rộng rãi, nghĩa-hiệp, con người nầy thật khó phê phán cho đúng.

Đoạn, hắn hỏi Tông-Đào :

— Vợ chồng lão-hán mặt đỏ đến đây có chuyện gì ?

Tông-Đào nghĩ bụng, cho hắn biết vô ích lại mắc công lo, vì nếu hắn biết kỳ-lão Nam-Hải có cách tạm thời cứu sống Từ-nguyên-Bình thì biết chừng đâu hắn phá hoại rồi Từ-nguyên-Bình chết luôn làm sao! Nghĩ thế, nên lão chỉ « hừ » một tiếng rồi kéo tay chú ăn. mày đi.

Thế rồi, trong tức-khắc, Dịch-thiên-Hành dẫn đầu 6 tên đồng-tử áo trắng đuổi theo thầy trò Tông-Đào. Lão kể như không hay biết, cứ bước đi nhanh, một lát sau, đã tới chòm cây. Cây cối đã bị cháy hơn phân nửa và những xác ong độc hãy còn nằm rải-rác trên cỏ. Dịch-thiên-Hành đã đuổi theo kịp, hắn kêu Tông-Đào đứng lại và nói to lên :

— Trên đời nầy lắm kẻ tài-trí, như kẻ dưới nầy dùng loại nước độc trừ loài ong độc, còn người khác thì dùng hỏa công thêm gió chướng để đánh đuổi bầy ong ác-độc.

Tông-Đào ngoảnh lại quát to :

— Dịch-thiên-Hành, ngươi mỉa-mai ta à ?

— Không bao giờ,... tôi đối với Tông-huynh là nhân là nghĩa đến tột cùng.

— Phải, vì trong đời nầy chỉ có ta biết rõ mặt thật của ngươi, nên ngươi buộc lòng phải đối tử-tế với ta.

— Hãy còn Từ-nguyên-Bình biết mỗ nầy nữa chớ ?

Hắn vừa dứt lời thì bỗng đâu người đàn bà đẹp nhảy tới đứng trước mặt hai người, vẻ lạnh nhạt liếc chung quanh rồi hỏi gay :

— Đấu khẩu làm chi cho thêm phiền ?

Dịch-thiên-Hành phản đối ngay :

— Kẻ dưới nầy chẳng qua là nói chuyện đàng hoàng với Tông-huynh, có can-hệ gì tới quý phu-nhân ?

— Im ! Người đàn bà đẹp lại gắt.

Dịch-thiên-Hành liền vẫy tay ra phía sau, 6 đồng-tử áo trắng chạy ùa tới, chia ra vây chặt người đàn bà đẹp. Đâu đó đã bố-trí xong, Dịch-thiên-Hành mới hỏi bà ấy :

— Năm trước đây, kỳ-lão Nam-Hải đã bài-bác nền võ-học Trung-nguyên giữa cuộc đại-hội võ-lâm, giờ đây tại sao phu-nhân không thi-thố một vài tuyệt nghệ cho kẻ dưới nầy học hỏi thêm ?

Qua tiếng nói thách thức, mỉa-mai của Dịch-thiên-Hành, không hiểu tại sao người đàn bà đẹp từ vẻ mặt giận dữ, bất ngờ biến ra vẻ đau buồn, Thiên-Hành và Tông-Đào ngạc-nhiên, còn chú ăn mày với 6 đồng-tử áo trắng, nước mắt chảy tuôn...

Tông-Đào và Thiên-Hành chưa hết ngạc-nhiên thì nghe tiếng Mai-nương rên rỉ. Bà rên than từ lâu mà hai người nầy không nghe vì mắc chú-ý người đàn bà đẹp. Bây giờ lắng tai mới nghe từng lời nói đau xót của Mai-nương :

— Tiêu-nương, Tiêu-nương ôi ! Mai-nương đã trúng ong độc quá nặng, đang hấp-hối !

Tiêu-nương, Mai-nương đã nuôi nấng con từ thuở bé thơ đến trưởng-thành, trước phút chết, cho Mai-nương thấy mặt lần cuối cùng !

Lúc ấy, người đàn bà đẹp quay lưng từ từ bước tới, 6 đồng-tử áo trắng chưa được lịnh Dịch-thiên-Hành, không biết nên mở vòng vây hay nên không. Trong lúc lừng-chừng ấy, người đàn bà đẹp vẫn bước tới. Bấy giờ Thiên-Hành mới khoát tay ra lịnh, 6 đồng-tử liền bước dang ra một bên để tránh đường cho bà ta đi... Tông-Đào và Dịch-thiên-Hành bước theo sau.

Tới nền cỏ mộ, mọi người trông thấy Mai-nương đứng lảo-đảo

http://tieulun.hopto.org

trước cửa mộ, tay bà đều sưng húp, mồ-hôi nhễ-nhại và rên la thảm-thiết. Người đàn bà đẹp tiến sát lại nhưng chỉ nhìn im lặng, kế đó là kỳ-lão Nam-Hải cũng thế. Còn Tông-Đào và Dịch-thiên-Hành vừa bước tới chân mộ ngừng lại quan-sát chung quanh. Vùng gò mả hoang vắng, lạnh-lùng, nghe rõ từng hồi gió vi-vu.

Trong không-khí vắng lặng, bất ngờ có tiếng gọi từ trong mộ phát ra nghe văng-vẳng.

— Mai-nương ! Có Tiêu-nương đây !

Kỳ-lão Nam-hải lộ vẻ mừng... rồi trong chớp mắt mấy tiếng « lắc cắc » vang lên, một cánh cửa đá mở toang ra. Phía trong cửa, nàng áo đỏ, tóc xỏa vai, khăn lụa đen bịt mặt, liền xuất hiện. Nàng ngó thẳng ra ngoài.

— Tiêu-nương con ! Người đàn bà đẹp gọi to.

Sau tiếng gọi ấy, nàng áo đỏ tay cầm ngọn đoản kiếm tự lia trên cổ họng mình. Người đàn bà đẹp dợm đưa tay ra cản, nhưng nhận thấy nét mặt nàng cương-quyết, nên không dám xáp lại gần, chỉ ngừng tay lại, nghe kỳ-lão Nam-Hải thét lên :

— Tiêu-nương, làm gì vậy ?

Nàng áo đỏ trả lời rất lạnh nhạt :

— Tôi đã thừa hiểu song thân muốn gạt tôi mở cửa mộ, nhưng tôi mở đây là vì muốn trông thấy mặt Mai-nương. Giờ đây ai xáp lại gần tôi hoặc bước vào cửa mộ thì tôi tự-sát bằng lưỡi gươm ngắn nầy.

Bấy giờ, chẳng ai dám động đậy gì cả. Nàng ta từ từ bước tới Mai-nương. Bà nầy ngừng hẳn sự run rẩy, rên than, nhưng gương mặt xanh xao, ngơ ngác.

— Mai-nương, sắp chết vì nọc ong độc ? Nàng áo đỏ hỏi thăm.

Mai-nương chỉ gật đầu và nấc lên một tiếng « tiêu thơ » nghe không rõ.

— Mai-nương, tôi chỉ còn biết tin ở Mai-nương nào ngờ... cũng gạt tôi !

Với đôi tay run rẩy, Mai-nương vén chiếc váy rách để lộ ra một ống chân. Trên ống chân có ba lỗ khuyết bằng hột đậu, máu bầm chảy tuôn ra. Bà nhìn lên đó và khóc sụt-sùi :

— Tiêu thơ,... Ta đã bị trúng nọc ong độc đây, không có dối gạt tiêu-thơ đâu !

— Mai-nương tưởng đâu tôi còn trẻ con, nên lừa gạt tôi, gạt không được đâu !

Ức lòng quá, Mai-nương nhắm mắt lại, hồi nhớ thời bé thơ của nàng rất thông-minh, nhưng ngày nay tuy đã lớn khôn, nhưng vì nặng tình yêu, nên nàng bảng-lảng với bà. Lòng bà tự nén nỗi đau buồn rồi mở mắt ra gọi nàng áo đỏ :

— Tiêu-thơ ơi !...

Nàng áo đỏ chặn lời Mai-nương :

— Tôi đã lớn khôn rồi, giờ đây tôi Từ-phu nhân, Mai-nương khó lừa gạt tôi được. Dù Mai-nương bị ong độc chích thì có cha tôi đó, chữa trị không được sao mà phải cần tới tôi. Chẳng qua là Mai-nương đoán biết lòng tôi mềm yếu nên dùng tình cảm giục tôi phải mở cửa mộ để cho một số người có giả-tâm lợi-dụng cơ-hội, vô đây rồi không chịu trở ra...

Bất giác, người đàn bà đẹp vận nội lực cho ngón tay giữa cứng như sắt ấn thênh không nghe « rắt » một tiếng mà mình Mai-nương run rẩy và mặt nhăn-nhó như đớn đau muốn nghẹt thở.

Vừa nhìn thấy, Dịch-thiên-Hành la thất thanh :

— Dùng thuật điểm huyệt thênh-không rất độc hại để giết người hay sao ?

Thật ra Mai-nương chỉ cách người đàn bà đẹp không đầy một trượng, bà nầy vận một chưởng chỉ nghe « răn rắc » chớ không chạm đến mình Mai-nương mà những đường huyệt của Mai-nương đã bị tắc nghẽn. Có lẽ điểm huyệt để ngăn chặn nọc ong độc ?

Lúc ấy, nàng áo đỏ cảm động nhìn Mai-nương mà nói như than :

— Mai-nương, nọc độc trong mình Mai-nương không bao lâu nó sẽ tan mất. Thôi, tôi trở vô cổ-mộ. Từ nay về sau, bất luận Mai-nương có việc gì cũng không được gặp tôi nữa.

Mai-nương đừng phiền tôi, vì Mai-nương đã dối gạt tôi trước hơn ai hết.

Với vẻ mặt sạm như màu đất, Mai-nương chỉ đau-đớn khẽ gật đầu. Rồi nàng áo đỏ, quay lưng từ từ bước đi. Bấy giờ, vừa bước, nàng vừa đưa mũi Diệt-tình-kiếm ngay yết-hầu của nàng.

Nhưng, khi nàng vừa bước được vài bước thì vợ chồng kỳ-lão Nam-Hải không ai hẹn ai, cùng một lượt nhảy tới áng cửa mộ và đồng thanh gọi to :

http://tieulun.hopto.org

— Hỡi Tiêu-nương !

Nàng vẫn bước tới và nói như hét :

— Nầy song thân, nếu tôi bước năm bước nữa mà không chịu tránh ngõ thì đừng trách mũi kiếm nầy sao vô-tình !

Nàng nói xong và bước thêm một bước nữa.

— Tiêu-nương ! con hãy dừng lại nghe lời cha mẹ giải bày !

Nàng vẫn bước thêm thứ hai !

Thấy vậy, Tông-Đào liền mở lời khuyên nàng :

— Xin Tiêu cô nương hãy nghe lời lịnh-tôn, lịnh-đường nói, rồi trở vô cũng không muộn !

Như không nghe lời khuyên lơn gì hết, nàng bước thêm bước thứ ba và nói cương-quyết :

Hãy còn hai bước nữa ! không chịu tránh đường hay sao đây ?

Hai hàng lệ tuôn rơi, người đàn bà đẹp thở dài :

— Tiêu-nương... con ơi !

Nàng vẫn thản nhiên bước thêm bước thứ tư ! Khi ấy vợ chồng Kỳ-lão Nam-Hải ứa lệ nhìn nhau, nghẹn ngào.

Bấy giờ những người bàng quan đều nhìn thấy vợ chồng Kỳ-lão Nam-Hải sắp sửa bước lui ra để tránh đường trong lúc nàng áo đỏ dợm bước thêm bước thứ năm. Liền đó chú ăn mày la lên :

— Cứ để cho nàng đi chết đi ! Chờ khi Từ công-tử sống lại, tôi sẽ coi người đau lòng đến bực nào cho biết !

Những lời của chú ăn mày khiến nàng áo đỏ phải dừng bước và đứng suy-nghĩ trong giây lâu, rồi nàng lại quay lưng, cười lanh-lảnh.

Trong tiếng cười đó như chứa đầy nỗi đau khổ người nghe khó lường được, rồi kế đó, nàng lại thở than :

— Thuở chàng còn mạnh giỏi, ta đẹp như tiên nữ mà chàng còn tàn nhẫn đối với ta, huống chi ta đã tự hủy hoại nhan sắc ta rồi, dù chàng có sống lại cũng để thấy ta chết mất đi thôi, chớ đau lòng hay xót dạ gì mà nói.

Tức mình quá, chú ăn mày bước tới 2 bước nói thêm :

— Tiêu cô nương là bực thông minh thiên phú, tại sao không biết con người của Từ công-tử như thế nào ? Nếu chàng biết cô nương tự hủy hoại nhan sắc và cam lòng hy-sinh trọn cuộc đời ở

bên cạnh chàng trong đáy mộ sâu thì dù cho chàng chết thành ma cũng không thể xa rời cô nương được.

Qua một hơi thở nặng nề, nàng áo đỏ khẽ hỏi chú ăn mày :

— Người là gì của Từ công-tử mà biết được lòng của chàng ?

— Hai thầy trò chúng tôi, đều là bạn tốt của Từ công-tử. Lòng ngay thẳng, hào hiệp và chung thủy của họ Từ ai cũng biết hết chỉ có cô nương không biết thôi. Có lẽ tại cô nương đang say đắm trong trường tình nên tâm trí mờ tối.

Dịch-thiên-Hành liền xen vào với thái-độ dứng đắn :

— Từ-nguyên-Bình là người hoàn-toàn tốt !

Bấy giờ, nàng áo đỏ mới tỏ vẻ xúc-động và hình như nàng đã ứa lệ gọi lên một tiếng rất dài :

— Mai-nương !

Sau khi bị điểm huyệt, Mai-nương chỉ nghe tê tê trên ống chân bị ong chích, chớ không nhức, nên khi nàng áo đỏ gọi bất ngờ, bà ta liền đáp nhanh :

— Có kẻ tớ già đây.

Ngập-ngừng giây lâu, nàng áo đỏ mới quay lại Mai-nương :

— Không có chuyện gì rắc rối xảy ra !...

— Tiểu-thơ... ? Mai-nương nghẹn ngào.

— Song thân tôi đã lui ra nhường lối đi cho tôi.

Nhận thấy nàng áo đỏ như bấn loạn tâm thần, lời nói như vớ-vẩn, kỳ-lão Nam-Hải ôn tồn khuyên giải nàng :

— Nầy Tiêu-nương con, con đã rõ Từ-nguyên-Bình là người tốt hoàn-toàn thì con không nên cố-chấp !

Nàng áo đỏ lại đáp với ý-nghĩa thật khó hiểu :

— Song thân hiểu lầm đi thôi ! Người ta ra sao ai mà phê-phán xác-nhận gì cho đúng được ? Nhưng, hôm nay, con với chàng gắn-gũi nhau, có gì đâu mà cố-chấp, có gì đâu mà không đẹp ?

★

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI CHỤC

Định hôn-nhân ngoài vùng hoang-địa
biến cố to trong mộ mồ côi

Bấy giờ người đàn bà đẹp buột miệng muốn nói, nhưng nàng áo đỏ giành nói trước :

http://tieulun.hopto.org

— Sau khi chàng sống lại nếu không đúng như lời của song-thân nói thì tự-nhiên tôi sẽ chết trong đau lòng, còn nếu đúng như lời song-thân thì chàng chỉ sống lại trong vòng nửa năm rồi cũng chết mất, bấy giờ tôi còn đau lòng hơn, thế nên tôi hằng nghĩ, chàng chết đi cho tôi khỏi phải đau lòng.

Mọi người nghe nàng áo đỏ nói, đều hết sức ngạc-nhiên. Người ta nhận nàng tự-ái, nên chỉ muốn sống sát bên cạnh một người yêu đã chết nàng mới vui lòng, một thứ vui lòng miễn-cưỡng và tự dối lấy mình. Còn riêng người đàn bà đẹp, đoán biết nàng áo đỏ đã loạn cuồng trí óc vì sự yêu-đương, nên quả-quyết nói lên một điều để gây lòng tin tưởng cho nàng :

— Trong vòng nửa năm, chúng ta sẽ tìm đủ 4 vị thuốc ấy để cứu sống vĩnh-viễn Từ-nguyên-Bình.

Nàng áo đỏ liền phản-đối :

— Chuyện đó phải hao phí biết bao nhiêu tinh-thần và công sức nhưng chưa chắc gì kết-quả, thì không nên làm nhọc những kẻ khác. Giờ đây song thân và tất cả mọi người phải lui ra ! Ý tôi đã nhứt-quyết và không thể bị ai thuyết-phục cả.

— Nầy Tiêu-nương con, mẹ có một yêu cầu !

Trước thái-độ thành-khẩn của người đàn bà đẹp, mọi người đều nhận bà ta là người võ dõng, nữ-hiệp mà trong giây phút nầy trên mặt bà ràn rụa nước mắt, không còn một chút khí-khái của con nhà võ-lâm mà hoàn-toàn giống một bà mẹ tầm thường trên đời.

— Mẹ, mẹ hãy nói đi, rồi con sẽ liệu mà đáp-ứng lời yêu-cầu của mẹ !

— Tiêu-nương con ! Con hãy cho mẹ bồng con một lần !...

Như rụng rời cả đôi tay, nàng áo đỏ buông thanh Diệt-tình-kiếm xuống đất, tuôn rơi hai hàng lệ châu ; dang hai cánh tay ra, nàng chạy ùa lại ngả trong lòng người đẫn bà đẹp. Mẹ con ôm chầm lấy nhau. Từ ngày khôn lớn đến nay, nàng áo đỏ mới hưởng được chút ấm áp và sung-sướng của tình mẹ con.

Lúc ấy, kỳ-lão Nam-Hải bước nhanh vào cồ mộ, Tông-Đào và Dịch-thiên-Hành lật-đật bước theo. Kỳ-lão Nam-Hải ngoảnh lại hỏi :

— Các người muốn làm gì ?

— Muốn gặp Từ-nguyên-Bình. Tông-Đào đáp.

— Nhưng ông có biết ngôi cồ mộ nầy dễ vào mà khó ra không ?

Khi Tông-Đào chưa kịp đáp thì Dịch-thiên-Hành nói :

— Chuyện đó chúng tôi đã biết rõ !

— Tốt lắm đấy ! Kỳ-lão gật đầu.

Rồi không biết nghĩ sao, Tông-Đào khoát tay bảo chú ăn mày ở bên ngoài chờ lão và Dịch-thiên-Hành căn-dặn thêm :

— Ở bên ngoài chờ đợi, không được sinh sự nghe không chú ăn mày !

Bây giờ, người đàn bà đẹp buông nàng áo đỏ ra hỏi :

— Tiêu-nương con, lời mẹ nói con tin không ?

— Mẹ đã nói gì ?

— Mẹ không muốn thấy đời con phải chôn vùi trong chỗ đen tối ; Từ-nguyên-Bình nhứt-định không rời xa con đâu và phái Nam-hải sẽ tìm ra 4 vị thuốc quý đó.

— Mẹ, nếu chuyện sắp tới mà không đúng như lời mẹ thì mẹ phải một phen hối hận !

Đưa tay vuốt nhè nhẹ lên tóc nàng áo đỏ, người đàn bà đẹp mỉm cười :

— Mẹ nói không sai đâu.

Nầy mẹ, chiếc vạc Hàn-ngọc, con đã đi-chuyển vào trong mộ, vậy con với mẹ vô trong đó xem sao !

Liền lộ vẻ vui mừng, người đàn bà đẹp bước tới bảo Mai-nương :

— Nầy Mai-nương, hãy tự vận nội công trong ba ngày đêm thì nọc ong độc bị trục ra hết, chừng ấy ta với Tiêu nương vào mộ trở ra kịp thời gặp lại Mai nương đã lành mạnh như trước.

Mai nương cười :

— Tớ già nầy không cần tới công-phu 3 ngày đêm ấy.

Dứt lời, Mai-nương liền đứng phắt dậy, mọi người đều kinh ngạc vì nhận thấy chân sưng của Mai nương đã xẹp hết. Dịch-thiên-Hành lấy làm lạ, hắn thầm nghĩ, ngoại trừ ve ngọc, bướm vàng thì không có gì làm tan độc mau chóng như thế ? Không lẽ Mai nương có sẵn con ve ngọc trong mình ?

Hắn đã muốn bước thẳng vào ngôi cồ mộ tự nãy giờ, nhưng sự ngạc nhiên nầy đã khiến lòng hắn nghi suy và do dự, hắn đang thèm khát con ve ngọc và bướm vàng, nếu Mai nương không bước vô cồ

http://tieulun.hopto.org

mộ thì hắn thay đổi ý-định ngay. Nhưng trong giây phút sau, Mai-nương chạy thẳng vào cửa mộ...

Hắn tự nghĩ mình là người cô thân, trong một chút chênh lòng cũng trở thành kẻ địch cho người, hắn nao-núng. Liền vội-vã gọi Mai-nương :

— Mai nương, nọc độc trong người đã tan hết chưa ?

Ngoảnh mặt lại, Mai nương gắt :

— Mắc mớ gì mà hỏi ?

Dịch-thiên-Hành chỉ cười ngất, không đáp...

Bấy giờ nàng áo đỏ đã vượt qua mấy nẻo thông lộ chẳng chịt, còn Tông-Đào cùng Dịch-thiên-Hành mới qua khỏi cửa mộ một đỗi, chưa đến thông-lộ.

— Tông-huynh !

— Cái gì ? Dịch-huynh !

— Nầy Tông-huynh, trong tòa cổ mộ nầy là thế giới của phái Nam-Hải...

— Nếu Dịch-huynh sợ thì nên lui ra cho sớm, nếu không thì chết trong nầy cũng không sao !

Thật ra Dịch-thiên-Hành đã nghĩ như ý Tông-Đào và hắn đi đây không phải vì hiếu kỳ mà là có kế hoạch nằm lòng. Nhìn Tông-Đào, hắn mỉm cười :

— Dù tiểu đệ chết nơi nầy cũng không đáng tiếc. Tông-huynh thử nghĩ, trong vòng năm nay, các võ phái như Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-bảo đều giữ được thế quân bình, sau khi kẻ hèn nầy chết, giới võ-lâm Trung-Nguyên cũng không có gì thay đổi.

Tông-Đào ngạc-nhiên trước lời nói của Thiên-Hành. Ông nghĩ cuộc diện võ lâm Trung-nguyên hiện nay, theo ông thì phức tạp, chưa có võ-phái nào duy trì được thế mạnh nhứt trong địa-vị bá-chủ thì Dịch-thiên-Hành còn có mặt là việc hệ trọng cho giới võ-lâm. Hắn còn sống, thì trong giới võ-lâm tuy có lúc ngấm ngầm xung-đột nhau nhưng không có cuộc tranh đấu công khai, bỗng hắn chết mất thì Nhứt-cung, Nhị-cốc, cùng Tam-bảo mất một tay uy hiếp, bọn họ liền gây rối qua nhiều cuộc đổ máu trong giới võ-lâm, tin rằng không có một ngày được thái bình.

Nghĩ như thế, Tông-Đào im-lặng không đáp. Dịch-thiên-Hành vừa cười vừa nói tiếp :

— Nếu Tông huynh cho kẻ dưới nầy chết trong cổ mộ là tốt thì lão xin chết liền một khi, không tiếc gì cả ?

— Cũng phải tùy cơ-hội mà hành động cho thích-hợp chớ đừng nghĩ nhiều đến việc tham lam dù là tham chết.

Mấy lời nói sâu sắc của Tông-Đào, Thiên-Hành đoán biết, nếu phái Nam-hải có hành-động bất lợi cho hắn thì thế nào Tông-Đào cũng tiếp tay hắn. Hắn lộ vẻ vui tươi.

Bấy giờ mọi người đã trải qua khúc đường có gắn nhiều hạt minh-châu trên vách đá, soi sáng đường đi, Dịch-thiên-Hành vừa đi vừa chú ý từng đoạn để thuộc đường trở ra.

Không-khí trong đường mộ như đường hầm, vắng lặng, im-lìm, chỉ nghe những tiếng thở của mấy người đang bước đi.

Chừng nửa giờ sau, mọi người đi tới một ngạch cửa đá. Khi nàng áo đỏ bước tới trước, giậm chân một cái thì cánh cửa bật mở ra, bên trong là một gian nhà đá khá to rộng. Khi cánh cửa vừa mở ra, bèn thấy 4 cô thiếu-nữ ăn mặc như cô diệu ở am-thiền, đứng chung quanh chiếc vạc Hàn-ngọc và thấy mọi người bước đến, bốn cô liền quỳ xuống chắp tay vái chào, như một cuộc đại lễ tiếp-tân, thật là trịnh-trọng.

Tiếp theo đó là nàng áo đỏ truyền lịnh cho bọn thiếu-nữ :

— Hãy lui ra tất cả, không được làm ồn và không được thập-thò bén-mảng tới đây nữa. Đồng thanh « vâng » một tiếng, bọn thiếu-nữ lật-đật lui ra. Bấy giờ, chỉ có Dịch-thiên-Hành để ý theo dõi đường lui ra của 4 thiếu nữ.

Hắn thấy 4 cô nàng đi về hướng đông, bước theo một mé vách đá dọc theo đường hẹp, khi đến một nơi, một cô nàng thò tay gõ một vòng khuôn bằng đồng trên bức vách đá thì giữa vách toang ra một cánh cửa nhỏ, vừa lọt một người, đồng thời nghe dòng nước chảy róc-rách bên trong cửa ấy. Khi 4 cô bước vào, cánh cửa nhỏ tự-động đóng chặt lại và tiếng nước chảy cũng bị ngăn cách, không còn nghe rõ được nữa.

Hắn thầm nghĩ mà mừng, là dù gì hắn cũng có đường rút lui khi có biến-động bất ngờ.

Rồi liền đó, nàng áo đỏ bước tới bên cạnh chiếc vạc Hàn-ngọc. Kỳ-lão Nam-Hải, người đàn bà đẹp, bà Mai nương và Thần-cái Tông-Đào, cùng một lượt bước theo sau nàng...

Tất cả đều nhìn thấy trong lòng chiếc vạc ấy có một người nằm

http://tieulun.hopto.org

mất ngồi xếp bằng tròn. Người ấy là Từ-nguyên-Bình. Sắc diện của chàng như người còn sống và miệng ngậm cây trâm ngọc màu tía.

Nàng áo đỏ bước vừa tới chiếc vạc Hàn-ngọc, liền kêu lên :

— Nguyên-Bình ! Nguyên-Bình ! Có mấy người đến thăm chàng !

Nàng gọi tự-nhiên, như gọi để nói chuyện với một người sống. Khi ấy, Kỳ-lão Nam-Hải đưa tay vuốt mặt Nguyên-Bình rồi rút lại thật nhanh. Tông-Đào nhìn Nguyên-Bình, dằn lòng không được, liền bước tới đưa tay thăm hơi thở và sờ lên đường mạch trên tay của Bình. Lão đụng một hơi lạnh kỳ lạ, lạnh thấu xương, khí lạnh đó, lão mới gặp lần đầu tiên trên cuộc đời sành sỏi vận nội-công mấy chục năm, rồi lão cũng rút tay lại, còn Từ-nguyên-Bình ngồi trong đó như một người tĩnh-tọa, cùng khí lạnh tích-tụ muôn năm trong chiếc vạc Hàn-ngọc cùng một thể. Tông-Đào thấy mà lạnh mình.

Bỗng nhiên, kỳ-lão Nam-Hải gắt Tông-Đào :

— Không được sờ đến gã ấy nữa !

« Hừ » một tiếng, Tông-Đào thắc-mắc dang ra 2, 3 bước, nhìn Tông-Đào mà Dịch-thiên-Hành cười ha-hả, tiếng cười phá tan không-khí im-lặng :

— Kỳ-lão Nam-Hải sao không dùng đến tuyệt nghệ cho chúng ta được học thêm khôn ?

Ngẩng đầu lên, kỳ-lão Nam-Hải ngó Tông-Đào và Dịch-thiên-Hành mà gọi Mai-nương :

— Này Mai-nương, đuổi mấy người tạt vào vách để tránh rắc-rối.

Liền tuân lịnh chủ công, Mai-nương hươi gậy trúc tới. Dịch-thiên-Hành thách-đố :

— Thật là lớn lối !

Mai-nương hét to :

— Hãy lui ra mau !

Dịch-thiên-Hành vẫn đứng im một chỗ lườm Mai-nương :

— Kẻ dưới này cả đời chưa hề bị ai đuổi xô lần nào cả !

Cây gậy trúc liền tung ra với thế « Phượng-hoàng tam điểm đầu » nhắm vào ba yếu huyệt « hoa cái », « triền-cơ » và « khí-hộ » trước bụng của Dịch-thiên-Hành, những huyệt này là tử-huyệt quan-trọng nhứt của con người.

Nhìn thấy Mai-nương đằng-đằng sát-khí, Dịch-thiên-Hành giận xanh mặt, vung chưởng đập mạnh trên gậy, Mai-nương liền thu-hồi gậy và đổi ngay ra thế « Khô-trúc bàn-căn » quét ngang lưng Dịch-thiên-Hành. Rồi trong lúc Thiên-Hành hoành chưởng chống đỡ thì nàng áo đỏ ngoảnh mặt lại thét vang :

— Mai-nương...

Mai-nương liền ngừng tay, đề lắng nghe nàng nói tiếp :

— Mai-nương phải lui ra lập tức !

— Tiểu-thơ, kẻ tớ già này chỉ vâng lịnh chủ-công...

— Mai-nương, tại sao không nghe lời của ta ?

— Vâng !

Dứt lời, Mai-nương cúi đầu chống gậy bước lui ra. Nàng áo đỏ quay lại ngó Tông-Đào và Dịch-thiên-Hành hỏi gay gắt :

— Trong mộ này có ai muốn sanh sự gì không ?

Nghe nàng hỏi thách đố, hai vị anh-hào võ-lâm tiền-bối ấy cục gặt đầu. Nàng áo đỏ nói tiếp :

— Các người phải lui ra đứng vào góc vách !

Lạ quá, lời nói của nàng có một ma-lực rất to, khiến người nghe không thể nào không tuân được. Thế rồi hai bực đại anh-hào ấy riu-ríu lui ra, đứng tựa lưng vào vách. Nàng áo đỏ liền quay lại kỳ-lão Nam-Hải :

— Cha, cha dùng phương-pháp gì cứu sống Từ-nguyên-Bình đâu?

Liền đó, kỳ-lão Nam-hải thò tay lượm 2 cục đá nhám cọ lại nghe sột-soạt rồi bảo nàng áo đỏ cũng lui ra. Nàng thắc-mắc :

— Không, tôi cần săn-sóc Nguyên-Bình.

— Tiểu nương con, khi ta vận chân-lực, đem hàn âm-khí chuyển nạp vào nội-thể của Nguyên-Bình thì bốn bề đều lạnh buốt, nước cũng thành băng tuyết, thân con yếu đuối sợ chịu không nổi lạnh !

Ngập-ngừng một hồi lâu, nàng áo đỏ mới chịu lui ra. Với nét mặt nghiêm-trang, kỳ-lão Nam-Hải bước quanh chiếc vạc Hàn-ngọc. Mỗi khi lão bước, nghe trong mình lão tiếng « răn-rắc » không ngớt tai. Mọi người đứng trong gian nhà đá đều theo dõi từng cử-động của lão và thấy Nguyên-Bình như một người đang ngủ ngồi.

Rồi bước quanh chiếc vạc Hàn-ngọc được 7, 8 vòng Kỳ-lão ngừng lại, khi ấy đôi lòng bàn tay và trên đỉnh đầu của lão có một làn bạch-khí phát ra và vừa lúc hai tay lão vịn vào chiếc vạc thì nàng áo đỏ kêu lên :

http://tieulun.hopto.org

— Cha ! Cha !...

Là lúc lão mắc tập-trung tinh-thần để vận chân lực đã từng tập luyện mấy mươi năm gom về hai tay, nên lão nghe tiếng gọi mà không đáp, nhưng người đàn bà đẹp lại đáp thay :

— Có việc gì vậy Tiêu-nương ?

Nàng thở dài và nói như than :

— Song thân hãy xem, giờ đây chàng đã yên phận rồi, không hận cũng không yêu, cái gì cũng không cả, thì song thân cần gì phải khổ nhọc để làm cho chàng sống lại, trở về cái thế-giới đáng ghê tởm ấy làm gì nữa ?

— Tiêu nương, con chỉ hiểu một mặt thôi. Cuộc đời đáng ghê sợ nhưng cũng có chỗ đáng yêu.

Nàng áo đỏ thở dài, không nói gì thêm. Tiếng thở của nàng dài lê-thê, não-nuột, khiến người nghe nếu có chí-khí hùng-tráng cũng phải hoang-mang, sút kém mà nhận thấy người sống giữa cuộc đời ganh đua, mạnh ăn yếu thua, để rồi tự tìm lấy sự phiền-não cho mình... một ý tưởng thật là chán đời. Lúc ấy mọi người trong gian nhà đá đều lặng-thinh với vẻ mặt buồn buồn, chính kỳ-lão Nam-Hải cũng nhíu mày thương đau hay chán nản không biết ?

Qua giây-phút ngần-ngơ, nàng áo đỏ khoát tay nói lớn lên :

— Hễ xong rồi song thân và Mai-nương lui ra ngay nhé !

Trong lúc chưa có ai trả lời, Tông-Đào nói nhanh :

— Này Tiêu cô nương, Từ-nguyên-Bình chưa trả được mối thù sâu thì chàng xuống tận chín suối mặt mũi nào còn trông thấy cha mẹ ? Xin cô nương đừng nói nhiều ý-kiến không thiết-thực !

Lời nói mạnh-dạn và chân-thành của Tông-Đào khiến mọi người kinh-ngạc, vì họ sợ sẽ xảy ra sự đụng-chạm với những người trước kia đã oán hận lão và Nguyên-Bình, còn kỳ-lão Nam-Hải bỗng « á » lên một tiếng, không biết lão nghĩ gì mà chỉ thấy lão vội-vàng ngồi phịch xuống xếp bằng tròn trên nền gạch, chuyển song chưởng đặt trên chiếc vạc Hàn-ngọc. Trong phút chút ôn-độ trong gian nhà đá hạ thấp xuống, hơi lạnh buốt như gió rét tràn vào, mọi người như ở trong vùng băng tuyết miền cực bắc.

— Tôi... lạnh lắm !... Nàng áo đỏ kêu lên.

Mai-nương và người đàn bà đẹp đến sát bên nàng, đồng thanh an-ủi nàng :

— Đừng sợ !

Thế rồi hai người ôm chặt nàng vào lòng. Nàng bệu bạu :

— Sống không bằng chết. Chết không tiếc chút nào ! Ôi, sống ưu-phiền và đau khổ, chết yên ổn và không còn bận tâm !...

— Tiêu-nương hãy nghe lời tớ già nầy, đừng nói nữa ! Làm quấy rầy chủ-công, trong khi vận nội-lực chữa trị cho Từ công-tử.

Không biết bởi tiếng nói trầm trầm của Mai-nương làm cho nghe không rõ hay là nàng không muốn nghe mà không thấy nàng trả lời, nàng cúi đầu im lặng trong những giọt nước mắt ướt vai áo Mai-nương. Không-khí im bặt được một lúc thì người đàn bà đẹp khẽ nói với nàng áo đỏ :

— Tiêu-nương con, chờ khi Từ-nguyên-Bình sống lại rồi con mới thấy sống cần hơn chết !

Nàng nhoẻn miệng cười :

— Người đời ai khỏi một lần chết mà lại sợ chết là nghĩa gì ? Bành tổ sống đến tám trăm năm rồi cũng phải chết đi thôi !

Tiếng nói của nàng trầm đến tịch-liêu, gieo sự xúc-động nặng-nề trong lòng mọi người, chỉ có kỳ-lão Nam-Hải cứ việc đặt sát song chưởng vào chiếc vạc Hàn-ngọc, đôi mắt sáng quắc. Khí lạnh trong gian nhà càng lúc càng tăng. Lão thở phì một hơi, khí nóng từ nội-thể tuôn ra gặp khí lạnh bên ngoài, trên chòm râu của lão đóng từng hột, từng hột như những giọt sương mai lóng-lánh.

Bấy giờ nàng áo đỏ ngả hẳn đầu trong lòng Mai-nương thở nhè nhẹ như người ngủ. Nàng đã ngủ thật rồi. Mọi người không còn nghe những tiếng thở than của nàng nữa, họ lộ vẻ tươi tỉnh hơn lúc nãy...

Khi ấy, Dịch-thiên-Hành móc túi lấy một gói bánh tổ đưa cho Tông-Đào :

— Tông-huynh, kỳ-lão Nam-Hải chữa-trị cho Nguyên-Bình suốt 3 ngày đêm mới sống lại, vậy mình ăn đỡ món nầy đi !

Gật đầu, Tông-Đào cười khà-khà :

— Già ăn mày nầy không cần món đó, giờ đây không có rượu thấy khó chịu quá !

Dịch-thiên-Hành cười ngất :

— Chà, món đặc-biệt ấy kẻ dưới nầy không đủ khả-năng tìm nó rồi ạ !

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi thời-khắc trôi qua trong im lặng, Tông-Đào tính ra mọi người với lão ta đã bước vào lòng cổ mộ đã hơn một ngày đêm, cảm thấy trong người mệt mỏi, lão ngồi xuống, sếp bằng tròn và nhắm mắt, Dịch-thiên-Hành ngồi kế bên lão, dựa lưng vào vách đá mà ngủ, Mai-nương ôm nàng áo đỏ trong lòng cùng người đàn bà đẹp cũng ngủ ngồi dựa vách đá.

Mọi người ngủ không biết được bao lâu, bị một hơi thở nặng-nề như tiếng ngáy của kỳ-lão Nam-Hải đánh thức dậy hết.

Bừng mở mắt ra, mọi người liền thấy mặt kỳ-lão Nam-Hải xanh lét, cặp mắt như ngưng thần và nghe làn hô-hấp của lão ta không đều...

Với vẻ lo ngại, người đàn bà đẹp hỏi lão ta :

— Ông làm sao thế ?

Lão gượng cười :

— Hãy còn hai tiếng đồng hồ nữa sẽ rõ !

Không nhận được ý lão đã nói gì, mọi người đều đưa mắt nhìn Từ-nguyên-Bình thì họ giật nẩy mình...

Mặt Nguyên-Bình xanh như chàm và màu xanh ấy, thành cái bóng lưu chuyển trên khắp cơ thể chàng. Tông-Đào vội bước tới chiếc vạc Hàn-ngọc, kỳ-lão Nam-Hải quát to :

— Đừng sờ vào đó !

— Tại sao !

Liền đưa gậy trúc ra, Mai-nương cản Tông-Đào lại :

— Bảo đừng đi ! Hỏi gì ?

Vừa cười Tông-Đào vừa hươi chưởng với thế « kích long tây thiên » trong « thập-nhị cầm long thủ » đập tiên gậy trúc. Mai-nương hoành gậy trước ngực với thế « vạn trảng phật đang », bóng gậy luân chuyển đầy gian nhà.

Vì cần giữ sự im lặng cho kỳ-lão Nam-Hải, nàng áo đỏ khuyên can :

— Không nên quấy rầy ! Sẽ hư hại chuyện lớn !

Nghe tiếng nàng kêu lên, Mai nương thu thế gậy và lùi ra hai bước. Nàng nhìn Tông-Đào nói tiếp :

— Tông-đại-hiệp, giờ đây trong mình Nguyên-Bình đã đầy âm-hàn-khí, toàn thân như một khối tuyết, nếu Tông-đại-hiệp đụng tới đâu thì rã tới đó. Không tin cứ thử coi !

Nghe nói, Tông-Đào giựt mình, bước lui ra liền. Lão ta hú hồn : « may không thôi đã gây một tai hại to tát rồi ! »

— Thế rồi có cách gì làm gã ta sống lại, Tiêu cô nương ? Dịch-thiên-Hành xen vào hỏi.

— Chừng hai tiếng đồng nữa, cha tôi sẽ đem hết chân khí bản thân đẩy hàn-âm khí đang tích tụ trong mình Nguyên-Bình vào mấy nguyên khiếu để nối lại tám đường kinh mạch đã đứt. Hiệu quả hay không, nội trong 2 tiếng đồng hồ nữa sẽ biết.

Dịch-thiên-Hành lấy làm lạ, bước tới nhìn mặt Nguyên-Bình. Lúc đó, Tông-Đào nhận thấy sắc diện hắn tỏ ra điều bất thiện, lão ngừa trước :

— Dịch-thiên-Hành ! Nếu ngươi toan làm chuyện mờ ám thì bỏ già ăn mày này ra đi, nội đây không có ai buông tha cho ngươi cả.

Dịch-thiên-Hành cố giữ vẻ trầm tĩnh trước lời cảnh cáo của Tông-Đào, hắn cười lạt :

— Tông-huynh nói gì tiểu-đệ không hiểu nổi ?

Hắn giả-vờ hỏi, nhưng lòng hắn mải nhớ tới lời nàng áo đỏ đã nói : « đụng tới đâu rã tới đó... và sẽ thấy hiệu quả nội trong 2 tiếng đồng hồ... ». Hắn lại nghĩ, rồi đây hắn sẽ làm gì trước thời khắc 2 giờ đồng hồ ấy ?...

Đã trải qua 3 ngày đêm, hao phí phân nửa chân lực, kỳ-lão Nam-Hải vẫn không hề gì, còn Tông-Đào, Mai-nương và người đàn bà đẹp tuy đã mệt mỏi, nhưng nếu họ hợp sức lại, hắn cũng khó thoát khỏi nguy hiểm.

Suy nghĩ một hồi lâu, Dịch-thiên-Hành quay lưng bước theo bức vách đá hướng đông rồi ngừng lại ngay chỗ vòng khuôn bằng đồng cẩn trên mặt vách. Lúc ấy mọi người chăm chú nhìn sự biến hóa trên nét mặt Nguyên-Bình, không để ý tới hắn.

Hắn định bụng, ra tay hại Từ-nguyên-Bình thì được rồi, nhưng phải đối phó sao đây với đa số nhân vật cao thủ đang có mặt nơi nầy ? Nếu để Nguyên-Bình sống lại, gã là con rể của gia-đình Nam-hải thì hậu hoạn của hắn sẽ nguy hơn gấp mấy... Hắn chưa tìm được một lối thoát thân sau khi ám hại Nguyên-Bình.

Hắn liền ngẩng đầu lên, sờ cái vòng khuôn để mở thử... Lúc đó cũng vừa lúc kỳ-lão Nam-Hải từ từ đứng dậy, song chưởng đã rời chiếc vạc Hàn-ngọc. Khí lạnh trong gian nhà đá đã giảm xuống. Nhưng

http://tieulun.hopto.org

mặt Từ-nguyên-Bình vẫn xanh lét, giống một người chạm bằng loại huyền-tuyết ngàn năm.

Rồi liền đó, kỳ-lão Nam-Hải vỗ tay, tiếng « bôm bốp » vang dội. Thừa lúc đó, Dịch-thiên-Hành kéo vòng khuôn, một cửa nhỏ tự động mở ra nghe «bình» một tiếng. Nhưng mọi người không nghe thấy vì tiếng vỗ tay của kỳ-lão át đi, phần thì lo ngó mặt Nguyên-Bình, Dịch-thiên-Hành đưa mắt quan-sát bên ngoài không ai trông thấy cử chỉ của hắn.

Một nẻo thông lộ cặp dài theo vách đá, từng khoảng đường có những hạt minh-châu soi sáng và nước chảy nghe róc rách từ xa-xa. Nẻo nầy đi đến đâu, Dịch-thiên-Hành không biết nổi, lòng hắn do-dự rồi lại đắn đo rằng, nếu hại không được Nguyên-Bình mà mình không thoát thân được là hay hóa ra dở, bên ngoài có một đường ra tuy không thông thạo nhưng cứ lấy đó làm nẻo thoát thân để mạo-hiểm một phen.

Hắn nhẹ tay kéo vòng khuôn lại, cánh cửa lập tức đóng ập trở vô. Khi hắn quay mặt lại nhìn thì thấy lòng chưởng của kỳ-lão Nam-Hải ửng đỏ, lòng chưởng ấy chuyển động cách Nguyên-Bình không tới nửa thước... Dịch-thiên-Hành biết ngay kỳ-lão đang vận chân lực để chuyển nạp hàn âm-khí vào huyệt mạch Nguyên-Bình. Tay trái hắn hãy còn vịn cái vòng khuôn đồng trên mặt vách đá mà tay mặt thò ra vận lực cho một ngón giữa. Hắn đang chờ một dịp tốt để điểm vào mình Nguyên-Bình, ngoài hắn ra không ai hay biết một nguy cơ sắp xảy ra trong chớp mắt...

∴

Khi bầy ong độc từ lòng cồ mộ tuôn ra, cha con Tra-tử-Thanh, cùng Dương-văn Nghiêu chạy trối chết, chạy được sáu bảy-mươi dặm mới dám ngừng chân. Bấy giờ, không thấy ong độc truy kích. Ba người thở phì, yên tâm. Dương-văn-Nghiêu nhìn Tra-Ngọc cười ha-hả. Ngọc hỏi :

— Bác cười gì dữ vậy ?

— Loài ong độc bay ra rồi, chúng ta trở lại đó sẽ được giảm bớt một trở ngại, nên phải cười khoái chí chớ sao !

Tỏ vẻ lo ngại, Tra-tử-Thanh hỏi Văn-Nghiêu :

— Dương-huynh còn tính đi nữa sao ?

Hắn đáp lạnh lùng :

— Tra-huynh muốn yên phận thì cứ trở về Tra-gia-Bảo chớ hỏi gì !

Tử-Thanh biến sắc :

— Tại sao Dương-huynh không trở về Dương-gia-bảo mà lại đốc tôi.

Khi Dương-văn-Nghiêu sắp trả lời bỗng nhiên nhíu mày lại :

— Ủy, có người đến !

Tất cả 3 người đều lắng nghe tiếng chân bước phía bụi rậm vọng đến và liền đó, tiếng chân càng nghe gần mà hình như không phải một người thôi.

— Ai ? Tra-Ngọc nóng-nảy quát hỏi.

Rồi bỗng đâu một làn khói đen từ trong bụi rậm vọt lên cao hơn trượng rồi lan ra ở lưng-chừng, kết lại thành vòng tròn giống một tàng dù, nhưng màu khói biến hóa không chừng như một ảo-ảnh, đen rồi hồng, hồng lại đen, trông rất đẹp mắt...

Dương-văn-Nghiêu và Tra-tử-Thanh giựt mình, Tra-Ngọc rút một chiếc « phong-vĩ-trâm » phóng vào bụi rậm.

Người lạ lù lù chui ra như ở dưới lòng đất lồ lên. Chiếc ám-khí chạy phớt trước bụng người lạ, nhưng hắn không tránh né. Ám-khí chỉ lướt qua áo hắn rồi rớt xuống đất.

Tra-Ngọc giựt mình, trố mắt nhìn, liền thấy người lạ vóc mình cao nghêu và ốm như tre khô, mặt tái mét như ma trơi, đôi mắt lờ-đờ thấy ghê. Hắn mặc chiếc trường-bào đen mướt bằng thứ lụa đắt giá. Hắn ngó về phía đối-phương, cười nhạt :

— « Phong-vĩ-trâm » của ai ?

Hắn lại cười khằng-khặc... trầm-tĩnh nhìn tận mặt kẻ lạ một hồi, Tra-tử-Thanh kêu to như tiếng reo mừng :

— Đinh lão nhị ! Lâu quá sao không thấy ?

Bấy giờ Đinh-lão cười một thôi dài rồi thư thả hỏi :

— Nầy Tra-tử-Thanh, nhận được ta à ? Còn họ Dương cũng mạnh giỏi chớ ?

Dương-văn-Nghiêu lật đật vòng tay khẽ thưa :

— Xin chúc phước lành !...

Liền đưa tay chỉ Tra-Ngọc, Đinh-lão-nhị hỏi :

— Cậu nầy phải con của nhà họ Tra hay không ?...

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI MỐT

Tán-môn-Thần Đinh-Thường gả con cho Tra - Ngọc

Tra-tử-Thanh nghiêm sắc mặt :

— Ngọc, vị này là Quỉ-vương-cốc Táng-môn-thần Đinh-Thường đó, sao ngươi không đến bái kiến cho mau đi.

Tra-Ngọc nghe nói giựt mình, nguyên do người ấy là em của Quỉ-vương Đinh-Cao và là anh của Sách-hồn vũ-sĩ Đinh-diệm-Sơn, đây là một trong 3 cao thủ của Quỉ-vương-Cốc, tên là Táng-môn-Thần Đinh-Thường.

Trong giới giang-hồ thường đồn rằng trong số 3 cao-thủ của Quỉ-vương-Cốc, duy chỉ có Táng-môn-Thần Đinh-Thường là người độc-hiểm hạng nhứt, hễ lão ta nhìn ai mà cười thì người ấy rất khó mà bảo toàn tánh mạng, còn nếu làm cho lão phật-lòng thì khỏi phải nói.

Tra-Ngọc lật-đật bước tới vòng tay xá dài thưa :

— Vì chưa biết Đinh lão tiền-bối, xin người tha-thứ !

Đinh-Thường liếc đôi mắt lạnh-lùng nhìn qua Tra-Ngọc mấy lượt làm cho chàng ta muốn run en phát rét.

Bỗng nghe Đinh-Thường nói :

— Tra-huynh, lịnh-lang trông xứng đáng lắm, tốt quá, tốt quá !

Tra-tử-Thanh cũng không hiểu rõ thâm-tâm Đinh-Thường trong lúc ấy như thế nào, vì lão này đã nổi tiếng là người âm-hiểm, khó lường được ý-nghĩ của lão ta, vì thế cho nên Tra-tử-Thanh luôn luôn chú-ý hễ Đinh-Thường có hành-động gì đáng nghi-ngờ là Tra-tử-Thanh can-thiệp liền để bảo-vệ cho Tra-Ngọc.

Bây giờ nghe Đinh-Thường gọi mình bằng Tra-huynh, gọi Tra-Ngọc là xứng-đáng thế nên Tra-tử-Thanh hơi yên-lòng, lão khiêm-nhường :

— Không dám, không dám, thằng đó mà làm nên trò trống gì !

Đinh-Thường liếc mắt :

— Ai dám bảo lịnh-lang không làm nên trò trống gì ?

Tra-tử-Thanh giựt mình :

— Đinh-huynh nói như thế, có ý gì dạy bảo cháu không ?

— Lịnh-lang đã có người nâng khăn sửa trắp chưa ?

Tra-tử-Thanh lắc đầu :

— Chưa...

Đinh-Thường lại tiếp :

— Chuyện ấy cũng không gấp rút gì ..

Biết ý Đinh-Thường, Tra-tử-Thanh mỉm cười :

— Đinh-huynh hỏi chuyện vợ con của thằng ấy có phải định làm ông mai không ?

Đinh-Thường cười khà-khà :

— Làm mai à ? Chuyện đó phải mời Dương bảo-chủ mới được...

Dương-văn-Nghiêu nghe nói giựt mình lo ngại, vì lão không biết Đinh-Thường đang tính-toán gì cho Tra-Ngọc đây, và nếu như đó là chuyện có can-hệ đến Quỉ-vương-Cốc, thì chừng đó Tra-gia-Bảo và Quỉ-vương-Cốc sẽ thân nhau hơn, tình-hình như thế rất bất lợi...

Họ Dương cười ha hả :

— Tôi thì ăn nói dở lắm, nhưng Đinh-huynh muốn nhờ như thế nào đây ?

Đinh-Thường chưa kịp nói gì, bỗng nghe có tiếng chân người bước đến gần, rồi tiếp theo sau, một giọng trong trẻo vang lên :

— Nhị thúc-thúc...

Mọi người quay lại nhìn thấy 2 nàng thiếu-nữ đang bước nhanh tới : đó là Vân-Mộng nhị Kiều.

Nhìn kỹ thấy sắc mặt Đinh-Linh còn trắng-bệch, rõ ràng nàng hồi-phục lại chưa được bao lâu.

Hai chị em họ Đinh đến trước mặt Đinh-Thường rồi cùng cúi đầu làm lễ :

— Chúng con xin ra mắt Nhị thúc phụ.

Đinh-Thường giơ tay ra đỡ :

— Thôi đứng dậy, Tam-thúc và Phụ-thân mấy cháu hiện nay ở đâu ?

Đinh-Phượng nhoẻn miệng cười :

— Phụ-thân và Tam-thúc hiện đang còn ở Huyền-vũ-cung.

Đinh-Thường hừ một tiếng rồi hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Bộ xung đột với lão đạo-sĩ ấy hả ?

Đinh-Phượng lắc-đầu lia-lịa :

— Thưa không... Cháu đã là môn đệ của Thiên-huyền đạo-trưởng rồi... Chị cháu cũng nhờ sư phó cháu cứu cho đó...

Đinh-Thường ngạc nhiên ạ một tiếng rồi lại hỏi :

— Cháu Linh, ai đánh cháu bị thương như thế ? Hãy cho chú biết...

Đinh-Linh gượng cười :

— Thôi, chuyện đó không cần lắm...

Em Cầm có ra đây không thúc thúc ?

Đinh-Thường mỉm cười :

— Không có, nhắc đến con Cầm, hai cháu đến đây đúng lúc lắm...

Lão lại chỉ Tra-Ngọc :

— Hai cháu có biết chàng ấy không ?

Hai chị em họ Đinh quay lại nhìn Tra-Ngọc rồi nhoẻn miệng cười :

— Tra gia bảo, Thiếu bảo-chủ nổi tiếng như cồn, làm sao không biết ?

Đinh-Thường lại hỏi nho nhỏ :

— Ừ... chàng ta như thế nào ?

Đinh-Phượng đáp :

— Chàng ấy à ? Cũng không tốt mà cũng không xấu...

Đinh-thường cười :

— Hừ... sao lại nói lờ lững như thế ?

Vậy thì trong Quỉ-vương-Cốc ai ai cũng thế sao ?

Đinh-Linh thúc nhẹ Đinh-Phượng rồi thưa :

— Nhị thúc hỏi như thế định làm gì ? Có phải chọn rể đông-sàng cho em Cầm không ?

Đinh-Thường cười hắt-hắt !

— Hừ, con quỉ này chuyện gì cũng không qua mặt được nó...

Đinh-Linh và Đinh-Phượng nhìn nhau rồi cùng che miệng cười.

Trong lúc đó Dương-văn-Nghiêu và Tra-tử-Thanh đã nghe rõ câu chuyện của chú cháu họ Đinh, nên ai cũng biết rõ Đinh-Thường đang muốn kén rể quí.

Dương-văn-Nghiêu biết như thế, trong lòng rất lấy làm lo ngại, vì lão nghĩ rằng nếu chuyện ấy mà thành sự-thật thì thế nào lão ta cũng phải tìm cách đối phó, hoặc là phải làm thế nào cưới cho được một trong Vân-Mộng nhị Kiều cho con mình, hay là làm thế nào cho Dương-gia bảo đừng bị cô lập...

Trước tình hình này, Dương-văn-Nghiêu thấy rõ Huyền-vũ-Cung đã siết-chặt tình liên-lạc với Quỉ-vương-Cốc rồi...

Giờ đây, nếu lại thêm Tra-Gia-Bảo nữa, thì thực-lực của họ mạnh mẽ là dường nào ! Giả sử như Dương-gia-bảo được nhập thêm vào trận-tuyến ấy thì có lợi rất nhiều, nếu như không được như thế thì tất nhiên phải liên-lạc với Thượng-quan-bảo và Thiên-độc-cốc để giữ cho được thế quân bình...

Dương-văn-Nghiêu là tay thâm trầm sâu sắc, thế nên trong lòng đang lo lắng nhưng ngoài mặt lão ta ra vẻ như bình thường.

Tra-tử-Thanh nghe chú cháu Đinh-thường bàn chuyện với nhau trong lòng lấy làm lạ lùng.

Lão ngẫm-nghĩ :

— Trong giới võ lâm chỉ nghe nói có Vân-Mộng nhị-kiều là Đinh-Linh, Đinh-Phượng, nhưng không ngờ Táng-môn-thần Đinh-Thường lại cũng có con gái, giả-sử như ta liên-kết được với Quỉ-vương-cốc thì đó là chuyện rất tốt, nhưng không biết con nhỏ ấy mặt mũi như thế nào...

Lúc đó Tra-Ngọc đang đứng một bên cũng đang suy nghĩ rất nhiều...

Chàng ta liếc nhìn Đinh-Linh, Đinh-Phượng mấy lượt, rồi ước rằng nếu nàng Cầm ấy cũng giống như hai nàng thì đỡ biết là bao ! Vì thế chàng ta cứ mỉm miệng cười nụ mà không nói lấy một lời.

Đinh-Thường lộ vẻ suy nghĩ :

— Hai con nhỏ này cười gì đó ? Cười con Cầm không xứng với chú ấy hay sao ?

Đinh-Linh lật-đật đáp :

— Nhị thúc-thúc hiểu lầm con rồi, chính chàng ấy mới không xứng với em Cầm con chớ !

Đinh-Phượng lại nói tiếp :

— Đúng lắm, em Cầm tài mạo như thế, so với chị em con còn hơn rất nhiều, nếu nhị thúc-thúc đã quyết-định rồi thì sợ thím con không bằng lòng.

Táng-môn-thần Đinh-Thường cười ha hả :

http://tieulun.hopto.org

— Hừ, tại sao thím cháu không bằng lòng ?

Tra-Ngọc nghe chị em họ Đinh nói như thế, trong lòng chàng lấy làm sung-sướng nghĩ đến một trang tuyệt-thế giai-nhân đang đứng trước mặt mình giơ tay che mặt, e-lệ thẹn thùng... và người ấy trong tương lai sẽ là vợ của mình...

Chàng nghĩ rằng trong giới giang hồ, ngoài ra chị-em họ Đinh, chưa ai từng nghe trong qui-vương-cốc còn có một thiếu nữ nào, có lẽ là nàng ấy ít đi ra ngoài, như thế thì chắc vẻ đẹp của nàng ấy rất thùy-mị lắm, chớ không hung-dữ như Vân-Mộng nhị-Kiều đây...

Nghĩ đến đây lòng chàng thấy vô cùng khoan khoái.

Táng-môn-thần Đinh-Thường bước tới mấy bước rồi vòng tay trước mặt Tra-tử-Thanh :

— Thưa Tra-huynh, năm nay niên canh của lịnh lang được bao nhiêu ?

Tra-tử-Thanh đáp :

— Năm nay nó đúng 21.

Đinh-Thường lại nói :

— Tiểu nữ tôi vừa mới đến tuổi cài trâm, lịnh-lang tài mạo như thế ấy nếu phối hợp với tiểu nữ thật xứng đôi vừa lứa và chúng ta kết thông-gia với nhau, Tra-huynh thấy có được hay không ?

Tra-tử-Thanh cười to :

— Sợ e gia-đình tôi với cao không tới.

Đinh-Thường nghe câu nói ấy trong lòng rất khoan khoái vô cùng lão mỉm cười :

— Tra-huynh chớ khách-khí, và tôi, tôi cũng không tự-khiêm. Trong giới võ lâm Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-bảo đứng cùng hàng với nhau, thì chúng ta rất môn đương hộ đối vậy...

Tra-tử-Thanh còn một ít nghi hoặc trong lòng :

— Trong giới võ-lâm, sao không nghe bàn đến lịnh-ái ?

Sắc mặt của Táng-môn-thần Đinh-Thường bỗng thay đổi, nhưng Đinh-Linh đã cười khanh-khách :

— Xin Tra-bảo-chủ và Tra-công-tử hãy đến gần đây tôi có chuyện muốn thưa qua !

Vừa nói Đinh-Linh kéo Đinh-Phượng bước ra ngoài.

Hai cha con Tra-tử-Thanh liếc mắt nhìn nhau rồi Tra-tử-Thanh cúi đầu :

— Xin Đinh-huynh thứ lỗi.

Nói xong hai cha con họ Tra lật-đật bước theo Đinh-Linh.

Đinh-Linh cúi đầu thưa nho nhỏ :

— Thưa bảo-chủ, nếu người từ-chối lời của chú tôi, thì người buồn lắm đó...

Tra-tử-Thanh đáp :

— Đinh cô-nương ơi ! Trong giới võ-lâm Tra-gia-bảo rất ít tiếng tăm !

Đinh-Linh lại nói tiếp :

— Nếu Tra-gia-bảo và Qui-vương-cốc kết thành thông-gia thì là điều rất tiện-lợi, vả lại em Phượng tôi cũng đã là đồ-đệ của Thiên-Huyền đạo-trưởng thì lại là một chuyện rất hay...

Thực ra Tra-tử-Thanh đã nghĩ đến việc ấy trước rồi, lão ta ra dáng suy nghĩ trong giây lát rồi đáp :

— Nếu giả-sử như cô ấy giống như hai tiểu-thơ thì tôi có phước biết bao !

Đinh-Linh, Đinh-Phượng đồng đáp :

— Nhưng chúng tôi xấu-số, không đứa nào bằng cô ấy cả.

Nghe câu nói ấy Tra-Ngọc như được lên tiên, chàng ta mỉm miệng tủm tỉm đắc-chí.

Đinh-Linh lại tiếp :

— Nói thiệt với công-tử, em Cầm tôi, cầm, kỳ, thi, họa đều lão thông, còn về võ-công thì cũng có phần hơn chị em chúng tôi, riêng về dung-mạo, thì xin hỏi thật : khi công-tử thấy nàng áo-đỏ của phái Nam-Hải, công-tử có giựt mình không ?

Tra-Ngọc bỗng nhớ lại, lần đầu tiên mình gặp nàng áo đỏ quả thật đã có giựt mình kinh-ngạc trước sắc đẹp lạ-lùng của nàng ấy, chàng không ngờ dưới chốn trần-gian này lại còn có người đẹp như tiên...

Vì nghĩ như thế cho nên Tra-Ngọc gật đầu lia-lịa.

Đinh-Linh suýt bật cười ra tiếng, nhưng nàng cố gắng dằn lòng, ra vẻ nghiêm-trang, nàng nói tiếp :

— Tra công-tử tôi dám đảm-bảo rằng khi công-tử gặp em Cầm tôi thì còn giựt mình nhiều hơn nữa !

Nghe nói như thế, Tra-Ngọc cũng đã mường tượng được vị hôn thê của mình đẹp như thế nào rồi, nhưng chàng còn ỡm-ờ :

http://tieulun.hopto.org

— Có thật như thế không ?

Đinh-Linh chỉ trời nghiêm sắc mặt :

— Nếu tôi gạt Thiếu bảo-chủ thì bị trời đánh chết không toàn tánh mạng.

Tra-Ngọc lật-đật xua tay :

— Chuyện đó có gì quan-trọng cho lắm sao, Đại cô-nương lại thề độc như rhế ?

Đinh-Phượng tiếp lời :

— Chị tôi sợ Thiếu bảo-chủ không tin, thế nên phải thề nặng.

Tra-Ngọc sung sướng :

— Vì kiếp trước có tu, thế nên bây giờ tôi mới được hưởng phước.

Hai chị em họ Đinh nhìn nhau mỉm cười, rồi quay về phía Tra-tử-Thanh :

— Thưa Tra bảo-chủ, nhị thúc-thúc tôi đang chờ ý-kiến của người.

Tra-tử-Thanh quay lại, thấy Đinh-Thường đang từ-từ bước tới, mỉm miệng cười :

— Tra-huynh nghĩ như thế nào ?

Tra-tử-Thanh nhìn Tra-Ngọc, thấy mặt chàng lộ vẻ sung-sướng vô cùng, lão biết cậu công-tử mình đã đẹp ý nên lật-đật đáp :

— Nếu được Đinh-huynh nhủ lòng thương đến, thì con tôi có phước biết mấy.

Đinh-Thường mỉm cười :

— Tra-huynh bất-tất phải khách-khí như thế, tiểu-nữ đã thành con cái của Tra-gia-bảo, thì tôi cũng có một vài lời muốn nói thêm.

Tra-tử-Thanh hơi ngạc nhiên :

— Có chuyện gì xin Đinh-huynh cứ nói.

Đinh-Thường tiếp :

— Tra-gia-bảo và Quỉ-vương-cốc đã kết thành thông gia, thì đó là một chuyện rất quan-trọng trong giới võ lâm, và Tra-gia-bảo của Tra-huynh là một nơi đẹp đẽ, nhưng tôi lại muốn mời tất cả bằng hữu trong giới võ-lâm đến dự hôn lễ tại Quỉ-vương-cốc, chẳng hay ý kiến của Tra-huynh như thế nào ?

Tra-tử-Thanh ngập ngừng :

— Chuyện ấy thì...

Tra-Ngọc bỗng xen vào :

— Thưa phụ thân, hôn lễ cử hành tại đâu cũng như thế mà thôi, nếu theo lời của Đinh bá-bá thì các nhân vật trong giới võ-lâm sẽ được một dịp tốt để đến thăm Quỉ-vương-cốc, và nhân dịp đó có thể tuyên bố luôn cho mọi người biết là Tra-gia-bảo và Quỉ-vương-cốc đã xiết chặt tình thân-mật...

Dương-văn-Nghiêu bỗng bước sải tới :

— Cung hỉ, cung hỉ, chừng đó cho tôi uống rượu mừng với...

Đinh-Thường gật đầu lia lịa :

— Đó là chuyện dĩ-nhiên... Thưa Tra-huynh, như thế thì kể như đã xong chuyện rồi phải không ?

Tra-tử-Thanh là người cơ-trí, lão cứ suy tới nghĩ lui, không biết trong vấn đề này có gì không ổn không... Tuy cử hành hôn lễ tại Qủi-vương-cốc, có mất mặt đàng trai thật, nhưng sau cuộc hôn-lễ, thì sẽ thỉnh luôn tất cả các tân khách sang Tra-gia-bảo cũng không muộn gì !

Họ Tra cũng nghĩ rằng sau khi kết thông gia với Quỉ-vương-cốc, thì tất nhiên thế lực của mình sẽ được tăng thêm rất nhiều, vì nghĩ như thế Tra-tử-Thanh rất cao hứng, lão mỉm cười :

— Ngọc ơi ! Sao con không mau tới ra mắt Nhạc phụ đi ?

Tra-Ngọc lật đật bước tới vén áo rồi quì xuống trước mặt Đinh-Thường :

— Con xin ra mắt nhạc phụ...

Vừa nói Tra-Ngọc vừa cúi đầu lạy.

Đinh-Thường cười đắc ý :

— Thôi đứng dậy.

Tra-tử-Thanh tiếp :

— Thôi Đinh-huynh chớ khách khí làm gì, bổn phận nó là con rể...

Đinh-Thường gật gật :

— Rể là khách quí mà ! Bây giờ chẹt y thì sau này y trả thù con gái mình mới tính làm sao ?

Mọi người nghe nói, ai ai cũng cười to.

Tàng-môn-Thần Đinh-Thường bỗng thò tay vào sau lưng lấy ra một vật kỳ lạ, mọi người quay lại nhìn ai cũng ngạc nhiên :

http://tieulun.hopto.org

Vật ấy bề rộng chừng mấy phân, bề dài chừng 3, 4 tấc, ánh sáng màu tím một đầu hình vuông còn một đầu ố chạm hình quỉ trông rất ghê sợ.

Đây là một vật mà trong giới võ lâm từ trước đến nay chưa từng ai thấy, nhưng có người đoán đó là Quỉ-vương-lịnh của Quỉ-vương-Cốc, toàn Vương-cốc chỉ có ba chiếc ngọc-lịnh như thế mà thôi, Quỉ-vương Đinh-Cao. Táng-môn-thần Đinh-Thường và Sách-hồn vũ-sĩ Đinh-diệm-Sơn mỗi người giữ một chiếc hễ thấy ngọc-lịnh ấy là cũng như thấy người, hễ cầm lịnh ấy phán bảo điều gì thì tất cả thủ hạ đều phải răm rắp tuân theo.

Uy-lực của ngọc-lịnh như thế cho nên khi Táng-môn-Thần đưa ra ai cũng phải giật mình lo nghĩ...

Tra-Ngọc lấy làm lạ nên hỏi:

— Nhạc phụ...vật ấy...

Đinh-Thường mỉm cười:

— Con ơi, ta dùng Quỉ-vương-lịnh này để làm tín vật đính-hôn giữa con và cháu Cầm nhà ta con hãy cầm đi!

Tra-tử-Thanh và Tra-Ngọc nghe nói ai ai cũng vui-mừng.

Chiếc Quỉ-vương-lịnh ấy tuy dài không đến 4 tấc, nhưng uy-lực rất to, thế nên khi dùng làm tín-vật, đó là một điều rất trọng-hậu vô-cùng, thế nên Tra-Ngọc giơ hai tay run run tiếp lấy Quỉ-vương-lịnh.

Tra-tử-Thanh lật-đật nói:

— Thưa Đinh-huynh, có qua mà không có lại là điều phi-lễ, tôi cũng có một món, vốn là bảo-vật của tổ-tiên truyền lại, đó là hạt châu to chạm hình đầu rồng của Tra-gia-bảo mà ai ai cũng biết, xin Đinh-huynh hãy vui lòng trao lại giùm cho lịnh-ái...

— Vừa nói Tra-tử-Thanh vừa thò tay vào bọc móc ra một viên Minh-châu thật lớn.

Bên ngoài hạt Minh-châu ấy có gói bằng một tấm lụa thêu trên có chữ Tra thêu nổi thật đẹp.

Viên Minh-châu ấy thật to, hình dáng thật là đặc-biệt, giống y như một đầu rồng, đó là một bảo-vật trong giới võ-lâm ai ai cũng thích...

Dương-văn-Nghiêu bỗng mở miệng khen:

— Chà, một viên Long-đầu-châu thật là đẹp!

Đinh-Thường mỉm cười giơ tay đón tiếp viên Minh-châu và bảo:

— Khi về Quỉ-vương-cốc, lão sẽ đem viên Minh-châu này trao cho đứa con gái và bảo nó thấy ngọc thì hãy nhớ đến phong-thái của người Ngọc.

Tra-tử-Thanh mỉm cười:

— Thưa Đinh-huynh, hôn-kỳ nên định vào lúc nào là tiện hơn cả?

Đinh-Thường suy nghĩ giây lát rồi đáp:

— Chuyện ấy không nên diên-trì có thể vào lúc Trung-thu năm nay được không?

Tra-tử-Thanh tính ngày, thấy từ đây đến đó chỉ còn lối một tháng nên đáp:

— Tuy hơi gấp nhưng cũng không sao!

Đinh-Thường mỉm cười:

— Tốt lắm... Xin từ biệt tất cả...

Vừa nói, lão vừa vòng tay thi lễ, chào 3 người rồi quay mình ra đi...

Họ Đinh vừa đi ra lối chừng 1 trượng lão vụt đứng lại rồi nghe o, o mấy tiếng, chung quanh mình Đinh-Thường bỗng có mấy làn khói đen bay vụt ra bao quanh lấy lão ta. Đến lúc khói tan thì Đinh-thường đã biến mất từ hồi nào...

Lúc đó cha con Tra-tử-Thanh người nào cũng vui mừng hiện ra sắc mặt.

Còn Dương-văn-Nghiêu thì vừa suy nghĩ lợi hại vừa bàn vô và tán tụng cuộc hôn nhơn ấy.

Tra-Ngọc mỉm cười hỏi Đinh-Linh:

— Bây giờ 2 chị tính đi đâu đây?

Đinh-Linh nhếch mép:

— Phải rồi, bây giờ kêu như thế là đúng lắm!

Tra-Ngọc cười xòa:

— Theo vai vế thì phải gọi như thế chớ sao!

∴

Nghe Tra-Ngọc hỏi, hai chị em họ Đinh lộ sắc buồn.

Đinh-Linh thở dài:

— Tôi nghe phụ-thân tôi bảo Nguyên-Bình đã chết rồi, chị em chúng tôi định đi thăm coi ra sao.

http://tieulun.hopto.org

Tra-Ngọc gật đầu :

— Phải rồi Nguyên-Bình đã chết vì tay của lão già Nam-Hải. bây giờ phải cần có thứ hạt sen Vạn-niên và mật Thiên-niên Độc-giới, máu con Bách-niên Lý-ngư và thêm Hà-thủ-ô thành-hình để uống thì họa may mới cứu được...

Đinh-Linh và Đinh-Phượng nghe Tra-Ngọc nói mặt lộ sắc buồn rầu đau đớn...

Tra-Ngọc lại nói tiếp :

— Chị Hai ơi! thương thế của chị đã hoàn-toàn bình-phục chưa ?

Đinh-Linh gật đầu :

— Đã khá lắm rồi, nhờ Thiên-Huyền đạo-trưởng châm cho 81 Đại-huyệt, vì thế mà được cải tử hoàn sanh, nhưng nếu muốn hoàn-toàn phục-nguyên thì ít lắm cũng phải 1 tháng.

Tra-Ngọc mỉm cười :

— Chuyện ấy cũng không gấp gì lắm, đợi khi chúng em cử-hành hôn-lễ, thì chị cũng vừa mạnh hẳn rồi !

Dương-văn-Nghiêu bỗng hỏi :

— Tra-huynh, trong hôn-lễ phải có đủ tục-lệ cho rõ-ràng, bây giờ có cần về Tra-gia-bảo để lo-liệu cho sớm không ?

Tra-tử-Thanh ngẫm-nghĩ :

— Trong khi mình trở về nhà, có thể Dương-văn-Nghiêu sẽ trở lại ngôi mộ một mình, nhưng bây giờ vợ chồng lão già Nam-Hải vẫn còn ở đó, nên đi một mình, Dương-văn-Nghiêu cũng chẳng làm nên sự-tích gì, và nếu bây giờ có ở lại đi nữa thì cũng không làm gì được.

Vì nghĩ như thế nên Tra-tử-Thanh gật đầu đáp :

— Phải, tôi phải về để lo gấp hôn-lễ mới được...

Tra-Ngọc lại hỏi chị em họ Đinh :

— Chị Hai, chị Ba đến Tra-gia-bảo chơi vài hôm được không ?

Đinh-Linh buồn rầu đáp :

— Chưa được, chúng tôi còn phải đi thăm Nguyên-Bình, chàng ấy là người rất tốt, chẳng may mà qua đời, chúng tôi phải đến nhìn mặt người ấy một lần chót mới được.

Đinh-Linh chưa hết lời thì nước mắt đã tràn ướt cả má, nàng chớp chớp đôi mắt nhìn em, thấy Đinh-Phượng cũng đang cúi đầu lau nước mắt.

Đinh-Linh thở dài :

— Trong lúc tôi còn đang hôn mê bất-tỉnh tôi đã gởi gắm em Phượng lại cho chàng ấy, rồi bây giờ đây chính chàng lại chết trước chúng tôi, thế sự thiệt không biết sao mà lường.

Tra-Ngọc dặn-dò :

— Nếu hai chị có đi, cần phải cẩn-thận cho lắm mới được, lão già Nam-Hải hiện nay còn đang ở gần trong vùng ấy.

Đinh-Linh lo ngại :

— Chúng tôi chỉ cần thăm Nguyên-Bình, chắc cũng không có gì quan-hệ cho lắm.

Tra-Ngọc tiếp :

— Bây giờ chúng ta đã thành người trong gia-quyến rồi, tự-nhiên là phải lo-lắng, săn-sóc cho nhau.

Đinh-Linh mỉm cười :

— Rất đa-tạ. Nhưng Qui-vương-linh là bảo-vật, người phải trân-trọng giữ-gìn.

Tra-Ngọc gật đầu lia-lịa :

— Tôi biết lắm.

— Tra-tử-Thanh vòng tay bảo mọi người :

— Xin tạm-biệt...

Nói xong cha con họ Tra liền quày quả ra đi.

Chị em họ Đinh thở dài, rồi đủng-đỉnh đi ra.

Tuy Đinh-Linh đã sống lại, nhưng nàng chưa hoàn-toàn hồi-phục, khi nãy hai nàng đến nhanh cũng chỉ vì thấy Nhị-thúc Đinh-Thường có mặt, thế nên sau một cuộc cố-gắng đi mau hơi vất-vả, giờ đây nàng thấy mệt-mỏi vô cùng.

Hai chị em đi chầm-chậm, bước được mấy bước, bỗng nghe Dương-văn-Nghiêu gọi :

— Hai tiểu-thơ hãy dừng chơn trong giây lát.

Hai chị em họ Đinh đứng lại :

Đinh-Linh hỏi :

Dương-bảo-chủ có chỉ giáo điều chi ?

Dương-văn-Nghiêu mỉm cười :

— Không dám... Sắc mặt cô Linh không được tốt, nếu cô đồng ý về Dương-gia-bảo tôi sẽ chữa trị giúp giùm cho mau bình-phục.

Đinh-Linh nhoẻn miệng cười :

http://tieulun.hopto.org

— Tôi đã có đến Dương-gia-bảo một lần, giờ xin từ chối không dám phiền bảo chủ nữa...

Ý của Dương-văn-Nghiêu là muốn ép hai nàng về Dương-gia-bảo để thi-hành kế-hoạch của mình, nhưng nay nghe Đinh-Linh trả-lời như thế, lão lạnh-lùng đáp :

— Nguyên-Bình đã chết rồi... và con yêu-nữ của phe Nam-Hải cũng đã nguyện-ý ở trọn-kiếp trong ngôi cổ-mộ ấy với chàng ta rồi... Cho đến cha mẹ nàng muốn đến thăm mà cũng bị nàng thả 10 vạn ong-độc ra ngăn, nếu hai cô nương đi đến đó làm sao vô để gặp mặt Nguyên-Bình cho được ?

Đinh-Linh, Đinh-Phượng đứng sững-sờ hồi lâu, rồi Đinh-Linh quả-quyết :

— Dù sao đi nữa, chúng tôi cũng phải gặp mặt chàng một lần nữa mới được...

Dương-văn-Nghiêu nhếch-mép cười :

— Hai cô-nương nên nghe lời tôi đi... đến Dương-gia-bảo là tốt hơn hết...

Hai chị em họ Đinh đều là người thông-minh, thế nên khi nghe giọng nói của họ Dương đã biết ý lão ta có ý muốn bắt ép hai nàng, cho nên trong lòng hơi lo-lắng.

Nhưng Đinh-Linh tỏ vẻ bình-thản đáp :

— Nếu Dương-bảo-chủ nhứt định bảo chị em tôi về Dương-gia-bảo thì đợi gia-phụ và Tam-thúc-phụ tôi đến chúng tôi sẽ xin phép...

Dương-văn-Nghiêu nghe nói hơi biến sắc mặt, lão ta biết nếu Đinh-Cao và Đinh-diệm-Sơn đến đây thì cũng khó mà day trở lắm...

Vì thế mà bất giác lão ta quay đầu ra phía sau nhìn...

Đinh-Linh lại nói tiếp :

— Hành tung của gia-phụ tôi đã nổi tiếng là xuất quỉ nhập-thần, có lắm lúc người đã đến gần kề mà vẫn chưa hay...

Dương-văn-Nghiêu nghe nói lại càng lo ngại.

Lão ta lại cười mơn :

— Lão phu mời 2 cô nương đến Dương-gia-bảo không có ác ý gì cả...

Đinh-Linh biết không nên dồn ép lão ta đến chỗ bí nên mỉm cười :

— Chuyện ấy, chị em chúng tôi biết rất rõ, nhưng chị em chúng tôi đã định phải đến gặp Nguyên-Bình rồi...

Giọng nói của nàng rất quả quyết.

Dương-văn-Nghiêu lại chuyển sang thế khác :

— Nếu như thế thì lão phu cùng đi với 2 cô nương vậy...

Nghe họ Dương cứ nằn nì mãi hai chị em họ Đinh phát ghét, nhưng hai nàng không dám nói thẳng sợ gây phiền phức, vì có lẽ Đinh-Cao và Đinh-diệm-Sơn còn đang ở Huyền-vũ-cung, đến đây không kịp thì hai nàng làm sao chống nổi với Dương-văn-Nghiêu ?

Vì nghĩ như thế, hai nàng đành phải gật đầu vâng chịu.

Đinh-Linh lại bảo :

— Cháu đi không được mau, xin Dương-bảo-chủ đừng sốt ruột.

Dương-văn-Nghiêu cười ha hả :

— Chuyện ấy không hại gì cả...

* * *

Ba người bước ra đi, lúc ấy trời đã xế chiều, bóng của 3 người ngã nằm dài trên mặt đất.

Lúc bấy giờ, trong ngôi mộ đá, Dịch-thiên-Hành bỗng thấy lòng tay mình lấm tấm đổ mồ hôi...

Lão ta đã nổi danh trong giới giang-hồ từ mấy mươi năm nay, và đã trải qua không biết bao nhiêu cơn sóng gió, nhưng chưa lần nào lão gặp một tình thế khó quyết định như bây giờ.

Một giờ đồng hồ đã trôi qua, sắc mặt của Nguyên-Bình đã từ màu xanh chuyển sang màu trắng, nhưng Dịch-thiên-Hành cũng vẫn chưa hạ thủ, không phải vì lão ta không muốn hại Nguyên-Bình, nhưng chỉ vì nghĩ rằng sau khi hại chàng rồi, nếu có ra khỏi được ngôi cổ-mộ này rồi thì sẽ tạo thêm cho mình rất nhiều tay cường địch nữa... Và những cường địch ấy, người nào võ-công cũng cỡ như Nguyên-Bình...

Chuyện lão ta đặt người ngầm trong Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam-bảo, đó là điều cấm-kỵ nhứt trong giới võ-lâm, giờ đây cũng đã lần-lần bại-lộ, và như thế đã tạo cho mình một số cường địch khá đông rồi, giờ đây nếu kết thêm thù oán nữa thì lại càng khó-khăn hơn...

Nhưng lão lại nghĩ rằng, dù cho cường địch có nhiều đi nữa, cũng không có ai đáng sợ bằng Nguyên-Bình.

http://tieulun.hopto.org

Lão ta đã giao-tranh với Nguyên-Bình mấy lượt, lão nhận thấy rằng, sau mỗi lần chàng ta thọ-thương rồi mạnh lại thì công lực lại tăng thêm gấp một cách rất lạ-lùng khó hiểu nhưng lần này, nếu chàng ta sống lại, không biết công lực chàng có tăng thêm hay không ?

Hơn nữa, sự quan hệ giữa Nguyên-Bình và sư Tuệ-Không, tuổi của chàng còn rất trẻ mà công lực đã cao thâm như thế ấy, tất cả cái lý-do ấy đã làm cho Dịch-thiên-Hành phải liệt chàng ta vào hàng địch-thủ nguy hiểm nhứt cho lão ta.

Thời gian trôi qua rất mau, trong khi Dịch-thiên-Hành còn đang đắn đo suy nghĩ thì mặt Nguyên-Bình đã có dáng ửng hồng.

Làn thanh khí ấy tuy nhiên còn tồn tại, nhưng đã thâm nhập vào da thịt, nếu không nhìn kỹ thì không thể nào thấy được...

Lúc ấy trong gian thạch-thất, tiếng hô-hấp của mọi người nghe rất nặng nề.

Chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ nữa là Nguyên-Bình, có thể sống dậy.

Lúc bấy giờ Dịch-thiên-Hành đã quyết tâm phải ám toán cho được Nguyên-Bình.

Bỗng thấy Tông-Đào bước vài bước về phía chiếc đỉnh Hàn-ngọc rồi tiếp theo sau là Mai-nương đỡ nàng áo đỏ bước vài bước và kế đó là bà chủ mẫu, người đàn bà đẹp tuyệt trần ấy.

Lúc ấy ngực Nguyên-Bình đã thấy phập phồng, hơi thở chàng mảnh như sợi tơ. Chỉ trong giây phút hơi thở chàng càng lúc càng mạnh, không bao lâu nữa chàng sẽ thở lại y như lúc bình thường...

Mọi người liền bước đến gần dựa và chiếc đỉnh Hàn-Ngọc.

Nàng áo đỏ kêu nho nhỏ:

— Nguyên-Bình...Nguyên-Bình...

Lúc đó sắc mặt lão Nam-Hải kỳ tẩu rất khẩn trương, hai tay lão vẫn cử động không ngừng, trên mặt lão mồ hôi ra như tắm...lão đang bối rối vô cùng...

Tinh thần mọi người căng thẳng đến cực độ.

Về phần Dịch-thiên-Hành chân khí đã vận chuyển được, lão từ từ cử động chơn tay.

Bỗng nghe Dịch-thiên-Hành hét lên một tiếng lớn, lão giơ tay lên cao lòng bàn tay đỏ hỏn, lão dùng tất cả sức mình phóng một chưởng về phía chiếc đỉnh Hàn-ngọc lão đã dùng Hồng-diệm-chưởng một chưởng thế vừa nóng bỏng vừa mạnh tuyệt luân để đánh thẳng tới.

Cũng trong lúc ấy lão giơ tay trái kéo chiếc khoen đồng, và phía sau lưng, khung cửa từ từ hiện ra.

Bỗng nhiên trên mặt Nguyên-Bình hiện ra nét vô cùng thống-khổ, chàng từ từ chuyển-động sang một bên.

Lão Nam-Hải Kỳ-tẩu cũng hét lên một tiếng, phóng luôn liên-tiếp 2 ngọn chưởng.

Có thể nói rằng Nam-Hải Kỳ-tẩu là một kỳ-nhân trong giới võ-lâm, liên tiếp trong 3 ngày 3 đêm, lúc nào tinh-thần lão ta cũng phải làm việc, suy-nghĩ rất mệt-nhọc, nội-lực hao-tổn rất nhiều, nhưng lần này phát luôn ra hai ngọn chưởng ấy vẫn vô-cùng mãnh-liệt, chặn hẳn ngọn chưởng của Dịch-thiên-Hành, nhưng lão cũng phải bị ngã mình về phía trước và mửa ra một búng máu tươi đầy trên chiếc đỉnh Hàn-ngọc.

Tông-Đào cũng hét lớn :

— Hừ, cũng vẫn tên lão tặc ấy.

Vừa nói Tông-Đào cũng lẹ làng phóng ra một chưởng.

Lúc ấy Mai-nương cũng vung thanh gậy trúc bổ tới và bà Chủ-mẫu cũng tấn công tới tấp.

Dịch-thiên-Hành cười ha-hả rồi thối lui lại về phía khung cửa.

Một ngọn chưởng, một gậy trúc và một đòn của tất cả 3 người đều đánh dồn thẳng về phía cửa, tiếng gió rít lên vù-vù.

Tông-Đào bỗng lẹ làng vọt mình tới gần bên khung cửa sổ rồi chụp chiếc khoen đồng.

Lão Nam-Hải Kỳ-tẩu vụt quay lại :

— Cứ để mặc cho y đi.

Tông-Đào quay lại, thấy Nguyên-Bình nhắm nghiền đôi mắt, hơi thở rất gấp, trên trán mồ hôi chảy có giọt, sắc mặt vô cùng thống-khổ, Tông-Đào bực dọc hỏi :

— Gì thế ?

Mai-nương chặn ngang :

— Chủ nhân đã bảo cứ để cho lão ấy tự-do, ngươi còn muốn sanh-sự gì ?

Lão Nam-Hải Kỳ-tẩu xua tay :

— Y không ra khỏi ngôi cổ mộ này đâu.

Tông-Đào cúi đầu suy-nghĩ giây lát rồi quay lại hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Bây giờ Nguyên-Bình ra sao ?

Nam-Hải Kỳ-tầu từ-từ quay lại nhìn Nguyên-Bình.

Lúc đó nàng áo đỏ lạnh-lùng nhìn qua tất cả mọi người một lượt. Tuy nàng không nói một lời nào, nhưng qua đôi mắt ấy, mọi người cũng đủ đoán được tâm-tư nàng một phần nào.

Không ai bảo ai, tất cả đều cúi đầu nhìn xuống...

Bỗng Nam-Hải kỳ-tầu chìa tay ra đỡ Nguyên-Bình lần đôi tay phía sau lưng chàng. Trên mặt lão lộ vẻ lo-lắng vô cùng...

Tông-Đào lật-đật hỏi :

— Có sao không ?

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI HAI

Nàng áo đỏ định giết Nguyên-Bình

Nam-Hải kỳ-tầu tỏ vẻ lo ngại :

— Nếu không có chuyện xảy ra vừa rồi, thì giờ đây chàng ta đã khỏe hẳn lại rồi, nhưng bây giờ thì...

Nàng áo đỏ lại nói tiếp với một giọng vô cùng bình-tĩnh :

— Thưa cha, nếu chàng ta không sống lại được thì nên giết luôn đi...

Nam-Hải kỳ-tầu khẽ lắc đầu :

— Không, chàng ta có thể sống lại được.

Tông-Đào nghe nói thở một hơi dài nhẹ-nhàng, khoan-khoái.

Lão Nam-Hải kỳ-tầu lại nói tiếp :

— Nhưng chưởng-lực của Dịch-thiên-Hành đã làm rối loạn cả kinh-mạch vừa mới hồi-phục lại được, thế nên sau khi sống lại, có thể chàng ta sẽ...

Tông-Đào lật-đật hỏi :

— Sẽ như thế nào ?

Nam-Hải kỳ-tầu định nói tiếp nhưng bỗng thấy nét mặt Nguyên-Bình mất tất cả những vẻ đau-đớn, nhưng bây giờ lại có thái-độ lơ lơ, lửng lửng...

Rồi sau cùng, chàng vụt mở hẳn đôi mắt ra...

Nam-Hải kỳ-tầu bỗng lật đật thối lui mấy bước.

Lúc ấy sắc mặt của Nguyên-Bình trông rất kỳ lạ, chàng có thái độ ngờ-nghệch, lơ-láo dị-kỳ.

Chàng quay mặt lại nhìn từng người một, và lúc đó ai cũng nín thở, nhìn lại chàng không nói một lời nào.

Tông-Đào gọi lớn :

— Từ-huynh đã sống lại rồi !

Nguyên-Bình đứng sững-sờ nhìn trân Tông-Đào.

Lát sau chàng mấp-máy đôi môi hỏi :

— Các hạ là ai đó ?

Tông-Đào giật mình :

— Từ-huynh cũng không nhận ra lão ăn mày này nữa hay sao ?

Nguyên-Bình lơ-láo :

— Từ-huynh... Từ-huynh là ai vậy ?

Tông-Đào kinh-ngạc :

— Từ-huynh... Trời tại sao Từ-huynh lại như thế ?

Nguyên-Bình từ từ đứng dậy, bước đến chiếc đỉnh Hàn-ngọc rồi nhìn ra bốn phía hỏi :

— Đây là đâu ? Tại sao tôi lại đến đây ? Qúi-vị là ai ?

Nói được mấy câu, rồi bỗng nhiên chàng im-lặng, chàng lại vụt hỏi :

— Còn tôi... tôi đây là ai ?

Mấy câu hỏi trước, còn có thể trả lời được, nhưng đến câu hỏi sau cùng làm cho mọi người đều phải chưng-hửng.

Lúc bấy giờ không khí trong thạch-thất bỗng im lặng và nặng-nề vô cùng, nàng áo-đỏ vụt khóc oà lên.

Nghe tiếng nức nở của nàng, mọi người đều thấy buồn rầu vô-hạn.

Nguyên-Bình nhíu đôi mày :

— Xin cô đừng khóc nữa... tiếng khóc làm cho người buồn muốn chết đi được.

Nàng áo đỏ lại càng khóc thảm thiết hơn, nước mắt chảy ràn rụa trên má nàng.

Tông-Đào lật-đật hỏi Nam-Hải Kỳ-tầu :

http://tieulun.hopto.org

— Tại sao có chuyện lạ lùng như thế ?

Nam-Hải kỳ-tầu thở dài :

— Chàng đã bị Dịch-thiên-Hành đánh chưởng làm rối loạn cả kinh-mạch, thế nên bây giờ đã mất tất cả ký-ức, và cho đến chàng, cũng không còn nhớ mình là ai...

Tông-Đào kinh hoàng :

— Còn có cách gì chạy chữa được nữa không ?

Nam-Hải kỳ-tầu lắc đầu thất vọng.

Tông-Đào quả-quyết :

— Nhứt định phải cứu cho được.. Nhứt định phải quyết như thế...

Bỗng nhiên nàng áo đỏ dứt hẳn tiếng khóc, nàng chỉ rên rỉ, khe-khẽ...

Tông-Đào bối rối la lớn :

— Làm cái gì kỳ vậy ?

Mai-nương lạnh lùng hỏi :

— Lão ăn mày đó nói với ai như thế ? Sao không có lễ-phép gì cả vậy ?

Tông-Đào quắc-mắt :

— Nói với ai, ta cũng như thế mà thôi.

Mai-nương giận run :

— Này lão ăn mày hôi thúi kia ! Nếu không có chủ-công và chủ-mẫu ở đây thì ngươi biết tay ta !

Tông-Đào hừ một tiếng định trả lời bỗng nghe lão Nam-Hải kỳ-tầu bảo :

— Thôi đừng cãi vã nữa !

Tuy lão Nam-Hải kỳ-tầu không nói lớn, nhưng giọng vang vang trầm trầm, uy nghiêm lạ thường.

Lúc đó chẳng những Mai-nương đã sợ sệt phải thối lui mấy bước, nhưng Tông-Đào cũng phải lặng thinh luôn...

Nam-Hải kỳ-tầu bỗng thở dài :

— Con ơi ! con làm sao thế ?

Vẻ mặt nàng áo đỏ nửa như cười nửa như khóc, dường như nàng không chú ý đến câu hỏi của cha, nàng cứ rên rỉ mãi...

Bà chủ mẫu cũng rớm nước mắt :

— Con ơi ! Bộ con không nhận ra cha mẹ nữa hay sao ?

Bà là người có võ công quán tuyệt thế nên trong câu nói đầy bi thương đau khổ ấy có một mãnh lực phi thường làm rung động cả tâm can mọi người.

Nàng áo đỏ bỗng lặng im thin-thít...

Nàng vụt ngửng đầu lên nhìn Nguyên-Bình lộ sắc buồn vô-hạn...

Lúc bấy giờ không khí trong ngôi cổ-mộ lặng lẽ như tờ...

Bỗng nàng áo đỏ từ từ đi về phía Nguyên-Bình.

Lúc ấy chàng vẫn đứng sững-sờ, dường như chàng không hề quan tâm đến tất cả mọi việc gì đã xảy ra chung quanh mình và trong lúc đó đầu óc chàng như trống rỗng, chàng không biết chuyện gì đang xảy ra trước mặt và những người chung quanh đều là toàn những người xa lạ..

Lúc nàng áo đỏ đến sát gần bên chàng, chàng mới từ từ quay đầu lại nhìn nàng với vẻ mặt hờ hững xa lạ....

Đến sát Nguyên-Bình, nàng áo đỏ vụt đưa tay ra chụp lấy áo họ Từ... lúc đó mắt nàng đã đầy ngấn lệ long lanh...

Bỗng nghe nàng nói nho nhỏ :

— Từ lang, bộ người không nhận ra thiếp được nữa hay sao ?

Nghe con gái hỏi Nguyên-Bình như thế, Nam-Hải kỳ-tầu bỗng thấy tim mình đập mạnh như muốn vỡ lồng ngực lão lật đật bảo con :

— Con ơi ! Chàng ấy đã bị Dịch-thiên-Hành đánh một chưởng, làm cho tâm thần rối loạn, con làm sao nói chuyện với chàng cho được ?

Mặc dù Nam-Hải Kỳ-tầu đã nói như thế, nhưng dường như nàng áo đỏ không hề chú-ý tới, nàng cứ hỏi tiếp :

— Từ lang, chàng cũng không nhận được vợ con nữa hay sao ?

Lúc ấy Nguyên-Bình cũng vẫn đứng sững-sờ không đáp lấy một lời.

Không gian nặng nề như đè lên tâm-tư tất cả mọi người có mặt trong thạch-thất, tinh-thần mọi người đều khẩn-trương đến cực-độ, vì không một ai hiểu nàng áo đỏ định làm gì.

Nàng đứng sững-sờ hồi lâu rồi thở dài.

Nàng áo đỏ vụt quay lại, giơ tay áo lên chùi nước mắt rồi gọi nhỏ :

http://tieulun.hopto.org

— Mai-nương.

Mai-nương lật-đật đáp.

— Có tôi đây.

Nàng áo đỏ lại tiếp :

— Mai-nương từ trước đến nay luôn luôn chiều ý tôi, giờ đây xin nhờ một việc.

Mai-nương lộ vẻ lo-lắng :

— Tiểu-thơ có chuyện gì cứ nói, dù cho vạn-tử cũng chẳng từ.

Nàng áo-đỏ chậm-rãi nói tiếp :

— Tốt lắm, tôi xin Mai-nương hãy giết Nguyên-Bình lập-tức...

Mai-nương nghe nói kinh-hoàng đến tột-độ, bà hỏi lớn :

— Tiểu-thơ... tiểu thơ bảo gì ?

Nàng lại tiếp :

— Mai-nương có nghe rõ lời tôi nói không ?

Sau lời nói của nàng áo đỏ, tất cả những người có mặt trong thạch-thất, ai ai cũng giựt mình kinh-ngạc, Tông-Đào và Nam-Hải Kỳ-tẩu cũng thất sắc :

— Nói gì lạ vậy ?

Bà Chủ-mẫu cũng hỏi :

— Con ơi ! Con làm sao thế ?

Nàng áo-đỏ ngửng đầu lên, đôi mắt lờ-đờ :

— Các người nói gì thế ?

Bà chủ-mẫu nói tiếp :

— Con ơi, mẹ đây.

Nàng đáp :

— Đúng rồi, mẹ là mẹ con, rồi còn có Tông Đại-hiệp là người rất trọng-vọng trong giới võ-lâm, và phụ-thân, nếu có nói gì con phải nghe theo, còn ngoài ra tất cả con không nghe ai hết.

Tất cả đều ngạc nhiên :

— Tại sao lại như thế ?

Nàng áo đỏ cười ha hả :

— Thực ra Từ lang đã chết rồi, tôi sẽ ở luôn trong ngôi cổ-mộ này để làm bạn với người, nhưng giờ đây chàng lại hóa ra người sống dở chết dở, làm sao giữ cho chàng khỏi bỏ tôi mà đi, lúc trước nhờ tất cả cứu chàng, tôi đã nói, nếu chàng sống lại được mà đối xử

lơ-là với tôi, thì thà là chàng chết còn hơn, giờ đây, cho đến tôi mà chàng cũng không còn nhận ra được là ai, thì thà cứ để cho chàng chết còn hơn...

Nam-Hải kỳ-tẩu lật đật nói :

— Con ơi ! Con nói như thế không đúng, chàng ta chỉ bị một chưởng của Dịch-thiên-Hành làm cho kinh mạch bị vỡ, thần trí tán loạn, chớ không phải sau khi được cứu chữa mà chàng phụ-tình con...

Nàng áo đỏ cười đau khổ :

— Cho đến con, con cũng phải như thế mà thôi...

Nam-Hải kỳ-tẩu lật đật gọi :

— Con ơi !

Nàng áo đỏ xua tay :

— Thôi cha đừng nói nữa, con biết rồi, giả sử như bây giờ có tìm được Vạn niên tuyết liên-tử, mật Thiên niên độc giới, máu Bách niên lý ngư và Hà-thủ-ô đã thành hình, thì cũng bất quá chỉ làm cho chàng sống lại được, chớ cũng không làm cho thần trí chàng khôi-phục lại được như xưa.

Tông-Đào nghe nàng áo đỏ nói như thế lật-đật hỏi :

— Tiểu cô nương là người học rộng, hiểu nhiều, chuyện gì cũng thông...

Nàng áo đỏ gượng cười :

— Thôi, lão tiền-bối chớ khen quá lời...

Tông-Đào lại nói tiếp :

— Tiểu cô nương có biết cách gì làm cho thần-trí chàng tỉnh lại được hay không ?

Nàng áo đỏ gật đầu :

— Có biết...

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, ai ai cũng lộ vẻ vui mừng...

Tông-Đào lật-đật hỏi :

— Hột sen Vạn-niên-tuyết, mật Thiên-niên độc-giới, máu Bách-niên Lý-ngư và Hà-thủ-ô thành-hình đều là những món thuốc khó tìm, nhưng dù cho khó cách nào, hễ cứu chàng được là chúng ta phải tìm cho ra...

Vợ chồng Nam-Hải kỳ-tẩu gật gật đầu :

— Phải rồi, thôi con Lãy nói rõ đi...

Lúc ấy tất cả mọi người đều quay lại nhìn sững nàng áo đỏ,

http://tieulun.hopto.org

và ai cũng nghĩ rằng nàng sẽ nói rõ phương-pháp để cứu cho thần trí Nguyên-Bình được tỉnh lại hẳn.

Nhưng nào ngờ nàng lại lắc đầu :

— Tôi không nói gì đâu...

Mọi người đều ngạc-nhiên hỏi :

— Tại sao thế ?

Nàng thở dài :

— Chưa ai hiểu được lòng tôi... Trong lúc Từ-lang còn sống mạnh giỏi, tôi rất hận chàng, hận vì chàng không hiểu tình-ý của tôi, nhưng sau khi chàng chết tôi mới hiểu được chàng là người khả-ái, vì ai ai cũng bắt buộc cứu chàng sống lại, thế cho nên mới ra nông-nỗi này, rồi biết đâu khi thần-trí chàng lại được thanh-tĩnh, chừng đó chàng sẽ gặp điều tai-hại hơn bây giờ ? Vì thế mà... thôi, Mai-nương hãy hạ-thủ, giết chàng cho mau đi...

Mai-nương cầm chiếc gậy trúc tay run run, bà phều-phào :

— Tiểu-thơ... tiểu-thơ đã quyết ý cùng... chung trong ngôi cồ mộ này hay sao ?

Nàng áo đỏ lạnh-lùng :

— Tôi đã quyết định rồi...

Mai-nương run-rẩy, gắng gượng bước tới 2 bước...

Tông-Đào thấy tình hình đã đến lúc nguy cấp, liền hét lớn :

— Dừng tay... Đố ai dám...

Nàng áo đỏ ngửng đầu lên :

— Tông-Đại-hiệp, có ai đành hại Từ-lang đâu ? Tôi chỉ muốn chàng cùng tôi được ở yên một chỗ, như thế sẽ tránh được biết bao điều đau khổ...

Từ trước đến nay, tánh tình của nàng rất lạ-lùng, và giờ đây lại càng lạ-lùng hơn nữa...

Trước hết, nàng là một thiếu nữ nhiều tình cảm và nàng đã trút tất cả tình yêu của mình về cho Nguyên-Bình, nhưng trong lúc đó chàng lại chỉ nghĩ đến mối oan cừu của cha mẹ mà không hề đáp lại lòng yêu đương của nàng...

Lúc trước, khi ở Bích-la sơn trang chính nàng cũng đã từng nói với chàng nếu chàng có yêu cầu gì nàng cũng có thể làm cho chàng vừa lòng được tất cả, và chính lúc đó, nàng đã thiết-tha yêu Nguyên Bình...

Nhưng lúc ấy chàng lại không hiểu ý nàng, thế cho nên chỉ yêu-cầu nàng thả Kim lão-nhị mà thôi...

Và cũng trong lúc ấy nàng đã đau khổ vô cùng...

Nàng là người có tánh kiêu-kỳ, thế cho nên từ đó nàng sinh ra lòng oán-hận...

Sau đó, trong giới giang-hồ lại đồn tin Nguyên-Bình chết, nàng lại xây mộ cho chàng, khóc than thảm-thiết trước mộ-phần, vì nàng tin rằng chàng đã chết thật rồi, và cũng từ đó lòng nàng lại thêm buồn rầu uất-hận.

Nhiều chuyện xảy đến dồn-dập làm cho tâm-tư nàng chịu nhiều đau-khổ, tình cảm như bị héo-hắt, cằn-cỗi, nhưng dù sao lòng nàng cũng vẫn còn vấn vương mãi Nguyên-Bình.

Từ đó trở đi, nàng lại nảy ra một ý-nghĩ rất lạ-kỳ, nếu gặp Nguyên-Bình nàng rất hận, nhưng chàng chết thì nàng lại thương mến vô cùng.

Vì thế cho nên trong khi Nguyên-Bình chết trong ngôi cổ-mộ, nàng tỏ ra rất yêu-đương chàng, thẳng-thắn cho mọi người biết mình là vợ Nguyên-Bình và nguyện-ý ở chung với thi-thể Nguyên-Bình trong ngôi mộ...

Xét qua tâm-lý ấy, bây giờ thấy ý nàng không muốn cho Nguyên-Bình sống lại, thì đó cũng là một điều rất dễ hiểu, nhưng bên ngoài không một ai hiểu rõ tâm-tình thầm-kín của nàng.

Tông-Đào hoành-thân, bước ngang hai bước chặn đường Mai-nương.

Nam-Hải kỳ-tẩu bỗng hét lớn :

— Mai-nương chớ hành-động càn...

Tông-Đào nhìn nàng áo đỏ thiết-tha :

— Tiêu cô-nương...

Nàng rớm lệ đáp :

— Tôi là Từ-phu-nhơn, vợ Nguyên-Bình...

Tông-Đào thở một hơi dài :

— Từ phu-nhơn ơi ! Nguyên-Bình đối với tôi, đã từng là bạn vong-niên, tình thân-mật như ruột thịt, nếu Từ phu-nhân không nói ra phương-pháp cứu chàng, thì đó là ý riêng của nàng.

Còn như nàng muốn hạ-thủ cho chàng chết, thì nếu lão ăn mày này còn sống phút nào, là cũng quyết liều sanh-tử lúc ấy.

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào nói với một giọng rất quả-quyết, rõ ràng, nếu ai có ý gì hại Nguyên-Bình là lão nhứt định liều chết bảo-vệ cho tới cùng.

Dường như nàng áo đỏ không hề đếm xỉa đến lời nói của Tông-Đào, nàng buồn rầu nói tiếp :

— Tông Đại-hiệp, người nên biết rằng, từ lúc tôi có trí-khôn đến giờ, hễ định làm gì, là tôi phải làm cho được.

Tông-Đào gầm lên :

— Nhưng chuyện này cô-nương không thể làm được !

Nàng nhếch mép :

— Tông Đại-hiệp, người không nên nói quả-quyết như thế !

Tông-Đào ngẫm-nghĩ :

— Con nhỏ này coi mòi muốn điên rồi, nếu có nói dằng-dai mãi cũng không ích-lợi gì, mà lại mất thì giờ, chi bằng ta hãy đem Nguyên-Bình ra khỏi nơi này, rồi sẽ bàn với vợ chồng Nam-Hải Kỳ-tẩu tìm cách cứu chàng.

Nghĩ như thế, Tông-Đào liền lẹ-làng ôm Nguyên-Bình bước nhanh ra ngoài.

Nhưng chỉ mới đi được chừng 1 trượng bỗng nghe tiếng nàng áo đỏ kêu với :

— Xin Tông Đại-hiệp hãy dừng chơn.

Giọng nói của nàng rất lạ-lùng khiến cho người nghe không sao cưỡng lại được, thế nên Tông-Đào phải đứng lại và hỏi :

— Chuyện gì thế ?

Nàng áo đỏ vội-vàng bước tới, lúc đó, tuy Tông-Đào biết rõ nàng không biết võ-công, nhưng nàng rất rành môn Kỳ-môn độn-giáp thật lợi hại, chính trước đây nàng đã vây khốn nhóm quần-hùng Trung-nguyên trong trận Trúc-Thạch gần muốn chết !

Vì thế, mà khi thấy nàng bước tới, Tông-Đào cũng từ từ thối lui để giữ cho Nguyên-Bình được luôn luôn xa nàng.

Nàng lật-đật giơ hai bàn tay ra phía trước.

— Tông-đại-hiệp trong tay tôi chẳng có gì cả, xin người chớ lo ngại...

Tông-Đào hừ một tiếng khôn khan :

— Chớ khôi-hài, lão ăn mày mà biết sợ gì !

Nàng nhếch mép :

— Đại-hiệp phải sợ chớ ! Sợ không ra khỏi ngôi mộ này.

Tông Đào quay mặt lại nhìn vợ chồng Nam-Hải Kỳ-lão và Mai-nương, thấy thái độ người nào cũng thản nhiên một cách lạ lùng khó hiểu.

Về phần nàng áo đỏ, khi nói xong với Tông-Đào, nàng liền lẹ làng quay ra phía sau cúi đầu làm lễ trước vợ chồng Nam-Hải kỳ-tẩu :

— Thưa cha mẹ con có việc này muốn hỏi.

Tiêu phu-nhơn lật đật bước tới một bước đưa hai tay ra đỡ nàng :

— Con muốn hỏi điều gì ?

Nàng đứng thẳng dậy :

— Thưa mẹ, trong lòng con chưa hiểu rõ chuyện này, cha mẹ có muốn con buồn cho đến trọn kiếp không ? Hay là muốn cho con được vui-vẻ ?

Tiêu phu-nhân lật-đật đáp :

— Con gái cưng ơi ! Chuyện ấy có cần gì phải hỏi nữa... Tự nhiên là mẹ muốn cho con được luôn luôn vui vẻ.

Nàng áo đỏ lại quay về phía Nam-Hải kỳ-tẩu :

— Còn phụ-thân ?

Nam-Hải kỳ-lão đáp :

— Chuyện ấy khỏi phải nói...

Nàng áo đỏ gật đầu :

— Như thế được lắm... Nếu Tông Đại-hiệp đem Từ-lang ra khỏi ngôi cổ-mộ này thì con sẽ đau khổ trọn đời, như vậy cha mẹ làm sao ngăn lại ?

Vợ chồng Nam-Hải kỳ-tẩu nghe con gái nói giựt mình sững-sờ và Tông-Đào cũng hết sức lo ngại.

Vì nếu lúc ấy vợ chồng Nam-Hải Kỳ-tẩu nghe lời con gái ra tay cản-trở, không cho Tông-Đào đi ra khỏi nơi này thì lão đành bó tay chớ không sao chống lại nổi.

Tiêu phu-nhơn đứng sững sờ giây lát rồi bỗng nhiên đi về phía Tông-Đào.

Tông-Đào thấy tình-hình đã đến như thế, biết không còn chậm-trễ được nữa, vừa rồi Nam-Hải Kỳ-tẩu đã dùng công-lực toàn-thân đem khí Âm hàn tích tụ cả vạn năm trong chiếc đỉnh Hàn-ngọc chuyền sang cơ thể Nguyên-Bình làm cho chàng dù có sống lại được, công-lực sẽ bị tiêu-hao gần hết, chuyện ấy tuy nguy-hiểm nhưng cũng không đáng sợ lắm.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng về phần Tiêu phu-nhân, võ-công rất đáng sợ, giờ đây nếu không dùng thế tiên-phát chế-nhơn, chắc là sẽ không thoát được khỏi chốn này.

Vì thế cho nên khi Tông-Đào vừa thấy Tiêu phu-nhơn bước được 2 bước, trong lúc bà ta còn đang do-dự, thì lão đã lẹ làng giơ tay phải phóng ra một chưởng.

Tòa thạch-thất ấy tuy rất rộng lớn, nhưng Tông-Đào đã dùng hết sức mình để phóng ra ngọn chưởng ấy, trong phòng vang lên một tiếng « Bình » rồi sau đó, gió cuốn xoay vần như cơn trốt, vừa đánh tới, Tông-Đào vừa thừa thế ôm Nguyên-Bình chạy.

Tiêu phu-nhân bị Tông-Đào đánh một chưởng bất ngờ ; bà ta phải bị thối lui 1 bước, rồi sau đó lập tức phóng mình rượt theo.

Tông-Đào thối lui mấy bước rồi lẹ làng quay mình chạy vào con đường hầm, bỗng nghe phía sau có tiếng hét lớn, càng ngày càng gần, lão liền quay mình lại và để Nguyên-Bình xuống đất.

Lúc ấy Tiêu phu-nhân đã vọt mình tới, nhanh như mũi tên xẹt, Tông-Đào khẽ rùn mình rồi dùng hai tay phóng luôn 2 ngọn chưởng ra phía trước, nhưng Tiêu phu-nhơn vừa đỡ hai ngọn chưởng vừa xông tới như thường.

Chưởng-lực của hai bên mãnh-liệt phi-thường trong con đường hầm hẹp, gió lốc cuốn vù vù như cả đoàn chiến mã xông trận, Tông-Đào bỗng thấy hai ngọn chưởng của mình gặp phải một sức mạnh vừa dịu vừa ghê gớm đánh dồn trở lại.

Cho tới lúc đó Tông-Đào mới thấy rõ võ công của phái Nam-Hải không sao lường được, và cũng vì thế mà pho sách quí lạ lùng của phái Nam-Hải đã làm cho tất cả mọi người trong giới võ-lâm, ai ai cũng thèm thuồng là phải lắm.

Tông-Đào lật-đật vận dụng chân khí giơ hai tay phóng luôn 2 ngọn chưởng tiếp theo, nào ngờ lúc đó chưởng lực Tiêu phu-nhơn đã dồn tới ép chặt Tông-Đào...

Thực ra Tông-Đào đã nổi tiếng rất lâu trong giới võ-lâm. Tài nghệ của lão cũng đã đến mức siêu-quần, nhưng lần này, gặp Tiêu phu-nhơn, lão cũng tự thấy rõ công lực của mình chẳng thấm vào đâu.

Vả lại, hai bên giao tranh trong con đường hầm chật hẹp chưởng lực không lối rộng để thoát cứ dồn tới càng thêm mãnh-liệt vô cùng...

Sau ngọn đòn ấy, Tông-Đào bỗng thấy cơ thể mình như bị một

sức ép ngàn cân đè lên... Lão tối tăm mày mặt, hét lên một tiếng, mửa ra mấy búng máu tươi rồi té lăn trên mặt đất...

Trong lúc sắp hôn mê bất tỉnh, Tông-Đào bỗng nghe một mùi hương lạ, tiếp theo sau là giọng nói của mấy nàng thiếu-nữ, rồi lão bất-tỉnh nhơn-sự luôn.

Bị một chưởng quá nặng-nề Tông-Đào hôn-mê không biết bao lâu, nhưng tới chừng tỉnh lại, thấy ngực đau-đớn vô-cùng, lại nghe tiếng chú ăn mày nói lớn :

— Hai cô-nương bảo sư phó tôi uống thuốc xong là tỉnh lại liền sao bây giờ mà vẫn chưa thấy gì cả ?

Nếu sư-phó tôi có mệnh hệ nào thì hai cô chớ trách tôi...

Tiếp theo sau, nghe tiếng Đinh-Phượng đáp :

— Hừ, chú ăn mày nhỏ này, giỏi mà phách lối, sư-phó chú chết rồi thì tới phiên chú bây giờ...

Lại nghe chú ăn mày nhỏ nổi nóng gây sự với chị em họ Đinh, nhưng Vân-Mộng nhị-kiều vẫn không giận, cứ tìm cách chọc tức chú ta mãi...

Tông-Đào lấy làm lạ, chưa hiểu rõ tại sao chị em họ Đinh lại đến kịp lúc như thế này, thật là may cho mình, nhưng tại sao còn có chú ăn mày nhỏ tại đây nữa, thật là lạ...

Lão chưa vội lên tiếng, cứ lim dim đôi mắt dưỡng thần, điều tức, lão nhớ lại tất cả các sự việc qua...

Lão nhớ kỹ, mình và Dịch-thiên-Hành với một số người vào ngôi cổ-mộ, thì chú ăn mày nhỏ và 6 tên Bạch-y đồng-tử đứng phía bên ngoài chờ, rồi từ khi vào trong ngôi mộ cho tới bây giờ, biết bao nhiêu là sự việc đã xảy ra...

Đến khi ôm Nguyên-Bình chạy, bị tiêu phu-nhơn rượt theo, đánh một chưởng kinh-hồn, lão té ra hôn-mê bất-tỉnh, rồi sau đó sự việc xảy ra như thế nào, lão không hề hay biết chi cả.

Tông-Đào nhận thấy nội-thương của mình chưa lành hẳn, nhưng lão không hề lo ngại, mà chỉ nghĩ đến Nguyên-Bình, không biết bây giờ chàng đã ra sao.

Nghĩ đến đây, Tông-Đào thấy trong lòng lo-lắng vô cùng, vừa muốn ngồi dậy, bỗng nghe chú ăn mày nhỏ cằn-nhằn :

— Hừ, đàn bà con gái sao mà lẻo-mép quá, thật ra đàn bà đáng ngán là phải lắm !

Đinh-Phượng cười ha hả :

http://tieulun.hopto.org

— Chú ăn mày nhỏ ơi ! Cũng vì thế mà thầy trò chú ở góa suốt đời... rồi bị tuyệt-tự luôn !

Tông-Đào nghe nói bắt tức cười nên lật-đật ngồi dậy cười ha hả:

— Không có vợ con thì được tự-do, tự tại, có phải không đồ-đệ ?

Vừa nó lão vừa nhìn chung quanh, thấy mình đang ngồi trên một đống cỏ êm giữa hang núi tối lờ-mờ...

Một bên có Đinh-Linh, Đinh-Phượng và chú ăn mày nhỏ...

Lão vừa dứt lời, chú ăn mày nhỏ lộ sắc mừng, lật-đật chạy tới hỏi :

— Sư-phó... sư-phó thấy có khỏe lắm không ?

Đinh-Phượng cười lạt :

— Ngươi lấy trí-độ hẹp-hòi để xét người... Ngươi xem, chị em ta có gạt ngươi không ?

Chú ăn mày nhỏ liếc xéo Đinh-Phượng :

— Sư-phó ta đã tỉnh rồi, ta không thèm cãi với mấy người nữa.

Tông-Đào nhìn chung quanh không thấy bóng Nguyên-Bình nên lật-đật hỏi :

— Đồ-đệ, Từ tiểu-huynh đâu ?

Chị em họ Đinh lật-đật bước tới thi lễ với Tông-Đào và đáp :

— Tông Đại-hiệp, người đã khỏe chưa ?

Tông-Đào quắc mắt :

— Hừ, ai cần chị em ngươi hỏi thăm cho rộn chuyện... ta chỉ cần hỏi...

Đinh-Linh mỉm cười :

— Tông Đại-hiệp bớt giận...

Tông-Đào nhếch mép :

— Hừ, mới trông qua, nếu không nhìn kỹ, cũng khó biết bọn ngươi là người trong Qủi-vương-cốc...

Tông-Đào khen khéo chị em họ Đinh túc-trí đa-mưu, biết giả-trang cho người lạ không nhận ra...

Đinh-Phượng mỉm cười :

— Nếu không khéo-léo thì Tông Đại-hiệp và Từ-huynh làm sao thoát khỏi ngôi cổ-mộ ấy cho được ?

Tông-Đào mừng rỡ :

— Hay lắm, nhưng bây giờ Nguyên-Bình ở đâu ?

Hai chị em họ Đinh đều lắc đầu :

— Tông Đại-hiệp coi chị em tôi đều là quỉ, nên bây giờ chúng tôi không thèm nói.

Tông-Đào nóng nảy :

— Thôi được, kể như ta đã nói bậy đi... bây giờ nói cho ta nghe đi.

Đinh-Phượng giơ tay chỉ chú ăn mày nhỏ :

— Chú này đáng ghét lắm, phải cúi đầu tạ tội đi, chị em tôi mới nói !

— Tông-Đào quắc mắt :

— Thôi đừng khôi-hài mãi, ta đang bối rối vì Nguyên-Bình.

Chú ăn mày nhỏ xen vào :

— Thưa sư-phó, nếu biết Từ-huynh ở đâu, thì đồ-đệ cũng vui lòng cúi đầu tạ-tội vậy, nhưng phải về đền thờ của Qui-vương-cốc tôi mới chịu cúi đầu...

Tông-Đào cười ha-hả :

— Hai cô có nghe nó nói chưa ?

Đinh-Linh hừ một tiếng :

— Thầy nào thì trò nấy, tiếng đồn quả thật không sai... Thôi bây giờ Tông Đại-hiệp hãy đoán thử coi Từ công-tử bây giờ ra sao ?

Tông-Đào lắc đầu :

— Thôi, nói mau đi, Từ-huynh bây giờ ở đâu ?

Đinh-Linh thở dài :

— Chàng đang ở trong sơn động này.

Tông-Đào nhìn theo hướng Đinh-Linh chỉ, quả thấy phía trong có bóng người đang di-động.

Tông-Đào bất-giác thở dài :

— Phải thần-trí Từ-huynh chưa tỉnh không ?

Hai chị em họ Đinh đều buồn rầu đáp :

— Phải, gặp chị em tôi mà chàng vẫn không nhận ra là ai !

Tông-Đào lại hỏi :

— Làm sao 2 nàng lại gặp được đồ-đệ ta ? Và có phải chính 2 nàng đã cứu ta và Nguyên-Bình không ?

Đinh-Linh gật đầu :

— Đúng như thế.

Tông-Đào sững sờ :

— Thật là may cho lão già ăn mày này, và ơn đức của 2 cô-nương thật là lớn-lao quá, biết bao giờ già này mới báo-đáp được.

Đinh-Linh mỉm cười :

http://tieulun.hopto.org

— Tông Đại-hiệp, nhưng dù sao người cũng vẫn còn xem thường những người trong Qui-vương-cốc chúng tôi.

Chú ăn mày nhỏ bỗng hừ một tiếng :

— Qui-vương-cốc... là cái gì ?

Tông-Đào lật đật xua tay :

— Thôi, đồ-đệ chớ nói nữa, bây giờ ta đã chịu ơn người, thì phải biết điều :

Chú ăn mày nhỏ bị rầy, nên lặng thinh.

Tông-Đào lại hỏi :

— Nhưng sao hai cô-nương lại thoát khỏi tay vợ-chồng lão Nam-Hải kỳ-tầu ấy ? Và tại sao lại đến một cách bất-ngờ và may-mắn như thế ?

Đinh-Linh đáp :

— Chúng tôi nghe tin Nguyên-Bình đã chết, trong lòng rất lấy làm lo lắng...

Tông-Đào gật đầu :

— Phải Nguyên-Bình đã chết nhưng nhờ lão Nam-Hải đã chuyển khí Âm hàn của chiếc đỉnh Hàn-ngọc qua người chàng làm cho chàng sống lại.

Đinh-Phượng lật-đật hỏi tiếp :

— Như thế mà vẫn không mạnh luôn được...

Tông-Đào hừ một tiếng khô-khan rồi nói tiếp :

— Nhưng trong vòng 1 năm tới đây phải tìm cho được hạt sen Vạn-niên-tuyết, mật của Thiên-niên độc giới, máu của Bách-niên Lý-ngư và Hà-thủ-ô thành-hình, mới có thể cứu chàng mạnh hẳn lại được.

Hai chị em họ Đinh nghe nói đều nhíu mày, nhưng không nói một lời nào.

Tông-Đào lại tiếp :

— Nhưng trong lúc Nguyên-Bình vừa sống lại, thằng súc sanh Dịch-thiên-Hành lại đánh lén một chưởng làm cho kinh-mạnh của Nguyên-Bình bị vỡ nát, thế nên thần trí của chàng bị rối loạn luôn.

Kế đó con áo đỏ lại muốn giết Nguyên-Bình, ta phải lật-đật ôm họ Từ chạy trốn, phía sau Tiêu phu-nhân đuổi theo gấp... Và sau đó bị một chưởng quá nặng nề ta không còn biết gì nữa...

Đinh-Linh lại tiếp :

— Chị em tôi nghe tin Từ công-tử chết, nên từ Huyền-vũ-cung định đi tìm, giữa đường lại gặp Dương-văn-Nghiêu cùng đi đến đây...

Gần đến ngôi mộ lại gặp Dịch-thiên-Hành chạy ra đất luôn bọn Bạch-y đồng-tử chạy tuốt...

Tông-Đào tỏ vẻ nóng nảy :

— Rồi sao nữa...

Đinh-Linh tiếp :

— Chúng tôi gặp chú ăn mày nhỏ, gây-gổ nhau một chập rồi chúng tôi đuổi chú đi...

Tông-Đào biết ý Đinh-Linh muốn nói vòng do Tam-quốc, để cho lão nóng nảy bứt-rứt chơi, nên lão dịu giọng :

— Phải chú ấy rất nóng, đuổi đi là phải...

Đinh-Linh mỉm cười :

— Chúng tôi và Dương-văn-Nghiêu vào trong ngôi mộ, lúc đó họ Dương chỉ muốn trộm Ngọc-thiền và Kim-điệp, thế cho nên mặc dù đi chung, nhưng chỉ trong giây lát, lão ta biến đâu mất, chúng tôi còn đang quờ-quạng tìm lối đi, thì lại thấy Đại-hiệp ôm Từ công-tử chạy tới.

Chúng tôi lật-đật nép sang một bên, và khi thấy Đại-hiệp ngã lăn ra bất tỉnh, tôi mới dùng Mê-hồn hương vung ra làm cho Tiêu phu-nhơn té lăn bất-tỉnh, nhờ đó mà chị em tôi mới cõng Từ công-tử và Đại-hiệp chạy tới đây...

Đinh-Phượng mỉm cười :

— Chú ăn mày nhỏ tuy đáng ghét, nhưng rất thương mến sư-phó, nên khi thấy Đại-hiệp hôn-mê bất-tỉnh, chú ta nổi nóng muốn gây sự với chúng tôi...

Tông-Đào mỉm cười rồi nói tiếp :

— Sau vụ bị Mê-hồn-hương chắc thế nào phe Nam-Hải cũng mang thù-oán với Qủi-vương-cốc...

Đinh-Linh gật đầu :

— Chị em tôi cũng đã nghĩ đến chuyện ấy, nhưng lúc đó biết tính thế nào bấy giờ... không lẽ bỏ Đại-hiệp và Nguyên-Bình ?

Tông-Đào gật đầu :

— Phải, nhưng cũng chưa chắc là phe Nam-Hải sẽ gây sự với Qủi vương-cốc. Và nếu có như thế thì lão ăn mày này đâu có lẽ khoanh tay mà ngó ?

Đinh-Linh, Đinh-Phượng lật-đật cúi đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Đa-tạ Tông Đại-hiệp...

Tông-Đào lại hối-thúc :

— Chúng ta hãy đi thăm Nguyên-Bình coi ra sao ?

Vì võ-công của Tông-Đào rất thâm-hậu, thế nên qua một thời gian nghỉ ngơi vận-khí điều-tức ngắn-ngủi là nguyên-khí đã khôi-phục lại được 3, 4 phần, lão đi đứng khoẻ khoắn như thường...

Bốn người lần lượt bước vào phía trong sơn-động.

Bước được mấy bước, nhìn thẳng vào phía trong, nhìn thấy Nguyên-Bình đứng sững mặt mày lơ-láo, chàng đang đi bách-bộ chung quanh vách đá...

Tông-Đào thở dài :

— Dịch-thiên-Hành là con người đê-tiện không sao kể được, thừa cơ người đang gặp nguy nan lại đánh lén, chỉ đáng trách là ta không biết phòng bị trước...

Đinh-Phượng bực-tức :

— Như thế thì mặt nạ giả nhơn giả nghĩa của y bây giờ không còn gạt ai được nữa.

Tông-Đào ngẫm-nghĩ hồi lâu rồi nói tiếp :

— Dịch-thiên-Hành đã gây oán thù với phe Nam-Hải...luôn cả với Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-bảo, tất cả đều oán ghét lão ta, nhưng hiện nay mọi người chưa đồng-tâm hiệp-lực được, và bắt đầu từ đây trong giới võ lâm sẽ có biết bao điều phong-ba bão-tố...

Hai chị em họ Đinh biết rõ con người của Thần-châu Nhứt-quân Dịch-thiên-Hành từ trước đến nay giữ được vai trò làm thế quân-bình cho các Đại môn phái trong giới võ-lâm, đó là điều rất trọng đại và giờ đây, khi Dịch-thiên-Hành đã thấy rõ mình không còn gạt được ai nữa thì tất nhiên lão ta phải sát phạt để tự bảo vệ lấy tánh mạng cho mình...và như thế nhứt định trong giới võ lâm sẽ có nhiều cuộc giao tranh khủng khiếp...

Tông-Đào đứng im-lặng hồi lâu rồi bỗng thở-dài :

— Trước kia, ta cũng định nhờ vợ chồng lão Nam-Hải tìm cho mấy vị thuốc khó kiếm ấy để cứu Nguyên-Bình, nhưng giờ đây chưa biết chắc là vợ chồng lão ta có chịu giúp đỡ mình hay không ?

Tông-Đào vừa dứt lời, bỗng nghe từ phía ngoài hang núi có tiếng người hát nho nhỏ...

★

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI BA

Chị em họ Đinh đem Nguyên-Bình về Qui-vương-cốc...

Tông-Đào và chị em họ Đinh nghe phía bên ngoài có tiếng hát lạ, ai ai cũng giựt mình lo ngại.

Tất cả đều quay lại nhìn, dưới ánh sáng mặt trời đang gay gắt, mọi người đều thấy rõ-ràng là nàng áo đỏ !

Nàng đang từ từ bước vào hang núi.

Ba người đồng liếc mắt nhìn nhau rồi chỉ trong giây lát nàng áo đỏ đã bước đến sát 3 người, nàng ngửng mặt lên hỏi :

— Tông Đại-hiệp, chồng tôi đâu ?

Đinh-Phượng nghe câu nói lạ lùng trong lòng rất lấy làm khó chịu, nên lật-đật đáp :

— Hừ... ai là chồng của người ?

Nàng áo đỏ vẫn bình tĩnh :

— Từ-nguyên-Bình là chồng tôi.

Đinh-Phượng nổi nóng :

— Nói bậy !

Tông-Đào lật-đật xua tay :

— Thôi chớ có cãi nhau. Từ-nguyên-Bình là gì của ai, thì chàng ấy biết, nhưng bây giờ chàng đã như ngây như dại, chỉ còn sống 1 năm nữa là cùng... Cãi nhau có ích lợi gì ?

Nàng áo đỏ chậm-rãi đáp :

— Dù cho người ấy đã thành một nắm xương khô, thì đó cũng vẫn là chồng tôi !

Trong lúc đôi bên còn đang giằng co bỗng nghe phía bên ngoài có tiếng chân người rầm-rập, vợ chồng Nam-Hải Kỳ-tẩu và Mai-nương đều tới.

Vừa bước vào trong hang núi là 3 người đã dàn ra thành trận thế giữ chặt mọi người.

Tiêu phu-nhân bước tới 2 bước hỏi :

— Nguyên-Bình đâu ?

Tông-Đào nghiêm giọng :

— Hiện nay ở đây, nhưng chàng ta không bao giờ trở lại ngôi cổ mộ ấy nữa đâu.

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo đỏ lại lỏi :

— Chàng đã nói như thế phải không ?

Tông-Đào nhếch mép :

— Người đã biết rõ chàng ta bây giờ đã như ngây như dại, làm thế nào nói như thế được ?

Nàng áo đỏ cười chua chát :

— Phải rồi, nhưng Đại-hiệp là gì mà thay lời chàng như thế ? Mà tôi đây là vợ của chàng sao lại không có quyền gì cả vậy ?

Tiêu-phu-nhơn lại bước tới mấy bước, lạnh-lùng nhìn chị em họ Đinh, rồi quay lại bảo Tông-Đào :

— Các người đem Nguyên-Bình ra đây thì mọi việc đều yên-lành...

Đinh-Phượng cười lạt :

— Với lý-do gì mà giao cho các người ? Nguyên-Bình đâu phải là...

Nàng chỉ nói được có bấy nhiêu lời, bỗng nghe Tông-Đào nạt :

— Im ngay...

Nhưng đã trễ, Tiêu-phu-nhân biến sắc mặt và lẹ-làng phất tay. Có điều lạ là bà ta không phóng ra một ngọn chưởng nào cả, mà cũng không hề phóng ra ám-khí gì...

Nhưng Đinh-Phượng đã la lên một tiếng rồi té lăn trên mặt đất...

Tình-hình đã xảy ra một cách lạ-lùng như thế, làm cho Tông-Đào là người có nhiều kinh-nghiệm trong giới giang-hồ cũng không sao hiểu được.

Lúc đó Đinh-Linh cũng giật mình thất sắc, nàng lật-đật cúi xuống nhìn em, thấy sắc mặc Đinh-Phượng đã thay đổi lạ-lùng, đôi mắt nhắm nghiền, nhưng trên cơ thể không có một thương-tích nào cả...

Đinh-Linh vừa bối-rối vừa giận, nàng ngửng đầu lên hét lớn :

— Bà hại gì em tôi như thế ?

Tiêu phu-nhân cười lạt :

— Làm như thế không được à ?

Đinh-Linh nổi giận đến cực-độ, nàng gầm lên một tiếng rồi phóng mình tới... Nhưng Tông-Đào đã lẹ-làng chặn nàng lại...

Vì lúc ấy thầy trò Tông-Đào và chị em họ Đinh đang đứng phía ngoài, Nguyên-Bình ở phía trong cùng của hang núi, thế nên khi phe Nam-Hải đến, mọi người quay lại chặn ngang đường hang nên vợ chồng Nam-Hải kỳ-tẩu và nàng áo đỏ không thấy Nguyên-Bình.

Rồi khi Đinh-Phượng bị té, Đinh-Linh cúi xuống dìu em, Tông Đào lại bước sang một bên để cản Đinh-Linh, chỉ còn có một mình chú ăn mày nhỏ đứng sững-sờ ngang đường hang, nên bên ngoài có thể thấy bên trong một cách dễ-dàng.

Bỗng Mai-nương kêu to :

— Từ công-tử đang ở phía trong !

Tiêu-phu-nhân nghiêm giọng :

— Dang ra tất cả !

Vừa ra lịnh, bà ta vừa chuyển tay trái, nếu không ai tuân lời nhứt định bà ta sẽ hạ thủ...

Lúc bấy giờ Tông-Đào biết rõ nội-thương của mình chưa mạnh hẳn, nên không thể nào chống cự nổi, lão lật-đật nói :

— Tiêu phu-nhân hãy chậm giây lát, để nghe tôi nói rồi sau sẽ muốn gì cũng không muộn.

Tiêu phu-nhân nhíu mày :

— Còn nói gì nữa đó ?

Tông-Đào quay về phía lão áo xanh :

— Xin Nam-Hải kỳ-tẩu khuyên phu-nhân một vài lời...

Kỳ-lão Nam-Hải chậm rãi bước tới :

— Hãy chậm lại chút ít để nghe Tông Đại-hiệp nói cái đã...

Tông-Đào nói liền :

— Chắc có lẽ nhị-vị cũng biết rõ là lịnh-ái không muốn cho Nguyên-Bình chết phải không ?

Nàng áo đỏ vụt xen vào :

— Người lầm rồi !

Tông-Đào cứ nói tới :

— Giờ đây lịnh-ái đã ra khỏi ngôi cổ-mộ rồi, thế thì đã trái với lời thề, bây giờ chúng ta không nên tranh-chấp làm gì nữa, mà hãy cùng hợp sức nhau tìm cho được mấy vị thuốc ấy để cứu cho được Nguyên-Bình, đó là điều quan-trọng hơn hết.

Nghe lời Tông-Đào nói, vợ chồng kỳ-lão Nam-Hải thấy cũng có lý...

Hai ông bà liếc mắt nhìn nhau rồi lại nhìn sang nàng áo đỏ...

Chỉ thấy nàng lắc đầu lia-lịa :

http://tieulun.hopto.org

— Không nên, vì nếu chàng ấy có tỉnh lại mà không hề chú-ý gì đến tôi cả thì tôi cũng phải giết chàng.

Như thế thì bây giờ phải bận tâm nhọc xác để lo làm gì ? Cũng thế thôi...

Tông-Đào lo ngại, nên lật đật quay đầu lại ngoắc Đinh-Linh.

Đinh-Linh lật đật chạy tới.

Tông-Đào liền nói :

— Cô Linh ơi ! Có kế gì không ?

Đinh-Linh buồn rầu :

— Em Phượng tôi...

Tông-Đào nhìn Đinh-Phượng rồi yên-ủi :

— Không sao đâu cô Linh, nhứt định tôi sẽ có cách cứu cô Phượng, bây giờ cô hãy nghĩ giúp tôi cách thoát ra khỏi ngõ bí này cho mau...

Đinh-Linh ngửng mặt lên, khẽ nhíu mày vội kêu :

— Tiêu cô nương...

Nàng áo đỏ lạnh-lùng :

— Tôi là Từ phu-nhân...

Đinh-Linh nghe nói giựt mình, lo ngại, vì trước kia, lúc mới bắt đầu gặp Nguyên-Bình, sau một thời gian gần-gũi nhau, hai chị em đã có tình-cảm rất đậm-đà đối với chàng, nhưng chính cũng vì chỗ hai nàng đều có cảm tình với Nguyên-Bình, nên họ nhường cho nhau điều đó tuy không ai nói ra nhưng chính trong thâm-tâm người nào cũng biết rõ như thế, nhưng không một ai đề-cập đến vấn-đề ấy bao giờ, để giữ cho tròn tình-cảm giữa chị em...

Đến lúc hai chị em họ Đinh nghe nàng áo đỏ tự nhận mình là Từ phu-nhân, trong lòng hai nàng, ai cũng đều thấy bực-tức, giờ đây lại bảo nàng kêu nàng áo đỏ là Từ phu-nhân, thì thật là một chuyện vạn-nan.

Đinh-Linh đứng sững-sờ hồi lâu rồi mới nói tiếp :

— Bây giờ thì gọi gì cũng được, nhưng nàng cho tôi hỏi điều này : có phải vừa rồi nàng bảo nếu Từ công-tử mạnh lại được mà không chú-ý đến nàng thì nàng sẽ giết người ấy liền phải không ?

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Chị thật là hiểu rõ ý tôi...

Đinh-Linh lại nói tiếp :

— Phải rồi, còn nếu như Từ công-tử tỉnh lại đối xử tốt với nàng thì sẽ tính sao ?

Nàng áo đỏ bỗng mỉm cười, nét mặt nàng lúc ấy tươi đẹp vô-cùng.

Nàng sinh ra đẹp tuyệt tuyệt-trần, giờ đây lại nhoẻn miệng cười tươi lại càng làm cho nàng đẹp thêm, làm cho Đinh-Linh, mặc dù là đàn bà, nhưng cũng cảm thấy lòng bị xao-xuyến lạ-lùng.

Bỗng nghe nàng áo đỏ đáp :

— Như thế thì còn có chi bằng.

Chỉ nói có một câu như thế rồi bỗng nhiên sắc mặt nàng buồn dàu-dàu, nàng thở dài :

— Nhưng rất tiếc là không bao giờ có được như thế !

Đinh-Linh lại nói tiếp :

— Nguyên-Bình chết, cô nương đã cùng ở luôn với chàng trong ngôi cổ-mộ, nếu chàng ta biết được chuyện ấy thì rất cảm-động. Cô-nương cũng dư-hiểu con người của Nguyên-Bình như thế nào rồi, tại sao lại dám quả-quyết rằng khi tỉnh lại chàng sẽ không nghĩ đến cô ?

Đinh-Linh và nàng áo đỏ đều là những người thông-minh, cơ-trí, nhưng kể về phần học-vấn, kiến-thức thì nàng áo-đỏ có phần hơn.

Về phần nói năng khéo-léo, dẫn-dắt đối-phương đi theo ý của mình thì phải nhận là Đinh-Linh có phần khéo-léo hơn, vì thế cho nên đối đáp một lúc với Đinh-Linh nàng áo đỏ thấy họ Đinh nói rất có lý, không sao đối-đáp nữa được.

Đinh-Linh lại dồn thêm :

— Như thế thì đối với chuyện tâm-tình cô-nương chưa hiểu rõ đối phương và cũng đã mất lòng tự tin rồi...

Nàng áo đỏ chỉ ngửng mặt lên trời thở dài mà không nói một lời nào cả.

Đinh-Linh lại tiếp :

— Nếu quả-thật Nguyên-Bình đã có tình ý với cô-nương, thì cô nương hãy nghĩ cho kỹ, cùng sống chung nhau có hạnh-phúc, hay là một người chết mới vui ?

Lúc ấy má nàng áo đỏ bỗng thấy nóng bừng, nàng nghĩ rằng nếu được kết thành vợ-chồng với Nguyên-Bình thì nàng sẽ có biết bao là hạnh-phúc.

Đinh Linh nhìn sững nàng áo đỏ, rồi lại quay về phía Tông-Đào

http://tieulun.hopto.org

chớp-chớp mắt. Tông-Đào lại liếc xéo về phía vợ chồng Nam-Hải Kỳ-lão ra hiệu cho nàng...

Đinh-Linh quay về phía nàng áo đỏ nói tiếp :

— Bây giờ nói cho cùng đi nữa, giả sử như chàng ta không hiểu tình-ý của cô-nương, thì với tài của cô-nương, võ-công của lịnh tôn và lịnh-đường quán-tuyệt như thế, thì chừng đó giết Nguyên-Bình là chuyện còn dễ hơn trở bàn tay...

Nàng áo đỏ từ từ quay lại rồi gật đầu :

— Chị Đinh, chị nói tôi nghe phải...

Lúc ấy, thật ra trong thâm-tâm Đinh-Linh thấy đau khổ vô cùng, vì nếu như nàng không yêu-đương Nguyên-Bình thì qua những lời nói với Nàng áo đỏ, họ Đinh vẫn không có cảm-giác gì lạ..

Nhưng nàng đã yêu tha-thiết Nguyên-Bình, mà giờ đây lại dùng những lời lẽ để khuyến-khích nàng áo đỏ để nàng ấy được sống chung với người yêu của mình, nàng thấy chua xót vô cùng.

Nhưng vì Nguyên-Bình, nàng phải cố gắng chịu đau-khổ để có thuyết-phục cho nàng áo-đỏ đừng giết Nguyên-Bình...

Khi nghe nàng áo-đỏ đã xiêu lòng, Đinh-Linh liền nói tiếp :

— Như thế thì chúng ta hãy tìm cách làm cho thần-trí chàng thanh-tĩnh lại đi...

Nàng áo-đỏ chậm-rãi bảo :

— Nếu tìm được 81 lượng long-diên-hương thứ tốt, rồi để họ Từ vào một tòa mật-thất, đốt long-diên-hương xông cho chàng luôn 3 ngày đêm, thì kinh-mạch của chẳng sẽ được phục-hồi như cũ...

Đinh-Linh nghe nói, nàng rất vui mừng nên lật-đật đáp :

— Chuyện ấy rất dễ, trong qui-vương-cốc, long-diên-hương rất nhiều, có thể đủ số 81 lượng ấy...

Nàng áo đỏ lại nói tiếp :

— Bây giờ thì tôi giao Từ-lang cho cô, đúng nửa tháng sau, cô hãy bảo chàng đến ngôi cổ-mộ tìm tôi, nếu đến kỳ-hạn, tôi không gặp chàng thì đừng trách...

Lúc ấy sắc mặt vợ-chồng Nam-Hải kỳ-tẩu đều lộ vẻ vui mừng, Tông-Đào lật-đật bảo :

— Thưa Tiêu-phu-nhân, khi nãy Đinh-cô-nương có chỗ không phải, xin phu-nhân hãy bỏ qua cho, và cứu giùm nàng...

Tiêu-phu-nhân « ừ » một tiếng trong giọng mũi liền chậm rãi bước tới gần bên Đinh-Phượng.

Bà lẹ-làng giơ tay gõ trên mình nàng, bỗng nghe nàng ư một tiếng rồi mở mắt tỉnh lại...

Thực ra Tiêu-phu-nhân đã dùng thế cách không đả huyệt để điểm vào yếu huyệt của Đinh-Phượng, bây giờ bà lại giải huyệt cho nàng một cách dễ-dàng...

Nàng áo-đỏ quay lại bảo :

— Mai-nương, bây giờ chúng ta đi là vừa...

Tông-Đào lật-đật hỏi :

— Còn 4 vị thuốc kia, chúng ta có cần tìm hay không ?

Nàng áo đỏ vụt chặn ngang :

— Xin ba má khoan nói, để xem coi Từ-lang có y hẹn không, sau nửa tháng sẽ cho biết cũng không muộn.

Nam-Hải kỳ-tẩu vòng tay xá Tông-Đào :

— Thưa Tông Đại-hiệp lời con gái tôi có chỗ đúng, nếu như Nguyên-Bình là kẻ phụ-tình, thì tất-nhiên là chúng tôi sẽ không cứu chàng, thôi hãy đợi nửa tháng nữa...

Nói xong, lão liền quay lại, cùng tất cả mấy người trong phe Nam-Hải bước ra về, chỉ trong giây lát họ đã khuất dạng trong ngàn cây.

Khi nãy, mặc dầu đã bị điểm vào yếu huyệt, nhưng Đinh-Phượng đều có thể nghe tất cả câu chuyện đã xảy ra chung quanh mình.

Đợi phe Nam-Hải đi xong, nàng liền hừ một tiếng :

— Thứ đồ mặt chai mày đá, con gái mới lớn lên mà nhận đại người ta là chồng mình, đợi cho Từ công-tử tỉnh-dậy, nhứt định không cho chàng đi tìm con đó nữa.

Tông-Đào nghe nói giựt mình lo ngại, nhưng lão chỉ liếc mắt nhìn Đinh-Phượng mà không nói gì.

Đinh-Phượng lại nói tiếp :

— Thưa Tông Đại-hiệp người có đến Qui-vương-Cốc với chúng tôi không ?

Tông-Đào còn đang suy-nghĩ thì chú ăn mày nhỏ đã nói :

— Thưa sư-phó, tôi không đến đó đâu.

Đinh-Phượng mỉm cười :

— Chú không đi thì mặc chú, nhưng trong mấy ngày tới đây Qui vương-Cốc sẽ vô cùng vui-vẻ, chừng đó đừng có hối tiếc.

Chú ăn mày nhỏ hừ một tiếng rồi bảo :

http://tieulun.hopto.org

— Thì bất quá cũng là chị em họ Đinh rồi tất cả gia đình họ Đinh có bấy nhiêu người ấy làm trò quỉ chớ có là gì mà vui vẻ ?

Đinh-Phượng lộ sắc giận :

— Này chú ăn mày nhỏ, giọng nói của người rất đáng ghét, ngươi sẽ biết tay ta...

Chú ăn mày nhỏ chớp chớp đôi mắt nhìn sang Tông-Đào. Trong mấy năm theo thầy, đặt chân trên đường giang hồ, chú cũng hiểu rõ Quỉ-vương-cốc rất kỵ tiếng quỉ, thực ra không phải chú sợ gì Đinh-Phượng, nhưng vì lúc ấy Tông-Đào còn phải cần đến Quỉ-vượng-cốc giúp Long-diên-hương để cứu Nguyên-Bình, và Long-diên-hương là vị thuốc quí rất khó kiếm, vì nghĩ như thế nên chú ăn mày nhỏ chỉ nhìn Tông-Đào rồi nhịn thua không nói gì...

Tông-Đào nghe Đinh-Phượng cho biết là Quỉ-vương-cốc sẽ vui vẻ náo nhiệt, nên lật-đật hỏi :

— Có chuyện gì mà vui-vẻ thế cô Phượng ?

Đinh-Phượng cười ngặt-nghẹo :

— Tra-Ngọc đã đính hôn với em Đinh-Cầm chúng tôi, định vào ngày Rằm tháng 8 này sẽ cử hành hôn-lễ. Từ đây đến đó chỉ còn hơn một tháng nữa thôi...

Tông-Đào lại hỏi :

— Đám cưới thì cũng là chuyện rất thường cho nhiều lắm đi nữa thì có bọn Nhị-cốc và Tam-bảo tới, và sau cùng là Tra-gia-bảo với Quỉ-vương-cốc kết bè đảng với nhau... Có chuyện gì đang khoe-khoang ?

Bỗng thấy chị em họ Đinh cười ha-hả, hai nàng cười một cách thật tình, dường như trong lòng hai người đang có một chuyện gì rất buồn cười.

Lúc đó Tông-Đào và chú ăn mày nhỏ cứ đứng sững-sờ vì không một ai hiểu tại sao hai nàng lại cười lớn một cách lạ lùng như thế.

Cười một hơi dài, Đinh-Linh quay về phía Tông-Đào :

— Tông-Đại-hiệp, tôi nói thật mà !

Tông-Đào chớp-chớp mắt :

— Tuy ngươi đã nổi tiếng là quỉ kế đa-đoan, nhưng thật ra ngươi rất thành thật đối với ta.

Đinh-Linh gật đầu :

— Phải rồi, lão tiền-bối phải đi Quỉ vương-cốc một chuyến mới được, nhứt định lã sẽ vui-vẻ và náo-nhiệt vô-cùng.

Tông-Đào ngẫm-nghĩ hồi lâu rồi bảo :

— Thật sao ? Bộ Tra-gia-bảo và Quỉ-vương-cốc định liên-kết nhau để đối-phó với Thiên-độc-cốc, Dương-gia-bảo và Thượng-quan-bảo sao ?

Đinh-Linh lắc đầu lia-lịa :

— Không phải như thế đâu.

Tông-Đào ngạc-nhiên :

— Nhưng như thế là gì ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Tông Đại-hiệp cứ đi đi, bảo-đảm là người sẽ không thất-vọng.

Tông-Đào cười ha-hả :

— Thôi cũng rán tin cô một phen thử xem sao ?

Nói xong Tông-Đào liền đỡ Nguyên-Bình cùng với chú ăn mày nhỏ và hai chị em họ Đinh ra khỏi hang núi, đi trong giây lát đã tới đường cái, bỗng mọi người đều giựt mình vì thấy một bóng lạ đang lẹ-làng vọt mình tới.

∴

Mọi người nhìn kỹ thì ra đó là Dương-gia-bảo chủ Dương-văn-Nghiêu.

Xem tình-hình, thấy rõ lão ta rất bối rối, và phía sau lưng lại có một người đuổi theo rất gấp, còn lão ta thì tay trái đang bịn lấy vai phải, trong tay máu tươi chảy ròng ròng.

Chạy tới trước mặt nhóm Tông-Đào, họ Dương giả đò như không thấy gì cả, lão cứ vọt mình tới chạy luôn một mạch.

Hai chị em họ Đinh vốn không ưa Dương-văn-Nghiêu, bây giờ lại thấy lão ta chạy dài như thế, đó cũng là một dịp tốt để cho 2 nàng cười chơi, thế nên không ai bảo ai, 2 nàng cùng chạy ra đường một lượt hỏi lớn :

Dương-bảo-chủ ơi ! Người có lấy gì được trong ngôi cổ mộ không ? Tại sao lại phải chạy quên đầu quên đuôi như thế ?

Thân-pháp của Dương-văn-Nghiêu lanh lẹ hơn hai chị em họ Đinh rất nhiều, thế nên khi 2 nàng hỏi xong là lão ta đã chạy xa hơn 10 trượng rồi.

Lão vẫn không quay lại mà cứ nắm đầu chạy miết, vừa gầm một tiếng vang lên tỏ ý giận dữ...

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào lật-đật bước tới :

— Thôi đi, hãy để chút ít phước-đức lại cho con cháu nó nhờ !

Đinh-Phượng trề môi :

— Con người ấy đáng ghét lắm !

Tông-Đào mỉm cười :

— Hừ, chớ trông bộ mặt giả dối bên ngoài của lão ta mà lầm, thực tế tâm-địa của con người ấy rất hiểm độc, hai người đã cười lão như thế, nhứt định lão sẽ thù đến tận thâm-xương, từ đây nếu không cẩn-thận, rủi bị lão ta bắt về Dương-gia-bảo, thì cũng khó mà sống được với lão ấy !

Đinh-Phượng cười gằn :

— Hừ Dương-gia-bảo có gì mà đáng sợ ? Bộ chúng tôi chưa đến đó lần nào hay sao ?

Thực ra Đinh-Phượng đã nói sự thật, vì trước kia, hai chị em nàng cũng đã từng bị Dương-văn-Nghiêu bắt ép đem về Dương-gia-bảo một lần rồi, vì thế 2 nàng không hề sợ lời cảnh-cáo của Tông-Đào... nhưng cũng vì đó mà sau này hai nàng bị hại vì tay Dương-văn-Nghiêu.

Vì không muốn để trễ thì giờ cho nên tất cả đều lật-đật đưa Nguyên-Bình về Quỉ-vương-cốc... Không bao lâu, chỉ trong mấy ngày mà nhóm Tông-Đào và chị em họ Đinh đã về đến gần vùng phụ-cận của Quỉ-vương-cốc.

Quỉ-vương-cốc nằm trong sâu trong dãy núi Vân-Mộng sơn thuộc tỉnh Hồ-Bắc, trong giới giang-hồ ai ai cũng truyền-tụng danh-tiếng của Nhị-cốc và Tam-bảo, nhưng thực ra, ở Quỉ-vương-cốc, người ngoài, không có một ai được phép bén mảng đến.

Cho đến Tông-Đào là người lưu lạc nhiều trong giới giang-hồ, ông ta cũng chưa hề được đặt chân đến Quỉ-vương-cốc lần vào.

Khi tất cả mọi người vừa đến phía ngoài Vân-Mộng sơn là đã có người chạy ra tra xét, nhưng khi nhìn thấy chị em họ đinh, là những người trong núi cúi đầu chào rồi thối lui.

Bước chân vào Vân-Mộng sơn đâu đâu cũng gặp cơ-quan mai phục khiến cho Tông-Đào và chú ăn mày nhỏ phải giựt mình kinh-ngạc, từ một thân cây, một hòn đá, một khoảnh đất, đâu đâu cũng có thể phóng ra ám-khí để giết người.

Trên đường đi, Tông-Đào chú-ý quan-sát, lão ước đoán có đến lối 7, 8 mươi chỗ mai-phục !

Lão ngẫm-nghĩ :

— Phòng bị nghiêm mật như thế này, thì dù cho chim cũng khó mà bay lọt vô đây, chớ đừng nói chi đến con người...

Tông-Đào quay lại hỏi chị em họ Đinh :

— Trong giới giang-hồ thường đồn rằng, vào Quỉ-vương-cốc không hề thấy nhà cửa gì cả, có thật như thế không ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Đó là tiểu-tiết về thiết-kế, cũng không lấy gì đáng lạ...

Vừa đi vừa nói chuyện, mà trời đã sẩm tối lần lần...

Lúc đó đoàn người đã đi sâu vào trong núi, chung quanh toàn là gộp đá cheo leo, cây to cao vút, đi thêm một lúc nữa là hết đường... Nhưng vừa cuối đoạn đường này lại có một một đoạn đường khác, bố-trí thật khéo-léo vô-cùng, nếu không chú-ý thì tưởng đến đó là đường đã chấm-dứt.

Tông-Đào thấy trời đã tối đen như mực nên hơi lo ngại, lão quay lại hỏi Đinh-Linh :

— Đêm nay tới không cô Linh ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Đã đến rồi !

Tông-Đào giựt mình kinh-ngạc, nhìn ra phía trước chỉ thấy vách đá cao sừng-sững, không một lối nào có thể trèo lên được. Hai bên vách đá là gộp đá chơm-chởm, cheo-leo, không một lối đi nào cả.

Tông-Đào nhìn kỹ hồi lâu rồi hỏi :

— Tới rồi mà ở đâu ?

Đinh-Linh giơ tay chỉ ra phía trước :

— Tông Đại-hiệp xem kìa...

Tông-Đào nhìn kỹ theo tay Đinh-Linh, quả thấy kế bên vách đá có một con đường mòn quanh-co thật nhỏ, nếu không nhìn kỹ, không thể nào nhận ra được.

Đinh-Linh, Đinh-Phượng vọt ra phía trước dẫn đường, đi được chừng 10 trượng, phong cảnh bỗng thay đổi một cách bất ngờ trước mặt mọi người là một hang núi thật to...

Trong hang đá ấy không phải chỗ nào cũng bằng phẳng, mà lại có những gộp đá lô-nhô, trên gộp đá nào cũng có cây cỏ mọc đầy, nhưng không hề thấy một gian nhà hay một bóng người nào cả...

Nhìn phía bên phải, chỗ miệng hang thấy một tảng bia đá to

http://tieulun.hopto.org

cao chừng 3 trượng : trên có khắc mấy chữ to : « *Qui-vương cốc* » mỗi chữ cao bằng đầu người, bên góc bia đá lại có hàng chữ nhỏ : « *Tự-tiện vào mất mạng* »...

Tất cả những giòng chữ ấy đều nổi bật lên một luồng sáng xanh xanh, lạnh lùng làm cho mọi người đều cảm thấy ghê rợn...

Tông-Đào bước tới nhìn kỹ tấm bia vừa mở miệng định nói gì thì bỗng nhiên Đinh-Linh đã lẹ-làng bước tới liếc mắt ra hiệu... Tông-Đào hội-ý nên lặng thinh.

Trong lúc ấy, bỗng nghe « Bình » một tiếng, từ phía sau tấm bia đá, một luồng sáng xanh vọt ra...

Luồng sáng ấy vọt thẳng lên cao rồi nổ đánh bốp một tiếng, vô số ánh lửa xanh xanh văng ra như chiếc pháo bông trông rất đẹp mắt, ánh lửa chưa tắt hẳn thì từ phía sau tấm bia đá, bỗng có một bóng người vọt ra...

Tông-Đào nhìn kỹ, thấy đó là một người ăn-mặc theo lối đạo-sĩ, rõ ràng là Sách-hồn vũ-sĩ Đinh-diệm-Sơn...

Nhìn thấy Đinh-diệm-Sơn hai nàng lật-đật cúi mình chào :

— Kính chào Tam-thúc...

Diệm-Sơn ừ một tiếng rồi bảo :

— Có người về phi-báo, cho hai chị em ngươi, Tông Đại-hiệp và đồ-đệ cùng với Nguyên-Bình đến, chẳng hay có chuyện gì vậy ?

Tông-Đào cười vang :

— Thầy trò tôi nghe nói quí gia trang sắp có chuyện vui, nên chẳng nài đường xá xa xuôi đến đây chúc mừng Đinh lão-nhị...

Đinh-diệm-Sơn lại hỏi :

— Còn Từ-nguyên-Bình ?

Đinh-Linh lẹ làng bước tới trước :

— Tam Thúc-phụ...

Chỉ nói có được mấy lời, bỗng nhiên nàng nghẹn-ngào rồi rớm nước mắt.

Đinh-diệm-Sơn lật đật hỏi :

— Khóc cái gì ? Ai ăn hiếp ngươi à ?

Đinh-Linh lắc đầu :

— Thưa Tam thúc-phụ, không phải thế, cũng chỉ vì Từ công-tử đã mấy lần vào sanh ra tử, liều chết cứu chị em con, nếu không có người thì chị em con chắc không thể về đây để được gặp mặt Tam thúc-phụ nữa.

Nay người bị tâm-thần rối loạn, phải cần 81 lượng Long-diên-hương để xông 3 ngày mới có thể phục-nguyên được.

— Thưa Tam thúc-phụ, chuyện ấy...

Đinh-diệm-Sơn bỗng xua tay chặn ngang :

— À, ngươi không biết rằng số Long-diên-hương ấy, phụ-thân ngươi đã tốn rất nhiều công phu mới tìm được để có chỗ dùng, cho đến ta mà cũng còn không dám động đến, chuyện ấy ngươi nói với ta không ích gì cả, phải hỏi phụ-thân ngươi mới được...

Đinh-Linh rớm nước mắt :

— Thưa Tam-thúc, con cũng biết tìm được số Long-diên-hương ấy rất khó-khăn, nhưng nếu bây giờ không cứu được Từ công-tử, thì chúng con cũng không còn mặt mũi nào sống được nữa...

Đinh-diệm-Sơn vẫn lắc đầu :

— Chuyện ấy phải do phụ-thân ngươi quyết định, ta chỉ có thể nói giúp các ngươi một vài câu thôi.

Đinh-Linh lau nước mắt :

— Đa-tạ Tam-thúc, chúng cọn đi ra mắt phụ-thân đây...

Tông Đại-hiệp người hãy theo chúng tôi...

Tông-Đào cũng muốn biết qua cách bố-trí của Qui-vương-cốc, cho nên gật đầu đáp :

— Được...

Đinh-diệm-Sơn đi trước, qua mấy đoạn đường quanh co, Tông-Đào chú ý nhìn kỹ, nhưng vẫn không thấy một gian nhà nào cả, chỉ trong giây lát, đoàn người đã đến một chóp núi nhỏ.

Chóp núi này làm toàn bằng đá quí, ánh sáng lung-linh, đẹp như một hòn giả sơn.

Đến trước chóp núi ấy Đinh-diệm-Sơn và chị em họ Đinh bỗng đứng hẳn lại.

Bỗng nghe Đinh-diệm-Sơn gọi lớn :

— Đại ca ơi ! Hai đứa nó về, có cả Tông-Đào và Nguyên-Bình đến xin ra mắt...

Vừa dứt lời, bỗng nghe từ phía dưới đất có tiếng « bình » thật to, một phiến đá to trước mặt mấy người từ từ xê dịch sang một bên để lộ ra một con đường hầm bằng đá trắng.

Tông-Đào gật-gù tấm tắc khen và ngẫm-nghĩ :

Hay là tất cả nhà cửa, của Qui-vương-cốc đều xây dưới đất ?

http://tieulun.hopto.org

Vừa suy-nghĩ, Tông-Đào vừa bước theo Đinh-Linh vô trong con đường hầm.

Bực thang đi xuống xây toàn bằng đá trắng, qua mấy khúc-quanh, cọn đường hầm lại đi dốc lên, lúc bấy giờ Tông-Đào đã bị mất phương-hướng, không đoán được vị trí của con đường hầm, nên cứ chỉ đi theo phía sau hai chị em họ Đinh.

Đi được lối một khắc đồng-hồ, bỗng thấy phía trước mặt có một khung cửa lớn.

Trên khung cửa có vẽ hình hai mặt quỉ thật to, cáuh sáng xanh chớp-chớp trông thật ghê sợ...

Bên cạnh cửa có hai tên Đại-hán, ăn mặc rất dị-kỳ, vẻ mặt bí-hiểm, lạnh-lùng, tay cầm ngọn giáo dài.

Thấy Đinh-diệm-Sơn đi tới, hai tên Đại-hán gác cửa lẹ làng bước tới nghiêng mình thi-lễ.

Đinh-diệm-Sơn khẽ gật đầu rồi cứ bước tới, hai tên Đại-Hán lẹ làng xô nhẹ cánh cửa...

Đinh-diệm-Sơn bước tới, tiếp theo sau là chị em họ Đinh, Tông-Đào, và sau cùng là chú ăn-mày nhỏ cõng Nguyên-Bình.

Vừa bước qua khỏi khung cửa, Tông-Đào giựt mình sững sờ : đây là một tòa Đại-sảnh vô cùng rộng rãi, trần thiết vô cùng mỹ-lệ. Trông qua gian nhà Tông-Đào không thể nghĩ rằng đây là gian phòng xây dưới mặt đất, vì chung-quanh có nhiều cửa sổ và có cả ánh-sáng mặt trời chiếu vào rất sáng-sủa.

Tông-Đào chú-ý bước lách sang bên phải vài bước rồi nhìn ra phía ngoài cửa sổ...

Bất giác lão ta buột miệng khen :

— Thật tài-tình !

Đinh-diệm-Sơn bước tới mỉm cười :

— Tông Đại-hiệp là người kiến văn quảng bác, sao lại giựt mình vì chuyện gì thế ?

Tông-Đào hừ một tiếng :

— Ta khen Quỉ-vương-cốc cảnh đẹp, chớ không phải khen tài ngươi đâu !

Đinh-diệm-Sơn xụ mặt, có ý giận.

Bỗng nghe từ phía hậu đường có tiếng hô :

— Quỉ-vương đã đến...

Đinh-diệm-Sơn quắc mắt nhìn Tông-Đào rồi quay mình lại.

Sở-dĩ Tông-Đào phải buột miệng khen như thế là vì trông qua cửa sổ, lão thấy rõ tất cả cảnh vật bên ngoài, trong con đường núi, các chóp núi đá lô-nhô... thảm cỏ tươi xanh rì...

Và cũng từ đó Tông-Đào mới biết rõ, nhưng chóp núi đá nhấp nhô trong con đường núi đều là những tòa nhà trong Quỉ-vương-cốc.

Cánh rèm bên trong sịch mở, một luồng gió mát lòn vào, từ phía sau hai lão Đại-hán cao nhòng, phục sức rất dị-kỳ, lẹ làng nhảy ra phía trước.

Và phía sau, một lão già lùn, đầu to khệnh-khạng bước tới : đó là Quỉ-vương-cốc Đinh-Cao.

Đinh-diệm-Sơn, Đinh-Linh, Đinh-Phượng lật-đật nghiêng mình thi-lễ...

Đinh-Cao nhìn Tông-Đào :

— Tông Đại-hiệp đến thăm, chẳng hay có điều chi chỉ giáo ?

Tông-Đào chầm rãi đáp :

— Nghe Quỉ-cốc có tin vui, nên đến đây uống chén rượu mừng.

Đinh-Cao gật gật đầu :

— Đa-tạ Tông-huynh...

Nguyên do là từ trước đến nay, trong giới võ-lâm Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam-bảo, không hề qua lại giao-thiệp nhau, và cũng rất ít liên-lạc với những người khác bên ngoài, ai làm chúa tể của giang sơn ấy, thế nên họ rất ít niềm nở đón tiếp khách lạ bên ngoài...

☆

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI BỐN

Tông-Đào thế chiếc Kim-Bài chạy thuốc cho Nguyên-Bình...

Quỉ-vương Đinh-Cao là con người tánh-tình rất lạ-lùng khó-hiểu, hàng ngày ở trong Quỉ-vương-cốc, chẳng những không một ai được gặp lão ta, mà cho đến 2 đứa con gái ruột là Đinh-Linh, và Đinh Phượng trong cả năm cũng không hề được gặp mặt cha.

Nhưng giờ đây, tình-hình trong giới võ-lâm đã thay đổi rất nhiều.

http://tieulun.hopto.org

Điều thứ nhứt là Dịch-thiên-Hành đã bị lột bộ mặt giả-dối, giả nhơn, giả nghĩa, bây giờ thì lão ta đã ra mặt là kẻ thù-địch của Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam-bảo, và kế đó là phe Nam-Hải mở rộng thế-lực vào miền Trung-nguyên...

Trong tình-hình đó nếu Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam-bảo sống riêng rẽ, không biết siết chặt tình thân mật với nhau thì tất nhiên sẽ phải lâm vào cảnh thế cô sức yếu, sợ e rồi không tự bảo-vệ nổi cho mình.

Tra-tử-Thanh đã kết thông-gia với Đinh-Thường, một phần lớn là cũng do tình-hình ấy bức-bách mà ra.

Và gần đây, Đinh-Cao cũng ra khỏi Quỉ-vương-cốc, lão thấy trong giới võ-lâm đã có những nhân-tài mới lạ với những thay đổi lớn đó, suýt chút nữa, hai đứa con lão phải bị bỏ mạng nơi chốn đường xa xứ lạ...

Giờ đây Quỉ-vương-cốc và Huyền-vũ-cung đã liên-lạc với nhau, và giờ đây lại xảy ra chuyện Tông-Đào, Nguyên-Bình đến Quỉ-vương-cốc.

Vì thế cho nên Đinh-Cao đã bỏ tánh tự-kiêu, tự đại lúc trước, mà vui vẻ ra tiếp kiến Tông-Đào.

Đinh-Linh thấy sắc mặt cha vui-vẻ, lòng nàng rất khoan-khoái, nàng lật-đật bước tới một bước gọi :

— Phụ-thân...

Đinh-Cao trìu mến nhìn con :

— Thương thế con bớt chưa ?

Đinh-Linh thưa :

— Không có gì đáng ngại... thưa phụ thân...

Nhưng Đinh-Cao đã chặn ngang hỏi :

— Còn con Phượng sao không ở lại Huyền-vũ-Cung học-tập mà lại về đây làm gì ?

Đinh-Phượng bỗng mếu lên rồi khóc oà...

Đinh-Cao khẽ nhíu đôi mày rồi vòng tay chào Nguyên-Bình :

— Chào Từ tiểu-hiệp, hèn lâu mới được gặp...

Nhưng Nguyên-Bình chỉ đứng trơ-trơ không đáp lễ...

Đinh-Cao là người có địa-vị cao là chủ Quỉ-vương-cốc, nhưng lại đối xử với Nguyên-Bình là người còn trẻ với thái độ lễ phép như thế, thật ra đó là một điều từ trước đến nay chưa từng thấy, nhưng

họ Từ lại đứng trơ-trơ, Đinh-Cao vì chưa biết rõ tình hình, nên tưởng rằng chàng làm cao, nên lão ta đổi sắc...

Đinh-Linh lật-đật thưa :

— Thưa cha, chúng con về đây để xin cha cứu giùm cho Từ-công-tử...

Đinh-Cao là người hiểu biết rộng, nên khi nghe con nói, lão nhìn kỹ Nguyên-Bình hồi lâu rồi vụt hỏi :

— A... Kinh-mạch của chàng đã bị vỡ tất cả rồi phải không ?

Đinh-Phượng lật-đật tiếp :

— Thưa phải, chính lão súc-sanh Dịch-thiên-Hành đã lén hạ độc-thủ, cha thế nào cũng phải cứu giùm chàng...

Đinh-Cao lặng thinh, chắp tay sau lưng đi tới đi lui ra chiều suy-nghĩ...

Đi trong giây lát, lão lại bước vào ghế giữa mà ngồi...

Đinh-Linh, Đinh-Phượng liếc mắt nhìn nhau rồi đồng bước tới quì trước mặt cha :

— Thưa cha, thế nào cha cũng khải tìm cách để cứu chàng...

Đinh-Cao lặng-thinh hồi lâu rồi mới hỏi gặng :

— Tại sao các con biết cha cứu chàng ta được ?

Đinh-Linh ngửng mặt lên nhìn cha :

— Thưa cha, con biết, chỉ cần 8r lượng Long-diên-hương, đốt lên xông cho chàng 3 ngày đêm là thần-trí chàng thanh-tỉnh lại ngay...

Đinh-Cao bỗng nhíu mày vỗ mạnh trên chiếc kỷ trà nghe rầm một tiếng, chiếc kỷ trà sụm luôn xuống đất nát thành từng mảnh vụn...

Tông-Đào giựt mình ngẫm-nghĩ :

— Quả thật tài nghệ của bọn Nhứt cung, Nhị-cốc, Tam-bảo cũng rất đáng sợ...

Chưởng-lực của Đinh-Cao đến mức như thế, thật ra cũng đã đến trình độ quán tuyệt trong giới võ-lâm...

Lúc đó, Tông-Đào chỉ đứng lặng thinh không nói lấy một lời... vì họ Tông nghĩ rằng chị em họ Đinh đã nói như thế mà vẫn vô hiệu quả thì dù cho ông ta có xen vô cũng không ích gì...

Bỗng nghe Đinh-Cao hỏi với một giọng nói vô cùng quái dị :

— 8r lượng Long-diên-hương à ! Ta đã phí gần 20 năm tâm-huyết đi tìm khắp các nơi trong thiên-hạ, cho đến năm ngoái đây, mới tìm được số Long-diên-hương đó, mà bây giờ lại đi phí tất cả một lần hay sao ?

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh thở dài :

— Cha ơi ! Cha có biết rằng người ta đã đồn rằng tuy Quỉ-vương-cốc tài nghệ thật cao cường, nhưng chưa có thể liệt vào hàng cao-nhã chưa ?

Đinh-Linh vừa nói bấy nhiêu lời bỗng nghe Đinh-Cao và Đinh-diệm-Sơn nổi nóng hét lớn :

— Ai mà dám cả gan nói như thế ?

Đinh-Linh thưa :

— Miệng người rất ác, có thể làm tan vàng nát ngọc, dư luận như thế làm sao tìm được nguồn gốc ?

Đinh-Cao hừ một tiếng, sắc mặt lộ vẻ giận dữ...

Đinh-Linh lại nói tiếp :

— Thưa cha, sự thật ta cũng không nên trách dư-luận làm gì... thực ra, trong khi đi đó đi đây, nếu hai chị em con không nhờ Từ công-tử cứu giúp, thì có lẽ đã vùi xương nơi đất khách rồi...

Giờ đây, nếu ta không hy-sinh số Long-diên-hương ấy, thì không biết còn sẽ bị người đàm-tiếu đến đâu...

Trong khi Đinh-Linh năn-nỉ với cha thì Đinh-Phượng lại nắm chặt lấy áo Đinh-diệm-Sơn để cầu cứu ; khi Đinh-Linh nói vừa xong là Đinh-diệm-Sơn đằng-hắng mấy tiếng lấy giọng rồi nói tiếp vô :

— Đại-ca ơi ! Con Linh nói cũng đúng đó...

Đinh-Cao nghiêm giọng :

— Có lẽ em cũng biết số 81 lượng Long-diên-hương ấy để dùng vào việc gì rồi chớ ?

Đinh-diệm-Sơn gật gật đầu :

— Em cũng biết rằng Long-diên-hương ấy rất có quan-hệ đến thực-lực của Quỉ-vương-cốc...

Nói đến đó, bỗng nhiên Đinh-diệm-Sơn lặng thinh...

Tông-Đào đứng nghe, trong lòng rất lấy làm ngạc-nhiên... Tông-Đào cũng biết rõ vị thuốc ấy khó kiếm là ngần nào...

Vị Long-diên-hương sản-xuất ở vùng Tây-Tạng, tương-truyền đó là nước-miếng của Rồng, sau khi chảy vào đất, ngưng đọng lại mà thành, sắc đen huyền, nếu tìm được bằng một lóng tay là có thể trở thành giàu có.

Đem Long-diên-hương đốt lên, có một mùi thơm thật là gắt, mùi thơm bay ra xa có đến 10 dặm, trọn ngày vẫn chưa tan, thường

thường người ta chỉ dùng vị ấy để làm vượng thần, tỉnh trí, còn ngoài ra không thấy dùng vào việc gì khác.

Khi nghe Đinh-diệm-Sơn nói rằng 81 lượng Long-diên-hương ấy, rất có quan-hệ đến thực-lực của Quỉ-vương-cốc, Tông-Đào rất lấy làm lạ không sao hiểu được.

Tông-Đào lén nhìn thái-độ những người chung quanh, thấy hai chị em họ Đinh tỏ vẻ lo ngại và kinh-ngạc, rõ ràng hai nàng chưa hiểu rõ ý của Đinh-Cao và Đinh-diệm-Sơn trong việc dùng số Long-diên-hương ấy.

Bỗng nghe Đinh-Linh nói tiếp :

— Thưa cha, nếu cứu được Từ công-tử, thì thế nào vợ chồng Nam-Hải kỳ-tầu cũng rất cảm kích chúng ta, thì chừng đó thực-lực của chúng ta sẽ lớn mạnh biết là bao ?

Đinh-Cao nghiêm sắc mặt :

— Con mà biết gì ? Giờ đây trong giới võ-lâm đã xảy ra biết bao nhiêu là rối loạn, Quỉ-vương-cốc phải lo cho mình trước hơn hết, đâu có thể nào ỷ-lại vào người khác được ?

Đinh-Phượng lại tiếp :

— Thưa cha, như thế ta sẽ dùng số Long-diên-hương ấy vào việc gì ? Đâu có lẽ khi địch nhơn đến, ta đốt lên rồi chúng sợ mà chạy hay sao ?

Đinh-Cao nhếch mép cười bí hiểm :

— Chuyện ấy bọn bây không thể nào biết được đâu. Sau này hai con sẽ biết rõ thâm-ý của cha...

Đinh-Linh thở dài rồi nói tiếp :

— Thôi em, cha đã quyết định như thế, chúng ta không nên nói thêm...

Đinh-Phượng buồn rầu :

— Chị nói rất phải...

Tông-Đào nhìn thấy tình-hình đã đi đến chỗ bất lợi, lão rất lo ngại... nhưng không lẽ chị em họ Đinh đành khoanh tay để cho Nguyên-Bình bị bịnh mãi như thế hay sao ?

Nhưng Tông-Đào lại nghĩ, Đinh-Linh là người đa mưu túc-trí, nàng lại rất mến Nguyên-Bình, thì nhứt định không thể nào nàng chịu bó tay, có lẽ nàng sẽ có kế gì... vì nghĩ như thế cho nên Tông-Đào lặng thinh...

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh buồn rầu bảo Đinh-Phượng :

— Em ơi ! Bây giờ có lẽ chúng ta phải theo kế-hoạch trước rồi...

Đinh-Phượng gật gật đầu :

— Chị nói rất phải.

Hai chị em trao đổi nhau vài câu rồi bỗng nhiên đến quì trước mặt Đinh-Cao :

— Thưa phụ-thân, xin cha cho con bất tiếu này làm lễ...

Đinh-Cao giựt mình :

— Con định làm gì thế ?

Hai nàng lặng-thinh lạy xong 3 lạy rồi đứng dậy quày quả ra đi liền...

Đinh-Cao biến sắc gọi lớn :

— Hai đứa bây đi đâu đó ?

Đinh-Linh vẫn không quay lại :

— Xin cha chớ hỏi, sau này sẽ biết...

Đinh-Cao vụt đứng phắt dậy, lẹ-làng phất tay áo, hai lão Đại-Hán đứng hầu bên cạnh lẹ làng vọt mình tới trước chặn ngang hai chị em họ Đinh.

Đinh-Cao gầm lên :

— Hai đứa bây định làm đó ?

Đinh-Linh buồn rầu đáp :

— Thưa phụ-thân, phụ-thân không thương chúng con, bây giờ hỏi con làm gì ?

Đinh-Cao nạt :

— Nói tầm bậy !

Đinh-Phượng rớm nước mắt :

— Thưa cha, Tam thúc-phụ biết chúng con sắp làm gì, cha hãy hỏi người thì biết.

Đinh-Cao quay lại nhìn Diệm-Sơn, Đinh-diệm-Sơn bước tới một bước nói nhỏ :

— Nếu Đại-ca không theo lời xin của mấy cháu, sợ e chúng nó mắc-cở với giới võ-lâm mà tự-tận cũng không chừng.

Đinh-Cao đứng sững-sờ :

— Em cũng biết rằng số Long-diên-hương ấy rất quan trọng đối với Quỉ-vương-cốc của chúng ta ?

Đinh-diệm-Sơn lật đật thưa :

— Phải, em cũng đang lo lắng về chuyện ấy rất nhiều.

Hai anh em họ Đinh nói rất nhỏ, nhưng Tông-Đào đứng gần bên cũng nghe được một cách rất rõ-ràng.

— Thưa Đinh-huynh, tuy Long-diên-hương là vị thuốc thật qui, nhưng đó là vật còn có thể tìm được, nếu lúc nào có cần dùng đến, thì lão già ăn mày này cũng quyết tìm cho được đủ số để giao lại, Đinh-huynh nghĩ như thế nào ?

Đinh-Cao hừ một tiếng :

— Tông-huynh nói như thế, tôi làm sao tin được, chúng ta đều đến 70 tuổi ngoài rồi, bây giờ lại nói đến sau này, thì chỉ e xa vời quá...

Vả lại số Long-diên-hương của tôi đều là loại tốt nhứt, rồi chừng đó Tông-huynh lại trả bằng thứ xấu, tôi mới làm sao đây ?

Tông-Đào cười ha hả :

— Thưa Đinh-huynh, tuy tôi nghèo nàn rách rưới như thế này, nhưng lại quen biết rất nhiều trong khắp các nơi, có thể trong vòng 1 năm là tôi sẽ hoàn lại y số cho Đinh-huynh toàn là thứ Long-diên-hương tốt, nếu không đủ số thì lão này cũng vui lòng vào đây làm tôi mọi cho Quỉ-vương-cốc này, để cho Đinh-huynh mặc tình sai khiến... Như thế Đinh-huynh có vui lòng không ?

Đinh-Cao và Đinh-diệm-Sơn liếc mắt nhìn nhau, lúc ấy trong tòa Đại-sảnh im lặng phăng-phắc.

Trong lúc không khí đang nặng nề như thế, bỗng từ bên ngoài có tiếng gọi lớn :

— Đại ca và Tam-đệ có ở nhà không ?

Đinh-Cao lật đật đáp :

— Em hãy vào đây mau, có chuyện gấp cần bàn.

Cánh cửa lớn bên ngoài mở hoát Đinh-Thường lẹ làng bước vào hỏi :

— Có chuyện gì thế Đại-ca ?

Đinh-diệm-Sơn đem mọi chuyện thuật lại cho Đinh-Thường nghe.

Đinh-Thường lạnh lùng nhìn Tông-Đào :

— Lấy gì làm bằng ?

Sắc mặt Tông-Đào bỗng lộ vẻ thống khổ vô cùng, nhưng giây lát lão lại lộ vẻ quả quyết, Tông-Đào gật gật đầu nói lớn :

— Được rồi !

Vừa nói Tông-Đào liền thò tay vào bọc lấy chiếc Kim-Bài màu vàng ống-ánh đưa ra, chú ăn mày nhỏ lật đật la lớn :

http://tieulun.hopto.org

— Sư-phó !

Tông-Đào cầm chiếc Kim-bài giơ ra phía trước, rồi khẽ lắc đầu :

— Từ tiểu-huynh đã xả thân cứu chúng ta, có gì mà chúng ta không hy-sinh cho người được !

Chú ăn mày nhỏ cúi đầu :

— Lời sư-phó rất phải...

Tông-Đào giơ cao chiếc Kim-bài :

— Đinh-huynh, đây là Kim-bài chưởng môn mà thôi...

Ba anh em họ Đinh đã từng biết qua uy lực của Kim-bài, nếu ai cầm Kim-bài nầy đều có thể ra lịnh cho tất cả đồ-đệ trong môn-phái Kim-bài, thế cho nên tất cả đều ngạc-nhiên.

— Tông-huynh định gì ?

Tông-Đào đáp :

— Giờ đây, nếu tôi để chiếc Kim-bài nầy tại Qui-vương-cốc, trong vòng một năm, quý vị chớ đem ra dùng, đúng một năm sau, nếu tôi sai ước, thì quí-vị cứ cầm Kim-bài này gọi tôi về, dù cho tôi là người thế nào đi nữa cũng không hề dám trái lịnh Kim-bài, chừng đó quí-vị muốn bảo gì cũng được...

Tông-Đào đã nói ra mấy lời với giọng như chém sắt, chặt đá, vô cùng quả-quyết...

Lúc đó ba anh em họ Đinh lộ vẻ cảm-động vô cùng.

Trong giới võ lâm, Thần-cái Tông-Đào là người nổi tiếng hơn mấy mươi năm, võ-công đã cao-cường, mà thanh danh cũng cao-quí được nhiều trọng vọng hơn Dịch-thiên-Hành vì lão là người ngay-thẳng, đạo-đức...

Giờ đây, vì Nguyên-Bình, mà Tông-Đào đã dám đem chiếc Kim-bài chưởng môn giao cho kẻ khác, cam tâm chịu nghe người ta sai khiến, cũng chỉ vì sanh-mạng của một người bạn đó thật là một hành động cao quí vô cùng.

Đinh-Cao cúi đầu đáp :

— Hành-động của Tông Đại-hiệp làm cho anh em chúng tôi cảm phục vô cùng...

Tông-Đào đáp :

— Như vậy quí-vị có đồng ý không ?

Đinh-Cao nói tiếp :

— Thực ra tình-nghĩa của Tông Đại-hiệp như thế, chúng tôi rất lấy làm cảm-phục, đáng lý ra chúng tôi không nên nghĩ đến việc bắt Đại-hiệp phải có gì làm bằng chứng mới phải...

Nhưng vì số Long-diên-hương ấy, đối với Qui-vương-cốc chúng tôi thật là quan-hệ, nếu phải chờ đợi trong vòng một năm để cho Đại-hiệp tìm đủ số 81 lượng ấy Qui-vương-cốc sẽ tổn-hại rất nhiều.

Tông-Đào đáp :

— Việc ấy cũng đúng, nhưng tôi và Nguyên-Bình nào có quên ơn ấy cho được...

Thôi Đinh-huynh hãy tạm giữ lấy Kim-Bài đi...

Nói xong Tông-Đào phất tay phóng mạnh chiếc Kim-Bài về phía Đinh-Cao.

Đinh cốc-chủ chìa tay lẹ làng chụp chiếc Kim-Bài, cất vào tay áo rồi mỉm cười :

— Tông Đại-hiệp, hy vọng rằng chúng ta sẽ giữ tròn được lời hứa...

Tông-Đào gật đầu :

— Tôi cũng nghĩ như thế...

Đinh-Cao quay về phía Đinh-diệm-Sơn :

— Em hãy lên từng chót Tàng-bảo-các lấy hết 81 lượng Long-diên-hương giao cho chị em nó.

Còn việc hôn-nhơn của cháu Cầm cũng đã gần tới ngày, hãy mời luôn thày trò Tông Đại-hiệp ở lại đây uống chén rượu mừng...

Sách-hồn vũ-sĩ Đinh-diệm-Sơn tuân lịnh lẹ làng vọt mình ra ngoài. Chỉ trong nửa giờ sau, Diệm-Sơn đã trở lại trên tay bưng chiếc hộp gấm, mùi hương xông ra nồng nực khắp phòng.

Đinh-diệm-Sơn đưa chiếc hộp gấm cho Đinh-Linh, nàng mỉm cười đón tiếp...

Đinh-Cao lại dặn dò :

— Thôi, hai con hãy lo việc cấp cứu Từ công-tử đi...

Thầy trò Tông-Đào đỡ Nguyên-Bình ra ngoài, chị em họ Đinh cũng lật đật bước theo sau.

***

Ra khỏi phòng riêng của Đinh-Cao đoàn Tông-Đào trở lại con đường núi Đinh-Linh dắt đường đi trước, qua khỏi mấy khúc quanh lại đến một chóp núi nhỏ.

Đứng trước gộp đá hai nàng vỗ tay mấy lượt, bỗng nghe lách-cách một khung cửa đá tròn bề to đến mấy thước hiện ra, bên trong thấy có con đường hầm.

Từ phía dưới bỗng có 2 Đại-hán vọt ra nghiêng mình thi lễ :

http://tieulun.hopto.org

— Hai tiểu thơ dạy bảo điều chi ?

Đinh-Linh chỉ Tông-Đào :

— Đây là Thần-cái Tông Đại-hiệp, người là khách quí của chúng ta, các ngươi nên tiếp đãi cho chu đáo...

Hai Đại-hán cúi đầu vâng dạ.

Đinh-Linh lại nói tiếp :

— Xin Tông Đại-hiệp hãy nghỉ ngơi 3 bữa đợi Từ-công-tử tỉnh lại chúng tôi sẽ đến bái kiến...

Tông-Đào nghĩ rằng không lẽ nào chị em họ Đinh lại đi hại Nguyên-Bình, và lúc xông Long-diên-hương, phải cần ở trong mật-thất để cho hơi thuốc không bay ra ngoài, nếu mình có đi theo cũng chẳng ích-lợi gì, vì nghĩ như thế Tông-Đào liền trao Nguyên-Bình lại cho hai nàng, rồi hai thầy trò đi theo hai Đại-hán vào con đường hầm.

Đi trong giây lát, hai thầy trò Tông-Đào đến một gian phòng trang-hoàng thật sang-trọng và từ đó hai người yên-lòng ở chờ...

***

Đến ngày thứ tư, trời chưa sáng hẳn, thầy trò Tông-Đào còn đang ngủ mê bỗng nghe từ phía ngoài có tiếng gọi lớn :

— Tông Đại-hiệp... Tông Đại-hiệp...

Tông-Đào lắng tai nghe, rõ ràng là tiếng của Nguyên-Bình, lão lật-đật ngồi vụt dậy.

Chưa bước xuống giường, bỗng nghe « bình » một tiếng cánh cửa đã mở hoát, Nguyên-Bình hiện ra giữa khung cửa gọi lớn :

— Tông Đại-hiệp !

Tông-Đào nhìn ra thấy sắc mặt Nguyên-Bình trắng bệch, lại hơi có dáng xanh xám như người sắp chết, xem phảng-phất như một thây ma hiện-hình.

Trong đôi mắt chàng lại thấy lấp-lánh những tia ánh-sáng lạnh-lùng kỳ-dị, đôi mắt ấy rất khác hẳn với đôi mắt trước kia của chàng.

Nhìn tình-hình lạ-lùng ấy, Tông-Đào đã biết rõ, vì Nam-Hải kỳ-tẩu dùng tuyệt đỉnh thần-công của mình đem khí âm-hàn vào mình Nguyên-Bình để nối lại những kỳ-kinh bát-mạch cho chàng ta...

Rồi sau đó, đúng một năm, khi khí âm-hàn này tan mất thì Nguyên-Bình cũng phải chết...

Tông-Đào mừng quýnh lật-đật nhảy xuống giường chạy đến cầm tay Nguyên-Bình.

Nhưng vừa chụp lấy tay Nguyên-Bình, Tông-Đào giật mình kinh ngạc phải lập-tức buông ra : vì lúc ấy bàn tay của Nguyên-Bình lạnh như băng, mặc dù công-lực của Tông-Đào cũng rất thâm-hậu, nhưng ông cũng không sao chịu nổi...

Nguyên-Bình cười đau-đớn :

— Tông Đại-hiệp, tất cả các chuyện đã qua, hai cô Đinh đều có nói cho tôi biết cả rồi !

Tông-Đào ngửng mặt nhìn lên thấy hai chị em họ Đinh đang đứng sững sau lưng Nguyên-Bình.

Lúc ấy, nhìn kỹ thấy sắc mặt 2 nàng rất bơ-phờ tiều-tụy, rõ-ràng liên-tiếp trong ba ngày đêm, hai nàng không bao giờ nhắm mắt để săn-sóc và chờ-đợi cho Nguyên-Bình được thanh-tĩnh lại...

Tông-Đào gật đầu :

— Từ tiểu-huynh, nếu đã biết rõ thì hay lắm...

Nguyên-Bình thở dài :

— Tôi có tài đức gì mà được tất cả thương-mến như thế, thật là xấu-hổ cho thân tôi hết sức...

Đinh-Linh mỉm cười :

— Chàng đã tỉnh lại rồi, thôi còn khách sáo làm gì...

Tông-Đào cũng gật đầu :

— Phải, chắc hai cô Đinh cũng đã nói rõ chuyện của nàng áo đỏ rồi... bây giờ có phải gặp nàng hay không ? Chỉ còn có 6, 7 ngày nữa, bây giờ an-dưỡng vài hôm rồi đi là vừa...

Hai chị em họ Đinh nghe Tông-Đào nói như thế, đều cúi đầu thở dài lặng thinh.

Nguyên-Bình lạnh-lùng đáp :

— Tôi không đi !

Tông-Đào giật mình :

— Tại sao thế ?

Nguyên-Bình ngửng đầu lên :

— Tông Đại-hiệp ơi ! Các món Vạn-niên tuyết liên-tử... tất cả các vật khó kiếm ấy, chỉ cầu may mới gặp được, chớ không thể nào đi tìm cho ra, giả-sử như để trọn đời mà đi tìm cũng chưa chắc là được... Mà bây giờ, trong vòng một năm lại phải đi tìm cho đủ bốn thứ ấy, thì làm sao có được ? Tôi chỉ còn sống được có một năm nữa, phải làm như thế nào cho có ích, chớ lẽ nào lại đi đắm mình trong tình-trường nhi-nữ hay sao ?

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào nghe lời của Nguyên-Bình nói rất có lý, lão ta trầm-ngâm giây lát rồi nói tiếp :

— Từ tiểu-huynh ơi, chuyện gì có làm được không cũng do ở lòng người, riêng về món Hà-thủ-ô đã thành hình, thì tôi đã hẹn với một bạn quen ở vùng Quan-ngoại, là sẽ lấy chiếc đỉnh Hàn-ngọc để đổi như thế thì ta chỉ còn tìm có 3 món nữa thôi...

Nguyên-Bình buồn rầu :

— Dù cho một món cũng đã thấy khó rồi, nói chi cho đến ba món...

Tông-Đào nghiêm giọng :

— Từ-huynh không nên chán-nản như thế... trong Thiên-độc-cốc có sưu-tầm nhiều loại độc, tôi cũng đã từng hỏi Lãnh-công-Tiêu, lão ta bảo là không có Thiên-niên độc-giới, nhưng ta lại không tin như thế, bây giờ phải đi đến đó một phen mới được, chuyện ấy hai cô-nương đi chắc có kết quả.

Hai chị em họ Đinh gật đầu :

— Được, chúng tôi sẽ lo chuyện ấy.

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Thiên-độc và Quỉ-vương-cốc nghịch nhau như nước lửa, hai cô đi đến chỗ nguy-hiểm, nếu có xảy ra chuyện gì, chắc tôi phải ân-hận suốt đời, thà là chịu chết còn thấy thảnh-thơi hơn.

Hai chị em họ Đinh nghe Nguyên-Bình nói như thế, cô nào cũng mỉm cười rồi bảo :

— Từ công-tử không nên nghĩ đến chuyện ấy làm gì...

Tông-Đào lại xen vào :

— Tôi cũng phải đến vùng Long-Môn ở sông Hoàng-Hà mới được, vì đó là chỗ có nhiều cá Lý-ngư nhứt trong thiên-hạ, tương truyền rằng sau khi vượt qua khỏi Long-môn, Lý-ngư sẽ thành rồng, nếu ta đợi trong một thời gian khá lâu, có lẽ sẽ tìm được một con Bách niên Lý-ngư, nhưng điều khó nhứt là là hột sen Vạn-niên-tuyết...

Nguyên-Bình lại tiếp :

— Phải rồi, nếu tôi đi tìm, chắc trong vòng 1 năm thì không sao tìm được.

Tông-Đào gật đầu :

— Phải rồi, vì thế mà ta nhắc Từ-huynh đi tìm nàng áo đỏ,

chừng đó chắc vợ chồng Nam-Hải Kỳ-tẩu sẽ cố gắng tìm giúp Vạn-niên-tuyết liên-tử...

Nguyên-Bình ngẫm-nghĩ giây lát :

— Thưa Đại-hiệp, nếu gặp nàng, chắc sẽ có điều gây gổ xảy ra...

Tông-Đào lo ngại :

— Tại sao thế ?

Nguyên-Bình đáp :

— Hai cô Đinh vừa mới cho biết, là nàng áo đỏ đã tự nhận mình là Từ phu-nhân... chuyện ấy...

Lúc đó diện-mạo của Tông-Đào lộ vẻ lo-lắng, nghiêm-trang vô cùng. Lão biết rất rõ tánh của Nguyên-Bình, thế nên cũng biết nếu Nguyên-Bình gặp nàng áo đỏ rất có thể đôi bên sẽ gây gổ nhau, và chừng đó tất nhiên là vợ chồng Nam-Hải Kỳ-tẩu sẽ không bao giờ đi tìm Vạn-niên-tuyết liên-tử cho chàng mà không chừng còn nghe lời con gái để đánh chết chàng nữa là khác...

Nghĩ đến đây, lòng Tông-Đào thấy bối rối vô cùng.

Nguyên-Bình lại nói tiếp :

— Tông Đại-hiệp ơi ! Sở dĩ tôi không muốn đến ngôi cổ-mộ theo lời hẹn của nàng, là vì tôi muốn tìm đến Dịch-thiên-Hành để giao-tranh một trận quyết-liệt, để rửa cho xong mối tử thù.

Nhắc đến mối thù to lớn, thần trí của Nguyên-Bình bị kích động vô cùng.

Tông-Đào nghe Nguyên-Bình nói như thế, lòng lão ta lại càng bối rối hơn, nhưng trong lúc bất thần không sao tìm được lời khuyên can Nguyên-Bình...

Tông-Đào vụt quay về phía Đinh-Linh :

— Cô Linh, tính sao bây giờ ?

Đinh-Linh thở dài :

— Từ công-tử, chàng có bằng lòng nghe tôi nói hay không ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Tôi đã quyết định rồi...

Đinh-Linh buồn rầu :

— Chuyện gặp nàng áo đỏ là do chúng tôi và Tông Đại-hiệp thay mặt chàng mà hứa, nếu chàng không đi chúng tôi cũng chẳng biết phải làm thế nào, nhưng Tông Đại-hiệp sẽ thành người thất-tín.

Chuyện ấy rất có quan-hệ đến thanh-danh của Tông Đại-hiệp, chúng ta phải suy nghĩ cho kỹ.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình nghe Đinh-Linh nói như thế, chàng lặng thinh đứng sững-sờ...

Tông Đào dã liều chết đem chàng ra khỏi ngôi cổ-mộ, rồi lại đem chiếc Kim-bài của chưởng-môn làm tín vật để mượn 81 lượng Long-diên-hương trị cho thần-trí chàng được thanh-tỉnh chuyện ấy chị em họ Đinh đã nói tất cả cho chàng nghe.

Như thế thì ân-nghĩa của Tông-Đào nặng như Thái-sơn, làm cho Nguyên-Bình rất cảm kích, thế nên giờ đây khi nghe Đinh-Linh nhắc đến thanh-danh Tông-Đào, chàng giựt mình ngẫm-nghĩ rất lâu.

Im lặng hồi lâu, Nguyên-Bình như nghĩ ra điều gì:

— Phải rồi, thôi ta phải đi gặp nàng ấy vậy...

Tông-Đào dặn dò:

— Tiểu-huynh phải luôn luôn nhớ rằng đừng đụng chạm với nàng ấy nhé!

Nguyên-Bình gượng cười:

— Tông đại-hiệp ơi! Chuyện ấy, chừng đó sợ e tôi không tự chủ được...

Tông-Đào thở dài:

— Phải luôn luôn ghi trong lòng điều ấy mới được...

Đinh-Linh buồn rầu:

— Trong chuyến đi này, Từ công-tử phải cần bảo trọng cho lắm...

Đinh-Phượng cũng rớm nước mắt:

— Từ công-tử, chàng là người ngay thẳng, có phước đức, chắc có lẽ rồi sẽ gặp chuyện may... luôn luôn... thiếp... nghĩ đến chàng...

Thái độ của Đinh-Phượng đối với Nguyên-Bình rất chan-chứa cảm-tình thế nên trong lòng họ Từ thấy xúc động lạ thường. Nhưng chàng cố gắng trấn định tinh thần... vì lòng chàng đã có một quyết định trong vòng 1 năm trước, khi chết, chàng phải trả cho xong mối thù.

Trong vòng 1 năm, có đạt được mục-đích ấy hay không, thì chưa biết được, nhứt là chàng đã biết rõ ràng mình chỉ còn sống có được một năm nữa mà thôi, thì chàng nhứt quyết không để cho bị tình-ái ràng buộc, rồi làm liên lụy đến kẻ khác, vì thế chàng luôn luôn dặn lòng, phải đề-phòng khi gặp một người phụ nữ nào.

Vì nghĩ thế cho nên chàng nghiêm giọng:

— Xin đa tạ hai nàng có lòng lo nghĩ đến tôi...

Hai chị em họ Đinh đều thở dài:

— Từ công-tử, chúng tôi đưa chàng một đoạn đường...

Nguyên-Bình định từ chối, nhưng nhìn thấy thái độ buồn rầu và lo lắng của 2 nàng, chàng không nỡ.

Liền khi ấy, thầy trò Tông-Đào và hai chị em họ Đinh cùng nhau đưa Nguyên-Bình ra khỏi Vân-mộng-sơn, hai chị em họ Đinh cứ nhìn Nguyên-Bình, quyến-luyến...

Tông-Đào cũng bịn-rịn:

— Đưa chàng ngàn dặm, rồi cũng phải chia tay mà thôi... Chúng tôi về đây.

Từ-huynh thượng lộ bình an...

Nguyên-Bình vòng tay:

— Xin tạm biệt...

Chàng lẹ làng quay mình ra đi, chỉ trong giây lát đã khuất mình trong rặng cây xanh...

Từ chơn núi, hai chị em họ Đinh ngừng mặt nhìn theo bóng chàng, cho đến khi chàng đi đã khuất, hai chị em buồn rầu thở dài, mắt rớm lệ rồi mới quay mình lại...

Tông-Đào buồn rầu:

— Tôi có lời này không phải...dù cho hai nàng có mến Nguyên-Bình như thế nào đi nữa thì làm sao...

Đinh-Phượng chặn ngang:

— Chị em chúng tôi không khi nào...

Đinh-Phượng vừa nói được mấy lời bỗng nghe Đinh-Linh nạt:

— Phượng, chớ nói bậy bạ.

Má Đinh-Phượng bỗng ửng đỏ, nàng lặng thinh quay trở về... tiếp theo sau là Đinh-Linh và thầy trò Tông-Đào...

* * *

Ra khỏi Quỉ-vương-Cốc hơn một dặm đường, Nguyên-Bình mới quay đầu nhìn lại, lúc đó thì bóng của chị em họ Đinh và Tông-Đào cũng đã khuất.

Nguyên-Bình đã dằn lòng chia tay với Đinh-Linh, Đinh-Phượng thực ra đó là một điều khổ tâm rất lớn...

Nhưng lòng chàng đâu phải là sắt đá, cứ tuyệt tình một cách dửng dưng cho được...

Quay đầu nhìn lại, thấy dãy Vân-Mộng-sơn trùng trùng điệp-điệp, chàng bỗng nhớ đến việc, sau khi được sư Tuệ-Không dùng phép khai đỉnh truyền cho pho Đạt-Ma kinh, chàng vượt khỏi Thiếu-lâm tự, và lần đầu tiên chàng gặp 2 chị em họ Đinh lòng chàng thấy buồn rười rượi... Bất giác chàng thở dài.

http://tieulun.hopto.org

Tối hôm ấy, chàng trú-ngụ trong một thị-trấn nhỏ, ai ai gặp mặt chàng cũng đều giựt mình kinh hãi lập tức quay mặt chỗ khác, và tránh xa ngay.

Ở riêng một mình trong phòng, Nguyên-Bình lấy gương soi mặt, chàng thấy mình lúc ấy giống như một thây ma chết chưa chôn lòng chàng buồn vô hạn.

Trong lúc chàng sắp sửa đi nằm, bỗng nghe phía ngoài có tiếng người gõ cửa. Nguyên-Bình lấy làm lạ, lật đật bước ra mở cửa, thì thấy một lão Đại-hán áo gấm đứng ngay cửa nhìn chàng mà hỏi:

— Ngài có phải họ Từ không ?

Nguyên-Bình gật đầu:

— Phải...

Lão áo gấm nói tiếp:

— Thiếu bảo-chủ tôi mời công-tử...

Lúc đó lòng Nguyên-Bình đang bực dọc nên chàng đáp:

— Tôi chưa hề quen Thiếu bảo-chủ...

Nguyên-Bình vừa dứt lời, bỗng nghe một giọng cười dài:

— Sao Từ-huynh lại nói như thế ?

Nguyên-Bình ngửng đầu lên thấy Tra-Ngọc ăn mặc rất sang-trọng từ phía sau lưng tên Đại-hán bước tới.

Vì sắp cưới vợ, nên sắc mặt Tra-Ngọc tươi tắn vô cùng.

Thấy Tra-Ngọc, bất-đắc-dĩ Nguyên-Bình phải tiếp chuyện:

— Vì hiền-huynh đây không nói rõ là ai, nên tôi mới phạm lỗi Tra-huynh.

Tra-Ngọc cười ha-hả:

— Từ-huynh sao lại nói thế ? chúng ta là bạn thâm-giao, trong giới võ-lâm có dồn Từ-huynh đã chết nhưng rồi lại sống, tôi rất vui mừng.

Nguyên-Bình thấy Tra-Ngọc lúc đó rất vui-vẻ, nên chẳng nỡ làm phật-lòng, chàng bước sang một bên mời:

— Đa-tạ Thiếu-bảo-chủ, xin mời vào đàm-đạo...

Tra-Ngọc gật đầu:

— Xin vâng...

Chàng lẹ-làng bước vào phòng rồi quay lại bảo:

— Ta còn phải tiếp chuyện lâu với Từ-huynh, hai người đứng ngoài đợi giây lát.

Hai tên Đại-Hán theo sau Tra-Ngọc cúi đầu vâng dạ rồi đứng 2

bên mé cửa dường như muốn canh chừng không cho Nguyên-Bình chạy thoát...

Vào phòng, Tra-Ngọc cười một hơi dài rồi nhìn Nguyên-Bình từ đầu đến chân:

— Từ-huynh sống lại được, dường như chưa phục-hồi nguyên-khí lại được, nên mặt mày trông rất khó coi...

Nguyên-Bình gật đầu:

— Tôi tuy may-mắn sống lại được, nhưng chỉ sống được một năm nữa thôi, thế nên cơ-thể mới như thế này...

Tra-Ngọc nghe nói, trong bụng hơi mừng:

— Bất-luận như thế nào... nhưng Từ-huynh đã có người đẹp bên mình, thì dù cho có chết cũng vui...

Nguyên-Bình nghiêm sắc mặt:

— Sao Thiếu-bảo chủ lại nói như thế ?

Tra-Ngọc lại cười ha-hả:

— Từ-huynh khách-khí làm gì... Nàng áo đỏ đã tự xưng mình là Từ phu-nhân sau khi Từ-huynh chết. Nàng đã cam-tâm ở luôn trong ngôi cô-mộ với thi-thể của Từ-huynh cho đến trọn đời, chuyện ấy có ai không biết...

Nói đến đây, chàng lại ngưng trong giây lát rồi ngửng mặt lên nói tiếp:

— Rất tiếc là tôi không được phước như thế...

Tra-Ngọc thở dài tiếc rẻ, dường như chàng ta nhớ đến vẻ đẹp tuyệt-trần của nàng áo-đỏ, nhưng chẳng lại bạc phước không gần được người ngọc...

Trong lúc đó thì Nguyên-Bình không muốn kéo dài câu chuyện, nên bảo:

— Thiếu bảo-chủ đã đính-hôn với Qui-vương-cốc, cuộc nhân-duyên thật là mỹ-mãn...

Tra-Ngọc mỉm cười hỏi nhỏ:

— Có phải Từ-huynh từ Qui-vương-cốc đến đây không ?

Nguyên-Bình gật đầu:

— Phải...

Tra-Ngọc lại hỏi:

— Lúc ở Qui-vương-cốc, Từ-huynh có thấy mặt cô Đinh-Cầm, con của Đinh-lão-nhị không ?

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Không gặp lần nào...

Tra-Ngọc xoa tay :

— Chuyện này thật là lạ, dường như không một ai gặp được cô ấy lần nào cả !...

Nguyên-Bình an-ủi :

— Thiếu Bảo-chủ chớ lo ngại... tất nhiên là cô Cầm phải là người đẹp tuyệt-trần vì được tưng-tiu như trứng mỏng trong chốn thâm-khuê, làm sao người ngoài thấy cho được ?

★

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI LĂM

Tra-Ngọc khiếp sợ trước võ công của nàng áo đen

Với dáng mừng đắc ý, Tra-Ngọc đứng dậy là lúc ấy thoạt nghe ngoài cửa sổ hình như có một người con gái cười lanh-lảnh, gã ta với Từ-nguyên-Bình đều giựt mình. Gã ngó ra ngoài hỏi nhanh :

— Ai đó ?

Với bàn tay điện chớp, qua tiếng hỏi, gã lau mình đến sát cửa sổ, mở toang cánh cửa ra. Bóng trăng thanh theo gió mát tràn vào cửa sổ nhưng không thấy bóng người, gã dậm chân muốn nhảy ra cửa thì nghe Nguyên-Bình gọi :

— Thiếu-bảo-chủ !...

Tra-Ngọc quay lại ngó Bình, Bình vừa đưa tay chỉ ngoài cửa vừa nói :

— Hai người bạn quý, hình như có điểm không giống ngày trước ?

Liền dòm ra cửa, Tra-Ngọc chợt thấy hai Đại-hán áo gấm, gã nhăn mặt hơi khó chịu... Hai nhân vật nầy là người trong Tra-gia-bảo, theo hộ vệ Thiếu-bảo-chủ Tra-Ngọc.

Khi vừa bước tới trước cửa, thì liền có một bóng người chạy ù tới, hai Đại-hán liền sụp quì xuống, bất động. Ngọc vừa bước ra co giò đạp trên vai hai Đại-hán. Liền đứng phắt dậy, giận dữ hét lên một tiếng, hai Đại-hán nện gót muốn bước theo Ngọc, thì Ngọc quát to :

— Đứng lại !

Vừa giận mà vừa sợ, hai Đại-hán áo gấm không dám bước tới. Khi ấy, Tra-Ngọc hỏi một lời :

— Ai đạp hai ông bạn đó ?

Hai Đại-hán trợn mắt nhìn nhau và đồng-thanh đáp :

— Ấy à... chúng tôi không nhìn rõ.

Nghe trả lời, Tra-Ngọc tỏ ý giận, cho rằng hai Đại-hán đang quỳ xuống không động đậy mà ai đạp. Nếu chuyện nầy đồn đãi ra thì uy-tín của Tra-gia-bảo bị sứt mẻ nhiều lắm. Gã tỏ vẻ buồn-buồn. Hai Đại-hán áo gấm mặt mày xanh lét và tay run run. Từ-nguyên-Bình nhận thấy việc vừa xảy ra cũng ngạc-nhiên nói với Tra-Ngọc :

— Nầy Thiếu-bảo chủ, tôi lấy làm lạ cho một người nào đó đến gây chuyện với hai vị Đại-hán, thân pháp thật là tuyệt, chính tôi chỉ trông thấy cái bóng thoáng qua giống một người con gái, nhưng không rõ là ai.

Tra-Ngọc ngần-ngừ một lát rồi lắc đầu :

— Tôi không tin hai đại-hán nầy sẽ tự nguyện chặt lấy một ngón tay, đề...

Ngọc chưa dứt lời, hai đại hán run sợ như kẻ tử-tội đến giờ hành quyết, rồi hai người rút thanh trường-kiếm ra toan chặt lấy một bàn tay trái...

Từ trước tới nay, Từ-nguyên-Bình đã từng thấy Tra-Ngọc có thái-độ xử-trí với người trong gia-bảo không đúng lắm, nhưng thuộc về chuyện nội-bộ của người, nếu can thiệp vào là đã làm một việc kỵ nhứt của nhân-vật võ-lâm, thế nên Bình làm thinh và quay mặt chỗ khác, không nỡ nhìn cái cảnh thương tâm ấy.

Nhưng nào ngờ, khi chàng vừa quay lưng thì có những tiếng véo vút phát ra,... hai chiếc ám-khí từ phía ngoài cửa sổ phóng ngay hai chui kiếm của hai đại-hán đang giơ cao, hai trường kiếm bị trúng ám-khí, văng ra. Nguyên-Bình hết sức ngạc-nhiên. Tra-Ngọc liền thét lên :

— Kẻ nào như ma như quỉ, trốn đâu không dám xuất đầu lộ diện ?

Bấy giờ chẳng có tiếng ai đáp cả, chỉ thấy hai đại-hán áo gấm mặt xám như đất và quỳ một lượt ngay trước mặt Tra-Ngọc, Ngọc ngó ra phía ngoài lại hỏi to :

— Nếu các-hạ là người bản-lảnh cao-cường sao không xuất-hiện cho rõ mặt anh-hùng ?

http://tieulun.hopto.org

Lời Tra-Ngọc vừa hỏi dứt, một bóng người từ đâu không biết chạy xẹt ngang cửa sổ rất nhanh. Bóng người ngừng lại phía trước cửa, không có tiếng động, hình như cái bóng dùng thuật khinh-công. Tra-Ngọc cảm thấy mình như bị đùa bỡn, giận lắm, và bởi mất bình-tĩnh nên gã chưa nhận được người mới đến là ai. Gã rút một chiếc « phong-vĩ-trâm » phóng tới. Người lạ giơ tay lên, « tịc tịc » mấy tiếng khẽ, trong chớp mắt, chiếc ám-khí như con chim bằng đất nắn bay xuống biển, mất hút.

Cố định thần để nhìn cho kỹ, Tra-Ngọc thấy người lạ mặc áo đen, dáng người có bịnh phù thũng, ngó thoáng qua cũng biết, mà người ấy lại là người con gái mang mặt nạ bằng da màu trắng nhạt. Trong tay nàng cầm quả thiết-cầu đen, to bằng quả bưởi, những chiếc « phong-vĩ-trâm » tóe lên tia chớp vàng nhạt, chỉ chạy vòng ngoài quả thiết-cầu ấy thôi. Thế nên nàng áo đen kiêu-ngạo hỏi Tra-Ngọc :

— Tiếng đồn về « phong-vĩ-trâm » của Tra-gia-bảo chỉ là... thế ấy vậy thôi, hay còn gì nữa ?

Tra-Ngọc giận căm gan, nhưng nhìn thấy thiếu nữ mang mặt nạ da người y hệt là mặt người, nên gã ta nao-núng. Gã nghĩ rằng : ngoài Vận-Mộng nhị kiều của Quỉ-vương-cốc ra, không có ai khéo tay được như vậy và nếu không phải một trong hai ấy thì cũng là người của Quỉ-vương-cốc. Gã ngập-ngừng giây lâu mới gắng gượng mà hỏi cho biết để có thái-độ :

— Các-hạ có phải từ Quỉ-vương-cốc đến đây hay không ?

Vừa nhìn Tra-Ngọc để dò xét, nàng áo đen vừa đáp mà cũng để hỏi :

— Có gì mà phải hỏi ! Chỉ cần hỏi là người có phải Tra-Ngọc hay không ?

Tra-Ngọc đáp qua cử-chỉ vòng tay :

— Chính là kẻ dưới đây. Không biết các hạ có điều chi chỉ dạy không ?

— Không, không có điều gì phải nói cả, chỉ đến đây để xem ngươi là một người như thế nào thôi !

Tuy nghe qua thì tức tối lắm, nhưng Tra-Ngọc không dám thờ-ơ, liền tằn-hằn lấy giọng để đáp ngay :

— Kẻ dưới nầy cùng cô cháu gái của « Quỉ-vương » Đỉnh-Cao đã đính-hôn. Nay các-hạ từ Quỉ-vương-cốc đến đây, kẻ dưới nầy không biết phải xưng-hô như thế nào, e rằng sai cả quy-củ của gia-phong.

Nàng áo đen cười ngất, vết phù thũng trên lưng bị động-đậy. Tra Ngọc thấy sợ, dang ra xa xa. Dứt tiếng cười, nàng hỏi Ngọc :

— Sao ngươi không đứng nán lại để biết ta là ai ? Làm gì coi bộ hấp rút dữ vậy ?

— Các-hạ hỏi vậy cũng đúng...

Nàng liền chỉ hai đại-hán áo gấm đang quỳ, bảo Tra-Ngọc :

— Hai người nầy, ta vừa vô-ý gieo ám-khí kể là việc đùa chơi, chớ không cố giết hại họ, vậy tưởng ngươi cũng không nên trừng-phạt họ tội-nghiệp.

Tra-Ngọc lễ phép thưa :

— Chuyện đó thuộc về kỷ-luật của tệ gia-bảo, nên phải chấp-hành chớ không phải bởi ác-ý.

— Nầy Tra-Ngọc, hãy im ngay !

Tra-Ngọc liền đổi sắc mặt. Gã ở trong gia-bảo, ngay cha mẹ gã cũng không khi nào nặng lời đối với gã như thế huống chi là một tiếng nạt nộ, giờ đây hình gã không dằn được nóng nảy trước thái-độ kiêu căng của nàng áo đen, gã muốn động-thủ. Rồi gã lại nghe nàng ấy hỏi gắt lời :

— Tra-Ngọc, ngươi dám cãi lời ta à ?

Giờ đây Ngọc vẫn không biết được nàng là nhân-vật nào trong Quỉ-vương-cốc, chỉ biết nàng đay-nghiến như một bà nhạc của gã vậy. Gã cố gắng nén giận và dịu giọng đáp :

— Kẻ dưới nầy xin vâng lời !

— Vậy thì tốt lắm ! Thôi ta đi đây !

Vừa dứt lời, nàng áo đen quay lưng. Trong chớp mắt, nàng đã đi mất dạng.

Liền quay lại, Tra-Ngọc bảo hai đại-hán áo gấm :

— Thế cũng được rồi, sao không đứng dậy đi !

Vừa vâng dạ, hai đại-hán, vừa lồm-cồm đứng dậy. Bấy giờ Tra-Ngọc mới bày tỏ thái-độ của gã đối với nàng áo đen cho Từ-nguyên-Bình nghe :

— Nếu tôi không vì tình thân-thiện với Quỉ-vương-cốc thì nhứt định không buông tha nàng ấy đâu !

Nguyên-Bình cười nhạt :

— Nàng áo đen ấy, có thuật khinh-công thần tốc và võ công chắc không tầm-thường đâu Tra-huynh không nên nói hồ-đồ, có hại lắm !

http://tieulun.hopto.org

Nhìn Nguyên-Bình, Tra-Ngọc tỏ vẻ thắc mắc, nhưng cúi đầu suy nghĩ lung lắm. Đoán biết Ngọc hiểu mình phản đối gã, gã phiền lòng, Bình sang qua chuyện khác để cho gã trở về với thực-tế gần-gũi hơn.

— Nầy Thiếu bảo-chủ, đêm đã khuya rồi...

— Vâng! Tiểu-đệ cũng muốn cáo từ nhưng hãy còn một việc muốn nói với Từ-huynh.

— Thiếu-bảo chủ hãy nói đi!

Ngần-ngừ giây lâu, Tra-Ngọc mới nói qua vẻ mặt buồn rầu:

— Từ-huynh đã gặp Từ phu-nhân rồi à?

Nghe tới ba tiếng «Từ phu-nhân», Nguyên-Bình nghiêm nét mặt. Thấy vậy, Tra-Ngọc không dám nói thêm. Suy nghĩ một lát, Nguyên-Bình nói như thét:

— Thiếu-bảo-chủ hãy dè-dặt lời nói một chút! Hiện nay tôi nào có đặt vấn đề hôn-nhân với nàng nào mà hỏi tới phu-nhân?

— Hừ,... nàng áo đỏ của phái Nam-Hải là tiên-nữ, sánh duyên với Từ-huynh bộ nhục cho Từ-huynh lắm sao?

Tuy phản đối Tra-Ngọc, nhưng Nguyên-Bình đã sống lại với chuyện lòng bởi mấy lời nói của Ngọc. Chàng ngước mặt lên thênh-không thở dài:

— Nầy Thiếu-bảo-chủ, nếu cưới được nàng ấy làm vợ thì quý lắm chớ, nhưng lòng tôi hãy còn mang nặng một mối thù và mạng sống chỉ còn vỏn vẹn một năm nữa thôi thì chẳng dám nghĩ tới chuyện ấy.

Tra-Ngọc mỉm cười:

— Từ-huynh làm người rất cao thông, tiểu-đệ vẫn kính phục. Từ nay trở đi, nếu gặp nàng áo đỏ thì Từ-huynh nhớ chuyển lời giùm tiểu-đệ rằng, Tra-Ngọc luôn luôn tưởng nhớ đến nàng!

— Ừ, việc ấy cũng dễ, chớ có gì là khó.

Bình vừa dứt lời, Tra-Ngọc vòng tay cúi đầu để cáo biệt Nguyên-Bình, Bình đáp lễ lại rồi đưa Ngọc ra đến cửa, chờ Ngọc đi xa Bình mới trở vô nhà. Vừa bước vô khỏi cửa, Bình ngạc nhiên... Nàng áo đen đối với Tra-Ngọc giận không phải giận mà đùa cũng không phải đùa hồi nãy, đang ngồi trên chiếc ghế dựa. Khi thấy Bình bước vô, nàng hỏi liền:

— Tôi xin hỏi ngài, nàng áo đỏ với Tra-Ngọc có liên-hệ tình-cảm phải không?

Không đợi suy nghĩ, Nguyên-Bình đáp ngay:

— Chẳng qua là trước kia họ có gặp mặt nhau một vài lần mà thôi, không có quan hệ gì hết.

Hứ hai ba tiếng, nàng áo đen cãi lại:

— Không tình-cảm tại sao Tra-Ngọc gởi lời nói tưởng nhớ đến nàng ấy?

— Thật ra, tôi với Tra-Ngọc chỉ là bạn đường không thân nhau cho mấy, nên không biết rõ được chuyện ấy.

— Ngài nói như vậy có lý!

Rồi qua một tiếng cười nhạt, nàng áo đen nhảy vọt qua cửa sổ đi mất.

Bình đứng thẫn-thờ nhìn theo nàng mà nghĩ rằng rõ ràng nàng ta từ Qui-vương-cốc đến đây, con người thật là ngạo mạn. Nếu sau nầy gặp Vân-mộng nhị-kiều, chàng sẽ hỏi cho biết nàng ấy là ai mới được chớ, chàng nào biết sau nầy, Qui-vương-cốc sẽ bị nàng mà Qui-vương-cốc với Tra-gia-bảo cơ-hồ giết lẫn nhau, cho đến Nhị-cốc, Tam-bảo cũng gây ra cuộc thảm sát ghê gớm...

Suốt đêm ấy, Nguyên-Bình thao thức không ngủ, chờ đến sáng chàng rời tiểu trấn tiếp tục lên đường... Trên đường đi, chàng gặp nhiều nhân vật trong giới võ-lâm, mang lễ vật đi Qui-vương-cốc để dự tiệc chúc mừng...

Chàng đoán biết bọn người ấy đều có một dụng ý. Xưa nay Qui-vương-cốc khinh dể người, không cho ai đến tận trấn-huyệt của mình hết, nay đây, những nhân vật võ-lâm mượn cớ đi chúc mừng để dò xét sự thực hư và xem có phải Qui-vương-cốc với Tra-gia-bảo đã kết-tình mật thiết hay không, thế nên bữa nay trên đường đi tới núi Vân-mộng, những cao thủ của nhiều võ-phái, đi không ngớt. Còn riêng Bình trời đúng ngọ thì chàng đã tới vùng phụ cận tòa cổ-mộ. Tiết trời về thu, trên mặt đồng nội cỏ héo khô ngả màu vàng sẫm dưới ánh nắng dịu, cảnh tượng trông buồn tẻ lắm!

Lòng chàng hồi-hộp. Chàng không biết phải nói sao đây khi gặp lại nàng áo đỏ. Nếu ưng lòng nhận lấy mối tình êm đẹp của nàng trao cho thì thân mình là tấm thân sống gượng, chung sống với nàng làm sao được, chỉ gây khổ lụy cho tuổi xuân xanh của nàng mà thôi? Và nếu từ chối với nàng thì cũng khó mở lời, nói thật ra chỉ làm cho nàng hờn giận và đau lòng...

Nhìn ngôi cổ-mộ sờ sờ trước mặt mà chàng ngập ngừng, nhưng cuối cùng chàng vẫn phải bước tới.

http://tieulun.hopto.org

Vừa ngừng chân trước mộ, chàng liền thấy hai người đang đứng dưới ánh nắng chiều thu soi xuống. Họ dựa lưng vào mộ bia nhìn bóng nắng vàng nhạt nằm trên nền cỏ-mộ. Hai người ấy là Mai-nương và nàng áo đỏ. Chiếc gậy trúc ngả trên vai vể-oải của Mai-nương và làn tóc xỏa dài trên lưng yểu điệu như cuộn tơ xanh, của nàng áo đỏ là hai hình-ảnh được Bình ngắm trước hơn hết...

Bất giác, Mai-nương quay lại, chợt thấy Nguyên-Bình bà reo lên :

— Tiểu thơ, tiểu-thơ ! Từ công-tử đến !

Nàng áo đỏ ngảnh mặt nhanh thật nhanh :

— Đâu ?

Nắng chiều thu soi lên gương mặt cực-kỳ mỹ-lệ của nàng áo đỏ khi Nguyên-Bình ngó thấy không tự chủ được mình, chàng đứng bất động tuy chàng hết sức dặn bảo lấy lòng chàng đứng ngó tới nàng. Nhưng trên sự thật, đôi mắt chàng không rời khỏi dáng vóc, mặt mày khả-ái của nàng. Rồi tự-nhiên những bước chân chầm-chậm nhẹ nhàng và yểu-điệu, nàng tới trước mặt Nguyên-Bình với đôi má ửng đỏ.

Trước kia, nàng đối với chàng rất lạnh nhạt, thậm chí gặp nhau cả buổi mà không cho được một tiếng nói, một nụ cười, chẳng qua là nàng đã đã đem tịnh ý yêu thương dấu kín giữa đáy lòng. Nhưng giờ đây nàng lại nhận rằng, nhứt định Nguyên-Bình đã biết rõ việc nàng đã hy-sinh theo săn-sóc chàng trong mộ mồ-côi, thế nên thấy mặt chàng, nàng không khỏi e thẹn.

Tim nàng hồi hộp giữa vẻ thẹn ấy. Chàng cố gắng ngó lảng chỗ khác. Đoạn, nàng hỏi rất khẽ như để thay cho tiếng chào :

— Chàng mới đến ?

Lúc ấy, hình như Nguyên-Bình không dằn được lòng thù hận, đôi mắt chàng loé lên tia lửa giận, nhớ tới phụ thân, tới gia-sư bị giết đau thương. Chàng bậm môi lại thở dài...

— Nầy Tiêu cô-nương nam nữ hữu biệt, tại sao cô gọi tôi bằng « chàng » như vậy ?

Khi nghe Nguyên-Bình hỏi như bắt lỗi, nàng « á » lên một tiếng nhỏ, đưa tay nén lòng ngực, mặt xanh lét, nàng bước lui ra sau. Nhưng Nguyên-Bình vẫn nói thẳng-thắn :

— Tiêu cô-nương, kẻ dưới này đang mang nặng một mối huyết thù, thế không thể ở lâu nơi này được. Sự có mặt trong nửa buổi kẻ là kẻ dưới này đã giữ đúng lời hứa. Vậy xin cho biệt cô-nương !

Không đáp lại chàng, nàng áo đỏ đưa tay vẫy và gọi to :

— Mai-nương, Mai-nương...

Bây giờ bà Mai-nương đã lánh mặt đằng xa để cho hai người tự-do nói chuyện, khi nghe nàng áo đỏ gọi, bà bương-bã bước đến.

— Tiểu-thơ, làm sao thế ?

— Mai-nương ơi ! Quả tim tôi đau đớn quá, Mai-nương hãy đỡ giùm tôi.

— Tiểu-thơ !...

Nhìn rõ nét mặt mắt máu của nàng áo đỏ, Mai-nương đã gọi thất thanh, nhưng nàng khoát tay không cho Mai-nương hỏi gì thêm. Còn Nguyên-Bình sau khi cáo-từ, chàng thấy nàng đau khổ mất bình tĩnh chàng không nỡ đi. Chàng cũng ngần-ngơ. Mai-nương dùng gậy trúc chỉ ngay chàng mà quát hỏi :

— Từ công-tử, đã nói gì với tiểu thơ mà nàng khổ-sở đến thế ?

— Tuyệt-nhiên, tôi không làm gì có lỗi với nàng cả.

— Từ công-tử đã chết vì trọng thương, tiểu thơ đã nguyện sống bên xác chết của công-tử tình sâu như biển cả.

Bỗng nhiên nàng áo đỏ ho khan vài tiếng để cắt lời Mai-nương :

— Mai nương ! Hãy im !

Ngừng lời trong tức-khắc Mai-nương quay lại thấy miệng nàng vọt máu ra. Sợ quá, Mai nương la lớn :

— Làm sao thế, Tiểu-thơ ?

— Mai nương ơi, giờ đây tôi chỉ muốn làm một việc... Mai-nương sẵn-sàng ra tay giúp tôi được không ?

Nhận rõ ý nàng. Mai-nương miễn-cưỡng mà « vâng » một tiếng. Liền đó, bà dìu nàng qua ngồi trên bãi cỏ hoang. Nàng ngước mắt nhìn trời, hai hàng châu lệ lăn tròn xuống má. Mai-nương liếc nàng rồi xách gậy trúc bước tới trước mặt Nguyên-Bình...

Khi thấy nàng vì đau lòng mà lạc huyết, Bình rất khổ tâm và chàng đang dằn do có nên đi hay nên ở lại để phanh phui hết chuyện khổ lòng của mình cho nàng rõ thấu, nhưng trong lúc chàng chưa quyết định ở hay đi thì Mai-Nương đã đứng trước mặt chàng với vẻ giận dữ và hướm chàng như một kẻ thù.

Chàng trầm tĩnh bước tới bên nàng :

Tiêu cô nương...

Im ! Già nầy sẽ cướp lấy bổn mạng của tiểu-tử họ Từ đây ! Những ý nghĩ muốn nói lên của Bình đã bị lời đe-dọa của Mai-

http://tieulun.hopto.org

Nương làm tiêu tan, chàng không dằn nổi sự tức giận :

— Thân tôi do cha mẹ tôi đặt ra mà bà lấy tư cách gì đòi cướp sinh mạng của tôi hả ?

— Bởi vì ngươi là phường súc sinh, quên ơn bạc nghĩa. Nếu chủ-công ta không dùng nội-công tuyệt đỉnh cứu sống người thì ngày nay ngươi còn đâu đứng đôi co với ta, và nếu tiểu thơ nhà ta không dùng phương-pháp khôi phục thần-trí cho ngươi thì ngày nay ngươi hóa ra người sống không phải sống mà chết cũng không phải chết rồi ngươi sẽ làm gì được ích-lợi trên đời nầy ?

Nghe Mai-Nương mắng nhiếc, Bình đứng nghẹn-ngào. Khi ấy nàng áo đỏ la lên :

— Mai-Nương, nói nhiều làm gì chớ ?

Bình đã biết nàng áo đỏ giận lẫy, nhưng chàng không chú ý, chỉ nhìn Mai-Nương để tỏ thái-độ cứng rắn của mình :

— Đành rằng kỳ-lão Nam-hải cứu tôi sống lại, suốt đời tôi không quên ơn, nhưng ví như khiến lão ta không lý-do gì mà muốn giết tôi cũng không thể được, huống chi bà !

Rồi không nói gì hết, Mai-nương cười gay gắt. Bà bước tới huơi gậy trúc trước mặt Nguyên-Bình. Bình lui ra một bước, dùng thế chưởng « phước long bắc hãi » đánh hất gậy trúc. Sau ngày tái sinh, Bình dùng thế chưởng nầy — trong thức « Thập nhị cầm long thủ » lần đầu tiên, kể như mới tay, hơn nữa, chàng đã biết võ công của Mai-nương rất cao, nên vận chưởng lực đến bực bát thành để đối phó cho vừa.

Khi làn gió chưởng lạnh buốt vừa phát ra, đòn chưởng chưa chạm tới gậy trúc mà Mai-nương đã nghe sức lạnh kỳ quái, lạnh hơn trăng tháng chạp giữa đêm đông, và bà cảm thấy mình đang ở giữa vòng lãnh chiến, sức mạnh của gậy trúc bị tiêu tan, nên bà buộc lòng phải nhảy lui 3, 4 bước.

Còn Nguyên-Bình, chàng đã dùng chưởng lực như thuở nào mà giờ đây chính chàng cũng ngạc nhiên trước sức lạnh kỳ lạ ấy do làn chưởng của chàng phát ra.

Vừa ổn định được đôi chân, Mai-nương liền vận chân-khí và huơi gậy xốc tới, nhưng nàng áo đỏ kêu nhanh :

— Mai-nương, hãy lui trở lại ngay đây !

Quả ngạc-nhiên, Mai-nương hỏi nàng :

— Tiểu-thơ muốn tha hắn hay sao ?

— Nầy Mai-nương, tôi đã quên mất rồi ! Sau khi gã ta được chuyển nạp hàn-âm-khí muôn năm vào nội thể thì trong một lần động thủ, khí lạnh buốt ấy lập tức phát ra, Mai-nương đâu không nổi đâu ; nếu gã ta không nhịn và trong lúc song thân tôi không có ở đây, chúng ta không biết cách gì để đối phó, nguy-hiểm lắm !

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Dù sao kẻ dưới nầy cũng không thể hại ai cả.

Phồng đôi má nhăn-nheo, Mai-nương hỏi ý-kiến nàng áo đỏ :

— Nầy Tiểu-thơ, nếu hắn không chịu giao đấu, già nầy cũng xin liều một phen cho hắn biết tay ?

Nàng áo đỏ lắc đầu :

— Mai-nương chỉ lo đỡ tôi là đủ rồi !

— Vâng !

Liền cúi xuống Mai-nương đưa tay xốc nách nàng áo đỏ đỡ dậy. Khi vừa đứng vững chân, nàng bảo Mai-nương :

— Mai-nương hãy yên lòng ! Tôi muốn gì cũng có thể làm được cả.

— Tiểu-thơ nói rất đúng !

Hai người vừa nói vừa chầm-chậm bước đi. Gió thổi tung ngọn tóc dài và tà áo lụa của nàng phơ-phất, gây một cảm-giác xót thương cho người xem. Một lát sau, hai người đã bước tới cửa mộ. Nhìn theo bóng dáng nàng áo đỏ, Nguyên-Bình ngơ-ngẩn một hồi mới lặng-lẽ bước đi.

Đi được một đỗi khá xa, trời mới sẩm tối. Bóng nàng áo đỏ hiện ra trước mặt và những lời u-oán vừa qua cũng văng-vẳng bên tai chàng. Chàng thở than một mình trên bước độc-hành trong đêm tối :

— Hỡi Tiêu-nương, Tiêu-nương ! Không phải lòng tôi như sắt đá, bởi vì tôi còn nỗi khổ-tâm mà Tiêu-nương chưa thấu rõ !

Lời than vừa dứt thì bỗng đâu có tiếng cười khăn-khắc của một người con gái phát ra phía sau lưng chàng. Giựt mình, chàng ngảnh lại, nhờ bóng trăng mờ, chàng thấy cách chàng không xa, một người đẹp áo đen, có đôi mắt như vì sao sáng đứng nhìn chàng. Chàng nhận ra nàng ấy là Thượng-quan Uyển-Thanh, đã từng giao-đấu với chàng.

— Rình sau lưng người ta mà không biết xấu !

http://tieulun.hopto.org

Nghe Nguyên-Bình nói, Uyển-Thanh biến sắc, nhảy tới trước mặt chàng, hất hàm hỏi :

— Họ Từ, nói ai không biết xấu ?

— Ai thì tự biết lấy, đừng bảo ta phải hài tên họ ra mất công.

Liền tuốt thanh trường-kiếm ra, Uyển-Thanh hỏi Bình :

— Nầy họ Từ, chúng ta từng giao-đấu trong quán-phủ của « Thần-châu nhứt-quán », chưa phân được ai thắng ai bại. Vậy dưới bóng trăng đêm nay, họ Từ dám đương một thanh kiếm của ta không ?

Thật ra, Nguyên-Bình đã không dằn được nóng giận, muốn động thủ tự nãy giờ nhưng khi nghe Uyển-Thanh nhắc tới việc đánh nhau trong quán-phủ Dịch-thiên-Hành, chàng sực nhớ ra, một thời-gian qua chàng đã bỏ lơ không đến đây tìm Thiên-Hành mà giờ đây đi hơn thua với nàng hay sao ?

Nghĩ thế, nên chàng vừa vận chưởng-lực rồi lại buông xuôi chưởng xuống, dịu giọng đáp :

— Tôi không muốn giao đấu với quý cô nương.

— Như vậy là họ Từ đã chịu thua ta ?

Nguyên-Bình nhoẻn miệng cười thẹn :

— Nầy Thượng-quan cô nương, tôi xin nói thật tình, công-lực của tôi hôm nay, như lịnh tôn hay lịnh sư chưa ắt gì địch nổi tôi, huống chi cô nương. Sở-dĩ tôi không muốn động-thủ là vì tôi có một việc riêng, đang làm chưa xong.

— Ối, đừng có nói lẵng ! Hãy đỡ một nhát kiếm đây !

Lời vừa dứt, một nhát kiếm nhanh tay đâm thẳng ra. Ánh sáng ngời của thanh trường kiếm kề gần sát vùng bụng Nguyên-Bình. Rõ ra võ-công của nàng hiện nay, so với lúc Bình gặp nàng tại quán-phủ Thần-châu nhứt-quán, tiến-bộ vượt bực.

Bình chỉ nghiêng mình chớ không tránh né. Nhưng không biết tại sao, mũi kiếm của Uyển-Thanh ngừng lại trong tức khắc. Nàng vẫn để y thế kiếm trên tay, quát hỏi :

— Ủa, tại sao không đối-phó lại ?

Thật ra, nàng không cố-ý hại Nguyên-Bình, nhưng thấy thái-độ khinh-khỉnh của Bình qua cử-chỉ không thèm chống đỡ, nàng cũng có tánh kiêu-căng, nên liền nghiến răng, tung kiếm đâm tới, mũi kiếm chỉ thấu qua thân áo phía hông Bình, rồi tiếp đó, nghe « kẻng » một tiếng, hình như mũi kiếm đã chạm phải một vật cứng rắn.

Rõ ra, Bình đã đoán gió kiếm của Uyển-Thanh, nên chàng khẽ nghiêng mình và ngầm đối-phó thụ-động bằng cách đưa hông ra mà trong đã sẵn dấu thanh Diệt-tình-kiếm, Uyển-Thanh bất ý không biết được, tiếng đụng chạm như thế mà nàng vẫn không nhận ra.

Qua một hồi cười ngất và không đợi Uyển-Thanh đổi thế tấn-công, Bình vận một chưởng chỉ nhảy trờ tới điểm trên thanh kiếm nàng một cái thì hàn-âm-khí phát ra lạnh buốt và khí lạnh loang dần ra. Thanh trường-kiếm là vật bằng gang thép, bị nhiễm khí lạnh rất nhanh, bàn tay kiếm của nàng bị tê-cóng lại, thanh kiếm rớt xuống đất. Nàng kinh-ngạc lui ra, và qua một tiếng hú thật dài, thân-hình Nguyên Bình đã chuyển động, vừa quày-quả lui ra vừa nói to :

— Thượng-quan Uyển-Thanh, chúng ta còn có ngày lại gặp !

Bấy giờ trong lòng Uyển-Thanh vừa hờn, vừa giận, lại vừa thẹn thùa, đứng ngẩn người một hồi lâu, nàng cúi xuống lượm thanh trường kiếm đã bị rớt rồi nàng khóc lên nức nở. Bất giác nàng chạy đi...

∴

Nguyễn, Uyển-Thanh theo Thượng-quan-Tung, cha nàng, đi Qui-vương-cốc. Trên đường đi mới tới đây, cha nàng nghỉ trong một khách-điếm, còn nàng thì mê trăng, nên lẻn ra ngoài thưởng cảnh dưới bóng trăng tình cờ gặp Từ-nguyên-Bình.

Đã bị Bình làm nhục ở lần nầy, nàng chạy về khách-điếm khóc lóc với Thượng-quan-Tung và kể ra chuyện gặp Nguyên-Bình...

Còn Bình, sau khi từ-giã Uyển-Thanh qua thái-độ úp mở, không rõ giận mà cũng không rõ hờn, thật khó hiểu thâm-tâm của chàng. Chàng trực chỉ Nhứt-quán-phủ. Sáng hôm sau, chàng đến một thị-trấn nhỏ, tìm mua được một tuấn-mã làm chân, tiếp tục đi. Ngày thứ hai, chàng đã đến trước cửa quán phủ « Thần-châu nhứt-quán ».

Chàng quất ngựa đi thẳng vào cửa cái quán-phủ, ngừng lại nhìn vào tòa nhà đồ-sộ, khi ấy có 4 tên hán-tử võ-trang từ trong cửa chạy ra vây chung quanh chàng và đồng-thanh hỏi gay gắt :

— Ngươi là ai mà dám cả gan không xuống ngựa ?

Nguyên-Bình đáp thản-nhiên :

— Các người mau vào thông-báo, ta cần gặp Dịch-thiên-Hành !

Bọn hán-tử sừng-sộ :

— Phải cho biết người là ai đã ?

— Được, ta là Từ-nguyên-Bình đây !

http://tieulun.hopto.org

Hãy biết rõ, danh tiếng Từ-nguyên-Bình gần đây, khắp chốn giang-hồ ai mà không biết, nên khi nghe qua, 4 tên hán-tử bộ hạ của Dịch-thiên-Hành đều hoảng sợ đứng bất-động.

Thấy vậy, Nguyên-Bình lại giục:

— Hãy mau đi thông-báo! Nếu không, ta sẽ tự tiện phi ngựa vào thẳng trong ấy, nghe không?

Bọn hán-tử trố mắt nhìn nhau rồi vừa lui ra một lượt, vừa nói rất khẽ:

— Xin Từ công-tử hãy vui lòng ở đây chờ một chút!

Bình gật đầu:

— Được, mà phải nhanh lên nhé!

Bọn hán-tử quay lưng chạy như bay... Một lát sau bọn chúng chạy trở ra, thưa:

— Dịch-Thần-Quân có lời mời công-tử!

Trước khi Nguyên-Bình đến Nhứt-quân-phủ, chàng vẫn biết sinh-mạng của chàng chỉ duy trì được vỏn vẹn một năm. Tuy thời-gian ngắn-ngủi của đời người ấy, nếu tìm được 4 vị thuốc quý thì chàng được sống lâu dài, nhưng chàng đã nghĩ kỹ rồi, trong vòng một năm tìm được những vị thuốc đó thật là khó nếu không muốn nói là việc không thể có kết-quả.

Vì nghĩ như thế, nên phen nầy, chàng quyết hy-sinh tánh-mạng cho mối huyết thù, chàng mới yên-tâm. Khí-phách và tinh-thần can-đảm của bực tiều anh-hùng họ Từ đã dồn vào cửa Nhứt-quân-phủ, trong giờ phút nầy, là nằm trong ý nghĩa quyết báo thù vậy.

★

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI SÁU

Từ-nguyên-Bình bị thiêu trong phòng giam vách sắt

Khi Từ-nguyên-Bình, được 4 tên hán tử võ-trang chuyển lời mời của Dịch-thiên-Hành, chàng tự nhắc-nhở lấy mình rằng, hồi trước « Thần-châu-nhứt-quân » Dịch-thiên-Hành đã từng thua chàng tại ngôi cổ-mộ, rồi sau đó, lúc Kỳ-lão Nam-Hải dùng-nội công tuyệt-đỉnh cứu chàng sống lại là lúc hắn thừa cơ-hội toan ám-hại chàng, giờ đây nghe

chàng đến đây, thế nào hắn cũng sắp-sẵn kế-hoạch độc-hại để đón chàng vào tòa quân-thự của hắn.

Đoán biết như vậy nhưng chàng vẫn ngang-nhiên, không chút gì sợ-sệt cả.

Nhìn thẳng vào mặt 4 tên hán-tử để dò-xét, chàng bảo bọn nầy đi trước để dẫn đường vô. Thế rồi bọn hán-tử liếc chàng với nét mặt mất tự nhiên. Bình không mấy quan-tâm, cứ bước sau lưng bọn chúng.

Trải qua một tòa nhà cao rộng lợp ngói đỏ, rồi bước trên dãy hành-lang dài mà chung quanh co co. Chàng bước đi mà cảm thấy hành-lang dài như vô tận, lòng sanh nghi. Chàng hỏi thử bọn hán-tử võ-trang.

— Dịch-thiên-Hành ở đây à? Sao không thấy hắn ra đón?

Một trong số bốn tên hán-tử đáp:

— Dịch-thần-quân là nhân vật phi-thường, muốn gặp mặt cũng khó lắm. Sao Từ công-tử gấp quá vậy?

Nguyên-Bình cười ha-hả, không đáp.

Kể từ khi chàng được sư Tuệ-Không dùng phương-pháp « Phật môn khai đỉnh » và công-lực bản thân chuyển nạp vào nội-thể, rồi chàng bị thương, qua lần được chữa trị lành-mạnh, công-lực của chàng lại tăng gấp bội, tiếp đó chàng nhờ hàn-âm-khí để sống lại trong lần chết vì trọng thương kỳ thứ hai, chẳng những công-lực thâm hậu thêm mà võ-công cũng biến đổi thật diệu-kỳ trên đời hiếm có.

Sau cái cười kiêu hãnh của Bình 4 tên hán-tử dẫn đường nghe hơi lạnh buốt dội vào lưng, nghảnh nhìn, chúng không thấy gì hết. Chúng sợ sệt, làm thinh một hồi lâu mới nói được:

— Sắp tới nơi rồi Từ-tiểu-hiệp cần gì phải bước nhanh!

Bình im lặng nhìn về phía trước mặt, một khuôn cửa sắt hiện ra cái chốt cửa bằng kim khí chiếu sáng ngời, chóa mắt, khiến 4 tên hán-tử bước tới đứng trước cửa sắt đồng thanh gọi:

— Bẩm Thần-quân, Từ-tiểu-hiệp đến!

Dịch-thiên-Hành từ trong cửa nói vọng ra:

— Mời vào!

Nghe tới giọng nói của Thiên-Hành, Nguyên-Bình bừng sôi máu nóng, hận mới thù xưa đều nổi dậy. Tiếp đó Dịch-thiên-Hành cười khà-khà như chọc tức Bình:

— Nầy Từ công tử, việc chúng ta cần phải kết thúc cho rồi.

http://tieulun.hopto.org

Việc ấy không nên cho người thứ ba xen vào thì công-tử ngại gì một mình không đẩy cửa để vào đây ?

— Được rồi tôi vào ngay !

Dứt lời chàng dùng cả hai tay đẩy mạnh cánh cửa sắt. Chàng tưởng đâu cánh cửa sắt nặng nề lắm, nên dang lưng đẩy mạnh, nào ngờ cửa có gắn cốt xe, nếu đẩy nhẹ cũng được, thế mà chàng dùng sức quá mạnh trớn đưa tới làm thân mình mất thăng bằng chân muốn trượt.

Liền bám chặt đôi chân, chàng nhìn tới trước thấy một cái gò, nhón gót để nhìn, chợt thấy Dịch-thiên-Hành từ một khúc quanh trên gò lố ra.

— Dịch-thiên-Hành, hãy đứng lại !

— Nầy Từ-thiếu-hiệp, chỗ nầy đâu phải chỗ nói chuyện. Vậy theo lão-phu bước lên đây rồi vào bên trong...

— Nầy Dịch-thiên-Hành, Từ mỗ đến đây không đạt được mục-đích không thôi ! Nếu ông có âm-mưu gì cứ dùng ngay ra đi !

Vừa nói Nguyên-Bình vừa nhảy tới. Chỉ một bước nhảy. Chàng đã qua khỏi gò đá, khi ấy Thiên Hành bước nhanh vô một khuôn cửa nhỏ phía mặt. Bình nện gót, một làn gió lạnh buốt phát ra theo chân chàng đến cánh cửa ấy. Dừng lại, chàng đưa chưởng mặt xô hết cánh cửa cho mở rộng ra, cánh cửa bị gió chưởng hàn-âm khí làm ngã nghe «rầm» một tiếng, chính chàng cũng tự kinh-ngạc cho chưởng-lực quái dị ấy.

Nhảy lướt qua cánh cửa ngã, chàng đi tới. Một phòng khách trang hoàng rực-rỡ bày ra trước mắt chàng. Lúc ấy Dịch-thiên-Hành tay vén bức rèm châu bước tới nữa. Giây phút sau, hắn gọi Bình :

— Từ-tiểu-hiệp cứ bước tới nữa !

Vẫn mạnh-dạn bước, Nguyên-Bình cũng đưa tay vén rèm, vừa qua khỏi rèm thì thấy một thơ-phòng vuông vức lối hai trượng, thật trang-nhã. Dịch-thiên-Hành đứng trước tủ sách đối diện Nguyên-Bình...

— Dịch-thiên-Hành, tôn sư và phụ-thân ta đã mất mạng trong tay ngươi ! Mấy chục năm nay, ngươi lạm dụng danh-nghĩa đại-hiệp để làm điều không biết hổ thẹn. Hôm nay ngươi còn nói gì nữa với ta ?

Lời đanh thép của Nguyên-Bình, khiến Dịch-thiên-Hành đứng ngây người và làm thinh. Bình vẫn cười thản nhiên :

— Chắc là trong lòng ngươi hổ thẹn vô cùng nên khó nói, ấy cũng bởi người làm ác quá nhiều, nên cũng khó dung tha cho ngươi sống mãi trên đời nầy !

Dịch-thiên-Hành vẫn lặng thinh. Nguyên-Bình cả giận, bước tới 3 bước và trong bất giác, chân-khí toàn thân chàng như quá tràn đầy, quá hăng tiết phát ra, khiến thân áo của Thiên-Hành lay động phất phơ không ngừng và trên nền gạch bông đã bị ấn sâu mấy dấu gót chân của chàng tự hồi nào không biết.

Bấy giờ, Nguyên-Bình đứng cách Dịch-thiên-Hành không quá 5 thước. Chàng lại hỏi hắn :

— Có phải Dịch-thiên-Hành là kẻ không biết sĩ-diện hay không ? Thiên-Hành vẫn bất-động.

Thật ra Dịch-thiên-Hành vào chốn thơ-phòng là cả một sự bất ngờ đối với Nguyên-Bình, giờ đây hắn không nói-năng và bất động, Bình càng khó hiểu thái-độ hắn. Chàng cũng im-lặng, chỉ bước tới giương 5 ngón tay mặt bấu trên vai hắn. Bình vừa giận lại vừa sợ vì 5 ngón tay của chàng như đã nói cho chàng biết người đứng trước tủ sách chỉ là pho tượng đá chớ không phải Dịch-thiên-Hành bằng xương bằng thịt. Chàng hét lên một tiếng rồi vận chưởng lực kéo tượng đá xích lại gần. Trong khi chàng nhìn cho rõ khuôn mặt của tượng đá thì bỗng đâu 4 tiếng «boong, boong, boong, boong» vang lên bốn phía thơ-phòng. Liền đó, trước mắt chàng đều biến ra đen tối như ban đêm, đưa tay không thấy. Giận quá, chàng huơi chưởng đập pho tượng đá nát tan, những mảnh vụn văng tạt vào tường nghe «lốp bốp». Chàng định thần, hét lên :

— Dịch-thiên-Hành ! Hỡi Dịch-thiên-Hành !

Bây giờ Dịch-thiên-Hành mới lên tiếng từ xa xa vọng lại :

— Nầy Từ tiểu-hiệp lão phu có chuyện cần phải đến gấp Quỉ-vương-cốc ngay bây giờ. Vậy tiểu hiệp tạm thời ở lại đây một vài hôm chờ lão-phu !

Bình nghoảnh mặt về hướng cửa phòng quát mắng :

— Ông không dám chính điện nói chuyện với ta mà chỉ núp lén thi-hành ngụy kế, ông là anh hùng rơm !

— Từ tiểu hiệp mới rời khỏi mái nhà đây làm sao thấu rõ được thế thái nhân tình ? Nếu giờ đây tiểu hiệp thành một bộ xương khô trong gian nhà bí mật nầy thì người đời cho tiểu hiệp là anh hùng còn lão-phu nầy không phải anh hùng vậy !

Nghe thiên-Hành lý luận ỡm-ờ, Bình càng nóng giận hơn. Chàng múa song chưởng, gió chưởng làm đổ vỡ tất cả đồ vật trang hoàng

http://tieulun.hopto.org

trong phòng sách, rồi tiếp đó, chàng nghe tiếng cười của hắn nhỏ dần dần...Tiếng cười đã im bặt, nhưng giọng nói của hắn còn vọng lại :

— Nếu cần Từ tiểu-hiệp cứ đến Qui-vương-Cốc gặp ta !

Từ-nguyên-Bình nạt thất thanh :

— Dịch-thiên-Hành !...

Dịch-thiên-Hành cười khanh-khách để cướp lời Bình :

— Nếu không có việc gì khác thì đây là nơi chôn xác họ Từ rồi !

Tiếng « rồi » được kéo dài càng lúc càng nghe xa rồi im bặt... Nguyên-Bình thầm nghĩ, giờ đây nếu van xin hắn tha mình không khác nào con hổ sắp chết lại hỏi xin mảnh da chỉ tủi nhục thêm thôi và theo lời hắn nói thì chắc là hắn đi Qui-vương-Cốc, để tham dự một cuộc tranh chấp gì đây, thôi thì mình nói nữa cũng uổng lời...

Nghĩ như thế, nên Bình im lặng cho đôi mắt định thần. Bấy giờ trước mắt chàng vẫn đen tối như mực ngửa bàn tay không thấy. Chàng sực nhớ tới những tiếng va chạm vào vách của những mảnh pho tượng bể, chàng biết vách đó bằng sắt, thế là chàng đang bị giam cầm nơi bốn bức tường sắt đen ngòm. Liền nện gót thử trên nền nhà thì nền cũng là sắt và cúi xuống sờ lấy một cục đá nát chọi thử lên trần nhà thì trần cũng bằng sắt hoàn toàn.

Chàng bình tĩnh lấy cây rọi trong lưng ra, xẹt lửa đốt sáng lên, thấy trong phòng trống lổng không còn đồ vật gì cả. Cúi xuống lượm một khúc nến sáp mồi vào cây rọi, chàng gắn nó trên mặt nền, rồi ngồi lặng lẽ nhìn lệ nến rưng rưng, chàng đang suy tính một kế hoạch đối phó với cơn nguy khốn.

Tự nhiên chàng đã hiểu, muốn thoát khỏi nơi nầy, không phải là việc dễ-dàng và dù Dịch-thiên-Hành có đi vắng, trong Nhứt-quân-phủ vẫn còn nhiều cao thủ thì nhứt định phải có kế mưu độc hại đối phó chàng khi chàng manh-động. Giờ đây, nếu chàng cam tâm chịu chết trong gian phòng vách sắt nầy thì thôi, bằng không thì phải lập tức vẫy vùng.

Liền bước tới đưa tay sờ thử vách sắt và nắm tay lại gõ gõ vài cái. Tiếng động nghe nặng nề chắc nịch, nhưng chàng vẫn lần dò sờ mãi trên bức vách, hết bên nầy lại sang bên kia, cốt tìm cho ra một chỗ sơ hở để thoát thân trong tức khắc. Thế rồi, cây rọi tầm dầu đã lụn, ngọn nến đã tàn và « nhà ngục » vẫn trở lại đen tối mà chàng vẫn chưa tìm được lối thoát ra !

Ngồi sụp xuống, chàng cúi mặt thở dài :

— « Nếu không thoát thân được thì mình bị giam giữ chết mất trong nầy có ai hay biết và nhứt định tên Dịch-thiên-Hành không bao giờ thả cọp về rừng thế là mình chết thật âm thầm vô nghĩa ».

Đau đớn quá, căm hận quá, bất-giác chàng hú lên một tiếng thật dài ghê rợn.

Tiếng hú vừa dứt, chàng nghe bên ngoài có những tiếng nói ồ-ề vọng vào :

— Từ công-tử, làm gì mà hú như ma quỉ vậy ? Chúng tôi đến để đưa công-tử về cõi trời Tây !

Nghe nói, lòng Bình rạo-rực mừng. Chàng không sợ động-thủ với bọn chúng, dù bao nhiêu cao-thủ độc-hại chàng vẫn tự tin là thắng được hoàn toàn, ví như bọn chúng lọt vào trong phòng, bên ngoài toàn là vách sắt, chàng vẫn không ngao-ngán.

— Tốt lắm ! Các người hãy vô đây !

— Chúng tôi không thể vô được !

— Không vô làm sao tiễn đưa ta được ?

— Chúng tôi ở bên ngoài đốt lửa lên cũng tiễn đưa Từ công-tử được vậy !

Nghe người ấy nói mà Nguyên-Bình sợ thất sắc. Chàng gắng gượng nghiêng tai vào vách sắt để lắng nghe, chàng nghe không rõ lắm những tiếng như hối thúc chất củi đề chế dầu. Rồi giây phút sau, chàng lại nghe tiếng lửa cháy « răn-rắc ». Liền dang ra một bước để cách xa vách, chàng bước đi trong vòng lẩn-quẩn, thỉnh-thoảng chàng lại nện gót, giậm chân bình-bịch. Bước lẩn-quẩn một hồi, chàng lại nghiêng tai vào vách thì nghe tiếng lửa cháy càng nghe rõ hơn.

Lặng thinh một hồi lâu, Nguyên-Bình cười ha-hả một thôi dài... Chàng tự trách mình thật là ngu xuẩn hết chỗ chê. Bên sườn sẵn có thanh Diệt-tình-kiếm cắt vàng chẻ ngọc tại sao không dùng để phá vách sắt mà phá vỡ nó bằng thanh gươm báu cũng không phải là việc khó, nhưng phương-pháp thực-hiện bắt đầu như thế nào thì chàng còn lúng-túng, nên chàng cười, cười để ngạo-nghễ lấy mình, rồi chàng lại hối tiếc, phải chi nghĩ được sớm một chút về thanh kiếm Diệt-tình thì đã thoát khỏi Nhứt-quân-phủ lâu rồi.

Giờ đây, chàng bắt đầu tuốt gươm ra, bóng gươm sáng ngời, chàng nhớ lại lúc chàng lén vào thiếu-lâm-tự mới có thanh gươm báu nầy, nó đã sống với chàng biết bao năm tháng, sướng khổ có nhau. Cánh tay chàng khẽ run lên vì xúc động...

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi bóng kiếm như hoa điện cứ chạy tới tấp vào vách sắt, phát ra những tiếng «kẻng kẻng» trong giây phút, một bức vách sắt đã bị thủng hơn hai tấc. Vừa mừng, chàng vừa mạnh tay chém liên tiếp vào bức vách, một miếng sắt bản dài chừng 3 thước vuông rớt xuống nền, khói nồng-nặc xông vào và hơi nóng bỏng tràn vô, nhưng vách hãy còn một lớp nữa.

Bất ngờ, chàng nhìn lên mặt nền thấy một miếng gì giống lụa màu xám tro, nhưng có ánh ngời sáng. Nhìn kỹ, chàng mới nhận ra là một miếng lụa thật sự, dính sát miếng sắt vừa bị rớt. Thế là miếng sắt có nhiều lớp, chính giữa lót lụa, cũng nhiều lớp.

Chàng không thể nín cười được. Chàng có cảm tưởng như chàng đã dùng thanh kiếm báu để chém cánh con chuồn chuồn.

Liền lấy mũi kiếm vít miếng lụa nhưng nhậm nhầy không đứt. Lấy làm lạ, chàng cúi xuống lượm một miếng lụa xem thử thì càng ngạc nhiên hơn. Lụa nầy không biết dệt bằng cách gì hay chế tạo bằng loại gì mà cầm tới thì trợt ra, không thể bám dính vào tay được, mặc dù nội công trảo thủ của chàng đã tới trình độ bấu lủng sắt đá.

Không chịu thua, chàng dùng lưỡi kiếm gạch thử trên mảnh lụa mỏng mấy lượt, nhưng vẫn như không, trên mảnh lụa không có dấu vết gì cả.

Đến bây giờ chàng mới nhận ra rằng, mảnh lụa lót giữa lòng vách sắt cực-kỳ quan-trọng, bức vách dày cỡ hai tấc thôi nhưng phá được lớp lụa kỳ quái đó thì thoát thân được ngay, hoặc là chỉ có một chỗ có lót lụa dẻo dai ấy ở giữa vách, còn những phía khác biết đâu không có ?

Nghĩ thế chàng hăng hái dùng gươm chém loạn trên 4 phía vách, trong giây phút, thanh Diệt-tình-kiếm đã phá được một lớp vách cỡ 3 thước, miếng sắt bản rớt xuống nghe «rầm» một tiếng to. Cũng như lần trước, miếng lụa dẻo-dang màu xám tro cũng dính theo miếng vách sắt.

Một hy-vọng cuối cùng loé trong đầu đấu óc, chàng lại dùng mũi kiếm gạch thêm một lỗ vuông nữa, nhưng chàng thất vọng. Lụa màu xám dầy cộm hiện ra, gạch không đứt.

Trước khi bước vào Nhứt-quân-phủ, tuy nguyên-Bình đã quyết tâm đem mạng sống để báo thù, nếu cùng giao đấu với Dịch-thiên-Hành mà chết thì chàng không có gì ân-hận, nhưng giờ đây nếu chàng bị

người ta thiêu trong gian phòng vách sắt thì nhứt định chàng chết không nhắm mắt được.

Trong lúc khẩn trương và uất hận cực-độ, Nguyên-Bình bỗng nghe một giọng nói ồ-ề hỏi vọng vào :

— Thanh Diệt-tình-kiếm của Từ công-tử có sẵn trong tay đó không ?

Chàng nạt vang :

— Hỏi để làm gì hử ?

— Hử,... vừa rồi trong phòng nghe có tiếng cồn kẻng, tự-nhiên là tiếng kiếm chém vách sắt để thoát thân chứ gì, nhưng không biết tại sao Từ công-tử không chịu chui ra ? Ồ, người mưu đồ trong phòng lạnh được lửa sưởi ấm chắc cũng thỏa thích lắm chớ ?

Bình căm giận đến nỗi không đáp được. Từ lúc chàng nghe tiếng lửa cháy bên ngoài đến giờ độ chừng đã nửa tiếng đồng-hồ rồi, nhưng mà sao thân-thể chàng không cảm thấy bị nóng bức gì cả ? Chàng lia thanh kiếm sát mặt nền để nhờ ánh sáng soi, chàng thấy một quyển sách đã bị cháy xém nằm bừa trên mảnh sắt mỏng và thử sờ tay lên nền sắt chàng vẫn không biết nóng là gì.

Khi chàng chưa tìm được nguyên do gì mà chàng không bị phỏng thì bên ngoài lại hỏi nữa :

— Như chúng tôi đã nói, trong Nhứt-quân-phủ nầy, bố trí những máy móc lạ kỳ và bí-mật, Từ công-tử không thể tưởng tượng được, như lớp lụa màu tro ấy là một thí dụ, công-tử đã thấy chưa ?

— Ờ, loại đó là gì vậy ?

— Thủng-thỉnh rồi sẽ biết nghĩa là trước giờ phút chết, Từ-công-tử sẽ thấy biết chớ muộn gì !

Nguyên-Bình không biết người đang nói với mình ở bên ngoài là ai, nhưng dĩ-nhiên là bộ-hạ hay kẻ tiếp tay của Dịch-thiên-Hành. Nghe hắn nói, chàng tưởng chừng như chàng sắp chết trong giây phút nữa đây và nhứt định không tránh khỏi. Chàng vẫn giữ bình-tĩnh như thường. Chàng vừa suy-nghĩ vừa cúi mặt nhìn xuống nền, chỉ thấy những tờ giấy trắng đã ngả màu vàng sậm, hơi nóng trong phòng đã bốc lên như lửa lò mà chàng vẫn không hề gì cả.

Chàng tiếp tục nghĩ đến cách thoát thân. Liền giả vờ như kẻ sắp chết, vừa thở hổn hển chàng vừa kêu lên :

— Các ông bảo tôi sẽ thấy biết là thấy biết cái gì ?

http://tieulun.hopto.org

Người ấy cười ha hả:

— Cái đó gọi là «lụa thiên-thoàn», trên đời nầy chỉ có loại đá nhám «kim cang» mới cọ lũng nó thôi, tuyệt đối không có vật gì phá nó được. Còn thanh kiếm Diệt-tình là vật báu nhứt trên đời, nhưng đối với nó vẫn vô dụng. Thế nên Dịch thần-quân đã biết trước Từ công-tử có sẵn thanh kiếm ấy bên mình mà cứ dẫn công-tử vào. Giờ đây, công-tử manh động chỉ để phí công vô ích, rồi cũng phải chờ chết trong vòng lần quần thôi.

Giờ đây, nghe người ấy nói, Nguyên-Bình mới xác nhận hắn nói đúng là chàng nhất định phải chết trong nầy, là sự thật thanh Diệt-tình kiếm đã không chặt đứt «lụa thiên-thoàn» ấy. Chàng thầm nghĩ. Nhứt quân-phủ là một tòa lâu đài nguy nga tráng-lệ, có một cơ-cấu tổ-chức lạ kỳ, chắc rằng không có ai phát giác được, hơn thế nữa «lụa thiên-thoàn» là gì, chàng cũng chưa hề nghe thấy.

— Nầy các ông ơi, phóng hỏa thiêu tôi, có phải do lịnh của Dịch-thiên-Hành hay không?

— Dĩ nhiên rồi. Ấy là một kết-quả thù địch giữa Từ công-tử với Dịch-thần-quân!

Nguyên-Bình cười:

— Giờ đây tôi không có cảm nghĩ gì đặc biệt cả, chỉ lo cho các ông làm một việc không công, mệt bụng.

Người ấy cười ngạo nghễ:

— Từ công-tử đừng nói lớn lối. Giờ đây phía ngoài vách sắt đã đỏ rực, Từ công-tử coi lại giấy má, sách vở bên trong có phải nó đã cháy hết hay không?

Cúi xuống ngó trên nền sắt, Nguyên-Bình đáp:

— Phải đấy!

— Nếu không chết ngay bây giờ là có lẽ Từ công-tử nhờ nội lực thâm hậu, nghĩa là còn có thể duy-trì mạng sống được nửa giờ nữa thôi, đến khi vách phía trong đỏ rực như bên ngoài là lúc công-tử đã thành than lọ.

Bình lặng thinh. Chàng chỉ bước lần-quần trong gian phòng khốc hại này không lâu, những giấy tờ, sách vở trên nền sách đều bốc cháy, ngọn lửa lên như lửa lò trong bếp và đôi giầy trong chân chàng cũng bốc khói, nhưng chàng không biết nóng, nghe hơi âm ấm thôi. Thế rồi chàng chỉ còn chân không và cứ bước tới bước lui trong vòng lần-

quần loanh-quanh trên nền sắt. Chàng thầm nghĩ, phải chi người ấy lên cứu mình thì may mắn biết bao nhiêu?

Bồi-hồi trong một thời-khắc khá lâu, chàng khẽ giựt mình, mặt nền sắt đều biến ra màu đỏ như lửa than, bốn bề vách sắt đã nóng đến tột độ, nhưng Nguyên-Bình không đổ một giọt mồ hôi nào cả. Chàng muốn cất tiếng chưởi rủa đối phương cho hả giận phần nào, nhưng trong bất giác chàng liền đổi ý, không nói gì hết. Trong giây phút im bặt, chàng bỗng nghe tiếng gọi không to lắm:

— Từ công-tử! Từ công-tử!...

Chàng vẫn nín lặng. Tiếng gọi «Từ công-tử» liên tiếp vài ba lần nữa rồi lại cười khanh-khách:

— Hãy giập lửa đi!

Liền đó, mấy tiếng «xịc xịc, xèo xèo» phát ra không ngớt, hình như những người bên ngoài tưới nước trên lửa, Nguyên-Bình lắng nghe mà mừng thầm, chàng không biết phải hỏi gì, hay nói gì, có lẽ chàng quá mừng mà mất sự trầm tĩnh. Bỗng đâu người ấy nói to lên:

— Từ-nguyên-Bình đã chết rồi! Thôi chúng ta đi! Dịch-thần-quân đã trừ được một kẻ địch lợi-hại nhứt, về đến phủ, nhứt-định chúng ta sẽ được trọng thưởng.

Tiếp đó, một người khác xen vào:

— Hãy còn thanh Diệt-tình-kiếm, Dịch thần-quân đã ao ước vật báu ấy từ lâu!

Người ấy ngắt lời:

— Hừ... chuyện đó ta đã để ý rồi, cần gì phải nói nhiều? Chú mầy hãy về mau đi!

Thế rồi bên ngoài im bặt, không nghe tiếng động, bấy giờ Bình cả mừng, như mở cờ trong bụng:

— «Bọn chúng tưởng mình đã chết cháy rồi, lại còn định vào lấy thanh Diệt-tình-kiếm. Ừ, thừa lúc nó vô đây, mình thoát ra dễ-dàng, không còn sợ gì nữa.

Khi chàng đã tìm thấy một lẽ sống, tinh-thần chàng hăng-hái trở lại. Chàng cứ đứng giữa gian phòng, đứng bất-động để chờ kẻ địch. Lúc ấy chàng nghe tiếng «xịc xịc» như có người tát nước vào trong hay tát lên vách sắt, có lẽ làm cho sức nóng dịu lại cho mau... Rồi nửa tiếng đồng hồ sau, bên ngoài có tiếng động nghe «rẹt rẹt» sau những tiếng nói ồ-ề như cãi vã nhau:

http://tieulun.hopto.org

— Coi chừng bị phỏng tay chân !

— Chà, không biết thanh Diệt-tình-kiếm còn hay cháy mất rồi ?

— Đồ ngu ! Thanh kiếm đó là vật báu nhứt đời, tên Từ-nguyên-Bình thì bị thiêu chớ nó có sao.

Những tiếng cười dòn-dã và khăng khắc cứ vang lên sau những lời cãi-vã không gay-gắt lắm ! Bình vẫn nín thinh.

Không bao lâu, lại có tiếng động nghe soạt-soạt bên ngoài. Nhìn ra tiếng động, Bình thấy dưới góc vách sắt phía mặt, từ từ mở ra một lỗ chừng 3 thước, khá rộng. Tiếp đó, hai người thò đầu vào lỗ trống rồi bước vô phòng.

— Giỏi dữ ha ! Bình thét to.

Giựt mình và ngẩng đầu lên nhìn, hai hán-tử ấy trông thấy Nguyên-Bình đứng im chính giữa phòng, không biết phải làm sao. Bình bất động như thế có phải để cho bọn hán-tử có cơ-hội thoát-thân hay không ?...

Bình liền nhảy tới trước mặt hai hán-tử, thanh Diệt-tình-kiếm nhát trước tả, nhát sau hữu theo thế đoản trường kiếm liền tay, ấy là thức « lưu vân trung nhạn » trong 36 kiếm-thức Trung-phong của gia-sư. Bóng kiếm chớp như hoa điện, lóe sáng bốn bề, tám hướng rồi đâm ngay bụng hai tên hán-tử...

Chúng đã tưởng Nguyên-Bình đã thành tro than rồi, nào ngờ chàng đã dùng kiếm tấn công bất ngờ, một tên võ công dở tệ mất cả hồn vía, nên nhát kiếm Diệt-tình đã chém tới không kịp tránh né, hắn chỉ rú lên thất thanh rồi ngã quỵ trong tức khắc. Còn tên kia, võ-công khá cao, thuộc về tay thị vệ có hạng của Nhứt-quân-phủ, nhưng trước sự việc xảy ra quá phi thường, nên hắn cũng giựt mình mà gắng gượng nhảy dang ra được một bước, mồ-hôi đổ ra như mưa.

Bình đổi thế kiếm, vừa hươi múa một vòng thì hắn phóng ngay lỗ vách trống chạy thoát thân, Bình nhảy đuổi theo. Bọn 7, 8 tên hán-tử đứng giữ đống củi và những thùng nước bên ngoài, chợt thấy Nguyên-Bình chạy ra, có một tên hỏi sớn-sác :

— Lấy được thành Diệt-tình kiếm đó hả ta ?

Nhưng vừa dứt lời, tên ấy và cả bọn mới nhìn rõ mặt Nguyên-Bình, chúng biến sắc. Bọn chúng liền hè nhau vụt chạy. Vừa chạy chúng vừa kêu lên :

— Đánh đồng la ! Báo tín-hiệu khẩn-cấp !

Gian Lục-hợp kiếm-trận, triệu tập 4 tên đại-hán thị vệ ! đừng để Từ-nguyên-Bình thoát khỏi Nhứt-quân-phủ !

Từ-nguyên-Bình cười ha hả :

— Bọn ngươi đừng mơ vô ích ! Cái phòng kín có lụa « thiên-thoàn » còn không giam giữ được ta, huống hồ Lục-hợp kiếm trận hay mấy tên Thị-vệ tầm-thường ?

Nói xong, chàng nghe tiếng đồng la vang lên. Chàng nghĩ bụng : « Lục-hợp kiếm trận ta đã thấy rồi, còn 4 tên thị-vệ dù võ công cao cường cũng không thù oán gì với ta, hà tất phải ở đây động-thủ với họ, chẳng bằng đến Qui-vương-cốc hay hơn... »

Nghĩ thế nên chàng giơ thanh Diệt-tình-kiếm lên, quát to :

— Ta đến đây cốt tìm Dịch-thiên-Hành để trả thù, với các người không quan-hệ gì. Nếu cản trở ta, thanh Diệt-tình-kiếm nầy không dung các ngươi đâu !

Vừa nói, Bình vừa bước đi. Bọn 7, 8 tên hán-tử đều dang ra tránh đường cho chàng, nhưng chỉ có một hán tử gầy ốm đang đứng sau lưng Bình, hét lên một tiếng, dùng thân pháp thần tốc chạy qua mặt chàng. Chàng hỏi nhanh :

— Các-hạ là ai ?

Hắn ta chỉ cười ngạo-nghễ rồi ngừng chân lại mà không đáp. Nghe tiếng cười, Bình nhận ra là tên chỉ huy phóng hỏa bên ngoài phòng kín hồi nãy. Đoạn hắn trả lời :

— Chẳng dám ! Kẻ dưới nầy họ Trác, tên Tòng-Khê, một trong 4 thị-vệ của Nhất-quân-phủ.

— Vừa rồi ngươi tránh được một nhát kiếm của ta là một sự cầu may, nếu ta không xót thương ngươi là một kẻ thuộc hạ, tay sai thì ngươi đã gặp chuyện không may cho đời ngươi rồi !

— Nầy Từ tiểu-hiệp, giữa cảnh nguy-nan, tiểu-hiệp phải tìm lấy lẽ sống còn, Trác tòng-Khê nầy hết sức khâm-phục tài võ-công tuyệt-đỉnh của tiểu-hiệp. Còn việc phóng hỏa vừa rồi, chẳng qua là Dịch thần-quân đã giao-phó trách-nhiệm cho bọn chúng tôi, chúng tôi phải làm cho đúng.

★

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI BẢY

Phá trận Lục-hợp và đại-náo Nhứt-quân-phủ.

Tuy lời của Trác-tòng-Khê hơi khó nghe, nhưng Từ-nguyên-Bình không bắt-bẻ, chỉ giải rõ cho hắn biết về Dịch-thiên-Hành là người không nên gần-gũi :

— Này ông bạn họ Trác, Dịch-thiên-Hành là con người không biết hổ-thẹn mà tại sao ông bạn nghe theo lịnh của y làm gì ?

Liền cau mày, Tòng-Khê cãi lại :

— Đừng nói xấu người ta ! Chính Dịch thần-quân đã ra tay cứu vớt cả gia-đình Trác mỗ, thì ông ta phải là người tốt. Từ tiểu-hiệp không được nói xuyên-tạc làm mất uy-tín một nhân-vật đáng kính :

Từ-nguyên-Bình sửng-sốt, nhưng cố giữ trầm tĩnh để giải-thích thêm :

— Hắn là người mua bán danh-dự, tội gì phải bênh-vực hắn ?

Bình vừa dứt lời thì tiếng đồng-la càng lúc lại càng dồn-dập, gấp rút. Bình tự hỏi mình, tại sao không giết phứt Tòng-Khê cho rảnh tay để thư thả đi theo mục-đích của chàng ? Trùng-trình sẽ gặp phải những tên cao-thủ bộ-hạ khác của Nhứt-dương-phủ ra cản-trở... Nghĩ thế, chàng liền bước nhanh tới trước. Nhưng nào ngờ khi vượt qua mặt Tòng-Khê thì tên nầy thét to theo một cánh tay vụt mạnh ra trước, một làn ánh sáng như pha-lê trước bóng nắng xạ ngay Bình...

Một thủ-pháp tuyệt nhanh của Trác-tòng-Khê, quá vội-vàng, Bình chưa nhận được hắn đã xử-dụng món vũ-khí gì, tay mặt của chàng chỉ tuốt thanh Diệt-tình-kiếm quay đảo vòng tròn để cản sức tấn-công.

Nhưng Tòng-Khê biến-hóa thế tấn-công cũng tài-tình. Khi Bình dùng kiếm để tự-vệ thì vật sáng ngời trong tay hắn đã chạy vọt vào vùng bụng Nguyên-Bình như một mũi tên điện... Một loại vũ-khí bằng bạc, dài hơn thước, hai đầu nhọn như cái thoi dệt vải. Bình trông thấy, liền nghiêng vai nhảy tránh một bên. Chàng hỏi :

— Các-hạ có phải nhân-vật của Trác gia-trang hay không ?

— Đúng thế !

Hãy rõ hơn, món vũ-khí đặc-biệt của Trác Tòng-Khê đang dùng là loại vũ khí đặc biệt của Trác-gia-trang ở An-uy, rất nổi tiếng trong giới võ-lâm, nó, ngoài Trác gia-trang không ai sử-dụng được. Nó mang tên là chiếc thoi « Hoạt-điện » nên hình-dung nó nhanh lẹ phi-thường.

Còn nói về Trác-gia-trang, uy-thế và ảnh-hưởng tuy không bằng Nhất-cung, Nhị-cốc và Tam-bảo nhưng cũng là một tổ chức có tiếng-tăm. Sở-dĩ giới võ lâm không đề-cử gia-trang họ Trác vào hàng võ-phái, không phải vì võ-công không bằng những võ-phái hiện-thời, là vì Trác-gia-trang ở trong núi sâu của miền bắc An-uy, đối với bên ngoài gần như họ tuyệt-giao, hơn nữa họ có một kỷ-luật đặc-biệt của nội bộ là những đệ-tử của họ, một khi rời khỏi gia-trang, bất luận gặp việc gì cũng không được phép dùng võ-nghệ, nếu làm sai kỷ-luật ấy thì không được trở về gia-trang.

Thế nên từ mấy năm nay, Trác-gia-trang, cũng có lắm người đi ra ngoài, nhưng tuyệt-nhiên không bao giờ dùng võ-công và người trong giới võ-lâm cũng không dám khi dễ họ.

Giờ đây, thấy loại vũ-khí kỳ lạ, Nguyên-Bình nhận ra đối-phương, chàng nhìn Trác-tòng-Khê qua một lời ớm hỏi :

— Các-hạ không tính trở về Trác-gia-trang hay sao ?

Hắn đáp qua tiếng cười nhạt :

— Kẻ dưới nầy lìa gia-trang sáu năm nay đã bị Trang-chủ bôi tên rồi, còn về gì được nữa, mà về để làm gì ?

Vừa nói hắn vừa bước xích tới, Nguyên-Bình cứ quay vòng kiếm như chong-chóng, buộc hắn phải lui ra.

Đã giao-đấu hơn mười hiệp, Nguyên-Bình so-sánh võ-công của Trác-tòng-Khê không thấp kém hơn những nhân-vật chủ-yếu của Nhị-cốc, Tam-bảo. Trong một chưởng trái của chàng thừa sơ-hở của Tòng-Khê tấn công bất ngờ, gió chưởng cuốn theo lạnh buốt, khiến thân hình Tòng-Khê co rúm lại và run như cầy sấy. Liền đó, Bình rút gươm chỉ vào bụng hắn, hắn vội-vàng lui ra một bước, mặt tái mét và không nói được lời nào.

Thấy vậy, Nguyên-Bình bật cười :

— Một lần ta đuổi tay thì ngươi mất mạng dưới mũi kiếm của ta, nhưng ta nghĩ rằng, ngươi là kẻ tay sai nên không muốn giết ngươi chỉ muốn ngươi xa lánh tên Dịch-thiên-Hành ngay !

Nhìn lưỡi kiếm trong tay Bình, Tòng-Khê không dám phản kháng nhưng hắn ngập-ngừng một lúc rồi nói thật khẽ :

— Không thể làm như vậy được !

http://tieulun.hopto.org

Tỏ vẻ thắc-mắc Bình hỏi gay gắt :

— Ngươi không nghe lời ta à ?

Tằng hắn một tiếng, Tòng-Khê cười ha hả :

— Kẻ dưới nầy đã chịu ơn sâu của Dịch-thần-quân và nếu là bực đại trượng phu, dù có chết vì chủ của mình nào dám hối tiếc...

Mũi kiếm của Nguyên-Bình đâm tới một nhát thẳng như xuyên qua những tiếng nói phản đối của Tòng-Khê. Nhưng chàng lại ngưng tay ở giữa chừng thế kiếm, nghĩ rằng, Trác-tòng-Khê chịu ơn của Dịch-thiên-Hành là một sự thật, bởi vì tự mấy năm nay Thiên-Hành một mặt làm ác mà cũng có một mặt làm nhiều chuyện phải, nên hắn mới được nổi tiếng đại-hiệp, mà Tòng-Khê chịu ơn không quên ơn cũng như mình có thù phải trả thù, thế là đáng khen y xứng đáng một bực hảo-hán chớ chẳng nên chê trách.

Đã nghĩ như vậy, Bình liền hoành kiếm trước ngực kể như đã thu hồi thế kiếm. Chàng dịu giọng :

— Nầy ông bạn họ Trác, ông bạn đã nói đúng, tôi kính trọng ông bạn là bực hảo-hán và không bao giờ động-thủ làm hại ông bạn.

Nghe Bình nói, Tòng-Khê lộ vẻ ngờ, vì lẽ hắn đã đứng ra chỉ-huy một số người phóng-hỏa thiêu Từ-nguyên-Bình trong phòng kín, tuy bảo rằng làm theo lịnh Dịch-thiên-Hành nhưng Bình chết kia hắn mới yên tâm, đằng nầy Bình sống nhăn và đang dung tha hắn, nên hắn không tin.

Đoán biết thái-độ của hắn, Bình không đợi hắn nói, chàng lui ra 5, 6 thước để cho hắn tin mình không nói dối. Bây giờ Tòng-Khê mới lộ vẻ vui vui, thì Bình liền vòng tay từ-giã hắn :

— Nầy ông bạn họ Trác, chúng ta sẽ gặp lại trong những ngày sắp tới !

Dứt lời, chàng lướt qua mình Tòng-Khê thư thả bước đi.

Trong lúc đột-ngột, Tòng-Khê chưa biết phải xử trí ra sao. Hắn đứng lặng lờ suy nghĩ và chớp mắt nhìn sau lưng Nguyên-Bình. Nghĩ rằng, không đuổi theo Bình thì sợ không tròn trách nhiệm đối với Dịch-thiên-Hành, bằng đuổi theo thì Bình cho hắn cản trở vả lại Bình vừa tha chết cho hắn cũng là một việc nghĩa. Hắn không an tâm và không quyết định gì được.

Bây giờ Bình đã đi tới tòa khách sảnh, thấy cửa nẻo mở toang mà không thấy thấp-thoáng một bóng người. Chàng cứ thư-thả bước theo hành-lang dài và quanh co để ra khỏi dinh-thự Nhứt-quân-phủ.

Chàng lấy làm lạ. Vừa rồi Trác-tòng-Khê đã nói đến việc bày kiếm trận Lục-hợp, triệu tập 4 đại-hán Thị-vệ, có phải nói để mà rêu rao thanh-thế ? Nhìn chung quanh vùng dinh-thự, Bình không nghe động tĩnh gì cả. Khi chàng dợm bước tới hướng cổng phủ thình lình có tiếng gọi chàng từ phía trên rường nhà vọng xuống :

— Từ-nguyên-Bình đứng lại !

Giựt mình, chàng tuốt kiếm hoành trước bụng, đứng ngó về hướng có tiếng gọi. Trong chớp mắt, sáu cái bóng người thấp nhỏ từ trên rường nhà nhảy xuống. Chân họ vừa chấm đất thì họ chia ra chạy tới vây tròn chung quanh Nguyên-Bình. Nhìn kỹ, Bình nhận rõ mặt sáu tên đồng-tử áo trắng đang vây mình là bọn Lục-hợp đoản-kiếm, được Dịch-thiên-Hành lãnh-đạo từ lâu.

Liền đó, bọn đồng-tử áo trắng hỏi Nguyên-Bình :

— Nầy Từ-nguyên-Bình, thanh Diệt-tình-kiếm so với sáu đoản-kiếm của chúng tôi, cái nào độc-hại hơn ?

Đứng giữa vòng vây của sáu tay đoản kiếm, Nguyên-Bình nhận-định rằng, sáu tên đồng-tử áo trắng tuy tuổi trẻ nhưng do bàn tay của Dịch-thiên-Hành huấn-luyện, nên không thể xem thường bọn chúng được, vả lại sáu thanh đoản kiếm trong tay chúng là vật báu hiếm có trên đời.

Bình đứng vững chân và hoành kiếm trước bụng, nhìn bọn đồng-tử để dò xét từng ly từng tí cử-động, còn sáu đồng-tử từ-từ siết vòng vây lại... Bình nện gót thét to :

— Làm gì không giao đấu mà chỉ làm thinh bước xích lại ta ?

Có một tên trong bọn đáp :

— Bọn ta đang chờ ngươi ra tay trước !

Thế kiếm « Hoa khai tịnh đế » trong làn kiếm Diệt-tình từ tay mặt Bình hươi tới trước. Đồng thời với cánh chưởng trái tung ra. Hai thế tấn-công đồng-loạt cực-kỳ mạnh bạo và yểm trợ nhau không hở...

Liền đó, hơi gió kiếm từ sau lưng Bình dội tới. Biết mình bị tập-kích, Bình trở tay cho thế kiếm quay ra sau chống đỡ ngay. Nhiều tiếng « kẻng kẻng » phát ra liên-tiếp. Trong nửa phút, thanh kiếm Diệt-tình đã chạm mũi kiếm ngắn một lần cho đến khi Bình trở mình tung xiên xiên nhát kiếm là sau lúc sáu đồng-tử đã dàn hàng chữ nhứt để kết một mảng lưới kiếm tấn-công, động-tác nhịp nhàng ăn khớp

http://tieulun.hopto.org

nhau. Nhưng không bao lâu, trên sáu bộ mắt điều lộ vẻ nhăn nhó vất-vả.

Nhìn kỹ Bình thấy mỗi lưỡi kiếm ngắn của bọn đồng-tử đều bị mẻ, còn thanh Diệt-tình-kiếm của chàng thì không hề-hấn gì cả.

Lòng chàng khấp-khởi mừng. Chàng biết sáu thanh đoản-kiếm cũng là vật báu hy-hữu nhưng ngắn hơn Diệt-tình-kiếm rất nhiều, trong thực-tế giao-đấu nó có phần nhược hơn trường-kiếm.

Rồi một lát sau, chàng nghe bọn đồng-tử đồng-thanh gọi chàng :

— Từ-nguyên-Bình, tuy lưỡi kiếm mẻ chớ tuyệt-nhiên chúng tôi không ngừng tay đâu !

Bình liền cười nhạt :

— Trong một hiệp, thắng bại cũng biết rồi, các người còn muốn ăn thua tới mức nào nữa vậy ?

Bình vừa dứt lời thì sáu đồng-tử áo trắng bước tới lia kiếm ngang dọc giáp tay nhau và vòng vây từ từ siết lại hẹp hơn. Với ý-thức phá vòng vây, trong nháy mắt Bình đã chém loạn năm đường kiếm đi xuyên...

Nên biết kiếm trận Lục-hợp do Dịch-thiên-Hành sáng tác với nhiều tâm não, nhiều kinh nghiệm phối hợp mỗi lần vung gươm tấn-công mắt Bình không trông thấy rõ đối-phương trước mặt trong 5 đường kiếm vừa rồi, Bình chém vào chỗ trống không.

Một sự biến hóa kỳ-diệu của trận kiếm, khiến Bình bực tức bồi thêm nhát kiếm thứ sáu chàng liền nện gót nhảy vọt tới như mũi tên bay đi. Giữa lúc ấy, chàng nghe trên đỉnh đầu có tiếng kêu véo vút qua 3 làn ánh sáng xanh từ trên phóng xuống ấy là 3 lưỡi kiếm ngắn nhứt loạt đâm tới mình chàng.

Bình không dự đoán được đòn tấn-công quá bất ngờ, chàng chỉ đứng khựng lại đưa kiếm đỡ gạt trong thế thụ-động. Nhưng nhờ sức đoản kiếm yếu hơn, nên bị dội ra 3 tên đồng-tử tấn công vừa rồi lập tức thu vũ khí lại bước lui một bước, để trở lại siết chặt hàng ngũ bao vây như cũ.

Đã trải qua hơn 30 hiệp, tuy Bình không bị thương lại có phần thắng thế, nhưng chàng bị ràng buộc trong thế bao vây của trận kiếm muốn thoát ra không phải dễ-dàng được.

Chàng muốn thoát thân cho gấp để kịp đến Quỉ-vương-Cốc tìm Dịch-thiên-Hành sợ chậm trễ rồi có kẻ trong Nhứt-quân-phủ đến báo tin Thiên-Hành trốn mất, biết đâu mà tìm hắn.

Vì thế, Bình không muốn kéo dài cuộc đấu không chính yếu với 6 đồng-tử áo trắng nầy.

Nhanh như chớp, chàng một chân đưa cao, một chân nện mạnh trên mặt đất với thế « kim kê độc-lập » cho cánh tay mặt quay vòng bóng kiếm hóa ra một chiếc cầu vồng màu xanh, trong phạm-vi của tầm kiếm hơn một trượng, gió lạnh buốt xương, 6 tên đồng-tử lập-tức lui ra. Chàng thét to :

Chính mình Dịch-thiên-Hành cũng không dám đương đầu ngay mặt với ta. Còn bọn ngươi, nếu không thức thời thì ta chỉ cần động thủ một lần nữa là không còn sống sót một mạng, nghe chưa ?

Khi Bình vừa dứt lời thì bỗng nghe cách đó chừng hơn trượng, có một giọng nói ồ-ề phát ra :

— Nầy, sáu quỉ con, đã nghe rõ hay chưa ? Nếu không thức thời thì Từ tiểu-hiệp không nói chơi đâu. Phải lui mau đi ! Để đó cho ta ra tay !

Nghe rõ từng lời, nhưng Nguyên-Bình không nhận được người vừa nói là ai, thế nên chàng cảnh-giác đề phòng và càng đề phòng hơn bọn đồng-tử tập-kích.

Bấy giờ bọn đồng-tử đáp với người lạ :

— Chúng tôi không lui !

Người lạ gắt :

— Hừ,... đánh không thắng người ta mà ở đó để đầu lâu làm đồ đựng nước tiểu à ?

Nghe người ấy nói, tiếng rổn-rảng như chuông đồng, Bình biết hắn có nội-lực thâm-hậu, nhưng ăn nói thô lỗ, tỏ ra không phải bực cao-thủ anh-hùng. Trong lúc chàng cười thầm, lại nghe một người khác nói lên :

— Nầy 6 đồng-tử, hãy lui ra phía trước để giữ cửa cái, đừng cho hắn thoát thân ! Làm được việc đó cũng là một kỳ-công !

Lời nói đó vừa dứt, 6 đồng-tử liền vâng dạ vang rân. Trong giây phút, bọn đồng-tử tháo vòng vây lui về cửa cái, dàn hàng ngang đứng án-ngữ với sáu thanh đoản-kiếm trong tay. Bình dợm nhảy khỏi đầu 6 đồng-tử để đi, nhưng lại nghe tiếng gọi chàng :

— Nầy Từ-tiểu-hiệp, chạy cũng không khỏi đâu !

Quay mặt lại nhìn, Nguyên-Bình thấy 4 người đang đứng sánh vai nhau. Trong số nầy có mặt Trác-tòng-Khê, ngoài ra là một Hòa-thượng bụng phệ, mặc áo cà sa đỏ, vẻ mặt bậm-trợn, trán cao như

http://tieulun.hopto.org

gò-nống, dáng người có vẻ nội-công đầy mình ; một người dáng văn-sĩ, tay cầm quạt phe-phẩy, gương mặt thanh-nhã và một người già, gầy ốm mà lùn mắt sáng như diều hâu, mặc áo vàng, nói chung cả 4 người đều không tầm thường.

Chàng nghĩ bụng, không lẽ Dịch-thiên-Hành dám mạo-danh đại anh-hùng bá-chủ võ lâm để lăm le nuốt chửng cả Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-bảo và dòm ngó tới pho Kỳ-thơ của phái Nam-Hải... Nếu không phải như vậy, tại sao trong Nhứt-quân-phủ cao-thủ khá đông-đảo để làm gì ?

Không thể dằn được sự thắc-mắc, chàng bước tới dõng-dạc hỏi những kẻ lạ để tìm sự thật :

— Người vừa nói chuyện đó là vị nào ?

Vừa phe phẩy cánh quạt người văn-sĩ đứng tuổi đap :

— Chính là kẻ thấp hèn này đây !

— Nhưng nói như thế là ý nghĩa gì chớ ?

— Các hạ muốn rời khỏi nơi nầy, thật ra bốn chúng tôi cũng khó cản trở. Nếu cản trở là can dự đến chuyện riêng của người khác, người quân-tử không thể làm như thế được !

— Chính tôi hỏi đây cũng không phải có ý tò mò, nhưng trên sự thực là lên tiếng trước. Ví như quí vị động-thủ thì... cũng chưa ắt gì cản trở được tôi. Đó là nói thật vậy !

— Thế à ? Thôi, việc đâu còn đó, rồi sẽ biết sau !

Vừa nói, người văn-sĩ vừa bước tới một bước. Trong khi ấy, Hòa-thượng bụng phệ giơ tay lên lưu ý mọi người :

— Cái gì là cái gì, hãy khoan đã, để cho bần-đạo có một lời muốn hỏi Từ tiểu-hiệp !

Mới mở đầu câu chuyện mà lời lẽ của Hòa-thượng cà-sa màu đỏ nầy không thanh-nhã, còn kém hơn người không xuất gia đầu phật, Bình khó chịu :

— Chuyện gì cứ nói mau ! Đừng giết thì giờ ta !

Hòa-thượng bụng phệ nói ngập-ngừng :

— Nầy Từ tiểu-hiệp, bị thiêu trong phòng vách sắt mà sao bình-an được vậy ?

— À, chính ta cũng không hiểu tại sao.

Bình thì nói thật, nhưng Hòa-thượng bụng phệ không tin, Lão nhăn trán hỏi Bình :

— Thế là Từ tiểu-hiệp không tin ta à ?

Không muốn nói nhiều, Nguyên-Bình nín lặng, khi ấy Hòa-thượng

bụng phệ bước tới 3 bước, tà áo cà-sa đỏ phất mạnh trước gió, lay động không ngừng. Khi ổn-định thân hình, Hòa-thượng thách-thức ngay Nguyên-Bình :

— Xin mời Từ tiểu-hiệp động-thủ !

Bình vẫn biết, trước tình-thế nầy, dù muốn dù không vẫn không tránh khỏi một cuộc ác-đấu, chàng trả lời một cách thản-nhiên :

— Vậy thì đại-sư hãy trình bày vũ-khí ra đi !

Hòa-thượng bụng phệ cười hóm-hỉnh :

— Tự thuở giờ, ta không dùng vũ-khí, chỉ có song chưởng đây mà thu hút hầu hết anh-hùng khắp thiên-hạ.

Vừa nói, hắn vừa tung một lượt 3 chưởng. Nhìn rõ, Nguyên-Bình thấy lòng chưởng của hắn đen ngòm như sơn dầu và lúc chưởng vung ra nghe thanh âm vang động như hai miếng sắt chạm nhau, do đó chàng đoán biết hắn ta có một chưởng-pháp tà-mị. Bình vẫn trầm-tĩnh cười nhạt.

— Nếu vậy thì kẻ dưới nầy cũng không dùng vũ-khí, chỉ dùng song chưởng để học thêm về chưởng của đại-sư.

Song song với lời nói, chàng dắt thanh kiếm Diệt-tình vào hông. Hòa-thượng bụng phệ lộ vẻ mừng :

— Được rồi ! Thôi tiếp một chưởng đi !

Nhanh hơn điện, hắn rùng vai, giơ chưởng lên quất tới một đòn như búa bổ. Bóng chưởng đến có ngời và cuốn theo một làn gió tanh hôi khó thở.

Liền biết ngay đối phương có một công-phu độc-chưởng, chàng muốn hươi song-chưởng chống đỡ để thử, nhưng chàng thay ý định. Khi chưa kịp ra tay, Bình xẩy thấy hắn vội lui ra 6, 7 thước, song chưởng so bằng đề tống tới một lượt. Thấy không thể chần-chờ được nữa, Nguyên-Bình tấn chưởng đối phó. Một tiếng « rốp » phát ra như bẻ cây, ấy là song chưởng chạm nhau. Chưởng-lực mang đầy hàn-âm-khí của Nguyên-Bình đã loang ra khắp tòa khách sảnh của Nhứt-quân-phủ, mọi người phát run lên.

Nhưng Hòa-thượng bụng phệ, đưa đầu ra để chống đỡ khí lạnh vừa xông tới, chỉ trong chớp mắt, hắn mường-tượng như hắn đang đứng trong khối giá-tuyết, răng đánh bồ-cạp, sắc mặt tái mét rồi cuối cùng hắn phải lui ra xa. Trong khi ấy, Nguyên-Bình cười ha hả :

http://tieulun.hopto.org

— Đại-sư nhân-nhượng tôi à ?

— Có lẽ tôi đã đụng phải một mị-thuật ?

Lúc ấy, văn-sĩ và lão-hán lùn cũng biến sắc và không người nào dám ra tay tiếp ứng cả.

Nguyên-Bình thừa thắng, dõng-dạc nói lên :

— Tất cả quý vị tiếp ứng cũng không hại gì !

Bốn người trố mắt nhìn nhau im-lặng, chỉ có Trác-tòng-Khê trả lời :

— Từ-tiểu-hiệp có võ-công tuyệt-đỉnh, chúng tôi xin thú thật rằng địch không nổi. Nhưng để cho tiểu-hiệp thoát khỏi nơi đây thì bọn chúng tôi cũng khó trả lời với Dịch-thần-quân.

Nãy giờ văn-sĩ đứng tuổi chưa nói gì, nhưng thầm-tâm đã tán-thành lời nói của Tòng-Khê vừa mới nói.

Qua một lời nói áp-đảo được tinh-thần kẻ địch, Nguyên-Bình càng nhận rõ sau khi chàng sống lại, hàn-âm-khí đã góp phần cải tiến võ-công của chàng vừa cao-thâm vừa diệu-kỳ, nên chàng tin rằng nếu gặp Dịch-thiên-Hành lần nầy thì mối cựu thù nhứt định trả xong. Lúc đó, thần-sắc bọn đồng-tử gác cửa bày ra nét giận hờn, nhưng trong bất-giác chúng đã đứng dang qua tránh ngõ ra vào cửa cái. Còn Nguyên-Bình thấy vậy cả cười :

— Người ta đã nói Nhứt-quân-phủ là sào-huyệt ác-hiểm nhứt, nay chỉ là một nơi rất dễ đi lại.

Bọn đồng-tử áo trắng, bốn cao-thủ — có cả Trác-tòng-Khê đều thẹn đỏ mặt. Họ đã quyết không để Nguyên-Bình thoát thân, nhưng đã bị song chưởng hàn-âm-khí tấn-công như nước vỡ bờ thân-thể bọn họ như người mang bịnh rét và hình như tê-liệt cả tứ-chi, cho nên họ đứng trước tình-hình nguy-khốn, dù muốn cản-trở Bình cũng không thể cản-trở được. Thế rồi bọn họ chỉ trố mắt nhìn theo từng bước chân của Nguyên-Bình đang thư-thả bước khỏi Nhứt-quân-phủ, một dinh-thự lừng danh khắp giang-hồ, nghĩa là Bình đã dùng sức một mình kiềm-chế 4 hán-tử Thị-vệ ưu-tú, 6 đồng-tử áo-trắng của Nhứt-quân-phủ. Sự-kiện nầy, đời sau vẫn còn ghi nhớ và thán-phục.

Khi ra khỏi cổng phủ, Nguyên-Bình ngảnh lại thấy cửa đã đóng, then đã gài, chàng dửng-dưng mà bước như bước giữa vùng hoang-dã, hơn ba chục dặm đường, chàng mới ngừng nghỉ. Và vì nóng lòng

gặp Dịch-thiên-Hành, chàng chỉ xả hơi dăm ba phút rồi tiếp-tục hướng về Qui-vương-Cốc mà đi.

Không bao lâu, trời sầm tối, chàng vẫn đi không ngừng. Chàng nghe trong người chân-khí vô cùng sung-túc, không thấy mệt mỏi gì cả.

Nhân trời có trăng, chàng tranh-thủ đi cho tới nơi càng sớm càng tốt.

Trên đường trải qua, vắng-vẻ, êm đềm, không thấy một bóng người thấp-thoáng. Chàng ôm lấy mối thù mà đi trong bước đường thật khẩn-trương. Không bao lâu, một gò đá sờ sờ trước mặt. Gò đá rộng gần bằng một ngọn đồi, có đá búp măng nhô lên vài trượng, trông rất đẹp mắt. Nếu không có việc gấp thì chàng cũng nán lại ngoạn cảnh chơi trong chốc lát, chàng chỉ ngó sơ qua rồi tiếp tục đi.

Nhưng, lúc ngó trên gò đá, chàng chợt thấy trên chót tảng đá búp măng có một bóng người, dáng lụ-khụ hơi quen đang vịn tay vào mỏm đá nhỏ. Nhìn rõ hơn, thì ra là bà Mai-nương.

Chàng lấy làm lạ và nghĩ rằng, chính mình đã đoạn tình với nàng áo đỏ và với phái Nam-hải cũng không còn quan-hệ gì. Nhưng mình đã thọ ơn của kỳ-lão Nam-Hải, giờ đây ngoài việc báo thù hãy còn việc trả ơn, nhưng biết có cơ hội nào ?

Trong lúc chàng ngập ngừng chưa bước thì nghe Mai-nương kêu lên :

— Có phải Từ công-tử đó không ?

— Phải !

— Từ công-tử hãy bước lại đây !

— Để làm gì ?

— Ta có vài lời muốn nói với công-tử.

— Muốn nói gì thì cứ nói !

— Chủ-công ta đã tận lực cứu công-tử sống lại, giờ đây ta xin nói chuyện cũng không vui lòng hay sao ?

Khẽ gật đầu, Bình từ từ bước lên gò đá rồi ngừng lại dưới tảng đá búp măng.

— Nầy Mai-nương, tại sao không xuống dưới đất bằng để nói chuyện mà phải đứng vịn mỏm đá, trông vất-vả quá vậy ?

— Không... Ta muốn Từ công-tử lên đây xem...

— Xem cái gì ?

Liền đó, Mai-nương lấy gậy trúc chống trên chót vót tảng đá búp

http://tieulun.hopto.org

măng, trong khi ấy, Bình nhanh chân bước lên gò đá. Nhìn Bình, Mai-nương lấy tay chỉ phía trước mặt, bảo :

— Xem kìa !

Nhìn theo tay Mai-nương, Bình hồi-hợp vô cùng... Chàng nhìn thấy dưới bóng trăng, cách đó hơn nửa dặm có một chiếc bóng mờ, của người con gái tóc xõa bờ vai, thân hình yểu-điệu bước đi chầm-chậm về hướng chàng...

Từ ngày chàng được cứu sống lại tới nay chưa từng gặp lại nàng áo đỏ lần nào. Không phải lòng gang dạ sắt, chàng vẫn nhớ thương nàng, nhưng vì mối thù của sư phụ, của cha, nên chàng không được cùng nàng sống chung.

Giờ đây, chàng đã trông thấy nàng, lòng chàng vô cùng cảm-động bất-giác chàng kêu lên như tiếng thở than :

— Tiêu cô nương, đến đây để làm gì ?

Không hiểu nàng áo đỏ nghe hay không mà chẳng nghe đáp, chàng chỉ nghe lời Mai-nương nói với chàng qua giọng đau buồn, xốn-xang :

— Chính già nầy cũng không hiểu !

★

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI TÁM

Quần hùng sa vào trận Loạn-thạch

Nhìn Mai-nương, Nguyên-Bình nói rất cảm-động...

— Nàng... không biết võ-công mà trong lúc nầy những nhân-vật võ-lâm trở lại dòm ngó đến pho sách quý của phái Nam-hải, Mai-nương để một mình nàng đi xa như vậy nguy-hiểm lắm.

Không đáp, nhưng Mai-nương cười lanh-lảnh, nghe nhức óc điếc tai. Bình ngạc-nhiên :

— Mai-nương cười gì ?

Bà vẫn không đáp cứ tiếp tục cười một hồi lâu mới thôi. Nguyên-Bình chú ý nhìn bà, tuy cười mà đầy nước mắt trên nét mặt nhăn nheo ; chàng càng ngạc nhiên hơn :

— Cuối cùng là Mai-nương có tâm-sự gì ?

Với đôi mắt ứa lệ, Mai-nương khẽ đáp :

— Nầy Từ-nguyên-Bình, gã không bằng loại cầm thú !

— Hừ, bà gọi tôi lại để rồi mắng tôi à ?

— Không, ta không mắng chưởi mà ta muốn nhắc rằng, Tiêu-nương đối với gã chỉ có một chân-tình, sau khi gã chết, nàng chẳng những nguyện suốt đời hy-sinh để sống bên xác chết của gã trong tòa cổ-mộ, cho trọn niềm chung thủy mà lại còn tự hủy hoại nhan sắc để tỏ lòng kiên-trinh. Gã phải biết một thiếu-nữ quý-trọng sắc đẹp của mình đến bực nào mà dám hủy-hoại là vì ai vậy ?

— Tôi đã hiểu rõ !

— Hiểu rõ à ?

— Vậy chớ Mai-nương cho tôi là hạng người gì lại không biết điều :

Mai-nương cười ra nước mắt :

— Cái đó là gã tự hiểu lấy, mà nhứt là việc đối xử với Tiêu-nương ?

— Tôi vẫn biết tình-cảm sâu đậm, nhưng tôi nghĩ đến mối huyết thù càng sâu đậm hơn !

— Thế là ái-tình không quan-trọng ?

— Đúng như vậy !

Bấy giờ hình bóng nàng áo đỏ dưới trăng, chỉ còn như chiếc bóng ma mờ ảo. Nhìn xa xôi, Mai-nương gọi nàng :

— Tiêu-nương, con là người thông-minh hiếm có trên đời nhưng rất tiếc con đã lầm một người !

Nghe lời nói Mai-nương, lòng Nguyên-Bình đau khổ vô cùng. Chàng muốn chạy theo nàng để xin lỗi và cùng nàng về Nam-Hải để hưởng những ngày vui của đôi uyên-ương, khăn khít, nhưng mỗi khi nghĩ đến thì hình ảnh của thầy, của cha bị chết thảm thiết lại hiện về trong óc chàng, khiến chàng đau xót, băn khoăn...

Bỗng nhiên, chàng nói quả-quyết với Mai-nương :

— Nầy Mai-nương, chuyện chúng tôi sẽ tính sau, giờ đây tôi có việc cần kíp, xin tạm-biệt !

— Gã không thể đi được !

— Bà nói thế nào chớ ?

— Nếu ta muốn rời chỗ nầy ta nào gọi gã tới đây làm chi và ta nào để cho Tiêu-nương một mình đi lang-thang như thế.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình càng không rõ gì hết, trố mắt nhìn Mai-nương !... Khi ấy đôi mắt của bà lệ tuôn như dòng suối và nghẹn-ngào :

— Thật cũng lạ cho Tiêu-nương, cũng lạ thật ! Nàng chỉ một lòng yêu một người yêu, xem quý trọng người ấy hơn mình, nhưng rồi người ấy không để ý tới nàng !

Bất giác Bình rú lên :

— Mai nương ! Tôi...

Khoát tay, Mai-nương cướp lời chàng :

— Thôi thôi, đừng nói gì nữa ! Im đi càng hay hơn.

Biết Mai-nương có rất nhiều thắc-mắc trong lòng, nên Nguyên-Bình nín thinh. Đoạn Mai-nương nói tiếp :

— Sau khi gã đi rồi, một mình Tiêu-nương ở lại trước tòa cô-mộ, đứng thẫn-thờ suốt một ngày đêm không cơm nước gì hết. Ta có an-ủi nàng đừng buồn mà hình như nàng không muốn nghe...

Bình thở dài, lòng chàng như dao cắt, chỉ ứa lệ nhìn Mai-nương. Với giọng buồn bã, Mai-nương kể thêm :

— Rồi ta ở bên cạnh nàng trong một ngày đêm ấy, nàng cười như điên và bảo ta rằng, có một người đang sống trên đời này nếu chết mất thì lòng nàng hối-hận lắm.

Lúc ấy ta hỏi nàng hối-hận gì, có phải yêu lầm Từ-nguyên-Bình ?...

Nói tới đây, Mai-nương thở dài rồi nói tiếp :

— Nhưng nào biết ý nàng muốn nói là nàng tiếc mình không học tập võ-công để ngày nay không có cách gì làm cho người nàng muốn chết phải chết trong tay nàng.

Nghe nói, Nguyên-Bình khẽ giật mình, rồi chàng thầm nghĩ, nếu giờ đây chàng bỏ ra đi thì Tiêu-nương sẽ bị xúc-động, có thể chết ngất đi thôi, nhưng chàng nào hiểu, giờ đây đầu óc của nàng đã bị xáo-trộn, biến đổi lạ thường...

Chàng liền dịu giọng, bảo Mai-nương :

— Mai-nương, chúng ta hãy đi theo gọi nàng trở lại. Nếu không nàng sẽ gặp tai-họa bất ngờ.

— Làm sao mà theo được nàng ?

Nhón gót lên trông về phía trước, Nguyên-Bình còn thấy bóng nàng như lớp khói mờ dưới trăng, chàng hỏi Mai-nương :

— Nàng cách đây chừng ngoài một dặm, làm gì mà không đuổi theo được ?

— Thôi, đừng hòng đuổi kịp. Nàng đã dắt ta đến đây và dặn cứ tự-tiện đi một mình như vậy là nàng đã biết ta đi không khỏi chốn nầy.

Lộ vẻ ngờ, Bình hỏi Mai-nương :

— Hay là nàng đang bố trận ?

Mai nương gật đầu :

— Đúng vậy ! Nàng đã cho biết, một trận pháp mà nàng đang bố-trí rất nhiệm-mầu, không ai vào đó mà thoát khỏi được.

Nguyên-Bình từng thấy nàng áo đỏ bày Thạch-trúc trận, một số khá đông cao-thủ giang-hồ bị khốn trong trận ấy, hôm nay cũng là trận-pháp tương tợ thì tự-nhiên cũng khó thoát thân !

— Mai-nương, nếu nói như vậy thì Mai-nương cũng bị kẹt trong trận hay sao ?

— Tiêu tiểu-thơ có tính trước. Nàng nói con người khó tránh khỏi một lần chết mà chết phải coi như là sống, đừng sợ sệt, trái lại còn mừng nữa là khác !

Ta cũng sẽ bỏ xác nơi đây, vì trận đồ nầy vô được chớ ra không được nghĩa là ta chết vẫn không lạnh-lẽo cô đơn... hà hà... kể như ta không chết, vì có nàng làm bạn bên ta...

Nói tới đây bỗng Mai-nương cười một thôi thật dài, làm cho Nguyên-Bình ngờ vực, không tin lời của bà vừa nói. Chàng nghĩ rằng nếu nàng áo đỏ bố trận thật sự là lỗi bởi chàng gây đau thương cho nàng, từ yêu trở nên thù địch với chàng, hại chàng, đáng sợ...

Nhìn Mai-nương, Bình vòng tay khẽ thưa :

— Kẻ hậu-sinh nầy xin cáo-biệt Mai-nương !

Mai-nương chỉ ngước mặt lên trời cười ngất. Chàng không màng tới, đề chân-khí nhảy bay tới, những bước nhảy vọt khá công-phu mà qua không khỏi chòm đá búp măng và gò đá sạng, chàng lấy làm lạ. Trong lúc ấy nghe như có tiếng động sau lưng, quay lại nhìn, chàng thấy Mai-nương vẫn đứng trên tảng đá búp măng cười ra-rả, cách chàng lối 5 thước.

Bình kinh-ngạc. Tưởng chừng mình đã chạy với sức lực ấy ít ra cũng được vài dặm rồi, nhưng quái thật, thế là lời Mai-nương đã nói không sai.

Hãy nhận rõ, nàng áo đỏ đã biến đổi cả tâm-trạng, tính-tình một cách đột-ngột, nàng không muốn Mai-nương can-dự việc làm của nàng

http://tieulun.hopto.org

và cả Mai-nương cũng bị nguy khốn trong đồ trận. Còn Nguyên-Bình, nghĩ mình đã thoát khỏi Nhứt-quân-phủ không phải dễ, giờ đây lại sa vào quái trận nữa, chàng nóng lòng quá, cứ quay lưng trở lại đi về hướng khác.

Nhưng trên bước đi, chàng trải qua vô số tảng đá to và hình-dạng kỳ-quái... xem ra mình đã đi xa rồi, nhưng mình đã đi xa rồi nhưng tiếng cười của Mai-nương vẫn rõ bên tai. Chàng ngừng bước và ngó ngoái lại, chàng chỉ cách những tảng đá búp măng chừng 5, 6 thước ! Nổi giận chàng hét lên :

— Không được cười nữa, nghe không ?

Mỉm cười để làm gì ? Mai-nương gắt :

— Tôi muốn tôi cùng Mai-nương tìm cách thoát khỏi nơi nầy rồi sẽ nói chuyện sau.

— Vậy thì gã hay nghĩ ra kế hoạch, ta không cần.

— Không lo để chết trong nầy hay sao ?

— Tiêu tiểu-thơ đã cố ý cho ta chết nơi đây thì ta thoát ra để làm gì. Ta cũng khuyên gã nên chết nơi này để lưu hài cốt cho nàng thấy.

Nguyên-Bình hứ một tiếng rồi lẳng-lặng quan-sát chung quanh, nhìn ra phía trước thấy vầng trăng soi sáng, những tảng đá búp măng trên gò đá vẫn không thay đổi. Nhưng quan-sát lần nữa, chàng bắt đầu chạy tới, trong vùng của chàng đang chạy, toàn là sỏi đá lởm-chởm dưới chân, chàng chạy tới chạy lui trong vòng lẩn-quẩn và gót chân vẫn trở về y chỗ đứng lúc nãy. Phải định thần để cố sức nhảy qua những lớp đá sỏi ; mỗi lần nhảy, cao hơn cả trượng, những tảng đá búp măng sát bên chân chàng hình như cũng bay theo. Lấy làm lạ, chàng dừng chân lại để quan sát những hiện-tượng lạ-lùng chung-quanh. Lúc ấy, Mai-nương vừa cười vừa kêu chàng :

— Gã chạy một năm cũng trở lại chỗ cũ, không đi tới được bước nào, chạy mất công. Thôi, nghỉ đi một lát để xem sao !

Liền ngửng đầu lên nhìn, chàng thấy bà Mai-nương đứng trên tảng đá búp măng, cách chàng không hơn 5, 6 thước ! Tinh thần chàng hết sức khẩn-trương và căm giận vô cùng. Song chưởng tung ra một lượt theo một bước nhảy vọt tới, chàng xô tảng đá búp măng. Tảng đá gãy đổ, bà Mai-nương giựt mình té xuống đất.

— Mai-nương, nhứt-định bà đã có cách thoát khỏi nơi nầy ?

— Không có ! Tiêu-nương đi tới gần ta sao mà không trông thấy ?

Nàng mang kỳ thơ trong mình, mong nàng được bình-an ! Có vậy, ta chết mới nhắm mắt.

Bỗng nhiên, Từ-nguyên-Bình hú lên một tiếng dài, thanh Diệt-tình-kiếm huơi múa suốt 36 thế trong kiếm-pháp truy-phong, nhắm vào những tảng đá dị-kỳ, Bình chém loạn-xạ. Trong chớp mắt, những tia lửa nhoáng, xẹt như hoa điện và sáng rực một vùng ; những mảnh đá bể nát văng tung-tóe lấp trời và gió kiếm ào ào, khí-thế cực-kỳ mạnh-bạo và cảnh-tượng trông rất rùng-rợn.

Vừa huơi gươm chém đá, vừa bước xông tới hơn nửa tiếng đồng hồ, chàng nhìn thấy chung quanh chàng toàn là đá nát, bay bổng có, rớt xuống có, đôi mắt chàng hoa lên.

Ngừng lại để quan-sát tình-hình, bỗng-nhiên chàng nhăn mặt cười, rồi than thở một mình :

— Tiêu cô-nương ơi ! Cô nương đã đau-khổ mà làm một việc như ngoài ý muốn ! Đáng tiếc !

Mai-nương xen vào :

— Từ công-tử hãy kiềm-điểm lấy mình, đừng nói đến người khác !

Không quan-tâm đến lời nói của Mai-nương, Nguyên-Bình chỉ tả xông hữu đột với thanh trường-kiếm trong tay. Chàng lo mở đường ra, nhưng đã hết đêm rồi, chàng vẫn còn đứng trơ trên những đống đá vụn.

Ánh thái-dương bừng dậy từ phương đông, chàng ngừng hoạt-động, nghe mệt mỏi vô cùng. Một đêm phí sức, không kết-quả, chàng chẳng yên lòng... Mấy tiếng thở dài của chàng khiến Mai-nương động lòng thương xót :

— Từ-nguyên-Bình, đừng thở than ! Nếu Tiêu-nương biết gã sắp chết nơi đây chắc là nàng sẽ trở lại. Nàng đã thấy trước, nhờ phụ thân nàng cứu gã sống lại rồi cũng phải có ngày nầy, chính ta cũng hối hận.

— Tiêu cô nương kể ra là người thông-minh tuyệt-đỉnh, nhưng làm như hôm nay là ngu muội còn hơn một người ngu-muội tầm-thường !

— Tại sao gã dám nói như thế ?

Chàng không đáp. Chàng nhận thấy trong giờ phút nầy nói nhiều vô-ích. Chàng bỏ Mai-nương, vận chưởng-lực bước tới vài bước và đưa mắt nhìn phía trước, chợt thấy hai bóng người đang nhằm gò đá chạy tới. Tuy chàng chưa trông rõ mặt hai kẻ lạ là ai, nhưng chàng

http://tieulun.hopto.org

đã đoán chừng họ cũng sa vào đồ trận nầy, không có cách thoát thân. Nghĩ thế, nên chàng cất tiếng kêu :

— Hai vị hãy ngừng chân !

Hai người lạ dùng thân pháp thật nhanh. Khi Nguyên-Bình gọi, họ đã chạy tới gò đá, mới nghe tiếng gọi, họ dừng lại...

Bình chưng-hửng. Thì ra chẳng ai xa lạ, chính là Thượng-quan-Tung và Thượng-quan Uyển-Thanh. Liền đưa mắt liếc chàng, Uyển-Thanh nhăn mày liền nói với Thượng-quan-Tung :

— Cha, gã ấy có mặt ở nơi đây.

Lườm Nguyên-Bình, Thượng-quan-Tung cười nhạt.

— Từ-tiểu-hiệp mạnh giỏi chớ ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Xin Thượng-quan bảo-chủ hãy ngừng bước nơi đây !

— Lạ nhỉ ! Từ-nguyên-Bình định mưu-kế ác-hại gì đây hả ?

Nghe nàng hỏi với ý ngờ vực, Nguyên-Bình đã nhận được nàng, vì đã thua chàng mấy trận giao-đấu, nên khi nghe chàng bảo cha con nàng dừng chân, nàng sợ chàng làm hại, nhưng chàng vẫn thản-nhiên cho Uyển-Thanh biết :

— Nầy Thượng-quan cô-nương, dù cô cùng lịnh-tôn có mặt nơi đây, kẻ dưới nầy cũng không hề sợ !

Qua một chuỗi cười dài, Thượng-quan-Tung gắt lời :

— Không nên nói lớn lối ! Này Từ-tiểu-hiệp, gã đã mấy lượt khinh-thị con gái ta là bởi nguyên-do nào ?

— Chuyện đó do con gái ông bịa đặt chớ tôi nào có lỗi gì đáng trách ?

Không dằn được cơn nóng giận, Uyển-Thanh thúc-giục Thượng-quan-Tung :

— Cha đừng buông tha hắn !

Liền biến sắc, Thượng-quan-Tung nổi giận lôi-đình :

— Từ-nguyên-Bình, ngươi xem dưới mắt không người hả ?

Vừa hỏi gay-gắt như thách đố, lão ta vừa xích lại gần, cách Bình chỉ còn hơn một trượng, định gây sự. Nhưng lòng Nguyên-Bình rất chân-thành, chàng nghĩ rằng, đối với cha con Uyển-Thanh, chàng không thù không oán, nỡ lòng nào nhìn họ phải chịu nguy-khốn trong trận đồ. Nghĩ thế, chàng ôn-tồn nói với cha con Uyển-Thanh :

— Nếu Thượng-quan bảo-chủ và cô-nương bước tới trước vài bước nữa thì sẽ gặp tai họa, có thể bỏ mình !

Hai người không tin lời Nguyên-Bình, vẫn mạnh dạn bước tới 7,8 thước. Bình quát to :

— Nơi nầy, nàng áo đỏ của phái Nam-hải đã bố-trí đồ trận, vô được chớ ra không được, chính tôi đang mắc kẹt trong nầy, đối với tôi, hai vị không oán thù chi, tội gì phải noi theo dấu bánh xe đã đổ của tôi.

Nghe Nguyên-Bình lưu-ý, Thượng-quan-Tung liền ngừng chân, khi ấy Uyển-Thanh hỏi ông ta :

— Nầy cha, cha tính sao đây ?

— Ừ,... theo lời gã ấy nói thì...

— Cha, gã ấy nhát gan, nên muốn nêu danh nàng áo đỏ ra để rung cây nhát khỉ, dù có đồ trận hay không, chúng ta vẫn không sợ.

Nãy giờ Mai-nương đứng gần đó và đã nghe rõ câu chuyện giữa 3 người. Khi nghe Uyển-Thanh nói phách-lối, bà nổi giận thét to :

— Nầy đứa con gái hèn mọn, dám khinh thị nàng áo đỏ à ?

Ngảnh lại thấy Mai-nương, Uyển-Thanh đáp nhanh :

— Tất cả người trong phái Nam-hải đều là người hèn, nên khinh thị là vừa.

Mai-nương cười hóm hỉnh :

— Đứng đó mà mắng, giỏi xích tới đây một vài bước thử coi ?

Thanh trường-kiếm của nàng Uyển-Thanh đã vung ra, mày liễu của nàng nhăn lại, nàng xông tới. Nguyên-Bình khuyên can bằng một lời nói :

— Nầy Thượng-quan cô-nương, hãy nghe kẻ dưới nầy một lời nói, chỉ một lời thôi !

— Thôi đừng có màu mè vô ích !

— Cô nương đừng giận ! Nóng nầy nhứt thời có thể gây họa to cho mình !

— Lạ quá, tại sao phải lo cho ta nhiều dữ vậy ?

Nàng nói qua vẻ mặt thèn thẹn và hình như trong giờ phút nầy trong lòng nàng bối rối, mất tự nhiên. Nguyên-Bình vẫn tiếp lời qua thái-độ thành-khẩn :

— Cô nương chúng ta là con người võ lâm vả lại không thù oán nhau nên tôi há nỡ để cho cô mang tai-họa ?

— Người đã lặp đi lặp lại hai ba lần cái câu không thù không oán với ta nhưng tại sao người không nhớ rằng người đã mấy phen làm nhục đến ta, ta...đã hận người đến thâm xương rồi đó !

http://tieulun.hopto.org

Nghe mà không nhận rõ được thâm ý của nàng — một thiếu-nữ đã thầm yêu chàng từ lâu, ngập ngừng trong giây lâu, chàng mới nói nên lời :

— Thật ra tôi đã có lỗi với cô nương, nhưng không phải cái lỗi cố ý, xin cô nương đừng lấy làm lạ và cũng xin đừng... cố chấp !

Thoáng nhìn Nguyên-Bình, Uyển-Thanh khẽ đáp :

— Nầy Từ công-tử, tôi không có hờn giận gì đâu !

Vừa nói, nàng vừa bước xích tới gần Bình. Chàng e-ngại kêu lên :

— Cô nương hãy đứng lại !

Nhưng, trong bất-giác, chàng cũng tiến chầm-chậm tới một bước có hơn. Còn Uuyển-Thanh vâng lời chàng, ngừng lại, đứng trên đống đá nát.

— Cô nương muốn bước tới để làm gì ?

— Vì nghe lời công-tử vừa nói mà lòng tôi cảm thấy mừng. Giờ đây Từ công-tử định đi Quỉ-vương-cốc thì chúng ta cùng đi. Nhưng đi bằng cách nào đây ?

Nguyên-Bình liền lộ vẻ ngạc-nhiên. Chàng không hiểu tại sao nàng biết ý-định của chàng, nhưng chàng cứ nói thật :

— Cô nương muốn đi theo, nhưng tôi e cho cô nương đi không tới đó được mà hỏi đi bằng cách gì để làm chi ?

Nàng vừa ngạc nhiên vừa giận, định trả lời thì Trương-quán-Tung hét lên :

— Từ tiểu-hiệp đã nói với dụng ý gì ?

Đã biết Thượng-quan-Tung hiểu lầm mình, nhưng Nguyên-Bình vẫn vui vẻ đáp :

— Như tôi đã nói, nơi nầy là đồ trận của nàng áo đỏ đã bố-trí, vô được chớ ra không được, Thượng-quan cô nương cũng sa vào trận rồi, làm sao theo tôi đi Quỉ-vương-cốc cho được.

— Hứ,... tôi không tin ! Uyển-Thanh giận dỗi.

Thấy ghét quá, Mai-nương xen vô :

— Không tin thì thử bước tới coi nào !

Lườm Mai-nương, nàng chạy xông tới trước. Khi ấy Bình thấy rõ nàng chỉ bước loanh-quanh những tảng đá dị hình rồi ngừng lại, mặt nàng lộ vẻ kinh-hoàng, rồi nàng tiếp-tục bước nữa, chừng giây phút sau, cũng ngừng lại nữa. Nàng đứng sát bên tảng đá dị hình với gương mặt hốc-hác. Thượng-quan-Tung thấy vậy lo sợ hỏi nàng :

— Thanh con, làm sao thế ?

Nàng bệu-bạu :

— Con không đi được tới đâu cả và hình như thoát ra cũng không được nữa !

— Có lẽ con đã bị thuật che mắt « chướng nhãn-pháp » của con yêu Nam-Hải rồi. Giờ đây con có nhìn thấy cha không ?

— Thấy, nhưng bị đá nát dưới chân bước không được !

— Vậy, để cha bước tới dìu con đi !

Lúc ấy, Mai-nương cười kiêu-hãnh :

— Hay lắm đấy ! Bước tới một người thì kẹt một người, hai người thì kẹt cả đôi !...

Khi Mai-nương nói chưa dứt, Thượng-quan-Tung đã co giò phóng tới. Nguyên-Bình liền khuyên can :

— Không nên, Thượng-quan bảo chủ ! Hãy lui lại !

Nhưng vì sĩ-diện cá-nhân và ỷ võ-công cao, nên Thượng-quan-Tung bất chấp lời khuyên của Nguyên-Bình, ông ta nhảy tới đứng bên cạnh Uyển-Thanh, nắm cánh tay nàng nầy, cả hai người bước đi, nhưng không hiểu tại sao thân-hình cứ quay tròn như chiếc chong chóng chung quanh những tảng đá dị-hình. Trông khi ấy, Mai-nương cười ngất. Nguyên-Bình vẫn tha-thiết khuyên :

— Hai vị hãy dừng lại !

Bấy giờ cha con Uyển-Thanh mới chịu ngừng chân, mồ-hôi trán của hai người ướt đẫm. Mai-nương cười thách thức :

— Sao, muốn nếm thử mùi võ-công của phái Nam-Hải hay không ?

Thật ra cha con Uyển-Thanh không biết Mai-nương cũng bị nguy khốn trong quái trận nầy. Họ nghĩ rằng đồ trận do nàng áo đỏ của phái Nam-Hải bày ra thì Mai-nương là người trong phái ấy, dĩ-nhiên bà ta đã hiểu cách phá trận, nhưng lại nghe bà ta hỏi thách-đố như thế, cả hai người đều tức giận bước tới toan động-thủ.

Uyển-Thanh chỉ mũi kiếm trước bụng Mai-nương đe dọa :

— Hãy dắt ta thoát khỏi trận đồ, mau lên !

Không né tránh, cũng không đối phó lại, Mai-nương chỉ nhìn Uyển-Thanh cười ngất. Khi ấy, Thượng-quan-Tung dợm tung chưởng ra đập Mai-nương, nhưng liền đó Nguyên-Bình quát to :

— Hai vị không thể áp bức bà ta được !

http://tieulun.hopto.org

Đánh một chưởng thênh không. Thượng-quan-Tung hỏi gay-gắt :

— Không đe dọa bà nầy, chúng ta làm sao ra khỏi trận đồ ?

— Chính bà cũng bị nguy khốn trong trận như chúng ta, áp bức bà có tác dụng gì.

Uyển-Thanh lấy làm lạ :

— Người của phái Nam-hải sao lại bị kẹt trong trận do người cùng phái bày ra ?

Trong lúc Uyển-Thanh nói với Nguyên-Bình, bất ngờ bị Mai-nương đưa ngón chưởng chỉ chính giữa thọt mạnh vào lưỡi gươm của nàng. Thanh trường kiếm bị dạt ra gần 3 thước rồi bà chống gậy trúc đứng lườm Uyển-Thanh. Tay nàng vẫn nắm chắt chuôi kiếm trở thế đứng, chém tới Mai-nương 3 nhát, bà ta nhanh nhẹ nhảy dang ra một bước. Nện mạnh chiếc gậy trúc trên mặt sỏi đá, bà hỏi lớn lên :

— Các người đã trông thấy quái trận của phái Nam-hải còn muốn biết những thể thức võ-công của phái ấy nữa sao ?

Uyển-Thanh đáp rất ngắn :

— Đừng nói rườm rà không chịu dắt ta ra khỏi trận thì bỏ mạng bây giờ !

Mai-nương chỉ cười ngắt, tiếng cười kéo dài như vô tận. Giờ đây lòng bà cũng đau khổ, một thứ đau khổ thông cảm với nàng áo đỏ bà ngẩn-ngơ, mơ màng như kẻ đã mất hồn nên tiếng cười ấy có thể gọi là tiếng cười điên. Nhưng hại thay, thừa lúc ấy Uyển-Thanh chém tới tấp vào người bà, bà miễn cưỡng đưa gậy trúc ra nghinh đấu.

Hai người giằng co hơn 7, 8 hiệp, Nguyên-Bình tung song chưởng đập vào kiếm và gậy những tiếng « lốp bốp » phát ra vang dội theo làn gió chưởng hàn-âm-khí chịu không nổi lạnh, hai người đang giao đấu phải lui ra qua tiếng rú thất thanh :

— Tử tiểu-hiệp, can thiệp như vậy có dụng ý gì ?

Đứng giữa Uyển-Thanh và Mai-nương, Nguyên-Bình dịu giọng đáp :

— Chúng ta là những người cùng cảnh bị nguy khốn tại sao xâu xé nhau mà không lo tìm cách thoát thân ?

Uyển-Thanh nhoẻn miệng cười duyên và nhìn Nguyên-Bình :

— Tử công-tử, đừng lo đến tôi !

— Nhưng dù sao cô nương cũng phải biết, giờ đây động thủ là không hợp thời.

Mai-nương liền xen vô :

— Ta khuyên các ngươi hãy chịu lấy cái chết nơi đây, đừng mơ tưởng đến việc thoát thân, vô ích lắm !

Uyển-Thanh muốn mở lời phản-đối Mai-nương, nhưng bỗng nghe có tiếng chân bước đằng sau lưng. Cả bốn người đều quay lại nhìn thấy « Thần-toán-tử » Dương-văn-Nghiêu đang đứng sát bên tảng đá dị-hình. Hắn liền hăng-hái nói lên :

— Tốt lắm đấy ! Những người có mặt đây đều có phần !...

Cũng như ba người kia, Thượng-quan-Tung không hiểu ý Văn-Nghiêu :

— Dương-huynh, nói thế nghĩa là gì ?

Đưa tay chỉ Mai-nương, hắn đáp :

— Các người đã bao vây lập bà nầy chính mắt kẻ dưới nầy bắt gặp thì kể như kẻ dưới này cũng dự một phần.

— Dương-huynh cứ giải rõ hơn, chúng tôi vẫn chưa nhận được ý-tứ sâu xa của Dương-huynh.

Hãy rõ hơn, « Thần toán-tử » Dương-văn-Nghiêu không những giỏi về môn học Thổ-mộc lại còn nghiên-cứu, khám-phá được sự biến-hóa của kỳ-môn ngũ-hành. Thế nên hắn đã quan-sát và đã biết nơi này là một trận-pháp độc-hại, bí-hiểm đã bố-trí rất tinh-diệu.

Trên đường đi Quỉ-vương-cốc, hắn qua ngang đây, chợt thấy cha con Thượng-quan-Tung, Từ-nguyên-Bình và Mai-nương. Lúc đứng đằng xa, hắn đã trông thấy Uyển-Thanh động-thủ với Mai-nương lại có Nguyên-Bình nhảy vô can-thiệp, hắn cho rằng ba người nầy đang giành giựt pho sách quí của phái Nam-Hải trong mình Mai-nương, nên hắn vội vàng chạy tới với ý muốn « đính máu ăn phần ».

Bấy giờ, sau lời giải-thích mập mờ, úp mở của Văn-Nghiêu, Thượng-quan-Tung suy-nghĩ một hồi mới hiểu được, nên ông ta nói với Văn-Nghiêu :

— Kẻ dưới nầy đã hiểu ý Dương-huynh rồi.

Lúc ấy, Nguyên-Bình cũng đoán biết nên xen vào ngăn chặn lòng tham của Văn-Nghiêu :

— Dương bảo-chủ, không nên !...

Hắn lắc đầu cười nhạt :

— Tử tiểu-hiệp với nàng áo đỏ của phái Nam-Hải có giăng thắt một mối tình thì dĩ-nhiên tiểu-hiệp phải bênh-vực, giúp đỡ phái ấy,

http://tieulun.hopto.org

nhưng dù gì là vì, Dương mỗ nầy vẫn tiến-hành theo ý riêng của mình !

Bịnh nhận thấy bao nhiêu lời tử-tế, chân-thật của mình đã bị Văn-Nghiêu phản-đối, chàng tức giận, muốn nói thêm, nhưng hắn đã nhảy tới gò đá. Thấy vậy, Mai-nương và Thượng-quan-Tung cười ngất.

Là một hạng người gian-xảo, nhưng cũng túc-trí đa mưu, Văn-Nghiêu đã nhận-định tình-hình trước mắt, hắn thấy không dễ gì hành-động suông-sẻ được, nếu láng-cháng sẽ bị kẹt trong quái trận nầy như thường và vô tình sẽ đầy Thượng-quan-bảo cùng phái Nam-hải kết thành một khối liên-minh. Hắn giận biến sắc :

— Thượng-quan huynh cười gì ?

Thượng-quan-Tung thản-nhiên đáp :

— Dương-huynh, chúng ta đồng chung cảnh-ngộ, tốt hơn là không nên hỏi nhiều !

Với trí thông-minh, hắn đã đoán biết Thượng-quan-Tung không muốn gây sự nhưng buộc lòng phải giữ lấy uy-tín cá-nhân, nên hắn bỏ lãng vấn-đề, đi quan-sát những tảng đá kỳ-quái đứng trước mắt. Soát chung quanh, hắn biến sắc, vì hắn thấy rõ từng tảng đá trên gò là một then chốt bí-mật tinh-vi của trận-đồ. Không nói gì hết, hắn tiếp-tục đi vòng quanh những tảng đá để quan-sát tường-tận theo cặp mắt chuyên-môn ngành thổ-mộc của hắn. Lúc ấy mọi người đều theo dõi từng cử-động của hắn mà hy-vọng rằng, có thể theo chân hắn thoát khỏi quái trận.

Đoạn hắn cười ha-hả qua dáng tự đắc :

— Chỉ có thế thôi...

Nghe hắn nói, mọi người càng tin-tưởng hơn, nên đều tỏ vẻ mừng và chăm-chú ngó theo hắn, trong khi hắn bước nhanh theo chiều quanh co của những tảng đá không hàng ngũ, trên gò bí-mật ấy.

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI CHÍN

Uyển-Thanh muốn chết chung với Nguyên-Bình...

Trong giây lát Dương-văn-Nghiêu lại cười ha-hả, sắc mặt lộ vẻ vui vô cùng...

Uyển-Thanh lật-đật hỏi :

— Dương-bảo-chủ đã có cách ra khỏi trận nầy rồi hay sao ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Chưa chắc...

Mai-nương cười lạt :

— Nếu như y ra được, ta không thèm sống nữa làm gì !

Dương-văn-Nghiêu đi loanh quanh mấy vòng, sắc mặt càng lúc càng vui chỉ trong giây lát lão ta đã đi đến hơn 3, 4 mươi vòng, rồi sau đó lão đi chậm lại lần-lần...

Và cũng trong lúc đó, thái-độ của lão ta lại thấy vô cùng lo-lắng, chỉ trong giây lát, mồ-hôi đổ ra như tắm trên trán, và nữa tiếng đồng hồ sau, lão bỗng đứng khựng lại.

Lúc đó, mặt lão đã xám như tro...

Thở dốc một lúc, Dương-văn-Nghiêu ngửng đầu lên bảo :

— Thượng-quan-huynh, lúc nãy tôi đã ra sát gần mé trận, chỉ chút nữa là đã ra được rồi...

Mai-nương cười lại :

— Hừ, không biết mắc cỡ, người chỉ đi loanh-quanh một tảng đá, không hề bước ra ngoài được một bước mà còn dám nói khoác ..

Dương-văn-Nghiêu nghe nói mặt hết sức sượng-sùng...

Lão đứng sững sờ hồi lâu hỏi :

— Ai lập trận này vậy ?

Thượng-quan-Tung đáp :

— Cô áo đỏ của phái Nam-Hải !

Dương-văn-Nghiêu bỗng vọt mình tới trước về phía Mai-nương...

Uyển-Thanh lật đật ngăn :

— Không nên bức bách bà ấy, và chính bà cũng chưa biết cách ra khỏi trận này...

Dương-văn-Nghiêu quay đầu lại nhìn Thượng-quan-Tung, đôi mắt sáng quắc như lửa, lòng lão ta vừa bực tức đến cực-điểm... Vì

http://tieulun.hopto.org

sở dĩ lão ta bị lọt vào đây là do lời khích của Thượng-quan-Tung...

Thượng-quan-Tung cũng không chịu lép, lão ta quắc mắt nhìn lại Dương-văn-Nghiêu...

Hai người ghìm nhau hồi lâu, bỗng nghe Dương-văn-Nghiêu gầm lên một tiếng rồi tấn tới vung tay phải dùng thế «Câu tinh mô nguyệt» chọt thẳng vào bụng Thượng-quan-Tung...

Thượng-quan-Tung biết trước rằng, không khi nào Dương-văn-Nghiêu biết tự trách mình, vì mình mà mới bị lọt vào chỗ nguy-hiểm, thế nào lão cũng trách người khác, và như thế sẽ hạ thủ để hại mình, thế nên Thượng-quan-Tung luôn luôn đề phòng, khi Dương-văn-Nghiêu vừa chớp tay là Thượng-quan-Tung đã rùng mình dùng thế Điều-vân tứ-hợp chặn lấy ngọn đòn của Dương-văn-Nghiêu...

Hai bên xuất thủ đều lẹ như chớp, chỉ nghe «bốp» một tiếng, hai ngọn chưởng gặp nhau...

Hai bên đều là những tay nổi tiếng trong giới võ-lâm, về võ-công tuy không giống nhau, nhưng công-lực của đôi bên, ai ai cũng đều thâm hậu, thế nên sau khi hai ngọn chưởng chạm nhau, người nào cũng bị thối lui một bước...

Bỗng nghe Nguyên-Bình hét lớn :

— Dừng tay !

Dương-văn-Nghiêu nổi giận :

— Can hệ gì đến ngươi ?

Nguyên-Bình bước tới một bước :

— Tôi khuyên dừng tay thì nên dừng tay đi...

Dương-văn-Nghiêu gầm lên một tiếng rồi lẹ làng phóng ra một chưởng đánh Nguyên-Bình.

Trong lúc chưa biết tính sao, bỗng thấy Thượng-quan-Tung bước tới tấn-công vào phía hông Dương-văn-Nghiêu.

Nguyên-Bình lật đật vung tay trái phóng ra một ngọn hàn-phong chặn lấy tay của Thượng-quan-Tung, còn tay mặt, chàng chỉ dùng có 6 phần sức để đỡ ngọn đòn của Dương-văn-Nghiêu.

Bỗng nghe Dương-văn-Nghiêu rú lên một tiếng rồi lảo đảo té ngồi trên mặt đất !

Mọi người nhìn lại, thấy mặt lão ta trắng bệch như giấy, toàn thân run lẩy-bẩy. Lão giương đôi mắt nhìn sững Nguyên-Bình không nói được lấy một lời.

Nguyên-Bình nghiêm giọng :

— Dương bảo-chủ, chúng ta tất cả đều bị khốn trong trận này, đáng lẽ phải biết thương nhau cùng nhau hợp sức như người đồng thuyền đang bị sóng gió, tại sao lại xung đột nhau làm gì ?

Lúc ngọn chưởng của Nguyên-Bình vừa khắc trúng chưởng của Dương-văn-Nghiêu, một khí âm-hàn cực-kỳ mãnh liệt đã lòn từ huyệt Lan-cung trên tay của lão xâm-nhập vào cơ-thể, chỉ trong giây phút hơi lạnh ấy truyền khắp kỳ-kinh, Bát-mạch và 72 Quang huyệt trong người của Dương-văn-Nghiêu.

Nếu là người không có trình-độ mấy mươi năm công-lực như Dương-văn-Nghiêu, thì tất nhiên phải ngã lăn ra chết lạnh, còn họ Dương lúc ấy đang lóp-ngóp ngồi dậy, rán sức vận-dụng chân-khí để cố đẩy khí âm-hàn ấy ra ngoài, thế nên trong khi Nguyên-Bình nói, tuy lão ta nghe rất rõ ràng, nhưng không thể nào mở miệng trả lời được...

Cha con Thượng-quan-Tung đứng một bên, thấy chỉ có một chưởng, Nguyên-Bình đã đánh té Dương-văn-Nghiêu một cách dễ-dàng, hai người đều giựt mình kinh hãi.

Võ-công của Dương-văn-Nghiêu thì cha con Thượng-quan-Tung biết một cách rất rõ ràng, nay lão ta đã bị Nguyên-Bình hạ một cách dễ dàng như thế thì võ-công của Nguyên-Bình thật không sao lường được.

Uyển-Thanh lật-đật hỏi :

— Từ công-tử đã dùng quyền-pháp gì lạ kỳ như thế ?

Nguyên-Bình cười gượng :

— Chính tôi, tôi cũng chưa biết...

Thượng-quan-Tung mắng :

— Thanh, con đã đặt chân trong chốn giang-hồ cũng nhiều năm, con cũng biết điều đại-kỵ trong giới võ-lâm là không bao giờ hỏi võ-công của người khác, tại sao con lại còn hỏi như thế ?

Uyển-Thanh bị cha mắng, cúi đầu lặng-thinh...

Nguyên-Bình thấy thế lật-đật đỡ lời :

— Thượng-quan bảo-chủ chớ nóng giận, thật ra tôi cũng không biết mình đã dùng chưởng-pháp gì mà lại có uy-lực đến thế.

Thượng-quan-Tung chỉ nhìn chòng-chọc Nguyên-Bình trong lòng nửa tin nửa ngờ.

http://tieulun.hopto.org

Uyển-Thanh thấy Nguyên-Bình đỡ cho mình, lòng nàng rất cảm-động, nàng khẽ liếc Nguyên-Bình, bỗng gặp đôi mắt chàng cũng đang nhìn nàng.

Bốn mắt gặp nhau, Uyển-Thanh thấy lòng mình xao-xuyến vô-cùng... nhưng Nguyên-Bình đã lật quay mặt sang nhìn chỗ khác...

Uyển-Thanh khẽ thở-dài ngẫm-nghĩ :

— Không biết chàng có nghĩ đến ta không ? Hay là chính ta đã nghĩ ngợi vẩn-vơ ? Tại sao có lúc chàng lại làm cho ta bực-tức vô-cùng, nhưng tại sao cũng có lúc chàng lại nhìn ta với đôi mắt đầy cảm-tình như thế ấy ?

Suy nghĩ giây lát, bỗng đôi má nàng ửng-hồng, nhưng bên ngoài không một ai nhận thấy lòng người thiếu-nữ ấy đang xao-xuyến lạ-lùng.

Nguyên-Bình đã quay lại nhìn Dương-văn-Nghiêu. Lúc ấy sắc mặt của lão ta đã bớt xanh...

Bỗng thấy lão thở một hơi dài rồi từ từ đứng dậy hừ một tiếng :

— Thì ra Từ tiểu-hiệp đã luyện được môn Âm-hàn chưởng pháp lợi hại như thế, tôi bội-phục vô-cùng :

Nguyên-Bình lắc-đầu đáp :

— Xin Dương-bảo-chủ chớ khách khí như thế... chúng ta chỉ cần thoát khỏi chỗ nầy mà thôi, việc ấy phải cần tài lực của Dương bảo-chủ rất nhiều...

Dương-văn-Nghiêu lại ra dáng giận dữ :

— À...ngươi chế nhạo ta phải không ? chính lúc nãy người đã bảo ta không làm nên trò gì...

Nguyên-Bình chưa kịp nói gì, thì Uyển-Thanh đã bực tức :

— Này Dương bảo-chủ, Từ-huynh đã có hảo-ý, tại sao Bảo-chủ lại có thái độ không tốt như thế ?

Dương-văn-Nghiêu ngửng đầu :

— À, nguyên-do đó là hảo-ý của Từ tiểu-hiệp ?

Uyển-Thanh gật đầu :

— Đúng như thế.

Dương-văn-Nghiêu cười ha hả :

— Chuyện ấy thật là lạ, làm sao hiền-điệt biết được Từ tiểu-hiệp có hảo ý ? Hay là hiền-điệt đã có ý gì với chàng ta nên mới hiểu rõ như thế !

Câu nói của Dương-văn-Nghiêu làm cho Uyển-Thanh thẹn đỏ mặt, lúc ấy nàng muốn chui xuống đất để lánh mặt cho rồi, nàng muốn trả lời nhưng rất bối rối không tìm được lời gì để đáp.

Nguyên-Bình khẽ nhíu mày :

— Dương-bảo-chủ, đấu-khẩu nhau là chuyện chúng ta không nên làm, đó chỉ là chuyện của bọn người ngoài kẻ chợ, nếu Bảo-chủ muốn so tài thì Nguyên-Bình này cũng nguyện vui lòng thừa tiếp.

Nguyên-Bình đã dùng một giọng thật là cứng rắn...

Dương-văn-Nghiêu bỗng nổi giận, lão ta sắp sửa ra tay... Nhưng lão sực nhớ lại chuyện vừa mới xảy ra, lão gần muốn chết vì ngọn chưởng kỳ-lạ của Nguyên-Bình, thế nên bây giờ không còn tinh thần nào để thử thêm lần nữa, thế nên lão ta rán dằn cơn giận rồi lặng thinh...

Nguyên-Bình thở ra :

— Thưa Dương-bảo-chủ, vừa lúc nãy ý của tôi muốn nói là Bảo chủ rất rành về khoa kiến-trúc, các môn toán số, nhứt là về môn Ngũ-hành, Kỳ-môn, cho nên mới nói như thế, xin Bảo-chủ chớ hiểu lầm...

Dương-văn-Nghiêu nghe nói như thế trong lòng cũng thấy nguôi ngoai đôi phần. Lão vẫn lặng-thinh, liếc mắt nhìn chung-quanh một lượt.

Lúc ấy tất cả mọi người đều lặng-thinh, Dương-văn-Nghiêu nhíu mày ra chiều suy-nghĩ, độ một giờ sau, lúc đó mặt trời đã lên ngay đỉnh-đầu...

Bỗng nhiên lão ta lắc đầu than dài :

— Chắc có lẽ chúng ta phải chịu chết ở đây rồi !

Nguyên do là vì lão ta đã quan sát kỹ từng khối đá, nhưng càng quan-sát lại càng thấy kỳ-lạ, lão thấy mình như đang bị vây giữa một đám đá lổng-chổng quái-dị, không sao tìm được một lối thoát... Nghĩ đến đây, lão thấy mồ-hôi lạnh ra dầm-dề !

Thực ra Nguyên-Bình rất hy-vọng ở tài Dương-văn-Nghiêu, giờ đây lại nghe lão ta than-thở lộ vẻ tuyệt vọng, chàng ta cũng thấy lo sợ nên thở dài.

Thượng-quan-Tung lại bảo :

— Nếu có Tra-tử-Thanh ở đây thì có lẽ ra được...

Mai-nương cười chua chát :

— Có một ngàn Tra-tử-Thanh, cũng chưa chắc là đã bằng một ngón tay của tiểu-thơ chúng tôi...

http://tieulun.hopto.org

Dương-văn-Nghiêu nổi giận :

— Im ngay !

Mai-nương nhếch mép :

— Dương bảo-chủ định ra tay à ?

Dương-văn-Nghiêu bước tới một bước, vừa giơ tay lên, nhưng lão lại liếc mắt nhìn Nguyên-Bình, rồi bỗng nhiên lui lại chỗ cũ...

Uyển-Thanh cười hắt-hắt rồi bước lại gần bên Nguyên-Bình :

— Từ công-tử làm cho Dương-văn-Nghiêu phải kiêng như thế, thật ra cũng là điều khó làm được lắm đó...

Trước hết nàng đã bị cha rầy, rồi sau đó lại bị Dương-văn-Nghiêu chế nhạo, hai lần cũng đều nhờ Nguyên-Bình đỡ, thế cho nên nàng rất có cảm tình với chàng...

Nàng đến đứng kề bên, chàng thấy một mùi hương ngây-ngất lạ lùng làm cho chàng thấy lòng xao-xuyến vô cùng.

Chàng lật-đật trấn-định tâm-thần và ngẫm nghĩ :

— Từ-nguyên-Bình ngươi đã được ân-sư Tuệ-Không thương-mến truyền-thọ cho pho Đạt-Ma-Kinh và lại dồn cho tất cả công-lực của người vào cơ thể của ngươi để cho ngươi có cơ-hội phục-thù, giờ đây ngươi lại bị mê-say trong bể-ái, không biết gì phải trái, như thế thật là một người không xứng đáng gì cả...

Như sực tỉnh cơn mê, Nguyên-Bình nghiêm giọng :

— Cô-nương khen quá lời...

Đôi mắt Uyển-Thanh cứ nhìn chòng chọc vào Nguyên-Bình chan chứa cảm-tình.

Nàng thấy Nguyên-Bình nhìn nàng với đôi mắt trìu mến, lòng nàng thấy bồi hồi sung-sướng, nhưng chỉ trong giây-lát, chàng lại nghiêm sắc mặt rồi quay sang chỗ khác...

Uyển-Thanh buồn rầu thở dài, trong lúc đó thì Nguyên-Bình đã bước đi.

Uyển-Thanh nhìn theo Nguyên-Bình lòng nàng lại nẩy ra một ý-nghĩ lạ-lùng nàng muốn sao cho tất cả đừng thoát khỏi được trận này.

Tình-ý của Uyển-Thanh chỉ có Nguyên-Bình biết qua chút ít, còn kỳ dư các người khác không một ai chú-ý ; trong lúc đó thì Mai-nương ngồi xếp bàn tròn tay cầm gậy trúc chống xuống đất, còn tất cả đều đi tới đi lui trong khoảng đất trống nhỏ...

Mặt trời lần lần xế về Tây, chỉ trong giây lát, bóng đêm đã bao trùm tất cả vạn-vật...

Tất cả mọi người đã dùng mọi phương-pháp, nhưng không một ai bước ra khỏi khoảng trống ấy một bước nào...

Lát sau, trời đã tối đen như mực.

Nguyên-Bình thở dài :

— Hết một ngày rồi !

Thượng-quan-Tung oán trách :

— Con yêu-nữ của phái Nam-Hải thật là đáng ghét !

Mai-nương cười lạt :

— Hừ, nàng đã bị bọn ngươi bức-bách... nhưng rất đáng thương, tâm-tình của nàng đã gởi-gấm lầm cho một kẻ bạc-tình...

Nguyên-Bình nghe lời Mai-nương nói, lòng chàng thấy khó chịu vô cùng...

Trời càng khuya, ánh trăng le-lói xanh-xanh, đâu đây tiếng côn-trùng khóc than tha-thiết...

Lúc bấy giờ, trong khu đất đầy đá lởm-chởm ngổn-ngang ấy, phong cảnh trông thật thê-lương vô-cùng, tất cả mọi người đều rầu-rĩ, nếu như bị khốn trong trận này đến 9. 10 ngày tất nhiên sẽ bị chết đói hoặc chết khát. Giả sử như bên ngoài có ai đi ngang qua, thì cũng khó mà cứu cho được, trong hoàn-cảnh ấy, càng nghĩ càng thấy đáng sợ vô-cùng...

Chỉ có mình Nguyên-Bình đứng sừng-sững chàng mở mắt nhìn ra phía xa-xa...

Cảnh vật rõ-ràng trước mắt đó, nhưng rất lạ lùng là chỉ có thể nhìn được nhưng không bao giờ đi tới...

Uyển-Thanh bỗng nhè-nhẹ bước tới gần bên Nguyên-Bình thỏ-thẻ :

— Từ công-tử, chàng buồn lắm hay sao ?

Nguyên-Bình khẽ gật đầu...

Uyển-Thanh cúi đầu mân-mê tà áo :

— Còn tôi thì không...

Nguyên-Bình quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt nàng mở to, đen lay láy, lòng chàng bỗng thấy hồi-hộp vô cùng, chàng ngập-ngừng :

— Cô Uyển-Thanh... tôi...

Chàng chưa biết phải nói tiếp lời gì cho ổn, nên cứ ngập-ngừng rồi lại lặng thinh...

Uyển-Thanh lại thỏ-thẻ :

— Từ công-tử, chàng có ghét thiếp không ?

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình lật-đật đáp :

— Đâu có chuyện ấy...

Uyển-Thanh buồn rầu :

— Nhưng tại sao chàng lại lơ là đối với thiếp như thế ?

Nguyên-Bình gượng cười, nhưng không đáp một lời.

Uyển-Thanh lại nói tiếp :

— Từ công-tử, thiếp biết rõ lòng chàng đã có nghĩ đến một người rồi, nhưng hiện nay thiếp và chàng đang bị khốn trong trận này, có lẽ rồi phải cùng chết tại đây, tại sao chàng... lại không có một lời gì với thiếp cả.

Nguyên-Bình nghe Uyển-Thanh nói như thế, lòng chàng cảm động vô cùng.

Từ sau khi rời Thiếu-lâm-tự, tính cho đến nay, chàng đã gặp trước sau tất cả 4 nàng thiếu-nữ, người nào cũng đáng yêu, trước hết là chị em họ Đinh, kế đó là nàng áo đỏ, và giờ đây Uyển-Thanh.

Người ta đâu phải là sắt đá, cây cỏ, làm sao vô tình được, thế nên Nguyên-Bình đối với tình-cảm đậm-đà của 4 nàng ấy, làm sao chàng không cảm-động được, và nhứt là chàng rất cảm-kích chí-tình của nàng áo đỏ.

Nhưng bây giờ nàng áo đỏ lại bày ra quái-trận, làm cho chàng bị vây khốn và Uyển-Thanh cũng chịu đồng chung số phận. Có lẽ rồi đây chắc hai người không sao thoát khỏi được cái chết.

Chàng lại nhớ đến Tông-Đào, nghĩ đến chuyện đi tìm 4 vị thuốc khó khăn để cứu sinh-mạng cho mình, nếu giờ đây mà Tông-Đào biết chàng đã bị khốn trong trận, không biết người bạn vong-niên chí-tình ấy sẽ nghĩ như thế nào đây...

Chàng lại nhớ đến nàng áo đỏ, tuy là đa-tình, nhưng tánh-tình lại rất bí-hiểm khó dò, và nàng đã bị chàng kích-thích, và sau đây cũng chưa biết nàng sẽ có hành-động gì trong giới võ-lâm.

Bao nhiêu chuyện rối bời cứ dồn dập tới mãi trong đầu-óc làm chàng bối-rối vô-cùng.

Chàng đứng sững-sờ, thần trí miên man, cũng giống y như Tra-Ngọc lúc trước, đứng trước Bích-la sơn-trang, tâm-thần bị lững-lờ phiêu-dạt trước sắc đẹp của nàng áo đỏ.

Nhưng chỉ trong giây lát, hình ảnh nàng áo đỏ đã biến mất trong tâm-tư Nguyên-Bình, và bên tai đâu đây lại nghe văng-vẳng lời tha-thiết của nàng.

Lòng bối-rối như tơ, chàng cứ đứng sững-sờ như pho tượng đá.

Đứng kề bên Nguyên-Bình, Uyển-Thanh thấy mình đã đem tất cả lòng dũng cảm nói thật lòng mình cho Nguyên-Bình biết, nhưng lại thấy chàng ta cứ lạnh-lùng, như không nghe thấy gì, nàng bỗng nhiên lo ngại, rồi cũng đứng sững-sờ chẳng biết nói sao.

Nàng thấy buồn rầu vô-hạn, lòng chua xót vô-cùng, đôi giòng lệ lăn dài trên má nàng, nhưng trong lúc đó dường như Nguyên-Bình không hề hay biết gì cả. Chàng có biết đâu Uyển-Thanh đang nức nở bên cạnh chàng.

Nguyên-Bình lim-dim đôi mắt, cho đến khi hình dáng nàng áo đỏ phai mờ hẳn trong tâm-tư, chàng mới từ từ mở đôi mắt ra, nhưng sau đó chàng lại nhắm nghiền...

Vì trong lúc chàng vừa mở mắt, bỗng nhiên thấy lờ mờ trước mặt dường như có bóng tà áo phất-phơ của nàng áo đỏ, nên chàng lật đật nhắm mắt lại để xua đuổi những ảo-ảnh trong tâm-tư.

Nhưng chẳng vẫn thấy ảo-ảnh ấy cứ lảng-vảng đeo-đuổi mãi bên mình chàng.

Trong lúc chàng còn đang bồi hồi, bỗng nghe Thượng-quan-Tung gọi nho nhỏ :

— Nàng áo đỏ đã đến !

Nguyên-Bình giựt mình mở mắt ra nhìn thấy quả nàng áo đỏ đang đứng trước vùng đất đầy những gộp đá lởm-chởm, mặt nàng vẫn che tấm lụa đen như tự thuở nào.

Lại nghe nàng gọi nho nhỏ :

— Mai-nương, Mai-nương.

Mai-nương đứng phắt dậy hỏi :

— Tiểu-thơ trở lại đó à ?

Nàng áo đỏ thở dài :

— Vắng mẹ, Mai-nương tôi làm sao sống được... Mai-nương hãy đến đây...

Mai-nương lại hỏi :

— Nhưng làm sao tôi đến đó được ?

Nàng áo đỏ gật đầu :

— Đừng lo, tôi sẽ đến dắt Mai-nương ra...

Mai-nương lật-đật gọi :

— Tiểu-thơ ơi ! Từ công-tử cũng có ở trong này...

http://tieulun.hopto.org

Dường như nàng áo đỏ không nghe thấy Mai-nương nói gì cả, nàng cứ thản-nhiên bước vào trong trận...

Khi thấy nàng áo đỏ xuất-hiện, tất-cả mọi người đều tràn-trề hy-vọng, rồi sau đó lại thấy nàng bước vào trận, trong lòng ai-ai cũng mừng, vì nếu nàng dẫn Mai-nương ra thì tất cả đều có thể đi theo để thoát hiểm...

Chỉ riêng mình Nguyên-Bình, chàng nhìn nàng áo đỏ vô cùng lo-ngại, lòng chàng lúc ấy bối rối lo âu, và không nghĩ gì đến chuyện thoát-thân.

Trong giây lát nàng áo đỏ đã bước tới khoảng đất trống, nàng đến gần bên Mai-nương nhưng không thèm nhìn đến những kẻ khác.

Mai-nương giơ tay cầm lấy tay nàng áo đỏ rồi hỏi :

— Tiểu-thơ ơi! Nguyên-Bình đâu rồi ?

Nàng áo đỏ lạnh lùng :

— Từ-công-tử à ?

Mai-nương đáp :

— Phải, tiểu thơ không nhìn thấy chàng ta sao ?

Chỉ thấy nàng lắc đầu :

— Không, người ấy đã chết rồi !

Uyển-Thanh chặn ngang :

— Sai rồi, Nguyên-Bình hiện đang có mặt tại đây, ai bảo là đã chết ?

Nàng áo đỏ vẫn lạnh lùng như không nghe lời nói của Uyển-Thanh, nàng thúc-giục :

— Mai-nương, chúng ta đi thôi...

Dương-văn-Nghiêu lật đật bước tới một bước, chạy theo phía sau Mai-nương.

Mai-nương quay lại nạt :

— Đồ không biết xấu, ngươi có nhận là đã chịu thua, chịu phục chưa ?

Dương-văn-Nghiêu lặng thinh không đáp lấy được một lời.

Thượng-quan-Tung cũng lật đật kéo Uyển-Thanh bước tới gần phía sau Dương-văn-Nghiêu.

Uyển-Thanh giơ tay ngoắc lia lịa :

— Từ-công-tử, mau lại đây !

Nguyên-Bình vừa toan bước tới, bỗng nghe nàng áo đỏ nói lớn :

— Các ngươi chớ vội mừng, ta chỉ đem một mình Mai-nương ra mà thôi, còn các ngươi vẫn phải ở lại trong Tiên-thạch kỳ-trận này chứ !

Thượng-quan-Trung nghiêm giọng :

— Tiêu cô-nương, chúng tôi với cô, ngày xưa không oán, ngày nay không thù, tại sao lại đối xử như thế ?

Mai-nương bảo :

— Kệ họ, để ta ra khỏi trận, thì họ sẽ không còn nói gì được nữa...

Nàng áo đỏ cười lạt :

— Bộ tôi sợ họ à ? Nhưng người nào cũng có thể ra khỏi trận này, chỉ có người ấy thì không được...

Vừa nói nàng vừa giơ tay chỉ Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình bỗng thấy bực mình và rồi giận chàng hừ một tiếng :

— Nàng có bản lãnh, xếp trận để vây khốn người, tự nhiên cũng có người có thể tự mình phá trận để mà ra vậy...

Uyển-Thanh lật-đật xen vào :

— Từ công-tử, người chớ nói như thế, hãy mau đến chịu lỗi với Tiêu cô-nương đi rồi nhờ nàng dẫn ra khỏi trận...

Nguyên-Bình nổi nóng la lớn :

— Bậc Đại trượng-phu không hề sợ chết, ta đâu có thể nào cúi mình để van xin người khác cho được ?

Nàng áo đỏ dẫn Mai-nương đi được hai bước, Dương-văn-Nghiêu với Thượng quan-Tung cứ lẽo-đẽo theo sát phía sau. Nhưng Nguyên-Bình vẫn cứ đứng sừng-sững không hề di động, chàng cũng không thèm quay mặt lại nhìn.

Uyển-Thanh bước được một bước rồi quay lại gọi :

— Từ công-tử, mau lại đây !

Nguyên-Bình lắc đầu xua tay :

— Cô Thanh, cô đừng chú-ý gì đến tôi nữa.

Uyển-Thanh thấy lòng xót xa đau khổ vô cùng :

— Từ công-tử, sao người tự chuốc lấy khổ vào thân làm chi như thế ?

Trong lúc hai người đối đáp nhau nàng áo đỏ đã bước thêm ba bước.

Thượng quan-Tung quay lại nhìn thấy Uyển-Thanh, còn đứng sững một chỗ, lòng lão ta rất bối rối, nên hét lớn :

http://tieulun.hopto.org

— Uyển-Thanh, con muốn chết à?

Uyển-Thanh quay đầu lại:

— Thưa cha, cha cứ đi đi, con ở đây với Từ công-tử cho có bạn!

Nghe Uyển-Thanh đáp như thế, Thượng-quan-Tung rất đỗi kinh-hoàng.

Trong lúc đó, bỗng nhiên Nguyên-Bình bước tới một bước lẹ làng xỉa tay điểm huyệt Kiên-tỉnh của Uyển-Thanh, rồi thuận thế đẩy mạnh nàng về hướng Thượng-quan-Tung...

Thượng-quan-Tung lẹ làng giơ hai tay đón lấy con vào lòng...

Lão quay đầu lại nhìn, thấy Dương-văn-Nghiêu đã bước tới hai bước, nên hoảng-kinh, không kịp nói một lời cám ơn với Nguyên-Bình, lão chỉ lật-đật ôm Uyển-Thanh chạy theo.

Tánh-tình của Nguyên-Bình rất cứng-cỏi, nên chàng quay đầu sang chỗ khác, không hề nhìn theo đoàn người đang đi ra khỏi trận...

Bên tai chàng bỗng nghe tiếng nàng áo đỏ ngâm nho nhỏ, tiếng ngâm mới buồn rầu ảo-não làm sao!

Lúc ấy trong lòng Nguyên-Bình thấy buồn bã vô-cùng, chàng cũng chưa biết rõ lúc ấy chàng đang giận hay đang thương nàng...

Chỉ trong giây lát bỗng nghe Dương-văn-Nghiêu và Thượng-quan-Tung cười lớn vui mừng, Nguyên-Bình quay lại nhìn thì tất cả đã ra khỏi trận rồi...

Hai lão chỉ khẽ cúi đầu rồi lật đật phóng mình ra đi...

Mai-nương liếc nhìn vào phía trong trận rồi bảo:

— Tiểu-thơ, nếu Từ công-tử chịu cúi đầu nhận lỗi, đồng ý sống thác trọn đời với tiểu-thơ, thì tiểu-thơ cũng nên dắt chàng ra khỏi trận Tiên-Thạch...

Nàng áo đỏ chưa kịp nói gì thì Nguyên-Bình đã nổi trận lôi đình. Chàng la lớn:

— Mai-nương, chớ nói hồ-đồ như thế!

Nàng áo đỏ buồn rầu thở dài, từ từ quay lại rồi bước tới.

Mai-nương cũng lật-đật bước theo sau, chỉ trong giây lát hai người đã đi xa lối một dặm, bóng họ đã khuất tự hồi nào...

Lúc bấy giờ chung quanh khu trận, quang cảnh thật tĩnh-mịch vô cùng...

Nguyên-Bình bình tĩnh ngồi xếp bàn tròn trên mặt đất. Lúc ấy lòng chàng không thấy hối tiếc gì cả, và chàng cũng không có ý gì van-nài với nàng áo đỏ cả.

Chàng đang nghĩ ngợi về những ngày sắp tới, xem coi phải định như thế nào.

Chàng biết rằng bây giờ chỉ phải nhờ ở sức mình, tìm cách mà thoát ra khỏi nơi này, nhưng chuyện ấy chắc chàng không sao làm được.

Chàng cũng hi-vọng rằng, sau đám tiệc linh đình ở Qui-vương-cốc sẽ có người đi ngang đây, nhưng biết đến chừng đó chàng có còn sống được hay không, hay là chắc phải chết đói, chết khát lâu rồi. Mà nếu có người đi ngang đây cũng chưa chắc là đã cứu chàng được.

Nghĩ đến đây, lòng chàng thấy buồn rầu vô hạn.

Chàng nhìn ra phía xa xa, bên ngoài trận, thấy cảnh vật mờ mờ mông-lung, bỗng nhiên chàng thấy oán giận nàng áo-đỏ vô-cùng.

Từ khi chàng biết nàng áo-đỏ đến nay, thực ra lòng chàng cũng có cảm-tình sâu-đậm đối với nàng, nhưng chỉ vì chàng còn đang mang mối phụ thù trong lòng, mà đối phương lại là tay uy-danh lừng-lẫy trong giới giang-hồ.

Nếu muốn báo thù đó không phải là chuyện dễ-dàng, thế cho nên chàng không dám để cho mình lọt vào hố sâu của tình ái, làm nhụt mất chí-khí của anh-hùng.

Nhưng nào ngờ nàng áo đỏ vẫn cứ quấn-quít lấy chàng.

Hơn nữa tánh chất của nàng lại rất lạ lùng, nàng chưa hiểu rõ tâm-tư của Nguyên-Bình, cứ nghĩ rằng chàng không yêu nàng, thế nên từ yêu nàng sanh ra oán-hận, muốn sao cho Nguyên-Bình chết, để cùng được chung tình với chàng!

Bây giờ đây, nếu như không tìm được 4 vị thuốc qui ấy, thì chỉ trong vòng một năm nữa, thì thế nào chàng cũng phải chết, chàng nghĩ rằng trong thời gian ấy thế nào cũng phải phục-thù cho được, nhưng hiện nay lại bị khốn trong trận này, không thể làm gì được, nên chàng oán-hận nàng áo đỏ vô-cùng...

Buồn bã, chàng đi bách bộ trong khoảng đất trống ấy trong giây lát.

Chàng nghĩ đến mối tình oan-nghiệt ấy vừa đậm-đà vừa rắc rối cho chàng làm sao. Tuy chàng đã gắng hết sức để chế-ngự lòng mình nhưng rốt cuộc rồi cũng vẫn bị tình ái làm cho chàng phải bị lỡ-dở trong việc làm tròn nhiệm-vụ. Nghĩ đến đây chàng bực mình, dậm chân mấy lượt.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng chàng nghĩ lại, lúc mình ngã ra chết trong ngôi cổ-mộ, chính nàng áo đỏ đã đứng ra tự nhận là Từ phu-nhân, chàng rất cảm-kích mối thâm-tình ấy, vừa oán-hận, vừa yêu-đương làm cho lòng chàng bị rối loạn vô cùng.

Chàng ngửng mặt lên, trời đã tối sầm lại tự lúc nào.

∴

— Lúc bấy giờ công-lực của Nguyên-Bình đã đến mức thật cao, chàng tuy đã bị khốn trong trận một thời gian khá lâu, nhưng chàng vẫn không thấy đói khát gì, khi thấy trời tối mù-mịt, chàng liền ngồi xếp bàn tròn trên mặt đất...

Trong giây lát, vừng trăng lưỡi liềm lên lố-dạng, đây đó lấm-tấm vài điểm sao thưa, Nguyên-Bình ngửng mặt nhìn trời thở dài.

— Chàng biết rõ rằng tài-lực của mình không thể nào ra khỏi trận này, thế nên chàng liền lim-dim đôi mắt để dưỡng thần, không chủ-ý gì đến tất cả những hoàn-cảnh xung-quanh.

Một đêm trôi qua, đến sáng hôm sau, mình Nguyên-Bình đã ướt đẫm sương đêm, chàng từ từ mở mắt, bỗng nghe tiếng chân người rầm-rập, chỉ trong giây lát đã thấy bóng 3 người phóng mình nhanh tới.

Định thần nhìn kỹ, thì 3 bóng người ấy đi thẳng về phía Nguyên-Bình, lúc ấy chàng thấy trong lòng hồi-hộp vô cùng.

Chàng ta ngẫm-nghĩ :

— Trừ phi Dịch-thiên-Hành thôi, ngoài ra dù ai, ta cũng phải cho họ hay trước là không nên bước đại vào vùng trận nguy-hiểm này.

Chàng vụt đứng dậy nhìn thẳng về phía trước, định thần nhìn kỹ ba bóng đen ấy, rồi bỗng nhiên giựt mình kinh-ngạc.

Chàng thấy rõ, không phải ai đâu xa lạ, ba người ấy là Đinh-Linh, Đinh-Phượng và Thần-cái Tông-Đào !

Nguyên-Bình không hề nghĩ đến việc ba người đã đến một cách bất thình-lình như thế này !

∴

Nguyên-do là vì Tông-Đào cùng ở tại Qui-vương-cốc với chị em họ Đinh, tại làm sao ba người lại biết chàng ở đây để đến một cách bất thình-lình như thế này ?

Chàng đứng sững sờ hồi lâu rồi vụt nghĩ ra : Phải rồi, chắc cha con Thượng-quan-Tung và Dương-văn-Nghiêu, sau khi thoát ra khỏi

trận này, họ cùng đến Qui-vương-cốc để cho hay ; thế cho nên ba người mới lật đật đến đây...

Chỉ trong giây lát Tông-Đào đã tới, lão sắp sửa, bước vào trong trận...

Lão bối rối gọi to :

— Từ tiểu-huynh...

Nguyên-Bình la lớn :

— Tông Đại-ca hãy dừng bước...

Tông-Đào vừa đứng lại thì Đinh-Linh, Đinh-Phượng cũng đến.

Đinh-Phượng lật đật gọi :

— Từ công-tử...

Vừa gọi, nàng vừa phóng mình thẳng vào trong trận...

Đinh-Linh lật-đật gọi to :

— Em Phượng, đứng lại !

Tông-Đào cũng lật-đật giơ tay toan chụp nàng lại, nhưng vì thân pháp của Đinh-Phượng nhanh như chớp, nên lão chụp hụt, chỉ thấy nàng xẹt qua nhanh như chớp rồi nhảy luôn vô trong trận...

Đinh-Linh dậm chân :

— Trời ơi ! Em vào trong trận có ích lợi gì đâu, làm như thế cũng không cứu được Từ công-tử.

Dường như Đinh-Phượng không nghe lời chị nói ra sao cả. Nàng chỉ vọt mình mấy lượt đã tới gần bên Nguyên-Bình.

Nàng rớm nước mắt :

— Từ công-tử, tôi lật đật đến đây muốn đứt hơi...

Nguyên-Bình thở dài :

— Cô Phượng ơi ! Cô bị khốn luôn trong trận này rồi...

∴

Thực ra Đinh-Linh, Đinh-Phượng và Tông-Đào đã nghe Uyển-Thanh cho biết Nguyên-Bình đã bị khốn trong trận Tiên-thạch của nàng áo đỏ, không thể nào thoát thân được, thế nên đang đêm ba người lật-đật chạy đi tìm...

Đinh-Phượng cười to :

— Từ công-tử, chàng thật đúng là trang anh hùng hảo-hán, chẳng chịu hạ mình để năn-nỉ con nhỏ áo đỏ phe Nam-hải, dù cho tôi không ra được khỏi trận này, điều đó cũng không quan-hệ gì...

Bây giờ chắc chàng cũng đã thấy đói rồi, trong lúc đi gấp rút, nhưng tôi cũng nhớ đem theo chút thức ăn, do chính tay chị em tôi nấu, chàng hãy ăn đi...

http://tieulun.hopto.org

Vừa nói, Đinh-Phượng vừa thò tay vào bọc lấy ra một bao giấy, phía bên trong có bột táo nấu, Nguyên-Bình giơ tay cầm thức ăn, thấy còn ấm-ấm, chắc có lẽ vì hơi ấm trong lòng nàng truyền sang....

Nguyên-Bình thấy Đinh-Phượng đối với mình chứa chan cảm-tình như thế, lòng chàng rất cảm động, chàng lật-đật quay sang phía khác để tránh cho nàng đừng nhận thấy đôi mắt chàng đã ươn-ướt...

Chàng vừa quay mặt nhìn ra bên ngoài thì lại bắt gặp đôi mắt đen láy của Đinh-Linh cũng đang nhìn chòng-chọc chàng.

Nàng đang nhíu đôi mày liễu tỏ vẻ lo lắng cho chàng vô cùng.

Nguyên-Bình cũng biết rõ lúc ấy Đinh-Linh rất muốn xông vào trong trận để được gần mình, nhưng so với Đinh-Phượng, nàng là người bình tĩnh và sâu-sắc hơn, vì nàng hiểu rõ rằng, đứng bên ngoài dễ tìm cách cứu Nguyên-Bình hơn thế nên nàng ẩn nhẫn đứng lại phía bên ngoài trận.

Tông-Đào quay lại nhìn Đinh-Linh :

— Cô Linh ơi! Nếu như cô cứu được Nguyên-Bình thì lão ăn mày già này cũng vui lòng cúi đầu vái lạy cô liền...

Đinh-Linh gượng cười đau đớn :

— Tông đại-hiệp ơi! Lòng tôi cũng đang bối-rối lo-lắng lắm đây.

Đinh-Phượng nhìn Nguyên-Bình ăn bột táo, lòng nàng ngẫm nghĩ :

— Nghe Thượng-quan-Tung cho biết rằng trận-pháp này rất lợi hại, nhưng tại sao ta vẫn không thấy gì lạ tất cả.

Vì nghĩ như thế, nàng quay mình bước thử ra phía ngoài.

Nhưng nào ngờ, nàng vừa bước đi thì cảnh vật bỗng nhiên biến đổi một cách lạ lùng, bốn phương tám hướng chỉ thấy toàn là gộp đá gồ-ghề lởm-chởm không một chỗ nào đặt chân lên được, nàng giựt mình kinh-hãi nên lật-đật đứng khựng lại thì lại thấy trước mặt vẫn như thường, nhìn lại nàng thấy mình còn đứng sát bên Nguyên-Bình...

Nàng đứng sững sờ, biết rõ rằng lời của Thượng-quan-Tung là đúng sự thật.

Nàng thở dài rồi bảo nhỏ :

— Tử công-tử chớ lo ngại buồn rầu chi cả, giả sử như chị Linh chưa tìm ra được cách gì để cứu chàng thì cũng có thiếp ở kề bên để bầu-bạn...

Nguyên-Bình nghe lời nói nàng chí-tình như thế, hơn nữa nàng đã vì mình xông đại vào trận để chịu điều nguy-hiểm, mà không hề buồn rầu lo-lắng, nghĩ đến đây chàng thấy thương-mến nàng vô-hạn.

Chàng nhớ lại ngày nào, lúc còn trong ngôi cổ-mộ, cũng nàng áo đỏ đã tự-nguyện ở luôn với chàng nơi ấy cho đến trọn kiếp, và mới ngày hôm qua đây, chính Uyển-Thanh cũng đã vui lòng chịu ở luôn với chàng trong trận Tiên-thạch này... rồi giờ đây lại Đinh-Linh, Đinh-Phượng, ai ai cũng có cảm-tình chan-chứa với chàng...

★

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI

Nàng áo-đỏ vẫn theo bảo đời Nguyên-Bình...

Chàng nghĩ rằng tất cả 4 nàng, ai ai cũng đều có cảm-tình chan-chứa với mình như thế, nhưng chính chàng, chàng chưa có cách gì để báo đáp, lòng chàng thật ân-hận vô-cùng.

Bỗng nghe Đinh-Linh gọi lớn :

— Tử công-tử, đứng bên ngoài trông vào trận, không thấy gì lạ cả...

Đinh-Phượng đáp :

— Đúng như thế, nhưng từ bên trong nhìn ra ngoài, thấy toàn là gộp đá lởm-chởm không thể nào vượt qua được...

Đinh-Linh nghe nói nhíu mày ra chiều suy-nghĩ.

Tông-Đào bảo :

— Cô Linh chưa nghĩ ra điều gì hay sao ?

Đinh-Linh gật gật :

— Nếu có biện-pháp gì thì cũng khó thi-hành vì chúng ta có ít người quá.

Tông-Đào lật-đật hỏi tới :

— Cô cứ nói đi, rồi ta sẽ tìm cách sau.

Đinh-Linh đáp :

— Tuy tôi không biết rõ chỗ huyền-diệu của trận Tiên-thạch này, nhưng cũng có thể biết sơ qua loại trận ấy sắp đặt theo lối phản với luật Ngũ-hành, một mặt thì là gộp đá lởm-chởm, nhưng từ bên ngoài trông vào thì như không có gì cả, từ bên trong bước ra lại không có một chỗ trống để đặt chân, nếu bây giờ muốn phá trận thì phải từ bên ngoài tấn-công vào.

Tông-Đào là người có nhiều kinh-nghiệm trong giới giang-hồ, nên khi nghe lời Đinh-Linh, lão liền hiểu ngay, nên nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Phải cô muốn nói là từ bên ngoài chúng ta cứ đi vào rồi san bằng tất cả các gộp đá quái dị ấy không ?

Đinh-Linh gật đầu :

— Chỉ có một phương pháp ấy mà thôi.

Tông-Đào ngửng mặt nhìn lên thấy biết bao là gộp đá ngổn-ngang mà bây giờ chỉ có hai người, thì không biết phải dùng đến mấy ngày mấy tháng mới dời đi hay san bằng được tất cả các gộp đá ấy.

Tông-Đào thở dài rồi lại hỏi :

— Còn có cách thứ hai nữa không ?

Từ bên trong Đinh-Phượng lại hỏi :

— Chị ơi ! Phải cần bao nhiêu người mới được ?

Nếu có đủ 100 người, thì có thể trong vòng ba ngày, sẽ san bằng được tất cả các gộp đá ấy !

Đinh-Phượng lại đáp :

— Một trăm người đủ phải không ? Tôi đã có cách...

Tông-Đào hừ một tiếng rồi hỏi :

— Cô Phượng, bộ cô chiêm bao hay sao ?

Nên biết rằng, Đinh-Linh bảo cần 100 người mới đủ, đó là không phải những người tầm-thường mà phải là 100 người có biết võ-công...

Bây giờ trong giới võ lâm đã bị chia năm xẻ bảy, các môn phái đều ghìm nhau, bây giờ nếu có muốn gom cho đủ 100 người thì thật là một việc vạn-nan. Vì thế cho nên Tông-Đào mới bảo Đinh-Phượng nói chuyện mộng mị.

Đinh-Phượng mỉm cười :

— Tông Đại-hiệp, nếu tôi gọi đến đây đủ 100 người, Đại-hiệp có chịu cúi đầu bái phục tôi không ?

Đinh-Linh lật-đật nạt lớn :

— Phượng, không nên nói quấy như thế...

Tông-Đào là người có nhiều trọng vọng trong giới võ-lâm, nên không bao giờ lão chịu quì phục người khác một cách dễ-dàng.

Lúc này chỉ vì quá lo lắng để cứu Nguyên-Bình, thế nên lão mới bảo Đinh-Linh, là hễ nàng đem được Nguyên Bình ra là lão vui lòng cúi đầu bái phục...

Nhưng sự thật, dù cho Tông-Đào có hành động như thế, Đinh-Linh cũng chẳng bao giờ dám nhận-lãnh.

Giờ đây, Đinh-Phượng nói như thế là không biết suy-xét cho kỹ...

Bỗng nghe Tông-Đào đáp :

— Cô Phượng, nếu cứu được Từ-huynh ra thì cô bảo gì tôi cũng nghe theo.

Đinh-Phượng lại nói tiếp :

— Tông Đại-hiệp, đã nói một lời thì chắc phải không ?

Tông-Đào gật đầu :

— Tự nhiên như thế !

Đinh-Phượng mỉm cười :

— Được lắm...

Đinh-Linh càu-nhàu :

— Em có cách gì mà triệu tập được đủ 100 người rành võ-công ?

Đinh-Phượng mỉm cười :

— Tôi đã nắm chắc điều ấy trong tay, tôi nào có dám hồ-đồ ?

Tông-Đào, Đinh-Linh và Nguyên-Bình ai ai cũng biết Đinh-Phượng là người thành thật, nhưng trong tình hình khó khăn này, biết đâu nàng lại không pha trò cho vui ?

Nhưng tất cả ba người ai ai cũng không tin Đinh-Phượng, chỉ vì chính bản thân của nàng, nàng cũng bị khốn trong trận mà còn chẳng ra khỏi được, đừng nói gì đến việc đi đâu để tìm cho đủ 100 người...

Bỗng nghe Đinh-Phượng cười khúc khích rồi thò tay vào bọc lấy ra một vật hình dáng như trái chùy nhỏ, nàng thò tay kéo ra một đoạn tim trắng rồi đánh lửa đốt.

Chiếc tim ấy cháy như ngòi pháo nghe xì-xì rồi chỉ trong giây phút bỗng đùng một tiếng, trái chùy ấy bỗng vọt lên cao...

Lên cao được lối 2, 3 mươi trượng, cái pháo ấy lại nổ thêm một tiếng tỏa ra đám khói đỏ hình tròn cứ lơ-lửng trên không...

Đinh-Linh giựt mình :

— Em Phượng, đó là tín hiệu của phái nào đó ? Làm sao em có được ?

Đinh-Phượng mỉm cười :

— Bộ chị nghĩ rằng em ăn cắp của ai sao ?

Nhìn lên đám khói đỏ ấy, thấy trong lối nửa giờ sau mới lần lần tan mất...

Tông-Đào và Đinh-Linh nhìn thấy thái-độ Đinh-Phượng bình-tĩnh vô cùng, cho nên hai người không hỏi thêm gì cả...

Lối nửa giờ sau, bỗng thấy 2 con tuấn-mã từ xa sải tới như bay,

http://tieulun.hopto.org

chỉ trong giây lát, hai người kỵ-mã đã đến trước mặt Đinh-Phượng rồi nhẹ nhàng bước xuống ngựa.

Tông-Đào nhìn kỹ hai người lạ, thì thấy rõ ràng hai lão đạo-sĩ ở Huyền-vũ-cung là Hoàn-Ân và Quyết-Cừu.

Như thế Đinh-Phượng đã dùng tín-hiệu đặc biệt của Huyền-vũ-cung rồi.

Trong Huyền-vũ-cung có tất cả mấy trăm đạo-sĩ, người nào võ-công cũng xuất chúng, nếu mời được tất cả đến đây góp sức thì thật là một điều hết sức may-mắn.

Lúc bấy giờ trên mặt mọi người ai ai cũng đều lộ sắc vui.

Bỗng thấy Hoàn-Âm và Quyết-Cừu đi xăm-xăm lại gần kề bên trận, Tông-Đào lật đật giơ tay ra chặn, hai lão đạo-sĩ vụt đứng lại gọi to:

— Sư muội, có phải lão ăn mày này đã toan hại sư-muội, nên mới có tín-hiệu cấp-báo như thế ?

Đinh-Phượng lắc đầu lia-lịa :

— Xin nhị vị sư-huynh chớ hiểu lầm. Tông Đại-hiệp là người cùng phe với ta, nhị vị nên mau trở về Huyền-vũ-cung thưa với sư-phó xin đem đến đây 100 cao-thủ, mang theo đầy đủ búa to, chùy lớn, để giúp tôi qua khỏi nơi nguy-hiểm này.

— Xin nhị vị sư-huynh đi cho gấp...

Hoàn-Ân và Quyết-Cừu đều gật đầu và lẹ-làng quay mình thót lên lưng ngựa. Chỉ trong giây lát, bóng hai người đã khuất sau rặng cây xanh.

Tông-Đào khoái chí cười hà-hà :

— Xem ra cô Phượng cũng có bản-lãnh điều-binh khiển-tướng lắm !

Đinh-Phượng mỉm cười :

— Tông Đại-hiệp dạy quá lời...

Tông-Đào biết rõ Hoàn-Ân và Quyết-Cừu đi và về ít ra cũng phải hai tiếng đồng hồ mới tới, thế nên mới lợi-dụng thời-cơ ấy hỏi chuyện Nguyên-Bình từ sau khi rời Qui-vương-cốc, các chuyện đã xảy ra như thế nào.

Nguyên-Bình thuật chuyện gặp Tra-Ngọc, rồi kể đến việc hội-kiến với nàng áo đỏ trước ngôi cổ-mộ đôi bên xung đột nhau, sau đó chàng lại đột nhập vào phủ đường Thần-Châu Nhứt-quân Dịch-thiên-Hành, suýt chút nữa là đã gặp tai-nạn, và đến đây đụng đầu Mai-nương...

Lúc Nguyên-Bình thuật chuyện gặp Tra-Ngọc với một nàng ở Qui vương-cốc, hai chị em họ Đinh đều lấy tay che miệng cười khúc-khích :

Tông-Đào mắng :

— Hai con nhỏ này làm trò gì thế ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Sau này đại-hiệp sẽ biết rõ..

Nguyên-Bình lại nói tiếp :

— Tông Đại-ca, giờ đây tôi cũng vẫn chưa biết rõ, lúc trước khi ở mật thất, nóng rực như thế, mà tại sao tôi vẫn không thấy gì lạ cả vậy ?

Đinh-Linh đáp :

— Theo tôi nghĩ, thì cơ thể của chàng đã bị hơi lạnh của Hàn-ngọc xâm-nhập vào các huyệt đạo, làm cho chàng không còn biết nóng bức nữa...

Nguyên-Bình ngẫm-nghĩ thấy lời nói của Đinh-Linh rất có lý, chàng gật đầu :

— Phải, cô Linh nói rất đúng, cô quả thật là người thấy xa hiểu rộng.

Đinh-Linh đỏ mặt :

— Thôi, Từ công-tử chớ khen quá lời, một lát nữa, nếu có người đến mà vẫn không đem chàng ra được, thì sau đó mặc sức mà nói...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Nếu tôi không thoát khỏi trận này, thì âu cũng là mạng trời bắt buộc phải như thế...

Nhìn lên trời, lúc ấy đã đứng bóng.

Từ xa, tiếng vó ngựa rầm-rập vang rền, mọi người quay lại nhìn thấy cát bụi tung mịt mù, chỉ trong giây lát 100 chiếc tuấn-mã đã vùn-vụt lướt đến bên sát mặt trận...

Các lão đạo-sĩ ngồi trên lưng ngựa người nào cũng oai phong lẫm liệt, tay người nào cũng có cầm chiếc búa to.

Đến kề bên mặt trận, họ dàn thành 2 hàng suôi, phía trước là Hoàn-Ân và Quyết-Cừu đi đầu thống lãnh.

Tông-Đào nhìn thấy số đạo-sĩ hàng ngũ chỉnh tề, trong lòng rất thán phục, lão ngẫm-nghĩ :

http://tieulun.hopto.org

— Như thế thì Huyền-vũ-cung được sắp hàng đầu trong nhóm Nhị-cốc và Tam-bảo cũng là đúng lắm. Chỉ trong giây lát mà đã điều động được một số đông người như thế, thì lực-lượng không phải là nhỏ, e rằng không một môn-phái nào có được lực-lượng hùng-hậu như thế.

Hoàn-Ân và Quyết-cừu đồng nhảy xuống ngựa bảo :

— Sư-muội, nhân số đã đến đủ...

Đinh-Phượng lật-đật đáp :

— Xin phiền nhị-vị sư-huynh theo lời chỉ dẫn của chị Linh tôi, công việc hoàn-thành, ơn ấy xin nguyền ghi xương khắc cốt.

Hoàn-Ân và Quyết-Cừu quay lại nhìn Đinh-Linh, sắc mặt không được vui.

Đinh-Linh lật-đật bước tới :

— Thưa nhị-vị đạo-trưởng, em Phượng bị con Nam-Hải yêu-nữ vây trong trận Tiên-thạch, không thoát ra được xin nhị-vị cứu giùm, Qui-vương-cốc chúng tôi không bao giờ dám quên ơn.

Hoàn-Ân và Quyết-Cừu thấy Đinh-Linh nhỏ nhẹ, dễ mến, lại nghĩ Đinh-Phượng là học trò cưng của sư phó mình, tự-nhiên là thế nào cũng phải cứu, và nếu cứu được Đinh-Phượng, thì thế nào cũng có cảm-tình với Qui-vương-cốc, đó là một điều rất tốt.

Vì nghĩ như thế nên hai người vui-vẻ bảo :

— Thôi Đinh cô-nương cứ ra lịnh đi.

Đinh-Linh nghiêng mình :

— Xin nhị-vị nhờ các vị dàn ra rồi cứ tấn tới đập bể tất cả các gộp đá ngổn-ngang trước mắt, đừng để sót một tảng đá nào, cứ như thế mà tiến lần vào giữa trận thì có thể cứu hai người bên trong.

Hoàn-Ân và Quyết-Cừu ngửng đầu lên nhìn qua một lượt rồi ra vẻ chán-nản.

— Cô Đinh ơi, vùng đá rộng như thế này, trong một thời-gian ngắn chắc không thể nào làm cho xong !

Đinh-Linh nói tiếp :

— Thưa nhị-vị tôi định trong vòng ba ngày thì thế nào cũng xong.

Hoàn-Ân cười dài :

— Như thế thì có ăn thua gì !

Đinh-Linh lộ sắc mừng :

— Vậy ta nên ra tay cho gấp, sớm được lúc nào hay lúc ấy...

Hoàn-Ân và Quyết-cừu liền ra lịnh. Tất cả các đạo-sĩ đều nhảy xuống ngựa dàn ra rồi nhứt tề xáp vào trận.

Đây đó tiếng đập đá nổi lên vang vang, đá miếng văng tứ tung, lửa nháng khắp nơi, một trăm lão đạo-sĩ giơ búa to bổ xuống, uy-thế rất là mãnh liệt vô-cùng, bút mực không sao hình-dung cho xiết được.

Điều nên biết, chỗ huyền-diệu của trận ấy nằm trong vùng đá ngổn-ngang, bây giờ nếu không tìm được chỗ bí-ẩn, cứ đập tan cho hết tất cả các tảng đá ấy, thật là một việc làm vô cùng phí sức.

Nếu như nàng áo đỏ không trở lại cứu Mai-nương và dẫn thêm một số người khác ra, thì chắc Đinh-Linh cũng không nghĩ ra được phương-pháp phá trận một cách phí-sức như thế.

Đọ tài, đọ trí, thấy rõ ràng Đinh-Linh còn thua nàng áo đỏ một bực.

Đứng bên ngoài, Tông-Đào, Đinh-Linh, Hoàn-Ân và Quyết-Cừu nhìn đoàn người nỗ thần-lực đập đá một lúc, kết-quả cũng khá nhiều.

Nguyên-Bình và Đinh-Phượng đứng bên trong trận cũng muốn ra tay tiếp sức, nhưng không biết làm sao được đành phải đứng nhìn nhóm đạo-sĩ ra thần-lực đập những tảng đá to một cách kinh-người...

Được một lúc lâu, mặt-trời đã lần lần xế về Tây, Đinh-Linh liền bảo mọi người nghỉ-ngơi trong giây lát.

Nhìn kỹ thấy đã đập được một vùng đá rộng chừng 2 trượng. Ra sức trong nửa ngày đã dọn thành một vùng bình-địa như thế, thì nếu gắng sức làm, chỉ đến trưa ngày sau là có thể đến chỗ Đinh-Phượng và Nguyên-Bình đứng được...

Nghỉ lối nửa tiếng đồng hồ, đến lúc trời chạng-vạng, tất cả đạo-sĩ bắt đầu làm việc lại, đến nửa đêm lại nghỉ thêm một lát, cho đến sáng hôm sau thì nhóm đạo sĩ đã khép chặt vòng tròn đến gần Đinh-Phượng, còn cách chừng 6, 7 thước.

Xem tình-hình ấy, chỉ cần 2, 3 giờ nữa là sẽ cứu được Đinh-Phượng và Nguyên-Bình.

Lúc ấy vì vòng tròn ngày càng khép chặt, thế nên không còn đủ chỗ cho cả 100 người đứng làm một lúc, thế nên phải chia phiên nhau vừa làm vừa nghỉ.

Đinh-Phượng thấy rõ mình có thể thoát ra khỏi trận nên cười lạt :

http://tieulun.hopto.org

— Con yêu-nữ của phái Nam-Hải tuy thật là lợi-hại, nhưng làm sao chống nổi với số đông người ? Huyền-vũ-cung chỉ mới đưa ra có 100 người mà đã san bằng được Tiên-thạch trận của con ấy rồi...

Đinh-Linh thấy phương-pháp của mình có hiệu-quả, trong lòng cũng mừng.

Mặt trời lên lần lần, ánh sáng làm cho mọi người đều phấn-khởi, tiếng búa lại càng đập mạnh nghe kinh-thiên động-địa...

Trong lúc Tiên-thạch trận sắp bị phá hủy hoàn-toàn bỗng nghe đâu có tiếng trong trẻo hét lớn :

— Dừng tay !

Giữa tiếng đập đá vang vang, tiếng ấy vọng lên, có uy-lực mãnh liệt vô-cùng làm cho mọi người đều giựt mình, không ai bảo ai, nhưng tất cả đều ngừng tay búa.

Lúc bấy giờ, cảnh vật chung quanh chìm trong bầu không-khí yên-lặng hoàn-toàn.

Đinh-Linh, Tông-Đào, Nguyên-Bình và Đinh-Phượng ngửng mặt nhìn lên thì thấy một thiếu-nữ kiều-diễm đang đứng cách đó chừng 3 trượng : rõ ràng là nàng áo đỏ của phái Nam-Hải.

Phía sau lưng nàng, lại có 2 lão gù và lùn, lão áo đỏ một giò và đại-hán áo gấm Vương-quán-Trung... còn Mai-nương thì đứng sát bên cạnh nàng.

Bỗng thấy nàng áo đỏ mỉm cười dưới ánh nắng buổi ban mai, đôi má nàng ửng-hồng, nước da trắng như tuyết, phong-thái ung-dung, trông thật đẹp vô-cùng.

Tất cả mọi người trừ ra nhóm Tông-Đào, Nguyên-Bình và hai chị em họ Đinh, đều là những người rất quen với nàng áo đỏ, còn lại tất cả các đạo-sĩ trong Huyền-vũ-cung, cho đến Hoàn-Ân và Quyết-Cừu, không một người nào biết nàng.

Chỉ trong giây lát, tất cả số đạo-sĩ đều nhìn sững nàng và đều có một ý-nghĩ chung.

— Từ trước đến nay chưa từng gặp một thiếu-nữ nào đẹp như thế...

Và ai ai cũng thấy rằng không thể nào tiếp-tục phá-trận nữa được sau lịnh dừng tay của nàng.

Lát sau, không-khí trở nên vô cùng trang nghiêm im-lặng, tất cả các đạo-sĩ đều như bị sắc đẹp kiều-diễm của nàng làm cho ngây-ngất mất hồn...

Nàng áo đỏ vẫn mỉm cười, đôi mắt nàng như nhìn chòng-chọc qua từng người rồi sau đó nàng lanh-lảnh hỏi :

— Quí-vị đến đây làm gì ? Sao không thối lui ra cho mau ?

Nàng vừa nói xong câu ấy, tất cả các đạo-sĩ trong Huyền-vũ-cung như không tự chủ được nữa, ai ai cũng lộ vẻ lo lắng sợ sệt trên mặt và sau cùng tất đã đều thối lui đến 6, 7 thước mới đứng lại được.

Đinh-Linh thấy tình-hình xảy ra một cách lạ-lùng như thế nàng giựt mình kinh-hãi vô cùng.

Nàng liếc mắt nhìn Tông-Đào rồi hét lớn :

— Tiêu cô-nương, cô đã khoe-khoang là trận-pháp của cô không ai phá nổi, bây giờ chỉ còn chút nữa là trận ấy sẽ tan-tành, cô còn mặt mũi nào để nói gì nữa đó ?

Nàng áo đỏ nhếch mép :

— Trong khi bố trận này, ta chỉ dùng có phân nửa tác dụng thôi, cho nên nàng mới có thể thừa cơ mà phá được như thế, nhưng nếu nàng có san-bằng được tất cả các tảng đá ấy thì rồi Nguyên-Bình cũng không thoát được cái chết, nàng phí tâm-tư làm gì cho mệt...

Đinh-Linh quay về phía Hoàn-Ân, Quyết-cừu :

— Xin nhị-vị đạo-trưởng cho 50 người đến vây chặt con yêu-nữ của phái Nam-Hải ấy đi !

Trong lúc đó Hoàn-Ân và Quyết-Cừu vẫn còn đứng sững trân, khi nghe Đinh-Linh bảo, hai người bỗng giựt mình, không biết tại sao mới thấy nàng ấy mà mình bỗng nhiên bị đứng sững như trời trồng như thế.

Vừa hoàn hồn, hai người sắp sửa ra lịnh vây nàng áo đỏ thì 2 lão gù và lùn đã gầm lên như sấm, rồi lẹ làng vọt mình tới.

Hoàn-Ân và Quyết-Cừu vội lách mình sang một bên rồi đều rút trường kiếm tấn công 2 lão...

Ân-đà-tử và Hồ-nhứt-Thư cũng lẹ làng phóng ra 2 ngọn chưởng vô-cùng mãnh liệt để đối phó làm cho Hoàn-Ân và Quyết-Cừu đều phải thối lui 1 bước...

Vừa thối lui Hoàn-Ân và Quyết-Cừu lại vung gươm tấn tới kiếm quang sáng ngời như mống đỏ bao quanh lấy 2 lão gù và lùn.

Chỉ trong giây lát cuộc giao tranh đã đến hồi vô cùng ác liệt, một bên nửa cân, một bên tám lạng, nan phân thắng bại.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng nhiên Vương-quán-Trung và lão một giò bước tới, còn nàng áo đỏ và Mai-nương vẫn đứng y một chỗ. Lúc ấy nàng vẫn luôn luôn nhìn vào số 100 đạo-sĩ làm cho tất cả đều ngây-ngất như kẻ mất hồn không sao cử-động được.

Đinh-Linh thấy công việc của mình sắp xong, lại bị nàng áo đỏ dẫn nội bọn đến phá, nàng rất tức giận, nên lẹ-làng bước tới tấn công thẳng vào lão một giò.

Lão một giò gầm lên rồi phóng ra một chưởng đỡ ngọn đòn của Đinh-Linh.

Thân pháp của Đinh-Linh rất lẹ-làng nàng không đợi ngọn chưởng phóng của đối phương dồn tới, nàng đã chuyển mình lòn ra phía sau lưng lão.

Vương-quán-Trung lại thừa cơ hội đánh Đinh-Linh một chưởng nhưng Tông-Đào lẹ làng vung tay chặn lấy ngọn chưởng của Vương-quán-Trung.

Hai ngọn chưởng chạm nhau, Vương-quán-Trung bị chưởng thế của Tông-Đào đánh thối lui 3 bước.

Đinh-Linh thừa cơ dùng thế Đảo-hán ưng-vĩ điểm vào huyệt linh-đài phía sau lưng của lão một giò.

Đinh-Linh đã xuất thủ một cách vô cùng chớp nhoáng, nếu là người nào thì cũng khó tránh được ngọn đòn ác liệt ấy, nhưng lão ta vì có một giò cho nên xoay trở rất lẹ làng, khi tay Đinh-Linh vừa xỉa đến là lão đã xoay mình lách sang một bên, trong khi xoay mình lão lại sè bàn tay như 5 câu móc chụp lẹ vào huyệt Mạch-môn trên tay của Đinh-Linh.

Đinh-Linh vừa rút tay lại, vừa búng ngón tay giữa ra, Mê hồn hương theo tay nàng bay tạt vào mặt lão già.

Lão ta cũng biết Mê-hồn-hương của Quỉ-vương-cốc rất lợi-hại, thế nên lật-đật ngửa mình nhảy vọt ra phía sau xa hơn một trượng.

Đinh-Linh búng trật liền vọt mình theo, hai người lại đánh vùi thêm mấy hiệp.

Lúc ấy Hoàn-Ân và Quyết-cừu cũng giao-tranh bất phân thắng bại với hai lão gù và lùn, còn Đinh-Linh cũng cầm đồng với lão một giò. Còn về phần Vương-quán-Trung với Tông-Đào, thì Vương-quán-Trung không sao đương-cự nổi với Thần-cái.

Họ Vương bị Tông-Đào bức bách phải thối lui đến mấy lượt, nàng áo đỏ nhíu đôi mày liễu rồi bảo :

— Mai-nương hãy ra giúp Đại sư-huynh đi...

Mai-nương lật-đật đáp :

— Tiểu-thơ... hãy...

Thực ra Mai-nương không lo gì đến điều lâm-nguy của Vương-quán-Trung, mà bà chỉ ngại còn 100 đạo-sĩ khác đang đứng trước mặt, người nào trong tay cũng có cầm chùy to, búa lớn, nếu bà rời nàng thì các đạo-sĩ ấy nhảy đến tấn-công bất thình-linh, chừng đó ai sẽ bảo vệ cho nàng áo đỏ...

Nhưng nàng không đợi cho Mai-nương nói dứt lời, nàng đã chặn ngang :

Mai-nương ra lẹ đi, họ không thể nào hại tôi được đâu...

Trong lúc nàng nói với Mai-nương như thế, thì lạ thay, tất cả 100 đạo-sĩ ấy, người nào cũng gật đầu dường như hứa với nàng là sẽ không ra tay hại nàng.

Từ trong trận, Đinh-Phượng thấy tình-hình diễn-biến như thế, lòng nàng rất lo sợ, nàng nói nhỏ :

— Tử công-tử, con ấy có yêu-thuật gì hay sao ?

Nguyên-Bình thở ra :

— Không phải như thế, vì võ-công của các đạo-sĩ chưa tới mức, lại cũng vì chưa biết lai-lịch của nàng ấy, thế cho nên cảm thấy rằng mình không nên hại một kẻ đàn-bà yếu-đuối như thế, hơn nữa nàng lại có thuật dùng lời nói lôi cuốn người khác, vì đó mà số đạo-sĩ ấy sẽ không động-thủ...

Đinh-Phượng lật-đật hỏi :

— Rồi bây giờ phải làm thế nào ?

Lúc bấy giờ lòng Nguyên-Bình rối loạn như tơ-vò, chàng chẳng biết phải tính như thế nào, nên chỉ đành thở dài rồi im lặng.

Hai người còn đang đàm luận, thì đã thấy Mai-nương hét lên một tiếng lớn, vọt mình ra giúp Vương-quán-Trung đánh với Tông-Đào, còn nàng áo đỏ thì lại uyển-chuyển gót sen đi về phía Nguyên-Bình...

Nàng đến cách Nguyên-Bình và Đinh-Phượng còn chừng 6, 7 thước liền đứng hẳn lại.

Đinh-Phượng hét lớn :

— Yêu-nữ, ngươi còn định giở trò gì nữa đây ?

Lúc đó nàng áo đỏ đứng rất gần 2 người, nhưng 2 bên vẫn còn

http://tieulun.hopto.org

cách nhau bởi một lớp đá long-chong, nếu Đinh-Phượng có muốn vọt mình tới để đánh nàng cũng không thể nào được.

Nàng áo đỏ mỉm cười:

— Bộ Đinh cô nương muốn ra hay sao?

Đinh-Phượng hừ một tiếng:

— Một mình tôi, không khi nào ra!

Nàng áo đỏ thở ra:

— Như thế thì cô chớ ân-hận nhé!

Đinh-Phượng cười gằn:

— Không ai như nàng, chẳng biết gì cả!

Dường như nghe Đinh-Phượng nói, lòng nàng áo đỏ rất đau khổ, đôi giòng lệ bỗng từ từ lăn trên má nàng:

— Ta không biết gì à? Cô nói thật không?

Đinh-Phượng nhếch mép:

— Nàng đã tự nhận mình là người bạn trăm năm của Từ công-tử, trong thiên hạ chưa từng có ai đem chồng mình vây khốn vào trong trận, có phải chăng là muốn giết chồng không? Có phải nàng đã hành-động trái với đạo-lý, không biết điều phải không?

Nàng áo đỏ cười chua chát:

— Cô Đinh, cô nói rất đúng, nhưng cô có biết rằng nếu Từ công-tử không chết thì tôi không thể nào sống chung với chàng hay không?

Đinh-Phượng la lớn:

— Không biết xấu hổ... Nếu Từ công-tử không thèm sống chung với nàng, thì nàng muốn cho chàng chết à?

Nàng áo đỏ cười lạt:

— Cô không hiểu gì cả!

Đinh-Phượng nổi giận:

— Ta không hiểu gì?

Nàng áo đỏ chua chát:

— Ta muốn gì thì đó phải là sở hữu của ta, nếu chàng ấy sống mà chẳng cùng sống chung với ta thì ta phải làm cho chàng chết để chàng đừng bỏ ta!

Nguyên-Bình nói thầm:

— Nàng hiểu lầm rồi, ta nào có không muốn sống chung với nàng đâu?

Chàng định nói như thế, nhưng cố gắng lắm mới giữ lại câu ấy trong thâm-tâm.

Thực ra lòng Nguyên-Bình không phải không muốn cùng sống chung với nàng áo đỏ. Được một người yêu như thế chàng còn muốn gì nữa?

Nhưng Nguyên-Bình là người tính chất cang-cường, chưa báo được thù nhà, mà lại muốn chàng sống chung với người vợ đẹp, thì chuyện ấy không bao giờ chàng làm được, vì thế cho nên mặc dù nghe nàng áo đỏ nói một câu chí-tình như thế chàng dửng-dưng không hề ngoảnh lại nhìn nàng.

Đinh-Phượng nghe nàng áo đỏ nói như thế, thật là một điều hết sức vô-lý, nên nàng nổi giận:

— Thôi đi đi, bao nhiêu thủ hạ đó, không đương-cự nổi đâu!

Nàng áo đỏ cười lạt rồi, lại thở dài.

Nàng thối lui mấy bước rồi rút ra mấy cành trúc nhỏ trong tay áo cắm xuống đất.

Mấy cành trúc ấy cắm phía ngoài khoảng đất đầy đá long-chong công có, nhưng thỉnh thoảng nàng cũng cắm xen vào phía trong. Cắm xong, nàng thối lui rồi bảo:

— Bây giờ Tiên-thạch-trận đã biến thành Trúc-thạc-trận. Giờ đây nếu nàng có đem đến đây thêm 100 người nữa thì cũng không làm nên chuyện gì đâu...

Nhưng không phải là không ra được, nếu các người nghĩ ra cách cho đúng thì cũng có thể thoát được...

Nói xong nàng quay lại gọi:

— Mai-nương ơi! Chúng ta đi thôi!

Hai lão gù và lùn, lão một giò và Vương-quán-Trung nghe nàng áo đỏ bảo như thế, liền lật đật rán hết sức để đánh lui đối phương rồi vọt mình chạy theo nàng áo đỏ.

Tất cả bọn người của phe Nam-Hải vây quanh lấy nàng áo đỏ.

Nàng, quay lại chỉ về phía Hoàn-Ân, Quyết-cừu bảo:

— Phái Nam-Hải và Huyền-vũ-cung từ xưa đến nay vốn không cừu thù, giờ đây các người lại đến phá Tiên-thạch-trận của ta.

Sau khi về Huyền-vũ-cung, hai người hãy báo cáo lại cho Thiên-huyền đạo-trưởng biết, sớm muộn gì chúng ta cũng đến viếng người một phen...

Đinh-Linh cười lạt:

— Tiêu cô-nương, cô định trốn hay sao?

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo đỏ ra dáng như chẳng nghe gì, nàng chỉ cúi đầu ngắm nho nhỏ...

Mai-nương khẽ liếc mắt, tất cả bọn người trong phái Nam-Hải đều rút binh-khí cầm tay thản-nhiên bước đi.

Tất cả 5 người bao vây nàng áo đỏ vào giữa bảo-vệ nàng bước nhanh đi ra xa.

Tông-Đào hét lớn, vọt mình tới, định chặn phe Nam-Hải. Nhưng Đinh-Linh đã vội-vàng gọi :

— Tông Đại-hiệp ơi ! Chuyện phá trận gấp rút hơn...

Tông-Đào hừ một tiếng rồi quay mình lại...

Bọn Nam-Hải phóng mình đi lẹ như bay, chỉ trong giây lát họ đi xa hơn một dặm, rồi sau đó mất hút luôn trong bóng ngàn cây...

Một trăm đạo-sĩ trong Huyền-vũ-cung nhìn theo bóng nàng áo-đỏ đến lúc không nhìn thấy bóng nàng nữa, mới sực tỉnh mộng, giờ đây họ mới lấy làm lạ tại sao khi nãy họ đều đứng sững như trời trồng mà không hề hành-động gì được cả...

Đinh-Linh quay lại nhìn, thấy ngoài vùng đá long-chong bây giờ lại có thêm một số cành trúc mới.

Mới nhìn qua, dường như các cành trúc ấy cắm một cách lộn-xộn, nhưng càng nhìn kỹ lại thấy vùng trúc ấy rất sâu rộng, nhìn càng lâu, càng thấy choáng váng mặt mày...

Đinh-Linh buồn rầu bảo :

— Xin nhị-vị đạo-trưởng vui lòng đưa tất cả cả quí-vị trở về Huyền-vũ-cung...

Nàng đã thấy rõ trận-pháp bây giờ đã thay đổi, người càng nhiều lại càng khó khăn thêm chớ chẳng ích-lợi gì.

Hoàn-Ân và Quyết-Cừu do dự trong giây lát rồi đáp :

— Sư-muội còn bị khốn trong trận, chúng tôi trở về cũng thấy không nỡ...

Đinh-Linh mỉm cười :

— Xin nhị-vị yên tâm, tôi đã có phương-pháp làm cho hai người thoát khỏi trận ấy rồi...

Sắc mặt Hoàn-Ân và Quyết-cừu lộ vẻ khó-nghĩ vô cùng, vả lại kỳ này đã gây sự với phe Nam-Hải, biết đâu họ sẽ đến gây sự với Huyền-vũ-cung, thế nên cần phải về gấp để báo cáo lại với Thiên-huyền đạo-trưởng...

Vì nghĩ như thế, Hoàn-Ân và Quyết-Cừu gật đầu đồng ý. Hai người liền ra lịnh cho số 100 đạo-sĩ quay trở về.

Tất cả đều lên lưng ngựa, vừa thẹn vừa buồn, họ phi ngựa nhanh như gió, chỉ trong giây lát, bóng đoàn kỵ-mã đã khuất sau mấy lặng cây xanh...

Lúc ấy, từ trong trận, Nguyên-Bình và Đinh-Phượng vẫn chưa thấy gì lạ. Giây lát, Đinh-Phượng bước ra phía ngoài một bước, thì bỗng đâu cảnh vật phía trước mặt lại thay đổi một cách lạ lùng, trời như bỗng tối sầm hẳn lại làm cho nàng không biết mình hiện đang đứng ở vị-trí nào, mở mắt nhìn kỹ, thấy trước mặt toàn là đá lởm chởm, bóng trúc lao-xao, quay lại nhìn thì Nguyên-Bình cũng đã biến mất tự hồi nào.

Nàng hoảng-hốt gọi lớn :

— Từ công-tử...

Lúc đó Nguyên-Bình thấy Đinh-Phượng bước tới một bước, rồi bỗng nhiên ngã lăn trên mặt đất, chàng giựt mình kinh-hãi bước tới một bước toan đỡ nàng, nhưng chàng vừa bước tới thì cũng thấy thiên ám địa-hôn, không biết mình đang đứng ở chỗ nào !

Nguyên-Bình và Đinh-Phượng bị trận thế làm cho mê hoặc, trong lòng hai người bối rối vô cùng, cho đến những tiếng vang bên phía ngoài, hai người cũng vẫn không nghe được.

Lúc đó bên ngoài Tông-Đào và Đinh-Linh gọi lớn, nhưng hai người vẫn không nghe...

Thực ra không phải vì Trúc-thạch trận có năng-lực dị-kỳ như thế, nhưng vì bên trong hai người tâm-thần đang bối-rối, quá lo nghĩ cho nên không nhận được tiếng gọi bên phía ngoài.

Khi thấy cảnh-vật trước mắt thay đổi một cách bất thình-lình, Nguyên-Bình giựt mình kinh-ngạc. Chàng liền cố gắng trấn-tĩnh tinh-thần, rồi rút thanh Diệt-tình-kiếm ra.

Chàng thấy vô số tảng đá như từ trên trời lăn xuống, bên tai lại nghe tiếng ì-ầm như sóng vỗ bên gành. Chàng biết tất cả đó đều là ảo-ảnh, nếu càng rối loạn, thì lại càng bị hãm sâu vào trận thế...

Vì vậy chàng nắm chặt thanh Diệt-tình-kiếm, đứng yên một chỗ, định thần, tìm cách đối-phó...

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MỘI TRĂM BA MƯƠI MỐT

Nguyên-Bình, Đinh-Phượng lọt xuống hầm sâu...

Từ sau khi Đinh-Phượng bước tới, cảnh-vật bỗng thay đổi một cách bất thình-lình, lòng nàng bối rối vô cùng, càng bối-rối nàng thấy trước mặt nàng trời càng tối đen, trong lúc nàng chưa biết tính lẽ nào, bỗng thấy trước mắt có ánh sáng lòe lên, rõ ràng đó là kiếm-quang của thanh Diệt-tình-kiếm.

Nàng mừng rỡ, nên tinh-thần lần lần bình-tĩnh trở lại. Nàng liền gắng sức bước lần về phía có ánh kiếm quang. Nhưng rất lạ lùng là mặc dù ánh kiếm quang trông thấy rất gần, nhưng nàng bước mãi mà vẫn không sao bước tới gần được.

Càng bước, Đinh-Phượng càng bối rối, chỉ trong giây lát nàng đã xuất hãn dầm-dề.

Bỗng nhiên nàng nhớ đến trận Trúc-Thạch chỉ rộng chừng hơn 1 trượng rưỡi, Nguyên-Bình chưa ra khỏi trận được thì chàng vẫn còn ở đâu đây gần bên mình, nếu mình đi không đến gần được là chỉ vì trận pháp biến ảo mà thôi, nếu bây giờ biết trấn tĩnh tinh-thần là 2 người sẽ gặp nhau.

Vì nghĩ như thế, nàng không bước tới nữa mà chỉ đứng sững lại định thần rồi đi thụt về phía sau.

Quả nhiên chỉ bước vài bước là nàng đã đụng phải Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình bỗng thấy Đinh-Phượng xuất hiện trước mặt mình một cách bất thình lình, chàng rất mừng, liền lật-đật nắm lấy tay nàng bảo :

— Cô Phượng, có việc gì không ?

Đinh-Phượng lắc đầu :

— Không sao cả !

Hai người nắm lấy tay nhau hồi lâu...

Đứng sững-sờ trong giây lát, hai người bèn ngồi xuống.

Đinh-Phượng bảo :

— Từ công-tử, trong lúc nàng áo đỏ ra đi, có bảo rằng không phải nhứt định chúng ta không thoát khỏi nơi đây được, bây giờ chúng ta hãy suy-nghĩ coi xem sao ?

Nguyên-Bình nhếch mép :

— Có biết nàng ấy nói thật hay nói gạt ta đó ?

Đinh-Phượng định nói thêm, bỗng nghe có tiếng « chít chít » chuột kêu. Nàng ngửng mặt lên nhìn, thấy một con chuột chù thật to từ trong hang thò đầu ra đánh hơi miếng bánh bột táo của Nguyên-Bình vừa ăn khi nãy còn sót lại một ít...

Nàng như sực nhớ ra điều gì nên lật-đật bảo Nguyên-Bình :

— Từ công-tử đã có kế rồi !

Nguyên-Bình nhìn nàng :

— Kế gì ?

Đinh-Phượng đáp :

— Thanh Diệt-tình-kiếm của chàng rất sắc bén, chúng ta có thể đào hang để ra hay không ?

Nguyên-Bình mừng rỡ :

— Cô Phượng, hay lắm, tại sao tôi lại không nghĩ đến điều ấy kìa ?

Trận-pháp chỉ có thể vây khốn những người ở trên mặt đất, chúng ta chui xuống đất, thì trận này sẽ thành vô-dụng rồi !

Vừa nói, chàng vừa cầm Diệt-tình-kiếm đào đất, Đinh-Phượng ngồi kề bên hốt đất đá liệng ra phía ngoài, hai người phụ lực nhau nên đào rất mau, chỉ trong giây lát Nguyên-Bình đã đào xong một hố sâu đủ chứa hai người. Nguyên-Bình và Đinh-Phượng bước xuống, chàng liền cầm gươm đào thẳng tới phía trước.

∴

Tông-Đào và Đinh-Linh đứng bên ngoài trận, nhìn thấy rất rõ Nguyên-Bình và Đinh-Phượng...

Ban đầu hai người thấy Đinh-Phượng bước đi loạng-choạng, sau đó thấy 2 người gặp nhau, rồi kế đó Nguyên-Bình lại dùng gươm đào đất.

Đinh-Linh thấy thế reo mừng :

— Tông Đại-hiệp, họ có thể ra được rồi !

Tông-Đào gật đầu :

— Đúng lắm, Từ tiểu-huynh có biện pháp thật là hay !

Đinh-Linh mỉm cười :

— Có lẽ em Phượng đã nghĩ ra cách ấy...

Tông-Đào hừ một tiếng :

— Bộ chỉ có mình bọn chị em họ Đinh trong Quỉ-vương-cốc thông-minh hay sao ?

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh cười :

— Đợi họ ra, hỏi thì biết rõ chớ gì !

Tông-Đào rất mừng :

— Họ đào đường hầm, lâu lắm là hơn 1 tiếng đồng hồ, thì có thể ra tới ngoài nầy được !

Nói xong 2 người liền ngồi xuống chờ.

Bỗng tiếng Đinh-Phượng và Nguyên-Bình tuột xuống hầm, tuy 2 người đã mất dạng những vẫn thấy đất, cát, sỏi từ phía dưới hầm quăng lên không ngớt, rõ ràng là hai người đang đào để đi tới, chỉ cần đào tới một con đường dài chừng 7, 8 thước là có thể thoát được rồi.

Nhìn thấy tình-hình đó ,Tông-Đào và Đinh-Linh ai ai cũng mừng. Nhưng chỉ trong nửa giờ đồng hồ sau, 2 người bỗng biến sắc mặt, vì nhận thấy rằng tình hình đã có gì thay đổi khó khăn. Chỉ vì lúc đó, 2 người không thấy đất cát từ phía dưới quăng lên nữa, hay là họ đã ngưng việc đào hầm rồi ? Hay là họ đã gặp nguy-hiểm gì chăng ?

Lúc đó, vì quá lo lắng nên hai người đều im-lặng chú tâm theo dõi, hơn nửa giờ sau tính ra thì lúc đó hai người phía bên trong đã có thể đào thông ra đến bên ngoài rồi, nhưng nhìn kỹ vẫn chưa thấy động-tĩnh gì cả.

Bỗng Tông-Đào và Đinh-Linh cùng đứng phắt dậy, hai người liếc mắt nhìn nhau lo ngại, và không ai bảo ai, hai người đều bước tới.

Nhưng vừa bước tới mé trận thì thấy bóng trúc trùng-trùng đá tảng ngổn-ngang chồng-chất không sao bước tới thêm nữa được.

Dò dẫm trong giây lát, nhưng vẫn chưa tìm được cách nào để bước tới thêm một bước.

Hai người lật-đật thối-lui, nhìn trở vào trận thì vẫn không thấy gì lạ, nhưng Nguyên-Bình và Đinh-Phượng vẫn biệt tăm.

Lúc đó trong lòng hai người rất lo ngại.

Tông-Đào hỏi :

— Cô Linh có chú-ý thấy gì không ?

Lúc đó Đinh-Linh cũng bối rối vô cùng, vì tình-hình như thế này, thì rõ ràng là Nguyên-Bình đã dùng Diệt-tinh-kiếm cùng với Đinh-Phượng đào đường hầm định thoát ra ngoài.

Nhưng bây giờ, dường như 2 người đã bị mất tích luôn dưới

con đường hầm, không biết chuyện gì đã xảy ra, không thể nào ức đoán được...

Tông-Đào lại hỏi :

— Không biết họ đi đâu mất...

Đinh-Linh bình-tĩnh :

— Thưa Tông Đại-hiệp, bây giờ chúng ta có nóng nảy cũng vô-ích, hãy đợi thêm giây lát nữa rồi sẽ tính...

Tông-Đào thở ra, đi tới đi lui, ngồi đứng gì cũng không yên.

Chỉ trong giây lát, mặt trời đã xế về tây. Tính ra Nguyên-Bình và Đinh-Phượng đã xuống hầm cả trọn 3 tiếng đồng hồ rồi...

Lúc ấy tâm-thần của Tông-Đào và Đinh-Linh càng lúc càng lo ngại buồn rầu.

Tông-Đào lại hỏi :

— Cô Linh ơi ! Không lẽ trận-thế của con ấy lại có hiệu quả ăn sâu luôn xuống dưới đất hay sao ?

Đinh-Linh lắc đầu :

— Chuyện ấy không thể nào có được...

Tông-Đào hừ một tiếng :

— Hay là họ ngồi luôn dưới hầm để tâm sự với nhau, rồi quên cả thời gian, quên cả chúng ta đang đứng đây nóng lòng chờ đợi họ ?

Đinh-Linh nghe Tông-Đào khôi hài như thế, suýt chút nữa nàng đã bật cười.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại trong giây lát, lòng Đinh-Linh bỗng thấy hồi hộp vô cùng.

Vừa qua chính nàng đã thấy rõ ràng Nguyên-Bình và Đinh-Phượng tay cầm tay nhau tình-hình rất là thân mật...hay là biết đâu lời khôi hài của Tông-Đào chẳng đúng với sự thật ?

Nghĩ đến đây, nàng thấy lòng buồn vô-hạn.

Tông-Đào đã nhìn thấy rõ thái độ của Đinh-Linh có thay đổi lão gượng cười :

— Cô Linh ơi ! Tôi nói chơi bậy bạ, mà cô tin thiệt hay sao ?

Đinh-Linh chỉ thở ra rồi lặng thinh không đáp một lời...

Giây lát sau, nàng mới chầm-rãi bảo :

— Nếu họ không ra, có thể có 2 chuyện đã xảy đến...

Điều thứ nhứt, là trong khi đào đường hầm họ đã gặp một loại độc gì dữ dội làm cho họ bị hại như thế thì tình-hình ấy thật là dữ nhiều lành ít...

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào giựt mình :

— Nhưng chuyện ấy rất ít có thể xảy ra.

Đinh-Linh thở ra :

— Tôi cũng hy-vọng rằng chuyện ấy không xảy ra.

Còn điều thứ hai là : Vừa qua, con Nam-Hải yêu nữ, trong lúc bàn chuyện với hai người ấy sợ e nó đã dùng ám khí, rồi trong lúc 2 người đào đường hầm, chất độc ăn sâu vào nội-tạng phát ra hoành-hành.

Tông-Đào giựt mình :

— Nếu quả thật như thế thì nguy hiểm biết bao nhiêu...

Đinh-Linh than-thở :

— Qua một thời gian quá lâu như thế mà vẫn không thấy hai người động-tĩnh gì cả, thì tự nhiên là lành ít, dữ nhiều rồi. Giờ đây chỉ còn có cách là trở về Quỉ-vương-Cốc thỉnh phụ thân tôi đến tìm cách phá trận này mới có thể biết được 2 người ấy đã gặp điều gì bất trắc.

Tông-Đào nghe nói, suy-nghĩ hồi lâu, thấy rằng ngoài phương-pháp ấy, quả thật không còn cách gì khác.

Vì Đinh-Cao, tuy võ-công không hơn hẳn Tông-Đào, nhưng về khoa Kỳ-môn, Ngũ-hành thì lại rất giỏi, bây giờ thì thế nào cũng phải nhờ đến lão ấy mới được...

Vì nghĩ như thế cho nên Tông-Đào gật đầu :

— Thôi cô hãy đi cho mau đi...

Đinh-Linh dặn-dò :

— Xin Tông Đại-hiệp phải ở luôn tại đây, đừng đi đâu cả, để xem coi họ có ra bất thình-linh hay không ? Để khi tôi trở lại sẽ biết rõ tình-hình ra sao...

Tông-Đào gật đầu lia-lịa :

— Tôi biết chuyện ấy rồi...

Lòng vô cùng bối-rối, Đinh-Linh lại nhìn vào trận Trúc-thạch một lượt nữa rồi mới lẹ-làng quay mình ra đi.

Tông-Đào nhìn theo bóng nàng, cho đến khi khuất hẳn, lão mới quay lại thở dài rồi đứng chờ Nguyên-Bình và Đinh-Phượng.

Lúc ấy bóng đêm càng lúc càng dày-đặc, quang-cảnh tư bề vắng-lặng vô cùng.

Một mình, Tông-Đào bỗng nghĩ đến con người của Nguyên-Bình tâm-tình nồng-nhiệt thắm-thiết của chàng đối với mình, lòng lão vô cùng buồn rầu lo-lắng...

Một mình một bóng giữa cảnh đêm trường tĩnh-mịch, lòng chứa chan buồn rầu lo-lắng, Tông-Đào thấy mình như đang đứng trơ-vơ, tuyệt-vọng giữa bãi sa-mạc mênh-mông...

∴

Vì nhìn thấy con chuột chù mà Đinh-Phượng bỗng nghĩ ra cách đào hầm để thoát-thân. Vì hai người nghĩ rằng uy-lực của trận Trúc-thạch không có ảnh-hưởng gì đến phía bên dưới mặt đất, trong khi đó thì trận Trúc-thạch ấy rộng không đến hai trượng, nếu dùng thanh Diệt-tình-kiếm sắc bén mà đào thì cũng chỉ cần chừng một giờ đồng hồ là có thể thấu ra được phía bên ngoài, nhưng tại sao cho đến bây giờ đã hơn nửa ngày mà vẫn không thấy động tĩnh gì cả ?

Nguyên do là vì trong lúc Nguyên-Bình và Đinh-Phượng tuột xuống hầm liền ra tay đào một con đường đi thẳng ra phía trước, đất đá đào được đều do Đinh-Phượng quăng lên. Đào được gần một tiếng đồng hồ thì đã sâu vô được ba, bốn thước.

Lúc đó Đinh-Phượng thấy trong lòng vui vẻ vô-cùng nàng mới bảo Nguyên-Bình :

— Từ công-tử, chàng có thể nghỉ tay một lát không ?

Nguyên-Bình đáp :

— Cô-Phượng ơi ! Từ khi tôi chết mà lại được sống cho đến nay sức lực tôi bỗng tăng lên một cách lạ kỳ, lại không hề biết mỏi mệt, nghỉ ngơi mà làm gì ?

Đinh-Phượng mỉm cười :

— Như thế thì chàng đã tìm được phước trong họa vậy...

Nói xong câu ấy, Đinh-Phượng bỗng nhớ lại chuyện Nguyên-Bình chỉ còn sống nhiều lắm là một năm nữa mà mình nói như thế chẳng là không đúng sự thật chút nào cả... Nhưng nàng cũng chưa biết bây giờ phải nói lại như thế nào cho hợp để Nguyên-Bình vui lòng.

Trong lúc 2 người trò chuyện với nhau thì Nguyên-Bình ngưng tay.

Chàng thấy Đinh-Phượng lặng thinh bất thình-linh nên lật-đật quay lại nhìn.

Chỉ thấy nàng run run nhìn chàng với đôi mắt chan chứa cảm-tình, bất giác chàng thấy tim mình đập mạnh vô-cùng, chàng lật-đật hỏi để qua cơn bối-rối :

— Cô Phượng, cô đang nghĩ gì thế ?

Đinh-Phượng thở dài :

— Tôi đang nghĩ nếu chúng ta không tìm ra được biện pháp

http://tieulun.hopto.org

đào đường hầm này, thì không biết chúng ta sẽ còn bị khốn trong trận ấy đến bao lâu ngày nữa...

Nguyên-Bình mỉm cười:

— Cứ đây đã thấy rõ là có thể thoát được rồi, còn nghĩ đến chuyện ấy làm gì?

Đinh-Phượng lại thở ra rồi lặng thinh...

Nguyên-Bình đang sắp sửa đào thêm, bỗng nghe phía dưới đất sâu có tiếng kêu lách-cách, làm cho 2 người đều giựt mình kinh-ngạc.

Đinh-Phượng lật-đật hỏi:

— Từ công-tử, tiếng gì lạ thế?

Lúc ấy Nguyên-Bình cũng lấy làm lạ vô cùng, vì phía dưới toàn là đất cứng, nhưng tại sao lại có tiếng vang lên lạ lùng như thế?

Trong lúc 2 người còn đang hoang mang, lại nghe từ phía dưới vang lên mấy lượt tiếng lách cách nữa...

Đinh-Phượng lật-đật hỏi:

— Từ công-tử, có lẽ phía dưới lại còn có một con đường hầm to nữa...

Nguyên-Bình nghi ngại:

— Thôi, đừng nghĩ đến chuyện lạ ấy nữa, chúng ta cứ lo đào tới đi...

Trong ý Nguyên-Bình không muốn để tâm tư bị chi-phối vì việc khác, chàng muốn sao ra khỏi chỗ này cho mau rồi đến Qui-vương-cốc tìm Dịch-thiên-Hành để báo thù.

Đinh-Phượng thấy ý Nguyên-Bình không muốn truy-nguyên tiếng động lạ ấy, nàng không muốn nói thêm nên lầm-bầm một mình:

— Hay là bên dưới lại có một ngôi mộ đá khác nữa chăng? Thật là đáng nghi lắm...

Nguyên-Bình nghe Đinh-Phượng nói như thế, chàng bỗng sanh ra tánh hiếu-kỳ...

Chàng liền dừng tay và bảo:

— Cô Phượng, cô cẩn thận nhé...

Đinh-Phượng ngạc-nhiên:

— Chàng định làm gì thế?

Nguyên-Bình đáp:

— Tôi phóng ra thử một chưởng coi bên dưới có gì...

Đinh-Phượng là người có nhiều tánh hiếu kỳ, nên nàng vui vẻ đáp:

— Được lắm, chàng cứ thử xem sao!

Nguyên-Bình liền vận dụng đầy đủ công-lực phóng ra một ngọn chưởng vô cùng mãnh-liệt.

Lúc ấy công-lực của chàng đã đến mức thật là thâm hậu, thế nên ngọn chưởng ấy mạnh mẽ vô cùng.

Từ trong con đường hầm, một tiếng bình nổi lên vang vang, tiếp theo sau một cơn trốt xoay vần cát bụi tung lên mịt-mù.

Hai người vừa nhắm mắt để tránh cát bụi thì từ phía dưới chân, đất sụp một mảng lớn, Đinh-Phượng và Nguyên-Bình đều lọt tuốt xuống phía dưới sâu.

Nguyên-Bình không ngờ rằng ngọn chưởng của mình đã đem lại một kết quả vô cùng tai hại như thế, trong khi rớt xuống sâu chàng đã lẹ làng giơ tay chụp trúng ngang hông Đinh-Phượng, hai người cùng rớt xuống.

Nguyên-Bình để chân khi mấy lượt làm cho sức rớt giảm bớt lần, và sau cùng, xuống lối 7, 8 trượng, 2 người mới chạm chơn tới đất. Lúc ấy Nguyên-Bình mới buông Đinh-Phượng ra.

Gặp một hoàn cảnh quá bất ngờ, Đinh-Phượng hồn bất phụ thể, nàng lật đật hỏi:

— Từ công-tử ơi! Đây là đâu vậy?

Nguyên-Bình định thần rồi ngửng đầu lên nhìn.

Từ con đường hầm mới đào, 2 người rớt xuống chỗ lạ này, từ trong đường hầm không một chút ánh sáng, thế nên ở đây cũng tối đen như mực, ngửng đầu lên nhìn chỉ thấy đêm tối lờ mờ mà thôi...

Nguyên-Bình bảo:

— Cô Phượng đốt thử mồi lửa lên coi ra sao...

Đinh-Phượng vâng dạ rồi lấy mồi lửa đốt, ánh sáng bừng lên, hai người nhìn chung quanh một lượt, rồi bỗng hồi-hộp vô cùng!

Hai người đang đứng trong một con đường hầm thật rộng, chung quanh vách và dưới chân, đều trơn tru láng mướt dường như đã bị một sức dồn ép vô cùng mãnh liệt làm cho tất cả đều đã chặt lại...

Nhìn kỹ, chung quanh vách có nhiều loại nấm lạ phát ra ánh sáng xanh xanh, nhìn thấy ai cũng biết đó là loại nấm độc vô cùng, vì thấy cảnh lạ lùng như thế nên Nguyên-Bình và Đinh-Phượng đều hồi-hộp lo sợ...

http://tieulun.hopto.org

Mà đáng sợ hơn hết là trong hầm nầy lại có nhiều đống xương trắng, xương người, xương thú đều có.

Dưới ánh lửa, chất bên trong xương chớp chớp sáng lại trông càng dễ sợ...

Bất giác, Đinh-Phượng thối lui lại một bước rồi dựa vào Nguyên-Bình :

— Từ công-tử, tại sao chúng ta lại rớt vào một chỗ lạ lùng như thế này ?

Lúc đó lòng Nguyên-Bình cũng thấy lo-lắng và sợ-sệt vô cùng.

Chàng lại ngửng đầu nhìn lên trên một lượt, thì chỗ lỗ hổng bị chàng đánh thủng chỉ dày, chừng một thước, như thế thì khi nãy, trong lúc đào đường hầm, nếu đào sâu thêm một ít nữa, là thể nào cũng bị rớt xuống đây !

Xem hai bên vách thấy trơn láng giả sử như muốn leo lên thì chắc không sao leo được...

Nguyên-Bình đứng sững-sờ hồi lâu rồi bảo :

— Cô Phượng, cô chớ lo gì cả...

Đinh-Phượng hỏi nhỏ :

— Từ công-tử, khi nãy thiếp rất sợ-sệt, nhưng bây giờ, đứng gần bên chàng, thiếp thấy bình-tĩnh vô cùng.

Nguyên-Bình nghe nói gượng cười, còn Đinh-Phượng giơ đuốc lên cao soi quanh một lượt, rồi bỗng gọi lớn :

— A...có một khung cửa !

Lúc đó Nguyên-Bình cũng đã thấy một khung cửa đá, phía trên khung cửa nắm độc mọc đầy, và bên cạnh khung cửa có 4 bộ xương người còn đầy đủ cả các lóng xương.

Nguyên-Bình bảo :

— Chúng ta hãy bước tới xem sao ?

Hai người bước tới cạnh khung cửa, nhìn kỹ, thấy trên xương sọ của 2 người có 2 mảnh sắt dài đã sét rỉ, một xương sọ của người thứ ba đã bị vỡ, còn người thứ tư bị một lưỡi gươm chém ngang sườn, lưỡi gươm ấy cũng đã sét rỉ ăn gần muốn hết lưỡi...

Hai người nhìn hồi lâu, Đinh-Phượng vụt bảo :

— À, bốn người này vì giao tranh nhau mà chết cả... Hừ đánh nhau như thế nào mà không một ai còn sống, cuối cùng đều phải thành những nắm xương trắng nằm trong con đường hầm này...

Đinh-Phượng bỗng thở dài làm cho Nguyên-Bình cũng thấy buồn man mác...

Chàng đứng sững-sờ hồi lâu rồi bảo :

— Có lẽ họ đã gây nên những mối thù bất cọng đái-thiên, không thanh toán không được, nhưng có điều không biết tại sao họ lại đến đây để cùng nhau thanh toán như thế ?

Đinh-Phượng gật-gù :

— Có ai biết đâu những người ấy đã chết được bao lâu rồi... Và có biết đâu trước kia nơi này có phải như thế này hay không ? Ôi ! Thương hải tang điền trước đây nơi này là gì !

Nguyên-Bình gật gật đầu :

— Cô nói đúng lắm...

Đinh-Phượng giơ cao chiếc mồi lửa soi ra phía trước...

Chỉ thấy phía trên khung cửa nắm độc mọc đầy, nhưng chỗ lồi chỗ lõm giống như hình những Đại-tự, Nguyên-Bình lật-đật bước tới giơ thanh Diệt-tình-kiếm cao lên phía trên nắm độc...

Bỗng thấy trên đầu khung cửa có mấy chữ to hiện lên :

« Tự tiện vào thì mất mạng »

Trong hoàn cảnh tuyệt địa, âm-u như thế này, đọc qua hàng chữ ấy ai ai cũng thấy phập-phồng lo sợ.

Đinh-Phượng « ạ » một tiếng rồi bảo :

— Hay đây là chỗ ẩn-cư của một dị-nhân trong phái võ-lâm nào ?

Nguyên-Bình lại giơ tay chỉ vào một hàng chữ nhỏ kề bên :

— Trước kia thì có thể, nhưng giờ đây chắc có lẽ người ấy cũng đã thành nắm xương trắng rồi !

Đinh-Phượng bước tới nhìn kỹ hàng chữ nhỏ :

« Năm Thái-Khang thứ 3 mùa Hạ tháng bảy »

Thái-Khang là Niên-hiệu của thời nhà Tấn cách đây đã hơn ngàn năm, như thế thì những nhân vật của thời ấy cho đến nay, nhứt định sẽ thành xương trắng rồi...

Xem rõ-ràng hàng chữ, Đinh-Phượng mỉm cười :

— Nếu người sống được 200 năm thì từ ngày chết cho đến bây giờ đã đúng 800 năm rồi.. Bị người chết dọa nạt mà phát sợ lên, thật là cũng một điều đáng tức cười...

Vừa nói nàng vừa giơ tay xô cánh cửa...

Nguyên-Bình lật-đật hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Cô định làm gì thế ?

Đinh-Phượng đáp :

— Xô cánh cửa này để tìm đường thoát, nếu đây là chỗ ở của một nhân vật trong giới võ-lâm, thì có lẽ sẽ có những kỳ-trân, dị-bảo, rất có lợi cho chúng ta !

Nguyên-Bình nghĩ lời nàng có lý thế nên dặn-dò :

— Cô Phượng, cô nên cẩn-thận, vì trên khung cửa có mấy chữ : «*Tự tiện vào thì mất mạng*» tất nhiên là cũng phải có một nguyên do nào đó...

Đinh-Phượng hừ một tiếng rồi bảo :

— Đã qua hơn ngàn năm rồi... còn gì mà đáng sợ ?

Nguyên-Bình bước tới một bước đứng sát kề bên Đinh-Phượng, hai người cùng dùng sức đẩy mạnh cánh cửa.

Cánh cửa đá vẹt sang một bên, cảnh-vật bên trong sáng tỏ, nhìn kỹ, đó là một gian nhà hầm rất rộng lớn, bề vuông chừng mười trượng, cao lối 17, 18 trượng, trên vách gian phòng lại có gắn 7, 8 viên Minh-châu to lớn lạ-thường.

Ánh sáng của các viên Minh-châu ấy tuy không làm cho gian phòng được sáng tỏ hẳn, nhưng ít ra cũng có thể nhìn được tình-hình bên trong một cách khá rõ-ràng.

Đinh-Phượng lật-đật tắt mồi lửa, hai người nhìn chung quanh một lượt, thấy trong gian-phòng ấy không có một vật gì cả, nàng thất-vọng bảo :

— Thì ra không có bảo-vật gì cả...

Nguyên-Bình giục :

— Chúng ta mau tìm đường ra là hơn.

Đinh-Phượng chỉ tay ra phía trước :

— Có phải đó là một khung cửa không ?

Nguyên-Bình nhìn ra phía trước, trong lòng hơi nghi-ngờ, vì hình dáng của khung cửa rất kỳ-quái.

Nguyên-do là khung cửa ấy hình tròn rộng chỉ hơn một thước, nếu muốn qua chắc phải bò, nếu không thì dù cho lùn đến đâu, cũng không thể nào bước qua khung cửa ấy được...

Hai người đứng trước khung cửa hồi lâu, Đinh-Phượng mới bảo :

— Không biết trong con đường hầm nầy có gì cổ-quái hay chăng mà lại có khung cửa kỳ lạ như thế và để dùng vào việc gì...

Nguyên-Bình nhìn kỹ hồi lâu, thấy phía trên khung cửa có mấy hàng chữ nhỏ, bước tới nhìn kỹ thì thấy :

«Đã bước tới đây, là lọt vào vùng vô cùng nguy-hiểm rồi, hãy mau lui bước, may ra còn có thể bảo-vệ được mạng sống thừa»

Hai người nhìn nhau, Đinh-Phượng mỉm cười :

— Lại rung cây nhát khỉ nữa...

Nguyên-Bình nhận thấy rằng lời cảnh cáo càng lúc càng gắt gao, nhưng xét cho kỹ không thấy có gì ác-ý, nên chàng lật đật khuyên :

— Cô Phượng, chúng ta nên thối lui đi thôi...

Đinh-Phượng lắc đầu :

— Không, phải xem coi đó là gì mới được !

Nguyên-Bình lại bảo :

— Chỉ e cô Linh và Tông Đại-hiệp chờ lâu không thấy chúng ta rồi sanh ra lo lắng..

Lòng hiếu kỳ của Đinh-Phượng đã bị kích thích, thế nên nàng không thể nào thối-lui được nữa, nàng ra dáng giận-dỗi :

— Chúng ta đâu phải còn con nít ? Cho đến trận Trúc-thạch mà không cốn làm gì chúng ta được thay, chúng ta sợ gì ?

Nguyên-Bình thấy Đinh-Phượng quyết ý như thế, chàng đành không biết phải tính sao...

Suy-nghĩ giây lát, chàng liền bảo :

— Lần này chúng ta phải cẩn-thận cho lắm mới được...

Đinh-Phượng gật đầu lia-lịa :

— Biết rồi...

Bỗng nhiên nàng bật cười :

— Này Từ công-tử, tại sao bản lãnh chàng càng cao thì gan mật chàng lại càng nhỏ như thế ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Tôi đang nghĩ làm sao đến Quỉ-vương-cốc cho gấp để tìm Dịch-thiên-Hành...

Đinh-Phượng đáp :

— Chàng cứ yên-tâm đi... Cuộc vui ở Quỉ-vương-cốc kéo dài đến mấy hôm, Dịch-thiên-Hành đến đó chẳng phải để dự cuộc hôn-lễ đâu, y chỉ muốn coi xem Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam-bảo, có phải đã liên-hợp lại để đối phó với lão hay không, chỉ sợ rằng chúng ta không đến, chớ đừng sợ lão ta bỏ đi sớm...

Nguyên-Bình đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Cũng mong được như thế...

Đinh-Phượng liền cúi mình xuống ra sức đẩy khung cửa, nàng đã dùng hết sức mình, nhưng vẫn không sao làm cho khung cửa ấy nhúc-nhích được chút nào cả...

Đinh-Phượng quay lại :

— Từ công-tử, mau đến giúp tôi một tay !

Nguyên-Bình thấy Đinh-Phượng xô không nổi cánh cửa ấy, trong lòng chàng rất nghi hoặc. Chàng liền ngồi xuống giơ hai tay ra dùng sức đẩy mạnh cánh cửa...

Sức chàng đẩy rất mạnh, bỗng nghe ầm một tiếng, khung cửa bật ra, Nguyên-Bình sợ có biến, nên lật đật chụp Đinh-Phượng nhảy thối-lui 3 bước...

Nhưng sau khi thối lui, 2 người chờ đợi hồi lâu vẫn không thấy gì lạ cả.

Đinh-Phượng nhìn Nguyên-Bình :

— Từ công-tử, chuyện đã cách đây cả 1000 năm, giả-sử như có cơ-quan gì nguy-hiểm, thì bây giờ cũng đã hư nát rồi...

Vừa nói, nàng vừa cúi mình xuống nhìn vào phía trong khung cửa. Mặc dù đã vận dụng nhãn quang nhưng Đinh-Phượng cũng chẳng nhìn thấy gì, vì phía bên trong tối đen như mực.

Nàng lại đốt mồi lửa, rọi vào phía bên trong, thấy đó là một con đường hầm rộng chừng hơn 1 thước, nhưng không biết dài ngắn bao nhiêu.

Lúc đó, vì chiếc khung cửa quá hẹp, nên khi Đinh-Phượng đứng trước để nhìn, thì đã choán hết tất cả chỗ, Nguyên-Bình không sao đến để nhìn được, chàng chỉ đứng một bên hỏi :

— Bên trong có thấy gì không cô Phượng ?

Đinh-Phượng đáp :

— Tối om, không thấy gì cả, trừ phi bò vào xem tận mắt...

Nàng định quơ mồi lửa vào phía trong sâu để xem, nhưng bỗng nhiên phải lật-đật thối lui đến mấy bước vì phía bên trong, một mùi tanh xông ra rất là khó chịu, tiếp theo sau chiếc mồi lửa bừng lên rồi tắt luôn.

Trong gian phòng tối đen như mực, Đinh-Phượng nhìn thẳng về phía trước, bỗng thấy trong con đường hầm, có hai vòng lửa xanh lè tiến-tới rất nhanh.

Đinh-Phượng kinh-hoàng đến tột-độ, nàng lật-đật chỏi mạnh tay xuống đất rồi lẹ làng vọt mình ra phía sau.

Về phần Nguyên-Bình, khi thấy chiếc mồi lửa tắt, rồi sau đó Đinh-Phượng lại hoảng-hốt nhảy thối lui ra phía sau, chàng biết tình-hình đã có biến, nên lật-đật chuẩn-bị sẵn thanh Diệt-tình-kiếm và hỏi :

— Chuyện gì thế ?

Đinh-Phượng thở hào-hển :

— Một luồng gió mạnh từ trong đường hầm tanh lạ kỳ đã thổi tắt ngọn lửa, và sau đó là hai vòng sáng xanh to như viên đạn đang vọt ra, nhưng chưa biết đó là gì.

Nguyên-Bình nhìn thẳng về phía đường hầm vẫn chưa thấy động tĩnh gì nên hỏi :

— Hay là cô bị hoa mắt chăng ?

Đinh-Phượng đáp :

— Chính mắt tôi thấy rõ ràng mà...

Trong lúc 2 người đang bàn bạc, bỗng nghe phía trong đường hầm có tiếng gáy te te, tiếng gáy rất lạ lùng như tiếng gà cồ, nhưng có phần ồ-ồ nặng giọng hơn làm cho hai người đều ớn da gà.

Đinh-Phượng lật đật đứng sát kề bên Nguyên-Bình :

— Từ công-tử, con quái-vật ấy đang ra rượt chúng ta đó...

Lúc ấy Nguyên-Bình cũng thấy sợ-sệt nên chàng lật-đật thối lui mấy bước.

Chàng vừa đứng lại thì một mùi tanh xông lên nghẹt cả phòng, rõ ràng mùi tanh ấy từ trong con đường hầm xông ra làm cho 2 người không sao chịu nổi, phải thối lui thêm mấy bước...

Từ phía trong lại nghe thêm mấy tiếng gáy te te và sau đó một vật lù-lù tiến ra phía ngoài phòng...

Trong lúc bối rối, trời lại tối mờ-mờ nên hai người chưa nhận rõ kịp đó là vật gì...

Định thần nhìn kỹ trong bóng tối lờ mờ thấy vật ấy to như cái đấu, hơi dài, có vảy lớn, phía trước đầu, dường như có cái lưỡi dài thè ra rút vô rất đáng sợ. Hai con mắt to hơn hòn đạn, ánh sáng xanh lè...

Hai người đứng sững hồi lâu, Đinh-Phượng bỗng hỏi :

— Loài yêu-quái gì vậy, Từ công-tử ?

Nguyên-Bình định-thần nhìn kỹ đáp :

— Có lẽ đây là đầu của một con rắn thật to...

Đinh-Phượng lộ vẻ sợ-sệt :

http://tieulun.hopto.org

— Rắn à ? Nếu đầu nó mà to như thế thì mình nó dài biết bao nhiêu mà kể...

Hai người còn đang bàn bạc thì rắn đã lẹ-làng bò tới thêm mấy thước.

Nguyên-Bình và Đinh-Phượng lại lật đật thối lui thêm mấy bước.

Cố gắng trấn định tinh-thần, hai người lại nhìn kỹ thân con quái vật một lượt nữa, quả nhiên lời đoán của Nguyên-Bình không sai : đó là một con rắn to, mình lớn như cái thùng xách nước. nó uốn éo bò tới, khúc mình phía ngoài đã thấy dài tới 5, 6 thước...

Chỉ trong giây lát, quái xà đã ra khỏi đường hầm, quấn mình thành một vòng tròn và cất đầu lên cao.

Nhìn kỹ thấy mình nó đen như lọ chảo, bóng loáng như thoa mỡ, vảy to bằng nắm tay, lưỡi thè lè dài ra đến mấy tấc trông thật ghê sợ.

Đinh-Phượng nhìn thấy, toàn thân nàng nổi da gà, nàng lật-đật kéo Nguyên-Bình :

— Chạy, chúng ta phải chạy cho mau.

Nguyên-Bình bảo nhỏ :

— Cô Phượng ơi ! Bây giờ nó đã ra khỏi hang rồi, dù cho chúng ta có chạy cũng không thoát khỏi được đâu !

Đinh-Phượng lầm bầm :

— Nhưng chúng ta có đương cự nổi với nó hay không ?

Nguyên-Bình quả quyết :

— Đương-cự nổi hay không cũng phải chống với nó, nếu để nó thoát ra khỏi nơi này sẽ còn hại thêm biết bao nhiêu người, cô hãy lui ra sau, để một mình tôi đối phó cũng được...

★

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI HAI

Đinh-Cao, Đinh-diệm-Sơn định giựt vị thuốc quí của Nguyên-Bình

Đinh-Phượng lắc đầu lia-lịa :

— Không được, Đại-xà này do tôi chọc nên nó mới ra đây, thì tôi phải giúp sức chàng chống với nó mới phải chớ !

Nguyên-Bình biết rõ không phải Đinh-Phượng là người sợ nguy hiểm, thế nên chàng không nói thêm gì nữa, chàng chỉ thối lui một bước.

Chàng vừa thối lui thì con Đại-xà cũng hạ đầu xuống rồi trườn tới hơn một thước.

Trong ý Nguyên-Bình muốn thối lui đến khung cửa đá để bất thình-lình đóng ập cửa lại, nhốt nó trong gian phòng ấy...

Nhưng bây giờ, khi thấy mình thối lui tới đâu là nó theo tới đó, chàng liền đứng sững lại mà không dám di-động nữa...

Trước tình-hình đó, chàng thấy rõ, nếu chàng cử-động thì con ác-thú cũng cử-động theo, còn nếu chàng đứng sững thì nó cũng nằm im chàng cũng biết rõ rằng mặc dù mình hành-động mau lẹ đến đâu, cũng không thể nào mau hơn con Đại-xà này được.

Nguyên-Bình và Đinh-Phượng đứng kề vai nhau, nhìn sững con Đại-xà ấy, hai bên ghìm nhau độ một khắc đồng-hồ, bỗng nhiên thấy nó phùng mang lên rất to rồi gáy te-te mấy lượt.

Nguyên-Bình giật mình bảo :

— Cô Phượng hãy coi chừng, coi Đại mãng-xà này sắp tấn-công chúng ta đó.

Đinh-Phượng lộ vẻ sợ-sệt :

— Tử công-tử, nếu con Đại-xà này tấn-công thì chúng ta phải thối lui nữa tốt hơn..

Nguyên-Bình nghe nàng nói có lý nên hai người lật-đật thối lui thêm.

Nhưng nào ngờ khi hai người vừa sụt lui, chỉ còn cách khung cửa đá chừng 7, 8 thước, thì bỗng nhiên con Đại-xà thảo mình ra và quất đuôi nghe một tiếng ồ, gió nổi lên vù-vù sau đó một tiếng ầm nổi lên vang dậy, cánh cửa đá đã tự-nhiên đóng lại kín mít.

Lúc đó Nguyên-Bình và Đinh-Phượng đã thấy rõ tình-hình đến lúc vô cùng nguy-ngập, nên hai người lật-đật tránh sang một bên, trong lúc đó thì con Đại-xà đã vung đuôi quét mạnh tới phía trước, khí thế thật mãnh-liệt vô cùng.

Nguyên-Bình lẹ-làng xô Đinh-Phượng cách ra xa đến mấy thước thì lúc đó đuôi rắn lại quất đến phía trước ngực chàng, chàng lật-đật hạ bộ rùn mình xuống thì thấy đuôi rắn đã vụt qua phía trên đầu chàng.

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù chưa bị quất trúng, nhưng đuôi rắn đã phát ra một luồng gió cực-kỳ mãnh-liệt, làm cho chàng trong lúc không kịp đề-phòng, phải bị lảo-đảo rồi té trên mặt đất.

Nguyên-Bình chưa đứng dậy kịp, thì rắn đã lẹ-làng phóng mình tới toan quấn lấy chàng. Chàng lật-đật lăn tròn tránh sang một bên vừa phóng gươm Diệt-tình chặt ngay vào đuôi rắn.

Tuy Diệt-tình-kiếm sắc bén như thế, nhưng chỉ chém vạt được có mấy mảnh vảy của con Đại-xà, mà chưa hề chạm tới vào sâu trong da, thịt của nó.

Nguyên-Bình lẹ làng uốn mình toan đứng dậy thì đã thấy con Đại-xà hú lên một tiếng rồi phóng tới ngay mình Đinh-Phượng.

Nguyên-Bình kinh-hoàng la lớn :

— Cô Phượng, tránh cho mau....

Đinh-Phượng thấy con Đại-xà phóng ngay mình, nàng lật-đật xoay mình tránh sang một bên, nhưng trong lúc đó, con rắn lại giơ đuôi lên cao sắp sửa quất tới.

Mặc dù thân rắn thật to, lớn gần bằng chiếc thùng xách nước nhưng nó lại cử-động rất mau lẹ vô cùng, nó lại biết phối-hợp cách tấn công, vừa phóng đầu tới toan cắn, vừa quất đuôi, làm cho Đinh-Phượng rất bối-rối không biết làm sao để tránh cho kịp.

Đinh-Phượng thấy rắn tấn công liên-tiếp, không còn chỗ tránh được nữa, nàng kinh-hoàng đến tột-độ, nhưng may nàng cũng là người sáng-trí, nên trong lúc bối-rối, nàng liền dậm chân xuống đất vọt mình lên cao.

Nàng vừa vọt mình lên, thì rắn cũng lại cất đầu lên cao, há to miệng, thè lưỡi ra dài hơn tấc toan quấn lấy chân nàng...

Lúc bấy giờ, Đinh-Phượng còn đang lơ-lửng giữa chừng chưa biết phải làm sao để đối-phó với rắn, nàng kinh-hoàng đến toát mồ-hôi lạnh, mặt mày trắng bệch.

Nàng biết rõ, nếu bị rắn cắn nhằm, hay đôi chân bị nó quấn thì thế nào cũng phải bỏ mạng vì nó.

Bỗng nghe Nguyên-Bình hô lớn :

— Cô Phượng hãy vọt mình thêm lên cao chút nữa.

Nghe Nguyên-Bình gọi, Đinh-Phượng thấy phấn-khởi vô cùng, liền dùng chân mặt dậm trên chân trái, rồi vọt mình lên cao được gần một thước nữa.

Trong lúc đó Nguyên-Bình hét lên một tiếng rồi nhắm về phía đầu rắn vọt tới, tay mặt vung thanh Diệt-tình-kiếm chém tới, tay trái lại đẩy Đinh-Phượng thêm lên cao.

Tiếp thêm được sức Nguyên-Bình, Đinh-Phượng khẽ xoay mình rồi nhảy ra xa mấy thước.

Chơn vừa chấm đất, nàng quay lại nhìn thì thấy Nguyên-Bình máu me đầy mình.

Đinh-Phượng kinh-hoàng đến tột-độ, nàng tưởng Nguyên-Bình đã bị rắn làm hại, nên đứng chết trân, run lập-cập...

Nhìn lại thì thấy đầu con Đại-xà từ từ hạ xuống đất, trong lúc đó thì Nguyên-Bình từ trên cao cũng rớt xuống. Chàng lại dùng chân mặt dậm mạnh ngay đầu rắn để lại vọt mình lên cao, khẽ chuyển mình mấy lượt rồi đáp xuống kề bên Đinh-Phượng.

Nàng tưởng mình đang sống trong mộng, nàng lật-đật chụp lấy tay chàng hỏi rít-rít :

— Từ công-tử, chàng có bị thương không ?

Nguyên-Bình vội đáp :

— Tôi đã chém đứt lưỡi của nó nên mới máu me dính đầy mình như thế này, nàng hãy thối lui cho mau.

Vừa thối lui được mấy bước, hai người quay đầu lại nhìn, thì thấy con Đại-xà đã khoanh tròn lại, ngửng đầu lên, miệng há to đỏ lòm, đôi mắt mở to, ánh-sáng chiếu xanh biếc. Rõ ràng sau khi bị trọng thương nó đã nổi điên định làm dữ...

Nhìn thấy tình hình như thế, Nguyên-Bình lật đật dặn :

— Cô Phượng, con Đại-xà này đã nổi khùng lên rồi, cô không nên khinh xuất, hãy đợi tôi...

Chỉ nói có được bấy nhiêu lời, bỗng thấy con ác thú đã vung đuôi quất tới.

Hai người lật-đật dậm chân xuống đất rồi vọt mình lên cao.

Bỗng nghe «thình» một tiếng, đuôi rắn đã quất mạnh trúng vào vách đá.

Vì gian phòng này không phải xây bằng một loại đá xanh rắn chắc, nên khi đuôi rắn quất vào quá mạnh, đá rơi loảng-xoảng, trên tường lộ hẳn một vệt sâu khá dài.

Xem tình hình như thế, nếu đuôi rắn mà quất trúng người thì người ấy thế nào cũng phải bị tan xương nát thịt.

http://tieulun.hopto.org

Lúc đó Nguyên-Bình và Đinh-Phượng ai ai cũng hồi hộp lo sợ vô-cùng, lúc đó trong gian phòng mùi tanh của rắn xông ra thật là khó chịu ; chưn vừa chấm đất hai người lại thối lui thêm mấy bước.

Rắn lại trườn mình tới vung đuôi quất mạnh quyết hạ cho được hai người.

Nguyên-Bình lại nắm chặt Đinh-Phượng, hai người đều trổ thuật khinh công nhảy tới, thụt lui tránh né, trong lúc đó thì Đại-xà cứ rượt theo tấn-công tới tấp, không khí trong phòng bị xao động nghe vù-vù...

Đôi bên quần nhau độ nửa tiếng đồng-hồ, tuy Nguyên-Bình và Đinh-Phượng chưa bị độc-xà quất trúng lần nào, nhưng lúc đó, hai người đều thấy bối-rối và hơi thấm mệt.

Vừa nhảy sang một bên để tránh, Đinh-Phượng vừa thở phì phì bảo :

— Từ công-tử, chúng ta đối-phó như thế này không hiệu quả gì đâu...

Nguyên-Bình hỏi :

— Như thế thì bây giờ phải dùng cách gì cho có hiệu quả đây ?

Đinh-Phượng đáp :

— Hãy dùng kiếm chém vào đầu nó thử xem sao ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Phải, tôi đang chờ cơ-hội tốt đây...

Tuy vừa bàn-bạc, nhưng hai người vẫn luôn luôn thủ thế, Nguyên Bình vừa dứt lời thì bỗng thấy rắn đã quất mạnh đuôi tới, hai người lật-đật thối lui ra sau, rắn quất hụt, đuôi va mạnh vào vách phòng vang lên một tiếng « bình ».

Tránh xong, nhìn lại thấy đầu rắn chỉ cách mình chừng 2 trượng đây là một cơ-hội tốt, Nguyên-Bình liền lẹ-làng phóng mình tới vung Diệt-tình kiếm bổ mạnh vào đầu con Đại-xà.

Mặc dù thân pháp của Nguyên-Bình đã lẹ như chớp, nhưng rắn cũng linh-hoạt lạ thường, nên thì kiếm-quang vừa chớp tới là nó đã lách đầu sang một bên để tránh, vì thế mà thanh Diệt-tình-kiếm chỉ chém trúng vào một đoạn mình của rắn.

Vì Nguyên-Bình đã dùng hết sức mình, nên thanh bảo kiếm đã chém ngập sâu vào mình rắn, bị thất-bại, Nguyên-Bình lo lắng vô cùng.

Chàng biết rắn này to lớn như thế, thì sức mạnh vô cùng, nếu

không chém nhằm chỗ yếu-hại, thì chỉ làm cho nó giận dữ thêm, hung ác thêm, rất khó mà đối phó, và biết đâu không chừng cũng có thể bị mất luôn thanh Diệt-tình kiếm.

Đinh-Phượng thấy Nguyên-Bình chém hụt đầu rắn, nàng rất lo ngại, nên lật-đật nhảy tới toan phụ với Nguyên-Bình kéo lấy thanh Diệt-tình-kiếm đang còn ngập sâu trong mình rắn...

Nhưng cũng may lúc đó rắn bị chém một gươm, nó giựt mình chỉ khẽ ngo ngoe mình chớ chưa kịp vặn hẳn mình để bẻ gãy thanh gươm.

Khi thấy Đinh-Phượng vừa nhảy tới, dường như Đại-xà giựt mình, nó phóng mình tới nghe ồ một tiếng.

Nguyên-Bình giựt mình liền giơ tay ra chụp Đinh-Phượng, nhưng vì nàng vọt tới quá nhanh nên chàng không sao chụp kịp.

Chàng liền lật-đật thuận thế dùng hai tay phóng luôn 2 ngọn chưởng phong để đẩy mạnh Đinh-Phượng tới.

Bị sức ép quá nặng, Đinh-Phượng vọt luôn qua khỏi mình rắn rớt sát bên chân tường, trong lúc đó thì con Đại-xà đã vội-vàng quấn tròn mình lại, chuẩn bị một cuộc tấn-công mới.

Nguyên-Bình lẹ làng phóng ra một ngọn chưởng thật mãnh liệt đánh vào mình rắn nghe bình một tiếng và nương thế ấy chàng cũng nhảy vọt lên cao, trong lúc đó thì rắn cũng đã lẹ-làng quất đuôi tới.

Trong lúc đó thân-hình Nguyên-Bình còn đang lơ-lửng trên không thật là rất khó đối phó, trong lúc bối rối chàng chỉ biết lẹ làng chìa đôi tay ra chụp lấy đuôi con Đại-xà.

Vừa chụp được đuôi rắn, con rắn cũng biết đối phó một cách lẹ-làng và vô cùng hiểm-độc là nó liền vùng mình, rán thêm gân sức quật mạnh đuôi vào phía vách để ép luôn Nguyên-Bình.

Việc ấy đã xảy ra lẹ-làng như trong chớp mắt, chàng còn đang bàng hoàng chưa biết đối phó ra sao thì bỗng nghe tiếng Đinh-Phượng hét lớn kinh-hoàng vì nàng nghĩ rằng thế nào Nguyên-Bình cũng bị rắn quật mạnh vào vách.

Nguyên-Bình biết rõ rằng nếu bị va vào vách, thì dù cho là sắt đá cũng phải nát ra từng mảnh đừng nói chi đến da thịt của người thường thế nên chàng lật đật xô đuôi rắn sang một bên rồi rùn mình rớt lăn tròn xuống đất.

Trong lúc chàng lăn tròn ra xa thì đuôi rắn đã đập mạnh vào vách vang lên một tiếng ầm thật to.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình chưa ngồi dậy kịp thì chàng đã thấy đầu rắn quơ qua quơ lại gần bên mình.

Lúc đó nếu lưỡi rắn chưa bị chặt đứt, miệng nó không thấy đau thì chắc thế nào chàng cũng bị nó há miệng táp rồi.

Khi thấy rắn thò đầu tới, nhưng không há miệng được, chàng rùn mình lẹ làng chống tay xuống đất để vọt mình lên cao rồi thuận thế phóng luôn ra 2 chưởng đánh thẳng vào hai mắt rắn.

Chàng đã dùng toàn lực để phát ra 2 ngọn chưởng ấy, chỉ nghe hai tiếng lốp-bốp, đôi mắt rắn đã bị đánh trúng, máu, nước xanh-xanh chảy ra dầm-dề... và sau đó mắt nó đã bị mất luôn ánh-sáng...

Nguyên-Bình đã biết mình đánh trúng nên chàng lẹ làng chọt chơn mặt xuống đất vọt mình tới rồi quay lại nhìn thì thấy phía sau, con Đại-xà đã khoanh tròn mình lại và đôi mang thở phì phì.

Chàng vừa đặt chơn tới đất thì đã thấy một thân-hình ẻo-lả ngã dựa vào lòng.

Chành giựt mình kinh-ngạc, vì thật ra trong lúc tập trung tất cả tinh-thần để đối phó với rắn, chàng đã quên hẳn trong phòng lại còn có Đinh-Phượng, nên khi nàng vừa đến kề sát bên chàng, chàng giựt mình kinh-ngạc, chưa hiểu ngay đó là ai.

Chàng lẹ làng giơ đôi tay ra đỡ rồi cúi mặt nhìn xuống, mới sực nhớ ra đó là Đinh-Phượng.

Nàng rớm nước mắt thở hổn-hển :

— Từ công-tử, khi nãy thiếp sợ quá gần chết ngất đi...

Nguyên-Bình bảo nhỏ :

— Cô nương nên im lặng...

Đinh-Phượng dựa người vào lòng Nguyên-Bình rồi quay lại nhìn con Đại-xà.

Trong lúc ấy Nguyên-Bình cũng định nhẹ nhàng xô Đinh-Phượng ra, để tránh một cuộc gần nhau quá thân mật giữa nam-nữ, nhưng chàng nhận thấy cơ thể của nàng hơi run run nên chàng không nỡ.

Hai người quay lại nhìn, thấy Đại-xà đã quấn mình lại thành một vòng tròn đầu nó hơi cất lên cao, quay qua quay lại một cách lờ-đờ, dường như nó đang bị ê-ẩm đau-đớn rất dữ-dội.

Nguyên-Bình bảo nhỏ :

— Rắn đã bị tôi đánh dập mắt mù rồi, bây giờ nó không thấy được chúng ta, chúng ta phải nói nho-nhỏ để tránh nó.

Đinh-Phượng gật gật đầu, hai người liền nhè-nhẹ thối lui thêm mấy bước đứng dựa lưng vào vách...

Bỗng thấy con rắn cất đầu lên phùng mang và gáy mấy tiếng te-te chát-chúa, rồi chỉ trong giây lát nó lại há miệng phun ra một làn khói đen dày-đặc.

Nguyên-Bình và Đinh-Phượng bỗng thấy một mùi tanh thật là khó-chịu làm cho hai người đều bị buồn nôn không sao cưỡng lại được.

Lúc đó hai người đều thất-kinh ai ai cũng nín hơi thở, đợi hồi lâu Đinh-Phượng mới khẽ mở mắt ra nhìn, thì nàng bỗng thấy mặt đất như đảo-lộn, tiếp theo sau, nàng ngã lăn trên mặt đất...

Nguyên-Bình giựt mình, lật-đật gọi nho-nhỏ :

— Cô Phượng, cô làm sao thế ?

Đinh-Phượng vẫn lim-dim đôi mắt, nàng thò tay vào bọc lấy ra một chiếc bình ngọc, đổ ra một ít thuốc bột trắng rồi thoa trên mũi.

Lát sau, tinh-thần nàng đã thấy có mòi hồi-tỉnh.

Nàng vẫn mím chặt môi, lấy tay vẽ trên mặt đất mấy chữ:

— Đây là Tỵ-độc-phấn của gia-phụ, chàng hãy lấy thoa lên mũi đi...

Nguyên-Bình lật-đật bước tới lấy một ít thoa lên mũi, thấy mùi cay xé, giây lát ốc nhẹ-nhàng mà mùi tanh hôi cũng bớt rất nhiều.

Lại thấy Đinh-Phượng viết trên đất :

— Có lẽ con độc-xà này đã sống trên ngàn năm rồi...

Nguyên-Bình đọc dòng chữ, dường như chàng sực nhớ ra điều gì...

Chàng bỗng nhớ rằng, nếu có đủ bốn loại thuốc quí, khó kiếm, thì sanh mạng mình mới có thể sống lâu, mà bốn vị thuốc ấy là Vạn-niên Tuyết-liên, mật Độc-giới thiên-niên, máu cá Lý-ngư trăm năm, và Hà-thủ-ô thành hình...

Giờ đây con Đại-xà này đã phun ra loại nọc-độc kỳ-lạ ấy, hẳn-nhiên nó là một loại độc-giới lâu năm ít thấy, hơn nữa, căn-cứ theo hàng chữ ngoài cửa động, thì rõ-ràng rắn này đã bị nhốt tại đây có hơn cả ngàn năm nay...

Như thế thì trong bốn vị thuốc khó kiếm ấy, hiện nay đã có một vị trước mắt rồi.

Nghĩ đến đây, lòng Nguyên-Bình thấy sung-sướng vô-cùng...

Chàng nghĩ lại, mặc dù hiện nay con độc-xà trước mắt đã bị mù,

http://tieulun.hopto.org

nhưng chế-ngự cho được nó, cũng không phải là chuyện dễ, hà huống gì còn phải tìm thêm cho đủ 3 vị nữa, thì biết làm sao mà tìm cho được ?

Nghĩ đến đây lòng chàng bỗng thấy buồn bã vô-cùng... Bất giác chàng thở dài.

Đứng dựa lưng vào vách, Nguyên-Bình và Đinh-Phượng cứ nhìn con độc-xà mà sững sờ trong một thời gian khá lâu, nhưng vẫn chưa biết phải tính làm sao.

Trong thời gian ấy, rắn vẫn khoanh tròn; và lần lượt trước sau phóng ra cả thảy ba lần nọc-độc.

Mỗi lần hai người đều có thoa Tỵ-độc tán trên mũi, nhưng thuốc thoa đã gần hết mà hai người cũng vẫn thấy xây-xẩm mặt mày.

Nguyên-Bình biết rằng nếu cứ kéo dài thời gian mãi như thế này rất bất lợi, chàng liền khẽn Đinh-Phượng và hai người bước nhè nhẹ về phía khung cửa đá.

Đến bên khung cửa, mặc dù dùng hết sức mình nhưng hai người cũng vẫn không sao mở được cánh cửa.

Hai người rán hết sức nhích được cánh cửa một chút, thì gây ra tiếng động, con Độc-xà lại ngẩng đầu lên quay về phía hai người.

Thấy tình-hình khó-khăn như thế Nguyên-Bình và Đinh-Phượng bỏ ngay ý-nghĩ mở khung cửa đá.

Nguyên-Bình quay lại nhìn rắn một hồi rồi kề tai Đinh-Phượng bảo nhỏ :

— Cô Phượng, cô đứng yên đây nhé, tôi lại tìm cách rút thanh Diệt-tình-kiếm còn mắc kẹt trong mình nó...

Đinh-Phượng tỏ vẻ lo ngại cứ xua tay mãi để ngăn Nguyên-Bình...

Nguyên-Bình lại bảo nhỏ :

— Cô yên tâm, không sao đâu, tôi rất cẩn-thận...

Đinh-Phượng chớp-chớp mắt, đôi giòng lệ tràn trên mi nàng, nàng vẫn không nói lấy một lời, chỉ dùng tay chỉ trên tim Nguyên-Bình rồi chỉ trên tim mình...

Nguyên-Bình thấy thế rất cảm-kích lòng nàng, chàng quay đi giả đò như không hiểu ý nàng rồi cứ chậm-chậm bước tới.

Mặc dù thính-giác của con Độc-xà rất minh-mẫn, nhưng trong lúc Nguyên-Bình di-động, chàng rất nhẹ nhàng dè-dặt, chàng bước từ-từ đến gần rắn, thở thật nhẹ, lúc đó nó vẫn nằm im như không hề hay biết gì cả.

Nguyên-Bình khẽ cúi mình xuống giơ tay nhẹ-nhàng nắm lấy chuôi thanh Diệt-tình kiếm, tim chàng hồi-hộp vô-cùng.

Sau khi nắm chặt được chuôi gươm, chàng định thần rồi lẹ như chớp rán hết thần lực rút thanh gươm ra, một tia máu tươi từ trên lưng rắn phun ra có vòi...

Vừa lúc ấy, đường như bị đau đớn quá sức, Độc-xà vặn mình nghe răng rắc...

Lúc ban đầu Nguyên-Bình định sau khi rút được gươm ra, chàng liền lập tức thối lui, nhưng con rắn đã hành-động rất nhanh chóng vừa vặn mình, nó vừa cất đầu lên phun ngay nọc vào mặt Nguyên-Bình ..

Đây là một loại nọc cực kỳ độc hại, đã tích tụ trong mình rắn hơn cả ngàn năm nay, tuy công-lực của Nguyên-Bình thật cao, nhưng bị nọc ấy chạm nhằm, chàng thấy xây xẩm mặt mày, đầu nhức dữ-dội, không sao đứng vững được nữa.

Nhưng lúc ấy, chàng cũng còn kịp nghĩ rằng nếu té liền tại đây thì thế nào cũng bị hại, nên chàng cố gắng định thần giơ cao thanh gươm đâm mạnh vào miệng rắn...

Chàng vừa phóng gươm đâm tới, thì trong lúc đó cũng vừa tối tăm mày mặt, không sao đứng vững được nữa... Chàng cũng không hiểu rõ lưỡi kiếm ấy có đâm trúng rắn hay không, chàng đã bất tỉnh nhân sự ngã lăn trên mặt đất...

∴

Nhắc lại, Tông-Đào đứng chờ một mình ngoài trận Trúc-thạch, qua một đêm, nhưng cũng không thấy động tĩnh gì.

Cho đến sáng hôm sau, lão ta rất bối-rối ngồi đứng gì cũng không yên.

Trong lúc còn đang lo lắng, bỗng nghe đùng một tiếng, quay mặt nhìn lại, thấy một làn khói xanh từ dưới đất bay vụt thẳng lên trời.

Tông-Đào giựt mình lo ngại, vì biết đó là tín hiệu của Sách-hồn vũ-sĩ Đinh-diệm-Sơn... họ Tông ngẫm-nghĩ :

— Hay là Đinh-Cao không vui lòng đến để cứu con hay sao ?

Còn đang ngẫm-nghĩ, bỗng Tông-Đào nghe một giọng nói ồ-ề :

— Quỉ-vương đã đến...

Tông-Đào mừng rỡ hô lớn :

— Thôi đến cho mau đi, đừng có bày vẽ lôi thôi nữa... chán lắm !

http://tieulun.hopto.org

Chưa dứt lời, thì Tông-Đào đã thấy bóng 3 người phi-thân đến lẹ như chớp.

Người đi đầu, thân-hình lùn-xủn mà đầu to, rõ ràng là Quỉ-vương Đinh-Cao, kế tiếp theo sau là Sách-hồn vũ-sĩ Đinh-diệm-Sơn và sau cùng là Đinh-Linh...

Ba người vừa tới là Đinh-diệm-Sơn đã hét lớn :

— Lão ăn mày kia, hãy trả cháu cho ta !

Vừa nói lão vừa phóng ra một chưởng đánh Tông-Đào, vì không ngờ đề phòng bị trước nên suýt chút nữa là Tông-Đào đã bị đánh trúng.

Vì thức một đêm sáng trắng đề đợi Nguyên-Bình và Đinh-Phượng, lòng Tông-Đào đang nóng nảy bứt-rứt, giờ đây lại bị Đinh-diệm-Sơn tấn-công một cách vô-lý, Tông-Đào nổi giận đến cực-độ, lão gầm lên một tiếng rồi dùng luôn hai tay phóng ra liên-tiếp bốn ngọn đòn đánh trả lại Đinh-diệm-Sơn...

Bốn ngọn chưởng ấy uy-lực rất phi-thường làm cho Đinh-diệm-Sơn không sao đương cự nổi phải thối lui luôn đến mấy lượt...

Đinh-Linh lật-đật la lớn :

— Tam-thúc, Tông Đại-hiệp ơi ! Chuyện gấp như lửa cháy này, chúng ta không nên hiểu-lầm nhau, gây ra thêm điều tai-hại...

Đinh-diệm-Sơn hừ một tiếng :

— Linh, cháu cứ yên-tâm, nếu con Phượng chết, ta sẽ bầm thây thằng ăn mày già này làm muôn mảnh đề báo-thù...

Đinh-Linh dậm chưn !

— Thưa Tam-thúc, chuyện này không liên can gì đến Tông Đại-hiệp cả, Tam-thúc không nên như thế...

Đinh-Cao lại hét lớn :

— Linh, không nên vô-lễ với Tam-thúc.

Lúc ấy lòng Đinh-Linh rối như tơ vò, kế tiếp lại bị cha rầy, nàng lặng thinh không dám nói một lời.

Đinh-Cao quay về phía Tông-Đào hỏi :

— Tông Đại-hiệp... hai người ấy đã ra chưa ?

Tông-Đào lắc đầu chán nản :

— Đợi suốt đêm mà vẫn biệt tăm !

Đinh-diệm-Sơn lẹ làng phóng mình tới kề bên trận Trúc-thạch rồi chỉ vào miệng hầm hỏi :

— Phải hai người xuống hầm ấy không ?

Lúc đó Đinh-Cao cũng đã bước tới, lão ta nhìn vào trong trận hồi lâu rồi bỗng nhiên biến sắc mặt...

Dưới ánh nắng ban mai, Đinh-Cao biến sắc mặt làm cho mọi người đều thấy rất rõ ràng nên lúc đó mọi người ai-ai cũng đều lo ngại.

Vì Đinh-Cao là tay lãnh-đạo Quỉ-vương-Cốc, võ-công và kiến-thức đều hơn người nhứt là tánh-tình của lão lại rất đứng đắn và trang-nghiêm không bao giờ có một lời nói dư một giọng cười không đúng chỗ, thế nên nếu Đinh-Cao đã biến sắc mặt thì đó không phải là một chuyện thường.

Đinh-Linh rất sợ-sệt, nhưng nàng không dám hỏi...

Đinh-diệm-Sơn nhìn anh :

— Đại-ca, có chuyện gì quan trọng không ?

Đinh-Cao tỏ vẻ lo ngại :

— Thưa Tông Đại-hiệp, trong đêm rồi, người có nghe thấy phía dưới hầm có điều gì lạ không ?

Tông-Đào lắc đầu :

— Không nghe thấy gì cả.

Đinh-Cao quay lại, bước lui mấy bước rồi bảo :

— Ba mươi năm trước đây, tại vùng đá lởm chởm này, ta đã định thiết lập Quỉ-vương-trang tại đây, nhưng vì một lý do riêng mà ta không làm được, cho nên ta mới chọn vùng Quỉ-vương-cốc ngày nay...

Đinh-Linh lật-đật hỏi :

— Vì nguyên-do gì mà phụ-thân không thành lập Quỉ-vương-trang tại đây được ?

Đinh-Cao đáp :

— Lúc ấy ta có gặp một Dị-nhơn, người ấy bảo ta rằng, phía dưới đất sâu vùng nầy có một con đường hầm thật to ăn sâu vào trong núi, và đây cũng là chỗ của loài rắn-độc ẩn thân từ cả ngàn năm nay...

Tông-Đào nghe nói như thế, trong lòng lão lo sợ vô-cùng...

Ban đầu, nghe nói dưới đất sâu có loài rắn độc đã từng sống ở đó có cả ngàn năm rồi, Tông-Đào hơi mừng vì lão nghĩ đến vị thuốc Mật Độc-giới sống ngàn năm một trong bốn vị thuốc cần dùng đề cứu Nguyên-Bình.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng sau lại nghĩ đến việc nếu Nguyên-Bình và Đinh-Phượng đã gặp con độc-xà ấy rồi mà cho tới bây giờ vẫn chưa thấy ra, thì có lẽ hai người đã gặp gì nguy hiểm rồi...

— Đinh-Linh nghe cha nói như thế nàng cũng biến sắc, nên lật-đật hỏi :

— Phụ thân ơi ! chúng ta làm sao xuống con đường hầm ấy để tìm họ...

Đinh-Cao lặng thinh đi vòng quanh trận Trúc-thạch 3 lượt rồi gật đầu :

— Tài của con Nam-Hải yêu nữ quả cũng đã đến mức phi-phàm...

Tông-Đào lật-đật hỏi :

— Đâu có lẽ Qui-vương-cốc chủ không phá nổi trận này ?

Đinh-Cao cười ha-hả :

— Hừ... trận này đã dùng cành trúc định phương-vị Bát-quái, rồi lại dùng gộp đá gồ-ghề tượng Cửu-cung, tráo-trở Bát-quái, Cửu-cung thành 72 môn biến-hóa, nhưng cũng khó qua mắt ta...

Đinh-Linh sốt ruột :

— Thôi phụ-thân đừng bàn-tán giải thích làm gì nữa, phá trận liền là hay hơn !

Thực ra từ trước đến nay, Đinh-Linh rất kiêng-nể Đinh-Cao, nàng không bao giờ dám có giọng nói như thế, nhưng vì lần này nàng rất lo cho sinh-mạng của Nguyên-Bình và Đinh-Phượng, thế nên mới nói liều như thế.

Đinh-Cao quắc mắc :

— Hừ, nói năng không lễ-độ gì cả !

Đinh-Linh gượng cười :

— Con biết lỗi lắm...

Đinh-Cao lại đi chầm chậm quanh thêm một lượt, rồi lão giơ tay nhổ 3 cành trúc, rồi lại đi quanh thêm lượt thứ hai, nhổ thêm 3 cành nữa lão đi vòng quanh tất cả 3 lượt, nhổ lên tất cả trước sau 9 cành trúc cả thảy...

Lão ta lại bước vào trận 2 bước, giơ tay xô một gộp đá ngã lăn rồi đứng sững hồi lâu, nhíu đôi mày một hồi, rồi lại bước ngang 2 bước, xô ngã thêm một gộp đá to khác... rồi sau cùng đứng khựng lại...

Qua một thời gian cả tiếng đồng hồ, Đinh-Cao chỉ dè-dặt xô ngã được có 5 gộp đá lớn...

Lần này, lão lại đứng sững, mồ hôi ra ướt trán, rõ ràng Đinh-Cao đang suy-nghĩ dữ-dội một điều gì khó-khăn...

Tông-Đào lo ngại hỏi nhỏ :

— Cô Linh ơi ! Lịnh phụ có vượt qua nổi khó khăn này không ?

Đinh-diệm-Sơn hừ một tiếng khô khan :

— Có gì khó mà Đại-ca ta không làm được ?

Dường như Đinh-Cao không hề chú-ý gì đến câu chuyện của hai người, lão ta đứng sững một hồi thật lâu, rồi bỗng nhiên cười ha hả...

Mọi người giựt mình quay lại nhìn, lúc đó lão ta đã lẹ làng vọt mình tới lẹ như bay, tay chân cử-động liên-tiếp, từng cành trúc bay vọt lên không, gộp đá bị xô ngã ầm-ầm, mọi người chăm-chú theo dõi, chỉ trong giây lát đã thấy lão ta đứng sừng sững bên cạnh miệng hầm của Nguyên-Bình đã đào trong ngày hôm qua.

Đinh-Cao bỗng quay đầu lại gọi lớn :

— Thật là kỳ, chỉ còn chút nữa là đã lầm to rồi...

Lúc đó Đinh-Linh đã lẹ-làng bước tới, đứng sát kế bên cha, Tông-Đào và Đinh-diệm-Sơn cũng lật-đật bước theo.

Mọi người đều cúi mặt xuống nhìn thì thấy hầm ấy không sâu bao nhiêu.

Nhìn kỹ lại thấy một con đường hầm trổ ngang hông ăn thẳng ra phía ngoài.

Tông-Đào rất nóng-nảy, liền lật-đật nhảy xuống hầm trước, lão nằm dài rồi bò tới theo con đường hầm, được chừng sáu, bảy thước lại gặp một miệng hầm thật to ăn sâu xuống phía dưới...

Tông-Đào quay lại gọi lớn :

— Tôi đã tìm được lối đi của họ rồi !

Lúc đó Đinh-Cao, Đinh-Linh và Đinh-diệm-sơn cũng đã nhảy vào trong hầm, tất cả mọi người đều lần lần bò tới, và từng người, ai cũng để chân-khí lần-lượt nhảy xuống hầm sâu ấy.

Đinh-Linh ngó quanh-quất thấy khung cửa đá, nàng gọi tíu-tít :

— Cha ơi ! Trên khung cửa đá này có ghi mấy chữ đáng sợ quá !

Ba người quay lại quả thấy mấy chữ hiện lên rành-rành trên khung cửa :

http://tieulun.hopto.org

« Tự-tiện vào thì mất mạng »

Tất cả mọi người đều hồi-hộp kề tai sát vào vách đá để nghe động tĩnh nhưng vẫn không nghe thấy gì lạ...

Tông-Đào bước tới một bước kề vai vào khung cửa đá, khẽ rùng mình đầy mạnh, bỗng nghe lách tách mấy tiếng, cánh cửa từ từ di-động, mọi người định-thần nhìn vào phía trong, ai ai cũng đều thất sắc.

Phía bên trong là một gian nhà hầm thật rộng lớn, chính giữa gian nhà một con rắn to, mình dài hơn ba trượng đang nằm còng queo chết trên mặt đất, trên đầu, thanh Diệt-tình-kiếm cắm sâu vào lút cán.

Bên cạnh con Đại-xà, Nguyên-Bình nằm ngã lăn, máu me đầy mình còn Đinh-Phượng, mình cũng dính đầy máu, nàng nằm phục trên mình Nguyên-Bình, hai người đều nằm im thin-thít, chưa biết rõ sống hay chết.

***

Nguyên do là lúc Nguyên-Bình bị rắn phun nọc độc ngay mặt, chàng không sao chịu đựng được, nên bị tối tăm mày mặt, trong lúc đó chàng cũng lẹ làng đâm ngay mũi kiếm vào đầu rắn, rất may là ngọn kiếm đã đâm ngay vào huyệt Não-môn, nên con Đại-xà chỉ vùng vẫy được một lúc rồi ngã lăn ra chết.

Về phần Đinh-Phượng khi nàng thấy Nguyên-Bình bị hôn-mê bất tỉnh, nàng kinh-hoàng bước tới định cứu chàng, nhưng khi vừa bước tới kề bên Nguyên-Bình, thì vùng nọc rắn chưa tan, nàng cũng bị choáng váng mặt mày rồi té nằm chồng lên mình Nguyên-Bình.

Nhìn qua tình-hình một lượt, bốn người đều lẹ-làng nhảy vào phía trong gian hầm rộng.

Tông-Đào lật-đật đỡ Đinh-Phượng dậy, Đinh-diệm-Sơn cũng bước tới tiếp tay đỡ cháu.

Tông-Đào liền quay qua đỡ Nguyên-Bình.

Khi đưa tay lên mũi hai người vẫn còn thấy hơi thở nhè nhẹ chừng đó mọi người mới thở ra, nhẹ nhàng.

Đinh-diệm-Sơn hối thúc :

— Mau mổ bụng Độc-xà lấy mật, đưa cho 2 người hưởi là lập tức họ tỉnh dậy ngay...

Đinh-Linh bước tới cầm thanh Diệt-tình kiếm rút ra khỏi đầu rắn rồi cùng phụ lực với cha, lật bụng rắn lên xem, thấy có một lằn

chỉ trắng lạ lùng, nàng cẩn thận xỉa thanh gươm vào phía dưới bụng rắn rồi từ từ rạch dài về phía đằng đầu một lằn chừng hơn thước.

Máu tuông ra linh láng, bỗng nghe « bựt » một tiếng, một vật to bằng trứng gà, màu xanh biếc, từ bụng rắn vọt ra...

Đinh-Linh lẹ làng giơ tay ra bợ lấy, nàng thấy vật ấy mềm mềm có mùi đắng, cay cay như lá Ngải-diệp.

Mùi thơm lạ lùng ấy làm cho tinh thần mọi người đều sảng khoái lạ lùng, Đinh-Linh lẹ làng cầm chiếc mật rắn ngàn năm ấy bước tới mấy bước.

Tông-Đào thấy đã lấy được mật ấy, lòng lão vui mừng vô hạn.

Bỗng đâu lại thấy Đinh-Cao và Đinh-diệm-Sơn bước ngang hai bước chặn hẳn đường của Đinh-Linh.

Tông-Đào thấy tình-hình biến-đổi một cách bất thình-lình như thế, lão ta lo-ngại vô cùng.

Nhìn sắc mặt của Đinh-Cao và Đinh-diệm-Sơn lúc ấy, Tông-Đào thấy rõ ràng lòng hai người có ý muốn chiếm đoạt viên mật quí ngàn năm ấy...

Đây là một món thuốc quí, trong giới võ-lâm ai-ai cũng thèm muốn vì dù cho có gặp được con rắn như thế rồi mà không có một loại bảo-kiếm chém sắt như bùn như loại Diệt-tình-kiếm ấy, thêm vào đó nếu không phải là người có võ-công trác-tuyệt, đảm lượng phi-thường thì cũng không thể nào hạ được rắn để lấy mật...

Giờ đây, báu vật ấy đã hiện ra trước mặt, thế nên Đinh-diệm-Sơn và Đinh-Cao, ai ai cũng muốn chiếm đoạt đó cũng là một điều không đáng lấy làm lạ...

Thực ra, trong thâm-tâm Tông-Đào không hề nghĩ đến viên mật ấy, nhưng trước tình-hình này, viên mật đó đối với Tông-Đào thật là quan-hệ, vì nếu để cho anh em Đinh-Cao cướp mất thì đâu còn cách gì để tìm viên thứ hai cứu mạng cho Nguyên-Bình...

Vì nghĩ như thế cho nên Tông-Đào đằng-hắng mấy tiếng rồi kêu lớn :

— Cô Linh ơi !

Nghe tiếng gọi hơi lạ của Tông-Đào, nàng lại là người rất thông minh, nên cảm thấy có điều gì lạ đây, nàng ngửng đầu nhìn lên thì đã thấy cha và thúc-phụ đang đứng chặn ngang trước mặt mình, bốn mắt của hai người ấy đều nhìn chòng-chọc vào viên mật trên tay Đinh-Linh.

http://tieulun.hopto.org

Trước tình-hình bất ngờ ấy, Đinh-Linh giựt-mình lo sợ đến tột độ. Bất giác nàng rút đôi tay lại như để giữ chặt viên mật rắn.

Đinh-Cao gầm lên :

— Linh, đưa mật rắn ấy cho ta !

Đinh-Linh lẹ-làng thối-lui vừa bảo :

— Thưa cha, viên mật này...

Nàng chưa dứt lời thì Đinh-diệm-Sơn đã hét lớn :

— Con nhỏ này càng ngày càng ương-ngạnh, cho tới cha nó, nó cũng cãi lời...

Giọng nói của Đinh-diệm-Sơn rất gắt-gỏng, rõ ràng lão ta đang giận-dữ, làm cho lòng Đinh-Linh hồi-hộp và sợ-sệt vô-cùng...

Bất giác Đinh-Linh lại thối-lui thêm một bước vừa lầm-bầm thưa :

— Thưa cha, thưa Tam thúc-phụ, hãy cứu em Phượng và Nguyên-Bình tỉnh-dậy rồi sẽ bàn sau...

Đinh-Cao vừa toan gật đầu đồng ý thì Đinh-diệm-Sơn đã chặn ngang :

— Khỏi cần, cứ đưa mật ấy cho cha ngươi, người sẽ cứu hai đứa đó cho...

Lúc ấy trong lòng Đinh-Linh rất bối-rối vô-cùng. Nàng đã thấy rõ cha và tam thúc-phụ mình định chiếm lấy viên mật quí này, điều mà nàng không muốn xảy ra như thế, vì nàng hiểu rằng Nguyên-Bình rất cần viên mật này để cứu lấy mạng cho mình...

Nhưng giờ đây, nếu không tuân-lịnh cha và thúc-phụ, hai người nổi giận thì hậu-quả sẽ vô cùng tai-hại...

Trong lúc Đinh-Linh còn đang bối-rối chưa biết tính sao, bỗng nghe Tông-Đào cười ha-hả :

— Quỉ-vương-Cốc chủ và Đinh lão tam ơi ! Nếu hai người tính như thế thì không sợ bên ngoài thiên-hạ cười hay sao ?...

★

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI BA

Giành mật rắn, Đinh-Linh không dấu nổi tình si

Khi ấy Đinh-diệm-Sơn hừ một tiếng rồi hỏi gay gắt.

— Cười gì ?

« Thần-cái » Tông-Đào thản-nhiên đáp :

— Con độc mãng-xà do Từ-nguyên-Bình giết, tại sao các ông

muốn giựt lấy cái mật ấy ? Thế nên già ăn mày nầy cười là phải lắm chớ !

— Lúc ấy. Cả Đinh-Linh, Đinh-Phượng của Quỉ-vương-cốc chúng tôi, đều ở trong hang động cũng không thấy ai giết rắn kia mà !...

« Quỉ-vương » Đinh-Cao nóng nảy xen vô :

— Nầy già ăn mày, ông còn thiếu tôi vị Diên-long-hương, tôi thấy ông cũng khó trả lại, thôi thì lấy phân nửa cái mật rắn bù lại tôi đi !

Nhận thấy anh em họ Đinh « làm mủ làm nhọt » để chia phần cái mật rắn độc và cũng muốn giành lại vị Diên-long-hương, Tông-Đào giận dữ :

— Nói sao không biết thẹn, Diên-long-hương bởi Đinh huynh và Đinh lão nhị cho mượn với thời-hạn một năm mới trả lại, tại sao ở lúc nầy lại muốn đòi và muốn người ta đem một món khác để bù lại ? Lạ nhỉ, già ăn mày nhận món ấy chỉ vị tình thôi.

Đinh-Cao liền tỏ vẻ khó chịu qua cái nhíu mày.

— Ai bảo vị tình Quỉ-vương-cốc ? Tình là nợ mà nhứt là món nợ quỉ-vương khó trả lắm ! Nầy Đinh-Linh, giờ đây không chịu đưa mật rắn cho ta thì đừng lấy làm lạ tại sao ta không đoái hoài đến tình cha con nhé !

Nghe cha nói, Đinh-Linh sợ biến sắc, trong bất giác, nàng lui ra một bước. Nàng nghĩ rằng, mật rắn độc là vật dễ làm hư, động mạnh tay là nó giập nát, thế nên cha và ông chú Đinh-diệm-Sơn không dám giựt, sợ nàng hủy-hoại nó thì hỏng, và cứ không bằng đưa nó ra thì hai ông cũng không dám ra tay làm càn. Nhưng, nếu không chịu đưa thì hai ông giận, còn muốn trả lời rằng, kể từ nay nàng lìa bỏ Quỉ-vương-cốc thì nàng sợ không có nơi nương tựa ! Cuối cùng nàng kết-luận trong đầu óc rằng, đưa mật rắn mãng-xà cho Quỉ-vương-cốc thì Từ-nguyên-Bình làm sao tìm lại được, không đưa là đúng !

Khi ấy, Đinh-Cao thấy sắc diện Đinh-Linh biến đổi, đứng trầm ngâm mà thực tế vẫn chưa chịu đưa mật rắn, ông ta hét lên :

— Nầy ranh con, mi cả gan dám cãi ta hả ? Và bây sắp sửa chống đối ta bằng hành động phải không ?

Nàng cúi đầu tha-thiết :

— ... Cha !...

— Không còn cha con gì cả ! Nếu mi nghịch mạng thì ta đuổi

http://tieulun.hopto.org

khỏi Quỉ-vương-cốc, chẳng những không cho bước tới cửa hang-động của ta một bước nào, lại còn xem là kẻ thù của Quỉ-vương-cốc ! Nghe chưa ?

Đinh-Linh nghẹn-ngào, không nói nên lời, chỉ nấc lên một tiếng giọt nước mắt chảy dài xuống má.

Đứng trước tình đời phẫn-trắc quá, Tông-Đào cả giận, quát to :

— Đất rộng mênh-mông, chỗ nào ở không được, lại còn luyến tiếc Quỉ-vương-cốc làm chi ? Vả lại võ-công của những nhân-vật trong Quỉ-vương-cốc cũng không ra gì lý đâu lại sợ họ ?

Bị chạm tự-ái cá-nhân, Đinh-diệm-Sơn hét lên :

— Tông-Đào, đón một đòn chưởng của ta đây !

Song song với lời nói, Diệm-Sơn nghiêng mình tung ra một chưởng, Tông-Đào rùn chân, đưa chưởng chống đỡ. Liền đổi chưởng ra trảo-thủ, Diệm-Sơn sè năm móng tay bấu vào mạch môn trên cánh chưởng Tông-Đào. Nhanh nhẹ giương ngón giữa của bàn tay trái, Tông-Đào điểm ngay mạch-môn trện tay mặt của đối-phương.

Diệm-Sơn liền rút tay lại qua cái giựt mình, Tông-Đào dùng chân đá mạnh ra, nếu Diệm-Sơn không nhảy lui để tránh né kịp thì bị trọng thương rồi.

Thấy chú em mình thua một đòn, Đinh-Cao quay lại hỏi Tông-Đào :

— Tông Đại-hiệp xem võ-công của Quỉ-vương-cốc tệ lắm phải không ?

Tông-Đào lập tức trả lời :

— Đúng vậy ! Chẳng những xem tệ Quỉ-vương-cốc mà còn xem những nhân-vật trong đó là hạng thấp hèn quá !

Đinh-Cao giận tái mặt, và lui ra thêm nửa bước, hình như để chuẩn bị thế tấn-công mới.

Từ lúc Quỉ-vương-cốc nổi tiếng trong giới võ lâm đến giờ, thật ra không có một ai dám nói với Đinh-Cao như Tông-Đào đã nói. Trong giây phút sau, lão ta hét lên một tiếng rồi giương một lượt mười trảo thủ xông tới bấu vào mình Tông-Đào, làn gió lạnh từ lòng chưởng của lão vụt ra nghe ào-ào, phá không gian.

Thế trảo « Song quản tế hạ » trong 24 thức « Huyền âm quỉ-trảo », chính là tuyệt-nghệ của Quỉ-vương-cốc, tấn-công chớp-nhoáng, Tông-Đào kinh-ngạc, liền phất hai tay áo đỡ bớt làn gió trảo, để nhảy lui

ra một bước. Lui ra tránh được rồi, nhưng một tay áo rộng của Tông Đào đã bị bấu dính mà mười ngón tay của Đinh-Cao cũng mắc kẹt trong vải áo ấy, hai người giằng-co nhau...

— Già ăn mày, còn ngón gì hay hơn nữa không ?

Tông-Đào thầm nghĩ, trảo thủ bấm thủng cây gỗ hay khối đá là dễ mà bấu lủng một vật mềm dẻo như vải áo là khó, nhưng Đinh-Cao đã dùng được « huyền-âm quỉ-trảo » với một công phu siêu phàm, cũng khó đối phó, vả lại một mình ông phải đương đầu với hai địch-thủ cao cường cũng khó thắng, nên bấy giờ lòng Tông-Đào hơi nao núng. Thì vừa lúc ấy, nghe Đinh-Linh kêu lên :

— Không nên động thủ nữa !

Cả ba người ngảnh nhìn, thấy đều giựt mình. Thấy Đinh-Linh tay mặt cầm thanh Diệt-tình-kiếm, tay trái cầm mặt rắn độc mà mũi kiếm đã kề sát cái mặt, nàng nói to :

— Nếu ai động-thủ nữa, tôi sẽ dùng mũi kiếm nầy đâm lũng mặt rắn !

Với vẻ mặt tái mét, Đinh-Cao và Đinh-diệm-Sơn đồng thanh nạt Đinh-Linh :

— Mi đã phản rồi ?

Đinh-Linh ứa nước mắt, không nói được lời nào, từ từ bước tới Đinh-Phượng ; Tông-Đào, Đinh-Cao và Diệm-Sơn không dám ngăn cản. Khi nàng bước tới trước mặt Đinh-Phượng, đặt mặt rắn lên mũi Phượng, trong giây phút Phượng đã mở mắt ra. Vừa nhìn thấy chị Đinh-Linh, thấy Tông-Đào và có cả phụ-thân với chú Ba, Phượng vừa mừng vừa khóc :

— Chị ơi, có phải chúng ta đang gặp nhau trong giấc mơ ?... Nầy cha, nầy chú Ba ! Nầy Tông đại-hiệp !...

Mặc dù nàng đã mừng đã gọi, nhưng trừ Đinh-Linh, mọi người đều tỏ vẻ lạnh nhạt. Nàng nhận thấy không khí nặng nề, đứng bỡ ngỡ khẽ hỏi Đinh-Linh :

— Nầy chị, có chuyện gì vậy ?

Đinh-Linh thờ-ơ đáp :

— Một lát nữa rồi em sẽ rõ !

Vừa nói, Đinh-Linh vừa bước tới Từ-nguyên-Bình và đặt mặt rắn lên mũi chàng một lát, chàng tỉnh dậy gọi Tông-Đào :

— Tông đại-ca, tất cả mọi người làm sao đến đây được ?

Tông-Đào không đáp mà hỏi lại ngoài đề :

http://tieulun.hopto.org

— Từ tiểu-đệ, con rắn độc ngàn năm, có phải do tiểu đệ giết không ?

Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Phải, nhưng Đại-ca hỏi làm gì ?

Tông-Đào không trả lời cho Bình mà quay lại hỏi Đinh-diệm-Sơn :

— Sao, ông có nghe chưa ?

Diệm-Sơn hỏi sang chuyện khác hình như để khỏa lấp vấn đề :

— Già ăn mày, nếu không nhờ ông anh của ta phá trận Thạch-trúc thì ông làm gì tới đây được ?

Khi ấy, Đinh-Cao to tiếng xen vào :

— Theo lời đồn trong giới giang-hồ thì « Thần-cái » Tông-Đào là bậc nghĩa hiệp như thế nào, chớ hôm nay rõ ra là kẻ tiểu-nhân thấp thỏi nếu không muốn nói là kẻ bạc nghĩa vong ơn.

Giận xanh mặt. Tông-Đào vừa hét lên vừa vận chưởng lực nhưng lão ta liền nhớ lại lời Đinh-Linh vừa nói, nếu ai động thủ thì phá hư mật rắn độc thế nên lão ta nén giận, buông xuôi hai tay xuống và trong lúc ấy, Đinh-Phượng cũng như Nguyên-Bình, đều trông thấy xác con rắn độc bị mổ bụng nằm sóng sượt trên mặt đất mà trong tay Đinh-Linh thì cầm cái mật rắn, nên hai người đoán biết giữa những người có mặt tại đây đang tranh chấp một việc gì ? Thì liền đó, Đinh-Phượng nói với Đinh-Cao và Đinh-diệm-Sơn :

— Nầy cha, nầy chú Ba ! con rắn độc do Từ công-tử giết thì dĩ-nhiên cái mật của nó phải dùng về việc cứu bịnh cho chàng.

Diệm-Sơn nổi trận lôi đình :

— Im ngay ! Bây làm thinh có ai nói bây câm đâu ?

Tông-Đào trề môi một cái rồi cười nhạt :

— Đã là người lớn lại hiểu biết không bằng bọn con gái mới dậy-thì !

Nghe Tông-Đào nói ngạo-mạn, Đinh-Cao liền bước tới thách đố :

— Nếu ta lại vung một chưởng thì già ăn mày phải gãy lìa cánh tay !

Nhận thấy hai người vẫn muốn gây ăn thua, Nguyên-Bình khuyên Tông-Đào :

— Này Tông đại-ca, tuy đã tìm được mật rắn ngàn năm nhưng cần phải có ba món thuốc nữa mới hữu-dụng, mà trong những món ấy, vị tuyết-liên tử muôn năm làm sao tìm được, thôi thì đưa mật rắn này cho Quỉ-vương-cốc đi !

Nghe Bình nói, Đinh-Cao liền xen vô hỏi Tông-Đào :

— Đó, già ăn mày có nghe Nguyên-Bình nói không ?

Giận đỏ mặt Tông-Đào quát to :

— Từ tiểu-đệ, tại sao nói như thế ? Đinh-nương chẳng bao giờ chịu giao mật rắn cho ai hết, nói cũng mất công !

Nhìn chung quanh, Nguyên-Bình cho Tông-Đào biết ý-định của chàng :

— Các người cãi lộn nhau hoài, tôi cần đi tìm Dịch-thiên-Hành, là chuyện cần-thiết của tôi.

Vừa nói dứt lời, Bình hối-hả bước đi. Bấy giờ, lòng chàng nguội lạnh như tro tàn, bởi vì tự biết mình chỉ sống lại trong vòng một năm, bấy nhiêu sự ganh-đua tranh-chấp trong giới võ-lâm, chàng không muốn xen vào và đối với cái mật rắn, chàng cũng không quan-tâm, vì hãy còn ba môn nữa mới có thể cứu mạng sống vĩnh-viễn cho chàng, nhưng không dễ gì tìm cho đủ, thế nên chàng nói đi là đi ngay, không luyến-tiếc gì cả. Nhưng, chàng vừa đi được hơn một trượng, Đinh-Linh và Đinh-Phượng đồng-thanh gọi chàng :

— Từ công-tử hãy ngừng chân lại !

Ngảnh lại, Nguyên-Bình bảo Đinh-Linh :

— Đinh-nương hãy giao mật rắn cho lịnh-tôn đi !

Nghe Bình nói, Đinh-Cao mừng hớn-hở :

— Làm người như vậy mới đúng-đắn. Ta đã cho họ Từ mượn vị Diên-long-hương giờ đây ta cũng không cần đòi lại.

Nguyên-Bình vòng tay xá Đinh-Cao một xá và khẽ thưa :

— Kẻ hèn này xin đa tạ Quỉ-vương ! Diên-long-hương là phương tiện báo thù của tôi, lòng tôi vô cùng cảm-động trước cử chỉ tốt đẹp của Quỉ-vương !

Đinh-Cao cười khoái chí :

— Hiện giờ, Dịch-thiên-Hành ở trong Quỉ-vương-cốc, Từ tiểu-hiệp chờ tôi một lát rồi cùng trở về đó một thể cũng còn cơ-hội để trả thù một cách dễ-dàng.

Nguyên-Bình khẽ gật đầu :

— Thế cũng tiện ! Còn mật rắn thì tôi không cần.

Lấy làm lạ, Đinh-Linh hỏi chàng :

— Từ công-tử không muốn sống hay sao ?

Chàng chỉ cười đau đớn, không đáp.

http://tieulun.hopto.org

Người ta thường nói, con kiến, con dún còn muốn sống, huống chi Từ-nguyên-Bình là một người tuổi trẻ tài cao thì đâu có lẽ không muốn sống ? Chỉ vì chàng nghĩ rằng bốn món thuốc cứu mạng sống lâu dài cho chàng rất khó tìm đủ, nên đã nghĩ mình không còn sống được bao lâu mà thôi !

Những lúc bấy giờ, Đinh-Linh vẫn còn thắc-mắc :

— Nếu Từ công-tử không còn nghĩ đến mình thì ít ra cũng phải nghĩ đến kẻ khác chớ ?

Lời Đinh-Linh rất sâu xa. Tuy nàng không nói rõ « kẻ khác » là ai, nhưng trong đầu óc Nguyên-Bình đã soát qua hình ảnh diễm-lệ của bốn nàng thiếu-nữ đã đi vào tình-cảm chàng. Người đẹp nhứt, nhiều mưu sâu, đa tình mà lại ghen hờn thầm kín chính là nàng áo đỏ, còn hai nàng nữa là Vân-mộng nhị kiều đang đứng trước mặt chàng và một nàng đặc-biệt hơn là Thượng-quan Uyển-Thanh. Những người ấy đã yêu chàng, đối với chàng tình sâu như bể, bảo chàng dứt-khoát tất cả thì chắc là lòng chàng không nỡ, nên trong giây phút này, lòng chàng rối như tơ vò, không biết nói làm sao với Đinh-Linh.

Trong lúc chàng bối-rối thì Đinh-Phượng gọi chàng :

— Từ công-tử... hãy suy nghĩ lại cho kỹ !

Ngước mắt nhìn trời, Bình thở dài :

— Tôi không còn suy nghĩ gì được nữa !

Nghe chàng nói, lòng Đinh-Linh rất đau xót nhìn chàng :

— Tôi biết Từ công-tử thấy khó tìm đủ bốn món thuốc nên chán nản tất cả, nhưng sự đời bởi người cố gắng thì cũng còn hy-vọng thành-công !

Bình im lặng, đứng ngẩn-ngơ, không nhìn ai hết. Lúc bấy giờ Đinh-Cao và Đinh-diệm-Sơn thấy mặt rắn sắp về tay mình rồi mà Đinh-Linh, Đinh-Phượng cứ khuyên Bình cố sống, tin tưởng sẽ còn cách sống lâu dài, hai ông giận vô cùng. Hai ông mắng chưởi ầm lên, nhưng hai nàng vì muốn giữ cái mặt rắn cho Nguyên-Bình nên cứ lầm-lì làm thinh.

Một lát sau, Đinh-Linh đưa mắt liếc Đinh-Phượng một cái rồi hai cùng một lượt bước tới trước mặt Đinh-Cao, Đinh-diệm-Sơn quỳ xuống lạy :

— Cha !... chú Ba !...

Khi ấy, Đinh-Cao và Diệm-Sơn quay lưng bước đi. Giá như cái mặt rắn không phải nằm trong tay Đinh-Linh thì hai ông đã sớm ra tay giết chết Vân-Mộng nhị-kiều rồi.

Thế rồi hai ông cứ im lặng bước đi. Đinh-Linh nói với theo :

— Con vẫn biết cha và chú ba giận lắm. Không phải chúng con không muốn đưa mật rắn cho cha, nhưng chỉ vì tánh-mạng của Từ-nguyên-Bình trọng hơn cái mật rắn !

Quay lại, Đinh-Cao quát mắng :

— Đồ không biết xấu-hổ. Nó quan-hệ gì tới bây ?

— Cha, giờ đây lịnh ái-nữ nầy có một cách giải-quyết việc rắc rối.

— Đừng hòng bày đặt những lời gạt gẫm được mấy thằng già nầy !

— Dạ không. Con xin giữ mật rắn trong vòng một năm, nếu trong thời nạn đó mà Tông-đại-hiệp và những kẻ khác nữa tìm không được Tuyết-liên-tử muôn năm, máu lý-ngư trăm năm và cây Hà-thủ-ô thành hình thì mật rắn độc nầy cũng vô-dụng, hơn nữa Từ công-tử đã hứa giao nó cho cha với chú Ba thì chừng ấy chúng con sẽ làm y theo lời hứa của chàng...

Nói tới đây, Đinh-Linh sực nhớ nếu tới thời hạn một năm đã qua hết mà 3 món thuốc không tìm được thì Bình đã chết mất, dâu còn việc gì phải nói nữa, thế nên nàng đau đớn, nói chẳng ra lời. Nghẹn ngào giây lâu nàng nói tiếp :

— Ừ, nếu may ra tìm được 3 món thuốc ấy thì mật rắn nầy cần phải giữ lại, không thể đưa cho cha !

Nghe nàng tráo trở ý-kiến, Đinh-Cao và Diệm-Sơn trố mắt nhìn nhau. Trong thâm tâm hai ông nghĩ rằng, trong 4 món thuốc đó, chỉ có Tuyết-liên-tử muôn năm rất là khó kiếm, trong thời hạn một năm sợ tìm không được. Với tính cách của Đinh-Linh thì bề ngoài tuy mềm mỏng nhưng bên trong rất cứng rắn, nên nàng đã nghĩ như thế thì quyết làm như thế, thôi thì hãy chờ một năm, mật rắn cũng phải về tay mình, tội gì không đồng-ý cho êm xuôi.

Đã nghĩ như vậy, Đinh-Cao liền dịu giọng :

— Thế cũng tốt ! nhưng trong vòng một năm, hai đứa bây không được rời khỏi Qui-vương-cốc một bước nào, nghe chưa ?

Đinh-Linh thản nhiên đáp :

— Có thể được, nhưng cha với chú Ba không được ép buộc chúng con giao mật rắn ở lúc giữa chừng nhé !

Đinh-cao vẫn còn nghe Đinh-Linh đáp với giọng miễn cưỡng, ông ta giận lắm nhưng không dám gây thêm chuyện, trong lúc ấy, Diệm-Sơn nóng lòng, thúc giục :

http://tieulun.hopto.org

— Giải quyết như vậy kể ra cũng tạm được rồi ! Thôi chúng ta hãy mau trở về Qui-vương-cốc !

Nãy giờ Tông-Đào đứng một bên nghe những lời Đinh-Cao và Đinh-Linh thương-lượng với nhau, ông ta không bàn bạc gì hết, chỉ tằng-hắng một tiếng rồi nói lên thật ngắn.

— Việc đã như vậy thì không nên để vấy ra bên ngoài.

Đoán biết Tông-Đào nói mỉa-mai, Diệm-Sơn liền cười hóm-hỉnh :

— Dĩ-nhiên là như vậy rồi. Nếu đồn đãi ra là chúng ta tự tìm lấy sự phiền-phức cho chúng ta thôi.

Hình như Tông-Đào không chú ý lời nói của Diệm-Sơn, ông ta chỉ nghĩ tới một chuyện riêng :

— « Nếu lão-hán mặt đỏ tức là cha của Phất-hoa công-tử không thất hứa thì trong vòng một năm sẽ có cây Hà-thủ-ô thành-hình đem đến đất Trung-nguyên, trong bốn món thuốc đã tìm được hai món, kể ra cũng tràn-trề hy-vọng. »

Nghĩ đến đây, Tông-Đào tỏ vẻ vui mừng, hăng-hái, bước tới dìu tay Nguyên-Bình ra khỏi hang động, thấy vậy, Đinh-Linh, Đinh-Phượng và Đinh-Cao, Đinh-diệm-Sơn cũng nối gót theo sau.

Khi ra khỏi vùng hang động, Nguyên-Bình hỏi nhỏ Tông-Đào :

— Nãy Tông đại-ca, chắc-chắn Dịch-thiên-Hành ở trong Qui-vương-Cốc hay không ?

Tông-Đào rỉ tai Nguyên-Bình :

— Hắn ở trong đó chắc-chắn. Nhưng hắn qui-quyệt lắm, tiểu-đệ có tin rằng mình thắng được hắn hay không, nếu không thì sự báo thù của tiểu-đệ trong vòng mười năm cũng không muộn, để sau khi tìm đủ bốn môn thuốc rồi, chúng ta sẽ triệu-tập tất cả nhân-vật võ-lâm trong thiên-hạ để hỏi tội ác của hắn, dịp đó tiểu-đệ ra tay trả thù luôn.

Nguyên-Bình cười đau-đớn :

— Tông đại-ca à, chờ một năm nữa, e rằng Dịch-thiên-Hành sẽ chết già, chết bịnh mất đi, còn đâu để báo thù.., Tuy tôi là người sắp chết, nhưng võ-công cao thêm hơn thuở trước, vả lại hắn không xứng địch-thủ của tôi, Tông đại-ca hãy yên-lặng, để cho tôi trả thù ngay lúc nầy !

Tông-Đào khẽ gật đầu :

— Như vậy thì cũng được.

Vừa đi, hai người vừa nói nho-nhỏ với nhau, lúc ấy Đinh-Phượng chạy tới hỏi Tông-Đào :

Tông đại-hiệp cùng Tử công-tử đã nói chuyện gì bí-mật lắm phải không ?

Tông-Đào lắc đầu :

— Đừng có hỏi tầm bậy !

Khi ấy, Đinh-Linh cũng bước tới hỏi xen vào :

— Này Tông đại-hiệp, người ta thường nói những nhân-vật lỗi-lạc thì không có việc gì khuất-lấp, không có việc gì mà bưng-bít cả, có phải như vậy không Tông đại-hiệp ?

Nổi giận, Tông-Đào hét lên :

— Rõ-ràng là ngươi chửi mắng ta !

Đinh-Linh nhoẻn miệng cười :

— Chẳng dám !

Tức mình, Tông-Đào quay lưng bước tới trước mặt hai nàng, nhưng hai nàng đã nhanh chân chạy tới, vừa chạy vừa cười lanh-lảnh, nhìn theo, Tông-Đào cũng không nín cười được :

— Này Tử tiểu-đệ, hai cô gái qui nầy có nhiều tình-cảm với tiểu đệ, tiểu-đệ thật là người có phước to !

Không tỏ vẻ mừng, Nguyên-Bình chỉ thở dài. Thật ra chàng vẫn biết Vân-Mộng nhị-Kiều thương mến chàng, nhưng đối với chàng, hai nàng ấy không phải là người yêu mà người yêu chính là nàng áo đỏ, bởi điều kiện cứu giúp chàng trong cơn nguy-khốn, mà khổ nỗi tính nàng ta sâu độc gần như cay-nghiệt, lạnh-lùng, không có một tình-cảm dịu-hiền, nói rõ hơn là nghĩa chớ không phải tình, cho nên mỗi lần gặp nhau thì sinh chuyện giận hờn không vui rồi lánh xa nhau.

Nhìn thấy Bình im lặng cúi đầu, Tông-Đào biết lời nói vừa rồi của ông ta, làm xúc động đến tâm-sự của Bình, nên ông không dám nói thêm, chỉ bương bả bước đi.

Thế là sáu người cùng đi một đường, nhưng kẻ trước người sau không nối gót nhau. Không đầy hai tiếng đồng hồ họ đã đi được bảy tám dặm còn cách Qui-vương-Cốc không bao xa. Lòng Nguyên-Bình hồi hợp lạ thường, chàng nghĩ tới khi gặp mặt kẻ thù...

Trên đường đang đi tới họ bỗng nghe tiếng vó ngựa nhanh và rầm rộ như một đội binh mà từ phía sau ồ-ạt đổ tới. Cả sáu người liền ngừng bước, ngảnh nhìn thì chợt thấy tám con tuấn mã chạy như bay, cát bụi mịt mù.

Tám đại hán ngồi trên lưng ngựa, trong tay mỗi người đều cầm một chiếc hộp dài thếp vàng. Một đại hán áo vàng chạy trước khi

http://tieulun.hopto.org

lướt qua sáu người đi bộ, hắn không nhìn ai hết. Trong lúc đó, «Sách hồn vũ-sĩ Đinh-diệm-Sơn, chồm ra, thò trảo thủ định bấu vào mình đại hán đi sau chót. Nhưng Đinh-Cao hét lên bảo ông ta ngừng tay. Vì nể sợ, Đinh-diệm-Sơn thu hồi trảo-chủ.

Nhưng lúc ông tung trảo-thủ ra một làn gió giật phát ra, tuy tay ông đã rút lại mà con tuấn-mã bị gió tạt vào mình, hí vang lên, đại-hán ngồi trên lưng ngựa cũng muốn té. Hắn giận đỏ mặt, gò cương, ngó ngoái lại. Trong lúc hắn chưa kịp hỏi gì thì một đại hán phía trước gọi hắn :

— Không nên gây rắc rối ngay bây giờ, đến Quỉ-vương-cốc sẽ hay !

Hắn chỉ lườm Diệm-Sơn một cái rồi thúc ngựa chạy tới, rồi trong chớp mắt, tám con tuấn-mã đã khuất dạng trong lớp bụi mờ.

Lúc ấy, Đinh-Linh bước tới hỏi Đinh-Cao và Diệm-Sơn :

— Tám người lạ ấy là những ai, muốn đến Quỉ vương-cốc để làm gì mà mình không biết bọn họ ?

Đinh-Linh hỏi không phải không có lý, nhưng Đinh-Cao và Diệm-Sơn không biết bọn họ định đến Quỉ-vương-cốc để làm gì, sinh sự chăng ? Thật là một chuyện bất ngờ, khó hiểu. Tông-Đào liền nhắc Đinh-Linh :

— Cô đã nói hai ba lần, trong Quỉ vương-cốc sắp có một cuộc vui gì đó, thì bữa nay người ta đến là đúng như lời cô đã nói, chớ có lạ gì đâu !

— Lạ nhỉ, già ăn mày nói như thế là ý-nghĩa gì ? Diệm-Sơn hỏi

— Hừ, nói Quỉ vương-cốc của các ông có chuyện không được sao ?

Nổi giận, Diệm-Sơn xông tới. Đinh-Linh liền khuyên can :

— Nầy chú Ba, biết đâu Tông đại-hiệp đã rõ lai lịch của bọn người ấy ?

Vì không biết bọn tám người lạ, nên khi nghe Đinh-Linh nói, Đinh-diệm-Sơn ngừng chân lại để nghe Tông-Đào nói :

— Chính già ăn mày nầy không biết rõ bọn người ấy, nhưng họ đi Quỉ vương-cốc mà qua ngang đây gặp mặt ông chủ cốc lại không biết, tất nhiên họ là những người khả nghi, vậy cần phải đề-phòng !

Hứ lên một tiếng, Diệm-Sơn nói thản nhiên :

— Đến Quỉ vương-cốc sinh sự là đi tìm lấy cái chết, khi Huyền-vũ-cung, Thiên-độc-cốc cùng Tam-bảo đã hợp tác lại thì cũng không đáng ngại.

Tông-Đào lưu-ý Diệm-Sơn :

— Ông nói như thế không khác nào ếch ngồi dưới đáy giếng nhìn trời.

— Kẻ ăn mày ăn cơm hầm mà biết cái gì !

— Phải, ăn cơm hầm chớ không khi nào ăn lầm cơm thiu...

Nhanh như chớp, Diệm-Sơn đưa trảo-thủ bấu Tông-Đào, ông ta có chuẩn-bị trước, nên kịp thời dang ra tránh khỏi. Không đợi Diệm-Sơn tấn-công tiếp, Nguyên-Bình nhảy tới hươi chưởng đập Diệm-Sơn. Trước làn gió chưởng lạnh buốt, tuy hắn có nhiều công-lực nhưng vẫn lớ-quớ, không đối-phó được, phải lui ra một bước. Khi ấy Vân-Mộng nhị kiều đồng thanh kêu lên :

— Trời, lạnh thấu xương !

Nhìn thấy Diệm-Sơn có vẻ nao núng trước chưởng lực dị kỳ của Nguyên-Bình, Tông-Đào cho hắn biết :

— Ta đã nói ông là con ếch ngồi dưới đáy giếng thì ông giận, nhưng ông cho rằng những nhân-vật võ-lâm trong thiên-hạ đều ở dưới tay Nhứt-cung, Nhị-cốc, Tam-bảo là một thiển-kiến !

Tinh thần Diệm-Sơn đã kém sút hơn lúc nãy, nên không cãi-vã với Tông-Đào, hắn chỉ hứ lên một tiếng. Tông-Đào dõng dạc nói thêm :

— Đừng có nói, Dịch-thiên-Hành cùng già ăn mày không nằm trong phạm vi ảnh-hưởng của Nhứt-Cung, Nhị-cốc, Tam-bảo, còn võ-công của phái Nam-Hải, thần bí khó đo lường, Quỉ-vương-cốc của mấy ông có xem khinh được chăng ? Khắp chốn hoang tàn, sa mạc, núi hiểm sông sâu còn biết bao nhân-vật võ-lâm mà chúng ta chưa được biết. Đừng nói chi xa, trước đây hai năm ai ngờ trong giới võ-lâm lại nảy ra một tiểu anh-hùng Từ-nguyên-Bình, trẻ khôn qua thì già lú lại, vậy đừng có chủ-quan !

Trước lời lẽ tranh biện đúng-đắn của Tông-Đào, Diệm-Sơn như người á-khẩu. Đinh-Cao liền dịu giọng nhưng có ý thách đố :

— Tông Đại-hiệp đã nói đúng. Nhưng bất luận là ai, muốn gây sự với Quỉ-vương-cốc thì chỉ mang lấy thảm-bại mà thôi, nếu Tông-Đại-hiệp không tin thì thử một chút cũng không hại gì !

Địa-vị của Đinh-Cao là thủ-lãnh một võ-phái, nên nói để giữ thể-diện, dĩ-nhiên trong lời nói có cứng rắn gần như kiêu-ngạo, nhưng Tông-Đào nghĩ rằng, vô tình gây chuyện với quỉ-vương-cốc ở trường-hợp nầy, cũng khó thâu được kết quả mỹ-mãn thế nên ông ta mến giận cười khà-khà :

http://tieulun.hopto.org

— Thôi, chúng ta tiếp tục lên đường!

— Đinh-Cao cười khô-khan vài tiếng rồi im-lặng...

Sáu người tiếp-tục đi được một đỗi đường vẫn còn nghe tiếng vó ngựa. Lấy làm lạ, tất cả ngoảnh nhìn thì thấy 2 con tuấn-mã nhắm hướng mình chạy tới, càng lúc càng gần. Họ kinh-ngạc, nhìn thật kỹ thấy trên lưng ngựa không phải bởi người cưỡi mà là hai con vượn bạch cao 7, 8 thước, đôi mắt trông như 2 cục lửa đỏ rực.

Chúng ngồi trên lưng ngựa qua sát chung quanh, thần sắc tinh-anh như cặp mắt thần. Trong lúc mọi người chưa hết kinh-ngạc thì cặp vượn bạch đã chạy ngang qua...

Đinh-Cao và Đinh-diệm-Sơn nhíu mày, đoán rằng, dù con vượn có khôn lanh tới bực nào cũng không thể tự nó cưỡi ngựa rành đường đến đây được, nhứt định phải có người chủ của nó điều-khiển. Tám người lạ vừa đi qua hồi nãy hình như không phải là chủ của hai con vượn vì bọn người đó trông có vẻ tầm thường. Loài vượn nầy khôn-ngoan kỳ lạ và sức to mạnh vô cùng, nếu không phải bực võ-công tuyệt-đỉnh không thể khiến nó được.

Khi nhìn thấy hai con vượn bạch chạy qua, Đinh-Linh, Đinh-Phượng « á » lên một tiếng, Phượng nói với Linh :

— Em thích nó quá, phải mình có được mỗi đứa một con chơi, hở chị ?

Tông-Đào liền phản-đối hai nàng :

— Hai con nhỏ quỉ này không được nói đùa ! Coi chừng nguy-hại đấy !

Ngó mặt Tông-Đào thấy vẻ nghiêm-nghị quá, Đinh-Phượng hơi sợ, thì ngay lúc ấy có tiếng động « bình-bịch » trên mặt đất, tất cả 6 người đều bước tránh bên lề đường. Tiếng động của chân bước nặng nề mà nhanh, những bước chân tránh né của 6 người vừa dang ra vài tấc, ngoài sự tưởng-tượng, một con lừa mình như sơn dầu hắc, đen bóng, chạy tới, trên lưng nó, một người mặc áo trắng, mang mặt nạ ngồi ngật ngưỡng ở trên. Ngoài cặp mắt sáng quắc ra, trên thân-thể người ấy sáng ngời như mặc một loại gì không phải gấm, lụa cũng không phải chỉ tơ, không biết y-phục của y bằng gì, mà mang mặt nạ càng không rõ y là đàn ông hay đàn bà, chỉ thấy dáng vóc của y nhỏ-thó.

Khi đi ngang 6 người, ý nhìn thoáng qua, Đinh-diệm-Sơn nện gót nhảy theo, định cản đường người cưỡi lừa. Thân-pháp của hắn cực-kỳ nhanh-nhẹ, một bước nhảy hơn cả trượng, đã tới trước đầu con lừa.

Trong chớp mắt, người ấy cười nhạt và dùng chân thúc con lừa nhảy vọt lên cao, lướt qua đầu Diệm-Sơn mà đi, ngoài tưởng-tượng của hắn, khi kịp ngoảnh lại nhìn thì người và con lừa đã đi xa rồi.

Mới gặp lần đầu tiên trên đời hắn một con lừa quái-dị, nên hắn chưa biết phải đối phó ra sao, khi đó, Đinh-Cao cũng biến sắc bước tới nói nhỏ với hắn :

— Này chú Ba, hình như người ấy cũng đi đến Quỉ-vương-cốc vậy chúng ta phải trở về, thế nào cũng gặp họ, bây giờ cần gì phải vội !

— Vâng !

Khi ấy, không hiểu ý gì mà Tông-Đào cười ngất, khiến Diệm-Sơn thẹn đỏ mặt.

Thế rồi không ai nói tới ai, sáu người lặng lẽ bước đi. Riêng về Tông-Đào đi sánh vai Từ-nguyên-Bình, Bình rỉ tai Tông-Đào :

— Tông Đại-ca, tôi thấy tám người hồi nãy, hai con vượn và người bịt mặt cùng đi một đường đúng không ?

— Dĩ nhiên. Trong tay tám người ấy đều cầm chiếc hộp thếp vàng trông có vẻ là người thuộc hạ, người mang mặt nạ mới là kẻ chỉ huy cũng là chủ của hai con vượn bạch. Bọn họ nghe tin Quỉ-vương-cốc có tiệc mừng nên họ đến, rồi đây, nhơn cơ-hội dự lễ ấy, những cao-thủ sẽ sinh sự với nhau, cho coi !

— Nhưng họ là những ai, Tông Đại-ca biết không ?

Tông-Đào lắc đầu :

— Tuy ta đi khắp bầu trời, nhưng còn có số người lạ cũng khó biết cho hết.

Hai người bỗng ngừng lời để nghe coi chị em Đinh-Linh đang nói chuyện gì, dè đâu hai nàng bàn tính với nhau hễ về đến Quỉ-vương-cốc thì tìm cách bắt lén hai con vượn bạch nuôi chơi. Nghe nói, Tông-Đào lườm hai nàng, Đinh-Phượng nói liếng thoắng :

— Nầy Tông Đại-hiệp hai con vượn đó ngộ quá, đại-hiệp có thể tiếp tay với chị em tôi được không ?

— Lo nói bậy hoài ! Sẽ có đại-sự tới nơi mà không lo !

— Hừ, không tiếp giúp được thì thôi sao lại mắng người ta. Lạ nhỉ ? Tôi mét chú Ba tôi, e cho Đại-hiệp không giỏi gì chịu nổi với ông dâu !

http://tieulun.hopto.org

— Già ăn mày này chẳng sợ ai cả !

Liền đó, Đinh-Linh kéo chéo áo Đinh-Phượng tỏ ý nhắc nhở :

Em Phượng, chúng ta hãy nói chuyện riêng với Từ công-tử một chút !

Phượng nhanh trí, biết chị mình muốn nói gì liền đáp :

— Phải, chuyện đó là chuyện riêng không thể cho ai nghe được, lại đằng kia một chút sẽ nói !

Tông-Đào cười mỉa mai :

— Cứ yên tâm đi ! Mời già nầy nghe cũng chưa ắt gì chịu nghe đâu !

Bấy giờ, Nguyên-Bình vẫn chưa biết hai nàng sẽ nói gì với mình nên cũng không chuẩn bị lời lẽ để đáp ứng nhưng chàng thầm nghĩ, chính chàng đã được hai nàng đối xử rất tốt từ lâu, giờ đây nếu hai nàng cần chàng giúp đỡ việc gì, há từ-chối được sao. Nghĩ như vậy, nên chàng gật đầu trước khi hai nàng hỏi.

Liền đưa mắt nhìn chàng, hai nàng từ từ bước tới trước mặt chàng. Chàng hỏi trước :

— Hai vị có điều chi cần, cứ nói ra !

Đinh-Linh vào đề ngay :

— Vâng ! Chị em chúng tôi muốn cậy Từ công-tử một việc !

— Xin cô nương nói thẳng ra tôi sẵn sàng lắng nghe !

Đinh-Phượng nóng nảy xen vào :

— Việc ấy là việc chúng tôi đã nhờ Tông đại-hiệp vừa rồi mà ông ấy phản đối.

— Lạ quá, việc bắt vượn à ?

Hai nàng đều gật đầu :

— Đúng thế !

Bình lắc đầu :

— Không nên làm như vậy, vì hai con vượn bạch ấy là vật có huấn luyện, khôn lanh lạ thường, vả lại ông chủ của nó là người mang mặt nạ võ-công tuyệt đỉnh, ngay ông chú của hai cô cũng ngán sợ thì không nên gây chuyện rồi ăn năn cũng quá muộn !

☆

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI BỐN

Cô dâu Đinh-Cầm oán hận bắt chú rể Tra-Ngọc

Khi nghe Nguyên-Bình không bằng lòng, mặt hai nàng phụng-phịu, đồng thanh nói qua những giọt nước mắt long lanh :

— Chuyện nhỏ như vậy mà Từ công-tử không giúp được thì thôi !

Lòng Bình se lại và ray-rứt buồn, chàng nghĩ, hai nàng ham thích lạ lùng, vả lại người chủ của hai con vượn là bực võ-công cao cường, còn chàng chỉ lo báo thù rồi chết, sự sống của chàng không còn bao lâu nữa mà gây thêm thù oán, với người khác nữa làm chi, nên chàng không muốn ra tay giúp hai nàng. Nhưng không giúp thì hai nàng phiền trách, không biết làm sao đây ?

Im lặng trong giây lâu, chàng nói buồn buồn :

— Thôi cùng đồng-ý vậy. Khi về đến Quỉ-vương-cốc, nhân cơ-hội rồi sẽ ra tay !

Hai nàng liền cười tươi :

— Thế là tốt lắm vậy !

Quay lại dòm chừng ra sau, Đinh-Linh dặn Nguyên-Bình :

— Từ công-tử, việc nầy không nên cho ai biết, ngay Tông đại-hiệp cũng đừng cho biết nữa nhé !

Nguyên-Bình khẽ gật đầu, rồi hai nàng cười ha hả bước đi. Tông-Đào bước theo kêu lên :

— Nầy Linh nương, ta đã biết rõ chuyện ấy rồi !

Đinh-Linh giả vờ hỏi cớ :

— Đã biết rõ gì ?

Thật ra Tông-Đào đã đoán biết hai nàng đã nói gì với Nguyên-Bình, nhưng ông không thèm vạch ra, chỉ lưu-ý hai nàng qua tấm lòng thành-thật của ông :

— Hai cô muốn gây họa vào thân thì tốt hơn đừng lôi người khác vào !

Tỏ vẻ giận, Đinh-Linh phản-đối Tông-Đào :

— Gây họa gì ? Tông đại-hiệp khéo nhát người ta !

Không trả lời, Tông-Đào chỉ cười nhạt.

Bấy giờ, hoàng hôn xuống, mọi người đã tới nơi.

« Quỉ-vương » Đinh-Cao đã dự liệu, lần hội-họp nầy nhân lễ cưới giả giữa hai họ Quỉ-vương-cốc và Tra-gia-bảo, làm xôn-xao dư-luận khắp giới võ-lâm, họ đến chúc mừng thế nào cũng đông, nên ông ta đã ra lịnh gia-nhân chọn sẵn một bãi cỏ bên ngoài hang động làm mã-trường cho quý tân-khách.

Khi sáu người vừa đến trước Quỉ-vương-cốc thì thấy ngay tám kẻ lạ mặt với hai con vượn bạch và mười con tuấn-mã đã có mặt trên mã

http://tieulun.hopto.org

trường, còn con lừa đen mun đứng riêng bên góc sàn, cúi đầu, hình như nó không muốn vào hàng ngũ với ngựa, với vượn bạch.

Đinh-Cao đưa tay ngoắc người quản-lý mã-trường lại hỏi :

— Ông chủ nhân của con lừa đen đã báo danh chưa ?

Người quản-lý đáp :

— Tôi không biết !

Đinh-Cao nhìn Diệm-Sơn :

— Chú Ba, chú chạy vô hỏi người có bổn-phận tiếp-khách coi biết không ?

Diệm-Sơn liền chạy vào cửa hang động, khi bước khỏi cửa, có 2 người đón sẵn đó, chào ông mới về, ông khoát tay và lắc đầu :

— Đừng hỏi gì, hãy cho biết những nhân vật tân-khách có báo-danh cho Quỉ-vương-cốc chưa ?

Hai Đại-hán ấy đồng-thanh đáp :

— Thưa Tam gia-gia, có một Đại-hán lạ mặt mang cả tám tên thị-tùy lại có hai con vượn bạch đến đây, đưa danh-thiếp vào, nhị gia-gia, đã xem qua thì tỏ vẻ giận lắm. Nếu hôm nay không nhằm ngày vui của Cầm cô-nương thì lập tức đã xảy ra chuyện không hay rồi.

Lúc ấy, Đinh-Cao vừa bước vô hỏi nhanh :

— Chuyện gì thế ?

Một Đại-hán thò tay vào túi áo trong lấy ra một tấm danh-thiếp màu hồng cung kính đưa cho Đinh-Cao :

— Đây, lão chủ hãy xem thì biết !

Nhận tấm thiếp xem qua, Đinh-Cao liền biến sắc, đứng bên cạnh đó, Diệm-Sơn liếc nhìn cũng xanh cả mặt mày. Lúc ấy, Đinh-Linh, Đinh-Phượng, Từ-nguyên-Bình và « Thần-cái » Tông-Đào đứng bên cạnh Đinh-Cao, đưa mắt nhìn tấm thiếp hồng, đều lộ vẻ kinh-ngạc. Họ thấy trên thiếp viết hai hàng chữ : « Tấm lễ-vật được trân-trọng mang đến chúc mừng Quỉ-vương-cốc ! » Những chữ nầy không có gì lạ, ở góc thiếp có 4 chữ « Chung quỉ kính cụ » mới làm cho Đinh-Cao nổi nóng.

« Chung-quỉ » là tên một hung thần ăn thịt những con quỉ con, theo truyền thuyết hay nói khác hơn là tên một thần-đạo giết quỉ, thì đấy là tên thật của người khách mang mặt nạ. Hắn đưa lễ-vật đến với một danh-hiệu giả, nghĩa là hắn có dụng-ý gây chuyện đổ máu !

Giận quá, Đinh-Cao đặt tấm thiếp trên lòng tay, tay kia vỗ mạnh xuống, tấm thiếp rách nát. Diệm-Sơn quát to :

— Nầy anh cả, hắn đã có âm-mưu hiểm-độc, khó dung !

Suy nghĩ trong giây phút, Đinh-Cao đáp :

— Chờ hôn-lễ xong trong đêm nay rồi hẵn hay. Không muộn đâu !

Diệm-Sơn mang vẻ quạu-quọ chạy thẳng vào trong, lúc ấy, khắp trong Quỉ-vương-cốc đã lên đèn, hoa giây tòng tụi rực rỡ, người qua kẻ lại thật náo-nhiệt, toàn là danh sĩ, danh hào khắp giới võ lâm. Đinh-diệm-Sơn đi trước, Đinh-Cao bước theo sau, Đinh-Thường tức là Đinh lão-nhị đón trước mặt hai ông, liền hỏi :

— Đại-ca và chú Ba đã biết rõ gì chưa ?

— Biết rồi chớ ! Đinh-Cao đáp.

— Thế thì chờ đám cưới xong sẽ tính...

— Phải, ta đã có ý đó.

Rồi Đinh-Thường đưa tay ngoắc Đinh-Linh, Đinh-Phượng :

— Hai cháu mau vô chơi với Cầm muội muội !

Đinh-Linh cười :

— Em Cầm sẽ làm lễ thành-hôn trong đêm nay thì còn chuyện văn gì được nữa ?

— Cháu đừng nói vậy không đúng ! Em Cầm sắp về bên Tra-gia-bảo, giờ đây chị em không gần gũi trong giây lát, sau nầy khó gặp nhau, đường xa ngàn dặm muốn gặp chẳng phải dễ đâu !

Vân-Mộng nhị kiều nhằm không thể thối thoát được nên liếc Từ-nguyên-Bình một cái rồi bước vào trong.

Nguyên-Bình liền bước tới hỏi Đinh-Thường :

— Kẻ dưới nầy xin hỏi thăm « Thần-châu nhứt-quân » có mặt nơi đây hay không ?

Đinh-Thường đáp lơ-là :

— Mới đây thì ta có thấy hắn. Hôm nay Quỉ-vương-cốc có cuộc vui, Từ công-tử không nên gây chuyện rắc rối nơi đây !

Nguyên-Bình phân-vân. Chàng quyết tìm cho được Dịch-thiên-Hành để ra tay báo thù trong tức-khắc, mà nghe Đinh-Thường cản ngăn, chàng cảm thấy việc hơi khó khăn. Chính Đinh-Cao, Đinh-diệm-Sơn và Đinh-Thường ba anh em, đang căm giận người mặt nạ đó giả danh « Chung-quỉ », nhưng vì bận hôn-lễ, không thể đối-phó

http://tieulun.hopto.org

gì được, nếu chàng động thủ với Dịch-thiên-Hành trong giờ phút nầy và tại đây thì thế nào mấy ông ấy cũng can-thiệp.

Trong lúc Nguyên-Bình đang đắn đo thì cả ba ông ấy đi thẳng vào trong. Khi ấy Tông-Đào bước lại nói với Bình :

— Nếu Từ tiểu-đệ không muốn mích lòng Quỉ-vương-cốc thì chịu khó theo dõi sát bên Dịch-thiên-Hành, chờ khi chàng rể được đưa vào phòng hang động thì tiểu-đệ ra tay thanh-toán mối thù trong giây phút là xong.

Nhíu mày, Bình lộ vẻ băn khoăn :

— Hắn là kẻ gian-xảo khôn bì được, chỉ sợ hắn thừa cơ lẩn tránh mất làm sao ?

—. Không, hắn đến đây cũng có một âm-mưu, hắn không trốn đâu !

— Tiểu-đệ nầy cũng mong muốn hắn đừng trốn bất-tử !

Dứt lời, hai người bước tới, trông thấy khách khứa đều bước lên gò đá cao độ bốn, năm thước, hai người cũng bước lên theo. Đoàn tân khách đi tới bốn, năm trượng gặp một con đường trải đá hoa trước mặt có một nhà khách to rộng cỡ kính. Nhà khách chiếm một khoảnh đất chừng hai mươi trượng vuông cao tới ba bốn trượng. Chính giữa, người ta treo một bức màn to màu đỏ, trước màn cắm một đôi nến đỏ cao lối hai thước, chung quanh có cả trăm ngọn nến sáng rực như ban ngày ; khắp trong phòng khách trang-hoàng thật hoa-mỹ, thật sang trọng.

Nhà khách đặt cả mấy chục cái bàn tròn. Nơi góc phía đông người mang mặt nạ có danh hiệu « Chung-quỉ » ngồi lặng im, hai con vượn bạch ngồi hai bên và đám đại hán thị vệ ngồi giáp vòng. Bọn họ chín người và hai con vượn chiếm trọn một bàn. Còn những bàn khác cũng có khách ngồi rồi. Lúc ấy Tra-tử-Thanh với vẻ mừng hớn hở và niềm nở vái chào từng người khách, nhưng Tra-Ngọc không có mặt trong nhà khách này. Từ-nguyên-Bình với Tông-Đào nhìn soát chung quanh cũng không thấy Dịch-thiên-Hành.

— Tông Đại-ca, không lẽ hắn đã trốn mất ?

— Không hiểu được. Thôi chúng ta tìm bàn ngồi rồi sẽ hay.

Hai người đến ngồi một bàn tiệc chưa có ai, ngồi không bao lâu chợt thấy cha con Thượng-quan-Tung bước đến ; Uyển-Thanh vừa

trông thấy Nguyên-Bình liền đến ngồi bên cạnh chàng tự nhiên. Bình buộc lòng phải hỏi lơ-là một vài câu rồi đứng dậy lánh đi nơi khác, Uyển-Thanh hờn giận vô cùng. Khi ấy Thượng-quan-Tung ngồi xuống bên cạnh Uyển-Thanh. Trong vòng nửa giờ sau những vị tân-khách đều tự tìm bàn tiệc ngồi giáp hết. Riêng Bình bước tới ngồi chung bàn với Dương-văn-Nghiêu, Lãnh-công-Tiêu, Lãnh-công-Thiên và mấy nhân vật của Thiên-độc-cốc nói chung, nhưng đến giờ phút nầy vẫn không thấy Dịch-thiên-Hành.

Nguyên-Bình cứ đưa mắt tìm khắp các bàn tiệc, Uyển-Thanh tỏ vẻ ghen hờn, bước lại hỏi chàng :

— Từ công-tử ngồi không yên, chắc có lẽ đang tìm một người đẹp ?

Bình mỉm cười :

— Tôi đang tìm một người không đẹp... là Dịch-thiên-Hành :

— Tôi thấy ông ấy mới đến kia mà !

Nghe nàng nói, Nguyên-Bình hơi mừng, rồi lại nhìn chung quanh để tìm nữa. Lúc đó, mọi người đều im-lặng, kể ba anh em Đinh-Cao bước ra phòng khách, Đinh-Linh, Đinh-Phượng đi theo sau, có Tra-Ngọc nữa. Những người nầy ngồi chung một bàn.

Mới ngồi xuống ghế. Đinh-Cao lại đứng lên liền, vì lúc đó một ông khách vừa đến. Nguyên-Bình cũng đứng dậy nhìn thì thấy Dịch-thiên-Hành. Hiểu ý Bình, Tông-Đào nhắc-nhở :

— Nầy Từ tiểu-đệ, hãy trầm-tĩnh ngồi xuống !

Nghe lời ngồi xuống, nhưng đôi mắt chàng như hai tia lửa nhoáng ra, răng chàng nghiến thật mạnh, trong khi đó, Dịch-thiên-Hành cười khà khà, bước tới trước mặt Đinh-Cao vòng tay lễ-phép thưa .

— Đinh-huynh, tiểu-đệ nầy xin chúc mừng Quỉ-vương-cốc cùng Tra-gia-bảo đoàn-kết nhứt trí ! Đó cũng là một việc may mắn cho giới võ-lâm !

Đinh-Cao đáp lời :

— Dĩ-nhiên !

Dịch-thiên-Hành lại cười ha-hả :

— Nầy Đinh-huynh, có phải gặp thời-vận thì người tính không qua ý trời định hay không ?

Ngồi nghe hắn nói, Đinh-Cao và Tra-tử-Thanh biến sắc. Riêng Đinh-diệm-Sơn dằn không được cơn giận, liền đứng lên hỏi Thiên-Hành :

http://tieulun.hopto.org

— Nầy ông bạn họ Dịch, đến Qui-vương-cốc với dụng ý gì ?

Dịch-thiên-Hành vẫn cười thản-nhiên :

— Tự-nhiên đến để chúc mừng !

Nói xong, hắn lại cười khà-khà rồi dùng một thân-pháp thật nhanh bước tới trước bàn của người mang mặt nạ.

Thấy vậy, Đinh-Cao và mọi người trong tiệc lộ vẻ lo-ngại, hướng mặt nhìn theo hắn, chỉ nghe hắn hỏi người ấy một lời thật ngắn :

— Diên huynh vắng mặt lâu quá vậy ?

Người mang mặt nạ có vóc mình thật lùn, hắn ngồi giữa hai con vượn cao tám thước trông càng lùn tệ. Tất cả tân-khách đều chú ý hai con vượn hơn, không quan-tâm tới hắn, vì không ai biết lai-lịch của hắn, khi thấy Dịch-thiên-Hành niềm-nở hỏi thăm hắn họ mới bắt đầu để ý.

— À ! Dịch huynh cứ ngồi ! Hắn mời.

— Vâng ! Chúng ta lâu gặp, phải ngồi để hàn huyên chớ !

Thấy tình-hình hơi lạ, Tông-Đào khẽ bảo Nguyên-Bình :

— Nầy Từ tiểu-đệ, Dịch-thiên-Hành quen với người mặt nạ, tiểu-đệ phải cẩn-thận, không nên liều !

Bình gật đầu. Lúc ấy Đinh-Cao đứng dậy nói lớn lên !

— Hôm nay, cháu nó về nhà chồng, tôi rất cảm ơn quí vị hảo-hớn có mặt đông đủ để chúc mừng cho cháu. Hễ vị nào đến là kể tân khách, bất-luận có thiện-chí hay ác-ý gì. Kẻ dưới nầy cũng xin nhứt luật hoan-nghinh và nếu nói cho cùng là có âm-mưu gì cũng xin dẹp lại để cho hôn-lễ được trọn vui, rồi sau đó sẽ tính, kẻ dưới nầy vẫn sẵn-sàng hưởng-ứng !

Bấy giờ, trong nhà khách tuy mọi người ai cũng có ý nghĩ riêng nhưng nghe lời kêu gọi của Đinh-Cao, trên mặt họ đều lộ vẻ vui mừng, nhưng cũng bởi ý nói đó, khiến họ phải suy nghĩ và hơi ngạc-nhiên, họ cho rằng Đinh-Cao muốn ám chỉ người mặt nạ.

Khi nói xong, Đinh-Cao khoát tay một cái, dàn nhạc trỗi mừng vang lên. Trong tiếng nhạc tưng-bừng lại có xen lộn tiếng cười khằng khặc. Những tiếng cười ấy, nghe nhức óc đinh tai. Mọi người nhìn theo tiếng cười mới biết bởi người mặt nạ phát ra. Họ đều kinh-ngạc ! Họ đoán biết người nầy có nội-lực cao nên giọng cười át cả tiếng đàn, thì giữa lúc đó, người ta nhận thấy có một số tân khách rỉ tai xầm-xì, có lẽ họ đang bàn-tán về lai lịch của người mặt nạ, nhưng hình như họ vẫn không hiểu biết gì về hắn, họ chưa hết nhăn mày

nhíu mặt, chỉ có Dịch-thiên-Hành lộ vẻ vui mừng đắc-ý, thế nên Nguyên-Bình càng chăm-chú theo dõi hơn từng cử động của hắn.

Qua một hồi nhạc reo mừng, Tra-Ngọc mặc lễ-phục, mặt mày rạng-rỡ trong cử-chỉ một vị tân-lang anh-tuấn.

Chàng từ từ bước tới trước bức màn đỏ, nhạc lại trỗi lên điệc tại, đoạn hai người đàn bà đứng tuổi, phò vị tân nương trùm khăn lụa hồng, cũng từ từ bước ra, đứng bên cạnh Tra-Ngọc. Rồi một lời thúc giục như ra lịnh phát ra :

— Trăm năm hảo-hiệp ! Hãy lạy tạ ơn trời đất !

Liền đó, Tra-Ngọc vòng tay cúi đầu, nhưng chàng bỗng ngừng lại trong tức-khắc... vì ngay lúc ấy, dường như một chiếc ám-khí xuyên qua đầu tân-nương ! Giựt mình, chàng ngẩng đầu lên thì quả nhiên, một làn chớp sáng đã tới mảnh khăn lụa trên tóc tân-nương, chàng rú lên một tiếng thất-thanh, chiếc khăn lụa bay lững-lờ trên không, mọi người đều biến sắc và tiếng nhạc đều im bặt. Tra-Ngọc lộ vẻ khiếp-sợ hơn ai hết, vì lúc ngẩng đầu lên, chàng thoáng thấy một người con gái xấu xí mà chàng đã gặp tình cờ trong một khách-sạn mấy hôm trước đây, đang đứng bên chàng.

— Ngọc con, làm sao thế ? Tra-tử-Thanh hỏi.

Chàng không đáp, chỉ lui lại một bước hỏi cô gái ấy :

— Người là ai ?

Một tiếng hỏi của Tra-Ngọc, khiến cả nhà khách xôn-xao, trật tự đều mất hết. Thấy vậy, Đinh-Cao đứng lên khoát tay la hét vang vang, không khí mới trở lại yên tịnh một chút. Tiếng hét của ông ta như tiếng gọi hồn oan về đòi mạng, thật lạnh lùng, ghê rợn mà kéo dài một hồi lâu mới dứt.

Bấy giờ, người ta không nghe người con gái ấy trả lời Tra-Ngọc. Rồi sau tiếng hét dài của Đinh-Cao khẽ hỏi Tra-Ngọc :

— Tra thiếu-bảo-chủ làm sao thế ? Bởi chuyện gì vậy ?

Đã định thần lại rồi, Tra-Ngọc ấp úng thưa :

— Không biết từ đâu, một chiếc ám khí bay tới xuyên qua chiếc khăn hồng trùm mặt tân nương, nhưng may mắn không mang hại gì, mà có lẽ đâu người con gái xấu xí dám giả mạo tân nương ?

Lúc ấy, tân nương đứng bất động. Khi Tra-Ngọc nói dứt lời, vẻ mặt nàng trắng hồng biến ra màu xám và môi dưới trề ra trông xấu-xí vô cùng rồi nàng quát mắng Tra-Ngọc :

http://tieulun.hopto.org

— Đồ súc sinh, không có lương-tâm ! Không phải chuyện hôn-nhân này do mi bằng lòng hay sao ? Ta xấu lắm à ?

Dứt lời, nàng chắp tay sau đít và ngoe-ngoẩy giậm chơn, mọi người đều cười ầm lên.

Nhận thấy hôn lễ đã xảy ra chuyện rắc rối, tất cả cao-thủ võ lâm đang có mặt trong nhà khách đều biết anh em họ Đinh đã âm mưu trong vụ hôn nhơn này. Một ám khí phóng ra không cần biết của ai, nhưng đã gây ra không khí khẩn-trương bất lợi. Họ vẫn trầm-tĩnh chờ xem tình hình diễn ra rõ-ràng hơn, nên họ không bàn-tán, chỉ nghe và chỉ nhìn tân-nương nói, tân-nương quay cuồng đề mà cười cợt thôi...

Nhưng bị cười chê, tân nương nổi dóa ngừng chân lại quát to :

— Nhạc trời lên cho ta cùng tân-lang lạy tạ ơn trời đất !

Trong lúc mọi người không nín cười được, Tra-Ngọc « hừ » một tiếng nghe gay gắt quá :

— Sao nàng không soi mặt vào gương thử coi cái nhan sắc ấy có bằng ai không ? Nhan sắc đó dù sửa lại cả đời cũng không sánh được với Tra-thiếu-bảo chủ này !

Lúc bấy giờ, Tra-tử-Thanh cũng thấy rõ chuyện không hay đã xảy ra một cách đáng tiếc, ông ta lườm Tra-Ngọc :

— Ngọc con, hãy im ngay !

Rồi quay lại, ông hỏi Đinh-Cao :

— Kẻ dưới nầy xin hỏi Quỉ-vương, người con gái ấy là ai ?

Với vẻ lạnh nhạt, Đinh-Cao đáp :

— Chính nó là cháu gái của tôi.

Đinh-Thường liền xen vào :

— Nó là con gái của tôi vậy !

Vân-mộng nhị-kiều không thể nín cười được khi nghe cha và ông chú mình trả lời một cách miễn-cưỡng, hai nàng cũng đồng-thanh nói cho Tra bảo-chủ biết rõ :

— Nầy Tra-bảo-chủ, nàng ấy là Cầm muội-muội của chúng tôi.

Nghe bốn người giải rõ về nàng dâu quái-dị ấy, Tra-tử-Thanh biến sắc, liền lôi Tra-Ngọc lui ra sau một bước...

Khi Quỉ-vương-cốc đề ra việc suôi gia thì bên Tra-gia-bảo đồng ý ngay. Thế rồi hai họ trao đổi tín-vật, làm lễ đính-hôn. Bấy giờ, Tra-Ngọc yên trí rằng : Vân-mộng nhị-kiều của Quỉ-vương-cốc đẹp như nàng tiên thì cô em chú bác của hai nàng tức là vị hôn-thê của chàng phải là một thiếu-nữ duyên dáng mỹ-miều, nào ngờ hôm nay đã nhìn rõ cô dâu Đinh-Cầm, chẳng những gương mặt xấu xa mà tánh nết thô bạo vô cùng !

Tháng trước đây, Đinh-Cầm có tìm đến một khách-sạn cốt để xem cho biết mặt vị hôn-phu ra sao, thì nàng biết Tra-Ngọc có tài cao nên nàng rất đẹp ý, vừa lòng. Nhưng lúc ấy, Tra-Ngọc nào biết người con gái đã lẻn vào khách-sạn chính là vợ chưa cưới của chàng, trái lại chàng tưởng là bà nhạc-mẫu tương lai, nên chàng lễ phép, cẩn-thận, không dám cãi lời... Đinh-Cầm rất thỏa mãn.

Hôm nay, giữa hôn lễ, tình cờ chiếc ám khí bí-mật vút đến, tuy Đinh-Cầm giỏi võ-công, nhưng không kịp tránh, chiếc khăn hồng phủ đầu, trùm mặt theo lễ-tục đã bị ám khí làm bay mất, mặt nàng bị lộ ra...

Chuyện đã vỡ-lở như thế, lòng Tra-Ngọc vừa căm giận vừa đau đớn, hét lên :

— Quỉ-vương-cốc là bọn người không biết xấu !

Lúc ấy, Đinh-Cầm đoán Tra-Ngọc như muốn lừa thế thoát thân, nàng cũng nổi giận hét lên :

— Tra-Ngọc, ngươi muốn gì ? Chịu lạy trời đất hay là không ?

Vừa hỏi, nàng vừa bước tới một bước bên cạnh Tra-Ngọc, Ngọc cười mỉa mai :

— Không biết xấu mà còn đòi lạy-lục gì ! Ai mà lạy với người không đẹp !

Dứt lời, Ngọc đưa tay cởi bỏ chiếc áo thụng màu hồng, kêu lớn lên :

— Nầy cha, chúng ta về đi thôi !

Liền đó, Đinh-Cầm thò tay giựt chiếc mão phượng trên đầu, ném mạnh xuống đất, bể nát và sè hết năm trảo-chỉ với thế « Oan quỉ sách mạng » tấn-công Tra-Ngọc. Giựt nầy mình, Ngọc vội nhảy lui ra, dùng một đòn « Bách bộ thần-quyền » đánh trả lại, chận đứng trảo thủ của Đinh-Cầm, rồi chàng bồi thêm một chưởng trái, chiếc áo và khăn choàng sặc-sỡ của cô dâu hụt đều rách-rã... Hai người diễn ra một trận ác đấu trước màn nhung màn đỏ, tất cả tân khách đều bỏ chỗ ngồi, xôn-xao đứng dậy...

Thuở nay, cùng đứng trong giới võ-lâm, nhưng Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam-bảo không giao-thiệp với nhau, mỗi võ-phái đều giữ thế quân-

http://tieulun.hopto.org

bình trong võ-lâm, nếu chuyện suôi-gia giữa Qui-vương-cốc và Tra-gia bảo đã thành thì hai thế-lực ấy được hợp-nhứt, hùng mạnh, không phải nào địch nổi. Giờ đây, trông thấy chàng rể và cô dâu đánh nhau thật sự, trong hàng tân-khách có lắm người mừng thầm, thỉnh-thoảng có vài tiếng vỗ tay reo cười hình như có ý đốc xúi hai kẻ đang đánh nhau hãy đánh cho hăng hơn.

Đứng trước tình-thế khó xử, ba anh em họ Đinh bối-rối, Tra-tử-Thanh giận đỏ mặt.

Khi Tra-Ngọc với Đinh-Cầm giao-đấu được bảy, tám hiệp, Đinh-Cao nhảy ra đứng chính giữa hai người đưa song chưởng đẩy mỗi người dang ra ba, bốn bước.

Thấy ông bác mình ra tay can-thiệp có ý bênh-vực mình, Đinh-Cầm liền ngừng tay, vừa khóc sướt mướt vừa nói :

— Bác ơi, bác cho tên tiểu-tử phụ-bạc ấy một bài học nên thân !

Đinh-Cao gắt lời :

— Ta biết rồi, bây không nên nói nhiều !

Liền lộ vẻ hờn giận, Đinh-Cầm ngoe-ngoảy lui ra, Đinh-Linh, Đinh-Phượng bước tới dìu nàng đến ghế ngồi. Xong Đinh-Phượng le lưỡi, lắc đầu mà liếc Tông-Đào. Ông sực nhớ ra, hai ba hôm trước đây, Vân-Mộng nhị kiều đã cho hay, trong Qui-vương-cốc sắp có chuyện lôi-thôi, giờ đây mới rõ, nhứt là chuyện nàng dâu bị bay mất chiếc khăn trùm mặt, gây ra việc hôn-lễ bất thành. Nhưng ông ta cũng không biết chiếc ám-khí bí-mật đó, do ai phóng ra làm hại Đinh-Cầm.

Rồi trong bất ngờ, khi Đinh-Cầm lui ra tìm ghế ngồi, Đinh-Cao liền giương trảo-thủ bấu Tra-Ngọc, Ngọc né tránh không kịp, cánh tay chàng bị đau nhức, mồ hôi trán ướt đầm. Tra-tử-Thanh nóng lòng, lườm Đinh-Cao :

— Qui-vương muốn làm gì vậy ?

Vừa hỏi, Tra-tử-Thanh vừa nhảy xông tới, nhưng Đinh-diệm-Sơn và Đinh-Thường liền bước tới án trước mặt Đinh-Cao. Tử-Thanh tỏ vẻ nao núng đứng bất động.

Một hồi rất lâu Tử-Thanh tha thiết nhìn Tra-Ngọc đang nhăn mày nhíu mặt ông ta bất chấp tất cả, hai tay « Bách bộ thần quyền » tung ra một lượt, Đinh-Thường và Đinh-diệm-Sơn đều cười nhạt một tiếng qua một đòn « Huyền âm qui-trảo » đẩy lui Tra-tử-Thanh. Khi ấy Đinh-Cao cho Tra-tử-Thanh biết nhanh :

— Tra-bảo-chủ hãy yên lòng ! Chẳng qua kẻ dưới này muốn răn dạy lịnh lang mà thôi !

Thật vậy, Tra-tử-Thanh nhìn kỹ Tra-Ngọc tuy nhăn mặt nhưng Đinh-Cao đã buông lỏng trảo thủ ra, nên ông ta yên tâm rồi cười gượng :

— Nếu có chuyện gì, xin Qui-vương cứ nói với kẻ dưới này !

— Phải, nầy Tra-bảo-chủ, chúng ta hãy tai ngơ mắt điếc vì chuyện vợ chồng của hai trẻ, chúng ta cũng khó thay ý-kiến chúng nó được.

— Sao được ! Con trai tôi lấy người vợ như thế à ?

— Thôi thì cứ hỏi lịnh-lang, xem trả lời ra sao ?

Vừa nói, Đinh-Cao đưa cặp mắt diều hâu nhìn Tra-Ngọc, Ngọc tỏ vẻ ngượng ngập nói run run :

— Xin Đinh lão tiền bối hãy buông hẳn tay ra !

Đinh-Cao lại cười nhạt :

— Nầy Thiếu-bảo-chủ, việc hôn-nhơn này do gã với phụ thân gã chấp thuận, lễ vật, nữ trang đã giao nạp đến đây rồi, ai cũng thấy biết, giờ đây gã định hỏ Đinh-Cầm cho ai đây, gã thử nghĩ lại coi ?

— Dạ, nàng... có gương mặt không xứng ấy thì ở lại với Qui-vương-cốc một đời cũng không hại gì !

Đinh-Cao biến sắc :

— Nầy Tiểu-tử họ Tra, không muốn sống à ?

Tra-tử-Thanh căm tức, cướp lời Đinh-Cao :

— Nầy Qui-vương, danh-dự của Qui-vương-cốc như thế mà đối phó với kẻ sinh sau đẻ muộn rất hèn quá vậy ?

Lúc ấy, Tử-Thanh cầm chiếc « phong vĩ-trâm » trong tay muốn ném ra, nhưng bị Đinh-Thường và Diệm-Sơn đứng cản trước mặt, ông ta động-thủ chưa được. Bỗng nghe Đinh-Cao cất giọng cười ha hả, chụp bàn tay trái lên đầu Tra-Ngọc, Tử-Thanh cầm « Phong-vĩ-trâm » giơ lên nhưng lại sợ « đập chuột bể đồ », nếu động thủ đối phó thì Đinh-Cao dùng nội-lực giết Tra-Ngọc trong tức-khắc.

Khi hai bực cao thủ lão-thành đang ghìm nhau thì Đinh-Cầm vụt kêu lên :

— Bác ơi ! đừng thèm giết gã ấy, đem cầm tù cho gã ngậm đắng nuốt cay, xem gã còn lòng dạ phụ-phàng hay hết cho biết !

★

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI LĂM

Khi mũi kiếm báo thù vô-ý đấu cùng con vượn bạch

Đinh-Cao lườm Tra-Ngọc, gật đầu :

— Đúng như thế đấy !

Đi đôi với lời nói, Đinh-Cao đưa tay điểm ngay huyệt « kiên-tỉnh » và giơ bổng mình Tra-Ngọc lên khỏi mặt đất. Tra-tử-Thanh liền hét vang hai chiếc ám khí « phong-vĩ-trâm » phóng tới mình Đinh-Thường và Đinh-diệm-Sơn rồi ông nhảy tới khít bên mình Tra-Ngọc. Đinh-Thường, Đinh-diệm-Sơn nhảy ngang tránh đòn tấn-công đồng thời hươi trảo-thủ bên mặt nhắm vào đùi Tử-Thanh bấu xuống nhưng Tử-Thanh nhảy bổng lên. Trong chớp mắt, Đinh-Cầm dùng khinh công nhảy theo cản trước mặt ông ta. Thân hình nàng tuy bị bịnh phù thũng nhưng cử động vẫn nhanh, nhờ võ công khá cao.

Nàng dang ra nửa thước, hươi bộ cước, vùng nhảy qua Tra-Ngọc, vừa tránh được một đòn « Bách-hộ thần-quyền » của Tử-Thanh, vừa lôi Tra-Ngọc sang phía cửa rồi xốc lên vai cõng đi ra. Khi ấy, Tử-Thanh dợm chạy theo giựt Ngọc lại, nhưng ba anh em họ Đinh đã chận cửa rồi. Ông ta chỉ còn cách hét vang lên và tung « Bách bộ thần quyền » đập tới ba bốn đòn liên-tiếp.

Nhưng ba anh em họ Đinh không phải hạng tầm thường, nên những đòn quyền như xô non tát bể ấy đều bị chống trả tại. Tử-Thanh khó tiến được nửa bước, chỉ hươi hươi song quyền mà chưởi mắng không ngớt. Ba anh em họ Đinh cứ im lặng, dùng sức ba địch với một, không tới năm hiệp, họ đã bức Tử-Thanh vào tình-trạng như cóng cẳng, cua tay, tấn thối lưỡng nan !

Ngay lúc ấy, bên góc phòng phía Đông bỗng có tiếng quát to và tiếp đó, Dịch-thiên-Hành cũng cất tiếng kêu lên :

— Hãy ngừng tay để nghe Dịch mỗ nầy nói một lời !

Trong giới võ-lâm, uy-danh của Dịch-thiên-Hành lừng lẫy, nhưng mặc dù những nhân-vật Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam-bảo có thành-kiến với hắn, cho hắn là kẻ giả nhân giả nghĩa, nhưng giờ đây tiếng nói của hắn vẫn được Tra-tử-Thanh và ba anh em họ Đinh chú ý, nên họ liền ngừng tay, bốn người đều đứng dang ra.

Vừa lúc đó, Dịch-thiên-Hành mỉm cười chạy tới, nhưng khi chạy được bảy, tám bước hắn lại nhíu mày, lộ vẻ giận dữ, mọi người đều ngạc-nhiên nhìn hắn. Lúc ấy, Nguyên-Bình từ đằng xa cũng xông tới hỏi hắn :

— Nầy Dịch-thiên-Hành, ngươi nhận được ta không ?

Dường như Thiên-Hành không muốn nghe lời hỏi của Bình, nên không thấy đáp. Bình bước xích tới một bước, nhưng Tông-Đào chạy đến cản đường :

— Từ tiểu-đệ, để coi Dịch-thiên-Hành sắp làm gì đây, đừng vội !

Nghe Tông-Đào khuyên Bình, nhưng Thiên-Hành lờ đi, hắn chỉ dịu giọng hỏi Đinh-Cao :

— Nghe Qui-vương-cốc có ý muốn đối-địch với Dịch mỗ nầy, phải vậy không ?

Đối với lời khiêu-khích, gây hấn của Thiên-Hành, Đinh-Cao không thể tỏ ra hèn nhát được, ông ta cười nhạt :

— Phải đấy ! Rồi có sao không ?

Dịch-thiên-Hành cười khanh khách và lườm Đinh-Cao :

— Nếu Qui-vương thừa nhận như vậy thì Dịch mỗ nầy hoan nghinh lắm !...

Ngừng lại giây lâu, hắn nói lớn lên :

— Hôm nay, hễ ai là họ Đinh thì đừng mong bảo toàn được tánh mạng. Việc sẽ xảy ra, không quan-hệ tới những người ở ngoài Qui-vương-cốc. Nếu quí-vị không muốn làm kẻ bàng-quan thì cũng đồng chung số phận với Qui-vương-cốc vậy !

Khi Thiên-Hành thốt ra một lời nói đanh thép ấy, mọi người đều hoang-mang lo ngại, bởi vì Dịch-thiên-Hành chỉ cô thân mà nói lớn lối, đòi giết hết họ Đinh trong Qui-vương-cốc, thật là một việc không thể tưởng-tượng được. Nhưng hắn không muốn những nhân-vật ngoài Qui-vương-cốc ra tay nghĩa là hắn có tâm lý không chắc gì thắng, thì lúc đó, Huyền-vũ-Cung, Thiên-độc-cốc, Tra-gia-bảo, Dương-gia-bảo và Thượng-quan-bảo đã nghĩ rằng, Dịch-thiên-Hành đối phó với Qui-vương-cốc trước, rồi sau đó mới đối phó với mình, nên định hợp-tác với Qui-vương-cốc chống hắn Dịch-thiên-Hành là đúng.

Nhưng trong đó có những chuyện phức tạp và tế nhị khó giải-quyết. Như Tra-gia-bảo cùng Qui-vương-cốc thì tình thông-gia biến thành oan-gia, nên Tử-Thanh không thể ra tay giúp sức với Qui-vương-cốc và Thượng-quan-Tung lại có cảm tình với Dịch-thiên-Hành vì chịu ơn Thiên-Hành cứu con gái mình thoát chết, nên không muốn

http://tieulun.hopto.org

thù địch với hắn. Còn phái Huyền-vũ-cung thì vắng mặt Thiên-huyền đạo-trưởng, đến đây chỉ có Hoàn-Ân và Quyết-Cừu, hai người nầy đối với việc lớn, không có lịnh của đạo-trưởng, đâu dám quyết-định. Ngoài ra, như Lãnh-công-Tiêu, Lãnh-công-Thiên của Thiên-địa-cốc, đối với Quỉ-vương-cốc thì thuận ở bề ngoài còn trong lòng vẫn không thích nhau, nên chỉ im lặng không bày tỏ thái độ, thì những nhân-vật chịu ảnh hưởng của môn phái nào hay bực cao thủ nào, đều tùy thuộc vào đấy, không có ý-kiến hay thái độ gì riêng được. Thế nên khi Dịch-thiên-Hành thốt ra lời chống báng Quỉ-vương-cốc, tân khách trong khách-sảnh đều làm thinh, hình như tán thành ý kiến của Thiên-Hành một cách ngầm ngầm.

Riêng Đinh-Cao thì nổi giận thét lên vang động cả nhà khách :

— Nầy họ Dịch, ngươi đã coi thường Quỉ-vương-cốc, nhưng nếu hôm nay ngươi muốn san bằng Quỉ-cốc của ta, dù có người tình-nguyện giúp đỡ ta, ta vẫn không bằng lòng. Ở đời, người ta thấy lợi mà quên nghĩa là sự thường, thì ngươi cứ hành động theo ý nghĩ của ngươi là vừa !

Lời nói của Đinh-Cao hình như mắng hết những người trong nhà khách, mọi người đều tỏ vẻ băn khoăn, nhưng Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Kể từ đêm nay trở đi, trong giới võ-lâm không có danh từ « Quỉ-vương-cốc » nữa !

Dứt lời, hắn quay lưng và nói với lại :

— Quí vị hãy lui ra ngay !

Khi mọi người đều lui bước, nhưng Từ-nguyên-Bình không đi. Thấy vậy, Tông-Đào khẽ bảo chàng :

— Hắn không thể nào một sức một mà địch nổi cả ba người, Từ tiểu đệ chờ hắn mệt rồi sẽ ra tay, dễ thắng hơn !

Bình lắc đầu :

— Không thể được ! Tôi không thể nào ra tay trong lúc kẻ địch bị nguy-khốn, dĩ-nhiên hắn sẽ chết, nhưng tôi cần đối phó một cách quang minh chính đại, dù hắn bị giết bởi tay tôi, hắn vẫn không oán hận.

Sở-dĩ Tông-Đào khuyên Bình như vậy là sợ Bình kém hơn Dịch-thiên-Hành, giờ đây nghe chàng nói khí-khái và đúng với tư-cách con người anh-hùng, ông ta nhắm cũng khó cản được, nên chỉ dặn dò thêm mà thôi :

— Từ tiểu-đệ cẩn dè-dặt, đừng khinh địch là được rồi !

Bấy giờ, Nguyên-Bình chẳng những không lui ra theo mọi người mà chàng lại bước tới trước mặt Dịch-thiên-Hành, quát mắng :

— Nầy Dịch-thiên-Hành, kể từ đêm nay trở đi, trong giới võ-lâm cũng không còn danh-từ « Thần-châu nhứt-quân » của ngươi nữa !

Liền nghiêng đầu nhìn mặt Nguyên-Bình, Dịch-thiên-Hành giả-vờ hỏi :

— Từ tiểu-hiệp mới tới à ?

Nguyên-Bình nổi giận nạt lên :

— Chính là ta đây ! đã mấy phen bị ngươi ám-sát hụt, Từ-nguyên-Bình nầy không chết. Nầy Dịch-thiên-Hành, ngươi mạo danh người quân-tử hay bực chính-danh, nhưng sự thực thì tay ngươi vấy nhiều máu tanh, hôm nay ngươi đến đây để đền tội là chuyện dĩ-nhiên !

Thiên-Hành lườm Nguyên-Bình qua nét mặt kiêu-hãnh :

— Giữa Dịch mỗ nầy với Từ tiểu-hiệp khó tránh khỏi một lần chết sống, nhưng hôm nay Dịch mỗ cần san bằng Quỉ-vương-cốc, vậy Từ tiểu-hiệp hãy cảm phiền lui ra, chuyện chúng ta sẽ giải-quyết ở ngày mai !

Đang đứng trước mặt kẻ thù, Nguyên-Bình giận căm gan, đôi mắt như rớm máu, chàng không thể nghe lời yêu-cầu đầy gian-xảo của kẻ thù lợi hại nhứt.

Khi Dịch-thiên-Hành vừa dứt lời, Bình liền tuốt thanh Diệt-tình-kiếm sáng ngời, xông tới đâm vào bụng Thiên-Hành với thế « phân-hoa phất liễu ». Rú lên một tiếng, Thiên-Hành nhảy né sang bên tả một bước. Ngay lúc ấy, một con vượn bạch hú lên một tiếng chát-chúa rồi nhảy vụt tới, trông như chiếc vòng cầu màu bạc mờ mờ...

Thiên-Hành lật-đật lui ra, Nguyên-Bình lập tức nhảy theo, lúc ấy chỉ trong chớp mắt thôi, con vượn bạch vươn mình chồm tới khoảng giữa hai người. Bình chợt thấy một bóng trắng thoáng qua rất nhanh không biết là ai, vì chàng chỉ chăm-chú ngó Dịch-thiên-Hành, nhưng kịp khi nhìn vừa rõ bóng trắng là một con vượn bạch đã tới cạnh mình, chàng nhanh lẹ rút kiếm lại thủ-thế, thì hơi gió đã tạt rách vạt áo trước của chàng, chàng phải cẩn-thận lui ra 2 bước, con vượn nhìn theo chàng chòng-chọc với tia mắt như lửa rực, chàng thét lên :

— Đồ súc-sanh hãy lui ra mau !

Con vượn bạch cao hơn tám thước, nhe răng và hú lên một tiếng

http://tieulun.hopto.org

lớn, nhảy vồ tới, Bình lia thanh Diệt-tình-kiếm với thế « triều phiếm nam-hải » chém ngay bụng con vượn. Để tránh làn kiếm nguy hại con vượn nhảy cao lên hơn 7, 8 thước, nhanh hơn một cao-thủ võ-lâm dùng thân pháp. Bình vội nhảy bổng theo, cả thân hình và thanh kiếm nhắc lên không qua một nhát « Thiên võng la tước » chém vụt tới.

Một nhát kiếm ấy vung ra, một hơi lạnh buốt như mưa đông, trùm lên đầu con vượn khổng-lồ... Bình cũng có ý tiếc con vượn nên chỉ hươi một sức gió hàn-âm-khí để bức lui nó, chớ không muốn chém chết nó, tuy vậy, nhưng nội lực từ tay kiếm phát ra kết hợp với khí lạnh gây thành một mảng lưới biến hóa dị-kỳ ngoài sự tưởng-tượng của chàng, nhưng con vượn lánh ra tránh hàn-âm-khí rất dễ-dàng mà chàng định rằng, với sức tấn công đó, dù một cao-thủ võ-lâm cũng khó tránh.

Khi nhát kiếm « Thiên-võng la tước » phát ra, Bình với con vượn đều ở trên khoảng lưng chừng, trong giây phút con vượn ngước đầu lên như hứng lấy làn mưa lạnh buốt rồi hạ mình xuống như vì sao băng, lúc ấy, Bình cũng đẳng hai chân xuống đất, con vượn thò hết móng vuốt chụp lên vai chàng...

Cử-động của con vượn vừa mạnh bạo lại vừa nhanh không khác những nhân-vật tinh thông võ học và dồi dào nội-lực nên Bình không dám khinh thường, nghiêng mình nhảy ra hơn trượng con vượn liền đuổi theo.

Qua một hồi giao đấu kịch liệt giữa người và vượn nơi góc phòng khách, mắt thường không thể trông rõ làn kiếm hươi múa thần tốc mà chỉ thấy con vượn nhảy lên xuống ngang dọc, vây quanh Bình như chiếc cầu vồng màu bạc...Ngay lúc ấy, Dịch-thiên-Hành kêu lên:

— Diên huynh! Chúng ta hãy ra tay!

Người mang mặt nạ có thân hình nhỏ-thó và lùn liền đứng dậy, tám tên đại-hán ngồi chung một bàn với y cũng đứng lên một lượt, dàn một hàng ngang. Người mang mặt nạ quát to để ra lịnh:

— Hãy chận ngõ ra, không cho ai chạy thoát!

Tám tên đại-hán làm y theo lịnh hắn. hắn chỉ cười nhạt một tiếng, chưa thấy hành động gì. Bỗng đâu một làn gió trốt tạt đến, chiếc bàn của hắn vừa rời khỏi bị ngã ngang xuống đất. Đinh-diệm-Sơn đưa tay chỉ Dịch-thiên-Hành mà thét to:

— Nầy Dịch-thiên-Hành, sở dĩ ngươi nói lớn lối vừa rồi có lẽ

ngươi được người tiếp tay, nhưng đáng tiếc là kẻ giúp ngươi cũng không giữ vững được bổn-mạng trong những giây phút sắp tới đây!

Sau khi chiếc bàn ngã đổ, người mặt nạ và con vượn bạch lao mình tới, đứng sánh vai với Dịch-thiên-Hành, nghe Diệm-Sơn nói, Thiên-Hành cười kiêu hãnh lườm đối phương:

— Ai chết hay ai sống, cứ động thủ rồi sẽ rõ! Họ Đinh nói hơi sớm một chút!

Đinh-diệm-Sơn cười khà khà:

— Nếu các ngươi xông tới một lượt, bọn thấp hèn nầy tuy đông hơn, nhưng vẫn để một đấu sức với một!

Thiên-Hành liếc người mặt nạ:

— Diên huynh, họ Đinh ăn nói không nể sợ ai hết, vậy Diên-huynh cho ông ta nếm trước vài đòn độc hại!

Người mặt nạ huýt sáo một tiếng, con vượn bạch nhảy bổ tới đưa một cánh tay chỉ Đinh-diệm-Sơn đồng thời hú nghe the thé giống như khiêu-chiến trước mặt đối phương vậy. Diệm-Sơn giận đỏ mặt. Trong giới võ lâm, ông ta có danh phận khá cao mà hôm nay Dịch-thiên-Hành với người mặt nạ không thèm động thủ lại sai khiến một loài súc sinh khiêu chiến rõ ràng là khinh thị ông ta quá.

Nét mặt giận của Diệm-Sơn từ màu đỏ biến ra xanh lét trên gương mặt, ông định nói lên thì Đinh-Cao lại mở lời hỏi trước:

— Dịch-thiên-Hành, hãy khoan đã! Cần cho biết ông bạn của ngươi tên họ gì, kẻo lát nữa đây sẽ làm con quỉ vô danh coi cũng kỳ!

Thiên-Hành thản-nhiên cười:

— Phải giới-thiệu cho rõ-ràng chớ! Ông bạn ấy ở đảo Liên-nham miền Bắc-hải, họ Diên tên Liên-Thiên mà người ta gọi là Bắc-hải Diên-tiên »

Đinh-Cao liếc Đinh-Thường và Đinh-diệm-Sơn ý hỏi có biết Diên-liên-Thiên hay không, thì hai ông nầy trả lời bằng cái lắc đầu. Tiếp đó, Đinh-Cao nói một mình nhưng không nghe rõ lắm:

— Một tiểu-tốt vô-danh!

Một câu nói trống và rất ngắn nhưng « Bắc-hải Diên-tiên » nghe như đinh tai nhức óc, hắn nhìn Đinh-Cao cười nhạt:

— Nầy Đại quỉ-vương, ta là kẻ vô-danh tiểu tốt, hôm nay đến để thỉnh giáo đây!

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Cao là bực lãnh-đạo một võ-phái lừng danh mà bị Bắc-hải Diên-tiên xưng hô như thế, ông nổi giận lôi-đình :

— Dịch-thiên-Hành, mi không chịu bó tay trước hay sao ?

Thiên-Hành nghiêm-nghị đáp :

— Ta sẽ cùng Đinh lão-nhị giao đấu tay đôi.

Đinh-Thường xen vào :

— Chúng ta động thủ một lượt, sau khi đã phân biệt thắng bại rồi sẽ nói chuyện ?

Dịch-thiên-Hành liền phản đối :

— Động-thủ một lượt người ta khó thấy được tài nghệ từng người, chi bằng giao-đấu từng cặp hơn ?

Đinh-Thường cười nhạt :

— Như thế cũng vậy thôi !

Vừa nói, Đinh-Thường vừa liếc Đinh-Linh, Đinh-Phượng... Hai nàng biết được ý Đinh-Thường muốn đưa hai nàng bố-trí các ngõ ra ví dầu đấu võ bị thất bại, kẻ địch cũng bị mắc kẹt trong Quỉ-cốc.

Khi hai nàng lui ra đứng thủ thế trước bức tường đá, tám tên đại hán bộ hạ của Bắc-hải Diên-tiên đứng bên cửa để giữ đường đi. Nhưng hai nàng đưa tay lên mặt tường bấm một thanh chốt bí mật, một cánh cửa nhỏ mở toang ra ; hai nàng chen vào cửa, cánh cửa tự động đóng lại.

Thấy vậy, Dịch-thiên-Hành cười khà-khà :

— Nầy Đinh lão-nhị, trước hết ta phải tiêu diệt bọn con trẻ nầy cái đã !

Đinh-Thường hét lên :

— Dịch-thiên-Hành, mi là kẻ sắp chết không có đất chôn mà lại còn nói phách lối không biết thân !

Dứt lời, ông ta bước tới trước mặt Thiên-Hành, hắn ta cười vang :

— Thôi thì chúng ta thử trước vài hiệp đi !

Vừa nói Thiên-Hành vừa tung chưởng ra...

Đinh-Thường đã tự lượng võ công của mình không địch nổi Thiên-Hành, nên ông ta định dùng các độc vật nguy hiểm nhứt như « độc vụ », « độc-phấn » của Quỉ-vương-cốc để thủ phần thắng.

Khi đòn chưởng Dịch-thiên-Hành đánh ra, Đinh-Thường bước lộn lại phía sau Thiên-Hành, nhưng Thiên-Hành đã dự liệu, nên lúc Đinh-Thường vừa quay gót thì hắn trở tay thò trảo ra nghe « răn-rắc » Đinh-Thường không tránh kịp, bị trảo thủ bấu rách da bụng.

Nghiêng vai, Đinh-Thường nhảy giựt ra, mồ hôi ướt đầm. Ông ta vỗ mạnh đôi bàn tay, một nắm « mê hồn phấn » được vảy ngay mặt Dịch-thiên-Hành, nhưng hắn quay mình thổi ra một làn chân khí, mê-hồn-phấn bay trở ngược lại như cát bụi tung mịt mù trước gió mạnh.

Đinh-Thường giựt mình, co rút thân hình lại, lui ra. Thiên-Hành muốn đuổi theo, nhưng thình lình trong phòng khách có một tiếng hét vang lên như sấm sét ; hắn là người võ công rất cao, vẫn phải giựt mình, một hồi lâu mới lấy lại sự bình-tĩnh. Lúc ấy, Từ-nguyên-Bình với con vượn bạch đang ngừng lại bên góc phòng phía đông, tiếng hét vừa rồi là do Bình phát ra, vì đã hơn năm mươi nhát kiếm mà chém không trúng mình con vượn, chàng tức giận trước thân-pháp nhanh như điện xẹt của nó. Giờ đây, chàng định bỏ kiếm để dùng nội lực thượng-thừa mới mong thắng được.

Thế rồi song chưởng của Nguyên-Bình mang đầy gió hàn-âm, đẩy lui con vượn bạch khổng lồ trong chốc lát. Nhưng lòng chàng vẫn còn thấy tiếc con súc vật tinh khôn ấy, nên qua chưởng thứ năm mươi mốt, chàng lại hét lên vang rền, rung động cả gian phòng. Ngừng lại trong giây phút im lặng, chàng dùng toàn nội lực vận song chưởng đập tới như sóng vỗ bờ. Con vượn vội nhảy lui ra, chàng liền quay vòng song chưởng, đổi ra song quyền, đó là thế « võng phược song long » trong « thập bát cầm long thủ » của Đạt-ma kinh và là thuật quyền tuyệt học của Thiếu-lâm-tự, thì lần tấn công nầy, dù thân-pháp của con vượn có nhanh như chớp cũng khó tránh...

Tiếp đó, một đòn chưởng khác tung ra hai bên bàn-tang con vượn, nó rú lên thất thanh và cặp mắt nó chớp lia lịa, mọi người đều thấy. Song chưởng của Bình vẫn kềm sát hai bên trán con vượn như cây kẹp sắt, bấy giờ đôi mắt nó nhắm lại... để chờ chết. Nguyên-Bình cười vang :

— Súc sinh, súc sinh ! Thế là mầy đã thua, ta tha mạng cho mầy đó !

Nói xong, chàng rút song chưởng lại và lui ra 3 bước. Con vượn rú lên và đưa hai tay ôm lấy đầu, giây phút sau nó định-thần lại, nhìn Nguyên-Bình với cặp mắt cảm-xúc. Nhưng Bình không màng tới nó, chàng quay lưng hướng về Dịch-thiên-Hành quát lên :

— Dịch-thiên-Hành ! Ngươi...

http://tieulun.hopto.org

Mới nói tới đây, chàng bỗng nghe có tiếng chân bước rập-rình phía cửa cái, mọi người đều nhìn theo tiếng động thì thấy 6 người từ ngoài cửa chạy vô. Đi trước là vợ chồng kỳ-lão Nam-Hải, đi kế đó là bà Mai-nương diu nàng áo đỏ, lão lưng gù và lão lùn đi sau chót. Tất cả sáu người tiến tới tòa khách sảnh thì ngừng lại. Dịch-thiên-Hành khi chợt thấy vợ chồng kỳ-lão Nam-Hải, hắn giựt mình, nhưng lão nầy không nhìn hắn, chỉ chăm-chú nhìn Nguyên-Bình mà kêu lên :

— Từ-nguyên-Bình hãy theo ta !

Nguyên-Bình ngạc-nhiên :

— Đi theo lão-hán để làm gì ?

Kỳ-lão liền hét lên nghe điếc tai :

— Ta kêu đi là đi, hỏi lôi-thôi gì nữa ?

Khi Nguyên-Bình chưa kịp đáp thì Đinh-Cao nói với kỳ-lão Nam Hải :

— Nơi đây là Quỉ-vương-cốc, nếu Các hạ muốn cần gì Từ tiểu-hiệp thì thủng-thỉnh nói, chớ la hét chi cho ồn quá vậy !

« Hừ » một tiếng, kỳ-lão trợn mắt ngó Đinh-Cao, ngó người mặt nạ, rồi quay lại nói nho nhỏ với người đàn bà đẹp, nói những gì không ai nghe được chỉ thấy trên mặt của lão đầy vẻ ngạc-nhiên, hỏi to :

— Có phải Diên-huynh đó không ?

« Bắc-hải Diên-tiên » đáp :

— Phải, chúng ta kẻ Nam người Bắc, đã gặp nhau một lần hồi bốn mươi năm về trước mà vẫn không quên ?

— Ngày tháng qua nhanh, trẻ phải già, nhưng tại sao Diên-huynh dấu mặt ? Nếu không trông thấy hai con vượn bạch và dáng vóc nhỏ thó, lùn xịc thì không tài nào nhận được Diên-huynh.

— Bây giờ ta muốn nói rõ cho dứt khoát. Nếu lão muốn mang tiểu-tử họ Từ đi thì cứ việc đi cho xong còn ta với Dịch-huynh cần hợp sức san bằng Quỉ-vương-cốc, không cần lão giúp mà cũng không muốn lão làm trở ngại công việc của ta !

Nghe hai lão hán Nam-Bắc nói chuyện mọi người đều lấy làm lạ. Cái danh hiệu « Bắc-hải Diên-tiên »; Diên-tiên-Thiên chưa ai nghe đến còn « kỳ-lão Nam-hải » thì từ mười năm trước đây có tham dự đại hội nhân vật võ-lâm của Trung-Nguyên một lần, nổi tiếng võ-công, ai

cũng biết. Hôm nay, đối với Bắc-hải Diên-tiên, lời nói của Kỳ-lão Nam-hải tỏ ra kính nể thì đủ biết Diên-tiên không phải là nhân vật tầm-thường, thế nên Đinh-Cao và những người khác ngạc nhiên là phải.

Rồi lại nghe kỳ-lão Nam-hải nói thêm :

— Nếu Diên huynh có đại sự thì vợ chồng kẻ ngu tối nầy không hề can dự chỉ muốn dắt con rể đi mà thôi.

Nhìn Từ-nguyên-Bình Bắc-hải Diên-tiên hỏi kỳ-lão Nam-hải :

— Gã nầy là con rể của Kỳ-lão à ?

— Vâng ! Người đàn bà đẹp xen vào đáp.

— Theo mắt ta xem xét thì dưới mày gã có bóng đen là tính-mạng của gã chỉ còn sống trong vòng một năm nay thôi !

Khi ấy Bình đứng im lặng, nhưng trong lòng đã phục tài quan sát của Diên-tiên còn kỳ-lão Nam-hải suy nghĩ một hồi lâu mới cho Diên-tiên biết rõ :

— Diên huynh nói đúng, Nhưng trong vòng một năm nay chúng tôi ắt phải có phương pháp cứu sống gã ấy.

— Khó, khó lắm ! Diên-tiên lắc đầu.

Nãy giờ nàng áo đỏ chú ý lắng nghe hai lão-hán nói chuyện, nàng nhận thấy những lời nói ấy không giải quyết gì được cho ý nghĩa của nàng đang suy tính nên khi Diên-tiên vừa dứt lời nàng nóng lòng hỏi kỳ lão Nam-hải :

— Nầy cha, cha đã hứa với con một việc mà cha quên rồi sao ?

Kỳ lão Nam-hải đáp nhanh :

— Chúng ta rời khỏi nơi đây sẽ nói !

Nói xong, lão gọi Từ-nguyên-Bình, Bình không vâng dạ chỉ cho kỳ lão biết ý định hiện giờ của chàng :

— Lão tiền bối hãy tin ở Từ-nguyên-Bình nầy, hôm nay muốn ở lại để thanh-toán một mối thù với Dịch-thiên-Hành cho dứt khoát.

Kỳ lão giận quát to :

— Bất luận việc gì cũng không quan-trọng bằng việc của ta. Tiểu-tử họ Từ, giờ đây có bằng lòng đi với ta hay là không ?

Nguyên-Bình đáp qua một tiếng cười thật dài :

— Thưa lão tiền-bối, tôi không đi !

Kỳ-lão Nam-hải liền bước tới trước mặt Từ-nguyên-Bình, nàng áo đỏ bước theo, hai người đứng dang chân ra, vây Bình vào giữa. Nhận thấy việc báo thù của mình bị cản trở, lòng Nguyên-Bình càng

http://tieulun.hopto.org

tức giận. Đưa chưởng trái hoành trước bụng, chàng nhìn nàng áo đỏ cười nhạt :

— Nầy Tiêu cô-nương, có phải cô nương cố-ý cản trở tôi không ?

Với vẻ mặt giận hờn, nàng áo đỏ bậm môi lườm Bình, không đáp. Bình nói thêm :

— Trong đêm nay, tôi phải trả xong mối tử-thù, hai vị cản trở tôi chỉ làm cho Tử-nguyên-Bình nầy phải có lỗi với nhị vị nữa thôi.

Nàng áo đỏ nhíu mày hét lớn :

— Nguyên-Bình giờ đây có nghe một lời ta nói không ?

Bình lắc đầu :

— Trong đêm nay, tôi quyết không rời chỗ nầy.

Không dằn được cơn thịnh nộ, kỳ-lão Nam-Hải mắng Nguyên-Bình :

— Phải mà, gã là một kẻ quên ơn bạc nghĩa !

Mặt kỳ-lão xanh lè, khi nói vừa dứt lời, lão đưa trảo thủ bấu vào bụng Nguyên-Bình.

Nhìn thấy đòn tấn công của kỳ-lão rất hiểm ác và bất ngờ, chàng biết võ-công của phái Nam-hải ở vào hạng xuất thần nhập thánh, nên chàng không trì hoãn được, lập tức để chân-khí, bước lui ra. Nhưng vừa lùi được một bước thì nàng áo đỏ đưa ngón tay giữa điểm ngay huyệt « Đới mạch » trên lưng chàng. Nghe như làn gió lạnh buốt xương thổi tới cơ thể, chàng nhảy dang ra trong lúc thế trảo thứ hai của kỳ-lão Nam-Hải cũng vừa đến. Bình phải xoay mình sang bên trái, để tránh đòn, trong giây phút, chàng đã lánh được 3 lần tấn công của hai người vây sát bên mình chàng.

Lấy làm lạ, kỳ-lão ngừng tay, hỏi chàng :

— Tại sao không động thủ để đối-phó với ta ?

Chàng đáp rất lễ phép :

— Dạ, bởi vì kẻ hậu sinh này đã mang ơn tái sinh ở lão tiền-bối, làm sao động-thủ được !

— Đã biết nói mang ơn, tại sao không chịu nghe lời ta ?

Vừa nhìn Dịch-thiên-Hành, Nguyên-Bình vừa đáp :

— Nếu kẻ hậu-sinh nầy không trả được thù cho thầy, cho cha thì không bằng loài súc-vật.

Nghe Bình nói quả quyết, kỳ-lão cảm-động, làm thinh không biết phải nói sao nữa.

Hễ là con người võ-lâm thì rất trọng việc đền ơn và trả thù, nếu cản trở không cho người trả thù cha là không đúng, nên kỳ-lão Nam-Hải làm thinh có nghĩa mặc-nhận trong trường-hợp nầy là đúng.

Thấy kỳ-lão không nói gì, Bình nói thêm :

— Lão tiền-bối lời của cho Nguyên-Bình đã nói có đúng không ?

— Ấy là...

Lão nghẹn lời, không đáp được, khi ấy, nàng áo đỏ được Mai-nương nắm tay dắt tới đứng bên cạnh kỳ-lão Nam-Hải. Trong giờ phút nầy, tình-cảm của Nguyên-Bình thật là phức-tạp : chàng vừa hờn giận lại vừa thương nàng áo đỏ mà chính lòng chàng cũng không hiểu lấy mình tại sao phải như thế ? Rồi kế đó, nàng áo đỏ bước tới trước mặt chàng vòng tay xá một xá, chàng liền đáp lễ lại. Nàng ấy khẽ nói :

— Từ công-tử, vừa rồi chàng đã nói đúng, báo thù cho cha là việc hiếu, nhưng chàng có biết câu nói « Thân thể phát phu thọ chi phụ mẫu » là gì không ?

— Tuy tôi kém, nhưng tôi vẫn biết rõ.

Cúi đầu im lặng trong giây lâu rồi chàng cười nhạt :

— Nầy Tiêu cô nương, cô hỏi tôi như thế có nghĩa là cô sẽ giết tôi chết, nếu tôi chết mất thì lòng cô thỏa mãn, có sao cô phải chú ý tới việc sống chết của tôi làm gì ?

*

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI SÁU

Mảnh lưới độc kết-liễu đời Qui-vương Đinh-Cao

Nàng áo đỏ buột miệng muốn trả lời thì Mai-nương đã kêu lên :

— Hãy im, Tiêu nương !

Nàng lắc đầu :

— Mai-nương không nên nói ! Chờ Từ công-tử đồng-ý, chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây !

Vừa nói, nàng vừa bước thoan thoát. Tông-Đào gọi lên :

— Tiêu nương hãy ngừng chân !

http://tieulun.hopto.org

Ngoảnh lại, nàng ngạc-nhiên hỏi :

— Tông đại-hiệp muốn chỉ bảo điều chi ?

Tông-Đào liền xích tới, Mai-nương vội-vã bước qua đứng án trước mặt nàng áo đỏ. Tông-Đào nghiêm nét mặt hỏi :

— Tiêu cô-nương vừa nói đó, có ý-nghĩa gì ?

Nàng cười nhạt :

— Không có ý-nghĩa gì cả.

— Nhưng già ăn mày nầy lại nghĩ rằng, cô nương nói có nghĩa muốn muốn cứu sống Từ tiểu-hiệp, không biết có đúng không ?

Ngẩng đầu lên, nàng áo đỏ nhoẻn miệng cười duyên :

— Tông đại-hiệp là người thông-minh, nên nhận xét được.

Tuy hỏi ra nhưng Tông-Đào vẫn còn ngờ vực nàng áo đỏ nói úp mở, nếu tin cũng được mà không tin cũng đúng. Căn cứ vào nụ cười của nàng, Tông-Đào lại ngờ cho vợ chồng kỳ-lão Nam-Hải đã tìm đủ bốn vị thuốc quý hay là đã tìm được vị Tuyết-liên-tử muôn năm — Một món thuốc khó tìm nhứt, nên mới đi tìm Từ-nguyên-Bình. Vừa gật gật đầu, Tông-Đào vừa kêu lên :

— Từ tiểu-đệ ơi !

Quay lại nhìn Tông-Đào, Nguyên-Bình lộ vẻ buồn buồn :

— Tông đại-ca vẫn không khuyên tôi rời khỏi nơi nầy hả ?

Bước lại gần bên cạnh Nguyên-Bình, Tông-Đào khẽ bảo :

— Tôi với tiểu-đệ là bạn không kể tuổi tác nhưng tình nghĩa rất đậm đà, sống chết có nhau. Giờ đây già ăn mày nầy có một việc muốn nhờ Từ tiểu-đệ giúp !

— Đại ca đừng ngại, cứ nói ra đi ! Nhứt định tiểu-đệ sẵn-sàng làm vừa lòng đại-ca.

Tông-Đào nói rất khẽ :

— Một việc cần tiểu-đệ giúp là tiểu-đệ hãy vui lòng đi theo kỳ-lão Nam-Hải ngay bây giờ !

Nghe Tông-Đào nói, Nguyên-Bình chưng-hửng, thật là ngoài tưởng-tượng của chàng :

— Nầy Tông đại-ca, chuyện ấy...

Tông-Đào liền cướp lời :

— Từ tiểu-đệ, bây giờ cứ nghe lời tôi đi, ngày mai tiểu-đệ mới thấy đúng và có rất nhiều lợi-ích !

— Ích lợi gì bằng chuyện trả thù. Thù chưa trả mà kẻ thù sờ sờ trước mặt, làm sao bỏ qua được ?

Nghe Nguyên-Bình nói, Dịch-thiên-Hành cười reo :

— Từ tiểu-hiệp tìm tôi, nhưng giờ đây chúng ta có thể hẹn gặp lại ở dịp khác ?

Nguyên-Bình hét lên :

— Chỉ sợ mi sai hẹn chớ !

Thật ra Dịch-thiên-Hành đã hẹn với Bắc-hải Diên-Tiên đến Quỉ-vương-cốc để hợp lực cùng hắn áp-đảo uy thế của Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam-bảo, vì Diên-Tiên là một nhân vật ẩn dật hơn 10 năm nay, xuất-hiện giang-hồ với nhiều thủ-đoạn nghi-trang khéo léo, khiến người không biết lai lịch ông ta, không thể nào đoán được tài-nghệ. Và theo kế-hoạch, Dịch-thiên-Hành quyết san bằng Quỉ-vương-cốc trước rồi hắn đến Thượng-quan-bảo tiêu-diệt cha con Thượng-quan-Tung, thì lúc ấy trong giới võ-lâm xôn-xao, Nhứt-cung, Nhị-Cốc và Tam-bảo còn lại phải hợp tác lại, nhưng lực-lượng kém sút hơn trước. Hắn thừa lợi thế ấy, bố-trí một lực-lượng mai phục, buộc những người đầu sỏ của Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam-Bảo không rời được căn-cứ địa của mình, để cho hắn dễ-dàng đối-phó từng người một.

Như việc Đinh-Cầm bị lộ gương mặt xấu-xa là một hướng nhắm gây rối của hắn. Hắn đã nhận được tin mật-báo của một tên tâm-phúc nằm trong Quỉ-vương-cốc, hắn sai người ngầm ném ám-khí vào Đinh-Cầm trong lúc cùng Tra-Ngọc làm lễ lạy tạ trời đất, mở đầu hôn lễ. Chiếc ám-khí được ném ra là sự rối loạn và hiềm-khích giữa Tra-gia-bảo và Quỉ-vương-Cốc cũng bắt đầu...

Giờ đây, nếu vợ chồng kỳ-lão Nam-Hải và Từ-nguyên-Bình không chịu rời khỏi Quỉ-vương-cốc thì kế-hoạch của hắn bị trở-ngại, nhưng nghe Nguyên-Bình đáp có thể đồng-ý theo lời xin hẹn lại của hắn, hắn tỏ vẻ mừng và nói nhanh cốt để cho Bình tin :

— Chỉ cần Từ tiểu-hiệp định ngày và địa-điểm, Dịch mỗ này nhứt-định y lời hứa hẹn. Ở đây có mặt nhiều bực hảo-hán, lý đâu Dịch mỗ nầy dám nuốt lời !

Nguyên-Bình đáp nhanh :

— Được rồi, mười hôm nữa chúng ta gặp nhau ở trước mộ mồ-côi.

Dịch-thiên-Hành gật đầu cười ngất :

— Vâng !

Rồi hướng mặt về kỳ-lão Nam-Hải, Nguyên-Bình khẽ thưa :

http://tieulun.hopto.org

— Lão tiền-bối, chúng ta rời khỏi nơi nầy được rồi !

Liền tỏ vẻ vui mừng, kỳ-lão Nam-Hải nhìn Bình gật đầu, lúc ấy Tông-Đào bước tới nói với Bình :

— Từ tiểu-đệ, Tiêu cô-nương đã nói đúng. Nếu tiểu-đệ không coi trọng tánh mạng mình thì bất-hiếu. Lời nói đó cần phải ghi nhớ !

Qua cái gật đầu thật chậm, Bình cùng kỳ-lão Nam-Hải và sáu người tùy-tùng bước ra khỏi cửa Quỉ-vương-cốc... Khi họ đã đi rồi, Dịch-thiên-Hành vừa cười ha-hả vừa nói :

— Nầy Đinh lão-nhị, giờ đây đến chuyện chúng ta !

Đinh-Thường nghiêm-chỉnh đáp :

— Dĩ nhiên !

Vừa dứt lời, Đinh-Thường giơ tay tung một nắm bột màu vàng ngay đầu Dịch-thiên-Hành...

Nắm bột đó gọi là « Hủ tâm thực cốt phấn », loại độc-vật nguy-hiểm nhứt của Quỉ-vương-cốc. Nếu ai bị suông nhằm, chất độc sẽ thấm vào tạng phủ, và nếu không được giải-cứu bằng thuốc giải-độc đặc-biệt của Quỉ-vương-cốc thì nội trong nửa giờ không còn cứu sống được, thế mà Đinh-Thường mạnh dạn dùng loại độc vật ấy với Dịch-thiên-Hành, có lẽ bởi lòng căm tức đến cực độ.

Nhưng Đinh-Thường không ngờ Dịch-thiên-Hành là tay gian ngoan nhiều thủ đoạn. Lúc Nguyên-Bình lui ra hắn đã chăm chú nhìn Đinh-Thường mà đoán được hành-động sắp đưa ra nên cố giữ trầm tĩnh giả vờ như không có chuẩn bị gì cả, nhưng sự thực hắn đã sớm đề-phòng, thế nên lúc « Hủ tâm thực cốt phấn » tung ra vừa khỏi tay Đinh-Thường hắn vừa cười khanh khách, vừa dang ra, hươi song-chưởng với nội lực thượng thừa đập tới Đinh-Thường, gió chưởng cuốn độc-vật bay tạt ra, Đinh-Thường hoảng-hốt lui ra ba, bốn bước.

Trong khi vội vàng quá chính Đinh-Thường cũng không hay loại độc vật bị gió chưởng trả về mình, chừng nghe mùi tanh mới biết mình đã hít hơi độc vào cơ-thể, ngầy ngật khó chịu. Ông ta liền lấy thuốc giải độc trong túi áo ra. Lúc lọ thuốc chưa được mở nút thì Thiên-Hành chọt ngón tay giữa như một mũi kích vào cổ họng Đinh-Thường...

Nguy cấp quá Đinh-Thường không kịp dùng thuốc giải độc, chỉ tung song chưởng ra đối phó rất miễn cưỡng trong lúc Thiên-Hành hươi chưởng tấn công tới tấp. Võ công của Đinh-Thường cũng cao thâm,

nhưng ở giờ phút này đã tỏ ra kém sút mà ông ta còn có thể giằng-co không đến nỗi phải chịu thua ngay. Ông vừa dùng chưởng-lực đối phó cầm cự, nhưng lòng thấy lo ngại cho thời khắc qua mau, độc vật sẽ phá hoại cả cơ-thể, ông sợ xanh mặt và mồ hôi đổ như mưa.

Giữa lúc nguy nan đó, Dịch-thiên-Hành tấn công không ngừng nghỉ, cốt làm cho Đinh-thường không rảnh tay để dùng thuốc giải độc, ông ta quay cuồng cả tay chân, chưởng không ra chưởng mà quyền cũng chẳng ra quyền ! Lúc đó, Đinh-diệm-Sơn lật đật kêu lên :

— Nhị ca đừng sợ !

Một cách tay giương ra sau tiếng gọi, mũi trường kiếm sáng ngời lia tới như con thanh xà, nhưng làn kiếm vừa vút ra thì Bắc-hải Diên tiên quát to :

— Hãy ngừng tay ! Đã định một chọi một mà làm gì sái qui-củ như vậy hử ?

Nghe Diên-Tiên nói, Diệm-Sơn vẫn biết rõ, chính mình ông ta định rằng mình cũng phải tìm lấy đối thủ của mình, nhưng việc phóng độc-vật của Đinh-Thường — không kết quả, ông ta cảm thấy Đinh-Thường có lỗi tự-động. Nhưng giờ đây nóng ruột, ra tay ứng tiếp lại còn trái phép nữa, vả lại thời khắc càng lúc lại càng qua nhanh, độc vật đã nhiễm vào tạng phủ Đinh-Thường, Đinh-diệm-Sơn đã bối rối chưa biết phải giải quyết sao cho thích hợp trước tình thế khó xử nầy. Im lặng giây lâu, ông ta cười hóm hỉnh :

— Mặc kệ, đúng qui-củ hay không thì cũng vậy !

Đi đôi với lời nói, ông tuốt thanh trường kiếm đâm ngay vào mình Dịch-thiên-Hành. Nhưng mũi kiếm vừa đâm ra chưa tới đích thì con vượn bạch hú vang lên, sau lưng Diệm-Sơn một làn gió tạt tới, rợn người. Ông ta giựt mình. Tuy tình anh em rất thâm-thiết, nhưng chính mình đang bị nguy-ngập và sự diễn-biến lạ-kỳ, khiến ông ta phải thu hồi thế kiếm, quay lưng lại, thì móng vuốt con vượn bạch chỉ cách mặt ông ta không đầy gang tấc !

Giữa lúc khẩn-trương, Diệm-Sơn hét lên một tiếng và mũi kiếm lại đâm vào bụng con vượn bạch, nhưng nó không tránh né, chỉ hứng lấy mũi gươm, Diệm-Sơn mỉm miệng muốn cười, có lẽ ông ta mừng thầm, nhưng liền đó ông lại tỏ vẻ băn khoăn qua những nét nhíu mày, bởi vì nhát kiếm trúng bụng con vượn kỳ quái, nhưng nó vẫn thản-nhiên, coi như không việc gì xảy ra cả.

Thật ra võ-công của Đinh-diệm-Sơn không phải không cao, nhưng

http://tieulun.hopto.org

tấm da của con vượn bạch rất đầy và bền dẻo vô cùng, loại vũ-khí thông thường khó làm hại được nó, ông ta buộc lòng phải lui ra. Ngay lúc ấy, con vượn rú lên, giương hai trảo thủ ra chụp trên thanh trường-kiếm trong tay Diệm-Sơn. Sau khi thanh kiếm ấy bị gãy làm đôi, con vượn huơi trảo thủ ngay mặt Diệm-Sơn. Vừa sợ, vừa tức giận lại vừa thẹn, ông ta nhảy lui ra, con vượn nắm chuôi gươm của Đinh-diệm-Sơn xông tới...

Giữa lúc nguy ngập ấy, Diệm-Sơn chẳng những không cứu được Đinh-Thường mà chính mình cũng khó bảo vệ. Lúc ấy, Đinh-Cao nổi giận hét vang nhảy tới Dịch-thiên-Hành. Thấy vậy, Bắc-Hải Diên-Tiên cười ha hả :

— Phải đấy, một đấu sức với một thì ai cũng không chiếm được ưu-thế cho mình, như vậy mới công-bình !

Vừa nói Diên-Tiên vừa đứng án trước mặt Dịch-thiên-Hành, có ý bảo vệ cho hắn, khiến Đinh-Cao mất hứng, nhưng đã nhảy tới với thân-pháp nhanh như điện cộng với võ-công đang hồi chuẩn-bị hăng-hái, ông ta không thể dừng được, hai trảo-thủ giương ra với thế « Song quản tề hạ » trong thức « Huyền âm quỉ trảo » rất hung bạo và rất độc-hại.

Chỉ trong nháy mắt, tiếng động của trảo-thủ veo-véo khắp tòa khách-sảnh, khiến mọi người đều khủng-khiếp, cả Bắc-hải Diên-Tiên cũng cuống-cuồng không biết tránh né đâu. Mọi người đều nhận thấy võ công của Đinh-Cao tuyệt đỉnh, chút nữa đây Diên-Tiên ắt phải đối-phó gay go...

Thế rồi trảo-thủ của Đinh-Cao đi trước dòng cảm nghĩ của mọi người bàng-quan : mười ngón trảo đã tới trước bụng Bắc-hải Diên-Tiên, biến hóa thật là thần tốc, không hình-dung được.

Ngón trảo « Song quản tề hạ » với nội-lực cỡ thập thành, Đinh-Cao « chắc ăn », nhưng không ngờ y phục của đối phương chế bằng chất gì mà dẻo và trơn vô cùng, nên sức trảo đã từng bấu thủng hòn đá ấy, đã bị trợt xuống, không hiệu quả gì hết.

Một đòn tấn công bị hỏng, Đinh-Cao phải nhảy trở lui trong tiếng cười khăng-khắc của Diên-Tiên. Liền đó, hắn huơi song chưởng đi đôi với song cước tấn công theo thế liên hoàn, Đinh-Cao cố gắng tránh khỏi song chưởng và bộ cước, còn một cước sau cùng tránh không khỏi, bị trúng lưng nghe « bình » một tiếng ; phải lui ra, nhưng vừa lui vừa vận chân khí để đỡ thương.

Đinh-Cao thầm nghĩ, hôm nay đã chạm trán với đối thủ duy-nhất cao, từ trước tới nay không hề gặp như thế. Giữa lúc nguy cấp ấy,

Đinh-Thường đã trúng độc, Đinh-diệm-Sơn đã bị con vượn bạch bao vây mà đối phương hãy còn một con vượn nữa chưa hoạt-động, nếu xua ra thêm thì không tài nào đối phó nổi !

Nghĩ như thế, nên lúc ông ta lui ra lại tung song chưởng để tự vệ và kêu lên :

— Nếu không tính đối địch với Quỉ-vương-cốc nầy thì Bắc-Hải Diên-Tiên phải lui ra mau !

Nghe ông ta kêu gọi, mọi người trong khách sảnh đều lo ngại. Họ nhận rằng Đinh-Cao đang ở vào tình trạng chết sống, nhưng không thể cam lòng chịu thua trong tay Dịch-thiên-Hành, nên ông kêu gọi như thế là một thủ đoạn để đối với Thiên-Hành đang ở trong Quỉ-cốc nầy bằng một hệ thống bố trí, mai phục sẵn, khi những ai bước lui ra.

Thế rồi, những người bàng quan, trong giờ phút nầy lật đật lui ra, vì họ sợ họa lây, trong tòa khách sảnh chỉ còn lại ba anh em họ Đinh, Dịch-thiên-Hành, Bắc-hải Diên-Tiên, hai con vượn bạch, tám đại hán, bộ hạ của Diên-Tiên và bảy, tám người của Quỉ-vương-cốc.

Cuộc giao đấu vẫn tiếp tục, một lát sau Đinh-Cao vừa dùng chưởng chống đỡ với Bắc-hải Diên-Tiên vừa kêu những người trong Quỉ-vương-cốc đề ra lịnh :

— Hãy đóng chặt cửa tòa khách sảnh lại ! Mau lên !

Nhưng không hiểu sao, bảy tám tên thuộc hạ trong Quỉ-vương-cốc chỉ đứng khoanh tay, không làm theo lịnh Đinh-Cao, ông ta hét lên :

— Các người có nghe không ?

Họ chỉ cười nhạt và đồng hướng mặt về Dịch-thiên-Hành :

— Dịch đại-hiệp, chúng tôi có nên làm theo lịnh của Quỉ-vương hay không ?

Đinh-Cao thấy bọn thuộc hạ của mình đã phản mình, ông ta giận ứa gan, nhưng trầm tĩnh nhận xét rằng theo trong giới võ-lâm đồn không sai, họ nói Dịch-thiên-Hành đã bí mật đưa người mai phục trong các môn phái, nên số người thuộc hạ mà ông ta đã tin dùng lại là những kẻ nghịch, giờ đây mới rõ.

Thế thì kế hoạch đóng cửa khách sảnh để rắc độc vật của Đinh-Cao đã hỏng, Đinh-Cao gần như bế tắc. Vừa giận vừa khẩn trương, ông mải hoạt động bằng chưởng lực, nhưng Dịch-thiên-Hành

http://tieulun.hopto.org

vẫn cười ha hả, tiếng cười át cả tiếng thở hồn hển của Đinh-Thường nghe mà kinh. Đinh-Cao ngảnh mặt lại nhìn, thấy Đinh-Thường biến sắc và có lẽ đang chuyển nội lực chống đỡ với chất độc trong mình, nên mồ-hôi ướt dầm, mặt mày trông vất vả, khổ sở lắm!

Nóng lòng, Đinh-Cao lườm Thiên-Hành quát lên:

— Dịch-thiên-Hành, ngươi có thật là một tay hiểm độc hay không?

Thiên-Hành cười nhạt:

— Trong cuộc tranh-đấu của con người võ-lâm, không chết thì sống và không sống thì chết lựa là phải nói nhiều?

Bấy giờ lòng Đinh-Cao nao-núng, và chỉ còn hy-vọng ở Đinh-Cầm, Đinh-Linh, Đinh-Phượng, nhưng sao không thấy những cô ấy bước đến khách-sảnh. Rồi một lát sau, ông chỉ nghe Dịch-thiên-Hành cười như ra lịnh:

— Các người mau lục-soát khắp các phòng khách để tìm kẻ địch đừng để lọt một mống nào hết!

Liền đó, tám đại-hán của Bắc-hải Diên-tiên và 7, 8 tên thuộc hạ của Quỉ-vương-cốc, đồng thanh dạ rân lên và chia nhau kẻ chạy vào các phòng khách, người bước nhanh ra phía ngoài. Lúc đó, Đinh-Thường đứng xiu-xiu muốn ngã, còn Dịch-thiên-Hành dợm ra tay nhưng bỗng ngừng lại vì thấy Đinh-Thường đã lui ra độ 5, 6 thước, tựa lưng vào vách đá, vừa thở hồn hển vừa thò tay vào túi áo lấy ra một chiếc lọ bằng ngọc thạch đựng thuốc giải độc. Nếu ông ta được dùng ngay thuốc giải độc thì không còn nguy-hiểm cho tánh mạng, nhưng ông vừa kề miệng lọ thuốc vào môi thì Thiên-Hành ném ra một ám-khí « Thiết-liêng-tử » và tiếp đó một phát thiết-liêng-tử nữa, làm văng lọ thuốc ra.

Với một đòn chưởng tuyệt vọng, Đinh-Thường đập tới Thiên-Hành, nhưng không trúng. Hắn lui ra một bước để chuẩn-bị thì Đinh-Thường run lẩy bẩy cả tay chân vì dùng sức quá trớn, ông phải gắng gượng thu chưởng lại và lảo đảo té văng ra 7, 8 thước. Dịch-thiên-Hành liền bước tới nhặt lọ thuốc giải-độc.

Lật đật ngẩng đầu dậy, Đinh-Thường nói qua giọng run run:

— Hãy trả lại lọ thuốc giải độc cho ta, Dịch-thiên-Hành!

Vừa nói Đinh-Thường vừa đưa tay vuốt mồ-hôi tràn, những đường gân xanh càng lộ rõ ra! Thấy vậy, Dịch-thiên-Hành cười ngất, nói với Đinh-Thường:

— Này Đinh lão-nhị, tự thuở nay những bực hảo-hán võ-lâm

chết vì độc vật của Quỉ-vương-cốc không biết bao nhiêu rồi, nhưng ta tin rằng, có người trước phút chết họ van-lơn cầu khẩn các ông xót thương mà cứu giúp họ bằng thuốc giải độc thì ngươi tự xét lấy, coi có khi nào ngươi sẵn sàng đáp ứng lời yêu cầu của họ không? Ngươi đã không đáp ứng với họ, giờ đây tại sao ngươi yêu cầu ta phải đáp ứng lời yêu-cầu của ngươi?

Nghe Thiên-Hành nói, Đinh-Thường thất sắc và chỉ vào bàn tay Thiên-Hành đang cầm lọ thuốc rồi từ từ hạ cánh tay xuống.

Nên biết rõ, trong 3 anh em họ Đinh chỉ có Đinh-Thường là người ác độc hơn hết. Trước kia, ông ta đã từng vui cười trước kẻ địch đang rên-rỉ van xin thuốc giải-độc, chẳng những ông không cho lại còn lấy việc rên la thảm-thiết ấy để làm trò thích-thú, thì lẽ tất nhiên hiện giờ nay quả-báo phải chuyển về ông ta vậy.

Khi Đinh-Thường đã thấy van cầu cũng không hiệu-quả gì, ông đưa mắt ngó chung quanh thì thấy Đinh-Cao, Đinh-diệm-Sơn đã bị kẻ thù bao vây khó thoát thân, và đau đớn thay, chất độc của « Hủ tâm thực cốt phấn » sẽ giết chết ông ta trong giây phút tới đây... Ông liều mạng, không còn nằm im để chịu đau-đớn nữa, liền hét vang như sấm và chồi dậy nhảy tới 3, 4 thước.

Lúc nhảy, Đinh-Thường nghiến răng và gượng ép vận chân-khí. Sự chuyển-lực quá độ làm đứt tám đường kinh-mạch của toàn thân, ông nhảy dựng người lên rồi ngã lăn trên mặt đất, đôi mắt trợn tròng rồi tắt thở.

Dịch-thiên-Hành dửng-dưng và cười nhạt gọi Bắc-hải Diên-tiên:

— Diên-huynh, Đinh lão nhị đã bị quả-báo rồi đấy!

Diên-tiên cười:

— Rồi đây Đinh lão huynh hắn cũng thế!

Vừa nói chuyện với Thiên-Hành mà Diên-tiên vẫn không ngừng tay giao đấu với Đinh-Cao. Diên-Tiên dùng liên tiếp cả 3 loại võ-công, thân hình nhỏ và lùn nhưng nhanh-nhẹn không tưởng-tượng nổi. Đinh-Cao đã bị trúng hai đòn chưởng của Diên-Tiên nếu không nhờ thuật ngoại công cao thâm thì ông ta đã bị thiệt mạng rồi.

Khi ấy Dịch-thiên-Hành đứng bên ngoài xem cuộc đấu, hỏi Diên-Tiên:

— Diên-huynh nội trong ba hiệp nữa thanh toán được bổn mạng Đinh-Cao không?

Bắc-hải Diên-Tiên đáp nhanh:

http://tieulun.hopto.org

— Tự nhiên phải như thế chớ!

Trước lời nói khinh miệt của đối phương, Đinh-Cao giận phát điên lên:

— Để coi các người làm gì thằng nổi ta cho biết!

Bỗng lui ra hơn trượng Diên-Tiên nói to:

— Ba hiệp này mà không thắng được thì họ Đinh cứ tự tiện đi!

Khi Diên-Tiên lui ra Đinh-Cao cả cười:

— Được để ta xem ngươi còn muốn làm gì nữa!

Vừa nói, Đinh-Cao vừa nhảy tới nhanh như chớp. Thấy vậy, Diên-Tiên gọi nhanh:

— Ông muốn làm gì vậy?

Nhưng Đinh-Cao đã nhảy như bay tới bức tường lúc ấy con vượn bạch cũng chạy tới ông ta, ông ta đập thênh không một chưởng bức con vượn bạch phải lui ra một bước. Liền đó, Diên-Tiên đuổi theo Đinh-Cao, nhưng ông ta đã quay lại tung một chưởng đập trên tường nghe «bình» một tiếng, bức tường khít bên mình Đinh-Cao bỗng hiện ra bốn lỗ tròn như cửa hang động, khói đen từ trong những lỗ ấy phun ra mù mịt, trong giây phút tỏa khắp khách sảnh. Khi ấy Diên-Tiên từ phía trước mặt Đinh-Cao lui ra ngay. Dịch-thiên-Hành kêu hắn:

— Diên-huynh hãy mở bửu bối ra!

Diên-Tiên cười ha hả và từ trong tay hắn tung ra một mảnh lưới bạc chụp lên đầu Đinh-Cao...

Khói đen vẫn bay ra mù mịt, trong tòa khách sảnh không còn trông rõ vật gì cả, nhưng lúc ấy cửa cái đã mở tung ra. Dịch-thiên-Hành và Diên-Tiên nín thở để phòng khói độc vào mũi vào trong tạng phủ đồng thời Dịch-thiên-Hành dùng chưởng lực đuổi khói độc bay ra cửa, còn Đinh-Cao thừa lúc gây khói độc cốt xoay cuộc thế thắng lợi về mình, nhưng nào ngờ Diên-Tiên tung mảnh lưới kỳ quái màu bạc ra chụp lấy mình như con cá bị nơm. Ông nghiêng mình né sang bên, Diên-Tiên dàn lưới hướng theo đầu ông ta. Trong lúc vừa né lại vừa bước tới mảnh lưới vẫn đón đầu. Ông ta phải đưa tay để ngăn đỡ nhưng tay vừa đụng vào lưới thì nghe đau nhức lạ thường.

Đã biết mảnh lưới có tẩm độc-vật, Đinh-Cao đứng nhăn mặt ngây người. Rồi không bỏ lỡ cơ-hội tốt, mảnh lưới quái dị chụp ngay vào Đinh-Cao, da thịt ông ta bị chạm lưới nhưng tạng phủ đã

nghe ê-ẩm nhức nhối vô cùng, dùng hết sức cao thâm của võ công để vùng vẫy ba lần bốn lượt, nhưng cuối cùng ông ta chỉ vất vả, mồ hôi ra ướt như tắm mà thôi.

Bấy giờ khói đen từ bốn lỗ vách đã ngừng phun ra và gió chưởng của Thiên-Hành cũng đã đuổi hết khói ấy khỏi cửa khách-sảnh Bắc-hải Diên-Tiên cười khà khà:

— Đinh-lão, mới có hai hiệp một thức mà ông đã thua!

Đứng giữa mảng lưới bạc, Đinh-Cao nghiến răng và tay chân run run vì căm giận, ông nhìn đôi tay thấy sưng húp và máu rỉ ra, giống như người bị đánh bằng roi sắt vậy.

Rồi sực nhớ ra ngày trước có người nói về loại lưới quái dị đó dệt bằng rong biển, nước độc Bắc-hải, Đinh-Cao rợn mình. Nhưng giữa giờ phút cần phải liều mạng thoát thân, ông ta hét to và vận nội lực đến mức thập thành, song chưởng nghe «răng-rắc», giây phút sau, mảnh lưới đã bị xé toang.

Đinh-Cao đã thoát ra được, nhưng chân đứng không vững rồi lảo-đảo té quỵ xuống.

Trước đây Đinh-Cao đã nghe ở miền Bắc-hải có loại rong biển rất độc, thuyền bè qua ngang bị vướng rong độc thì người trong thuyền bè cũng bị nhiễm độc chết ngay, xác chết tẩm độc lan theo nước biển, càng độc hại hơn.

Chất độc của loại rong biển nầy không giống những loại độc-vật khác mà chắc-chắn là không có thuốc giải, cho nên Đinh-Cao đã thoát ra khỏi lưới vẫn bị té bởi chất độc đã nhiễm rất nặng rồi! Thấy vậy, Diên-Tiên cười nhạt nói với Đinh-Cao một cách rất mỉa-mai:

— Nầy Đinh-lão, trước khi chết ông còn xé rách được mảnh lưới quí báu của ta thì cái chết đó sẽ được lưu danh đời sau!

Chỉ còn thở như người sắp mòn hơi, Đinh-Cao khẽ gọi:

— Nầy chú Ba,... hãy mau tìm cách... thoát thân!

Nghe lời trối của anh, Đinh-diệm-Sơn rất đau đớn và uất hận, nhưng giờ phút nầy, ông ta đã không còn đủ sức chống trả với con vượn bạch, phần thì quần áo đều bị nó dùng thanh kiếm gãy cắt rách tả tơi, thật là khó thoát.

Khi nói dứt lời, Đinh-Cao ngó Diệm-Sơn, ông ta lắc đầu. Đã nhận thấy cả anh em đều bất hạnh trong đêm nay. Ông rú lên một tiếng dài, máu họng vọt ra, nhưng liền đó ông ta chồi dậy xốc tới

http://tieulun.hopto.org

Diên-tiên. Diên-tiên đưa chưởng đập lên đỉnh đầu ông ta, rú lên một tiếng nữa, ông ta ngã lăn và dẫy dụa trên nền gạch, rồi tắc thở!

Đinh-diệm-Sơn đã hoang-mang, rối óc... Con vượn bạch hú lên liên tiếp mấy tiếng rồi nó dùng thanh gươm gãy cắt cổ Đinh-diệm-Sơn, ông ta tránh ra, nhưng móng vuốt của con vượn lại bấu vào bụng, máu tuôn linh-láng, rồi cũng ngã lăn ra chết. Khi ấy, không khí trong tòa khách-sảnh im phăng-phắt...

Mấy mươi năm nay, ngang dọc trong giới võ-lâm, không biết ba anh em họ Đinh đã đánh bại được bao nhiêu hảo-hán, giờ đây phải phơi thây trong tòa khách-sảnh của Quỉ-vương-cốc. Từ đây danh hiệu « Quỉ-vương-cốc » không hiểu có ai còn ngán sợ nữa không!

Sau khi Đinh-diệm-Sơn tắt thở, Dịch-thiên-Hành cười bảo Diên-tiên:

— Xin cám ơn sự giúp đỡ của Diên-huynh!

Bắc-hải Diên-tiên gật đầu:

— Chẳng dám!

Ngay lúc ấy, tám tên đại-hán cùng một lượt bước tới, đồng thanh báo cáo:

— Chúng tôi tìm không thấy ba nàng ấy.

Dịch-thiên-Hành liền hạ lịnh:

— Hãy đi tìm nữa!

Vừa nói, hắn vừa bước nhanh ra phía trước, Diên-tiên dắt hai con vượn bạch bước theo. Ra khỏi cửa tòa khách sảnh, không thấy một bóng người, Thiên-Hành lấy làm lạ. Hắn không biết, lúc bị khói số tân khách rời khỏi khách-sảnh hãy còn ở bên ngoài, cũng trong phạm vi Quỉ-vương-cốc, một lát sau khói bay ra ngoài, họ đều tán loạn chạy đi!

Nhưng trong số nhân-vật ấy, chỉ có Tông-Đào không chạy theo. Đối với ba anh em họ Đinh, Tông-Đào không cảm-tình, nhưng ông đã đoán biết Dịch-thiên-Hành sau khi trừ được ba anh em họ Đinh rồi, nhứt định « trảm thảo trừ căn », không để cho Quỉ-vương-cốc còn một mạng sống nào cả, mà Đinh-Linh, Đinh-Phượng là con của Quỉ-vương, sinh trong bùn nhưng chẳng lôi tanh mùi bùn, giờ đây nếu Tông-Đào không tìm cách ở lại để ủng hộ hai nàng còn kẹt trong Quỉ-cốc thì nguy đến tánh mạng của hai nàng con gái đáng thương đáng quý ấy...

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI BẢY

Tông-Đào, Đinh-Linh, Đinh-Phượng lọt vào nhà giam

Trong lúc mọi người thối lui ra phía ngoài, thì Tông-Đào lại vọt mình vào phía bên trong Quỉ-vương-cốc.

Lúc đó, lão chưa biết Đinh-Linh, Đinh-Phượng đang ở đâu, nhưng vì đã ở lâu ngày tại Quỉ-vương-cốc nên Tông-Đào biết rõ chỗ hai chị em họ Đinh ở, thế cho nên lão lẹ làng đến đó gọi lên mấy lượt, nhưng vẫn không nghe ai đáp lời cả...

Tông-Đào rất lo lắng, liền phóng ra một chưởng đánh vào cánh cửa bí mật, rồi lẹ làng bước vào phía bên trong, tìm kiếm hết bốn phía, nhưng vẫn không thấy một bóng người nào.

Trong lúc định quay mình bước ra đi, bỗng nghe từ phía bên ngoài có tiếng người bảo:

— Nếu hai cô ấy không có ở đây, thì chắc đang ở trong phòng Đinh-Cao chớ gì...

Tiếng vừa dứt thì đã có bóng người xâm xâm chạy tới.

Tông-Đào lật đật tìm chỗ kín nép mình, thì thấy bảy, tám người chạy tới, lão lật đật bình hơi thở, im lặng.

Bảy, tám người ấy ngó quanh quất tìm không thấy ai rồi chỉ trong giây lát tất cả đều rút lui, Tông-Đào rón rén theo phía sau lưng họ.

Bọn người ấy cứ đi thẳng tới trước, qua mấy khúc quanh thì bỗng thấy Đinh-Linh, Đinh-Phượng từ phía đối diện đi lại, khi gặp bọn người ấy, hai nàng không hề tránh, nhưng cứ đi thẳng tới hỏi:

— Trong đại sảnh có gì lạ không?

Nguyên do là vì số người ấy đều là những người trong Quỉ-vương-cốc, nhưng vì hai chị em họ Đinh không biết bọn họ là những người của Dịch-thiên-Hành tổ chức để dò xét nội bộ của gia đình họ Đinh, vì thế cho nên nàng mới hỏi họ tình hình của đại sảnh ra sao.

Bọn người ấy đứng lại rồi đáp:

— Bọn địch đã bị trừ-khử tất cả rồi, xin hai cô nương hãy trở về đó mau đi!

Hai chị em họ Đinh nghe nói rất mừng liền lật-đật bảo:

— Tốt lắm...

http://tieulun.hopto.org

Bọn bảy, tám người ấy liền đưa hai chị em họ Đinh đi tới, nhưng vừa mới bước được hai, ba bước thì Tông-Đào bỗng xuất-hiện rồi phóng luôn ra một lượt đến sáu, bảy ngọn chưởng làm cho bọn ấy đều bị trọng thương.

Đinh-Linh giựt mình kinh-ngạc hỏi :

— Tông đại-hiệp làm gì lạ thế ?

Tông-Đào hừ một tiếng rồi bảo :

— Tất cả bọn này đều là gian-tế của Dịch-thiên-Hành, có lẽ phụ thân của hai nàng bây giờ không còn chịu-đựng được nữa rồi, chúng ta phải chạy cho mau...

Hai chị em họ Đinh nghe nói như thế, ai ai cũng biến sắc mặt.

Đinh-Linh bảo :

— Chúng ta phải đi tiếp ứng mới được...

Tông-Đào lắc đầu :

— Cô Linh ơi, phụ-thân của cô còn địch không nổi với bọn họ, nếu cô có đến thì cũng chết uổng mạng mà thôi, chúng ta hãy chạy cho mau là tốt hơn...

Đinh-Linh thở một hơi dài rồi bảo :

— Em Phượng, em hãy chạy với Tông đại-hiệp đi, để chị trở lại Đại-sảnh coi xem sao...

Tông-Đào hét lớn :

— Không cho ai đi tất cả...

Trong lúc ba người còn đang giằng co thì bỗng nghe Dịch-thiên-Hành và Bắc-hải Diên-Tiên hú lên một tiếng thật dài, Tông-Đào nghe tiếng hú hơi biến sắc mặt, lão lật-đật bảo :

— Ba anh em họ Đinh đã gặp điều không may rồi...

Hai chị em họ Đinh nghe nói, lệ rơi đầm-đìa...

Tông-Đào hối thúc :

— Bây giờ không phải là lúc khóc-lóc, có chỗ nào kín thì phải trốn ngay lập-tức...

Đinh-Linh đáp :

— Đã có nội ứng rồi, thì đâu còn chỗ nào kín đáo mà trốn nữa !

Tông-Đào nghe nói như thế, trong lòng rất lấy làm lo cho hai nàng.

Trong giới võ-lâm, Quỉ-vương-cốc rất được kính nể, thế nên không một ai dám xem thường gia-đình họ Đinh, nhưng giờ đây trong một đêm đã bị sụp đổ tan-tành

Mà địch-nhân lại là bọn người rất độc-ác, chúng giết sạch tất cả mọi người, không hề biết dung tha một ai.

Trong lúc bình thời, chị em họ Đinh là người có biết bao quyền lực trong Quỉ-vương cốc này, mà giờ đây lại không tìm được một chỗ để dung-thân !

Tông-Đào đứng sững sờ hồi lâu rồi bảo :

— Bộ tất cả những chỗ bí mật trong Quỉ-vương-cốc này ai ai cũng biết hết hay sao ? Trong tình thế bức bách như thế này phải tìm chỗ trốn mới có cơ sống sót được...

Đinh-Linh chớp chớp đôi mắt đầy lệ quay nhìn Đinh-Phượng.

Đinh-Phượng thở dài :

— Chị ơi ! Bây giờ chỉ còn có cách là xuống hầm ấy để trốn tạm mà thôi !

Đinh-Linh gật đầu thở dài :

— Chỉ còn cách đó !

Tông-Đào lật đật bảo :

— Thôi bây giờ không còn bàn bạc gì nữa, diên trì bọn nó tới thì tan xương nát thịt hết bây giờ !

Thực ra không phải Tông-Đào dọa nạt hai chị em họ Đinh, vì chẳng những Bắc-hải Diên-Tiên Viên-liên-Thiên, võ công đến mức tuyệt-đỉnh, mà luôn cả hai con Ngân-viên của lão ta cũng rất vô-cùng lợi hại.

— Nếu tất cả bọn ấy tầm thường thì đâu có tình-trạng chỉ trong giây lát tất cả ba tay Đại-cao-thủ trong Quỉ-vương-cốc đều bị bọn họ sát hại một cách dễ-dàng như thế...

Vì lúc đó Tông-Đào thấy tình-hình rất cấp bách nên mới nói thật tất cả cho chị em họ Đinh biết.

Chị em họ Đinh nhìn Tông-Đào bảo :

— Tông đại-hiệp ơi ! Chuyện này không có can hệ đến người xin đại-hiệp chớ bận bịu theo chúng tôi, dù có trốn được hay không đó là chuyện riêng của chúng tôi.

Đại-hiệp nên rời khỏi chỗ này đi để bảo toàn sinh mạng...

Tông-Đào nghiêm sắc mặt :

— Hai cô nói gì lạ thế ? Chúng ta đã mến nhau hiểu biết nhau từ lâu tại sao không có chút cảm-tình gì tất cả vậy ?

Hai chị em họ Đinh thở dài :

http://tieulun.hopto.org

— Thôi bây giờ chúng ta đến hầm ấy cho mau đi...

Ba người lật đật quay mình chạy ra phía ngoài, lúc đó, trong Qui-vương-cốc lửa đã bốc lên sáng ngời...

Lúc ấy, không biết Dịch-thiên-Hành và Viên-liên-Thiên đã dùng loại mồi dẫn-hoả gì mà khi lửa vừa phựt lên là cháy phừng-phừng tàn đỏ bay lên ngập trời, khí thế của lửa thật là hừng mạnh vô cùng không thể nào ngăn hay dập tắt cho nổi...

Trong lúc lửa bốc cháy, tiếng nổ vang trời thì phía bên ngoài núi nhóm quần-hùng nổi lên nhiều tiếng ồn-ào, lao-xao.

Lúc đó chị em họ Đinh và Tông-Đào đã bị lửa bao vây 4 phía, khí thế của lửa mãnh-liệt vô cùng. Từ phía bên ngoài nhìn vào, cái tòa sơn-phong đều là những gian phòng kiến-trúc thật tinh-vi, kiên-cố, lũ lượt, cái trước cái sau, đều sụp đổ dưới ngọn lửa đỏ ác liệt.

Mỗi một tòa sơn-phong sụp đổ là có tiếng đá lăn, gạch nát, văng tứ-tung, tiếng ầm-ầm vang lên như sấm nổ...

Chỉ trong giây lát, lửa đỏ đã cháy ngập trời, tất cả đều như chìm trong biển lửa...

Lúc đó 2 chị em họ Đinh tìm một chỗ ẩn-thân để dò đường đi tới, còn Tông-Đào thì cứ bước theo sát phía sau lưng hai nàng.

Lửa bừng bừng, khói mù-mịt làm cho mọi người như nghẹt thở.

Tuy nội công của Tông-Đào và chị em họ Đinh, ai ai cũng đã đến trình-độ rất cao, lúc đó mọi người đều bình hơi thở, không sợ bị ngộp khói, nhưng tất cả đều phải vạch đường đi tới, phải mở mắt để nhìn, nên ai ai cũng bị khói làm cho chảy nước mắt ràn-rụa.

Qua trăm ngàn khó khăn, 3 người mới đến được một chỗ lửa chưa cháy tới.

Tông-Đào thở một hơi dài hỏi :

— Đã tới chưa ?

Tông-Đào chưa dứt lời đã nghe hai chị em họ Đinh hừ một tiếng nhỏ rồi giơ tay chỉ về phía trước.

Tông-Đào nhìn theo, thấy trong đám lửa cháy đỏ rực trời có 2 làn sáng trắng vọt tới, thối lui như đang tìm kiếm một vật gì...

Nhìn kỹ, hai làn sáng trắng ấy là hai con Ngân-viên của Bắc-hải Diên-Tiên, mặc dầu chúng đi đi lại lại trong lửa đỏ mà không hề bị sém một sợi lông, thật là một điều lạ-lùng chưa hề thấy.

Khi Tông-Đào nhìn thấy lửa bốc cháy lên cao, tuy biết rằng 3 người đi tìm chỗ trốn sẽ gặp khó-khăn nhiều, nhưng lại cũng có chỗ dễ-dàng may-mắn, là khi lửa đã cháy lên cao, thế nào phe địch cũng phải rút lui ra xa...

Trong lúc đó, nếu ba người tìm được một chỗ khá kín đáo, có thể tránh được lửa, đợi khi ngọn lửa hạ rồi có thể thoát đi một cách dễ-dàng.

Nhưng giờ đây, khi nhìn thấy con Ngân-viên chạy đi, chạy lại trong lửa mà không hề bị cháy, lòng lão thấy lo-lắng thất-vọng, lão liền quay lại nhìn chị em họ Đinh...

Chỉ thấy dưới ánh lửa đỏ rực, sắc mặt hai chị em họ Đinh trắng bệch một cách đáng sợ.

Khi thấy Tông-Đào quay lại nhìn, hai chị em nhếch mép cười gượng...

Đinh-Linh lắc đầu :

— Tông Đại-hiệp ơi ! Tôi đã bảo người nên tìm đường đi trước...

Tông-Đào nghiêm giọng :

— Thôi đừng nói bậy nữa...hầm bí mật ở gần đây không ?

Đinh-Linh đưa tay ra phía trước chỉ :

— Cách phía trước đó không bao xa...

Tông-Đào quay đầu lại nhìn, thì thấy mặc dù chỗ ấy đã bị lửa bốc cháy tràn-lan, nhưng khí thế của lửa vẫn chưa mãnh-liệt lắm, nên lật-đật bảo :

— Bây giờ chúng ta phải cố gắng đến chỗ ấy đi...

Ba người tìm cách lách tránh những ngọn lửa, quanh qua quẹo lại đi tới chừng lối 20 trượng, lúc đó trên quần áo mọi người đều có những vết cháy sám khét-lẹt, tóc của hai chị em họ Đinh cũng bị cháy mất mấy chỗ.

Tuy ba người có hơi bối rối, nhưng cũng may là nhờ hai con Ngân-viên không nhìn thấy. Khi đến một gốc cây to, lửa đang cháy phừng phừng, Đinh-Linh liền vọt nhanh tới trước rồi dùng chân đạp trên thân cây.

Bỗng nghe « cách » một tiếng, dưới gốc cây to hơn hai người ôm ấy bỗng hiện ra một khung cửa vừa vặn cho một người bước vào.

Nguyên do là vì thân cây này có bộng thật to, bên trong có làm sẵn một con đường hầm.

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh lẹ làng bước vào khung cửa rồi Đinh-Phượng và Tông-Đào bước theo sau.

Vô trong bộng cây, ba người theo một con đường xoáy trôn ốc đi mãi lần xuống phía dưới sâu.

Vừa bước đi được bảy, tám nấc thang, bỗng nghe phía bên trên có tiếng vang lên ầm, ầm, không ai biết đó là tiếng đổ vỡ của gian nhà nào.

Vừa vượt qua một vùng lửa đỏ, mặc dù ba người, ai ai cũng đều có trình-độ nội-công thâm-hậu, nhưng tất cả đều mướt mồ hôi như tắm.

Bây giờ xuống được con đường hầm, người thấy mát-mẻ dễ chịu vô cùng.

Ba người dừng chân trong giây lát để nghỉ cho khỏe, Đinh-Linh lại lấy mồi lửa ra đốt.

Ánh sáng chiếu lập lòe, cúi đầu nhìn xuống phía dưới các bậc thang xoáy trôn ốc, thấy còn chừng hơn 100 bực, phía dưới tối đen như mực.

Tông-Đào vụt hỏi :

— Phía dưới có gì không ?

Đinh-Linh đáp :

— Tôi cũng không hiểu rõ lắm. Chỉ nghe Tam thúc-phụ bảo, trên thân cây to này có một khung cửa bí mật ăn sâu xuống địa đạo rồi phía dưới có một gian phòng rất rộng...

Tông-Đào gật đầu :

— Như thế tốt lắm, nếu hai cô cũng chưa biết rành, thì người khác làm sao biết được ?

Đinh-Linh thở một hơi dài :

— Tông đại-hiệp không nên lạc quan lắm...

Tông-Đào ngạc-nhiên :

— Tại sao thế ?

Đinh-Linh khẽ lắc đầu ra dáng buồn rầu :

— Không ngờ rằng trong lúc bình thời, chúng tôi tôn họ là bậc trưởng-thượng, lại được phụ-thân tôi tín nhiệm, ai ngờ đó đều là những kẻ tay trong của Dịch-thiên-Hành.

Tông-Đào giựt mình kinh-ngạc :

— Cô Linh, cô nói như thế thì bọn họ có biết con đường hầm bí mật này không ?

Đinh-Linh gật đầu :

— Có lẽ...

Tông-Đào sững-sờ hồi lâu :

— Thôi mặc chuyện ấy đi. Chúng ta xuống tới phía dưới rồi s hay.

Đinh-Linh gượng cười :

— Hiện nay chỉ còn có cách ấy mà thôi...

Đinh-Phượng hừ một tiếng :

— Qui-vương-cốc gặp cường địch nhưng tất cả những người trong Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam-bảo đều đứng khoanh tay mà ngó làm kẻ bàng-quan, có biết đâu sau khi phá hại Qui-vương-cốc xong rồi. Dịch-thiên-Hành sẽ lần lần đến viếng họ...

Đinh-Linh lắc đầu chán nản :

— Em ơi ! Nhơn-tình thế thái là thế đó, em đừng trách họ mà làm gì. Như Tông đại-hiệp đây là người quang minh chính đại, thử hỏi trên đời này có được mấy người...

Tông-Đào lật đật xen vào :

— Thôi, thôi, đừng có khen quá lời.

Đinh-Linh nghiêm giọng :

— Tôi nói sự thật...

Tông-Đào thấy trong lòng khoan khoái nhẹ nhàng nhưng cũng còn gắng gượng cãi :

— Thôi đi, giọng của cô Linh ngọt xớt, nhưng trong lòng không biết chừng đã chứa biết bao nhiêu là chuyện qui yêu !...

Vừa bàn bạc, ba người vừa bước lần lần xuống phía dưới.

Chỉ trong giây lát, ba người đã đến bực thang cuối cùng, nhìn ra phía trước chỉ thấy một khung cửa sắt thật to.

Trên khung cửa, có vẽ hình một đầu quỉ nhe nanh múa vuốt màu sáng xanh xanh trong rất ghê sợ.

Tuy chị em họ Đinh là người trong Qui-vương-cốc, hằng ngày đều thấy trước mắt các hình vẽ quỉ quái, nên hai nàng xem thường, nhưng lần này, hình đầu quỉ trên khung cửa sắt ấy vẽ rất dị-kỳ, đáng sợ làm cho hai chị em phải giựt mình thối lui một bước...

Tông-Đào liền giơ tay cầm chiếc mồi lửa trên tay Đinh-Linh rọi ngay trên phía hình vẽ đầu quỉ.

Chỉ thấy lưỡi quỉ le ra dài thòng, màu đỏ như máu, trên có đề mấy chữ : « *Qui lao trọng địa, có vào không có ra...* »

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào quay lại nhìn Đinh-Linh, Đinh-Phượng :

— A, đây là nhà lao của Quỉ-vương-cốc mà hai cô cũng không biết nữa sao ?

Hai chị em họ Đinh đều gật đầu.

Tông-Đào cũng hơi lấy làm lạ về chuyện ấy... Lão ta biết rõ rằng đây là một chỗ lành ít dữ nhiều, nhưng vì cần phải tránh mặt Dịch-thiên-Hành và Bắc-hải Diên-tiên thế nên phải tạm thời lánh mặt ở đây mà thôi !

Tông-Đào dùng mồi lửa rọi kỹ, thấy tấm cửa sắt liền trơn, không có chỗ nắm tay để kéo mở ra, lão ngẫm-nghĩ, có lẽ cái lưỡi quỉ dài sọc kia là chốt dùng để mở cánh cửa này...

Vì nghĩ như thế nên Tông-Đào giơ tay lên kéo cái lưỡi ấy...

Nắm lưỡi kéo xuống, lưỡi ấy dài thêm cả tấc, trong lúc đó, không biết từ đâu vang lại những tiếng như gào thét, rền-rĩ, khóc than của loài quỉ đòi mạng nghe rất ghê sợ...

Tông-Đào là người lưu-lạc nhiều có kinh-nghiệm phong-phú trong giới giang-hồ, nhưng khi nghe đến giọng than-van, rên-xiết lạ-lùng ấy lão ta cũng phải bị sởn gai rùng mình, toàn thân lạnh buốt...

Tông-Đào giựt mình liền buông cái lưỡi lạ-lùng ấy. Lưỡi từ-từ rút ngắn lại và tiếng than-van rên-siết cũng im hẳn..

Tông-Đào thở một hơi dài rồi bảo :

— Cô Linh ơi ! Đây là ở chỗ nào vậy ?

Đinh-Linh lắc đầu :

— Tôi đã nói khi nãy, là tôi chưa biết, mà chỉ nghe Tam-thúc-phụ nói chớ trước đây chưa đến chỗ này lần nào cả...

Tông-Đào còn đang suy-nghĩ bỗng nghe phía trên đầu có tiếng chân người bước nặng-nề dường như đối-phương đang mở cuộc lùng xét gần đâu đây.

Tông-Đào cắn răng nắm lưỡi quỉ trì thêm thật mạnh, từ đâu tiếng rền la thảm-thiết lại vang lên, Tông-Đào nhìn lên mặt quỉ giựt mình kinh-ngạc, vì lúc đó đôi mắt tròn xoe trên mặt quỉ lại từ từ thụt vô sâu...

Tông-Đào nhón chưn lên nhìn vẫn không thấy gì lạ, nên lão lại trì mạnh lưỡi quỉ, lưỡi dài thêm độ một tấc, bỗng nghe lách-cách mấy tiếng, rồi sau đó cánh cửa sắt lại từ-từ di-động sang phía bên trái.

Tông-Đào lật-đật buông lưỡi quỉ, thì trong lúc đó cánh cửa đã mở rộng ra đến hơn hai thước...

Ba người cùng định-thần nhìn kỹ vào phía bên trong, thấy có một con đường hầm thật dài, trong hầm ánh sáng xanh xanh chiếu le-lói trông rất buồn thảm ghê-rợn như cảnh âm-u trong địa-ngục.

Nhìn kỹ, ánh-sáng xanh ấy phát ra từ hai viên Minh-châu gắn trên nóc đường-hầm, và sau khi cánh cửa sắt mở ra tiếng khóc-than rên siết lại càng to hơn, bi-thảm hơn lúc trước...

Ba người bấm gan bước tới hai bước, nhìn kỹ, thì thấy hai bên vách đường hầm có rất nhiều song sắt to bằng cườm tay, bên phía sau song sắt có chia thành từng gian phòng nhỏ.

Lúc ấy, ngoài ra tiếng kêu gào, khóc than thảm thiết, lại còn có một mùi tanh khó chịu xông lên làm cho ai ai cũng bợn dạ buồn nôn.

Hai chị em họ Đinh nhìn qua hai bên mé các song sắt, thì thấy phía bên trong có nhiều đống xương trắng.

Dưới làn ánh sáng xanh xanh của mấy viên Bích-ngọc trên nóc đường hầm, mấy đống xương trắng ấy trông càng dễ ghê sợ...

Bỗng nghe Tông-Đào hừ một tiếng rồi bảo :

— Cô Linh ơi ! Không biết phụ-thân của cô đã giết được bao nhiêu người chỗ này rồi ?

Thực ra đây là lần thứ nhứt Đinh-Linh, Đinh-Phượng mới đến chỗ này và mới biết rằng trong Quỉ-vương-cốc có một nơi đáng sợ như thế, nên khi nghe Tông-Đào nói giọng trách móc như thế hai nàng lặng im không nói một lời.

Ba người chầm chậm bước tới, đếm sơ thấy mỗi bên có độ 30 gian nhà nhỏ mà trong 20 gian đầu chỉ chứa toàn là xương trắng, kế đó trong mười gian sau là những người chết chưa được bao lâu thi thể hôi thúi rất khó chịu.

Có người ốm như bộ xương khô, tay chân gầy như que củi, đôi mắt lờ đờ nhìn ba người bước qua trông còn ghê sợ hơn những người đã chết.

Có người bò lại gần song sắt, bám mấy thanh song sắt kêu gào tuyệt vọng.

Chưa đi hết đoạn đường hầm mà chị em họ Đinh đã thấy như bủn rủn cả tay chân.

Bỗng nhiên hai nàng rú lên một tiếng to rồi bước thối lui, nhưng chỉ mới thối lui được có hai bước, hai nàng lại đứng khựng...

http://tieulun.hopto.org

Nguyên do là lúc ấy bỗng nhiên hai nàng vụt thấy cánh cửa sắt đã đóng lại và phía sau lưng cánh cửa đen sì ấy có những hàng chữ nổi lên xanh xanh :

« Quỉ lao trọng địa, có vào không ra ».

Lúc đó 2 nàng đều giựt mình tim hồi-hộp vô cùng...

Vừa khi ấy, Đinh-Linh, Đinh-Phượng lại nghe bên mình có một giọng nói khao-khao phều phào, như muốn đứt hơi. Giọng nói rất nhỏ, không nghe rõ là gì.

Hai nàng nhìn lại, thấy một người gầy đét, thân hình như con mắm đang bò dựa song sắt, giơ tay ngoắc hai nàng...

Hai chị em họ Đinh kinh-ngạc phải thối lui đến mấy bước.

Người ấy giương đôi mắt lờ-đờ quay về phía Đinh-Linh, Đinh-Phượng :

— Hai tiểu-thơ không nhận ra tôi là ai hay sao ?

Đinh-Linh bậm gan, định-thần hỏi :

— Người... người là ai ?

Người ấy phều-phào nói giọng khao-khao :

— Tôi tên là Liên-Thắng đây mà !

Đinh-Phượng giựt mình :

— Người là Liên-Thắng đó à ?

Nguyên do Liên-Thắng là một bộ hạ rất đắc lực của Quỉ-vương-cốc, đâu có lẽ lại bị lâm vào hoàn cảnh này. Vì thế Đinh-Linh lắc đầu bảo :

— Nói bậy, Liên-Thắng đã được sai đi Giang-Nam lâu rồi... Tại sao lại ở đây ?

Bỗng thấy người ấy run rẩy toàn thân, các lóng xương kêu lách-cách như sắp rời ra từng mảnh, lão ta phều-phào :

— Tôi đâu có đi Giang-Nam bao giờ, tôi đã đắc tội với Quỉ-vương cho nên mới bị giam vào đây chọ tới chết...

Nghe nói đến đây hai chị em họ Đinh đều giựt mình kinh ngạc :

— Như thế thì những người ở đây, đều là người trong Quỉ-vương-cốc cả sao ?

Liên-Thắng chỉ khẽ gật đầu rồi bỗng nhiên lão ta trợn đôi mắt thở ồ ồ rồi ngã lăn trên đất...

Hai chị em đứng sững-sờ hồi lâu, nhưng không buồn vì cái chết quá đau đớn của Liên-Thắng vì hai nàng đều biết rằng, trong hoàn cảnh bị giam cầm như thế, chết còn sung sướng hơn là sống.

Hai chị em họ Đinh ngửng mặt lên nhìn thì đã thấy Tông-Đào đi đến cuối con đường hầm, rồi lại quay trở lại, lúc ấy lão tỏ vẻ tức giận vô cùng :

— Hừ ba anh em họ Đinh đã gây ra bao nhiêu điều ác nghiệt, giờ đây dù cho có chết cũng chưa đáng tội...

Trong nhà giam này, toàn là những người đã ra công hãn mã bồi đắp cho Quỉ-vương-cốc, mà giờ đây lại bị đối xử tàn nhẫn như thế...

Đinh-Linh lật đật đáp :

— Thưa Đại-hiệp, nếu cha tôi có phải đền tội, thì không phải chịu tội dưới tay của tên Dịch-thiên-Hành...

Tông-Đào chỉ hừ một tiếng rồi lặng thinh.

Đinh-Phượng lại tiếp :

— Chị ơi ! Hiện nay phụ thân và hai thúc thúc cũng đã chết rồi, bây giờ còn nhắc đến chuyện đau lòng ấy làm gì ! Em thấy, có một chuyện quan hệ mà chúng ta cần phải lo giải quyết là chiếc cánh cửa sắt đã đóng sập lại bất thình lình, chỉ e chúng ta sẽ bị nhốt luôn tại đây...

Tông-Đào nghe Đinh-Phượng nói như thế, lão giựt mình, vì nếu bị nhốt tại đây thì không có hy-vọng gì sống được. Phải chết, nhưng chết một cách vô cùng thảm-thiết...

Vì nghĩ như thế, nên Tông-Đào lật-đật phóng mình về phía khung cửa sắt.

Đến bên cánh cửa, Tông-Đào giơ hai tay ra phía trước, rùn mình đùng tất cả sức lực để đẩy mạnh cánh cửa qua một bên, nhưng cánh cửa vẫn nằm im một chỗ...

Lúc ấy 2 chị em họ Đinh cũng lật đật chạy tới, ba người hợp sức nhau đẩy mạnh cánh cửa, nhưng cánh cửa sắt nặng-nề ấy vẫn nằm im một chỗ...

Ba người đều buông xuôi tay, lắc đầu thở dài, lo lắng...

Đinh-Phượng bỗng than thở :

— Tôi chỉ lo Từ công-tử đi theo vợ chồng Nam-Hải kỳ-tầu, không biết chàng sẽ đi đến đâu, và hai người ấy đối xử với chàng ra sao...

Đinh-Linh cũng thở ra :

— Chị cũng đang nghĩ điều đó...

Trong lúc ấy, hai chị em đang ở trong một hoàn-cảnh vô cùng

http://tieulun.hopto.org

nguy-ngập, nếu không tìm cách mở được cánh cửa sắt, số phận của hai nàng cũng chẳng khác gì những đống xương trắng kia, nhưng mặc dù đang ở trong hoàn-cảnh nguy-hiểm như thế, mà 2 nàng cũng vẫn nghĩ đến Nguyên-Bình, lo cho Nguyên-Bình...

Tông-Đào đứng gần bên 2 nàng cũng rất cảm-động trước tấm thạnh tình ấy...

Lão ta ngẫm-nghĩ, trọn một đời lưu-lạc trong chốn giang-hồ, dưới lốt ăn mày, lão không hề nghĩ đến điều tình-tự, chưa biết mãnh lực của tình-ái đậm-đà và mãnh-liệt như thế và có thể làm cho nhiều kẻ dám quên mình để lo cho người khác như Đinh-Linh, Đinh-Phượng hiện nay...

Lão cười ha-hả :

— Hừ, dù cho Nguyên-Bình có chết đi nữa, thì cũng không có gì ân-hận, ngoài ta ra, ít ra cũng còn có hai nàng là người tri-kỷ !

Đinh-Linh buồn-rầu đáp :

— Được một người tri-kỷ, chết cũng không ân-hận, nếu như tôi chết tại đây, thì chắc lòng phải chịu nhiều điều chua xót lắm...

Nghe chị nói như thế, Đinh-Linh đoán được lòng người chị mến yêu, nên nàng không nói được một lời, nhưng đôi giòng lệ cứ trào mãi trên mi không sao ngăn được...

Trong lúc ba người còn đang miên man nghĩ ngợi, bỗng nghe trên cánh cửa sắt có tiếng lách cách.

Ba người lật-đật ngửng đầu lên nhìn, trên tấm cửa bằng phẳng ấy bỗng lộ ra hai lỗ tròn nhỏ, nhìn kỹ sau lỗ ấy có ánh sáng long-lanh.

Trong tất cả ba người, chỉ có Tông-Đào là người ứng phó lanh-lẹ nhứt nên khi nghe cách một tiếng, là lão đã vội vàng kéo Đinh-Linh, Đinh-Phượng ngồi xuống, rồi từ phía ngoài cửa nghe như có tiếng rào rạo của móng tay cào thật lâu.

Ba người ngồi sụp xuống đất, Tông-Đào ngẫm-nghĩ :

— Nếu ba người bị kẹt luôn trong nhà lao này, thì không một chút hi-vọng nào sống sót được, chi bằng cứ tìm cách vọt ra ngoài đánh liều một trận còn có thể họa may tìm được một phần sanh-lộ.

Vì nghĩ như thế, Tông-Đào giơ tay ra dấu cho Đinh-Linh, Đinh-Phượng bảo hai người ngồi im, rồi lão vụt đứng phắt dậy nhìn ra hai lỗ hổng.

Lúc đó Tông-Đào nghĩ rằng hai lỗ hổng đó chính là hai con mắt trên đầu mặt quỉ đã lệch sang một bên, lão dè dặt nhìn ra phía ngoài theo hai lỗ hổng ấy thì thấy hai con Ngân-viên đang đứng trước cánh cửa nhìn chòng chọc vào khung cửa sắt. Chúng đang nhăn nhó gãi tai, gãi má như bực bội, không biết phải làm sao để mở cho được khung cửa ấy.

Tông-Đào biết khứu-giác của Ngân-viên rất mẫn tiệp, thế nên khi biết phía bên trong có người chúng muốn vào, nhưng không thế nào thông-minh bằng người, nên không tìm ra chỗ then chốt để mở cánh cửa cho được.

Suy tới nghĩ lui, Tông-Đào thấy rằng tuy hai Ngân-viên rất nguy hiểm, nhưng thà ra đụng đầu với nó còn hơn là chịu bị giam trong này, vì nghĩ như thế, nên lão gọi lớn :

— Muốn mở cánh cửa sắt thì phải nắm lưỡi quỉ kéo cho mạnh..

Hai Ngân-viên nghe có tiếng người, chúng giựt mình thối lui một bước, tất cả lông bạc trên mình đều dựng đứng, thái độ trông hung tợn vô cùng.

Một con bỗng bước tới kéo mạnh lưỡi quỉ rồi nhảy thối lui.

Hai lỗ hổng trên khung cửa sắt bỗng bị bít lại một cách bất thình-lình, Tông-Đào không sao nhìn ra ngoài được nữa...

Khi nghe Tông-Đào cho bên ngoài biết cách mở cửa, chị em họ Đinh liền đứng phắt dậy hỏi :

— Ai ở bên ngoài đó ?

Tông-Đào bảo nhỏ :

— Cẩn-thận nhé. Hai con Ngân-viên !

Mọi người đều chuẩn-bị sẵn-sàng bỗng nghe có mấy tiếng lách-cách, cánh cửa sắt liền di-động sang một bên, Tông-Đào hét lên một tiếng lớn, rồi phóng luôn ra một lượt hai ngọn chưởng.

Hai đạo chưởng phong, sức ép nặng đến ngàn cân dồn tới, đánh ra phía trước.

Tông-Đào biết rằng hai con Ngân-viên ấy rất thông-minh, thế nào chúng cũng hiểu tiếng người và có thể mở cửa được, thế cho nên khi cửa vừa mở ra, là lão đã lẹ làng phóng ra hai ngọn chưởng phong để mở đường vọt ra ngoài.

Uy-thế hai ngọn chưởng phong ấy rất cực kỳ mãnh liệt, nhưng trong chớp mắt hai con Ngân-viên ấy cũng đã lẹ làng tránh sang hai bên.

http://tieulun.hopto.org

Thân pháp của hai con Ngân-viên ấy còn lẹ làng hơn các tay cao-thủ trong giới võ-lâm rất nhiều, nên khi thấy hai Ngân-viên vừa dang ra là Tông-Đào đã gọi lớn :

— Hai cô hãy chạy cho mau...

Sau tiếng gọi, Đinh-Linh và Đinh-Phượng đã vọt ra ngoài nhanh như chớp.

Nhưng có điều bất lợi là lúc đó tất cả mọi người đang ở trong một con đường hầm thật hẹp, thế nên Tông-Đào vừa bước ra khỏi khung cửa sắt đã gặp liền hai đối-phương đứng chặn tại cửa, trong lúc đó thì Đinh-Linh, Đinh-Phượng cũng còn lao hoay chưa chạy kịp, hơn nữa, hai nàng cũng không nỡ lòng nào bỏ Tông-Đào ở lại một mình.

Tông-Đào hét lên một tiếng lớn sỉa luôn hai tay ra trước dùng thế Thôi song mã nguyệt để tấn công hai Ngân-viên một lượt. Đây là một thế tuyệt-kỹ của phái Kim-Bài dùng để đoạt khí-giới trong tay địch.

Tông-Đào sè hai tay như cánh quạt xỉa mạnh vào lưng của hai Ngân-viên.

Lúc đó vì người và vật đứng sát bên nhau nên Tông-Đào xỉa ngay vào Nhuyễn-huyệt của hai Ngân-viên, nên may mà trúng được thì có thể chế-ngự liền được chúng.

Tông-Đào là người võ-công cao cường lão lại dùng tuyệt-kỹ của môn phái mình, xuất thủ nhanh như chớp, đôi bàn tay chọt tới nghe vút một tiếng kinh người.

Nhưng trong khi đôi tay của Tông-Đào vừa xỉa tới gần hông của hai Ngân-viên, thì bỗng nhiên chúng rú một tiếng dài rồi lẹ làng chuyển mình thay đổi phương vị, từ chỗ đứng ngang nhau chúng lại xê-dịch con đứng trước con đứng sau...

Cách biến-đổi ấy thật vô cùng đột ngột, làm cho Tông-Đào không sao thu hồi hai ngọn chưởng lại cho kịp.

Vừa đánh hụt, Tông-Đào bỗng nghe phía trước ngực và sau lưng bị đau nhói lên vì Ngân-viên chụp nhằm.

Lúc đó Tông-Đào đã kinh hoàng đến tột độ...Vì trong lúc phóng luôn ra một lượt hai ngọn chưởng ngực và lưng lão bị để hở, mà Ngân-viên lại xuất thủ một cách quá mau lẹ không sao tưởng-tượng được, đánh hụt chưa kịp xoay trở gì, thì Tông-Đào đã bị đối phương chụp trúng rồi.

Tông-Đào khẽ chuyển mình định vùng vẫy và tìm cách đối phó với đối phương như nào ngờ chưa kịp xuất thủ thì bỗng thấy trên cần cổ đau nhói dữ dội.

Tông-Đào đã bị Ngân-viên chụp thêm lên cổ chắc cứng...

Lúc bấy giờ Tông-Đào biết rõ mình không sao thoát khỏi được mấy bàn tay bén nhọn của Ngân-viên, nên lão ta nhìn quanh rồi gọi lớn :

— À, hai cô Đinh còn chưa chạy hay sao ?

Vừa nói xong, Tông-Đào bỗng thấy lưng, ngực và cổ mình nhẹ hẳn và hai Ngân-viên kêu lên chí choé mấy tiếng.

Dường như chúng ra hiệu cho nhau để buông Tông-Đào ra.

Quay lại nhìn, lúc đó hai Ngân-viên đã thối lui ra phía sau.

Trong lúc cấp bách và sự việc xảy ra một cách bất ngờ như thế, Tông-Đào không nghĩ ra, ai đã đến cứu mình như thế.

Nhưng định thần nhìn kỹ bốn phía một lượt, Tông-Đào vẫn không thấy ai đâu khác lạ.

Lúc đó cánh cửa sắt đã đóng lại kín mít, còn chị em họ Đinh đang đứng sững sờ, sắc mặt lộ vẻ sợ sệt vô cùng.

Sau khi buông Tông-Đào, hai Ngân-viên đứng trong một góc, hai tay buông xuôi, thái độ rất là hòa dịu cung kính, không có một ý gì chống lại với Tông-Đào nữa cả.

Trước tình hình lạ lùng đó, Tông-Đào rất ngạc-nhiên vô cùng, vì lúc nãy, nếu Ngân-viên chỉ siết mạnh là thế nào Tông-Đào cũng phải bị gãy cổ mà chết, nhưng tại sao chúng lại buông ra bất thình lình như thế ?

Thật là khó hiểu...

Tông-Đào đứng sững-sờ trong giây lát rồi hỏi :

— Tại sao bọn ngươi không hại ta ?

Hai Ngân-viên đều kêu chí choé lên một tiếng...

Tông-Đào không thông hiểu tiếng vượn, cho nên không biết ý chúng muốn nói gì... Lão chỉ đứng tần ngần nhìn sững hai Ngân-viên.

Bỗng nhiên một Ngân-viên quay mình lại, giơ cao tay lên đánh ngay đầu con đứng gần bên, nhưng khi đánh đến nửa chừng nó liền rút tay lại và thối lui.

Tông-Đào nhìn thấy cử chỉ của Ngân-viên như thế, lòng rất cảm động vô cùng.

http://tieulun.hopto.org

Vì lão đã hiểu rõ ý của Ngân-viên: khi trước đây, tại tòa Đại-sảnh, lúc Nguyên-Bình giao tranh với Ngân viên, họ Từ đã thủ thắng, nhưng lại nghĩ tình nhân-nhượng không sát hại Ngân-viên, nên giờ đây chúng lại nhượng Tông-Đào vì biết Tông-Đào cùng phe với Nguyên-Bình...

Tông-Đào thở một hơi dài :

— Các ngươi biết tri ân báo đức như thế thật là điều đáng mến vô cùng. Nhưng chủ nhân của các ngươi còn đang ở đâu đây, người ấy sẽ trách phạt các ngươi không ?

Lúc đó hai Ngân-viên nhìn nhau một lượt rồi cùng giơ tay điểm tất cả ba người và chỉ chỉ xuống đất, ra dấu cho tất cả đều phải ở lại chỗ này chớ đi đâu tất cả...

— Ra dấu xong chúng lẹ làng quay mình vọt đi...

★

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI TÁM

Nguyên-Bình đánh lui Nam-Hải kỳ-tẩu

Lúc hai Ngân-viên đi khuất bóng Đinh-Linh, Đinh-Phượng mới hoàn hồn lại được.

Đinh-Linh hỏi :

— Bộ hai Ngân-viên ấy có quen biết với Tông đại-hiệp sao ?

Tông-Đào lắc đầu :

— Không, vì trước đây Nguyên-Bình có lần tha cho chúng, chúng lại biết ta là bạn của họ Từ, thế cho nên không hại ta...

Đinh-Phượng xen vào :

— Như thế thì, tuy chúng nó là loài thú, nhưng còn biết điều ân-nghĩa hơn người...

Tông-Đào thở dài :

— Thôi chớ nhắc đến chuyện đáng buồn ấy làm gì nữa. Hai cô hãy đứng đây, để ta dò lần lên trên ấy xem sao...

Tông-Đào chưa dứt lời thì đã thấy một bóng trắng xẹt đến, một Ngân-viên đã phi thân xuống hầm.

Ba người đều giật mình kinh-ngạc, chưa biết Ngân-viên trở lại đây có chuyện gì lành hay dữ.

Bỗng thấy Ngân-viên lẹ-làng nhảy đến bên cạnh ba người...

Đến trước mặt ba người, Ngân-viên nhoẻn miệng cười vui.

Tông-Đào hỏi thử :

— Có chuyện gì thế ? Hay bên trên đã vắng người ?

Ngân-viên lắc đầu lia-lịa rồi giơ tay ra hiệu cho tất cả ba người nhứt định phải ở luôn tại đây, chớ rời đi một bước.

Tông-Đào suy-nghĩ hồi lâu rồi hỏi thêm :

— Nếu chừng nào lên được, ngươi có thể đến cho chúng ta hay không ?

Ngân-viên gật gật đầu.

Bỗng nghe từ phía trên có tiếng hú dài của Ngân-viên khác, Ngân viên này hú trả lời rồi lẹ-làng một mình vọt trở lên.

Lúc ấy hai chị em họ Đinh lộ vẻ lo-lắng vô cùng.

Đứng sững-sờ hồi lâu, hai chị em bỗng thở dài :

— Không biết bây giờ Quỉ-vương-cốc đã ra sao rồi...

Tông-Đào buồn rầu đáp :

— Các cô phải chuẩn-bị tinh-thần trước để chịu-đựng với cảnh đau khổ đi...

Đinh-Phượng hỏi :

— Chuẩn-bị như thế nào bây giờ ?

Tông-Đào đáp :

— Theo ý-nghĩ của ta thì chắc bây giờ Quỉ-vương-cốc đã thành bình-địa rồi, xương trắng máu đào phơi chảy khắp nơi, có lẽ bây giờ chỗ này đã thành hang của Quỉ thật sự rồi !

Hai chị em họ Đinh nghe nói đến đây đều cúi đầu lặng thinh không nói lấy một lời.

Lúc bấy giờ 2 nàng đều buồn dàu-dàu, thỉnh-thoảng lại giơ tay chùi nước mắt.

Tông-Đào nhìn 2 nàng giây lát rồi bảo :

— Hai cô chớ nên buồn như thế, không ích lợi gì cả...

Đinh-Linh thở dài :

— Tông Đại-hiệp nói nghe dễ-dàng quá, chỉ trong giây-lát, nhà cửa tan-nát, gia-quyến chết chóc, trước kia gia-đình vui-vẻ bao nhiêu rồi giờ đây chỉ còn lại có mình chị em tôi côi-cút như thế này, làm sao không buồn cho được ?

http://tieulun.hopto.org

Trong lúc Đinh-Linh nói như thế thì Đinh-Phượng lại khóc rấm-rức.

Tông-Đào lại nói tiếp :

— Cô Linh nói như thế cũng đúng, nhưng từ trước đến nay, Quỉ-vương-cốc đã dẫy đầy quỉ-khí, trong giới võ-lâm, đối với Quỉ-vương-cốc, chỉ có sợ sệt mà không kính-mến.

Tuy 2 cô, tính chất có khác, sanh trong bùn mà chẳng dính mùi bùn, nhưng dù sao cũng mang tiếng là người của Quỉ-vương-cốc...

Lần này, tuy hai cô gặp nhiều thống-khổ, nhưng biết đâu cũng như chim Phượng chịu trui rèn để rồi sống lại một cuộc đời mới, ta nói như thế có phải không ?

Nghe Tông-Đào giải-thích một hơi, Đinh-Linh gượng cười :

— Tông Đại-hiệp nói cũng có lý, nhưng nếu bây giờ bảo chúng tôi quên liền tất-cả các điều thống khổ và cừu-hận, thì thật đó là chuyện không sao làm được.

Tông-Đào bỗng cười dài :

— Ai bảo các cô quên cừu-hận ? Dịch-thiên-Hành đã cấu kết với Bắc-hải Diên-tiên, đâu có phải chỉ để đối phó với một mình Quỉ-vương-cốc đâu... Rồi đây chắc có lẽ trong giới võ-lâm, tất cả đều phải bị chúng hại, như thế thì ai ai cũng phải liên-kết lại để đối phó, chừng đó các cô sẽ có nhiều cơ-hội để báo thù...

Nghe Tông-Đào nói như thế, hai người đều lặng thinh suy nghĩ...

Tông-Đào vừa bước tới mấy bước, bỗng nhiên đứng lại rồi hỏi :

— À, viên mật rắn ấy còn không ?

Đinh-Linh đáp :

— Tôi đã giấu kỹ, thì tự-nhiên là phải còn...

Tông-Đào lại nói tiếp :

— Sau khi rời khỏi nơi đây, hai cô muốn cùng đi chung với tôi hay không cũng được, nhưng phải nhớ kỹ rằng còn đi tìm thêm ba vị thuốc nữa...

Đinh-Linh, Đinh-Phượng đều gật đầu đồng ý...

Đinh-Phượng lại tiếp :

— Không phải tôi đi một mình, nhưng cố mời sư phó cùng đi theo...

Tông-Đào gật gật đầu :

— Nếu Huyền-vũ-cung biết Quỉ-vương-cốc đã bị nạn, Thiên-Huyền đạo trưởng vẫn còn dám nhận cô là đồ-đệ, thì đó là điều rất may vô cùng, giờ đây cô lại định nhờ lão ấy giúp, sợ e khó có kết quả...

Đinh-Phượng ngẫm-nghĩ hồi lâu rồi đáp :

— Tôi tin có thể được...

Tông-Đào nhếch mép :

— Tuổi cô còn trẻ lắm... tự nhiên là chưa thấu đáo hết thế-thái nhân-tình, đến lúc đó rồi cô sẽ biết thêm.

Trong lúc đang bàn-bạc tới lui, bỗng nghe một tiếng hú dài của Ngân-viên.

Ba người ngừng đầu lên nhìn, thì đã thấy một Ngân-viên lẹ làng chạy xuống hầm, bước đến gần ba người rồi giơ tay chỉ lên phía trên hai lượt...

Ba người chưa kịp hỏi gì thì Ngân-viên đã phóng mình đi...

Tông-Đào suy-nghĩ hồi lâu rồi bảo :

— Tình hình này thì chúng ta đã có thể lên được rồi. Bây giờ hai cô hãy ở lại đây chờ, để ta lên xem thử coi ra sao...

Đinh-Linh đáp :

— Tông đại-hiệp ơi ! Nếu không nhờ người, thì có lẽ bây giờ chúng tôi đã chết rồi, bây giờ người chớ vì chúng tôi mà cực nhọc hay mạo-hiểm thêm gì nữa...

Để chúng tôi cùng lên dọ xem coi tình-hình ra sao cũng được...

Tông-Đào mỉm cười :

— Cô Linh ơi ! Ai đi lên trên đó cũng thế mà thôi...

Nguyên-do là vì Tông-Đào biết rõ chị em họ Đinh tuy là người trong Quỉ-vương-cốc, nhưng tánh-tình lại rất ngay thẳng thuần-hậu, lại thêm, gần đây được sống gần nhau, Tông-Đào đã thấy rõ tình-ý của hai nàng, thế nên Tông-Đào rất cảm mến chị em họ Đinh...

Dằn-dừ trong giây lát rồi 3 người cùng đi một lượt.

Lúc đó, trong ba người chưa thò mặt ra ngoài nhưng đã ngửi thấy một mùi hăng hăng khét lẹt rất khó-chịu.

Tông-Đào liền giơ tay chặn 2 chị em họ Đinh lại, rồi định thần nghiêng mình nhìn ra ngoài...

Bỗng thấy lão ta đứng sững sờ rồi chắc lưỡi thở dài.

Hai chị em họ Đinh lật-đật hỏi :

— Gì thế Tông Đại-hiệp ?

Tông-Đào lắc đầu ra dáng thiểu não, bước tới mấy bước rồi bảo :

— Hai cô ra mà xem...

http://tieulun.hopto.org

Hai chị em họ Đinh bước theo phía sau Tông-Đào, ra phía ngoài.

Chỉ thấy trước mặt mọi người tất cả đều thành bình-địa, mặt đất phủ một lớp tro tàn.

Đó đây lửa còn ngún một vài chỗ trên những chiếc thây ma cháy đen. Bây giờ Quỉ-vương-cốc đã thành một đống gạch đá vụn.

Chỉ còn mấy thân cây lớn, lửa không cháy hết được, nhưng cành lá cũng đều xác-xơ khô héo, đứng trơ-vơ, lạc lõng giữa đám tro tàn.

Đó đây vài nắm xương cháy đen càng làm cho cảnh-tượng tiêu-điều, thê-lương đến tột-độ.

Ba người đứng tần ngần không nói lấy được một lời. Tông-Đào bỗng quay lại nhìn thấy mặt 2 chị em họ Đinh đều ràn-rụa nước mắt...

Trong giây lát, Tông-Đào rán gượng cười làm vui :

— Cô Linh ơi ! Hãy bớt cơn sầu não...

Đinh-Linh từ-từ lau nước mắt rồi hỏi :

— Bây giờ Tông Đại-hiệp định đi đâu ?

Tông-Đào suy-nghĩ hồi lâu rồi đáp :

— Tôi phải đi tìm xem coi Nguyên-Bình theo vợ chồng lão Nam-Hải Kỳ-tẩu có gặp chuyện gì bất trắc không ?

Đinh-Linh gật đầu :

— Chị em tôi xin cùng đi với Đại-hiệp...

Tông-Đào đáp :

— Được lắm...

Bỗng nhiên Đinh-Linh kề tai Đinh-Phượng nói nhỏ mấy câu.

Tông-Đào cười ha-hả :

— Hai cô tính toán gì đó ?

Tông-Đào vừa dứt lời thì hai chị em họ Đinh đã lẹ làng bước tới trước mặt Tông-Đào rồi quì xuống.

Hành-động bất-ngờ ấy, vượt hẳn ngoài ý-nghĩ của Tông-Đào, làm cho lão giựt mình, ngạc-nhiên hỏi :

— Gì thế ?

Đinh-Linh thưa :

— Chị em chúng tôi bây giờ côi-cút không nơi nương tựa, chúng tôi xin tôn Đại-hiệp làm...

Không đợi Đinh-Linh dứt lời Tông-Đào đã chặn ngang :

— Phải Kim-Bài chúng tôi không có qui-luật thu nhiều đệ-tử...

Dường như Đinh-Linh đã đoán trước được câu trả lời ấy, thế nên cứ nói tiếp :

— Chị em chúng tôi xin tôn Đại-hiệp làm nghĩa-phụ !

Tông-Đào giựt mình, chưa kịp trả lời ra sao, thì Đinh-Linh và Đinh-Phượng đã cúi mình xuống lạy :

— Xin nghĩa-phụ cho chúng con làm lễ...

Tông-Đào cười ha-hả :

— Không ngờ gần xuống mồ, mà ta còn thêm được hai đứa con !

Hai chị em họ Đinh nghe nói như thế, đã biết Tông-Đào đồng-ý, nên rất vui mừng liền đứng dậy.

Tông-Đào lắc đầu lia-lịa :

— Không được !...

Đinh-Linh giựt mình :

— Tại sao thế nghĩa-phụ ?

Tông-Đào làm mặt nghiêm :

— Hai cô nhận ta là nghĩa-phụ, ít ra ta cũng phải có chút gì để cho các cô gọi là lễ kiến-diện. Ta làm thân ăn-mày, không có lấy một bộ đồ lành để mặc, bây giờ tìm đâu ra món gì để tặng cho hai cô đây ?

Đinh-Linh, Đinh-Phượng nghe Tông-Đào bông-đùa như thế, hai người đều phì cười... Tông-Đào cũng ha-hả cười theo. Nhờ đó mà không khí buồn thảm cũng vợi đi được một phần...

***

Quay lại nhìn đống tro tàn một lần chót, ba người từ-từ ra khỏi núi. Đi trong giây lát, mới nhìn thấy được cảnh cây cỏ xanh um tươi-tốt, nhưng lúc đó, tư-bề im-lặng, không một bóng người, một tiếng gà gáy hay chim kêu gì cả.

Dường như tất cả đều kinh-hoàng sau một trận tàn-sát và hỏa-hoạn dữ-dội...

Lúc đó ba người cũng chưa nghĩ ra là vợ chồng Nam-Hải đã đem Từ-nguyên-Bình đi đâu...

Sau khi bàn bạc với Tông-Đào, Đinh-Linh thấy rằng vợ chồng Nam-Hải Kỳ-tẩu có thể đi về hai hướng.

Một là họ có thể đi về phía ngôi cổ-mộ của Cô-độc lão-nhân, cũng có thể họ đem Nguyên-Bình về vùng Nam-Hải, vì thế cho nên

http://tieulun.hopto.org

nhóm Tông-Đào quyết-định đi về phía ngôi cổ-mộ để tìm, nếu không gặp, sau đó sẽ đi về miền Nam-Hải...

Bàn tính xong, nhóm Tông-Đào liền đi về phía ngôi cổ-mộ.

∴

Nhắc lại lúc trước Nguyên-Bình nghe lời khuyên của Tông-Đào nên chịu đi theo vợ chồng Nam-Hải Kỳ-tầu, nàng áo-đỏ, Mai-nương, lão gù, lão lùn, đi ra khỏi Quỉ-vương-cốc.

Ra khỏi núi, mọi người đều lên lưng ngựa, Nguyên-Bình được nhường cho một con tuấn-mã màu hồng-táo thật đẹp.

Đoàn kỵ-mã vượt tới như bay, đã có mấy lần, Nguyên-Bình hỏi bọn họ sẽ đi đến nơi nào nhưng tất cả mọi người đều lắc đầu không đáp lấy một lời, riêng về nàng áo đỏ thỉnh-thoảng nàng nhìn Nguyên-Bình với đôi mắt u-buồn, sầu-khổ vô cùng nhưng nàng cũng như mọi người khác cứ im lặng không nói lấy lời nào.

Nguyên-Bình lo ngại ngẫm nghĩ:

— Bây giờ thì ta đã bằng lòng theo bọn họ rồi, tất nhiên là phải chịu sự sai khiến của họ, nếu có hỏi thêm thì cũng chỉ gây ra phiền phức mà thôi vì thế mà chàng lặng thinh không hỏi thêm gì nữa...

Chỉ trong giây lát, đoàn người đã đi được hơn hai mươi dặm đường. Trong lúc bất ngờ chàng quay lại nhìn thì thấy Quỉ-vương-cốc khói đen lên mịt trời.

Chàng giựt mình gò cương, con tuấn mã chồm lên rồi đứng hẳn lại, hai chân trước nó giơ lên cao mình đứng hẳn làm cho Nguyên-Bình suýt tế, may nhờ hai lão gù và lùn đang đi kề bên lẹ tay giữ lấy đầu ngựa nên Nguyên-Bình không bị rớt xuống đất.

Vợ chồng Nam-Hải kỳ tầu cũng lật đật gò cương hỏi:

— Gì thế ?

Nguyên-Bình giơ tay chỉ :

— Quỉ-vương-cốc hốt nhiên phát hỏa chắc có lẽ đại họa đã xảy ra...

Nam-hải kỳ-tầu gật đầu :

— Phải rồi...

Nhìn thấy khói lửa, Nguyên-Bình đoán rằng Quỉ-vương-cốc đã gặp tai vạ, nhưng chưa chắc hẳn, giờ lại nghe Nam-hải kỳ-tầu quả-quyết như thế chàng giựt mình lo ngại...

Chàng sững-sờ hồi lâu rồi hỏi thêm :

— Tại sao lại biết rõ như thế ?

Nam-hải kỳ-tầu lạnh lùng đáp :

— Dịch-thiên-Hành đã cho rất nhiều tay chân bộ hạ nằm trong Quỉ-vương-cốc thì chỉ một mình lão ta cũng đủ sức gây rối cho họ Đinh rồi, thêm nữa lại có Bắc-hải Diêu-Tiên và hai con Ngân-viên nữa thì có lẽ cho tới bây giờ, ở Quỉ-vương-cốc không còn một mạng nào sống sót được...

Nguyên-Bình nghe nói như thế trong lòng rất đỗi kinh-hoàng.

Trong lúc đó, Nguyên-Bình không kịp phân-bua gì cả, chàng liền quay ngựa cho chạy trở lại, nhưng vừa đi được mấy trượng thì từ phía sau đã nghe tiếng hét to của Nam-hải kỳ-tầu.

Trong lúc đó Nguyên-Bình bỗng cảm thấy một sức ép nặng nề dồn tới, rồi tiếp theo sau chàng thấy hoa mắt...

Định thần nhìn kỹ thì thấy một bóng người đã đứng sững trước mặt chàng, và con tuấn-mã của chàng bỗng đứng hẳn lại.

Nguyên-Bình ngửng mặt lên nhìn thì thấy Nam-hải kỳ-tầu đang chặn đầu ngựa chàng, lão quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình, trong lúc đó các người trong phái Nam-hải cũng đều quay trở lại.

Nam-hải kỳ-tầu hỏi lớn :

— Ngươi định đi đâu ?

Nguyên-Bình đáp :

— Vân-Mộng nhị-kiều của Quỉ-vương-cốc là bằng hữu của tôi, đã mấy lần hai nàng ra ơn cứu mạng tôi, tôi không thể nào đứng nhìn chị em nàng bị hại mà không tìm cách tiếp cứu...

Nam-hải kỳ-tầu nạt lớn :

— Hừ, nói bậy, ngươi đã có danh nghĩa vợ chồng với ái-nữ ta, nhưng tại sao lại còn lai-vãng với bọn ấy ? Phải trở lại theo chúng ta ngay !

Nguyên-Bình là một thanh niên có nhiều nhiệt-huyết, nên khi nghe Nam-hải kỳ-tầu bảo Quỉ-vương-cốc bị tai-vạ lớn, chàng nghĩ ngay đến chị em họ Đinh, giờ đây, Nam-hải kỳ-tầu ngăn chàng, thì làm sao chàng tuân lời cho được.

Vì thế cho nên chàng lắc đầu:

— Không được, tôi phải đi...

Nam-Hải kỳ-tầu nạt lớn :

— Trở lại mau !

Vừa nói, Nam-hải kỳ-tầu vừa giơ tay ra ấn ngay đầu ngựa của Nguyên-Bình, một sức dồn ép mãnh-liệt phi-thường đẩy con tuấn-mã quay hẳn trở lại.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình giựt mình vừa ngửng đầu lên thì gặp ngay đôi mắt của nàng áo đỏ.

Chàng thấy sắc mặt nàng lúc ấy rất lạ lùng, không phải giận, cũng không phải hờn, nhìn nàng, Nguyên-Bình không sao đoán được tâm tư nàng lúc ấy ra sao...

Nguyên-Bình biết rõ võ-công của Nam-hải kỳ-tẩu rất trác-tuyệt, có thể nói rằng ở địa đệ nhứt trong thiên-hạ hiện nay, chỉ khẽ giơ tay xô nhẹ, con tuấn-mã quay lại êm ru, mới thấy rõ lực đạo của lão ta vừa mãnh liệt vừa thuần dịu làm sao !

Nguyên-Bình biết rõ rằng trong tình-hình này, nếu có muốn tách ra trở lại Quỉ-vương-cốc để cứu Vân-Mộng nhị-kiều là điều không thể nào làm được...

Nhưng, khi biết chị em họ Đinh đã bị nạn, mà chàng không đi cứu được, chàng thấy đau-khổ vô cùng !

Vì thế cho nên khi vừa quay lại, đụng mặt với nàng áo đỏ, chàng liền lẹ làng vọt mình ngang bay ra phía ngoài xa...

Chuyện đã xảy ra một cách bất ngờ như thế, vượt hẳn ngoài ý-liệu của mọi người, hai lão gù và lùn định ngăn chàng lại nên lật-đật phóng ra hai ngọn chưởng đánh về phía sau lưng Nguyên-Bình...

Nhưng thân pháp của chàng nhanh như chớp, nên hai ngọn chưởng vừa phát ra, là Nguyên-Bình đã rơi ra ngoài xa cánh 3, 4 trượng...

Nguyên-Bình vừa chấm chân xuống đất đã vọt thêm ra xa đến hơn một trượng, mặc dù chàng đã phóng mình nhanh như chớp, nhưng trong lúc ấy, chàng lại cảm thấy bên mình có một trận gió lướt qua rồi tiếp theo sau là một sức ép dìu dịu từ phía trước dồn lại về phía mặt chàng...

Ngọn chưởng-phong ấy rất vô cùng mãnh-liệt làm cho Nguyên-Bình ngộp không sao thở được.

Nguyên-do là lúc ấy Nguyên-Bình định tìm cơ-hội để chạy luôn nào ngờ bị sức ép nặng nề ấy, chàng thấy mình như bị va vào một vách tường, không sao bước thêm được một bước nữa.

Nguyên-Bình đã biết rõ mình bị một tay cao-thủ vô cùng lợi hại đang dùng chưởng phong chặn đường mình, thế nên chàng đành đứng khựng lại.

Chàng định thần nhìn về phía trước thì thấy rõ đó là Tiêu-phu-nhân, người đàn bà đẹp, vợ của Nam-hải Kỳ-tẩu.

Tiêu phu-nhân hơi lộ sắc giận, bà ta nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình, lạnh-lùng bảo :

— Từ công-tử, người nghĩ con gái tôi là không xứng-đáng, nên mới bỏ mà đi để dứt tình như thế...

Nguyên-Bình lật-đật thưa :

— Tôi nào có dám bỏ đi ? Tôi chỉ gấp rút lo đi cứu người mà thôi...

Tiêu phu-nhân cười lạt :

— Ai không biết Vân-Mộng Nhị-Kiều đã nổi tiếng là 2 Quỉ-nữ, công-tử có qua lại gì với họ, mà nay lại nóng lòng đi cứu họ như thế ?

Nguyên-Bình nghe Tiêu phu-nhân nói động chạm tới 2 chị em họ Đinh lòng chàng rất giận, nhưng trong thâm-tâm thật ra, chàng rất yêu mến nàng áo đỏ, mà vẫn không hề chú-ý đến một người nào trong số chị em họ Đinh.

Nhưng cũng chỉ vì 2 người ấy là người chàng đã gặp đầu tiên trong khi đặt chân vào chốn giang-hồ, kết làm bằng hữu, 2 bên có rất nhiều cảm-tình với nhau.

Một phần nữa tánh của người còn trẻ, tinh khí còn hăng, càng bị dồn ép nặng thì lại càng phản ứng mạnh, vì đó mà chàng nổi giận nói lớn :

— Đúng lắm, 2 nàng đều là người của Quỉ-vương-cốc, nhưng dù sao cũng còn khá hơn những người trong phe Nam-Hải.

Lúc đó thì Nam-hải Kỳ-tẩu cũng đã đứng sát sau lưng Nguyên-Bình tự hồi nào.

Khi nghe Nguyên-Bình nói như thế lão tỏ vẻ giận :

— Thôi, đừng có nói bậy.

Lúc đó Nguyên-Bình đã liều, nên không còn kể gì nữa :

— Ai nói bậy ? Các người bảo chị em họ Đinh không phải là người trong chính-phái, nhưng từ trước đến nay họ chưa hề nhận đùa là vợ là con trong khi chưa biết người ta ra sao mà cũng...

Nguyên-Bình vừa nói đến đây bỗng nghe nàng áo đỏ rú lên một tiếng lớn, mọi người đều giựt mình quay lại thì thấy sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy trông thật ghê sợ vô cùng.

Vợ chồng Nam-Hải kỳ-tẩu liền gọi lớn :

— Con ơi !

http://tieulun.hopto.org

Mai-nương thì lẹ làng vung gậy trúc dùng luôn hai thế Phượng-hoàng điểm đầu và lưu-tinh mãn nguyệt để tấn-công Nguyên-Bình, bà ta vừa đánh vừa mắng :

— Ngươi thật là đồ súc-sanh vô-tình, vô-nghĩa, thà ngươi chết đi còn hơn là sống để báo đời người khác...

Võ-công của Nguyên-Bình cũng đã đến mức thế nên chàng không để ý gì đến Mai-nương, mà cũng không muốn đánh trả làm gì. Chàng chỉ khẻ lách mình là đã tránh được hai ngọn đòn độc-hiểm của Mai-nương.

Nhưng chàng vừa tránh hai ngọn đòn ấy rồi thì bỗng nghe hai lão gù và lùn gọi lớn :

— Tiểu-thơ không xong rồi...

Quay lại nhìn thì thấy nàng áo đỏ đã tử trên ngựa té lăn xuống đất, nhưng cũng may, nhờ Mai-nương quay mình lại kịp ôm nàng vào lòng.

Nguyên-Bình đứng sững-sờ rồi ngẫm nghĩ thấy lời nói của mình vừa rồi thật là quá đáng, xem như nàng áo đỏ là một thiếu-nữ trắc-nết lang-tâm, sự thật thì chàng cũng biết rằng chỉ vì nàng rất yêu chàng thế nên mới nói những lời ấy...

Trước tình-hình ấy, Nguyên-Bình thấy đã không ổn, nhưng chàng cũng khó mà nhận lỗi cho được, vì tánh chàng rất kiêu-kỳ, nếu đã nói ra rồi thì không khi nào chịu rút lại...

Bỗng thấy vợ chồng Nam-Hải, kỳ-tầu lật-đật đi về phía nàng áo đỏ.

Lúc bấy giờ Nguyên-Bình thấy không còn ai đứng gần bên mình, chàng thấy không nên để lỡ cơ-hội tốt ấy, nên lật-đật chạy đi để mong thoát khỏi phe Nam-Hải, chạy về Qui-vương-cốc để cứu chị em họ Đinh.

Nhưng nào ngờ chàng chỉ chạy chừng được lối nửa dặm bỗng nghe từ phía sau lưng có tiếng nạt lớn, tiếng nạt nổ lên vang rền như núi lăn đá lở, như sấm sét vang rền...

Nguyên-Bình quay đầu lại nhìn thì thấy vợ chồng Nam-hải kỳ-tầu đang song song chạy tới rượt theo chàng.

Lúc đó Nguyên-Bình kinh-hoàng đến tột độ vì chàng biết rằng tuy đôi bên còn cách nhau đến hai, ba mươi trượng nhưng hai người lướt nhanh tới, gió cuốn vù-vù thì đủ biết rằng chỉ trong giây lát là thế nào cũng theo kịp chàng.

Nhìn kỹ thì thấy mặt hai người đều xanh như chàm, rõ ràng họ đã tức giận đến tột-độ...

Lúc bấy giờ lòng Nguyên-Bình rất hồi-hộp, tim đập mạnh vô cùng.

Chàng ngẫm-nghĩ không biết nàng áo đỏ hiện giờ này đã ra sao...

Nghĩ đến đây, chàng thấy hối hận vô cùng, tiếp theo sau, là tinh thần đều tan mất chân chạy chậm lại, mà thực ra dù cho chàng gắng hết sức bình sanh cũng không sao chạy thoát khỏi vợ-chồng Nam-hải kỳ-tầu.

Trong lúc đang hoang mang lo nghĩ nên chân chậm lại đôi chút Nguyên-Bình bỗng nghe hai làn gió vượt vun vút qua, chàng nhìn lại thì vợ chồng Nam-hải kỳ-tầu đã vượt qua khỏi chàng.

Nhưng khi vừa qua khỏi chàng, Tiêu phu-nhân lại khẽ xoay mình rồi lại vọt ra phía sau lưng chàng, như thế thì Nguyên-Bình đã lọt vào thế bị vây cả hai mặt trước và sau, không phương gì trốn thoát được cả...

Lúc đó Nguyên-Bình biết rõ rằng, dù cho mình có thi thố tài năng gì thì cũng không sao trốn thoát được, thế nên chàng đứng khựng lại hỏi :

— Tiêu cô-nương có sao không?

Vì chàng quá lo lắng cho nàng áo đỏ cho nên đã hỏi với một giọng đầy chân thành.

Nhưng hỏi câu ấy giữa tình thế gay go nầy, nghe qua chẳng khác gì một câu khôi hài.

Sắc mặt đã xanh như chàm, Nam-hải kỳ-tầu nghe câu hỏi ấy, mặt lão lại càng tỏ vẻ khó chịu thêm, lão hét lớn :

— Đỡ đây, đừng nói nhiều lời vô ích.

Nguyên-Bình giựt mình lo ngại, chàng lạnh-lùng bảo :

— Thực ra tôi đã chết rồi, chính nhờ lão tiền bối đã cứu tôi sống lại, giờ đây nếu người cần đánh chết tôi, thì đó là điều rất công-bằng, tôi đâu cần gì phải đỡ...

Xin lão tiền-bối cứ tự-tiện...

Nam-Hải kỳ tầu đã giận đến cực độ, vì sau khi nàng áo đỏ tẻ xuống ngựa, tuy đã được Mai-nương đỡ kịp thời, nhưng lúc đó đã hôn-mê bất tỉnh...

Nam-Hải Kỳ-tầu biết rõ tánh con gái mình rất kiêu-kỳ, tất cả

http://tieulun.hopto.org

các trang nam-tử trong thiên-hạ hiện nay chưa chắc có ai là đã lọt được vào mắt xanh của nàng, mà giờ đây lại bị Nguyên-Bình hạ-nhục thì cũng có thể vì đó mà uất-ức, nghẹn-cổ chết luôn...

Vì thế cho nên lão hừ một tiếng rồi bảo :

— Ngươi có đỡ thì cũng chết, mà không đỡ thì cũng chết, chỉ có thế thôi...

Nguyên-Bình nghiêm-giọng :

— Xin lão tiền-bối cứ ra tay, đừng nói gì thêm nữa.

Nam-hải kỳ-tẩu la lớn :

— Phu-nhân định như thế nào ?

Tiêu phu-nhân lại hỏi :

— Từ công-tử có suy nghĩ kỹ chưa ?

Nguyên-Bình nghiêm giọng :

— Thưa phu-nhân, lịnh-ái là người thiên-tư, quốc sắc, thế thượng vô-song, đáng quí thật, nhưng cứ bức bách nhau như thế này mãi, bị mất cả tự do, tôi không sao tuân lịnh được... Xin hai lão tiền-bối cứ tự tiện ra tay đi...

Nam-hải kỳ-tẩu gằn :

— À... được lắm !

Vừa nói lão ta vừa lẹ-làng xỉa luôn hai tay ra phía trước.

Võ-công của Nam-hải kỳ-tẩu đã đến mức quán-tuyệt thiên-hạ, từ khi đem hơi Âm-hàn trong chiếc đỉnh Hàn-ngọc truyền sang cho Nguyên-Bình, lão bị tiêu hao chân lực rất nhiều, nhưng giờ đây lão đã phục nguyên lại y như lúc trước...

Tuy trong hai ngọn chưởng ấy, lão chỉ dùng có bảy phần sức, nhưng mãnh lực có thể nói là cái thế vô song, chỉ nghe « bình » một tiếng vang dậy, rồi cát bay đá chạy, gió nổi vù-vù, sức mạnh muôn ngàn cân đã dồn ép tới phía trước ngực của Nguyên-Bình nhanh như chớp...

Lúc đầu, Nguyên-Bình định đứng yên một chỗ, để chịu đựng hai ngọn đòn ấy, nhưng khi ngọn đòn vừa phát ra, chàng chưa kịp vận chân-khí để chịu đựng thì bên tai đã nghe nổ bùng một tiếng chát chúa, rồi sau đó chàng thấy trước mặt mình có ánh sáng lập lòe như muôn ngàn tia lửa...

Cũng trong lúc đó, chàng thấy ngực mình như bị chùy sắt đập mạnh vào, rồi sau đó chàng mửa ra một búng máu tươi...

Nguyên-Bình cố gắng nhịn không cho máu vọt ra thêm nữa... vì

thế mà thân hình chàng lảo-đảo như diều gặp gió mạnh rồi ngã vật ra phía sau cách xa hơn hai trượng lưng đập mạnh vào một gốc cây to.

Bị va mạnh vào gốc cây, chàng lại mửa thêm một búng máu...

Nguyên-Bình lúc ấy thấy thất vọng vô cùng, chàng ngẫm-nghĩ nếu Nam-hải kỳ-tẩu ra tay ác liệt như thế, thì có lẽ chàng ta sẽ bị hại dưới tay của lão ta rồi.

Chàng gắng gượng vịn gốc cây đại-thọ từ từ đứng dậy, đôi mắt nhìn về phía Quỉ-vương-cốc, khói đang lên mịt trời, bỗng đâu đầu óc chàng lại thoáng nhớ tới lúc trước kia mình đã độn-nhập Thiếu-lâm-tự và gặp biết bao nhiêu nguy-hiểm kinh-hồn như lúc nầy...

Sau khi mửa ra một búng máu tươi, chưa đứng vững thì Nam-hải kỳ-tẩu lại phóng mình tới.

Nguyên-Bình liền miễn-cưỡng vận-dụng chân-khí, với ý-định là chỉ để ổn-định thân-hình cho vững để khỏi bị té mà thôi...

Nhưng lạ thay, trong khi vận-dụng chân-khí, chàng thấy trong cơ thể lại có một trạng-thái rất lạ lùng...

Chàng đã mửa ra một búng máu tươi, tất nhiên là bị thương rồi, mà sau khi bị thương thì chân khí thế nào cũng suy nhược...

Nhưng nào ngờ khi Nguyên-Bình vận chân-khí xong, chàng bỗng thấy một luồng hơi mát lạnh từ huyệt Dũng-tuyền dưới bàn chân chạy lên đến huyệt Thiên-đỉnh rồi sau đó toàn thân thấy nhẹ nhàng khoan-khoái vô cùng, tinh-thần lại sảng khoái thêm, so với lúc trước khi chưa bị mửa máu, chàng lại thấy khỏe hơn nhiều...

Nguyên-Bình còn đang chưa biết nghĩ gì làm gì thì Nam-hải kỳ-tẩu đã lướt tới phía trước mặt.

Lão vẫn lặng thinh phóng tiếp luôn một chưởng ngay ngực Nguyên Bình, lúc đó chàng liền lật-đật co mình về phía sau...

Trong lúc bức bách chàng đã vội quên là phía sau lưng mình có gốc cây to, thế nên vừa lui lại chàng bỗng bị dội, chàng định nhảy tránh sang một bên thì ngọn chưởng đã tới liền...

Bỗng nghe « bình » một tiếng, ngọn chưởng đã đánh trúng ngay ngực Nguyên-Bình. Chàng bỗng thấy khí huyết trong người chạy rần rần như muôn tuấn-mã từ khắp cơ thể tụ-tập về ngực để chống lại với ngọn chưởng ấy...

Thật ra, đó là một sức phản đòn rất tự nhiên và bất ngờ, Nguyên-Bình cũng không ngờ được tại sao lại có như thế, nên khi

http://tieulun.hopto.org

ngọn chưởng mặc dù đã đánh trúng ngực mà chàng vẫn không hề thấy đau đớn gì cả...

Nhưng trong lúc đó Nam-hải kỳ-tẩu lại biến sắc mặt...

Lão hét lên một tiếng :

— Giỏi...

Rồi lại thối lui một bước, lão nhìn Nguyên-Bình với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Lúc đó Tiêu phu-nhơn cũng lướt tới hỏi :

— Gì thế ?

Chẳng những Tiêu phu-nhân lạ lùng trước tình-hình lạ kỳ ấy, nhưng chính Nguyên-Bình chàng cũng không hiểu tại sao dường như chính chàng đã vận dụng nội-công đánh lui Nam-hải kỳ-tẩu... Mà điều quan-hệ hơn hết là lão ấy là một cao-thủ thuộc hàng đệ nhất trong thiên hạ hiện nay...

Nguyên-Bình cũng biết rõ rằng nếu mình đánh lui được Nam-hải kỳ-tẩu thì võ công của mình tất nhiên phải hơn lão, mà đâu có lẽ võ công của chàng lại hơn người ấy được ?

Đó là một điều không sao hiểu nổi, thế cho nên lúc ấy trong lòng chàng nghi hoặc vo cùng...

Bỗng thấy Nam-hải kỳ-tẩu giơ tay nắm lấy Tiêu phu-nhân rồi đồng thối lui.

Tiêu phu-nhân quắc mắt nhìn chồng :

— Tại sao thế ? Sao không đánh chết nó đi ?

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI CHÍN

Nguyên-Bình rượt Bắc-Hải Diên-Tiên . . .

Nam-Hải kỳ-tẩu lắc đầu lia-lịa :

— Chúng ta hãy chạy mau đi thôi !

Tiêu phu-nhân ngạc-nhiên :

— Sao nói lạ-lùng thế ?

Vừa nói, bà ta vừa vùng tay thoát khỏi tay của Nam-Hải kỳ-tẩu rồi lẹ làng quay mình lại vọt tới trước mặt Nguyên-Bình, phóng luôn một lượt hai quyền theo thế Nam-Hải chế xà, tay mặt điểm ngay

huyệt Truyền-cơ, còn tay trái điểm vào Đới mạch ở lưng của Nguyên-Bình, hai huyệt ấy đều là những tử huyệt.

Và đòn ấy cũng là một đòn tuyệt-kỹ của phái Nam-Hải.

Trong đòn ấy có tất cả bảy thế biến hóa, mỗi thế đều dùng một lượt hai ngọn chưởng, đồng thời đánh ngay vào hai yếu huyệt của đối phương, thân pháp đã kỳ-diệu mà lại nhanh như chớp rất khó mà tránh cho được một hơi luôn bảy ngọn đòn tới tấp ấy, thế cho nên đòn ấy rất độc-hại vô cùng.

Lúc ấy trong lòng Nguyên-Bình vẫn còn đang ngạc-nhiên.

Khi thấy quyền của Tiêu phu-nhân vừa đánh tới, chàng không hề có ý-nghĩ gì tránh né cả.

Bỗng nghe bốp bốp hai tiếng ngực và hông của Nguyên-Bình đã bị Tiêu phu-nhân đánh trúng, nhưng cũng trong lúc đó chàng thấy có một luồng chân-khí rất mạnh trong cơ-thể chia làm hai đường xông thẳng đến chỗ huyệt Truyền-cơ và Đới-mạch đánh trả lại hai ngọn quyền của đối-phương.

Bỗng nghe Tiêu phu-nhân « ý » lên một tiếng lớn, cơ-thể run-run rồi thối lui đến hai, ba bước mới đứng vững lại được.

Khi đứng lại được rồi, sắc-mặt bà ta lộ vẻ kinh-hãi vô-cùng...

Sững-sờ hồi lâu, bà ta thất-thanh bảo :

— Hay là nó đã...

Bà chưa dứt lời thì đã nghe Nam-Hải kỳ-tẩu gọi lớn :

— Chạy cho mau !

Nghe gọi, Tiêu-phu-nhân lặng thinh luôn, bà lật-đật quay lại cùng chạy đi với chồng, Nguyên-Bình còn đang sững-sờ chưa biết làm gì, nói gì thì 2 người đã chạy đến gần bên Mai-nương.

Chỉ thấy 2 vợ chồng Nam-Hải Kỳ-tẩu lẹ-làng nhảy lên mình ngựa, lúc đó nàng áo đỏ vẫn còn ngã người trong lòng Mai-nương, bọn họ giục ngựa phóng mình tới trước, bụi cát tung lên mịt mù phía sau lưng.

Đến khi phe Nam-Hải đã đi xa rồi, lòng Nguyên-Bình cũng vẫn còn hoang-mang.

Thật ra chàng cũng chưa hiểu rõ tại sao chân-khí trong người chàng lại biến ra được sức mãnh-liệt phi-thường trong nháy mắt như thế, đánh lui được luôn cả vợ-chồng Nam-Hải Kỳ-tẩu một cách lạ-lùng không sao hiểu được.

http://tieulun.hopto.org

Chẳng những họ đã thối-lui mà lại còn bỏ chạy một cách hốt hoảng, thật là lạ...

Chàng đứng sững-sờ trong giây lát rồi lại vận dụng thử chân-khí, thì thấy cơ thể khỏe khoắn như thường, không thấy có triệu chứng gì mình đã bị thương cả.

Chàng nghĩ, không lẽ mình bị thổ huyết rồi võ-công lại bỗng nhiên tiến lên một cách kỳ dị như thế...

Chàng biết rằng thế nào bên trong cũng có một nguyên nhân nhưng chàng chưa hiểu tới.

Và có lẽ vợ-chồng Nam-hải kỳ-tẩu đã biết rõ nguyên nhân đó, nếu không hiểu tại sao họ lại bỏ chạy một cách hoảng hốt như thế ?

Suy tới nghĩ lui mãi nhưng Nguyên-Bình không sao hiểu được.

Chàng lại nhìn về phía Qui-vương-cốc thấy khói đen càng lúc càng lên cao càng tỏa ra mịt-mù...

Nhớ lại nàng áo đỏ, sau khi bất tỉnh nhơn sự té xuống đất, chàng cũng lo ngại không biết giờ này nàng đã ra sao nhưng khi nhớ đến nàng còn có cha mẹ, Mai-nương và các người trong phe Nam-hải kề bên, mà hiện nay thì chị em họ Đinh lại gặp tay cường-địch, rất cần chàng đến tiếp-cứu hơn ai hết...

Vì nghĩ như thế, nên chàng không do-dự gì cả, liền lật-đật phóng mình chạy tới.

Vừa vọt mình tới, chàng rất ngạc nhiên nhận thấy tại sao thuật khinh công của mình hôm nay lại tiến lên một cách lạ lùng.

Từ lúc nhờ khí Âm-hàn vạn niên trong chiếc đỉnh ngọc nối liền lại được kỳ-kinh bát mạch trong người của chàng nhờ đó mà võ-công của chàng tiến lên một cách vượt bực nên lần này vừa trổ thuật khinh-công, chân điểm xuống đất mình vọt tới là chàng đã thấy đi xa đến được ba, bốn trượng, hai bên tai gió rít vù-vù, chàng đã phi-thân một cách rất nhanh không sao tưởng-tượng được, làm chính chàng cũng ngạc nhiên tại sao hôm nay thuật khinh công của mình lại thần-tốc được như thế.

Lúc nãy chàng ngồi trên ngựa rồi Qui-vương-cốc, nhưng giờ đây chỉ trong giây lát, chàng đã thấy Qui-vương-cốc hiện ra trước mắt.

Chàng nhìn kỹ thấy khói đen đã bao trùm cả vùng rừng núi ấy. Và cũng trong lúc đó các tân-khách cũng chạy ùa ra, mạnh người nào cứ tìm đường mà đi một cách hấp tấp.

Trong lúc đó thì Nguyên-Bình lại đi ngược, chàng hướng về phía Qui-vương-cốc mà xông vào.

Phía trước mặt chàng, các nhân vật trong giới võ-lâm ào-ào đi tới như sóng cuộn nước tràn, Nguyên-Bình giơ tay chặn một người hỏi :

— Ngài có thấy chị em họ Đinh đâu không ?

Người ấy ngửng mặt lên nhìn thì ra là Dương-văn-Nghiêu !

Thần-toán-tử Dương-văn-Nghiêu là một tay có địa-vị, một tay sắc bén trong giới võ-lâm nhưng lúc ấy sắc mặt lão ta trắng bệch trông có vẻ sợ hãi vô cùng, khi thấy Nguyên-Bình cản đường lão liền lách sang một bên định tránh đi.

Nguyên-Bình thấy Dương-văn-Nghiêu không trả lời câu hỏi của mình, chàng rất sốt ruột nên lật-đật hỏi thêm :

— Trong Qui-vương-cốc hiện nay ra sao ?

Dương-văn-Nghiêu nổi giận :

— Bộ ngươi không thấy gì hết hay sao ?

Đã nói mà lão cũng thấy Nguyên-Bình cứ chặn đường mình nên lão giơ tay đánh thẳng một chưởng vào ngực Nguyên-Bình.

Chỉ nghe « bốp » một tiếng, ngọn chưởng ấy đã trúng ngay ngực Nguyên-Bình.

Nhưng rất lạ-lùng là chàng vẫn không thấy đau đớn gì cả. Chàng chỉ thấy một luồng chân khí rần rần chạy lên ngực rồi phát ra một sức phản đòn rất mạnh.

Bỗng thấy Dương-văn-Nghiêu rú lên một tiếng kinh-hoàng, tay chân run lẩy bẩy rồi té ra phía sau đè lên một lượt ba, bốn người nữa.

Nguyên-Bình nhìn kỹ thấy sắc mặt người nào cũng có vẻ sợ-sệt, chàng biết biến cố trong Qui-vương-cốc, thật là trọng đại, kinh hồn, thế nên chàng lẹ làng vọt mình tới trước, chỉ trong hai bước chàng đã đứng trước cửa đường vào Qui-vương-cốc...

Lúc ấy khói đen từ phía trong tuôn ra ngùn ngụt muốn nghẹt thở.

Nguyên-Bình liền ngưng hơi thở rồi lẹ làng xông vào.

Chàng vừa bước được mấy bước, bỗng nghe Tra-tử-Thanh gọi lớn :

— Ngọc ơi ! Ngọc con ơi !

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình định thần nhìn kỹ, thấy Tra-tử-Thanh cũng đang đi về hướng Qui-vương-cốc.

Nhưng lúc đó khói lửa phía trong không ngớt tuôn ra ngùn-ngụt làm cho 2 người phải thối lui đến mấy lượt, có muốn bước tới cũng không sao được, lúc đó y-phục và râu tóc của Tra-tử-Thanh đều bị cháy khét-lẹt, lão đang bối rối vô cùng.

Về phần Nguyên-Bình chàng chỉ thấy khói ngộp rất khó chịu vì trong cơ-thể chàng có tích-trữ sẵn khí Âm-hàn vạn-niên trong chiếc đỉnh, nên chàng không hề thấy bị nóng rát, và dù cho lửa có cháy dữ đến đâu chàng cũng vẫn như không.

Trước đây, lúc ở nhà riêng của Dịch-thiên-Hành, Nguyên-Bình bị trúng kế của lão ta lọt vào mật thất, lão lại phóng hỏa bốn phía mà không làm gì chàng được cũng vì lý-do ấy.

Nguyên-Bình bước tới mấy bước hỏi lớn :

— Tra bảo-chủ ơi ! Gì thế ?

Tra-tử-Thanh quay lại, đôi mắt lão ta đỏ như tôm luộc, lão hổn hển đáp :

— Tra-Ngọc còn ở phía trong, mà còn trong ấy chắc không thể nào thoát khỏi...

Nguyên-Bình khuyên-lơn :

— Tra-bảo-chủ hãy bình-tĩnh chuyện gì đã xảy ra bên trong ?

Lúc ấy, vì quá lo cho Tra-Ngọc, nên thần-trí Tra-tử-Thanh rất rối-loạn, nên khi nghe Nguyên-Bình hỏi như thế lão sững-sờ giây lát rồi đáp :

— Chết hết, chết hết rồi, không một ai sống sót...

Nguyên-Bình nghe đến đây lòng chàng kinh-hoàng đến tột độ...

Lúc đó chàng nhìn kỹ thấy Tra-tử-Thanh như người mất trí, thế nên lời nói của lão không đáng tin lắm, vì thế chàng gọi lớn :

— Tông đại-hiệp... Tông đại-ca...

Chàng định tìm Tông-Đào, nhưng lúc đó tiếng nổ trong lửa, tiếng gió vù-vù như át hẳn tiếng gọi của chàng.

Mặc dù lúc bấy giờ trình-độ nội-công của chàng rất thâm-hậu, tiếng gọi vang ra rất xa, nhưng vì trong lúc đó Tông-Đào và chị em họ Đinh đã xuống hầm nên không ai nghe được tiếng gọi ấy.

Gọi mấy lượt, không nghe ai đáp lời chàng liền bước đại thẳng vào phía trong, lúc đó chàng nghe tiếng gọi to của Tra-tử-Thanh cứ vang lên không ngớt.

Nguyên-Bình vẫn mạnh-dạn tiến tới.

Lúc đó phía trong Qui-vương-cốc đã biến thành một biển lửa ngập trời.

Tuy Nguyên-Bình không sợ lửa, nhưng vì y-phục trên mình chàng đã bị cháy sém, rơi lả-tả, trong tình-hình ấy chàng đành phải tìm những chỗ ít lửa, len-lỏi mà bước tới...

Khói lửa mịt-mù chàng không sao thấy rõ cảnh-vật được nữa, vả lại chàng không rõ địa-thế Qui-vương-cốc nhiều, thế cho nên chàng chỉ thấy gạch đá ngổn-ngang, lâu lâu lại có tiếng ầm-ầm của những tòa kiến-trúc đổ dưới cơn lửa đỏ, trong cảnh hỗn-loạn ấy, chàng cũng thấy có phần bối-rối.

Nguyên-Bình chạy khắp bốn phía, vừa cất tiếng gọi to, một lát sau bỗng nghe trong động đá, dường như có tiếng người gọi mình, chàng lật-đật bước tới nhìn thấy bóng hai người đang nép sát mình nhau phía bên trong.

Bên ngoài động nhờ có một ngọn thác nhỏ thế nên lửa không lan vào đây được, chỉ có khói đen bay mịt trời.

Nguyên-Bình lớn tiếng hỏi :

— Ai đó ?

Bên trong có tiếng ho rũ-rượi rồi đáp :

— Tôi là Tra-Ngọc đây...

Nguyên-Bình lật-đật bảo :

— Lão bá đang ở phía ngoài tìm anh gấp lắm...

Tra-Ngọc khóc rấm rức :

— Làm sao tôi ra được ?

Nguyên-Bình thở ra :

— Chuyện đó tôi cũng khó mà giúp Tra-huynh cho được...

Tra-Ngọc nghe tiếng biết rõ đó là Nguyên-Bình, chàng lật đật gọi :

— Từ-huynh ơi ! Chúng ta là bạn thiết nhau, Từ-huynh nỡ lòng nào bỏ tôi bị chết cháy hay sao ?

Nguyên-Bình nghe Tra-Ngọc năn nỉ, trong lòng cũng thấy hơi cảm-động.

Bỗng nghe người ngồi sát kề bên Tra-Ngọc ủa lên một tiếng rồi bảo :

— À ra đó là Từ công-tử xin người hãy nghĩ đến tình hai chị tôi, cứu dùm chúng tôi...

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình nghe rõ, đó là tiếng của Đinh-Cầm...

Chàng lật đật hỏi :

— Đinh cô-nương đó hả, còn hai lịnh tỷ đâu ?

Đinh-Cầm đáp :

— Tôi không hiểu rõ, sợ e chết rồi...

Nghe Đinh-Cầm nói như thế, lòng Nguyên-Bình thấy đau khổ vô-hồi chàng nghĩ rằng dù sao Đinh-Cầm cũng là người trong thân tộc với hai chị em Đinh-Linh, Đinh-Phượng nếu bây giờ cứu được nàng ra, thì dù cho có chết, dưới Cửu-tuyền âm linh 2 chị em nàng cũng cảm kích, mà hễ cứu Đinh-Cầm là tất nhiên phải cứu Tra-Ngọc.

Suy tới nghĩ lui, chàng bèn gọi lớn :

— Xin nhị-vị hãy tầm cho ướt quần áo rồi theo phía sau tôi...

Bên trong, hai người mừng hết sức làm y theo lời, rồi Nguyên-Bình quay lại dùng chưởng phong mở đường.

Từng loạt liên tiếp, chưởng-phong của Nguyên-Bình phát ra tới đâu là lửa khói lui đến đó, phía sau lưng chàng là Tra-Ngọc và Đinh-Cầm sợ sệt, bối rối chạy sát theo bên lưng.

Vì Nguyên-Bình không biết rành đường, nhưng cũng nhờ Đinh-Cầm ở phía sau chỉ dẫn, thế nên chỉ trong giây lát đã nghe tiếng gọi thất thanh bên ngoài...

Khi nghe tiếng gọi của Tra-tử-Thanh, Nguyên-Bình liền mở đường theo hướng ấy, chỉ lát sau là đã tới cửa đường vào Quỉ-vương-cốc.

Thấy cha, Tra-Ngọc vui mừng nhảy vọt tới.

Nguyên-Bình giơ tay gỡ chiếc áo ướt trên mình Tra-Ngọc rồi mặc cho mình, trong lúc ấy, bỗng thấy trong vừng lửa đỏ có ánh sáng bạc lấp loáng.

Tiếp theo sau là tiếng la thất thanh của Đinh-Cầm.

Nguyên-Bình giựt mình quay lại, bất giác chàng sởn gia, rùng mình. Chỉ thấy Đinh-Cầm đang nằm ngã lăn trên vũng máu, và phía xa xa, một con Ngân-viên đang vọt mình trở vô Quỉ-vương-cốc.

Nguyên-Bình nhìn kỹ, thấy trên đầu Đinh-Cầm có năm vết thương sâu, máu tươi chảy ròng ròng, rõ ràng nàng đã bị Ngân-viên tấn công nặng nề...

Thấy nàng bị trọng thương, Nguyên-Bình buồn rầu vô-hạn, chàng nghĩ đến chị em họ Đinh, biết đâu, cũng đã bị bỏ mạng như thế... Nghĩ đến đây, bất-giác đôi giòng lệ đã trào trên mi chàng...

Chàng đứng sững-sờ trên cửa đường vào Quỉ-vương-cốc trong một thời-gian khá dài, rồi bỗng nghe từ phía bên trong có hai tiếng gọi nhau rất to, tiếp theo sau, có hai bóng người vọt ra phía ngoài.

Thấy có người tới, Nguyên-Bình giựt mình lo ngại.

Hai bóng lạ vọt ra rất mau, người đi trước luôn luôn ngó-ngoái lại sau dường như chờ đợi ai để cùng đi một lượt.

Chỉ trong giây-lát hai bóng đen đã đến trước mặt Nguyên-Bình.

Chừng ấy Nguyên-Bình mới thấy rõ, người đi đầu là kẻ thù không đội trời chung với mình, Thần-châu Nhứt-quân Dịch-thiên-Hành, nhưng khi vừa nhìn thấy rõ thì lão ta đã vọt qua khỏi Nguyên Bình ra phía ngoài...

Gặp được kẻ thù, Nguyên-Bình nổi giận phừng-phừng. Chàng không thể nào bỏ qua được, thế nên xoay mình toan rượt theo.

Nhưng trong lúc ấy, trong chớp mắt, ba ngọn phi đao đã bay tới tấp về phía chàng.

Xem tình-hình ấy, chắc có lẽ khi thoát ra ngoài Dịch-thiên-Hành không ngờ có Nguyên-Bình đứng sẵn đó tự hồi nào, thế nên khi lướt qua mặt chàng, lão mới thấy rõ đó là ai, lão nghĩ thế nào Nguyên-Bình cũng phải đuổi theo thế nên mới phóng liên tiếp ba ngọn phi đao để chặn chàng lại.

Thấy ba ngọn phi-đao bay đến nhanh như chớp, chàng không sao phóng mình tới trước được, mà phải xỉa tay mặt ra, dùng hai ngón tay kẹp chiếc phi đao đầu, rồi giữ chặt luôn chiếc phi-đao ấy đánh bạt hai chiếc sau...

Chỉ nghe « leng-keng » mấy tiếng, hai chiếc phi-đao bay sau đã bị đánh văng ra xa, trong lúc ấy thì Dịch-thiên-Hành đã chạy xa rồi...

Nguyên-Bình liền lẹ làng điểm chân xuống đất vọt mình tới. Nhưng chàng chỉ mới đi tới chừng một trượng, bỗng nghe tiếng gió rít của khí giới phía sau lưng.

Nghe tiếng động ấy, Nguyên-Bình biết có tay cao thủ nào đang tấn công phía sau lưng mình.

Chàng liền lẹ-làng tránh sang một bên thì cũng lúc đó, một luồng sáng bạc đã xẹt kề bên vai chàng.

Trong chớp mắt, chàng chưa kịp nhìn đối phương đã dùng loại binh khí gì, mặc dù thân pháp của chàng nhanh-nhẹn vô cùng nhưng khi nghe « soẹt » một tiếng, cánh tay áo ướt phía ngoài của chàng đã bị chặt đứt.

http://tieulun.hopto.org

Lúc ấy, chàng từ trong đám lửa đỏ mới chạy ra, mình mẩy đầy tro bụi, mặt mày lem luốc, chiếc áo mới choàng bên ngoài cũng rách như xơ-mướp, kế đó một cánh tay áo lại bị đứt, lúc bấy giờ nhìn chàng, không khác gì một chú ăn mày.

Nguyên-Bình, thấy mặc dù mình đã tránh hết sức nhanh như thế mà vẫn còn bị chặt đứt mất một cánh tay áo, chàng cũng hơi giựt mình kinh hãi...

Định thần nhìn kỹ, thì thấy người đứng trước mặt mình không phải ai đâu xa lạ, chính đó là Bắc-Hải Viên-tiên, Viên-liên-Thiên.

Trong tay lão cầm móm binh khí dài chừng hơn thước, hình giống như móng vượn, ánh sáng bạc chiếu lập-lèo.

Lão quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình không có ý muốn đụng chạm với lão nên quay mình sắp sửa rượt theo Dịch-thiên-Hành.

Nhưng chàng vừa mới xoay mình thì Viên-liên-Thiên đã phóng mình ra phía trước chặn chàng rồi hỏi :

— Chú kia, thân-pháp của chú đã đến mức phi phàm như thế võ công chắc cũng không đến đỗi nào... Chú là ai thế ?

Nguyên-Bình ngửng đầu lên nhìn thì thấy Dịch-thiên-Hành đã đi quá xa rồi. Chàng nghĩ rằng nếu bây giờ không rược theo thì sau này đôi bên đã có hẹn chàng cũng có dịp sẽ gặp Dịch-thiên-Hành để trả thù, nhưng con người của lão ta rất giảo-hoạt. đến ngày hẹn, có thể lão ta trốn luôn. Chi bằng bây giờ cứ theo liền là tốt hơn cả.

Vì nghĩ như thế, chàng không hề chú-ý đến Bắc-Hải Viên-tiên, mà khẽ điểm chân vọt lên cao chừng 2 trượng, rồi dùng thế Bình sa lạc nhạn sà tới phía trước xa chừng 7, 8 trượng.

Vì Bắc-Hải Viên-tiên chưa biết rõ chàng thanh-niên mặt mày dơ dáy ấy là ai. chỉ thấy thủ pháp lanh lẹ của chàng khi đón 3 chiếc phi-đao, và sau đó khi bị tấn công bất thình-linh bằng thế Ngân viên câu, chàng cũng tránh được, nên Bắc-Hải Viên-tiên rất lấy làm lạ, nhứt là thấy tuổi Nguyên-Bình còn rất trẻ.

Sau khi Nguyên-Bình dùng thân pháp vô cùng cao-diệu vọt ra xa đến 7, 8 trượng, Viên-liên-Thiên lại vô cùng kinh-ngạc.

Lão ta đã tự-phụ môn khinh-công của mình, trong thiên-hạ hiện nay khó có ai theo kịp, nhưng giờ đây, nhìn Nguyên-Bình lão thấy chàng ta quả không kém mình.

Lão lập-tức để chân-khí vọt tới như một mũi tên thoát khỏi giây cung.

Mặc dù đã phi-thân sau Nguyên-Bình, nhưng khi Nguyên-Bình vừa chấm chân xuống đất thì Viên-liên-Thiên đã rớt ngay phía trước mặt, chặn chàng.

Nguyên-Bình nhìn ra phía trước thì thấy bóng Dịch-thiên-Hành đã khuất tự hồi nào.

Lúc ấy chàng bỗng nổi giận đến cực độ chàng gầm to :

— Sao người cứ chặn đường tôi mãi như thế ? Người định gì ?

Viên-liên-Thiên nhếch mép cười :

— Xem tài nghệ của chú đã đến mức thật cao cường, nên muốn biết qua danh tánh...

Nguyên-Bình « hừ » một tiếng rồi đáp .

— Ta là bậc Đại trượng phu không khi nào biết cải danh diệc tánh, ta họ Từ tên thật là Nguyên-Bình.

Viên-liên-Thiên nghe xưng tên lão ta hơi giựt mình. Vì lão biết người thanh niên quần áo rách rưới mặt mày lem luốt đang đứng trước mặt lão, đó là một tiểu anh hùng nổi danh vang dậy trong mấy lúc gần đây.

Vừa ngẫm nghĩ trong lòng lão lấy làm kỳ quái vô-cùng vì trước đây khi Nguyên-Bình chưa cùng đi với bọn người trong phe Nam-Hải chàng đã giao tranh với một Ngân-viên của Bắc-hải Viên-Tiên trên tòa Đại-sảnh của Quỉ-vương-cốc và chàng đã thắng Ngân-viên ấy.

Các Ngân-viên của Bắc-hải Diên-Tiên đã luyện tập đều là những cực phẩm tuyệt thế, sức mạnh vô cùng và là nhờ Bắc-hải luyện tập nên khó có ai mà thắng nổi được nó...

Từ lúc Nguyên-Bình thắng Ngân-viên lão đã biết võ công của chàng đã đến mức tuyệt thế rồi.

Nhưng giờ đây, trước tình hình này lòng Viên-Tiên lại kinh dị vô cùng vì từ khi Nguyên-Bình ra đi với phe Nam-hải cho đến bây giờ tính ra không hơn hai tiếng đồng hồ mà sao võ công của chàng lại cao hơn khi nãy rất nhiều.

Thực ra, các đạo sĩ cách nhau ba ngày có thể trình độ vượt lên cao, đó là chuyện có thể có nhưng giờ đây chỉ cách nhau vỏn-vẹn có hai tiếng đồng hồ mà võ công của chàng đã tiến lên một cách dị-kỳ như thế đó là một việc từ trước đến nay chưa từng có...

http://tieulun.hopto.org

Bắc-hải Diên-Tiên đứng sững-sờ hồi lâu rồi hỏi :

— À... ra là Từ tiểu-hiệp !

Vì thấy Bắc-hải Diên-Tiên đi chung với Dịch-thiên-Hành thế cho nên chàng không có thiện cảm với lão ta, chàng lạnh lùng đáp :

— Không dám...

Chàng biết rõ lúc bấy giờ cũng khó mà theo kịp Dịch-thiên-Hành, thế nên chàng quay lại hỏi :

— Hiện nay Qui-vương-cốc đã ra thế nào rồi ?

Viên-liên-Thiên so vai mỉm cười :

— Nhà cửa đều bình-địa thành đống tro tàn, còn người thì hóa ra xương trắng...

Nguyên-Bình giựt mình hỏi lớn :

— Còn Vân-Mộng Nhị-kiều cũng chết rồi sao ?

Nghe hỏi đến chị em họ Đinh, Viên-liên-Thiên thấy tức giận vô cùng. Chính lão ta với Dịch-thiên-Hành đều mặc áo Thanh-niên tị-hỏa đi lục-soát khắp nơi trong Qui-vương-cốc để tìm hai chị em họ Đinh, mà vẫn không gặp, lúc đó lão đã tức giận rồi, thế nên bây giờ khi nghe Nguyên-Bình nhắc đến, lão ta bỗng giận dữ hét lớn :

— Tự nhiên là đã chết hết rồi, thây-thi đều biến thành than vụn...

Nguyên-Bình là người tánh thật-thà ngay-thẳng, thế nên khi nghe chị em họ Đinh đều chết, chàng đứng sững-sờ... Và đôi giòng lệ cũng từ từ lăn trên mi chàng...

Viên-liên-Thiên thấy Nguyên-Bình đứng sững-sờ, lão hừ một tiếng rồi bước tới giơ cao chiếc Ngân-viên-câu trong tay lên.

Ngân-viên-câu là một loại khí-giới đặc-biệt, mới xem qua như năm móng tay dài bằng thép, bén nhọn vô cùng, cán dài gần một thước.

Viên-tiên giơ cao chiếc Ngân-viên-câu lên, ánh-sáng chói lòa, Nguyên-Bình giựt mình lật-đật đề-phòng trước, trong lúc đó thì Viên-tiên đã dùng thế Viên-kiếm bi-thiết tấn-công tới.

Chỉ thấy năm đạo ngân-quang từ trên cao xẹt xuống chụp lên đầu Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình thấy thế-công của đối-phương ác-liệt, chàng chẳng dám tiếp ngọn đòn nên khẽ lách mình tránh hai bước, làm cho ngọn Ngân-viên-câu đánh hụt...

Nhưng vừa đánh hụt, Viên-liên-Thiên đã biến sang thế khác, chiếc Viên-câu từ phía dưới đã đánh quật lên trên...

Nguyên-Bình thấy đối-phương biến thế lẹ-làng và đánh-mạnh như thế, nếu bây giờ lại tránh nữa thì bị lép vế mất, và cũng có điều bất-lợi, thế nên chàng chỉ đứng sững không hề nhúc-nhích...

Đợi đến khi lưỡi Ngân-câu vừa đến, chàng liền vận chân-khí tụ tập nơi tay trái rồi lẹ làng xỉa tay chọt ngang trên lưỡi Ngân-viên-câu...

Vì mắt Nguyên-Bình rất chính-xác, tay vừa chọt ra, là đã nghe một tiếng rảng đinh tai chát óc...

Trong ý của chàng, chàng chỉ muốn chặn chiếc Ngân-viên-câu thôi, rồi để nương cơ-hội phản công lại.

Nào ngờ khi vừa chọt trúng chiếc Ngân-câu, bỗng nghe Viên-liên-Thiên rú lên một tiếng lớn rồi cả người bị bật ra phía sau, chiếc Ngân-câu trên tay run rẩy như sắp rơi xuống đất, hổ khẩu tay tét ra máu chảy ròng ròng...

Vì không ngờ sức phản đòn của mình có mãnh-lực phi-thường như thế, cho nên khi thấy Viên-tiên bị đánh nặng đến phải thối lui chàng đứng sững sờ mà không nghĩ gì đến việc lợi dụng thời cơ để phản công lại cả...

Trong lúc bị Nguyên-Bình đánh bật chiếc Ngân-câu ra, ngực Viên-liên-Thiên đang hở, nếu Nguyên-Bình thừa cơ-hội ấy để tấn-công, thì thế nào cũng có hiệu quả, nhưng chàng bỏ qua cơ-hội tốt đó.

Kể về phần võ-công của Viên-tiên, thực ra cũng khó mà có việc chỉ sau một hiệp giao-tranh lại bị sơ-hở như thế, cũng chỉ vì lão ta bị bất ngờ trước sức phản-đòn kỳ-lạ của Nguyên-Bình...

Thật ra, nếu Viên-tiên cẩn thận dè dặt, thì Nguyên-Bình cũng khó mà tìm cho được một cơ-hội tốt như thế...

Trong lúc đó, sau khi thối lui Viên-tiên cũng đứng sững-sờ...

Nhưng hai người chỉ đứng khựng trong giây phút rồi sau đó ai cũng hét lên một tiếng thật to...

Viên-liên-Thiên lại quơ Ngân-câu dùng thế Vạn-viên tề kiểu, tấn-công Nguyên-Bình thêm lượt nữa.

Đây là một thế tuyệt-kỹ trong 49 thế của Ngân-viên câu-pháp, thế tấn công ấy rất mãnh-liệt và độc-hiểm vô cùng.

Cũng trong lúc đó Nguyên-Bình đã lẹ làng giơ tay phóng ra một ngọn chưởng.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ nghe « bình » một tiếng ngọn hàn-phong có sức ép ngàn cân đã dồn về phía Viên-tiên.

Ngọn hàn-phong lùa tới làm cho Viên-tiên bị khí lạnh, phải run lên bần-bật.

Khi nãy, Diên-tiên suýt bị Nguyên-Bình đánh rớt Ngân-câu, lòng lão ta vô cùng kinh-ngạc, nhưng dù sao lão ta cũng chưa khâm phục Nguyên-Bình, vì thế cho nên lão ta mới tấn-công luôn đòn nữa.

Nhưng khi bị ngọn chưởng phong của Nguyên-Bình làm cho lão phát lãnh, run lên bần-bật, chừng ấy lão ta mới thật kinh hoàng tột độ...

Nên biết là trình độ nội-công của Viên-liên-Thiên đã đến mức vô cùng thâm-hậu, dù cho sức nóng hay lạnh đến cách nào đi nữa, cũng không làm sao ảnh-hưởng đến lão ta cho được, hơn nữa lão là người ở Bắc Hải Hàn-băng-đảo, một nơi tuyết phủ quanh năm, lạnh buốt bốn mùa, mà lão vẫn coi như không.

Giờ đây, ngọn hàn-phong của Nguyên-Bình lại làm cho lão run lên bần bật, tự nhiên là lão phải kinh-hoàng đến tột độ!

Vì đó lão lật-đật thối lui thêm mấy bước...

Sau khi thối lui, lòng lão vẫn còn hoang mang, lão không hiểu tại sao Nguyên-Bình tuổi trẻ thế ấy mà luyện được môn võ-công thần diệu quá cao thâm...

Mặc dù có tánh tự thị rất cao nhưng trong lúc đó lão cũng không còn tinh-thần nào để giao tranh với Nguyên-Bình nữa, lão gầm lên một tiếng rồi quay mình chạy luôn...

Nguyên-Bình thấy Viên-liên-Thiên bất thần bỏ chạy, chàng nghĩ rằng lão này đã câu-kết với Dịch-thiên-Hành đến đây sinh sự phá rối, thì giờ đây nhứt định lão phải theo Dịch-thiên-Hành, nghĩ như thế nên Nguyên-Bình liền tức tốc đuổi theo...

Lúc đó, thế lửa trong Qui-vương-cốc đã lui xuống lần lần...

Thấy Nguyên-Bình rượt theo, Viên-liên-Thiên lại càng chạy nhanh hơn trước.

Trình độ khinh công của lão đã đến mức tuyệt đỉnh, giờ đây lại cố sức mạu thêm, lúc đó thân hình lão nhẹ nhàng bay phơ phất tới như làn khói nhẹ, phía sau Nguyên-Bình cứ cố gắng đuổi theo, chỉ trong giây lát mà đã vượt qua một đoạn đường dài đến bốn, năm dặm.

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI

Trên chiếc xe tang nàng áo đỏ...

Rượt theo Viên-liên-Thiên trong đoạn đường dài 4, 5 dặm ấy, khoảng cách giữa Nguyên-Bình và Viên-Tiên cứ ở mãi trong độ chừng một trượng, nhưng sau đó rượt thêm một khoảng đường chừng 2, 3 dặm nữa thì hai người đã sát gần nhau, mỗi lần quay đầu lại nhìn, Viên-liên-Thiên thấy trống ngực đập liên hồi!

Vì trước tình-hình ấy, rõ ràng là thuật khinh công của Nguyên-Bình đã hơn hẳn lão ta rồi! Nếu Nguyên-Bình không hơn lão thì tại sao càng rượt lại càng tới sát hơn? Và chuyện ấy làm cho Viên-liên-Thiên sợ hãi vô cùng...

***

Thực ra trong giới võ-lâm, ít ai nghe tiếng Bắc-Hải Diên-tiên, Viên-liên-Thiên là người như thế nào, không phải vì lão ta là một kẻ lục lục, thường tài, nhưng chỉ vì trong một thời gian dài hơn 40 năm lão ta chưa hề đặt chân đến vùng Trung-nguyên.

Trước kia rất lâu, có một lần Viên-tiên đã đến Trung-nguyên, nhưng trong lần đó không xảy ra chuyện gì, chỉ có gặp nhau với Dịch-thiên-Hành, Nam-Hải Kỳ-tẩu với một vài cao thủ khác để so tài nhau trong một vài môn tuyệt kỹ mà thôi...

Trong cuộc so tài ấy, Viên-liên-Thiên đã chiếm hạng nhứt về môn khinh công, và sau đó, trong suốt thời gian dài hơn 40 năm, ngày đêm lão ta thường khổ-luyện, nên tự tin rằng thế nào trình độ khinh công của mình ngày nay đã đến mức thế-thượng vô-song, nhưng giờ đây lại bị một đứa con nít tuổi vừa 20 qua mặt một cách đau đớn và nhục-nhã vô cùng!

Lúc đó, trong lòng Viên-liên-Thiên vừa kinh hoàng vừa phẫn nộ, không sao dằn được...

Rượt bắt nhau thêm lối 10 dặm nữa, thì 2 người chỉ cách nhau còn lối có 5, 6 thước!

Nhưng trong lúc đó lại nghe hai tiếng vượn hú rất dài, từ xa rồi lại đến gần... và chỉ trong giây lát đã thấy 2 con Ngân-viên vọt mình tới vượt qua Nguyên-Bình rồi lướt tới kề bên Viên-liên-Thiên, mỗi con một bên...

Bỗng thấy Viên-liên-Thiên chia hai tay ra hai bên cập cổ lấy Ngân-viên, vì thân hình lùn xủn, nên khi cập cổ Ngân-viên, hai chân

http://tieulun.hopto.org

lão ta đã hỏng khỏi mặt đất, và lúc đó đôi Ngân-viên vẫn vọt nhanh tới trước, tốc độ không hề bị giảm sút chút nào...

Tuy ý Nguyên-Bình muốn rượt theo tột ồ, nhưng vì đôi Ngân-viên ấy, bầm tính trời xanh rất lẹ-làng, cơ-thể lại có sức lực phi-thường, sức người không sao bì kịp, thế nên mặc dù cố gắng theo thêm sáu, bảy dặm nữa, rồi sau cùng lần lần chàng bị bỏ rơi lại phía sau ngày càng xa...

Sau cùng, nhìn ra phía trước chàng chỉ thấy hai bóng trắng vọt nhanh rồi biến mất, chừng đó chàng biết không sao theo được nữa, nên đành phải đứng lại...

Chàng nhìn lại phía sau lưng thấy mình đã rời khỏi Vân-Mộng sơn xa rồi, phong cảnh lúc ấy mới thê-lương ảm-đạm làm sao... Chàng nghĩ bây giờ nếu có trở lại Quỉ-vương-cốc cũng vô-ích... và giờ đây võ-công mình cũng đã tiến thêm rất nhiều, thế nên phải đến tìm Dịch thiên-Hành tại nhà để so tài sống-mái một phen mới được...

Vì nghĩ như thế, nên chàng đi trở về phía nhà Dịch-thiên-Hành.

Nhà của Dịch-thiên-Hành cách Vân-Mộng-sơn cũng không bao xa, lúc ấy thuật phi-hành của Nguyên-Bình cũng đã đến trình-độ thật cao, thế nên đến chiều hôm ấy, chàng đã vượt qua một đoạn đường dài hơn bảy, tám mươi dặm, rồi lên đường cái quan, đi thẳng tới.

Trời sầm tối lần lần, nhưng Nguyên-Bình vẫn không có ý gì tìm chỗ trú chân cả.

Chàng cứ đi cho đến lúc trời đã tối đen như mực thì đã thêm được lối mười dặm nữa, tính ra, nếu đi mãi thì đến sáng hôm sau có thể đến nhà Dịch-thiên-Hành rồi...

Lúc đó, Nguyên-Bình đang đi ngang qua vùng Thạch-trận mà chàng đã bị khốn lúc trước...

Chàng vụt nhớ đến Uyển-Thanh, Đinh-Linh, Đinh-Phượng, nhớ đến tình-cảm thấm-thiết của các nàng ấy đối với chàng, chàng bỗng thấy lòng buồn vô hạn...

Đứng sững-sờ nhìn chỗ Thạch-trận cũ trong giây lát như để nhớ lại chuyện qua... bất giác chàng thở dài rồi mới từ từ bước tới...

Đi thêm được năm, sáu dặm đường, bỗng nghe phía trước có tiếng vó ngựa rầm rập...

Nghe vó ngựa, Nguyên-Bình nghĩ rằng chắc đây là các tay trong giới võ-lâm, có chuyện gấp phải đi luôn cả đêm, thế nên chàng không

hề chú-ý, nhưng nghe kỹ, tiếng ngựa rất chầm-rải, không phải là tiếng vó ngựa của người có chuyện phải đi đêm...

Lát sau, chàng lại thấy phía trước có ánh sáng lấp lánh.

Khi nghe tiếng vó ngựa đêm, nhưng lại chầm-rãi, chàng hơi kỳ-quặc, vì trên con đường núi hoang vắng như thế này, ban đêm, có người nào lại thả ngựa chầm rãi rong chơi ?

Đến khi nhìn thấy ánh đèn, rồi lại đi tới thêm chừng một dặm nữa, chàng thấy rõ đó là bốn chiếc đèn lồng trắng thật lớn, dưới ánh sáng đèn, thấy rõ bốn con ngựa thật to lớn đang kéo một chiếc xe đen...

Xem tình-hình ấy, có lẽ đó là một chiếc xe tang, lúc đó trong lòng Nguyên-Bình hơi lấy làm lạ.

« Ai đây, tại sao giờ này lại còn kéo xe tang đi đâu ? »

Chàng nhanh chân tới trước, chỉ trong giây lát đã rượt theo tới gần thì thấy phía trước và phía sau xe có rất nhiều người đi theo, và trong số người ấy, có những người trông hình dáng quen quen.

Nguyên-Bình giựt mình lo ngại, chàng ngửng đầu lên nhìn kỹ mỗi chiếc đèn đều có một chữ « Tiêu » thật to...

Nhìn thấy chữ « Tiêu » lòng Nguyên-Bình hồi-hộp vô cùng. Chàng liền vọt mình tới trước, định đến gần bọn người đi sau xe nhìn thử coi có ai quen không.

Vừa theo sát thêm được lối hai, ba trượng nữa, bỗng nhiên trong đám người đang đi chậm-chậm phía sau xe, có hai lão bỗng quay đầu lại nhìn về phía sau.

Nguyên-Bình nhìn rõ mặt hai người ấy, trong lòng kinh hãi vô lùng.

Nguyên do hai người ấy không phải ai đâu xa lạ, mà chính đó cả hai lão gù và lùn !

Hai lão quay lại sau nhìn thấy Nguyên-Bình rồi liền quay ra phía trước, chậm chậm bước theo phía sau xe, đầu cúi xuống...

Nhìn tình hình ấy, rõ ràng trong lòng họ đang có một nỗi buồn rầu vô hạn...

Nguyên-Bình đứng khựng tại chỗ, tim đập mạnh không nói được một lời.

Trước tình hình rõ ràng như thế nhứt định là trong phái Nam-hải đã có người qua đời rồi.

http://tieulun.hopto.org

Chàng ngửng mặt lên nhìn dưới ánh sáng của bốn chiếc lồng đèn, thấy vợ chồng Nam-hải kỳ-tẩu đang đi bên cạnh xe, phía sau là hai lão gù và lùn, Mai-nương thì đánh xe, nhìn kỹ vẫn không thấy nàng áo đỏ đâu cả...

Tiếng vó ngựa nện chập chạp trên mặt đường như những mũi gươm nhọn đâm vào tim Nguyên-Bình đau nhói, như buồn rầu bảo cho chàng biết rằng người đẹp đã tan vàng nát ngọc cũng vì chàng.

Lúc ấy chàng không sao ngăn cầm được giọt lệ...chàng quay sang một bên, giơ tay quệt nước mắt.

Trong lòng Nguyên-Bình thực ra chàng rất yêu nàng áo đỏ nhưng chỉ vì một vài nguyên-nhân quan trọng mà giữa chàng và nàng có điều hiểu lầm nhau, làm cho chàng không có dịp nào thuận tiện để nói rõ lòng mình cho nàng biết.

Chàng đứng sững-sờ trong giây lát khi thấy chiếc xe đã đi hơi xa, chàng mới giựt mình chạy vọt theo.

Đến bên cạnh xe, chàng bấm gan hỏi :

— Tiêu tiền-bối ...ai...

Vừa nói chàng vừa giơ tay chỉ chiếc xe đen...

Lúc ấy sắc mặt của Nam-hải kỳ-tẩu lạnh lùng như một pho tượng đá, lão không biểu lộ một tình cảm gì mà chỉ đăm chiêu nhìn thẳng vào khoảng hư không đen tối phía trước mặt, lão làm như không hề nghe thấy gì câu hỏi Nguyên-Bình cả...

Nguyên-Bình giựt mình lo ngại lại hỏi lớn :

— Thưa tiền-bối, tại sao như thế ?

Giọng nói đầy nội lực của chàng đã vang ra rất xa trên đồng không mông quạnh giữa một đêm âm u vắng lặng như tờ...

Chỉ nghe bốn phương tám hướng vang lên những tiếng hồi âm trầm trầm...

— Tại sao như thế ?...Tại sao ?...Tại...

Tiếng vang liên miên bất tuyệt làm điếc cả tai, nhức cả óc...

Mặc dù như thế nhưng lúc ấy Mai-nương, vợ chồng Nam-hải kỳ-tẩu, hai lão gù và lùn ai ai cũng đều lạnh lùng lặng im phăng phắc không một ai trả lời với chàng cả.

Họ càng cúi đầu gầm xuống đi tới trong im lặng, giữa sự buồn rầu hờn-giận đến cực độ...

Lúc đó Nguyên-Bình lại càng hoang mang lo ngại...

Chàng liền lẹ làng nhảy vọt lên bàn đạp xe, giơ tay vén rèm, nhìn vào phía trong xe.

Ánh sáng lung-linh của bốn chiếc đèn lồng to chiếu thẳng vào trong xe một cách rõ ràng...

Chàng định thần nhìn kỹ, bỗng giựt mình kinh-ngạc vô-cùng...

Chỉ thấy trong xe có trải nệm, ngoài phủ tấm lụa màu nguyệt-bạch... trên nệm một tuyệt-thế giai-nhân đang nằm thiêm-thiếp... giai-nhân ấy mặc áo đỏ, đầu tóc rối bời-bời...

Nhìn kỹ, thấy nàng nhắm nghiền đôi mắt, sắc mặt nàng trắng bệch, trắng hơn cả chiếc nệm màn nguyệt bạch, môi tái mét, đôi tay nõn nà ấy lại càng trắng xanh một cách đáng sợ...

Nguyên-Bình nhìn thấy tình-hình như thế, chàng biết nàng áo đỏ đã chết...

Đứng trên bàn đạp xe, tay bám víu lấy khung cửa xe, chàng bồi hồi nhìn cảnh tượng trong xe, chàng ngỡ rằng đôi mắt mình đã hoa lên.

Nhưng sự thực đã rõ-ràng trước mắt chàng, nàng áo đỏ nằm im lìm trong xe không hề cử-động, rõ-ràng là nàng đã chết hẳn rồi và từ nay người tuyệt-thế giai-nhân ấy sẽ yên-lòng nằm dưới nấm cỏ khâu xanh-rì... chỉ đau khổ cho ai còn sống sót lại trên cõi đời này.

Nguyên-Bình nhìn sửng thi-thể nàng áo đỏ, chàng thấy nghẹn-ngào, đầu xây-xẩm, rồi chỉ trong giây lát, trước mặt chàng bỗng tối sầm lại, bất giác chàng buông tay rồi té ngửa ra ngoài...

Nhưng lúc đó trình độ võ-công của chàng đã đến mức thật cao, thế nên khi vừa té xuống đất, chàng vụt tỉnh lại rồi lật-đật đứng dậy gọi to :

— Tiêu lão tiền-bối ơi ! Tại sao... tại sao Tiêu cô nương lại chết một cách bất thình-lình như thế ?

Nhưng trước sau, chàng hỏi đến mấy lần mà vẫn không một ai đáp lấy một lời...

Chiếc xe vẫn chậm chậm, đều đều đi tới theo nhịp buồn của vó ngựa nặng-nề...

Trời đầy mây, không một ánh trăng sao, tứ-bề tối đen như mực, bốn ngọn đèn lồng chiếu ánh sáng lung-linh trên chiếc xe tang càng làm cho quang cảnh thê-lương ảm-đạm...

http://tieulaotieubo.org

Nguyên-Bình giơ tay gạt nước mắt, không hỏi thêm một lời...

Lúc ấy lòng chàng thấy đau đớn và hối hận vô cùng, chàng nhớ lại ân tình của nàng áo đỏ, nhưng trong khi đó chàng lại có thái độ lãnh-đạm với nàng.

Thật ra lúc còn sống, nàng áo đỏ cũng đã lắm phen làm cho chàng bực-bội, nhưng giờ đây khi nhìn thi-thể nàng, chàng bỗng thấy thương cảm vô hạn mà quên tất cả những bực dọc trước kia...

Chàng im-lặng không nói một lời, cứ lủi-thủi đi theo phía sau 2 lão gù và lùn.

Lúc đó Nguyên-Bình cũng chưa biết rõ Nam-Hải Kỳ-tẩu và những người trong phái Nam-Hải đan di-thể nàng áo đỏ đi đâu, nhưng trong lòng chàng đã có ý định, dù cho xe tang đi đến chân-trời góc biển nào chàng cũng quyết đi theo cho đến lúc an-táng nàng.

Suốt một đêm trên đường dài ấy, không một ai thốt lấy lời nào chỉ có tiếng vó ngựa nặng nề vang trên mặt đường, tiếng bánh xe kêu cút-kít và tiếng ngựa thở dài...

Cho đến lúc trời vừa rựng sáng thì Mai-nương vút roi ngựa đánh trót, rồi gò cương lại...

Chiếc xe tang từ từ dừng lại, Nguyên-Bình định thần nhìn kỹ thì đã thấy đến gần bên ngôi mộ của cô-độc lão-nhân.

Sáng tinh sương... Từ trên xe Mai-nương nhẹ nhàng nhảy xuống đất, hai lão gù và lùn bước nhanh tới trước và thẳng vào ngôi mộ, rồi dời chiếc bia đá sang một bên, để lộ ra con đường hầm rộng.

Nguyên-Bình không nhẫn nữa được nên hỏi :

— Tiêu lão tiền-bối... có phải người định mai-táng Tiêu cô-nương tại đây không ?

— Từ khi gặp đoàn xe tang này, chàng đã hỏi không biết bao nhiêu lần, nhưng không một ai thèm quan tâm đến chàng, đến lúc này Nam-hải kỳ-tẩu mới lạnh lùng đáp :

— Mai-táng ở đâu, có quan-hệ gì đến ai ?...

Nguyên-Bình gắng-gượng :

— Tại sao nàng lại chết như thế ?

Tiêu phu-nhơn lại lạnh lùng nói tiếp :

— Bị một kẻ vô tình bạc nghĩa chọc tức cho nên mới ra thân thể ấy...

Nguyên-Bình nghe nói, nước mắt tuôn như mưa...

Qua làn nước mắt, chàng thấy Mai-nương lục đục trên xe giây lát rồi ôm một cuộn tròn dài, gói gọn thi thể nàng áo đỏ... bà từ từ ôm nàng đi về phía ngôi cô mộ...

Nguyên-Bình lật-đật chạy tới :

— Mai-nương hãy chậm lại...

Quay đầu lại, Mai-nương nói :

— Nàng đã chết, ngươi còn không buông tha nữa sao ?

Nguyên-Bình thấy lòng đau như dao cắt, chàng rớm nước mắt :

— Các người hiểu lầm tôi rồi...

Mai-nương cười lạt :

— Sao ngươi không đi tìm Vân-Mộng nhị-kiều, mà còn đến đây làm gì ?

Nguyên-Bình nghe Mai-nương nói mắc, lòng chàng buồn vô hạn.

Chàng là người ngay thật, nhiều tình cảm, hiện giờ chị em họ Đinh đã lâm nạn rồi, nay nghe nhắc đến, chàng không dám nghĩ đến nữa...

Thế là hết, chị em họ Đinh không còn mà hiện nay nàng áo đỏ cũng bỏ chàng mà đi...

Chỉ trong vòng một ngày một đêm chàng đã gặp biết bao nhiêu đau khổ dồn dập tới, chàng đứng khựng hồi lâu rồi mới nói được :

— Chị em họ đã... chết tất cả rồi !

Lúc ấy vì trong lòng Nguyên-Bình đau-khổ quá, nên chàng không hề chú-ý gì đến những người chung quanh, trong khi đó thì Mai-nương bỗng ngước mắt lên khẽ nhìn Tiêu-phu-nhơn, mặt hai người thoáng lộ vẻ vui vui...

Những nét vui ấy chỉ thoáng qua trong chốc lát rồi biến đi...

Trong cơn đau-khổ, Nguyên-Bình không hề nghĩ gì được, chàng cứ thấy lờ-mờ trước mặt thi-thể rõn-rà nhưng trắng bệch của nàng áo đỏ... giây lát từ phía xa xa lại ẩn-hiện hình-dáng của hai chị em họ Đinh bị cháy sém với mùi khét-lẹt...

Chàng nhớ đến lúc bị Dịch-thiên-Hành lén hạ-thủ, đánh chàng chết cũng tại ngôi cô-mộ này, nàng áo-đỏ đã hủy-hoại nhan-sắc để tỏ tình-ý mình, cam tâm ở luôn bên cạnh thi-thể chàng tại ngôi cô-mộ này suốt đời, tình nàng thắm-thiết như thế, nghĩa nàng cũng sâu-đậm như thế, mà giờ đây... nàng lại chết trước không lẽ chàng lại dửng-dưng...

http://tieulun.hopto.org

Mặt đầy nước mắt, Nguyên-Bình vụt quay mình lại, bước tới mấy bước rồi quì xuống trước mặt vợ chồng Nam-Hải kỳ-tẩu, làm cho hai vợ chồng lão giựt mình đều nhảy tránh sang một bên.

Nam-Hải kỳ-tẩu lạnh-lùng bảo :

— Hôm qua, sau khi bị ta đánh một chưởng, nhờ đó mà khí Âm-hàn trong cơ-thể ngươi lưu-thông được trong các kinh-mạch Nhâm-Đốc, thì trong vòng một năm này tất cả các tay cao-thủ trong thiên-hạ không ai đương cự nổi với ngươi...

Giờ đây ngươi định gì mà toan làm lễ như thế ?

Nghe Nam-Hải kỳ-tẩu nói, Nguyên-Bình mới hiểu rõ tại sao võ-công của mình lên cao một cách bất thình-lình như thế... Dù vậy chàng cũng không thấy trong lòng vui sướng chút nào cả.

Lúc đó, lòng chàng đã có một quyết-định, thì dù cho võ-công có cao hay thấp gì cũng không quan-hệ, chàng gượng cười :

— Xin nhị-vị lão tiền-bối cho phép tôi được ở trong ngôi cổ-mộ với Tiêu cô-nương...

Nam-Hải kỳ-tẩu nghiêm giọng :

— Đừng nói bậy, tuy con ta đã chết nhưng thanh danh vẫn còn trong trắng...

Còn ngươi, sau một năm thế nào cũng phải chết, thì chừng đó ngươi với con ta sẽ cùng đồng quan, đồng quách, như thế, há chẳng làm nhục cho nó dưới chốn cửu nguyên hay sao ?

Nguyên-Bình ngẫm-nghĩ trong giây lát rồi quả quyết :

— Thưa Tiêu tiền-bối, trước kia khi tôi chết, Tiêu tiểu-thơ đã tự nhận mình là Từ phu-nhơn, trên thực-tế tuy chúng tôi chưa thành vợ chồng, nhưng đã có danh nghĩa như thế rồi...

Nam-Hải kỳ-tẩu cười lạt :

— Nhưng chính ngươi đã không thèm chú ý đến con gái ta, giờ đây lại còn giả bộ nầy nọ, thôi hãy lui đi cho khuất mắt ta...

Nguyên-Bình thở dài :

— Vì bên lòng tiểu-sinh còn mang nặng mối huyết cừu, thế cho nên chưa dám nghĩ đến việc lập thành gia-thất, giờ đây, trước mọi việc đáng tiếc đã xảy ra, lòng tôi thấy hối-hận vô cùng !

Nghe Nguyên-Bình nói, vợ chồng Nam-Hải kỳ-tẩu khẽ liếc mắt nhìn nhau...

Nhưng Tiêu phu-nhân lại nhếch-mép :

— Như thế, nếu ngươi muốn bầu bạn với con ta trong ngôi cổ-mộ này, thì ngươi bỏ qua mối huyết-cừu ấy hay sao ?

Nguyên-Bình nghe nói giựt mình lo ngại, chàng chưa biết phải trả lời như thế nào, xử-trí ra sao cho ổn.

∴

Trước kia, khi lẻn vào Thiếu-lâm-tự, toan trộm pho Đạt-ma-Kinh rồi cũng vì đó mà chàng đã gặp biết bao nhiêu chuyện kinh-thiên động-địa làm chấn-động giới võ-lâm, và tất cả những chuyện ấy cũng đều do chí phục thù của chàng mà gây ra cả.

Hiện nay, mặt nạ của Dịch-thiên-Hành đã rơi, mặc dù lão ta đã cấu-kết với Bắc-hải Viên-tiên, nhưng cũng đã gây công-phẫn rất nhiều trong giới võ-lâm, thêm nữa võ-công của chàng bây giờ đã đến mức tuyệt-đỉnh, thế thì hiện nay là cơ-hội tốt nhứt đã đến để báo-thù rồi...

Giờ đây, nếu không cùng theo bên cạnh nàng áo đỏ, thì âm dương đôi ngã, vĩnh-viễn sẽ không bao giờ còn có dịp để gặp mặt nhau được nữa...

Trước những mâu-thuẫn lớn lao trong tâm-tư như thế, lòng Nguyên-Bình thấy bối-rối vô-cùng.

Tiêu phu-nhân lại lạnh-lùng hỏi :

— Tại sao ngươi lại cắm miệng-hến như thế ?

Nguyên-Bình ngửng mặt lên, vẻ mặt vô-cùng đau-khổ :

— Thưa phu-nhân, kẻ thù của tôi là Dịch-thiên-Hành, xin nhờ nhị-vị lão tiền-bối thay mặt rửa giùm mối oan-cừu ấy !

Bỗng nhiên Nam-Hải Kỳ-tẩu và Tiêu phu-nhân đều gật đầu ..

Nguyên-Bình than thở :

— Tên bất hiếu Nguyên-Bình này, chẳng có thể tự tay báo thù cho cha mẹ và thầy, nơi chốn cửu-nguyên xin song-thân và sư phó biết cho nỗi khổ tâm cho tôi...

Nguyên-Bình nói xong liền đứng thẳng dậy quay mặt lại nhìn Mai-nương.

Lúc ấy vợ chồng Nam-Hải Kỳ-tẩu cũng khẽ liếc mắt nhìn Mai-nương.

Mai-nương đang đứng trên miệng đường hầm, bà sắp sửa bồng thi-thể nàng áo đỏ đưa vào phía bên trong ngôi cổ-mộ, bà liền quay lại, vung tay, phóng nàng áo đỏ về phía Nguyên-Bình.

Chàng lẹ-làng chìa tay tiếp đón...

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù lúc ấy thi-thể nàng áo đỏ đã được gói kín trong vuông lụa bạch, nhưng vẫn có một mùi hương là lạ xuyên qua làn lụa mỏng phảng-phất bay ra bên ngoài.

Nguyên-Bình vụt nhớ lại hơn một tháng trước đây, lúc mình bị trọng thương, nàng đã đến gần bên mình khóc than thảm-thiết, lúc đó chính chàng đã làm cho nàng buồn thảm rồi giờ đây, chính chàng lại phải khóc than cho số kiếp của nàng.

Thật ra, chuyện trên thế gian nầy việc sống chết biến-ảo vô thường, không làm sao lường trước cho được...

Nghĩ đến đây, chàng thấy lòng buồn vô hạn...

Chỉ trong giây lát, chàng nhìn chung quanh thấy tất cả trời đất đều ngả sang màu xám, chàng thất thểu ôm nàng bước vào con đường hầm trên ngôi cồ mộ.

Lúc bấy giờ Nguyên-Bình không hề chú ý, phía sau lưng chàng vợ chồng Nam-Hải Kỳ-tầu, Mai-nương và hai lão gù và lùn, lục-tục theo sau, trên môi người nào cũng đều có một nụ cười ranh-mãnh...

Xem tình hình ấy, có lẽ phe Nam-hải sắp thi-hành một mưu kế gì để cho Nguyên-Bình phải bị mắc bẫy mà lúc đó chàng lại đang thọt chân vào tròng vì thế mà tất cả bọn họ ai ai cũng hí hửng mừng thầm...

Đến trước khung cửa con đường hầm, chàng nhìn vào trong thấy tối đen như mực, nghĩ đến kiếp sống của mình không còn bao lâu nữa : một năm, một thời gian ngắn như trong mộng, nhưng phải sống trong ngôi cồ-mộ này cách biệt hẳn với thế nhân, lòng chàng thấy như bị mất một cái gì...

Vì thế cho nên trước khi bước chân quay lại nhìn cảnh vật chung quanh một lần chót như để giã từ...

Trong lúc ấy bỗng nghe có tiếng đàn bà gọi văng-vẳng giọng rất quen :

— Từ công tử...

Nguyên-Bình giựt mình quay đầu tìm quanh quất.

Chỉ thấy ba bóng người từ xa phóng tới nhanh như chớp, trong giây lát đã tới. Nhìn kỹ chẳng phải là ai đâu xa lạ, chính là Thần-cái Tông-Đào và Vân-Mộng nhị-kiều Đinh-Linh, Đinh-Phượng !

Nguyên-Bình tưởng chừng như mình đang sống trong mộng, chàng giơ tay lên dụi mắt mấy lượt nhìn kỹ hai chị em họ Đinh...

Vì chàng tin rằng chị em họ Đinh đã thọ nạn trong Qui-vương-cốc, chàng không ngờ rằng trong giờ phút này lại còn được gặp nhau và nhứt là Thần-cái Tông-Đào cũng có mặt tại đây...

Chàng còn đang đứng sững-sờ thì tất cả ba người đã đến trước mặt chàng...

Lúc ấy Nam-hải kỳ-tầu và nội phe Nam-hải đều thay đổi sắc mặt.

Đinh-Linh hỏi trước :

— Từ công tử làm gì thế ?

Nguyên-Bình cười như khóc :

— Tiêu cô-nương đã qua đời rồi.

Tất cả ba người nghe nói đều giựt mình kinh-ngạc không hiểu sao cả.

Trong đêm qua, ba người đã từ trong cảnh chết, tranh giành lấy sự sống một cách chật-vật khó khăn, nên mới thoát ra khỏi Qui-vương-cốc, giờ đây, Nguyên-Bình đã làm gì, cơ sự xảy ra như thế nào phải làm cho nàng áo đỏ chết không một ai hiểu được...

Hơn nữa, ba người không thể nào tưởng-tượng chỉ trong một ngày một đêm ấy đã có biết bao nhiêu sự việc lạ lùng xảy ra.

Đinh-Linh là người thông minh tuyệt vời, nên khi nghe Nguyên-Bình nói như thế, nàng khẽ nhìn quang cảnh chung quanh một lượt, nàng cũng dự đoán được một phần sự thật...

Nàng lật đật hỏi :

— Tiêu cô-nương đã chết, rồi công-tử định làm gì đó ?

Nguyên-Bình cười đau khổ :

— Lúc còn sanh tiền, ân-tình của Tiêu-cô-nương đối với tôi rộng như biển cả, mà tôi, thì tôi chưa đền đáp được chút gì, giờ đây nàng đã ra người thiên cổ, tôi nguyện sống bên nàng trong ngôi cồ-mộ này cho đến lúc hết kiếp sống thừa !

Nguyên-Bình vừa dứt lời, tất cả ba người đều kinh ngạc...

Tông-Đào giựt mình gọi thất thanh :

— Từ tiểu-huynh...

Lão chỉ gọi được có như thế, là vì trong lúc bối rối lão chưa tìm được lời gì để khuyên bảo Nguyên-Bình cho hợp...

Lúc ấy, Đinh-Linh cũng sửng-sốt, nên nàng lật-đật bảo :

— Từ công-tử ơi ! Ân-tình của Tiêu cô-nương đối với công-tử rất thắm thiết, thì công-tử đối với nàng tình nghĩa cũng đậm đà, như

http://tieulun.hopto.org

thế rất đúng lắm, nhưng công-tử có nghĩ đến mối oan-cừu của gia đình mình chưa trả được hay không ?

Nguyên-Bình cúi đầu bảo nhỏ :

— Tôi cũng đã nghĩ đến.

Đinh-Phượng lại hỏi tiếp :

— Có nghĩ đến, nhưng công-tử lại bỏ qua hay sao ?

Lúc ấy trên mặt Nguyên-Bình lộ ra vẻ vô cùng đau khổ :

— Tôi đã nhờ vợ chồng Tiêu lão tiền-bối thay tôi tìm Dịch-thiên-Hành để báo thù...

Tông-Đào có sắc giận :

— Như thế sao được ? Mối thù của cha mẹ, bất cọng đái thiên, làm sao nhờ người trả thù cho được ?

Hai lão gù và lùn nghe Tông-Đào nói như thế liền la lớn :

— Lão ăn mày hôi hám kia... đó là chuyện riêng của phái Nam-hải, không can hệ gì đến ngươi, ngươi chớ xen vào...

Tông-Đào cười lạt :

— Có quan hệ lắm chứ ! Này Từ tiểu-huynh, hãy theo ngay chúng tôi đi... đừng vì chuyện tình tự mà thành ra người bất hiếu bất nghĩa làm cho muôn ngàn đời sau còn bị tiếng người cười chê...

Những lời của Tông-Đào như đinh đóng vào cột, như búa chém vô đá, làm cho Nguyên-Bình ngạc nhiên đứng sững-sờ hồi lâu rồi chàng mới hỏi :

— Bất hiếu bất nghĩa à ?

Đinh-Phượng đáp :

— Đúng lắm... Bất hiếu và bất nghĩa.

Nguyên-Bình nghe nói bỗng buông xuôi hai tay, thiếu chút nữa là buông rơi thi-thể nàng áo-đỏ xuống đất.

Nhưng chàng vội giựt-mình ôm chặt lại và bảo :

— Sau khi nàng chết, tôi không đành để nàng ở một mình quạnh-hiu trong ngôi cổ-mộ này...

Nam-Hải kỳ-tẩu vụt bước tới một bước :

— Thưa Tông Đại-hiệp và nhị-vị cô-nương, chuyện này do Từ tiểu-hiệp tự-ý quyết định, quí-vị không nên xen vào là tốt hơn...

Tông-Đào nghe Nam-Hải kỳ-tẩu nói như thế, lão hơi giựt-mình lo ngại.

Vì thực ra Tông-Đào chưa biết rõ trình-độ võ-công của Nguyên-Bình hiện nay đã đến mức vô-địch trong thiên-hạ, thế cho nên lão

ngại nếu vợ chồng Nam-Hải kỳ-tẩu có thi thố điều gì thì không thể nào đương-cự nổi.

Trong lúc đó thì Nam-Hải kỳ-tẩu lại lộ vẻ bực tức vô-cùng, nhưng lão cũng không dám ra tay vì lão biết rằng huyền-cơ trong người của Nguyên-Bình đã khai-thông, nội-lực vô cùng vô tận, thế nên dù cho có lực đạo mạnh đến đâu tấn công chàng thì cũng bị một sức phản đòn rất mạnh đánh lại, vì thế cho nên lão ta e dè, chẳng dám hạ-thủ, sợ tình hình đi đến chỗ rắc rối thêm...

Trong lúc đôi bên giằng co nhau, Tông-Đào liếc mắt nhìn Đinh-Linh như để cầu cứu.

Lúc đó Đinh-Linh cũng biết ý của Tông-Đào muốn mình tìm cách đối phó, ngẫm-nghĩ trong giây lát, nàng bỗng mỉm cười :

— Tiêu cô-nương là một tuyệt-thế giai-nhân, hôm nay rủi mà bất-hạnh, xin lão tiền bối cho chúng tôi được chiêm-ngưỡng dung nhan người một lần chót, để gọi là có chút lòng hoài-niệm nhau, không biết lão tiền bối có vui lòng chăng ?

Trong ý Đinh-Linh muốn kéo dài thời-gian nên mới nghĩ ra cách ấy...

Nào ngờ khi Đinh-Linh vừa nói xong câu ấy là vợ chồng Nam-Hải kỳ-tẩu đồng nói lên một lượt :

— Không được !

Nghe trả lời như thế, trong lòng Đinh-Linh hơi nghi hoặc...

Nàng là người rất thông-minh lanh-lợi, nàng ngẫm-nghĩ lời nói của mình vừa qua không có gì thất-lễ, không có gì trái đạo, tại sao vợ chồng Nam-Hải kỳ-tẩu lại có sắc giận như thế ?

Chắc có lẽ bên trong có gì bí-ẩn đây...

Đinh-Linh liền quay sang Nguyên-Bình :

— Từ công-tử, tại sao Tiêu cô-nương chết bất thình-lình như thế ?

Nguyên-Bình thở dài :

— Kể ra thì cũng tại tôi...

Chàng chưa dứt lời thì Mai-nương đã tiếp :

— Từ công-tử ơi ! chuyện đã qua rồi còn nhắc lại làm chi ?

Nguyên-Bình thở dài :

— Cô Linh ơi ! thật ra cũng không nên nhắc lại làm gì.

Đến đây Linh-Linh lại càng nghi chuyện này bên trong tất nhiên phải có bí-ẩn gì đây, thế nên nàng bấm gan hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Từ công-tử là người rất thành-thực, rất dễ nghe lời người khác, phải cẩn-thận lắm đó...

Nguyên-Bình ngạc-nhiên :

— Sao cô lại nói lạ kỳ như thế ?

Đinh-Linh nói tiếp :

— Theo chỗ tôi thấy thì Tiêu cô-nương vẫn còn sống !

Chẳng những câu nói của Đinh-Linh đã làm cho Nguyên-Bình giựt mình kinh-ngạc, mà cho đến Tông-Đào và Đinh-Phượng, hai người cũng không hiểu Đinh-Linh đã căn-cứ vào đâu mà dám nói như thế...

Trong lúc nói, Đinh-Linh cũng vừa liếc mắt nhìn xem thái-độ của vợ chồng Nam-Hải kỳ-tầu, thì thấy rõ-ràng hai người đều biến sắc mặt...

Đinh-Linh thấy mình đã nắm chắc sự việc rồi nên nàng hỏi tiếp :

— Từ công-tử có tin lời của tôi hay không ?

Nguyên-Bình cười như mếu :

— Cô Linh ơi ! Tôi biết rằng không bao giờ cô gạt tôi, nhưng trong câu chuyện này, thật tôi cũng khó tin lời cô, vì chính tôi đang ôm thi-thể Tiêu cô-nương trong lòng đây...

Đinh-Linh lại tiếp :

— Như thế thì Từ công-tử hãy để cho tôi nhìn Tiêu cô-nương một chút có được không ?

Nam-Hải kỳ-tầu bỗng hét lớn :

— Không được !

Nguyên-Bình ngửng đầu lên :

— Thưa lão tiền-bối, cô Linh đã nghi như thế, thì cũng nên cho cô thấy tận mắt, để cho cô khỏi nói bậy bạ gì được nữa...

Nam-hải kỳ tầu nghiêm-sắc mặt :

— Này Từ tiểu hiệp người có bằng lòng ở bên cạnh con tôi hay không ?... đó là chuyện riêng do sự quyết định của người không ai ép cả, nếu bây giờ không bằng lòng thì cứ đi đi, còn con gái tôi đã bất hạnh không thể để cho ai làm nhục được...

Nguyên-Bình ngẫm-nghĩ thấy lời của Nam-hải kỳ tầu cũng có lý.

Từ khi đứa con gái yêu bất hạnh qua đời lẽ tất nhiên là trong lòng lão phải đau khổ nhiều mà bây giờ Đinh-Linh lại dám quả quyết rằng nàng chưa chết, như thế thì có khác gì Nam-hải kỳ-tầu muốn

mượn cái sống chết của con gái để thi hành gian-kế gì đây, như thế thì lão ấy giận cũng là điều rất hợp lý...

Vì nghĩ như thế nên Nguyên-Bình nói tiếp :

— Ý tôi đã quyết rồi, thôi Tông-Đại-hiệp và hai cô-nương hãy để cho tôi làm theo ý định...

Nói xong, chàng liền quay mình bước tới.

Tông-Đào lộ sắc giận :

— Hãy khoan...

Nghe Tông-Đào gọi lớn, chàng quay lại :

— Tông-Đại-ca còn dặn bảo gì không ? Nếu tôi không quyết định như thế này thì tôi không sao an lòng được, xin Tông-Đại ca hiểu cho...

Tông-Đào nghiêm giọng :

— Nếu như Tiêu cô-nương quả đã bất hạnh thì Từ tiểu-huynh hành động như thế tôi không cần, còn chuyện cô Linh mới vừa nói đó tại sao Từ tiểu-huynh không suy nghĩ lại coi...

Nguyên-Bình nghe Tông-Đào cứ nhắc đến chuyện ấy, trong lòng vừa phiền vừa giận...

Chàng cười ha hả, vội cúi mình xuống rồi dựng đứng bao lụa trắng sửa soạn mở ra để cho Tông-Đào xem tận mắt thi-thể nàng áo-đỏ, cho lão vừa lòng...

Nhưng trong khi ấy bỗng nghe Tiêu phu-nhân hét lên một tiếng lớn.

Trong lúc Nguyên-Bình giựt mình kinh ngạc, chưa biết chuyện gì đã xảy ra thì một bóng người đã vọt tới, Tiêu phu-nhân hiện ra chia đôi tay chụp lấy cuộn lụa bạch kẹp liền dưới nách mình...

Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Tiêu phu nhân...

★

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI MỐT

Quái-khách giữa đêm vào núi thẳm

Tiêu phu-nhân cười gay gắt :

— Lạ quá, ai cần người theo con gái ta suốt đời ở trong lòng đất huyệt mộ này ?

http://tieulun.hopto.org

Vừa nói Tiêu phu-nhân vừa động chưởng trái đánh tới Từ-nguyên-Bình liên-tiếp hai đòn chưởng. Bình nghiêng mình tránh ra nửa thước, khi ấy Kỳ-lão Nam-Hải hét vang, chòm râu bạc lay động theo gió chưởng của lão ta quất nhanh tới trước mặt Tông-Đào, Tông-Đào tung chưởng đánh trả lại, nghe « bốp » một tiếng. Tông-Đào hét lên trong tiếng chưởng khắc nhau rồi nhảy bắn mình lui ra một bước.

Lúc ấy, Nguyên-Bình lo ngại kêu to :

— Hãy ngừng tay lại !

Nhưng sắc giận của Kỳ-lão Nam-Hải càng dữ tợn hơn, không màng đến lời kêu gọi của Bình, lão ta bồi chưởng tới giữa lúc Tông-Đào lui ra đứng chưa vững chân !

Thấy nguy, nguyên-Bình vội bước tới... Khi ấy, Tông-Đào chưa nhận được công lực của Bình đã tiến gấp bội lúc trước nên bảo Bình dang ra để cho ông ta đối phó. Nhưng không tuân lời Tông-Đào, thân hình chàng lướt tới, chận đứng vào giữa Tông-Đào và Kỳ-lão Nam-Hải, lôi cuốn theo một làn gió lạnh buốt rít lên vút tới ngay mặt Kỳ-lão, đẩy lão ta lui ra hơn 3 bước, Tông-Đào hết sức kinh-ngạc.

Lúc bấy giờ, đứng trước tình hình đang diễn ra quá đột-ngột, Vân-Mộng Nhị-kiều vừa hồi hộp vừa lo ngại vừa đồng thanh kêu hỏi Nguyên-Bình :

— Việc gì vậy Từ công-tử ?

Nguyên-Bình chưa kịp đáp thì Kỳ-lão Nam-Hải lại hú lên một tiếng thật dài. Lúc đó Tiêu phu-nhân bồng nàng áo đỏ bước lên xe song mã, Mai-nương và lão lùn, lão lưng gù chạy trong tiếng hú của kỳ-lão tới xe song mã thì đụng phải làn gió chưởng của lão ta đang đánh vút tới bốn đòn thênh-không như xô non tát biển để chận bước đi của Nguyên-Bình. Rồi không đầy một giây, kỳ-lão thót lên xe trong lúc bụi tung mịt mù, ngựa chạy như bay. Nguyên-Bình vụt chạy theo, gọi to :

— Xin chờ tôi đi với !

Cỗ xe đi đã xa, Bình dợm đuổi theo, nhưng Tông-Đào cản ngăn. Nguyên-Bình ngừng lại giận hỏi Tông-Đào :

— Cản trở để làm gì ?

Tông-Đào đáp nhanh :

— Cần phải cản trở !

Nguyên-Bình nói trong nước mắt :

— Tiêu cô nương đã chết vì tôi mà tôi không đi theo nàng thì thiên hạ đều cho tôi là người vô tình hay bất nghĩa.

Tông-Đào đứng ngẩn-ngơ, không nói thêm được lời nào. Đinh-Linh xen vào hỏi Nguyên-Bình :

— Từ công-tử, tại sao Tiêu cô-nương chết, công tử có thể cho chúng tôi biết được không ?

Qua một hơi thở dài, Nguyên-Bình kể từ chuyện nàng áo đỏ té ngựa. Nghe xong, Đinh-Linh nhoẻn miệng cười :

— Nầy Từ công-tử, tôi dám nói chắc rằng, nếu nàng ấy chết thật thì tôi xin chết theo !

Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Sao cô nương dám nói quả quyết như vậy ?

— Vì theo sự nhận xét của tôi, trong việc này có một âm mưu khá sâu xa.

Đinh-Phượng xen vào :

— Chính tôi cũng biết họ là những người không tốt.

Lườm Đinh-Phượng để tỏ ý không cho nàng nói thêm, Đinh-Linh cho Nguyên-Bình biết :

— Mục đích của họ làm cho Từ công-tử tình nguyện vào ngôi cổ mộ để rồi không còn cách gì thoát thân, để rồi không còn tới một năm, công-tử sẽ chết trong mộ ấy.

Bình chớp chớp đôi mắt, ngó Đinh-Linh với vẻ ngờ vực, hoang mang. Nàng vẫn mạnh dạng nói tiếp :

— Tôi nghĩ rằng, chuyện sắp đặt ra bởi họ nhận thấy võ-công của công-tử bỗng nhiên tiến bộ hơn trước, nghĩa là Kỳ-lão Nam-Hải địch không nổi, nên nàng ấy, nếu không muốn gọi bằng con yêu quái, bày mưu để hại công tử đó !

Bình giận hỏi to :

— Tiêu cô-nương muốn hại tôi để làm gì chớ ?

Đinh-phượng chắc lưỡi tức mình :

— Vậy mà cũng không hiểu nữa à ? Sau khi Từ công-tử chết, nàng ấy sẽ ở bên cạnh công-tử suốt cả ngày đêm, suốt cả tháng này đến năm nọ rồi công-tử sẽ thấy.

Bình nói như than :

— Chuyện đời thì phải thuận theo lẽ tự nhiên của lòng người-chuyện tình yêu cũng thế, đâu có thể ép uổng ai được, và lại Tiêu cô-

http://tieulun.hopto.org

nương là người tuyệt thế thông minh, không bao giờ làm chuyện trái ngược tình đời như vậy được.

Phượng che miệng cười, Linh liếc nàng :

— Trong lúc Từ công-tử không vui, em cười như vậy không đúng !

Phượng vẫn cười và đáp :

— Chị không hiểu, trong lòng Từ công-tử có gì đâu không vui !

— Không phải chị không hiểu đâu. Nhưng, vì Tiêu cô-nương...

Nguyên-Bình vội cắt lời Đinh-Linh :

— Thôi, Linh cô-nương đừng nói gì nữa ! Giờ đây lòng tôi quá ưu phiền !

Một tia mắt như gợn sóng của Đinh-Linh rọi thẳng vào đôi mắt Nguyên-Bình và hình như lòng nàng cũng bấn loạn, mất tự nhiên qua cử chỉ khẽ thở dài, say đắm nhìn Bình rồi lại lắc đầu ủe-oải.

Từ ngày được quen biết Nguyên-Bình tới nay, tâm-hồn Đinh-Linh như đã bị chàng ấy lôi cuốn, nhưng nàng tự-ái để tự-trọng, thế mà ngày tháng trôi qua, sự thầm yêu đã lớn lên trong tim óc của nàng. Nàng đứng trước một cảnh éo-le, nàng phải nặng mang một mối tình câm lặng hoàn toàn, trong khi đó, Nguyên-Bình đối với nàng như một kẻ không tình ý gì cả.

Nhưng nàng là cô gái rất thông-minh, tự nhiên nàng đã thấy rõ điều đó. Nàng vẫn biết rằng, tuy giữa Từ-nguyên-Bình với nàng áo đỏ đã gây ra mấy lượt giao đấu nhau, nhưng sự thực hai người chỉ vì giận yêu mà thôi. Thế rồi tình yêu ấy có lúc đậm đà, có lúc cũng nhạt phai, bởi riêng Bình hãy còn nặng mang một mối thù của cha mẹ chưa trả xong, vì lẽ đó, nên giữa hai người lắm lúc hiểu lầm nhau, mâu thuẫn nhau, có khi cũng gay gắt.

Những lúc tỏ ra nghịch nhau, đụng chạm nhau như thế, ai cũng cứng cỏi vì tự trọng, nên người nầy không muốn hạ mình để làm lành với người kia. Nàng áo đỏ là một thiếu-nữ nham-hiểm, sâu sắc. Nàng có ý nghĩ cực-đoan, thà muốn cho Bình chết rồi ướp lại xác chàng để cho nàng cam lòng sống bên cạnh xác chết ấy đến trọn đời cũng nên, chớ không thể để mất Bình, còn Bình thì lại nghĩ khác, tưởng nàng yêu không được thì trở nên thù, nên chàng phản ứng bằng thái-độ chống báng không nhân nhượng, chàng xem chuyện tình rất nhẹ hơn mối thù của song thân.

Nhưng, họ vẫn không dứt-khoát được tình cảm, bất luận như thế

nào, giữa đáy lòng họ vẫn còn yêu nhau, không thể quên nhau được. Đó là sự éo-le, khiến Đinh-Linh khó xử, biết Bình đã yêu nàng áo đỏ rồi, nàng đau khổ vô vùng và có mặc cảm là nàng kém hơn nàng ấy, thế nên nàng cứ câm lặng, không biểu lộ tình yêu đối với Bình. Nhưng tình yêu thầm lặng lại bồng-bột khó nén, khó che đậy hoàn toàn, nên giờ đây nàng có cử chỉ mất tự-nhiên. Nguyên-Bình vẫn biết rõ, ngặt vì chàng đang bận tâm có mối một chuyện báo thù, nên chàng không muốn nói tới chuyện yêu-đương.

Giờ đây, Đinh-Linh thấy giữa Nguyên-Bình và nàng áo đỏ đang nghịch nhau, hiểu lầm nhau là một cơ-hội tốt cho nàng khai thác mâu thuẫn, để mong cướp lấy một người yêu. Nhưng nàng nghĩ làm như vậy là hèn. Lòng nàng đã tự mâu-thuẫn với lý-trí, mà không phải chỉ có như vậy thôi, nàng còn nhận thấy, nếu nàng hạ mình đi van xin một tình yêu thì e cho Nguyên-Bình khinh thường và không đáp ứng lại thì tan vỡ tất cả. Thế nên trong giây phút nầy, nàng cúi đầu im lặng. Đinh-Phượng thấy vậy cũng cảm động, thở dài và thông-cảm nhìn Đinh-Linh không biết nói lời gì để an-ủi.

Nhìn thấy tình cảnh khá thương tâm, nhưng Tông-Đào cười đùa :

— Hai chị em bây than thở hay buồn khổ gì, không nghe người ta đã không cho nói nữa sao ?

Nói xong, Tông-Đào lại cười, ông ta vẫn biết ba người trẻ này họ đều nặng-nề tâm-sự, nên ông muốn chọc cười cho vui lên. Nghe ông cười đùa, cả ba người cũng cười theo, ông lắc đầu nói nữa :

— Một nét nhăn trán hay một cái nhíu mày là tự vẽ cái khổ cho gương mặt mình không yêu đời, hãy giống già ăn mày này, không hề biết khổ-lụy là gì và tấm lòng luôn cởi mở.

Như chợt tỉnh giấc mơ, Đinh-Phượng nhìn Tông-Đào kêu to :

— Này nghĩa-phụ ơi !...

— Gì ? Tông-Đào hỏi.

— Trong lòng nghĩa-phụ không bận-bịu ưu-phiền gì hả ?

Tông-Đào ngạc-nhiên trước câu hỏi của Đinh-Phượng, vì chính mình ông cũng đang tự hỏi câu ấy. Đoạn, ông mỉm cười...

Chính Tông-Đào đã dối mình dối người. Lòng ông ta luôn luôn băn-khoăn về tánh mạng của Từ-nguyên-Bình, vì hiện nay chỉ tìm được một vị « độc mãng-đơn », còn ba môn thuốc nữa không biết đến bao giờ mới tìm được, nếu tuyệt-đối không tìm được thì ông ta thắc-mắc đến trọn đời.

http://tieulun.hopto.org

Qua tiếng cười của Tông-Đào, mọi người, kể cả ông ta, đều lặng lẽ bước đi. Đi đến khi mặt trời chen lặng, Tông-Đào đề-nghị nghỉ chân. Bấy giờ, bốn người đã ở giữa ngọn núi thẳm. Đinh-Linh, Đinh Phượng đi kiếm trái cây ăn đỡ lòng, còn Nguyên-Bình ngồi nói chuyện với Tông-Đào. Một lát sau, Bình đứng dậy từ từ bước đi. Tông-Đào hỏi nhanh :

— Từ tiểu-đệ đi đâu ?

— Buồn quá Tông Đại ca ơi ! Đi thì đi chớ không biết đi đâu ?

Tông-Đào chỉ biết nắm lấy tay Nguyên-Bình mà khuyên ngồi xuống nghỉ, xóa bỏ chuyện buồn nhỏ mọn để nghĩ đến chuyện lớn nhưng những lời khuyên đó không làm dịu nổi buồn của chàng.

Ngày nay võ-công của Nguyên-Bình cao thâm hơn thuở trước, vợ chồng Kỳ-lão Nam-Hải địch cũng không nổi, không phải bởi diễn-biến bất thường trong cơ thể chàng mà nhờ công hiệu của hàn-âm-khí muôn năm, đã tiêm nhiễm trong mình chàng từ sau khi được cứu sống lại. Giờ đây nỗi buồn nghẹn nó có thể gây một tâm bịnh cho chàng. Tông-Đào vừa nhận ra điều ấy, nên vội buông tay chàng ra để cho chàng tùy ý muốn đi đâu thì đi, chỉ dặn dò chàng cẩn-thận, và đây là một vùng núi hiểm trở, không nên đi quá xa !

Qua một tiếng « vâng » trong cái gật đầu, Nguyên-Bình từ từ bước đi. Giây phút sau, chàng đã ra khỏi một góc núi và khuất trong bóng đêm. Đứng nhìn theo cho đến khi Bình khuất dạng, Tông-Đào mới chịu tìm một tảng đá để ngồi, ông ngồi với dáng mệt mỏi, vì mấy hôm rồi, những chuyện xảy ra đã kích thích nhiều đến cân não của ông.

Khi ông ta vừa vận chân khí lấy sức lại thì Linh, Phượng, mỗi cô bọc một bọc trái cây trong vạt áo chạy về. Nhìn chung quanh, hai nàng ngạc nhiên hỏi.

— Từ công-tử đâu rồi ?

— Ừ, người đã nói buồn quá, nên ra đi cho nguôi ngoai !

— Đi bao lâu rồi ? Đinh-Phượng hỏi.

Lúc ấy, Đinh-Linh đứng im lặng, không hỏi, cũng không nói gì.

— Chúng ta không nên đi tìm Nguyên-Bình ! Nầy Linh, Phượng hai con, ta có một việc cần hỏi đây !

Thấy Tông-Đào tỏ vẻ nghiêm nghị hai nàng ngạc nhiên và đồng thanh hỏi :

— Nghĩa phụ muốn nói điều chi ?

Trước hết Tông-Đào nhìn Đinh-Linh rồi Đinh-Phượng một hồi lâu ông thư thả nói :

— Ta thật khó hiểu trong hai con, đứa nào yêu Từ-nguyên-Bình hay là cả hai đứa đều yêu hết ?

Hai nàng thẹn cúi đầu. Đoạn Đinh-Phượng giận dỗi Tông-Đào :

— Nghĩa phụ đừng hỏi gì thì hơn !

— Lạ quá, bây đã nhận ta là cha nuôi thì việc quan hệ đến cuộc đời bây, tự nhiên ta cần chiếu cố, cớ sao không cho ta hỏi ?

Đinh-Phượng cười gay :

— Nầy nghĩa-phụ, chị con thích Từ-nguyên-Bình lắm !

Đinh-Linh cười to :

— Chưa ắt gì em không thích chàng ấy.

Vừa mân mê đôi bàn tay của mình, Đinh-Phượng vừa nói :

— Thật ra em cũng có điểm thích mến chàng ấy, còn chị thì hoàn toàn đẹp ý nhưng không lẽ chị em mình lại đối nhau như kẻ tình địch ?

Đinh-Linh cười đau đớn :

— Đồ ngu ! con gái của kỳ-lão Nam-hải mới là tình-địch.

Đinh-Phượng trề môi :

— Con quỉ ấy có hình dáng như yêu quái !

Trong khi hai nàng đang cãi vã thân mật nhau bỗng đâu có tiếng chân bước trên củi khô nghe « răn rắc » từ phía chòm cây phát ra. Ba người nhìn theo tiếng động, nhưng trời tối như mực không trông thấy gì.

Từ chỗ phát ra tiếng động cách chỗ ba người đứng chừng hơn một trượng, tức mình quá ba người lại dùng nhãn tuyến nội-lực nhìn nữa mới thấy một bóng người đang bước nhanh về phía họ.

— Từ-nguyên-Bình ! Tông-Đào khẽ nói.

Vân Mộng nhị kiều tưởng cho mình nói nãy giờ chắc Nguyên-Bình đã lắng nghe, nên vừa nhìn thấy bóng người bước tới, hai nàng mắc cỡ liền quay mặt nơi khác.

Rồi giây phút trôi qua, bóng người đến càng gần hơn. Bấy giờ cả ba người đều lấy làm lạ, bóng người sao mà cao hơn vóc mình Nguyên-Bình ! Giữa miền sơn dã, hoang-tàng, đêm đã khuya mà sau khi người ấy xuất hiện vẫn không xao động gì hết, ngay Tông-Đào là bực lão thành, rất nhiều kinh-nghiệm giang-hồ cũng cảm thấy lo ngại phập-phồng. Liền trấn định tinh thần ông ta hỏi to : — Ai ?

http://tieulun.hopto.org

Nghe tiếng hỏi, người ấy liền ngừng bước. Ba người giựt mình. Vân-Mộng nhị-kiều buông cả hai tay, những trái cây đều rớt hết, còn Tông-Đào tuy không khiếp-sợ như hai nàng, nhưng cũng không yên-tâm, bởi vì người ấy mình mầy đầy lông lá, không biết tự-nhiên hay do sự hóa trang cho giống mình con thú rừng. Cái đó cũng không lạ gì, lạ nhứt cái đầu của hắn không giống đầu con người mà giống hệt đầu thú vật, răng nhọn như nanh chìa ra, đôi mắt có quầng xanh như mắt chó sói, tướng đứng như con chó rừng, nếu hắn không có mười ngón tay thì không khác gì một con thú rừng giống hệt.

Vân-Mộng nhị-kiều bạo dạn đồng thanh hỏi :

— Người là ai ?

Từ trong cổ họng người ấy phát ra một tiếng the thé như tiếng chó sói kêu, nghe rợn mình. Tông-Đào quát to :

— Nếu mi cố làm ra vẻ bí mật, chúng ta không thể dằn cơn nóng giận được !

Với kinh nghiệm giang-hồ, Tông-Đào đoán ra người lạ ấy đội lớp chó sói, có thể là một tên cướp, nên ông mới buông lời trách mắng. Nhưng người ấy vẫn làm thinh chỉ trố mắt ngó ba người.

Đầu hắn tuy giống đầu chó sói, nhưng hai con mắt sáng đục, cảm thấy như yêu khí, khiến kẻ nhìn phát sợ.

Rồi bỗng nhiên, hắn ngó dáo dác một hồi mới nói :

— Tất cả hãy theo ta !

Mấy tiếng nói ngập-ngừng như người bị cụt lưỡi, khiến cho Tông-Đào càng kinh-ngạc hơn. Nhưng xem ra hắn ta không có gì là ác ý, mà hành động của hắn vẫy đầy bí mật, như nhắc nhở người phải đề phòng. Tông-Đào hỏi lại hắn :

— Người là ai mà bảo chúng tôi đi ? Đi đâu ?

Hắn lại chớp tia mắt sáng đục :

— Tất cả, hãy theo ta !

Đinh-Phượng nổi giận :

— Ngươi đã điên rồi à ? Ai quen biết với ngươi mà lại đi theo ngươi là nghĩa gì. Ngươi là con người hay con qui ?

Hắn chỉ ấm-ớ vài tiếng trong khi Đinh-Phượng bước tới gần hắn nhưng nàng hoảng sợ, lại thối lui. Hắn nói quả-quyết :

— Theo ta đi ! Nếu không, ăn năn cũng muộn !

Tông-Đào nạt hắn :

— Có gì phải ăn-năn hử ?

Hắn không đáp, chớp mắt lườm ba người rồi quay đi... Cử-động của hắn thật êm và thật nhanh, chớp mắt đã khuất trong bóng đêm...

— Không biết hắn từ đâu đến ? Con người sao thấy sợ quá !

Đinh-Phượng tiếp lời Đinh-Linh :

— Chắc chắn hắn ta không phải người đúng đắn. Tự thuở nay mình đã trông thấy rất nhiều bực cao-thủ võ lâm mà đâu có người nào giả trang kỳ cục như vậy ? Nửa người nửa ngợm, không biết cái giống gì ?

Tông-Đào thì trình-độ giang-hồ cao hơn hai nàng, ông nhận rằng quái-nhân ấy có một lai-lịch mờ-ám, nhưng không hiểu hắn ta nói không theo hắn thì ăn-năn cũng muộn là ý-nghĩa gì ? Ông cúi đầu suy nghĩ mãi, vẫn không nhận được điều đó, rồi sực nhớ tới Từ-nguyên-Bình đi đã lâu sao không trở lại, ông lo ngại vô cùng !

Lúc ấy, Vân-Mộng nhị-kiều cũng tỏ vẻ lo cho Nguyên-Bình không biết có bị quái-nhân ấy làm hại hay không, vì phập-phồng sợ nên chính hai nàng cũng không dám nói ra, chỉ nhìn Tông-Đào, thì thấy ông ta biến sắc, hai nàng càng lo sợ hơn. Hai nàng cùng hỏi Tông-Đào :

— Này nghĩa-phụ, dù Từ công-tử đi đã lâu, nhưng cũng trở lại chớ ?

Tông-Đào nhíu mày :

— Ừ...

Nhận thấy Tông-Đào trả lời miễn-cưỡng. Đinh-Phượng không yên tâm :

— Đi lâu quá không trở lại chắc là đã bị trở-ngại gì bất ngờ ?

Tỏ ra bình-tĩnh hơn, Đinh-Linh nói nhanh :

— Chúng ta hãy yên lòng ! Từ công-tử võ-công cao dường ấy ai mà làm hại được.

Rồi lặng-lẽ một hồi lâu, Đinh-Phượng ngẩng đầu lên gọi rất to :

— Từ công-tử ! Từ công-tử !

Mười bảy, mười tám lần gọi như thế mà chỉ nghe dừng núi trả lời bằng tiếng vang hết sức lạnh-nhạt, khô-khan. Bấy giờ, vùng sơn-dã thật là vắng-vẻ, tiếng gọi của Đinh-Phượng nghe xa ngoài bảy tám dặm nhưng không biết Nguyên-Bình có nghe chăng mà chỉ thấy qua một hồi rền vang rồi núi rừng thâm-u vẫn âm-thầm lặng-lẽ. Hai nàng nhìn Tông-Đào bằng tia mắt lo-âu, sợ hãi, nhưng Tông-Đào

http://tieulun.hopto.org

nhìn lại hai nàng với dáng trầm-tĩnh gần như thản-nhiên, có lẽ ông ta yên-trí rằng không có cao-thủ nào ám-hại được Bình cả. Rồi ông khẽ bảo hai nàng :

— Chúng ta ở đây nán đợi một lát nữa !

Rồi ba người cố gắng đợi-chờ. Thời khắc như lịm dần, lịm dần, Đinh-Phượng nóng lòng :

— Này nghĩa-phụ, để con đi tìm Từ công-tử ?

— Dãy núi hoang như thế này biết đâu mà tìm ?

— Vậy thì cả ba người chia ra để tìm. Đinh-Linh đề nghị.

— Không nên. Nếu Từ tiểu-đệ đã bị tai-nạn gì thì chúng ta đi tìm cũng chỉ mang hại thôi. Phải nán chờ !

Đinh-Phượng cãi lại :

— Không thể được, phải đi tìm mới yên tâm!

Tông-Đào liền vận chân-khí vào đơn-điền, hú một tiếng thật dài vang dội cả núi rừng. Tiếng hú vừa dứt thì ông ta gọi to :

— Từ tiểu-đệ hãy mau trở về !

Tông-Đào tin rằng với tiếng hú và tiếng kêu gọi ấy dù gì Nguyên Bình cũng vẫn nghe, nhưng im hơi bặt tiếng. Rồi một hồi chờ đợi khá lâu nữa, ba người thấy một bóng đen từ đâu không biết, đang bước tới. Hai nàng vội-vàng chạy ra đón, còn cách bóng đen chừng hai trượng ngừng lại.

Hai nàng cho bóng đen đó là Nguyên-Bình, nên lòng mừng khấp khởi, nhưng bóng đen bước tới càng lúc càng gần, không phải Bình mà là quái-nhân hồi nãy.

Hai nàng dè dặt đứng lại, quái nhân cũng ngừng bước. Lúc ấy Tông-Đào bước tới đứng bên cạnh hai nàng. Quái nhân lom lom ngó Tông-Đào với tia mắt sáng xanh lè, ghê rợn. Hắn nói :

— Theo... ta... đi !

Lúc bấy giờ, ba người càng lo ngại, càng nghi ngờ. Tông-Đào xét thấy Từ-nguyên-Bình không trở lại có quan hệ đến sự xuất hiện của quái-nhân hay nói rõ hơn là quái-nhân có thể làm hại Nguyên-Bình rồi ? Ông hỏi quái-nhân :

— Cuối cùng là ai mà bảo chúng tôi phải đi theo ? Nếu ngươi không trả lời mà cứ hiện tới hiện lui mãi thì đừng trách ta đấy !

Quái-nhân kêu lên nghe the-thé rồi nói :

— Theo ta đi !

Đinh-Phượng giận hét lên :

— Hãy nói mau ! Người ta đã phiền lắm rồi, ngươi cứ giả vờ làm yêu quỉ thì lão già tai to của ta sẽ đập ngươi vỡ sọ bây giờ !

Quái-nhân ngoảnh đầu nhìn Đinh-Phượng, Phượng lườm lại, nàng nổi ốc cùng mình, khi ấy Đinh-Linh bước tới giương một chưởng chỉ như mũi kích điểm ngay bụng quái-nhân, hắn nhanh chân bước lui ra sau. Tông-Đào quát lên :

— Không đứa nào được manh-động, hãy trầm-tĩnh !

Đinh-Linh khẽ đáp :

— Con muốn thử tài hắn một chút thôi.

Vừa nói nàng vừa nhảy xốc tới, dùng thế song chưởng « tiếu chỉ thiên nam » và « vân phi vụ phiên » đập tới tấp. Quái-nhân rú lên một tiếng đầy phẫn-uất, nhưng không động thủ đối phó, hắn chỉ nghiêng vai lách mình bước dang ra thật nhanh.

Đinh Linh lại hét :

— Ngươi không động-thủ ta bắt buộc phải động thủ.

Đi đôi với lời nói, nàng tấn công thêm ba chưởng nữa...Tông-Đào đứng bên cạnh Đinh-Linh thấy rõ quái nhân dùng thân-pháp tránh đòn thật thần tốc và võ công đã đến mức thượng thừa mà vẫn không đánh trả lại đối phương nghĩa là hắn không có ác ý. Hắn đã có thái độ quân tử như vậy mà Đinh-Linh cứ dồn ép hắn mãi e rằng nàng sẽ hối hận nếu không muốn nói nàng sẽ mang tai hại.

Vì nghĩ như vậy nên Tông-Đào liền cản ngăn Đinh-Linh :

— Hãy ngừng tay !

Nhưng Tông-Đào cản không kịp đòn chưởng tung ra quá nhanh của Đinh-Linh, còn nàng thì trình độ võ-công chưa đạt tới mức thu phát tự nhiên theo ý điều khiển của mình nên khi nghe Tông-Đào bảo ngừng tay nàng thu chưởng không được, thế nên quái nhân cứ lui, nàng cứ tấn chưởng, hắn chỉ lườm nàng và rú lên, cuối cùng hắn phải vận chưởng lực đánh trả lại.

Nghe gió chưởng vụt tới với tiềm lực mạnh bạo không tưởng-tượng được. Đinh-Linh giựt mình và tăng cường sức chưởng của mình để đối phó ! Trong nháy mắt hai cánh chưởng chạm nhau nghe « bốp » một tiếng chát chúa. Đinh-Linh nghe cánh tay nàng như đã rụng rời. Nàng nhảy bổng lên để ngã người ra hơn hai trượng. Lúc thấy nàng nhẫy giống như con diều giấy đứt giây, sà xuống nhanh, Tông-Đào dợm nhảy theo giữ nàng lại nhưng không kịp.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi ổn định thân hình đứng bám chân trên mặt đất, nàng không bị thương tích gì hết. Đinh-Phượng hỏi nàng :

— Chị có sao không ?

— Không hề gì ! Đinh-Linh định thần rồi trả lời.

Bấy giờ Tông-Đào ngó quái nhân thì thấy hắn đứng bất động, ông ta xác nhận chắc-chắn quái nhân là người tốt tuyệt đối không có ác ý, vì thấy hắn không đuổi theo tấn công Đinh-Linh trong lúc nàng bị sức chưởng phải lui ra như bay.

Bởi thế nên Tông-Đào hỏi hắn :

— Các-hạ không có ác ý hại người sao lại làm gì bí mật như vậy ?

Quái nhân chỉ ấm-ớ vài tiếng rồi lặp lại lời nói duy nhất :

— Hãy theo ta đi !

Tông-Đào kinh ngạc trong lúc Đinh-Linh bước trở lại gần quái nhân, để nói với hắn :

— Người nhứt định muốn chúng tôi đi theo, việc đó không hại gì nhưng chúng tôi còn đi tìm một người bạn nên không thể theo người được.

Quái nhân không đáp, chỉ khoác khoác đôi bàn tay rồi chỉ về phía sau lưng. Đinh-Linh ngờ hỏi :

— Người hãy cho biết người có gặp ai trên đường đi hay không ?

Khẽ nghiêng đầu sang bên trái hắn đáp :

— Có.

Đinh-Linh hỏi dồn :

— Người ấy hình dáng ra sao ?

Quái-nhân mấp-máy đôi môi nhưng nói không nên lời.

Đinh-Linh nóng lòng giục Tông-Đào :

— Nghĩa phụ, chúng ta đi theo hắn xem sao !

Tông-Đào lưu ý Đinh-Linh :

— Đi theo cũng được nhưng phải cẩn-thận !

Nghe Tông-Đào dặn, Đinh-Linh nghĩ rằng, khi quái-nhân vừa xuất-hiện, thử đối-phó với nàng bằng chưởng cũng đủ biết hắn nếu muốn giết hại nàng thật dễ-dàng, nhưng qua cuộc giao đấu bất đắc-dĩ ấy, nàng vẫn bình-yên vô sự, nên nàng tin hắn không muốn ăn thua với nàng. Nàng mạnh dạng nói với quái nhân :

— Chúng tôi muốn theo người để tìm bạn.

Đinh-Phượng lanh miệng xen vào :

— Tôi không tin hắn biết chỗ của Từ công-tử đâu ?

Tông-Đào lườm Đinh-Phượng để giải rõ hơn :

— Hắn biết chỗ Từ-nguyên-Bình hay không chẳng hại gì, miễn hắn không có ác ý là chúng ta có thể đi theo hắn cũng không mất công mất linh gì.

Đinh-Phượng mãi lo nghĩ đến Bình đã gặp tai nạn nào đó nên vẫn không tin quái nhân nầy tốt, nhưng thấy Tông-Đào và Đinh-Linh tán thành nàng không dám phản đối.

Trong lúc ba người đang bàn cãi, quái nhân châm chú nhìn ba người với vẻ gấp rút, chẳng yên tâm, thì liền đó, Tông-Đào giơ tay lên giục hai nàng :

— Chúng ta phải đi ngay !

Quái nhân đã quay lưng bước đi khi Tông-Đào chưa dứt lời, hắn ngảnh nhìn Tông-Đào và rú lên như hối-thúc.

Thân pháp của hắn thật nhanh, đối với Tông-Đào là một tay cao thủ nhưng tốc lực gần như không kịp hắn, còn Vân-Mộng phải rán hết sức mới theo kịp.

Vượt qua ba, bốn dặm đường gồ ghề trên dãy núi hoang, quái nhân phi như bay, Vân-Mộng nhị-kiều mệt lả, mồ-hôi ướt như tắm, rớt lại phía sau, lúc ấy Tông-Đào gọi quái nhân :

— Ông bạn hãy bớt tốc-lực !

Hắn ngảnh lại đáp :

— Hãy cố gắng lên, gần tới nơi rồi !

Giọng nói của hắn bập bẹ như trẻ con mới học nói. Vừa nói, hắn vừa phi nhanh hơn...

★

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI HAI

Người con trai kỳ lạ lặng xuống đầm nước độc

Ngảnh mặt ra sau, Tông-Đào cho quái nhân biết :

— Sợ hai nàng kia theo không kịp, tôi cần phải chờ.

Đinh-Linh rán chạy tới nói với Tông-Đào :

— Nghĩa phụ chớ bận lòng vì tụi con, chỉ cần coi chừng hắn muốn bỏ chúng ta giữa đường chưa hề quen biết.

http://tieulun.hopto.org

Nghe Đinh-Linh nói, Tông-Đào hơi lo ngại. Ông thầm nghĩ Đinh Linh thật là người có ý-thức cảnh-giác, thật là chu-đáo ; tuy ông ta đã nhận thấy quái nhân không ác ý, nhưng cũng cần phải đề-phòng vì hắn là người giả trang, ắt phải có hành động ám mụi nhưng chưa lộ liễu thôi.

Đã nghĩ như vậy, nên ông ta chạy chậm lại, thì lúc đó quái-nhân đã quanh qua gốc núi. Tông-Đào ngừng lại chờ Vân-Mộng nhị-kiều chạy tới mới cùng đi.

Ba người vừa tới góc núi liền thấy quái nhân đứng bên bờ đầm nước, đưa tay ngoắc cả ba người. Tông-Đào chạy nhanh tới hắn, ông đưa mắt nhìn mặt đầm độ chừng mười trượng vuông, bên bờ đầy những tảng đá vảy rồng, búp măng. Trên trời có trăng non và một ít ánh sáng vì sao, nên trông thấy đầm nước như một khối ngọc huyền, ngời lên một ánh sáng trắng, độ chừng cái đầm nước nầy sâu lắm.

Tất cả ba người không hiểu duyên-cớ gì mà quái-nhân đã đưa họ đến một đầm sâu. Với ý-thức cảnh giác đề phòng, Tông-Đào mãi quan-sát trên mặt và chung quanh đầm, vẫn không thấy gì lạ, bốn bề vắng lặng không nghe một tiếng động.

Ba người đều quay lại ngó mặt quái nhân để dò xét thì liền đó hắn đưa tay chỉ trên mặt nước mà nói :

— Ngay chỗ đó có một người đã nhảy xuống !

Vừa nói hắn vừa huơi tay diễn lại cử-chỉ người phóng xuống nước như hắn đã trông thấy. Tông-Đào biến sắc cũng như Vân-Mộng nhị-kiều và họ cứ đăm đăm ngó trên mặt đầm như tìm kiếm cái gì đã mất...

Ở vùng núi thẳm nầy gặp được một người không phải chuyện dễ. Quái nhân tuy kể lại không rõ vì hắn nói năng như người thường không được, nhưng có thể nhận ra người đã nhảy xuống đầm nước là Từ-nguyên-Bình, nhưng tại sao chàng làm như thế để làm gì ? Nếu quả thật chàng tự-tử là một việc không tưởng tượng được. Ý chí sống còn của Bình rất mạnh-mẽ, vì chàng chưa trả được thù song thân thì bất luận gặp trường hợp nào cũng không thể chết vô lý như vậy được, vả lại cái đầm nước nầy coi kỹ thì không có gì đặt-biệt hấp dẫn hết mà giục chàng nhảy xuống lội chơi, nếu có lội chơi trong giây lát rồi cũng lên, sao mà cả buổi không thấy trở về, khó hiểu quá !

Bấy giờ Đinh-Phượng giận, trách móc quái nhân :

— Bộ ngươi muốn gạt chúng tôi nhảy xuống đó cho chết phải không ? Việc một người phóng mình xuống nước có dính dáng gì tới chúng tôi mà ngươi giục giã bảo phải theo ngươi mới bằng lòng ?

Đinh-Linh xen vào :

— Mà còn nói nếu không đi theo ăn-năn cũng muộn nghĩa là gì chớ ?

Quái nhân đứng bên bờ đầm nước giậm chân không ngừng, hình như hắn tức, muốn nói rõ mà không dùng được ngôn ngữ để giải thích đầy đủ việc đã xảy ra trước mắt hắn. Thấy Vậy Tông-Đào chú ý hỏi hắn :

— Người nhảy xuống đầm hình dạng ra sao ?

Quái nhân đưa tay vỗ mạnh lên đầu một cái rồi bước tới chỉ vào một tảng đá to, Tông-Đào nhìn theo nhưng chưa hiểu ý gì. Rồi hắn nhảy tới hơn một trượng, đứng bên cạnh tảng đá nằm trên bờ đầm, lúc ấy bỗng nghe từ xa có mấy tiếng kêu lên không to lắm, giống tiếng người mà cũng giống tiếng chó sói nghĩa là giống giọng nói hay tiếng kêu của quái nhân nầy.

Nghe tiếng kêu, quái nhân nghiêng tai lắng nghe rồi vội vàng nhảy ra phía sau. Hắn đi được vài bước thì hắn cũng kêu to như hét, có lẽ để đáp lại cho đồng bạn, rồi trong giây phút hắn đi mất dạng. Cả ba người đều cất tiếng hỏi hắn đi đâu, mà hình như hắn không nghe khi hắn vừa bắt đầu nhảy đi.

Im lặng một hồi lâu, Đinh-Linh bảo Đinh-Phượng :

— Em bước tới tảng đá coi có gì lạ không ?

Liền vâng lời chị, Đinh-Phượng vừa tới bên cạnh tảng đá thì la hoảng lên một tiếng. Tông-Đào và Đinh-Linh nhảy tới đồng thanh hỏi :

— Cái gì vậy Phượng ?

Ngẩng đầu lên, Phượng nói qua gương mặt biến sắc :

— Thanh... Diệt-tình kiếm !

Nghe đến ba tiếng « Diệt-tình-kiếm », Tông-Đào và Đinh-Linh hoảng kinh hồn vía, bước tới nhìn thì quả thật thanh Diệt-tình-kiếm cắm phập trên tảng đá, lộ cán ra ngoài !

Chẳng cần rút thanh kiếm ra, Tông-Đào cũng nhứt định cho thanh trường-kiếm ấy là Diệt-tình-kiếm, vì vũ khí tầm thường không thể đâm phủng được tảng đá... Thế rồi ba người cùng trố mắt nhìn nhau, ngớ ngẩn không biết nói hay hỏi gì trong một lúc khá lâu. Đinh-

http://tieulun.hopto.org

Linh thò tay rút thanh kiếm ra nghe rẹt một tiếng, nước thép xanh sáng ngời, không phải thanh bửu nhứt trên đời, vậy chớ cái gì nữa.

— Nầy nghĩa-phụ, thanh Đệ-tinh-kiếm cắm ở đây, còn ai nhảy xuống đầm nước nữa ? Trời !...

Đinh-Linh nất lên một tiếng và gương mặt tái mét, bàn tay run run, Tông-Đào và Đinh-Phượng nhận thấy lòng nàng đã bị xúc-động đến tột cùng.

— Chị làm sao thế ?

— Đây,... em hãy xem !

Lúc ấy, Tông-Đào và Đinh-Phượng nhìn theo ngón tay Đinh-Linh chỉ thì thấy trên một mặt đá có khắc 3 chữ « Đầm nước độc ». Tông-Đào liền giựt nầy mình, nhưng cố trấn tĩnh tinh thần để xem thêm một hàng chữ nhỏ khắc bên dưới 3 chữ to, vì bóng trăng mờ nhìn không rõ, Đinh-Phượng phải bước tới nhìn sát hàng chữ.

— Hàng chữ nói gì vậy em ?

— Cho biết nước trong đầm nầy rất độc, một giọt nhỏ giết một mạng người, và lưu-ý rằng người và súc-vật phải cẩn-thận, không nên dùng, không nên chạm đến nó...

Vừa thuật lại, Đinh-Phượng vừa khóc mướt, vì nàng cho Nguyên Bình đã suống độc, không còn sống được ; Đinh-Linh không khóc thành tiếng nhưng nước mắt trào ra vì lòng nàng quá đau-đớn, còn Tông-Đào cũng mũi lòng nhưng cố bình-tĩnh nói lớn lên.

— Đừng có khóc nữa !

Đinh-Linh chau mày ngó Tông-Đào :

— Nghĩa-phụ, Từ công-tử đã trầm mình xuống dòng nước độc !

Tông-Đào giải rõ cho Đinh-Phượng nghe :

— Không nên vội nghĩ như vậy. Từ sau khi gã ở trong ngôi cổ-mộ, gã có gặp một quái-nhân tự xưng là Lão-độc, và căn-cứ vào lời lão nầy nói thì Từ-nguyên-Bình cũng giống y như lão, nghĩa là khắp thiên-hạ chỉ có hai con người độc !

— Thế nào gọi là người độc ? Phượng hỏi.

— Cũng theo lão ấy nói thì con người độc đầy trong mình đều đủ các giống độc kỳ lạ, chúng tương-sinh rồi tương-khắc, nhờ đó mà con người không chết, nên bất luận độc vật gì cũng không sợ.

Nghe nói, Đinh-Phượng thở một hơi nhẹ-nhõm phần nào. Nhưng liền đó nàng lại nhớ tới Nguyên-Bình, nàng mếu-máo :

— Nếu nói Từ công-tử không sợ suông độc, vậy chàng dầm trong nước độc lâu lắm rồi sao không thấy lên.

Câu hỏi của Đinh-Phượng khiến cho Đinh-Linh là gái ngoan đầy thông-minh và Tông-Đào là bực lão-thành đầy kinh-nghiệm giang-hồ cũng không trả lời được. Bực tức quá Phượng dậm chân thét lên :

— Tôi nhảy xuống đầm tìm Từ công-tử !

Vừa nói nàng vừa nhún gót phóng mình xuống đầm. Khi hai cánh tay nàng sà xuống, Tông-Đào giựt mình, không ngờ nàng nói thì làm ngay, ông ta muốn nhảy tới giựt nàng lại nhưng sợ không kịp, mà nếu để nàng rớt xuống nước độc thì làm sao cứu được. Thế nên ông hét lên một tiếng, đập mạnh song-chưởng tới với mức công-lực bình-sanh, gió chưởng lay động nghe véo-vút, đẩy Đinh-Phượng bay lên như con diều giấy gặp chiều gió khi mình nàng còn cách mặt nước độ 5, 6 thước.

Nàng muốn vung chưởng chống gió chưởng của Tông-Đào, nhưng biết công-lực của mình yếu hơn rồi thôi, nàng đành để cho gió chưởng xô đẩy nàng hơn trượng rồi lại hạ mình xuống... mà lúc hạ xuống vẫn còn trong vòng mặt đầm nước độc. Bấy giờ, đỉnh đầu của Tông Đào nóng ran vì vận lực quá nhiều, nhưng trước mắt ông, Đinh-Phượng vẫn còn rơi xuống gần mặt nước. Không thể trì hoãn được và cũng không còn đắn-đo gì nữa, ông gấp rút phát song-chưởng với nội-lực tiếp theo, thân hình Đinh-Phượng lại bị gió chưởng tung lên rồi rớt ngay trên bờ đầm. Ông ta tần-hắng 3, 4 tiếng, Đinh-Linh và Đinh-Phượng ngó ngoái lại thấy mặt ông ta trắng xác, mồ hôi trán đổ như mưa. Lo ngại quá, Đinh-Linh hỏi nhanh :

— Nghĩa-phụ làm sao thế ?

Tông-Đào nhăn mặt cười :

— Chẳng có sao hết !...

Nhưng ông ta nói chưa dứt thì bỗng nhiên trên gương mặt ông ta đầy vẻ đau đớn, liền đó miệng ông vọt ra một giọt máu tươi.

Hai nàng lật-đật bước tới ôm chặt lấy ông ta, ông liền trấn tĩnh hai nàng :

— Tuổi ta cũng gần đất xa trời rồi, cuối cùng cũng hóa ra người vô dụng, dù có chết vẫn không hề gì !

Đinh-Linh đau buồn nói với Đinh-Phượng :

http://tieulun.hopto.org

— Vì em mà nghĩa phụ phải bị lạt huyết. Vậy em hãy qui xuống tạ lỗi đi!

Đinh-Phượng đã biết Tông-Đào vì dùng nội lực quá độ để cứu nàng, nên bị lạc huyết, lòng nàng thấy khó chịu vô cùng. Vừa qui gối, nàng vừa khóc :

— Nghĩa phụ... không phải con muốn hại nghĩa phụ!

Tông-Đào nạt lên :

— Đồ điên, ai nói bây hại tao? Im, hãy đứng dậy mau !

Vừa đứng lên, Đinh-Phượng vừa đưa tay gạt lệ và nói nghẹn ngào :

— Từ công-tử...

Đinh-Linh liền xen vào cắt lời nàng :

— Nầy nghĩa phụ, như quái-nhân đã cho biết, người nhảy vào đầm nước độc là Từ công-tử thì chúng ta có cách gì để tìm được chàng. Con muốn thử coi nước trong đầm nầy sâu cạn thế nào ?

Tông-Đào gật đầu :

— Muốn vậy cũng tốt, nhưng con có cách nào ?

Đinh-Linh liền bưng một cục đá to và kiếm giây cát-đằng buộc vào, ném đá xuống nước mà tay nàng mãi nắm chặt lấy đầu mối giây. Cục đá chìm xuống sâu, nàng tính theo tầm sợi giây cát-đằng thì biết đầm sâu hơn bảy tám mươi trượng. Mối giây trong tay nàng đã mãn rồi, như vậy đầm còn bao nhiêu sâu nữa không biết !

Tông-Đào cảm động nhìn nàng :

— Đầm tuy sâu thật, nhưng Từ-nguyên-Bình không sợ nước độc và lại võ công của gã ta rất cao thâm, gã dùng phương pháp « qui tức » như con rùa nằm ngủ, có thể trầm dưới đáy nước được vài ngày, nhưng không hiểu gã muốn lặng xuống sâu để làm gì ?

Đinh-Linh vẫn chưa hết băn khoăn :

— Giờ đây chỉ tìm quái nhân hỏi họa may rõ thêm chi-tiết ?

Tông-Đào khẽ gật đầu :

— Phải, chừng như quái nhân đó ở vùng nầy nên hắn có thể rõ được nhiều việc mà chúng ta muốn biết.

Thế rồi qua một lời thảo-luận, ba người đồng-ý đi tìm quái nhân. Họ đi được hơn nửa dặm đường núi thì chợt thấy một bóng người đứng phía trước mặt, Đinh-Linh chạy tới, nhận ra là quái-nhân đã quen mặt. Nàng hỏi :

— Vừa rồi ngươi đã nói người nhảy xuống đầm nước độc chắc-chắn là ai vậy ?...

Nàng vừa hỏi tới đó thì quái-nhân ấm-ớ trong cổ họng. Đồng thời với tiếng chuyển trảo-thủ nghe « răn rắc » bấu ngay đỉnh đầu nàng.

Thật là việc xảy ra quá đột ngột. Trước khi trông thấy quái nhân, Đinh-Linh đã có ý thức đề phòng, nhưng vì nàng đã nhận hắn không ác ý, nên mới xáp lại gần, không ngờ hắn ra tay tấn công thình lình, nàng không kịp chuẩn bị, tuy nàng nhanh trí vẫn đứng ngẩn ngơ như kẻ mất hồn là lúc trảo thủ của quái nhân còn cách vầng trán của nàng ba bốn tấc...

Đinh-Phượng thấy hoảng kinh, muốn la lên mà mở miệng không ra, chỉ có Tông-Đào bình tĩnh nhứt, khi vừa trông thấy Đinh-Linh bị tấn công bất ngờ, ông hét vang và giậm chân nhảy vọt lên cao hơn trượng qua một đòn chưởng rất hùng hậu từ trên đập xuống đầu quái nhân. Hắn lui ra một bước huơi chưởng đánh trả lại thì Đinh-Linh xốc tới một chưởng vào bụng hắn.

Lúc đó, hai cánh chưởng của hắn và Tông-Đào đụng nhau nghe «bôm bốp». Tuy Tông-Đào vừa bị lạc huyết nhưng với nội lực đã từng luyện tập nhuần thắm, nên quái-nhân vừa bị va chạm tới chưởng lực đó phải dội ra và cũng nhờ vậy mà đòn tấn công của Đinh-Linh trúng đích.

Hắn ngã mình trong một tiếng rú thất thanh. Lúc ấy Đinh-Phượng cao hứng gọi to :

— Nầy chị, nầy nghĩa phụ, đừng cho hắn chạy trốn !

Nàng vừa nói dứt và đợm bước tới thì thoạt nghe sau ót như có ai hà hơi lạnh vào. Giựt mình quay lại, nàng chợt thấy hai quái nhân cũng giống hình tướng con chó sói đang đứng sau lưng nàng. Không biết họ tới từ lúc nào mà bốn con mắt có tia sáng đục xanh lè đã lườm lườm nàng. Đứng cách hai quái nhân không đầy hai bước, nàng toát mồ hôi.

Rồi trong lúc nàng chưa định thần thì hai quái-nhân thò trảo thủ tới bấu trúng vai nàng. Nàng rú lên thất thanh !

Khi Tông-Đào và Đinh-Linh đẩy lui quái-nhân thứ nhất, hai người đợm bước theo Đinh-Phượng thì bỗng nghe tiếng nàng rú. Biết có việc chẳng lành đã xảy ra, nên hai người bỏ địch thủ nằm đó mà chạy đến Đinh-Phượng.

http://tieulun.hopto.org

Mới chạy được năm bảy thước thì chợt thấy hai quái-nhân giống quái nhân thứ nhất khiêng Đinh-Phượng chạy như bay. Tông-Đào và Đinh-Linh hối hả đuổi theo nhưng bị trời tối phần không quen địa-hình nên giây phút sau không còn trông thấy gì nữa!

— Đinh-Phượng! Đinh-Phượng! Tông-Đào gọi nhanh.

Có lẽ Đinh-Phượng đã bị hai quái nhân ấy bịt miệng, nên không nghe thấy nàng đáp. Đinh-Linh bối rối kéo lôi Tông-Đào cứ chạy tới. Chạy được hơn một dặm, hai người thấy trước mặt loé lên ánh sáng và liền đó, có bốn quái nhân cầm đuốc đi về hướng hai người. Vừa ngừng lại để quan sát thì Đinh-Linh và Tông-Đào trông thấy ngay bọn họ xâm-xâm tới trước mặt mình. Kinh ngạc quá, hai người đứng ngẩn ngơ.

Đinh-Linh gọi thất thanh:

— Nghĩa-phụ!...Bọn quái nhân có bao nhiêu người?

— Ai mà biết.

— Nghĩa-phụ, họ là những người gì?

Tông-Đào lắc đầu:

— Từ thuở giờ, khắp giới võ lâm ta không hề nghe thấy giống người nầy, âu cũng là chuyện lạ!

Lườm bốn quái nhân, Tông-Đào hỏi:

— Vừa rồi các ngươi đã bắt một thiếu nữ đem đâu, làm gì, sao không thấy thả ra?

Bọn quái nhân ấm-ớ như những người câm, không đáp được. Đinh-Linh nổi dóa:

— Bọn ngươi đưa em ta đi đâu?

Vừa nói nàng vừa bước tới. Hai bên chỉ còn cách nhau lối năm, sáu thước. Liền đó, bốn quái nhân cũng bước xích tới, huơi ngọn đuốc trong tay đập vào mặt Tông-Đào và Đinh-Linh. Dấu ngọn đuốc lửa đỏ rực, từng ngọn cao ba, bốn thước, lửa cháy phừng lên gây thành một thế tấn công kỳ lạ, Tông-Đào và Đinh-Linh nhanh chân bước lui ra. Nhưng ngọn lửa bao vây chung quanh, hai người bị cháy tóc nghe khét lẹt. Tông-Đào nổi giận tung chưởng đánh tới tấp.

Ngọn lửa bị sức gió chưởng thổi tạt, bốn quái nhân liền buông cả đuốc nối đuôi nhau chạy lui ra xa. Nhưng lúc bọn họ vừa lui thì bỗng đâu có một mùi hôi khó thở xông lên. Một lát sau, Tông-Đào mới biết đó là mùi lớp da chó sói trên mình bốn quái nhân bị cháy khét, lúc đó bọn chúng la hét ầm lên giống hệt tiếng chó sói.

Đoán chừng như chúng la hét để gọi đồng bọn, nên Tông-Đào lưu ý Đinh-Linh:

— Chắc bọn chúng đông lắm. Vậy con hãy chuẩn-bị «mê hồn-phấn» để phòng khi đối phó.

— Nghĩa-phụ, mê-hồn phấn còn ít quá!

— Ối, còn bao nhiêu dùng bấy nhiêu, không hại gì.

Trong lúc Tông-Đào và Đinh-Linh đang bàn tính việc đối phó thì trong vùng ánh sáng của những ngọn đuốc nằm trên mặt đất, lối hai ba chục quái nhân đang tràn tới, bao vây bốn phía!

Trông thấy kẻ địch nhiều hơn, hai người hơi lo sợ, nhưng bấy giờ đã nhận rõ bọn quái nhân có kẻ vầy người khác, tuy chúng vẫn giống nhau về hình dáng bên ngoài, khó phân biệt tên nào đã đi, tên nào đã đến.

Quái nhân gặp đầu tiên dắt ba người đến đầm nước độc không có ác ý, còn mấy tên xuất hiện sau có ý đối địch. Thế nên Tông-Đào rút thanh Diệt-tình kiếm ra cầm, còn Đinh-Linh nắm mê-hồn-phấn sẵn trong lòng tay, hai người đứng kề lưng bất động.

Trong giây phút sau, hai ba chục quái nhân siết vòng vây lại còn bằng một trượng vuông. Rất nhiều tia mắt xanh lè quét vào mặt hai người, thấy mà ghê! Nhận thấy chuyện đã tới rồi, Tông-Đào khẽ bảo Đinh-Linh:

— Động-thủ!

Liền vâng lời Tông-Đào, Đinh-Linh giương cánh tay trong tức khắc, mê-hồn phấn tung ra. Bảy tám quái nhân rú lên rồi ngã quỵ, những quái nhân khác rối loạn bỏ hở cả vòng vây, đoạn chúng cõng những tên bị thương chạy mất hết.

Thấy kẻ địch chạy hết, Tông-Đào muốn đuổi bắt lại một tên để điều tra sào huyệt của chúng, nhưng thân pháp chúng nhanh quá, chậm một bước thì chúng đã biến mất. Ngay lúc đó, Tông-Đào lật đật khoác tay cản ngăn:

— Hại người cũng vô ích, vì chúng ta chỉ cần tìm biết lai-lịch và chỗ ở của bọn nó thôi.

Đinh-Linh khẽ gật đầu:

— Đúng như thế!

Nhưng rồi tay nàng lại giơ lên và vụt ra. Tông-Đào lấy làm lạ ngó theo tay nàng thì thấy nàng nắm một cuộn giấy tơ màu đen ném tới.

http://tieulun.hopto.org

— Cái gì vậy con ?

— Vật này của chú Ba con để lại cho con, hồi đó chú thường cần dùng và gọi là « Truy hồn tư ». Nó nhỏ như sợi chỉ mà dài lắm và không bao giờ đứt, trên đầu mối có một lưỡi câu, nếu ném ngay mình đối phương thì dù tránh né nơi nào nó cũng dính và đối phương chạy tới đâu nó theo tới đó nên mình phăng ra chỗ ở đối phương rất dễ. Nhưng ngày nay, vật quý còn đây mà người chủ của nó đã mất!

Tông-Đào nhíu mày :

— Người chết rồi làm sao sống lại được, thôi con đừng bận tâm vì chuyện đã rồi. Giờ đây chúng ta mau chạy theo mối tơ đen để tìm cho ra sào huyệt của bọn quái-nhân.

Đinh-Linh im lặng bước đi. Đi được vài bước, nàng cuối xuống lượm một cây đuốc còn cháy, Tông-Đào cũng lượm một cây cầm tay để soi đường đi tới theo mối tơ đen, mối tơ đen từ từ mở ra như vô tận.

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI BA

Người đẹp tóc vàng bắt Đinh-Phượng

Nhờ mối tơ « truy hồn », hai người không sợ lạc đường đi. Qua bốn năm dặm, hai người thấy bốn bề đồi núi trập trùng, âm u, lạnh lẽo giữa cảnh hoang sơ, hình như từ xưa tới nay chưa từng có một ai bước đến nơi đây. Hai người từ từ bước đi.

Không bao lâu, hai người theo mối giây quẹo sang một góc núi và chạy tới mươi trượng thì thấy một góc núi rộng lớn hiện ra trước mắt mà mối tơ đen thông vào hang núi ấy.

Ngừng chân trước miệng hang, Đinh-Linh giựt ngược sợi tơ lại, cuồn tơ hãy còn một nữa, nhưng bấy giờ nó bất động, nó không bị lôi tới nữa, nàng độ chừng hang núi nầy là sào-huyệt của bọn quái-nhân ẩn-trú. Nàng quơ đuốc rọi vào miệng hang để quan-sát, Tông-Đào khẽ nói :

— Hãy dang ra !

Đinh Linh ngạc-nhiên :

— Tại sao ?

— Chúng nhìn thấy ánh lửa, chúng biết mình theo dõi chúng, hãy giục đuốc đi thầm hay hơn !

Nghe Tông-Đào nói có lý, nàng liền bỏ đuốc bước vào hang động, nhưng Tông-Đào đưa tay níu áo nàng, khẽ bảo :

— Lúc Bình thường con đều tỏ ra người cảnh-giác trước mọi việc, sao hôm nay con cẩu-thả quá vậy ?

Đinh-Linh cười đau-đớn :

— Nghĩa-phụ ơi, hôm nay lòng con rối loạn, thật không biết phải làm sao cho đúng.

— Từ-nguyên-Bình mất tích, không biết có lặn xuống đầm hay không, còn em con đã lọt vào tay kẻ địch mà lai-lịch của bọn chúng, mình cũng không biết, nếu không dè-đặt thì hai người chúng ta cũng khó thoát khỏi hiểm-nguy.

— Cần phải quan-tâm, nhưng lòng con bối rối quá !

Tông-Đào không nói gì thêm, bước tới bên miệng hang nhìn vào trong một hồi lâu rồi nghiêng tai lắng nghe... trong hang tối om như mực và chỉ nghe tiếng gió thổi hu hu từ trong hang phát ra, đủ biết hang động nầy sâu và rộng đến bực nào. Liền trấn tĩnh tinh thần cho thật vững, Tông-Đào đưa tay kéo lôi Đinh-Linh. Thế rồi hai người bò lê để tiến sâu vô. Vào được một đỗi, nghe hơi lạnh buốt phát run. Đinh-Linh khẽ hỏi Tông-Đào :

— Nghĩa phụ, không cần rút thanh Diệt-tinh-kiếm ra để lấy ánh sáng soi đường hay sao ?

— Hãy im ! Chúng ta chỉ mò mẫm mà đi, tuyệt đối không được để lộ mục-phiêu. Con cứ nắm chéo áo đây, nếu có xảy ra chuyện gì lạ thường thì hai người đều biết rõ !

Đinh-Linh đã nhận thấy mình đang ở vào lúc nghiêm-trọng, kẻ địch đông đảo, võ-công không tầm thường thì cả bọn phải có một tên cầm đầu xuất sắc, thế nên nàng lo ngại cho số phận của Đinh-Phượng. Tông-Đào tay sờ ra phía trước để dò bước đi, thỉnh thoảng Đinh-Linh giựt giựt chéo áo ông ta.

Hai người đi trong hang động mà cảm thấy như đi trên cánh đồng rộng bao la, vì tay sờ không đụng vật gì cả, chỉ nghe gió lạnh buốt thoảng qua từng hồi. Hai Người cứ im lặng đi trong âm thầm, có thể đếm được hai ba trăm bước rồi mà mối tơ đen chưa dứt, dường như phải đi mãi không biết chừng nào mới tới một nơi nào cũng chưa biết trước !

Tông-Đào lấy làm lạ, ông mới gặp một hang động to như thế

thuviensach.vn

lần đầu tiên trong đời, ông thầm nghĩ, trong nầy nhứt định có nhiều bí mật không tưởng tượng được.

Ngừng lại, ông khẽ hỏi Đinh-Linh :

— Nãy giờ con có nghe động tịnh gì không ?

— Chẳng nghe gì hết ! Nầy nghĩa phụ, chúng ta làm như vầy mãi chắc không hay rồi ?

— Vậy chớ phải làm sao nữa ?

— Trong hang động nầy to rộng, chúng ta định đi tìm sào huyệt kẻ địch rồi sẽ lọt vào vòng vây mới chết cho chớ !

— Không, bọn quái nhân chưa ắt gì biết chúng ta theo dõi tới đây, nên chúng ta có thể xuất-kỳ bất ý giải thoát Đinh-Phượng.

Đinh-Linh làm thinh không nói nữa, cứ miễn-cưỡng dò từng bước, bỗng có tiếng người nói chuyện nghe văng vẳng. Hai người ngừng lại ngay. Đinh-Linh sờ tay vào sợi giây tơ đen rồi rỉ tai Tông Đào :

— Nầy nghĩa phụ, cái tên quái-nhân bị lưỡi câu móc dính, cách chúng ta hơn hai trượng.

— Làm sao biết được vậy ?

— Vì trên sợi giây, gần cái móc câu có thắt gúc, giờ đây thò tay có thể phăng đụng cái gúc đó liền.

Tông-Đào gật gật đầu :

— Thôi đừng nói chuyện nữa !

Thế rồi hai người im lặng. Những tiếng nói nghe văng-vẳng vẫn nối tiếp không ngừng, nhưng giọng nói cà-lăm, không suông-sẽ tiếng nào cả. Lắng nghe một hồi, Tông-Đào bươn-bả bước tới, vừa bước ông ta vừa đưa tay sờ phía trước, liền đụng nhằm một vách đá nhám-ổ. Ông sực nhớ ra lời Đinh-Linh vừa nói cách kẻ địch không xa, nên ông tưởng chừng kẻ địch cách ông bởi một vật gì, có thể tấm vách đá nầy đang che khuất kẻ địch. Rồi lần bước theo đường giây tơ, vừa bước vừa rà tay ra phía trước, nghe như sợi giây không bị phăng vào trong vách đá. Sợi giây tơ đen thật mềm dẻo, nên không thể đâm thủng vách đá được, cho nên nó còn nằm phía ngoài cửa vách đá, có thể như vậy lắm ?

Giờ đây, Tông-Đào có cảm nghĩ như ông ta đang đứng trước sào huyệt của bọn quái-nhân. Ông liền hít vào một hơi thật dài và dặn Đinh-Linh rán nín thở, rồi ông nghiêng tai để lắng nghe động tịnh.

Một hồi lâu, ông biết chắc chắn không có ai núp rình ở đâu hết, ông rút thanh Diệt-tình-kiếm, cầm tay, ánh sáng ngời chói mắt, Nhờ ánh sáng của thanh kiếm, hai người thấy rõ hang động cao chừng 7, 8 trượng, phía trước hình như có một cánh cửa to.

Sau khi quan sát, Tông-Đào thu kiếm sát vào mình để dấu ánh sáng, rồi hỏi Đinh-Linh :

— Còn « mê-hồn-phấn » không ?

— Chỉ còn một ít !

— Cũng được...

Ngừng một lát, ông nói tiếp :

— Hai tên nói nghe văng vẳng tự nãy giờ, nhứt định là hai tên giữ cửa, để ta tìm cách dụ chúng nó ra, rồi con lập tức dùng mê-hồn-phấn, tự-nhiên chúng ta vào cửa dễ như trở bàn tay.

Qua cái khẽ gật đầu, Đinh-Linh liền cho mê-hồn-phấn vào lòng tay, Tông-Đào bước nhanh tới đưa tay gõ cửa. Vừa rút tay lại, ông nghe bên trong có tiếng nói ấm-ớ, không hiểu nói gì. Ông kề tai sát cửa một lát rồi dang ra hươi chưởng đập cửa nghe « bình-bình ». Bên trong lại có tiếng nói như lúc nãy vang lên, nhưng hình như nói vội vàng, hấp tấp lắm.

Tông-Đào đưa tay khều nhẹ Đinh-Linh, nàng đã hiểu ý, liền bước sang bên trái, đứng nép vào cánh cửa với dáng chờ đợi, khẩn-trương.

Cho rằng bên trong có hai tên gát cửa là một điều ức đoán thôi, nếu quả thật vậy thì khi cửa mở ra, Tông-Đào và Đinh-Linh sẽ khó trở tay, vì thế kẻ địch mạnh hơn. Hai người không yên tâm và trong lúc chưa tìm ra phương cách gì mới thì bỗng trước mặt phát ra một tia sáng như điện chớp.

Đinh-Linh tựa lưng sát vào vách đá, ánh sáng càng lúc càng mở rộng ra, nàng ngó sang cánh cửa mới hay cửa từ từ mở như cửa tự động, một đầu người lò ra ngó bên ngoài cách chỗ nàng đứng độ chừng hai thước ! Nàng lập tức vụt mê hồn phấn ngay kẻ địch. Tên nầy té xuống đất thì liền đó một tên khác chạy tới cửa nói gì nghe không được một thứ ngôn ngữ nàng chưa từng nghe bao giờ.

Rồi trong lúc tên vừa chạy tới đang cúi xuống dòm tên đã bị té trên mặt đất sát cánh cửa, Đinh-Linh tung thêm mê hồn phấn tên ấy mọp luôn sát đất đứng lên không nổi. Xong, nàng vẫn tựa lưng vào vách đá để lắng nghe động tịnh và thủ thế.

http://tieulun.hopto.org

Một hồi lâu không thấy gì lạ nàng mới thò đầu ra quan sát chung quanh. Nàng mừng như muốn cười lên vì thấy bên trong cửa có một con đường hẹp hai bên là vách đá đều treo đèn lồng từng khoảng sáng tỏ như ban ngày. Từ ngoài cửa nhìn vô bốn, năm trượng thấy một khúc quanh vắng lặng như không có một ai thấp thoáng. Đưa tay ngoắc Tông-Đào, và nàng đi trước mở đường vào thẳng hang động.

Vừa đi hai người vừa nghảnh lại hai quái nhân khoác da chó sói còn nằm nghiêng trên ngạch cửa đá. Tông-Đào khều tay Đinh-Linh mà chỉ lên mình hai quái nhân ấy. Nàng rất thông minh, khi Tông-Đào chỉ thì nàng hiểu ý rồi. Hai người cùng một lượt bước tới mở tấm da chó sói trên mình hai quái nhân khoác trên mình mình giống hệt như quái nhân.

Khi thân người quái nhân bị lộ ra mới thấy rõ tướng mạo kỳ dị. Tóc vàng hoe, mắt xanh lè và sâu hóm, mũi xẹp, miệng rộng, nước da hơi nâu không giống dân tộc Trung-nguyên chút nào. Tông-Đào giả trang cho mình xong liền ra tay kéo xác hai quái nhân đã bị mê-hồn-phấn làm bất tỉnh ra khỏi ngạch cửa rồi đóng cửa lại, ông nói :

— Những người này hình như từ miền Tây vực đến, trong giới võ lâm chưa từng nghe ai nói đến giống người này, coi họ không tầm thường đâu.

— Nghĩa phụ, sao mà không tầm thường ?

— Mấy tháng trước đây, Dịch-thiên-Hành đã mời Bắc-hải Diên-tiên đến tiếp tay, gây chuyện với Quỉ-vương-cốc và nói chung trong các võ phái Trung-nguyên, do đó mà ta biết ngoài Bắc-hải Diên-tiên, Nam-hải hỳ-lão, ở Đông-hải, Tây-vực vẫn còn nhiều nhân vật lạ nữa mà chúng ta chưa có dịp gặp họ.

— Nếu nói vậy bọn quái-nhân này cũng do tên Dịch-thiên-Hành viện tới tiếp tay với hắn nữa sao ?

— Giờ chúng ta chưa gặp bọn họ cũng khó nhận rõ điều đó !

Nói chuyện nho nhỏ một lát rồi hai người bước đi tới, khi đến khúc đường quanh họ ngừng chân. Nhìn kỹ phía trước, Tông-Đào chỉ thấy con đường hẹp trống trơn, chạy thẳng tới ba bốn trượng hình như đường đã cùng mà nơi đó có một cánh cửa đá hình tròn.

Trong lúc Tông-Đào tính bước tới xô thử thì cánh cửa bật mở ra có hai quái-nhân chạy ra, ông ta dợm lui lại để ẩn mặt, nhưng đã bị đối phương ngó thấy.

Đã trải qua biết bao cơn sóng gió giang-hồ, mà trước một tình hình kỳ lạ này, Tông-Đào cũng đâm ra lo sợ nhưng ông muốn ra tay làm liều để thử sức phản-ứng của kẻ địch ra sao. Liền khi đó Đinh-Linh đưa tay chỉ vào người nàng, Tông-Đào mới nhớ ra mình đã mang lốt chó sói.

Rồi không đầy một phút sau, hai quái nhân bước tới trước mặt Tông-Đào và Đinh-Linh nhưng chúng không thấy... Chúng nói với nhau những lời gì nghe không được mà thấy tên nầy nói, tên kia gật đầu lia lịa.

Chúng chỉ nói một lần thôi rồi bước ngang qua mặt hai người đi ra tới cửa đá chúng ngừng lại, hình như hai quái-nhân nầy ra thay gát cho hai tên đã bị ném mê-hồn-phấn. Thừa dịp đó, Tông-Đào kéo tay Đinh-Linh bước vô cửa đá. Vừa bước khỏi cửa vài thước thì có ánh sáng và hiện ra một hang đá to trước mặt. Nhìn kỹ ánh sáng do nhiều ngọn đuốc cắm chung quanh một đầm nước trong hang động chiếu ra mà đầm nước đó rộng chừng một trượng vuông. Chính giữa đầm nước có một hòn đá to nhô lên, trên mặt hòn đá đặt một chiếc bàn con, không có ai ngồi hết, nhưng chụng quanh đầm nước, tụ năm tụ ba, kẻ đứng người ngồi nói chuyện với nhau, chừng bảy tám chục quái-nhân như vậy. Trong bọn họ, có người trùm lốt chó sói, có người bỏ xuống vai như chiếc nón da có quai máng vào cổ, nhưng người như vậy thì tóc vàng hoe, mắt xanh lè và sâu hóm, còn mũi thì cao lắm.

Lúc ấy, Tông-Đào cùng Đinh-Linh nhận thấy số quái-nhân mang lốt chó sói nhiều hơn phân nửa số người trong bọn thì mừng, vì hai người trà trộn được dễ dàng, nên cứ mạnh dạn bước thẳng vào nhập bọn quái nhân, không ai chú ý hết.

Khi tới bờ đầm nước, hai người ngừng lại để xem trên mặt đầm nước, màu nước đen ngòm, hình như sâu lắm và cũng giống hệt cái đầm nước độc của Từ-nguyên-Bình đã nhảy xuống. Kế đó hai người ngó khắp chung quanh, phát giác một cánh cửa đá nữa, nằm bên bức vách phía tả, nhưng đóng kín lại, không biết nó ăn thông về đâu.

Mục đích hai người độn nhập hang động nầy để tìm Đinh-Phượng và Từ-nguyên-Bình, nhưng không thấy tăm dạng gì hết và khổ nỗi nghe bọn quái nhân nói chuyện mà không hiểu ngôn ngữ của họ, làm sao tìm hiểu lai lịch của bọn họ hay tin tức gì được !

http://tieuthuyet.vn

Vừa lo ngại, vừa gấp rút, hai người chạy đại lại phía cửa đá. Khi còn cách cánh cửa chừng hơn một trượng, bỗng đâu nghe từ bên trong cửa « đùng » một tiếng, cả hang động liền im phăng-phắt. Hai người đứng lại đề đề phòng, chưa dám manh động. Lúc đó cả bọn quái nhân đều ngó vào cửa, một lát sau cánh cửa đá từ từ mở toang, có một người chạy ra, cũng giống hình tướng chó sói, tay hắn cầm cây gậy bằng loại kim khí sáng chói, cả bọn đang đứng im bên ngoài đều cúi đầu chào, Tông-Đào và Đinh-Linh cũng cúi đầu chào như bọn quái nhân để che dấu hành-tàng của mình.

Nhận xét một hồi lâu, Tông-Đào và Đinh-Linh mới hiểu ra, bọn quái-nhân không phải chào người cầm gậy mới bước ra mà là cung kính chào người đi sau lưng hắn. Người nầy là một người đàn bà đẹp lối ba mươi tuổi, trang phục không giống quái nhân, không mang lốt chó sói, tóc vàng xỏa trên đôi vai để lộ, chiếc quần lụa trắng phết đất, tha thướt làm sao !

Người đàn bà nầy có vẻ đẹp quí phái. Mũi cao, môi đỏ như trái vải chín, tia mắt nhìn người thật trong sáng và có thần oai khiếp người. Bà ta đang bước từ từ sau lưng quái-nhân cầm gậy, khi tới bờ đầm nước, quái-nhân nép mình nhường bà ta đi trước, nhưng bà chỉ đi suông, không thấy hành-động gì lạ. Rồi cứ thư-thả bước, tới chiếc bàn con trên hòn đá to, bà ngồi xuống một ghế dựa, quái-nhân cầm gậy đứng hộ-vệ phía sau ghế. Khi ấy, dường như tiếng hoan-hô vang dội, kéo dài một hồi lâu mới dứt.

Tông-Đào và Đinh-Linh liếc nhau một cái, hình như hai người còn đang thắc-mắc về lai-lịch người đàn ba. Trong lúc đó, người đàn bà đẹp đưa mắt quan-sát chung quanh, khắp trong hang động im phăng phắt. Một lát sau, bà ta nở đôi môi đỏ mọng ra nói trong nụ cười, mọi người đều chú-ý lắng nghe, chỉ có Tông-Đào và Đinh-Linh nhăn trán tức mình, vì không hiểu bà ấy nói gì.

Nói xong, bà ấy ngoảnh nhìn quái-nhân thị-vệ vẫy tay một cái như ra lịnh thì hắn ta huơi song-chưởng đánh thênh-không, liền đó, từ bên trong cánh cửa đá vọng ra tiếng nói của Đinh-Phượng mà Tông-Đào và Đinh-Linh chăm-chú lắng nghe :

— Các người không chịu thả ta ra, ta sẽ thiêu rụi các người trong tức khắc !

Tông-Đào và Đinh-Linh nghe tiếng nói của Đinh-Phượng thì mừng, một cái mừng khẩn-trương, vì biết Phượng còn bình-yên, nhưng

không rõ nàng đang lâm vào tình-trạng nguy-hiểm như thế nào ? Ngay lúc ấy, có ba người sánh vai nhau chạy ra khỏi cửa đá. Nhìn kỹ, Tông Đào thấy Đinh-Phượng bị hai quái-nhân kẹp vào giữa, nàng tỏ vẻ giận-dữ và tay chân vẫy nầy mà không thoát ra được.

Đinh-Linh nóng lòng muốn nhảy tới động-thủ, nhưng Tông-Đào ngăn lại, thì trong lúc đó, hai quái-nhân đã dẫn Đinh-Phượng tới bên bờ đầm nước. Chúng đứng lại nhìn Phượng, Phượng hét vang :

— Đừng ỷ chúng bây đông-đảo, ta có một người bạn là một tiểu anh-hùng tên gọi Từ-nguyên-Bình, nếu gã ấy biết chúng bây hiếp-đáp ta thì cả hang động nầy đều bị san bằng ! Giờ đây chúng bây không chịu thả ta ra hay sao ?

Người đàn bà nghe Đinh-Phượng nói xong thì mỉm cười và huơi tay một cái, hai quái-nhân kè Đinh-Phượng liền lui ra.

Tông-Đào thấy người đàn bà hình như biết tiếng Trung-quốc, ông ngạc-nhiên. Đoạn, bà ta hỏi Đinh-Phượng :

— Từ-nguyên-Bình có phải là chàng trai tuổi đôi mươi hay không ?

— Đúng vậy. Gã ấy có võ-công cái-thế...

Không chờ Đinh-Phượng dứt lời, người đàn bà cười bảo :

— Thôi, cô đừng rêu-rao cho gã ấy ! Ta không biết võ-công của gã giỏi hay dở gì cả, ta chỉ biết hôm nay gã đã nằm trong tay ta vậy.

Người đàn bà nói tiếng Trung-quốc thật rành, Tông-Đào và Đinh-Linh nghe rõ-ràng và khi bà ta nói Từ-nguyên-Bình tuổi đôi mươi, hai nàng kinh-ngạc hết sức, rồi lại nghe nói Từ-nguyên-Bình lọt vào tay bà, hai người bất giác vụt la lên thất thanh. Lúc ấy, Đinh-Phượng biến sắc nói với người đàn bà :

— Bà mới là người huênh-hoang ! Từ-nguyên-Bình là nhân-vật tuyệt-đỉnh võ-lâm, làm gì lọt trong tay bà ? Bà đang nói chuyện với người trong mơ à ?

Người đàn bà cười khanh-khách, vỗ tay ba tiếng và nói lên vài ba câu, không ai hiểu bà nói gì, nhưng Tông-Đào đoán biết bà ra lịnh cho bọn quái-nhân thuộc-hạ dắt Từ-nguyên-Bình ra. Đinh-Linh im lặng ngó Tông-Đào. Thật ra nàng không tin Từ-nguyên-Bình bị bà ấy bắt, nhưng xét thấy tình-hình như lúc bấy giờ, nàng bán nghi bán tín, Đinh-Phượng cũng thế.

Rồi một lát sau, từ bên trong hai người chạy ra cửa, trên vai chúng cùng khiên một cây tre lớn, lúc bước đi cây tre vẫn đứng sững.

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào vừa níu tay Đinh-Linh không cho động-thủ, vừa ngẩng đầu lên xem kỹ ra cây tre ấy cao hơn ba trượng, Từ-nguyên-Bình bị trói ké dính trên ngọn tre mà thần sắc của chàng như người mê, Đinh-Phượng giục-giã chạy tới rú lên, nhưng bị một quái-nhân ngăn lại.

Đinh-Linh khẽ hỏi Tông-Đào :

— Nghĩa-phụ phải làm sao ?

Ông đáp :

— Đừng vội, để nghĩ ra cách ứng phó.

Trong lúc đó, người đàn bà đưa tay chỉ trên ngọn cây tre mà hỏi to :

— Đấy có phải Từ-nguyên-Bình không ?

Liền ngoảnh mặt ra sau, Đinh-Phượng khóc mướt :

— Van bà thả Nguyên-Bình ra !

Tông-Đào và Đinh-Linh rất ngạc nhiên trước thái độ yếu ớt của Đinh-Phượng mà trước kia không bao giờ có như thế.

Liền đó, người đàn bà cười đáp :

— Ta không có ác-ý, nhưng giờ đây có mấy điều ta cần hỏi cô, cô làm cho ta vừa lòng thì ta lập tức thả ra hết !

Đinh-Phượng nói nhanh :

— Bà cứ nói ra đi !

Tông-Đào và Đinh-Linh hơi yên lòng một chút vì nghe người đàn nói có vẻ thật tình, không muốn hại người. Đoạn, nghe bà ta hỏi tiếp :

— Ta nghe thiên hạ đồn rằng, trong giới võ-lâm, Trung-nguyên có hai vật báu gọi là con ve vàng và con bướm ngọc, hiện nay hai món đó ở trong tay ai ?

Đinh-Phượng đáp trong vẻ kinh-ngạc :

— Người ta đồn hai bảo vật ấy ở trong ngôi mộ mồ côi, cách đây cũng không xa mấy.

Bà ấy lại hỏi :

— Người chủ của ngôi mộ đó có phải Kỳ-lão Nam-hải không ?

— Dạ phải !

Người đàn bà gật đầu :

— Ta tuy ở tận bên miền Tây vực nhưng cũng nghe tiếng lão ấy từ lâu.

Nghe bà ấy nói, Tông-Đào xác nhận bà ta ở Tây vực và nhận xét qua người đàn bà nầy có nội-lực không tầm thường, địa-vị cũng

cao quý, nên nhứt cử nhứt động đều như truyền lịnh, mọi người thuộc hạ phải râm-rấp tuân theo.

Bấy giờ, Đinh-Phượng chờ đợi không nghe bà ta hỏi gì thêm, nên nàng nhìn thẳng vào mặt bà :

— Bà đã hỏi xong chưa ?

— Ừ, lại không có...

Bà mới nói tới đó thì bỗng có hai quái nhân chạy tới đầm nước ngừng lại có vẻ gấp rút, nói với bà chuyện gì không biết, nhưng đoán ra là có chuyện quan-trọng ?

Khi quái nhân nói xong thì trong hang động xôn-xao, Tông-Đào và Đinh-Linh hết sức kinh-ngạc. Hai người ngỡ là mình đã bị bọn quái nhân biết rồi.

Rồi chưa kịp nghĩ gì thêm, hai người thấy hai cánh cửa đá đã đóng lại hết ! Người đàn bà cất giọng nói to lên mấy câu. Tiếp đó, tất cả quái nhân trong hang động đều gỡ hết lốt chó sói ra. Đinh-Linh và Tông-Đào thấy tình hình biến chuyển quá đột-ngột, hai người cũng lộ vẻ khẩn trương. Còn Đinh-Phượng, không hiểu nàng đã nhận thấy việc gì mà nàng la hoảng lên :

— Bà hỏi xong chưa ? Nếu xong sao không chịu thả chúng tôi ra ?

Trong lúc đó, bọn quái nhân tràn tới nhìn mặt Đinh-Linh và Tông-Đào. Tông-Đào nhận thấy mình đang ở vào tình-trạng nguy-hiểm, khó thoát thân, ông hét lên một tiếng vang rền cả hang động, rồi đưa tay gỡ lốt chó sói trong mình ra, Đinh-Linh cũng vội vàng làm theo lão Tông-Đào...

★

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI BỐN

Cả bọn cường địch khiếp sợ Từ-nguyên-Bình

Trong bất giác, hai người nghe Đinh-Phượng gọi trong tiếng khóc sụt-sùi :

— Nầy chị, nầy nghĩa-phụ ! Trời, đã đến đây tự hồi nào ?

Vừa nói nàng vừa bước tới, ba người đứng sát vào nhau và không còn chần chờ gì nữa, bảy tám chục quái nhân trong hang động phân ra ba lớp, bao vây ba người vào giữa.

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh khẽ hỏi Tông-Đào :

— Nghĩa phụ, nếu chúng ta thoát khỏi nơi nầy chắc Từ công-tử tỉnh lại ?

Tông-Đào cười đau đớn :

— Bình bị hôn mê không biết tại duyên cớ gì mà làm sao khiến cho tỉnh lại được.

— Hay là để cho con dùng ám-khí ném ngay yếu huyệt của chàng thì chàng tỉnh lại ngay, và không sợ bị thương vì võ công của chàng rất cao.

Nghe lời Đinh Linh nói có lý, Tông-Đào lấy chân đuổi lên một cục đá, cầm tay. Ông làm thật nhanh, ngoài chị em Đinh-Linh, không ai trông thấy cả.

Cầm cục đá trong tay, Tông-Đào ngẩng đầu nhìn phía trước, nhìn thật tỉ-mỉ, thật chính-xác rồi ném đá ngay huyệt « đới mạch của Nguyên-Bình ».

Trước hành-động của ông, bọn quái-nhân thất-kinh, người đàn bà thét lên :

— Lão kia muốn nhúng tay vào để khoe tài phải không ?

Trước khi lời người đàn bà thét lên, cục đá đã trúng «đới mạch» của Nguyên-Bình, chàng nấc lên một tiếng rồi mở mắt ra, Đinh-Phượng nhìn thấy liền mỉm cười, kêu to :

— Từ công-tử, chúng tôi đã lọt vào vòng vây của kẻ địch, công-tử làm sao vùng-vẫy ra mau, để kềm-chế người đàn bà tóc vàng cho chúng tôi thoát thân.

Khi Bình vừa tỉnh lại, chàng đưa mắt nhìn chung quanh, bỗng nghe tiếng Đinh-Phượng gọi, chừng ấy chàng mới hay mình bị trói, chàng giận hét lên một tiếng như long trời lở đất.

Người đàn bà nạt lại chàng :

— Nếu muốn vùng-vẫy thì cứ ra sức thử coi !

Liền đó, Nguyên-Bình vận nội-lực cho nở ra những bắp thịt nơi tay chân và cố sức vẫy-dụa nhưng dây trói không đứt. Người đàn bà cười ngất.

— Bà dám đoan chắc rằng tôi vùng-vẫy không thoát hay không ? Bình hỏi to.

Dứt lời, Bình hét to và vận cả chân-khí liên-tiếp ba lượt, nghe « răn-rắc », những đường gân, bắp thịt nổi u lên những sợi dây da trâu đều đứt từng đoạn một. Đang ngồi trên ghế dựa, người đàn bà biến sắc. Khi ấy, Nguyên-Bình nắm chặt thân tre... Đinh-Phượng kêu gọi chàng :

— Từ công-tử, bà ấy độc-hại, mau thoát ra để đối-phó !

Lời Đinh-Phượng vừa dứt thì tay Bình đã buông khỏi thân tre, chân tuột tới đất rồi. Bốn quái-nhân xáp lại vây chàng, nhưng trong lúc bọn chúng chưa kịp dùng võ-công thì song-chưởng của Bình, với sức thập-thành, tung ra đẩy lui cả đối-phương.

Người đàn bà tỏ vẻ lo-ngại, nhưng cười gượng :

— Ta nghe danh anh-hùng họ Từ đã lâu và lòng ta cũng ngưỡng mộ !

Bấy giờ Từ-nguyên-Bình đã bước đứng bên cạnh Tông-Đào, ngảnh lại hỏi người đàn bà :

— Bà là ai ?

Khi bà ta chưa kịp trả lời, đại-hán cầm gậy hét vang :

— Mi dám cả gan, đối với công-chúa Kim-trượng của nước ta, sao mi dám hỏi lôi thôi ?

— Thế à ! Người ấy là vị công-chúa một nước nào ?

— Nước Bột-luật ở miền Tây-vức.

Nghe hán-tử cầm gậy nói, Tông-Đào, Vân-Mộng nhị-kiều và Từ-nguyên-Bình đều chú-ý nhìn nàng công-chúa qua cặp mắt từng trải giang-hồ, nhưng vẫn không biết rõ nàng ở nước Đại Bột-luật hay là Tiểu Bột-luật ở bên miền cực Tây, nó nằm bên kia dãy núi rất hiểm-trở cũng như vùng « Khắc-thập mễ-nhỉ » vậy, từ trước đến giờ dân Trung-Nguyên không có người nào bước chân tới xứ đó.

Nhìn đại-hán cầm gậy, Bình dõng-dạc nói :

— Ta không cần biết người ở nước nào, hễ là công chúa tất phải biết lễ phải ở đời, tại sao vô cớ bắt chúng tôi mà không muốn thả ?

Người đàn bà tóc vàng nghiêm nghị đáp :

— Ta với các người vốn không oán thù, nên ta đâu có ác ý, nhưng tại vì các người một lần ra tay đã làm hại hết mấy tên thuộc hạ của ta lại còn cả gan độn nhập hang động nầy. Các người không biết nhân vật Tây-vức nầy độc hại lắm sao ?

Nguyên-Bình cười ngạo-nghễ :

— Được rồi...

http://tieulun.hopto.org

Chẳng cần nói gì thêm, Nguyên-Bình liền rùng vai nhảy bổng lên cao hai trượng, thân hình chàng rơi ngay hòn đá to giữa đầm nước, trước khi ấy, người đàn bà tóc vàng muốn rời chỗ ngồi đứng dậy nhưng thấy Nguyên-Bình vừa nhảy đến, bà đưa tay giựt lấy chiếc gậy kim-khí trên tay Đại-hán, tên này lập tức phóng qua bờ đầm nước. Nguyên-Bình liền hươi chưởng đập bể nát chiếc ghế dựa, người đàn bà tóc vàng cười nhạt :

— Hãy đón lấy sức tấn công của đàn bà !

Chỉ trong chớp mắt, chiếc gậy tung ra...

Bà ta dùng chiếc gậy kim-khí làm vũ-khí chuyên về điểm huyệt, khi động thủ, gậy cũng gây sức gió nổi lên ào ào không kém gió chưởng của đối phương, nhưng lạ một điều là bà không nhắm tấn-công vào những huyệt trọng yếu, chỉ điểm phía dưới huyệt « kiên-tỉnh » trên vai Nguyên-Bình, là nơi không độc hại gì mấy. Bởi thế, Bình lấy làm lạ và vội lui ra một bước để chuyển thế đối phó.

Chàng sực nhớ ra, lúc chàng lén vào Thiếu-lâm-tự gặp sư Tuệ-không, nhà sư nầy đã dạy chàng võ-công tuyệt đỉnh, ngoài ra còn giảng-giải qua những thuật võ-công của các môn phái khác. Nhà sư cao thủ đệ nhứt trong cửa phật nầy từng đề cập tới miền cực Tây của Tây-vức, có một võ phái chuyên điểm huyệt, phương pháp khác hẳn của Trung-nguyên, cách tính toán về huyệt đạo cũng không giống ai hết. Thế nên những nhân vật võ-lâm của Trung-nguyên mà không hiểu phương-pháp điểm huyệt của họ, nếu bị điểm trúng thì chẳng những không có cách giải huyệt lại còn chịu mang tật suốt đời. Nguyên-Bình, đã sớm biết trước nên lui ra để tránh, nhưng hòn đá nhô lên giữa đầm nước vuông vức bốn thước, Bình thụt lùi, chân bám sát bờ đá gần trợt gót, còn người đàn bà tóc vàng điểm huyệt không trúng lại bước tới chàng. Đứng trong thế bức-bách. Nguyên-Bình hét lên :

— Hãy ngừng chân !

Vừa thu gậy lại, người đàn bà tóc vàng cười nhạt :

— Trong hàng ngũ nhân vật võ lâm Trung-nguyên đều gọi ngươi là người con trai lạ nhứt thiên hạ mà hôm nay lại chịu khuất phục dưới chiếc gậy của ta sao ?

— Bà đừng kiêu ngạo ! Tôi thấy bà từ xa xôi đến đây, phải chi là người ở Trung-nguyên thì nãy giờ mạng bà đã mất trong tay tôi. Tôi khuyên bà không nên động thủ với tôi. Tôi đã nói thật lắm đấy !

Người đàn bà vẫn cười nhạt :

— Thật là lớn lối đi thôi !

— Không, tôi đã nói thật kia mà ! Bà đã sai người xô tôi xuống đầm nước độc mà tôi không chết, thế là bà đã biết rõ trong người tôi có một bản năng kỳ lạ, bà không thể sánh kịp tôi đâu.

— Có gì đâu mà kỳ lạ. Ngươi có thể ngậm trong miệng một thứ linh dược gì đó mà thôi. Nầy, trên đỉnh núi Châu-mục của nước ta, ở trong lớp tuyết đóng muôn năm có sinh ra một giống cây Tuyết-liêng hay gọi là cây sen tuyết...

Người đàn bà tóc vàng vừa nói tới đó, Tông-Đào nghe lòng rộn lên, vì bà ta đã nói đúng chỗ ước ao của ông ta. Trong bốn món thuốc cứu mạng Nguyên-Bình sống vĩnh-viễn, có vị Tuyết-liêng-tử khó tìm nhứt, nay nghe bà nầy vô tình cho biết vị ấy ở trên đỉnh Châu-mục có, ông ta đặc-biệt chú-ý, ông « á » lên một tiếng làm bà ấy ngừng lời.

Qua giây phút ngạc nhiên nhìn Tông-Đào, bà nói tiếp :

— Cây Tuyết-liêng mỗi một trăm năm chục năm trổ hoa một lần, hoa rã cánh thành gương, trong gương có hột, nếu ai ăn được một hột thì trọn đời không bị loại độc vật nào thấm vào cơ thể được, vậy ngươi đã từng nếm được món ấy chưa ?

Trong khi Bình chưa kịp đáp, Đinh-Phượng xen vào hỏi :

— Hiện giờ bà có Tuyết-liêng-tử trong mình hay không ?

Bà đáp ngay :

— Hồi ông sư nhà ta gặp Tuyết-liêng-tử trổ hoa một lần, người phải dùng cả chục dũng sĩ lên đỉnh núi hy sinh hết tám mạng mới hái được bốn gương Tuyết-liêng-tử, truyền lại đời ta chỉ còn có một hột thôi.

— Bà có đồng ý cho người khác hay không ?

Bà ta cười :

— Tiếc gì ta đã dùng rồi !

Đinh-Phượng cả giận hét lên :

— Nói láo !

— Nầy cô kia muốn có Tuyết-liêng-tử thì phải mạo hiểm leo lên núi Châu-mục chớ đừng có nói hồn nghe không đẹp chút nào !

— Tưởng gì chớ leo lên núi mà ai sợ !

— Đỉnh núi ấy vượt khỏi mây mà trên đó toàn là khối tuyết như vách đá cô có giỏi thì cứ tìm leo lên thử !

— Ai đã leo được thì tôi cũng leo được như thường.

http://tieulun.hopto.org

Trong khi người đàn bà tóc vàng với Đinh-Phượng cãi vã nhau Đinh-Linh đứng im lặng suy tính... Tâm tưởng nàng đang theo dõi Tuyết-liêng-tử muốn năm trên đỉnh Châu-mục ! Nàng tính thầm-trong bụng rằng, kể từ đời ông sơ bà công-chúa ấy đến nay đã trải qua bốn đời rồi, hiện giờ ước chừng cũng gần đúng kỳ Tuyết-liêng nở hoa, kết hột. Thuở nay, nhân vật võ lâm đất Trung-nguyên ai cũng biết miền Tây-vức có dãy núi tuyết là một miền lâu đời mặt đất không hóa sinh vạn-vật, chỉ có cây tuyết-liêng và một ít thảo mộc kỳ lạ mà không biết rõ nó sinh ở đâu, nên cả đời không ai đi tìm, và hôm nay tuy chưa biết sẽ tìm được hay không, nhưng đã biết hướng, đã hình dung được trong đầu óc, nên nàng cảm thấy vui trong một niềm tin. Đưa mắt nhìn người đàn bà tóc vàng, nàng khẽ nói :

— Từ công-tử không muốn giao đấu cùng bà kể ra là một việc may phước cho bà mà bà còn muốn gây sự làm chi.

Bà ấy mỉm cười :

— Sợ không ắt như vậy chớ !

Bà nói có nghĩa không tin mình có võ công cái thế, Nguyên-Bình nghe mà tức cười :

— Bà hãy nhìn cho kỹ đây nhé !

Lời vừa dứt, Nguyên-Bình vung chưởng đánh thênh không, hướng tới đầm nước, gió chưởng lạnh buốt cuốn đi như gió trốt xoay vòng trên mặt nước, mặt nước xoáy một vòng sâu thủng xuống như thể nước xoáy ngoài mấy vịnh bể cả. Người đàn bà tóc vàng sợ biến sắc nhưng gượng nói :

— Chưởng pháp đó không lạ, ta cũng làm được như thường.

Nguyên-Bình cho bà ta biết :

— Nếu có công-lực tập luyện hơn ba mươi năm mới đánh chưởng được như vậy !

Nguyên-Bình không bao giờ nói dối. Nếu chàng không nhờ sư Tuệ-không dùng phương-pháp « Phật-mên khai đỉnh » đem hết công-lực bình-sinh tiếp-nạp cho chàng và chàng không được tăng-cường hàn âm khí cho nội thể thì cũng khó dùng sức chưởng được như ngày nay.

Người đàn bà tóc vàng hỏi Bình :

— Ngươi xem ta không có một công lực ba mươi năm hay sao ?

Vừa nói bà ta huơi chưởng đánh tới như Nguyên-Bình đã biểu-diễn và mặt nước trong đầm cũng xoáy tròn một xoáy hủng xuống rất sâu. Nguyên-Bình hết sức kinh ngạc.

— Đúng rồi, công lực của bà cũng được luyện tập tới mức.

Người đàn bà tóc vàng cười đắc ý :

— Khen quá đáng, ta chẳng dám...

Bình nhìn bà ta cười nhạt :

— Nhưng không biết bà còn có thể dùng thêm một thức chưởng mới lạ hơn không ?

Vừa nói, chàng vừa hét lên, đồng thời đề chưởng lực đánh phóc lên một đòn thênh không vô cùng mạnh bạo, nước trên mặt đầm bị sức hấp dẫn dâng lên thành một cây nước trắng xóa cao hơn thước, chàng liền tấn chưởng bồi thêm, cây nước dâng cao lên hơn một trượng, nước phún lên như vòi thủy tinh vẽ trong bức tranh. Có một cái lạ nhứt là giọt nước dâng lên thẳng đứng, không tung toé bởi bãi nghĩa là sức hấp-dẫn của chưởng lực thật mạnh mới làm được như vậy. Lúc ấy bọn quái nhân trong hang động đều nhìn Nguyên-Bình với vẻ thán phục, còn người đàn bà tóc vàng thì sợ thất sắc.

Nguyên-Bình mỉm cười rồi tay chàng mở rộng ra, cây nước tan thành ngàn muôn giọt nước rớt xuống mặt đầm, sóng nước gờn gợn, trông rất đẹp mắt. Đoạn chàng quay lại hỏi người đàn bà tóc vàng :

— Bà đã thấy thế nào ?

Bà ta im lặng và sắc diện càng biến đổi hơn, có lẽ bà vừa sợ mà cũng vừa thẹn.

Một thủ pháp với nội lực cao thâm vừa rồi của Nguyên-Bình, ngang kỳ-lão Nam-Hải và Bắc-Hải diên-tiên cũng không tài nào làm được như vậy, còn nàng công-chúa Kim-Trượng tuy là một bực đệ nhứt kỳ-nhân ở miền Tây-vức, nhưng võ-công nói chung cũng không thể cao hơn hai bực Đại-hán lão-thành vừa kể, tức nhiên bà ta cũng không tài nào biểu-diễn chưởng lực được như Bình.

Đứng như ngơ ngẩn một hồi lâu, bà ta mới nói với Nguyên-Bình :

— Thật danh dự của anh hùng họ Từ rất xứng đáng. Võ-học cao thâm và tinh diệu như thế, khiến cho nhân-giới của ta được rộng mở thêm !

Nghe bà ấy nói, Nguyên-Bình biết bà ta đã chịu thua rồi, nhưng chàng không hề tỏ ra ngạo-mạn khinh người. Chàng trân-trọng nói với đối phương :

— Như thế thì bà thả chúng tôi ra được rồi ?

Suy nghĩ một hồi, công-chúa Kim-Trượng đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Phải, các người ra khỏi nơi đây được rồi !

Nguyên-Bình đã nhận thấy bà ấy là vị công-chúa, là người đàn bà 30 tuổi, nhưng giải quyết sự việc đều nhanh nhẹ không thua gì người đàn ông, tỏ ra một người đàn bà ngoan, lòng chàng cũng kính phục :

— Chúng tôi xin thành thật cám ơn bà !

Liền đó, công chúa Kim-Trượng quát to mấy tiếng gì không biết, bọn thuộc hạ đều lui ra xa, Nguyên-Bình nhảy thẳng tới chỗ Tông-Đào và Vân-Mộng nhị-kiều đứng.

Đinh-Phượng reo mừng rối rít :

— Từ công-tử, chẳng những chúng ta còn sống mà lại còn biết nơi có Tuyết-liêng-tử quý vô giá.

Khi Nguyên-Bình chưa kịp đáp lời Đinh-Phượng thì bỗng công-chúa Kim-Trượng quát to :

— Hãy khoan !

Cả bốn người sắp sửa bước đi, đều đứng lại nhìn bà ta. Nguyên Bình chau mày hỏi :

— Bà còn dạy việc gì nữa ?

— Vừa rồi nghe một cô nương đã nói cần tìm Tuyết-liêng-tử phải không ?

Đinh-Phượng nóng lòng :

— Chắc là bà đã có sẵn vị thuốc đó mà bà không muốn cho ?

Công chúa tỏ vẻ giận bất ngờ :

— Không cho !.

Đinh-Phượng muốn phản đối nhưng Đinh-Linh cản ngăn :

— Bây giờ còn phải hơn thua với người nữa mà chi !

Bất giác, công chúa Kim-Trượng nói thêm :

— Nếu các người đi ra thì đừng trách ta !

Đinh-Linh cười thản nhiên :

— Vậy thì bà ra lịnh mở cửa thử xem ?

Qua một cái khoác tay của công chúa, cánh cửa đá được mở tung ra. Bốn người sánh vai nhau bước ra, họ còn ngờ công-chúa Kim-Trượng hãy còn nguỵ kế gì đây nên họ dè-dặt từng bước đi. Nhưng đã ra khỏi hang động mà không có biến động gì xảy ra. Họ thở một hơi dài nhẹ nhõm, khoan khoái vô cùng.

Lúc bấy giờ, trời hừng sáng, bốn người vừa đi vừa kể chuyện. Đinh-Linh có dịp hỏi Nguyên-Bình :

— Từ công-tử, chàng kể cho nghe việc xảy ra từ chiều hôm qua ?

— Ừ, lúc ra đi, tôi chợt thấy một người đứng lần quần bên bờ đầm nước độc, tuồng hình như muốn nhảy xuống để tự tử, tôi chạy tới muốn cản ngăn người ấy, nhưng lúc đó từ phía sau lưng tôi, một sức gió chưởng tạt tới, tôi rút thanh Diệt-tinh ra quá vội vàng khiến tôi trợt chân té xuống đầm nước !...

— Trời, nước độc ! Đinh-Linh thét to.

Tông-Đào cười ngất :

— Nguyên-Bình đang đi bên cạnh bây, tự nhiên đã không có hề gì cả.

Đinh-Linh thẹn đỏ mặt và mím miệng làm thinh.

Nhìn Tông-Đào, Nguyên-Bình nói tiếp :

— Bị té xuống đầm nước, tôi bất tỉnh nhân sự rồi khi tỉnh lại, tôi thấy tôi bị trói trên cây tre.

Tông-Đào suy nghĩ một hồi rồi nói lên :

— Trong việc nầy vẫn có nhiều bí ẩn, theo ta nhận thấy.

Thế rồi Tông-Đào kể đến chuyện có một quái nhân báo tin. Nghe kể, Nguyên-Bình cũng nhận vấn-đề nầy có chỗ đáng ngờ và dĩ nhiên trong bọn quái nhân vẫn có người tốt. Chàng lại xét rằng, công chúa Kim-Trượng đến đất Trung-nguyên có một mục đích mờ ám. Nếu bà chỉ vì con ve vàng, con bướm ngọc thì trước khi đi vẫn phải biết hai vật báu đó ở đâu rồi cần gì phải hạch hỏi nơi Vân-Mộng nhị-kiều, sở dĩ hỏi là để cho có chuyện mà thôi. Hơn thế nữa, từ khi Dịch-thiên-Hành cấu kết với cao-thủ ngoài bờ cõi hòng tiêu-diệt võ-lâm Trung-nguyên thì công chúa Kim-Trượng xuất-hiện quá bất ngờ nơi chốn nầy là một việc có liên quan đến Dịch-thiên-Hành chăng ?

Bốn người bàn tán một hồi rồi thẳng bước tới, không bao lâu đến một thị-trấn nhỏ, họ ngừng lại để nghỉ ngơi. Cơm nước xong xuôi, họ tiếp tục lên đường, khi tới choạng vạng, bốn người đã đi đến trước cửa Nhứt-quân-phủ.

Cảnh vật nơi đây cũng giống như ngày trước, không thấy gì thay đổi. Tư-nguyên-Bình với Vân-Mộng nhị-kiều cùng Dịch-thiên-Hành có một mối thù không đội trời chung, nên khi vừa tới nơi đây, ba người đã thấy trong lòng xao-xuyến.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình nhanh chân nhảy tới cửa, liền đụng mặt hai Đại-hán gác cửa, chàng quát hỏi :

— Có Dịch-thiên-Hành ở nhà không ? Gọi ra đây có chuyện !

Trong lúc hai đại-hán chưa kịp trả lời, Nguyên-Bình chuyển quyền đập trên đầu con sư tử bằng đá đặt trước cửa, bể nát, hai tên ấy hoảng kinh nói như người lệu :

— Thần quân... ở... ở... trong phủ.

Nguyên-Bình nạt :

— Hãy vô báo ngay ! Nói có người đến !

Hai đại-hán quay lưng bước trở vô như kẻ mất hồn. Nhưng bước được vài bước, hai tên ấy ngảnh lại hỏi :

— Không biết bốn vị có cao danh quý tánh gì ?

Nguyên-Bình đáp nhanh :

— Ta là Từ-nguyên-Bình. Chỉ cho biết một mình ta đủ rồi !

Nghe tới ba tiếng « Từ-nguyên-Bình », hai đại-hán biến sắc, nhưng cũng rán cười gượng :

— Dịch thần-quân đi vắng chưa về !

Nghe hai tên gác cửa nói, Đinh-Phượng, Đinh-Linh dằn không được cơn nóng giận, hai nàng cùng một lượt nhảy tới huơi chưởng đập trúng hai tên ấy, nhưng chúng chịu đau mà thụt lùi, không dám đối phó lại.

Đinh-Phượng giận tía tai :

— Bộ đùa bỡn hả ? Mới nói Dịch-thiên-Hành ở trong phủ đây rồi nghe đến tên Từ-nguyên-Bình lại nói trở lời. Giờ đây tội ấy phải bị đập chết rồi sẽ tính sau !

Hai tên đại-hán la hoảng lên một tiếng rồi lật đật quay mình chạy. Đinh-Phượng nhảy theo đá ngay đùi chúng, chúng chúi nhủi tới rồi gắng gượng cắm đầu chạy trốn vào phủ. Đinh-Phượng thét to :

— Dịch-thiên-Hành ! Mau ra đây !

Nguyên-Bình tiếp lời Đinh-Phượng gọi to :

— Dịch-thiên-Hành, đợi một lát nữa ngươi cũng không trốn khỏi !

Tông-Đào cũng xen vào nói lớn lên :

— Đừng thèm nói nhiều vô-ích, cứ tiến vô phủ, hắn cũng trở tay không kịp.

Nhưng Đinh-Linh không nói ngay, nàng bình-tĩnh suy-nghĩ một hồi mới có ý-kiến :

— Chúng ta cần dè dặt một chút, đừng dẫm theo thất bại như Từ công tử đã gặp phải ở kỳ trước. Chúng ta không đủ sức đối phó với lửa phỏng.

Ba người nghe có lý, nên gật đầu, rồi cả bốn người sánh vai nhau từ từ bước đi. Vừa đi, Đinh-Phượng vừa nhớ tới Quỉ-vương-cốc đã bị tay Dịch-thiên-Hành phá tan, nàng căm tức vô cùng.

Khi chưa bước vào tòa khách thính, nàng đã đập tan cả cánh cửa cái, chừng bước tới đó thì nàng đập nát hết cả đồ vật trang-hoàng, trong chút phút, trong tòa khách thính đã bị hư hại nặng, nhưng Tông-Đào và Nguyên-Bình cũng như Đinh-Linh, không ai ngăn cản nàng. Nàng đại náo Nhứt-quân-phủ mà sao không thấy một người nào ra đối phó, trên khắp nẻo hành lang chạy dài về những hướng nhà năm ngang bảy dọc, cũng không có một bóng người thấp-thoáng ?

Thấy tình-hình hơi lạ, Nguyên-Bình vừa ngờ vừa thất vọng :

— Không lẽ tên lão tặc nầy đi vắng ?

— Chẳng rõ. Hay là hắn không dám nghinh địch, tránh mặt đâu đó ! Đinh-Linh đáp.

— Thôi, Tông đại ca và hai cô đứng đây chờ, để tôi vào tìm hắn.

— Không thể được. Hắn là một kẻ thù độc hại, chúng ta cần phải vào một lượt.

Vừa nói Đinh-Linh vừa say đắm nhìn Nguyên-Bình với tình ý thầm kín sâu xa. Nàng đang lo ngại cho Bình vì hăng-hái rửa thù mà quên phần cảnh giác đề phòng, và cũng có ý không muốn rời xa Bình dù trong giây phút thôi. Con người không phải như cỏ cây thì quả tim của Nguyên-Bình cũng không phải tro tàn mà không nhận-thức điều đó. Đầu óc chàng đang rối loạn, tim chàng đang hồi-hộp, xao-xuyến.

Chàng nghĩ, chính mình chưa trả được mối thù máu, nên chưa dám bước lên tình trường, sợ rằng chí-khí anh hùng bị tiêu ma. Giá như hôm nay tên Dịch-thiên-Hành có mặt trong Nhứt-quân-phủ thì mối thù được thanh toán, sau đó, chàng mới có thể đi vào đường tình, nếu không, thì liệu chàng có thể đành lòng yêu hay chăng, trước một thiếu nữ đa tình ? Lòng chàng thật bối rối vô cùng.

Chàng bối rối cũng phải, vì chàng nghĩ cho thân phận chàng

http://tieulun.hopto.org

hôm nay là một kẻ lén sống hay sống tạm thời, nếu tìm không đủ bốn món thuốc cứu mạng lâu dài thì không đầy một năm nửa, chàng sẽ về cõi khác rồi ! Nhưng Đinh-Linh đã thừa hiểu điều đó mà vẫn một mực yêu chàng, chàng nỡ nào phụ nàng hay sao ?...

Nghĩ đến đây, đầu óc chàng bừng tỉnh dậy, lập tức tránh tia mắt của Đinh-Linh đang say đắm nhìn chàng. Chàng khẽ bảo :

— Thôi chúng ta tiến vào phủ tìm tên Dịch lão tặc !

Đinh-Linh thở dài ! Nàng là một thiếu nữ thông minh, đang độ thanh xuân, lòng dễ xúc động. Trong lúc ấy, Nguyên-Bình không để ý thì nàng đã đoán biết chàng đã bị một việc gì chi phối, nàng khổ sở vô cùng ! Nhưng nàng vẫn câm lặng.

Thế rồi bốn người cùng một lượt theo một hành lang tòa khách thích tiến sâu vô. Họ quan sát các dãy nhà đều thấy cửa đóng kín-mích, các gian nhà như bỏ hoang. Một lát sau bốn người đã đi hết hành lang nghĩa là qua cả mươi trượng vẫn không thấy một bóng kẻ địch.

Lòng mọi người băn-khoăn, và nghi ngờ không biết Dịch-thiên-Hành đã có một âm-mưu kế-hoạch gì. Trong lúc bốn người đang đưa mắt tìm kiếm một lối đi khác thì bỗng nghe phía sao lưng có tiếng đằng hắng. Giựt mình, cả bốn ngành lại nhìn thì thấy một ông lão tóc bạc phơ tay run run nương chiếc gậy mà bước tới, hình như lão ta là người thường dân không biết võ-công.

Mọi người đều ngạc-nhiên, tố mắt nhìn ông lão. Khi còn cách bốn người độ năm sáu thước lão ấy đứng lại rồi sụp quỳ xuống. Bốn người càng ngạc nhiên hơn.

Bấy giờ họ mới có dịp nhìn kỹ. Ông lão tuổi ngoài bảy chục, râu tóc bạc phơ, nét mặt nhăn nheo, mắt sợ sệt. Nguyên-Bình thương tâm mà lễ-phép bảo ông lão :

— Xin lão gia hãy đứng dậy !

Nương chiếc gậy chống nhưng ông lão đứng không nổi, Nguyên-Bình lật đật chạy tới định đỡ ông dậy, nhưng Đinh-Linh quát lên :

— Không nên ! Coi chừng một ngụy-kế !

Vừa nói, nàng vừa níu tay Nguyên-Bình kéo lôi lại và đưa mắt liếc Tông-Đào. Ông liền hiểu ý, ngó lão già tóc bạc hét lên một tiếng như sấm vang.

— Đứng dậy cho mau !

Dứt lời, Tông-Đào mạnh phất tay áo rộng, gió chuyển-động tạt vào mặt lão già, râu bạc bay phơ-phất không ngừng và hơi gió đã đẩy lão ta đứng phắt dậy, ngả xiu xiu ra sau. Nếu không nhờ cột lang-can thì lão đã té rồi.

Lúc ấy, Nguyên-Bình nhảy tới hạch hỏi lão râu bạc :

— Lão kia, Dịch-thiên-Hành đâu ?

Mở to đôi mắt lão đáp qua giọng run run :

— Thần-quân không có ở trong phủ...

Nguyên-Bình nạt :

— Láo... Vừa rồi hai tên gát cửa đã cho biết hắn ở trong phủ kia mà !

Lão già nói tiếp :

— Ngài là Từ công-tử đây rồi, hãy nghe lời già này nói rõ...

— Thì hãy nói đi !

— Già nầy là gia-nhân trong Nhứt-quân-phủ, không biết võ-công. Dịch-thiên-Hành mới về đây rồi lại ra đi, đi Thượng-quan-bảo rồi...

— Thật vậy không ?

— Già nầy gần tám mươi tuổi, từng tuổi nầy đâu có lý dối gạt ai làm chi !

Đinh-Linh nóng nảy xen vào :

— Dịch-thiên-Hành đi vắng còn những hán tử khác đều cũng không thấy ? Không lẽ trong tòa nhà đồ sộ nầy mà chẳng có một tên nào châm sóc ?

Lão gia nhân thật thà nói thêm :

— Quý vị còn có chỗ chưa rõ. Dịch-thiên-Hành thì đi vắng, còn những người khác khi nghe tin quý vị đến, chúng sợ mất hồn mất vía chui xuống đường hầm, chỉ còn già này liều mạng, nhắm không còn sống được mấy ngày nữa nên mới dám ra đây cho quý vị biết. Sau khi quý vị lui về chắc là bọn chúng mừng lắm vậy !

Nếu Dịch-thiên-Hành có mặt trong phủ thì quý vị cũng đoán biết trong phủ này, bố trí nhiều yếu điểm bí mật, dĩ nhiên phải phát động việc đối phó chớ đâu có êm điểm như thế này.

Nghe lão gia nhân nói có lý, ba người tin bằng lời, chỉ có Đinh-Linh không tin. Suy nghĩ một hồi, nàng hỏi lão già :

— Ông nói rằng ông không biết võ công, có thật vậy chăng ?

http://tieulun.hopto.org

Lão gia-nhân đáp tự nhiên :

— Thật như vậy !

Rồi bỗng nhiên, Đinh-Linh giương trảo thủ bấu mạnh vào đôi mắt lão gia nhân !...

★

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI LĂM

Theo dấu Dịch-thiên-Hành

Nguyên-Bình thấy Đinh-Linh tấn công một cụ già chẳng biết một tí gì về võ-công cả, mà lại tấn công bằng những thế vô cùng độc hiểm, chàng giựt mình gọi lớn :

— Đinh cô-nương, dừng tay...

Nhưng chàng chưa dứt lời, thì song chỉ của Đinh-Linh đã xỉa tới rồi, bỗng nhiên nàng lẹ làng rút một tay lại.

Lão già ấy bối rối thối lui vừa lập-bập :

— Cô nương ơi ! Lão này có thù oán gì với cô nương đâu ?

Lúc ấy Nguyên-Bình và tất cả ba người mới thấy rõ mục đích của Đinh-Linh là thử coi lão ấy có quả thật là người chẳng biết võ-công hay không...

Xét qua tình-hình quả thật lão ta không nói dối, vì đôi mắt là nơi trọng yếu nhứt trong cơ thể con người nếu là người biết võ-công, khi thấy địch tấn công ngay vào chỗ nghiệt ấy thì thế nào cũng phải đối phó, nhưng nhìn kỹ thì thấy lão chỉ bối rối chạy dài chớ không có động tác gì để tự bảo vệ cho mình cả, như thế có thể đoán được rằng lão này không biết gì về võ-công cả...

Tuy tất cả bốn người, trong lòng ai ai cũng đều oán hận Dịch-thiên-Hành, nhưng không thể vì thế mà lại hại một cụ già không có một tài-nghệ gì cả, ở trong nhà này.

Đinh-Linh thối lui một bước bảo :

— Quả thật Dịch-thiên-Hành đã đến Thượng-quan-bảo rồi à ?

Lão già gật đầu :

— Phải...

Đinh-Linh quay lại :

— Như thế thì chúng ta phải đến Thượng-quan-bảo...

Nguyên-Bình đã nghe Dịch-thiên-Hành đi Thượng-quan-bảo chàng rất sốt ruột vô cùng, vì nếu Dịch-thiên-Hành đi đến đó, thì cũng chắc cùng một mục-đích như khi đến Qui-vương-cốc... Thượng-quan-bảo sẽ bị tiêu diệt dưới bàn tay đẫm máu của y !

Nghĩ đến đây, chàng lại liên tưởng đến Uyển-Thanh, người con gái có rất nhiều cảm tình với chàng...

Thực ra tuy chàng chưa hề có tình ý gì với Uyển-Thanh, nhưng nàng đối với chàng có rất nhiều thạnh-tình, nên Nguyên-Bình lo-lắng sợ nàng bị hại, thế nên khi nghe Đinh-Linh giục đi chàng lật đật gật đầu :

— Phải lắm...

Bốn người liền quay mình, lẹ làng ra khỏi nhà Dịch-thiên-Hành.

Đi một hơi đến hai ba mươi dặm tất cả bốn người mới dừng lại nghỉ chân.

Đinh-Linh vụt hỏi :

— Nghĩa phụ ơi, đi bao lâu mới đến Thượng-quan bảo ?

Tông-Đào ngẫm-nghĩ hồi lâu rồi đáp :

— Ít lắm cũng phải nửa tháng mới đến nơi...

Đinh-Linh dậm chơn :

— Chúng ta đã bị mắc kế rồi !

Ba người đều ngạc nhiên :

— Tại làm sao lại mắc kế ?

Đinh-Linh đáp :

— Giả-sử như Dịch-thiên-Hành không có mặt ở Thượng-quan-bảo, thì chúng ta phải quày trở lại, tính ra bận đi bận về phải cả tháng, rồi chừng đó người nhà của lão ta lại bảo lão đã đi đâu nữa, thì chắc bọn ta cứ đi riết mà phải rã giò...

Nghe Đinh-Linh nói tất cả ba người đều lặng thinh suy nghĩ.

Đinh-Phượng lại tiếp :

— Theo lời chị thì Dịch-thiên-Hành đang có mặt tại nhà y ?

Đinh-Linh thở ra :

— Thật cũng khó mà quyết đoán lắm.

Nguyên-Bình lộ vẻ quả quyết :

— Dù sao đi nữa chúng ta cũng đến Thượng-quan-bảo một phen thử xem sao ?

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Phượng lật đật hỏi :

— Chi vậy ?

Nguyên-Bình đỏ mặt :

— Chỉ vì... vì...

Đinh-Linh tiếp lời liền :

— Chỉ vì Uyển-Thanh phải không ?

Nguyên-Bình liền đáp :

— Đúng như thế...

Đinh-Linh thở ra :

— Đi thì cũng được... ít ra cũng biết rõ lời của lão già ấy có thực hay không, và như thế lần sau sẽ khỏi bị gạt nữa !

Tông-Đào gật đầu :

— Đúng lắm...

Bốn người cùng đồng ý, nên cứ nhắm hướng Thượng-quan-bảo mà tiến tới...

Dọc đường tất cả đều nỗ lực đi cho mau, hỏi thăm, nghe nói có một người giống hình-dáng Dịch-thiên-Hành đã có đi ngang qua con đường này. Nhưng mặc dù cố gắng đuổi nhanh, vẫn không gặp được lão ta...

Tất cả bốn người đều nghi-ngại, đâu có lẽ Dịch-thiên-Hành đến Thượng-quan-bảo mà lại đi một mình theo lời nhiều người đã cho biết.

Đi suốt một thời gian gần 10 hôm, ngày ấy nội bọn chỉ còn cách Thượng-quan-bảo độ chừng vài mươi dặm, địa phương ấy là một khu rừng rậm.

Muốn cho dễ dàng, tất cả bốn người định đi vòng theo bìa rừng mà đi tới.

Nhưng khi vừa đi tới mé rừng, bỗng nghe từ phía bên trong có tiếng ồ-ồ rất kỳ-lạ.

Tông-Đào lật đật đứng lại :

— Tiếng động gì thật là kỳ-quái, chúng ta hãy vào xem thử coi ra sao ?

Nguyên-Bình khoát tay :

— Thôi, chớ chú ý đến làm gì, chúng ta đã gần tới rồi, nếu xảy ra chuyện gì khác, lôi thôi lắm...

Tông-Đào tỏ vẻ lo ngại, lão lắng tai nghe thử... Tiếng ồ-ồ kỳ-lạ ấy lại vang lên không ngớt...

Tông-Đào cố nhìn thẳng vào phía bên trong, nhưng vì rừng rất dày, cây to đứng kề nhau san-sát, nên không thể thấy gì bên trong được...

Lão ngẫm-nghĩ giây lát rồi bảo :

— Thôi ba người đi trước đi, để tôi vô đây một lát mới được...

Nguyên-Bình lật đật đáp :

— Như thế thì Tông đại-ca phải để chúng tôi cùng đi luôn một thể...

Hai chị em họ Đinh cũng nói một lượt :

— Phải rồi, cùng đi chung với nhau mới được...

Nói xong, bốn người cùng quay mình đi thẳng vào phía trong rừng.

Nhưng trong lúc mọi người đang bàn bạc phía ngoài mé rừng thì tiếng ồ-ồ kỳ-lạ ấy bỗng im bặt...

Hai chị em họ Đinh ngạc nhiên :

— Hừ, như thế này thì họ đã thấy chúng ta rồi !

Tông-Đào lại hỏi :

— Hai con có nghĩ rằng tiếng ồ-ồ ấy là do người gây ra không ?

Nguyên-Bình chận đáp :

— Nếu không phải do người thì do một quái vật nào đó...

Tông-Đào thở một hơi dài rồi ngửng mặt lên nhìn.

Vì khu rừng ấy rất dày-đặc âm-u, thế nên dù cố quan sát với nhỡn-quang tinh vi, Tông-Đào cũng chỉ thấy cành lá chi chít xanh um tối đen... Một quang cảnh có phần thần bí lạ lùng.

Trước tình hình ấy, nếu có một con quái vật nào, thì đó là một điều rất có thể có, vì thế cho nên hai chị em họ Đinh đều ngửng đầu lên :

— Có quái vật à ?

Tông-Đào lặng thinh bước tới, ba người lục tục theo sau.

Chỉ trong giây lát bọn bốn người đã vào tới một chỗ thật sâu. Trong rừng lúc bấy giờ tối đen như mực, bốn người phải nắm tay nhau chậm-chậm bước tới, cố nhẹ thở, không cho gây ra một tiếng động nào...

http://tieulun.hopto.org

Đi thêm một lát bỗng nghe tiếng ồ-ồ lại vang lên. Bốn người vọt đứng lại vận dụng nhãn quang nhìn kỹ.

Chỉ thấy phía trước mặt, cách xa chừng bốn năm trượng có những làn lửa sáng rỡ và thấp-thoáng có bóng người.

Nguyên-Bình bảo nhỏ :

— Hay là người trong Thượng-quan-bảo ?

Tông-Đào lắc-đầu :

— Theo tôi thì không phải, Thượng-quan-Bảo cách đây đến mấy mươi dặm, đâu có lẽ họ phái người tới đây để tuần-phòng xa như thế này ?

Đinh-Linh gật đầu :

— Đúng lắm, lúc trước Quỉ-vương-cốc cũng không cho người đi mai phục tuần phòng xa như thế...

Đinh-Phượng nghe chị nhắc đến Quỉ-vương-cốc, lòng nàng thấy đau-đớn vô cùng.

Vì hiện nay, sau khi bị Dịch-thiên-Hành và Bắc-hải Viên-tiên tàn phá, Quỉ-vương-cốc hiện nay chỉ còn một đống tro tàn, thế nên khi nhắc đến, chị em họ Đinh thấy đau khổ vô cùng.

Trong lúc bốn người còn đang bàn luận nho nhỏ, bỗng nghe phía trước, chỗ có ánh lửa, một tiếng người gọi lớn rồi tiếp theo sau lửa càng cháy sáng rực.

Và tiếng gọi ấy vang đi từ gần ra xa, loang đi rất dài...

Nghe tiếng kêu tất cả bốn người đều ngạc nhiên, vì đó là rõ ràng tiếng của Dịch-thiên-Hành, thế nên tất cả bốn người, không ai bảo ai, đều phóng mình lướt tới rượt theo.

Chỉ trong giây lát tất cả bọn bốn người đều vọt qua khỏi khu rừng rậm.

Vì Nguyên-Bình là người có võ-công cao nhứt thế nên chàng đi trước dẫn đầu, ra khỏi rừng là gặp ngay một con đường lớn thẳng tắp, đi thẳng vào chơn một ngọn núi cao.

Trên con đường ấy lúc bấy giờ có chừng hai, ba mươi tên Hắc-y đang lẹ-làng chạy đi... Dẫn đầu phía trước là một người mặc áo bào dài, rõ ràng là Dịch-thiên-Hành.

Khi ra khỏi rừng, Nguyên-Bình nhìn phía trước, thấy còn cách Dịch-thiên-Hành chừng nửa dặm.

Chàng đứng khựng lại, thấy Dịch-thiên-Hành và bọn Hắc-y phóng mình đi rất mau, Nguyên-Bình định rượt theo, nhưng bỗng nghe từ phía sau có tiếng gọi của Tông-Đào :

— Từ tiểu-huynh, đừng rượt...

Nguyên-Bình quay lại :

— Sao vậy ?

Tông-Đào và chị em họ Đinh lẹ làng lướt tới.

Tông Đào giơ tay chỉ ra phía trước :

— Trong tay bọn Hắc-y đều có cầm loại binh khí gì rất lạ, Từ tiểu-huynh có thấy không ?

Nguyên-Bình chỉ nhìn thấy Dịch-thiên-Hành và chỉ liếc sơ qua bọn Hắc-y, nên không thấy rõ trong tay bọn ấy có cầm món gì...

Khi nghe Tông-Đào nhắc đến chuyện ấy, chàng định thần nhìn kỹ, thì lúc đó bọn Hắc-y đã chạy xa, trong tay mỗi đứa đều có cầm một ống sắt dài, một đầu ống lại có khói đen bay ra lờ mờ...

Nguyên-Bình nhìn kỹ hồi lâu, nhưng không hiểu đó là loại binh khí gì... trong lúc đó thì bọn ấy càng lúc càng chạy xa, chỉ trong chớp mắt tất cả đều biến mất...

Nguyên-Bình dậm chưn :

— Họ cầm binh khí gì cũng mặc kệ, bây giờ đã mất dấu họ rồi thì làm sao đây ?

Tông-Đào mỉm cười :

— Từ tiểu-huynh cứ yên tâm đi. Nhứt định là Dịch-thiên-Hành sẽ đi đến Thượng-quan-bảo, chúng ta không sợ y trốn lên trời đâu !

Tông-Đào lại quay về phía chị em họ Đinh :

— Linh ơi, con có biết bọn ấy cầm gì trong tay không ?

Thực ra rừ khi Tông-Đào nhắc Nguyên-Bình về việc ấy, Đinh-Linh đã chú ý và nhìn kỹ rồi... Nhưng chỉ vì lúc ra tới bìa rừng, bọn ấy đã chạy xa, nên mặc dù chú ý, nàng vẫn không thấy rõ đó là loại binh khí gì...

http://tieulun.hopto.org

Nhưng nàng cũng hơi lấy làm lạ, tại sao Tông-Đào lại chú ý đến loại binh khí ấy rất chu đáo như thế...

Nghe Tông-Đào hỏi, nàng khẽ lắc đầu :

— Con cũng không biết đó là loại binh khí gì, nghĩa phụ có biết đó là gì không ?

Tông-Đào chỉ gượng cười, nhưng không nói một lời nào cả...

Nguyên-Bình và chị em họ Đinh bỗng liếc mắt nhìn nhau...

Mọi người đều nhận thấy thái độ của Tông-Đào hơi kỳ-lạ...

Nguyên-Bình không nín được :

— Tông đại-ca đang nghĩ gì thế ?

Tông-Đào nhếch mép :

— Ta đang nghĩ tới Thượng-quan-bảo...

Chỉ nói có bấy nhiêu lời rồi lão bỗng ngưng lại...

Nguyên-Bình nghe lời Tông-Đào nói chàng rất lo ngại :

— Thượng-quan-bảo như thế nào ?

Tông-Đào thở ra :

— Chỉ sợ chúng ta đến, thì Thượng-quan-bảo không còn hi-vọng gì nữa...

Nghe Tông-Đào nói như thế, Nguyên-Bình và chị em họ Đinh đều giựt mình lo sợ...

Nhứt là Nguyên-Bình, chàng đang lo lắng cho Uyển-Thanh, thế nên chàng biến sắc-mặt :

— Tông đại-ca căn cứ vào đâu mà nghĩ như thế ?

Tông-Đào đáp :

— Mấy mươi tên Hắc-y đi theo phía sau lưng Dịch-thiên-Hành đó...

Nói được bấy nhiêu lời, bỗng nhiên lão ta kêu « ủa » một tiếng thất thanh...

Lúc đó tất cả ba người đều chưa hiểu rõ ý của Tông-Đào, còn đang hoang mang lo ngại, nên khi nghe lão ta giựt-mình « ủa » một tiếng lớn ai ai cũng thất-kinh...

Bỗng nghe Tông-Đào hối thúc :

— Chúng ta hãy chạy tới Thượng-quan-bảo cho mau, ở đây bàn-bạc mãi không ích-lợi gì cả...

Đinh-Linh lật đật hỏi :

— Nghĩa phụ là người bình tĩnh, sao bây giờ lại bối rối như thế ?

Tông-Đào lại hối :

— Chúng ta vừa chạy, vừa nói chuyện mới kịp...

Lúc bấy giờ 3 người, không một ai hiểu ý Tông-Đào ra sao cả...

Tông-Đào vừa nói xong câu ấy đã lẹ làng vọt mình tới, Nguyên-Bình và chị em họ Đinh cũng lật đật theo sau, 4 người chạy như bay trên con đường lớn.

Nguyên-Bình vượt lên gần Tông-Đào, hỏi :

— Tông Đại-ca nói rõ cho tôi nghe đi...

Tông-Đào đáp :

— Bọn Hắc-y của Dịch-thiên-Hành cầm trên tay một loại binh-khí lạ, trước đây ta đã có nghe đồn, đó là Liên-hoàn Độc-hỏa-pháo, thứ võ-khí ấy lợi hại vô cùng...

Nguyên-Bình và hai chị em họ Đinh nghe nói đều giựt mình...

Thực ra, trong tất cả 3 người, ai ai cũng là người ít lịch-duyệt trong giới võ lâm, và không bao giờ có ai nghe đến thứ võ khí Liên-hoàn Độc-hỏa-pháo lạ lùng đó.

Đinh-Phượng lại hỏi :

— Nghĩa-phụ ơi ! Liên-hoàn Độc-hỏa-pháo là cái gì ?

Tông-Đào đáp :

— Lúc còn trẻ, ta có nghe người đồn-đãi, Dịch-thiên-Hành đã suy-nghĩ, nghiên-cứu, chế ra loại võ-khí ấy, trong một chiếc ống sắt có chứa một loại dầu thật độc, nếu phún ra gặp gió thì cháy, nước không dập tắt được, nguy hiểm vô-cùng !

Tất cả 3 người nghe nói ai ai cũng đều lo ngại.

Tông-Đào lại tiếp :

— Lúc nãy, khi còn ở trong rừng, chúng ta nghe tiếng lửa phun ra ồ-ồ và cháy phừng-phừng, đó là lửa phát ra từ các ống sắt ấy... hừ...

Trong lòng quá lo nghĩ, nên Tông-Đào chỉ nói có được bấy nhiêu lời rồi thở ra...

http://tieulun.hopto.org

Lúc đó chị em họ Đinh vẫn còn hoài-nghi chưa tin hẳn lời của Tông-Đào.

Hai chị em liếc mắt nhìn nhau, rồi Đinh-Phượng vụt hỏi :

— Thưa Nghĩa phụ, nếu Liên-hoàn Độc-hỏa-pháo lợi hại như thế, tại sao lại không nghe trong giới võ lâm bàn tới ?

Tông-Đào nhếch mép :

— Con chưa biết, trong chuyện này đầu đuôi rất dài, vì lúc đó Dịch-thiên-Hành làm xong loại võ khí này, lão không hề dùng tới...

Nguyên-Bình lại hỏi dồn :

— Con người độc ác như lão, có thứ võ khí lợi hại như thế tại sao lại không đem ra dùng ? Chỉ sợ e trong giới võ-lâm truyền ngôn thất thiệt, nói cho quá đó chăng ?

Tông-Đào nghiêm sắc mặt :

— Không phải đó là lời truyền ngôn thất thiệt đâu, vì sau khi phát minh được loại binh khí ấy, lão ta đã luyện tập sử-dụng trong vùng rừng núi thật kín đáo, nhưng cũng đã bị một cao thủ trong giới võ-lâm bắt gặp. Lúc đó Dịch-thiên-Hành còn rất trẻ, võ công không cao siêu như ngày nay, thế nên vị cao thủ ấy đánh hạ lão ta, bắt buộc phải thề độc là không được đem loại khí-giới độc ghê gớm ấy ra dùng...

Nguyên-Bình lại hỏi :

— Nhưng tại sao bây giờ y lại dám trái lời thề ?

Bông-Đào đáp :

— Chuyện ấy thì ta không biết rõ lắm.

Theo ta nghĩ, thì có lẽ chuyện ấy đã cách đây mấy mươi năm rồi, vị cao thủ đã bắt lão ta thề lúc ấy, có lẽ đã chết lâu rồi, mà hiện nay Dịch-thiên-Hành đã rơi bộ mặt giả đạo-đức đi rồi, lão đã ra mặt tấn công Nhứt-cung, Nhị-cốc và Tam-bảo, thì tất nhiên có thứ gì tuyệt-độc phải đem ra sử-dụng tất cả...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Dù cho y có khí-giới độc-hại đến đâu mà không có nhân-nghĩa thì cũng khó chinh-phục giới võ-lâm...

Tông-Đào lại tiếp :

— Nếu bị lửa ấy dính vào mình thì không sao thoát được, và độc-khí xâm-nhập ngay vào cơ thể, da thịt đều phồng lên và chỉ trong vài giờ sau là chết...

Nguyên-Bình biết rõ Tông-Đào là người có từng trải nhiều trong giới giang-hồ, hiểu biết nhiều, tánh tình lão lại rất thẳng thắn, cẩn thận, không bao giờ nói sai, nếu bây giờ người đã nói như thế, thì nhứt định không phải là lời nói dối...

Vì nghĩ như thế, cho nên lòng Nguyên-Bình thấy bối rối vô cùng, vì thế cho nên chàng lật đật để chân-khí, vọt mình tới như bay, chỉ trong giây lát mà đã bỏ Tông-Đào và chị em họ Đinh ở lại phía sau rất xa...

Một mình đi trước, lẹ như mũi tên, chỉ trong giây lát, chàng đã đến đoạn cuối của con đường lớn, chàng đang định vòng theo góc núi bỗng nghe « keng » một tiếng, tiếp theo sau có hai bóng người vọt ra chặn đường.

Nguyên-Bình lật-đật đứng lại định thần nhìn kỹ, thấy đó là hai Đại-hán, trên tay mỗi người đều có cầm một ngọn Qủi-đầu-đao, sống rất dày, lưỡi có răng như răng cưa, người nào người ấy đều uy-phong lẫm-liệt, khí-thế phi-phàm...

Nguyên-Bình chưa kịp nói gì thì đã nghe hai Đại-hán ấy quát lớn :

— Nếu đi tới nữa, đó là phần đất của Thượng-quan-bảo, nếu qui-khách không có chuyện gì cần, xin hãy vòng đường khác...

Nghe giọng nói, Nguyên-Bình biết ngay đó là người trong Thượng-quan-bảo.

Chàng ngẫm-nghĩ :

— Thượng-quan-bảo là một trong Tam-bảo, khí-thế không phải tầm-thường, giờ đây tuy chưa biết rõ vị-trí ở đâu, nhưng sao lại bảo ta vòng đường khác mà đi kia ?

Vừa ngẫm-nghĩ, chàng vừa đáp :

— Tôi định đến qui bảo đây...

Hai Đại-hán ấy à một tiếng rồi bảo :

— Nguyên-do là như thế... qui-khách có danh-thiếp chi không, xin đợi đây để chúng tôi thông báo...

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình nghe hỏi trong lòng rất lấy làm lo ngại, chàng hỏi vặn :

— Trong quí bảo vẫn không có gì lạ xảy ra ?

Hai Đại-hán nọ nghe hỏi liền nghiêm sắc mặt, rõ ràng là câu hỏi của Nguyên-Bình làm cho họ phập-phòng, thế nên họ liền hỏi :

— Các-hạ hỏi như thế có dụng ý gì ?

Nguyên-Bình định nói tiếp, bỗng nghe từ phía sau lưng có tiếng chân người, chàng quay lại thì Tông-Đào và chị em họ Đinh đã tới...

Vừa đến nơi là Tông-Đào đã nói liền :

— Xin phiền nhị-vị thông-báo giùm có Tông-Đào và Nguyên-Bình xin đến bái-kiến Thượng-quan bảo-chủ !

Nghe nói, hai Đại-Hán ấy quay qua nhìn Tông-Đào...Lúc ấy sắc mặt hai người có phần tôn-kính.

Rõ ràng là danh tiếng của Thần Cái Tông-Đào đã được nhiều người kính-mến, nhưng chỉ vì hai Đại-Hán ấy ít khi rời khỏi vùng Thiềm-Cam này, thế cho nên trong mấy năm gần đây, Nguyên-Bình đã nổi danh là một Kỳ-nam-tử trong giới võ-lâm, mà hai lão không biết...

Hai lão ấy gật đầu rồi đáp :

— Như thế xin mời 2 vị chờ đợi trong giây lát, chúng tôi đi thông báo rồi sẽ đến tiếp-dẫn ngay.

Tông-Đào hối thúc :

— Nhị-vị đi mau đi...

Hai lão Đại-hán ấy lẹ làng chuyển-mình rồi chỉ trong giây lát đã biến mất trong góc núi.

Nguyên-Bình định đi theo hai lão Đại-Hán ấy ngay, nhưng chàng đã bị Tông-Đào níu áo lại và bảo :

— Chớ theo họ làm gì !

Nguyên-Bình lo lắng :

— Đại-ca ơi ! Hay là Dịch-thiên-Hành không có đến đây ?

Tông-Đào khẽ nhíu mày :

— Xem tình-hình này, có lẽ lão ta chưa đến.

Đinh-Phượng ngạc-nhiên :

— Đâu có lẽ như thế, vì lão ta đi trước, còn chúng ta rượt

theo sau kia mà...và khi chúng ta đã tới đây, có lẽ nào họ lại chưa tới ?

Nguyên-Bình dậm chơn :

— Hay biết đâu họ không đến đây ?

Tông-Đào đáp :

— Chúng ta không nên nghi-ngờ gì cả, vì trong vùng này, suốt cả một khoảng rộng mấy trăm dặm, trừ ra Thượng-quan-bảo, không có một nơi nào xứng đáng cho Dịch-thiên-Hành phải chịu cực-nhọc đi đường xa mà đến.

Nguyên-Bình thở ra :

— Nếu lần này mà không gặp được lão ta, thì có lẽ mối huyết-cừu ấy rất khó mà trả cho được...

Chàng nghiêm sắc-mặt, dặn từng lời, lộ vẻ lo lắng vô-cùng.

Chị em họ Đinh nghe Nguyên-Bình nói như thế, trong lòng thấy cũng lo ngại.

Tông-Đào nghiêm sắc mặt :

— Từ tiểu-huynh ơi ! Vạn niên Tuyết-liên-tử, chúng ta đã biết ở đâu có rồi, bây giờ chỉ còn Hà-thủ-ô thành hình và máu của Bách-niên lý-ngư mà thôi. Nhưng hai món ấy cũng dễ tìm...

Nguyên-Bình hơi lo ngại :

— Nhưng về phần Tuyết-liên-tử, chúng ta cũng chỉ mới biết nơi nào có mọc mà thôi !

Tông-Đào quả-quyết :

— Nhưng dù sao đi nữa, nếu lần này chưa báo thù được, thì nhứt định phải tìm cho đủ 4 vị thuốc ấy để cứu mạng cho Từ tiểu-huynh rồi sau đó sẽ tính chuyện sau...

Nguyên-Bình nghe nói lặng-thinh.

Bốn người còn đang bàn-bạc bỗng thấy 2 Đại-hán trở lại cung-kính thưa :

— Bảo chủ xin mời quý vị...

Tông-Đào gật đầu :

— Tốt lắm...

Tất cả bốn người liền theo sát phía sau lưng 2 lão Đại-hán dẫn đường...

http://tieulun.hopto.org

Vừa đi qua khỏi góc núi, 4 người đã thấy một bức tường đá cao lớn.

Bức tường ấy cao đến 3, 4 trượng, bề dài có cả dặm, xem thật hùng-vĩ vô-cùng. Nhìn kỹ, thấy trên tường có 1 khung cửa lớn đóng kín mít...

Hai Đại-hán dẫn 4 người khách đến trước cửa, rồi đứng dừng lại. Một lão cầm Qui-đầu-đao giơ sóng ra gõ mấy lượt trên cửa...

Bỗng nghe mấy tiếng lách-cách, cánh cửa lớn từ-từ mở, tất cả 4 người ngửng đầu trông vào ai ai cũng đều trầm-trồ khen ngợi...

Nguyên do là vì sau bức tường ấy, là khoảng bình địa thật rộng có đến 4, 5 mươi mẫu nhà cửa dựng lên san-sát.

Đặc biệt hơn hết, là tất cả các kiến-trúc ấy đều xây bằng những tảng đá thật to, khí thế rất hùng-vĩ, không giống những cách kiến-trúc tầm thường khác.

Qua khỏi khung cửa một lúc, thì 4 người đến một bức tường đá khác, qua bức tường ấy là một sân gạch thật rộng. Và đi hết sân gạch là đến một tòa Đại-sảnh thật to.

Đứng bên ngoài nhìn, thấy tòa Đại-sảnh ấy như một khối đá thật to, vì tòa nhà ấy xây toàn bằng thứ đá lớn, trông hùng-vĩ và chắc-chắn vô cùng.

Liếc mắt nhìn vào, bên giữa tòa Đại-sảnh đã thấy có bóng người ngồi. Phía sau lưng người ấy lại có một hàng dài, dàn thành hình chữ nhựt, một số Đại-hán chừng 7, 8 người.

Bước lên thềm Đại-sảnh, nhìn kỹ thấy người ngồi chính giữa là Thượng-quan bảo-chủ — Thượng-quan-Tung.

Bốn người bước tới, Thượng-quan-Tung đứng dậy tươi cười :

— Bốn vị giá lâm, Tệ-bảo được vinh hạnh biết bao...

Vừa nói lão ta liếc đôi mắt sắc như dao nhìn thẳng về phía chị em họ Đinh...

Là người thông minh, khi thấy Thượng-quan-Tung nhìn mình với đôi mắt khác lạ, chị em họ Đinh biết lão không có thiện cảm với mình...

Quả nhiên, bỗng nghe lão ta cười lạt :

— À ra lại có hai cô Đinh tới đây nữa.

Đinh-Linh nghe nói, trong lòng hơi bực-tức... nhưng nàng cố nén lòng không nói lấy một lời.

Trong khi đó thì Đinh-Phượng là người thẳng thắn, nàng hừ một tiếng rồi hỏi :

— Thế nào ? Chị em chúng tôi đến đây không được hay sao ?

Bỗng nghe Thượng-quan-Tung cười ha hả một hơi dài.

Nguyên-Bình thấy thái độ Thượng-quan-Tung như thế, chàng nghĩ chắc lão ta không có thiện cảm gì với bọn mình, bây giờ nên tìm cách để tránh xung đột thì tốt hơn.

Vì thế chàng liền hỏi :

— Thưa bảo-chủ, Dịch-thiên-Hành có đến đây không ?

Thượng-quan-Tung bỗng biến sắc mặt :

— Từ tiểu-hiệp hỏi như thế là có ý gì ?

Nguyên-Bình nghe Thượng-quan-Tung đáp như thế chàng biết Dịch-thiên-Hành chưa tới đây.

Chàng lật đật nói tiếp :

— Chúng tôi theo dấu Dịch-thiên-Hành nên mới đến đây...

Thượng-quan-Tung lộ sắc không vui :

— Từ trước đến nay Thượng-quan-bảo rất ít giao thiệp với Thần-châu Nhứt-quân, sợ e quí-vị nghe lầm...

Nói xong, lão ta cười khan mấy tiếng, rõ ràng lão ta không thích bọn Nguyên-Bình rồi...

Lúc đó trong lòng Tông-Đào cũng thấy hơi bực :

— Chúng tôi thấy rõ ràng Dịch-thiên-Hành trong một khu rừng rậm cách đây vài mươi dặm làm sao nghe lầm tin đồn của ai được ?

Thượng-quan-Tung lạnh-lùng đáp :

— Nếu như thế thì quí-vị đến đây định làm gì ?

Nghe Thượng-quan-Tung hỏi như thế, tất cả bốn người ai ai cũng đều nổi giận...

Vì tất cả đều thấy rõ ràng Dịch-thiên-Hành, và Tông-Đào thấy bọn thủ hạ của y có mang Liên-hoàn Độc-hỏa-pháo, thế cho nên ai cũng lo cho Thượng-quan-bảo sẽ chịu chung số-phận với Qui-vương-cốc, thế cho nên mọi người mới lật đật đến đây.

http://tieulun.hopto.org

Nào ngờ, khi đến Thượng-quan-bảo, thái-độ của Thượng-quan-Tung lại lãnh-đạm như thế này, dường như bọn 4 người ấy đến đây đến nhờ-vả chớ không phải là đến giúp đỡ gì y...

Đinh-Phượng không nhịn được, nàng bỗng cười lạt :

— Như thế thì, chúng tôi đến đây làm bận bảo-chủ, xin cáo-từ vậy...

Nguyên-Bình lật đật ngăn :

— Hãy thong-thả...

Đinh-Linh tiếp :

— Từ công-tử ơi ! Rõ ràng là Thượng-quan-bảo đã ra lịnh đuổi khách, công-tử còn ở lại mà làm gì ?

Nguyên-Bình lại hỏi :

— Thưa-bảo-chủ, hiện nay Thượng-quan cô-nương ở đâu ?

Lúc đó thái-độ của Thượng-quan-Tung rất lãnh-đạm vô-cùng, lão nhếch mép đáp :

— Nó đang theo thầy luyện kiếm, người không nên hỏi nhiều là tốt hơn hết...

Lúc đó tất cả 4 người, không một ai hiểu nổi tại sao Thượng-quan-Tung đối với mình lại lãnh-đạm như thế.

Và trước tình-hình như thế ấy cũng khó mà ở lại cho được. Bốn người liếc mắt nhìn nhau, trong lúc sắp sửa quay mình ra đi thì bỗng nghe tiếng chân người rầm-rập, tiếp theo sau một bóng người vụt tới đứng sững trước mặt Nguyên-Bình.

Đó là một người mặc toàn đồ đen, chơn mày lá liễu, mặt trắng môi son : rõ ràng là Thượng-quan Uyển-Thanh...

Nàng tươi cười bảo :

— Từ công-tử đã đến đây rồi à !

Vừa nói nàng vừa liếc xéo 2 chị em họ Đinh.

Lúc đó Đinh-Linh, Đinh-Phượng cũng thấy bực bội vô cùng.

Về phần Nguyên-Bình, khi thấy Uyển-Thanh tới chàng rất mừng nên lật đật bảo :

— Cô Uyển-Thanh, chúng tôi đi ngay đây...

Uyển-Thanh ngạc nhiên :

— Tại sao thế ?

Nguyên-Bình gượng cười :

— Chúng tôi thấy Dịch-thiên-Hành và một số thủ-hạ của y, đi về phía Thượng-quan-bảo này, sợ y có âm mưu gì không, thế nên mới lật-đật đến đây cho hay...

Uyển-Thanh vội ngăn :

— Như thế thì tại sao phải đi gấp như thế ?

Nàng vừa nói đến đây bỗng nghe có giọng nói đinh tai nhức óc của một người đàn bà truyền đến :

— Ai nói Dịch-thiên-Hành sẽ đến đây ?

Tiếng nói chưa dứt, đã nghe « leng-keng » mấy tiếng, một bà cụ chống gậy sắt đã lẹ làng bước vào Đại-sảnh, Uyển-Thanh lật-đật bước tới cúi mình chào :

— Thưa sư-phó...

Mọi người đều biết đây là sư-phụ của Uyển-Thanh, một danh-gia kiếm-thuật tên Hậu-Thiên nhứt-ẩn...

Tông-Đào lạnh lùng đáp :

— Chính chúng tôi nói là Dịch-thiên-Hành sẽ đến đây...

Hậu-Thiên liếc nhìn Đinh-Linh, Đinh-Phượng rồi cười khanh-khách :

— Hai con cá lọt lưới ở Quỉ-vương-cốc đó, định đến đây nương nhờ tấm thân à ?

Lúc đó chị em họ Đinh đã giận sẵn, nay nghe Hậu-Thiên nói như thế lại càng nổi nóng thêm...

Đinh-Linh cười lạt :

— Nếu không có Thượng-quan-Bảo chắc chúng tôi phải chết phơi thây ngoài đồng à ?

Đinh-Phượng lại tiếp :

— Bộ trên đời này, Thượng-quan-bảo là chắc-chắn và lợi-hại hơn hết sao ?

Giọng nói của hai nàng lúc ấy rất khó-chịu vô cùng.

Bỗng nghe Hậu-Tiên hét lên một tiếng lớn,

http://tieulun.hopto.org

Bà ta vốn người nhỏ thó, nhưng sau tiếng hét ấy, lại đứng thẳng lên, lẹ làng xỉa tay trái ra, 5 ngón tay như móc sắt, đánh tạt từ bên trái sang bên phải, chỉ trong một thế mà đánh luôn cả 2 nàng.

Lúc đó chị em họ Đinh cũng đã đề-phòng trước, thế nên sau khi Hậu-Thiên hét lớn, hai nàng đã lẹ-làng lách sang một bên...

Vì nhờ hai nàng có chuẩn-bị trước, thế nên Song-long hí-cầu của Hậu-Thiên tuy đã phất ra một cách bất ngờ và độc-hiểm nhưng cũng không sao đánh trúng được 2 nàng.

Nguyên-do là vì trong ý của Hậu-Thiên chỉ muốn chụp chị em họ Đinh, để làm xấu 2 nàng 1 phen, chớ thật ra võ-công của bà ta rất cao, hai chị em họ Đinh không có cách nào chống nổi...

Sau khi Hậu-Thiên chụp hụt, bà ta giựt mình ngạc nhiên, thì Đinh-Phượng đã cười ha-hả :

— Võ hay thiệt !

Đinh-Linh lại tiếp :

— Đúng lắm, tài-nghệ thật là hay, nhưng rất tiếc là đánh hụt !

Trong giọng nói 2 nàng đã có ý chế-nhạo Hậu-Thiên...

Lúc đó mặt Hậu-Thiên bỗng biến xanh như chàm. Bà ta từ từ xoay mình...

★

« MỜI QUÍ BẠN HÃY ĐÓN ĐỌC :

« BÍCH HUYẾT KIM THOA 6 » (quyển chót) sẽ phát hành.

VÀ ĐỌC : **LỤC-MẠCH THẦN-KIẾM II**

— Một bộ kiếm-hiệp nổi tiếng nhất ở Trung-hoa (đã phát-hành quyển I), cốt truyện đầy đủ tình-tiết hấp-dẫn ly-kỳ với môn kiếm-pháp biến-ảo vô cùng... làm quí bạn đọc say-mê để giết thì giờ phức-tạp.

BÍCH HUYẾT KIM THOA 6 (*QUYỂN CHÓT*)

● **Quí bạn muốn biết :** nàng Uyển-Thanh Vân-mộng nhị-kiều Đinh-Linh, Đinh-Phượng và nàng áo đỏ sau nầy, ai chiếm được quả tim vàng của Từ-nguyên-Bình ?

● Ai giết, ai cứu mạng sống cho họ Từ để độc đáo tình yêu ? Tông-Đào, người bạn thiết có tìm được 4 vị linh-đơn cứu mạng kịp thời... hay họ Từ đành phải ôm hận xuống tuyền-đài ! ?... mang theo mối thù truyền kiếp ?...

● Mối huyết-cừu đối với Dịch-thiên-Hành, Nguyên-Bình có trả được không ?...

Chuyện còn rất ly kỳ gay cấn đến phút cuối cùng của nó — Nhiều môn chưởng-pháp kỳ-diệu xuất-hiện phân-tranh giữa địch-thủ làm cho kinh khủng, khiếp-hồn trong giới võ-lâm mà Từ-nguyên-Bình và Dịch-thiên-Hành hai cừu-địch ở giờ phút quyết liệt không thể không gặp nhau.

TRỌN BỘ

I đến VI

• **Do SỐNG MỚI PHÁT-HÀNH,**
30 b Phạm-ngũ-Lão — SAIGON
TRUNG-THÀNH XUẤT-BẢN

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI SÁU

Nguyên-Bình đánh rớt kiếm Hận-Thiên Nhứt-Ẩn...

LÚC đó chị em họ Đinh vừa tránh khỏi Hận-Thiên, hai nàng đứng kề sát vai nhau. Hận-Thiên quay lại quắc mắt nhìn hai nàng.

Nhìn sắc mặt, thấy lúc đó bà ta đã tức giận đến cực-điểm.

Nhưng lúc đó thái độ chị em họ Đinh rất thản-nhiên bình-tĩnh, miệng mỉm cười như không xảy ra chuyện gì.

Tông-Đào đứng kề bên thấy tình-hình đã xảy ra như thế, lão biết tánh tình Hận-Thiên hay thắc-mắc hẹp-hòi, nay bị chị em họ Đinh chọc tức, thế nào bà cũng giận-dữ dám hạ-thủ bất thình-lình.

Lão ngẫm-nghĩ, bốn người đến đây, cũng chỉ vì theo dấu Dịch-thiên-Hành, nay tìm không được mà lại còn gây rắc rối thêm, nhứt là võ-công của Hận-Thiên rất đáng sợ, cũng khó mà đương-cự nổi với bà ta, vì thế lão liếc mắt nhìn về phía Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình hiểu ý, chàng liền bước tới đứng giữa Hận-Thiên và chị em họ Đinh rồi bảo Đinh-Linh và Đinh-Phượng :

— Chúng ta đến đây chỉ vì sợ Dịch-thiên-Hành đến quấy rối Thượng-quan-Bảo, vả lại chúng ta chỉ cần tìm lão ấy để thanh toán món nợ cũ, giờ đây Dịch-thiên Hành không có mặt, chủ nhân lại không có ý lưu khách, thì tốt hơn hết chúng ta nên đi thôi..

Uyển-Thanh nghe nói lật đật tiếp :

— Từ công-tử hãy nán lại vài ngày...

Chị em họ Đinh nghe lời nói của Nguyên-Bình, biết ý chàng muốn dàn xếp cho êm, ý của hai nàng muốn chỉ-trích gắt gao Hận-Thiên một phen cho đã giận, nhưng nghe ý của Nguyên-Bình hai nàng lại thôi.

Đinh-Linh gật đầu :

— Phải lắm, chúng ta đi thôi...

Nguyên Bình giơ tay ra hiệu cho Tông-Đào và tất cả sửa-soạn ra đi.

Nhưng trong lúc ấy bỗng nghe Hận-Thiên cười lên một hơi dài. Tiếng cười rang rảng nghe kích tâm động phách bà ta bảo :

— Trong bốn người ấy, chỉ có lão ăn mày già có thể ra khỏi nơi đây mà thôi !

http://tieulun.hopto.org

Bốn người nghe nói như thế, ai ai cũng giật mình kinh ngạc.

Tông-Đào quay lại :

— Còn lại ba người ?

Lúc ấy sắc mặt Hận-Thiên xanh như chàm, bà ta nghiêm giọng.

— Hai con cá lọt lưới ở Quỉ-Vương-cốc đó rất vô lễ đối với ta, phải bị giam trong địa lao Thượng-quan-bảo ba tháng để đền tội :

Chị em họ Đinh cười gằn :

— Được lắm, được lắm...

Vừa đáp lời, hai chị em quay mặt nhìn Nguyên-Bình.

Lúc đó trong lòng Nguyên Bình cũng hơi giận, nếu chàng không nể Uyển-Thanh, thì đã phản đối rồi, khi thấy hai chị em họ Đinh nhìn mình, chàng liền cười lạt rồi hỏi :

— Còn phần tôi ?

Hận-Thiên nhếch mép :

— Ngươi là rể của phe Nam-Hải, cần phải giữ lại đây để làm con tin, đợi vợ chồng Nam-Hải kỳ tầu đem quyển Nam-Hải kỳ thơ đến chuộc !

Nguyên-Bình nghe Hận-Thiên nói những lời không biết tự lượng sức mình như thế, chàng ta bỗng cười ha hả...

Bỗng nghe Hận-Thiên hét lớn :

— Ngươi cười à !.. Bắt nó đi...

Nghe lịnh bảy, tám tên Đại-Hán, đứng phía sau Thượng-quan-Tung hùng hổ bước ra bao vây tất cả bọn bốn người.

Tông-Đào mỉm cười xua tay :

— Chậm chậm một chút mà !

Hận-Thiên nhếch mép :

— Lão ăn mày còn nhiều chuyện gì đó ?

Nguyên-Bình nghe Hận-Thiên nhắc mình là con rể của phe Nam-Hải, chàng bỗng sực nhớ đến mối tình oan-nghiệt giữa mình với nàng áo đỏ cho đến bây giờ, chàng cũng chưa biết rõ nàng áo đỏ chết thiệt hay chỉ là một mưu mô, lòng chàng lúc ấy bỗng thấy bực bội vô cùng, lại nghe có người định gửi mình làm con tin cũng vì chuyện ấy, chàng lại càng bực bội thêm...

Tông-Đào lật đật nói tiếp :

— Hận-Thiên ơi !, Ngươi đã tính sai rồi !

Hận-Thiên nổi giận :

— Chuyện ấy có can hệ gì đến lão ?

Tông Đào cười ha hả :

Hừ... tuy thấy người làm chuyện bậy, thực ra không can hệ gì đến ta nhưng vì ta thấy người cũng thuộc về chánh phái, nên mới có mấy lời khuyên đó thôi...

Hận-Thiên hét lớn :

— Thôi đi !

Tiếng hét vang rền như sấm của bà ta làm cho Nguyên - Bình giựt mình như tỉnh giấc mộng, chàng nhìn thẳng về phía Hận-Thiên, mặt có sắc giận.

Tông Đào lật đật liếc xéo Nguyên-Bình rồi bảo :

— Hận-Thiên ơi ! Bà định giữ Nguyên-Bình làm con tin có phải không ?

Hận Thiên hỏi gặn :

— Lão có điều hay không ?

Tông Đào mỉm cười :

Tốt lắm ; này Hận-Thiên, từ lâu nghe tiếng võ công bà quán tuyệt, kiếm pháp rất tinh kỳ, giờ đây bà cứ chém Nguyên-Bình mười lượt đi, Nguyên-Bình không đánh trả, nếu bà chém trúng ta bảo chàng vui lòng ở lại, khỏi phải giữ gì lôi thôi cả, có được không ?

Nghe Tông-Đào nói, Hận-Thiên nổi giận đến cực độ.

Cha con Thượng-quan-Tung cũng chưa biết võ công của Nguyên-Bình đã tiến đến mức vô địch trong thiên-hạ, nên khi nghe Tông Đào nói thế, cha con đều biến sắc mặt.

Vốn có tình ý đậm-đà với Nguyên-Bình, nên khi Uyển-Thanh nghe Tông-Đào nói như thế, nàng kinh ngạc bảo :

Tông đại-hiệp chuyện ấy không phải là trò đùa, chớ nên nói bậy bạ như thế...

Thượng quan Tung lại tiếp :

— Hận Thiên chỉ muốn giữ Nguyên-Bình làm con tin thôi, chớ không có ý gì làm hại đâu !

Lúc ấy Nguyên-Bình nghe Tông-Đào nói như thế, chàng thấy trong lòng cảm khoái vô cùng. Vì chàng nhớ lại lúc trước kia, vì muốn trộm cuốn Đạt-Ma Linh, chàng lén vào Thiếu-lâm-tự rồi gặp Đại-sư Tuệ-Nhơn, lúc đó Đại-sư cũng cho chàng chém mười gươm, nhưng lúc đó võ-công chàng còn thấp kém, thế nên dù hết sức mà vẫn chém hụt hoài.

http://tieulun.hopto.org

Xét lại trình-độ chàng bây giờ, nếu Hận-Thiên có muốn chém chàng, chắc cũng không thể nào chém được.

Chỉ trong một thời gian ngắn hai năm, thực ra hoàn-cảnh lạ-lùng của chàng, tưởng không một ai có được như thế...

Nhưng rồi, đã được tuyệt-học võ công, chàng cũng vẫn chưa làm gì được. Chưa trừ được Dịch-thiên-Hành, huyết-cừu của cha mẹ chưa trả, và trên bước đường giang-hồ lại vướng thêm nhiều dây tình oan-nghiệt, và cũng vì đó mà bị trọng thương không thể sống hơn được một năm nữa !

Nghĩ đến đây, chàng cũng chưa dám chắc rằng, so với lúc mới đặt chân vào Thiếu-lâm-tự với bây giờ không biết lúc nào chàng tiến bộ hơn lúc nào.

Nhớ đến bao nhiêu chuyện đã xảy ra, chàng thấy buồn rầu vô hạn, nên cứ đứng sững-sờ, không nói lấy được một lời...

Hận-Thiên thấy thái-độ Nguyên-Bình như thế, bà ta tưởng lầm rằng chàng đang lo sợ, nên cười lạt :

— Lão ăn mày già kia ơi ! Lão tăng bốc chàng ta chi cho lắm mà bây giờ y sợ phát run lên rồi đó !

Đinh-Phượng nghe nói lật-đật bước tới hỏi :

— Tứ công-tử, chàng làm sao thế ?

Nguyên-Bình bảo nhỏ :

— Hơn thua với người ấy mà làm gì ?

Chàng cố-ý nói nhỏ, định không cho bà ấy nghe. nhưng Hận-Thiên là người có trình-độ võ-công thật cao, tai mắt rất linh-mẫn, nên bà ta nghe rất rõ ràng...

Bà ta hét lên một tiếng lớn :

— Uyển-Thanh, đem kiếm ra đây...

Uyển-Thanh biến sắc mặt :

— Sư-phó ơi...

Nàng chưa dứt lời thì Hận-Thiên đã vọt tới gần bên mình nàng, Uyển-Thanh định lách sang một bên thì đã nghe rẻng một tiếng, Hận-Thiên rút thanh gươm của Uyển-Thanh đang đeo bên sườn ra khỏi vỏ...

Uyển-Thanh thất sắc vội bước tới.

Nhưng Hận-Thiên vẫn đứng y một chỗ, bà ta chỉ lẹ làng trở cán gươm điểm ngay vào ngực Uyển-Thanh.

Thấy con không thể nào tránh được, Thượng-quan-Tung lẹ làng vọt tới giơ tay đỡ lấy cán gươm.

Uyển-Thanh khóc lớn :

— Phụ-thân sao phụ-thân không khuyên sư phó một lời ?

Lúc đó Thượng-quan-Tung thấy khó nghĩ vô cùng.

Thực ra lão ta rất biết rõ tâm sự của con mình, nhưng việc bắt giữ Nguyên-Bình để làm con tin, bắt phe Nam-Hải phải đem pho sách quý để chuộc, thì lão ta cũng rất tán thành việc làm ấy, thế cho nên trước tình hình ấy lão không biết phải làm thế nào cho ổn.

Nguyên-Bình thấy Uyển-Thanh lo lắng cho mình như thế, chàng rất cảm động, thế nên chàng cười dài rồi bảo :

— Cô Uyển-Thanh hãy yên-lòng, trong mười thế gươm lịch sử không bao giờ chém trúng được tôi đâu !

Hận Thiên là người có tánh tự-phụ rất cao nên khi nghe Nguyên-Bình nói như thế, bà ta rất giận dữ, nên vừa hét lớn, vung tay ra như chớp dùng thế Tiến chỉ thiên man để tấn công Nguyên Bình ngay vào yết hầu.

Chỉ thấy ánh gươm chớp như điện, Nguyên-Bình vẫn đứng yên chỗ cũ Uyển-Thanh biết rõ kiếm pháp của sư phó mình rất tinh-vi nên khi thấy tình hình như thế này, nàng hét lên một tiếng thất-thanh...

Trong khi ấy Uyển-Thanh la lớn thì Nguyên-Bình đã lẹ-làng chuyển mình lách sang một bên chừng ba tấc.

Quả thật kiếm pháp của Hận Thiên rất tinh kỳ, nhưng chỉ vì kiếm pháp ấy đã đến chỗ tinh diệu cực điểm thế nên khi tấn công, bà nhắm phương vị của đối phương rất chính xác, nhắm đâu chém đó, không bao giờ sai một ly.

Vì thế cho nên khi Nguyên-Bình chỉ lách sang một bên có ba tấc, mà thanh gươm của Hận-Thiên chỉ nghe soẹt một tiếng rồi bay chớp ngang phía ngoài cổ chàng ta...

Chém hụt, Hận-Thiên giựt mình kinh-ngạc, nhưng bà ta nghĩ-thầm thấy thân-pháp của Nguyên-Bình không có gì là đặc-sắc cả...

Bà ta chưa biết rằng chân-khí trong cơ-thể của Nguyên-Bình đã lưu-chuyển thông suốt được huyền-cơ trong người chàng, vì đó mà nội-lực rất đầy đủ, vô-cùng, vô-tận, ý nghĩa chàng vừa mới phát-sinh là chân-khí chuyển-động từ dưới chạy đi, bất giác làm cho Nguyên-Bình chỉ xê-dịch đúng ba tấc một cách giản-dị vô cùng. Và trong giới võ-lâm hiện nay chỉ có Nguyên-Bình đã đạt đến mức ý thông hành-động như thế, chớ chưa có người thứ hai.

Tuy Hận-Thiên giựt mình kinh-ngạc, nhưng bà ta vẫn tấn-công liên tiếp.

Sau khi chém hụt kiếm thứ nhứt, bà liền khẽ xoay tung quanh trở kiếm chém thẳng vào ngang mắt Nguyên-Bình.

http://tieulun.hopto.org

Thế ấy là một tuyệt kỹ đặc-biệt của Hận-Thiên, đó là thế Thề vận song phi, hiểm thế cực kỳ lợi hại.

Nguyên-Bình thấy bà ta dùng thế ác-độc trong lòng đã có phần tức giận, nhưng vì đã có lời hứa trước, trong vòng mười thế kiếm đầu, chàng không đánh trả, thế nên chàng chỉ khẽ xoay mình tránh xa chừng vài tấc là đã tránh được thế gươm độc hiểm ấy.

Chém luôn hai kiếm đều bị hụt, Hận-Thiên rất tức giận, bà ta liền vung tay xốc tới, chỉ trong giây lát, kiếm-quang lập-loè chiếu sáng khắp tòa Đại-sảnh, Hận-Thiên tấn-công liên-tiếp thêm ba thế nữa...

Trong lúc đó thì Nguyên-Bình chỉ lui nửa bước, tấn tới một bước, xê qua xích lại chỉ trong vòng hai thước mà Hận-Thiên không bao giờ chém trúng được chàng.

Qua năm thế kiếm ấy, Hận-Thiên mới thấy rõ võ-công của Nguyên-Bình đã đến mức tuyệt diệu phi-thường, nhưng bà ta cũng chỉ nghĩ rằng chàng ta chỉ giỏi về khinh-công mà thôi.

Vì thế cho nên bà ta tấn công luôn thế kiếm thứ sáu và thứ bảy !

Trong hai thế kiếm này, vừa phóng ra là Hận-Thiên đã biến sang thế khác, vừa kỳ ảo vừa nhanh như chớp, nhưng lúc ấy Nguyên-Bình cứ vẫn thung-dung tránh được một cách dễ dàng.

Bỗng Hận-Thiên thở một hơi dài rồi thối lui một bước...

Đinh-Linh bỗng hừ lên một tiếng rồi bảo :

— Còn ba thế kiếm nữa, sao không tấn công luôn đi ?

Hận-Thiên nghiêm giọng :

— Tiểu tử ngươi hãy cẩn thận.

Sắc mặt bà ta lúc ấy đằng đằng sát khí... Lúc ấy bên phe Nguyên-Bình chưa hiểu rõ Hận-Thiên sắp giở trò gì.

Lúc đó trong tòa Đại-Sảnh chỉ có mình Uyển-Thanh biết, nàng bỗng kêu lên thất thanh :

— Sư-phó... sư phó định dùng Hận-Thinh tam-kiếm sao ?

Hận-Thiên lãm-lỳ :

— Ư...

Uyển-Thanh kêu van :

— Sư-phó, con xin sư phó...

Nguyên-Bình cười ha hả :

— Cô Uyển-Thanh, không sao đâu !

Chàng biết chắc Hận-Thiên tam-kiếm là những thế tinh-kỳ nhứt, trong kiếm pháp của Hận-Thiên nhứt ẩn, thế nên Uyển-Thanh mới lo lắng cho chàng như thế. Nhưng dù cho kiếm thế của Hận-Thiên có độc hiểm đến đâu chàng cũng không bao giờ lo ngại, thế nên chàng cứ ung dung chờ đợi Hận-Thiên tấn công thêm.

Bỗng nghe Hận-Thiên cười lạt :

— Uyển-Thanh, nó đã coi thường, thì con còn lo ngại làm chi ?

Uyển-Thanh vừa la vừa xông thẳng tới. Nhưng nàng mới bước tới một bước, thì Hận-Thiên đã hét lớn, vung tay phóng gươm tới tấn công, thế kiếm này quả thật độc hiểm vô cùng ..

Chỉ thấy kiếm quang bủa giăng tứ phía, chỉ trong giây lát như có muôn ngàn lưỡi gươm kết thành một lưỡi kiếm chụp vào toàn thân Nguyên-Bình thế kiếm ấy chưa từng thấy trong giới giang-hồ bao giờ.

Tuy bên ngoài Đinh-Linh và tất cả mấy người đều biết võ công của Nguyên-Bình rất cao, nhưng vì chàng không đánh trả lại, thế cho nên chưa biết chắc là chàng sẽ tránh được thế kiếm ác độc ấy không ?

Vì thế cho nên chị em họ Đinh và Tông-Đào đều sợ đến toát mồ hôi...

Nguyên do là vì Hận-Thiên tam kiếm là ba thế kiếm tuyệt kỹ của Hận Thiên đã dùng công nghiên cứu từ mấy mươi năm nay, thế thứ nhứt dùng tấn công Nguyên-Bình là thế Thiên võng la phượng, thề kiếm rất cần mật vô cùng.

Nguyên-Bình thấy thế kiếm hiểm độc, lòng chàng cũng hơi lo ngại trong khi đó thì kiếm quang đã từ phía trên chụp phủ xuống đầu chàng như một chiếc lưới to.

Nguyên-Bình lẹ làng rùng mình hạ bộ, rồi chống tay xuống đất vọt ra ngoài.

Thấy Nguyên-Bình rùng mình Hận-Thiên biết chàng hạ bộ để tránh thế gươm từ trên chụp xuống, để rồi vọt ra ngoài, bà ta liền lẹ làng xoay mình tiếp luôn thế tấn công thứ hai.

Thế thứ hai là thế Thượng-thiên nhập-địa, ánh kiếm lấp loáng rồi vụt tắc hẳn, thanh gươm vung từ trên bổ xuống vụt xoay ngang rồi quyét nửa vòng trên mặt đất...

Đây là thế thứ hai trang ba thế Hận-Thiên tam kiếm. Trong ba thế ấy, thế nào cũng liên hại với nhau thật chặt chẽ, thế thứ nhất là Thiên-võng-la phương thế thứ hai là Thượng-thiên-nhập-địa và thế thứ ba là Địa-hãm đông nam.

Thế thứ hai, Thượng-thiên-nhập-địa đó là một thế thượng thừa, phải

http://tieulun.hopto.org

liên tiếp luôn thế thứ ba, trong ba thế này phải tấn công liên tiếp thế thứ nhứt đã ra thì phải tấn công luôn cho đủ phép liên hoàn.

Khi Hận-Thiên quét tròn thanh kiếm phía mặt đất, Nguyên-Bình biết thế kiếm còn đang đi mạnh và sẽ biến hóa vì thế chàng lẹ làng điểm chân vọt lên cao đến năm sáu thước...

Trong khi đó thì thanh-kiếm của Hận-Thiên chỉ quét qua phía dưới chân của Nguyên-Bình mà đi luôn.

Mặc dù chém hụt đối-phương, nhưng lúc đó trong lòng Hận-Thiên rất mừng, vì lúc đó Nguyên-Bình còn đang lơ-lửng trên cao, mà bà ta lại có kh giới trong tay sẵn, và thế Địa-hãm động nam sẽ chém ngược từ phía dưới lên trên !

Thề nên Hận-Thiên đinh ninh rằng thế kiếm chót nầy nhứt định là kết liễu được Nguyên-Bình.

Bà ta liền gầm lên một tiếng vang dậy rồi xoay tay soẹt một tiếng, kiếm quang lấp-lánh, chỉ trong giây phút đã thấy bóng của chục thanh gươm từ phía dưới chém ngược lên...

Trong lúc đó thì Nguyên-Bình từ trên cao phải rớt xuống, trước tình hình đó ai cũng nghĩ rằng thế nào chàng ta cũng bị hại...

Nhưng chỉ nghe Nguyên-Bình gầm lên một tiếng thật to rồi chàng lại vọt lên cao chừng một trượng nửa trình độ khinh công đến mức ấy quả đã đạt đến bậc tối thượng thừa !

Lúc đó Hận-Thiên tưởng rằng mình đang nằm mộng, không ngờ một chàng thiếu-niên còn trẻ tuổi mà khinh-công lại cao-siêu như thế, trong lúc đó thế kiếm sắp dứt mà mũi kiếm còn cách Nguyên-Bình đến ba bốn thước.

Trong lúc đó lòng Hận-Thiên vừa kinh hoàng vừa giận dữ.

Bỗng thấy bà ta thu gươm lại rồi đứng sững.

Qua mười thế gươm, Nguyên-Bình nghĩ rằng Hận-Thiên sẽ không tiếp tục tấn công chàng nữa, thế nên chàng cứ từ từ đáp xuống mặt đất, trong lúc ấy Đinh-Linh, Đinh Phượng nhìn Hận-Thiên cười ha hả...

Nào ngờ khí độ của Hận Thiên rất nhỏ nhen, nên sau khi dùng luôn ba thế Hận Thiên tam kiếm mà vẫn không đụng đến vạt áo Nguyên-Bình được bà thấy đó là một sỉ nhục lớn lao nhứt trong đời, thêm nữa với tiếng cười chế nhạo xóc óc của hai chị em họ Đinh làm như lửa chế thêm dầu, làm cho bà bực tức nổi giận, nên khi Nguyên-Bình vừa hãm chân tới đất là bà ta dậm chân nhảy vọt phóng gươm đâm ngay ngực Nguyên-Bình.

Không một ai ngờ đến Hận-Thiên tấn công một cách bất thình lình và sai với lời ước như thế.

Đinh-Linh, Đinh-Phượng và Uyển-Thanh đều hét lớn kinh-hoàng, còn Nguyên-Bình thì cũng ngạc nhiên đứng sững sờ...

Thế kiếm Hận-Thiên nhanh như chớp, chỉ trong nháy mắt là mũi kiếm đã xẹt ngang tới ngực cửa Nguyên-Bình, chàng hơi nghiêng mình về phía sau, hít một hơi thở thật dài rồi co rút lồng ngực vô.

Lúc ấy trình-độ nội-công của chàng đã đến mức cao siêu, thế nên chàng đã rút lồng ngực vô thật sâu, thế nên mũi kiếm của Hận-Thiên không sao đâm trúng chàng được...

Hận-Thiên lại còn gắng gượng tấn tới toan tấn công thêm thì Nguyên-Bình đã lẹ làng xỉa tay phải chọt ngay vào sóng gươm của Hận-Thiên.

Chỉ nghe keng một tiếng, Hận-Thiên nhận thấy một lực đạo mãnh liệt vô cùng làm rung chuyển thanh gươm, tê rần luôn cả bàn tay của bà ta, tiếp theo sau năm ngón tay Hận-Thiên run run, bà ta phải buông thanh gươm ra trong lúc đó thì lực đạo lạ lùng ấy vẫn cứ dồn tới... làm cho bà ta phải thối lui một bước.

Trong lúc đó Nguyên-Bình lại vọt tới xỉa tay kịp lấy mũi kiếm rồi vừa điểm xéo về phía Hận-Thiên vừa nói :

— Này các huyệt Truyền-cơ, Hoa-cái và khí-hải !

Trong khi chàng nói thì cán gươm cũng vừa điểm vào các huyệt vừa kể nhưng vì chàng không dùng sức chỉ điểm phớt cho nên Hận-Thiên không bị thương...

Hận-Thiên, trợn mắt đứng sững sờ như tượng gỗ, mắt xám như màu tro.

Bà ta hiểu rằng Nguyên-Bình đã điểm ngay ba yếu huyệt, nếu chàng cố ý dùng sức, bà không chết cũng bị trọng thương...

Cho tới bây giờ thì Hận-Thiên đã thấy rõ ràng võ-công của Nguyên-Bình hơn mình rất xa, như thế thì ý định muốn giữ chàng lại làm con tin là một chuyện đáng buồn cười hết sức !

Lúc ấy Hận-Thiên sững-sờ chưa biết phải ăn làm sao, nói làm sao bây giờ, và làm gì cho phải.

Nguyên-Bình chỉ mỉm cười rồi quay mình lại cầm gươm trao trả cho Uyển-Thanh :

— Cô Uyển-Thanh, kiếm nầy của cô, xin cô cho cất, chúng tôi đi đây...

Uyển-Thanh thấy Nguyên-Bình thoát nguy một cách dễ-dàng ; mà sư phó mình lại bị thua một cách đau đớn lòng nàng rất bối rối, không biết vui hay buồn, nàng giơ tay đón lấy thanh gươm, nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình nhưng không nói được một lời.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình thở ra, chàng nghĩ đến mối tình thắm-thiết của Uyển-Thanh, nhưng chàng chỉ gượng chưa có gì báo đáp, chàng nén lòng rồi quay mặt đi.

Trong lúc chàng vừa quay đi, định cùng Tông-Đào và chị em họ Đinh rồi Thượng-quan-Bảo thì bỗng nghe từ phía ngoài có tiếng chân người chạy rầm rập.

Hai lão đại hán lẹ làng bước tới.

Thượng-quan-Tung hỏi lớn :

— Có chuyện gì mà ra dáng hấp tấp như thế ?

Hai đại hán cúi rạp mình thưa :

— Bẩm trang chủ, Thần-châu Nhứt quân Dịch-Thiên-Hành đến xin ra mắt !

Vừa nghe xong câu ấy, tất cả mọi người đều ngạc nhiên kêu « à » một tiếng to.

Thượng-quan Tung biến sắc mặt, quay qua nhìn Hận-Thiên.

Lúc đó bà ta còn đứng sững-sờ, mặt xám như màu tro, giờ đây lại nghe tin Dịch-thiên-Hành đến, thái độ bà ta lại vô cùng bối rối thêm, bà gằn giọng :

— Có tất cả bao nhiêu người đến ?

Hai đại hán thưa :

— Chỉ có một mình y mà thôi...

Tông-Đào cười lạt :

— Hổ lang tới, không phải vô cớ đâu !

Vừa qua Thượng-quan-Tung đối với nhóm Tông-Đào rất lãnh đạm, kiêu-kỳ, vì lão ta nghĩ rằng không bao giờ Dịch-thiên-Hành đến đây, nhưng bây giờ lão ấy đã xuất hiện, và lại ngang nhiên xưng tên đòi ra mắt !

Trong lúc Địch-thiện-Hành ra mặt chống với Quỷ-Vương-cốc Thượng-quan-Tung đã thấy tận mắt, biết Dịch-thiện-Hành là tay rất lợi hại, giờ đây lão thấy tình hình này rất đáng lo ngại ; nhưng lão cũng gắng gượng làm mặt bình tĩnh sau lời cảnh cáo của Tông-Đào :

— À, ra Dịch-thiên-Hành đến thật, xin quí-vị hãy tạm ở lại trong giây lát...

Rõ ràng, ý của lão ta muốn nhờ nhóm của Tông-Đào giúp sức...

Nguyên-Bình và Tông-Đào đều là người khoáng-đạt, hơn nữa hai người đến đây cùng với mục đích là tìm Dịch-thiên-Hành, thế nên khi nghe Thượng-quan-Tung mời hai người liền gật đầu đồng ý.

Cho tới lúc đó Thượng-quan-Tung mới mời nhóm Tông-Đào ngồi.

Sau khi tất cả mọi người an tọa, Thượng-quan-Tung mới phất tay :

— Cho mời vào !

Hai lão Đại-hán cúi đầu vâng dạ rồi quay mình lẹ làng chạy ra ngoài.

Trong lúc đó, không khí tòa Đại-sảnh thật là căng thẳng.

Vì Dịch-thiên-Hành cứ đường đường đến xin ra mắt, lại nữa lão ta chỉ đi có một mình, tất cả mọi người không một ai biết lão sẽ giở trò gì đây, nhứt là Thượng-quan-Tung và Hận-Thiên lại càng lo ngại hơn hết.

Lối một khắc đồng hồ sau, bỗng nghe tiếng cười ha hả của Dịch-thiên-Hành từ xa tới gần, và tiếng cười càng lúc nghe càng to.

Chỉ trong giây phút từ ngoài khung cửa lớn, có bóng một người lướt tới Dịch-thiên-Hành đã xuất hiện.

Lão đi thẳng vào tòa Đại-sảnh rồi đứng lại, lúc đó Nguyên-Bình cũng vụt đứng phắt dậy...

Dịch-thiên-Hành không ngờ đến việc Nguyên-Bình có mặt tại Thượng quan bảo, thế nên khi liếc mắt nhìn qua họ Từ, sắc mặt lão ta hơi thay đổi nhưng lão cũng gượng cười :

— Tốt lắm, lại gặp nhau !

Lão ta là người rất giảo-hoạt, thế nên sau khi hơi biến sắc, lão đã lấy lại được sự bình tĩnh, lúc đó Nguyên-Bình sợ lão ta tìm thời-cơ trốn thoát nên lẹ làng vọt mình ra đứng chặn tại cửa cái.

Đinh-Linh gật đầu mỉm cười :

— Thật là đúng với câu của cổ nhân : «Nhân sinh hà xứ bất tương phùng », con người lúc nào cũng có thể gặp nhau.

Dịch-Thiên-Hành nhếch mép :

— Hai cô cũng còn ở đây...tốt lắm, tốt lắm !

Thượng-quan-Tung gằn giọng :

— Dịch Thần-Quân chẳng nài đường sá xa-xôi đến đây, chẳng hay có điều chi dạy bảo ?

Dịch-thiên-Hành cười dài :

— Khách mới đến chưa ngồi mà Bảo-chủ đã hỏi tại sao đến, có phải là sơ-xuất đối với khách chăng ?

Thượng-quan Tung đỏ mặt :

— Xin mời Dịch Thần-Quân ngồi...

http://tieulun.hopto.org

Dịch-thiên-Hành bước ngang hai bước định ngồi trên chiếc ghế kề bên ..

Nhưng bỗng nghe Từ-Nguyên-Bình hét lớn :

— Dịch-thiên-Hành, khoan ngồi, ta đi tìm người, quyết sống chết để trả thù, trong hôm nay...

Dịch-thiên-Hành vẫn dững dưng ngồi xuống quắc mắt nhìn Nguyên-Bình :

— Thật thế à ?

Nguyên-Bình bước tới ba bước hét lớn :

— Đúng như thế !

Lúc đó trình độ nội công của chàng đã đến mức vô cùng thâm hậu, nên tiếng hét ấy thật kinh thiên động địa, như sấm nổ vang trên trời cho đến Dịch-thiên-Hành cũng phải giựt mình biến sắc mặt...

Vừa hét Nguyên-Bình vừa phóng tay ra tấn công thẳng Dịch-thiên Hành khiến cho lão ta lẹ làng lách sang một bên để tránh.

Bỗng nghe bốp một tiếng, chiếc ghế bằng tử-đàn mà Dịch thiên Hành định ngồi đã bị ngọn chưởng của Nguyên-Bình đánh nát vụn ra từng mảnh.

Lúc đó Dịch thiên Hành cũng biến sắt mặt.

Nhưng lão ta lại cười lạt :

— Dịch-mỗ ngờ rằng mình đang ở trong Thượng-quan-bảo, ai dè không phải...

Hận Thiên gằn giọng :

— Người bảo sao ?

Dịch-thiên-Hành chua chát :

— Nếu tôi đang ở tại Thượng-quan-bảo tại sao lại để tên họ Từ này hành hung vô lễ như thế ?

Uyển-Thanh lật đật đáp :

— Thôi, chớ có dùng lời khiêu khích vô ích...

Nguyên-Bình cười dài :

— Bộ ngươi đến đây có hảo ý lắm sao ?

Dịch-thiên-Hành nghiêm giọng :

— Ta đến đây với mục đích gì, chuyện đó không quan hệ gì đến các hạ.

Thưa bảo chủ, nếu đây là thuộc về Thượng-quan-bảo, tại sao người không tỏ mình là chủ nhân ?

Về phần tôi, tôi cũng cố gắng tiếp Nguyên-Bình vài hiệp...

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI BẢY

Ghen tức Uyển-Thanh hại Nguyên-Bình...

Lời nói của Dịch-thiên-Hành rất sắc bén và khéo léo làm cho Thượng quan-Tung cũng thấy khó trả lời.

Mối huyết-cừu giữa Dịch-thiên-Hành và Nguyên-Bình, chính Thượng-quan-Tung cũng biết rõ, và mới đây họ Thượng cũng thấy rõ trình độ võ công của Nguyên-Bình thế nên lão biết rằng dù mình có nói gì đi nữa thì chắc chàng không bao giờ nghe.

Nhưng nếu không can gián thì cũng có tổn hại cho uy danh của Thượng quan-bảo.

Suy tới nghĩ lui, lão mới nói nhỏ nhẹ :

— Từ tiểu hiệp hãy để cho Dịch Thần-quân nói hết ý mình đi...

Ý của Nguyên-Bình không muốn làm phật lòng Uyển-Thanh.

Vì thế cho nên chàng quắc mắt nhìn thẳng vào Dịch-Thiên-Hành. Và nghĩ rằng lão ta không thể nào thoát khỏi tay mình được...

Vì nghĩ như thế, nên chàng ngồi xuống chiếc ghế cách Dịch thiên Hành chừng một trượng.

Đinh Linh vội bước đến gần chàng bảo nhỏ :

— Từ công tử hãy để phòng gian kế của lão ấy...

Hai chị em họ Đinh giận Dịch thiên Hành đến thâm xương, mối thù ấy cũng không kém gì mối thù của Nguyên-Bình, nhưng hai nàng biết rõ mình không phải là tay đối địch với Dịch thiên Hành, thế nên chỉ hy vọng vào Nguyên-Bình mà thôi.

Đinh-Linh là người có rất nhiều cơ trí, và nàng cũng biết rõ Dịch thiên-Hành là tay gian trá độc hiểm vô cùng, nếu không cẩn thận là thể nào cũng phải bị mắc kế lão ta.

Lúc ấy Dịch thiên Hành khích Thượng-quan-Tung đứng ra chặn hành động của Nguyên-Bình, là thế nào lão cũng có âm mưu gì, thế nên Đinh Linh phải đến nhắc chừng Nguyên Bình,

Nguyên Bình gật đầu :

— Tôi cũng biết chuyện ấy.

Uyển Thanh lại liếc Đinh-Linh rồi lạnh lùng bảo :

— Giữa chốn đông người, cũng nên giữ thể diện một chút chứ !

Đinh-Linh nghe nói mắc cỡ đỏ mặt nhưng nàng chưa kịp nói gì thì Đinh-Phượng đã đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Ai không biết giữ thể diện ?

Uyển-Thanh cười lạt :

— Ai nhận, thì ta nói người ấy...

Đinh-Phượng nổi giận bước tới một bước. Nhưng nàng vừa bước thì Tông-Đào cũng đã giơ tay kéo nàng lại.

Đinh-Phượng nói lớn :

— Nghĩa phụ ơi ! Đừng ngăn con, con phải đánh con này mới được...

Uyển-Thanh lại nạt :

— Ngươi cậy thế lực của ai mà dám đến làm rối ở Thượng-quan-bảo này vậy ?

Dịch-thiên-Hành thấy mấy nàng gấu ó nhau, lão ta mừng thầm, lão chẳng nài đường sá xa xuôi để đến đây, nhứt định là phải có một việc gì rất quan trọng.

Nhưng khi đến đây, lại đụng đầu Nguyên-Bình, lão ta giựt mình lo sợ.

Một mặt, lão tìm cách chặn Nguyên-Bình, làm sao cho chàng đừng giao tranh với lão ta tại đây, một mặt lão lại tìm hết cách đối phó giờ đây lại xảy ra vụ xung đột giữa chị em họ Đinh với Uyển-Thanh đó là một cơ hội rất tốt cho lão !

Vì nghĩ như thế cho nên lão bỗng cười dài :

— Cô Uyển-Thanh hãy nhẫn nhịn đi !

Thực ra trong lòng Uyển-Thanh rất ghét Dịch-Thiên Hành, lại nữa, tuổi còn trẻ, nàng rất háo thắng, thế nên Dịch thiên-Hành bảo nàng nhẫn nhịn, nàng lại càng giận thêm.

Bỗng nghe nàng hét lớn :

— Sao lại như thế được ?

Dịch thiên Hành là người rất có danh-vọng trong giới võ-lâm, câu nói của Uyển-Thanh có giọng rất vô lễ, nhưng Dịch-thiên Hành đến đây, chưa ai biết rõ lão có mục đích gì, nhưng Thượng quan Tung và Hận Thiên không muốn bị mang tiếng trong giới giang-hồ, thế nên nghe Uyển-Thanh nói giọng ấy, hai người đều lật đật gọi :

— Uyển-Thanh...

Uyển-Thanh vẫn còn giận :

— Lão ta bảo tôi nhẫn nhịn, tôi cần phải hỏi tại sao ?

Dịch thiên Hành vẫn mỉm cười, mặt không lộ vẻ gì giận dỗi cả..

Chỉ nghe lão ta chậm rãi bảo :

— Cô Uyển-Thanh tôi bảo cô nhịn, tất nhiên là phải có duyên cớ, cô hãy nghĩ xem, chẳng những cô Đinh đã có trình độ võ-công thượng-thừa của Quỷ-vương-cốc, và hơn nữa cô ta lại là đệ tử cưng của Thiên-Huyền đạo-trưởng nữa kia...

Nói đến đây, lão ta cố ý ngưng một lát...

Nhưng chỉ mấy câu ấy đã đủ làm cho mấy người bỗng biến sắc mặt mà Uyển-Thanh là người nổi giận nhiều hơn hết.

Còn Thượng-quan-Tung và Hận-Thiên thì vẻ mặt rất lầm lỳ..

Vì qua lời nói của Dịch-Thiên-Hành, ý của lão ta muốn nói rằng võ-công của Uyển-Thanh không bằng Đnih-Phượng, thế cho nên gây gổ làm gì để phải bị hại...

Trong giới võ-lâm thực ra cũng khó có người nào mà chịu nhẫn-nhịn được.

Tông-Đào nhận thấy tình hình ấy rất bất lợi, rõ ràng là Dịch-thiên-Hành cố ý muốn gây xích mích giữa đôi bên, lão vừa định nói mấy lời, thì đã nghe giọng nói rất xẳng của Hận-Thiên :

— Dịch Thần-Quân người nói như thế có phải cho rằng võ - công của Uyển-Thanh không hơn được hai chị em con quỉ họ Đinh không ?

Đinh-Phượng lạnh lùng tiếp :

— Xin lão tiền bối hãy thận trọng lời nói một ít...tại sao lại gọi quỉ nầy quỉ nọ .. Có ông bà của ai cho đến bây giờ mà chưa thành ma thành quỉ không ?

Đinh Phượng nói thẳng không hề dè dặt, làm cho con người hẹp hòi như Hận Thiên phải nổi giận đến mặt xanh như chàm, bà ta liền vụt đứng phắt dậy vọt mình tới, xỉa hai bàn tay ra nhanh như chớp chụp Đinh-Phượng.

Trong lúc cấp bách ấy bỗng nghe Nguyên-Bình hừ lên một tiếng lớn.

Vừa qua, bị thua Nguyên Bình, biết võ công của họ Từ đã đạt đến mức siêu tuyệt không sao đương cự nổi, vì thế khi Hận Thiên nghe Nguyên Bình hừ một tiếng, bà liền rút ngay lại thế Thập ma cầm nã lại, sắc mặt vẫn tái mét, bà thối lui một bước hét lớn :

— Uyển-Thanh...

Uyển-Thanh bước tới cúi rạp mình :

— Thưa sư phụ con đây...

Hận-Thiên nói tiếp :

— Người ta cho rằng võ công của Thượng Quan Bảo không bằng Quỉ

http://tieulun.hopto.org

Vương-Cốc và kiếm pháp của sư phó ngươi không bằng Huyền-vũ-Cung, thế cho nên người ta mới dám đến đây hoành hành mà không kiêng nể gì cả, vậy con cũng nên cho họ sáng mắt ra..

Uyển-Thanh nhướng đôi mày liễu :

— Thưa sư phụ con có biết chuyện ấy.

Vừa nói nàng vừa quay mình lại, lúc đó Tông-Đào và Nguyên-Bình đều giựt mình và lo ngại.

Tông-Đào lật đật ngăn :

— Cô Uyển-Thanh coi chừng trúng kế ly-gián...

Uyển-Thanh quay về phía Tông-Đào cúi mình thi lễ :

— Thưa Tông Đại-hiệp, xem ý của Đinh cô nương, thì cô xem Thượng Quan-Bảo chẳng ra gì, vì danh dự của sư môn, thế nào tôi cũng phải thỉnh giáo với Đinh cô-nương một phen, xin Tông đại-hiệp cho phép...

Nghe Uyển Thanh quả quyết như thế Tông-Đào biết nếu có khuyên chắc cũng không hiệu quả gì, vì danh-dự của môn phái thì người đệ tử phải liều chết để bảo vệ cho kỳ được, và không một ai có thể xen vào ngăn trở việc làm đúng đạo lý ấy được.

Tông-Đào lật đật quay qua nhìn Đinh-Phượng. Ý của lão muốn Đinh-Phượng đến nói với Uyển-Thanh mấy câu cho Uyển-Thanh mát dạ để tránh một cuộc xung đột bất-lợi trong hoàn cảnh nầy.

Nhưng tuổi Đinh-Phượng cũng còn trẻ, tánh lại háo thắng, tuy nàng thấy Tông-Đào liếc mắt ra hiệu nhưng nàng giả vờ như không hay biết gì cả, nàng lạnh lùng bảo :

— Xin mời cô cứ tự tiện ra tay...

Tông Đào bỗng dậm chân chắc lưỡi...

Nguyên-Bình bối rối bảo nhỏ :

— Cô-Linh, cô nên khuyên cô Phượng.

Đinh-Linh lắc đầu đáp :

— Từ công tử ơi... chúng tôi có lẽ phải của chúng tôi...

Nguyên-Bình nghe nói trong lòng thấy khó-khăn vô cùng. Vì nếu Đinh-Phượng xung đột với Uyển-Thanh thì không có lợi gì cả, Dịch-thiên-Hành đến đây nhứt định là phải có mưu toan gì, và chính lão ta mới là kẻ thù chung của mọi người, nếu bây giờ trong nội bộ, phe mình lại lục đục, thì thế nào cũng tạo cơ hội tốt cho Dịch-thiên-Hành.

Nhưng bây giờ xem thái-độ Đinh-Linh thấy nàng đã quyết ý rồi, chàng

biết rõ tánh của nàng là người túc trí đa mưu, chỉ có kém nàng áo đỏ, có lẽ nàng đã tính gì, thế nên nàng mới không ngăn cản Đinh-Phượng.

Nhớ đến nàng áo đỏ, lòng chàng thấy bồi-hồi, lo-lắng vô cùng.

Theo ý của Đinh-Linh thì cái chết của nàng áo-đỏ là chết giả, chỉ có mục-đích là dụ chàng vào ngôi cổ-mộ để được cùng sống chung với chàng, nhưng chuyện ấy cũng chưa có bằng chứng gì rõ-rệt...

Nếu quả thật nàng áo đỏ giả chết để gạt chàng, thì chàng cũng không trách gì nàng, chuyện ấy cũng vì mối ân tình thắm-thiết của nàng đối với chàng mà thôi, chính trước kia, lúc chàng chết, nàng cũng đã tự hủy-hoại sắc đẹp của mình để tỏ lòng ấy...

Và nếu như nàng chết thật, thì thật đó là một chuyện đáng ân-hận suốt đời...

Từ trước đến nay, hễ gặp nàng áo đỏ, là đôi bên sanh-sự gây gổ nhau, và gây gổ một cách gay gắt có thể sống chết với nhau...

Nhưng giờ đây, trong lúc chưa biết rõ nàng áo đỏ sống hay chết, Nguyên-Bình bỗng thấy trong lòng mình không còn một chút tình cảm gì với nàng nữa.

Trong lúc Nguyên-Bình còn đang đứng sững-sờ suy-nghĩ, thì tình-hình đã thay đổi rất lớn.

Lúc ấy Uyển-Thanh, tay cầm chuôi kiếm, quắc đôi mắt sáng như sao nhìn thẳng vào mặt Đinh-Phượng :

— Xin mời cầm gươm...

Đinh-Phượng cười lạt :

— Tôi chẳng có khí giới gì cả...

Đinh-Phượng nói như thế là có ý tự-thị, cho trình-độ võ-công của mình cao, khỏi cần phải có gươm đao gì cả...

Nhưng Uyển-Thanh là con người lợi-hại, khi nghe Đinh-Phượng nói như thế, nàng liền cười dài :

— Đúng rồi, suýt nữa ta đã quên, Quỉ-vương-cốc rất chuyên môn về các loại mê-hồn, độc-dược, tự nhiên là khỏi phải dùng binh khí tầm-thường như người khác.

Đinh-Phượng định xóc óc Uyển-Thanh nào ngờ lại bị nàng trả đũa cũng khá đau...

Hai câu nói của Uyển-Thanh rất chua chát, vì nàng biết các nhân vật trong Quỉ-vương-cốc thuộc hạng hạ lưu trong giới giang hồ, chỉ chuyên hại người bằng cách mờ ám...

http://tieulun.hopto.org

Trong lúc bất ngờ Đinh-Phượng không nghĩ kịp lời gì để trả đũa.

Thực ra Đàn chỉ Mê-hồn-hương của Quỉ-vương-cốc đã nổi danh trong giới giang hồ ai ai cũng đều biết. Nên khi nghe Uyển-Thanh nói cay như thế, Đinh-Phượng nổi giận đến cực độ.

Về phần Uyển-Thanh, khi nàng vừa nói xong là đã rút gươm tấn tới, ánh kiếm quang sáng lòa cả tòa Đại-sảnh.

Đinh-Phượng thấy đối phương đã xuất thủ, nàng không dám xem thường nên trụ bộ vững tay trái thủ trước ngực, tay phải lòn xuống phía dưới rồi hét lớn :

— Cẩn thận...

Đinh-Phượng rất háo thắng, nàng định dùng tay không để thắng Uyển-Thanh, như thế mới giữ được tiếng tăm cho gia đình. Nhưng nàng cũng biết rõ võ công của Uyển-Thanh không phải tầm thường, nếu muốn thắng thì phải tìm cho được thời cơ thuận lợi trước, thế cho nên Uyển-Thanh vừa rút kiếm ra là nàng đã tấn công liền một chưởng.

Ngón chưởng ấy mới xem qua như là phảng-phất nhẹ nhàng dường như nhắm đánh ngay ngực của Uyển-Thanh, nhưng vừa đánh Đinh-Phượng vừa tấn xéo sang một bên, ngọn chưởng ấy đánh thẳng vào hông đối phương.

Uyển-Thanh thấy quả Đinh-Phượng không dùng binh khí, nàng lại càng cẩn thận hơn, vì nếu đối phương đã dám như thế thì tất nhiên phải có một ngài nghệ đặc biệt gì đây.

Vả lại Quỉ-Vương-Cốc đủ nổi tiếng về môn độc dược-Đàn-chỉ Mê-hồn-hương đó là loại độc dược lợi hại vô cùng, nếu như không cẩn thận mà bại thì còn gì thanh danh của Thượng Quan Bảo.

Vì thế cho nên khi Uyển-Thanh thấy Đinh-Phượng ra tay, nàng không đón tiếp hay tấn công liền mà chỉ khẽ rút lại phía sau, xoay kiếm mấy vòng để che chở cho toàn thân...

Mới xem qua, thế kiếm ấy dường như chỉ đơn thuần dùng để phòng-thủ, chớ không có một dấu hiệu nào tấn công cả...

Nhưng đó là thế Liên-hoa sơ đinh, một thế tuyệt diệu của Hận-Thiên kiếm pháp, một thế có phần thủ nhưng cũng có phần công.

Phần sau của thế kiếm rất lợi hại vô cùng nhưng Đinh-Phượng không ngờ tới, nàng tưởng rằng Uyển-Thanh sợ nàng nên chỉ dùng thế thủ.

Nàng ngẫm nghĩ :

— Bây giờ không lợi dụng thời cơ để tấn công tới, thì còn đợi lúc nào ?

Vì nghĩ như thế cho nên Đinh-Phượng cười dài :

— Bộ sợ rồi à ?

Vừa dứt lời là nàng đã phóng luôn tay trái ra tấn công tới, cùng trong lúc đó nàng xoay tay phải đánh thẳng vào đỉnh đầu Uyển-Thanh.

Đinh-Phượng đã dùng thế công độc hiểm Sách-hồn khiêu-phách định hạ cho được Uyển-Thanh...

Vừa phát ra xong thế ấy là đã đến phần công của thế Liên hoa sơ đinh của Uyển-Thanh, chỉ nghe rẹt rẹt mấy tiếng, trước sau ba làn kiếm quang đã chém thẳng vào phía trên, giữa, và hạ bộ của Đinh-Phượng.

Ba ngọn kiếm ấy vừa độc hiểm vừa nhanh như chớp...

Đinh-Phượng không ngờ thế kiếm của Uyển-Thanh lại biến chuyển lẹ-làng và độc-hiểm như thế, vì thế cho nên khi thấy kiếm quang xẹt tới nàng giựt mình sững-sờ, trong lúc đó thì ngọn kiếm của đối-phương đã kề sát bên ngực.

Đinh-Phượng hét lên một tiếng kinh-hoàng rồi vọt mình ra phía sau, nhưng đã trễ, chiếc áo bên ngoài đã bị kiếm của Uyển-Thanh chém đứt một đường dài...

Trong lúc Đinh-Phượng thối lui thì Uyển-Thanh đã hét lớn tấn tới tấn công luôn một lượt liên tiếp ba thế kiếm : Hận hải nan điền, Thiên thế phi nhứ, Thần linh không minh.

Đây toàn là những thế độc đáo của Hận-Thiên kiếm pháp vừa lẹ làng kỳ ảo vừa độc hiểm, kiếm quang lấp lánh như sao sa từ phía trên chụp xuống đầu Đinh-Phượng.

Đinh-Phượng vừa bị một thế kiếm lạ phải rút lui; chưa đứng vững, thì đã bị Uyển-Thanh tấn công tới liền, nàng bỗng thấy kiếm quang bao phủ chung quanh đầu làm cho nàng hoa cả mắt.

Trong lòng Đinh-Phượng biết rõ rằng sở dĩ Uyển-Thanh gây hấn với mình là do Dịch-thiên-Hành tìm cách khiêu khích, mà mình ăn nói với nàng cũng có vẻ khinh miệt, hơn nữa lại còn một nguyên nhơn khác : là vì trong thâm tâm Uyển-Thanh cũng có tình ý với Nguyên-Bình, và nàng xem chị em mình như là tình địch, thế cho nên khi hạ thủ nhứt định là không bao giờ nàng lưu tình.

Cho đến lúc bây giờ Đinh-Phượng mới thấy hối hận, tại sao mình không chịu dùng binh khí...

Nhưng lúc ấy kiếm thế của Uyển-Thanh đã bức bách đến nơi rồi, và bây giờ có hối tiếc cũng không sao kịp nữa, thế cho nên ý nghĩ ấy chỉ thoáng qua trong óc nàng mà thôi...

http://tieulun.hopto.org

Vì thế cho nên nàng chỉ hét lên một tiếng kinh hoàng.

Vừa rú lên là nàng cũng vừa thấy kiếm quang đã kề sát bên mình.

Đinh-Phượng nghiến răng, định liều chết sống với Uyển-Thanh, thực ra lúc ấy nếu xét về trình độ võ công, thì cũng có thể đạt đến mục đích ấy.

Nhưng trong lúc bối rối ấy bỗng nghe Nguyên-Bình hét lớn :

— Dừng tay, cô Uyển-Thanh...

Tiếng hét làm đinh-tai nhức óc mọi người và tiếp theo sau một bóng người vọt tới...

Thân pháp của người ấy nhanh không thể tả được, chỉ trong chớp mắt Đinh-Phượng bỗng thấy ánh kiếm quang vụt tắt, và nghe Uyển-Thanh hét lên một tiếng kinh hoàng, Đinh-Phượng cũng lẹ làng thối lui.

Nhìn lên thấy thái độ Uyển-Thanh rất ngạc nhiên vừa giận dữ, thanh-kiếm trên tay nàng đã biến mất tự hồi nào, còn Nguyên-Bình thì đang đứng một bên gần đó, trong tay chàng đang cầm thanh trường kiếm của Uyển Thanh.

Thấy tình hình ấy, Đinh-Phượng đã biết trong lúc khẩn cấp, Nguyên-Bình liền phi thân đoạt kiếm giải nguy cho nàng, lòng nàng rất ửng rỡ nên mỉm cười gọi lớn :

— Tử công tử...

Một bên, Uyển-Thanh thấy mình đã phát ra liên tiếp ba thế kiếm, vậy khẩn được đối phương bỗng nhiên có người nhảy đến đoạt mất thanh-gươm mình lòng nàng rất bối rối vô cùng.

Chừng nàng nhìn kỹ lại, thì chẳng phải ai đâu lạ, đó là Nguyên-Bình.

Trước tình hình ấy, lòng nàng thấy đau đớn vô hồi, sắc mặt nàng bỗng hóa ra trắng bệch, đôi giòng lệ từ từ tuôn trên má nàng.

Thực ra, Nguyên-Bình là người mà nàng có nhiều tình cảm, tuy nàng cũng biết rằng người Nguyên-Bình yêu không phải là nàng, và nàng cũng biết rằng Nguyên-Bình cũng không hề chú ý đến chị em họ Đinh, nay bỗng dưng chàng lại nhảy ra đoạt gươm nàng để cứu Đinh-Phượng, làm cho nàng thấy uất ức vô cùng.

Hơn nữa, lúc đó Đinh-Phượng lại hớn hở gọi Nguyên-Bình bằng một giọng tha thiết, Uyển-Thanh lại càng thấy buồn rầu tức giận thêm, thế nên nàng giơ tay chỉ vào mặt Nguyên-Bình :

— Chàng... chàng... chàng thật là...

Giọng nàng run run, chỉ nói có được bấy nhiêu lời, rồi không sao nói thêm được nữa...

Nguyên-Bình làm sao hiểu nổi tánh tình nông nổi và hẹp hòi của người đàn bà và chàng cũng không hiểu rằng mình nhảy ra giúp Đinh-Phượng đã làm cho Uyển-Thanh hận tủi đến cực độ...

Chàng cầm gươm hai tay đưa lên bảo :

— Bất đắc dĩ mà tôi phải cầm thanh gươm trên tay cô... Xin cô chớ giận...

Chàng chưa dứt lời thì đã nghe chị em họ Đinh la lớn :

— Coi chừng !

Lúc đó Nguyên-Bình cũng chưa hiểu rõ tại sao chị em họ Đinh lại bảo mình phải cẩn thận, trong khi đó thì Uyển-Thanh đã lẹ làng chụp lấy thanh gươm rồi thuận tay đâm luôn vào ngực Nguyên-Bình.

Cũng chỉ vì thấy Đinh-Phượng đang lâm vào tình trạng nguy cấp, và lúc đó đôi bên đã có ý quyết sống chết với nhau, cho nên Ngnyên-Bình mới can thiệp để tránh một tai vạ đáng tiếc.

Bên ngoài, thấy chàng đoạt gươm của Uyển-Thanh là để giải nguy cho Đinh-Phượng, nhưng sự thật thì ý của Nguyên-Bình không muốn binh ai, bỏ ai mà chỉ muốn ngăn một tai họa mà thôi

Chàng đâu có ngờ rằng vì thế mà Uyển-Thanh hận chàng, thế cho nên khi giao trả thanh gươm cho nàng chàng đứng sát kề bên. Hơn nữa chàng không ngờ khi Uyển-Thanh vừa chụp lấy thanh kiếm là đâm chàng liền.

Tuy võ công của chàng hơn Uyển-Thanh rất nhiều, nhưng bị tấn công bất thình lình như thế, chàng không sao tránh được.

Nguyên-Bình giựt mình kinh ngạc, chàng chỉ có cách khẽ lách mình sang một bên.

Trong lúc vừa hận, vừa giận dữ lý trí bị mờ ám, Uyển-Thanh đã đâm thanh kiếm ngay nơi yếu-hại trước ngực Nguyên-Bình, tuy chàng đã lách sang một bên, nhưng phập một tiếng, mũi gươm đã đâm trúng bên phải sườn mặt của chàng.

Mũi gươm lút vô gần cả tấc !

Chuyện ấy đã xảy ra một cách quá bất ngờ làm cho tất cả mọi người, ai ai cũng đều ngạc nhiên.

Lúc đó không một ai có thể ngờ rằng câu chuyện có thể xảy ra đến mức đó, cho đến người giảo hoạt nổi tiếng là Dịch-thiên-Hành cũng không ngờ nổi, vì thế lão ta cũng sửng sốt mà quên mừng !

Bị Uyển-Thanh đâm trúng, Nguyên-Bình thấy ngực bị đau dữ dội, nhưng chính chàng cũng không ngờ sự thật đã xảy ra như thế.

http://tieulun.hopto.org

Và sau khi đâm trúng Nguyên-Bình, chính Uyển-Thanh cũng giựt mình kinh ngạc, đứng sững sờ như pho tượng.

Lúc ấy không khí trong tòa đại sảnh im lặng như tờ, nhưng không khí im lặng ấy chỉ giữ được trong chốc lát.

Chỉ nghe Uyển-Thanh tiếng kêu lên một thất thanh, nàng vội buông thanh gươm còn dính bên hông Nguyên-Bình rồi loạng choạng thối lui ba bước đứng sững sờ...

Sững sờ trong giây lát rồi bỗng nàng khóc ré lên. Rồi nàng quay lại bước về phía Hận-Thiên gọi lớn :

— Sư phó ơi ! sư phó...

Chỉ kêu được có hai tiếng sư phó, rồi bỗng nhiên sắc mặt nàng biến đổi một cách dị thường...

Dưới làn da mặt của Uyển-Thanh lúc ấy đã thấy một màu xanh tái, đôi mắt nàng trợn ngược, toàn thân run rẩy, đôi hàm răng khua nhau nghe rắc rắc, tiếp theo sau nàng ngã trên mặt đất hôn mê bất tỉnh...

Tại sao Uyển-Thanh lại có trạng thái lạ kỳ như thế ? Không một ai hiểu được !

★

Lúc ấy trong cơ thể Nguyên-Bình đã chứa đầy khí Âm-hàn và cũng nhờ sức chí âm chí hàn ấy mà chàng mới có thể sống thêm được một năm nữa.

Trong lúc thanh gươm của Uyển-Thanh đâm trúng phía bên hông mặt của Nguyên-Bình, khí âm hàn ấy đã lòn theo thanh kiếm rồi chảy lên tay nàng xâm nhập luôn vào huyệt lao cung giữa bàn tay nàng.

Nàng giựt mình không hiểu tại sao có một luồng khí lạnh lạ lùng làm cho nàng phát run lên rồi chỉ trong giây lát luồng khí lạnh ấy đã lan khắp cơ thể nàng.

Với trình độ võ công sẵn có, nàng không sao chống nổi với sức âm hàn đó.

Hơn nữa sau khi đâm trúng Nguyên-Bình, lòng nàng bàng hoàng hối hận đến cực độ, nàng thấy đau khổ vô hồi, cũng do đó mà nàng phải ngã lăn ra bất tỉnh luôn.

Thấy Uyển-Thanh té, Hận-Thiên lật đật cúi xuống đỡ nàng lên. Hận-Thiên thấy đứa học trò yêu mến của mình mím chặt môi, hơi thở mành như sợi tơ, bà bối rối vô cùng nên hét lớn :

— Nguyên-Bình hãy đền mạng cho học trò ta !

Vừa hét bà ta vừa ngửng đầu lên.

Nhưng vừa ngửng đầu lên nhìn bà ta cũng giựt mình kinh ngạc : chỉ thấy Nguyên-Bình giơ tay, cắn răng rút thanh kiếm bên sườn ra.

Vì lưỡi gươm đâm quá sâu, thế nên khi rút ra, máu tươi phun có vòi, hơn nữa mặc dù chàng không bị đâm nhằm chỗ yếu hại, nhưng chỗ ấy cũng rất quan hệ vô cùng...

Sau đó sắc mặt của Nguyên-Bình bỗng trắng bệch như tờ giấy.

Chàng còn gắng gượng ngửng đầu lên, rồi giơ tay điểm trên mấy huyệt ở ngực để cầm máu, bế huyệt nhưng vì vết thương quá sâu, máu tươi cứ tuôn ra ròng ròng khó mà cầm lại cho được.

Nghe Hận-Thiên hét lớn, Nguyên-Bình ngửng đầu lên nhìn Hận-Thiên cười đau khổ rồi lại xây xẩm mặt mày té lăn trên mặt đất...

Đến lúc đó chị em họ Đinh và Tông-Đào đã kinh hoàng đến tột độ, ai ai cũng đều ré lên hoảng hốt rồi cùng vọt tới về phía Nguyên-Bình.

Sau khi ngã lăn trên mặt đất, Nguyên-Bình hôn mê bất tỉnh luôn...

Đến gần bên Nguyên-Bình, Tông Đào lẹ làng lấy thuốc đắp trên vết thương cho chàng và xé áo ra băng cho Nguyên-Bình.

Lúc ấy Nguyên-Bình mới lần-lần hồi-tỉnh.

Ba người nhìn nhau thở dài, không ai nói được một lời.

Trước đây, đến Thương-quan-bảo Nguyên-Bình định rằng phải rửa cho được mối hận-thù, để làm tròn tâm nguyện lớn lao nhứt trong đời mình. Nhưng giờ đây, tình-hình đã xảy ra như thế, thì rất trái ngược với nguyện vọng thiết tha của chàng rồi...

Bị Uyển-Thanh đâm một gươm rất nặng như thế, nội tạng Nguyên Bình đã bị thương, dù cho con người có trình độ võ công cao đến đâu, nhưng cũng là máu thịt người phàm, lúc đó chàng cũng phải bị đau đớn và kiệt sức như những người khác mà thôi...

Nguyên Bình vụt nhớ đến Dịch-thiên Hành hiện nay đang ở sát bên mình, lão ta có thể nương cơ hội này để hạ độc thủ, nghĩ đến đây chàng thở dài nhưng không nói được một lời.

Đinh-Linh thấy Nguyên-Bình tỉnh lại, có lẽ chàng không chết liền trong giờ khắc, nàng thấy lòng đỡ lo, nên vội quên trách mắng Hận-Thiên và Thương quan-Tung...

Nàng liền liếc mắt nhìn Tông-Đào ra hiệu.

Tông-Đào hội-ý, lật đật đỡ Nguyên Bình dậy rồi nói lớn :

Thương-quan bảo-chủ, chúng tôi xin cáo-từ!

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Phượng lại nói tiếp :

— Ai ! mà ba người ấy là ai đó ?

Uyển-Thanh hơi ngạc nhiên :

— Có ba bà lão à ? Tại sao vậy cà ?

Vì sư phó tôi chỉ ẩn cư có một mình tại đây mà thôi...

Uyển-Thanh vừa dứt lời, bỗng nghe từ phía gian nhà tranh có tiếng lạnh lùng của một bà lão vọng ra :

— Thì ra chủ-nhân của sơn-cốc này về đó sao ?

Đinh-Phượng lầm-bầm :

— Biết như thế thì tốt lắm !

Bỗng nghe bà lão ấy lại nói tiếp :

— Ba chị em chúng ta hiện đang có việc riêng, các người tuy là chủ sơn cốc này, nhưng xin hãy hồi-tị một thời gian, đợi chúng ta xong việc sẽ quy-hoàn lại cho !

Giọng nói của bà lão ấy thật là ngang-ngạnh vô-cùng...

Bà ta đã biết chủ nhân về, mà lại còn bảo tránh đi, thì thật là đã có ý, cưỡng chiếm rồi, đó là điều rất kỵ trong giới giang-hồ, dù cho thế nào đi nữa không có một ai bằng lòng được...

Nhưng vì lúc ấy nhóm Tông-Đào không muốn sanh-sự, thế cho nên sau khi nghe bà ta nói như vậy, không một ai giận-dỗi gì, và cũng không một ai có ý xung đột, giao tranh gì với ba bà lão kỳ lạ đó.

Tất cả mọi người liếc mắt nhìn nhau và sửa soạn thối lui.

Lúc ấy bỗng nghe Uyển Thanh gọi.

— Từ công tử...

Nguyên-Bình lật đật hỏi :

— Cô Uyển-Thanh gọi gì ?

Uyển-Thanh chớp chớp đôi mắt đẫm lệ, nhìn Nguyên-Bình, nàng thở dài rồi hỏi :

— Từ công-tử, hồi còn ở Thượng-quản-bảo, tôi đâm người trọng thương, thì giờ đây không còn mặt mũi gì để nhờ người nữa...

Nguyên-Bình an ủi :

— Cô Uyển-Thanh sao lại nói như thế ? Cô có cần gì xin cứ nói ra, nếu tôi làm được, xin cố gắng hết sức mình xin cô chớ khách khí như thế...

Uyển-Thanh nức nở :

— Từ công tử đối với tôi thật là cảm tình chan chứa, tôi biết làm sao đáp được ơn này...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Tại sao lại phải nhắc đến chuyện báo đáp làm gì ?

Đinh-Phượng nhếch mép :

— Cô Uyển-Thanh ơi, Từ công tử là người hào sảng, nếu cô có cần gì, xin cứ nói thẳng ra, quanh co mà làm gì ?

Uyển-Thanh liếc Đinh-Phượng rồi bảo :

— Từ công tử ơi ! Vừa rồi nghe nói có ba bà lão chiếm Hận-Thiên cốc rồi phải không ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Phải...

Uyển-Thanh lại tiếp :

— Tôi đối với sư-phó tình-nghĩa tợ mẹ con, nay người đã qua đời một cách thảm-thiết, giờ tôi cũng không còn nghĩ gì đến việc đặt chân trên giới giang-hồ nữa, tôi chỉ muốn ở đây để cho qua hết kiếp sống thừa..

Uyển-Thanh chưa dứt lời thì Đinh-Linh đã tiếp :

— Tôi đã biết ý của cô rồi.

Nguyên-Bình chưa rõ nên hỏi tiếp :

— Đó là chuyện gì vậy ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Cô Uyển-Thanh muốn nhờ Từ-huynh đuổi ba bà lão kỳ-dị ấy đi giùm vì cô muốn ẩn-cư ở đây...

Uyển-Thanh gật đầu :

— Đinh cô-nương nói rất đúng...

Đinh-Phượng hừ một tiếng :

— Cô Uyển-Thanh nên nghĩ lại. Vì từ-huynh đã bị trọng thương làm sao giao-tranh với người được ?

Uyển-Thanh nghe nói, mặt đỏ bừng-bừng...

Thực ra, trong ý nàng chỉ muốn Nguyên-Bình bàn-bạc, thương thảo với ba bà ấy để cho họ đi mà thôi. Chớ ý nàng không nghĩ là Nguyên-Bình phải động thủ...

Nhưng giờ đây, nghe Đinh-Phượng nói như thế, thì ra nàng không hề

http://tieulun.hopto.org

Thượng-quan-Tung chưa kịp nói gì thì Dịch-Thiên-Hành đã đứng dậy cười dài :

— Đi đâu được ?

Tông-Đào và chị em họ Đinh nghe Dịch-Thiên-Hành nói như thế, ai ai cũng đều biến sắc mặt.

Đinh-Linh nhếch mép :

— Bảo-chủ, chúng tôi phải cáo-biệt, Thần-Châu Nhứt Quân ngăn-cản, như thế thì ai là bảo-chủ đây ?

Thượng-quan-Tung gằn giọng :

— Quí-vị cứ đi...

Nguyên do lúc ấy Thượng-quan-Tung thấy con gái mình đã đâm Nguyên Bình trọng thương cũng chỉ vì lý trí bị mờ-ám nên mới lầm-lạc như thế.

Vả lại Nguyên-Bình là con rể của phái Nam-Hải, nếu dị thường nguy tại Thượng-quan-bảo này, thì thật là hậu-hoạn vô cùng, thế nên lão có phần lo ngại, muốn cho nhóm Tông-Đào đem chàng đi cho mau ra khỏi nơi này.

Nhưng Thượng-quan-Tung vừa dứt lời thì Dịch-thiên-Hành đã dằn giọng nói tiếp :

— Đi đâu được ?

Thượng quan Tung nghiêm sắc mặt :

— Dịch Thần-quân... đây là Thượng-quan-bảo mà !

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Có hại gì, bắt đầu từ nay, ta có thể cải danh lại, ai ngăn ta ?

Lời nói của Dịch-thiên-Hành thật là ngang-ngạnh vô cùng...

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI TÁM

Sợ chết, Thượng-quan-Tung cúi đầu chịu nhục...

Nói như thế, rõ ràng là ý của Dịch-thiên-Hành muốn bắt đầu từ ngày nay trở đi, danh hiệu Thượng-quan-bảo sẽ bị xóa luôn trong giới võ lâm, lúc ấy Thượng-quan-Tung và Hận-Thiên đều biến sắc mặt.

Bỗng nghe Thượng-quan-Tung cười một hơi dài :

— Tại sao lại phải như thế ?

Dịch-thiên-Hành cười ha hả rồi giơ tay lên vỗ 3 lượt. Tiếng vỗ tay rất to, vang vang rang rảng và truyền đi rất xa.

Tiếp theo sau, từ bốn phía, bỗng nghe tiếng chân người chạy rầm rập trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra thì trước phía cửa cái, hai bên cửa ngách đều bị xô mở toang.

Từ mỗi khung cửa, có 7, 8 tên Đại-hán hắc y, mặt che kín bằng lụa đen, tay cầm một thứ khí giới lạ-lùng hình tròn, ánh sáng lấp lánh, xuất hiện trên khung cửa, tất cả Đại hán đều liếc mắt nhìn Dịch-thiên Hành nhưng chỉ đứng sững không nói một lời.

Dịch-thiên Hành cười ha hả rồi giơ tay chỉ bọn Hắc-y :

— Phải xóa tên Thượng-Quan-Bảo, vì những liên-hoàn Độc-hỏa-pháo này !

Dịch-thiên Hành vừa dứt lời thì Hận-Thiên và Thượng quan-Tung đều giựt mình đứng phắt dậy thối lui mấy bước và hỏi :

— Liên-hoàn Độc hỏa Pháo ?

Vì đều là những bậc tiền-bối trong giới võ-lâm nên Hận Thiên và Thượng quan-Tung đã biết võ khí ấy lợi hại như thế nào rồi...

Dịch-Thiên Hành lại vỗ tay thêm một lượt, bọn Hắc-y lại bước tới một bước và giơ các ống sắt nhắm về phía mấy người đang đứng trong tòa đại sảnh.

Lúc đó mọi người đều quay lại liếc mắt nhìn nhau, lòng hồi hộp vô cùng...

Dịch-thiên-Hành cười ha hả hỏi :

— Thế nào ?

Tông-Đào gằn giọng :

— Ngươi dùng thứ khí giới vô đạo như thế, chẳng sợ lòng công phẫn trong giới võ lâm sao ?

Dịch-thiên-Hành cười lạt :

— Hừ công phẫn trong giới võ lâm ? Mà ai dám đối với ta như thế ?

Tông-Đào hét lớn :

— À như thế thì lời giáo huấn xưa, ngươi đã quên rồi hay sao ?

Dịch-thiên-Hành nghe nói đến đây hơi biến sắc mặt, nhưng lão lại cố gắng trấn tinh liền.

Lão lại cười lớn :

— Hừ, chuyện ấy đã cũ quá rồi, cách nay đến mấy mươi năm, và biết đâu người ấy đến bây giờ đã thành một đống xương trắng, đâu có thể nào sống lại mà đến đây để lo chuyện ấy.

Nói xong, Dịch-thiên-Hành lại cười dài.

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh lại hét lớn :

— Dịch-thiên-Hành, ngươi phải biết rằng «lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt đó» !

Dịch-thiên-Hành nhếch mép :

— Như thế à ? Coi kìa, Nguyên-Bình tự thị võ công cao cường nhưng đã bị thương về tay Uyển-Thanh rồi đó.

Ý Dịch-thiên-Hành muốn xỏ xiên sở dĩ Nguyên-Bình bị hại như thế là cũng vì «lưới trời lồng lộng» đó!

Mặc dù lúc ấy Nguyên-Bình đã bị trọng thương, nhưng nghe Dịch-thiên-Hành nói như thế, chàng tức giận vô cùng.

Nguyên-Bình bỗng cười lạt :

— Dịch-thiên-Hành, tuy ta đã bị thương vì cô Uyển-Thanh, nhưng ta tin rằng đó chỉ là một lỡ lầm trong phút chốc, chẳng phải do cô cố ý, ngươi đừng mong khiêu khích nữa...

Lúc ấy Uyển-Thanh đã tỉnh lại lần lần...

Vì bị khí âm hàn quá mạnh xông vào cơ thể nên Uyển-Thanh mới hôn mê bất tỉnh, và hơn nữa cũng vì hối hận lỡ lầm đã làm cho Nguyên-Bình bị trọng thương.

Trong lúc nàng hôn mê, Hận Thiên đã tìm đủ mọi cách để cứu chữa nàng, và lúc Nguyên Bình nói ra những lời chí tình như thế thì nàng hồi tỉnh lại lần lần.

Tỉnh dậy, nàng thấy đau khổ vô cùng không muốn sống nữa và cơ thể nàng lúc ấy bị lạnh buốt như nằm trong băng giá, nàng phải run lên cầm cập.

Nghe Nguyên Bình nói như thế lòng nàng cảm kích vô cùng, nàng loạng choạng đứng dậy gọi :

— Tử công tử..

Nguyên-Bình chưa kịp đáp thì đã nghe Đinh-Phượng hét lớn :

— Tử công tử đã bị ngươi đâm trọng thương, ngươi đã hại chúng ta, rồi đây tất cả sẽ chết vì liên hoàn Độc hỏa pháo của Dịch-thiên-Hành.

Nằm trong lòng Hận-Thiên, Uyển-Thanh cố gắng quay lại, nàng gặp Nguyên-Bình đang nhìn thẳng vào nàng, lúc ấy mặt chàng trắng bệch như tờ giấy rõ ràng là thương thế của chàng rất nặng...

Trước tình hình ấy, những lời nói của Đinh-Phượng dường như muôn ngàn mũi tên đâm thẳng vào tim nàng, làm cho nàng thấy đau đớn vô cùng..

Bỗng nghe Nguyên-Bình từ từ bảo :

— Cô Đinh ơi ! thôi đừng trách mà làm chi...Sống chết cũng do nơi trời. Cô Uyển-Thanh ơi ! có thật lòng cô muốn hại Nguyên-Bình này hay không ?

Uyển-Thanh thấy mặc dầu chàng đã bị mình đâm trọng thương, nhưng chàng vẫn không có một ý gì oán hận, nàng thấy rằng mình còn bị đau đớn nhiều hơn là chàng cứ mắng chửi hay đánh đập mình.

Nàng định nói mấy lời cho Nguyên-Bình biết rõ lòng mình,

Lúc ấy bỗng nghe Dịch-thiên-Hành hừ lên một tiếng rồi lại vỗ tay, hai chục tên Đại-hán, tay cầm liên hoàn độc-hoả pháo lại bước tới thêm một bước.

Lúc đó tất cả mọi người đều bị bọn Hắc-y bao vào giữa, trong khi đó thì Dịch-Thiên Hành đã lẹ-làng vọt mình ra ngoài.

Thấy Dịch-Thiên-Hành vọt ra, Tông Đào hét lên một tiếng lớn và cúi mình xuống toan đỡ Nguyên-Bình rút ra ngoài, thì đã nghe Dịch-thiên-Hành gầm lên :

— Tất cả đều đứng im...

Đồng thời hai chục tên Đại-hán cũng cầm liên-hoàn độc-hỏa pháo giơ thẳng về phía trước.

Vì biết thứ võ-khí ấy ác độc vô song, thế nên Tông-Đào phải giựt mình đứng lại.

Mặt đầy sát-khí, Dịch-thiên-Hành quắc mắt nhìn qua tất cả mọi người một lượt..!

Tông-Đào, Thượng-quan-Tung và Hận-Thiên đều là những tay cao thủ và chị em họ Đinh cũng chẳng phải hạng tầm-thường, nhưng lúc ấy vì bị liên-hoàn độc hỏa-pháo uy-hiếp ai ai cũng đều thấy sợ-sệt...

Dịch-thiên-Hành cười ha- hả :

— Có thể quý vị chưa biết rõ uy lực của liên hoàn độc hoả pháo như thế nào, để ta thử cho quý vị xem một lần cho biết.

Nghe Dịch-thiên-Hành nói như thế, ai ai cũng đều phập phồng lo sợ.

Bỗng nghe lão ta, hét lớn :

— Đem lại cho mau !

Bên phía ngoài có tiếng « thưa vâng » rồi chỉ trong giây lát, một Đại-Hán kéo đến một con chó vàng thiệt to, đó là con chó trong Thượng-quan-bảo.

Nhìn thấy Thượng-quan-Tung rít sủa lên mấy tiếng như để gọi chủ.

Thượng-quan-Tung là người rất thích nuôi chó, thế nên khi thấy con chó của mình, lão bỗng biến sắc mặt :

http://tieulun.hopto.org

— Dịch Thần-quân định làm gì thế ?

Dịch-thiên-Hành nhếch mép :

— Để thử xem liên-hoàn độc hoả pháo lợi hại như thế nào.

Thượng-quan-Tung nổi giận :

— Không được...

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Không được à ! Thì có sao, nếu không cho ta bắt chó thử, thì ngươi phải thế vào chỗ ấy vậy !

Thượng-quan-Tung nghe Dịch-thiên-Hành nói như thế, lòng ta bực tức đến cực điểm, lão liền tấn tới một bước...

Dịch-thiên-Hành lạnh lùng bảo :

— Đứng lại, nếu ngươi bước thêm một bước nữa, thì ngươi sẽ nếm mùi Liên hoàn độc hỏa pháo ngay !

Thượng-quan- Tung nghe nói, trong lòng có ý sợ.

Thượng-quan-Tung là Bảo-chủ của Thượng-quan-bảo, được liệt vào hàng Nhứt cung, Nhị cốc, Tam bảo trong giới võ lâm, võ công của lão ta đã đến mức cao siêu, trong giới võ lâm cũng được nhiều người kính nể.

Nhưng giờ đây, khi bị Dịch-thiên-Hành đe dọa, lão không dám bước thêm một bước...

Dịch-thiên-Hành lại cười lạt :

— Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, ngươi phải suy nghĩ kỹ điều đó.

Nói xong Dịch-thiên-Hành liền giơ tay chỉ ra phía trước, ngay vào một Hắc y Đại hán...

Bỗng thấy tên Đại hán ấy giơ tay lên, rồi nghe «khì khì khì», ba tiếng ba viên hỏa cầu từ trong chiếc ống sắt đen bay vọt ra ngoài.

Vừa ra khỏi ống sắt, ba hoả cầu ấy lại cháy bùng lên, làm cho mọi người ai ai cũng kinh-tâm tán đởm. Ngọn lửa ấy vọt thẳng vào mình con chó vàng của Thượng-quan-Tung, và trong lúc đó tên Đại-Hán giữ chó cũng buông luôn dây thả chó ra...

Được thả, chó rất mừng liền sủa gâu gâu ngoắc đuôi chạy về phía Thượng quan-Tung, nhưng chỉ vừa chạy được có mấy bước là nó đã bị lửa bám vào mình cháy phừng lên.

Chó nhào lăn trên mặt đất lớn, da thịt cháy xèo xèo, mùi khét xông lên làm tất cả mọi người đều lợm giọng.

Chỉ trong chớp mắt, chó đã lặng thinh, mọi người nhìn kỹ, thân hình nó đã bị cháy đen khét lẹt.

Thượng-quan-Tung thấy chó cưng của mình đã chết, lão ta bỗng giận dữ, nhưng lòng lão cũng hơi mừng vì nếu khi nãy, lão bước thêm một bước là thế nào cũng phải bị chết, thui như thế, lúc đó sắc mặt lão ta hơi tái tái, trông thật buồn cười...

Tất cả những người trong Đại-sảnh, khi thấy liên hoàn độc hoả pháo nguy hiểm như thế, mọi người đều liếc mắt nhìn nhau.

Dịch-thiên-Hành bỗng cười lớn :

— Đó là chỉ mới thử một chút vậy thôi. Nếu tất cả hỏa pháo cùng huy động một lúc, thì chỉ e cả trăm, cả ngàn người, cũng chỉ trong giây phút sẽ biến thành than dưới ngọn lửa độc ấy...

Thực ra, Dịch-thiên-Hành cho rằng Liên hoàn Độc hỏa pháo là một khí giới vô địch, thế cho nên lão ta tất dương dương tự đắc, lão cười ha hả một hơi dài...

Tiếng cười của Dịch-thiên-Hành dứt thì trong tòa Đại sảnh không khí yên lặng như tờ.

Dịch-thiên-Hành lại nhếch mép :

— Nếu ai đối địch với ta, hậu quả sẽ như thế nào, chắc cũng đã thấy trước rồi chớ ?

Đinh-Phượng chua chát :

— Chuyện ấy có gì là lạ đâu ?

Dịch-thiên-Hành gằn giọng :

— Hừ, được lắm, ta cũng muốn dung tha cho ngươi một phen nhưng ngươi đã can đảm như thế, thì ta không thể nào dung tha cho được !

Đinh-Phượng nhếch mép :

— Ta không cần...

Dịch-thiên-Hành lạnh lùng tiếp :

— Ta đã có ý chiếm ngôi Minh chủ trong giới võ lâm, thế nên cần phải ra oai cho mọi người biết, để tất cả đều phải phục tùng ta, giờ đây tuy bọn ngươi lâm vào chỗ cùng đồ, nhưng ta cũng rán ban ơn một phen nữa..

Nói đến đây lão ta lại ngưng trong giây lát.

Thượng quan-Tung nghe Dịch thiên-Hành nói như thế, lòng lão hồi hộp vô cùng, vì lão thấy ý của Dịch thiên Hành, không phải lão muốn giết tất cả...

Nghĩ đến đây, lão đằng hắng một tiếng, định nói, nhưng chưa biết phải nói gì...

Vì nếu mở miệng ra thì thành người tham sanh úy tử, thế nào cũng bị

http://tieulun.hopto.org

giới võ lâm chế cười. Nhưng lúc đó, nếu có dịp thuận tiện là thế nào Thượng quan-Tung cũng không bỏ qua để tìm lấy cái sống...

Lão đã thấy tận mắt và biết rõ rằng, nếu Dịch thiên-Hành ra lịnh, thì tất cả những người có mặt trong tòa Đại sảnh này, không một ai có thể sống sót được...

Dịch-thiên-Hành nghe Thượng-quan-Tung dằng hắng, lão liền quay đầu lại hỏi :

— Thượng quan-huynh có gì muốn nói không ?

Mặt sượng sùng, Thượng-quan-Tung vừa gãi tai vừa nói :

— Dịch Thần-quân, từ trước đến nay, Thượng-quan-bảo đối với người vốn không oán cừu...

Mặc dù lão ta không thốt ra lời cầu xin dung tha, nhưng nói như thế thì cũng không khác gì muốn Dịch-Thiên-Hành rộng lòng đối với lão.

Chị em họ Đinh bỗng cười lạt, ra đáng kinh miệt vô cùng.

Nghe tiếng cười khô khan của hai nàng Thượng-quan-Tung tỉng đỏ mặt tía tai.

Dịch-thiên-Hành mỉm cười :

— Như thế thì Thượng quan huynh không phản đối ngôi-vị-Minh-chủ của tôi trong giới võ lâm ?

Thượng-quan-Tung quay lại nhìn chị em họ Đinh rồi nghĩ thầm :

— Cho bọn này giỏi, chết thành than hết cả đám bây giờ !

Vì thế lão ta làm ra dáng không chú ý đến thái độ kinh miệt của chị em họ Đinh...

Thượng-quan-Tung suy nghĩ giây lát rồi đáp :

— Ngài đã vang danh bốn biển, uy-danh có hơn Nhứt cung, Nhị cốc và Tam-bảo, thì chuyện làm Minh-chủ trong giới võ lâm đã đương nhiên như thế rồi, mà nếu như có cuộc chọn lựa, thì ngoài Ngài ra, đâu còn có ai nữa ?

Nói mấy câu ấy, Thượng-quan-Tung cũng thấy tự nhột-nhạt khó-chịu vô cùng.

Nhưng cũng vì để bảo toàn mạng sống cho mình, lão không thể không nói...

Dịch-thiên-Hành cười hề-hề !

— Tốt lắm, tốt lắm ! Đến Thượng-quan bảo kỳ này, mục đích tôi chỉ có thế mà thôi, nếu Thượng-quan huynh không đồng ý thì chắc phải là chịu chung số phận với Qui-vương-cốc.

Giờ đây Thượng-Quan huynh đã thấy rõ thời cơ, thì tôi có lẽ nào lại hạ thủ, như thế thì từ nay về sau, ba chữ Thượng-quan-bảo phải bỏ đi...

Thượng-quan-Tung ngạc nhiên đứng sững sờ :

— Bỏ tên Thượng-quan-bảo à ?

Dịch-thiên-Hành gật đầu :

— Đúng như thế ! Bỏ tên Thượng-quan-bảo mà gọi Bắc-địa-đường, phong Thượng-quan-huynh làm Đường chủ Bắc địa-đường.

Thượng-quan-Tung vẫn chưa hết ngạc nhiên...

— Đường chủ Bắc địa Đường à ?

Dịch-thiên-Hành lại gật đầu :

—Phải tất cả hành động của Thượng-quan-huynh đều phải theo lịnh tôi, có bằng lòng không ?

Cho đến lúc này, Thượng quan-Tung đã tức giận đến cực độ, không sao tả được.

Thiết nghĩ từ trước đến nay, lão ta là bảo chủ của Thương-quan-bảo, chẳng những vị trí của lão ta độc-tôn trong Thượng-quan-bảo mà cho đến lúc ra ngoài đi đứng trong giới võ lâm có ai mà không kính nể lão ta ?

Đó là điều vinh diệu biết bao, nhưng giờ đây với chức Bắc địa Đường chủ thì đó là một tiểu tốt dưới tay của Dịch thiên Hành, mất hết cả tự do, và phải tuân theo lời người sai khiến... Thật là nhục nhã...

Vì nghĩ như thế, lão ta thấy nghẹn ngào miệng tuy hả, mà lưỡi đã líu, không nói được lấy một lời !

Dịch-thiên-Hành nghiêm giọng :

— Bây giờ thì tôi đếm từ một tới mười, trong thời gian ấy Thượng-quan-huynh cố gắng mà suy nghĩ, nếu như Thượng-quan-huynh đồng ý hay không thì chỉ quyết định trong thời gian ấy mà thôi !

Nói xong lão ta cười lạt mấy tiếng rồi bắt đầu đếm :

— Một... Hai... Ba...

Lúc ấy Thượng-quan-Tung mím chặt đôi môi, hay tay nắm lại, từ trước đến nay, lão đã quen làm vua trong một cõi, giờ đây, chỉ trong giây lát mà bỗng nhiên biến thành thuộc hạ của kẻ khác, thiệt là một điều đau đớn không sao tưởng tượng được...

Trong lúc đó thì Dịch-thiên-Hành vẫn tiếp tục đếm :

— Bốn... Năm... Sáu...

Bỗng nghe Uyển-Thanh gọi lớn :

http://tieulun.hopto.org

— Phụ thân ơi ! Chớ cam tâm làm thuộc hạ người. Phải liều sanh tử để giữ chủ quyền cho Thượng-quan-bảo.

Thượng-quan-Tung rên rỉ :

— Con ơi !

Vừa gọi con, thì trong lúc đó lão cũng đã nghe Dịch-thiên-Hành đếm tới số tám, lão ta run lập cập, mặt xám như màu tro.

Tiếp theo sau lại nghe Dịch-thiên-Hành đếm thêm :

— Chín...

Thượng-quan-Tung run lập-cập :

— Thôi đếm tới... Tôi bằng lòng !

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Như thế thì Bắc địa đường chủ hãy mau đến đứng gần kề bên tôi...

Chỉ trong nháy mắt, Dịch-thiên-Hành đã xóa tên Thượng-quan-bảo, nhưng Thượng-quan-Tung vẫn ríu ríu lặng thinh, không dám chống trả một lời...

Bỗng thấy Thượng-quan-Tung bước tới gần kề bên Dịch-thiên-Hành.

Nhưng chỉ vừa bước, được một bước lão ta bỗng dừng lại rồi quay lại chỉ Hận-Thiên Nhứt-Ân là Uyển-Thanh :

— Hai người ấy có thể cùng theo tôi được không ?

Dịch-thiên-Hành mỉm cười.

— Về lịnh ái thì không thành vấn đề rồi. Còn Hận-Thiên thì ta định phong cho làm chức phó Đường chủ Bắc địa đường, không biết bà ta có bằng lòng hay không ?

Hận-Thiên bỗng lim-dim đôi mắt, không hề trả lời một tiếng...

Dịch-thiên-Hành cười ha-hả :

— Hận-Thiên chớ coi chức Phó Đường chủ là thấp-kém. Phải biết ta đã là Minh chủ trong giới võ lâm, ta đem tất cả các môn phái trong thiên hạ chia ra làm ba môn Phật, Đạo, Cái, kế đó là Bắc địa, Nam thiên, Đông Mộc, Tây thủy, tứ đường...

Ba môn Phật, Đạo, Cái, đều có chủ từ riêng về tứ đường thì có hai chức chánh và phó Đường chủ cũng là những người khó kiếm được trong giới võ lâm, chớ nào phải là tay tầm thường.

Như thế là Dịch-thiên-Hành đã nói ra tất cả ý đồ của mình cho mọi người biết...

Tông-Đào, Nguyên-Bình và tất cả mọi người nghe lời Dịch-thiên-Hành

nói ai ai cũng đều kinh ngạc. Vì nếu lão ta có kế hoạch tỉ mỉ như thế, thì nhứt định lão ta phải thi hành rồi.

Và trong khi lão ta thi hành kế hoạch ấy thì trong giới võ lâm sẽ xảy ra biết bao cuộc xung đột đổ máu, lão đã câu kết với Bắc-hải Viên-tiên lại có thêm hai nhân viên giúp tay với liên hoàn Độc-hỏa-pháo thì e rằng trong giới võ lâm hiện nay chỉ còn có phe Nam-hải và Từ nguyên-Bình còn có thể đối phó với lão ta mà thôi.

Nhưng Nam-Hải Kỳ-Tẩu lại không muốn chạm trán với Bắc-Hải Viên-Tiên, chuyện ấy đã thấy rõ ràng lúc ở Quỉ-Vương-Cốc, có lẽ cũng chỉ vì Nam-Hải Kỳ Tẩu cũng biết qua tài nghệ của Bắc-Hải Viên-Tiên như thế nào rồi nên mới có thái độ như thế.

Giờ thì chỉ còn có Nguyên-Bình, nhưng chàng ta lại bị trọng thương trong tình hình này chắc lão ta phải hại cho được chàng.

Trong tình cảnh đó bốn người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng ai ai cũng đều lo ngại, không ngờ rằng trong giới võ lâm lại xảy ra chuyện bất-hạnh như thế này.

Dịch Thiên Hành thấy Hận Thiên lặng-thinh, lão ta không được hài lòng nên hỏi tiếp :

Hay là Nhứt-Ân chưa vừa ý với chức-vụ đó ?

Hận-Thiên nhếch mép :

— Ta đã gần kề miệng lỗ rồi, chẳng nghĩ gì đến danh-lợi nữa cả !

Dịch-Thiên-Hành ngẫm-nghĩ trong giây lát rồi nói tiếp :

— Nói như thế là bà chị có ý gì ? Xin hãy nói cho rõ...

Hận-Thiên từ từ mở mắt nhìn Uyển-Thanh.

Bỗng nhiên bà ta thở dài rồi gật đầu :

— Được, ta bằng lòng !

Dịch-thiên-Hành mỉm cười đắc thắng :

— Như thế thì lại gần đây.

Hận-Thiên vội đỡ Uyển-Thanh bước tới gần bên Thượng-quan-Tung rồi tất cả ba người đi về phía Dịch-thiên-Hành.

Dịch-thiên Hành khẽ phất tay, bọn Hắc-y liền lui ra chừa một đường trống để cho ba người ra khỏi tòa Đại-sảnh...

Thực ra trong thâm tâm, Uyển-Thanh không hề muốn khuất phục trước mặt Dịch-thiên-Hành, nhưng lúc ấy cơ thể nàng đã bị khí âm hàn hoành hành dữ dội, toàn thân run lẩy bẩy, còn sức đâu để chống lại với đối phương ?

http://tieulun.hopto.org

Ba người đi qua xong, Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Tông Thần-cái, ta có một chuyện muốn bàn với tôn huynh :

Tông-Đào lạnh lùng :

— Câm mồm ngay, tên ăn mày già này không phải là kẻ tham sinh, uý tử...

Dịch-thiên-Hành cười ranh mãnh :

— Tôn huynh hãy chịu khó nghe tôi nói cái đã, rồi có đồng ý hay không đồng ý đó là chuyện sau.

Tông-Đào chỉ hừ một tiếng rồi lặng thinh không thèm đếm xỉa gì tới lão ta cả.

Dịch-thiên-Hành vẫn cố gắng :

— Trong thiên hạ hiện nay có biết bao nhiêu là kẻ có kỳ tài, họ ẩn mình dưới lớp ăn mày, vì thế cho nên ở chốn Trung nguyên này trước kia mới có thành lập Cái bang, nhưng gần một trăm năm nay chưa có ai đứng ra tổ chức lại.

Nếu như Tông Đại-hiệp vui lòng, thì có thể thành Cái bang Bang-chủ thật là một điều may mắn hiếm có !

Dịch-thiên-Hành chưa dứt lời hẳn thì Tông-Đào đã chặn ngang :

— Thôi đi... Thôi đi !... Thôi đi !... Đừng có nói đến chuyện thúi tha ấy nữa.

Dịch-thiên-Hành dằn giọng :

— Không đồng ý à ?

Tông-Đào cười lạt :

— Giờ thử giao cho ta chức Minh chủ coi ta có thèm không ? Phải ta cũng có ý-nguyện muốn tổ chức Cái bang lại. nhưng nếu tổ chức xong ta không bao giờ giao thiệp với bọn vô loại như nhà ngươi đâu !

Tông-Đào đã thốt ra những lời khảng khái, hiên ngang, có đầy đủ khí-phách anh hùng lời nói vang lên rổn rảng như tiếng đá vàng làm cho chị em họ Đinh phải luôn-luôn gật đầu tán-thưởng.

Dịch-thiên-Hành dằn giọng :

— Tốt lắm !

Vừa nói xong là lão ta đã giơ tay áo phất tới, một luồng tụ phong vù-vù vụt tới và tiếp theo sau là bọn Hắc-y cầm tiên hoàn hảo độc pháo sấn tới một bước.

Lúc đó Tông-Đào, Nguyên Bình và chị em họ Đinh đều đứng đưng như không.

Tông-Đào đang đứng đỡ Nguyên-Bình, thấy tình hình biến-chuyển như thế, họ Tông biết thế nào Địch-Thiên-Hành cũng hạ độc-thủ thì giờ đây chỉ còn có cách liều sống chết mà thôi.

Vì nghĩ như thế nên Tông-Đào liền vung tay đưa Nguyên-Bình sang cho Đinh-linh lúc đó Nguyên-Bình đã kiệt-sức không sao đứng vững được nữa... thế nên khi Tông-Đào xà nhẹ là chàng đã té lăn vào mình Đinh-Linh.

Thấy Nguyên-Bình ngã vào lòng mình, tuy đúng theo đạo lý, nam nữ phải có biệt, nhưng nàng sợ Nguyên-Bình rớt luôn xuống đất, vết thương lại càng nặng thêm, vả lại tình hình trước mắt như lửa đã cháy đến mày, không còn thì giờ để giữ chặt những tiểu-tiết nữa, thế nên nàng lẹ làng giơ đôi tay ra ôm lấy Nguyên-Bình, cơ thể hai người va chạm và dính sát vào nhau.

Lúc ấy, lòng Đinh-Linh bỗng thấy một cảm giác lâng lâng khó tả.

Nàng bỗng quên tất cả hoàn cảnh trước mắt và giờ đây nàng đã được gần với người trong lý tưởng...

Té sát vào mình Đinh-Linh, Nguyên-Bình cũng thấy mặt mình nóng ran.

Chàng định chập choạng rán đứng dậy, nhưng lúc ấy đã kiệt sức.

Nhìn lại thì chàng đã thấy Tông-Đào đang chuẩn-bị tấn tới, nên lật đật gọi lớn :

— Tông Đại ca !

Nghe Nguyên-Bình gọi lớn, Tông-Đào vụt đứng khựng lại.

Nguyên-Bình lại nói tiếp :

— Tông Đại ca ơi ! hãy lại đây. Nếu có chết chúng ta sẽ chết chung nhau một chỗ !

Lúc đó Tông-Đào cũng hiểu rõ rằng, mình có liều chết xông tới thì cũng vô hy vọng mà thôi...

Vì thế cho nên khi nghe Nguyên-Bình kêu, lão ngập-ngừng giây lát rồi liền quay lại...

★

Đinh-Linh còn đang miên-man trong một tình-cảm êm-dịu lâng-lâng khó tả, bỗng nhiên nàng la lên một tiếng « á » thật lớn rồi toàn thân run lên bần bật.

Trong lúc đó thì Dịch-thiên-Hành đang lạnh lùng bảo :

— Tông-Đào ta cho đó một thời gian, đếm từ một đến mười, để mà suy nghĩ rồi quyết định, kẻo ngươi cho ta là bất công.

Sau khi ré lên một tiếng, Đinh-Linh đã thấy toàn thân lạnh-buốt vì một

http://tieulun.hopto.org

luồn khí Âm hàn lạ lùng từ cơ thể Nguyên-Bình truyền sang nàng không sao chịu đựng được nên phải run lên cầm cập làm cho nàng kinh hoàng khôn tả.

Nhưng một ý nghĩ lại thoáng qua trong óc làm cho nàng vui mừng vô-hạn, nàng liền lật đật kéo Đinh-Phượng đến bảo phải dựa sát kề bên.

Vừa dựa sát lên chị Đinh-Phượng cũng phát run lên như cơ thể bị dội băng-giá, hơi lạnh đến cực-điểm làm cho nàng phải xanh mồi mét mặt.

Lại thấy Đinh-Linh nhếch mép cười giơ tay ngoắc Tông-Đào :

— Nghĩa phụ ơi ! Mau lại đây !

Tông-Đào chưa biết rõ ý của Đinh-Linh nhưng lão cũng nghe theo lời bước tới.

Nào ngờ khi Tông-Đào vừa tới Đinh-Linh kéo lão ngồi xuống kề sát bên Nguyên-Bình thì Tông-Đào cũng thấy phát lãnh run lên cầm cập.

Đến lúc ấy lại nghe Dịch-thiên-Hành đếm dần từng tiếng :

— Tám... Chín...

Đếm tới số chín, lão ta cố ý ngưng lại trong giây lát thì nhóm Tông-Đào vẫn lặng thinh.

Không thể đợi lâu nữa được Dịch-thiên-Hành nói lớn :

— Mười !...

Đếm xong tiếng mười là Dịch-thiên-Hành đã lẹ làng phất tay áo, hơn hai mươi tên Hắc y Đại hán liền lẹ làng giơ Liên hoàn Độc hỏa pháo lên nhắm vào nhóm Tông-Đào, lửa vọt ra phừng phừng, ánh sáng làm hoa mắt tất cả mọi người.

Dịch-thiên-Hành lại hét lớn :

— Ra tay luôn !

Chỉ trong chớp mắt đã thấy vô-số hoả-cầu từ trong Liên-hoàn Độc-hỏa pháo bay ra vùn-vụt rồi nổ lách-tách cháy phừng đỏ rực cả toà Đại-sảnh.

Thế lửa càng ngày càng lớn, từng bựng khói xông lên ngạt mũi, thế lửa càng lúc càng mãnh-liệt không sao tả được...

Chỉ trong lát sau lửa, khói đã bao trùm tất cả bọn Tông-Đào, Nguyên-Bình và chị em họ Đinh.

Trong tiếng lửa cháy phừng phừng tiếng cười đắc ý của Dịch-Thiên-Hành nổi lên từng chặp.

Tiếng cười ấy càng lúc càng vang ra xa làm náo động đến cả ba người đang ngồi trong một gian thư-phòng cách toà Đại-sảnh chừng hơn mười trượng.

Trong ba người ấy, có một lão mặt mày buồn rầu ủ-dột, kề bên là một bà lão đang ngồi sững-sờ và sau cùng là một thiếu nữ mặt mày trắng như tờ giấy, trên mi đôi giòng lệ chảy xuống má ròng ròng.

Ba người ấy là Thượng quan-Tung, Hận-thiên Nhứt-Ẩn và Uyển-Thanh.

Từ sau khi ra khỏi toà Đại-sảnh ba người liền bị bọn thủ-hạ của Dịch-thiên-Hành kèm sát đưa đến gian phòng này, và dặn tất cả không được tự-tiện rời khỏi nơi đây một bước.

Thượng-quan-Tung thấy mấy tên Đại Hán áp giải lão ta đến đây rất rành đường lối trong Thượng-quan-bảo có mấy lần lão hỏi tên họ mấy người ấy nhưng tất cả đều lầm lỳ không nói lấy một lời hơn nữa, người nào cũng đều che kín mặt bằng lụa đen nên không sao nhìn rõ mặt họ được...

Trong lúc nói chuyện với nhau bọn họ lại dùng toàn giọng trong cổ họng, nên Thượng-quan-Tung lại càng nghi ngờ đó là những người của Dịch-thiên-Hành tổ chức nằm sẵn từ lâu trong Thượng-quan-bảo...

Trước kia Thượng quan-Tung ngỡ rằng nếu sau khi Dịch thiên-Hành rời khỏi nơi đây, tuy rằng danh từ Thương-quan-bảo không còn nữa, nhưng mình cũng vẫn làm chủ giang sơn của mình, giờ đây lão mới thấy chung quanh mình còn biết bao tâm phúc bí mật của Dịch-thiên-Hành mình sẽ không bao giờ được tự do mà phải bị bọn người bí mật ấy khống chế chặt chẽ...

Lão thấy rõ ràng chức Đường chủ Bắc địa đường của Dịch-thiên-Hành ban cho lão, đó chỉ là một hư-vị, một miếng mồi trong ảo mộng mà thôi !

Càng nghĩ tới lòng lão thấy càng thêm đau khổ, thế cho nên sắc mặt lão ta lúc ấy trông qua như mếu thật là khó coi.

Trong lúc đó thì Hận-Thiên cứ sững sờ không tỏ ý gì rõ rệt, chưa biết chắc lòng bà ta lúc ấy đang nghĩ gì.

Còn Uyển-Thanh, sau khi bước qua thư phòng nàng liền hỏi :

— Phụ thân, sư phó ơi ! Con không ngờ phụ thân và sư phó như thế ấy...

Vừa nói, nước mắt nàng chảy ròng ròng.

Thượng quan-Tung thở ra :

— Uyển-Thanh con, thức thời vụ mới phải là người tuấn kiệt...

Uyển Thanh lạnh lùng đáp :

— Phụ thân ơi ! Đó chỉ là những lời bào chữa của người tham sanh úy-tử mà thôi !

Nghe con nói, mặt Thượng quan Tung đỏ bừng, lão lặng thinh không nói một lời...

http://tieulun.hopto.org

Còn Hận Thiên lại trách :

— Uyển-Thanh, con không nên đối xử với cha như thế...

Uyển-Thanh gạt nước mắt :

— Sư-phó ơi ! Con không thể nào chịu được hành động ấy...

Hận-Thiên lạnh lùng đáp :

— Uyển-Thanh, con có biết rằng cha con phải chịu nhục như thế chỉ vì con không ?

Lúc ấy Thượng-quan-Tung không sao nhịn nữa được, lão quay mặt chỗ khác, nước mắt đầm đìa rơi trên má...

Uyển-Thanh còn đang sững sờ chưa biết nói sao thì Hận-Thiên đã tiếp :

— Nếu như thế phụ thân con không phục tòng lão ta, thì lão ấy đâu có buông tha chúng ta ra, riêng về ta và phụ thân con thì tất cả đều già rồi chết cũng tiếc gì...

Nói đến đây bà ta thở dài rồi tiếp :

— Nhưng...nhưng tuổi con còn trẻ quá, đời con dài...

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI CHÍN

Hận-Thiên mắng Thượng-quan-Tung

Uyển-Thanh bảo :

— Sống như thế, thà chết còn hơn...

Hận Thiên Nhứt Ẩn lặng thinh không đáp, rồi vụt gọi lớn :

— Thượng-Quan bảo-chủ...

Thượng-quan -Tung vâng dạ rồi hỏi :

— Tiền-bối dạy điều chi ?

Hận-Thiên chỉ Uyển-Thanh !

— Ta xem con Thanh, cơ thể đã bị khí Âm-hàn xâm-nhập rất nặng... nếu không trục xuất ra cho kịp thời, thì sợ khó mà sống được.

Thượng-quan-Tung suy-nghĩ giây lát rồi đáp :

— Đúng như thế, nhưng nếu hợp sức hai người lại, thì công-lực sợ cũng chưa làm được việc ấy...

Hận-Thiên lại tiếp :

— Không phải thế, nếu như chúng ta cố gắng, thì bất tất đem hết công lực ra, cũng có thể cứu Uyển-Thanh.

Thượng-quan-Tung nghe nói như thế hơi biến sắc mặt.

Hận-Thiên lại ngó thẳng vào mặt thượng-quan-Tung :

— Hừ, Bảo-chủ đồng ý với Dịch-Thiên-Hành, lãnh chức vụ đường chủ Bắc địa, không phải là để có cơ hội để cứu Uyển-Thanh hay sao ?

Thượng-quan-Tung ngập-ngừng :

Tôi... tôi...

Lúc ấy sắc mặt lão ta trắng nhợt, ngập-ngừng hồi lâu mà vẫn không nói thêm được một lời...

Hận-Thiên lại cười dài :

— Cho đến ngày nay, ta mới biết rõ Bảo-chủ là người như thế nào.

Chỉ nói bấy nhiêu lời, Hận-Thiên lại lặng thinh. Chỉ thấy bà ta lại ngồi xếp bàn tròn, vận chuyển chân khí, còn Thượng-quang-Tung đứng sững sờ, Uyển-Thanh lại thấy trong lòng đau khổ vô-cùng, nên nàng chẳng nói lấy một lời...

Trong lúc ấy, thì bỗng nghe những loạt cười dài ha hả, đắc chí của Dịch-thiên-Hành; ba người đều giựt mình quay đầu lại nhìn.

Chẳng ai bảo ai, mà tất cả đều chú ý lắng tai nghe.

Tuy gian thư phòng này cách tòa Đại sảnh cũng hơi xa, nhưng tất cả mọi người đều nghe rõ từ phía xa có tiếng lửa cháy phừng phừng, ai ai cũng đều nhận ra được...

Uyển-Thanh bỗng thấy như tim mình bị muôn ngàn lưỡi kiếm nhọn đâm vào, sau một trận đau đớn dữ dội, nàng thấy cổ hơi ngứa, rồi sau đó mửa ra một búng máu tươi.

Thượng-quan-Tung tuy biến sắc mặt, nhưng trong lòng lại có một vài tia hy vọng.

Tất cả ba người, khi nghe thấy tiếng lửa cháy phừng phừng, ai cũng biết Dịch-thiên Hành đã cho phát liên hoàn Độc-hỏa-pháo, và như thế thì Tông-Đào và nội bọn bốn người tất nhiên đã lâm vào cảnh nguy khốn, rồi...

Lát sau, Hận-Thiên mới nói tiếp :

— Thưa Bảo-chủ, Uyển-Thanh là con của người, nếu người không vui lòng dùng hết sức mình để trục hàn khí trong người Uyển-Thanh ra, thì tôi phải thi hành một mình vậy...

Vừa nói bà liên tiếp xoa hai tay,.

Chỉ trong giây lát, hai lòng bàn tay Hận-thiên đỏ rực lên như màn máu, hơi nóng phát ra hừng hực...

http://tieulun.hopto.org

Từ trước đến nay, tình cha con của Uyển-Thanh thật là thắm thiết, nàng rất kính mến cha. nhưng giờ đây lòng nàng đã buồn vì thái độ của cha...

Vì lúc ấy nàng thấy sư phó mình đã chuẩn-bị dùng tất cả toàn lực, cố gắng làm cho kỳ được một việc rất khó khăn, để trục hàn khí trong người nàng ra trong khi đó thì chính cha của nàng lại xuôi tuy đứng nhìn...

Uyển Thanh thở một hơi dài gọi :

— Sư phó...

Lúc đó Hận Thiên đang dùng tất cả toàn lực để vận chuyển chân khí, đem tất cả chân lực trong người tập trung nơi hai bàn tay, thế nên lòng bà nghe tiếng gọi của Uyển Thanh, nhưng bà chỉ ngửng đầu lên nhìn nàng, mà không hề đáp một lời nào...

Uyển Thanh lật đật nói tiếp :

— Sư Phó ơi! tiền đồ của Thượng quan bảo, rất tối tăm, người không nên mạo hiểm có thể làm cho chân lực của mình bị kiệt, chỉ vì rán cứu chữa cho đồ đệ...

Hận Thiên nghe nói chỉ hừ một tiếng, nhưng vẫn không nói một lời.

Mặc dù Hận Thiên lặng thinh, nhưng Uyển Thanh đã từng ở chung với bà rất lâu, nàng rất biết rõ tánn ; của bà, nên biết bà hừ như thế, là trách móc mình rồi, và cũng có ý bảo mình hãy câm mồm lại...

Uyển Thanh lại lật đật nói thêm :

— Thưa sư phó, nếu quả như Nguyên-Bình không gặp biến cố gì, thì nhứt định thế nào người ấy cũng cứu chữa giùm con...

Uyển Thanh nói đến đây thì Hận Thiên đã vận dụng đầy đủ chân khí.

Bà bỗng đứng phắt dậy, đôi mắt sáng long lanh lạ lùng, rồi bảo lớn :

— Uyển Thanh, từ nay trở đi, trên đời này, chỉ có thầy và con, hai người nương tựa lẫn nhau, con đừng có vọng tưởng gì nữa...!

Giọng bà rất nghiêm nghị lạ thường.

Uyển Thanh biết rõ mấy lời ấy là sư phó mình nói thẳng để cho cha mình nghe, thế nên nàng quay đầu lại nhìn Thượng quan Tung đang ngồi xếp bàn tròn lim dim đôi mắt ..

Chỉ thấy mặt Thượng quan Tung, khi đỏ, khi trắng, dáng điệu có vẻ thất thần, lạc phách, đôi mắt không một chút tinh thần, lúc đó cũng khó mà đoán được trong thâm tâm lão ta đang nghĩ gì, lúc đó lão đã mất tất cả khí khái của một bậc anh hùng uy danh đã từng chấn động một phương trời...

Uyển-Thanh không ngờ rằng đến lúc nguy-nan, cấp-bách như thế này mà phụ-thân mình lại tỏ ra nhu-nhược, vô-dụng như thế, thật không gì đáng ghét cho bằng.

Không nhẫn-nhịn được nữa, nàng gọi lớn :

— Phụ-thân....

Trong lúc đó, khí Âm-hàn trong người nàng đang hoành-hành dữ-dội, nên nàng phải gắng hết sức để chống trả lại, thế nên mặc dù sắc mặt nàng đã xanh lé, nhưng nàng vẫn còn gượng được...

Khi tâm-tình nang bị xúc-động trước thái-độ của cha, nàng không sao gắng-gượng được nữa, nên khi gọi lên được mấy tiếng là nàng phát run lên cầ n-cập...

Nghe con gọi bất thình-lình, Thượng-quan-Tung cũng vội trả lời liền, nhưng thần sắc lão cũng vẫn chưa ổn-định được.

Uyển-Thanh phều phào :

— Phụ thân ơi ! thương thế . . của . . . con . . .

Thượng-quan-Tung gượng cười :

— Con ơi, nếu Dịch Thần-quân trở lại đây thế nào cũng liệu trị thương thế giúp con, con hãy an-tâm..

Uyển-Thanh nghe cha nói như thế, lòng lại càng tức giận thêm, nàng cắn răng run-rẩy một lúc, rồi la lớn :

— Thà là con chịu chết, chớ không bao giờ chịu để cho tên súc sanh Dịch thiên-Hành liệu-trị giùm thương thế.

Lúc ấy sắc mặt nàng đã trắng bệch trông rất ghê sợ...

Nghe nàng nói như thế, Thượng quan-Tung lật-đật xua tay :

— Uyển-Thanh, sao con lại nói như thế ? Người ấy là Minh-chủ trong giới võ-lâm còn ta là thuộc vào hàng thuộc-hạ, con nói như thế quấy lắm !

Uyển-Thanh bực tức, nước mắt ràn-rụa :

— Trời ơi ! như thế thì cha là người tham sanh úy-tử...

Thượng-quan-Tung đỏ mặt ;

— Cũng chỉ vì con mà thôi !

Uyển-Thanh đau đớn đến cực độ nàng quay lại :

— Thưa sư-phó, nên đi thôi...

Hận-Thiên gật đầu :

— Con nói phải đó.

http://tieulun.hopto.org

Vừa nói bà vừa bước tới, Uyển Thanh cố gắng đứng thẳng dậy, nàng loạng-choạng bước tới hai bước rồi vụt ngã vào lòng Hận-Thiên...

Vừa nằm vào lòng sư-phó, nàng vừa khóc rấm-rứt...

Hận-Thiên vuốt mái tóc nàng :

— Uyển-Thanh, con đừng khóc nữa, trong giới võ lâm, đại nạn sắp tới, nếu giờ phút nào ta còn sống là phải bám chặt lấy bọn gian tà, khóc lóc có ích lợi gì ?

Hận Thiên là người có tánh hẹp hòi, hay thiên vị, nhưng trong lúc ấy bà đã thốt ra một câu đầy chính nghĩa, đầy đạo lý, rất đáng khâm phục.

Nghe sư-phó nói đúng, Uyển-Thanh gượng ngưng tiếng khóc rồi bảo

— Sư-phó ơi ! Chúng ta đi ngay đi...

Thượng-quan-Tung lại còn gắng gượng :

— Uyển-Thanh, nếu con đi thì con chết...

Hận-Thiên quay lại nói lớn :

— Thượng-quan-Tung, nghe cho rõ đây...

Thượng-quan-Tung trố mắt nhìn Hận-Thiên ngạc nhiên.

Hận-Thiên cười ha hả rồi vụt phóng tay tạt ngang về phía dưới đất, từ trong tạy áo một luồng tụ phong vọt ra đánh mạnh xuống sàn gạch nghe răng rắc làm bể gạch thành một đường dài.

Thượng-quan-Tung biến sắc mặt :

— Tiền bối định làm gì thế ?

Hận-Thiên cười lạt :

— Ngươi còn chưa hiểu à ? Từ nay trở đi, ta với ngươi vạch đất tuyệt giao, chuyện ân oán xưa đều bỏ hết.

Từ nay về sau, nếu ngươi còn gây ra sự gì, thì là kẻ cừu địch với ta. Nhớ lấy...

Nói xong, bà liền đỡ Uyển-Thanh lẹ làng đi ra phía ngoài cửa. Thượng-quan-Tung đứng sững sờ như pho tượng gỗ nhìn lằn nứt rạn dài trên mặt nền gạch...

Lúc ấy trong lòng lão ta đang có một mâu thuẫn hết sức lớn lao.

Lão biết rằng, nếu chịu mạng lịnh của Dịch-thiên-Hành, lãnh chức Bắc địa đường Đường chủ, thì từ đây về sau sẽ gặp biết bao là chuyện khó khăn, nhưng dù sao đi nữa vẫn còn hơn là chọc giận Dịch thiên-Hành để lão ta đốt mình bằng ngọn lửa Liên hoàn Độc hoả pháo.

Vì có ý nghĩ tham sống, sợ chết, thế cho nên run sợ mà không dám chống lại với sự áp bức của Dịch-thiên-Hành.

Lão thấy Hận-Thiên và Uyển-Thanh bỏ ra đi, trong lòng rất lấy làm hồ thẹn.

Từ trước đến nay Thượng-quan-Tung là một tay cao thủ nổi nhiều danh có hào khí, nhưng giờ đây trước nguy hiểm, lão lại có ý nghĩ tham sống, sợ chết thế nên mất tất cả dũng khí, không dám chống lại Dịch-thiên-Hành, mặc dù lúc ấy võ công của lão cũng cao cường như tự thuở nào nhưng chỉ vì mất tất cả nhuệ khí, mà nhân cách dũng khí của lão ta đã tiêu tán sạch-sành sanh.

Bước ra tới cửa một tay dìu Uyển-Thanh, một tay giơ lên Hận-Thiên phóng ra một chưởng đập mạnh vào cửa... cánh cửa mở hoát, bên ngoài đã thấy bốn tên Đại hán đứng sừng sững tự hồi nào...

Trong tay các tên Đại hán ấy, không có một ai cầm sẵn liên hoàn Độc hoả-pháo.

Nhưng nhìn kỹ dáng điệu bọn họ cũng biết đó đều là những tay có võ công cao cường...

Khi thấy Hận-Thiên mở cửa, bốn tên Đại hán liền quay lại hỏi :

— Các người định đi đâu ?.

Trong lúc cánh cửa vừa mở thì Hận-Thiên, Uyển-Thanh cho đến Thượng quan-Tung, ai ai cũng nghe bên phía toà Đại sảnh có tiếng lửa cháy phừng nghe rất rợn người, vì thế mà Hận-Thiên và Uyển-Thanh phải đứng khượng lại.

Hai người biết rõ, lúc đó là các Liên-hoàn Độc-hoả pháo đang thi nhau phun lửa, vì thế cho nên không hề chú ý đến câu hỏi của mấy tên Đại hán.

Cho đến khi các tên ấy hỏi đến lần thứ hai, Hận-Thiên mới lạnh-lùng đáp :

— Chúng ta muốn đi đâu thì đi đó, đâu cần phải thưa gởi với ai ?

Nghe trả lời như thế, tất cả bốn tên Đại-hán đều cười lạt...

Một tên cười khắc-khắc ?

— Đúng lắm !

Hận-Thiên Nhứt-Ẩn nổi giận hét lớn :

— Dang ra...

Người ấy cười ha-hả :

http://tieulun.hopto.org

— Thần-Chân Nhứt-quân làm Minh chủ trong giới võ-lâm, sắp tất cả các Môn-phái trong thiên-hạ thành ba Môn : Phật, Đạo, Cái và Đông, Nam, Tây-Bắc Tứ-đường, rồi ngoài ra lại còn Tứ đại tổng giám để giám sát tất cả nhân-vật trong tam-môn, Tứ-đường coi có thi hành đúng theo ý của Minh-chủ hay không ? Địa-vị của những người ấy, lại còn hơn cả Tam-môn Tứ-đường...

Hận-Thiên cười lạt :

— Như thế thì các hạ là một Tổng giám đó à ?

Lão Đại hán ấy nhếch mép :

— Bốn người chúng tôi đây là thủ hạ của một Đại Tổng giám, chúng ta phụng lịnh đến đây canh chừng ba người, đợi Dịch Minh-chủ đến đây xử trí, như thế thì hai người không được đi đâu cả !

Hận-Thiên rán dằn cơn giận dữ :

— Như thế thì chúng tôi có thể biết danh tánh của bốn Đại Tổng giám ấy không ?

Đại-hán ấy lắc đầu :

— Không được, đó là chuyện bí mật vì như thế mới dễ đi hành sự trong khi khảo sát nơi nầy nơi nọ.

Hận-Thiên ngẫm nghĩ :

— Chắc có lẽ phen này Dịch-thiên-Hành đang định làm chuyện gì đại sự lắm đây...

Giờ đây, tình hình trước mắt, thì chỉ còn có phe Nam-Hải là có thể đối địch với lão ta mà thôi... thế nên sau khi rời khỏi nơi này chắc có lẽ ta phải đi kết hợp với phe Nam-Hải mới được...

Suy nghĩ hồi lâu, bà mới lạnh lùng bảo :

— Chúng ta có việc cần phải đi các người không nên ngăn trở chúng ta.

Bốn người ấy liếc mắt nhìn nhau một lượt rồi mỗi người bước ngang một bước, dàn thành một hàng ngang. Lập tức tất cả đều thò tay vào bọc rút ra một loại binh khí dị kỳ, ánh sáng chiếu lấp lánh.

Từ gần hơn hai chục năm, mặc dù Hận-Thiên đã ẩn cư kề bên Thượng quan bảo, ít khi đặt chân trên chốn giang hồ, nhưng trước kia, bà là một nhân vật nổi tiếng đã từng đặt chân trên khắp nẻo giang hồ.

Thế nên việc hiểu biết của bà trong giới võ lâm, thật là rộng rãi.

Nhưng giờ đây nhìn loại binh khí cầm trong tay của bốn tên Đại hán ấy bà vẫn không biết đó là loại binh khí gì...

Nhìn thấy ánh sáng lấp lánh, ai cũng đoán được loại khí giới ấy đã rèn bằng loại thép thật tốt, phía ngoài giống như chiếc vòng sắt, có cán dài gần một thước, trên cán lại có lỗ, giống như cán gươm.

Còn vành sắt phía ngoài lại sắc bén, bên trong thì có những răng chơm chởm thật nhọn...

Hận-Thiên hơi lo ngại, bà nghĩ rằng bọn này đã lớn lối như thế, ắt chúng cũng phải có tài nghệ gì đây, hơn nữa Dịch-thiên-Hành cũng có mặt tại đây, nếu bây giờ gây sự thì cũng không ích lợi gì...

Hiện nay Uyển-Thanh đã bị thương, bà phải lo cho nàng, mà dùng sức một để cự với bốn, nếu chẳng tốc chiến tốc quyết, thì cũng khó mà ra khỏi nơi này, đừng nói gì đến việc ra được luôn Thượng quan-bảo...

Hận Thiên nghiêm sắc mặt tính toán dằn đo.

Đại Hán ấy bỗng vung khí giới lên :

— Xin nhị vị trở lại là tốt hơn...

Hận Thiên mỉm cười :

— Quí vị cầm loại binh khí gì lạ thế ?

Vừa nói bà vừa bước tới một bước.

Lúc ấy, dường như bốn tên Đại hán ấy rất hãnh diện với loại binh khí lạ kỳ của mình, thế nên khi nghe Hận Thiên hỏi, tất cả đến giờ lên cao cười ha hả :

— Đây là Phục ma khuyên...

Bọn ấy chỉ lo diệu võ dương oai, mà không hề chú ý đến cử động của Hận Thiên thế nên khi bước tới một bước, bà ta lại lẹ làng vọt tới rồi đẩy Uyển Thanh lọt ra phía sau lưng bốn tên Đại-hán ấy.

Còn bà lúc đó chỉ đứng cách trước mặt họ chừng vài ba thước, bà ta vẫn bình-tĩnh :

— À ra đó gọi là Phục ma...

Mới nói có bao nhiêu lời bà ta lẹ làng dùng tay mặt phát ra thế Hận-Thiên bất ngưng chưởng, thế xoáy vòng tròn...

Đó là thể tuyệt kỹ của Hận Thiên Nhứt Ẩn, chưởng thế vô cùng mãnh liệt, chỉ nghe gió xoáy vù vù, chưởng lực ào tới như sóng vỗ nước tràn, đánh thẳng tới phía trước...

Ngọn chưởng ấy phát ra một cách bất thình lình, làm cho bốn tên Đại-hán không sao đề phòng kịp.

Bỗng nghe tả cả bốn lão đều giận dữ hét to, rồi lật đật thối lui, lúc đó Hận Thiên khẽ chuyển mình vọt tới...

http://tieulun.hopto.org

Nhưng Dịch-thiên-Hành đã chọn kỹ bốn người để canh chừng bọn ba người của Thượng-quan-Tung không phải lão ta dám sơ suất mà chọn kẻ tầm thường, thế nên trong bị bất thình lình bị đánh thối lui để cho Hận Thiên vọt ra ngoài chừng một trượng, chúng lại hét lớn lên rồi ào tới vây phủ lấy bà.

Chúng đã bố trí cho hai đứa chặn phía trước, hai đứa phía sau, nhất tề tấn công một lượt, các thanh Phục-ma khuyên thi nhau bổ tới vùn vụt.

Nếu kể về võ công, thì sức của Hận Thiên có thể dùng một đánh bốn, dù cho tay không cũng có thể đương cự được, nhưng lúc ấy bên mình lại còn có Uyển Thanh, thế nên hơi bận bịu.

Uyển Thanh dựa vào lòng Hận Thiên, lúc đó nàng đã kiệt sức, không thể nào bước thêm được một bước nữa, thế nên Hận Thiên phải luôn luôn chú ý che chở cho nàng.

Vì thế cho nên sau lối mười hiệp giao tranh, Hận Thiên đã thấy có mòi bối rối, trong lúc đó, bọn Đại hán đã sử dụng một loại binh khí quái-dị, mà võ-công cũng rất thần-kỳ, vì thế cho nên sau một lúc giao-tranh, hai cánh tay áo của bà đã bị phục ma khuyên chém tét mất mấy đường dài.

Hận-Thiên biết rõ rằng, nếu tình hình này cứ kéo dài, thế nào cũng phải bị thua, trong lúc bối rối, bà ta nhìn vào phía Thượng-quan-Tung, thì thấy lão ta vẫn dửng-dưng như cuộc giao-tranh bên ngoài không làm cho lão ta chú-ý đến mảy-may nào cả, Hận Thiên biết rằng hiện-giờ lão ta đã bỏa ra người vô dụng, dù cho có kêu gọi cũng chẳng ích gì...

Trong lúc bối-rối đó, Hận Thiên lại phải vội chống đỡ với hai loạt tấn công tới tấp của địch.

Bỗng nhiên, bà ta lại hét lên một tiếng rồi vung tay trái phất mạnh ra phía ngoài,

Lúc ấy bà đang dùng tay trái để đỡ Uyển-Thanh, nên khi phóng tay ra ngoài là bà đã phóng luôn Uyển-Thanh lên cao rồi la lớn :

— Uyển-Thanh chạy cho mau !

Trong khi phóng Uyển-Thanh ra ngoài, thì có hai tên Đại-Hán lại vọt mình theo nàng, trong khi đó Hận-Thiên cũng lẹ làng vọt theo sau.

Trong khi tấn-tới, chỉ trong chớp nhoáng bà đã phóng luôn một lượt trước sau đến bảy ngọn đèn vô cùng độc-hiểm...

Khi nãy, vừa ôm Uyển-Thanh, vừa dùng một tay chống đỡ với bốn tên Hán ấy, mà bà vẫn còn đương-cự nổi hơn mười hiệp, lúc đó bà đã dùng luôn tất cả hai tay tấn-công một lượt, chuyển được thế bại ra thế thắng...

Vì thế cho nên sau loạt tấn công, bốn tên Đại-hán đều phải co mình thối-lui.

Lợi dụng thời cơ ấy, Hận Thiên lại vọt mình tới, bỗng hai tên Đại Hán lẹ-làng lướt theo giơ cao Phục-ma khuyên điểm vào ngực bà.

Trong lúc đó Hận-Thiên đã không tránh né không đánh trả lại mà cứ vẫn tấn-tới.

Trước tình-hình ấy, giả sử như hai ngọn Phục-ma-khuyên vẫn cứ ở yên một chỗ, thì Hận-Thiên vọt tới, thế nào cũng chạm vào lưỡi của hai ngọn khí giới ấy, và tất-nhiên phải bị trọng thương...

Thấy tình-hình lạ-lùng đó, hai tên Đại-hán nọ cũng phải giựt-mình sững-sờ.

Vì thật ra chúng không hiểu tại sao Hận-Thiên lại có hành-động lạ kỳ như thế, trong lúc hai Đại-hán nọ còn đang hoang-mang, thì Hận-Thiên đã vọt tới, chúng lật-đật bổ mạnh Phục ma-khuyên tới, định hạ Hận-Thiên, nào ngờ chỉ nghe bà ta cất tiếng cười khanh-khách, rồi vụt đứng sững lại, và lẹ-làng xoay mình, vọt ra phía sau lưng hai lão Đại hán ấy.

Sự việc đã xảy ra, lẹ như chớp mắt, làm cho hai lão Đại hán ấy giựt mình, rồi nhìn lại thì Hận-Thiên đã biến đâu mất...

Nhưng bọn ấy đều không phải là tay tầm thường, khi thấy Hận Thiên đã biến mất, chúng liền biết tình hình không êm xuôi, chúng vừa toan đỡ phó thì đã bị Hận Thiên ra tay trước.

Tứ phía sau lưng, Hận-Thiên đã dùng thế Nhứt-tiễn song-điêu điểm vào huyệt khúc-trì của hai lão Đại-hán nọ.

Nên biết, huyệt Khúc trì thuộc Kinh Thủ Dương minh, khi bị điểm trúng thì tay bị tê liệt liền, bị tấn công bất ngờ và nhanh như thế, nên hai Đại-Hán nọ không sao tránh kịp... và trong khi đó Hận-Thiên đã lẹ làng lòn ra phía trước mặt hai Đại-Hán nọ, xỉa tay ra chụp liền hai chiếc Phục ma khuyên...

Khi bị đoạt mất khí giới, hai tên Đại-Hán nọ mới hét lên một tiếng kinh hoàng rồi thối lui, trong lúc đó thì hai Đại hán khác đã vọt tới tấn công liên tiếp...

Cầm được hai chiếc Phục mã Khuyên trong tay, khi thế của Hận-Thiên mãnh liệt vô cùng.

Có lẽ vì mạng lịnh của Dịch-thiên-Hành quá nghiêm khắc, thế nên

http://tieulun.hopto.org

mặc dù biết mình không đối đầu nổi với Hận-Thiên, nhưng chúng cũng vẫn nhào tới bám sát lấy đối phương...

Lúc đó Hận-Thiên muốn bỏ chạy nhưng không sao thoát thân được...

★

Về phần Uyển-Thanh, nàng bị Hận-Thiên phóng ra ngoài xa đến hơn cả trượng rớt nhằm một tấm vách tường rồi lăn nhào xuống đất.

Thương thế của nàng đã nặng rồi thế nên sau lần va chạm này, nàng gần hôn mê bất tỉnh.

Té lăn trên mặt đất, nàng thở dốc mấy hơi rồi định thần nhìn kỹ tình hình chung quanh.

Khi ấy vừa lúc Hận-Thiên đã đoạt được hai chiếc Phục ma khuyên và thay đổi luôn được tình thế...

Uyển-Thanh gắng gượng đứng dậy gọi :

— Sư phó ơi !...

Tiếng gọi của nàng rất yếu ớt, về phần Hận-Thiên, bà nghĩ rằng, sau khi đánh lui được bốn tên Đại hán, thì sẽ dẫn Uyển-Thanh thoát ra ngoài, nhưng trong tình hình ấy cũng khó mà rứt ra để thoát thân cho được.

Và bà cũng nhớ lại Dịch thiên-Hành đem thủ hạ đến đây rất nhiều hơn nữa, trong Thượng quan bảo cũng có nội ứng không ít...

Nếu tình hình này cứ kéo dài mãi bọn tiếp ứng của đối phương tới, thì chừng đó cả thầy trò nhứt định là không thể thoát thân được nữa rồi !

Vì nghĩ như thế cho nên khi nghe Uyển-Thanh gọi, bà lật đật bảo :

— Con chạy cho mau đi...

Vừa qua, Hận Thiên đã hy sinh tất cả công lực của mình để lo cứu chữa cho Uyển Thanh, thế nên lòng nàng rất cảm kích, giờ đây nàng không có lòng nào bỏ sư-phụ, mà đi cho đành, thế nên nàng lắc đầu lia lịa :

— Con không đi.

Hận Thiên hối thúc :

— Hừ, ta nào có bị thua đâu ? Con chạy đi rồi ta sẽ theo, mau chạy về phía mật thất chỗ hàng ngày luyện tập võ công lúc trước đó chờ ta. Mau đi.

Uyển Thanh nhìn kỹ thấy quả thật sư-phó mình đang đàn áp hẳn hai tên còn lại, nàng yên lòng gật gật đầu rồi lần lần theo vách bước tới...

Chỉ trong giây lát, nàng đã qua mấy khúc quanh.

★

Thể thức kiến trúc của Thượng quan bảo rất phức tạp, và theo một lối riêng biệt, nếu người nào chưa thông thạo đi loanh quanh một hồi là thế nào cũng bị lạc đường, không trông mong gì ra được.

Từ thuở nhỏ Uyển Thanh lớn lên trong Thượng quan bảo thế nên nàng rất rành đường, nhưng sau khi nàng quanh qua vài đoạn đường là hết nghe được hơi lửa phừng cháy trong tòa Đại sảnh và tiếng vang-dội của cuộc giao tranh giữa Hận-Thiên với mấy tên Đại-hán, vì lúc ấy nàng đã qua cách mấy lớp tường dày,, tiếng vang không sao thấu đến được...

Uyển Thanh cứ lần theo tường thủng thẳng bước tới...

Vừa đi, nàng vừa nghĩ đến những truyện đã xảy ra tại tòa Đại-sảnh, không biết bây giờ đã đến đâu, nhưng lúc đó đầu óc nàng rối tợ tơ vò, cố suy nghĩ, nhưng không sao tìm hiểu nổi...

Điều làm cho nàng đau khổ hơn hết, nghĩ đến như thấy bị gươm đâm vào ruột là việc nàng đâm Nguyên-Bình một gươm làm cho chàng mang trọng thương, mất cả năng lực, đối kháng với Dịch-thiên-Hành.

Nàng cắn răng, cố gắng hết sức để bước tới, chỉ trong giây lát nàng lại qua một khúc quanh.

Qua đoạn đường này là đã cách biệt với tất cả, không còn nghe được tiếng vọng từ xa đưa tới nữa, đôi mắt nàng đỏ hoe, đầy lệ, từ bước, từ bước nàng lần dò đi tới, rồi sau đó nàng đến trước một cánh cửa sắt.

Khung cửa này ăn thông đến tòa mật thất. Bình thời nàng và sư phụ Hận-Thiên thường ở đây để luyện tập võ công... Nhưng lúc ấy Uyển-Thanh không còn đủ sức để xô cánh cửa cho mở ra được...

Nàng đứng dựa bên khung cửa nghỉ giây lát cho khoẻ...

Bỗng nhiên Uyển-Thanh giựt mình kinh ngạc, vì nàng nghe phía bên trong mật thất có tiếng người bàn bạc rì rào...

Vì cánh cửa sắt rất dày, lại nữa nàng đã bị trọng thương lỗ tai lùng bùng, nên không nghe rõ bên trong, có ai bàn bạc những gì...

Trong lúc bối rối nàng liền kề vai hất mạnh cánh cửa « Bình » một một tiếng, cánh cửa sắt mở hoát nhưng vì nàng đã dùng quá sức mình nên phải ngã luôn theo phía cánh cửa mở...

Té lăn xuống đất, nàng thấy tối tăm mày mặt rồi không sao gượng đứng dậy được nữa, nàng chỉ cố gắng ngửng đầu lên nhìn...

— Nhìn xong nàng lại càng giựt mình kinh ngạc, vì trong mật thất lúc đó tất cả bốn năm người, mà tất cả những người ấy nàng đều quen biết : đó là những người của phái Nam-Hải, luôn cả nàng áo-đỏ cũng có mặt !

http://tieulun.hopto.org

Uyển Thanh không ngờ được rằng, nàng áo đỏ, Mai nương, hai lão già và lùn, Vương quán Trung, đã đến đây từ hồi nào !

Nàng lật đật hỏi :

— Qui vị đến đây làm gì ?

Nhưng không một ai đáp lời nàng cả..

Chỉ thấy nàng áo đỏ vẫy tay, rồi Mai nương lật đật bước tới khép cánh cửa sắt lại, Uyển Thanh lấy làm lạ hỏi thêm :

— Qui vị định làm gì ở đây ?

Nhưng tất cả mọi người không một ai thèm để ý đến nàng.

Bỗng nghe nàng áo đỏ bảo :

— Đại sư huynh, người có đoán chắc rằng bức lụa đồ này đã vẽ ra lúc kiến trúc Thượng-quan bảo chăng ?

Vương quán-Trung cung kính gật đầu :

— Đúng như thế !

Nàng áo-đỏ bỗng thở ra, lấy tay chống cằm lặng-thinh.

Uyển-Thanh thấy tình-hình lạ-lùng ấy, nàng rất ngạc-nhiên không sao hiểu được.

Nàng nhìn kỹ, thấy trên chiếc bàn có trải tấm họa đồ bằng lụa trắng, mà màu lụa đã ngả ra màu vàng, có lẽ vì để rất lâu rồi...

Trên vuông lụa trắng ấy có vẽ rất nhiều lằn chỉ chít qua lại.

Tai nghe Mai-Nương hỏi :

— Tiểu thơ ơi, sự việc đã xảy ra như thế, tiểu thơ chưa quyết định gì được hay sao ?

Nàng áo đỏ thở dài, rồi buồn rầu đáp :

— Mai nương hãy lại đây...

Mai nương đang đứng bên cạnh nàng, bà bước tới một bước sát bên nàng áo đỏ, nàng vội ngả nghiêng vào lòng bà.

Mai nương giơ tay khẽ vuốt mớ tóc óng ả của nàng, vuốt ve săn sóc nàng như một đứa con gái nhỏ...

Lát sau, nàng lại bảo :

— Mai nương ơi ! Con nghĩ rằng cũng nên cho tên bạc tình ấy bị chết thiêu vì Liên-hoàn độc hỏa pháo của Dịch thiên Hành...

Mai nương lật đật hỏi :

— Như thế tiểu thơ có hối hận về sau này không ?

Uyển-Thanh nghe hai người bàn bạc, mặc dù nàng chưa biết rõ tình hình ra sao, nhưng nàng cũng đã đoán được một vài phần, nên nàng liền xen vào :

— Qui-vị đang bàn luận chi đó ?

Vừa nói, nàng vừa cố-gắng đứng dậy.

Nhưng vì lúc ấy cơ thể nàng quá suy nhược, thế nên lóp ngóp gượng mãi mà không sao đứng lên được.

Lúc đó tất cả những người trong phái Nam-Hải, không một ai thèm liếc mắt nhìn nàng, chớ đừng nói chi đến việc bước tới đỡ giùm nàng.

Nàng áo đỏ thở dài :

— Tôi cũng e sau này sẽ hối hận, nhưng Mai-nương ơi ! Nếu tôi cứu người ấy, thì cũng biết đâu tôi lại sẽ hối-hận ?

Mai-nương nghe nàng nói như thế bà ta rất ngạc-nhiên.

Bà cũng thở ra :

— Tiểu thơ ơi, nếu cứu chàng ấy ra, sau này tiểu thơ có hối hận hay không thì tôi chưa biết, tiểu thơ là người thông, minh, lỗi-lạc, nhứt định là phải đoán trước được việc ấy rồi...

Nàng áo đỏ mỉm cười chua chát :

— Tôi đã từng tự-phụ thông-minh hơn người, nhưng giờ đây, bị tâm tình khốn đốn cho nên đã biến thành một người tối tăm hơn tất cả những người tối tăm khác.

Vì không một ai ngó ngàng đến nàng, lòng Uyển Thanh thấy hơi bực dọc, nhưng khi nghe nàng áo đỏ nói như thế, lòng nàng thấy tình cảnh của mình hiện nay cũng không khác mấy.

Mà thật vậy, nếu càng thông minh đến đâu, mà đã bị tình vướng vít rồi thì lại càng hóa ra người tối tăm hơn ai hết.

Nghĩ đến đây bất giác nàng thở dài.

Nàng áo đỏ khẽ liếc mắt nhìn Uyển Thanh rồi bỗng ngừng đầu lên giơ tay chỉ :

— Đại sư huynh ơi ! Theo trong họa đồ phải phía trên gian phòng này là tòa Đại sảnh không ?

Vương quán Trung gật đầu :

— Đúng như vậy...

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI

Thoát khỏi trận liên-hoàn Độc-hỏa-pháo, Nguyên-Bình lại gặp oan gia.

Nàng áo đỏ giơ tay chỉ trên tấm lụa họa đồ hỏi :

— Phải trên nóc phòng này có một khung cửa bí-mật không ?

Vương-quán-Trung gật đầu :

— Đúng như thế, trên bức họa đồ có ghi rõ, khung cửa ấy rộng chừng ba bốn thước, nằm ngang chính giữa Tòa Đại-Sảnh, bây giờ Từ công-tử và nội bọn đang bị khốn trong vòng lửa, nếu họ tụ lại chính giữa để tránh thì mở khung cửa này, thì tất nhiên tất cả đều lọt xuống đây, rồi ta cho đóng kín cửa lại thì nhứt định là Dịch-thiên-Hành tưởng bọn Từ công-tử đã bị hại rồi !

Bây giờ thì Uyển-Thanh đã nghe rõ phe Nam-Hải đang bàn-bạc về chuyện cứu Nguyên-Bình, và có thể nàng áo đỏ sẽ cứu được họ Từ.

Nhưng khi biết Nguyên-Bình và nội-bọn đang bị khốn trong Liên-hoàn độc hỏa pháo, mà bọn này còn đang bàn tới bàn lui về khung cửa bí mật nàng cười thầm trong bụng và cho bọn họ đang bàn những chuyện vu-vơ...

Vì thật ra, từ nhỏ đến lớn Uyển-Thanh đã sống trong Thượng-quan bảo này, nhưng nàng không hề nghe nói phía trên tòa mật thất này là Đại sảnh mà cũng không hề biết có khung cửa ấy...

Không nhịn được, nàng nhếch mép cười :

— Bộ mấy người chiêm bao hay sao ?

Nàng áo đỏ chỉ quay lại nhìn nàng nhưng vẫn không nói một lời nào.

Sau khi liếc mắt nhìn Uyển Thanh, nàng áo đỏ quay lại hỏi :

— Đại sư huynh có biết chốt cơ quan mở khung cửa ấy nằm ở đâu không ?

Vương-quán-Trung gật đầu :

— Trong họa đồ có ghi, bắt đầu từ cửa đó vào đúng bảy thước tám phân thì dở viên gạch vuông dưới nền lên, dưới viên gạch ấy có chốt cơ quan đó...

Nàng áo đỏ lại bảo tiếp :

— Sư huynh tìm thử coi...

Uyển-Thanh đứng kế bên, thấy mọi người không ai đếm xỉa gì đến mình cả, mà lại cứ nghĩ rằng một mình bọn họ cũng đủ sức cứu Nguyên-Bình, nàng vừa tức, mà cũng vừa cười bọn Nam-Hải.

Thực ra, nàng là đứa con gái cưng của Thượng-quan-bảo này đâu có lẽ nàng lại không biết những bí mật của nhà nàng bằng bọn người Nam-Hải từ ngoài mới đến ?

Vì thế nàng chua chát :

— Cô áo đỏ ơi, cô đừng làm chuyện mộng mị như thế !

Lúc đó Vương-quán-Trung đã bước ra phía ngoài cửa được mấy bước.

Nhưng khi nghe Uyển Thanh nói như thế, nàng áo đỏ lại khoát tay lia lịa...

Tuy Vương-quán-Trung là đại đệ tử của phái Nam-Hải, nhưng đối với sư muội lão rất cung kính và luôn luôn tuân lịnh, thế nên khi thấy nàng áo đỏ khoát tay, lão liền đứng khựng lại...

Nàng áo đỏ lại hỏi :

— Thượng quan cô nương có chỉ dạy điều gì không ?

Uyển-Thanh đáp :

— Không dám gọi là chỉ dạy, nhưng tôi có thể nói trong Thượng-quan bảo này, không hề có cọn đường bí-mật nào, và giả sử như Dịch-thiên-Hành đã phóng độc hỏa thì Từ-Nguyên-Bình...

Nói đến đây đường như Uyển-Thanh bị đau đớn đến cực-độ nên nàng không sao nói tiếp được nữa...

Nàng áo đỏ cười lạt :

— Thượng-quan cô-nương ơi : Thượng-quan-bảo đã kiến-tạo có trên một trăm năm nay, nếu có bí mật gì chỉ e linh tôn cũng còn chưa hiểu hết được !

Uyển-Thanh nghe nói trong lòng có hơi giận...

Nàng nhếch mép :

— Hừ bộ ta không nghĩ đến việc cứu Nguyên-Bình à ?

Nàng áo đỏ có ý giận :

— Như thế xin phiền cô nên ít nói lại một chút, vì như thế sẽ làm mất thì giờ, biết đâu Từ công-tử sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn...

Uyển-Thanh hừ một tiếng rồi ngẫm nghĩ :

— Như thế thì cũng không lạ gì có người gọi cô ta là con Nam-Hải yêu nữ, bây giờ xem hành động của y thật là vô cùng quái dị, bây giờ nghe qua lời nói của nàng ta chắc có lẽ sau khi Nguyên-Bình bị trọng-thương, lại còn có thể chống với Liên hoàn-Độc hỏa-pháo, giờ đây mình đã kiệt sức rồi, cũng nên để cho nàng ta tính coi như thế nào.

Vì nghĩ như thế cho nên Uyển-Thanh lặng thinh.

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo đỏ liền giơ tay ra hiệu, đương từ ngoài cửa Vương quán-Trung vừa bước tới vừa đếm lầm-bầm :

— Một thước...hai thước... ba thước...

Đếm đủ bảy thước, họ Vương liền đứng sững lại.

Sau đó, họ Vương liền cúi vuống, lầm-bầm ước lượng thêm tám tấc, rồi ngửng đầu lên :

— Sư muội, có lẽ là phiến đá này !

Nàng áo đỏ bảo :

— Dở lên thử coi...

Lúc đó Uyển-Thanh tức cười thầm trong bụng.

Bỗng thấy Quán-Trung xỉa bàn tay mặt xuống kẽ gạch, nạy lên nghe một tiếng rắc...

Bất giác Uyển-Thanh buột miệng khen :

— Chỉ lực thật là vô song...

Vương quán-Trung mỉm cười :

— Nghề mọn, có gì mà tiểu thơ phải khen quá đáng như thế !

Vừa nói Vương quán-Trung liền ra sức nạy mạnh viên đá lên, viên đá vuông đến mấy tấc từ từ nổi lên trên mặt sàn gạch, mọi người đều cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Bỗng Uyển-Thanh « á » lên một tiếng kinh ngạc.

Số là phía dưới viên đá xanh ấy, quả nhiên có một vật bằng sắt hình tròn, rõ ràng đó là một cái chốt dùng để di chuyển điều khiển cơ quan rồi.

Uyển-Thanh không ngờ chính trong gia trang của mình lại có một chuyện lạ mà chính mình chưa được biết...

Vương quán-Trung giơ tay định nắm chiếc chốt sắt, nhưng nàng áo đỏ đã khoát tay :

— Chậm chậm một chút Đại sư huynh...

Thấy chốt cơ quan đã xuất hiện, Mai nương rất mừng, nhưng khi nghe nàng áo đỏ ngăn Quán-Trung, bà biến sắc mặt, lật đật hỏi :

— Tiểu thư ơi ! tuy trong cơ thể của Từ công tử có khi âm hàn thật mạnh có thể chống với tất cả ngọn lửa dù nóng rát đến đâu, nhưng sợ e nếu kéo dài thời gian, không chịu đựng nổi.

Nàng áo đỏ thở dài, chớp chớp đôi mắt :

— Mai nương ơi ! Có đến bây giờ tôi cũng chưa quyết định được phải cứu con người ấy hay không...

Mai nương lật đật tiếp :

— Tiểu thơ ơi ! Nếu tiểu thơ không cứu chàng ấy, sau này sẽ hối hận.

Nàng áo đỏ lộ vẻ buồn rầu, đau khổ vô hạn :

— Chưa ắt đã như thế. phụ thân con đã vận dụng công lực tuyệt đỉnh, dẫn khí Âm hàn vạn năm đem vào cơ thể y, kéo dài được mạng sống cho y, rồi cũng đến kết quả là càng làm cho con buồn thêm mà thôi.

Mai nương nghe nói chỉ lắc đầu thở ra mãi, còn bọn Vương-quán-Trung vẫn đứng im phăng phắc.

Đứng kế bên, Uyển-Thanh nghe nàng áo đỏ do dự như thế, tim nàng hồi hộp vô cùng, vì nàng biết rõ, Nguyên-Bình có thể chịu đựng được Liên hoàn Độc hoả pháo của Dịch-thiên-Hành, giờ đây chỉ có việc ấn chốt cơ quan là có thể cứu chàng được một cách dễ dàng. Nhưng có cứu được hay không là chỉ do quyết định của nàng áo đỏ mà thôi...

Sau khi bị Uyển-Thanh đâm trúng một gươm, rồi sau đó lại bị liên-hoàn Độc-hỏa-pháo của Dịch-thiên-Hành, nàng nghĩ rằng chàng không thể nào thoát chết được, thế nên lòng nàng thấy đau khổ và nguội lạnh như tro tàn.

Lòng nàng đã quyết định, nếu lần này thoát được ra khỏi Thượng-quan-bảo thì thế nào Uyển-Thanh cũng cắt tóc đi tu, không còn lưu luyến gì với việc hồng trần nữa... Nàng sẽ kéo lê-thê kiếp sống thừa bên ngọn đèn xanh dưới chân tượng Phật...

Giờ đây khi nghe tin Nguyên-Bình còn có cơ cứu được, lòng nàng mừng rỡ chứa chan hi-vọng, thế nào nàng gượng bước tới rồi giơ tay chụp lấy chốt sắt...

Nhưng tay Uyển-Thanh vừa mới đụng chiếc chốt tròn, thì đã nghe nàng áo đỏ hét lớn :

— Có buông tay ra không ?

Nhưng trong lúc nàng áo đỏ la lớn, Vương-quán-Trung chưa biết xử trí như thế nào, thì Uyển-Thanh đã cắn răng ấn mạnh vào chốt sắt ấy...

Bỗng nghe « rắc » một tiếng, chốt sắt tròn sụt xuống cả tấc...

Cũng trong lúc đó, từ trên trần nhà vang lên lách-cách mấy tiếng.

Mọi người đều lật đật ngước mắt nhìn lên, bỗng thấy trên trần hiện ra một khung cửa lớn, và tiếp theo sau, khói đen mù mịt, hơi nóng phừng phừng từ khung cửa ấy tràn vào phòng làm cho mọi người đều thấy khó chịu...

http://tieulun.hopto.org

Và cũng từ trên trần nhà, trong đám khói mù-mịt, có mấy bóng người rớt xuống.

Tất cả sự việc ấy chỉ xảy ra trong chớp mắt, và lại nghe thêm lách-cách mấy tiếng, khung cửa trên trần nhà đã tự động đóng lại tự hồi nào.

Hơi khói khó chịu tràn vào phòng làm cho mọi người đều ngộp thở, Uyển-Thanh sặc luôn một hơi dài, còn nàng áo đỏ lấy tay che mắt mũi bảo lớn :

— Mở cửa cái ra, và Đại sư huynh hãy dùng chưởng lực đẩy khói ra ngoài cho mau.

Hai lão gù và lùn cúi đầu vâng dạ rồi lẹ làng bước tới mở rộng cánh cửa cái, từ trong phòng khói đen thoát lần-lần ra ngoài.

Tiếp theo sau, Vương quán-Trung phóng thêm mấy ngọn chưởng-phong đẩy mạnh luôn khói ra ngoài...

Sau đó, không khí trong tòa mật thất sáng lại lần lần, và hai lão gù, lùn liền khép cánh cửa cái lại.

Lúc đó tất cả mọi người đều quay lại nhìn bốn người khách mới đến.

Chỉ thấy bọn người ấy râu tóc lông mày đều bị cháy sém, mặt mũi tèm lem, không trông rõ hình dáng ai là ai, nhưng chỉ có thể nhận được đó là hai người đàn ông và hai người đàn bà mà thôi.

Vừa rớt xuống đất, tất cả bốn người ấy đều nằm co quắp, dính sát vào nhau, không động đậy, chưa biết rõ sống hay chết...

Hai lão gù và lùn lật đật bước tới cúi xuống nhìn và lấy tay áo chùi mặt cho tất cả bốn người, và giơ tay tên mũi thử...

Hai lão lộ sắc mừng bảo :

— Tiểu thơ ơi ! Bốn người đều còn sống !

Lúc đó tất cả mọi người đều quay lại nhìn bốn người khách lạ, nhưng chỉ riêng mình nàng áo đỏ, nàng quay lưng lại, ngửng mặt nhìn lên trần nhà không nói lấy một lời nào...

Nhưng trong lúc đó thì Uyển-Thanh đã nhận ra rõ ràng, bốn người ấy chẳng phải ai đâu xa lạ, mà đó là Từ-nguyên-Bình, Thần cái Tông-Đào và hai chị em họ Đinh, lúc đó bốn người tuy đã hôn mê bất tỉnh, nhưng họ đều nắm chặt nhau.

Hai lão gù và lùn thấy nàng áo đỏ day mặt sang chỗ khác nên hỏi :

— Tiểu thơ ơi ! họ đều còn sống, mà nắm tay chặt cứng, chắc có lẽ Nguyên-Bình đã truyền khí âm hàn cho mọi người, thế nên họ mới còn sống.

Chỉ nghe nàng áo đỏ lạnh lùng đáp :

— Tôi biết..

Mai nương lật đật nói tiếp :

— Tiểu thơ ơi, Từ công tử chưa chết, tiểu thơ nên mừng là phải hơn...

Nàng áo đỏ mỉm cười chua chát :

— Mai nương ơi ! Hạ thủ giết người ấy cho rồi đi...

Dường như Mai-nương cũng đã đoán trước ý của nàng áo đỏ thế nên khi nghe nàng bảo như thế, bà ta vẫn dửng dưng như thường trong lúc đó thì Uyển-Thanh giựt mình kinh ngạc...

Nàng gắng gượng loạng choạng bước tới gần bên Nguyên-Bình la lớn :

— Ai định giết người này thì ta liều sống chết...

Nhưng chỉ nói được có mấy lời, bỗng nhiên nàng lặng thinh...

Nguyên do là vì nàng vừa nói đến đó bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh từ bên cơ thể Nguyên-Bình truyền sang làm cho nàng lạnh buốt cả tay chân run lên cầm cập, thế nên nàng không nói tiếp thêm được lời gì cả...

Bỗng nghe Mai-nương trầm giọng :

— Tiểu thơ đã suy nghĩ chín chắn chưa ?

Bỗng nghe nàng áo đỏ khóc rấm rức :

— Mai nương ơi ! chớ thôi thúc con...

Mai-nương thở dài :

— Như thế thì phải mau cứu chàng ấy đi...

Nàng áo đỏ vụt quay lại, Uyển-Thanh cũng loạng choạng bước rời ra khỏi Nguyên-Bình...

Bỗng nghe chàng rên lên mấy tiếng, Uyển-Thanh rất mừng :

— Từ công tử...Từ công tử, người có việc gì không ?

✱

Trước đây, lúc còn ở trong toà Đại-sảnh, khi thấy Dịch thiên-Hành sắp đem liên-hoàn Độc-hỏa-pháo ra xử-dụng, Đinh-Linh đã có ý-nghĩa rằng thế nào bọn bốn người cũng có lối thoát.

Là vì chàng nhớ lại trước đây Nguyên-Bình đã có lần thuật lại chuyện chính chàng bị Dịch-thiên Hành nhốt vào một gian phòng bốn vách tường toàn bằng sắt, bên ngoài dùng lửa đốt, nhưng kết quả chàng vẫn không sao, đó là nhờ khí Âm hàn trong người chàng đã chống cự lại, bây giờ nếu tất cả ba người, dựa vào sức âm-hàn ấy thì cũng có thể chống lại với lửa.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng có điều Đinh-Linh còn nghi-ngờ, là nàng chưa liệu rõ, sau khi bị thương, sức đã kiệt, không biết Nguyên-Bình còn có thể vận-dụng được khí âm-hàn ấy không ?

Nhưng sự thật thì, nếu Nguyên-Bình không bị thương thì thế tất cả đều nào bị chết vì liên-hoàn Độc-hỏa pháo.

Chỉ vì chàng bị thọ thương, thế nên khi âm hàn ấy bị rối loạn, như trăm ngựa mất giây cương lồng lộn chạy vọt khắp nơi rồi gặp dịp là truyền ra ngoài.

Nếu hàn khí ấy tiết tất cả ra ngoài thì cơ thể của Nguyên-Bình cũng giống y như lúc chàng chưa được Nam-Hải kỳ tầu truyền khí Âm hàn sàng, như thế thì chàng cũng tránh khỏi cái chết.

Nhưng trong lúc khí Âm hàn trong cơ thể chàng tán loạn như thế thì Dịch-thiên-Hành lại sử dụng Liên hoàn Độc hoả pháo tấn công, hơn mấy mươi luồng lửa xanh lè nhe nanh múa vút vọt tới như những con quái long, và cũng nhờ những làn lửa ấy đã chặn lại được khí Âm hàn trong người của Nguyên-Bình, không cho tiết hết ra ngoài.

Bị vây giữa mấy mươi Liên hoàn Độc hoả pháo, bọn Nguyên-Bình như bị bỏ trong lò lửa đang cháy phừng phừng, bốn bên đều là lửa nóng rực, một sức nóng lạ lùng không sao chịu nổi, nhưng cũng nhờ khí Âm hàn trong người của Nguyên-Bình quá mạnh nên chặt bớt được sức lửa rất nhiều.

Qua làn lửa đỏ, lúc đó tất cả bốn người không sao nhìn thấy được tình hình bên ngoài ra sao cả, và lẽ dĩ nhiên, Dịch-thiên-Hành cũng không thấy được bọn Nguyên-Bình, nhưng khi thấy hỏa đã bao phủ tất cả bốn người, cháy phừng phừng dữ dội, lão rất vui mừng.

Lão nhứt định phen nầy thế nào tất cả bốn người đều cũng phải bị cháy thành tro-bụi.

Vì có ý chiếm ngôi Minh-chủ trong giới võ-lâm, thế nên Dịch thiên Hành muốn trừ bớt những tay cao-thủ có ý đối-địch với mình, trừ được càng nhiều càng tốt, nhứt là lão chú ý nhứt nhóm Nhứt cung, Nhị cốc và Tam-bảo.

Nhưng Dịch thiên-Hành cũng biết rõ Nhứt cung, Nhị cốc và Tam-bảo sống rất rời-rạc nhau, thế nên cấu kết với Bắc-Hải viên tiên và sử dụng Liên-Hoàn Độc hỏa pháo thì có thể trừ được nhóm nầy rồi sau đó là đến Thiếu-lâm-tự.

Nhưng về phần Thiếu-lâm-tự, Dịch-thiên-Hành không lo cho lắm, bởi vì Ngươn-Thông Đại-sư đã thành người phản nghịch trong môn phái, trong chùa như một bầy rồng không có chủ, thì dễ dàng cho bọn tà hải kẻ xen vào...

Ngoài ra Thiếu-lâm-tự, Dịch-thiên-Hành lo ngại nhứt là phe Nam Hải.

Nhưng Dịch-thiên-Hành cũng biết thêm một điều quan trọng nữa là trước đây Nam-Hải Kỳ-tầu và Bắc-Hải Viên-tiên có giao kết nhau không bao giờ động thủ để tránh đôi bên cùng bị thiệt hại trong cuộc giao tranh...

Sở dĩ Dịch-thiên-Hành kết giao với Bắc hải Viên-Tiên là cũng có dụng ý muốn dùng Viên Tiên để chế ngự phái Nam-Hải.

Tính ra ngoài Nhứt cung, Nhị cốc và Tam bảo, Thiếu lâm Tự, phái Nam Hải ra, thì không còn kẻ địch nào đáng lo ngại nữa...

Nhưng trong mấy năm gần đây lại có Từ-nguyên-Bình xuất hiện được giới võ lâm xưng tặng là thiên hạ đệ nhứt kỳ nam tử...

Chẳng những ta đối lão có một mối huyết cừu sâu tợ biển mà võ công mà chàng cũng lại đạt đến mức siêu phàm.

Nhưng điều làm cho Dịch-Thiên-Hành lo ngại hơn hết là sự quan hệ mật thiết giữa Nguyên-Bình và phe Nam-Hải, ngày nào mà Nguyên Bình còn sống thì riêng bản thân của chàng cũng đã là một uy hiếp lớn cho lão ta, lại nữa chàng sẽ thuyết phục Nam-Hải kỳ tầu, thì chừng ấy lão sẽ có thêm một tay kình địch rất đáng sợ...

Vì thế cho nên, khi thấy hai mươi bốn chiếc liên hoàn Độc hoả pháo đã trổ thần uy, ngọn lửa phun ra phừng phừng bao trùm cả bọn bốn người của nhóm Nguyên-Bình, lòng lão ta mừng rất lớn...

Nhưng lão nào có ngờ, sự việc đã xảy ra ngoài ý dự liệu của lão...

*

Sự thật, trước đây, cái chết của nàng áo đỏ chỉ là giả mà thôi, đó là một mưu kế dùng để dẫn dụ Nguyên-Bình vào ngôi cổ mộ để sống chung với nàng cho đến trọn kiếp.

Nhưng cũng may nhờ bọn Tông-Đào đến kịp thời nên mưu ấy không thành tựu được...

Đến lúc Nguyên-Bình rời khỏi ngôi cổ mộ, thì phe Nam-Hải liền cho người theo dõi, nhưng trong nhóm Nguyên-Bình không một ai hai hay biết.

Lúc bọn Nguyên-Bình đến Thượng quan-bảo, thì bọn Vương quán Trung, Mai-nương, lưỡi lão gù, lùn và nàng áo đỏ đã lần mò theo phía sau, còn cách Thượng quan-bảo chừng vài trăm dặm, phe Nam-Hải đã biết rõ mục đích của nhóm Nguyên-Bình là đến Thượng quan-Bảo rồi Vương-quán-Trung vụt sực nhớ lại một người bạn thân có giữ bức họa đồ kiến trúc Thượng quan-bảo lúc trước nên lật đật phi ngựa đến mượn.

http://tieulun.hopto.org

Căn cứ theo bức họa đồ ấy, phe Nam-Hải đã độn nhập Thượng quan-bảo bằng một con đường hầm bí mật rồi đến gian mật thất ấy...

Gặp lúc Nguyên-Bình đang bị Liên hoàn Độc hỏa pháo vây khốn, nên tất cả năm người mới bàn bạc tìm cách cứu Nguyên-Bình...

Lúc ấy Dịch-thiên-Hành nào có ngờ được rằng, trong lúc lão ta không chế được Thượng quan-bảo, bắt ép bảo chủ Thượng-quan-Tung cam tâm nhận chức Đường chủ Bắc địa đường, còn bọn Từ Nguyên-Bình đã bị vùi trong đám lửa đỏ của Liên hoàn Độc hoả pháo, thì trong lúc ấy, ở một nơi mật thất của Thượng quan-bảo lại có mặt kẻ thù địch của mình, mà nhóm thù địch ấy lại là phe Nam-Hải, đang lo ngại hơn hết.

Bị lửa của Liên hoàn Độc hoả pháo bao phủ, mặc dù nhờ khí Âm hàn trong người rất mạnh, có thể ngăn chặn được sức nóng, nhưng chỉ chịu đựng trong giây lát tất cả bốn người trong nhóm của Nguyên-Bình đều bị ngộp, sức nóng gần hôn mê bất tỉnh, nhưng mọi người đều cố gắng chịu đựng không để cho bị té ngã lăn...

Lúc Uyển-Thanh nhận chốt cơ-quan, khung cửa bí mật mở ra làm tất cả bốn người của Nguyên-Bình đều lọt vào hầm bí-mật.

Đã đến lúc gần kiệt sức, nên khi rơi vào mật-thất là tất cả đều hôn-mê bất tỉnh luôn, sự việc gì đã xảy ra xung quanh, không một ai nhận được cả...

Cho đến lúc Uyển-Thanh loạng-choạng bước ra rời khỏi Nguyên-Bình, thì chàng cũng vừa sực tỉnh dậy, và khi Uyển-Thanh la lớn lên một tiếng, Tông Đào và chị em bọn Đinh cũng lần lượt tỉnh dậy...

Tất cả bốn người đều ngồi thẳng dậy liếc mắt nhìn chung quanh một lượt, và trên mặt mọi người, ai ai cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Vì không một ai nghĩ rằng, trong lúc đó những người trong phái Nam Hải lại xuất hiện một cách bất thình lình như thế.

Nhứt là Nguyên-Bình; khi chàng nhìn thấy nàng áo đỏ chàng há hốc mồm thật to rồi lẩm bẩm :

— Nàng... nàng... À ra chính nàng đã bày kế để lừa gạt ta !

Rõ ràng là nguyên-Bình đã biết nàng áo đỏ giả đò chết.

Nàng áo đỏ vẫn không biện bác gì, nàng chỉ thở ra cúi đầu không nói lấy một lời còn Mai-nương trầm giọng bảo :

— Từ công-tử. . Hừ, nếu chúng tôi không đến cứu thì có lẽ bây giờ công tử đã thành than rồi...

Đinh-Phượng hừ một tiếng :

— Thôi đi...

Mai-nương tức giận, vội vung gậy trúc một tiếng nhắm ngay huyệt Kiên-tỉnh của Đinh-Phượng mà điểm.

Lúc đó Đinh-Phượng mới vừa tỉnh lại, Mai nương lại xuất-thủ một cách chớp-nhoáng, nhứt-định nàng không sao tránh kịp...

Trong lúc đó, bỗng nghe nàng áo đỏ ngăn :

— Thôi, chớ động thủ làm gì ?

Mai-nương không dám trái lịnh, lúc đó chiếc gậy trúc vừa kề phớt bên áo của Đinh-Phượng, bà liền lập tức thu-hồi lại...

Chỉ nghe nàng áo đỏ thở dài :

— Nàng ấy nói rất đúng. có phải chúng ta cứu bọn họ đâu ?

Mai-nương hơi ngạc-nhiên :

— Tiểu-thơ . . sao tiểu-thơ lại nói như thế ?

Nàng áo đỏ buồn rầu, nhưng gượng cười :

— Chính cô Uyển-Thanh nhận chốt cơ-quan chớ có nào phải chúng ta đâu, thế thì chính cô Uyển-Thanh cứu bọn họ mới phải.

Nguyên-do là vì khi hai chị em họ Đinh thấy có mặt Uyển-Thanh, hai nàng đều tức giận, nhưng khi nghe nàng áo đỏ nói như thế, hai chị em họ Đinh mới có cảm tình với Uyển-Thanh.

Hai nàng đều gật-gật :

— À, ra là có Uyển-Thanh..

Uyển-Thanh nghe nói sượng-sùng, chẳng biết phải ăn làm sao, nói làm sao, là vì trong chuyện ấy, nàng chỉ làm có mỗi một việc là nhận chốt cơ-quan mà thôi, mà giờ đây, nàng áo đỏ lại đem tất cả công-lao trao cho nàng, như thế không phải cố ý tốt gì, bởi vì nếu Nguyên-Bình có xảy ra chuyện gì xung đột với phe Nam-Hải sau này, thì chỉ tại Uyển-Thanh mà thôi...

Vì nghĩ như thế cho nên Uyển-Thanh thấy vô cùng bối-rối, chưa biết phải ăn nói làm sao cho ổn.

Lúc ấy bỗng nghe Mai-nương hừ lên một tiếng rồi bảo :

— Được lắm, để ta xem coi quí vị có bản lãnh gì ra khỏi Thượng-quan-Bảo này !

Tông-Đào nghe nói như thế trong lòng hơi giựt mình lo ngại vì lão biết rõ rằng tuy bọn mình đã thoát khỏi Liên hoàn Độc-hỏa-pháo nhưng hiện nay vẫn còn ở Thượng-quan-Bảo, mà Thượng quan-Bảo đã bị Dịch-thiên-Hành khống chế rồi.

http://tieulun.hopto.org

Bây giờ nếu có muốn thoát khỏi nơi nà, chỉ có cách đánh nhau với Dịch thiên-Hành một trận long trời lở đất mà thôi.

Mà xét cho kỹ, hiện nay Nguyên-Bình đã bị trọng thương, lực lượng chủ yếu đã mất rồi thì Dịch-thiên-Hành bao vây chặt chẽ lần nữa rồi lại dùng liên-hoàn độc hỏa pháo lần nữa, thì không làm sao thoát khỏi được nữa...

Nghe giọng nói của Mai-Nương dường như phe Nam-Hải đã có một khả năng gì, giờ đây không nên gây rối họ, thì mới có cơ thoát được vì nghĩ như thế cho nên lão ta vừa đỡ Nguyên-Bình vừa rỉ vào tai chàng :

— Từ huynh ơi ! Trong hoàn cảnh nầy phải bình tĩnh, tránh mọi sự xung đột nhé !

Vừa qua, trong khi khí âm hàn trong người chạy tán loạn chân khí của Nguyên-Bình cũng nhờ đó mà vận chuyển theo, thương thế cũng nhờ đó mà giảm bớt được đôi phần, thế nên chàng hơi tỉnh lại, khi nghe Tông-Đào nói như thế, chàng liền hiểu ý ngay...

Nhưng suy nghĩ hồi lâu, chàng lại nói :

— Nếu bảo tôi khẩn cầu họ, thì thật là khó quá...

Nàng áo đỏ bỗng cười một hơi dài :

— Nếu có khẩn cầu, cũng chưa chắc là tôi đã vui lòng đồng ý...

Vốn tánh cang cường ; Nguyên-Bình hơi giận đáp :

— Nhưng ai cần nàng đến đây ?

Ý của Tông-Đào là muốn Nguyên-Bình làm lành với nàng áo đỏ, thì tất cả mới có thể rời khỏi nơi nguy hiểm này, và như thế sẽ tạo được hòa khí với phái Nam-Hải để chống với Dịch-thiên-Hành, đó là điều tốt hơn hết.

Nhưng nếu không được hòa khí lâu dài thì ít ra cũng phải tìm cách ra cho khỏi Thượng quan-bảo...

Nào ngờ tánh của Nguyên-Bình và nàng áo đỏ đều cang cường, chỉ mới đáp qua đáp lại một vài câu, mà đã sanh ra xung đột, thế nên Tông-Đào thở ra rồi lắc đầu :

— Thật là oan gia, lại gặp oan gia...

Nguyên-Bình lại hừ một tiếng :

— Xin quí vị trong phái Nam-Hải hãy nghe cho rõ đây : Nếu quí vị đã có bản lãnh rời khỏi nơi này thì xin cứ tiện, Nguyên-Bình này không dám thọ ơn của quí vị đâu !

Nghe Nguyên-Bình nói như thế, hai lão gù và lùn, Vương-quán-Trung Mai nương, mặt người nào cũng đều lộ sắc giận.

Từ ngàn dặm, họ đã theo Nguyên-Bình đến đây cũng có ý hộ trợ cho chàng, lại nhờ Vương-quán-Trung tìm được bức địa đồ, mới có thể cứu được chàng, nhưng giờ đây thái độ của chàng ta lại như thế, nên ai cũng thấy bực.

Vương-quán-Trung bỗng cười lạt :

— Lời nói của Từ tiểu hiệp cũng có hơi khoa trương lắm đó...

Nguyên-Bình hừ một tiếng :

— Từ mỗ này hễ nói một là một, hai là hai, giờ đây nếu tôi không chịu thọ ơn của quí vị thì tự hậu tôi cũng sẽ không thọ ơn luôn...

Tông-Đào thấy rõ tình hình của Nguyên-Bình càng lúc càng muốn quyết tuyệt với phái Nam-Hải... Lão muốn tìm cách ngăn chàng, nhưng chàng đã nói lỡ rồi còn biết làm sao được nữa !

Nghe Nguyên-Bình nói những câu quyết liệt như thế, chẳng những người trong phe Nam-Hải đều biến sắc mặt, mà cho đến Tông-Đào và hai chị em, họ Đinh cũng đều giựt mình lo lắng.

Chỉ riêng có mình Uyển-Thanh, nàng sung-sướng đến lặng người khi nghe Nguyên-Bình thốt ra những lời quyết liệt như thế, nàng không sao nín nữa được nên vụt nói lớn :

— Hay lắm ! Lời nói thật là hay, làm bậc trượng phu ai thèm nhờ cậy kẻ khác làm chi !

Đinh-Linh dậm chơn :

— Trời ơi ! Từ công-tử, như thế thì...

Nhưng chỉ nói có được bấy nhiêu lời rồi nàng lặng thinh thở dài, vì chính nàng cũng biết tánh Nguyên-Bình nếu đã nói ra lời nào, thì không bao giờ thu hồi lại được...

Chị em họ Đinh và Tông-Đào đều lo lắng nếu xảy ra chuyện gì thì không sao ra khỏi Thượng-quan-bảo nàng được, hơn nữa, tất cả đều biểu rằng nếu muốn tìm Bách-niên Lý-Ngư, Vạn-niên Tuyết-liên-tử và Hà-thủ-ô thành-hình thì thế nào cũng phải nhờ phái Nam-Hải giúp đỡ, bây giờ nếu Nguyên-Bình nói như thế, thì sau nầy làm sao mở miệng mà nhờ cho được ?

Bỗng nghe nàng áo đỏ chua chát :

— Mai nương có nghe rõ những lời ấy không ?

Mai-nương lật đật đáp :

— Tiểu thơ...

Nàng áo đỏ xua tay cười ha hả chặn ngang :

http://tieulun.hopto.org

— Thôi...nói nữa mà làm gì ? chúng ta đi thôi...

Hai lão gù và lùn vâng dạ rồi mở cửa ngoài, nàng áo đỏ vừa mỉm cười vừa bước ra.

Mai-nương đi sau cùng, trừng mắt nhìn Nguyên-Bình...

Nguyên-Bình nhìn lại cười lạt :

— Đi cho mau mau đi...

Mai-nương bước ra, đóng sầm đôi cánh cửa lại...

Lúc bấy giờ tất cả năm người trong phái Nam-Hải đều ra khỏi gian mật thất...

Thấy tất cả mọi người trong phái Nam-Hải đã đi khuất, Nguyên-Bình bỗng thở dài...

Tông-Đào và chị em họ Đinh láy mắt nhìn nhau, nhưng không ai nói một lời nào !

Lúc ấy trong thâm tâm ba người, ai ai cũng đều hiểu tại sao Nguyên-Bình lại bỗng thở dài như thế...

Sau khi thở ra, Nguyên-Bình bối rối quay lại nhìn ba người, mặt ửng hồng...

Bỗng nghe Uyển-Thanh bảo :

— Từ công tử, vừa qua người nói ra những câu nghe thật là thống khoái bất luận là chuyện gì, chúng ta cũng đều không nên khẩn cầu họ, những lời nói khí-khái nghe mới là sung-sướng làm sao !

Đinh-Phượng bỗng cười lạt :

— Cô mà biết cái gì ?

Từ sau khi đâm Nguyên-Bình bị thương, lòng Uyển-Thanh rất ân-hận vô cùng, đối với chàng, nàng thấy mình có lỗi, nay bỗng dưng nghe Đinh-Phượng nói như thế, nàng hơi nổi nóng...

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI MỐT

Nguyên-Bình đánh Bắc-Hải Viên-tiên ba chưởng...

Uyển-Thanh gượng đứng thẳng dậy hỏi :

— Tôi nói như thế không đúng hay sao ?

Đinh-Phượng lạnh lùng đáp :

— Tự nhiên là không trúng rồi, cô chưa biết câu sự quan trọng của từng việc như thế thì có làm gì được...

Nghe lời Đinh-Phượng nói, Uyển-Thanh lại càng tức giận.

Thương thế của nàng lúc ấy cũng khá nặng, nên khi tức giận mặt nàng đỏ cả lên, nàng thở hào hển không nói lấy được một lời.

Thấy thế Nguyên-Bình lật đật an ủi :

— Cô Đinh ơi ! Thôi đi...

Đinh-Phương trề môi :

— Tôi phải nói, khi nãy công tử bục tức, nên mới nói với nàng áo đỏ của phe Nam-Hải những câu như thế, rồi bây giờ ăn-năn phải không ?

Lúc bây giờ, sắc mặt Nguyên-Bình hiện ra nét đau khổ vô cùng. Chàng không nhận mà cũng không không, chỉ quay mặt nhìn sang chỗ khác.

Đinh-Linh khẽ dùng cùi chỏ thúc nhẹ vào hông Đinh-Phượng :

— Em Phượng tâm sự của người em làm sao biết được, chớ có nói lăm phào như thế nữa.

Đinh-Phượng thở dài :

— Chị ơi ! chị biết rằng em không lầm đâu, nhưng chị lại trách em, có ai mà không biết rằng chàng ta yêu nàng áo đỏ, có lẽ nào trong lòng chị lại chưa nhận sự thực đó ?

Đinh-Phượng vừa nói đến đây bỗng nghe Đinh-Linh hét lớn :

— Thôi im đi !

Nàng hét xong, liền bụm mặt khóc rấm rức.

Tông-Đào dậm chân :

— Hừ, bây giờ lại lo cãi nhau à ?

Tại sao không lo thoát ra cho khỏi nơi này ? Đó mới là chuyện quan hệ...

Đụng chạm đến tâm sự, Đinh-Linh thấy trong lòng đau khổ vô cùng, nàng là người yếu đuối, đa tình, đa cảm, một tấm băng tâm đã ký thác cho Nguyên-Bình, nhưng giờ đây, mắt đã nhìn tận mấy lượt, nàng thấy rõ ràng luôn luôn Nguyên-Bình và nàng áo đỏ hễ gặp nhau là thế nào cũng xung-đột, chạm nhau như nước với lửa, nhưng thực ra tình-ý của Nguyên-Bình vẫn quấn-quít với nàng áo-đỏ...

Điều-ấy làm cho nàng đau-đớn, khổ-sở vô-cùng...

Giờ đây, Đinh-Phượng lại nhắc đến, dường như lại moi thêm vết thương cũ, làm cho nàng khổ-sở vô hạn.

Khi nghe Tông-Đào nhắc lại tình-hình trước mắt, nàng cố-gắng dằn lòng ngưng tiếng khóc rồi hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Bây giờ thì biết phải làm sao ? Chúng ta có tất cả năm người mà đã có hết hai bị trọng thương rồi !

Uyển-Thanh nhếch mép :

— Tôi không cần ai chiếu-cố đến tôi cả...

Đinh-linh tảng lờ như không nghe lời của Uyển-Thanh, nàng cứ nói tiếp ?

Bây giờ nếu chúng ta ra, thế nào cũng gặp Dịch-Thiên-Hành...

Tông-Đào lo ngại ·

— Nhưng không lẽ chúng ta cứ ở tại đây để chờ Dịch-Thiên-Hành đến bắt ?

Đinh-Phượng lại xen vào :

— Chị ơi ! Sao bây giờ, lòng chị lại rối như tơ-vò đến thế ? Chúng ta lọt xuống đây, có lẽ Dịch-Thiên-Hành không biết, bây giờ chúng ta nên lợi dụng thời cơ mà đi cho sớm là tốt hơn hết...

Nghe Đinh-Phượng nhắc, Tông-Đào sực nhớ ra, nên lật-đật bảo :

— *Phải rồi, bây giờ trong tòa Đại-sảnh khói lửa mịt-mù, Dịch thiên-Hành đang quyết tiêu-diệt chúng ta, bây giờ nên lợi-dụng thời-cơ ấy mà đi cho mau đi !*

Vừa nói lão vừa bước tới dìu Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình lắc-đầu lia-lịa :

— Tông Đại-ca, khỏi phải dìu tôi nữa, trong mình tôi đã khoẻ lắm rồi...

Thực ra chàng đã nói thật vì lúc ấy thương-thế của chàng đã bớt được lối phân nửa rồi..

Bây giờ thì trình-độ võ-công của chàng đã đến mức vô-địch trong thiên-hạ, vừa qua, tại tòa Đại-sảnh, độc-hỏa của liên-hoàn Độc-hỏa-pháo tấn-công vào cơ-thể của chàng liền bị khí Âm-hàn bên trong cơ-thể chàng chặn đứng lại, *nhờ đó mà chân-khí trong người chàng cũng vận-chuyển rất lẹ-làng*, và cũng nhờ đó mà thương-thế của chàng được bình phục một cách mau lẹ.

Tông-Đào thấy Nguyên-Bình khoẻ-khoắn hơn trước nhiều, thế nên không đến dìu chàng nữa..

Chàng bỗng bước đến gần bên Uyển-Thanh bảo :

— *Cô Uyển-Thanh, cô nên cùng đi với chúng tôi một lượt...*

Uyển-Thanh thấy Nguyên-Bình đã không oán giận gì mình, mà lại còn lo lắng cho mình như thế, trong lòng nàng rất cảm kích, thế nên bất giác, đôi giòng lệ trào ra trên khóe mắt nàng...

Bỗng nhiên phía ngoài cửa cái vang lên một tiếng ầm dữ dội, dường như có vật gì nặng nề va lên cánh cửa...

Nghe tiếng động la, tất cả năm người, ai ai cũng giựt mình lo ngại.

Nguyên-Bình lẹ làng bước ra, giơ tay nắm chốt mở cửa ..

Cánh cửa vừa mở ra, thì lại « bịch » một tiếng, có người ngã lăn trên mặt đất, mọi người đều giựt mình chú mắt nhìn kỹ...

Chỉ nghe Uyển-Thanh gọi lớn :

— Sư phó...

Vừa gọi, Uyển-Thanh vừa lẹ làng bước tới đỡ người ấy dậy.

Mọi người đều định thần nhìn kỹ, người ấy chẳng phải ai đâu lạ, chính là Hận-Thiên Nhứt Ẩn, sư phó của Uyển-Thanh.

Lúc ấy toàn thân bà đều bị thương máu ra linh láng đỏ khắp cả mình.

Gượng đỡ sư phụ dậy, Uyển-Thanh gọi luôn mấy tiếng...

— Sư phó...Sư phó ơi !

Nguyên-Bình bước tới cúi xuống nhìn trầm giọng bảo :

— *Cô Uyển-Thanh... lịnh sư phó đã chết rồi...*

Uyển-Thanh khóc rấm rức :

— Không, sư phó tôi không chết đâu...

Uyển-Thanh vừa nói được mấy lời, bỗng nghe phía ngoài cửa có tiếng chân người bước rầm rập, rồi sau đó có giọng cười lạnh lùng :

— Bà ta không chết ? Ai bảo như thế ?

Mọi người nghe có tiếng lạ, ai ai cũng đều giựt mình...

Không ai bảo ai, tất cả đều ngửng đầu lên nhìn, thì thấy phía trước của đá có năm người đứng sừng sững... mà người đứng trước, không ai đâu lạ chính là Bắc-Hải viên tiên !

Nguyên-Bình thấy Viên tiên hiện đến, lòng chàng lo ngại vô cùng. Vì lúc ấy mặc dù thương thế của chàng đã có phần bớt hơn trước, nhưng chưa phải đã hoàn toàn bình phục hẳn, còn võ công của Bắc-Hải viên tiên thì cao hơn Dịch thiên-Hành rất xa, thế nên giờ đây chưa chắc chàng đã cầm cự được với lão ấy nổi.

Lại còn có thêm hai Ngân-viên, không biết hiện đang có mặt ở đây hay không...

Bỗng nghe Bắc-Hải viên tiên lạnh lùng nói tiếp :

— Bà này đã bị đến bảy vết thương nặng mà lại còn có thể đến đây,

http://tieulun.hopto.org

thật là điều ít có, nhưng giờ đây, thì linh hồn bà đã tùy quy trực chỉ rồi còn chi !

Uyển-Thanh gằn giọng :

— Có phải người đã hạ thủ đó không ?

Bắc-Hải viên tiên hừ một tiếng :

— Như thế thì đã sao ?

Uyển-Thanh bỗng « ụa » lên một tiếng lớn rồi cúi xuống nhổ ra một búng máu tươi... Nhưng nàng cũng cố gắng vọt mình tới..

Nhưng Uyển-Thanh vừa tấn tới một bước đã nghe Bắc-Hải viên tiên cười lạt rồi từ-từ xỉa cánh tay ra phía trước...

Mặc dù lão chỉ xỉa tay ra một cách nhẹ nhàng, nhưng luồng chỉ phong phát ra thật mạnh. Về phần Uyển-Thanh vì bực- tức sư-phó bị giết nên nàng gắng-gượng vọt tới, cơ-thể bị lay chuyển dữ dội, nàng lại mửa thêm một búng máu tươi, sức càng kiệt thêm, nay lại bị chỉ phong đánh tới, nàng không còn sức gì để tránh được nữa, nên phải bị té luôn xuống đất...

Bắc-Hải viên tiên cười ha hả :

— Ngươi có muốn báo thù, chỉ sợ e luyện tập thêm năm mươi năm nữa, cũng chưa chắc là thành công !

Lúc đó Uyển-Thanh ngã nằm lăn trên mặt đất, hơi thở ồ ồ...

Lúc đó vì bực tức, vì đau khổ nên nàng không nói một lời gì cả.

Đứng một bên, Nguyên-Bình thấy tình hình ấy, trong lòng bất nhẫn vô cùng. Mặc dù chàng đã bị Uyển-Thanh đâm một gươm, suýt chút nữa đã táng mạng, mà giờ đây trong hoàn cảnh khốn đốn như thế nầy, chàng không hề thấy oán giận gì nàng cả,chàng chỉ nhớ Uyển-Thanh đã có tình cảm tốt đối với mình mà thôi.

Thấy Uyển-Thanh kiệt sức Nguyên-Bình sắp sửa vọt tới, nhưng chàng quay lại gọi :

— Tông Đại ca, đỡ giùm cô Uyển-Thanh...

Vừa nói chàng vừa tấn tới một bước, rồi bảo Bắc-Hải viên tiên :

— Võ công của Các hạ đã đến mức siêu phàm, mà lại đi đối xử với một người đàn bà đang mang trọng thương như thế thì dường như đó không phải là thái độ của bậc anh hùng tôi nói như thế có đúng không ?

Bắc Hải Viên-Tiên nghe mấy lời sắc mặt bỗng thay đổi...

Lão ta trừng đôi mắt sáng quắc nhìn Nguyên-Bình.

Giây lát lão mới nói được mấy tiếng :

— Thần châu nhứt quân đã cho ta biết ngươi đã bị liên hoàn Độc hỏa pháo vây khốn, nhưng tại sao đến đây được ?

Nguyên-Bình lạnh lùng đáp :

— Sao các hạ không trả lời thẳng câu hỏi của tôi, mà lại nói lảng sang chuyện khác vậy ?

★

Nguyên do là Dịch-thiên-Hành và Bắc hải Viên-Tiên kẻ trước người sau đều tới Thượng-quan-bảo do lời hẹn nhau trước nhưng lúc Bắc hải Viên-Tiên đến thì Dịch thiên-Hành đã khống chế xong Thượng quan-Tung và bao vây bọn Nguyên Bình.

Dịch thiên-Hành đắc chí thuật lại tất cả tình hình đã xảy ra cho Bắc-Hải Viên-Tiên nghe, rồi sau đó Bắc-Hải mới đi quan sát qua Thượng-quan-bảo một lượt rồi gặp cuộc ác chiến giữa Hận Thiên và bọn Hắc y của Dịch-thiên-Hành.

Bắc-Hải viên tiên xông vào trợ chiến, một mình phải đương cự với một số quá đông cường địch, nhứt là võ công của Bắc-Hải, đã được liệt vào hàng danh thủ đệ nhứt, cùng lớp với Nam-Hải kỳ tầu, thế nên Hận-Thiên không sao chống cự nổi.

Giao tranh được chỉ có bảy, tám hiệp, Viên-Tiên đánh đòn nào cũng trúng Hận-Thiên, bà bị đến bảy vết thương nặng khắp mình.

Nếu là người tầm thường thì thế nào Hận-Thiên cũng phải bị chết tại chỗ, nhưng nhờ có công lực cao thâm, sau khi bị trọng thương, biết rõ không đương cự nổi, nên Hận-Thiên cố gắng vượt trùng vây, chạy về phía mật thất theo lời hẹn trước với Uyển-Thanh.

Nhưng vì thương thế của bà quá nặng, nên vừa đến trước cửa mật thất thì liền ngã quỵ trên cửa rồi đứt hơi luôn.

Phía sau, Bắc-Hải viên-tiên và mấy tên Đại-hán rượt theo chạm mặt Nguyên-Bình, nếu lão ta giựt mình kinh ngạc, trong khi đó một tên Đại hán đứng phía sau lanh trí liền lẹ làng thối lui chạy đi phi báo với Dịch-thiên-Hành.

Bắc-Hải Viên-tiên nhìn Nguyên-Bình cười lạt :

— Như thế thì ngươi muốn giao tranh với ta cho xứng à ?

Nguyên-Bình cười to :

— Chúng ta đã gặp nhau trong hoàn cảnh này, thì nếu muốn hòa nhau cũng khó..

Bắc-Hải chua chát :

http://tieulun.hopto.org

— Có muốn hòa cũng không được à ?

Vừa nói lão ta vừa tấn tới một bước.

Lúc đó Nguyên-Bình đang đứng phía trong mật thất, còn Bắc-Hải thì còn đứng bên ngoài, nhưng hai người rất gần nhau, mỗi người chiếm một phía cửa trong và ngoài.

Bắc-Hải lại nhắc :

— Lúc ở Quỉ-vương-Cốc ngươi đã thử sức với một Ngân-viên của ta, xem ra võ công của ngươi không phải là tay tầm thường, bây giờ ngươi lại bị thương, ta không nỡ hạ thủ, nhưng ngươi đã thốt ra những lời phách lối ta phải cho ngươi biết, trong thế giới bao la này còn có biết bao nhiêu người và ngành võ học cũng kỳ diệu không biết đâu là bờ bến, trước hết ta nhường ngươi ba đòn, nếu ngươi muốn thắng ta thì phải ráng làm sao trong ba thế đòn ấy mà thôi !

Nguyên-Bình nghe Bắc-Hải nói như thế, chàng bỗng cười dài...

Vì từ sau khi rời Quỉ-vương cốc, Nguyên-Bình giao tranh với vợ chồng Nam-Hải kỳ tầu, nhờ đó mà đã thông được Huyền cơ trong người của chàng, đó là một điều chưa từng có trong giới võ lâm từ mấy trăm năm nay.

Giờ đây, tuy vết thương chàng chưa lành hẳn, nhưng so với lúc giao tranh với Ngân viên ở Quỉ-vương cốc, thì bây giờ trình độ của chàng có hơn rất nhiều.

Vì thế cho nên nghe Bắc-Hải viên tiên lấy tình hình cả để ước lượng chàng, bất giác chàng phải cười dài.

Đinh-linh biết ý chàng, nên lật đật bảo :

— Từ công-tử, Viên tiền-bối đã có ý nhường công-tử ba ngọn quyền, nếu công-Tử từ chối là bất kính, và cũng đừng làm cho Viên tiền bối phiền ..

Nguyên-Bình nghe Đinh-Linh nói chàng biết nàng sợ mình nổi nóng bất thình-linh, không chịu để cho Bắc-Hải viên tiên nhượng ba quyền, chàng cũng biết thương thế mình chưa lành hẳn, cũng chưa chắc là đã thắng được lão ta hay không ?

Và như thế Viên-tiên đã nhượng ba quyền, thì còn khách-khí mà làm gì ?

Vì nghĩ như thế, chàng liền quay lại liếc Đinh-Linh. .

Chỉ thấy chị em họ Đinh và Uyển-Thanh, người nào sắc mặt cũng lộ vẻ lo-lắng, Nguyên-Bình âm-thầm thở dài, chàng nghĩ :

— Oan-trái đã như thế, rồi phải giải-quyết như thế nào cho ổn ?

Chàng quay lại trầm giọng :

— Viên tiền-bối đã nhường cho, tôi xin cảm tạ...

Bắc-Hải nhếch mép :

— Được, cứ xuất thủ đi...

Nguyên-Bình khẽ hạ bộ, bỗng nhiên lại nghe phía bên ngoài có tiếng chân người bước rầm rập, lắng nghe kỹ, ít ra cũng có đến hơn mười người đang chạy tới.

Nguyên-Bình lật đật ngửng đầu lên nhìn, rồi bỗng lửa giận bốc lên phừng phừng !

Nguyên do trong số người mới đến, người đi đầu, chẳng phải ai đâu xa lạ, chính đó là tên tử thù Dịch thiên-Hành !

Và tất cả bọn phía sau, đều là bọn Hắc y thủ hạ của lão... bọn sử dụng Liên hoàn Độc hoả pháo đã vây khốn chàng tại tòa Đại sảnh.

Dịch-thiên-Hành bước tới trước, nhìn sững Nguyên-Bình mặt lộ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Vì mặc dù lão ta là người có kiến văn quảng bác, nhưng trước tình hình dị kỳ ấy, lão ta cũng không hiểu nổi tại sao Nguyên-Bình lại còn sống mà lọt đến đây được.

Thấy Dịch-thiên-Hành xuất hiện, Nguyên-Bình hét lớn :

— Dịch-thiên-Hành, ngày nay là ngày đền tội của nhà ngươi rồi...

Dịch thiên-Hành là tay giảo-hoạt, nên khi thấy Nguyên-Bình vẫn còn sống sờ-sờ, mà lại có phần khoẻ hơn lúc mới bị thương, lão biết mình sẽ gặp khó-khăn rất lớn.

Thế nên mặc dù bị Nguyên-Bình mắng lão ta vẫn cố giữ thái-độ bình-tĩnh quay lại hỏi Bắc-Hải :

— Viên-huynh trong tình thế này có lẽ Viên huynh phải thử tài với Từ tiểu-hiệp một phen...

Lúc ấy vì lão ta không muốn giao-tranh với Nguyên-Bình, thế nên mới tâng-bốc chàng để khích Bắc-Hải viên-tiên.

Quả nhiên lời nói của Dịch thiên-Hành rất có hiệu quả, bỗng nghe Viên-tiên cười lạt :

— Phải, lão phu cũng muốn biết qua thủ-đoạn của Từ tiểu-hiệp, đã từng nổi danh trong thiên-hạ, Dịch-huynh chớ lo...

Dịch thiên-Hành mừng thầm :

— Đúng thế, đúng thế..

Vừa nói Dịch thiên-Hành vừa phất tay ra hiệu cho bọn cầm liên-hoàn Độc-hỏa-pháo thối lui ra sau.

http://tieulun.hopto.org

Lúc ấy Nguyên-Bình sợ Dịch thiên Hành thừa cơ hội mình đang giao-tranh với Bắc-Hải viên-tiên, lão ta bỏ chạy đi nên chàng lật đật gọi :

— Dịch-thiên-Hành, ngươi định tìm kế bỏ trốn à ?

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Từ tiểu hiệp ơi ! trong hoàn cảnh này người chạy trốn có lẽ là Từ tiểu hiệp mới phải !

Nguyên-Bình nghe Dịch thiên-Hành nói như thế, chàng nghĩ cũng có lý..

Vì lúc đó chàng hiểu rõ rằng, Dịch thiên-Hành không bao giờ bỏ chạy, bởi vì thế nào lão ta cũng tìm cách diệt trừ bọn mình, vì hiện nay lão đang cầm lợi thế trong tay.

Nguyên-Bình trầm giọng :

— Được lắm, đợi sau khi ta thỉnh giáo với Viên tiên-bối xong, thì chúng ta sẽ thanh toán sau...

Bắc-Hải lại cười lạt :

— Hừ, giọng nói thật là khoa-trương, vì sau khi so tài với ta, thì sợ e không còn Từ Nguyên Bình trên đời này nữa !

Nguyên-Bình nhếch mép :

— Thôi, chớ có khua môi múa mỏ, không ích lợi gì cả... Ngươi bảo tôi là nhường cho ba hiệp, lời hứa ấy bây giờ còn giữ hay không ?

Bắc-Hải cười lạt :

— Tự nhiên là phải giữ chứ sao ?

Nguyên-Bình hét lớn :

— Hãy xem đây...

Vừa hét chàng lẹ làng xỉa tay tới dùng thế Bắc-Hải phược long tấn công ngay vào hông Viên-Tiên.

Thế Bắc-Hải phược long này là thế lợi hại nhứt trong Thập-nhị cầm long chưởng trong pho Đạt-Ma-Kinh. Nguyên-Bình đã dùng toàn lực sử dụng thế này, nên thế tấn công thật mãnh liệt không sao trả được..

Về phần Viên-Tiên, khi nghe Nguyên-Bình hét tiếng lớn lão ta sửng sờ. Vì lão không ngờ rằng một người bị trọng thương mà chân khí lại còn được dồi dào như thế, tiếng hét nổ như sấm vang làm kinh thiên, động địa, ai nghe cũng phải giựt mình.

Trong lúc Viên-Tiên còn đang sửng sờ kinh ngạc, thì ngọn đòn của Nguyên-Bình đã phóng tới.

Võ công của Viên-tiên tuy đã đến mức quán tuyệt, nhưng thế tấn công

của Nguyên-Bình lẹ như chớp, hơn nữa vì bị sững-sốt, nên lão ta chỉ bị chậm trong cái nháy mắt, vừa lúc đó thì năm ngón tay của Nguyên-Bình đã xỉa tới như móc sắt, lão lẹ làng lách sang một bên, thì tay của Nguyên-Bình đã phớt ngoài áo lão !

Trong khi đó thì luồng khí Âm hàn trong tay Nguyên-Bình đã đánh trúng vào cơ-thể của Viên tiên ngay vào huyệt Đới mạch.

Ở vùng Bắc-Hải, hằng ngày Viên tiên sống trong Băng-tuyết, công-lực của ông ta lại cao, nên sức chịu lạnh rất giỏi, dù cho mình trần nằm trên tuyết cũng không sao, nhưng khi bị nhiễm nhằm luồng khí Âm-hàn của Nguyên-Bình, xông ngay vào huyệt Đới-mạch, làm cho lão ta cũng phải thấy phát lảnh...

Lão giựt mình, lật đật nhảy thối lui.

Đánh hụt một đòn, Nguyên-Bình liền tấn tới dùng luôn thể thần-long hiện trảo tấn-công liên liếp.

Thế này dùng năm ngón tay cũng như móc sắt, nhằm chụp ngay vào đầu Bắc-Hải viên-tiên.

Lúc ấy Viên-tiên bối-rối thối lui, nhưng chàng chưa kịp hạ-bộ cho vững thì đã cảm-thấy một luồng gió lạnh dồn tới, lão ta lật-đật ngước lên nhìn, thì thấy đối-phương đã dùng một thế rất kỳ quái nhưng tinh diệu vô cùng

Thế tấn công của Nguyên-Bình rất rộng, ở trong một vùng rộng cả trượng cũng khó mà tránh được bàn tay như móc sắt của chàng.

Lúc ấy Viên-tiên ngẫm-nghĩ :

— Thanh-danh một đời của mình đâu có thể nào để bị bại trong vòng hai hiệp của đối phương được...

Vì nghĩ như thế nên lão cố rùng mình hạ bộ.

Mặc dù đối-phương hạ bộ nhưng Nguyên-Bình cũng giơ tay chụp xuống nhưng Bắc-Hải viên-tiên cũng là người có tài nghệ tuyệt luân, thế nên khi rùng mình xuống thật thấp, lão giữ vững đôi chân rồi lẹ lùng vọt ra phía sau xa gần cả trượng.

Nguyên-Bình chụp hụt, bỗng nghe có mấy tiếng răng-rắc, mấy viên gạch trên nền nhà đã bị chỉ lực của chàng chạm nhằm nên nứt ra làm nhiều mảnh...

Tuy Bắc-Hải viên tiên đã tránh được ngọn đòn thứ hai của Nguyên-Bình, nhưng lúc ấy lòng lão ta lo lắng sợ sệt vô cùng, vì lão đã thấy rõ võ công của đối phương cao hơn lão ta rồi.

Lão cũng thấy nếu Nguyên-Bình không bị thương, sức lực có kém đôi phần, thì trong hai ngọn đòn vừa qua lão cũng khó mà tránh cho được...

http://tieulun.hopto.org

Nhưng trước tình hình này, nếu may mắn mà tránh được đòn thứ ba, hai bên tận lực giao tranh nhau, thì mới có thể lợi dụng cơ hội đối phương bị thương mỏi mệt mới có thể thắng được...

Bắc-Hải viên tiên đã thấy rõ, bây giờ Nguyên-Bình là địch thủ đáng sợ nhứt.

Từ trước đến nay, giữa Nguyên-Bình và Bắc-Hải không hề có điều ân oán gì xảy ra, nhưng phàm là kẻ có học võ công, thường thường có một tâm lý là hễ trình độ càng cao là càng không muốn có kẻ nào hơn mình.

Bắc-Hải viên tiên đã thấy sau khi Nguyên-Bình được lành vết thương thì võ công thế nào cũng hơn hẳn mình, thế cho nên lão lập tâm quyết trừ cho được Nguyên-Bình khi chàng chưa lành hẳn vết thương.

Nguyên-Bình thấy Viên-tiên đã dùng một thân pháp vô cùng tuyệt-diệu tránh được ngọn đòn thứ hai của mình, bất giác chàng buột miệng khen :

— Thân-pháp thật là đẹp..

Viên-tiên lại hét lớn :

— Đánh luôn đòn thứ ba nữa đi !

Lúc ấy Viên-tiên nghĩ rằng thế nào Nguyên-Bình cũng tấn công chớp nhoáng như lần trước, nào ngờ chàng chỉ chậm-chậm bước tới từng bước về phía Bắc-Hải viên-tiên, nhìn kỹ, từng bước chân của chàng, dấu ấn sâu xuống nền gạch...

Nguyên-do là vì sau khi tấn-công hai đòn vô hiệu-quả, chàng biết rõ là không nên khinh-địch đối với Bắc-Hải viên-tiên, vì thế cho nên đến đòn thứ ba này, chàng liền thay đổi phương-pháp.

Cũng chỉ vì Bắc-Hải viên-tiên khoe-khoang, nhường cho Nguyên-Bình ba đòn, thế nên trong vòng ba đòn ấy lão ta không thể nào đánh trả lại, nhờ đó mà Nguyên-Bình cứ thung-dung tấn-công.

Vừa bước tới, Nguyên-Bình vừa liên-tục vận-chuyển chân-khí.

Cho đến khi chàng đến trước mặt Viên-tiên, còn cách chừng vài thước, thì nội lực toàn thân chàng đã tập trung trên cánh tay mặt.

Lúc ấy, nếu chàng chưa bị thương thì lực đạo của chàng mạnh không sao kể được, nhưng nay mặc dù lực đạo chưa đến mức hoàn toàn, nhưng cũng mãnh liệt phi thường...

Vì thế cho nên càng bước tới, bước chân chàng càng ấn sâu xuống nền gạch...

Thấy Nguyên-Bình từ từ bước tới, mặt lầm lỳ, Bắc-Hải Viên-tiên lo sợ vô cùng, đợi đến khi chàng đứng khựng lại, lão ta tập trung tinh thần nhìn đối phương, Nguyên-Bình bỗng từ từ giơ tay lên, rồi nhanh như chớp chàng vụt tay tới, tiếp theo sau là một tiếng ầm vang dậy.

Chỉ trong chớp mắt, gió lạnh ào ào dồn tới, sức ép mãnh liệt phi thường, một cơn gió trốt chưa từng nghe thấy bao giờ !

Lúc ấy chẳng những Bắc-Hải Viên-tiên đã hoảng kinh mà Dịch-thiên-Hành cũng run sợ...

Vì Dịch-thiên-Hành thấy chưởng lực của Nguyên-Bình mãnh liệt như thế, nên chưởng lực phát ra có thể chặn đứng được liên-hoàn Độc-hỏa-pháo. Đó là chàng đã bị thương, nếu sau này thương thế lành hẳn thì có lẽ sẽ đánh tạc hẳn liên-hoàn Độc-hỏa-pháo trở lại...

Vì đã chuẩn bị sẵn, nên khi luồng hàn phong vừa dậy, là trong chớp mắt Bắc-hải Viên-Tiên đã điểm đôi chân xuống đất vọt mình lên cao giơ tay chụp lấy trần nhà...

Viên tiên đã dùng Viên-trảo-công để chụp lấy trần nhà phẳng lỳ không một chỗ nào có thể nắm được ... Nhưng lão đã giơ năm ngón tay bám như vuốt sắc móc sâu vào trần nhà rồi đeo tòn ten trên ấy !

Nguyên-Bình đứng ngạc nhiên sững sờ chàng không ngờ đối phương đã dùng một phương pháp lạ kỳ để tránh ngọn đòn thứ ba của mình.

Chàng là người chính nhân quân tử, thế nên khi Viên-tiên nhường chàng ba đòn, tuy rằng lúc đó nếu chàng lợi dụng cơ hội tấn công luôn thì thế nào Viên tiên cũng bị hại, nhưng chàng không dùng cơ hội ấy...

Vì thế cho nên khi đánh đủ ba đòn chàng liền lẹ làng thối lui.

Thấy Nguyên-Bình thối lui, lòng Viên tiên mới nhẹ nhõm.

Lão ta liền trầm chân khí rồi đáp xuống mặt đất.

Lúc ấy lòng lão ta ngẫm nghĩ :

— Trong giới võ lâm ai cũng khen thằng này là Thiên hạ Đệ nhứt kỳ nam tử, thực ra có chỗ rất đúng, y không lợi dụng thời cơ thủ thắng để tấn công, thật là điều ít có trong giới võ lâm.

Nếu không tìm cách trừ khử y cho sớm, thì sau này, y sẽ chiếm địa vị Minh chủ trong giới võ lâm, thì chừng đó, tất cả danh tiếng của mọi người đều tiêu tan.

Vì nghĩ như thế, cho nên sát khí đằng đằng nổi dậy trong lòng lão ta.

Vừa chấm chân xuống đất, Viên tiên đã lẹ làng vọt mình tới, cùng trong lúc đó lão lại ra tay phóng luôn một lượt trước sau năm ngọn chưởng !

http://tieulun.hopto.org

Nhưng trước tình hình này, nếu may mắn mà tránh được đòn thứ ba, hai bên tận lực giao tranh nhau, thì mới có thể lợi dụng cơ hội đối phương bị thương mỏi mệt mới có thể thắng được...

Bắc-Hải viên tiên đã thấy rõ, bây giờ Nguyên-Bình là địch thủ đáng sợ nhứt.

Từ trước đến nay, giữa Nguyên-Bình và Bắc-Hải không hề có điều ân oán gì xảy ra, nhưng phàm là kẻ có học võ công, thường thường có một tâm lý là hễ trình độ càng cao là càng không muốn có kẻ nào hơn mình.

Bắc-Hải viên tiên đã thấy sau khi Nguyên-Bình được lành vết thương thì võ công thế nào cũng hơn hẳn mình, thế cho nên lão lập tâm quyết trừ cho được Nguyên-Bình khi chàng chưa lành hẳn vết thương.

Nguyên-Bình thấy Viên-tiên đã dùng một thân pháp vô cùng tuyệt-diệu tránh được ngọn đòn thứ hai của mình, bất giác chàng buột miệng khen :

— Thân-pháp thật là đẹp..

Viên-tiên lại hét lớn :

— Đánh luôn đòn thứ ba nữa đi !

Lúc ấy Viên-tiên nghĩ rằng thế nào Nguyên-Bình cũng tấn công chớp nhoáng như lần trước, nào ngờ chàng chỉ chậm-chậm bước tới từng bước về phía Bắc-Hải viên-tiên, nhìn kỹ, từng bước chân của chàng, dấu ấn sâu xuống nền gạch...

Nguyên-do là vì sau khi tấn-công hai đòn vô hiệu-quả, chàng biết rõ là không nên khinh-địch đối với Bắc-Hải viên-tiên, vì thế cho nên đến đòn thứ ba này, chàng liền thay đổi phương-pháp.

Cũng chỉ vì Bắc-Hải viên-tiên khoe-khoang, nhường cho Nguyên-Bình ba đòn, thế nên trong vòng ba đòn ấy lão ta không thể nào đánh trả lại, nhờ đó mà Nguyên-Bình cứ thung-dung tấn-công.

Vừa bước tới, Nguyên-Bình vừa liên-tục vận-chuyển chân-khí.

Cho đến khi chàng đến trước mặt Viên-tiên, còn cách chừng vài thước, thì nội lực toàn thân chàng đã tập trung trên cánh tay mặt.

Lúc ấy, nếu chàng chưa bị thương thì lực đạo của chàng mạnh không sao kể được, nhưng nay mặc dù lực đạo chưa đến mức hoàn toàn, nhưng cũng mãnh liệt phi-thường...

Vì thế cho nên càng bước tới, bước chân chàng càng ấn sâu xuống nền gạch...

Thấy Nguyên-Bình từ từ bước tới, mặt lầm lỳ, Bắc-Hải Viên-tiên lo

sợ vô cùng, đợi đến khi chàng đứng khựng lại, lão ta tập trung tinh thần nhìn đối phương, Nguyên-Bình bỗng từ từ giơ tay lên, rồi nhanh như chớp chàng vụt tay tới, tiếp theo sau là một tiếng ầm vang dậy.

Chỉ trong chớp mắt, gió lạnh ào ào dồn tới, sức ép mãnh liệt phi thường, một cơn gió trốt chưa từng nghe thấy bao giờ !

Lúc ấy chẳng những Bắc-Hải Viên-tiên đã hoảng kinh mà Dịch-thiên-Hành cũng run sợ...

Vì Dịch-thiên-Hành thấy chưởng lực của Nguyên-Bình mãnh liệt như thế, nên chưởng lực phát ra có thể chặn đứng được liên-hoàn Độc-hỏa-pháo. Đó là chàng đã bị thương, nếu sau này thương thế lành hẳn thì có lẽ sẽ đánh tạc hẳn liên-hoàn Độc-hỏa-pháo trở lại...

Vì đã chuẩn bị sẵn, nên khi luồng hàn phong vừa dậy, là trong chớp mắt Bắc-hải Viên-Tiên đã điểm đôi chân xuống đất vọt mình lên cao giơ tay chụp lấy trần nhà...

Viên tiên đã dùng Viên-trảo-công để chụp lấy trần nhà phẳng lỳ không một chỗ nào có thể nắm được ... Nhưng lão đã giơ năm ngón tay bám như vuốt sắc móc sâu vào trần nhà rồi đeo tòn ten trên ấy !

Nguyên-Bình đứng ngạc nhiên sững sờ chàng không ngờ đối phương đã dùng một phương pháp lạ kỳ để tránh ngọn đòn thứ ba của mình.

Chàng là người chính nhân quân tử, thế nên khi Viên-tiên nhường chàng ba đòn, tuy rằng lúc đó nếu chàng lợi dụng cơ hội tấn công luôn thì thế nào Viên tiên cũng bị hại, nhưng chàng không dùng cơ hội ấy...

Vì thế cho nên khi đánh đủ ba đòn chàng liền lẹ làng thối lui.

Thấy Nguyên-Bình thối lui, lòng Viên tiên mới nhẹ nhõm.

Lão ta liền trầm chân khi rồi đáp xuống mặt đất.

Lúc ấy lòng lão ta ngẫm nghĩ :

— Trong giới võ lâm ai cũng khen thằng này là Thiên hạ Đệ nhứt kỳ nam tử, thực ra có chỗ rất đúng, y không lợi dụng thời cơ thủ thắng để tấn công, thật là điều ít có trong giới võ lâm.

Nếu không tìm cách trừ khử y cho sớm, thì sau này, y sẽ chiếm địa vị Minh chủ trong giới võ lâm, thì chừng đó, tất cả danh tiếng của mọi người đều tiêu tan.

Vì nghĩ như thế, cho nên sát khi đằng đằng nổi dậy trong lòng lão ta.

Vừa chấm chân xuống đất, Viên tiên đã lẹ làng vọt mình tới, cùng trong lúc đó lão lại ra tay phóng luôn một lượt trước sau năm ngọn chưởng !

http://tieulun.hopto.org

Chỉ thấy bóng chưởng linh lung, chưởng phong nổi lên vù vù, sức ép dồn tới rất nặng nề.

Nguyên-Bình biết rõ thương thế mình chưa lành hẳn, mà Viên tiên đã xuất thủ thì mình không sao đón ngay ngọn đòn cho được...

Thấy đợt tấn-công của Viên tiên rất độc hiểm, chàng không dám chậm trễ, nên lật đật giơ hai tay lên, cũng chỉ trong chớp mắt chàng đã phóng luôn liên-tiếp trước sau năm ngọn đòn.

Nhưng lúc đó vết thương trước ngực chàng, vì quá nặng, nên lúc vận chuyển hết sức đôi tay, chàng bỗng thấy nơi ngực đau nhói khó chịu vô cùng, vì đó mà lực đạo của chàng bị giảm-sút hết mấy phần.

Chỉ trong nháy mắt đã nghe vang lên mấy tiếng "Bình" «Bình», hai ngọn chưởng của đôi bên liên tiếp va chạm vào nhau, rồi Nguyên-Bình bỗng thối lui hai bước ngực bị đau dữ dội...

Viên-tiên thấy Nguyên-Bình bị chưởng-lực mình đánh lui, lão ta rất mừng, nhưng trong lúc đó Đinh-Linh, Đinh-Phượng và Tông Đào khi thấy sắc mặt chàng đã thay đổi, ai ai cũng lo ngại..

Đinh-Linh gọi lớn :

— Tử Công-Tử, có sao không ?

Nguyên-Bình cười ha-hả :

— Không sao đâu..

Qua năm ngọn đòn liên-tiếp, Bắc-Hải viên-tiên đả thấy mình có lợi thế, thế nên lão không hề khi nào cho Nguyên-Bình có thì giờ lại sức, nên Nguyên-Bình vừa đáp lời với Đinh-linh là lão ta đã vọt mình tới..

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI HAI

Đụng ba bà lão dị kỳ trong Hận-Thiên cốc..

Nguyên-Bình lẹ làng hít một hơi thật dài để cho chân khí vương lại khi thấy Viên-tiên phóng mình tới, chàng liền cắn răng, phóng tay ra tấn công trước.

Vừa vọt tới, là ngọn chưởng của Nguyên-Bình cũng đã phát ra, nên Viên-tiên không có cách nào để tránh cho được, mà trong ngọn chưởng ấy, Nguyên-Bình đã dùng toàn lực mình, nên sức ép dồn tới kinh hồn.

Viên-tiên bỗng thấy gió lạnh dồn tới sát mặt, làm cho lão ta không sao thở được, lão giựt mình sợ sệt, trong lúc bối rối lão lật đật đưa chưởng ra

tiếp lấy ngọn đòn của đối phương, nhưng ngọn chưởng của Viên-tiên vừa giơ lên, là chưởng thế của Nguyên-Bình đã vụt thay đổi liền...

Nguyên do là Nguyên-Bình đã dùng thế Vân thâm xứ xứ để đánh vào mặt Viên-tiên, nhưng thế ấy chỉ phát ra nửa chừng, là Nguyên-Bình đã chuyển sang thế Hải khô thạch lạn, chàng khẻ xoay tay hạ xuống đánh ngay vào ngực đối-phương.

Trong lúc dùng hai ngọn đòn cùng một lượt, Nguyên-Bình lại thấy ngực đau nhói thêm.

Nhưng mặc dù ngực bị đau, chàng cũng dốc hết toàn lực ra để tấn công, lực đạo mãnh-liệt vô cùng, thế nên lúc Viên-tiên giơ tay đỡ phía trên thì Nguyên-Bình đã đánh hết chưởng lực ngày ngực lão ta.

Chỉ trong chớp mắt, hàn phong nổi dậy, kèm theo một sức ép phi thường dồn thẳng vào toàn thân Bắc-Hải viên-tiên, làm cho lão cảm thấy mình như bị giá tuyết vây chặt chung quanh.

Lúc ấy lão ta định thối lui để tránh ngọn đòn kỳ-lạ ấy, nhưng vì nội lực của Nguyên-Bình rất trầm-trọng làm cho lão không sao nhúc-nhích được.

Nếu xét về trình-độ võ-công của Bắc-Hải Viên-tiên thì dù cho chưởng lực của Nguyên-Bình có mạnh đến đâu cũng chỉ làm khốn-đốn lão ta trong giây-phút mà thôi.

Trong lúc lão ta còn đang bối thì đã nghe «Bình» một tiếng ngọn chưởng của Nguyên-Bình đã đánh trúng vào ngực của Viên-tiên, tiếp theo sau là một luồng khí lạnh xâm nhập luôn vào cơ thể của lão ta.

Bắc-Hải Viên-tiên thấy toàn thân mình đều run rẩy, lão phải bị thối lui mấy bước.

Thực ra Viên-tiên là một tay võ nghệ tuyệt-luân, tuy ngọn chưởng của Nguyên-Bình đã đánh lui lão ta, nhưng chân khí của lão cũng dồn lên chống cự lại với ngọn đòn của Nguyên-Bình làm cho họ Tư cũng phải bị loạng choạng, và cũng vì đó chàng không sao truy kích liền cho được...

Sau khi thối lui Viên-tiên liền thở một hơi dài để cho chân khí lưu chuyển, nhưng vì khí Âm-hàn của Nguyên-Bình quá mãnh liệt, nên lão run lên cầm cập, hai hàm răng va nhau nghe lốp cốp...

Trong lúc đó thì Nguyên-Bình cũng thấy vết thương mình đau nhức rất khó chịu.

Lúc đó hai bên cách nhau chừng bốn, năm thước, ai ai cũng ngước mắt nhìn sững đối-phương, nhưng không một người nào có đủ sức để tấn-công thêm được nữa...

http://tieulun.hopto.org

Đứng phía sau lưng Nguyên-Bình, Đinh-Linh thấy tình hình như thế, lòng nàng rất bối rối, bởi vì nếu lúc này Dịch-thiên-Hành lại đem Liên-hoàn Độc-hỏa pháo ra sử-dụng thì không sao thoát được nữa...

Trong lúc lo nghĩ nàng lại sực nhớ ra rằng, trước kia từ toà Đại-sảnh bỗng nhiên mình lại lọt được vào đây, thì bây giờ cũng có thể từ đây trở lại tòa Đại-sảnh được, và nếu lên được rồi, thừa cơ lúc Dịch-thiên-Hành còn ngạc-nhiên bối-rối, mọi người có thể thoát ra khỏi Thượng-quan-bảo được.

Vì nghĩ như thế, nàng liền bước tới bảo nhỏ :

— Từ công-tử, thối lui cho mau đi !

Vừa nói nàng vừa giơ tay nắm vai Nguyên-Bình mà kéo lui.

Nguyên-Bình chưa biết rõ Đinh Linh đang tính-toàn chuyện gì, nên chàng lách sang một bên rồi quay đầu lại.

— Đinh-Linh hối thúc :

— Hãy lui vào trong nhà đi...

Nguyên-Bình nghe lời, thối lui một bước.

Bỗng nghe Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Chạy sao cho thoát ?

Đinh-Linh không hề chú-ý đến lời nói của Dịch-thiên-Hành, nàng lẹ-làng bước tới đóng ập cửa lại, lúc bấy giờ tất cả phe Nguyên-Bình đều ở trọn trong mật thất.

Lúc đó thì Viên-tiên, Dịch thiên-Hành và bọn Hắc-y đều đứng cả bên ngoài, Đinh-Linh lại lẹ làng gài chốt cửa...

Nguyên-Bình chỉ ra phía cửa :

— Như thế e cũng khó ngăn được bọn chúng.

Đinh-Linh vụt quay mình lại hỏi Uyển-Thanh :

— Cô Uyển-Thanh lúc nãy chúng tôi đến đây như thế nào, xin cô hãy chỉ giúp cho chúng tôi lên tòa Đại sảnh, như thế chúng ta có thể thoát thân được.

Giữa Uyển-Thanh và chị em họ Đinh, từ trước vốn có chỗ không thuận nhau, nên gặp hoàn cảnh này, nàng muốn chua chát với họ Đinh vài câu cho đỡ tức, nhưng nàng nghĩ lại, tình hình trước mắt, rất nguy hiểm cho tất cả mọi người, nhứt là Nguyên-Bình, bây giờ xung đột nhau chẳng có ích lợi gì.

Vì nghĩ như thế, nàng lặng thinh cố gắng bước tới chỗ chốt cơ quan cúi xuống giơ tay ấn mạnh vào chốt sắt.

Bỗng nghe lách cách mấy tiếng, trên trần đã hiện ra một lỗ hổng to.

Tông-Đào lật đật hối :

— Hai cô Đinh mau lên trước đi !

Hai chị em họ Đinh khẽ gật đầu rồi điểm chân trên nền gạch, lẹ làng vọt mình lên trên như mũi tên...

Nguyên-Bình lại giục :

— Tông Đại ca đỡ giùm cô Uyển-Thanh lên đi.

Vừa nói chàng vừa bước tới lấy chân ấn mạnh trên chốt sắt.

Tông-Đào cũng bước tới, kẹp Uyển-Thanh vào nách rồi lẹ làng vọt lên trên.

Lúc bấy giờ bên ngoài đã nghe tiếng đập phá ầm ầm. Rõ ràng Dịch-thiên-Hành đã ra lịnh cho bọn thủ hạ phá cửa.

Thấy Tông-Đào đã vọt đi, Nguyên-Bình liền thở một hơi thật dài, rồi điểm chân trên đất vọt lên, chốt cơ quan không người, giữ khung cửa trên trần nhà liền từ từ khép lại.

Trước tình hình như thế, Nguyên-Bình biết rõ, nếu chậm trễ phút nào là nguy hiểm phút ấy thế nên chàng đã dùng một thân pháp cực kỳ chớp nhoáng.

Vừa vọt lên khỏi khung cửa bí mật, là nghe lách cách mấy tiếng, khung cửa từ từ khép lại là phía bên dưới đã nghe ầm một tiếng như trời long đất lở.

Tất cả mọi người đều biết rằng dưới sức công phá dữ dội của bọn Dịch-thiên-Hành, khung cửa sắt của tòa mật thất đã bị bể tung rồi.

Nguyên-Bình ngước mắt nhìn quanh một lượt, thấy trong tòa Đại sảnh lúc ấy, mặc dù khói đen đã bớt hơn trước, nhưng vẫn chưa tan hẳn.

Chàng lật đật hối thúc :

— Bọn chúng có thể đến đây một cách bất thình lình, chúng ta phải rời khỏi nơi này cho mau...

★

Từ xa-xôi ngàn dặm Nguyên-Bình lặn-lội đến Thượng-quan-bảo quyết tìm cho được cừu nhân để báo-thù, nhưng giờ đây, chính kẻ địch lại hùng-mạnh vô cùng, còn mình thì bị trọng-thương, thế nên bất-đắc-dĩ mà chàng mới bỏ chạy đi.. Điều ấy làm cho chàng đau-khổ vô-cùng.

http://tieulun.hopto.org

Vì chàng nghĩ rằng nếu bây giờ bỏ đi thì chưa biết đến lúc nào mới có dịp để báo thù.

Giờ đây, nếu chàng chỉ có một mình, thì thế nào chàng cũng quyết liều sanh-tử với Địch thiên-Hành, nhưng nếu bây giờ không chạy đi, e khó bảo toàn tánh-mạng cho bốn người còn lại..

Vì thế cho nên chàng phải cắn răng mà cùng mọi người rời bỏ Thượng quan-bảo..

Tông-Đào cũng gật đầu tán-thành :

— Phải lắm, chúng ta phải đi..

Đinh-Linh lại tiếp :

— Xin nhờ cô Uyển-Thanh dẫn đường.

Vì Đinh-Linh ngỡ rằng, chính Uyển-Thanh biết rõ các cơ-quan trong Thượng quan-bảo này, thế cho nên nhờ Uyển-Thanh dẫn đường là được an-toàn hơn hết..

Nhưng Đinh-Linh nào có biết rằng chính Uyển-Thanh cũng không biết rõ có khung cửa bí mật ăn thông giữa tòa đại sảnh và mật thất, nhưng cũng may là Uyển-Thanh có biết một con đường bí mật, ăn thông ra sau Thượng-quan-Bảo... Và chính cũng nhờ con đường này mà Uyển-Thanh tới lui luôn với sư phó Hận-Thiên mà không một ai biết được...

Khi nghe Đinh-Linh nói như thế Uyển-Thanh lật đật bảo :

— Quí vị mau do cánh cửa thứ hai bên trái mà đi..

Hai chị em đi họ Đinh đi trước rồi kế là Tông-Đào đỡ Uyển-Thanh, và sau cùng là Nguyên-Bình đoạn hậu

Một hàng dài năm người tất cả trước sau đều lẹ làng bước tới...

Qua khỏi khung cửa, là một con đường hành lang dài quanh co...

Uyển-Thanh lại nhắc :

— Cứ đi thẳng tới, rồi cứ theo đường ngách phía trái mà đi... Quẹo qua phía mặt là lạc đường...

Hai chị em họ Đinh sát cánh nhau bước nhanh, quanh qua mấy đoạn đường bên phía trái.

Đi được hơn nửa tiếng đồng hồ bỗng thấy phía trước mặt có một khung cửa sắt thật lớn, trên hai cánh cửa lại có một ổng khóa thật to !

Thấy tình hình như thế Đinh-Linh, Đinh-Phượng thảy đều lo lắng.

Đinh-Linh lật đật hỏi :

— Cô Uyển-Thanh ơi ! Cô có đem chìa khóa theo không ?

Uyển-Thanh đáp :

— Khỏi cần phải mở khóa... cô hãy đánh một chưởng ngay trên hình Thái cực ở giữa cửa...

Đinh-Linh mừng rỡ liền phóng ngay một quyền y theo lời dặn của Uyển-Thanh.

Mặc dù hành động y theo lời của Uyển-Thanh, nhưng lúc đó trong lòng Đinh-Linh vẫn còn nghi ngờ, nàng không hiểu tại sao chỉ đánh một chưởng mà mở được chiếc khóa to lớn như thế.

Nhưng nào ngờ chưởng của Đinh-Linh vừa đánh trúng ngay bức họa hình Thái cực trên cánh cửa, thì ngay chỗ bức họa hiện ra một khung cửa tròn nho nhỏ, một người có thể chui qua lọt, Đinh-Linh và Đinh-Phượng lật đật vọt mình qua liền, tiếp theo sau Tông-Đào, Uyển-Thanh, Nguyên-Bình cũng lần lượt chui qua.

Vừa lọt ra phía ngoài Nguyên-Bình đã lẹ làng bợ khung cửa tròn ấy khép chặt lại.

Mọi người đều liếc mắt nhìn quanh để dò xét tình hình chung quanh một lượt.

Dòm phía sau lưng thì thấy đã ra khỏi Thượng-quan--bảo, còn phía trước mặt là rừng núi âm u bát ngát, không sao nhìn cho thấu ra ngoài xa được.

Lúc ấy trời đã hoàng hôn, cảnh rừng núi thông đẹp và hùng vĩ vô cùng...

Đinh-Linh hỏi :

— Cô Uyển-Thanh ơi ! gần đây có chỗ nào tạm trú được không ?

Nghe Đinh-linh hỏi, Uyển-Thanh thấy đau khổ vô cùng, nàng chớp chớp đôi mi lệ tuôn lên khoé mắt...

Nàng gật đầu :

— Có, chỗ sư phó tôi, chúng ta có thể tạm trú ở đó được...

Uyển-Thanh nhớ đến lúc hoàn cảnh khó khăn, chính phụ thân mình cũng còn sợ sệt phải co đầu rút cổ, chỉ có mình sư phó đã mạnh dạn đứng bên mình, chịu đựng và giúp đỡ mình, giờ đây, cũng vì chuyện ấy mà sư phó phải bị chết một cách thảm thiết trước tòa mật-thất... Nghĩ đến đây nàng thấy tim bị đau nhói như đao kiếm đâm chém.

Đinh-Phượng lại giục :

— Nếu có chỗ tạm-trú được, chúng ta hãy đến đó cho mau. Rồi còn việc gì sẽ tính sau...

http://tieulun.hopto.org

Uyển-Thanh nức nở bảo :

— Cứ đi thẳng tới, gặp dòng suối nhỏ, theo bờ suối đi lên, qua khỏi một sơn-động là đến nơi, đó là Hận-Thiên-cốc...

Nhắc đến Hận-Thiên-cốc, nàng vụt nhớ lại trước đây, khi đến tìm sư phó, và hằng ngày được thầy tin yêu dạy dỗ, tất cả những cảnh êm-đềm, thân-mật giữa tình thầy trò ấy, bỗng hiện ra rõ rệt trong đầu óc nàng.

Càng bước tới, lòng nàng càng thấy đau khổ vô cùng, chỉ trong giây lát nàng bỗng ngất xỉu...

Nguyên-Bình thấy dáng Uyển-Thanh mệt nhiều, chàng rất lo ngại, liền gọi :

— Cô Uyển-Thanh...

Nhưng lúc đó Uyển-Thanh đã hôn mê bất tỉnh, nàng không hề nghe lời gọi của Nguyên-Bình...

Tông-Đào bảo :

— Từ tiểu huynh chớ bối rối, cô Uyển-Thanhbị thương nặng, rồi lại buồn rầu nên ngất xỉu như thế, chúng ta phải đến Hận-Thiên cốc, rồi sẽ săn-sóc cho nàng. Không có gì đáng ngại cả

Nguyên-Bình nghe nói hơi yên lòng, bốn người lần lần bước tới, chỉ trong giây lát gặp một giòng suối nhỏ.

Giòng suối chảy róc rách, nước trong veo, dưới lòng suối đá ngũ sắc chiếu ánh sáng, lung linh sắc đẹp lạ lùng...

Mặc dù trong lúc đó, tất cả mọi người ai ai cũng đều mỏi-mệt, lo lắng nhưng trước cảnh đẹp thần tiên đó, mọi người cũng thấy tinh-thần thơ thới ít nhiều.

Mọi người đi dọc theo bờ suối mà thẳng lên, được chừng nửa dặm, bỗng gặp một tòa sơn động bên ngoài giây lá chằng chịt um tùm, chun qua sơn động, chỉ trong giây lát, bốn người đã lọt qua phía bên kia đường núi...

Bên này núi là một sơn-cốc đẹp vô cùng, cỏ xanh mọc lan trên mặt đất, tươi thắm như nhung, xa xa về phía Đông, dưới chân vách đá cheo-leo có mấy gian nhà tranh ẩn-hiện.

Chị em họ Đinh thấy sắp đến nơi, người nào cũng thở một hơi dài khoan-khoái.

Đinh-Phương bỗng quay lại :

— Từ công-tử, chúng ta đã đến Hận-Thiên-cốc rồi ! Phải làm, sao điều-trị thương-thế cho cô Uyển-Thanh, chuyện gì khác sẽ tính sau...

Thực ra, trong lời nói của Đinh Phượng có hàm-ý đố-kỵ Uyển-Thanh. Nguyên-Bình là người thành thật ngay-thẳng, không có ý gì khác, nên chàng chỉ gượng cười :

— Cô Phượng nói...

Nhưng chàng chỉ nói được có bấy nhiêu lời rồi bỗng lặng thinh.

Đinh-Linh thấy Nguyên-Bình đang lo nghĩ chuyện gì, nàng liền lật-đật tiếp lời :

— Thôi chúng ta chớ bàn trước làm gì, hãy đến mấy gian nhà tranh kia cái đã...

Nguyên-Bình gật gật đầu rồi cùng tất cả nhanh bước về phia vách đá...

Theo lời chỉ dẫn của Uyển-Thanh nên mọi người đều tin rằng đến đó sẽ có nơi tạm-trú.

Nhưng dây thật là Hận-Thiên cốc, và nếu như Hận-Thiên Nhứt Ẩn đã chết tại Thượng quan-bảo thì lẽ di nhiên, trong mấy gian nhà kia sẽ vắng bóng người.

Nào ngờ, khi tất cả bốn người đến gần mấy gian nhà tranh ấy, bỗng nghe có nhiều tiếng vang thật là kỳ lạ phát xuất ra từ gian nhà chính giữa.

Tiếng vang vang ấy nghe mường tượng như tiếng tụng kinh gõ mõ...

Nhưng lắng tai nghe kỹ, thì tiếng lầm thầm không nghe rõ đó là những lời gì, và cũng không hiểu đó là tụng loại kinh gì.

Đinh-Linh đi trước, nên khi nghe có tiếng động lạ, nàng liền đứng khựng lại.

Tông-Đào trầm giọng hỏi lớn :

— Vị nào đang ở phía bên trong đó ?

Nguyên-Bình lo ngại bên trong có kẻ cường địch phóng ra tấn công thình lình, đối phó không kịp, nên chàng lẹ làng bước tới hai bước chặn ngay phía trước mặt tất cả mọi người.

Sau câu hỏi của Tông-Đào, tiếng vang bên trong ngôi nhà bỗng im hẳn...

Sau đó có tiếng kẹt cửa, đôi cánh cửa gian nhà mở hoát...

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào bên trong gian nhà tranh một lượt, và tất cả đều cùng kinh ngạc sững sờ...

Chỉ thấy bên trong có tất cả ba người, mà ba người đều ngồi lim dim xếp bàn tròn trên một chiếc bồ đoàn thật to.

Cách ngồi của ba người thật lạ lùng, không phải họ chắp tay trước ngực, cũng không phải hai tay để trên đầu gối như mọi nhà đạo sĩ khác, mà họ để tay lên vai người khác, ba người ngồi thành hình ba góc, tay để vào vai nhau, liên kết lại thành một khối.

http://tieulun.hopto.org

Lúc đó Tông-Đào đang định cất giọng hỏi thêm, nhưng vì nhìn kỹ, ba người ấy đều là những bà lão trên dưới bảy chục tuổi, mặc toàn sắc đen, cho đến chiếc bồ đoàn cũng màu đen, đôi má đầy nhăn nheo, thần thái trông rất dị kỳ...

Bên ngoài tất cả mọi người đều đoán rằng ba bà lão này chắc là bằng hữu của Hận-Thiên, thế cho nên phải dè-dặt lời nói..

Đinh-Linh bỗng bước tới cúi đầu thi-lễ :

— Có phải quí-vị đến đây để tìm Hận-Thiên lão tiền-bối không ?

Tất cả ba bà-lão đều ngước lên, mắt sáng như sao-sa, nhìn thẳng vào mặt Đinh-Linh.

Bị sáu luồng nhãn-quang sáng như điện nhìn chòng-chọc vào mình, Đinh-Linh thấy rợn người, như bị nước lạnh xối vào lưng.

Đinh-Linh giựt mình kinh-hãi, nàng nghĩ rằng đây chắc có lẽ là những người thuộc phái Tà-đạo.

Đinh-Linh là người xuất thân từ Quỉ-vương-cốc, các môn võ-công đều thuộc Tà-phái, thế cho nên nàng mới nhận ra người thuộc về Tà-đạo một cách rất dễ-dàng.

Khi thấy ba bà lão nhìn mình, mặc dù không thấy lạnh mà nàng vẫn run, nàng biết rằng công lực của ba người ấy chẳng phải thuộc hạng tầm-thường.

Bỗng nghe bà ngồi chính giữa hỏi :

— Hận-Thiên Nhứt-Ân là ai ?

Nguyên-Bình và mọi nghe bà lão ấy hỏi như thế ai ai cũng kinh-ngạc, vì đây là chỗ ẩn cư của Hận-Thiên, nếu những người nầy không quen biết với bà, tại sao lại có mặt tại đây ?

Đinh-Linh lại lễ phép thưa :

— Dạ đây có phải là Hận-Thiên cốc không ?

Bà lão ngồi giữa lại đáp bằng một giọng lạnh lùng nghe rợn cả người :

— Hận-thiên-Cốc là đâu ? Chúng ta chưa từng biết. Các người nên ra khỏi nơi này cho mau đừng quấy rầy chúng ta.

Trong lúc bà lão ngồi giữa đối đáp với mọi người thì hai bà bên cạnh chỉ liếc mắt nhìn sơ qua mấy người đoạn lim dim đôi mắt, miệng lâm râm như trước...

Đinh-Linh nghe bà cụ già đối đáp như thế, trong lòng nàng lấy làm nghi hoặc, nàng nghĩ rằng có lẽ bọn mình đã lầm đường và đây không phải là Hận-thiên cốc, vì thế cho nên nàng quay lại liếc Tông-Đào...

Tông Đào là người từng trải đi khắp đó đây cả các vùng Nam-Bắc tứ-hải

vi-già nhưng giờ đây cũng không sao tìm hiểu được ba bà lão lạ lùng này.

Lão ngẫm-nghĩ :

— Trước tình hình này, chúng ta không nên gây thêm rắc rối, kết oán thù...

Vì nghĩ như thế lão lật đật bảo :

— Chúng ta phải rời khỏi nơi này rồi sẽ tính sau.

Ý của Tông-Đào đều được mọi người đồng ý.

Bốn người liền quay lại, rời khỏi mấy gian nhà tranh, bỗng nghe kẹt một tiếng. Đinh-Linh vốn lanh mắt và tinh ý nên thấy rõ bà lão ngồi giữa chỉ giơ tay phất ngược một lượt là đôi cánh cửa liền tự khép lại.

Mặc dù cánh cửa của gian nhà tranh thật là nhẹ, nhưng cách bà ấy đến mấy thước, mà bà chỉ khẽ phất ngược tay, sức hút mạnh đến đỗi đóng được cửa như thế, xem qua cũng thấy rõ công lực của bà ta đã đạt đến mức siêu phàm rồi...

Rút lui ra ngoài được một đoạn đường, Đinh Phượng lắc đầu :

— Thật là lạ... Đâu có lẽ chúng ta lạc đường ?

Trong lúc Đinh-Phượng đang nói thì bỗng nghe Uyển-Thanh rên lên mấy tiếng.

Tông-Đào lật đật tiếp :

— À phải rồi, trừ cô Uyển-Thanh ra chúng ta chưa hề đặt chân vào vùng này, nàng đã tỉnh, chúng ta hãy hỏi coi có phải đã lạc đường không ?

Vừa nói Tông-Đào vừa đỡ Uyển-Thanh xuống đất.

Lúc bấy giờ sắc mặt Uyển-Thanh trắng bệch như tờ giấy, khi Tông-Đào đỡ nàng xuống đất, nàng từ từ mở đôi mắt rồi nhìn bốn phía một lượt, vừa nhìn cảnh vật, nàng vừa tức tưởi khóc...

Giây lát nàng lại hỏi :

— Tại sao không vào nhà ?

Tông-Đào lại hỏi :

— Đây có phải Hận-Thiên-cốc không cô Uyển-Thanh ?

Uyển-Thanh khẽ gật đầu :

— Phải...

Đinh-Linh giơ tay chỉ vào phía mấy gian nhà..

— Nhưng trong mấy gian nhà ấy lại có ba bà lão thần thái rất lạ kỳ, chúng tôi vừa đến, là họ đã xua đuổi ngay...

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Phượng lại nói tiếp :

— Ai ! mà ba người ấy là ai đó ?

Uyển-Thanh hơi ngạc nhiên :

— Có ba bà lão à ? Tại sao vậy cà ?

Vì sư phó tôi chỉ ẩn cư có một mình tại đây mà thôi...

Uyển-Thanh vừa dứt lời, bỗng nghe từ phía gian nhà tranh có tiếng lạnh lùng của một bà lão vọng ra :

— Thì ra chủ-nhân của sơn-cốc này về đó sao ?

Đinh-Phượng lầm-bầm :

— Biết như thế thì tốt lắm !

Bỗng nghe bà lão ấy lại nói tiếp :

— Ba chị em chúng ta hiện đang có việc riêng, các người tuy là chủ sơn cốc này, nhưng xin hãy hồi-tị một thời gian, đợi chúng ta xong việc sẽ quy-hoàn lại cho !

Giọng nói của bà lão ấy thật là ngang-ngạnh vô-cùng...

Bà ta đã biết chủ nhân về, mà lại còn bảo tránh đi, thì thật là đã có ý, cưỡng chiếm rồi, đó là điều rất kỵ trong giới giang-hồ, dù cho thế nào đi nữa không có một ai bằng lòng được...

Nhưng vì lúc ấy nhóm Tông-Đào không muốn sanh-sự, thế cho nên sau khi nghe bà ta nói như vậy, không một ai giận-dỗi gì, và cũng không một ai có ý xung đột, giao tranh gì với ba bà lão kỳ lạ đó.

Tất cả mọi người liếc mắt nhìn nhau và sửa soạn thối lui.

Lúc ấy bỗng nghe Uyển Thanh gọi.

— Từ công tử...

Nguyên-Bình lật đật hỏi :

— Cô Uyển-Thanh gọi gì ?

Uyển-Thanh chớp chớp đôi mắt đẫm lệ, nhìn Nguyên-Bình, nàng thở dài rồi hỏi :

— Từ công-tử, hồi còn ở Thượng-quản-bảo, tôi đâm người trọng thương, thì giờ đây không còn mặt mũi gì để nhờ người nữa...

Nguyên-Bình an ủi :

— Cô Uyển-Thanh sao lại nói như thế ? Cô có cần gì xin cứ nói ra, nếu tôi làm được, xin cố gắng hết sức mình xin cô chớ khách khí như thế...

Uyển-Thanh nức nở :

— Từ công tử đối với tôi thật là cảm tình chan chứa, tôi biết làm sao đáp được ơn này...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Tại sao lại phải nhắc đến chuyện báo đáp làm gì ?

Đinh-Phượng nhếch mép :

— Cô Uyển-Thanh ơi, Từ công tử là người hào sảng, nếu cô có cần gì, xin cứ nói thẳng ra, quanh co mà làm gì ?

Uyển-Thanh liếc Đinh-Phượng rồi bảo :

— Từ công tử ơi ! Vừa rồi nghe nói có ba bà lão chiếm Hận-Thiên cốc rồi phải không ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Phải...

Uyển-Thanh lại tiếp :

— Tôi đối với sư-phó tình-nghĩa tợ mẹ con, nay người đã qua đời một cách thảm-thiết, giờ tôi cũng không còn nghĩ gì đến việc đặt chân trên giới giang-hồ nữa, tôi chỉ muốn ở đây để cho qua hết kiếp sống thừa..

Uyển-Thanh chưa dứt lời thì Đinh-Linh đã tiếp :

— Tôi đã biết ý của cô rồi.

Nguyên-Bình chưa rõ nên hỏi tiếp :

— Đó là chuyện gì vậy ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Cô Uyển-Thanh muốn nhờ Từ-huynh đuổi ba bà lão kỳ-dị ấy đi giùm vì cô muốn ẩn-cư ở đây...

Uyển-Thanh gật đầu :

— Đinh cô-nương nói rất đúng...

Đinh-Phượng hừ một tiếng :

— Cô Uyển-Thanh nên nghĩ lại. Vì từ-huynh đã bị trọng thương làm sao giao-tranh với người được ?

Uyển-Thanh nghe nói, mặt đỏ bừng-bừng...

Thực ra, trong ý nàng chỉ muốn Nguyên-Bình bàn-bạc, thương thảo với ba bà ấy để cho họ đi mà thôi. Chớ ý nàng không nghĩ là Nguyên-Bình phải động thủ...

Nhưng giờ đây, nghe Đinh-Phượng nói như thế, thì ra nàng không hề

http://tieulun.hopto.org

nghĩ gì đến sự nguy hiểm của Nguyên-Bình, thực ra ý nàng không hề có như thế, thế nên khi ấy nàng bỗng thấy vừa bối rối vừa tức giận.

Thấy tình hình như thế, Nguyên-Bình sợ bịnh tình Uyển-Thanh trở nặng thêm, nên chàng lật đật can thiệp :

— Cô Uyển-Thanh hãy yên tâm, chuyện ấy để tôi lo, cô chớ lo nghĩ lắm mà bận tâm.

Uyển-Thanh rớm nước mắt, nhìn Nguyên-Bình gật đầu tỏ vẻ biết ơn...

Tông-Đào thấy Nguyên-Bình chịu giúp Uyển-Thanh việc ấy, lão trầm giọng :

— Từ tiểu huynh có biết rõ ba người lạ ấy chưa ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Chưa... Mà Tông Đại ca có biết không ?

Tông-Đào đáp :

— Tôi cũng nghĩ mãi mà không ra...

Nguyên-Bình quả quyết :

— Không cần họ là ai, họ đã cưỡng chiếm chỗ của ta, thì việc làm ấy không đúng.

Nếu họ biết nghe lời phải trái, thì sau lời phân bua của ta nhứt định là họ phải hiểu.

Đinh-Phượng xen vào :

— Nhưng... nếu họ không nghe lời phải trái của ta ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Công-lực của tôi đã khôi phục lại được sáu phần, như thế có thể đuổi họ đi được rồi...

Nói xong chàng liền quay mình đi về phía mấy gian nhà tranh.

Nhưng vừa bước tới cửa, đã nghe kẹt một tiếng, cánh cửa vùng mở hoát, và bà cụ già nhìn ra ngoài :

— Chà thật là đại-ngôn, ai đó, xưng tên cho ta biết...

Nguyên-Bình lễ-phép đáp :

— Dạ tại-hạ họ Từ, tên Nguyên-Bình...

Vừa xưng tên xong, bỗng nghe ba bà lão « ạ » lên một tiếng rồi quay mặt nhìn sững Nguyên-Bình.

Chàng thấy mấy luồng nhãn quay sáng như điện, nhưng có một khí lạnh lạ-lùng...

Luồng khí lạnh ấy, không bao giờ có ở trong cơ-thể con người...

Mặc dù tinh thần của Nguyên-Bình rất vững nhưng trước mặt ba người kỳ quái ấy, chàng cũng thấy có phần sợ sệt...

Chàng liền lật đật trấn định tinh thần, nhìn thẳng vào ba người ấy.

Bỗng thấy tất cả ba người đều khẽ lim dim đôi mắt, rồi bà lão chính giữa lầm bầm :

-- À ra là Từ Nguyên-Bình..

Nguyên-Bình hơi ngạc nhiên :

— Như thế quí vị có biết tôi...

Bà cụ ấy đáp :

— Trước khi đến vùng Trung Nguyên này, chị em chúng ta có nghe trong giới võ lâm nói đến ba chữ Từ Nguyên-Bình... tuy rằng chưa biết nhưng cũng đã nghe qua tên rồi...

Nguyên-Bình lại nói tiếp :

— Tôi không bao giờ xen vào các việc trong giới giang hồ, thế nên ít có quan hệ đến giới võ lâm.

Bà cụ già lạnh lùng bảo :

— Bộ ngươi sợ chúng ta tìm ngươi để sanh sự sao ?

Nguyên-Bình nghe nói như thế, chàng bỗng cười dài...

Bà cụ già lại tiếp :

— Ngươi hãy yên lòng, chỉ cần bọn ngươi hãy mau tránh khỏi nơi này, thì tạm thời, chúng ta không so-đo gì cả, nếu không biết điều, thì...

Bà ta nói đến đây, bỗng thấy tất cả ba người đều rút cao đôi vai lên lúc đó bàn tay của mọi người cũng vẫn còn đặt lên vai nhau, nhưng trong lúc ấy bỗng thấy ba làn chớp xẹt nhanh về phía Nguyên-Bình...

Nguyên-Bình lẹ-làng lách sang một bên để tránh, thì thấy đó là ba vuông cờ nhỏ hình tam giác, một vuông màu đen, một vuông màu hồng, một vuông màu xanh.

Trên mặt cờ không thấy có thêu hình vì cả..

Nhìn ba vuông cờ, Nguyên-Bình lạ-lùng kinh-ngạc, chưa hiểu rõ ra sao, thì đã nghe Tông-Đào gọi lớn:

— Từ tiểu-huynh...

Nguyên-Bình nghe rõ giọng Tông-Đào có hơi bối-rối...

Chàng lật đật qnay đầu lại, thấy thần-sắc của Tông-Đào có hơi sợ-sệt chàng lại càng ngạc-nhiên hơn nữa, vì chàng biết rõ tánh Tông-Đào rất cẩn-trọng chu đáo...

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI BA

«Thần-tam-thi» xuất hiện nơi Hận-thiên-cốc

Từ-Nguyên-Bình buột miệng muốn hỏi thì Tông-Đào đã nói trước :

— Nầy Từ tiểu-đệ, chúng ta đã xét kỹ không thể ở trong Hận-thiên-cốc nầy, thì hôm nay ba bà lão ấy muốn tạm thời trọ nơi đây, chúng ta ngại gì mà không gây tình cảm với họ.

Sở dĩ Tông-Đào nói như thế, cốt làm cho Nguyên-Bình không nên thắc mắc nữa. Chàng cũng hiểu như vậy vì chàng thấy Tông-Đào đã nhận ra lai lịch của ba lão bà ấy, nên mới giải rõ cho chàng, nhưng lòng chàng vẫn còn khó chịu quá, bởi vì chàng đã hứa với Thượng-quan Uyển-Thanh trong trường hợp khó từ chối...

Thế rồi trong lúc Nguyên-Bình còn lừng chừng chưa quyết định, Uyển-Thanh nói với chàng :

— Nầy Từ công tử, Tông đại-hiệp đã nói như vậy thì chúng ta cũng cần bàn đến chuyện lâu dài !

Nguyên-Bình «à» một tiếng như giựt mình hốt hoảng, bước tới vòng tay trước mặt ba lão bà, thưa rằng :

— Xin lại gặp ở ngày sau !

Một bà lão nói to :

— Thế cũng được, hãy còn dịp khác !

Dứt lời, bà lão đưa tay đóng cửa lại. Khi ấy, Nguyên-Bình đã quay lưng bước ra khỏi cửa, chàng khẽ hỏi Tông-Đào :

— Tông đại ca, biết rõ lai lịch của ba lão bà đó không ?

Tông-Đào khẽ đáp :

— Ra khỏi sơn động, chúng ta sẽ nói chuyện !

Liền nách Uyển-Thanh trên tay, Tông-Đào cùng Nguyên-Bình chạy ra một lượt. Khỏi cửa sơn động, Tông-Đào ngừng lại nói như than :

— Thật hiểu không nổi, ba bà già đó cũng tìm tới đất Trung-nguyên nữa !

Cũng như mọi người, Từ-nguyên-Bình đầy vẻ nghi ngờ trên mặt :

— Cuối cùng ba lão bà ấy là những người gì ?

Với sắc mặt thật nghiêm, không biết Tông-Đào đang suy nghĩ gì một hồi lâu, lão ta mới nói :

— Hiện giờ ta cũng không quyết định gì được, nhưng ta đã ngờ những bà lão đó tuồng như quái gở lắm, họ là « thần tam thi » ở đảo Thể Ba ngoài bể Đông; họ là nhân vật cao thủ của một võ phái lạ !

Nguyên-Bình và mọi người chú ý nghe Tông-Đào cho biết lai lịch của ba lão bà, họ hết sức ngạc nhiên. Cái tên « thần tam thi » là gì, « đảo Thể Ba» ở đâu, cả bốn người tự thuở giờ chưa hề nghe ai nói tới, nên Tông-Đào chỉ lược thuật lai lịch về « thần tam thi » họ chẳng hiểu gì hết. Nguyên-Bình lại hỏi :

— Cuối cùng họ là những nhân vật như thế nào ?

Tông-Đào cho biết thêm :

— Trong giới võ lâm Trung-nguyên thì có Nhứt cung, Nhị cốc và Tam bảo còn có Thần-châu-nhứt quân và phái Kim-bài xưng hùng khắp thiên hạ nhưng ngoài ra hãy còn lực lượng bốn môn phái nữa.

Đinh-Phượng liền xen vào :

— Tôi biết rồi. Kỳ-lão Nam-hải là một trong bốn lực lượng môn phái ấy.

Tông-Đào gật đầu :

— Đúng. Nơi phương nam thì có Nam hải kỳ lão, còn ba phương trời nữa có những nhân vật nào con biết không ?

Đinh-Phượng lắc đầu :

— Không hiểu rồi ạ !

Nguyên-Bình nhìn Đinh-Phượng xen vào nói :

— Có lẽ «Bắc-hải viên tiên» cũng là một nhân vật trong hàng ngũ cao thủ đó ?

Đinh-Linh đáp thay cho Tông-Đào :

— Phải đấy, nhưng không biết ở phương Đông và phương Tây là nhân vật nào ?

Tông-Đào đáp nhanh :

— Kỳ lão Nam-hải đã hoạt động bên Trung-nguyên chúng ta từ lâu nên có nhiều người biết. Còn Bắc-hải Viên tiên thì mới sang đây nên ít người biết, nhân vật của Đông Tây lại không hề đạp chân tới đây nên càng ít ai biết được và nói chung những nhân vật xưng hùng về võ công bên miền Tây vức, chúng ta chỉ mới gặp một người đàn bà tóc vàng là người đầu tiên...

Nói tới đây, Tông-Đào bỗng ngừng lại. Thấy vậy Uyển-Thanh hỏi :

— Lực lượng «Thần Tam thi» ở đảo Thể Ba Đông-hải có tương đương với những võ phái ở các phương Tây, Nam, Bắc hay không ?

Tông-Đào gật đầu :

— Chắc là tương đương. Ta nhắm ba lão bà ấy là ba « lão tướng » cừ khôi. Nghe nói, ba nhân vật đó mỗi lần động thủ đều chia ra ba bộ phận võ công khác nhau, hễ một người tách ra thì kể như hai người kia bị thừa,

http://tieulun.hopto.org

nhưng nói ngược lại, ba người hợp sức nhau chặt chẽ thì mỗi một người của họ đều gặp một đối thủ một lượt, thì kẻ địch nào đó kể như lấy sức một mà chọi với ba vậy.

Nghe nói, Nguyên-Bình nhíu đôi mày, Đinh-Linh hỏi ngay :

— Này Từ công tử tôi nhắm võ công của công tử hơn ba nhân vật đó như thường, nhưng tại sao chàng tỏ vẻ lo ngại ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Đinh cô nương, tôi không hề biết sợ ai cả, cô đừng hiểu lầm !

— Nhưng Từ công tử đang băn khoăn gì vậy ?

Ngẩng đầu nhìn thênh không, Nguyên-Bình thư thả đáp :

— Tôi đang nghĩ đến những cao thủ của bốn võ phái lạ, nay bất ngờ mà họ cùng đến đất Trung-Nguyên không hiểu với mục-đích gì thì trong giới võ lâm chúng ta, sẽ xảy ra những gì không thể lường trước được.

Nghe Nguyên-Bình nói, Tông-Đào và mọi người kể chúng đến im lặng để suy nghĩ. Họ rất cảm động trước thái-độ trách-nhiệm vì vận-mạng của giới võ lâm xứ sở của chàng bởi vì họ đều thừa biết sinh mạng của chàng không còn kéo dài trọn một năm nữa, nghĩa là chàng đã quên mình. Thế thì đối với mọi cuộc biến động sẽ xảy ra trong giới võ-lâm, chàng có quan-hệ gì nữa đâu mà giờ đây chàng lo lắng hiện ra nét mặt, ai cũng thấy, đủ biết hoài-bão anh hùng của chàng đáng kính phục thay !

Qua giây phút im lặng, Tông-Đào nói to :

— Bất luận bọn họ đến với mục đích gì chúng ta vẫn không để đình liu.

Nguyên-Bình tỏ vẻ phản-đối :

— Khi tới chuyện, sợ rằng hoàn-cảnh không cho phép chúng ta đứng ngoài được.

Tông-Đào chỉ cười đau đớn và không nói gì thêm.

Thật ra, Tông-Đào, Từ Nguyên-Bình cũng như những người bạn đường hiện nay toàn là nhân-vật võ lâm nổi tiếng, nếu một khi trong giới có biến-cố thì họ làm sao ngó lơ, vô trách-nhiệm cho đành.

Đối với vấn đề này, Đinh-Linh là người lo-lắng nhiều hơn hết, bởi vì Quỉ vương-cốc bị hư hại bởi tay kỳ lão Nam Hải và Bắc-Hải Viên tiên, giờ đây, nếu lực lượng cả bốn võ phái từ xa xôi hợp tác nhau đến đây thì chính nàng cảm thấy hy vọng báo thù của nàng bị trở ngại khó khăn không ít. Nhưng nàng cũng biết rằng lo mãi cũng không giải quyết gì được, nàng gượng cười nói với mọi người :

— Ở đây lo nghĩ hoài cũng vô ích, kể như người nước khỉ xưa kia nằm lo trời sập mà thôi, chi bằng chúng ta cứ đi tới, tìm chỗ tạm ẩn núp rồi hẳn hay !

— Ý kiến của Đinh-Linh như đánh thức mọi người...Giờ đây họ mới nhớ ra, ở phía sau ba lão bà kỳ quái ấy hình như còn có Dịch-thiên-Hành và Bắc-Hải viên tiên, mà hôm nay Từ-nguyên-Bình chưa lành hẳn thương thế vì đã bị âm mưu phát lửa độc của Dịch-thiên-Hành thật quá nguy hiểm. Trước tình thế mới, tạm thời phải lánh mặt kẻ thù để tìm kế hoạch đối phó cho sáng suốt hơn.

Trầm ngâm giây lâu, Nguyên-Bình nói với vẻ cương quyết :

— Theo tôi nghĩ, chúng ta không nên đi cách nơi nầy quá xa !

Đúng ra muốn lánh kẻ địch, thì đi càng xa càng tốt, nhưng Nguyên-Bình tự thấy thương thế của chàng sẽ lành mạnh nay mai, chàng không muốn bỏ mất tông tích của Dịch-thiên-Hành, nên chàng không chịu đi xa. Khi chàng bày tỏ ý định như thế thì Đinh-Linh lườm chàng tỏ ý không vừa lòng :

— Đi lánh kẻ địch thì cứ đi lánh, lựa phải tính xa tính gần gì !

Uyển-Thanh phản đối Đinh-Linh qua một câu hỏi gay :

— Vậy chớ đi đến đâu bây giờ đây ?

Đưa tay chỉ về hướng trước mặt, Đinh-Linh đáp :

— Chúng ta đến Hận-thiên-cốc chớ đi đâu !

Đinh-Phượng ngạc nhiên nhìn Đinh-linh :

— Tại sao phải đi đến ?

Nguyên-Bình xen vào như tán thành câu hỏi của Đinh-Phượng :

— Phải đấy, hỏi như vậy phải lắm. Ở Hận-thiên-cốc đang có mặt ba cao thủ lão bà kia mà !...

Đinh-Linh không đợi Nguyên-Bình nói hết ý, nàng khoát khoát tay nói lớn lên :

— Tuy biết rằng, trong Hận-Thiên-cốc có ba lão bà đó, nhưng nếu chúng ta không đến gần liều tranh là nơi trọ của ba bà thì ba bà không hay chúng ta đi vào hang động, vả lại tên Dịch-thiên-Hành đang có mặt trong Thượng quan gia bảo, hắn đã bố trí những điềm mai phục nơi đó thì dĩ nhiên có người dắt hắn tới Hận-thiên-Cốc rất dễ dàng.

Uyển-Thanh cũng to tiếng cãi lại Đinh-Linh :

— Dịch-thiên-Hành đến Hận-thiên-Cốc thì chúng ta không bị hắn bắt gặp hay sao ?

http://tieulun.hopto.org

Với vẻ bình tĩnh, Đinh-Linh vẫn giữ ý kiến của mình :

— Chúng ta có chỗ lánh không hại gì cả !

Đinh-Phượng tức mình :

— Khi Dịch-thiên-Hành đến Hận-thiên-Cốc thì xảy ra chuyện xung đột với ba lão bà ấy, theo chị thử nghĩ, chừng ấy chúng ta sẽ tính sao vậy ?

Nói xong, Đinh-Phượng tỏ vẻ đắc ý và nhìn Uyển-Thanh như khoe khoang mình thông minh. khi ấy Uyển-Thanh mỉm cười, có lẽ nàng nhận thấy Đinh-Phượng đồng tình với nàng để chống đối lại Đinh-Linh.

Nhưng Đinh Linh vẫn thản nhiên :

— Ý tôi vẫn thấy đúng, thôi thì hỏi nghĩa phụ xem sao!

Tông-Đào gật đầu :

— Phải, vừa rồi có dịp ở trong Hận-thiên-Cốc, ta thấy có một gốc đại thụ, cành lá sum sê. Đủ chỗ cho năm người ẩn núp rất kín đáo.

Nguyên-Bình nhìn mọi người thúc giục :

— Chuyện không nên để trễ, chúng ta hãy đi nhanh !

Thế rồi Uyển-Thanh cũng nhờ Tông-Đào cõng đi. Một đoàn năm người xuyên qua hang động, hướng đến Hận-thiên-Cốc. Họ đều im lặng và dè dặt.

Không bao lâu, họ đã tới Hận-thiên-cốc. Mấy túp lều tranh đã hiện ra trước mắt, cửa phên lều đóng kín, nên họ bước tới với ý thức đề phòng... Họ rẽ qua gốc đại thụ mới thở ra một hơi thở khoan khoái vô cùng.

Quan sát một hồi, thì ra cổ thụ nầy, ít ra cũng sống trên kẽ đá trong hang có vài trăm năm, nhưng cành lá vẫn tốt tươi, leo lên núp cả chục người cũng không dễ gì trông thấy. Nhưng từ trên cành cao nhìn xuống, toàn thể Hận-thiên-cốc đều thu hết vào đáy mắt, không bỏ sót hình vật nào. Ẩn núp đâu đó xong xuôi, năm người lắng nghe trong 3 túp lều có những thanh-âm hơi lạ lùng, mới nghe như tiếng con ong kêu, nhưng một lát sau thì vang to như tiếng sấm, nhức óc điếc tai. Năm người đều kinh ngạc và tay bám chặt vào nhánh cây không nhúc nhích, họ không nhận được tiếng vang đó là gì.

Khi tiếng vang nhỏ dần, bỗng nghe phía ngoài hang đá một tiếng vượn hú từ xa rồi gần, lọt vào tai người chát-chúa. Tiếp đó, chỉ trong nháy mắt thôi, cái bóng màu bạc hiện ra chớp lia lịa, tiếng vượn hú ngừng ngay lúc ấy. Mọi người lại nhìn xuống mới thấy rõ hai con vượn bạch cao nghệu, mắt sáng quắc, đứng sững giữa Hận-thiên-cốc. Ngoài Uyển-Thanh ra, mọi người đều biết hai con vượn bạch của Bảo-hải Viên-tiên.

Nhưng lạ quá, hai con vượn vừa ngừng chân lại thì chúng ngẩn đầu

ngó lên tàng cây Năm người hồi hộp lo ngại, vì chúng bắt hơi rất nhạy. Giữa lúc mọi người chưa hết hồi hộp thì hai con vượn bước tới gốc cổ-thụ, Đinh-Linh muốn ném ám khí xuống nhưng Tông-Đào cản ngăn. Chúng lại ngỏng cổ ngó lên rồi bỗng nhiên chắp hai tay xá ba xá. Xá xong thì lui ra Từ-Nguyên-Bình cũng như mọi người đều ngạc nhiên.

Tông-Đào bỗng cười không thành tiếng và rỉ tai Nguyên-Bình :

— Từ tiểu đệ quên rồi sao, tiểu đệ đã thắng một con vượn bạch trong Quỉ - vương - cốc và đã tha chết cho nó, hôm nay chắc nó hãy còn nhớ chuyện đó.

Mọi người đều nhớ ra chuyện đó, hai con vượn giờ đây không muốn lìa khỏi gốc cổ thụ, mọi người không hiểu Dịch-thiên-Hành và Bắc-hải Viên tiên sẽ đến sau hay không, lòng họ không yên.

Ngay lúc ấy, mấy túp lều phát ra tiếng tằng hắng. Mọi người nhìn theo tiếng thì thấy cửa lều chính giữa vụt mở ra, ba lão bà sánh vai nhau, từ từ bước ra.

Ba lão bà không những vai chen vai đi sát vào nhau mà bộ chân bước thật lạ. Mỗi bước đều ngay thẳng mà vóc mình lại nhóng lên cao, trông như vừa bước vừa nhảy. Mọi người trên cây đều nín thở bất động để theo dõi từng cử chỉ của đối phương đang đi phía dưới. Vừa đi sáu con mắt vừa chăm chú nhìn hai con vượn bạch, như sẽ tìm hiểu nguồn gốc của chúng. Lúc ấy chúng trố mắt ngó lại và sừng lông, trên mình chúng giống như cắm lên vô số kim bạc, đẹp mắt vô cùng.

Năm người ngồi trên cây trông thấy như thế, đoán biết hai con vượn chắc đã gặp ba lão bà nầy ít nhứt một lần, nhưng không hiểu giữa người và thú vật đó là bạn hay là thù nghịch nhau ?

Qua giây phút sau, giữa hai con vượn và ba bà lão cách nhau không đầy một trượng. Ba bà lão ngừng bước một cách đột ngột, bà lão đứng giữa cất tiếng cười nhạt :

Loài súc sinh kia lại gặp nơi đây nữa !

Giọng nói của lão bà ấy đầy nội lực, vang rền trong hang núi, khiến cho hai con vượn bạch cùng hú lên một tiếng thật dài, ghê rợn !

Qua một tiếng hú, hai con vượn quay mình bước lui ra thủ thế. Lúc đó, Nguyên-Bình đã thừa hiểu hai thú vật khôn ngoan nay có sức mạnh bạo, thân pháp và thủ pháp của chúng thua gì bực cao thủ võ lâm thì hôm nay, chúng vẫn độc hại như thường, chưa ắt gì ba lão bà đó dám xem thường.

Trong lúc hai con vượn vừa lui ra, bà lão đứng giữa thét to :

http://tieulun.hopto.org

— Loài súc sinh, trừ phi chúng bây ngoan-ngoãn nghe lịnh ta và biết tôn quý vị lão bà nầy là chúa tể thì mới mong sống trên đời nầy với loài người.

Hai con vượn hú liên tiếp, vang dội điếc tai, chúng tỏ thái độ phản-đối. Liền khi đó, ba lão bà xông tới cùng một lượt. chỉ trong chớp mắt, sáu cánh chưởng tung ra như che lấp hết bóng mặt trời, giáng xuống mình hai con vượn...

Với thế chưởng dị kỳ ấy, năm người núp trên cây mới trông thấy lần đầu tiên, ngay Từ Nguyên-Bình cũng hết sức kinh ngạc. Chàng tưởng-tượng rằng nếu những đòn chưởng đập vào chàng không biết phải giải phá bằng phương thức gì đây.

Những đòn chưởng đó gây ra hai tiếng bốp bốp bao nhiêu làm gió chưởng tạt ra ào ào, chàng đã biết hai con vượn đã bị trúng đòn. Rồi ba lão bà xông tới nữa, hai con vượn lui ra thêm. Trong chớp mắt, như cái bóng nương vào hình, hai con vượn và ba bà lão đuổi bắt nhau chạy sâu vào hang núi qua đến đâu, gió cuốn đá và cát bay theo đến đó.

Cũng như mọi người, Tông-Đào nhìn xuống mà kinh, nhứt là thân-phục thân-pháp thần tốc của ba cao thủ lão bà. Từ khoản cách nhau bảy, tám thước chút phút người và thú vật chỉ còn cách nhau ba, bốn thước. Kể ra bên thú vật cũng như bên lão bà đều có thuật khinh-công rất cao, bấy giờ mắt người chỉ còn trông thấy như những chiếc cầu vòng trăng-trắng mà thôi. Nguyên-Bình lại nghĩ rằng, nếu chàng đang bị đuổi bắt như vậy cũng không dễ gì chạy khỏi.

Từ sau khi vợ chồng kỳ-lão nam hải dùng nội công tuyệt đỉnh trong thế giao đấu sinh tử, bị chàng đánh bại, chính chàng cũng tự nhận võ công của mình đã là vô địch rồi. Nhưng hôm nay, chàng thấy tận mắt thân pháp của ba bà lão kỳ dị ấy, chàng nhận rằng, ít lắm là khinh công của họ cũng không hơn không kém gì chàng, nên lòng chàng hơi nao núng...

Trong lúc Nguyên-Bình còn suy nghĩ so sánh, chợt thấy ba bà lão thò trảo bấu lên vai hai con vượn. Qua một tiếng rú thất thanh, hai con vượn nhảy bổng khỏi đầu ba lão bà, kịp khi ngừng chân lại để ngẩng đầu lên nhìn ba lão bà đã cách đối phương hơn hai trượng. Lúc ấy, lão bà đứng chính giữa cười khằng khặc nghe rợn tóc gáy :

— Loài súc sinh, chúng bây lại cả gan dùng ngụy kế thì bữa nay chúng bây đừng nghĩ gì đến bổn mạng nữa !

Bà lão này vừa nói xong thì nghe phía sau lưng bà cũng có tiếng cười lanh lảnh. Những người trên cây càng không yên tâm, bởi vì tự nãy giờ họ chỉ chú ý theo dõi ba lão bà và hai con vượn bạch, nào ngờ có người đến Hận-

thiên-cốc mà không hay. Cả năm người đều nhìn theo tiếng cười ấy, vừa lo sợ lại vừa mừng, vì đã chợt thấy Bắc-hải viên tiên cùng Dịch-thiên-Hành đã đứng sánh vai nhau trong hang núi. Họ lo sợ vì bọn Dịch-thiên-Hành đã tìm được Hận-thiên-cốc, còn mừng vì Viên tiên cùng ba bà lão ấy có hận thù nhau, bọn họ sẽ xâu xé nhau, thật là có lợi !

Nhận định như thế, cả năm người vẫn im lặng núp trên cây.

Lúc bấy giờ, thấy ba lão bà quay về hướng hai con vượn trong khi chúng nó vừa hú vừa chạy tới bên cạnh Bắc-hải Viên-tiên, rồi ngảnh mặt lại lườm ba lão bà. Qua giây phút sau, ba lão bà bước tới đụng mặt Viên-tiên, hắn cười nhạt trong những tia mắt sáng gay gắt của đối phương.

— Ba người như vậy mà không làm gì được hai con thú vật, không thấy hổ thẹn hay sao ?

Ba lão bà không đáp, chỉ nện gót bước tới. Bắc-hải Viên-tiên đứng bộ đinh, sè mười trảo chỉ ra như sắp sữa nghinh địch, nhưng lúc ấy Dịch-Thiên-Hành khoát tay nói lớn lên :

— Chớ động thủ !

Hắn dùng nội lực, một cái khoác tay gây ra làn gió như một bức tường vô hình chặn chính giữa Bắc-hải Viên-tiên và ba bà lão. Trên mặt hắn lộ vẻ kinh dị.

Hắn là người thâm mưu, hiểm độc. Hắn cố dùng cả công lực bình sinh để cho một cái khoát tay có ý nghĩa dáo đầu đối với kẻ lạ. Thật vậy, qua cái khoát tay đầy uy lực đó, ba lão bà tỏ vẻ lo ngại, vội lui ra một bước. Hắn cười ha hả :

— Viên huynh, ba vị ấy là ai, sao Viên huynh không cho tôi biết ?

Viên-tiên cười hóm hỉnh :

— Thôi mà !

— Hễ con người võ lâm thì bất cứ là ai, cần phải cho biết chớ ?

— Họ từ đảo Thề-ba ở biển Đông tới đây...

Viên-tiên vừa nói tới đây, Dịch-Thiên-Hành biến sắc :

— Như thế có phải «Thần-tam-thi» là chúa đảo Thề-Ba hay không ?

Phải đấy. Ba người kể như một vậy !

Lúc Bắc-hải Viên-tiên giới thiệu «Thần-tam-thi», Tông-Đào đưa mắt liếc Nguyên Bình và mọi người, mọi người đều gật đầu tỏ ý phục tài hiểu biết rộng của ông ta, đã cho biết về lai lịch của «Thần-tam-thi» trước khi nghe Viên tiên nói :

http://tieulun.hopto.org

Giờ đây họ nghe bà lão đứng chính giữa hỏi Bắc-hải Viên-tiên :

— Này Viên-Tiên, ông bạn ấy là ai ?

Không đợi Viên-Tiên đáp Dịch-thiên-Hành ứng khẩu nhanh :

— Kẻ dưới nầy chính là Dịch-thiên-Hành.

Lão bà ấy «à» một tiếng rồi nói thêm :

— «Thần châu nhứt quân» là đây !

— Chẳng dám !

Tuy Dịch-thiên-Hành tự nhiên, nhưng lòng hắn đầy dẫy những nghi ngờ, hắn hỏi :

— Nghe nói ba vị ở một hòn đảo đẹp như hòn ngọc và là một xứ Đào-nguyên, tại sao hôm nay đến đổi Trung-nguyên hèn mọn nầy để làm gì ?

Lão bà ấy cười nhạt :

— Chúng tôi đến đây để được « Thần châu nhứt quân » thừa nhận kia mà !

Dịch-thiên-Hành liền mím môi, có lẽ hắn cố nén giận. Hắn là người xảo quyệt, gian ngoan nổi tiếng, hắn đã biết ngay «Thần tam thi» đối với hắn không thiện cảm, bởi họ có hận thù Bắc-hải Viên-tiên, nên ghét lây tới hắn, kể hắn cũng như một kẻ thù địch. Nhưng nếu giờ đây hắn đứng ra giải hòa giữa Viện-tiên và «Thần tam thi» để lôi kéo «Thần tam thi» về phe hắn cho đủ sức đối phó với những nhân vật trong giới võ lâm, có phải chăng là chuyện dễ dàng ?

Hắn cùng Bắc-hải Viên-tiên đến Hận-Thiên-cốc với mục đích theo dõi Từ Nguyên-Bình, nếu hôm nay «Thần tam thi» có thực sự đứng về hắn, hắn được xử dụng thêm một lực lượng võ công là cả một chuyện to tát, cho nên trong một thời hắn phải bận rộn mà lo việc theo tìm kiếm Nguyên-Bình.

Qua sự đắn đo kỹ, hắn tươi cười đáp lại lời lão bà :

— Xin quý vị không nên nói như thế ! Thần châu nhứt quân chỉ là một hư danh, làm sao sánh bằng ba chữ « thề ba đảo » rạng rỡ, vang lừng.

Lão bà ấy hỏi lại hắn :

— Thần châu nhứt quân muốn hỏi mục đích đến đây của chúng tôi để làm gì ?

Dịch-thiên-Hành cười ha hả :

— Chẳng qua kẻ dưới nầy vô ý thức mà thôi !

— Thôi thì thần quân hãy dang ra đi !

— Chi vậy ?

Nhận thấy không khí có mòi gay gắt giữa Dịch-thiên Hành và « thần tam thi » Bắc-hải Viên tiên nhìn Thiên-Hành cười một thôi dài :

— Dịch-huynh, kẻ dưới này cùng ba người đàn bà đó đã có một quá trình ganh đua nhau nếu không muốn nói là thù hận, vậy Dịch huynh đừng nhúng tay vào, chỉ xem kẻ dưới này đối phó với họ rồi sẽ tính chuyện riêng của chúng ta !

— Viên huynh đã lầm rồi ! Ở đời đâu có chuyện oán thù nào mà không thể hòa giải được. Giờ đây, tôi muốn hai đàng nói hết chuyện cũ, xem tôi có thể làm trung gian điều giải được hay không ?

Lão bà ấy cười lạnh nhạt :

— Thần quân đừng xây mơ vô ích !

Thiên-Hành liền phản đối :

— Các hạ đừng nói như vậy chớ !

— Viên Tiên đã giết chồng ta, lại còn ném đứa con mồ côi của ta xuống biển cho cá sấu nuốt, oán cừu đó Dịch thần-quân làm sao hoà giải được ?

Nghe nói mà lòng Thiên-Hành thất vọng nặng nề nhưng năm người trên cây mừng thầm. Họ sợ tên Dịch thiên-Hành lời lẽ khéo léo, hắn đem lý thuyết già dặn ra điều giải được mối thù giữa « Thần tam thi » và Bắc-hải viên tiên rồi cả bọn người ấy cùng hội cùng thuyền, giây họa cho về sau Nhưng giờ đây, họ biết rõ giữa « Thần tam thi » với Viên tiên có thù sâu. Dịch thiên-Hành cũng khó giải hòa nghĩa là hắn không thể lợi dụng được « Thần tam thi »...

Nhưng, bỗng đâu Thiên-Hành nói qua tiếng cười khô-khan :

— Những ý- kiến vừa qua có lẽ kẻ dưới nầy suy nghĩ chưa chín-chắn nhưng có một điều, không biết quý vị đã nghĩ đến hay chưa ?

Hãy biết rằng, « Thần tam thi » là ba lão bà như cùng chung một tâm-hồn, một cơ thể. Tự nãy giờ, hai lão bà đứng hai bên cứ im lặng, để cho lão bà đứng chính giữa ứng đáp, nhưng những nét vui hay giận, cả ba người đều biểu lộ giống y nhau trên gương mặt, thế mới biết họ thông cảm rất dễ dàng, mà trên sự thực ba lão bà nầy bởi một thai nghén sinh ra, tâm linh của một người nghĩ gì thì hai người kia đoán biết ngay, cho nên cũng nhờ vậy mà ba người dùng võ công kết hợp thế và thức như một đường may của chiếc áo, không sơ hở.

Bấy giờ người ta mới lắng nghe lão bà đứng giữa, hỏi gay lại Dịch-thiên Hành :

— Ngươi bảo ta nghĩ đến chuyện gì chớ ?

http://tieulun.hopto.org

Thiên-Hành cười ngạo-nghễ :

— Họ Viên cùng ta là bạn thâm giao nếu quý vị muốn ra tay thì trước hết phải thanh toán lực lượng của Dịch mỗ nầy đi !

Lão bà ấy cười ngất. Thiên-Hành nghiêm nét mặt nói nhanh :

— Kẻ dưới nầy không nói đùa đâu !

— Ai cho ngươi nói đùa đâu. Giờ đây ngươi cùng Viên-Tiên ra tay một lượt càng tốt !

— Quý vị có tự tin sức mình hay không ?

Lão bà ấy không đáp. Khi ấy mọi người đều nhận ra Dịch-thiên-Hành muốn đem sức mình để dọa « Thần tam thi » không dám trả thù Viên Tiên, thật là tiểu-nhân.

Thấy lão bà không đáp, Dịch-thiên-Hành quát to :

— Thế cũng được rồi !...

Đi đôi với tiếng nói, hắn vung chưởng đánh ra...

Sau ba chưởng đánh thênh không, lối mười người áo đen, mang mặt nạ tay cầm ống đồng sáng chói rần rộ chạy vào hang núi. « Thần tam thi » sợ biến sắc.

Khi bọn người áo đen vừa vào tới Dịch-thiên-Hành hươi tay ra hiệu lịnh bao vây « Thần tam thi » vào giữa. Xong, hắn liền đe dọa :

— Sao, giờ đây « Thần tam thi » nghĩ sao, cho ta biết gấp !

Nhìn bọn áo đen lão bà ấy hỏi lại hắn :

— Nghe đồn các hạ đã phát minh một thứ lò lửa gọi là « Liên-hoàn-Độc hỏa-pháo » có đúng không ?

Hắn đáp :

— Quý vị thật là tinh mắt !

— Và nghe nói các hạ đã có lời thề độc, không dùng lửa độc đó nữa, nếu hôm nay muốn dùng lại, không sợ trời phạt sao ?

Thật ra võ công của «Thần tam thi» rất cao, Viên Tiên với Thiên-Hành hợp sức nhau chưa ắt gì thắng, nhưng ba bà lão đó chỉ e ngại lửa Độc-liên-hoàn mà thôi. Thứ lửa độc đó, chỉ có Từ Nguyên-Bình là người đầy đủ hàn âm khí trong mình mới chống nổi thôi hay là có chiếc áo thạch-cầm bao trùm cả thân thể mới tránh lửa được, nếu không, dù võ công cao cường đến bực nào cũng khó chống cự được.

Suy nghĩ giây lâu Thiên-Hành đáp :

— Làm sao quý vị nghe thấy tôi thề mà hỏi ?

Sắc diện của " Thần tam thi " càng biến đổi hơn vì nghe Thiên-Hành nói như vậy là hắn đã quyết dùng độc hỏa bào. Nhưng lão bà ấy dõng-dạc nói to :

- Sự thực bọn nầy không biết sợ ai đâu !

— Phải mà, vừa rồi tôi thấy quý vị dùng khinh công rất thần tài, nếu cần chạy trốn cũng còn thừa sức, nhưng quý vị muốn ở đây để rửa thù Viên-tiên, dù quý vị có cao bay tột trời vẫn khó báo thù, tại sao quý vị không sáng suốt, gây tình cảm với tôi để biến kẻ thù ra người bạn ?

Nghe Thiên-Hành dùng lời khôn khéo, «Thần tam thi» càng tỏ vẻ oán ghét hơn.

Lúc bấy giờ, không khí trong hang núi im lặng, mọi người đang theo đuổi ý nghĩ riêng. Bỗng đâu Dịch-thiên-Hành vụt hỏi to :

— Quý vị từ phương xa tới đây phải có mục đích hay toan tính gì, kẻ dưới nầy tình nguyện giúp sức được chăng ?

Lão bà đứng giữa đáp :

— Nếu các hạ có thể tìm con ve vàng, con bướm ngọc giùm chúng tôi thì chúng tôi dẹp mối thù ấy qua một bên.

— Hôm nay quý vị yêu cầu tôi là quý vị không có lực lượng để uy hiếp được tôi vậy !

Nghe hắn nói «Thần tam thi» đều cười đau đớn...

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI BỐN

Chống lửa độc bằng lụa « Ngũ-yên-la »

Đoạn, lão bà đứng giữa nghiêm chỉnh nói với Dịch-thiên-Hành :

— Thôi thì chúng ta động thủ thử coi !

Thiên-Hành đáp :

— Nếu vậy là quý vị không ngoan.

Chính lúc ấy, năm người trên cây nghe Thiên-Hành dùng lời lẽ đe dọa «Thần tam thi», lòng họ hơi lo ngại nhưng khi thấy đôi bên tránh không khỏi sự giao đấu thì họ lại yên lòng, bởi vì nếu võ công vừa cao lại vừa lạ kỳ của «Thần-tam thi» mà hợp tác với Dịch-Thiên-Hành, dù Nguyên-Bình đã lành vết thương cũng khó thắng. Giờ đây, chắc chắn Thiên-Hành không thuyết phục được [illegible] rồi, năm người trên cây im lặng muốn nín thở để chờ xem

http://tieulun.hopto.org

một cuộc ác đấu diễn ra dưới mắt họ. Họ lại lắng nghe lão bà đứng chính giữa khinh khỉnh nói :

— Giao đấu vài hiệp mới biết ai ngoan hay chẳng ngoan.

Kể ra Dịch-thiên Hành sâu-sắc thật ! Hắn đã nhìn thấy «Thần-tam thi» tỏ ra sợ sệt «Độc-hỏa-pháo» từ lúc bộ hạ hắn mới mang đến thì hắn giả vờ không chú ý tới cái đó, giờ đây Thần tam-thi quyết ý ra tay giao đấu với hắn, hắn nhìn thấy trên sắc diện của đối-phương không còn sợ sệt như lúc nãy, hắn hoang mang lo ngại.

Lòng hắn nao núng cũng phải, vì sau khi sáng chế món vũ-khí lửa đó hắn chỉ dùng một lần, đã bị một người lạ ra tay kềm chế hắn, buộc phải thề không được dùng nữa, hắn không dám trái lời thề, khi người ấy sắp sửa từ biệt hắn, có nói rằng, trong vòng ba năm tới đây sẽ chắc chắn một cách phá tan «Độc hỏa-pháo», nếu hắn dám cả gan làm trái lời thề ấy, thì hắn sẽ bị đối phó gắt gao. Bấy giờ nhân vật lạ ấy xuất hiện, rồi lại ra đi, không cho biết danh tánh, mà lai-lịch, địa-vị trong võ lâm của ông ta từ mấy năm nay, Dịch thiên-Hành đi tới đâu cũng có dọ hỏi mà không ai biết cả.

Rồi ngày tháng trôi qua, Dịch thiên-Hành, giành được một địa-vị cao trong võ giới trung nguyên còn nhân vật lạ ấy, sau một lần xuất hiện hình như đã đi đâu mất biệt, nên Dịch-Thiên-Hành yên tâm, mới dám dùng lại vũ khí lửa ấy.

Hiện giờ, hắn thấy «Thần tam thi» không còn tỏ ra sợ độc hỏa pháo của hắn nữa, hắn ngờ, không biết người lạ năm xưa có dính liu gì tới « Thần tam thi » đang đứng trước mặt đây chăng ? Nghĩ tới đó, hắn cảm thấy lòng hắn như ớn lạnh, tất cả chuyên đời trong mấy chục năm qua đều nổi trên mặt biển khổi óc của hắn.

Hắn nhớ thật rõ ràng, không sót một việc. Hơn hai mươi năm về trước hắn đã phát minh ra lò lửa độc, đặt cho nó cái tên «Liên hoàn độc hỏa pháo», Chế xong, hắn đích thân mang tới chân núi Tây-Tần, thiêu rụi một số người trong giới võ lâm, hắn thỏa mãn lắm. Tiếp đó, hắn qua miền Bắc, sắp sửa gây sóng gió nơi đây mới trở về Trung-Nguyên, nhưng vừa rời khỏi dỉnh Tây-Tần được hai ngày đường, hắn gặp người lạ ấy quá bất ngờ.

Người nầy có dáng như một trang thư sinh, đứng tuổi, nhưng một lần động thủ đã điểm trúng bảy yếu huyệt của hắn, hắn chịu đau đớn một ngày đêm mới chồi dậy nổi. Rồi sau lần đó, hắn vắng bóng hết mấy năm mới dám trở lại chường mặt trong giới võ lâm.

Nhớ lại hồi đó hắn chịu đau đớn rồi nhìn lại hôm nay, tuy hắn đã

đứng trong hàng ngũ võ-lâm là một bực cao thủ, nhưng hắn đã bị một vết thương khá nặng, lòng hắn vẫn chưa hết đau buồn.

Rồi qua giây phút sau, hắn bỗng thấy Bắc hải Viên tiên rùng vai xuống để lấy thế nhảy tới toan động thủ cùng Thần-tam-thi », hắn nói nhanh :

— Viên huynh hãy chậm lại chút, tôi có vài lời muốn nói ra.

Viên-Tiên « à » lên một tiếng rồi hỏi lại hắn :

— Nói nhiều để làm gì ?

Hắn đáp :

— Kể ra người ta cũng là con nhà võ lâm thì tưởng rằng cần phải cho người ta biết độc-hỏa pháo là gì, tác hại ra sao thì người ta dù có chết vì lửa độc đó vẫn không phục mình.

Viên tiên thờ ơ đáp :

— Thôi thì cứ nói đi !

Hắn liền bước tới một bước, đưa tay như vẫy gọi mười hai tên hỏa công «liên hoàn độc hỏa pháo thuộc-hạ của hắn rồi hắn, nói rõ với «Thần tam thi» rằng.

Quý vị đã từng nghe danh tiếng «độc hỏa-pháo» mà dám động thủ với tôi thì tôi không dám dùng lửa độc đó sao ? Tôi xin cho quý vị biết thêm, tôi đã dùng lửa độc đó cướp gia-trang Thượng-quan vậy.

Hắn muốn nói với đối phương bằng ý nghĩa đe-dọa, nhưng sắc mặt của « Thần-tam-thi » vẫn thản nhiên và thỉnh-thoảng lộ ra vẻ cau-có, khiến người trông thấy đều ghê rợn và khó đoán biết họ đang trù tính những gì.

Đoạn, lão bà đứng giữa phát cười lên khanh-khách.

Nầy Dịch thần quân người vừa nói đó chỉ để nhát con nít thôi

Hắn hất hàm hỏi gay :

— Mấy bà nói như vậy có ý nghĩa gì ?

Lúc bấy giờ, chẳng những Dịch thiên-Hành tức giận mà cả Viên-tiên cũng khó chịu, còn năm người trên cây thì lấy làm lạ lắm, nhứt là lạ ở chỗ dường như « Thần tam thi » không sợ « Độc hỏa pháo».

Nhưng « Thần tam thi » sẽ dùng cách gì đối phó với độc hỏa đó ? Họ không thể có chất hàn âm khí như Nguyên-Bình được, nhứt định trên đời không có người thứ hai nào có năng lực chống lửa như chàng ấy. Mà phân tách nhiều xa về bản thân của Nguyên-Bình, nội thể của chàng tuy đã có hàn âm khí nhiều năm tích tụ, trong lúc cấp thời thì chống được lửa bỏng rất hữu hiệu, nhưng hàn khi đó chỉ công hiệu trong vòng một năm thôi, rồi nó

http://tieulun.hopto.org

cũng phải dần. Khi kỳ lão Nam-hải dùng chân hàn âm khí cứu sống chàng, nàng áo đỏ đã nói trước rằng, Nguyên-Bình chỉ còn sống gượng trong vòng một năm thôi, cũng là đúng lắm. Như vậy, đủ biết «Thần tam thi» có tài sức nào để đối phó nổi lửa độc của Dịch thiên-Hành ?

Bây giờ thì Thiên-Hành vẫn còn ngờ vực vũ khí lửa của hắn, nhưng hắn cứ cười nói huênh oang :

— Sao, quý vị nhắm có cách gì phá tan được « độc hoả pháo » không ? Nếu không thì sẽ thấy...Nhưng giờ đây cứ giao đấu thử coi !

Nói thì nói vậy, chớ thật ra hắn nào muốn động thủ với « thần tam thi »... nhưng đã lỡ dùng lời lẽ khủng bố người quá nhiều, hắn buộc lòng phải ra thử xem bản lĩnh của « Thần tam thi » ra sao cho nên khi hắn vừa nói dứt lời, hắn đưa mắt liếc Bắc hải Viên tiên, đồng thời tung ra một chưởng...

Hắn xử dụng một thế chưởng hư, thực không nhứt định, kể ra cũng khá nhiệm mầu. Đòn chưởng ấy có thể đặt cho nó cái tên « Tiến được thì tiến » có nghĩa là « lui được thì lui », vì hắn cần thận trước đối phương hễ đối phương yếu thế thì hắn tấn công, bằng đối phương mạnh hơn thì hắn lui ngay.

Khi chưởng của Thiên-Hành phát ra « Thần tam thi » vẫn đứng bất động Viên tiên thấy Thiên-Hành động thủ liền nhảy tới, hai người không hẹn mà cùng phát động một thế tấn công ngay lão bà đứng giữa...

Viên tiên và Thiên-Hành toàn là bực võ công cao, hiểu biết rộng, dĩ nhiên biết hai lão bà đứng hai bên là phụ, nên tấn công vào người chính yếu. Chỉ trong chớp mắt, gió, chưởng và sức song trảo tạt ra véo vút, dội vào mặt đối phương. Bị tấn công bất ngờ « Thần tam thi » không chống trả lại mà cả ba bà cùng một lượt lui ra để tránh, thế lui ra thiệt nhanh, trông như một làn khói nhẹ.

Thấy đối phương lui ra, Dịch-thiên-Hành nhảy theo, nhưng lúc ấy Viên tiên cúi sát mình xuống và quát lên :

— Dịch huynh đừng đuổi theo !

Thiên-Hành ngạc nhiên, nhưng lập tức thu hồi thế chưởng. Hắn đã quyết lòng đuổi theo kẻ địch, nên lúc ngừng tay là đã bước trờ tới ba, bốn bước rồi. Khi hắn vừa ổn định thân hình thì nghe « Thần tam thi » cười khằng khặc. Ba lão bà cùng cười nhưng thanh tâm không giống nhau, giọng cao ngắt ngắn thấp và trầm xen lẫn nhau như hò ả tấu một nhạc khúc đầy âm thanh bởi nội lực, chính Dịch-thiên-Hành nghe cũng phát sợ.

Qua trận cười vang sấm ấy, « Thần tam thi » cùng một lượt bước tới,

gió cuốn theo bước chân khí thế thật mạnh bạo, nhưng không động thủ, Thiên-Hành không biết đối phương có dụng ý gì. Hắn thầm nghĩ, để cho Bắc-hải Viên-tiên giao đấu với «Thần tam thi» thì hắn cũng biết được tài sức của đối phương, vả lại Viên tiên là kẻ thù sâu của họ, tội gì hắn phải ra tay trước. Vì nghĩ như vậy, nên hắn rút lui ra sau, đứng như kẻ bàng quang.

Ngay lúc ấy, hắn nghe những giọng cười lanh lảnh của « Thần tam thi » và trước mắt hắn vô số bóng chưởng như bóng ma hươi múa loạn cuồng, tấn công đột ngột vào hắn, mắt hắn hoa lên.

Hắn có nhiều kinh nghiệm giang hồ, từng trải chiến đấu, nhưng chưa hề gặp một thế tấn chưởng dị kỳ như vầy. Bấy giờ lòng hắn bắt đầu ngao ngán, không muốn đối phó chính diện với đối phương. Hắn vội lui ra và đang trù-tính một kế hoạch...

Nhưng đối phương không để yên cho hắn. Lúc hắn vừa bước lui, làn gió lạnh buốt tạt tới, vạt áo trước của hắn bị rách nát, hắn phải lui ra hơn một trượng. Đứng trước tình thế bức bách, hắn hoảng hốt kêu lên :

— Viên huynh, hãy xông tới một lượt !

Vừa kêu gọi hắn vừa nhảy lui ra nữa. Rồi tiếp đó, Bắc hải Viên tiên hú lên một tiếng hú dài, hai con vượn bạch cũng hú hòa theo, một người hai con vật cũng xong tới, trong chớp mắt đã bủa vây « Thần tam thi » vào giữa. Dịch thiên-Hành đứng ngoài vòng đấu, thở hồn hển.

Hắn nhìn thấy Viên tiên cùng hai con vượn tấn công dữ dội, nhưng « Thần tam thi » vẫn đứng y một chỗ mà bóng chưởng đã che lấp cả phạm vi của cuộc đấu.

Với thân pháp khắng khít nhau, «Thần tam thi» không hề bị đối phương đánh trúng một đòn nào. Lúc đó, lợi dụng vị trí bàng quang, Dịch-thiên-Hành nhìn tỉ mỉ từng lộ số từng thế thức võ công của « Thần tam thi », nhưng hắn không nhận được gì cả, bởi vì động tác của «Thần-tam thi» nhanh như điện xẹt. Họ dùng thể thức gì không hiểu mà thân-hình của ba người như một và sáu cánh chưởng huôi huôi như múa rối.

Dịch thiên-Hành chỉ nhìn thấy «Thần tam thi» lo thủ thế, nhưng không thừa sút đối-phương và hình như họ muốn dẫn dụ đối-phương dùng cho hết sức tấn công để họ chờ cơ-hội phản-công. Nếu quả như vậy thì Bắc-Hải viên tiên sẽ thua khi bị «Thần-tam-thi» có dịp đánh trả lại !

Thực ra Bắc-Hải viên-tiên cũng không thích gì Dịch thiên-Hành, giữa hai người không thể cùng sống cùng chết có nhau, chẳng qua nhờ thủ-đoạn gian-ngoan, Thiên-Hình chinh-phục được Viên-Tiên cùng như một số nhân-vật khác thôi. Cuộc diện võ-lâm ngày nay, đành rằng Quỉ vương-cốc và thượng

http://tieulun.hopto.org

quan-Bảo đã bị tiêu-diệt, nhưng hãy còn nhiều võ-phái như Dương gia-bảo, Tra gia-bảo, Huyền vũ-cung, Thiên độc-cốc và những môn-phái độc-lập khác, miền nào cũng có, và họ củng-cố thực-lực, đề cao sự cảnh-bị, thì dù cho Viên-Tiên có hợp-tác chặt-chẽ với Dịch thiên-Hành, vẫn không làm nên việc gì, và hơn thế nữa, trước kia Dịch thiên-Hành đã hy-vọng nhiều ở Viên-Tiên, mà giờ đây Viên-Tiên đã tỏ ra kém sút trước kẻ thù, hắn vô cùng bi-quan.

Nhưng trước tình-thế dù muốn dù không cũng phải ra tay đề đối-phó trong điều-kiện tự-vệ, Dịch thiên-Hành vận chuyền nội-lực, tung song chưởng vút tới...

— Dịch huynh, phải tấn-công mặt sau !

Nghe Viên-Tiên gọi, hắn liền quay mình, trở thế chưởng đánh sau lưng «Thần tam-chi». Ngón tay giữa trong nắm chưởng của hắn đã điểm ngay huyệt «linh-đài» trên lưng lão bà đứng giữa, mà lúc đó « Thần tam-thi » không dự phòng trước.

Hắn mừng thầm, vì tin rằng đối phương thế nào cũng bị thương, nhưng nào ngờ những ngón trảo cứng như que sắt đã nhanh nhẹ chụp tới vai hắn đồng thời với đòn tấn công bằng chưởng chỉ của hắn. Hắn rú lên một tiếng thất thanh.

Hắn đã biết song trảo của «Thần tam thi» bấu vai hắn, nhưng không rõ của bà nào, nhìn không kịp...

Trong giờ phút nầy, nếu hắn có tinh thần quyết tử đấu thì phải tiếp tục tấn công, nhưng chưa thấy hắn dùng thêm thể thức gì nữa, hắn lui ra.

Vừa lui ra, hắn thấy con vượn bạch nhảy sảy tới như hình chiếc cầu vòng màu trắng đục rồi qua một hú to, nó bị văng ra xa dưới trảo thủ của «Thần tam thi». Hắn giựt nẩy mình lên.

Trong lúc Dịch-thiên-Hành chưa định thần, một con vượn thứ hai hú lên một tiếng rồi bước tới bên cạnh con vượn vừa bị trúng trảo thủ. Nó không quan tâm đến kẻ địch, chỉ thiết tha nhìn đồng loại của nó !

Rồi hai con vượn bạch sánh vai nhau lui ra, Bắc-Hải Viên-tiên hét to lên rồi cũng lui theo. Giữa lúc khẩn trương quá, Thiên-Hành chưa kịp nhìn rõ Viên-tiên định làm gì mà dường như muốn chạy trốn, thì thình lình có một làn gió dội vào bụng hắn, liền đó, bốn đòn chưởng hùng hậu đánh tấp tới vùng ngực hắn, hắn giựt mình hoảng kinh và nhảy dang ra trong bất giác. Khi thân hình hắn chưa ổn định, một đòn chưởng dị kỳ đánh xiên qua hông của hắn.

Một tấn chưởng đó rất diệu kỳ, dường như đối phương đã chuẩn bị

sẵn, định đánh chận bước trước khi hắn nhảy lui, nên hắn vô phương tránh né.

Giữa lúc bối rối hắn hươi chưởng mặt đưa ra đỡ, nhưng lạ khi hắn vừa tung chưởng ra thì ngọn chưởng đối phương rút nhanh trở lại. Hắn chưa hết ngạc nhiên thì ngọn chưởng đó trở lại giáng ngang lưng hắn nghe «bình» một tiếng. Một sức chưởng và lạnh buốt vừa hung bạo khiến hai chân hắn mất thăng bằng, bước thối hậu bảy tám thước mà lảo đảo như kẻ bịnh bại..

Kể từ lúc « Thần tam thi » động thủ đến bây giờ Dịch-thiên-Hành không hề nhận rõ được thể thức tấn công của đối phương » chỉ lo phòng vệ không xuể. Giờ đây hắn đã bị trúng vai, trúng lưng, tuy không bị trọng thương là nhờ hắn còn đủ sức vận chuyền vào thân lui ra, nhưng hắn đã nao núng vô cùng. Trong lúc đó, hắn nhìn thấy Viên-Tiên tuy còn gắng gượng đối phó với kẻ thù nhưng tình trạng giao đấu cũng đã đẩy ông ta vào thế nguy ngập. Không biết làm sao hơn, hắn gọi to :

— Viên huynh, hãy mau lui ra đi !

Nhưng Viên Tiên vẫn còn la hét ầm ĩ trong thế song chưởng hươi múa loạn cuồng. Giây phút sau Viên Tiên tung một lượt bốn đòn chưởng như xô núi, tát biển. Bốn đoàn chưởng mang đầy nội lực bình sinh, Viên Tiên còn làm trở ngại thân pháp của « Thần tam thi » một phần nào rồi cuối cùng cũng phải lui ra đứng bên cạnh Dịch-thiên-Hành.

Đưa tay vuốt mồ hôi trán Viên Tiên nhìn Dịch-thiên-Hành khẽ nói :

— Võ công của ba vị lão bà ở bực đại tiên !

Lão bà đứng giữa cười lạnh nhạt :

— Chẳng dám !

Thế rồi Dịch-thiên-Hành lấy tay khều nhẹ lên vai Bắc Hải Viên Tiên một cái hai người cùng lui ra vừa bước lui Thiên-Hành vừa vỗ tay nghe bốp bốp liền đó mười hai người áo đen mang mặt nạ chạy đến, những ngọn đuốc lửa độc đã giơ ra trước mặt « Thần tam thi »...

Bấy giờ Dịch-thiên-Hành lại nhận xét chính mình hắn cùng Viên-Tiên với hay con vượn bạch là một lực lượng đáng kể nếu ứng phó cẩn thận cũng không đến đỗi thua, nhưng cũng không chắc gì thắng hơn nữa cũng thề tranh thủ tình cảm, lôi kéo «Thần tam thi» về phe hắn được, nên cuối cùng, phải dùng đến « lửa độc liên hoàn », thiêu rụi «Thần tam thi», đề trừ hiểm họa về sau.

Nhưng lửa độc đã bao vây bốn bề, sao mà «Thần tam thi», cứ đứng bất động Hắn cười gượng-gạo :

— Quý bà đã nghĩ kỹ rồi à ?

http://tieulun.hopto.org

Lão bà đứng giữa đáp rất ngắn :

— Thì ngươi cứ việc ra tay !

Hắn nổi giận hét lên, song chưởng giương ra theo tiếng hét...

Mọi người đều biết hắn hươi chưởng là lửa độc nổi lên như biển lửa bừng bừng, nên mọi người đều hồi-hộp, năm người trên cây cũng thế. Tự nãy giờ Từ-nguyên-Bình núp trên cây đã nhìn rõ võ công của «Thần tam-thi», chàng kinh ngạc vô cùng ; Còn Uyển-Thanh và Mộng nhi-Kiều không thấy được những thế tuyệt nghệ đó, thậm chí Tông-Đào là bực thấy xa hiểu rộng vô song cũng không phân tách được nghệ-thuật kỳ-diệu của «Thần-tam thi» và nói cho đúng, cả Nguyên-Bình vẫn không hiểu hết phần tinh vi của võ công ấy.

Lúc ấy, ngoại trừ Tông-Đào, mọi người trên cây đều tán thành ý-kiến của Nguyên-Bình, định tuột xuống giúp «Thần tam-thi chống lửa độc của Dịch thiên-Hành, nhưng Tông-Đào cản ngăn. Ông khẽ bảo Nguyên-Bình :

— Từ tiểu đệ, xem «Thần tam-thi», không có vẻ gì sợ sệt, chắc họ ỷ lại vào một biệt tài nào đó, vậy chúng ta hãy núp cho kỹ để coi họ đối phó cách nào !

Nguyên-Bình gật đầu chàng thầm nghĩ sau này chàng sẽ gặp Dịch-thiên-Hành trong một cuộc tử đấu có hẹn trước, giờ đây cũng cần học cách chống lửa độc nầy để hữu dụng cho ngày mai.

Thế rồi năm người cứ im lặng như nín thở. Họ nhìn thấy Thiên-Hành đã đập chưởng mà sắc diện của «Thần tam-thi» vẫn thản nhiên.

Giây phút im lặng trôi qua, song chưởng của Thiên-Hành chỉ còn cách đối-phương ba bốn thước. Hắn lại cười ha hả :

— Ba bà muốn trở thành cục than hay sao ?

— Người hãy nhìn kỹ bọn già lụ khụ nầy, có hề hấn gì đâu ! Lão bà đứng giữa cười đáp :

Dịch thiên-Hành vô cùng kinh ngạc. Liền đó lão bà đứng giữa, từ trong tay ném ra một cuốn lụa mỏng, nó mỏng hơn tất cả vật mỏng trên đời. Khi nó bay tung ra chưa mở tung hết cuộn thì tự động quấn vào mình ba bà lão như có bàn tay bó lại, thật là thần diệu !

Vì chủ quan, Thiên-Hành thấy cuốn lụa mỏng ngũ sắc đó không ăn nhằm gì cả, nên hắn yên tâm. Hắn đã tưởng đâu « thần tam thi » có biện pháp gì lạ để chống lửa độc chớ tung ra lụa mỏng chỉ là một trò đùa, hắn càng tin phần thắng chắc chắn trong tay hắn. Hắn cười đắc ý.

Mấy bà làm gì mà trông đẹp nhỉ ?

Lão bà đứng giữa quát mắng :

— Người còn kém quá, ngay cái tên « Huyền thiên ngũ yên la » cũng chưa nghe nói tới hay sao ?

Dịch thiên-Hành ngạc nhiên. Sự thật hắn không hề hiểu biết « Huyền thiên ngũ yên la » là cái gì. Hắn đưa mắt liếc hỏi Viên-Liên, ông nầy cũng lắc đầu. Ngồi trên cây, Nguyên-Bình ngó Tông-Đào, lão ta cũng lắc đầu luôn

Thiên-Hành vừa thẹn lại vừa tức mình, nhưng hắn giữ vẻ bình tĩnh. cười gượng :

— Quý vị đưa ra vật ấy để chống lửa độc đó hả ?

« Thần tam thi » đáp :

— Chắc là như vậy đó ?

Hắn vẫn cười to :

— Để coi cái nào độc hại hơn cho biết !

Dứt lời, Dịch thiên Hành liền vỗ tay liên tiếp... Năm người trên cây, trừ Uyển-Thanh ra, đều đã bị nạn lửa độc của Dịch-thiên-Hành, nhưng họ không bị nó làm hại được mặc dù uy thế của vũ khí lửa có mạnh bạo, ác hiểm như nọc rắn độc. Giờ đây lại trông thấy giống lửa đó nữa, trong lòng họ cũng chú ý phần nào.

Chỉ trong giây phút sau, mười hai tên hoả thủ áo đen đều cầm ống lửa giơ cao lên, mỗi tay mỗi ống đỏ rực, ngọn lửa bừng cao cả năm, sáu thước, nóng bỏng cả vùng. Tiếng lửa reo nghe điếc tai trong gió cuồng, mười hai ngọn lửa phực lên như mười hai con rồng đỏ lượn múa nhởn nhơ trên mặt «Thần tam thi».

Qua vài cái chớp mắt, vòng vây của «biển lửa» loang ra hơn một trượng vuông, những tiếng lửa phừng phực át cả những tiếng động khác chung quanh. Lúc ấy, Dịch-thiên-Hành tỏ vẻ mừng hớn hở, vì hắn tưởng rằng «Thần tam thi» phải bó tay chịu chết cháy trong tức khắc.

Càng lúc khói đen nghịt càng làm tối tăm một vùng trời. Nguyên-Bình ngồi so sánh thế bức ép của hỏi nóng bây giờ khác hơn hồi lúc chàng bị thiêu trong tòa khách thính của Thượng-quan-Bảo. Hồi ấy mùi khói đâu có nồng nặc, những cây cối chung quanh đâu có bị cháy khô rất nhanh và những tảng đá đâu có đóng khói đen sì như bây giờ.

Tông-Đào và Nguyên-Bình kinh ngạc nhìn nhau và lo ngại trong sự lặng im : «Liên hoàn độc hoả pháo» của Dịch-thiên-Hành có một lực lượng to tát quá, làm sao huyền vũ cung, Thiên độc cốc và những võ phái khác đương cự nổi khi có những cuộc biến động xảy ra ?...»

http://tieulun.hopto.org

Lão bà đứng giữa đáp rất ngắn :

— Thì ngươi cứ việc ra tay !

Hắn nổi giận hét lên, song chưởng giương ra theo tiếng hét...

Mọi người đều biết hắn hươi chưởng là lửa độc nổi lên như biển lửa bừng bừng, nên mọi người đều hồi-hộp, năm người trên cây cũng thế. Tự nãy giờ Từ-nguyên-Bình núp trên cây đã nhìn rõ võ công của «Thần tam-thi», chàng kinh ngạc vô cùng ; Còn Uyển-Thanh và Mộng nhi-Kiều không thấy được những thế tuyệt nghệ đó, thậm chí Tông-Đào là bực thấy xa hiểu rộng vô song cũng không phân tách được nghệ-thuật kỳ-diệu của «Thần-tam thi» và nói cho đúng, cả Nguyên-Bình vẫn không hiểu hết phần tinh vi của võ công ấy.

Lúc ấy, ngoại trừ Tông-Đào, mọi người trên cây đều tán thành ý-kiến của Nguyên-Bình, định tuột xuống giúp «Thần tam-thi chống lửa độc của Dịch thiên-Hành, nhưng Tông-Đào cản ngăn. Ông khẽ bảo Nguyên-Bình :

— Từ tiểu đệ, xem «Thần tam-thi», không có vẻ gì sợ sệt, chắc họ ỷ lại vào một biệt tài nào đó, vậy chúng ta hãy núp cho kỹ để coi họ đối phó cách nào !

Nguyên-Bình gật đầu chàng thầm nghĩ sau này chàng sẽ gặp Dịch-thiên-Hành trong một cuộc tử đấu có hẹn trước, giờ đây cũng cần học cách chống lửa độc nầy để hữu dụng cho ngày mai.

Thế rồi năm người cứ im lặng như nín thở. Họ nhìn thấy Thiên-Hành đã đập chưởng mà sắc diện của «Thần tam-thi» vẫn thản nhiên.

Giây phút im lặng trôi qua, song chưởng của Thiên-Hành chỉ còn cách đối-phương ba bốn thước. Hắn lại cười ha hả :

— Ba bà muốn trở thành cục than hay sao ?

— Người hãy nhìn kỹ bọn già lụ khụ nầy, có hề hấn gì đâu ! Lão bà đứng giữa cười đáp :

Dịch thiên-Hành vô cùng kinh ngạc. Liền đó lão bà đứng giữa, từ trong tay ném ra một cuốn lụa mỏng, nó mỏng hơn tất cả vật mỏng trên đời. Khi nó bay tung ra chưa mở tung hết cuộn thì tự động quấn vào mình ba bà lão như có bàn tay bó lại, thật là thần diệu !

Vì chủ quan, Thiên-Hành thấy cuốn lụa mỏng ngũ sắc đó không ăn nhằm gì cả, nên hắn yên tâm. Hắn đã tưởng đâu « thần tam thi » có biện pháp gì lạ để chống lửa độc chớ tung ra lụa mỏng chỉ là một trò đùa, hắn càng tin phần thắng chắc chắn trong tay hắn. Hắn cười đắc ý.

Mấy bà làm gì mà trông đẹp nhỉ ?

Lão bà đứng giữa quát mắng :

— Người còn kém quá, ngay cái tên « Huyền thiên ngũ yên la » cũng chưa nghe nói tới hay sao ?

Dịch thiên-Hành ngạc nhiên. Sự thật hắn không hề hiểu biết « Huyền thiên ngũ yên la » là cái gì. Hắn đưa mắt liếc hỏi Viên-Liên, ông nầy cũng lắc đầu. Ngồi trên cây, Nguyên-Bình ngó Tông-Đào, lão ta cũng lắc đầu luôn

Thiên-Hành vừa thẹn lại vừa tức mình, nhưng hắn giữ vẻ bình tĩnh. cười gượng :

— Quý vị đưa ra vật ấy để chống lửa độc đó hả ?

« Thần tam thi » đáp :

— Chắc là như vậy đó ?

Hắn vẫn cười to :

— Để coi cái nào độc hại hơn cho biết !

Dứt lời, Dịch thiên Hành liền vỗ tay liên tiếp... Năm người trên cây, trừ Uyển-Thanh ra, đều đã bị nạn lửa độc của Dịch-thiên-Hành, nhưng họ không bị nó làm hại được mặc dù uy thế của vũ khí lửa có mạnh bạo, ác hiểm như nọc rắn độc. Giờ đây lại trông thấy giống lửa đó nữa, trong lòng họ cũng chú ý phần nào.

Chỉ trong giây phút sau, mười hai tên hoả thủ áo đen đều cầm ống lửa giơ cao lên, mỗi tay mỗi ống đỏ rực, ngọn lửa bừng cao cả năm, sáu thước, nóng bỏng cả vùng. Tiếng lửa reo nghe điếc tai trong gió cuồng, mười hai ngọn lửa phực lên như mười hai con rồng đỏ lượn múa nhởn nhơ trên mặt «Thần tam thi».

Qua vài cái chớp mắt, vòng vây của «biển lửa» loang ra hơn một trượng vuông, những tiếng lửa phừng phực át cả những tiếng động khác chung quanh. Lúc ấy, Dịch-thiên-Hành tỏ vẻ mừng hớn hở, vì hắn tưởng rằng «Thần tam thi» phải bó tay chịu chết cháy trong tức khắc.

Càng lúc khói đen nghịt càng làm tối tăm một vùng trời. Nguyên-Bình ngồi so sánh thế bức ép của hỏi nóng bây giờ khác hơn hồi lúc chàng bị thiêu trong tòa khách thính của Thượng-quan-Bảo. Hồi ấy mùi khói đâu có nồng nặc, những cây cối chung quanh đâu có bị cháy khô rất nhanh và những tảng đá đâu có đóng khói đen sì như bây giờ.

Tông-Đào và Nguyên-Bình kinh ngạc nhìn nhau và lo ngại trong sự lặng im : «Liên hoàn độc hoả pháo» của Dịch-thiên-Hành có một lực lượng to tát quá, làm sao huyền vũ cung, Thiên độc cốc và những võ phái khác đương cự nổi khi có những cuộc biến động xảy ra ?...»

http://tieulun.hopto.org

Họ theo dõi trên nét mặt Dịch-thiên-Hành và Bắc-hải viên-tiên, thấy lộ ra ý mừng, rồi một lát sau, Viên-tiên nói với Thiên-Hành :

— Đã đúng kế-hoạch rồi đấy !

Thiên-Hành mỉm cười :

— Phải vậy mới được chớ !

Đoán qua lời đối đáp giữa hai người, họ có cảm tưởng như « Thần tam-thi » sắp chết...

Rồi bỗng đâu, từ giữa vòng « biển lửa », một lão bà quát hỏi :

— Các ngươi đứng còn ai sai đây ?

Bấy giờ hình bóng « Thần-tam-thi » không ai nhìn thấy nữa, nhưng giọng nói vượt thể mạnh bạo của lửa độc lọt ra ngoài nghe rõ ràng, khiến cho Dịch-thiên-Hành và Bắc hải Viên tiên biến sắc...

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI LĂM

Tay mưu sĩ Dịch-thiên-Hành phải mắc kế.

Rồi bỗng đâu Viên-tiên liếc Dịch-thiên-Hành cười nhạt :

— Nầy Dịch-huynh, người ta đã nói như thế nghĩa là gì ?

Dịch-thiên-Hành nghe Viên-tiên hỏi mà nổi đóa hắn nghĩ rằng, hắn với Viên-tiên từng hộp tác nhau và cũng đến đây với một mục đích mà Viên-tiên không chịu hiểu gì cả, hễ đụng tới thì hỏi mà những điều hỏi đó hắn cũng chẳng hiểu ất-giáp gì, hắn cảm thấy có Viên tiên còn thêm rối làm sao ấy !

Nhưng Dịch-thiên-Hành là người rất thâm-trầm, tuy giận lắm nhưng cứ để trong bụng và không lộ ra sắc mặt. Hắn dịu giọng đáp :

— Viên huynh, tôi cũng không hiểu họ nói có nghĩa gì...

Viên tiên nóng nẩy cắt lời hắn :

— Có phải cái « Liên hoàn độc hỏa-pháo» chỉ là vật hữu danh vô thực ?

Một câu hỏi làm cho Thiên-Hành dằn không được cơn giận. Ngập-ngừng một lát, hắn hỏi lại Bắc-hải Viên-tiên :

Viên huynh hỏi như vậy là ý-nghĩa gì ?

Viên-tiên quát to :

— Bọn Từ-nguyên-Bình đã bị kẹt trong vòng lửa độc rồi mà không hề gì hết hôm nay ba mụ già nầy bị thiêu nãy giờ lâu ghê mà vẫn còn nói chuyện được chẳng phải độc-hỏa-pháo đã mất hiệu nghiệm hay sao ?

Vì chủ-quan, Dịch-thiên-Hành không xét kỹ tại sao đã hai lần rồi mà vũ khí lửa của hắn hết linh, hắn chỉ biết tức giận khi bị chê trách, giờ đây hắn bị Viên-tiên thẳng thắn nói ra như đánh thức hắn, hắn có kiểm điểm trong lòng, nhưng vẫn không biết duyên cớ gì. Rồi cũng vì khách khí anh hùng, hắn vẫn chưa nguôi lòng tự ái, hắn hết lên theo với ba tiếng vỗ tay.

Sau những tiếng vỗ tay ra lịnh, mười hai ống lửa độc càng bốc lên hơn, một lát sau, mười hai tên hỏa thủ áo đen lui ra hết, trong chớp mắt, lửa độc đã lụn dần xuống. Dịch-thiên-Hành giận xanh mặt, nạt to :

— Tại sao thế hử ?

Một tên trong bọn hỏa thủ đáp :

— Thưa Dịch thần-quân lửa độc đã cháy hết rồi.

Hắn lại nạt :

— Hãy lui ra mau, rồi bổ sung lửa độc trong tức-khắc !

Thế rồi mười hai tên hỏa-chủ áo đen mặt nạ, vâng vâng dạ dạ, thảy đều chạy gấp rút mà vẫn có trật-tự như thằng, trong chớp mắt, bọn chúng đã ra khỏi Hận-thiên cốc bấy giờ trong hang chỉ còn khói mịt mù lửa thì đã tắt hết ! không bao lâu, khói nồng cũng tiêu tan, mảnh lụa nằm màu lộ ra rực-rỡ trình bày trước mắt mọi người giống như làn mây ngũ sắc, đẹp đẽ vô cùng ! Nhìn kỹ, người ta nhận mảnh lụa chính là « Huyền thiên ngũ yên la » mà « Thần tam thi » đang đứng trong lớp lụa mong manh đó. Lúc ấy, Dịch-thiên-Hành và Bắc-hải Viên-tiên cũng không ngờ mà tất cả năm người trên cây cũng kinh ngạc, như không tin chính mắt mình đã trông thấy lạ lùng như thế...

Hãy biết thêm rằng, độc hỏa liên hoàn của Dịch-thiên-Hành tầm chất dầu độc, hễ gặp không khí chuyển-động thì lửa bừng cháy dữ dội, nhưng mỗi ống đồng đựng dầu độc chỉ cháy được chừng một giờ thì hết dầu. Hôm nay mười hai ngọn lửa độc bao vây « Thần tam thi » mới nửa tiếng đồng hồ dầu đã khô cạn, có lẽ tại vì từ lúc được dùng để thiêu Từ-nguyên-Bình và bốn đồng bọn tại Thượng-quan-bảo đến giờ, độc hỏa không chế thêm dầu, cho nên sức lửa chỉ bừng cháy trong thời khắc quá ngắn chưa đủ làm rụi tàn, mảnh lụa thần ấy chăng ?

Đến bây giờ, người ta mới nghe lão bà đứng giữa hỏi to qua một giọng kiêu ngạo :

— Giờ đây mới biết lửa độc hại hay là lụa độc hại ?

Dịch-thiên-Hành như người câm, không nói năng được một hồi khá lâu. Hắn nhanh trí xác nhận rằng, « Huyền thiên ngũ yên la » chính là một

http://tieulun.hopto.org

kẻ địch nguy hiểm nhứt. Hắn tức mình lắm, nhưng cố trầm tĩnh đối đáp với « Thần tam thi» :

— Cái gọi là « Huyền thiên ngũ yên la » của quý bà là vật hiếm có trên đời này...

Hắn còn muốn giả dối ca ngợi « ngũ yên la » là vật báu, nhưng vì hắn dằn không được sự bực tức, nên chỉ nói tới đó, hắn chuyển mười trảo chỉ bấu vào mảnh lụa « ngũ yên la »...

Sở dĩ hắn không cần nghĩ đến danh dự con người võ lâm của hắn mà cướp giựt lấy mảnh lụa, là vì hắn chỉ coi cái lợi ích kỷ nặng hơn thân phận hắn. Nhưng khốn thay, khi hắn dùng trảo bấu được mảnh lụa, vừa quày quả bước lui thì « thần tam thi » đưa tay ra cản phía sau lưng hắn, đồng thời tấn công bằng chưởng để chặn đường thối hậu.

Trong đòn chưởng đó của lão bà đứng chính giữa, một ngón tay cứng hơn sắt đã nhắm vào huyệt « hoa cái » trước bụng hắn, tiếp theo đó, hai lão bà đứng hai bên cũng giương trảo thủ như những cây kích, điểm tới huyệt « Đới mạch » hai bên hông của hắn. Hắn với « thần tam thi » hãy còn cách nhau một lớp lụa « ngũ yên la» nữa. Hắn cảm thấy sức gió trảo đã tới mình hắn, hắn vội nhảy vọt lên cao...

Ý nghĩ hắn thật lưng chừng. Nếu tránh đòn tấn công thì mất mảnh lụa, bằng đương đầu thì bị điểm ngay tử huyệt. Thế rồi cuối cùng hắn phải nhảy để lánh né; khi rơi xuống ngoài ba, bốn trượng, đứng chưa vững chân thì lão bà đứng giữa đã xông tới giựt lại mảnh « ngũ yên la » trong trảo thủ hắn. Lão bà ấy hét vang :

— Các hạ đã có danh hiệu « Thần châu nhứt quân », hình như con người cũng khí khái, đứng đầu trong giới võ lâm đất Trung-nguyên to rộng văn minh, nhưng không hiểu tại sao hành động như một kẻ cướp bất kham vậy kìa ?

Dịch thiên-Hành thẹn đỏ mặt. Hắn đứng buông xuôi tay, lặng lờ suy nghĩ. Hắn đã nhận thấy hắn chưa hưởng được phần nào thắng lợi lại phải mang nhục, hắn sợ tiếng xấu sẽ bị đồn xa, hắn không biết liệu làm sao đây.

Qua một hồi ngẫm-nghĩ đắn-đo, lòng tự-ái của hắn lại nổi dậy, hắn lườm «Thần tam-thi» mà dõng dạc quát to :

— Sự tranh chấp nào vẫn phải có thủ đoạn riêng để cầu thắng. Đã động thủ thì tiếp tục động-thủ, rồi sẽ nói chuyện sau !

Lão bà ấy đáp :

— Giờ đây ngươi muốn làm một người đứng-đắn nhất ở Trung nguyên phải không ?

Lúc bấy giờ năm người trên cây cùng đưa mắt liếc nhau và lòng nóng nảy vô cùng. Nguyên-Bình thì thò đầu ra kẽ lá, hình như chàng muốn tuột xuống đất trong tức khắc... Bởi vì chỉ riêng Dịch thiên-Hành làm xấu còn phải bị « Thần tam thi » chê, hết cả giới võ lâm Trung-Nguyên. Họ muốn nhảy xuống để thanh-minh rằng trong hàng võ-lâm Trung-Nguyên, chỉ có Dịch thiên-Hành là người xấu thôi.

Trong lúc họ sắp sửa tuột xuống thì thoạt nghe tiếng chân bước tới xa rồi gần, tiếng sột-soạt khua động rõ ràng, nên họ phải ráng núp lại trên tàng cổ thụ. Từ trên cao ngó xuống họ đều thấy rõ tình hình trong Hận-thiên-cốc nên họ biết tiếng chân bước nầy từ bên ngoài bước vào hang, nhưng người nào đến thì họ không biết, nên họ tạm thời ở nán trên cây để quan sát cho rõ.

Thật vậy, tiếng chân bước sắp vào tới hang núi rồi, và lúc đó, sắc mặt của Dịch-thiên-Hành và «Thần tam-thi» biến đổi lạ thường, hình như họ sợ sệt thì phải ? Bọn họ đang tuốt gươm, sắp tái đấu, kẻ nghe có người bước tới hai bên vội lui ra hơn trượng, thì trong chớp mắt, có hai bóng người bước vào cửa hang đá. Hai người đi thật nhanh, vừa đến cửa thì ngừng chân.

Mọi người đều ngó ra hai kẻ lạ, riêng Từ-nguyên-Bình « á » lên một tiếng khẽ, không biết lòng chàng đã nghĩ gì về hai nhân vật mới tới đó ? Rồi nhìn kỹ hơn, mọi người nhận ra lão lưng gù và lão lùn của phái Nam-hải ! Nguyên-Bình nhận xét rằng, hai ông nầy đến đây trước, nhứt định nàng áo đỏ sẽ nối gót theo sau.

Chàng mừng thầm, vì chàng thấy may mắn quá, chưa nhảy xuống đất để lát nữa sẽ tránh được sự gặp mặt nàng áo đỏ. Nhưng rồi nét mặt chàng lại thoáng bực, khiến mọi người đều biết giữa đáy lòng chàng còn dấu kín một mối tình khá sâu đậm với nàng áo đỏ.

Trong lúc tâm hồn của Bình bị xao động, Tông-Đào khoát tay, tỏ ý căn dặn mọi người không được nói chuyện, để theo dõi hai nhân vật thuộc hạ của phái Nam-hải sẽ có hành động gì và tình hình sẽ diễn biến ra sao. Vân Mộng nhị kiều và Uyển-Thanh thì nhận được ý Tông-Đào, chỉ có Nguyên-Bình ngơ ngẩn như kẻ mất hồn. Thấy vậy, lão Tông-Đào sợ chàng bị sự tình mà mất tự chủ, nên đưa tay khều nhẹ chàng một cái, để lưu ý chàng đề phòng sự biến động bất trắc có thể xảy ra.

Giờ đây, họ thấy lão lưng gù và lão lùn vẫn chưa bước tới mà chăm chú nhìn Bắc-hải Viên-tiên, nhìn « Thần tam thi» với vẻ mặt kinh dị, chắc là hai lão không quen biết «Thần tam thi» ? Khi ấy Dịch-thiên-Hành nhìn lão hai cười nhạt :

— Tại sao hai vị đến bất ngờ như vậy ?

http://tieulun.hopto.org

Hai lão không nói gì hết mà chia nhau đứng dang ra hai bên, giữa lúc ấy chợt thấy Vương-quán-Trung vừa chạy tới cửa hang, phía sau ông ta có bà Mai-nương, nàng áo đỏ đi bên cạnh bà nầy. Từ-nguyên-Bình nhìn nàng mà thở dài.

Thật ra, Nguyên-Bình không muốn ngó tới nàng áo đỏ, nhưng chàng không làm chủ được đôi mắt của chàng mà lòng chàng xao-xuyến, chính chàng không hiểu rõ chàng đang nghĩ những gì...

Còn Dịch-thiên-Hành, khi thấy Mai nương và nàng áo đỏ hắn nhíu mày, nhăn mặt tỏ vẻ thắc-mắc :

— Trong lúc chúng tôi sắp-sửa động-thủ mà năm vị tới, kể ra cũng không khéo, nhưng đã lỡ rồi, vậy xin quý vị hãy dang lui ra để tránh sự hiểu lầm !

Nàng áo đỏ hỏi hắn :

— Chúng tôi đứng một bên xem cuộc đấu không được sao ?

— Nhưng quý vị đến đây với mục-đích gì ? Hắn hỏi.

— Dịch tiên-sinh mời tôi đến kia mà !

« Thần châu nhứt quân » Dịch-thiên-Hành tuy đã từng ngang dọc khắp giang hồ, người có nhiều thủ đoạn sâu độc, nhưng đối với nàng áo đỏ, hắn phải nể sợ. Hắn vẫn biết nàng ấy không biết võ công; nhưng nàng thông minh xuất chúng, nàng hiểu biết về võ-học như một bực cao-thủ, có phần hơn nữa là khác. Giờ đây hắn mới mở lời nhưng lại bị nàng đả kích, hắn toát mồ hôi .. Hắn càng biết rõ hơn về công-phu lập kỳ-môn ngũ hành trận của nàng áo đỏ, đủ một phen gây nguy khốn cho hầu hết kẻ anh hùng, cho nên hắn thấy nàng đến, hắn cảm thấy rằng, dù hắn có giỏi về âm mưu thủ đoạn, vẫn không lấn qua nàng.

Nhưng nghe nàng vừa nói, hắn không biết ý-nghĩa gì. Trầm ngâm một lát, hắn hỏi nàng áo đỏ :

— Cô nương đã nói với ý gì, kẻ dưới nầy không được hiểu.

Nàng mỉm cười :

— Nếu trong Hậu thiên-cốc nầy không có khối nông-nặc thì chúng tôi nào đến làm gì ?

— Hừ, té ra sự có mặt của cô nương nơi nầy là vì vấn-đề dùng lửa độc !

Bấy giờ hắn mới nực nhớ tới bọn hoả-thủ đi lấy chất dầu để bổ-sung nhiên-liệu, đi đã lâu sao không thấy trở lại, hắn ngờ... Hắn lại nhớ đến việc đã dùng qua hai lần độc hoả-pháo mà không tiêu-diệt được Từ nguyên-Bình, cũng chưa hề-hấn gì tới Thần tam-thi, lòng hắn vừa tức giận vừa bối-rối, mà nhứt là ngờ bọn hoả-thủ của hắn có thể gặp tai-nạn gì rồi ?

Với vẻ mặt tái xanh, hắn nói to :

— Tiêu cô nương, Dịch mỗ nầy từ trước tới nay không thù oán với phái Nam-Hải, mà cũng không hiềm-khích gì !

Sở-dĩ hắn phân trần như vậy là vì hắn ngờ rằng, nếu mười hai tên hoả-thủ không gặp kẻ địch thì thôi, bằng gặp thì chỉ có gặp những nhân-vật Nam-hải, chớ không có ai khác được, nên trong ý nói của hắn cũng có phần gay gắt.

Nhưng nàng áo đỏ vẫn thản-nhiên cười. Vương quán-Trung liền xen vào với giọng nói trầm trầm :

— Thật vậy, giữa phái Nam-hải chúng tôi cùng các-hạ không có hiềm-khích gì, nhưng có một lúc, các-hạ không tự lượng sức mà mong đoạt pho sách quý của Kỳ-lão Nam-hải, rồi sau đó các-hạ nhận khó làm được việc, phải rút lui, chúng tôi cũng không lấy đó mà phiền trách gì !...

Vương quán-Trung ngừng lại để nhìn gương mặt giận tái mét của Dịch thiên-Hành rồi nói tiếp :

— Viên lão tiền-bối cùng gia-sư anh tôi là bạn thâm-giao, nên tự-nhiên chúng tôi không muốn gây chuyện với người dưới tay của các-hạ.

Nghe Vương-quán-Trung nói, Thiên-Hành nhận rõ dường như những nhân vật Nam hải môn đã gặp mười hai tên hỏa thủ, hắn chưa kịp hỏi gì thêm thì Quán-Trung lại hỏi :

— Các hạ mang theo mười hai hỏa thủ để làm gì vậy ?

Dịch-thiên-Hành không đáp Quán-Trung, chắp tay ra sau, đi tới đi lui coi có vẻ hiên ngang lắm, đoạn ông ta nói với nàng áo đỏ :

— Theo lời sư muội đã cho biết thì món vũ khí trong tay mười hai tên áo đen, mang mặt nạ, gọi là « Liên hoàn độc hỏa pháo », độc hại vô song...

Khi Quán-Trung nói tới đây, Thiên-Hành nhăn mặt, nhưng ông ta coi như không có chuyện gì xảy ra, ông nói tiếp :

— Vả lại... Từ-nguyên-Bình cùng môn phái chúng tôi có quan hệ mật thiết, thiên hạ ai cũng biết, còn các hạ, lúc ở Thượng-quan gia-bảo ngang nhiên dùng lửa độc vây hãm người ta, sư muội tôi phiền lắm, nên hôm nay vì những người đã bị nạn lửa độc, đến đây để xin học khôn thêm !

Từ sau khi những nhân vật Nam-hải môn đến Hậu-thiên cốc, Dịch-thiên-Hành đứng dang ra hơn trượng, bấy giờ, những nhân vật Nam-hải, « Thần tam thi », Dịch-thiên-Hành và Bắc-hải Viên tiên chia ra đứng theo hình chân vạc.

Thiên-Hành càng nghe Quán-Trung nói thêm chừng nào hắn càng xác

http://tieulun.hopto.org

nhận trong lòng rằng mười hai tên hỏa thủ của hắn, chắc chắn đã gặp chuyện không may rồi. Hắn nổi giận lôi đình, bỏ lơ « Thần tam thi » mà trợn mắt lườm năm nhân vật Nam-hải-môn:

— Mười hai tên thuộc hạ của ta như thế nào rồi ?

Quán-Trung thản nhiên đáp :

— Các hạ đừng vội nóng-nảy ! Mười hai tên ấy không hề gì đâu, chỉ tạm-thời không được gặp các-hạ thôi. Chuyện nầy cũng không quan-trọng gì

Thiên-Hành hét vang :

— Cuối cùng chúng nó ra sao ?

Trong lúc Quân-Trung chưa kịp trả lời, Mai-nương hỏi gay-gắt :

— Nói lớn tiếng như vậy có ai sợ hay không ?

Thật ra Thiên-Hành thường dè-dặt không dám gây sự với vợ chồng kỳ lão Nam-Hải, nhưng trước tình-thế này, hắn đã cảm thấy mình bị đe-dọa, bị khinh nhục đủ điều, vì sĩ diện cá-nhân, hắn không còn nhịn nhục được nữa, hắn liều...

Rồi một tiếng hét thất thanh, thân hình hắn nhảy vọt như bay tới, lướt qua mình Mai-nương, bà nầy đưa gậy trúc ra cản trước bụng hắn. Một chưởng tung thật mạnh gậy trúc bị hất ra, Mai-nương thất thế lui một bước.

Liền đó, Quán-Trung hét một tiếng, đập tới Thiên-Hành một chưởng Thiên-Hành trở tay, hai cánh chưởng chạm nhau nảy lửa. Một đấu chưởng bất ngờ Thiên-Hành vẫn đứng vững trân, còn Quán-Trung tuy không bị dội ra nhưng phải lui ba bộ để thủ thế.

Không bỏ trễ một giây phút nào, lão lựng gù và lão lùn xốc tới, chia ra mỗi người một bên tấn công như kẹp Thiên-Hành vào giữa, hắn nhanh chân đá ngay ngực lão lưng gù một bộ cước nặng cả trăm cân, lão nầy liệu không thể dương nổi sức phản công ác-liệt nên bước lui, còn lão lùn chỉ chờ sơ hở của đối phương để tiếp-tục tấn công.

Nhưng sau một bộ cước đắc thế, bức lui được đối phương. Thiên Hành nện gót quay mình định dí kẻ địch vào thế bi bằng chưởng cước song đôi nhưng hắn vừa trở bộ chân chưa kịp thu lại, lão lưng gù hươi chưởng đập tới, tiện thế hắn tung một đá vào ngực lão lùn mà cũng để di động cả thân hình tránh đòn của lão lưng gù, thật là kỳ-diệu vô cùng !

Võ công của lão lùn tuy cao, nhưng trước thế tấn công như vũ bão cũng khó tránh kịp « Bình » một tiếng phát ra, ấy là lúc lão ta rú lên, té ngửa ra sau bảy, tám bước, máu họng vọt ra lênh láng. Lão bị trọng thương chỉ trong chớp mắt thôi !

Trong giây phút động thủ, Dịch-thiên-Hành thấy hắn đã giành được phần thắng, hắn thầm nghĩ : « nếu thừa thắng không làm tới thì ít có dịp may mắn nào khác, và dù sao cũng đã động tới người của phái Nam-hải rồi, thì vẫn không thể tránh khỏi phần đắc tội với vợ chồng Kỳ lão Nam-hải, chi bằng bắt sống nàng áo đỏ để buộc kỳ lão phải đem pho sách quý ra trao đổi ái nữ của lão ta thì hay biết mấy ».

Hắn nghĩ như thế nhằm lúc lão lùn bị thương nặng, lão lưng gù và Mai-nương đã dang cách nàng áo đỏ để tránh đòn, chỉ còn Vương-quán-Trung như cua gãy càng nên hắn không còn đắn đo gì nữa, liền nhảy tới sát bên cạnh nàng áo đỏ, đưa trảo thủ bấu chặt lấy tay nàng ấy.

— Phải buông ra ! Nàng áo đỏ nạt.

Hắn liền rút trảo thủ lại thì cũng vừa lúc Quán-Trung và Mai-nương bước nhanh tới hộ vệ bên cạnh nàng áo đỏ. Nàng khoát tay, có ý bảo hai người nầy không nên động thủ. Rồi lườm Thiên-Hành, nàng hỏi :

— Ngươi muốn gì ?

Lúc ấy, tuy hắn đã buông trảo thủ ra, nhưng nam ngọn tay như năm móc sắt vẫn còn ngo ngoe cách vai nàng áo đỏ không đầy một thước, nếu hắn còn muốn manh động thì dễ như trở bàn tay hay ít ra cũng chế ngự tất cả sức bảo vệ của Mai-nương và Quán-Trung.

Nàng áo đỏ vẫn bình tĩnh như thường, nhưng hai người bảo vệ nàng lại biến sắc. Mai-nương lo ngại nhìn nàng :

— Tiểu thơ ...

Lời nói chưa thốt ra được, vì nàng khoát tay không cho Mai-Nương hỏi; bà chỉ đưa mắt ngó Quán-Trung bằng vẻ bất an. Mồ hôi trán bà đã nhỏ giọt xuống đôi má nhăn nheo không dứt.

Bà không lo sợ sao được. Nếu nàng áo đỏ lọt vào tay Dịch-thiên-Hành thì sau khi vợ chồng Kỳ lão Nam hải hay được bọn họ ăn nói sao đây cho nhẹ phần trách nhiệm...

— Tôi muốn bắt Tiêu cô nương để làm con tin !

Đến bây giờ Thiên-Hành mới trả lời rõ rệt. Nàng áo đỏ cười kiêu hãnh:

— Ngươi đối với pho sách quý đó vẫn chưa nguôi tham vọng, nay ngươi bắt ta làm con tin thì cũng được, nhưng chưa nhằm một biện pháp hoàn toàn !

— Tại sao ?

Nàng chỉ Bắc hải Viên-Tiên mà nói :

http://tieulun.hopto.org

— Vị gia phụ ta cùng Bắc hải Viên-Tiên sinh là bạn chí thân, thì Viên Tiên sinh nào để cho người bắt ta được!

Thiên-Hành đứng ngẫn người và lắc đầu, hắn cho nàng áo vô cùng độc hại. Một câu nói đó còn hơn một thế chưởng tuyệt đỉnh.

Mà thật vậy, nếu hắn dám liều linh thi hành thủ đoạn cộn đồ thì Viên Tiên phải can thiệp ngay, vả lại hắn còn muốn nhờ cậy Viên-Tiên nên không thể trở mặt làm mích lòng ông này được thế là nàng áo đỏ lợi dụng mối liên hệ giữa Viên-Tiên và Thiên Hành mà được bình yên, dù Thiên-Hành có đa mưu túc trí cũng không biết làm sao hơn.

Thấy Thiên-Hành không tỏ thái độ phản đối, nàng áo đỏ hỏi Bắc-Hải Viên-Tiên :

— Viên tiên sinh, kẻ hậu sinh nầy nói như thế có đúng không ?

Tằng hắng một tiếng, Viên-Tiên đáp :

— Nầy cháu, Dịch tiên sinh chỉ dùa bỡn thôi, cháu đừng tưởng đó là sự thật... Còn mười hai tên hỏa thủ của Dịch tiên-sinh bây giờ ở đâu vậy cháu ?

Sở dĩ Viên-tiên hỏi như thế là muốn nàng áo đỏ trao trả mười hai tên hỏa thủ cho Dịch-thiên-Hành để cho ông ta có cái lý lẽ bình vực nàng mà không mích lòng Thiên-Hành và tuyệt đối Thiên Hành không được phép làm le hại nàng nữa.

Nàng đã hiểu thấu ý đó, nên cười đáp :

— Nầy Viên tiên sinh, bọn chúng ở cách Hận thiên cốc nầy không xa và vẫn bình yên vô sự !

Nghe xong, Viên-tiên gọi Dịch thiên-Hành :

— Nầy Dịch huynh, tưởng chừng chúng ta không nên xúc-phạm đến gia đình họ Tiêu ?

Thiên-Hành tỏ vẻ không bằng lòng, nhưng không biết làm sao. Hắn miễn cưỡng đáp :

— Thế cũng nên !

Dứt lời, hắn bước lui ra sau. Lúc đó, lão lưng gù cúi xuống đỡ lão lùn đứng dậy, nhìn thấy lão này mặt mày không còn chút máu, lão quát to :

— Nầy họ Dịch, giữa chúng ta sớm muộn gì cũng phải thanh toán nợ đổ máu !

Thiên-Hành cười nhạt :

— Nếu ai đủ sức, đủ bản lãnh thì thanh toán ngay bây giờ !

Vốn nóng tánh, nên khi nghe Dịch-thiên-Hành nói lớn lối, lão lưng gù nhảy xông tới, nhưng nàng áo đỏ lập tức khoát tay ngăn lại. Nàng bảo :

— Chúng ta cần tránh ra một bên, để xem họ quyết định ra sao rồi chúng ta sẽ tính. Và cần phải chú ý đến vết thương của lão lùn, coi phải chữa trị mấy ngày mới lành mạnh.

Mai-nương tán thành ý kiến đó :

— Đúng lắm đấy !

Thế rồi những nhân vật trong phái Nam hải lui ra đứng dưới gốc cổ thụ.

Bấy giờ, Dịch thiên-Hành nhớ tới mười hai tên hỏa thủ đã biệt tích không bổ xung được lửa độc thì cũng khó đối phó với « thần tam thi » Nhưng với tình hình này, hắn không thể rời Hận thiên-cốc ngay được, vì một lý do riêng. Và chính lúc nầy, hắn cảm thấy mất mười hai hỏa thủ là một trở ngại khó khăn nhứt.

Giữa lúc ấy, hắn bỗng nghe « thần tam thi » cất tiếng nói to :

— Cô gái ấy thật là thông minh tuyệt thế, chắc là Tiêu tiều thơ của Kỳ lão Nam hải chớ gì ?

Nàng áo đỏ ứng thanh ngay :

— Dạ đúng thế !

Lão bà ấy nói thêm :

— Ba người chúng ta không nệ đường xa vạn dặm đến đất Trung-nguyên là vì quý môn phái Nam hải.

Nàng áo đỏ ngạc nhiên hỏi :

— Nghe nói ba lão bà ở đảo Thề Ba, như một cảnh tiên, nhưng không hiểu đến đất Trung-nguyên để làm gì ?

« Thần tam thi » liền lộ vẻ kinh ngạc đối với câu hỏi đó. Nhưng nàng áo đỏ một khi mở miệng là đã trình bày lai lịch « Thần tam thi » rồi. Lúc ấy, không biết đã nghĩ gì mà « Thần tam-thi... đã nhanh chân bước tới gần chỗ những nhân vật Nam hải môn đang đứng. Bắc-hải Viên tiên lấy làm lạ, hỏi :

— Các người đã muốn gì ?

« Thần tam thi » không cần chú-ý đến lời hỏi đó, chỉ bước tới trước mặt nàng áo đỏ để nói như phân-trần một việc quan trọng :

— Sở dĩ chúng tôi đến đây là cốt ý muốn hỏi mượn hai vật quý báu của đất Trung-nguyên mà thôi.

Nàng áo đỏ cười hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Có phải con ve vàng và con bướm ngọc hay không ?

Thần tam thi ngạc-nhiên :

— Kể ra cô nương rất thông minh, nên biết trước tất cả ý muốn của chúng tôi.

Khi « Thần tam thi » nói lên sự thật của ý muốn, Mai nương đưa tay xoa bụng, có lẽ bà tỏ ra bực tức đến tận cùng.

Thật ra, con bướm vàng và con ve ngọc là hai vật báu nhứt trên đời, trong khắp giới võ lâm ai ai cũng thèm muốn, nhưng người ta chỉ biết hai vật báu đó ở trong ngôi cổ mộ của kỳ lão Nam-hải chớ không biết hai món đó Mai nương đã mang đi sau khi vào ngôi mộ ấy. Chuyện nầy vẫn còn trong vòng bí mật chưa ai phát giác ra. Thế nên Mai nương một khi nghe ai nói tới hai báu vật ấy thì mất tự nhiên. Bà liếc xem thái độ của nàng áo đỏ trong lúc đó để nhận xét coi hai vật báu đó đang giấu cất trong mình bà, nàng áo đỏ có tỏ vẻ gì tiết lộ hay không.

Nhưng bà vẫn không yên lòng, khẽ gọi :

— Tiểu thơ...

Nàng áo đỏ ngạc nhiên hỏi :

— Có gì không yên tâm vậy Mai-nương ?

Bà đáp thật nhanh :

— Không có gì hết... !

Nàng áo đỏ không hỏi gì thêm, chỉ quay lại cho « Thần tam thi » biết rõ :

— Hai bảo vật ấy của tệ phái thì thật ra nổi tiếng khắp giới võ lâm, nhưng công dụng của nó ra sao thì trong giới có kẻ nói vầy người nói khác...

Nàng mới nói tới đây, « Thần tam thi » đã cười nhạt :

— Phải đấy, chỉ quan hệ ở phần công dụng, nhưng tiểu cô nương hãy yên lòng, thủng thỉnh rồi sẽ rõ chớ gì.

Nàng áo đỏ miễn cưỡng nói thêm :

— Dĩ nhiên tôi cũng biết rõ như vậy !

Lão bà đứng giữa liền thắc mắc hỏi nàng :

— Tiểu cô nương nói như vậy có nghĩa gì chớ ?

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM-MƯƠI-SÁU

Dùng nguỵ-kế, nàng áo đỏ hộ-trợ người yêu

— Tôi muốn nói, con ve vàng và bướm ngọc, trên thực-tế không có công dụng gì cả, vậy mà khắp thiên-hạ cứ đồn vang là vật báu vô-giá, điều đó chỉ có sáu người biết rõ thôi.

— Ồ, sáu người là những ai ?

— Lão tiền-bối khỏi phải hỏi ! Ba người là ba lão bà đây và tôi với song thân tôi vậy.

Nghe nàng áo đỏ đáp, «Thần tam-thi» «á» lên một tiếng rồi vụt bước xích tới, lúc ấy Dịch thiên-Hành đang đứng bên cạnh nàng áo đỏ, hắn cũng hết sức ngạc-nhiên.

Hắn lấy làm lạ rằng, theo lời lưu truyền trong giới võ-lâm thì con ve vàng và bướm ngọc có công dụng giải muôn thứ độc, nên hầu hết con người võ học đều ước ao thèm muốn mà hôm nay nghe nàng áo đỏ cho «Thần tam thi» biết hai món ấy không có công dụng gì và trong thiên hạ chỉ có sáu người biết, hắn mừng thầm trong bụng, vì hắn có giả tâm muốn chiếm đoạt hai báu vật đó từ lâu mà hôm nay nàng áo đỏ đã làm cho «Thần tam thi» hiểu báu vật đó không quan trọng.

Theo hắn thì nghĩ như vậy, chớ lúc ấy Tông Đào núp trên cây rất ngạc nhiên trước lời nói của nàng áo đỏ và hình như ông không tin nàng ấy nói thật. Nhưng ông không nhận được nàng ấy nói với dụng ý khác thật là khôn khéo.

Bấy giờ «Thần tam thi» đã bước tới trước để hỏi nàng áo đỏ :

— Tại sao tuổi trẻ như cô nương mà lại biết rành chuyện bí mật trong giới võ lâm ?

Nàng chỉ mỉm cười, không đáp. Thấy vậy, Vương-quán-Trung xen vào :

— Sư muội tôi là bực thông minh xuất chúng nên hiểu biết rộng, chớ có gì lạ đâu ?

Mai-nương cũng xen vào :

— Quý vị là người phương xa, nên chưa rõ về Tiêu Tiểu thơ đó thôi !

Rồi ba lão bà nhìn nhau một hồi, lão bà đứng giữa chợt hỏi Mai-nương:

— Chúng tôi đến đây vì con ve vàng và bướm ngọc, quý môn phái có điều chi xin chỉ bảo giùm !

Nàng áo đỏ cười nhạt :

— Cha tôi đã cho biết, ai có tài sức vào được tòa cổ mộ để lấy ve vàng, bướm ngọc thì hai bảo vật đó thuộc về người đó, vậy ba vị hãy đem tài sức ra thử coi !

«Thần tam thi» gật đầu :

— Cũng cần phải thử.

Nàng áo đỏ nói thêm :

http://tieulun.hopto.org

— Theo tôi nhận thấy, trước khi quý vị lấy được hai bảo vật đó phải đổ máu trước ngôi mộ!

Ngồi trên cây nghe nàng nói mà Nguyên-Bình nhớ lại những lần quần-hùng tụ lại trước ngôi cổ mộ và trong những lúc ấy đều có mặt chàng, nên đã mấy lượt gây oán cừu đẫm máu mà cũng mấy lượt đau khổ, vì chuyện ân tình... Chàng nhìn thấy nàng áo đỏ mà ứa nước mắt. Rồi chàng lại nghĩ đến những nhân vật ở phương xa như tận ngoài hải đảo Thề-Ba, tận bên nước Tiểu-bột, miền Tây-vực mà vì ve vàng bướm ngọc, đến đất Trung nguyên, rồi đây trong giới võ lâm nhứt định có một phen nổi dậy sóng gió, đại cuộc ấy không quan hệ đến chàng, và chàng cũng thấy mình chỉ còn sống không đầy một năm nữa, nếu bốn món thuốc cứu mạng lâu dài tìm không được thì than ôi, cuộc đời anh hùng của chàng sẽ phải chấm dứt.

Thời gian quy định mạng sống của chàng nay đã hao mòn hết hai tháng! Trong hai tháng ấy chỉ tìm được một cái mật rắn độc mà thôi, còn ba mốn nữa hãy còn nằm trong mơ, thế nên chàng đã mất lòng tin về sinh mạng của chàng, mà lòng chàng vẫn không quên được chuyện báo thù. Chàng chỉ băn khoăn lo nghĩ mãi đến việc giết cho kỳ được Dịch thiên-Hành trong vòng mười tháng nữa thôi, dù cho trong giới võ lâm biến động vẫn không ăn thua gì đến chàng, vì chàng kể như một người chết chưa chôn.

Nghĩ đến đây lòng chàng buồn bã vô cùng. Rồi bỗng dâu « Thần tam thi » nói với nàng áo đỏ :

— Dù đổ máu cũng nên vì đây kể là gió mưa tám hướng tụ về đất Trung-châu, bọn thấp hèn chúng tôi muốn thấy võ công của nhân vật Trung-nguyên.

Nàng áo đỏ nói nhanh :

— Đâu phải chỉ có nhân vật võ-lâm Trung-Nguyên mà thôi!

— Vậy chớ còn ai nữa? «Thần tam-thi» hỏi.

— Như Viên tiên-sinh, đâu phải nhân vật của Trung-Nguyên.

— Dù ai cũng có thể lãnh-giáo được cả!

Lời nói của «Thần-tam-thi có ý khinh người, Bắc-Hải Viên-tiên vừa nghe liền cười lên khăng khắc, cũng tỏ ý kiêu-căng. Thấy vậy nàng áo đỏ cố ý nhắc một chuyện như khêu ngọn lửa anh-hùng khách-khí của Viên-Tiên :

Thôi, tôi hiểu công chúa Tuyết-Liên của nước Tiểu-Bột bên Tây vực cũng đã đến đất Trung-Nguyên.

Nàng áo đỏ nói, không hiểu « Thần tam-thi » có nghe không, chớ Dịch thiên-Hành và Viên-tiên đã nghe liền lộ vẻ kinh ngạc, Tông-Đào và Từ-nguyên-Bình cũng thế.

Chính hai người đã biết rõ công chúa Tuyết-Liên là người đàn bà tóc vàng, cầm đầu nhóm quái nhân mang lốt chó sói và hai người thầm phục nàng áo đỏ hiểu biết thật rộng, hình như chuyện gì nàng cũng biết.

Giờ đây mọi người mới nghe « Thần tam thi » nói lớn lối :

— Giỏi dữ ta! Từ bên Tây-vực cũng đến đây à!

Nàng áo đỏ nói thêm :

— Theo chúng tôi biết thì công chúa Tuyết Liên là người có đủ tuyệt võ học, nay đến đây cũng vì ve vàng, bướm ngọc.

— Như thế cũng tốt lắm, vì ai cũng dựa vào tài võ công để đoạt vật báu, nếu ai giỏi thì được, đó là một chuyện dĩ nhiên.

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Nói như vậy có lý lắm đấy!

Vừa nói, nàng vừa bước lui ra một bước. Mai-nương cùng Vương quán Trung cũng bước lui theo hai bên và lão gù dìu lão lùn cũng bước lui như những người kia...khi trông thấy năm người kéo hàng một định ra khỏi Hận thiên-cốc, Dịch thiên-Hành gọi giật ngược :

— Xin quý vị ngừng bước, kẻ dưới nầy có chuyện muốn hỏi.

Vừa nói, hắn vừa bước lần theo. Bắc-hải Viên-tiên lườm hắn tỏ vẻ không chịu hành động của hắn trong khi nàng áo đỏ ngừng chân lại trước hơn ai hết. Thân pháp của Thiên-Hành thật nhanh, khi năm người kia vừa đứng lại thì hắn đã tới trước mặt họ rồi. Nàng áo đỏ hỏi hắn :

— Dịch Thần-quân muốn chỉ giáo điều chi đây?

Thiên-Hành cười khà khà :

— Nói chỉ giáo thì không dám, nhưng có vài điều muốn lãnh giáo Tiêu cô nương.

— Chẳng dám vậy!

Nghe qua ai cũng biết hai người nói năng có lễ phép và đầy khiêm tốn nhưng sự thực, một người trí gian xảo như cáo già, còn một người thì thông minh tuyệt đỉnh. Họ nói chuyện với nhau cốt để dò ý nhau mà định kế đối phó nhau chớ không thật tình gì cả.

Đoạn Dịch-thiên-Hành nói rõ :

— Điều thứ nhứt là tôi muốn biết mười hai tên hỏa thủ của tôi hiện ra sao xin cô nương cho biết ngay?

Nàng áo đỏ cười tươi :

— Không sao hết Dịch thần-quân cứ yên tâm!

http://tieulun.hopto.org

— Cô nương nói thật không ?

Bỗng đâu có tiếng chân bước rầm rập. Trong nháy mắt, mười hai tên áo đen, mang mặt nạ, tay cầm ống dầu bằng đồng chạy nhanh tới Hận-thiên Cốc khi khỏi cửa hang, bọn chúng chia ra đứng dàn hàng đôi rất chỉnh tề.

Dịch-thiên-Hành mừng reo lên. Nàng áo đỏ vừa cười vừa hỏi hắn :

— Đó, Dịch thần-quân tin chưa ?

Thiên-Hành thẹn thầm. Hắn đã muốn gây sự trong lúc đặt câu hỏi đầu tiên vì hắn cho rằng bọn hỏa thủ đã bị nàng áo đỏ hại nhưng giờ đây thấy chúng bình yên vô sự, hắn ngạc nhiên và vẻ mặt hắn lần lần trông mất hứng vô cùng. nhứt là câu hỏi của nàng áo đỏ vừa rồi hắn nghẹn lời không biết đáp sao cho xuôi, nhưng hắn giả làm tỉnh cười lên ha hả. Nàng áo đỏ hỏi tiếp :

— Còn điều thứ hai là gì, Dịch Thần-quân ?

Hắn đáp :

— Chuyện thứ nhứt cô nương đã nói thật, thì tưởng rằng, chuyện thứ hai, cô nương cũng nên nói thật luôn.

— Dịch Thần-quân khỏi phải nói nhiều mất công !

Hắn nói trong tiếng cười nhạt :

— Khắp thiên hạ đều nói ve vàng, bướm ngọc là hai vật báu nhứt, một vật có chất độc lạ lùng còn một vật có công dụng giải muôn thứ độc nên nó trở thành bảo vật của võ lâm, nhưng tôi vừa nghe Tiêu cô nương nói hình như nó còn có công dụng nhiệm mầu hơn nữa. Từ lâu nay, lịnh tôn từng bá cáo cho thiên hạ rõ rằng, ai vào được tòa cổ mộ lấy được hai vật báu đó thì thuộc về của riêng mình, Tiêu cô nương cũng nên nói rõ công dụng nhiệm mầu của hai bảo vật đó đi !

Hắn nói rất nhiều, cốt gợi ý cho nàng áo đỏ tiết lộ sự công dụng nhiệm mầu của hai vật báu ấy, nhưng nàng không nói đúng theo ý muốn của hắn, nàng chỉ hỏi :

— Như thế, Dịch-thần-quân cũng ham muốn ve vàng bướm ngọc nữa sao ?

— Đúng vậy !

— À, sự thực của hai bảo vật đó cũng đáng buồn cười, đâu có gì là nhiệm mầu mà định giành giựt.

Dịch thiên-Hành thẹn đỏ mặt. Thật ra nàng áo đỏ đã đáp không nhằm câu hỏi của hắn mà hắn cũng hoàn-toàn không hiểu về công-dụng của ve vàng

bướm ngọc, nhưng không biết tại sao hắn muốn lăn mình vào máu để mong làm được như ý thâm lam của hắn.

Thế rồi hắn cứ làm thinh, thấy vậy nàng áo đỏ quay đi... Bấy giờ, tuy Thiên-Hành không được trả lời rõ về ve vàng bướm ngọc, nhưng hắn đã yên tâm khi nhìn thấy mười hai tên thuộc hạ được an-toàn trở lại, hơn nữa hắn cũng không muốn gây thù kết oán với môn-phái Nam-hải và cũng không nên làm mích lòng Bắc-Hải Viên-tiên, để giữ được nhân-tình hay hơn. Nghĩ thế nên hắn không bước theo năm người đang tiếp-tục bước ra cửa hang.

Trong lúc ấy, Nguyên-Binh nhìn thấy nàng áo đỏ rời Hận-thiên-cốc, lòng chàng buồn rượi.

Rồi bỗng đâu «Thần tam-thi» gọi Thiên-Hành để ngỏ ý cáo-từ :

— Dịch thần-quân, chúng tôi đã lãnh giáo lửa độc liên-hoàn rồi, giờ đây xin tạm-biệt !

Dịch thiên-Hành đã biết rõ «Thần tam-thi» có «Huyền thiên ngũ yên la» chống được lửa độc thì chính mình hắn cùng Viên-tiên với hai con vượn bạch mà mở ra trận khổ đấu để thắng đối phương cũng không phải dễ. Thế nên hắn nhìn «Thần tam-thi» trịnh-trọng nói :

— Giờ đây ai cũng muốn có ve vàng và bướm ngọc, nhưng hẹn ở ngày mai còn dịp gặp nhau trong cuộc tranh-đấu.

«Thần tam-thi» tiếp lời :

— Thế cũng tốt ! Rồi sẽ còn hẹn nhau ở một dịp khác.

Nói xong, ba lão bà lướt nhanh như làn khói, nhắm ra ngoài cửa hang núi mà đi, chớp mắt đã mất dạng, thân pháp thật nhanh như gió.

Khi ba bà đã đi rồi, Bắc-hải Viên-tiên cười đau đớn :

— Ba bà đó nếu chưa chết thì chúng ta không có ngày được bình yên.

Dịch-thiên-Hành không phụ họa gì hết, hắn thầm nghĩ, nên không có sự hợp tác với Viên-tiên, không gây thù với « Thần-tam-thi » thì đã bắt nàng áo đỏ làm con tin rồi. Lòng hắn bất mãn Viên-tiên, cản trở hắn mà lại còn đề cao kẻ thù, nhưng hắn cố giữ vẻ mặt tươi tỉnh. Hắn còn nghĩ thêm rằng, nếu hắn giết Bắc-hải Viên-tiên thì « Thần tam thi » ắt phải về phe hắn. Lòng hắn thật là độc địa vô cùng. Sở dĩ hắn không ra tay ngay, bởi vì hắn liệu khó thắng võ công của « Thần-tam-thi », của Bắc-hải Viên-tiên và hai con vượn bạch, và nếu thực lực của « Thần tam thi » mạnh hơn Viên-tiên thì hắn có thể ra lịnh nổi lửa sớm hơn rồi.

Suy nghĩ lâu lắm lắm mới cười nói với Viên-tiên :

http://tieulun.hopto.org

— Đi tìm Tử-nguyên-Bình không gặp lại gặp ba quái nhân. Này Viên huynh, nếu trong giới võ lâm trung-nguyên có biến động thì chắc chắn có nhiều nhân vật bốn phương đến Trung Châu, tuy nói rằng tranh đấu vì ve vàng bướm ngọc, nhưng sự thực có rất nhiều lẽ phức tạp bên trong.

Viên-tiên gật đầu :

— Đúng vậy, nếu Dịch huynh ra sức khống chế tất cả võ phái Trung-nguyên trước khi quần hùng bốn phương đến thì phía đông có « Thần tam thi », tây có công-chúa Tuyết Liên, bắc có kẻ dưới nầy, và phía nam có kỳ lão Nam-hải còn chính giữa có Dịch huynh, rồi hợp nhau trước tòa cổ mộ ấy là một việc tốt.

Nghe Viên-tiên tính toán. Thiên-Hành cười thầm trong bụng, bởi vì trong lời nói của Viên-tiên có ngụ ý rằng, ông ta cùng Dịch-thiên-Hành không thể hợp tác đến cùng nghĩa là lúc mở đầu cuộc tranh chấp, ve vàng bướm ngọc thì hai người đã trở thành địch thủ.

Bỗng nhiên Thiên-Hành cười khô khan :

— Chắc là như vậy chớ gì !

Qua tiếng cười ha hả, Viên-tiên trở giọng :

— Thật lạ quá, hai con vượn sáng hơi lắm, nhưng chúng không tìm được tông tích hay hơi hướng của Tử-nguyên-Bình nơi Hận-thiên cốc này ? Thật lạ quá !

Vừa nói, ông ta vừa đưa mắt lườm hai con vượn bạch, chỉ thấy chúng đứng cúi đầu, hình như chúng nhận lấy tội lỗi của chúng trước lời quở trách của ông chủ ? Thấy vậy, Viên tiên giật hét lên... Dịch-thiên-Hành ngờ hỏi :

— Viên huynh, không chừng hai con vượn đã biết chỗ Tử-nguyên-Bình ẩn núp mà chúng không nói được cho mình biết ?

Viên-tiên liền bước xích tới hai con vượn. Lúc đó, bốn con mắt của chúng lóe lên những tia sáng quét chung quanh, hai cánh tay chồm lên, lộ ra một trạng thái gấp rút. Viên-tiên nhìn chúng cười hóm hỉnh...

Lúc bấy giờ, trong số năm người nép mình trên cổ thụ, Tử-nguyên-Bình nôn nao hơn cả. Chàng nhận rằng, hai con vượn đã phát giác ra mọi người trên cây, nên giờ đây chúng đi loanh quanh dưới gốc cây mà không biết làm sao báo tin cho Thiên-Hành và Viên-tiên biết được.

Nguyên-Bình sực nhớ tới chuyện tha chết cho một con vượn bạch nơi Quỉ-vương cốc hồi mấy tháng trước; nên chàng có tình cảm đối với nó, là một thú vật tinh khôn, thấy Viên-tiên hăn học với nó, lòng chàng thương hại

nó vô cùng... Chàng chuẩn bị tuột xuống đất, nhưng Tông-Đào đưa tay níu áo chàng lại. Chàng lộ vẻ giận dữ chỉ xuống gốc cây, Tông-Đào vẫn níu áo thật chặt, không cho chàng manh động, nhìn Tông-Đào chàng khẽ gật đầu.

Bên dưới, Bắc-Hải Viên-Tiên đang dùng chân, đẩy con vượn lui ra ba bốn thước. Ông ta quát mắng :

Loài súc sinh ăn hại, ta đã tử tế nuôi bây mấy năm nay, rồi bây phản chủ, thông đồng với kẻ địch. Bây đã biết chỗ kẻ địch ẩn núp, mà không chịu báo cáo cho chủ bây ?

Viên-Tiên hươi song chưởng lại hét to :

— Giờ đây nếu chúng bây không chỉ ra chỗ ẩn núp của Tử-nguyên-Bình, thì một con lãnh một chưởng nầy để kết-liễu cuộc đời phản chủ !

Hai con vượn liền quỳ xuống, hú lên nghe đau đớn qua dòng nước mắt như mưa, nhưng chúng vẫn không biết làm sao chỉ được chỗ ẩn núp của Nguyên-Bình. Cánh chưởng càng hươi càng gần hai đầu vượn bạch, chúng run sợ và nước mắt tuôn không dứt.

Trước tình cảnh đó ai có lòng nhân cũng không khỏi xót thương cho hai con vượn, huống chi Nguyên-Bình là bực anh hùng nhân-nghĩa, mà đang lúc chàng cảm nghĩ như hai con vượn cố ý che chở mình. Chàng vụt hét to và lao mình xuống đất, liền đó Vân-Mộng nhị-kiều cũng nhảy theo.

Thế rồi năm người xuất hiện trước sự bất ngờ của Dịch-thiên-Hành, và Bắc-Hải Viên-Tiên. Thiên Hành lui ra hai bước vỗ tay nghe bốp bốp mấy tiếng, mười hai tên hỏa thủ xông tới bao vây năm người.

Đinh-Linh quát to :

— Hãy làm y như biện pháp đối phó trước, ở tòa khách thích Thượng quan Bắc.

Nguyên-Bình giận dữ hỏi đối phương :

Bọn ta ở đây, tội gì phải hiếp đáp loài thú vật mà hạch hỏi chúng ?

Bây giờ, Viên-Tiên thấy kẻ địch xuất hiện đột ngột thì cho hai con vượn đã phản bội chắc chắn rồi, ông ta hét to :

Hãy đứng dậy !

Hai con vượn lật đật đứng lên, đưa cặp mắt bi thương nhìn Tử-nguyên Bình và tất cả mọi người. Dịch-thiên-Hành vừa chạy tới vừa cười khẳng khắc :

— Này Tử tiểu hiệp, vừa rồi ở Thượng-quan -bảo các người chui dưới đất mà trốn thoát, giờ đây nơi Hận-thiên-Cốc nếu phải trốn bằng cách đó nữa thì kể như đi vào địa ngục !

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình cười nhạt :

— Nếu nhà ngươi lại dùng « Liên hoàn Độc hỏa pháo » chỉ tốn công vô ích thôi ! . . .

Bấy giờ đang đứng trước kẻ địch nguy hiểm, Dịch thiên-Hành không dám sơ hở và không dám kéo dài thời gian. Hắn cũng không biết nói gì nữa với đối phương. Hắn vỗ tay ba tiếng liên tiếp mọi người đều biết hắn ra lịnh nổi lửa độc để tấn công.

Nhưng không ai ngờ, mười hai tên hỏa thủ áo đen, tuy đứng vây năm người của Nguyên-Bình nhưng không tuân lịnh nổi lửa.

Lúc ấy sắc mặt Dịch-thiên-Hành xám xịt, thật khó hình dung nỗi giận nỗi sợ của hắn lộ ra trong tức khắc. Liền lui ra đứng gần cửa hang đá, hắn trợn mắt hét lớn :

— Tại sao chúng bây dám cãi mạng lịnh ta ?

Mười hai tên hỏa thủ cùng nhìn nhau cười ngất, sắc mặt Dịch-thiên-Hành đã ngã hẳn màu đất. Bỗng hắn vụt chạy ra cửa Hận-thiên-cốc.

Lúc ấy, Nguyên-Bình ngạc nhiên và dợm đuổi theo, nhưng Tông-Đào cản ngăn.

Nguyên-Bình nghĩ lại rằng lúc Thiên-Hành vừa rút lui tới cửa, chưa ai biết hắn định bại tẩu nên không có ý trung kích, kịp khi thấy hắn chạy thật sự thì đuổi theo không kịp.

Hắn chạy mất rồi, Bắc-hải Viên-tiên tuy biết chuyện đã vỡ lở nhưng cũng không biết cách gì hơn, chỉ hất hàm hỏi bọn hỏa thủ :

— Chúng bây điên rồi ư ?

Mười hai hỏa thủ càng cười to lên và đều đưa tay gỡ mặt nạ ra, đồng thanh đáp :

— Chúng tôi không điên, nhưng chúng tôi là người của phái Nam-hải, làm gì tuân lịnh Dịch-thiên-Hành !

Nghe bọn áo đen nói và nhìn thấy mặt chúng mới biết hồi còn ở bên ngoài Hận-thiên-cốc, nàng áo đỏ đã bắt giữ hết mười hai tên hỏa thủ của Dịch-thiên-Hành rồi cởi y phục, cởi mặt nạ mang vào mười hai tên bộ hạ của phái Nam-hải, cũng cầm ống lửa độc y hệt mười hai tên áo đen của hắn. Dịch-thiên-Hành tuy nổi tiếng về gian ngoan, vẫn mắc mưu quá dễ dàng. Nhưng hắn cũng còn nhanh trí, khi thấy bọn hỏa thủ bất tuân, hắn biết chuyện có biến đổi bất ngờ, nên hắn nhanh chân tẩu thoát kịp thời.

Rồi mười hai hỏa thủ hướng về Từ-nguyên-Bình chắp tay vái chào :

— Từ công tử, chúng tôi xin chào mừng công-tử !

Chúng mừng Nguyên-Bình vì biết Bình với Tiêu tiểu-thơ của chúng có quan-hệ tình-cảm, nhưng Bình e-ngại. Chàng tằng hắng một tiếng.

— Thế ra các người là thuộc-hạ của phái Nam-hải ! Hãy biết mười hai ngọn lửa độc đó đã từng làm nguy-hại giới võ-lâm không ít, vậy các người hãy hủy nó đi !

Chúng đồng-thanh đáp :

— Thưa Từ công-tử, tiểu-thơ chúng tôi cũng đã dạy bảo như thế nhưng còn lưu ý chúng tôi rằng, lửa độc của Dịch-thiên-Hành không phải chỉ có bấy nhiêu thôi. Vậy Từ công-tử hãy cẩn thận !

Nguyên-Bình đã biết ngay nàng áo đỏ dặn bọn gia-nhân của nàng là ngụ ý nhắn lời dặn chàng nghĩa là nàng rất chú-ý lo cho chàng. Chàng cúi mặt làm thinh :

— « Tiêu cô nương ! yêu ta sao chẳng nói rõ ?

Rồi chàng thở dài nhìn soát qua mười hai tên gia-nhân của nàng áo đỏ để đáp lễ :

Xong mười hai tên ấy chắp tay cúi đầu, xin cáo biệt Nguyên-Bình vẫy tay chào rất cảm động.

Trước khi quay mình bước đi, mười hai tên ấy dùng sức mạnh bẻ cong mười hai ống đồng, bỏ gom lại một đống như một cái lò lửa hình tròn, trước mặt Nguyên-Bình...

Sau khi mười hai tên ấy lui rồi, Bắc-hải Viên-tiên sợ xanh mặt, cất tiếng khẽ gọi.

Hãy dừng lại !

Mười hai người lập tức dừng chân, để lắng nghe Viên-tiên đang hỏi :

— Tiêu lão có nhắn gì ta không ?

Bọn mười hai người ngạc nhiên, vì chúng nào biết Viên-tiên là bạn chí thân với kỳ lão Nam-hải, chúng lại tỏ vẻ thắc mắc...

Đoạn, có một tên đáp :

Lão chủ chúng tôi bận việc đi vắng, mọi việc đều do Tiêu tiểu thơ chúng tôi điều khiển, nhưng tiểu thơ không cho biết các hạ là ai, vậy xin các hạ tự giới thiệu để chúng tôi dễ bề thưa lại Tiêu tiểu thơ.

Viên tiên quay mặt nơi khác, vì ông ta coi thường bọn gia nhân nầy, nên không thèm đáp mà lại tỏ vẻ giận. Và cũng không cần quan tâm, bọn mười hai gia nhân tự tiện bước ra khỏi Hận-thiên-cốc qua mấy tiếng cười nhạt.

http://tieulun.hopto.org

Khi ấy Viên-tiên hú lên gọi hai con vượn bạch chạy tới bên ông, Đinh-Linh thét to :

— Đừng chạy !

Viên tiên bước tới thót lên lưng một con vượn, quay mình vụt chạy như bay...

— Lần nầy để hắn chạy biết chừng nào mới tìm được hắn ? Đinh-Linh hỏi Nguyên-Bình.

— Trời, Dịch-thiên-Hành cũng chạy trốn mất rồi ! Bình than trong vẻ hối tiếc.

Đinh-Phượng xen vào :

— Từ công tử không sợ nàng áo đỏ chạy mất hay sao ?

Bình thẹn đỏ mặt, Đinh-Linh nạt Đinh-Phượng :

— Em đừng nói bậy !

Phượng lườm chị, nhưng không dám trả lời.

— Phượng, em muốn nói gì, làm gì ?

— Chị khôn hơn em, nhưng chị cũng không thấu rõ lòng dạ Từ công tử. Nếu chị thấu rõ ý chàng thì vừa rồi chị không bao giờ mắng em nói bậy !

Nghe Đinh-Phượng nói, Đinh-Linh nhìn thẳng vào Nguyên-Bình...

Thật ra, Nguyên-Bình hối tiếc, đã bỏ lỡ Dịch-thiên-Hành đi mất, trong lòng chàng vẫn có hối tiếc nàng áo đỏ cũng đã đi rồi. Giờ đây Đinh-Linh đang dò xét lòng chàng, chàng không muốn Vân mộng nhị Kiều đau lòng, nên quay mặt nơi khác giả vờ như không biết hai nàng đang chú-ý nhìn chàng.

Chàng ngó sang và hỏi nhanh :

— Tông đại ca, tuy biết lửa độc của Dịch-thiên-Hành không phải chỉ có bấy nhiêu thôi nhưng, hôm nay hắn không dùng được vũ-khí lửa để hại chúng ta, chúng ta không truy kích hắn còn đợi lúc nào nữa ?

Tông-Đào không đáp. Chàng lại hỏi :

— Tông-đại ca không tán-thành sao ?

— Phải ta không bằng lòng làm như vậy !

Bình ngạc-nhiên :

— Tông đại ca...

— Từ tiểu đệ, ta có bao giờ không tán-thành việc báo thù đâu ? Ngày nay tuy võ-công của tiểu đệ đã vô địch, nhưng phải biết mạng sống không còn lâu được nữa !

— Phải, tiểu đệ hiểu rồi !

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI BẢY

Đi tìm linh-dược trên núi Tuyết

Ngừng lại một hồi lâu, Nguyên-Bình nói tiếp :

— Ngày nào còn sống, tôi chỉ nghĩ đến việc trả-thù mà thôi !

Nghe chàng nói, Tông-Đào cất tiếng cười ngất, một cái cười đột-ngột khiến Nguyên-Bình chưng-hửng và Uyển-Thanh cũng ngạc-nhiên. Nàng hỏi :

— Tông tiền-bối, Từ công-tử nói rất đúng mà cười cái gì ?

— Ta cười là phải chớ ! Ta cười cho ai kia đã nặng chuyện thứ-yếu mà bỏ phần chính-yếu.

Từ nguyên-Bình liền phản-đối :

— Tông đại ca, tiểu-đệ nầy....

Tông-Đào cắt lời chàng :

— Từ tiểu-đệ hãy nghe lời tôi nói, hôm nay tên Dịch thiên-Hành đã đi xa rồi, dưới trời to rộng quá làm sao tìm ra tông-tích hắn.

Nguyên-Bình không thoả-mãn :

— Nó đi đến chân trời góc biển nào, tôi cũng theo tìm cho được mới nghe !

— Phải, nhưng tiểu-đệ có chắc rằng nội trong vòng mười tháng theo tìm được hắn không ? Tiểu-đệ phải biết hắn có võ-công rất cao, dĩ-nhiên hắn tìm đủ cách để hại tiểu-đệ, nếu không hại được thì hắn cứ trốn cho hết mười tháng, tiểu-đệ còn có cách gì nữa ? Ôi, khi ấy tiểu-đệ đã chết mất đi thôi !

Nguyên-Bình nghẹn-ngào, không nói nên lời. Uyển-Thanh không rõ vấn-đề sinh-mạng của Bình, nên khi nghe Tông-Đào vừa nói, nàng hỏi thanh :

Tại sao thế ?

Lúc ấy Đinh Phượng tỏ vẻ giận, nóng nảy xen vào giải thích cho Uyển Thanh :

Nghĩa phụ tôi nói, Thượng-quan Cô-nương không hiểu. Từ công tử đã chết rồi sống lại, nhưng sống lại chỉ được một năm thôi, tính đến nay đã gần hai tháng rồi, chỉ còn mười tháng nữa thì... chàng đã mất !

Vừa nghe Đinh Phượng nói, Uyển-Thanh giựt nẩy mình, rồi choáng váng cả mặt mày, nghẹn ngào không nói được lời nào... bấy giờ, Đinh Linh đã thấy khó chịu trong lòng nhưng cô trầm tĩnh hỏi Nguyên-Bình :

Nầy Từ công tử, nghĩa phụ tôi nói vậy, chàng có nghe không ?

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình than :

— Nay Đinh cô nương ơi, tôi đã nhận rõ ý đẹp đó và tôi có bao giờ không muốn lưu luyến với người đời, vả lại có ai đâu muốn đi tìm cái chết nhưng...

Chàng thở dài, đoạn nói tiếp :

— Nhưng bốn món thuốc cứu mạng sống lâu dài làm thế nào tìm cho ra!

Đinh Linh an-ủi chàng :

— Từ công tử hãy tin rằng, chuyện gì cũng có thể làm được đối với sức người cố gắng và biết hy sinh.

Đinh Phượng xen vào :

— Không phải chúng ta đã tìm được một món...

— Im ! Đinh-Linh nạt.

Vừa nạt, Đinh Linh vừa đưa tay chỉ Uyển-Thanh, có nghĩa bảo Đinh-Phượng không nên nói sơ hở trước mặt Uyển-Thanh.

Hãy biết nọc rắn độc ngàn năm là một món quý đặc biệt trong giới võ lâm những kẻ sĩ võ học đều ước ao có nó. Nếu cho người khác món quý đó là tự mình gây rối cho mình.

Tuy Đinh Phượng đã ngừng lời và nhìn Uyển-Thanh, nhưng nàng nầy cũng rất thông minh, thấy Vân mộng nhị kiều có vẻ là-lạ nàng cười đau đớn :

Quý vị cứ yên lòng ! Có gì đâu mà ngại ?

— Đối với Đinh Phượng, Uyển-Thanh vẫn chưa dịu bớt lòng oán ghét nàng gay gắt hỏi Uyển-Thanh :

— Cô nương nói có ý-nghĩa gì hử ?

Uyển-Thanh bình-tĩnh đáp :

— Từ công-tử đối xử với tôi rất đẹp, suốt đời tôi không biết đền đáp cách nào cho xứng đáng. Tôi thì tài hèn sức mọn nên không giúp-ích được Từ công-tử, nhưng tôi không bao giờ lại dám làm gì hại chàng nữa.

Uyển-thanh nói rất chân thật,, nàng nói trong nước mắt. Rõ ra đối với chuyện đâm Từ-Nguyên-Bình bị thương, làm nàng đau-đớn vô cùng !

Khi ấy Đinh-Linh cũng cảm-động :

— Nầy Thượng-quan cô nương, chúng tôi vẫn tin ở cô nương.

Uyển thanh tha-thiết nói thêm :

— Quý vị cần phải thuyết-phục Từ công-tử cố gắng đi tìm ba món thuốc cứu mạng tìm chưa được. Núi rừng xanh còn thì sợ gì kiếm củi không được !

Nầy giờ Nguyên-Bình nhận rõ thái độ tình-cảm của mọi người chung

quanh, nhưng chàng không nói-năng gì tới chuyện tình-cảm chỉ thúc giục mọi người nên rời khỏi nơi đây :

— Chúng ta đến Hận thiên cốc để tránh Dịch-thiên-Hành giờ đây hắn đã chạy mất thì chúng ta còn ở đây làm gì nữa ?

Nghe chàng nói thì hiểu ngay ý chàng muốn đi tìm Dịch-thiên-Hành., Tông-Đào mỉm cười :

— Thôi, chúng ta cứ rời khỏi đây rồi sẽ nói chuyện thêm.

Bỗng nhiên Uyển-thanh nói trong tiếng nấc :

— Quý vị cứ đi đi ! Tôi không trở về Thượng-quan-Bảo. Tôi ẩn dật nơi đây đến trọn đời !

Tông-Đào khẽ gật đầu :

— Chuyện đó tùy ở cô và khuyên cô nên cẩn-thận. Thôi chúng tôi đi đây.

Nàng khẽ gật đầu rồi quay lưng bước vào túp lều tranh. Mặt nàng thiểu não và mắt nàng đẫm lệ... Nàng lại nhớ tới cái chết của vị sư-phó Hận-thiên, nàng đau đớn vô cùng. Lúc ấy Từ-nguyên-Bình ngó theo bóng nàng, lòng chàng xót thương vô hạn.

Tuy Thượng quan, Uyển-Thanh đã lỡ tay đâm chàng bị thương, nhưng vừa rồi nàng đã nói một lời hối hận rất chân thành tỏ ra nàng có tình cảm sâu đậm đối với chàng, nhưng chàng không có cách nào tiếp nhận mối thâm tình ấy...

Thế rồi bốn người nhìn theo Uyển-Thanh cho đến khi nàng khuất dạng mới quay đi. Ra khỏi cửa Hận thiên-Cốc, Đinh Phượng nói trước hơn ai hết :

— Giờ đây chúng ta cần quyết định một việc chớ ?

Tông-Đào tằng-hắng một tiếng, rồi đề nghị với Nguyên-Bình :

Từ tiểu đệ chúng ta đã biết chỗ có vị Tuyết-Liên-Tử, chúng ta đi ngày đi đêm cho đến phương Tây, nếu trên đường đi mà tìm được tông-tích Dịch-thiên-Hành thì tốt, bằng không thì chúng ta đi kiếm Tuyết-liên-Tử chắc chắn được, như thế chỉ còn hai món thuốc nữa thôi, rồi thế nào cũng phải tìm được. Vậy tiểu đệ thấy thế nào ?

Chàng hỏi Tông Đào qua giọng thở dài :

Nếu tìm không được gì hết thì sao ?

— Không tìm ra manh mối Dịch-thiên-Hành thì cũng tìm được Tuyết-liên-Tử tuy khó nhưng không phải không có hy vọng.

Thật là Tông Đào cương quyết, còn Nguyên Bình thì do dự, đúng như

http://tieulun.hopto.org

chàng vừa nói hồi lúc còn ở trong Hận thiên-Cốc là không phải chàng muốn lìa bỏ cuộc đời, nhưng chàng không muốn trọn đời chàng không giết được Dịch thiên-Hành; có trả được thù, chàng chết mới nhắm mắt được! Còn nếu như lời Tông Đào, đã không báo thù được, lại cũng không còn sống được, thì con người thường hay tự chủ như Nguyên-Bình giờ đây cũng hoang mang?

Trước trạng thái tư tưởng của Nguyên-Bình như thế, Vân-Mộng Nhị-Kiều, là người kiên quyết hơn hết cũng đâm ra lưng chừng, nếu Nguyên-Bình chết mà trả được thù thì suốt đời hai nàng cũng ân-hận vô cùng!

Với đôi mắt sáng quắc, Tông-Đào nhìn thẳng vào mọi người:

— Thật lạ quá, lại sao ai cũng do dự hết vậy? Chúng ta lên vùng núi tuyết, nếu muốn mau xong việc thì phải phân công. Già nầy đi Hoàng-hà long môn tìm máu lý ngư trăm năm, Vân Mộng nhị kiều thì tùy tiện chọn một người lên Trường-Bạch-Sơn tìm Hà-thủ-ô thành hình. Tất cả chúng ta định ngày hợp mặt trên mảnh đất quê hương, chỉ hẹn thành công chớ không cho thất bại!

Nghe Tông-Đào trình bày ý định như đã quyết định xong một việc, lòng hai nàng bối rối khó xử, vì nếu làm theo lời Tông-Đào thì trong hai nàng phải có một người cùng đi với Từ-nguyên-Bình, vượt đường vạn dặm đến đỉnh Tuyết sơn, tận bên bờ cõi nước Tiểu-Bột, miền Tây-vức để tìm vị Tuyết-liêng-tử muôn năm, mà hai nàng đều thầm yêu Nguyên-Bình, chưa biết phải chọn ai đi ai ở.

Hai nàng im lặng nhìn nhau... Tông-Đào hiểu ý, nên ông nhìn Đinh-Linh khẽ bảo:

— Linh con, lại đây cho nghĩa phụ nói chuyện riêng!

Đinh-Phượng nũng-nịu xen vào:

— Nghĩa phụ cưng chị Linh hơn con, không công bình chút nào hết

Nghiêm nét mặt, Tông-Đào gắt lời:

— Đừng nói bậy! Ta cần dạy bảo chuyện đứng đắn cho chị bây!

Đinh-Phượng mỉm môi, hờn giận nhưng không dám nói thêm. Lúc đó Đinh-Linh bước tới bên cạnh Tông-Đào, rồi cùng ông ta đi khỏi Đinh-Phượng hơn hai trượng, nàng khẽ hỏi:

— Nghĩa phụ muốn con đi với Từ công tử phải không?

Tông-Đào gật đầu:

— Thật là thông minh:

— Nghĩa phụ, con chỉ sợ con làm không tròn bổn phận người bạn đường, bởi vì con...

Nói tới đây, mấ nàng ửng đỏ lên và ngập ngừng không nói nữa, nhưng lý đầu Tông-Đào không thấu hiểu lòng nàng ở lúc bấy giờ. Ông hỏi:

— Linh con, hôm nay chúng ta đang thi hành một kế hoạch đi tìm bốn món thuốc cứu mạng cho một bực anh hùng chính nghĩa thì chuyện tình ái phải gạt qua một bên, con có hiểu như thế không?

Nàng im lặng, ứa nước mắt!...

— Chính nghĩa phụ cũng thấy con nát lòng, nhưng con hãy rắng chịu đau khổ. Nếu để cho em con đi với Nguyên-Bình thì sợ cô thì chưa thạo việc đời, cậu thì khí khái, có thể mang tai hại bất ngờ. Linh con, con thấy như thế có đúng không?

— Tại sao nghĩa phụ không đi với Từ công-tử?

— Vì ta nghĩ rằng, chúng ta đã được nọc rắn độc, còn ba món nữa, mà trong đó chỉ có vị Tuyết-liêng, tử khó tìm nhứt, vả lại công chúa Tuyết-liêng của nước Tiểu Bột luật cũng đang cần Tuyết-liêng tử, dĩ nhiên phải để Nguyên-Bình đích thân đi tìm, khi cần phải tranh đấu quyết liệt để đoạt Tuyết-liêng tử thì chỉ có Nguyên-Bình mới đủ bản lĩnh của sức một chống với đông người.

Đinh-Linh gật đầu:

— Phải!

— Con đi đến Trường-bạch-sơn thì dễ dàng hơn, vì ta đã có lời giao kết với cha của công tử Phất-hoa, lấy chiếc vạc Hàn-ngọc đổi cây Hà-thủ-ô thành hình, nên phân công cho em Phượng đến đó thì xong việc, nhưng để cho nó đi Hoàng-hà Long-môn thì không thể được.

— Tại sao vậy nghĩ phụ?

— Vì Cửu-Long môn ở Hoàng-hà là ba khối đá tảng chồng lên cao ngất, đứng giữa sông, nước chảy như cắt. Theo lời đồn đãi trong giới võ lâm thì giữa ba khối đá to đó đều có mỗi một Thạch động, một số nhân vật tà phái ẩn náu trong đó, bọn người nầy độc hại lắm,... vì thế nên ta phải phân công [illegible]

Nghe Tông-Đào giải rõ, Đinh-Linh lặng lờ đứng một hồi lâu.

Vậy ý con ra sao, Linh?

Thì con đem hết sức làm đúng theo quyết định của nghĩa phụ.

Thế mới là đứa con đáng quý. Con hãy nhớ thêm rằng, nếu tình cờ

http://tieulun.hopto.org

gặp tung tích Dịch-thiên-Hành ở giữa đường thì đừng cho Nguyên-Bình gây chuyện !

— Nếu trong muôn một, chúng tôi lỡ đụng mặt hắn thì sao ?

— Đấy là bởi mạng trời, nhưng ta không tin mạng trời xui khiến như vậy.

— Nầy nghĩa phụ, dù con phải bỏ mạng, con cũng làm cho Tử Công-tử tìm được Tuyết-liêng-tử !

Nghe nàng nói Tông-Đào không tin Đinh-Linh dám hy sinh cho Nguyên Bình đến nước đó, nhưng ông có ý kiến gì thêm, ông đưa tay ngoắt Từ-Nguyên-Bình và Đinh-Phượng. Hai người vừa chạy lại, ông bảo nhanh :

— Nầy Đinh-Phượng, con sửa soạn đi Trường-bạch-sơn !

Phượng đứng ngơ ngẩn một hồi rồi miễn cưỡng gật đầu :

— Vâng !

Nàng đưa mắt liếc Đinh Linh như có ý oán hờn, Đinh-Linh liền nhíu mày đau đớn nhìn lại Phượng. Nàng không muốn giải thích cho Phượng, vì sợ giải thích chừng nào càng không rõ chừng nấy. Còn Tông Đào, khi thấy Đinh Phượng vâng lời, ông dặn dò thêm :

— Khi con đến Trường-bạch sơn lập tức đi tìm phụ thân của công tử Phất-hoa, nhắc đến nghĩa phụ thì ông ấy nhớ đến lời ước hẹn lúc trước nếu ông ấy có sản Hà thủ ô thì ông đưa cho con ngay !

Đinh-Phượng gật đầu :

— Khi trở về, chúng ta gặp nhau tại đâu nghĩa phụ ?

— Trước mộ mồ côi !

Nghe Tông Đào đáp, Từ nguyên Bình lắc đầu :

— Không được đâu ! Chỗ đó đã từng xảy ra nhiều việc rắc rối, mình có vật báu mà mang đến đó không tránh khỏi cặp mắt tò mò của người ta.

Tông Đào liền giải rõ ý của ông :

— Ta nghĩ qua điều đó, ta cũng biết nơi vùng mộ mồ côi không có ngày nào được yên ổn, nhưng chúng ta cứ gặp nhau nơi cánh rừng chồi cách đó bảy tám dặm, hễ ai đến trước thì phải đợi kẻ đến sau, như vậy không sợ lộ bí mật gì cả.

Đinh Phượng nhìn Nguyên Bình khẽ nói :

— Thế đã đủ lắm rồi, chúng ta cứ yên tâm.

Đoạn nàng nói thêm trong đôi mắt ứa lệ :

— Nghĩa phụ ... chị Linh ơi .... Từ công tử ơi ! Phượng này đi đây !

Tất cả ba người cảm động nhìn nàng, đồng thanh nói thật chậm :

— Hãy cẩn thận từng bước đi ! không nên gây chuyện với ai bất luận là chuyện gì, cứ nhắm mục đích của mình mà làm cho trọn một việc cực kỳ quan trọng.

Đinh Phượng liền quay lưng đi về hướng Bắc sau một cái gật đầu khẽ. Nàng đi thật chậm và thỉnh thoảng ngảnh mặt lại nhìn, cứ như thế cho đến khi đi thật xa, nàng mới cắm đầu chạy nhanh. Một chuyến đi kết quả ra sao và sẽ gặp những gì, có ai biết trước được... ?

Khi Đinh Phượng đi khuất dạng, Tông Đào cũng như Nguyên-Bình và Đinh Linh thở dài như đã nói trong lòng những tiếng buồn thương vô-hạn. Rồi ngước mắt lên nhìn trời mây, Tông Đào nói nhanh :

— Chúng ta hãy đi vài trăm dặm nữa, tới đó, riêng ta sẽ theo thượng lưu Hoàng-hà mà đi lên.

Linh và Bình không biết nói gì, chỉ im lặng nhìn nhau. Tông-Đào liền thúc-giục :

— Chúng ta hãy lên đường càng sớm càng tốt.

Ông vừa dứt lời thì thấy Đinh-Linh đã bước đi trước, ông với Nguyên-Bình vội vã bước theo. Nhưng, không biết nghĩ gì, Nguyên-Bình khẽ nói với Tông-Đào :

— Này Tông đại ca, tôi cùng Linh cô nương đi Tây vức đường như không thích hợp ?

— Từ tiểu đệ ngại gì ?

— Ấy là...ấy là tôi đã nhận thấy...

— Hình như tiểu đệ ngại ở chỗ « nam nữ hữu liệt » hay là ở vấn đề tình cảm ? nhưng dù gì đi nữa vẫn không quan hệ.

Chàng thở dài. Chàng đang nhớ tới nàng áo đỏ và chàng nghĩ rằng, tuy Đinh-Linh là một cô gái rất thông minh nhưng nàng không thể hiểu được tâm ý của chàng đang tưởng nghĩ gì thì dù đi chung một đường dài vạn dặm cũng không hề gì.

Đã nghĩ như thế, nên chàng không đáp cho Tông-Đào, có nghĩa là chàng đã tán thành ý kiến đó.

*

Ba người đi suốt đêm đó, chiều hôm sau mới đến bờ Hoàng-hà. Nước sông chảy siết, ai cũng biết từ xưa đến nay Hoàng-hà không thể đi trong đêm được, trời vừa sẩm tối thì không còn một chiếc thuyền nào sang sông cả.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn nước chảy như cắt, Tông-Đào ý muốn theo bờ đi lên, nhưng Nguyên-Bình lại hối hả tìm cách sang sông ; Đinh-Linh khuyên Bình nên tìm nơi tá túc một đêm, sáng mai sẽ liệu định, nhưng Bình không bằng lòng.

Trong khi ba người còn đứng thẫn thờ nhìn dòng nước cuộn chảy, chợt thấy một chiếc bè to xuôi dòng trôi xuống.

Loại bè nồi này là một công cụ giao thông đặc biệt trên dòng Hoàng-hà quanh năm chảy hơn thác đổ, phải kết bằng gỗ mà lại bằng da trâu, nhiều mảnh lớn may lại thật khít theo hình tròn như túi đấy chứa hơi bên trong, túi đấy này kết dính với túi đấy kia, nổi phình trên mặt nước, dù thế nước chảy siết cũng không bao giờ chìm được.

— Hỡi ông bạn trên bè nổi, có thể chở giùm chúng tôi sang sông với !

Vì nước chảy mạnh quá, bè trôi nhanh, trên bè thấy có ba người áo đen phần trời tối mò nên không rõ được mặt họ. Trong nháy mắt, chiếc bè đã tới gần ba người đứng trên bờ sông.

Có một người trên bè dùng sào chống tới, đẩy mũi bè đâm vào bờ rồi một người khác ngẩng đầu lên hỏi :

— Từ xưa đến nay Hoàng hà không có ai sang sông ban đêm, có lẽ quý khách biết điều đó chớ ?

Nguyên-Bình năn nỉ :

— Vì chúng tôi có việc cần kíp nên dám mong quý vị giúp đỡ cho !

Không cần những người trên bè nói gì nữa, Nguyên-Bình nắm tay Đinh Linh nhảy xuống bè. Chiếc bè rộng chừng năm thước vuông, nhưng Bình và Đinh-Linh phóng xuống thật êm, không thấy thân bè nghiêng lắc chút nào.

— Nghĩa phụ, ngày mai lại gặp !

— Con hãy thận trọng trên đường đi đấy nhé !

Lời dặn dò trong lúc chia ta của Tông Đào vừa dứt nhiếc bè đang trôi xuôi theo sóng rồi khuất trong bóng đêm. Nhìn theo không còn thấy gì nữa Tông Đào mới chịu quay lưng đi. Ông hướng đến Long-môn trên thượng lưu của Hoàng hà. .

Giờ đây chiếc bè cháo theo sóng mà đi rất nhanh, nước văng đầy mặt nhưng người trên bè chẳng hề gì cả. Nguyên-Bình và Đinh Linh mới trải qua một sự kỳ lạ chưa từng gặp. Hai người chú ý nhìn thân bè mới nhận ra bè cứ trôi xuôi chớ không sang sông. Đinh-Linh lo lắng khẽ hỏi Nguyên-Bình :

— Từ công tử lạ quá, tại sao ba người này không đưa chúng ta sang sông.

Nguyên-Bình ôn tồn nói với ba người áo đen :

— Xin quý vị giúp chúng tôi sang sông chúng tôi không bao giờ quên ơn !

Ba người áo đen làm như không nghe lời vừa nói cứ cúi mặt làm thinh. Lúc đó Đinh-Linh thầm nghĩ rằng, ven Hoàng-hà, thường nghe nói có một ít cao thủ anh hùng, không chừng ba người này là người võ lâm và hình như họ đang ngấm ngầm dò xét mình, phải cẩn thận.

Nàng nhanh trí ướm thử để tìm hiểu về họ :

— Này quý vị, người vừa nói là Từ-nguyên-Bình, người nói ra chắc như núi như non, không bao giờ nuốt lời. Nếu quý vị giúp người thì ngày sau sung sướng biết bao !

Nghe ba tiếng «Từ-nguyên-Bình», ba người áo đen khẽ giựt mình, cùng một lượt ngẩng đầu lên. Chừng đó, Đinh-Linh mới trông thấy mặt họ sửng sốt , đoán ra không phải hạng người lương thiện.

Rồi liền đó, có một người áo đen nói :

— Đã nghe danh Từ công tử lâu rồi, bọn này rất ngưỡng mộ !

Nguyên-Bình nhìn người ấy :

— Chẳng dám ! Kẻ dưới này muốn biết quý danh của quý vị ?

Người ấy đáp :

Chúng tôi là tiểu tốt vô danh, đâu có thể sánh bằng Từ công tử mà chưng hô ra.

Đinh-Linh nhận thấy ba người ấy khi nghe đến tên Từ-nguyên-Bình liền thay đổi thái độ nàng cười thầm trong bụng , đoạn nàng hỏi :

— Giờ đây quý vị có lập tức đưa chúng tôi sang sông hay không ?

Người ấy thờ ơ đáp :

— Còn có chỗ bất tiện lắm !

— Tại sao ? Nguyên-Bình gặt hỏi.

— Vì xưa nay Hoàng hà có thông lệ không sang sông ban đêm. Giờ đây, nếu Từ công tử không hổ mặt thì xin đến Thủy-trại của chúng tôi nghỉ đỡ đêm nay, sáng mai chúng tôi đưa Từ công tử sang bờ bên kia !

Nguyên-Bình im lặng nhìn Đinh-Linh, nàng nhìn ba người áo đen :

Thủy trại ở đâu ?

Người ấy chỉ về phía trước :

Chỉ lối đây không xa.

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh nghĩ rằng, có lẽ ba người nầy là nhân vật hắc đạo trên dòng Hoàng-hà, tuy bọn họ biết một ít võ công, nhưng có ăn nhằm gì đối với Từ công-tử, có thể nói như trời với vực. Bọn họ đã biết danh Từ-nguyên-Bình dĩ nhiên phải kính nể chớ không bao giờ có ác ý được.

Nghĩ thế, nàng gật đầu :

— Cũng được :

Nghe Đinh-Linh đồng ý theo lời mời, Nguyên-Bình không nói thêm, vì chàng đã thừa biết nàng túc trí đa mưu, can đảm nhưng biết dè đặt, kỹ lưỡng hơn chàng.

Thế rồi chiếc bè trôi xuôi, một lát sau tới một khúc quanh phải đi chậm lại, thì ra đây là ngã ba sông, một cù lao nhỏ nhô lên chính giữa phía trước mặt mọi người thấy có những bóng đèn sáng; vài phút sau chiếc bè ngừng lại trên chiếc cầu sát mé nước.

Nhìn kỹ, Nguyên-Bình và Đinh-Linh thấy trên cù lao nhỏ có một gian nhà xinh đẹp nhưng không to rộng.

— Sau khi bè đã cập bến, ba người áo đen đều cúi mình lễ phép thưa với Nguyên-Bình :

— Xin mời Từ công-tử lên bờ !

Ngước mắt nhìn trời, Nguyên-Bình thấy đêm đã khuya, cũng cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức, chàng dịu giọng đáp :

— Cám ơn, quý vị cứ để chúng tôi tự tiện !

Rồi ba người áo đen đồng thanh nói thêm :

— Từ công-tử là một bực hào hiệp đệ nhứt thiên hạ đêm nay đến Thủy trại chúng tôi là làm đẹp mặt đẹp mày cho chúng tôi, làm sao chúng tôi không kính trọng cho được !

Nguyên-Bình không thèm khách sáo, cứ im lặng bước lên bờ và tất cả mọi người đều bước theo chàng. Qua khỏi một cổng rào thì tới nhà khách ở phía trước.

Trong phòng khách trang hoàng sang trọng, ba người mời Nguyên-Bình ngồi vào chiếc trường kỷ. Một lát sau, nhiều món cao lương được dọn ra Đinh Linh không yên tâm nàng rút cây trâm bạc trên đầu ra ghim thử từng món mới dám dùng.

Xong bữa tiệc, đêm đã quá canh ba, Nguyên-Bình cùng Đinh-Linh ra bờ sông nhìn nước chảy, nhìn cảnh đêm trên sông, ba người áo đen ân cần theo tiếp đãi, hầu hạ chàng. Thấy ngại quá chàng khẽ bảo :

— Phiền quý vị lắm !

Ba người cùng đáp :

— Bởi kẻ dưới nầy tự nguyện như thế, xin Từ công-tử đừng ngại !

Nguyên-Bình cũng thấy bọn họ tử-tế nên cùng chuyện vảng một lát thì giữa lúc ấy có gia-đinh bưng kỹ trà đến, gồm có năm chén trà pha sẵn khói hương nghi-ngút. Ba người liền trao tận tay Nguyên-Bình và Đinh-Linh mỗi người một chén.

Khi nhận lấy chén trà, Bình muốn uống ngay, nhưng Đinh-Linh khều nhẹ tai chàng. Bình nhìn nàng mỉm cười, cho nàng xét nét quá đáng. Lúc ấy Đinh-Linh cười lại và nhìn chén trà, nàng thấy nước xanh như chàm và một mùi thơm nhẹ thoảng, nàng ngờ nên kê mũi ngửi, bỗng nhiên nàng biến sắc, « á » lên một tiếng rồi lại cười nhạt. Bấy giờ, ba người áo đen nhìn hai người với vẻ kinh dị. Rồi không biết nghĩ gì mà ba người vội lui ra một bước, tay run run, cả ba chén trà trong tay họ chưa uống đã đổ gần hết.

Đinh-Linh quát to :

— Mấy người thật cả gan ! Nếu biết tôi từ Quỷ-vương-cốc tới đây và Từ công-tử có phép chống vạn độc thì mấy người không dám đầu độc chúng tôi.

Nghe nàng nói to, Bình quá ngạc nhiên :

— Thế nào, trong trà có chất độc à ?

— Đúng. Thủ đoạn đó không qua mắt tôi được đâu, họ đã uống sẵn thuốc giải độc nên họ không sợ việc uống trà độc trước mặt chúng ta.

Giận quá, Nguyên-Bình vừa hét, vừa vung tay tạt chén trà, những giọt nước bắn ra cả hai trượng như những mũi tên xanh, rồi biến ra từng giọt nhỏ như hạt châu, đụng vào nhánh cây to bằng cánh tay cũng gãy hết.

Ba người áo đen ấy thấy Nguyên-Bình hành-động mà nín thinh và biểu-diễn một trò võ-công thần-kỳ, mặt chúng xám như màu đất, rồi bỗng nhiên chúng sụp quỳ xuống nhưng cứ lặng thinh không nói gì hết.

Khi ấy Đinh-Linh dằn mạnh chén trà xuống bàn hét to :

— Các người lấy trứng chọi đá, dĩ-nhiên các người phải có kẻ đầu lãnh đứng sau lưng, vậy kẻ ấy là ai, là ai ?

Ba người áo đen chỉ mím chặt đôi môi, không đáp. Nhưng lúc ấy, mọi người đều nghe có tiếng cười khăng-khắc trên dòng sông, nhứt là Nguyên-Bình và Đinh-Linh tỏ vẻ kinh-ngạc. Thì ra tiếng cười đó của Dịch thiên-Hành...

Hai người ngó thấy tiếng cười thì thấy một chiếc bè da trâu bập-bềnn trôi xuôi theo dòng nước, cách bến cầu không xa, người đứng trên mũi bè rõ-là Dịch thiên-Hành.

http://tieulun.hopto.org

— Dịch thiên-Hàng đừng chạy đi đâu mất công !

Bình gọi to nhưng chiếc bè đã quay mũi ra khơi, càng lúc càng xa ! Nguyên-Bình vẫn cất tiếng gọi vang, khiến ba tên áo đen sợ run.

Khi trông thấy Dịch thiên-Hành đi xa rồi, Nguyên-Bình càng bức-tức hơn, muốn đuổi theo nhưng chưa biết bằng cách nào, thì Đinh-Linh khuyên chàng :

— Từ công-tử hãy trầm tĩnh ! không nên nghĩ đến việc đuổi theo kẻ địch ! vì theo cũng không kịp !

Nguyên-Bình nạt :

— Đã ba phen rồi, vẫn để cho nó chạy !

— Từ công-tử hãy yên lòng, lòng hiểm độc của tên Dịch-thiên-Hành khi chưa chết thì hắn vẫn còn tìm mọi cách hại chàng, giờ đây chúng ta không cần tìm hắn, hắn vẫn lẽo đẽo tìm chàng thì sợ vì không gặp hắn.

— Tôi vẫn muốn gặp hắn càng sớm càng tốt.

Đinh-Linh đau đớn :

— Nầy Từ công tử, võ công của chàng tuy cao hơn hắn, nhưng trước ngọn dáo đâm công khai thì dễ đề phòng còn mũi tên bắn lén khó tránh lắm chúng ta đang đi trên bước đường có mục đích nhứt định, cần phải cẩn thận càng nhiều càng tốt.

Thực ra Nguyên-Bình kém hơn Đinh Linh về ý thức đề đặt, bởi chàng không chịu xét nét tỉ mỉ mỗi khi tình hình có diễn biến mới, ít nhiều chàng vẫn chủ quan hơn Đinh-Linh. Như vừa rồi chàng muốn uống trà ngay bởi sự tiếp đãi của ba tên áo đen, nhưng Đinh-Linh không phải như chàng, nàng đoán biết một âm mưu đầu độc, nàng dằn mặt đối phương, vì vậy mà chàng càng kính phục nàng ngoan hơn chàng.

Đoạn, chàng nghi ngờ, hỏi một tên áo đen :

— Dịch thiên Hành là gì của nhà ngươi ?

Đứng trước một vẻ giận dữ ra oai của Nguyên Bình, ba tên áo đen nao núng sợ một tên áo đen đáp qua giọng run run :

— Dịch Thiên Hành đã đi khuyến dụ và rao bảo khắp trong nhân vật hắc đạo ở miền Thượng lưu hạ lưu củ Hoàng hà rằng hễ ai một khi gặp Từ nguyên Bình phải kịp thời thông báo cho hắn nên bọn ba đứa chúng tôi không dám trái lịnh. Thế nên sau khi đã báo tin cho hắn biết hắn liền ra lịnh cho ba chúng tôi tìm cách đầu độc Từ công tử. Giờ đây may phước mới gặp Từ công tử là người anh hùng rộng lượng không trừng phạt tội lỗi chúng tôi... Trong nhà chúng tôi có...

Nghe bọn áo đen nói Đinh Linh khoát tay :

— Trong nhà các người có một bà lão tám mươi tuổi phải không ? Ồ ai mà không biết !

Bọn ba tên áo đen toát mồ hôi lạnh trước lời hỏi của Đinh Linh. Chúng quỳ xuống mọp đầu sát đất như những tên lạy tạ lỗi. Nguyên Bình nổi giận quát to :

— Khỏi phải nói nhiều nữa, giờ đây hãy lập tức đưa chúng tôi sang sông ?

Đinh-Linh liền lưu ý chàng :

— Nếu vậy là Từ công tử không có ý thức cảnh giác đối với bọn chó má nầy !

Nhưng bọn áo đen giả vờ như không nghe lời nói Đinh Linh, cứ vâng dạ vang rân, rồi đứng phắt dậy sắp sửa xuống bè.

Không bao lâu, chúng khép nép thưa và mời Nguyên-Bình, Đinh-Linh bước xuống bè. Lúc đó tuy trời chưa sáng, nhưng bọn chúng đã quá rành sông biển, nên chỉ trong chốc lát bè đã vượt sang sông.

Thế rồi không có chuyện rắc rối gì xảy ra cả, hai người đã đến một thị trấn tìm nơi nghỉ ngơi, khi trời vừa hừng sáng để chuẩn bị đi về hướng Nam. Nguyên Bình vẫn yên tâm, không tìm hiểu bọn hắc đạo nầy có mưu toan gì đối với chàng.

Suốt hai đêm liền, hai người không ngủ được, nhưng nhờ nội lực sung túc, nên không thấy mỏi mệt. Sáng hôm sau, hai người tìm mua cặp tuấn mã để làm chân.

Trải qua mấy hôm vượt đường thiên lý, không bị trở ngại gì, Đinh Linh vẫn cẩn thận từng bước đường, không gặp người nào khả nghi cả. Một hôm đó hai người đã rời khỏi vùng giáp giới tỉnh Sơn-Tây cùng Hà-Nam là vùng đồi núi trùng điệp, lúc đó trời tuy sắp tối, nhưng hai người không nghỉ cứ cố gắng đi. Bấy giờ trong lòng Nguyên-Bình cứ nhớ mãi chuyện tìm kiếm tung tích Dịch-thiên-Hành, còn Đinh-Linh vẫn bối rối trong lòng. Nàng không thể chất chứa mãi điều mến yêu Bình trong tim mà không thổ lộ ra được.

Hôm nay, nàng với Nguyên-Bình cùng đi Tây vực là một dịp tốt cho nàng bày tỏ tâm sự với chàng, nhưng nàng đã buồn tủi và đau khổ ở chỗ nhận Bình đã yêu nàng ác đỏ chớ không yêu nàng ! Nhưng, nếu nàng với Nguyên-Bình không có cơ hội gặp nhau thì chuyện lòng cứ chôn sâu trong thầm lặng, trái lại ở trường hợp nầy nàng làm sao nén lòng được, nàng đang bối rối là phải.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng Nguyên-Bình không nhận thấy điều đó mới khổ sở cho nàng, chàng chỉ nhìn thấy nàng đang châu mày lo lắng làm tròn bổn phận một người bạn đường do Tông-Đào giao phó trách nhiệm mà thôi.

Chiều hôm ấy, hai người không ai hẹn ai mà cứ cho ngựa đi chầm chậm trên nẻo mòn giữa rừng núi đang tắm mình dưới nắng hoàng hôn hanh vàng, ấm áp. Bỗng nhiên chàng khẽ thở dài... Đinh-Linh thầm nghĩ rằng, có lẽ chàng đang nhớ tới nàng áo đỏ. Nàng muốn hỏi chàng có phải vậy không, nhưng sao mà nghẹn ngào hỏi không được.

Sau mấy tiếng thở dài, Nguyên-Bình hỏi nàng :

— Linh cô nương, mấy hôm rồi chúng ta đã trải qua đường ngàn dặm, tại sao không gặp một bực cao thủ nào, hay là họ đã tụ về ngôi mộ mồ côi hết rồi ?

— Hôm đó tôi có nghe một tên đại-hán cho biết, những nhân vật của phái Nam-hải đã tụ về ngôi mộ mồ côi hết rồi, nhưng kế đó có bốn người trong phái ấy ra đi...

Với vẻ mặt thẹn thùa, Nguyên-Bình thanh minh :

— Không phải tôi chỉ muốn nói phái Nam-hải không đâu !

— Thì tôi cũng chỉ nghe được tin tức về phái ấy thôi !

Chàng liền lộ vẻ buồn buồn, một lát sau mới hỏi tiếp :

— Bây giờ không hiểu tên Dịch thiên-Hành ở đâu ?

— Tôi tin rằng, rồi đây hắn sẽ xuất hiện, khỏi phải tìm cũng gặp như thường.

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI TÁM

Trong bất ngờ, Thiên-độc-cốc thổ lộ âm-mưu.

Trong lúc Từ nguyên-Bình và Đinh-Linh nói chuyện, bỗng nghe tiếng tù và « tu tu » từ phía trước vọng đến bên tai, giữa không khí vắng vẻ, người nghe có cảm giác lạnh lùng !

Có lẽ đó là những người võ lâm truyền một tín hiệu gọi đồng bạn trở về...Nguyên-Bình cũng như Đinh-Linh, đã quyết định không nên gây sự dọc đường, nhưng tiếng tù và cứ thổi dồn như thúc giục. Ngựa đi chầm chậm theo ý người để quan sát tình hình, trong giây phút, có bốn đại hán xuất hiện bên góc núi, cách xa xa. Linh và Bình thấy trên tay bốn kẻ lạ ấy đều giơ tay một ngọn đuốc. Không phải loại đuốc thông thường, có lẽ người ta bó một

loại đặc biệt, cho nên đầu đuốc bừng lên thật to mà ánh sáng trắng soi ra cả mười trượng, trông như ban ngày.

Bốn đại hán hướng về Nguyên-Bình và Đinh-Linh đi tới...

— Họ xâm xâm đi tới chúng ta kìa ! Đinh-linh lưu ý Bình.

— Phải, không biết họ là những ai ?

Bốn đại hán có thuật khinh công thần tốc, chớp mắt đã tới gần. Nguyên-Bình dợm đánh tiếng hỏi thì nghe một tiếng hú thật dài ghê rợn, kế đó một bóng người như bay tới, bóng người đi như tên bắn. Tiếng hú chưa dứt thì nỗ đã đến gần, chỉ còn cách đầu ngựa hơn trượng.

Với ý thức đề phòng sẵn, Linh và Bình liền gò cương ngựa lại nhìn thấy một người đi trước, tuổi chưa tới ba mươi vẻ mặt dữ tợn và có dáng người oai võ lẫm liệt. Mà lạ quá, khi hắn vừa ngừng bước thì chắp tay đứng trước đầu hai con tuấn mã, đề vái chào thật lễ phép :

— Kẻ dưới nầy là Lãnh-tiêu-Long, đặc biệt đến đón hai vị !

Giờ đây Bình và Linh mới sực nhớ ra mình đi gần tới Thiên độc-cốc vì tên Lãnh-tiêu-Long là người trong Thiên độc-cốc phái đến. Hai người lộ vẻ băn khoăn, sợ sệt, vì Thiên-độc cốc chẳng những ngang hàng sanh-sự võ lâm với Quỉ vương cốc mà võ học của họ còn có chỗ độc đáo. Những nhân vật trong Thiên độc cốc nầy, dường như người nào cũng chuyên-chế và xử dụng độc vật cũng như độc dược đến trình độ xuất thần nhập thánh. Trong giới võ lâm, tuy có nhiều võ phái, nhưng chỉ có Thiên độc cốc mới có nhiều bản lĩnh về độc vật mà thôi.

— Thì ra các hạ từ Thiên độc cốc đến đây ? Đinh-Linh hỏi Lãnh-tiêu Long.

Vừa nhìn chòng chọc vào người Đinh Linh hắn vừa đáp :

— Đinh cô nương quả là người thông minh. Cha tôi là chủ Thiên-độc-cốc, tên « Độc vương » Lãnh-công-Thiên, cũng là bạn cũ của lịnh tôn thì giữa chúng ta cũng không xa lạ gì !

Lần đầu tiên mới gặp mặt hắn mà giọng nói chuyện của hắn có tính cách khinh người Đinh Linh nghe phát giận :

— Lúc sinh tiền, gia phụ tôi đâu có giao thiệp với lịnh tôn.

Nghe nàng đáp, Lãnh-tiêu-Long cười nhạt, Đinh-Linh càng ngờ hắn hơn nữa. Nàng nghĩ hắn vừa bị mình gắt lời thì mới mỉa-mai, đã vô tình lộ ra một cử chỉ gian-trá, cần phải cẩn-thận luôn đối với hắn...

Trong lúc nàng đang suy nghĩ, Lãnh-tiêu-Long nói thêm :

http://tieulun.hopto.org

— Kẻ dưới nầy vâng mạng lịnh của gia phụ và nhị-thúc, ra đón mời hai vị vào Thiên độc-cốc thăm chơi ít bữa rồi sẽ tiếp tục lên đường.

Ngờ quá, Đinh-Linh không yên lòng. Nàng nghĩ rằng, cũng như Quỉ-vương cốc, Thiên độc-cốc phòng thủ rất cẩn-thận với cơ-cấu tổ chức bí mật tuyệt đối không cho người ngoài bước đến nửa bước, mà hôm nay Lãnh-tiểu Long lại mời mình vào thăm chơi tất nhiên bên trong có những âm mưu gì đây

Nghĩ thế, nàng liền từ chối :

— Chắc là chúng tôi không thể nhận lời mời được, vì chúng tôi đang có việc cần kíp không thể để trễ nãi, xin các hạ về thưa lại lịnh tôn rằng cho phép chúng tôi hẹn ở dịp khác !

Lãnh tiểu-Long nhìn nàng qua thái độ ôn hòa, chiều chuộng.

— Chính gia-phụ tôi cũng đoán biết hai vị từ chối, nhưng người có nói thêm rằng, nếu hai vị bằng lòng dời gót đến Tiêu độc-cốc một lần thì việc đi Tây vực của hai vị sẽ được giúp đỡ thật sự.

Nguyên-Bình và Đinh-Linh đều ngạc nhiên, không hiểu tại sao Lãnh tiểu Long lại biết chuyện riêng của mình và Lãnh công-Thiên ở trong Thiên độc cốc xa xôi quá, làm thế nào mà biết được đường đi nước bước của mình đi Tây vức ? Lúc ấy Nguyên-Bình buột miệng muốn hỏi, nhưng Đinh-Linh đưa tay ngắt vào vai chàng, có ý không cho chàng hỏi, chỉ để cho nàng đối đáp với Tiểu-Long :

— Quí-cốc bắt tin thật là nhanh !

— Phải, từ khi Quỉ-vương-cốc bị tai họa đến nay tin tức truyền tới đây nhiều lắm. Người ta nói Thượng quan-bảo cũng đồng chung số phận với Quỉ vương cốc, thành ra hiện nay trong giới võ lâm ai ai cũng đề phòng sự biến động bất ngờ, có thể tiêu diệt đến võ phái của mình, vì thế nên chúng tôi cũng đề đặt và phái người bí mật theo dõi hành tung của hai vị, thì chuyện đó cũng không nên coi lạ !

Với kinh-nghiệm xét đoán qua mọi việc bất thường, Đinh-Linh thấy rằng, lời giải thích của Tiểu-Long tuy có lý nhưng bởi sự sắp đặt trước chớ không thật tâm. Nàng cười nhạt :

— Thôi đừng nói nhiều ! Giờ đây chúng tôi cần phải đi, không ai được phép cản trở cả.

Vừa nói nàng vừa liếc Nguyên-Bình. Hiểu ý, Bình đề cương ngựa và hét lên :

Hãy tránh đường cho ta đi !

Lời vừa dứt, chàng phất mạnh tay áo, gầy nên làn gió lạnh buốt tạt tới

đẩy Lãnh-tiểu Long văng ra hai, ba bước. Lúc đó, bốn đại hán cầm đuốc sợ xanh mặt, toàn thân run rẩy, những ngọn đuốc trong tay đều rớt xuống đất, bị gió lạnh cuốn đi mất. Nhưng Nguyên-Bình và Đinh-Linh cười ngất trong tiếng vó ngựa. Hai người ngoảnh mặt lại nhìn thì thấy Tiểu Long đã té chưa đứng dậy được.

Khi đi được vài dặm đường, Nguyên-Bình nói với Đinh-Linh :

— Hành tung của chúng ta, Thiên-độc-cốc đã biết hết rồi !

— Phải. Tôi cũng đang suy nghĩ, không biết Lãnh công Tiêu mời chúng ta với ý gì ?

— Phải có một ý định gì đó chớ !

— Chưa chắc gì hắn biết mục đích đi Tây vực của chúng ta.

— Cũng có thể...

— Nhưng tại sao hắn nói giúp chúng ta mà hắn không biết mục đích của chúng ta được ?

Thật khó hiểu quá !

Hai người vừa nói chuyện vừa phi ngựa đi nhanh. Vượt qua hơn một dặm đường nữa, thì bỗng nghe phía sau lưng có tiếng vó ngựa rộn rã đuổi theo đồng-thời với tiếng gọi thật to.

— Từ tiểu-hiệp ! Đinh cô nương ! Hãy dừng chân lại !

Đinh-Linh không ngảnh lại nhìn mà quay sang hỏi Nguyên-Bình :

— Từ công-tử, chàng biết người gọi chúng ta là ai không ?

— Giống tiếng nói của Lảnh công-Tiêu quá !

Rồi người đuổi theo sau lại gọi nữa :

Xin hai vị kíp ngừng chân để nghe kẻ dưới này nói ít lời !

Đối với Thiên độc-cốc, Nguyên-Bình không có cảm-tình, thuở nay chàng không muốn ngó tới những nhân-vật trong phái đó, nhưng giờ đây yêu cầu quá khẩn thiết, biết chừng đâu có những gì cũng hợp lý. Nghĩ như vậy nếu gò cương ngựa, quay lại nhìn thì quả nhiên, Lãnh công-tiêu phi ngựa cũng vừa tới trước mặt chàng. Hắn nói :

— May-mắn lắm mới theo kịp Từ tiểu-hiệp và Đinh cô nương ! Đinh-Linh nói nhanh :

— Nếu chúng tôi biết trước việc đuổi theo nầy thì chưa ắt gì theo kịp.

Công-tiêu cười :

— Nếu hai vị đồng ý ghé tệ-cốc chúng tôi hay lắm !

http://tieulun.hopto.org

— Có bao giờ Thiên-độc -cốc đối xử đẹp với ai mà hay mà dở. nỗi gì ! Nguyên-Bình nói thẳng-thắn.

Trước lời nói đúng-đắn của Nguyên-Bình Lãnh công-Tiêu thẹn đỏ mặt. Thẹn cũng phải, vì từ xưa đến nay, những nhân-vật Thiên-độc-cốc nhút-nhít hành-động đều hiểm độc, không bao giờ tôn trọng tới quyền lợi của kẻ khác, mà nói riêng. Lãnh công-Tiêu là một tay gian-xảo nhứt, qua một hồi ngừng ngập, hắn nói thêm :

— Như tôi đã nói, chẳng những có lợi cho hai vị mà đối với bản cốc cũng có lợi, như vậy là đôi bên đều có lợi, tại sao hai vị không quan-tâm ?

Đinh-Linh gắt :

— Các-hạ có biết mục-đích đi Tây-vực của chúng tôi là gì không ? chưa chi lại phân-tách nếu lợi, tưởng cũng vội-vàng quá !

Hắn cười nhạt :

- Ai mà không biết.

Nguyên-Bình ngạc-nhiên :

— Các-hạ nói như thế có ý-nghĩa gì ?

— Ồ, Dịch thiên-Hành đã phái người máng thơ đến bản cốc cho hay, hai vị đi tây vực đến nước Tiêu bột-luật tìm vị Tuyết liên-tử và hắn còn nhấn mạnh rằng, nếu ai ám-hại được hai vị thì sau ngày hắn thống-nhứt được giới võ-lâm thì người có công to ấy được hưởng một địa-vị xứng-đáng.

Đinh-Linh xen vào hỏi ?

— Như vậy, các-hạ muốn chúng tôi vào Thiên độc-cốc để ám-hại phải không ?

— Không, tại sao Đinh cô nương lại nghĩ quấy cho chúng tôi ?

— Nói như vậy không đúng à ?

— Đúng sao được. Nếu chúng tôi nghe theo lời Dịch thiên-Hành thì đâu có cho hai vị biết việc âm-mưu của hắn, vả lại hắn muốn mượn tay kẻ khác để giết người, ai mà không hiểu. Hiện nay Thiên độc-cốc chúng tôi chỉ cần tự bảo-vệ chớ không để mắc mưu ai hết !

Nghe Lãnh công-Tiêu phân-trần, Đinh-Linh xét thấy nếu hắn cố ý hại mình thì không bao giờ nói thật như thế, nhưng hắn cố mời mình đến Thiên độc-cốc còn có ý gì khác hơn, nếu bàn việc lưỡng lợi cần gì phải đến đó mới bàn được. Nàng hỏi Lãnh công-Tiêu :

— Nếu các-hạ thật-tình, tại sao không chịu nói ra để thảo-luận với chúng tôi nơi đây ?

— Việc cần mời đến Thiên độc cốc là mạng lịnhcủa gia huynh, tôi phải vâng.

— Nay tôi xin lấy danh dự Từ nguyên-Bình mà kính mời cốc chủ đến đây bàn việc, tưởng cũng không thất lễ ?

— Ông anh tôi không muốn rời khỏi bản-cốc là gì việc sắp bàn tuy nói là đôi bên đều có lợi , nhưng phần lợi của hai vị nhiều hơn, như thế buộc ông phải đến đây, chắc ông không chịu, còn hai vị đã quyết không nhận lời mời thì kẻ dưới nầy cũng không biết làm sao hơn nữa !

Nghe Lãnh-công-Tiêu cứ nhắc đi nhắc lại vấn đề hưởng lợi, mà hơn nữa hắn đã biết mục đích đi Tây vực của mình rồi, Nguyên Bình và Đinh-Linh càng thấy việc mời đến Thiên-Độc-cốc là một việc hệ trọng. Riêng Nguyên Bình tài nghệ cao, gan mật to, không còn ngại gì nữa, chàng muốn nhận lời Lãnh công Tiêu, nhưng bắt đầu ra đi đến nay, tất cả mọi việc cần phải ứng phó đều do Đinh Linh chủ động, nên chàng không vội nói ra ý định của chàng. Trong lúc đó Đinh Linh cũng suy nghĩ, một lúc sau nàng trả lời dứt khoát với Lãnh công Tiêu :

— Được, chúng tôi xin nhận lời mời của Thiên độc cốc. Thôi thì cứ đi cho gấp, vì chúng tôi còn việc riêng cũng cần kíp lắm !

— Xin mời hai vị cứ theo tôi !

Dứt lời, Lãnh công Tiêu quất ngựa vọt tới, Nguyên Bình cùng Đinh-Linh theo sau, nhưng cố ý đi chậm cho cách hắn vài ba trượng. Nàng khẽ bảo Nguyên-Bình :

— Từ công-tử, chúng ta đến đó chưa biết kết quả ra sao. Tôi tưởng trong thiên độc-cốc chứa đầy độc vật, nếu họ có ý hại mình, dĩ nhiên không tránh khỏi rắc rối, nhưng chúng ta đừng sợ. Cứ đến tận đó, luôn tiện xem cho biết bọn họ độc hại đến bực nào, nhưng chàng phải tinh ý đụng việc phải tùy cơ đối phó cho nhanh !

Chàng khẽ gật đầu qua vẻ tin tưởng. Rồi hai người cho ngựa phi nhanh theo Lảnh công Tiêu. Khi quanh qua một góc núi thì cảnh tượng trước mặt đều biến đổi lạ lùng, cũng là núi cao, nhưng hôm nay sao lại có một đường hang nằm giữa hai vách đá đối diện cao ngất và song song chạy thẳng tắp. Đường hang rộng không hơn một trượng mà thế hiểm trở bởi nhiều tảng đá chặn nẻo đi, màu đá đen ngòm như cho biết đây là vùng bí mật, không cây không cỏ, không gió cũng không có bóng người thấp thoáng...

Ngẩng đầu nhìn tới đường hang mà đi tới hai người thấy rõ hơn, trên chặng giữa vách đá, người ta dùng móc sắt treo nhiều tảng đá to nặng cỡ ngàn cân, nếu móc sắt ấy đứt thì những tản đá rớt xuống lấp cả nẻo đi.

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh lấy làm lạ, kêu hỏi Lãnh công Tiêu:

— Hình như Lãnh lão nhị muốn đi cách chúng tôi cho xa, sẽ hành động gì ?

Công tiêu cười tự nhiên :

— Cô nương hãy yên tâm ! những khối đá treo đó dễ dàng để đối phó với kẻ địch khi độc nhập bản cốc, còn đường hang duy nhất dẫn tới Thiên-độc-Cốc. Nếu một mai Dịch thiên-Hành xâm phạm đến bảo cốc thì mấy trăm khối đá nặng ngàn cân đó được đổ sập xuống, dù hắn có « Liên hoàn độc hỏa pháo » cũng vô dụng.

Trong giới võ lâm, người ta từng so sánh Thiên-độc và Quỉ vương ngang nhau, nhưng hôm nay trông thấy cảnh trí này, Đinh Linh cho Quỉ-vương cốc kém hơn Thiên độc cốc, lòng nàng cảm thấy buồn buồn và tỏ vẻ lo ngại :

— Các hạ đừng tin mình quá đáng ! Trong các võ phái đều có người bí mật của Dịch-thiên-Hành ngấm ngầm hoạt động, biết đâu những người trông nom về cơ cấu máy móc đó lại là kẻ tâm phúc của hắn.

— Cô nương đừng nói đùa !

— Những khối đá to đó có thể đánh lừa được Dịch-thiên-Hành, nhưng hắn có mấy tay võ cao cừ khôi giúp hắn thì sự thiết bị về đá treo sẽ trở thành vô dụng.

Lãnh công Tiêu cười, khà khà :

— Tôi không tin có kẻ nào phá vỡ những khối đá đó.

Biết Công Tiêu nói miễn cưỡng, Đinh-Linh đưa mắt liếc Nguyên-Bình chàng hiểu ý, nên gật đầu. Nàng quay lại nhìn Lãnh công Tiêu, cười không thành tiếng :

— Sức tôi thì đỡ không nổi khối đá đó, nhưng các hạ có thể cho rớt xuống một khối to nhất sẽ thử sức Từ công tử ?

Hắn biến sắc :

— Cô nương đừng nói đùa chớ !

— Tôi nói thật mà !

— Đá rớt xuống thì người chết ngay !

Nguyên-Bình liền xen vào cãi lại Công Tiêu :

— Chỉ e rằng, không ắt...

Với vẻ mặt bán tín bán nghi, Lãnh công Tiêu im lặng giây lâu mới nói một lời rất ngắn :

— Không nên thử tốt hơn, vì trong muôn một xảy ra chuyện...

Nguyên-Bình hét lên cắt lời :

— Bảo thử thì cứ thử, nói nhiều làm gì ?

Công lực của Nguyên-Bình không biết cao thêm đến bực nào mà hét lên một tiếng, trong đường hang vang dội rúng rính nghe mà điếc cả tai lúc đó, trên bộ mặt Lãnh công-Tiêu lòi ra vẻ gian trá và chờ khi tiếng hét không còn vang nữa, hắn nói :

— Từ anh hùng nhứt định muốn thử thì kẻ dưới nầy không còn ngăn cản gì nữa. Vậy Từ anh hùng hãy xem đây !

Vừa nói, hắn vừa đưa tay chỉ về phía trước. Nguyên-Bình và Đinh-Linh ngó theo tay hắn thì thấy trên dãy vách đá, mỗi mười trượng có một khối đá treo, công trình đồ sộ. Đoạn, Lãnh-công-Tiêu nói thêm :

— Giờ đây, tôi ra lịnh kẻ thủ hạ cho khối đá thứ bảy rớt xuống, vậy Từ công-Tử hãy cẩn thận :

Khi Công-Tiêu nói, khối đá thứ bảy ở cách hắn lối năm, sáu trượng xa. Nói với Nguyên-Bình xong, hắn quay lại nói Đinh-Linh :

— Nếu cô-nương không thấy sợ thì cứ đứng đây xem ?

Nàng đáp :

— Tôi không sợ.

Rồi hắn không nói gì thêm. Đinh-Linh cùng Nguyên-Bình xuống ngựa, đi bộ tới trước. Bình rỉ tai Đinh-Linh :

— Cô yên tâm ! Tôi không để thất bại đâu !

— Nếu thất bại thì tôi với Từ Công-Tử cùng chết chung một chỗ, đâu có gì phải hờn nữa ?

Nguyên-Bình hỏi trong tiếng cười đau đớn :

— Hình như cô nương đang khổ tâm ?

Trong bất giác, Đinh-Linh nghe khóe mắt mình cay cay, nàng đưa tay sờ mới hay mình đã ứa lệ. Liền ngó sang Bình, nàng nói :

— Chúng ta đã đi tới dưới khối đá rồi !

Chàng liền dừng lại, ngầm vận chân khí, lúc đó, chàng nghe Lãnh-công Tiêu nói ở phía sau :

— Từ anh-hùng chú ý !

Vừa dứt lời, hắn thò tay vào áo lấy ra một mũi tên tín hiệu mở bỏ lớp phong bì, rồi mạnh tay phóng thẳng lên cao. Sau một tiếng « bốp » như pháo tiểu nổ, một tia lửa xanh nhoáng ra, mũi tên chạy xẹt lên trời.

http://tieulun.hopto.org

Mũi tên vọt lên cao, không biết được bao nhiêu tầm trượng thì nghe một tiếng nổ nhỏ tương tợ, bảy đóa hoa vàng tung ra như pháo bông...
Từ công tử, mau chuẩn bị !

Nàng nói vừa dứt tiếng, thì nghe phía trên đỉnh đầu, có tiếng động lạ tai, thoáng nghe như tiếng sắt thép chạm nhau, lúc ấy Nguyên-Bình cũng ngẩng đầu lên nhìn trên khối đá. Bỗng đâu ba cái móc sắt xứt ra, rơi xuống nghe ầm ầm khi khối đá rơi xuống được vài trượng, thì sức rơi càng nhanh hơn lúc vừa văng ra khỏi móc sắt, tiếng gió nghe veo véo...

Chớp mắt nhìn thấy khối đá sắt đội trên đầu mình, Nguyên Bình thét to một tiếng, hai cánh chưởng liền vung ra giơ thẳng lên vào ngay khối đá rớt xuống... Trông thấy, Đinh Linh giựt mình. Nhưng lúc ấy nàng chỉ nghe Nguyên-Bình cười khanh khách và vòng tay chàng vừa hạ xuống với khối ngàn cân. Rồi chàng buông tay trái ra cho khối đá nằm sát vào lòng với một đơn chưởng.

Quay lại nhìn Lãnh công Tiêu thì ra hắn đã xanh mặt đứng như trời trồng, từ lúc nào không biết. Bình cười ngất :

— Kẻ dưới nầy xin trao trả khối đá lại cho các hạ đây !

Thấy Nguyên Bình nách khối đá bước tới, Công-Tiêu càng hoảng kinh. Hắn đã tưởng công trình ngăn địch bằng khối đá treo là công hiệu nhứt, nào ngờ không nhằm gì đối với võ công của Nguyên-Bình, cho nên mức sợ sệt của hắn hiện lên gương mặt không thể hình dung được. Nghe Nguyên-Bình nói mỉa-mai vừa rồi, hắn chỉ gượng gạo đáp :

— Từ anh-hùng đừng nói đùa tội nghiệp :

— Hãy biết với võ công của Lãnh công Tiêu, cất khối đá ngàn cân như chơi, nhưng ngặt vì khối đá ấy được cộng thêm vận lực của Nguyên-Bình ném ra, hắn sợ bắt không nổi. Khi nghe hắn nói, Bình lấy làm lạ hỏi thật :

— Các hạ tự khiêm quá đáng mà làm chi ?

Dứt lời, Bình ném khối đá văng tới Công Tiêu, hắn giựt mình, một bàn tay hắn xô con ngựa dang ra xa để tránh khối đá, còn hắn thì bước sang bên hữu ba, bốn thước, chân vừa ổn định thì «bùng» một tiếng, rung rinh cả mặt đất, khối đá đã bể nát cả vạn cục đá vụn văng tung toé tứ hướng, rồi rơi xuống như một trận mưa đá.

Lãnh-công-Tiêu vẫn biết Nguyên-Bình khủng bố tinh thần hắn, nhưng hắn không biết làm sao đối phó ngay, chỉ đứng ngây người, nín lặng, cũng vì lẽ hắn đã thấy tuyệt-thủ của Từ-nguyên-Bình không thể tưởng tượng được. Bình chỉ dùng đơn-chưởng với công-lực tuyệt đỉnh ném vỡ khối đá

như chọi trứng, mà khối đá cả nghìn cân bay bổng hơn trượng, đủ biết chàng đã vận chuyển mãnh lực, trên đời ít ai làm được như chàng.

Im lặng một hồi lâu, Lãnh-công-Tiêu cười sặc sụa :

— Võ-công tuyệt-đỉnh của anh hùng họ Từ, thật đáng thán phục !

Thật ra, Từ-nguyên-Bình vừa ra tay cốt để thị-uy với Lãnh-công-Tiêu khiến hắn không dám manh động. Giờ đây nghe Công-Tiêu ngỏ lời khen chàng mỉm cười :

— Giờ đây xin các hạ hướng dẫn đường đi tới.

Công-Tiêu như kẻ đã mất tự-chủ, quen cỡi ngựa mà cứ bách bộ tới trước khi nghe Bình thúc giục đi.

Theo đường hang đi được hơn một dặm thì ba người đã tới cùng đường thấy nơi đây là đất bằng, một vách đá mỏm chặn ở đầu khoảnh đất, nhìn kỹ, thấy giữa vách đá đó có một cánh cửa sắt to, mỗi bên cửa có bốn tên đại-hán cầm kích nhọn đứng gác. Khi hướng-dẫn hai người vừa bước tới trước cửa, Lãnh-công-Tiêu gọi to :

— Mở cửa !

Lập tức, cánh cửa sắt mở toang ra, bên trong có một con đường đắp độ vài ba trượng.

Qua khỏi con đường ngắn nầy, một hang động to nằm giáp khít đó, trước cửa hang, có một tấm bia đá khắc ba chữ «Thiên độc-cốc», chung quanh viền khuôn bia, người ta gắn vào cả chục con rắn độc ngũ sắc, lưỡi rắn thè dài ra và mùi tanh nặc mũi, cái cảnh-trí khó có cảm-tình với những người ngoài mới đến.

Trong hang động mà người ta cất thật nhiều nhà cửa.

Nhìn qua một dãy nhà rộng. Đinh-Linh nhíu mày thắc-mắc. Vì không hiểu tại sao kiểu nhà giống hệt nhau, mà xây y như bố-trí một trận đồ, nếu người không thông thạo, khi vô không biết đường ra.

Đến đây, Lãnh-công-Tiêu nhìn Nguyên-Bình và Đinh-Linh, thiết tha nói :

— Gia-huynh tôi, chắc là nóng lòng chờ đợi mà hai vị cũng có việc cần kíp, vậy hai vị lập tức theo tôi để vào gặp người cho sớm !

Đinh-Linh khẽ gật đầu :

— Phải.

Vừa đáp, nàng vừa liếc Nguyên-Bình, tỏ ý nhắc-nhở chàng cẩn-thận. Chúng đã nhận xét việc được mời vào Thiên độc-cốc với một dụng-ý

http://tieulun.hopto.org

của anh em họ Lãnh, nói rằng « đôi bên đều có lợi » là một lý lẽ sắp-đặt trước thì không đợi gì Đinh-Linh nhắc-nhở, chàng vẫn đầy đủ ý-thức cảnh-giác đề phòng.

Bấy giờ, hai người đã quan-sát những dãy nhà trong Thiên độc-cốc như hình-thức một đồ trận, nên thử quay mình mấy lượt để nhìn bốn phía thì không còn phân-biệt được phương hướng. Chàng nhìn nàng, nàng lại chau mày, tỏ ra chưa hiểu những gì mật-nhiệm trong «hang độc» nầy. Nhưng hai người vẫn bình-tĩnh bước theo Lãnh-công-Tiêu.

Chẳng bao lâu, hai người càng nhìn tới, càng ngạc nhiên. Trên mái nhà cũng có lá cành bồ-liễu lướt-thướt, ngói một màu son, bốn góc cong lên như đuôi rắn.

Theo gót Lãnh-công-Tiêu, hai người vừa đi vừa thở dài, vì không nhận được đường lối và không-hướng, nếu không được người hướng dẫn thì đã lạc mất, nhưng còn bận trở ra thì sao đây ? Nếu người ta cho tự-do đi ra cũng không biết đường ?

Tuy thế, Nguyên-Bình không hề sợ sệt, Đinh-Linh cũng thế, nhưng nàng tỏ vẻ lo lắng hơn chàng, vì nàng nghĩ rằng, ngày giờ của Nguyên-Bình không nhiều, không thể nấn-ná mãi nơi đây được. Nếu rủi kẹt trong Thiên-độc-cốc nầy một lúc nào đó thì thật là một sự tổn thất nặng-nề. Nàng mặc cảm thất bại !

Rồi cứ đi tới theo Lãnh công-Tiêu, hai người cũng ngừng lại trước một gian nhà như hắn.

Mặt tiền của nhà nầy không khác những ngôi nhà đã trông thấy trên đường đi.

Lãnh công-Tiêu liền bước vô gõ cửa mười bốn lần, cánh cửa mới hé ra. Lúc ấy, Nguyên-Bình và Đinh-Linh đứng dang ra hai bên cửa. Một người ló đầu ra nhìn. Người nầy mặt mày đầy vết thẹo, trông quái-dị vô cùng !

— Có quý khách đến, hãy đuổi hết rắn độc ra !

Người ấy nhìn khách lạ, đáp :

— Vâng !

Khi người ấy đã lui, Lãnh công-Tiêu bước tới đẩy tong cánh cửa ra. Nhìn vào trong, Nguyên-Bình và Đinh-Linh rợn mình, vì thấy đầy nhà, đến cả trên vách, dưới mặt nền, toàn là rắn đủ loại bò, trườn lô-nhô, lúc-nhúc, trong nhà không còn một chỗ nào đặt chân xuống được, mùi hôi tanh muốn mửa, thật là khó chịu vô cùng. Vì chỉ nghe người mặt thẹo ấy nói-năng quạu-quọ với ai không rõ.

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI CHÍN

Nàng áo đỏ phá Hỗn độn trận

Để cho khách yên lòng, Lãnh công-Tiêu lên tiếng trước :

— Quý-vị không nên chấp nhứt ông bạn ấy, hắn là «Mục xà-lang» của bản cốc, tất cả rắn độc đều do một tay hắn chỉ-huy, coi sóc.

Giờ đây, Nguyên-Bình và Đinh-Linh mới hiểu ra, người mặt thẹo là kẻ giữ rắn, đang nạt nộ ra lịnh bọn rắn độc, cho nên qua mấy tiếng ấm ứ của hắn, hết thảy loại rắn đều bò về nằm gom vào bốn góc nhà, để cho trống khoảng giữa.

Đinh-Linh ngẫm-nghĩ một hồi, nhận xét lời của Lãnh công-Tiêu vừa nói có ý diệu-võ dương-oai, nên nàng nổi giận :

— Thì ra các-hạ đưa chúng tôi vào đây để xem bản-lĩnh của kẻ giữ rắn hay sao ?

— Không, không ! Cần gặp ông anh tôi thì phải qua ngã nầy mới được, xin quý-vị chớ hiểu lầm !

Dứt lời, hắn nhanh chân bước đi. Khi đến giữa nhà, hắn ngừng chân một lát rồi lại lui trở ra. Lúc ấy, mặt nền chính giữa nhà có một mô đá vuông vức chừng bốn thước. Hắn cúi xuống dùng tay giở lên một góc thì trông thấy phía dưới có ánh sáng rọi đường cho mười bực đá như cầu thang.

Đinh-Linh ngạc-nhiên :

— Chỗ ở của Lãnh cốc chủ thật là cẩn-thận ?

Lãnh công-Tiêu đáp :

— Tại có thói hiểm-ác của nhiều nhân-vật giang-hồ, phải vậy mới được.

Đinh-Linh tức mình hỏi Lãnh công-Tiêu :

— Thân phận của Lãnh cốc chủ to-tát, còn Từ công-tử đâu phải tầm-thường, nếu ông ấy không ra đón tiếp thì thôi... Tại sao chúng tôi đã đến tận nơi đây mà ông ấy còn lánh mặt ?

Lãnh-công Tiêu đã ngại ngùng trước lời nói mạnh-dạng như quở-trách của Đinh-Linh :

— Thôi để kẻ dưới nầy vào thỉnh ông ra đây xem có được không ?

Nhưng Nguyên-Bình sợ trễ nải quá mất hết ngày giờ chàng lắc đầu :

— Chẳng cần, để chúng tôi cứ đến tận nơi.

Lãnh công Tiêu gật đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Thế thì hay lắm !

Dứt lời, hắn quay lưng bước trước xuống bực đá Nguyên-Bình và Đinh Linh bước theo.

Bước hết mười bực đá, thì nghe phía trên đầu «soạt» một tiếng kéo dài, tấm bửng đá đậy kín lại... Nhìn tới trước thì thấy một thông lộ. Hai người thầm nghĩ, đã bước vào đây rồi thì dù sao cũng mặc, chờ gặp mặt Lãnh công-Thiên sẽ hay. Nghĩ thế, nên hai người thỉnh-thoảng liếc nhau và im lặng bước đi rất dè dặt.

Quẹo qua bảy tám khúc đường quanh co mới tới trước một cánh cửa sắt, trước cửa nầy, có hai tên Đại-hán đứng gác. Trong tay hai tên nầy cầm một giỏ lưới nhốt đầy những con ong độc hai đầu to bằng nắm tay, kêu nghe «o o»... Ở Quỉ-vương-cốc từ bé đến lớn, Đinh-Linh đâu còn lạ gì giống ong độc mà hôm nay vừa trông thấy loại ong khổng-lồ nầy nàng hết sức kinh ngạc. Lần đầu tiên, nàng thấy những ong chúa của loài ong lạ lùng nầy ! Còn Nguyên-Bình tuy không sợ nhưng trong lòng cũng lo ngại, vì so sánh với loài ong độc mà chàng từng gặp ở Bích la sơn-trang nó quái-dị và to lớn hơn. Hồi đó, « Thần cái » Tông-Đào dùng lửa rượu phun nó ; kết quả ngay còn loại dữ tợn nầy nếu thoát giỏ lưới bay ra, chỉ một ít con thôi, cũng không dễ gì đối-phó !

Thế rồi hai đại hán gác cửa vái chào Lãnh công Tiêu. Xong, chúng lui ra một bước thì cách cửa sắt tự động mở ra ; Công Tiêu hướng dẫn hai người khách bước vào. Ba người đi trên một thông lộ ngắn mới tới trước một bức màn lụa thêu...

Một thông lộ tuy không đầy một trượng, nhưng khi bước đi trên đó, Đinh Linh nghe như lạnh mình rồi nàng không tự chủ, ngả đầu trên ngực Nguyên-Bình, bởi vì nàng chợt thấy khít bên thông lộ đó, có vô số cái lồng sắt mảng trên vách đá chứa đầy giống độc trùn và độc-vật như những con rết chân vàng, con cóc mặt người và con nhện xanh biếc... đủ hết, thật là đứng với nghĩa Thiên-độc-cốc, hay nói khác hơn là nơi đây tập trung « đại thành độc vật.. khắp thiên hạ.

Hình thù những con vật độc đó trong quái gở lắm. Khi chúng thấy người lạ đến, có con nhe răng trắng toát ra, có con phun nước bọt năm, sáu màu lại có con phát ra những tiếng kêu như chuột xạ, nghe mà rởn óc.

Như thế Nguyên-Bình phải dìu Đinh-Linh bước tới trước bức màn, nàng thở dài, ủe-oải. Rồi liền đó, phía trong bức màn có tiếng chân bước, và có một người hỏi :

— Quý khách đã đến rồi hả ?

Dứt lời, bức màn được vén lên một góc, Lãnh-công Thiên ung dung bước ra khi thấy Nguyên-Bình, lão chắp tay vái chào và lễ-phép nói :

— Từ anh hùng, danh đã lừng bốn bể mà kẻ dưới nầy không ra đón tiếp để cho Từ anh hùng phải lần dò xuống đây, thật là vất vả, kẻ dưới nầy chỉ biết xin lỗi mà thôi !

Nguyên-Bình đã bất mãn lắm rồi, nhưng trước việc xã-giao, chàng buộc lòng phải dịu giọng :

— Không có chi, Lãnh cốc-chủ nói quá đáng !

Công-Thiên tươi cười !

— Xin mời hai vị vào trong !

Nguyên-Bình và Đinh-Linh bước qua khỏi bức màn, một phòng khách trang hoàng thanh nhã hiện ra trước mặt. Khi hai người được thỉnh ngồi vào bàn, Lãnh công-Thiên và Lãnh công-Tiêu là hai vị chủ tiếp khách.

Tuy Đinh-Linh đã nổi tiếng là gái thông minh, nhưng giờ đây nàng nghĩ không ra Lãnh công-Thiên có dụng ý gì. Liền đó, lão mở lời :

— Gần đây Dịch-thiên-Hành triệt để đối địch với Nhứt cung Nhị cốc và Tam-bảo, nên bản cốc đã tăng gia sự phòng bị mà nói chung, những ai ở trong võ phái bị đối địch ấy cũng nên dè dặt từng hành động một, ở lúc nầy.

Đinh-Linh nhìn Nguyên-Bình :

— Chuyện đó chúng tôi đủ hiểu.

Tuy nàng không nói nhiều, nhưng cũng biểu lộ sự nghi ngờ đối với Lãnh công-Thiên, mà hình như lão nầy không quan-tâm. Đoạn, lão tằng hắng rồi nói thêm :

— Kẻ dưới nầy mời hai vị đến, cốt để thương lượng mọi việc.

— Việc gì, cốc-chủ cứ nói trắng ra đi ! Nguyên-Bình nóng nảy giục.

— Chuyến đi nầy, hai vị định qua Tây-vực lấy Tuyết-liên-tử về phải không ?

Bực mình lắm, nhưng Đinh-Linh cố gượng làm tỉnh, liếc Nguyên-Bình tỏ ý bảo chàng đừng nói thêm để cho nàng ứng phó !

Thật lạ quá, không hiểu tại sao hành tung của chúng tôi mà « Thiên độc cốc » biết trước ?

Qua một giọng cười khà-khà, Công-Thiên đáp :

Đinh công-nương đừng có qua mặt người ta !

Cốc chủ đừng nói đùa ! Chúng tôi không dấu ai cả vì chúng tôi không biết ai hết mà người ta cũng không dám làm khó chúng tôi đâu !

http://tieulun.hopto.org

Đúng như vậy, chúng tôi qua tây vực để mang vị Tuyết Liên tử về, vậy mà cốc-chủ muốn cản-trở chúng tôi hay sao ?

Anh em họ Lãnh khoát tay lia-lịa, rồi Lãnh-công-Thiên nhìn Đinh-Linh lắc đầu :

Nguyên-Bình quát to :

— Đừng nói dài dòng, tôi chẳng đã bảo quý ông nói trắng ra ý muốn của quý ông hay sao ?

Lãnh công-Thiên liếc Lãnh công-Tiêu rồi nói :

— Chúng tôi muốn Từ công-tử khi đi Tây vực về cho chúng tôi hai hột Tuyết liên-tử thì cám ơn lắm vậy !

Đinh-Linh nổi giận đỏ mặt :

— Quý ông điên rồi à ?

Lãnh công-Thiên bình-tĩnh nói nhanh :

— Vậy thì xin nghe lời cao-kiến của cô nương !

Đinh-Linh cười nhạt :

— Tuyết liên tử là vật khó tìm nhứt trên đời thì làm sao Từ-công tử kiếm về cho cốc-chủ được, cốc chủ thử nghĩ lại coi !

Lãnh công-Thiên cười hóm hỉnh :

— Đinh cô-nương là người thông-minh thì đã biết rồi còn gì chúng tôi phải nói rõ.

Đã hiểu ngay dụng-ý của Lãnh công-Thiên, nàng cười chua cay :

— Thế là Lãnh cốc-chủ gạt chúng tôi đến đây để ép buộc Từ công-Tử phải hứa với cốc chủ, nhưng phải biết rằng, một tiếng ừ của Từ công tử như gươm chém vào đá, nếu đã hứa thì nhứt định không nuốt lời, mà thử hỏi cốc chủ ngồi không để hưởng vật báu nhứt trên đời, trong lòng có thấy vui không ?

Lão gật gật đáp :

— Thiên hạ nói cô nương là bực thông minh đáo để quả thật không sai ?

— Và người ta nói « Thiên Độc cốc » gian ngoan cũng không sai ?

Lãnh công Thiện liền biến sắc, trong khi đó Từ nguyên Bình đang chuẩn bị đối phó...

Rồi chỉ trong chớp mắt thôi, cánh chưởng của Nguyên-Bình gập lại lấy thế tung ra, làn gió hàn âm tạt tới mặt Lãnh công Thiên và Lãnh công Tiêu hai lão vội vàng đứng phắt dậy... Một đòn chưởng giáo đầu để biểu diễn với

công lực cỡ ngũ lục thành thôi, mà gió chưởng đầy phòng khách, vận tròn như gió hốt, một sức mạnh tàn phá khó hình dung được, với võ công cao đẳng như của bọn anh em họ Lãnh, cũng khó đương cự.

Nhưng không phải hai ông ấy không biết tài võ công của Nguyên Bình sở dĩ dám mời gã vào Thiên Độc cốc, dĩ-nhiên đã có chuẩn bị trước rồi.

Trong khi anh em họ Lãnh xô ghế đứng dậy và hụp đầu xuống, một tay Bình áng trên ghế, chỉ dùng một tay mà sức mạnh của đơn chưởng húc cả bàn ghế văng ra, đổ vỡ ngổn-ngang.

Qua một lần ra tay thử thách để dò xét đối phương, Nguyên Bình ngừng tay, nhưng đôi chân vẫn bám lấy thế đứng vững chắc, lúc đó chàng nghe Đinh Linh gọi chàng :

— Từ công tử hãy cẩn thận.

Nàng lưu ý chàng đã trễ rồi. Khi lời nàng chưa dứt, thì chàng nghe dưới gót chân như có tiếng động đậy. Thân hình chàng bị sụp xuống bất ngờ đồng thời từ trên đầu chàng đổ xuống một vật khá nặng. Ngước mắt lên nhìn, chàng mới biết Đinh-Linh bị xô nhào lên đầu chàng, nhanh tay ôm nàng chưa chặt thì cả hai người đã rơi một lượt xuống sâu, đặt mình giữa một nhà giam dưới đất.

Buông Đinh-Linh ra, chàng quan-sát chung quanh, thấy mình đang đứng giữa bốn bức tường sắt, bên ngoài có tiếng nói của Lãnh-công-Tiêu vọng vào :

— Nầy Từ công-tử, tốt hơn nên đáp ứng yêu cầu của chúng tôi đi ! Trong Thiên-độc-cốc tuy không có người nào võ-công cao hơn công-tử nhưng công-tử muốn thoát khỏi Thiên-độc-cốc cũng không phải dễ dàng gì...

Vừa lắng nghe Công-Tiêu nói, Nguyên-Bình vừa vận chưởng lực đập vào vách sắt một chưởng ; tiếng đập mạnh át hết lời nói của Công-Tiêu. Một hồi lâu, bên ngoài im bặt, rồi bỗng đâu nghe «bình» một tiếng, một vật nặng rớt xuống.

Đinh-Linh biết Nguyên-Bình mở rộng thần lực để đánh một thế «cách vách» ý muốn dả thương Công-Tiêu ở phía ngoài vách, nàng ứng khẩu nhanh.

— Các người đã nằm mộng ! Nếu không thức thời thì Thiên-độc-cốc sẽ biến ra đất bằng !

Không nghe bên ngoài đáp, chỉ nghe Lãnh-công-Tiêu hét một tiếng rồi im bặt luôn.

Qua một chưởng «cách vách» Nguyên-Bình biết nhà bí mật đang giam chàng toàn bằng sắt muốn phá vách để thoát thân là một việc không thể làm được, chỉ có miếng bửng trên đầu hình như bằng ván gỗ có thể phá được.

http://tieulun.hopto.org

Liền ngước lên quan-sát một hồi rồi hươi chưởng nhảy thót lên đập mạnh một cái, sức và gió chưởng đẩy ván bửng tung lên. Chàng không ngờ phá được dễ dàng như thế. Trong lúc chàng đang chờ đợi lại chân khí để nhảy ra, bất ngờ có một con rắn độc từ kẽ hở bên trên phóng xuống. Vừa trông thấy, chàng nhảy tránh sang bên phải, đồng thôi che chở cho Đinh-Linh đang đứng đó.

Con rắn dài độ bảy thước mà thân hình nhỏ bằng ngón tay, màu da mốc, trên đầu nó có vết máu giống như vẫy đỏ, trông rất đẹp mắt.

Con rắn sau khi rớt xuống không bỏ đi, mà khoanh tròn một vòng.

— Từ công-Tử phải coi chừng nhứt định bên trên đã chứa đầy độc vật.

— Phải nhưng không lẽ hết thấy độc vật của Thiên độc-cốc đều buông xuống đây ?

— Có thể lắm chớ ! Nhưng trong các thứ độc vật đó có thứ khắc kỵ nhau, nên họ phóng hết xuống đây thì chẳng những không hại được chàng ta mà độc vật lại còn tàn sát lẫn nhau.

— Nguyên Bình liền bước tới xem con rắn đang nằm khoanh, rồi nói với Đinh Linh :

— Nghĩ cũng buồn cười cho lão Lãnh công Thiên thật, thả xuống một con rắn để làm gì được chúng ta ?

Nghe tiếng động, con rắn cất đầu lên như mũi tên vừa lìa cánh cung một thân pháp vươn mình không thua một cao thủ...

Nhưng Từ nguyên-Bình là một nhân vật nhiều bản linh. Qua một tiếng, cười nhạt, chàng duỗi hai ngón tay trỏ và giữa ra kẹp đầu con rắn đè bẹp xuống đất đuôi dài nó co lại quấn lấy bàn tay chàng nhưng trảo thủ phía trái của chàng bấu chặt thân hình con rắn rồi cả đôi tay chàng nhập lại cho nội lực thông suốt nhau. Mùi tanh hôi xông lên nực mũi qua một phút giây con ngân châu xà đã đứt ra làm bảy tám đoạn.

Quay lại Nguyên-Bình nói với Đinh Linh :

— Loại rắn độc này...

Lời chưa dứt bỗng nhiên chàng biến sắc kêu nhanh :

— Đinh cô nương, không được nhúc nhích phải đứng im ?

Khi Đinh-Linh đứng xem Nguyên-Bình trừ rắn độc, nàng không hay biết có chuyện gì xảy ra bất ngờ, nghe Nguyên-Bình kêu dặn, nàng hoảng sợ nhưng không dám động đậy.

Thì ra, Nguyên-Bình đã nhìn thấy một con nhện có bao trứng dưới

bụng, to bằng trứng gà nhưng màu xanh như chàm, từ trên nóc rớt ngay búi tóc Đinh-Linh. Chàng nhận nó là loại nhện thứ bảy mươi mốt trên đời, một giống độc nhứt gọi là nhện lục.

Nhưng lạ một điều là nó đeo trên tóc, nhưng nó nằm êm. Nếu Đinh-Linh làm động thì nó sẽ bò xuống mặt mày, nhả chất độc trong giây phút chết ngay, vô phương cứu.

Từ-Nguyên-Bình tuy không cho nàng động đậy, nhưng trong lúc khẩn cấp quá, chàng cũng không có cách gì đối phó cho kịp. Muốn đưa tay đập con nhện, nhưng sợ không trúng thì hại Đinh-Linh, còn Đinh-Linh thấy Bình cứ ngó búi tóc của mình hoài nàng đâm ra ngờ :

— Trên đầu tóc tôi có độc vật hay sao ?

— Ừ, một con nhện lục !

Mặt nàng không còn chút máu và mồ hôi trán ướt đẫm.

— Đừng động đậy. Để tôi tìm cách đối phó !

Vừa nói chàng vừa bước tới. Hình như nghe tiếng động, con nhện ngo ngoe. Bình dừng chân lại bất động. Khi ấy Đinh-Linh rợn cả người và tim đập mạnh. Không lẽ một con nhện sẽ giết chết đời nàng ? Nàng bối rối và sợ sệt vô cùng...

Bỗng đâu, ngay lúc ấy, từ trên bửng ván đổ xuống một vật gì nghe « sột soạt », con nhện đứng thẳng tám chân nhóng mình lên cao.

Một biến động bất ngờ, khiến Nguyên-Bình không thể trì hoãn được đối với sinh mạng của Đinh-Linh đang bị đe dọa. Khi chàng chưa kịp nhìn coi vật gì rớt, ngón tay giữa của chàng giương ra, một làn gió trảo chỉ tạt ngay con nhện văng ra, nó nhảy bám trên tường, rồi một ngón tay nội lực thập thành cứng như mũi kích phóng tới, con nhện biến thành một bệt nước xanh lét trên tường.

Quay lại nhìn. Đinh-Linh cả mừng bước tới Nguyên-Bình, nhưng nàng vừa đưa chân được một bước thì thấy ngay một con thiềm-thừ to dài cả thước đã chạy tới bên mình chàng, từ vai nó trở lên, quả thật giống hệt con người không sai.

Nàng la thất thanh :

— Coi kìa !...

Liền cúi xuống thấy một quái vật, Nguyên-Bình vừa giận lại vừa ghét, đánh tới một chưởng, con thiềm thừ mặt người đã biến mất hay đã tiêu tan không biết.

— Chúng ta không thể ở nơi đây được nữa, hãy tìm cách thoát ra !

http://tieulun.hopto.org

Vừa nói, Bình vừa đưa cánh tay nách Đinh-Linh nhảy bổng lên, xuống qua bức ván trên đầu mà thoát thân.

Ra khỏi gian nhà sắt dưới hầm sâu rồi, Nguyên-Bình đã dự liệu thế nào cũng gặp nhiều độc vật làm trở ngại, nên chàng buông Đinh-Linh xuống dùng chưởng dọn đường, khi nhìn thấy trước mắt có đất trống mới bước tới.

— Từ-công-tử, tôi còn có một cách khác nữa !

Bình quay lại nhìn, thấy nàng móc một bao bột trắng trắng, dùng tay chúm rãi ra, chờ bột rớt hết xuống đất, nàng châm lửa vào một cây roi, bột bén lửa, cháy lan ra một vùng đỏ quét những độc vật.

— Chúng ta hãy đi nhanh tới !

Đối với độc-vật đầy nhà, Nguyên-Bình không sợ, nhưng Đinh-Linh hết sức lo-lắng e-dè, vì nàng thấy độc-vật nhiều quá cố-phóng mà phóng cũng không khỏi, nên nàng hối thúc chàng rời khỏi Thiên độc-cốc cho nhanh. Còn Nguyên-Bình, khi thấy lửa bắt cháy, chàng dùng sức chưởng tiếp vào để dọn đường. Gió chưởng đi tới đâu, độc-vật đều nhe răng, múa vuốt tới đó, nhưng thấy đều bị tạt lui ra.

Trong giây phút, hai-người đã đi ra tới cánh cửa sắt. Nguyên-Bình dùng gót chân dọng cửa. Cánh cửa vừa bét ra thì hai đại-hán giơ vỏ lưới lên ... nhanh như chớp, Nguyên-Bình ôm Đinh-Linh phóng vọt qua kẽ giữa hai tên đại-hán đang đứng hai bên cửa, đồng thời ngoéo tay lại điểm ngay huyệt «đại-đạo» của hai tên ấy. Chưa kịp kêu la gì hết, hai đại-hán ngã quỵ trên mặt đất.

— Lãnh công-Thiên ác-độc như thế, chúng ta hạ thủ cũng vừa.

— Linh cô-nương, chút nữa đi tới thông lộ, coi chừng còn rắn độc nhé !

— Tôi đã hiểu rồi !

Qua vài câu chuyện vắng, hai người đã tới đầu mối thông-lộ, Nguyên-Bình lại dùng chưởng mở đường. Một cửa hang động tung ra, liền đó, cả trăm con rắn độc phóng theo. Chàng vòng tay ôm chặt Đinh-Linh nhảy tới với thuật khinh-công, nhanh như điện xẹt và khí thế lướt tới quá mạnh, khiến cho mấy con rắn không chạm được mình chàng.

Khỏi một truôn rắn độc, chàng sang Đinh-Linh qua vòng tay trái, để chưởng mặt xông tới đập vào tên «Mục xà lang».

Qua ba đòn chưởng liên-tiếp, tên nầy không còn tránh đâu được văng ra té sấp trên ngạch cửa hang động trong khi Bình đã nách Đinh-Linh phi rất xa.

Ra khỏi gian nhà, chàng ngảnh lại thấy tên «mục xà lang» nằm sải tay dường như hắn đã tắt thở.

Rồi một tiếng thét thần oai phát ra, chàng vọt tới ba bốn trượng, mới ngừng lại, không bị một trở ngại nào. Nhưng ra tới những dãy nhà như đồ trận. Chàng lần quần không tìm được lối đi.

— Từ công tử, buông tôi ra đi !

Nàng đứng xuống đất, quan sát chung quanh, cũng vô cùng ngạc nhiên định hỏi, nhưng Bình cản ngăn :

— Chúng ta ra tới phía trước gian nhà chứa rắn độc rồi sẽ hay ?

— Vâng !

Nhưng trên đường trở ra gian nhà rắn, dâu mắt không thấy. Nguyên Bình tức giận :

— Tôi vô đập tất cả những dãy nhà này mới nghe !

Vừa nói chàng vừa dùng song chưởng, xốc tới xô một bức tường, nhưng tường đá, nhà thi thấp, nên xô hết sức vô mà không lay động chút nào !

— Từ công tử đừng nóng nảy !

Chàng quay lại nhìn Đinh Linh tỏ vẻ thắc mắc, thì ngay lúc đó, Lãnh công Thiên, từ đâu không biết, cất tiếng cười khằng khắc. Quá tức giận Nguyên-Bình nạt :

— Lãnh công Thiên, ngươi ở đâu ?

Ước chừng từ ngoài xa bảy tám trượng, Lãnh công Thiên kêu gọi :

— Hỡi anh hùng họ Từ. Người đã sa vào trận Thái sư hỗn độn là một trận thực bí truyền duy nhứt của Thiên-độc-cốc, chi bằng người đáp ứng yêu cầu của ta hay hơn !

— Đừng xây mộng vô ích. Ta sẽ đập tan giấc mộng ngay trong đầu óc ngươi.

Đinh-Linh phụ họa theo :

— Ta không cần nghe nhà ngươi nói những gì. Nếu ngươi cứ lo đối phó ta, e rằng kẻ địch chính thức là Dịch-thiên-Hành đến đây, người ăn năn cũng đã muộn.

— Ta không tin kẻ nào vào hay ra được trận đồ nầy. Hai vị hãy xét kỹ lại rồi sẽ trả lời, bằng không thì cứ tự tiện.

Dứt lời, Lãnh-công-Thiên cũng im bặt luôn.

Từ công-tử ! Tôi thấy nguy rồi, còn chàng thì sao ?

Hừ, hỏi thế có nghĩa gì ? Tại sao lại hỏi thế ?

http://tieulun.hopto.org

— Vì tôi không có cách phá trận này.

— Chúng ta cứ đi xem sao cho biết !

Đinh-Linh chỉ biết gật đầu bước theo chàng.

Khi qua một gian nhà đá xây, Nguyên-Bình đều ghi ký hiệu để nhận đường lui tới không bị sai lạc. Rồi cứ đi như thế cho đến trời sẩm tối. Chàng đẩy cửa một gian nhà để vào nghỉ, trong nhà trống không, chẳng có đồ vật, cũng chẳng gặp một ai.

Nhìn thấy vẻ mặt Bình buồn buồn, Đinh-Linh khẽ nói :

— Giờ đây phải chi có một người.

— Cô đừng nói nữa là hơn !

Nàng nhoẻn miệng cười :

— Chàng có biết tôi muốn nói ai không ?

— Biết chớ ! Nhưng đừng nhắc đến !

— Tôi biết mà, không có lúc nào mà chàng không nhớ tới người ấy, cho nên tôi vừa nói chưa vứt lời chàng cấm không cho nói nữa, vì chàng đã biết người tôi định nói là ai rồi !

— Phải. Tôi lúc nào cũng nhớ người ấy.

— Từ công-Tử ơi ! Nếu chúng ta kẹt mãi trong trận nầy thì sao ?

— Chưa biết được.

— Thế là chàng đã quên chuyện đi Tây-vực, thời-gian đi và về theo mục-đích của chuyến đi chúng ta, chỉ còn có chín tháng nữa, mà chín tháng đó sẽ trôi qua theo tính mạng của chàng...

Dứt lời, nàng ngồi phịch xuống, và nghẹn-ngào không nói được nữa. Nguyên-Bình cũng ngồi xuống nhìn nàng trong im lặng.

Một lát sau, bỗng đâu có tiếng người xì-xào từ đằng xa xa vọng lại. Đinh-Linh nghiêng tai lắng nghe, nhưng không nhận được có bao nhiêu người đang nói chuyện.

Nguyên-Bình cũng ngạc-nhiên :

— Không lẽ Dịch-thiên-Hành tấn-công Thiên độc cốc ?

— Hắn đã bị thất bại nơi Hận thiên-cốc, ít ra cũng phải chuẩn-bị thực-lực một thời-gian. Hắn là người nhiều kinh-nghiệm giang-hồ và vô cùng mưu mẹo, lẽ đâu làm càn làm bướng được.

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU CHỤC

Từ Nguyên-Bình so tài với ông Thần núi Tuyết

Nghe nàng phán đoán, Nguyên-Bình khẽ bảo :

— Thôi, chúng ta bước ra ngoài xem thử !

Đã ra khỏi gian nhà, nhưng Đinh-Linh cũng chưa nhận được hướng phát ra những tiếng đã nói xì xào. Nàng vừa suy nghĩ vừa sánh vai Nguyên Bình bước đi.

Khi ra khỏi nền nhà một đỗi thì tiếng người im bặt lúc ấy đã giữa đêm bốn bề cũng quạnh hiu. Ngước mắt lên nhìn trăng sao bàng bạc, lòng Nguyên Bình cảm thấy lạnh lẽo vô cùng ! Thế rồi hai người im lặng, không ai nói gì tới ai nhưng hình như họ nén lấy hơi thở mạnh để thầm kín nhìn nhau và có ý nghĩ trở vô gian nhà.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng họ chưa bước đi. Bỗng đâu có tiếng động như chân người bước, từ xa đến gần. Hai người nghiêng tai lắng nghe thì tiếng động lại xa dần rồi không còn nghe nữa. Hai người vẫn đứng im, hình như không còn chú ý đến tiếng động nữa, nhưng lúc ấy tiếng động lại phát ra thật lạ quá !

Hai người tưởng đâu Lãnh-công-Thiên thả độc vật ra làm hại họ, nhưng một hồi lâu không thấy gì động tịnh nữa, họ mới cho rằng không phải độc vật bò tới. Nhưng họ vẫn đề phòng.

— Từ công tử coi kìa !

Nhìn theo ngón tay chỉ của Đinh-Linh, Nguyên-Bình chợt thấy một tia sáng màu tía. Tia sáng thật nhỏ, nhưng nhãn lực của chàng rất tinh, qua tia sáng chàng nhìn thấy bóng một người xách lồng đèn.

— Đinh cô nương đó là một người đang đi tới !

— Người đó ra sao ?

— Nhìn không rõ lắm, tôi chỉ thấy mặc thướt tha, hình như một người con gái là phải.

Nghe nói, Đinh-Linh băn-khoăn hồi-hộp liền ngó theo bóng đèn, nàng nhận rõ tia-sáng chiếu lên màu áo đỏ... Bất giác, nàng bước tới và khẽ gọi Nguyên-Bình :

— Từ công-tử, đi theo tôi !

— Chi vậy ? Cô tìm được cách thoát ra khỏi trận đồ này rồi sao ?

Chưa chắc lắm, nhưng chúng ta cứ thử đi tới.

http://tieulun.hopto.org

Hai người sánh vai nhắm bước tới bóng đèn lồng, vừa đi họ vừa quan sát chung quanh. Một lát sau, bóng đèn chớp bên phía trái, Đinh-Linh bảo Nguyên-Bình bước sang hướng đó. Vừa bước theo ý nàng Bình vừa hỏi :

— Cô có tin rằng, bóng đèn đó dắt đường chúng ta thoát ra đồ trận hay không ?

Cũng có thể lắm ! Vậy chúng ta cứ đi theo bóng đèn.

— Cô có nhận người xách lồng đèn đó là ai không ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Có thể là người mà Từ công-tử, tưởng ngày tưởng đêm ?

Nguyên-Bình thẹn đỏ mặt, vì chàng cũng nhận người ấy là Tiêu cô nương, nhưng ngặt vì bị Đinh-Linh để ý nên chàng không vui :

Bằng cớ nào mà nhận người ấy là nàng áo đỏ ?

Đinh-Linh không đáp... Rồi bỗng đâu bóng đèn lại chớp ở phía sau, hai người quay lưng bước theo tia sáng...

Đinh-Linh thầm xác-nhận trong lòng, bóng đèn chiếu lên màu áo đỏ đúng là Tiêu cô nương, nhưng không biết nàng ta muốn dắt mình thoát ra vòng trận hay không , mà tại sao nàng ta lại làm như thế, để làm gì ?

Về tâm lý nàng vẫn biết Nguyên Bình đang ngờ không biết có phải nàng áo đỏ hay không, biết thế, nên trong lời đáp của nàng không hài tên Tiêu cô nương ra, cốt để cho Bình không thấy khó chịu trước mặt nàng. Nhưng không hiểu tại sao Nguyên-Bình e ngại mà vẫn hăng hái bước theo bóng đèn ?

Thế rồi, hai người lặng lẽ bước tới, mắt ngó theo bóng đèn mà đi mãi không tới người xách lồng đèn.

— Sao lạ vậy Đinh cô nương ? Hay cái bóng đỏ đó là một quái vật ?

— Không, chúng ta cứ đi tới rồi sẽ biết !

Ngay lúc ấy, bóng đèn rọi qua một góc nhà rồi biến mất. Đinh-Linh giục :

— Chạy mau tới !

Trong chớp mắt, hai người đã tới góc gian nhà, ngừng lại xem thì mừng hớn hở vì nơi đây là cửa ra vào Thiên-độc-cốc đã qua khỏi «Thái ất hỗn độn». Lúc bấy giờ, trong hang động vắng vẻ, không thấy bóng người, chàng và nàng sánh vai bước nhanh...

Ra khỏi cửa Thiên-độc-cốc, Nguyên-Bình ngảnh lại nói lớn lên :

— Không hiểu người bạn nào đó đã dắt hai chúng tôi ra khỏi Thái ất trận, hai chúng tôi xin thành kính ghi ơn !

Lời vừa dứt, chàng thấy một bóng người từ mấy gốc đại thọ chạy tới, chàng nhanh chân đuổi theo.

Thử tưởng thân pháp của Bình nhanh đến bực nào rồi, khi chàng đuổi theo chàng nhất định đuổi phải kịp, vì bóng người chỉ cách chàng hơn ba trượng. Nhưng khi chàng chạy đến gốc đại thọ, không thấy ai hết, lúc đó Đinh Linh chạy vừa tới, chàng ngạc nhiên hỏi :

— Nàng đã dắt chúng ta ra, có phải ở đây không ? Lạ quá, mới thấy đây rồi lại biến mất ?

Đinh Linh nghĩ rằng, thuật khinh công của Nguyên-Bình có ai hơn mà giờ đây người bên gốc cây lại giỏi hơn chàng hay là người ấy dùng phương pháp « kỳ môn độn giáp » để dấu tung tích. Phải rồi nàng áo đỏ chớ không có ai khác được ! Nàng cố ý nói với Từ Nguyên Bình :

— Nầy Từ công tử, tôi tưởng chàng không nên đuổi theo người ấy, vì bực siêu nhân chỉ biết giúp người, không cần lộ mặt, cũng không cần nhận sự mang ơn.

— Nhưng không hiểu tại sao người bạn ấy muốn cứu giúp chúng ta ?

Đinh Linh cười gay gắt :

— Chuyện ấy rồi đây chúng ta cũng sẽ rõ chớ gì !

Nguyên-Bình im lặng bước đi, Đinh Linh mỉm cười bước theo. Một lúc sau, hai người đã tới địa phương của Lãnh tiêu-Long. Bây giờ, trời vừa hừng sáng, kể ra, hai người bị kẹt trong Thiên động cốc chỉ có một ngày, như vậy cũng không tổn thất gì nhiều. Khi ra khỏi vùng núi, hai người tìm đến một thị trấn, chọn mua hai con ngựa tốt làm chân...

✱

Vì muốn tranh thủ thời gian, hai người đi suốt ngày đêm, đi như thế gần hai tháng mới tới miền cực Tây. Núi non trùng điệp, có khi đi cả bốn năm ngày đường cũng không gặp một người, chỉ thấy phau phau tuyết trắng đầy trên núi. Đinh Linh quất ngựa đi tới, Nguyên Bình cho ngựa đi theo cạnh nàng. Hết ngọn núi nầy rồi tới đỉnh núi nọ, hai người có biết nước Tiêu bột luật là đâu ? Căn cứ theo lời của mấy đội thương buôn ở một thị trấn đã trải qua thì từ đây tới Tiêu bột-luật hãy còn một tháng hành trình.

Một hôm ấy, hai người cho ngựa vào một đường hang trước mặt có một khoản đất bằng đầy hoa cỏ lạ, đẹp lắm ! Vói tay hái vài đóa hoa hồng Đinh-Linh cài lên mái tóc, Nguyên-Bình say đắm nhìn nàng mà lòng xao-xuyến:

— Đinh cô-nương đẹp quá !

http://tieulun.hopto.org

Nghe chàng khen nàng ngảnh lại cười tươi, nhưng mặt vừa ngó ra phía trước, mấy giọt nước mắt long-lanh như hạt châu, lăn tròn xuống má nàng.

Nàng nghĩ rằng tuy Bình khen nàng đẹp chẳng qua là lời khen tùy hứng mà thôi chớ lòng chàng đâu có yêu nàng. Lòng nàng đau xót lắm ! Trong giây phút cảm động nầy, Bình cũng thấu được lòng nàng, muốn nói lên vài lời an ủi, nhưng ấp-úng chẳng nên lời. Thấy vậy nàng hỏi :

— Chúng ta có thể tạm nghỉ chân nơi nầy được không Từ công-tử ?

— Được trải qua mấy ngày liền mới gặp được phong-cảnh đẹp mắt làm sao !

Vừa nói chàng vừa nhảy xuống đất, Đinh-Linh nhảy theo. Hai người cùng ngồi trên bải cỏ. Vừa ngồi yên, thoạt nghe tiếng vó ngựa dồn-dã vọng đến bên tai. Bình đứng phắt dậy trông thấy bốn con ngựa chạy sải tới. Chàng liền thụt lùi vài bước, nhìn rõ bốn thiếu nử cỡi ngựa, đẹp như bốn đóa hoa xuân, nhưng mắt sâu, mũi cao và tóc vàng, không giống người Trung-nguyên.

Khi hai người còn đang tìm trong đầu óc về lai lịch bốn thiếu nữ ấy thì họ đã tới trước mặt, họ cùng một lượt thót xuống. Một trong bốn thiếu-nữ tóc vàng bước tới lễ-phép thưa :

— Công chúa của tệ-quốc biết hai vị đến, phái chúng tới ra đón tiếp !

Nguyên-Bình liền ngạc-nhiên hỏi :

— Công-chúa của quý cô nương là ai ?

Nàng ấy đáp :

— Công-chúa Tuyết-Liên của nước Tiêu bột-luật !

Khi đã hiểu lai-lịch của bốn thiếu-nữ tóc vàng, Nguyên-Bình và Đinh-Linh càng lấy làm lạ, bởi vì trên đường đi Tây-vực, chỉ có Thiên độc-cốc biết được hành-tung của hai người, ngoài ra đâu có ai hay mà cớ sao công-chúa Tuyết-Liên ở xa cả vạn dặm lại biết ? Đinh-Linh thắc-mắc hỏi nàng ấy :

— Quý cô nương biết chúng tôi là ai không ?

— Đinh cô nương đừng hỏi chơi, Từ nguyên-Bình danh vang thiên-hạ, ai mà không biết.

Nguyên-Bình xen vào hỏi thêm :

— Công-chúa của quý cô nương làm sao biết chúng tôi đến ?

Nàng ấy cười :

— Mấy hôm trước đây, có người đến tệ-quốc cho công-chúa chúng tôi biết, nên đã cho chuẩn-bị đón quý khách.

Đinh-Linh ngạc-nhiên :

— Ai đến báo tin vậy kia ?

— Một đại-hán cụt giò, mặc áo gấm đỏ.

Nghe thiếu-nữ tóc vàng nói, Nguyên-Bình tỏ vẻ giận, quát lên :

— Ấy là người của phái Nam-hải !

Nàng ấy tươi cười nói nhanh :

— Chúng tôi không biết Nam-hải hay Bắc-hải gì hết, chỉ biết giờ đây xin mời Từ công-tử theo chân chúng tôi !

Nguyên-Bình nghiêm nét mặt nhìn thiếu-nữ :

— Cũng được, nhưng nếu công-chúa của quý-quốc có ác-ý đối với chúng tôi thì sao ?

Nàng ấy đáp :

— Chuyện đó chúng tôi không biết được !

Thế rồi hai người lên lưng ngựa đi theo bốn thiếu nữ tóc vàng. Sáu người, sáu ngựa phi qua khỏi bình nguyên thì tới đường núi.

Trải qua hai ngày đường mới thấy một thành trì xây đắp tựa vào sườn núi, vùng ngoại thành dân cư dựng trại bằng vải mà ở. Có mấy người tắm giặt bên bờ khe và thả dê ra cày đất. Trước phong cảnh đẹp thiên nhiên, một giống dân da đen, tóc vàng, mắt sâu và mũi cao, đi đi lại lại để làm lụng thật là vui, thật là sống động và lạ mắt.

Tiếp tục đi đến giữa trưa, thì tới trước cửa thành, không biết do sức điều khiển nào mà cửa thành liền mở ra, hai bên cửa có cả chục tên võ-sĩ, mặc giáp rạng rỡ, cầm giáp chỉa mũi tới trước, bốn thiếu nữ cứ thư thả hướng dẫn hai khách quý bước trên con đường to rộng.

Vừa đi hai người khách vừa ngắm cảnh hai bên đường rất khang trang, hấp dẫn không bao lâu, đoàn ngựa rẽ sang một khúc quanh mới tới trước một phòng cao rộng đặc biệt.

Bốn thiếu nữ tóc vàng đồng ứng thanh :

— Kính mời hai vị bước vào khách thính nghỉ ngơi !

Nguyên Bình cười nhạt :

— Chúng tôi đến đây không phải để yết kiến vị công chúa của quý quốc mà có một mục đích khác, xin quý cô nương đừng đối đãi với chúng tôi bằng lễ tiếp đón bực thượng khách.

Vừa nói chàng vừa đưa mắt ngó ra phía ngoài thành, thấy những đỉnh núi tuyết trắng phau phau xuyên qua lớp mây xanh, trông thật là thanh lịch.

Đoạn bốn thiếu nữ nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Tuy vậy, nhưng công chúa chúng tôi có dạy, đưa hai vị vào cung gặp mặt Người để cùng bàn việc với hai vị. Vậy xin hai vị chớ từ chối !

Nhìn Đinh Linh Nguyên Bình khẽ hỏi :

— Không biết vào đây có giống như vào Thiên Độc cốc hay không ?

Đinh-Linh khẽ đáp :

— Không lẽ như vậy đâu. Hiện giờ chúng ta đang ở trong đất nước của người, cũng không nên làm mích lòng người !

Nguyên-Bình nhìn bốn thiếu nữ tóc vàng gật đầu :

— Thôi được rồi ! Chúng tôi đồng ý ngồi chờ ở phòng khách, xin công chúa của quý cô nương cho vời chúng tôi gấp để chúng tôi có việc cần bàn gấp.

Dứt lời, Nguyên-Bình cùng Đinh-Linh bước vào khách thính, đã có người hầu sẵn ở đó. Hai người nghỉ ngơi được một lát, bốn thiếu nữ trở ra, có một nàng đến thưa với Nguyên-Bình :

— Xin mời hai vị vào cung !

Cỡi ngựa đi theo bốn thiếu nữ, hai người rời phòng khách không bao lâu thì đến một con đường trải đá trắng vừa rộng vừa thẳng và rất sạch sẽ. Đi được hơn ba chục trượng là tới cuối đường, một tòa cung điện nằm giáp với mối đường.

Cung điện nầy cũng xây toàn đá trắng, tuy chẳng nguy nga, nhưng rất thanh lịch.

Sáu người cho ngựa dừng trước cung điện. Liền đó, từ trong cung ngân lên ba tiếng chuông. Khi ấy một nàng thiếu nữ tóc vàng thưa :

— Xin hai vị bước theo chúng tôi !

Nguyên-Bình nghĩ rằng, dù gì người ta cũng là một vị quốc chủ, mình không nên hờ hững. Nghĩ thế, nên Bình hối thúc Đinh-Linh bước nhanh lên bực thềm để vào điện chính giữa. Đồ vật trang hoàng trong điện toàn bằng loại châu ngọc và lông chim, ngoài màu trắng và xanh biếc, không thấy màu nào khác, đẹp thật đẹp !

Phòng giữa, đặt một bộ ghế dựa bằng bạch ngọc, công chúa Tuyết-liên ngồi ngay giữa, hai bên có thêm hai chiếc đôn cũng bằng bạch ngọc có một người ngồi xếp bằng tròn trên đôn.

Người này mặc y phục kỳ lạ. Đầy trên áo, thêu những ngọn lửa hồng, tóc đanh, mắt tròn bằng lục lạc, môi dày và đỏ như máu, tướng mạo quái gở lắm !

Ngó vào tia mắt của hắn đang xạ ra, đều nhận biết hắn có nội lực tuyệt đỉnh.

Bấy giờ, Nguyên-Bình và Đinh đã bước tới trước ngai giữa điện, bốn thiếu nữ tóc vàng lui ra...Công chúa Tuyết-Liên mỉm cười :

— Từ công tử đi đường được bình yên chớ ?

Nguyên-Bình đáp :

— Phải !...Công chúa cần gặp chúng tôi có việc chi ?

— Tôi muốn hỏi các hạ trước rằng, các hạ đến tệ quốc để làm gì ?

— Chúng tôi định lên núi tuyết, để tìm vị Tuyết-liên-Tử.

— Tốt lắm. Tuyết-liên-Tử muôn năm đã đến thời kỳ thành thục hái được rồi, hai vị đến cũng đúng lúc. Nhưng ai muốn hái nó cũng cần hỏi ý kiến một người, chính tôi đây cũng thế, hai vị biết rõ điều kiện đó rồi chớ ?

Đinh-linh đưa mắt liếc người ngồi trên đôn rồi hỏi :

— Phải hỏi ý kiến người nầy không ?

— Phải. Ông nầy là vị thần Tuyết sơn.

Khi công chúa Tuyết-Liên vừa nói đến vị thần, người ấy liền đứng lên. Hình vóc của hắn cao hơn tám thước, mà lúc hắn vụt đứng dậy, hơi gió chuyển động không thua gì gió hươi chưởng. Nhìn hắn, Nguyên-Bình hỏi công chúa :

— Chúng tôi sẽ hỏi gì bây giờ ?

— Rất dễ, võ công của các hạ, tôi đã từng lãnh giáo, còn vị Tuyết sơn nầy cũng muốn lãnh giáo ở các hạ rồi đó xem các hạ có lấy được Tuyết liên-Tử hay không.

Nguyên-Bình cười ha hả :

— Thế à ?

Đinh Linh xen vào :

— Lần đầu tiên chúng tôi đến quý quốc, nếu làm hại một cao thủ của quý quốc, hình như bất tiện lắm ?

— Không nhứt thiết phải động thủ thật sự mà có thể biểu diễn một ít thôi.

Nguyên-Bình nóng nảy giục :

— Như vậy thì ông bạn nầy cứ bắt đầu ngay đi !

Liền đó, Thần tuyết sơn nhảy tới gần gốc cột to, hươi chưởng đập vào gốc cột. Một tiếng «bốp» vang lên cây cột bằng giáp hai vòng tay, hình

http://tieulun.hopto.org

như rung rinh mãi không ngừng. Qua một đòn chưởng hùng hậu cánh chưởng của Thần Tuyết-sơn vẫn sát vào cây cột...

– Từ công tử, công lực của người ấy thế nào ?

— Trên đời biết bao nhiêu người tài, chúng ta không tưởng tượng được Nếu ngày nay chúng ta không đến đây làm sao biết được người nầy.

— Tôi muốn hỏi võ công của người ấy ở bực nào kia mà !

— Ừ người nầy hơn Thần cái Tông-Đào và Dịch-thiên-Hành.

— Còn so với Từ-công tử thì sao ?

— Để qua cuộc thử tài rồi sẽ biết.

Đinh Linh không hỏi thêm. Lúc ấy, Thần Tuyết sơn vẫn để y chưởng đứng bất động, trông như pho tượng đá, nhưng toàn thânh ẩn, như ngầm vận chân khí, trên đỉnh đầu phát ra một làn khối trắng, càn lúc càng. nhiều rồi lần khói, đó từ từ cuốn tròn lại, xem giống một khố tuyết trên lưng chừng.

Chăm chú theo dõi từng tác động của đối phương, Nguyên-Bình lộ vẻ nghiêm-khắc, cẩn thận. Một lát sau, mọi người đều thoạt nghe Bình thốt một lời rất ngắn :

— Một công lực tốt !

Kể ra sự hiểu biết về võ lâm của Đinh-Linh cũng khá rộng, nhưng nàng chưa bao giờ thấy việc phát hay công lực đã đạt đến mức tuyệt đỉnh như người nầy, và nàng lại còn nghe Nguyên-Bình khen nữa, nàng lo ngại hỏi :

— Từ công-tử nói sao ?

Nguyên-Bình nhăn mặt đáp :

— Tôi kém hơn người ấy !

Nghe Bình đáp, Đinh-Linh hoảng-kinh :

— Sao, Từ công tử nói sao, võ-công của người ấy cao đến bực nào ?

— E rằng không kém hơn kỳ lão Nam-hải đâu !

— Còn Từ công-tử...

Nguyên-Bình khoát tay để cướp lời nàng :

— Đinh cô nương đừng hỏi nữa ! Như hiện giờ đây có xem người ấy phát-huy nội lực chưa tới mức, nhưng tôi dám nhận chắc rằng nội lực đó cao hơn kỳ lão Nam-hải.

Đinh-Linh đưa mắt nhìn Thần Tuyết-sơn, cánh chưởng của hắn vẫn còn áng trên thân cây cột... Rồi một lát sau, hắn vùng hét một tiếng, lui ra một bước thì lúc đó, cây cột bằng loại bạch ngọc đã bị ấn sâu một dấu bàn tay.

— Lại một công lực rất tốt ! Nguyên-Bình kêu lên.

Lúc ấy, Thần-tuyết-Sơn cười ha-hả rồi trở lại ngồi trên chiếc đôn thở thì ra, dường như hắn đã dùng quá nhiều nội lực, nên hô hấp tích tụ lại chân khí. Thấy vậy công chúa Tuyết-liên mỉm cười nhìn Nguyên-Bình :

— Chẳng qua là anh-hùng họ Từ khen quá lời đấy, thôi chúng tôi không dám tự mãn.

Nguyên-Bình cũng cười tươi :

— Lời khen của tôi là thành thật.

Vừa nói chàng vừa đứng dậy, Đinh-Linh đưa tay nắm chéo áo chàng hỏi nhanh :

— Đi đâu ?

Chàng nhìn Đinh-Linh qua một nụ cười yên tâm, Đinh-Linh hiểu ý nên vội buông chéo áo ra. Chàng từ từ bước tới trước gốc cột để nhìn kỹ dấu bàn tay của Thần-Tuyết-Sơn... Mọi người đều im lặng để theo dõi Nguyên-Bình, nhưng chưa biết chàng định làm gì.

Qua giây phút sau, Nguyên-Bình vận chưởng lực đập mạnh vào cây cột...

Một tiếng cười nhạt của Thần Tuyết-Sơn phát ra, nhưng Nguyên-Bình không nghe, chàng vẫn giữ cánh chưởng trên thân cột như Thần Tuyết Sơn đã làm lúc nãy và quay lại nhìn công chúa Tuyết-liên :

— Nếu kẻ dưới nầy may ra thắng được Thần Tuyết-Sơn của quý quốc thì sao ?

Công chúa Tuyết-liên xem Nguyên-Bình như một người nói chuyện bình thường, chớ không thấy vẻ vận lực của một người đang biểu diễn võ công, nàng lấy làm lạ :

— Nếu anh hùng họ Từ thắng thì được kính phục và cần so bản lãnh với Thần Tuyết-Sơn một lần nữa ?

— Được, Nguyên-Bình khẽ gật đầu.

Chàng vẫn ấn mạnh bàn tay chưởng lực vào gốc cột, nhưng mọi người không thấy gì lạ cả, nhứt là Thần Tuyết-Sơn lại cười kiêu ngạo, còn Đinh-Linh hồi hộp lo ngại. Nào ngờ đâu Nguyên-Bình bỗng hét lên dẫn cánh chưởng ấn mạnh vào cột, một làn gió hàn âm khí phát ra, chuyển động chung quanh, mọi người đều kinh ngạc. Giây phút sau, Bình bước lui ra, để lại trên thân cột một dấu bàn tay ấn sâu chừng ba tấc, còn dấu ấn tay của Thần Tuyết-Sơn hồi nãy chỉ có ba phân.

Thần Tuyết-Sơn liền bước tới xem biến sắc ngay còn công-chúa Tuyết-

http://tieulun.hopto.org

liên không nói được lời nào, chỉ trố mắt nhìn Ngnyên-Bình tỏ vẻ kinh dị.

Thế là Nguyên-Bình đã dùng chân lực tối cao để thắng Thần Tuyết-Sơn. Trước sự thảm bại đó, Thần Tuyết-Sơn sợ xanh mặt và không nói nên lời trong khi Nguyên-Bình cười tươi :

— Kẻ dưới này đã làm xong một sự so sánh !

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI MỐT

Nguyên-Bình thắng may Tuyết-sơn-thần...

Nhưng dù sao Tuyết-Liên công chúa cũng là chủ nhân của một nước, tuy tình hình đã biến hóa một cách bất ngờ ngoài ý định của nàng, làm cho nàng phải giựt mình kinh ngạc trong giây lát, nhưng cũng chỉ trong giây lát nàng đã trấn tĩnh tinh thần được ngay.

Chỉ thấy nàng mỉm cười.

— Võ công của Từ anh hùng có thể nói là « không tiền khoáng hậu»

Nguyên-Bình lật đật đáp :

— Dạ không dám...

Tuyết-Liên công chúa quay đầu lại :

— Tuyết-sơn thần ơi ? Chúng ta có nên đồng ý cho Từ anh hùng lên Tuyết-sơn không ?

Lúc bấy giờ Tuyết-sơn thần đã thấy thái-độ có phần hòa-dịu hơn trước.

Chỉ nghe ông ta chầm-rãi đáp :

— Cuộc tỉ-thí nào cũng phải qua ba lượt mới xong... Nếu giờ đây cho Từ anh-hùng lên Tuyết-sơn, thì sợ e sớm một chút !

Tuyết-liên công-chúa liền hỏi :

— Như thế thì ta định thế nào ?

Tuyết sơn-thần gật-gù :

— Ta phải xem Từ anh-hùng trổ-tài khinh-công mới được ..

Nguyên-Bình thấy ý của Tuyết sơn-thần muốn so-tài khinh-công với mình, lòng chàng có ý mừng, bởi vì trình-độ khinh-công của một người cao hay thấp thì cũng do trình-độ nội-công quyết-định...

Xem ra trình-độ nội-công của chàng đã cao hơn Tuyết sơn-thần, thì về khinh-công, chàng không thể nào thua được...

Bỗng nghe Tuyết-liên công-chúa hỏi ?

— Ý của Từ anh-hùng như thế nào ?

Nguyên-Bình lễ-phép :

— Tôi xin vâng-lời tôn-thần chỉ-bảo.

Tuyết-sơn thần bỗng đứng phắt dậy, lão vỗ tay ba lượt bỗng thấy từ phía trong có hai người bưng ra hai chậu hoa Bạch hải-đường đầy hoa nở trông rất đẹp, làm cho mọi người khi nhìn qua, ai ai cũng thấy, tinh-thần nhẹ-nhàng, sảng khoái...

Lúc bấy giờ Nguyên-Bình đã trở về chỗ ngồi, chàng chưa hiểu Tuyết sơn thần sai đem hai chậu Bạch hải-đường đến đây có ý gì, cho nên chàng quay đầu lại nhìn Đinh-Linh.

Chỉ thấy nàng khẽ nhíu mày, dường như nàng cũng đang suy-nghĩ một điều gì rất khó khăn...

Tuyết-sơn-thần quay lại liếc mắt ra hiệu cho hai người, bỗng thấy họ để một chậu bông trước mặt Tuyết-sơn-thần còn một chậu khác thì để cách xa chừng một trượng.

Tuyết-sơn-thần bước tới một bước, khẽ liếc mắt nhìn Nguyên-Bình rồi bỗng rùng mình thấp xuống, xỉa tay mặt ra phía trước rồi búng ngón tay nghe rẹt một tiếng.

Làn chỉ phong từ dưới vọt thẳng lên bứt một đóa hải đường vọt lên cao, tiếp theo sau, Tuyết sơn-Thần cũng vọt mình lên chừng bốn, năm thước rồi khẽ hạ mình xuống trái lên, chân mặt đạp lên đóa Bạch hải-đường !

Mặc dù Tuyết sơn-Thần đứng trên không chẳng được bao lâu chỉ đếm từ một tới mười, nhưng bộ pháp ấy đã làm cho tất cả mọi người đều giựt mình sửng sốt...

— Nguyên-Bình ngước mắt nhìn sững, sắc mặt luôn luôn biến đổi...Vì đó là một việc khó có thể làm được, xem tình hình đó, trình độ của Tuyết sơn thần đã đến gần tới mức lăng không bộ hư, có thể đi trên không được xét về công lực, thì trình độ của Nguyên-Bình cũng khó mà làm như thế được, chàng lẩm bẩm :

— Chuyện ấy thật khó làm...

Đinh-Linh cũng nói nho nhỏ :

Chuyện nầy lạ lùng thật...

Trong lúc hai người đang bàn bạc thì Tuyết sơn-Thần đã từ từ đáp xuống, tới đất, lão liền chà nát đóa Hải đường...

http://tieulun.hopto.org

Tuyết-sơn thần lại vỗ tay, hai người từ phía trong chạy ra, một người dời bồn Hải-đường trước mặt Tuyết-sơn thần sang chỗ khác, và một người mang một chậu để gần trước mặt Nguyên-Bình.

Mặc dù công-lực của Nguyên-Bình có phần hơn Tuyết-sơn thần, nhưng chàng cũng chưa chắc là đã làm được như Tuyết-sơn thần.

Khi thấy người đem chậu hoa để trước mặt mình, chàng không thi-thố tài-nghệ liền, mà chỉ quay đầu lại nhìn Đinh-Linh dường như cố ý hỏi nàng có thấy gì lạ không ?

Đinh-Linh và Nguyên-Bình sống gần nhau rất lâu, thế nên rất hiểu ý nhau, thế nên khi thấy Nguyên-Bình liếc mình, nàng liền hiểu ý chàng :

Nhưng lúc đó, nàng cũng vẫn chưa tìm được một kế gì để giúp đỡ cho chàng.

Vừa qua nàng bảo thuật khinh-công của Tuyết sơn thần có phần kỳ quái, là chỉ vì nàng thấy thoáng qua công lực của Tuyết-sơn thần chưa đến trình độ đạt đến mức khinh công như thế muốn nói Tuyết sơn thần có mưu mô gì bên trong, nhưng nàng chưa tiện nói...

Cho đến khi Nguyên-Bình liếc mắt nhìn nàng, nàng chỉ khẽ lắc đầu mỉm cười, chưa biết phải làm thế nào..

Bỗng nghe Ngnyên Bình bảo nhỏ :

— Cô Linh ơi ! Nếu như chúng ta không tìm ra được chuyện ly-kỳ này thì sợ e tôi thua mất.

Đinh Linh nghe nói, trong lòng lo lắng vô cùng, chính nàng, nàng cũng thấy Nguyên-Bình khó mà làm được y như Tuyết sơn thần...

Thực ra lúc ấy trình độ võ công của Nguyên-Bình đủ đến mức quán-tuyệt trong thiên hạ nhưng Tuyết sơn thần đã biến diễn khinh công đến mức ấy nếu Nguyên-Bình chỉ dùng chân tài và thực học riêng của mình thì vẫn không sao đứng được trên đóa hoa Bạch Hải-đường như Tuyết sơn thần được..

Lo-lắng, suy-nghĩ hồi lâu, Đinh-Linh mới bảo nhỏ :

— Bây giờ chàng hãy cố-gắng thử xem, nếu có thua thì hai bên huề nhau, đến cuộc thứ ba thì sẽ quyết định sau.

Tuy an-ủi Nguyên-Bình như thế, nhưng lúc đó trong lòng nàng bối-rối vô-cùng.

Nguyên-Bình đã giao-kết với Tuyết sơn thần, đem bản-lãnh ra tỉ-thí để quyết-định việc có lên được trên Tuyết-sơn hay không, nếu như chàng thua, thì chàng thà chịu chết chớ không khi nào chịu sai lời giao-kết.

Lúc đó Đinh-Linh cũng chưa biết đến lượt tỉ-thí chót, Tuyết sơn thần

sẽ còn bày trò gì nữa, và cũng chưa chắc được Nguyên-Bình sẽ thắng hay không, nên nàng lo-lắng vô cùng...

Bỗng thấy Nguyên-Bình bước tới, rùng mình xuống rồi cũng xỉa tay mặt ra.. hai ngọn chỉ phong phát ra rẹt rẹt và bứt luôn hai đóa Hải-đường đưa lên cao..

Vì Nguyên-Bình quyết thắng cho được, cho nên chàng đã dùng đến tám phần sức của mình, tuy hai đóa Hải-đường từ từ bay lên, nhưng lực-đạo tiềm-tàng bên trong rất mạnh vô-cùng.

Nhưng những cánh hoa Hải-đường rất mềm yếu vô-cùng, thế cho nên Nguyên-Bình phải vô-cùng khéo léo mà dùng sức, thế nên lực-đạo của chàng phải bị hạn-chế một phần.

Khi thấy hoa Hải-đường bay lên Nguyên-Bình cũng lật-đật vọt mình theo.

Vừa tung mình lên cao, chàng khẽ nghiêng mình về phía trước, rồi khẽ rơi trên hai đóa Hải-đường.

Nào ngờ chân chàng chưa đặt được trên hoa thì đôi đóa hoa đã từ-từ rơi xuống, Nguyên-Bình cúi xuống, thấy tình-hình như thế, chàng liền cho thân-mình nhẹ-nhàng rơi xuống đất và nhếch-mép cười :

— Tôi thua cuộc này. Thuật khinh-công của Tuyết-sơn thần, quả là không-tiền khoáng hậu...

Đinh-Linh cười chua chát :

— Lời của Từ công tử nói rất đúng võ công của Tuyết-Sơn thần quả thật không tiền khoáng hậu, vì tất cả mọi người không một ai thông minh bằng người.

Mới nghe qua, dường như Đinh-Linh rất khen ngợi Tuyết-Sơn thần, nhưng nàng dùng chữ thông minh thì tất bên trong phải có ẩn ý gì..

Nghe lời nói ấy, sắc mặt Tuyết sơn thần bỗng ửng hồng, lão có hơi giận trong lòng.

Thấy Thái độ của lão, Đinh-Linh càng nghi ngờ hơn, nhưng nàng suy nghĩ nát óc mà vẫn không sao khám phá được điều lạ lùng ấy.

Bỗng nghe Tuyết-liên công-chúa cười :

— Đinh cô nương nói rất đúng, Tuyết sơn thần là người thông minh lỗi lạc, trên đời ít ai có thể cho nên mọi người mới tôn kính là thần thánh.

Tuyết-liên công-chúa cũng biết lời của Đinh-Linh có ẩn ý riêng nhưng nàng nói giả-lã, thêm vài câu, để cho không khí được hòa dịu hơn..

http://tieulun.hopto.org

Trong khi đó thì Đinh-Linh nghĩ rằng, nếu mình chưa hiểu được điều bí-ẩn trong vụ này, thì thà làm thinh mà chịu.

Nguyên-Bình lẹ-làng bước trở về chỗ ngồi, Tuyết-liên công-chúa mỉm cười :

— Bây giờ đã đến cuộc tỉ-thí thứ ba, cuộc tỉ-thí quyết-định !

Nguyên-Bình đáp :

— Tôi còn chờ Tuyết-sơn thần cho biết cách tỉ thí đấy...

Tuyết-sơn thần quay qua bảo Tuyết-liên công-chúa mấy câu, toàn dùng bằng tiếng thổ ngữ nên Đinh-Linh và Nguyên-Bình không sao hiểu được.

Đinh-Linh nhíu mày, trong lòng lo-lắng vô-cùng, vì cuộc tỉ-thí nầy rất quan-trọng vô cùng.

Nếu như lần này mà Nguyên-Bình thua, thì chàng không còn hi-vọng gì để lên Tuyết-sơn, được nữa để tìm vạn-niên Tuyết-liên-tử...

Tuyết-sơn thần vừa dứt lời bỗng thấy Tuyết-liên công-chúa mỉm cười :

-- Từ anh-hùng, Tuyết-sơn thần bảo rằng trong cuộc tỉ-thí thứ ba này, xin để anh-hùng chọn lựa :

Nguyên-Bình tỏ vẻ lo ngại :

— Tuyết-sơn thần có ý gì chăng ?

Tuyết-liên công-chúa đáp :

— Thực ra, cũng không có chuyện gì khó-khăn,trong cuộc này, sẽ có bảy người đến rồi sơn-thần bày ra bảy thế trận, Từ anh-hùng chỉ đoán trúng bốn trận là thắng rồi.

Nguyên-Bình nghe nói trong lòng kinh-sợ vô cùng, chỉ vì may mắn mà chàng được sư Tuệ-không hết lòng giúp đỡ, thế nên chỉ trong một thời-gian ngắn không đầy ba năm, mà từ một chàng thiếu-niên tầm-thường, Nguyên-Bình đã thành một đệ-nhứt cao-thủ trong thiên-hạ, được nhiều người khen-tặng là « thiên-hạ đệ-nhứt kỳ nam-tử » ..

Nhưng về phương-diện "Kỳ môn độn giáp» và các trận-hình biến hóa, thực ra chàng thua nàng áo-đỏ rất xa mà cho đến Đinh-Linh, chàng cũng không sao theo kịp.

Thế cho nên khi nghe Tuyết-sơn-thần, bảo chàng phải tìm-hiểu các thế trận, chàng giựt mình lo-sợ, bởi vì rất có thể, lát nữa đây, trong tất cả các thế trận ấy, chàng không biết một trận nào cũng nên.

Và nếu như không nhận lời của Tuyết-sơn thần để ra, thì còn mặt mũi nào để nhìn các nhân-vật trong giới võ-lâm nữa.

Nghĩ như thế, chàng lại liếc mắt nhìn Đinh-Linh trong lúc đó thì họ Đinh cũng đang lo lắng vô cùng.

Vì nàng cũng biết rõ rằng, về phương-diện ấy, Nguyên-Bình rất dở, và nàng cũng thấy rõ rằng, trong tình-hình như thế này, không thể nào từ chối được, thế nên nàng chỉ gượng cười mà nhìn Nguyên-Bình.

Tuyết-liên công-chúa lại lạnh-lùng bảo :

— Nếu như Từ anh-hùng thấy chưa đủ sức thì cũng có thể thay đầu để vậy...

Nguyên-Bình liền đáp :

— Bất tất phải thay đổi chi cho thất-công...

Tuyết-liên công chúa mỉm cười :

— Tốt lắm, như thế thì bắt đầu tỉ thí cuộc thứ ba vậy...

Bỗng thấy Tuyết-sơn thần đứng phắt dậy, mặt tỏ vẻ đắc chí, lão ta liền vỗ tay ba lượt ; tiếng vỗ tay nghe đinh tai, chát óc, rõ ràng trình độ nội công của lão ta cũng đã đến mức đáng sợ !

Sau tiếng vỗ tay, bỗng thấy bảy tên Hắc-y Đại-hán sắp một hàng dọc chạy ra rồi dàn thành hàng chữ nhứt trước mặt Tuyết-sơn thần, lão ta liền sè bàn tay chụp ra phía trước, hét lên một tiếng lớn, bỗng thấy bảy Hắc-y đại hán ấy dùng thân-pháp cực kỳ lanh-lẹ chạy tán loạn trong tòa Đại điện, đội hình biến ảo vô cùng làm cho mắt mọi người đều hoa lên, và riêng Nguyên-Bình, chàng đứng sững sờ, không hiểu ra sao cả...

Bọn Đại-hán, xuyên đi chạy lại được lối một khắc đồng hồ bỗng nghe Tuyết-sơn thần lại hét lên một tiếng, tất cả mọi người đều đứng hẳn lại.

Lúc trước, bọn họ đã dàn thành hàng chữ nhứt, thì bây giờ tất cả đều trở lại y vị-trí cũ.

Tuyết sơn-thần cười lạt rồi ngửng đầu lên, lại nghe tuyết-liên công-chúa bảo :

— Xin Từ anh-hùng nhận coi trận thứ nhứt này là trận gì ?

Lúc nãy mặc dù Nguyên-Bình đã chú-tâm quan-sát nhưng thực ra, từ trước đến nay chàng chưa từng học qua trận ấy bao giờ, thế nên khi nghe Tuyết-liên công-chúa hỏi, chàng bối-rối không sao trả lời được..

Bỗng nghe Tuyết-liên công-chúa cười lạt :

— Nếu Từ anh-hùng chưa nhận ra, thì hãy đợi đến thế trận thứ hai vậy !

Nguyên-Bình lo-lắng nghĩ-thầm :

— Như thế này, thì chắc có lẽ ta không nhận ra được một trận nào cả..

http://tieulun.hopto.org

Nhưng bây giờ nếu không chịu thua lượt này, thì thật ra chàng cũng chưa biết phải làm sao..

Trong lúc chàng đang bối rối bỗng nghe Đinh-Linh ngâm nho-nhỏ :

— Xe như nước chảy .. Ngựa như.

Nhưng chỉ ngâm tới đó, rồi bỗng nhiên nàng lặng thinh.

Nguyên-Bình sực nghĩ ra rằng, chắc có lẽ Đinh-Linh muốn nhắc mình : đó là hai câu Xe như nước chảy, Ngựa như rồng bay... hai câu này nguyên là hai câu "Xa như lưu-thủy, Mã như du long" trong sách Hậu-hán thư như thế thì chắc đây là trận «Du long» chớ gì ?

Vì nghĩ như thế, cho nên Nguyên-Bình lật đật đáp :

— Hừ, trận ấy là trận Du long chớ gì !

Tuyết-Liên công-chúa nghe chàng nói trúng tên trận, mặt bỗng biến sắc. Vì mới đây, nàng thấy thái-độ của Nguyên-Bình rất bối rối, rõ ràng là chàng mù-tịt, nhưng bỗng nhiên chàng lại nói trúng tên trận, như thế thì chắc có lẽ Đinh-Linh đã ám trợ Nguyên-Bình rồi.

Lúc đó, Đinh-Linh chỉ khẽ ngâm thơ, nhưng không bao giờ nàng có đề-cập đến hai tiếng Du-long, còn Tuyết-liên công-chúa mặc dù nàng biết rất rành tiếng Trung-quốc nhưng làm sao nàng thông sách vỡ được, vì thế nàng làm sao biết được thâm ý của Đinh-Linh khi ngâm hai câu trong Hậu Hán thư...

Lúc ấy Nguyên-Bình khâm phục kiến thức rộng rãi của Đinh Linh, mà cũng vừa cảm kích tấm-tình ưu ái của nàng...

Đinh-Linh mỉm cười :

— Xin Tuyết sơn-thần bày tiếp trận thứ hai !

Tuyết-sơn thần sa sầm nét mặt, giơ tay lẹ làng phát ra phía trước. Bảy tên Hắc-y đại hán bỗng vọt lên nhảy múa tung tăng.

Nguyên lai, bảy tên Hắc-y đại hán ấy người nào thân hình cũng vậm vỡ, thế nên họ nhảy múa, trông hình dáng thật là dị kỳ, nhưng có điều lạ là thân hình họ uyển chuyển, nhịp nhàng rất khéo léo ..

Trong lúc ấy, Đinh Linh đã nhận ra trận ấy là trận gì rồi. Nhưng đằng hắng một tiếng rồi quay lại hỏi :

— À này Tử công tử, trong Thái cực đồ có chép : « Âm-cực nhi dương sanh, Dương cực nhi âm sanh » đó là ý gì vậy hả ?

Nguyên-Bình đáp :

— Đó là ý « Vật cực tất phản » vậy...

Chàng vừa nói xong câu ấy bỗng nhiên nghĩ ra một điều...

Vì chàng nhớ lại rằng không khi nào Đinh-Linh lại không hiểu nổi lý « Vật cực tất phản », có lẽ đây là nàng muốn nhắc khéo mình rồi.

Nguyên-Bình suy tới nghĩ lui bỗng thấy rõ...

Đinh-Linh muốn cho chàng nhớ đến bốn chữ Vật cực tất phản, thì trận này tất nhiên là phải tương phản với trận trước, thế cho nên không đợi cho bọn Hắc-y biểu-diễn nốt, chàng đã xua tay :

— Thôi đi, bất tất phải múa thêm cho mệt, đây là trận Phi-Phượng đó

Chàng vừa nói xong, Tuyết-sơn thần đã biến sắc mặt.

Lão ta liền lẹ làng vỗ tay, bọn Đại hán lật đật lui về chỗ cũ...

Đinh-Linh cười lạt :

— Loại trận này, ở trung-Nguyên, đứa con nít ba tuổi cũng biết. Đâu có lẽ Tuyết-Sơn thần không nghĩ đến việc bày ra những trận khác kỳ diệu hơn, để cho chúng tôi được học thêm ?

Câu nói của Đinh-Linh thật là chua chát...

Lúc ấy, chẳng những sắc-mặt của Tuyết-sơn thần đã có vẻ giận, mà cho đến Tuyết-liên công-chúa là người vô-can, nàng cũng thấy phật lòng...

Bỗng thấy Tuyết-sơn thần hét lớn, bọn Đại-Hán lại ùa ra chạy loạn-xạ...

Thấy bọn Đại-Hán múa rối một cách dị kỳ, không sao nhận ra được, lúc bấy giờ trong lòng Đinh-Linh mới thấy hối hận. Trong cái rối loạn ấy lại ẩn-hiện có qui-củ, nhưng nàng vẫn không sao nhận được đó là trận gì.

Nàng ngẫm-nghĩ, nếu vừa qua, mình không nói những lời chua chát thì chắc có lẽ Tuyết-sơn thần chưa đến đỗi phải bày ra một trận quái-dị như thế này.

Chừng một khắc đồng hồ sau, bọn Hắc-y bỗng đứng hẳn lại.

Đã không biết ra hai trận Du-long và Phi-phụng, Nguyên-Bình làm sao biết cho nổi trận này, thế cho nên sau khi bọn Đại-Hán lui về vị-trí cũ chàng lại liếc Đinh-Phượng để cầu-cứu.

Đinh-Linh đành phải khẽ lắc đầu để ngầm cho chàng biết là mình cũng tịt mù.

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ :

— Theo lời giao kết nếu, ta chỉ biết được tên bốn trận, là đã thắng được rồi, nếu như bây giờ có thua, thì cũng chẳng hề chi...

Vì nghĩ như thế cho nên chàng bảo :

— Tôi chưa biết trận nầy.

http://tieulun.hopto.org

Lúc ấy, sắc mặt Tuyết Liên công chúa đã có phần vui hơn trước.

Bỗng nghe nàng cười :

— Đó là trận « Loan-phát »

Tuyết sơn Thần cũng lộ vẻ đắc ý.

Nguyên-Bình lại tiếp :

— Xin bày tiếp luôn trận thứ tư.

Tuyết sơn thần mỉm cười thích chí lại vỗ tay, Đinh Linh liếc qua rồi mỉm cười :

Trận nầy có phong cách như Hán thọ Đinh hầu...

Nguyên-Bình giựt mình ngẫm nghĩ, Hán thọ Đinh hầu là Quan vân trường, nhưng trận này lại có quan hệ gì đến ông ấy ?

Suy tới nghĩ lại chàng bỗng nhớ ra, khi nãy là trận loạn phát, hay là tóc rối thì bây giờ là râu dài suôn đuột như râu Quan-Công chớ gì ! Phải rồi, Đinh-Linh nhắc rất khéo...

Vì nghĩ như thế chàng ta lật đật bảo :

— Đây là trận «Mỹ-nhiêm».

Nghe xong câu nói của Nguyên-Bình, Tuyết-Sơn thần và Tuyết-Liên công-chúa đều xụ mặt, lúc bấy giờ trong lòng hai người ấy đều bối rối vô cùng.

Vì trước sau họ đã bày ra tất cả bốn trận, mà Nguyên-Bình chỉ bị thua có một, bây giờ còn ba trận nữa Nguyên-Bình chỉ nói trúng một nữa là Tuyết-Sơn thần phải chịu thua.

Trước tình hình như thế, hai người đều bối rối là phải. Nhưng lúc đó Nguyên-Bình và Đinh-Linh ai ai cũng vui mừng, vì hai người thấy rằng mình có hy-vọng thắng rất nhiều.

Nhưng sự tình đã diễn-biến một cách bất ngờ, đến trận thứ năm và thứ sáu, Đinh-Linh nhận không ra, nên chỉ đứng chết trân mà không sao nhắc Nguyên-Bình cho được.

Lúc đó thì Tuyết-Sơn thần và Tuyết-Liên công-chúa lại thấy khoan khoái vô-cùng. Nhưng trong khi đó thì Nguyên-Bình và Đinh-Linh lại lo lắng, hồi-hộp.

Tuyết-Sơn thần đã bày ra sáu trận tương phản nhau, nhờ Đinh-Linh nhắc mà Nguyên-Bình đáp trúng được ba...

Giờ đây chỉ còn trận chót, quyết định cuộc thắng bại, quan hệ đến đời của Nguyên-Bình rất lớn, và mạng sống của Nguyên-Bình rất quan hệ đến giới võ lâm, thế cho nên bấy giờ tất cả những người trên đại diện, tinh thần của người nào cũng đều căng thẳng.

Bất giác Nguyên-Bình nắm chặt lấy tay Đinh-Linh, trong lúc đó Tuyết

Sơn thần từ từ bước tới, không khí trong Đại điện im lặng như tờ, tất cả mọi người đều quay lại nhìn Tuyết Sơn thần như chờ đợi...

Bỗng thấy Tuyết-Sơn thần đứng sửng giữa điện giơ tay chỉ bốn phía Đông, Tây, Nam, Bắc, tiếp theo sau bốn tên Đại Hán đã phóng mình trấn đủ bốn phía, còn lại ba tên Đại Hán đứng giữa liền chuyển mình chạy xuyên qua bốn tên Đại Hán đứng bốn góc.

Độ một khắc đồng hồ sau, ba tên Đại Hán nọ vừa đứng khựng lại thì bốn tên bốn góc lại bắt đầu di chuyển một cách lẹ làng làm cho mọi người đều hoa cả mắt...

Tự-nhiên Nguyên-Bình làm sao biết được trận đó là trận gì, thế nên khi trận vừa phát động là chàng đã liếc sang Đinh-Linh cầu-cứu.

Chỉ thấy nàng khẽ nhíu đôi mày liễu, chẳng hề nói một lời, nàng chỉ chăm-chú theo dõi những biến-hóa của trận như nín thở, rõ-ràng là nàng chưa nhận được ra trận ấy là trận gì.

Nguyên-Bình thấy tình-hình như thế chàng lo-lắng và thấy thất-vọng vô-cùng !

Bất-giác chàng thở ra thiều-nẻo.

Vừa thở dài, thì cũng vừa nghe tuyết-sơn thần vỗ tay, và trận thế cũng dừng hẳn lại, và Tuyết-sơn thần, Tuyết liên công-chúa cùng quay đầu một lượt nhìn về phía Nguyên-Bình...

Chàng cũng ngửng đầu lên nhìn bỗng thấy trên một cây cột thật to có chớp một bóng người. Vì thân pháp của người ấy quá nhanh nên chàng nhận không rõ đó là ai.

Chàng chưa hiểu tại sao lại có bóng người lạ kỳ như thế thì đã thấy một vật nhỏ trắng hình tròn bay xẹt về phía chàng. Nhanh như chớp chàng giơ tay giả đò như gãi tai, chụp nhanh vật ấy !

Vật ấy mềm mềm, đó là một mảnh giấy vo tròn... chàng vừa kinh ngạc, thì đã nghe Tuyết-liên công chúa hỏi :

— Từ anh hùng ngửng mặt lên nhìn gì thế ? Trên đó có gì mà tìm ?

Nguyên-Bình đỏ mặt ấp úng :

— À, trận nầy là...

Vừa nói chàng vừa ra bộ gãi tai dùng thủ pháp cực kỳ nhanh chóng trải tấm giấy trong lòng bàn tay rồi liếc mắt nhìn. Nhìn xong tim chàng đập mạnh vô cùng, vì trong tấm giấy thấy vỏn vẹn đúng năm chữ « Tứ tượng, tam tuyệt trận ».

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình sực nhớ lại khi nãy, có bốn tên Đại-Hán xông ra trước, rồi sau lại ba tên, như thế là đúng rồi, lòng chàng lúc ấy mừng vô hạn.

Chàng liền quay sang Tuyết-liên công chúa dằn mạnh từng tiếng :

— Đây là Tứ tượng, tam tuyệt trận...

Nghe lời đáp của Nguyên-Bình, Tuyết-sơn thần và Tuyết-liên công chúa đều biến sắc mặt, cho đến Đinh-Linh cũng phải giựt mình kinh ngạc, vì lúc ấy nàng đứng gần bên Nguyên-Bình đang cố mọi óc tìm tòi, chỉ thoáng thấy dường như có một vật gì trăng-trắng xẹt về phía Nguyên-Bình, nhưng tuyệt-nhiên nàng không hề hay biết gì về sự có mặt của bóng người lạ, và Nguyên-Bình mở tờ giấy xem hồi nào.

Đến lúc khi nghe Nguyên-Bình nói ra tên trận ấy, lúc đầu nàng nghĩ rằng chàng nói miễn-cưỡng.

Nhưng đến lúc nhìn thái-độ của đối-phương nàng mới biết rằng Nguyên-Bình đã nói đúng.

Nàng ngạc-nhiên, không biết tại sao chính mình chưa biết tên trận ấy mà Nguyên-Bình lại biết, thế nên nàng dùng cùi chỏ khẽ thúc chàng.

Nguyên-Bình bảo nhỏ :

— Lát nữa sẽ cho biết sau...

Đinh-Linh liền lặng-thinh không hỏi thêm gì nữa..

Bỗng nghe Tuyết-liên công-chúa cười gượng :

— Từ anh hùng đã thắng, thì chúng tôi không còn lý-lẽ gì để ngăn trở người lên Tuyết-sơn được nữa..

Nguyên-Bình khẽ nghiêng mình :

— Rất đa-tạ thạnh tình của quý-vị..

Tuyết-liên công-chúa lại lạnh-lùng nói tiếp :

— Nhưng Từ anh-hùng chớ nghĩ rằng hễ lên được Tuyết-sơn là được Vạn niên Tuyết liên tử liền, cũng có thể Từ anh hùng sẽ bị mất mạng trong khi đi tìm loại Hạt sen quý ấy...

Đinh-Linh cười lạt :

Chuyện ấy khỏi phải bận lòng lo của công chúa.

Nguyên-Bình và Đinh-Linh đều đứng phắt dậy :

— Chúng tôi xin phép cáo từ !

Tuyết Liên công chúa lại ra lịnh:

— Tấu nhạc lên để tiễn khách cho mau...

Nguyên Bình và Đinh Linh rời khỏi đại điện trong tiếng nhạc du-dương, dìu dặt...

Ra khỏi điện, hai người không trở lại nhà Tấn-quán mà lại trở ra phía Tây thành, ngừng mặt lên nhìn hai người thấy Tuyết sơn đứng sừng sững như cao vút tận trời xanh.

Trong lúc ra khỏi thành, Đinh-Linh vẫn lặng thinh, không nói lấy một lời nào.

Đi được một đỗi xa, nàng mới hỏi :

— Từ công tử, ai nhắc hộ chàng tên trận ấy đó ?

Nguyên-Bình liền sè bàn tay đưa lên cho Đinh-Linh xem :

— Cô coi đây này !

Đinh-Linh giơ tay cầm tờ giấy nhỏ lật qua lật lại thấy chỉ vỏn vẹn có năm chữ...

Nhưng năm chữ ấy viết một cách rất ngay thẳng, rõ ràng không hiểu tại sao trong lúc cấp bách như thế, mà người viết lại bình tĩnh được như thế...

Bỗng nghe Nguyên-Bình lại hỏi :

— Cô Linh, cô hãy suy nghĩ xem coi ai đã đến giúp chúng ta như thế ? Vì lúc đó, tôi bỗng thấy có bóng người chớp trên đầu cây cột to, có lẽ Tuyết-Liên công-chúa không nhìn thấy kịp...

Đinh-Linh suy-nghĩ giây lát rồi đáp :

— Theo tôi nghĩ, người mà biết được trận ấy, thì nhứt định phải là người trong phái Nam-Hải !

Nàng chưa dứt lời, thì Nguyên-Bình đã tiếp :

— Cô ta không biết gì về võ-công gì cả làm sao trèo lên cây cột to như thế được, vả lại thân pháp cũng nhanh chóng lạ thường...

— Đinh-Linh buồn rầu đáp :

— Tôi chỉ nói đó là người trong phái Nam-Hải, thì có thể là Nam-Hải kỳ-tẩu, tiêu phu-nhơn... chớ tôi có nói là Nàng áo đỏ đâu mà chàng lại nhắc đến như thế ?

Giọng của Đinh-Linh rất nặng nề, chậm chạp, rõ ràng trong lòng nàng lúc ấy đang đau khổ vô cùng.

Nguyên-Bình nghe Đinh-Linh nói như thế, sắc mặc chàng bỗng đỏ bừng...

Chàng lật đật chữa lời :

http://tieulun.hopto.org

— Tôi vô-ý, xin nàng chớ chấp...

Đinh-Linh cười đau-khổ :

— Nếu dù chàng cố ý, thì thiếp có quyền gì ngăn chàng được ?

Nguyên-Bình lo ngại :

— Nếu quả thật đó là người trong phái Nam-Hải thì đáng ngại lắm :

Đinh-Linh ngạc-nhiên :

— Tại sao thế ?

Nguyên-Bình đáp :

— Lúc trước ở Thượng-quan-bảo, tôi đã thề quyết không khi nào chịu ơn của họ nữa, bây giờ, nếu chính họ đã giúp tôi chuyện ấy, thì tất nhiên là tôi đã chịu ơn họ rồi.

Đinh-Linh mỉm cười :

— Hừ, tại họ quăng giấy cho ta, lúc bấy giờ chàng chưa biết rõ đó là ai, thì chuyện ấy đâu có trái với lời thề trước ?

Nguyên-Bình nghe nói, chàng lặng thinh suy nghĩ...

Trong lúc ấy, bỗng nghe phía sau lưng có tiếng bánh xe lăn trên đường lộc-cộc, hai chiếc xe ngựa từ xa chạy nhanh tới, Nguyên-Bình và Đinh-Linh quay lại nhìn, hai chiếc xe lẹ làng vượt qua mặt hai người..

Hai người nhìn kỹ, bất-giác đều sững-sờ.. Rõ ràng trên chiếc xe trước có lão gù, còn chiếc xe sau là lão lùn Hồ-nhứt-thơ !

Hai chiếc xe chạy thật nhanh, rèm xe lại bỏ rủ kín-mít, nên không thấy rõ bên trong xe có ai. Còn hai lão gù và lùn ngồi phía trước cầm cương khi qua mặt Nguyên-Bình và Đinh-Linh, họ đều giả đò như không thấy ai cả...

Chỉ trong chớp mắt, hai chiếc xe đã chạy xa về phía trước, về hướng Tuyết-sơn..

Nguyên-Bình, Đinh-Linh liếc mắt nhìn nhau, rồi Đinh-Linh lẩm-bẩm :

— Quả thật phái Nam-Hải đã đến đây rồi !

Nguyên-Bình lo-lắng :

— Không biết họ đến đây để làm gì cả ?

Đinh-Linh chỉ thở ra mà không đáp một lời nào..

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI HAI

Tiếng hát thê - lương của Nàng áo đỏ vẫn đeo đuổi mãi Nguyên - Bình

Nguyên-Bình ngạc nhiên nhìn sững Đinh-Linh :

Lát sau bỗng nghe nàng chậm rải đáp :

— Những người đến đây, bất luận thuộc môn phái nào, có lẽ mục đích của họ cũng đều có một mà thôi...

Nguyên-Bình hỏi liền :

— Tìm Vạn niên Tuyết-liên-tử à ?

Đinh-Linh lộ vẻ lo lắng, nàng chỉ khẽ gật đầu...

Nguyên-Bình đứng sững sờ hồi lâu rồi nói tiếp :

— Có lẽ không đúng như thế vì hiện nay các môn phái đều đang tập trung tại ngôi mộ của cô độc lão nhận định đoạt hai bảo vật Ngọc thuyền, Kim điệp của phái Nam-Hải, tại sao họ không ở đó, để đeo sát theo hai bảo vật ấy mà lại còn đến đây để tìm Vạn niên Tuyết liên tử làm gì ? Hành động như thế có phải là điên rồ không.

Đinh-Linh nhếch mép cười :

— Chàng nói cũng đúng, vì tôi thấy hai lão gù và lùn, nên mới nghĩ như thế, nhưng bây giờ tôi thấy có lẽ phái Nam-Hải đang định thi hành một ý định gì đây...

Nguyên-Bình lật đật hỏi :

— Thi hành ý định gì ?

Đinh-Linh đáp :

— Chàng hãy nghĩ ! Ngọc-thuyền và Kim-điệp đều là những bảo vật hiếm có trên đời, không bao giờ phái Nam-Hải chịu để lọt vào tay người khác đâu, nhưng họ cũng muốn có Vạn-niên Tuyết-liên tử để làm gì ?

Đinh-Linh ngước mắt nhìn Nguyên-Bình :

— Chàng không biết để làm gì à ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Tôi thật chưa biết...

Đinh-Linh thở ra :

— Tử công-tử đối xử với mọi người đều thành thật, thế nên phải coi chừng hành động của một số tiểu nhân... Muốn sống, chàng phải có đủ bốn vị thuốc... trong bốn vị ấy, quan-trọng nhứt là Vạn-niên Tuyết-liên

http://tieulun.hopto.org

tử, nếu như phải Nam-Hải mà chiếm được món ấy, thì có thể làm cho người Thiên-hạ Đệ-nhứt kỳ-nam-tử này...

Đinh-linh nói đến đây, bỗng thấy sắc mặt Nguyên-Bình đỏ bừng.

Không đợi cho Đinh-linh dứt lời chàng đã chặn ngang :

Thôi đi...

Đinh-linh nhìn chàng nở một nụ cười an-ủi :

— Nhưng họ đã tính sai, thực ra, họ muốn chiếm Vạn-niên tuyết-liên-tử cũng chỉ với mục-đích đó mà thôi !

Nguyên Bình lại tiếp :

— Đâu có lẽ họ đành để cho Ngọc-thuyền và Kim-điệp trong ngôi cổ-mộ lọt vào tay kẻ khác ?

Đinh-linh lắc đầu :

— Chuyện đó, chàng hãy yên lòng theo dự-đoán của tôi, thì bây giờ hai bảo-vật ấy không còn tại ngôi cổ-mộ ấy nữa...

Nguyên-Bình nghe nói, lặng-thinh suy-nghĩ.

Đinh-linh lại thở dài :

— Chuyện ấy thật là phiền-phức, chúng ta tưởng vì tìm được Vạn-niên Tuyết liên Tử một cách dễ dàng, nào ngờ đã giao tranh với Tuyết Liên công chúa, Tuyết sơn thần, rồi bây giờ lại gặp phe Nam Hải...

Nguyên Bình nhếch mép :

Chuyện ấy không đáng lo cho lắm..

Đinh Linh khẽ nhíu đôi mày liễu :

— Đúng như thế, nếu kể về võ công thì hiện nay không có kẻ nào là địch thủ của công tử nhưng Tuyết liên Tử phải biết hái cho đúng lúc nữa mới kết hạt, nếu để cho Hạt rụng đi trong tuyết, thì làm sao mà tìm cho được, vả lại đến lúc đó cũng mất hiệu lực rất nhiều.

Nguyên Bình nhếch mép gượng cười :

— Chuyện đó thì phải nhờ mạng vận hên xui của chúng ta mà thôi...

Đinh Linh lại nhắc :

— Em Phượng đi Trường Bạch-sơn, còn nghĩa phụ thì đến Hoàng-Hà chưa biết kết quả như thế nào, nếu đều được như nguyện, mà chúng ta lại không thu được kết quả gì ? thì cũng hỏng...

Nhắc đến đây, Đinh Linh lộ vẻ buồn rầu vô hạn.

Nguyên Bình lại an ủi nàng :

— Nếu chúng ta không tìm được Tuyết liên Tử thì cũng chỉ là mạng trời mà thôi..

Đinh Linh ngửng đầu lên mặt buồn bã vô cùng :

— Hừ, mạng trời, chàng có biết đâu có bao nhiêu người đang lo lắng cho chàng.

Chỉ nói được bấy nhiêu lời, rồi nàng khóc tức tưởi...

Nguyên-Bình thấy tình-cảm của Đinh-Linh đối với mình thắ thiết như thế, lòng chàng rất buồn rầu, đau đớn vô cùng.

Lúc đó hai người cùng lặng thinh, mỗi người đều đeo đuổi một ý nghĩ riêng.

Đi được lối ba tiếng đồng hồ, hai người đã đến chân Tuyết-Sơn.

Lúc bấy giờ, nhìn chung quanh thấy phong-cảnh thật là kỳ lạ, không giống với những cảnh hai người đã trải qua.

Ngửng mắt nhìn lên thấy đầu núi tuyết cao ngất trời, chung quanh nhiều ngọn núi khác chập-chùng liên tiếp, một màu trắng xóa, ánh sáng lung linh, không nhiễm một chút bụi trần.

Chung quanh im lặng như tờ, không một tiếng vang.

Nguyên-Bình ngửng mặt nhìn lên :

— Núi non trùng điệp như thế này, chúng ta biết chỗ nào có Tuyết liên tử, lên mà tìm ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Tôi đã nghĩ đến chuyện ấy rồi, chúng ta hãy đi thêm một đoạn đường nữa rồi tìm chỗ ẩn-thân đợi Tuyết-liên công-chúa đi qua, chúng ta đồ theo là có thể tìm được...

Nguyên-Bình gật đầu khen phải hai người lại lần lần đi tới...

Chỉ trong lúc sau hai người đã lọt vào trong con đường núi. Tứ bề im lặng, chọn một khối đá thật to, Nguyên-Bình và Đinh-Linh lẻn ra phía sau ngồi núp, đợi Tuyết-Liên công-chúa đến là y theo kế-hoạch thi hành...

Hai người đợi có đến mấy tiếng đồng hồ nhưng vẫn không thấy bóng một ai đến cả. Có mấy lần Nguyên-Bình định nói chuyện nhưng đều bị Đinh-Linh-xua tay ngăn.

Nàng kê tai bảo nhỏ :

— Tuyết-liên-tử sắp chín rồi, thế nào Tuyết-liên công chúa cũng đến, chàng đừng nóng nảy...

Nguyên-Bình biết Đinh-Linh là người cơ trí, tính toán như thần, nên chàng kiên nhẫn chờ đợi ...

http://tieulun.hopto.org

Hoàng hôn lần lần xuống êm; cảnh rừng núi bao la bát ngát...

Mảnh trăng thượng tuần đã hiện trên nền trời xanh, ánh sáng chiếu thẳng lên đầu núi tuyết trong sáng như pha lê, lúc ấy hai người vẫn im lìm ngồi núp phía sau tảng đá, chỉ trong giây lát, hai người bỗng nghe từ phía xa có tiếng ngâm nho nhỏ, tiếng ca nhỏ như tiếng la reo, không nghe rõ lời ca như thế nào.

Giọng ca nghe buồn, buồn làm cho Nguyên-Bình và Đinh-Linh cũng thấy trong lòng bùi ngùi.... nhưng lúc đó hai người vẫn im lặng...

Lời ca, có lúc thuận gió nghe hơi rõ làm cho hai người nhận ngay ra được đó là tiếng ca của ai rồi, vì người ấy không hề muốn tiếp chuyện với hai người, nên Nguyên-Bình và Đinh-Linh đành phải đánh chữ làm thinh...

Tiếng ca nghe gần lần lần, nhưng vẫn chưa nghe rõ lời ca như thế nào.

Trong giây lát, lời ca càng lúc càng rõ :

« Chân trời góc biển mênh mông,

« Gặp nhau chỉ chờ trong mộng.

« Tỉnh giấc mộng rồi nào thấy đâu

« Hận ngày thăm thẳm tợ sông dài.

Tiếng ca càng lúc càng gần, chỉ trong giây lát đã thấy một bóng người xuất hiện, trên con đường đầy tuyết trắng, bóng ấy in hẳn trên nền trời tà áo phất phới dưới ánh trăng sao trong như một vì tiên nga trên trời vừa hiện xuống. Hai người đã nghe rõ từ trước, đó là lời ca của nàng áo đỏ thế nên khi thấy có bóng người xuất hiện, hai người liền chú mắt nhìn thấy rõ ràng tà áo đỏ nổi bật hẳn lên trên nền tuyết trắng.

Lúc ấy nàng áo đỏ vẫn từ từ bước tới, trong tay nàng cầm một cành trúc dài, lắm lúc nàng lại vạch trên đường tuyết mấy nét, nhưng chưa hiểu nàng viết những gì.

Đinh-Linh liền dùng cùi chỏ thúc vào hông Nguyên-Bình bảo nhỏ :

— Từ công-tử, người ta đến đó, chàng tính sao bây giờ ?

Nguyên-Bình lắc đầu, sắc mặt lộ vẻ đau khổ vô cùng :

— Cô Linh, đừng chế nhạo tôi tội nghiệp...

Trong lúc hai người đang bàn bạc thì nàng áo đỏ đã đến gần...

Không biết vô tình hay hữu ý, bỗng nhiên nàng chăm chú ngó ngay chỗ Nguyên-Bình và Đinh-Linh đang ẩn thân. Bắt gặp đôi mắt nàng, lòng Nguyên Bình thấy hồi hộp vô cùng...

Nhưng lúc đó nàng áo đỏ vẫn thẫn thờ bước tới, bỗng nghe nàng ngâm lên vang vang :

« Trèo lên núi tuyết, hái Tuyết liên...

« Tay nõn nà in lên gương sen trắng.

« Hỡi ai ! Có biết thân ta vùi gian khổ !

« Lang quân ơi ! lòng chàng sao như sắt đá...

Tiếng ngâm vang vang, buồn thảm, xa đi lần lần rồi im bặt luôn dưới ánh trăng đêm...

Lời ca mang theo một tâm tình chan chứa, làm cho lòng Nguyên-Bình thấy đau khổ vô cùng.

Nhìn theo thấy nàng áo đỏ đi đã xa, Đinh-Linh quay lại thở dài, Nguyên Bình cũng quay lại nhìn, thấy đôi dòng lệ đang long lanh trên khóe mắt nàng.

Nguyên Bình lo ngại :

— Cô Linh, cô làm sao thế ?

Đinh Linh giơ tay quẹt nước mắt :

— Chẳng hiểu tại sao lời ca của nàng rất đúng với tâm sự của thiếp... làm sao thiếp ngăn được nỗi đau thương ?

Nguyên Bình nghe nói chỉ biết quay sang chỗ khác mà thở dài...

Chàng nghĩ lại, chàng đặt chân trong giới giang hồ chưa được bao lâu tuy đã hưởng được nhiều danh vọng, nhưng cho đến ngày nay vẫn chưa báo được thù cho cha mẹ và ân-sư.

Giờ đây, mặc dù chàng đã vô tâm nhưng cũng đã gây nhiều oan-nghiệt trong tình trường, không sao cắt đứt được...

Mặc dù, trong tâm tư, chàng đã gắn bó với nàng áo đỏ, nhưng hễ hai người gặp nhau là sanh gấu ó...

Chẳng những Uyển-Thanh, Đinh-Phượng, mà giờ đây cho đến Đinh-Linh, tình nàng cũng thắm thiết, những điều khó khăn ấy càng làm cho chàng bối rối không biết phải xử sao cho tròn...

Nguyên-Bình muốn tìm một vài lời để an ủi nàng, nhưng vẫn không nói được một lời nào.

Chàng còn đang đứng thẫn thờ chưa biết tính sao thì bỗng nghe Đinh-Linh hối thúc :

http://tieulun.hopto.org

— Từ công-tử, chàng không đi theo người ấy hay sao ?

Nguyên-Bình bối rối :

— Cô Linh, sao cô lại nói như thế ?

Đinh-Linh đáp :

— Trong lời ca thâm ý của nàng, chắc có lẽ chàng cũng đã nghe rõ rồi, chàng đã yêu người ấy, sao không đi theo cho rồi ?

Nguyên Bình nghiêm sắc mặt :

Cô Linh, cô nên nhớ rằng mối hận cừu của tôi còn chưa rửa được...

Đinh-Linh gượng cười :

— Thực ra, chàng chỉ cần nói với nàng ta vài câu, thì nàng sẽ hết sức tìm cách báo thù cho chàng, chàng cứ y theo kế hoạch của nàng mà thi hành thì sẽ thuận lợi biết bao.

Nói xong, nàng cười ha hả một cách gượng gạo.

Nhìn nàng lúc ấy, thấy nàng muốn khóc đôi mắt đỏ hoe, nhưng nàng vẫn cố gắng cười... tiếng cười của nàng nghe rất lạnh lùng, buồn thảm.

Nguyên-Bình ngẫm nghĩ hồi lâu rồi chầm rãi bảo :

— Cô Linh ơi ! Chúng ta đến đây với mục đích là tìm Tuyết-liên-tử bất cần là ai, nếu người ấy toan chiếm đoạt món ấy, thì người đó là kẻ thù địch với chúng ta, nàng không nên có ý nghĩ như thế.

Lúc ấy giọng nói của Nguyên-Bình rất nghiêm-chỉnh lạ thường.

Đinh-Linh nghe nói, nàng giựt mình sững-sờ hồi lâu rồi bảo :

— Như thế thì tôi có chỗ không ,phải.

Nguyên-Bình lại nói tiếp :

— Cô không có gì sai, nhưng chỉ vì...

Bỗng nghe Đinh-Linh suỵt nhỏ :

— Thôi im đi...

Lúc ấy Nguyên-Bình cũng đã nghe một tiếng động lạ lùng, chàng lật đật im lặng và lắng nghe...

Tiếng động lạ ấy truyền đến một cách nhanh vô cùng.

Chỉ trong giây lát đã thấy bảy, tám bóng người vọt đến như bay.

Chàng thấy có bóng người lạ vọt đến một cách thần tốc như thế, chàng giựt mình lo ngại, vì xem thân pháp của họ, thì dù cho có trình độ khinh công đến mức nào đi nữa cũng khó mà theo kịp.

Đến khi bảy, tám bóng đen vọt ngang qua phía trước mặt hai người chừng đó Nguyên-Bình mới thấy rõ người nào cũng có một miếng ván nhỏ dưới bàn chân và trên hai tay đều có cầm chiếc gậy dài, đầu có bánh xe nhỏ.

Bây giờ Nguyên-Bình mới rõ ra, sở dĩ họ đi nhanh như thế, không phải vì thuật khinh công của họ cao mà chỉ vì họ nhờ có tấm ván trọt tuyết dưới chân mà thôi.

Vì tất cả bọn người ấy lướt qua quá mau, nên Nguyên-Bình và Đinh-linh không nhận rõ được đó là người lạ hay quen, chỉ ngó thoáng qua, trong số người ấy có một người đàn-bà tà áo bay phất phới mường-tượng như là Tuyết-Liên công-chúa.

Khi bọn ấy đã qua khỏi Đinh-Linh giựt mình gọi lớn :

— Nguy rồi, họ đã đi mất, chúng ta phải rượt theo cho mau.

Nguyên-Bình lật-đật đáp :

— Bọn họ có cách đi mau như thế, chúng ta...

Đinh-Linh hối-thúc :

— Chàng hãy rượt theo một mình, tôi sẽ theo sau. Mau đi...

Nguyên-Bình ngửng đầu lên nhìn thì thấy đoàn người ấy chỉ còn à những chấm đen nho nhỏ...

Trước tình-hình như thế tuy Nguyên-Bình không yên lòng để Đinh-Linh ở lại rồi theo sau, nhưng giờ đây sự thế đã quá cấp-bách, chàng không còn kịp nói gì nữa mà cứ lẹ-làng vọt mình tới trước.

Công-lực của Nguyên-Bình đã đến mức cao thâm, nên chỉ thấy dưới chân chàng bụi tuyết bay mịt-mù, chàng lướt tới nhanh như gió, chỉ trong chớp mắt, chàng đã hoá thành một chấm đen nhỏ trên nền tuyết trắng xa xa.

Đứng nhìn giây lát, rồi Đinh-Linh cũng vọt mình theo.

So với Nguyên-Bình, nàng đi rất chậm. Nếu như Nguyên-Bình cùng đi với nàng thì không thể nào theo kịp được bọn người ấy.

★

Nguyên-Bình lướt trên mặt tuyết nhanh như gió, chỉ trong giây lá chàng đã nghe tiếng nói vang vang phía trước, tiếp theo sau lại có tiếng cười to.

Chàng liền chậm chân bớt lại, và thụt lùi ra sau chừng mười trượng thì thấy bọn người phía trước đã đứng hẳn lại, xếp thành một vòng tròn, và phía chính giữa là Tuyết-liên công-chúa, và Tuyết-Sơn thần...

http://tieulun.hopto.org

Họ đang vây quanh một người mà người ấy chính là nàng áo đỏ !

Nguyên-Bình nhìn quanh thấy địa thế rất trống-trải, không có chỗ nào để ẩn-thân được, chàng liền đủng đỉnh bước tới, nhưng dường như lúc đó nàng áo đỏ và Tuyết-liên công-chúa vẫn chưa nhìn thấy chàng.

Chàng cứ lặng-thinh đứng ngoài xa chừng bốn, năm trượng.

Chỉ thấy nàng áo đỏ cầm cành trúc vạch trên mặt tuyết, thần-thái thật ung-dung còn Tuyết-liên công-chúa và nội bọn người nào mặt cũng có sắc giận.

Bỗng nghe Tuyết Liên hỏi lớn :

— Nàng là người của phái Nam Hải, đến vùng phía Tây xa xôi này, định làm gì ?

Nàng áo đỏ cười ngọt ngào :

— Quí vị cũng đã từng đến miền Trung Nguyên, như thế để làm gì ?

Bị hỏi một cách bất ngờ, Tuyết-Liên công chúa đứng sững sờ chưa biết trả lời ra sao thì đã nghe nàng áo đỏ nói tiếp :

— Chúng tôi đến đây cũng chỉ vì Vạn niên Tuyết-liên-Tử mà thôi !

Trước đây, Nguyên Bình cũng đã đoán trước được mục đích của phái Nam-Hải khi họ đến đây, bây giờ thì ước đoán ấy đã thành sự thật, chàng cũng không lấy gì làm ngạc nhiên cho lắm.

Bỗng nghe Tuyết-Liên công chúa cười lạt :

— Vạn niên Tuyết-liên-Tử à ? Mỗi lần chín, chỉ vỏn vẹn có chín hạt, cô cũng tìm, tôi cũng tìm, thì làm sao có đủ mà chia nhau.

Nàng áo đỏ thản nhiên đáp :

— Tuyết liên-Tử là vật vô chủ, tự nhiên là mạnh ai nấy tìm !

Trên vùng tuyết trắng phau thân hình nàng áo đỏ rất uyển chuyển mềm yếu vô cùng...nhưng giọng nói của nàng giống như một người có nhiều uy lực, làm cho Tuyết-Liên công chúa phải giựt mình kinh ngạc.

Đứng sững sờ giây lát, Tuyết liên bỗng cười lạt :

— Từ lâu nghe cô có tài lạ, quỉ thần cũng khó mà lường cho được, để xem coi cô có bản lãnh gì để lấy Tuyết liên tử !

Chỉ thấy nàng áo đỏ mỉm cười mà không nói một lời nào.

Tuyết-Liên công chúa nghiêm sắc mặt rồi quay về phía Tuyết sơn thần v tay ra hiệu.

Chỉ thấy Tuyết sơn thần tấn tới một bước rồi vụt giơ tay phải lên.

Đứng bên ngoài Nguyên-Bình giựt mình kinh sợ vô cùng...

Thực ra chàng biết nàng áo đỏ có tài lạ, quỉ thần cũng khó lường gạt được, nhưng chàng cũng biết rõ nàng không biết một tí gì về võ công cả, mà Tuyết sơn thần thì nội công rất thâm hậu, nếu lão ta đánh nàng một chưởng, thì nàng không sao sống được...

Vì thế cho nên khi thấy Tuyết sơn thần giơ tay lên là chàng đã hét lớn :

— Dừng tay...

Đồng thời chàng cũng lẹ làng phóng mình tới.

Nhưng trong lúc đó, « ồ » lên một tiếng, Tuyết-sơn thần đã phóng ra trước một ngọn chưởng-phong vô cùng mãnh liệt.

Nguyên-Bình giựt mình, không dám mở mắt nhìn thẳng coi kết quả của ngọn chưởng ấy như thế nào.

Ý định của Tuyết-sơn thần là đánh thẳng vào người nàng áo đỏ, nhưng trong lúc ấy bỗng thấy nàng cầm cành trúc khẽ chuyển mình rồi vạch-vạch mấy nét trên mặt tuyết trắng...

Bỗng nhiên lại thấy Tuyết-sơn thần cũng khẽ xoay mình, trong khi đó ngọn chưởng cũng đã xoay sang hướng khác.

Chỉ trong chớp mắt ngọn chưởng phong đã hốt lên một đám bụi tuyết mịt mù và đánh thẳng vào hai người đồng bọn đang đứng phía trước mặt.

Hai tên ấy hét lên một tiếng kinh hoảng rồi ngã lăn trên mặt đất.

Trong lúc đó thì nàng áo đỏ vẫn đứng y chỗ cũ không hề di động một bước, mà chỉ có tà áo nàng bị ngọn chưởng phong của Tuyết-sơn thần lướt qua, bay lên phất phới mà thôi.

Đánh hụt, Tuyết sơn-thần lật-đật thu-hồi ngọn chưởng, sắc mặt lộ vẻ kinh hãi vô cùng, trong lúc đó thì Nguyên-Bình cũng vừa lướt tới.

Thấy Nguyên-Bình xuất-hiện bất thình-lình, Tuyết sơn-thần lật-đật thối lui.

Nguyên-Bình hét lớn :

— Tất cả bảy, tám người đàn ông mà lại đi vây một người đàn bà yếu đuối, thật là không biết xấu hổ.

Tuyết-liên công-chúa hừ một tiếng, định nói gì thì đã nghe từ phía sau lưng Nguyên-Bình, nàng áo đỏ đã lên tiếng.

— Bọn họ tuy đông, nhưng không hề đụng-chạm được tôi mảy may nào, nhưng lại có người làm cho tôi đau lòng mà họ vẫn không biết xấu hổ..

Nguyên-Bình nghe nói lật-đật quay lại :

— Cô Tiêu, tôi có ý giải vây cho cô, sao cô lại nói xấu tôi như thế ?

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo đỏ cười lạnh-lùng :

— Người giải-vây cho tôi à ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Đúng thế..

Nàng áo đỏ lại cười lạt :

— Có phải người đã giải ngọn chưởng lúc nãy cho tôi hay không ?

Nguyên-Bình nghe hỏi chàng giựt mình, không biết phải trả lời như thế nào cho ổn...

Nàng áo đỏ lại nói tiếp :

— Phái Nam-Hải cứu người cũng đã trên mười lượt, người lại còn dám lớn lối mà không biết thẹn, bây giờ lại còn nói đến giải-vây cho ta thật là không biết sỉ-nhục gì cả !

Mấy câu ấy nói trước mặt đông người, làm cho Nguyên-Bình bị tổn thương rất nhiều, thế nên chàng giận đỏ mặt hét lớn :

— Đúng như thế, tôi đã được phái Nam-Hải đối xử rất tốt nhưng ...

Nàng áo đỏ lại chận ngang :

— À ra, người vẫn còn nhớ ...

Nguyên-Bình càng giận dữ, chàng thở một hơi dài :

— Tự-nhiên là nhớ, nhưng ta cũng nhớ lúc ở thượng-quan-bảo, ta cũng đã từng nói từ đó trở đi ta không hề nhận lãnh ơn của phái Nam-Hải nữa kia mà !

Nàng áo-đỏ cười lạt !

— Chỉ sợ không được như thế...

Tánh chất của Nguyên-Bình rất kiêu kỳ, nên khi nghe nàng áo đỏ nói như thế, chàng liền đáp :

— Giả sử như Tuyết liên-tử mà đã lọt vào tay phái Nam-Hải, thì ta cũng không khi nào đến mà cầu xin đâu !

Nàng áo đỏ bỗng cười lên một hơi dài... Tuy nàng cười ngặt nghẻo, nhưng đôi mắt nàng đã rớm lệ.

Giây lát, nàng lại bình tĩnh bảo :

— Chuyện ấy lại càng chưa chắc !

Nguyên-Bình tức giận vừa thối lui thì trong lúc đó Đinh-Linh cũng vừa bước tới.

Trong lúc Nguyên-Bình và nàng áo đỏ cãi vả nhau, Tuyết-liên công chỉ đứng một bên mỉm cười chua chát...

Khi thấy Đinh-Linh tới nàng liền hừ một tiếng :

— Muốn tìm Tuyết-liên-Tử, giỏi mà theo ta !

Đinh-Linh thấy có mặt nàng áo đỏ, và tình hình lúc ấy rất căng thẳng, khó khăn lạ lùng nàng đã đoán ra rằng tất nhiên giữa Nguyên-Bình và nàng áo đỏ đã xảy ra đụng chạm.

Khi nghe Tuyết-liên công chúa nói như thế, nàng liền đáp !

— Ai đi đường nấy là tốt hơn hết,nh ưng Vạn-niên Tuyết-liên Tử ở chỗ nào cô ?

Tuyết-Liên công-chúa cười ha-hả :

— Xa thì ở chân trời, còn gần thì ở trước mắt !

Tuyết-Liên vừa nói xong đã vội vàng chống hai chiếc gậy có bánh xe xuống tuyết rồi vọt tới như bay.

Tuy thân-pháp của Tuyết-Liên đã nhanh như chớp, nhưng Nguyên-Bình đã gầm lên một tiếng rồi lẹ làng vọt qua khỏi nàng.

Trong lúc Nguyên-Bình vọt mình tới thì Tuyết-Sơn thần cũng gầm lên một tiếng rồi lướt theo. Trong khi Nguyên-Bình vừa vọt qua khỏi Tuyết-liên công-chúa thì Tuyết-Sơn-thần cũng theo kịp bén gót.

Tuyết-Sơn thần bỗng rùng mình xuống thấp rồi lẹ làng phóng ra một chưởng.

Nghe tiếng gió phía sau lưng, Nguyên-Bình đã biết đó là Tuyết-Sơn thần rồi, chàng liền giơ tay áo bên mặt phất ra phía trước phóng một luồng tụ phong chặn hẳn lối đi của Tuyết-liên công-chúa, còn tay trái dùng thế Thần-long la vĩ phóng ra phía sau một đòn.

Nguyên-Bình và Tuyết sơn-thần đều động thủ một cách cực-kỳ nhanh chóng.

Chỉ trong chớp mắt đã nghe một tiếng «Bình» vang dội, hai chưởng đã chạm vào nhau..

Trước đây, trong cung Tuyết-Liên đôi bên đã từng so tài nhau, nhưng đó chỉ là cuộc tỉ-thí về văn, còn bây giờ, đôi bên đều dùng công lực của mình phát ra một chưởng, hai chưởng chạm vào nhau, Nguyên-Bình bỗng thấy cơ-thể hơi bị lắc-lư, trong khi đó thì Tuyết sơn-thần rú lên một tiếng kinh-hoàng rồi té nằm ngữa trên tuyết, tuột luôn về phía sau có đến ba bốn trượng..

Rõ ràng chưởng-lực của Nguyên-Bình đã hơn hẳn Tuyết sơn-thần.

Đinh-Linh lẹ-làng bước tới phía sau lưng Tuyết-Liên công-chúa :

— Vạn-niên Tuyết-Liên ở đâu, cô nên nói ra, để chúng ta cùng đi đến tìm, ai nhanh chân thì được, như thế có phải công-bằng không ?

http://tieulun.hopto.org

Qua lời nói thấy rõ ý của Đinh-Linh là nếu như Tuyết liên công-chúa không nói rõ chỗ nào có Vạn-niên Tuyết-Liên, thì trước võ-công của Nguyên-Bình, bọn họ không thế nào vượt lên Tuyết sơn cho được.

Tuyết liên biến sắc mặt miễn cưỡng đáp :

— Để tôi nói..

Đinh Linh ngó thẳng vào mặt nàng :

— Ở đâu ?

Tuyết Liên công chúa giơ tay chỉ ra phía trước :

— Vạn niên Tuyết liên mọc ở...

Đinh Linh bỗng chặn ngang :

— Khoan đã...

Vừa chặn lời nói, Đinh Linh vừa liếc nhìn nàng áo đỏ..

Không phải Đinh Linh không muốn cho nàng áo đỏ nghe lời nói của Tuyyết Liên, nhưng nàng muốn cho họ Tiêu thốt ra vài lời để có thể xoa dịu được một gay cấn giữa nàng và Nguyên Bình..

Chính nhờ công lực của Nguyên-Bình mà Tuyết liên mới đành chịu chỉ chỗ Vạn niên Tuyết liên mọc, thế nên nàng muốn cho nàng áo đỏ cùng được dự phần vào việc này..

Nào ngờ chỉ nghe nàng áo đỏ cười lạt mấy tiếng..

Đinh Linh hơi bực :

— Cô Tiêu cười gì thế ?

Nàng áo đỏ mỉm cười :

Cười người không biết Vạn niên tuyết liên mọc ở đâu, mà cũng bắt chước người đi tìm Tuyết-liên tử !

Đinh-Linh càng bực :

— Như thế thì cô đã biết rồi chớ gì ?

Nàng áo đỏ nghiêm giọng :

— Tự nhiên !

Đinh-Linh giựt mình hỏi tiếp :

— Như thế thì cô chỉ chỗ đi ?

Nàng áo đỏ mỉm cười giơ tay chỉ :

— Trên chóp núi cao ngất kia, có một khối đá to hình vuông, nhờ khí âm của khối đá đó mà cành Vạn-niên Tuyết-liên sống được, cây sen ấy có tất cả bảy lá, mọc về phía Nam của khối đá...

Nghe nàng áo đỏ nói như thế, Đinh-Linh giựt mình kinh ngạc vô cùng, nàng không ngờ nàng áo đỏ lại thông hiểu được nhiều chuyện khó khăn như thế.

Trong lúc đó Tuyết-liên công chúa cũng kinh ngạc vô cùng..

Vì cành Tuyết-liên ấy là quốc bảo của Quốc-gia nàng, sen ấy mọc ở đâu, các tay cao thủ trong nước còn chưa biết rõ, nhưng nàng áo đỏ lại biết một cách rõ ràng như chính nàng là chủ nhân của cành sen ấy !

Tuyết-liên cũng không ngờ được rằng nàng áo-đỏ tuổi còn trẻ như thế lại bác lãm quần thơ, chuyện trong thiên hạ, xưa nay trong và ngoài nước, nàng đều biết rõ. .

Vì thế cho nên từ trước đến nay, nàng áo đỏ chưa từng đến Tây-tạng lần nào, mà nàng vẫn biết rõ Vạn-niên tuyết-liên mọc ở đâu, nên mới nói ra một cách rành mạch như thế.

Trong lúc mọi người còn đang đứng sững-sờ kinh ngạc thì nàng áo đỏ đã cười dài rồi chậm-rãi bước đi...

Tuyết-sơn thần lóp-ngóp bò dậy định đuổi theo nàng áo đỏ thì bỗng thấy nàng giơ cao chiếc gậy trúc điểm hai lượt, tiếp theo sau có hai tiếng hét vang : hai lão gù và lùn xuất-hiện một cách bất thình-lình !

Hai lão vọt mình tới đứng sững hai bên cạnh nàng áo đỏ như để hộ-vệ nàng.

Lúc đó nàng áo đỏ vẫn không hề quay đầu lại mà cứ đủng-đỉnh bước tới :

Tuyết-liên công-chúa giơ tay ra hiệu cho Tuyết-sơn thần...

— Chớ vọng động càng...

Tuyết-sơn thần đứng khựng lại, mặt lộ vẻ bực tức vô cùng.

Vừa rồi, lão ta đã đánh nàng áo đỏ và Nguyên-Bình mỗi người một chưởng, lão đã bị Nguyên-Bình đỡ một đòn phải chịu thối lui, lão đã phục tài Nguyên-Bình.

Còn chưởng đánh nàng áo đỏ, lão thấy đánh rất đúng, nhưng lại thấy nàng lách tránh sang một bên, thế nên lão phải quay hướng chưởng đánh theo, nào ngờ nàng vẫn đứng yên một chỗ làm cho lão ta đánh hụt... mà lại trúng người trong nhà...

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI BA

Nguyên-Bình và Đinh-Linh suýt rơi vào hố sâu tội lỗi

Lần này bị thua, trong lòng Tuyết-Sơn thần thấy bực bội vô cùng.

Lão ta chưa hiểu rõ ràng, mặc dù lão tự phụ mình là người thông hiểu trận pháp nhưng so với nàng áo đỏ, thì tài nghệ của lão ta như vực với trời.

http://tieulun.hopto.org

vì thế cho nên lúc nãy khi phóng ra một chưởng, nàng áo đỏ chỉ khẽ vung cành trúc dùng phép Kỳ-môn na-di làm loạn thị nên Tuyết-Sơn thần phải đánh vào chỗ trống không.

Khi thấy nàng áo đỏ đi rồi Đinh-Linh khẽ thúc nhẹ Nguyên-Bình.

Nguyên-Bình ngửng đầu lên nhìn chóp núi cao ngất phủ đầy tuyết trắng rồi hỏi :

— Tuyết-liên mọc ở đó hả ?

Tuyết-liên công chúa gật đầu !

— Đúng thế...

Nguyên-Bình quay lại, rồi cùng Đinh-Linh vọt mình ra đi.

Nhưng vừa đi được ba, bốn trượng bỗng nghe phía sau lưng có tiếng sột soạt, quay lại thì thấy Tuyết liên công chúa và nội bọn đã vọt đi xa rồi.

Đinh-Linh nhìn chung quanh thấy không còn bóng một người nào mới bảo nhỏ Nguyên-Bình :

— Tử-công-tử, phái Nam-hải đã dốc toàn lực đến đây rồi...

Nguyên-Bình ngạc-nhiên :

— Tại sao cô biết ?

Đinh-Linh tiếp :

— Hồi nãy tôi đã thấy bóng vợ chồng Nam Hải kỳ tầu rồi...

Nguyên-Bình sững sờ :

— Chúng ta đã biết Tuyết liên mọc trên tận đỉnh núi cao kia rồi, bây giờ phải đi cho mau mới được, bằng không sợ e lỡ việc...

Đinh-Linh gật đầu !

— Phải rồi, sớm chừng nào là hay chừng ấy...

Vừa bàn bạc, hai người vừa lẹ làng bước tới.

Đinh Linh cứ lặng thinh, cố gắng hết sức để theo cho kịp Nguyên Bình, và chàng cũng biết trình độ khinh công của mình hơn Đinh Linh rất xa, vì thế cho nên chàng chỉ dùng chừng ba phần sức của mình, nhờ thế mà Đinh-Linh mới theo kịp.

Nhìn ra trước, thấy đỉnh núi dường như gần trước mắt, nhưng đi mãi vẫn không thấy tới, hai người đi đến xế chiều, ngửng mặt nhìn vẫn còn thấy xa xa như trước, dường như từ sáng đến giờ, chưa đi được bao nhiêu..

Lúc bấy giờ vầng trăng thượng tuần đã mọc, ánh sáng bạc tràn lan khắp cả một vùng rừng núi âm u.

Bất giác bỗng nghe Đinh Linh thở dài nho nhỏ..

Nguyên Bình vụt đứng lại :

— Cô Đinh Linh ! Cô có sao không ?

Đinh-Linh buồn rầu đáp :

— Tôi đang nghĩ đến một việc nói ra chắc chàng không bằng lòng, thế cho nên trong lòng thấy hơi buồn rầu lo ngại.

Nguyên-Bình ngạc-nhiên :

— Cô Linh ơi, tình bằng-hữu của chúng ta đã đến mức vô-cùng thắm-thiết, đâu có lẽ có chuyện gì mà cô không thể nói với tôi được ?

Nghe Nguyên-Bình nói như thế, lòng Đinh-Linh thấy hơi vui vui, nhưng trong lúc ấy nàng cũng thấy trong lòng chua-chát vô cùng..

Nàng thấy mừng, vì nhận rằng Nguyên-Bình đã nói ra những lời thành-thật, thốt ra tự trong thâm-tâm của mình, rõ ràng chàng nhận nàng là một bạn tâm giao tri kỷ.

Nhưng nàng cũng thấy chua chát trong lòng vì rõ ràng Nguyên-Bình chỉ nói đến tình bằng hữu, mà không hề có ý gì khác...

Đinh-Linh thẫn thờ trong giây lát rồi nén lòng làm vui :

— Tử công-tử, tôi nghĩ rằng bây giờ chúng ta lên chóp núi tuyết kia, thì chúng ta sẽ gặp thêm hai phái đối đầu nữa : đó là phe Nam-Hải và phe của Tuyết-liên công-chúa.

Nguyên-Bình nhếch mép :

— Sợ e còn kẻ khác nữa chứ !

Đinh-Linh đáp :

— Đúng lắm, bây giờ thì phe Nam-Hải và Tuyết liên công chúa đã lên chúng ta vẫn còn đi chậm chạp ở phía sau, nếu để lỡ cơ hội thì có biết bao nhiêu là ân hận...

Nguyễn-Bình lo lắng :

— Tôi cũng thấy như thế :

Đinh Linh lại tiếp :

— Theo ý của tôi thì chàng nên vượt đi trước, để tôi đủng đỉnh theo sau cũng được, y như lúc nãy chàng đã vượt theo Tuyết sơn thần vậy.

Đinh Linh chưa dứt lời thì Nguyên-Bình đã chặn ngang :

— Không được !

Đinh Linh hỏi :

— Tại sao thế ?

http://tieulun.hopto.org

Nguyên Bình chậm rải bảo:

— Thực ra có lẽ cô cũng đã hiểu rõ ý tôi rồi, hỏi thêm nữa mà chi vì đường đi xa xôi hiểm trở, để cô đi một mình tôi không yên tâm...

Đinh Linh nhếch mép :

— Tôi đâu phải là đứa con nít mới lên ba, nếu chàng cứ bận bịu với tôi, e lỡ mất dịp may đi...

Nguyên-Bình ngửng mặt lên nhìn vành trăng đang lơ lửng trên không rồi đáp :

— Không sao, công lực của tôi hiện nay đã đến mức vô cùng thâm hậu nếu tôi dìu cô cùng đi, chắc cũng không trở ngại gì bao nhiêu...

Đinh-Linh nghe Nguyên-Bình nói như thế, sắc mặt nàng bỗng ửng hồng..

Về phần Nguyên-Bình, khi nói xong câu ấy, chàng cũng giựt mình biết mình đã lỡ lời...

Vì ai cũng biết rằng, trong lúc ấy nếu lễ giáo thật là nghiêm một, câu nam nữ thọ thọ bất thân, được giữ rất chặt chẽ.

Tuy trong giới võ lâm, nếu lễ giáo có phần rộng rãi hơn, nhưng Nguyên-Bình định dìu nàng để phi-thân đi; thì thật là một chuyện rất đường đột :

Chàng đứng sững sờ hồi lâu rồi giả lả :

— Cô Linh đừng trách tôi... tôi chỉ vô ý mà thôi...

Đinh-Linh nghe mấy lời, nàng buồn bã quay mặt sang phía khác, đôi mắt rưng rưng...

Nàng nghĩ rằng, nàng và Nguyên-Bình tuy đang sống cạnh nhau, nhưng lại xa cách nhau biết mấy muôn trùng...

Nàng từ từ quay lại thở dài :

— Ai nỡ nào lại đi trách chàng?

Nguyên-Bình lại tiếp :

— Thôi chúng ta cứ đi như lúc nãy là tốt hơn cả...

Bỗng nhiên Đinh-Linh «à» lên một tiếng như sực nghĩ ra điều gì :

— Tôi đã có cách rồi !

Vừa nói nàng vừa ngửng đầu lên nhìn vành trăng đang lơ lửng trên cành cây...

Đó là một cây Bạch-dương to hơn bắp chơn, trên thân cây tuyết nhỏ xuống từng giọt trắng phau như sáp chảy.

Đinh Linh gật đầu ra dáng đắc ý :

— Chúng ta hãy hạ cây này xuống, tôi ôm thân cây, chàng chạy kéo nhanh, có phải là tiện hơn không ?

Nguyên-Bình vỗ tay :

— Hay lắm ! Hay lắm !

Vừa nói xong, chàng đã vọt mình tới chỗ mấy cây Bạch-Dương cách đó chừng hơn ba trượng rồi khẽ rùng mình giơ tay đẩy mạnh về phía trước chỉ nghe rắc rắc liên tiếp, những cây Bạch Dương lần lượt ngã lăn trên mặt đất.

Thực ra từ trước đến nay, Đinh-Linh đã biết trình độ võ công của Nguyên-Bình đã đến mức quán-tuyệt, nhưng vì tánh tình chàng rất khiêm-nhượng, kín đáo, thế nên nàng không tiện hỏi qua cho biết.

Bây giờ thấy Nguyên-Bình đã dùng thân pháp cực kỳ lanh lẹ dùng sức bẻ gãy những thân cây Bạch-dương to bằng ống chưn lòng nàng vừa mừng vừa ngạc nhiên !

Điều nên biết Đinh Đinh là người có kiến thức rộng rãi, nhưng khi thấy Nguyên Bình thi thố thần lực đến mức như thế, chưa từng thấy bao giờ, vì thế cho nên nàng mừng giùm cho Nguyên Bình.

Nhưng khi nghĩ lại, nếu giờ đây không tìm được Vạn niên Tuyết liên Tử, thì chỉ trong vòng tám tháng nữa, con người tài nghệ quán tuyệt ấy phải buông xuôi hai tay, nàng thấy trong lòng buồn vô hạn.

Nhưng Đinh-Linh ráng gượng làm vui, nàng bước tới tước vỏ cây làm giây rồi kết vài thân cây lại thành một mảng bè nhỏ.

Nàng lại đánh thêm một sợi giây dài cột vào mảng bè, một đầu giây Nguyên-Bình nắm.

Đinh-Linh lên mảng bè đứng, Nguyên-Bình cầm giây kéo bè bướt trên tuyết chạy như bay.

Kéo chạy một hơi được năm, sáu dặm, khi quay đầu lại thì thấy mặt Đinh-Linh bị gió tạt đỏ lòm !

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Có yên ổn không cô Linh !

Đinh-Linh cũng cười :

— Yên lắm ! Nhưng phiền làm cho chàng mệt nhọc !

Nguyên-Bình khôi-hài :

— Nhưng dù sao cũng vẫn khỏe hơn là...

Ý chàng muốn nói rằng kéo như thế vẫn còn khỏe hơn là xốc nàng vào

http://tieulun.hopto.org

lòng mà chạy, nhưng chỉ nói được có mấy lời, chàng sực nhớ bất tiện nên lặng thinh luôn...

Đinh-Linh là người rất thông minh, thế nên nàng đã đoán được ý chàng ngay.

Lúc đó đôi má nàng bỗng đỏ hừng lên, nàng liếc Nguyên Bình với đôi mắt đầy trìu mến.

Dưới ánh trăng xanh vắng-vặc, tứ bề tuyết chiếu lung linh, càng nhìn càng thấy Đinh-Linh đẹp lạ lùng.

Nguyên Bình nhìn sững nàng, lòng hồi hộp vô cùng, giây lát chàng thở dài :

— Cô Linh, cô đã săn sóc lo lắng cho tôi rất nhiều..

Đôi má Đinh Linh ửng hồng tim nàng càng đập rộn rã, nếu không cưỡng được nàng đã bước tới ngã vào lòng chàng...

Lúc ấy nàng cố chế ngự những tình cảm đang bồng bột nổi sôi trong lòng nàng, nàng nhắm nghiền đôi mắt không dám nhìn thẳng vào người Nguyên-Bình.

Cũng trong lúc đó Nguyên Bình cảm thấy mặt mình nóng bừng bừng, chàng cố gắng trấn định tinh thần rồi bảo Đinh-Linh :

— Chúng ta đi mau thôi !

Vừa nói chàng vừa phóng mình tới trước !

Lần này, chàng chạy luôn một hơi đến mười bảy, mười tám dặm ngửng mặt lên nhìn thì đã thấy phía dưới đỉnh núi cao nhứt trong dãy núi tuyết này.

Lúc bấy giờ những cảm giác lạ lùng đang làm cho trí-óc chàng vẩn vơ, đã lần lần tiêu tan mất.

Chàng liền dừng chân quay lại nhìn thì thấy Đinh-Linh vẫn còn nhắm nghiền đôi mắt, chàng liền thở một hơi thật dài rồi nói lớn :

— Cô Linh ơi ! Đã đến rồi.

Chàng phải nói đến hai lượt Đinh-Linh mới từ từ mở mắt...

Sau khi mở mắt, nàng nhìn Nguyên-Bình cười đau khổ rồi ngửng mặt lên nhìn trời.

Lúc ấy đã đến lúc giữa khuya, quang cảnh tư bề thật là vắng lặng, ngọn núi cao ngất đang đứng sừng sững trước mắt hai người...

Chú mắt nhìn kỹ phía trước thì thấy vách đá đứng sừng sững, đầu núi khuất hẳn trong đám mây mù, đến lúc nầy thì chiếc bè trợt tuyết đã thành vô dụng rồi...

Nguyên-Bình nhìn vách đá theo leo,rồi bảo :

— Cô Linh ơi ! Chúng ta không nên tị hiềm gì nữa... cô hãy nắm chặt tay tôi, chúng ta cùng vượt lên vách đá này...

Ý Đinh-Linh không muốn bằng lòng, nhưng chỉ trong giây lát nàng lại nghĩ : Trong chuyến đi này không biết có tìm được vạn niên Tuyết-Liên hay không, chuyện ấy chưa có gì chắc-chắn được... Và trong tâm tư của Nguyên-Bình, rõ ràng chàng chỉ nghĩ đến nàng áo đỏ, nếu không tìm được Vạn niên Tuyết liên, thì chàng chỉ sống thêm được có bảy, tám tháng nữa mà thôi, trong thời gian ngắn ngủi ấy, thì biết đâu chàng chưa có thể hòa dịu được với người đẹp của phái Nam Hải...

Giờ đây, với tấm lòng thành thật của ta, với người trai anh tuấn đáng kính yêu ấy... thì dù cho có nắm tay nhau đi nữa ngắm cũng không có gì là hại...

Vì nghĩ như thế cho nên nàng gật gật đầu :

— Phương pháp ấy rất tiện lợi.

Nguyên-Bình từ từ chìa tay ra nắm lấy bàn tay nõn nà trắng như sáp của Đinh-Linh...

Từ trước đến nay Nguyên-Bình đã cùng Đinh Linh nhiều lần vào sanh ra tử, giờ đây, hai người lại nắm tay nhau, tình thân mật lại càng đậm đà nhưng khi đôi bên da thịt tiếp xúc nhau hai bên đều thấy cảm giác kỳ lạ, cảm giác đã được lắng dịu lúc trước giờ đây bỗng nổi lên bừng bừng !

Họ ngửng mặt nhìn nhau tim đập rộn rã, và hai người đều lặng thinh không nói lấy được một lời...

Giây lát Đinh Linh hỏi bâng quơ.

— Bây giờ phải... làm sao đây ?

Mặt Nguyên Bình đỏ bừng bừng :

— Tôi... tôi... định ...

Chàng chỉ ấp úng được có bấy nhiêu lời rồi không nói thêm gì được nữa...

Đinh Linh thở ra :

— Chàng làm sao thế ?

Lúc bấy giờ trên trán Nguyên Bình đã nổi lên mấy lằn gân xanh mồ hôi cũng rịn ra lấm tấm mặc dù lúc đó xung quanh con đường núi, tuyết phủ một màu trắng phau...

Đinh Linh bước tới một bước, kề sát bên Nguyên Bình, nàng giơ tay

http://tieulun.hopto.org

áo lên lau mấy giọt mồ hôi trên trán chàng, bỗng Nguyên-Bình cảm thấy một mùi hương lạ len lỏi vào mũi chàng và xâm nhập luôn tận vào sâu trong tâm can phế phủ chàng...

Bất giác Nguyên Bình co rút cánh tay lại, lúc đó đôi bàn tay của hai người vẫn còn nắm chặt nhau, nên khi Nguyên Bình co rút cánh tay là Đinh-Linh ngã mình về phía trước...

Nguyên Bình giơ tay trái lên định ôm chồm lấy Đinh-Linh, trong lúc đó lòng nàng bối rối như tơ vò, chưa biết phải xử trí ra sao.

Trong lúc ấy bỗng nghe một giọng trầm trầm kề bên vang dội :

— Từ-nguyên-Bình...

— Tiếng gọi trầm trầm dần từng lời một như một gáo nước lạnh dội từ từ trên xương sống Nguyên Bình, làm cho chàng giựt mình sực tỉnh cơn ảo mộng. Chàng vội vã buông tay Đinh Linh, thối lui ra phía sau ba bước.

Lúc ấy đôi má của Đinh Linh cũng đỏ bừng, chàng vội vàng thối lui.

Hai người lật đật quay nhìn về hướng có tiếng gọi...

Chỉ thấy cách ngoài xa hơn trượng có bóng hai người đứng sừng sững nhìn kỹ thì là vợ chồng Nam-Hải kỳ tầu.

Nguyên-Bình nhớ đến hành động đột ngột của mình lúc nãy, chắc có lẽ đã bị vợ chồng họ Tiêu thấy hết cả rồi, lòng chàng thấy khó chịu vô cùng.

Trong giây phút tối tăm, không còn tự chủ được chỉ còn chút nữa là đã phạm vào lỗi lầm giờ đây khi thần trí đã định tỉnh, hai người ai ai cũng thấy hối hận vô cùng.

Nhưng cùng khó chịu hơn nữa là tất cả câu chuyện ấy lại bị kẻ khác nhìn thấy một cách rõ ràng, như ban ngày.

Nguyên-Bình gãi tai, mặt sượng-sùng như củ khoai :

— Ta là hai vị lão tiền bối.

Mặt Nam-Hải kỳ tầu xanh lét lão liếc nhìn Nguyên-Bình rồi lại nhìn sang Đinh-Linh, bỗng lão hỏi gằn giọng :

— Hai bên đã có gì là chánh thức chưa ?

Nghe câu hỏi nghiêm khắc ấy Đinh-Linh và Nguyên-Bình đều thẹn đỏ mặt...

Đinh-Linh lật đật đáp :

— Ý gì mà Tiêu lão tiền bối hỏi như thế ?

Nam-Hải Kỳ-tầu hừ một tiếng rồi quắc đôi mắt sáng như sao nhìn thẳng vào Nguyên-Bình.

Nhưng, sự thật, võ công của Nguyên-Bình lúc đó đã hơn hẳn Nam-Hải Kỳ-tầu, và chính trước đây, chỉ trong vòng một hiệp Nguyên-Bình đã đánh lui lão, mà bây giờ, khi Nam-Hải Kỳ-tầu quắc mắt nhìn chàng, Nguyên-Bình bối rối thẹn thùng muốn chui ngay xuống đất mà trốn !

Nhìn Nguyên-Bình giây lát rồi Nam-Hải Kỳ tầu bỗng hỏi :

— Nguyên-Bình, ngươi định xếp con gái ta vào chỗ nào ?

Nguyên-Bình bối rối thưa :

— Lão tiền bối hỏi như thế là có ý gì ?

Nam-Hải Kỳ-tầu nổi giận :

— Ngươi thật là người không biết sỉ nhục gì cả, hiện nay có ai không biết con gái của ta là vợ ngươi ?

Nghe Nam-Hải Kỳ-tầu nói như thế, Nguyên-Bình thấy bực bội vô cùng.

Chàng hừ một tiếng rồi cười lạt :

— Và đó cũng là một chuyện đáng tức cười, vì khắp trong thiên hạ hiện nay có ai không biết là con gái của lão tiền bối đã tự ý tình nguyện làm vợ tôi ?

Nghe Nguyên-Bình nói chua chát như thế vợ chồng Nam Hải kỳ tầu đều biến sắc mặt..

Tiêu phu nhân dằn giọng :

— Như thế thì tất cả những ân tình của phái Nam Hải, ngươi đều không thấy gì cả ?

Nguyên-Bình dịu giọng :

— Tôi không phải là phường vong ân bội nghĩa, phái Nam-Hải đối với tôi tình thâm tợ biển, nhưng nếu dùng điều đó ức chế tôi, thì thật tôi không sao chịu được ?

Mặt Nam-Hải kỳ tầu lúc đó đã xanh lét, lão run run đáp :

— Hay lắm, nghe rằng nhà ngươi cũng đã từng lớn lối bảo, từ nay về sau không thèm chịu ơn của phái Nam-Hải nữa. Có phải như vậy không ?

Nguyên-Bình gật đầu đáp :

— Đúng như thế...

Khi nghe Nguyên-Bình đáp như thế, vợ chồng Nam-Hải kỳ tầu đều giận run lên, lát sau Nam-Hải kỳ tầu mới gằn giọng :

— Tốt lắm... tốt lắm... phu-nhân chúng ta nên đi cho rồi...

Tiêu phu-nhân mặt lầm lì, lặng thinh rồi cùng Nam-Hải kỳ tầu vọt mình ra đi.

http://tieulun.hopto.org

Ngước mắt nhìn, thấy hai người đi xa được chừng một trượng, Nguyên-Bình bỗng nghe Tiêu phu-nhân thở dài nói với Nam Hải kỳ tầu :

— Ta rất hối hận mà không nghe lời con...

Lại nghe Nam-Hải kỳ tầu đáp :

— Bây giờ có hối cũng chẳng ích lợi gì...

Chỉ trong chớp mắt sau, bóng của vợ chồng Nam-Hải kỳ tầu đã biến mất.

Nguyên-Bình và Đinh-Linh đứng sững-sờ hồi lâu rồi quay lại nhìn nhau.

Đinh-Linh cười đau khổ :

— Từ công-tử ơi ! Thì ra trong phái Nam-Hải chỉ riêng có mình nàng áo đỏ là muốn cho chàng chết, rồi giờ đây tới phiên vợ chồng của lão ấy cũng hối hận là không để chàng chết cho rồi.

Lúc ấy trong lòng Nguyên-Bình đang bối-rối như tơ vò.

Thực ra, đối với nàng áo đỏ, chàng rất nặng tình, nhưng cũng vì hai người đều có tánh kiêu-kỳ, thế cho nên, mặc dù đều yêu nhau, nhưng bên ngoài họ lại ghìm nhau như cừu-địch.

Và giờ đây, trong một phút sai-lầm, chàng lại kết thêm oán thù với hai vợ-chồng Nam-Hải kỳ-tầu, như thế thì bây giờ, tất cả những người trong phái Nam-Hải không còn một ai nghĩ đến chàng nữa rồi !

Càng nghĩ, Nguyên-Bình thấy lòng càng bối-rối, chàng cũng nghĩ đến ân-tình của phái Nam-Hải đối với mình, rồi chàng lại nghĩ thái-độ của mình cũng có chỗ không đúng.. rồi lại nghĩ, những người trong phái Nam-Hải kiêu-kỳ như thế, lẽ nào mình lại đi khuất-phục họ một cách nhục-nhã hay sao ?

— Lát sau, chàng lại thở ra một hơi dài, như để tìm cách trút bớt những tâm-tư còn đang nặng chĩu trong lòng. Chàng ngửng đầu lên bảo Đinh-Linh :

— Chúng ta hãy lên đỉnh đi...

Đinh-Linh lặng thinh khẽ gật đầu...

Hai người nắm chặt tay nhau, Nguyên-Bình trổ thuật khinh công, kéo Đinh-Linh phóng mình tới, mặc dù công lực của Nguyên-Bình đã đến mức thật cao, nhưng vì mắc đèo thêm Đinh-Linh nên có phần chậm lại chút ít...

Hai người đi cho đến lúc trời lờ mờ sáng thì đã lên đến gần chóp núi.

Ngửng mặt nhìn về phương Đông, thấy muôn đạo hào quang sáng lòa, từ trong những đám mây ngang chiếu sáng ra, chọi thẳng lên sườn núi tuyết, trông như những núi đá trắng ánh sáng lung linh, đẹp vô cùng.

Nguyên-Bình ngước mặt lên nhìn thì thấy chỉ còn ba, bốn trượng nữa là lên đến đỉnh núi.

Chàng đang định lấy hơi sức để dìu Đinh-Linh một đoạn đường chót nữa thì bỗng nghe trên núi có tiếng rất lạnh lùng, lảnh lót !

Hai người đều giựt mình, rõ ràng đó là tiếng cười của nàng áo-đỏ...

Bất giác hai người đều đứng khựng lại, trong lòng lo lắng vô cùng.

Bỗng nghe nàng áo đỏ thỏ thẻ :

— Cha mẹ ơi ! Bây giờ cha mẹ mới thấy lời của con là đúng...Hừ...bây giờ thì đã trễ rồi, làm sao con có thể khiên chế con người ấy cho nổi nữa...

Lại nghe giọng nói trầm trầm của Nam-hải kỳ tầu :

— Đó là lỗi của cha !

Lại nghe Mai-nương tiếp :

Tiểu thư ơi ! Ngọc thuyền và kim diệp cũng không thể làm gì y được sao ?

Nàng áo đỏ lại nói :

— Võ công người ấy rất cao, lại gặp nhiều may mắn lạ thường, có thể nói rằng từ mấy trăm năm nay chưa có người nào như thế...không chất độc nào làm hại y nổi thì Ngọc thuyền cũng vô dụng thôi...

Lại nghe Tiêu phu nhơn lạnh lùng bảo :

— Giả sử như không có phương pháp gì đi nữa, thì con cũng cứ yên tâm, vì ta có thể bảo nó quì trước mặt con để nhận lỗi...

Bỗng nghe nàng áo đỏ cười như mếu :

— Mẹ ơi ! cho đến bây giờ mà mẹ vẫn còn chưa hiểu con người ấy :

Nghe phái Nam Hải bàn bạc đến đây, Đinh-Linh liền khều Nguyên-Bình :

— Chúng ta lên cho mau đi !

Nguyên-Bình gật gật đầu rồi nắm chặt tay Đinh Linh vọt mình lên chỉ trong chớp mắt, hai người đã lên tới đỉnh núi.

Nhìn quanh thấy chóp núi rất bằng phẳng vô cùng, và cũng vì địa thế khang trang, cho nên tất cả quang cảnh trên chóp núi có thể nhìn thấy một cách rõ ràng.

Lúc đó Nam Hải kỳ tầu đang bàn bạc gì với vợ con nhưng khi xuất hiện lão liền lặng thinh, lúc ấy tư bề im phăng phắc...

Nguyên Bình chú mục nhìn kỹ, thấy ngay chính giữa đỉnh núi có một khối đá thật to, dưới chân khối đá ấy lại có mấy chiếc lá to xanh biếc đang vượt lên khỏi mặt tuyết trắng phau.

Nhìn chung đỉnh núi thấy toàn một màu trắng xóa, nhưng mấy chiếc lá

http://tieulun.hopto.org

xanh xanh hình tròn ấy nổi bật hẳn lên trên nền tuyết trắng trông đẹp vô cùng.

Trong đám lá xanh ấy lại có một cọng gương sen cao chừng ba thước vượt lên cao, gương sen màu xanh dợt nhìn kỹ trên mặt gương có chín lỗ nhỏ trong mỗi lỗ đều có một hạt sen...

Từng cơn gió lạnh lướt qua, gương sen khẽ lắc-lư dịu-vặt...

Rõ ràng những hạt sen ấy là Vạn-niên tuyết-liên - tử rồi.

Vì lúc ấy hạt sen chưa chín, thế cho nên, trên đỉnh núi tuy đã có mặt nhiều người, nhưng không một ai hái cả...

Đinh-linh thấy bọn mình đến kịp lúc, nàng thở một hơi dài khoan-khoái

Liếc mắt nhìn kỹ tình-hình chung-quanh một lượt, thì thấy vợ chồng Nam-hải kỳ tầu, Nàng áo đỏ, Mai-nương, hai lão gù và lùn, tất cả sáu người đứng về phía Đông, còn phía Nam thì Tuyết-liên công chúa, Tuyết-sơn thần và bảy, tám vên Đại-hán.

Nguyên-Bình và Đinh-linh do-dự trong giây lát rồi bước tới đứng ở phía Bắc...

Bất giác Nguyên-Bình quay mặt sang nhìn nàng áo đỏ.

Chỉ thấy thái-độ nàng dửng dưng lạnh-lùng như không hề thấy Nguyên Bình có mặt tại đây bao giờ, nàng đang quay mặt nhìn về phía xa xa sắc mặt lạ lùng, như vui mà cũng như khóc...

Nguyên-Bình nhìn nàng, trong lòng thấy bồi-hồi vô cùng...

Lúc ấy Đinh-Linh vẫn chú tâm theo dõi từng cử động của Nguyên-Bình, nhưng trước sau, nàng vẫn không nói lấy một lời... lòng nàng đang lo lắng vô cùng, vì nàng chưa hiểu rõ lúc nào hạt sen mới chín, mới hái được cho đúng lúc.

Vì hễ, Tuyết-Liên chín là tự nhiên hạt sen rớt ra ngoài... Nếu như lúc đó mà không kịp thời đón lấy, thì hạt sen sẽ rơi trong tuyết, mất bớt đi một phần công-hiệu...

Vì nghĩ như thế, Đinh-Linh bảo nhỏ :

— Từ công tử phải ra tay đi !

Nguyên-Bình lộ vẻ khó nghĩ :

— Ra tay như thế nào ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Để tôi mở lời trước cho !

Nguyên-Bình khẽ gật đầu...

Đinh-Linh đã bước tới một bước nói lớn :

— Thưa quí vị, hôm nay chúng ta đến đây, tất nhiên là ai ai cũng định tìm Tuyết-liên tử, và chỉ trông cậy ở tài nghệ của mình mà thôi...

Trong tất cả quí vị hiện đang có mặt tại đây, vị nào thấy cần xin cứ ra tay trước, nếu không thì bất đắc dĩ, Từ tiểu hiệp phải ra tay...

Đinh-Linh vừa nói xong đã nghe Tuyết-Liên công-chúa cười lạt :

— Từ anh hùng có biết lúc nào Tuyết-liên-tử chín chưa ?

Đinh-Linh đáp :

— Chưa biết, nhưng khi quí vị thối lui rồi, thì người đợi vậy...

Tuyết-liên công-chúa lại lạnh lùng hỏi :

— Tại sao chúng tôi lại phải lui ?

Đinh-Linh liền quay lại liếc Nguyên-Bình...

Lúc đó Nguyên-Bình biết rõ rằng trong tình hình này nếu không động thủ thì cũng khó mà giải quyết được, thế nên chàng tấn tới một bước, đề chân khí rồi phóng luôn ra một lượt hai ngọn chưởng.

Chàng đã dùng đến chín phần sức mình và nghĩ rằng dưới uy lực của hai ngọn chưởng ấy thế nào phe Tuyết-liên công-chúa cũng phải thối lui, và chừng đó tất nhiên phái Nam Hải cũng phải biết phận mình mà thối lui luôn.

Nhưng nào ngờ khi chàng vừa mới cử tay lên thì đã nghe nàng áo đỏ lạnh lùng nói lớn :

— Không ai được động thủ cả !

Nguyên-Bình nghe nói giựt mình liền rút tay lại...

Đinh-Linh lật-đật hỏi :

— Tại sao thế ?

Nàng áo đỏ nghiêm giọng :

— Vạn-niên Tuyết-liên-tử là của trời, đó là vật rất quí-giá nhưng yếu-mềm, nhờ khí mát của tuyết nuôi dưỡng, hút hơi gió thuận hòa của trời, nếu đứng gần bên mà nói lớn, Tuyết-liên cũng có thể bị thương-tổn, nếu bây giờ động-thủ, chưởng-phong sẽ làm cho Tuyết-liên khô-héo, nếu ai có khoe mình giỏi thì cứ tự-tiện, ai dám cản-ngăn ?

Mỗi lời nói của Nàng áo đỏ như một gáo nước lạnh dội vào lưng Đinh-Linh, đến khi nghe nàng nói xong, Đinh-Linh hết sức kinh-ngạc...

Thật ra, nàng cũng không dám trọn tin ở lời của nàng áo đỏ, nhưng

http://tieulun.hopto.org

khi nhìn thấy Tuyết-liên công chúa cũng lộ vẻ kinh-ngạc, Đinh-Linh mới dám chắc lời của nàng áo đỏ là thật..

Rõ ràng là kiến-thức, mà nàng áo đỏ hơn nàng rất xa.

Đinh-Linh lại giựt-mình, nếu Nguyên-Bình xuất-thủ nhanh thêm trong chớp mắt thì đại-sự đã hỏng rồi còn chi...

Giờ đây Tuyết-Liên đã mềm yếu như thế, động thủ thì hư hại như thế võ công của Nguyên Bình sẽ không có chỗ dùng, làm sao mà tranh cho được Tuyết liên Tử.

Trước tình hình như thế, lòng của Đinh-Linh lo ngại và bối rối vô cùng.

Nguyên-Bình nghe nàng áo đỏ nói như thế, chàng đứng sững sờ rồi vụt buông xuôi hai tay, thối lui về chỗ cũ...

Bỗng nghe Tuyết Liên công chúa nói lớn :

— Nghe đồn Tiêu cô nương là người bác cổ thông kim, quả thật là danh bất hư-truyền.

Nàng áo đỏ nghe khen chỉ nhếch mép cười rồi từ từ bước tới.

Nhưng trong lúc nàng áo đỏ vừa bước tới thì Tuyết-Liên công chúa và Đinh-Linh đã hét lớn :

— Hãy chậm chậm lại..

Vừa hét lớn, hai người vừa bước tới chặn ngay nàng áo đỏ vì lúc đó hai người đều thấy nàng bước về phía cụm sen Tuyết-Liên trong tay lại có cầm một cành trúc..

Sở dĩ hai nàng phải chặn nàng áo đỏ lại vì biết cành trúc trong tay nàng rất lợi hại. Cành trúc ấy đã làm khốn đốn nhiều tay cao thủ rồi.

Trước kia, trận Trúc thạch của nàng đã vây khốn quần hùng, chuyện ấy, trong giới võ lâm ai ai cũng biết, vì thế cho nên Tuyết-liên công chúa và Đinh-Linh phải lo ngại mà đề phòng trước.

Thấy hai người xông ra chặn, nàng áo đỏ liền đứng khựng lại.

Nhưng lúc đó, từ phía sau lưng vợ chồng Nam Hải Kỳ tầu lại tấn tới-

Lúc đó Nguyên-Bình và Tuyết-sơn thần, ai ai cũng quắc mắc nhìn chòng chọc về phía phe Nam-Hải...

Tình-hình đã đến mức khẩn trương tột độ, có thể xảy ra xung đột bất ngờ...

Nhưng trong lúc đó trong lòng mỗi người ai ai cũng nghĩ rằng . Không nên gây ra xung đột ! "

Vì thế cho nên không ai bảo ai mà tất cả đều thối lui về chỗ cũ.

Đinh-Linh ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói lớn :

— Vạn niên Tuyết liên tử có tất cả chín hạt, bây giờ, chúng ta có thể chia đều nhau, mỗi phần ba hạt, chẳng biết ý kiến quí vị như thế nào ?

Mặc dù nói như thế, nhưng giá lúc ấy, chỉ chia cho nàng một hạt nàng cũng đủ hài lòng rồi.

Vì mặc dù Vạn-niên Tuyết-liên-tử là vật chí bảo trong giới Võ-lâm, nếu không vì Nguyên-Bình, nàng phải chịu lặn lội đến đây, thì không bao giờ nàng nghĩ đến làm gì cho phải gặp nhiều điều rắc rối...

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI BỐN

Vạn-niên Tuyết-liên-tử lọt vào tay Nàng áo đo...

Nghe Đinh-Linh đề-nghị chia Tuyết-liên-tử, Nam-Hải kỳ-tầu bỗng cười một hơi dài :

— Hừ, đừng có mộng-mị thất công, phái Nam-Hải này không bao giờ để lọt nửa hạt Tuyết-liên vào tay đứa súc-sanh vong-ân bội-nghĩa..

Nguyên-Bình nghe rõ-ràng Nam-Hải kỳ-tầu chửi mình, chàng ta nổi nóng bừng-bừng, nhưng chàng chưa kịp nói gì thì đã nghe Tuyết-liên công-chúa lạnh-lùng bảo :

— Tuyết-liên-tử là một chí bảo của nước tôi, không bao giờ cho người ngoài mó tay vào..

Đinh-Linh thấy mọi người không bằng lòng đề-nghị của mình nàng liền suy-nghĩ thêm, tìm cho được cách để lấy Vạn-niên Tuyết-liên-tử, trong ấy bỗng thấy Mai-nương vụt bước ra quì xuống trước mặt vợ chồng Nam-hải kỳ tầu..

Tiêu phu nhơn ngạc nhiên :

— Chuyện gì thế Mai-nương ?

Mai-nương thưa :

— Thưa chủ nhân và chủ mẫu, Mai-nương tôi săn sóc tiểu thơ từ nhỏ cho đến lớn, chưa từng phạm một lỗi lầm gì không phải, xin chủ nhân tha thứ cho...

Nam-hải kỳ tầu hỏi :

— Chuyện gì thế ?

Nàng áo đỏ bỗng cười to :

http://tieulun.hopto.org

— Mai-nương ơi ! tôi đã biết rồi, có phải Mai-nương đã lấy Ngọc thuyền và kim điệp trong ngôi cổ mộ rồi không ?

Mai-nương cúi đầu :

— Tội tôi thật là đáng chết...

Nàng áo đỏ vẫn cười :

— Thôi, có sao đâu ! Mai-nương hãy đứng dậy đi, tôi nguyện lượng cho đó thì tất nhiên cha tôi và mẹ tôi cũng như thế mà thôi...

Lúc đó Mai-nương mới đứng dậy cúi đầu :

— Đa tạ tiểu thơ...

Tuyết-Liên công chúa và Nguyên-Bình mục kích được chuyện ấy, trong lòng ai ai cũng ngạc nhiên vì không hiểu tại sao trước tình trạng khẩn trương như thế này mà Mai-nương lại nhắc đến một chuyện không ăn nhằm gì như thế.

Bỗng nghe nàng áo đỏ lại nói :

— Mai-nương ơi ! Người mang Ngọc-thuyền và Kim-điệp đến đây là may lắm đó, như thế chúng ta sẽ tránh được nhiều điều phiền phức.

Mai-nương lại cúi đầu đáp :

— Phải đó tiểu thơ.

Bà ta vừa nói tiếng phải, thì một đao Kim-quang đã bay vọt đến bên cạnh khóm Tuyết-liên, mọi người đều định thần nhìn kỹ, thì thấy đó là một con ve, giống in như một con ve thiết...

Lại nghe nàng áo đỏ nói tiếp :

— Nếu không có Kim-điệp trong mình mà đi đến gần Ngọc-thuyền thế nào cũng phải trúng độc mà chết liền !

Vừa nói nàng áo đỏ vừa liếc mắt nhìn Tuyết-liên công-chúa...

Chỉ trong chớp mắt, diện sắc của Tuyết-liên công-chúa và Tuyết-Sơn thần bỗng thay đổi một cách lạ lùng.

Bởi vì ai nấy cũng đều hiểu rõ rằng, không phải nàng áo đỏ nói dối để gạt hay hăm dọa ai vì Ngọc-thuyền đã nổi tiếng là một độc-vật ghê gớm nhứt trong thiên hạ, trong giới võ-lâm ai cũng đều biết.

Mà tánh Ngọc-thuyền và Kim điệp lại xung khắc nhau làm, cho độc của Ngọc thuyền bị tiêu tan... chuyện ấy trong giới võ lâm đều biết.

Giờ đây, Ngọc thuyền đã nằm bên cạnh khóm Tuyết-Liên, nếu bước đến gần để lấy hạt sen thì thế nào cũng phải bị trúng độc, trước tình hình như thế Tuyết-Liên công chúa và Tuyết-sơn thần đều phừng phừng nổi nóng..

Đinh-Linh nghe nàng áo đỏ nói như thế, lòng nàng rất mừng..

Vì nếu phe của Tuyết-liên công-chúa không đến gần được khóm Tuyết-liên thì đó là một điều rất đáng mừng, bớt được một đối thủ, thì tự nhiên công việc sẽ dễ dàng được thêm một phần.

Còn về phần Nguyên-Bình thì không một thứ độc nào xâm nhập được, đối với chàng Ngọc thuyền kể như là vô dụng...

Bỗng thấy Tuyết liên công chúa nhẹ nhàng bước tới một bước...

Từ phía sau lưng công chúa bỗng có tiếng gọi giật lại :

— Công chúa, công chúa là một bậc chí tôn của một nước, không nên khinh suất như thế..

Tuyết-liên-công chúa bỗng đứng hẳn lại còn người vừa gọi nàng lại từ từ bước tới ...

Chỉ thấy lão ấy vừa bước tới gần bên Ngọc Thuyền thì sắc mặt bỗng thay đổi một cách dị kỳ, lão ấy nhăn nhó, dường như đau đớn đến cực độ tiếp theo sau toàn thân lão run rẩy như sắp ngã lăn trên tuyết.

Mấy người đứng phía sau gần lão ấy bỗng lẹ làng thối lui ra phía sau.

Lúc đó bên phe Tuyết liên công chúa đều biết rõ rằng trình độ công lực của lão ấy thật cao mà còn phải bị trúng độc một cách dễ dàng và nhanh chóng nhau thế, ai nấy cũng đều sợ sệt.

Chỉ thấy lão ấy nghiến răng trợn mắt gắng gượng cúi xuống chụp con Ngọc thuyền có lẽ lão ta muốn cố gắng cầm Ngọc Thuyền vứt ra phía ngoài xa

Nhưng khi bàn tay của lão ấy chỉ còn cách Ngọc Thuyền chừng một tấc thì mặt mày lão ta đã tái mét.

Lão rú lên một tiếng kinh hồn rồi ngã sấp về phía trước làm cho tinh thần tất cả mọi người chung quanh thảy đều hồi hộp.

Vì lúc đó lão ấy đứng rất gần gương sen Tuyết liên, nếu té bất thình lình, lão có thể chạm nhằm gương sen ấy. Và như thế thì hạt Vạn niên Tuyết Liên có thể bị hủy hoại trước khi chín thành ra một vật mất cả giá trị trong giây phút lo sợ ấy, tất cả trán của mọi người đều rịn mồ hôi.

Bỗng thấy lão ấy gắng gượng lảo đảo đứng dậy, sắc mặt trắng bệch như người chết.

Lão ta lầm nhầm :

— Công chúa ơi ! Nguy hiểm lắm !

Chỉ nói có được bấy nhiêu lời lão ta đã ngã ngửa nằm dãy tê tê trên tuyết trắng.

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù lúc ấy trên cơ thể của lão không hề có một vết thương nào, nhưng vừa ngả lăn ra đất là thất khiếu của lão ta đã xuất huyết, độc xâm nhập sâu vào cơ thể làm cho lão ta chết trong nháy mắt.

Từ trước đến nay Đinh Linh chỉ nghe tiếng Ngọc-Thuyền nhưng chưa biết rõ vật ấy độc đến đâu giờ đây, khi thấy tận mắt, trong lòng nàng kinh-hãi đến tột độ, nàng đã thấy rõ, mặc dù chưa đụng tới Ngọc-thuyền mà người ấy đã chết rồi ...

Bỗng nghe nàng áo đỏ lạnh-lùng bảo :

— Trong Uổng-tử -thành lại thêm một oan-quỉ mới ! Còn ai muốn vào nữa không, hãy bước tới thêm cho biết...

Bỗng nghe Tuyết-liên công-chúa cười ha hả.

— Nếu phái Nam-Hải không mau mau cất Ngọc-thuyền rồi rút lui đi, thì chỉ e gặp lắm điều không hay...

Mai-nương quắc mắt :

— Tại sao thế ?

Bỗng thấy mớ tóc vàng của Tuyết-liên công chúa dựng ngược, nàng đã vận-dụng thần công-lực rồi từ từ giơ tay phải lên...

Rồi nàng cười khanh-khách :

Nếu không cất ngay Ngọc-thuyền đi ta sẽ phong chưởng này để hủy hoại gương Tuyết-liên ấy, chừng ấy Phái Nam-Hải sẽ còn gì để mà tranh ?

Khi thấy một người ngã gục bên cạnh Ngọc-thuyền tất cả mọi người trong phái Nam-Hải đều đắc-chí, nhưng khi nghe Tuyết-liên công-chúa nói như thế ai ai cũng đều lo ngại, sợ-sệt.

Bỗng nghe Nam-Hải Kỳ-tẩu dịu giọng :

— Hãy chậm lại trong giây phút !

Trong lúc đó mọi người đều thấy rõ ý của Tuyết-liên công-chúa chẳng thà phá cho hư chớ không bao giờ chịu để cho bảo vật lọt vào tay kẻ khác, thế nên ai ai cũng đều giựt mình lo ngại.

Bỗng nghe Tiêu phu-nhân hỏi nhỏ :

— Con ơi ! con có cách gì không ?

Lúc đó vợ chồng họ Tiêu thấy rõ con gái mình là người có nhiều cơ-trí, có thể giải-quyết được vấn-đề khó-khăn này, nên mới hỏi như thế.

Thực ra nàng áo đỏ cũng đã nghĩ đến việc này, thế nên nàng nhếch mép cười gọi :

— Mai-nương..

Mai-nương lật-đật đáp :

— Có tôi đây..

Nàng áo đỏ lại tiếp :

— Cất Ngọc-thuyền đi..

Mai-nương gật đầu :

— Vâng..

Mai-nương liền chống gậy trúc bước tới, cúi xuống cầm Ngọc thuyền lên. Vì bà có mang sẵn Kim-điệp trong mình, hai bảo vật khắc nhau nên bà không sao cả.

Cầm Ngọc-thuyền xong, Mai-nương thối lui về chỗ cũ. Lúc bấy giờ tình hình trở lại y như lúc trước.

Tuyết-sơn thần liền ra lịnh cho thủ hạ mang lão bị trúng độc ra.

Lúc ấy nàng áo đỏ thần sắc rất lạnh lùng, nàng ngửng mặt lên nhìn vầng trăng vành vạch đang lơ lửng trên không...

Đinh-Linh không hiểu tại sao Nàng áo đỏ cứ đứng sững nhìn trăng, nhưng khi quay lại nhìn Tuyết-liên công chúa và Tuyết-sơn thần, thấy hai người này cũng hành động y như nàng áo đỏ là người thông minh, Đinh-Linh liền chợt nghĩ ra, mặt trăng rất có ảnh hưởng đến việc chín muồi của Tuyết liên-tử nên bọn họ mới chú ý mặt trăng như thế...

Đinh-Linh liền bảo nhỏ :

Từ công-tử, chàng hãy xem, có lẽ trăng lên đến mực nào đó thì Tuyết liên-tử sẽ chín.

Nguyên-Bình đáp :

Đúng như thế, nhưng bây giờ chúng ta phải làm thế nào ?

Đinh-Linh thở ra :

— Trong tình hình hiện nay, chắc chúng ta phải bị lép vế rồi...

Nguyên-Bình cũng lo lắng :

— Phải chịu thua sao ?

Đinh-Linh khẽ gật đầu :

— Đúng như thế, nếu kể về võ công thì chàng có thể trấn áp tất cả, nhưng trong tình hình này, chàng làm sao thi thố tài nghệ cho được ?

Nguyên-Bình đáp :

Như thế thì chúng ta, ít ra cũng có thể bằng họ trong các phương-diện khác...

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh cười đau khổ :

Không phải thế, chàng chưa nghĩ rằng, nếu Tuyết-liên công-chúa không lấy được Tuyết-liên-tử thì cũng không sao, còn phe Nam-Hải không lấy được thì chỉ mất một điều kiện để áp bức chàng, còn như chúng ta mà không lấy được Tuyết-liên-tử thì điều nguy hại lớn biết là bao nhiêu...

Nghe Linh-Ninh nói, Nguyên-Bình lặng thinh rồi thở dài...

Đinh-Linh lại tiếp :

— Sở dĩ tôi nói như thế, là vì thấy chúng ta đã bị thất thế, vì không thế nào chúng ta không lấy Tuyết-liên tử được, vì điều ấy rất có quan hệ đến mạng sống của chàng.

Đinh-Linh nói thật nhỏ, cố ý tránh không cho mọi người khác nghe.

Nguyên-Bình lại càng lo lắng hơn :

— Như thế, chúng ta phải tính như thế nào đây...

Đinh-Linh lại tiếp :

— Nhưng chúng ta cũng có một vài lợi thế. Hiện nay tất cả ba phía đều đứng cách xa khóm Tuyết-liên bằng nhau, nếu Tuyết-liên đã đến lúc chín, thì thuật khinh công của chàng cao hơn tất cả, chàng sẽ là người đến trước tiên, nhưng nếu muốn chắc chắn hơn nữa là phải phóng trước ra một chưởng...

Nguyên-Bình ngạc nhiên hỏi gặn :

— Phóng trước một chưởng ?

Đinh-Linh gật đầu :

— Phải như thế...

Nàng ngập ngừng trong giây lát rồi nói tiếp :

— Chưởng lực của chàng có thể tới khóm Tuyết-Liên không ?

Nguyên-Bình ngừng đầu lên nhìn rồi bảo :

— Có thể tới được...

Đinh-Linh lại tiếp :

— Như thế thì tốt lắm. Vì thế Tuyết liên tử chín, gặp chưởng lực sẽ không hề gì, chúng ta chỉ cần định cho đúng thời cơ thì có thể chiếm được lợi thế ngay.

Chàng cứ phóng ra một chưởng rồi vọt mình tới, chừng đó dầu có ai tranh nổi với chàng.

Nghe Đinh Linh nói, Nguyên Bình gật gật đầu rất đồng ý.

Chàng suy tới nghĩ lui, thấy kế của Đinh-Linh có thể thi hành được, nên trong lòng thấy khó khăn nhứt là chưa biết rõ lúc nào Tuyết liên tử chín mùi.

Nguyên Bình cứ đứng nhìn sững gương Tuyết-Liên ấy, còn Đinh Linh thì theo dõi sắc mặt của mấy đối phương hy vọng rằng sẽ do theo thái độ của họ mà đánh được lúc tuyết liên chín...

Trong lúc đó, thái độ của mỗi người đều khẩn trương như trước chưa hấy có mời gì lạ.

Chừng lối hơn nửa giờ sau vầng trăng lên thêm lần lần cũng gần đến đỉnh đầu, Đinh Linh bỗng thấy nàng áo đỏ giơ tay ra hiệu cho vợ chồng Nam-Hải kỳ tầu...

Trong lúc đó thì Tuyết-liên công chúa và Tuyết-sơn thần cũng bước tới một bước.

Đinh-Linh biết rõ thời cơ đã sắp tới rồi.

Nàng liền khẽ dùng cùi chỏ thúc nhẹ Nguyên-Bình...

Nguyên-Bình dồn tất cả tâm trí chú ý vào gương sen và đề chân khí tập trung sẵn sàng vào chưởng tâm.

Chừng lối một khắc đồng hồ sau ánh trăng đã chiếu thẳng vào mặt gương sen làm lộ hẳn chín hạt sen tròn tròn trong gương...

Trong lúc đó gương sen bỗng khẽ lay động...

Nàng áo đỏ bỗng hét lên một tiếng, vợ chồng Nam-Hải kỳ - tầu đã vọt mình tới lẹ như chớp ! Trong lúc đó thì Tuyết-liên công chúa và Tuyết-sơn thần cũng nhứt tề phóng mình tới.

Thân pháp của bốn người đều nhanh đến mức không sao tưởng tượng được.

Trong chớp mắt bỗng thấy gương sen từ từ nứt ra, và chín hạt Vạn-niên Tuyết-liên-tử sắp rơi xuống tuyết... Trong lúc đó thì Nam-hải Kỳ-tầu, Tuyết-liên công chúa.,. tất cả bốn người chỉ còn cách khóm Tuyết-liên chừng năm, sáu thước...

Trong lúc đó bỗng nghe Nguyên-Bình hét lên một tiếng lớn, tiếp theo một ngọn chưởng phong như di sơn đảo hải dồn tới...

Trước đó lối nữa giờ, Nguyên-Bình, đã chuẩn bị sẵn sàng, để phóng ra ngọn chưởng ấy, thế nên ngọn chưởng phong phát ra mãnh liệt không sao tưởng tượng được...

Tốc độ của chưởng lực đi rất nhanh thế nên mặc dù thân pháp của phe

http://tieulun.hopto.org

Nam-hải và Tuyết liên công chúa nhanh như thế nào cũng vẫn không sao đi trước được.

Chưa tới gương Tuyết-liên thì tất cả bốn người đã thấy một lực đạo vô cùng mãnh liệt dồn ép tới, biết không thế nào đương cự nổi nên tất cả đều lách sang một bện để tránh, và bốn người đều biết rằng tình hình như thế đã bất lợi rồi, thế nên ai ai cũng lo định thần đứng cho ổn để đối phó cho kịp thời.

Trong lúc mọi người đang lo ổn định thân thể thì chưởng phong của Nguyên-Bình đã vượt qua khỏi Tuyết-liên.

Lúc đó, nếu không có ngọn chưởng phong của Nguyên-Bình quét tới thì các hạt Tuyết liên cũng tự nhiên rời gương sen rớt xuống tuyết, nhưng khi gặp chưởng phong của Nguyên-Bình ào tới chín hạt Tuyết-liên lại văng lên.

Nguyên-Bình định áp-dụng y theo kế hoạch của Đinh-Linh, nếu thấy chưởng-lực đã đánh văng mấy hạt Tuyết-liên, thì liền phi-thân theo chụp, được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Nhưng nào ngờ khi vừa thấy chín hạt Tuyết-liên bay lên, chàng vừa toan vọt mình tới, thì chàng bỗng đứng khựng lại sững-sờ : chẳng biết từ đâu, lúc đó lại có một đám mây đen bay tới che lấp cả mặt trăng làm cho đỉnh núi bỗng tối sa-sầm lại một cách bất thình-lình, tối cho đến đỗi sè bàn tay không thấy rõ.. và cũng vì thế mà Nguyên-Bình không sao nhìn thấy được các hạt Tuyết-liên ở đâu để nhảy theo chụp..

Trong lúc Nguyên-Bình còn đang đứng sững-sờ chưa biết tính sao thì Đinh-Linh mới vừa mừng vì cuộc thành-công sắp trọn vẹn bỗng tai-biến đến bất thình-lình, tim nàng như bị tảng đá ngàn cân dằn lên nàng thấy nghẹn cổ, rồi ụa lên một tiếng, mửa ra một búng máu tươi..

Nàng chớp đôi mắt rên rỉ :

— Trời hại chúng ta rồi...

Nguyên Bình thấy Đinh Linh mửa máu chàng đành bỏ việc đi tìm Tuyết liên nên quay lại đỡ tay đỡ Đinh Đinh...

Nàng thở hổn hển :

Từ công-Tử... tôi...

Nguyên Bình gượng cười đau khổ :

— Cô Đinh Linh ơi ! Chẳng qua là mạng trời !

Đinh Linh nghĩ đến chín hạt tuyết, liên bị Nguyên Bình dùng chưởng lực đánh bạt, không biết văng ra chỗ nào, và nếu như có tìm được thì cũng đã bị rớt xuống tuyết công hiện mất hết rồi...

Biết bao cay đắng, thành công đã gần kề, nhưng giờ đây tay không, cũng vẫn hoàn không, nàng thấy lòng đau như dao cắt rồi tiếp theo sau nàng lại mửa thêm một búng máu tươi...

Nguyên Bình sợ sệt gọi lớn :

— Cô Linh ơi, thôi chớ lo buồn chi nữa, chuyện đã như thế rồi ...

Đinh Linh nhắm mắt thở ra lặng thinh ...

Lúc đó đám mây đen đã qua khỏi, trên chóp núi, cảnh vật lại sáng tỏ như ban ngày, Nguyên Bình thấy vết máu đỏ loang trên mặt tuyết trắng phau, còn sắc mặt của Đinh-Linh thì xanh như tàu lá...

Lúc ấy trong lòng Nguyên-Bình đau khổ vô cùng, chàng đang cố gắng dằn những kích động trong lòng an ủi Đinh-Linh vài câu, thì bất thần lại thấy trên mặt Đinh-Linh lại hiện ra sắc vui...

Lúc đó vì Nguyên-Bình cứ theo dõi Đinh-Linh nên trên chóp núi đã xảy ra chuyện gì, chàng không hề hay biết, nên khi thấy Đinh-Linh lộ sắc vui, chàng nghĩ rằng nàng sắp chết, có hiện tượng hồi dương nên lòng chàng lại càng lo lắng hơn...

Trong lúc Nguyên-Bình đang bối rối, bỗng nghe Đinh-Linh bảo nhỏ :

— Từ công-tử, chàng hãy xem !

Vừa nói, nàng vừa giơ tay chỉ ra phía trước...

Nguyên-Bình nhìn theo tay Đinh-Linh bất giác chàng giựt mình lo ngại vô cùng.

Lúc đó nàng áo đỏ đang đứng sững trên tuyết, tất cả mọi người đều chú mắt nhìn chòng chọc vào tay nàng, và chính nàng đang cầm chặt trong bàn tay trắng nõn nà một hạt Tuyết-liên tử xanh xanh.. Và hai bên cạnh nàng, vợ chồng Nam-hải Kỳ-tẩu đang đứng sững chuẩn-bị sẵn-sàng để nghinh-địch.

Nguyên-Bình còn đang ngơ-ngác chưa biết tính sao bỗng nghe Mai-nương cười ha-hả :

— Hà, trời hại người bạc-nghĩa, rõ ràng là trời cao có mắt đó, một hạt Tuyết-liên đã rơi vào lòng tiểu-thơ ! Hà...hà...hà không phí sức gì cả mà vẫn thành-công !

Nguyên-Bình nghe nói, chàng chỉ biết đứng sững-sờ, chết trân...

Chàng biết rằng chỉ nhờ may mắn mà nàng áo-đỏ mới được hạt tuyết liên ấy còn tám hạt kia, không biết đã văng đi đâu !

Bỗng nghe nàng áo đỏ cười khanh-khách, rồi quay lại nhìn thẳng vào mặt Nguyên Bình

http://tieulun.hopto.org

Bốn mắt gặp nhau, mặc dù nàng chưa thốt một lời nào, nhưng trong thân-tâm chàng cảm thấy như nàng đã nói rất nhiều, thế nên trong lòng chàng thấy khó-chịu vô-cùng...

Nhìn vào đôi mắt trong sáng ấy Nguyên-Bình như nghe nàng gằn giọng :

— Vạn-niên Tuyết-liên-tử đã nằm trong tay ta đây rồi... bây giờ người có khuất phục ta chưa ?

Nguyên-Bình biết rõ rằng hạt Tuyết-Liên ấy rất quan hệ đến sinh mạng của chàng, nhưng trong tình hình này, thì chàng không thể nào mở miệng khẩn cầu ai cho được...

Lúc ấy, trên đỉnh núi, không gian lặng lẽ như tờ...

Bỗng nghe Tuyết-sơn Thần hét lên một tiếng giận dữ rồi phóng mình về phía nàng áo đỏ. Thân pháp lão ta như chớp nhoáng, gió cuốn vù vù..

Nhưng trong lúc Tuyết-sơn Thần vừa nhổm chưa thì Nam-Hải Kỳ-tẩu cũng đã vọt mình tới, hai người gặp nhau trên giữa lưng chừng.

Hai người cùng phóng chưởng ra một lượt, chưởng lực gặp nhau, vang lên một tiếng «bình» đinh tai nhức óc, rồi hai người cùng dội ra phía sau một lượt.

Nguyên-Bình đinh minh rằng tài nghệ của Tuyết-sơn thần không thua Nam-Hải Kỳ tẩu, lúc ấy, hai người đã dốc hết toàn-lực xuất chưởng, kết qua đúng theo ước đoán của Nguyên-Bình...

Hai người đều văng ra phía sau lối một trượng rồi cùng rơi trên mặt đất..

Chân vừa chấm đất, hai bên đứng sững ghìm nhau, nhưng dường như không một ai có ý gì tấn công đối phương thêm nữa.

Đều là những hàng cao thủ thuộc lớp thượng thặng, thế nên lúc ấy hai người đều biết nhau tài đồng tài, sức đồng sức, nếu có giao tranh nữa thì cũng không kết quả gì mà hai bên đều bị thương tổn.

Bỗng nghe Tiêu phu nhơn lạnh lùng bảo :

— Phái Nam-Hải đã được Vạn-niên tuyết liên tử rồi, bây giờ bất cầu là ai, nếu có ý-nghĩa chiếm đoạt, thật đó là điều chiêm bao mộng mị !

Xem ra, bà ta có ý nói thẳng câu ấy với Tuyết sơn Thần.

Nhưng nói xong, bà ta lại lạnh lùng nhìn sang phía Nguyên-Bình.

Nguyên Bình cũng cười lạt rồi ngửng mặt nhìn trời.

Trong lúc đó bỗng thấy Đinh Linh lẹ làng bước tới, Nguyên-Bình giựt mình lật đật hỏi :

— Cô Linh cô làm gì thế ?

Đinh Linh xua tay :

— Mặc kệ tôi...

Vì mới mửa ra hai búng máu tươi, cơ thể nàng rất suy yếu, nên nàng loạng choạng bước đi chưa vững, như muốn té...

Nguyên-Bình lo lắng lật đật bước theo, nhưng nàng đã quay lại, sắc mặt đầy vẻ thống khổ :

Từ công-tử, người hãy lui, để mặc tôi...

Nguyên-Bình đã thấy rõ Đinh-Linh đi về phía nàng áo đỏ... và chàng cũng đã đoán được Đinh-Linh sắp làm gì rồi !

Vì thế cho nên chàng nghiêm giọng :

— Cô Linh tuyệt-đối chúng ta không cầu xin ai cả !

Đinh-Linh quay lại, sắc mặt trắng bệch :

— Từ công-tử... người...

Nàng chỉ nói có được bấy nhiêu lời, bỗng máu tươi lại từ từ chảy ra đôi bên mép.

Nàng ngưng để thở trong giây lát rồi nói tiếp :

— Từ công-tử, người hãy thối lui lại vài bước. tôi van người, đó là điều tôi cầu xin cuối cùng...

Giọng nàng rất thê lương, đau đớn, dù cho có lòng dạ sắt đá, cũng không sao cầm lòng được, Nguyên-Bình lo ngại, bối-rối nên phải đứng sững lại..

Đinh-Linh gắng-gượng, từ từ bước tới trước mặt nàng áo đỏ. Tiêu phu-nhân cũng vụt bước tới một bước, định chặn Đinh-Linh thì nàng áo đỏ đã giơ tay ra cản :

— Thưa mẫu-thân, cô này đã mang trọng-thương, không làm hại gì được con đâu..

Tiêu phu nhân nghiêm giọng :

— Tri nhân tri diện bất tri tâm, biết đâu nó sẽ phóng ám-khí hại con ?

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Mẫu-thân hãy yên tâm, Vạn niên Tuyết liên-tử nằm trong tay con, cô ấy làm sao dám động chạm tới con ? Thà là con cùng liều mất với bảo vật nầy...

Tiêu phu-nhân yên-tâm thối-lui về chỗ cũ..

Nàng áo-đỏ nhìn Đinh-Linh lạnh-lùng hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Cô Linh có điều chi chỉ giáo không ?

Bước tới trước mặt nàng áo đỏ, Đinh-Linh cảm thấy tủi-nhục ê-chề đến cực-độ, nếu chỉ riêng cho phận nàng, thà chết, nàng quyết không bao giờ chịu khuất phục như thế.

Nhưng giờ đây, nàng phải vì Nguyên-Bình... Nàng gượng nuốt nước mắt cúi đầu :

— Cô Tiêu ơi ! Cô là người thông-minh sáng-suốt, tôi có mấy lời muốn nói với cô..

Mặt lạnh như đồng, nàng áo đỏ lạnh-lùng bảo :

— Cô cứ nói đi ..

Đinh-Linh dằn lòng nuốt lệ, thực ra đi van cầu người khác, đó là một điều rất khó-khăn cho nàng, nhứt là từ trước đến nay bản tánh của nàng rất kiêu-kỳ mà giờ đây lại phải chịu khuất-phục người một cách nhục-nhã như thế..

Nàng cố-gắng thở một hơi thật dài như để tìm can-đảm :

— Cô Tiêu ơi ! Cô đã yêu Nguyên-Bình, thì tự nhiên cô nên trao cho chàng ấy hạt Vạn-niên Tuyết liên..

Đinh-Linh biết rõ rằng nàng áo đỏ thông-minh tài-trí hơn mình rất xa, thế nên dù nói như thế nào, nàng cũng dự đoán được ý mình, nên Đinh-Linh không quanh-co mà cứ nói thẳng.

Nghe Đinh-Linh nói nàng áo-đỏ bỗng cười khanh-khách :

Lúc ấy, chẳng những Đinh-Linh thấy không sao chịu đựng được mà cho đến Nguyên-Bình, chàng cũng thấy khó chịu vô cùng, nên chàng liền gọi lớn :

— Cô Linh ơi ! Chúng ta đi thôi...

Nàng áo đỏ bỗng ngưng hẳn tiếng cười rồi bảo Đinh-Linh.

— Cô Linh, cô có nghe không ? Cô là gì của anh chàng ấy ? Tại sao cô lại đi chịu nhục nhằn vì y ta ?

Nói xong, nàng áo đỏ liền quay mặt sang hướng khác mà đi. Phái Nam Hải tất cả năm người liền lẹ làng bước tới vây quanh như để bảo hộ nàng.

Đinh-Linh gọi lớn :

— Cô Tiêu, cô Tiêu ơi !

Nàng áo đỏ chỉ khẽ lầm-bầm mấy lời nho nhỏ nhưng vẫn không hề quay lại đáp lời của Đinh-Linh.

Mai-nương lại hô lớn :

— Nguyên-Bình là người vong ân, bội nghĩa, đã cho biết rằng không hề thọ ơn phái Nam-Hải nữa, bây giờ còn nằn nì chi nữa để cho người cười chê ?

Lúc ấy trong lòng Đinh-Linh thấy đau khổ vô cùng. Nàng định nói thêm vài lời, nhưng Nguyên-Bình đã lẹ làng bước tới, Đinh-Linh ngửng mặt nhìn sững Nguyên-Bình chớp chớp đôi mi rồi lệ trào ra như suối...

Nguyên-Bình cũng ứa nước mắt, lòng chàng cảm kích mối thâm tình của Đinh-Linh vô cùng...

Vì kể về phần nhi nữ trong giới võ lâm, chuyện sống chết là thường tình, nhưng không một ai chịu sống nhục cho được, nhưng giờ đây chỉ vì mình mà Đinh-Linh phải chịu khuất phục như thế, chân tình ấy làm cho Nguyên-Bình bồi hồi, cảm xúc đến tột độ.

Chàng thì thầm :

– Cô Linh ơi ! chúng ta đi thôi !

Nước mắt Đinh-Linh càng đổ như mưa :

— Đi à ? Chúng ta đi rồi mới biết tính làm sao đây ?

Lúc bấy giờ tâm tư của nàng đã đau đớn và cảm xúc đến cực độ.

— Nguyên-Bình phẫn uất cười dài :

— Cô Linh, sống chết có mạng trời, chúng ta có thể nào cưỡng được, có người nghĩ rằng tôi sợ chết, thực ra nếu bây giờ mà tôi có xa lánh cõi đời đi nữa, mà có được một người tri-kỷ như cô, tôi chết cũng vui lòng.

Đinh-Linh nghe Nguyên-Bình nói như thế trước đám đông người, nàng thấy nhột-nhạt vô cùng, nàng bảo nhỏ chàng :

— Từ công-tử không nên nói như thế...

Nguyên-Bình dằn giọng :

— Đó là lời nói thốt tự đáy lòng của tôi...

Nói xong, chàng liền quay mình bước đi.

Chàng định trước khi đi phải trách mắng phái Nam-hải vài câu, nhưng khi vừa quay lại, chàng lại chạm ngang mặt nàng áo đỏ chàng thấy rõ đôi mắt nàng đỏ tươi, đôi giòng lệ từ từ lăn trên khóe.

Bất giác Nguyên-Bình thấy trong lòng hồi-hộp vô cùng, chỉ trong giây phút ấy chàng vụt nhớ lại chuyện mình và Tra-ngọc, lần đầu tiên đã gặp Nàng ở Bích-la sơn trang...

Lúc đó trong lòng chàng cứ khen thầm mãi : Tại sao trong thiên hạ lại có người đẹp tuyệt trần đến thế...Giờ đây khi thấy nàng rớm nước mắt

http://tieulun.hopto.org

muốn khóc, làm cho chàng vụt nhớ lại những cảm giác tự buổi ban đầu...

Và cũng chỉ trong giây phút ấy, lòng oán hận của Nguyên-Bình đối với nàng bỗng tiêu tan như mây khói...

Có phải chăng...tình cảm của nàng áo đỏ đã làm cho Nguyên-Bình trong giây phút, đã quên hết tất cả mọi sự việc đã xảy ra chung quanh mình, quên luôn cả hoàn cảnh và thân thế mình đang đứng trước những hoàn cảnh gay go, khó xử...

Bây giờ chàng lại nghĩ, phải tìm cách nào để an ủi nàng, làm cho nàng vui vẻ !

Bất giác chàng từ từ bước về phía nàng áo đỏ...

Nhưng khi chàng vừa bước tới gần, nàng liền vội quay đi.

Nàng áo đỏ vừa xoay mình, Nguyên-Bình như sực tỉnh cơn mê, chàng liền đứng khựng lại. Lúc đó tất cả năm người trong phái Nam-hải liền vây quanh bảo hộ nàng áo đỏ bước. Nhưng Đinh-Linh vẫn còn một hy-vọng cuối cùng, nàng nghẹn ngào gọi :

— Cô Tiêu..Cô Tiêu ơi !..

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI LĂM

Trên đường đi Tây-vực. Đinh-Linh chiếm trọn tình yêu

Đinh-Linh kêu thất-thanh mà nàng áo đỏ không quay mặt lại. Một lát sau, Kỳ lão Nam-hải cùng nàng áo đỏ đã bỉ khu ất dạng. Thấy vậy, công-chúa Tuyết-liên nổi giận quát lên :

— Để chúng ta xuống núi rồi sẽ hay !

Thần Tuyết-sơn «ừ» một tiếng rồi cùng bước theo mọi người. Bấy giờ trên chót núi chỉ còn lại Từ-nguyên-Bình với Đinh-linh. Hai người cảm thấy không-khí vắng-vẻ đến lạnh-lùng... Bỗng Đinh-Linh trông theo hướng xuống núi của nàng áo đỏ và kỳ lão Nam-hải mà rơi lệ, từng giọt nước mắt nhỏ trên tuyết gây thành dấu thủng sâu, Nguyên-Bình vẫn đứng thản nhiên ngước mắt nhìn mây.

Thế rồi hai người cứ im lặng, không ai nói gì với ai cả mà cũng không hề nhìn nhau, họ đứng ngơ-ngẩn, hình như thân-thể không còn động đậy được nữa. Một lát sau, Nguyên-Bình vụt cười ha hả lên rồi nhìn Đinh-Linh nàng đau đớn cúi đầu, những giọt nước mắt cứ lăn tròn trên má.

Nguyên-Bình cười, không hiểu tại sao chàng cười không lẽ chàng mỉa mai trước sự đau đớn của Đinh-Linh hay là chàng giả vờ như lòng chàng thanh thản... Bỗng chút, chàng nhìn nàng, ấp-úng :

Đinh cô nương, tại sao cô khóc ?

Trong lúc đau-đớn đến tột cùng mà Đinh Linh nghe Nguyên-Bình hỏi nàng nghĩ rằng, chàng muốn an-ủi nàng nhưng lòng nàng vẫn không yên, vấn đề «Tuyết-liên-tử khiến nàng lo-lắng mãi.

Nếu tìm không được vị Tuyết-liên-tử thì chết mất chỉ một mình chàng. nhưng chàng vẫn an-ủi nàng, đủ thấy tình chàng rất sâu đậm. Nghĩ như vậy nên nàng đã xét thấy tình yêu đã tiến thêm một bước dài. Rồi nàng lại nhớ tới sau thời hạn chín tháng, nàng rùng mình, tưởng chừng nàng đã sợ ngày tháng qua mau mà giờ đây nàng không dám nghĩ tới đó nữa. Nếu chín tháng đã qua mà vị Tuyết-liên-tử tìm không được, dù tiên thánh cũng khó cứu vãn được sinh-mạng của Nguyên-Bình. Nghĩ tới đây, nàng khóc nức-nở...

— Nguyên-Bình ! nàng gọi trong tiếng khóc.

Từ ngày nàng được hiểu biết chàng đến nay, lòng nàng đã gởi trọn cho chàng, nhưng nàng nặng về lý-trí, khi nàng biết Nguyên-Bình yêu nàng áo đỏ của phái Nam-hải, nàng vô cùng đau-khổ, nhưng trước mặt chàng, nàng không hề lộ vẻ đau-khổ đó và nàng vẫn gọi chàng bằng Từ-công-Tử trong khi giữa lòng nàng đã thầm gọi tên Từ-nguyên-Bình hằng ngày không biết bao nhiêu lần, nhưng nàng không hề thốt ra cửa miệng thật là thầm kín, sâu xa.

Nhưng giờ đây, nàng không thể dằn lòng được nữa, nàng gọi ngay tên Nguyên-Bình. Vừa gọi, nàng vừa nghiêng mình dời chân sang Bình. Bình đưa tay ra dìu nàng, tấm thân, mềm mại như nhung của nàng ngã trọn vào lòng chàng. Chàng biết nàng đã cam chịu quá nhiều đau khổ, nên không nỡ đẩy nàng ra. Thế rồi hai người ôm chặt lấy nhau một hồi khá lâu mới buông ra.

Bấy giờ, lòng nàng vẫn không quên được vấn đề sinh-mạng của Nguyên Bình, chỉ còn sống tới chín tháng nữa thôi ! Tình yêu bồng-bột trong kiếp sống quá ngắn-ngủi, khiến lòng nàng tê tái ; càng yêu tha-thiết lại càng buồn như man-dại. Nước mắt lại chảy tràn, nhưng nàng cố mím chặt đôi môi, hết sức ngăn dòng lệ, ngăn nỗi khổ đau và ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình, khi ấy Bình ngước mắt nhìn trời như thờ-thẫn bâng-khuâng. Nàng thở dài :

— Nguyên-Bình ! Nguyên-Bình có nghe tiếng gọi đây không ?

http://tieulun.hopto.org

Liền cúi mặt nhìn mái tóc nàng, Bình khẽ đáp :

— Tôi đã nghe thật rõ !

Lúc bấy giờ hai người đã đứng cách nhau không đầy nửa thước, họ đã cùng nghe tiếng thở của nhau, vì làn môi đỏ như trái vải chín của nàng chỉ cách đôi môi chàng không tới ba, bốn tấc. Tim Bình xao xuyến và hình chàng e thẹn nên đưa mắt nhìn chỗ khác, nhưng nàng hướng mặt theo chàng mà thở hồn hển, dù lòng dạ chàng như sắt đá cũng khó tránh khỏi rung động.

Thế rồi chàng day lại, trong phút chốc, bốn vành môi nhè nhẹ tiếp đón nhau và đôi quả tim như ngừng đập. Trong giây phút im lặng nầy, hai người không biết mình ở nơi đâu, cũng không biết ngày qua và sắp tới xảy ra những việc gì trên đời, họ chỉ chìm đắm trong cảm giác tê mê, sung sướng, quên tất cả « thế giới » bên ngoài. Rồi cứ như thế mà gần nhau rất lâu, lâu lắm họ mới dang ra. Đôi tay Bình run run mà Đinh-Linh cũng thế !

Nàng lại đứng tựa đầu vào ngực chàng... Nàng nghĩ rằng, tất cả những cử-động tự nãy giờ, không có gì hối-hận cả. Nàng vẫn biết giữa đáy lòng chàng có thể còn yêu nàng áo đỏ, nhưng trước tình thế đã biến-đổi như hôm nay, chàng khó nối lại chuyện yêu đương với nàng ấy. Còn nàng không phải khi không mà gây chuyện ái-tình như tiếng sét, cũng cướp không phải hươi đao đến đánh cướp một tình yêu và càng không phải nàng nhắc lại chuyện ngày xưa mà nàng là người không được chàng yêu, nàng chỉ muốn yêu chàng trong mấy tháng chót của cuộc đời chàng thôi. Nàng đã sung-sướng lắm rồi ! Giờ đây nàng nghe lòng ấm-ấp và tha-thiết yêu đời làm sao !

— Nguyên-Bình ! Chàng có bằng lòng cho Linh nầy gọi chàng như thế không ?

— Bằng lòng lắm chớ !

— Nguyên-Bình, chúng ta xuống núi đi ! Ở đây có ích gì ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Phải, thôi chúng ta đi !

Thế rồi hai người ráng sức đi như tránh một sự thất-bại và tránh sự gay mắt của đối-phương. Giờ đây sức Đinh-Linh yếu lắm, Nguyên-Bình phải dìu nàng đến chân núi, thật là vất vả. Trên bước đường núi hiểm trở, hai người vừa cố gắng đi vừa nói chuyện, nhưng trong những câu chuyện không hề nhắc tới mấy tiếng «Tuyết liên-tử», họ đã dấu kín vấn đề đó trong lòng.

Khi xuống tới chân núi, Từ Nguyên-Bình nói với Đinh-Linh :

— Không biết còn bao lâu nữa, chúng ta mới gặp lại Tông đại ca và em Phượng ?

Khi lòng nàng đang vui lại nghe chàng nhắc đến hai người ấy, mà nhứt là chàng gọi Đinh-Phượng bằng em, đủ biết chàng đã thực sự chấp nhận lòng yêu nàng, nàng càng vui sướng hơn. Nhưng rồi nàng lại sợ mất sự vui sướng ấy, bởi vì khi trở về đất nước gặp lại những người thân thì ngày sống thừa của Nguyên-Bình cũng bị rút ngắn lại. Nàng ứa nước mắt. Nàng cố cầm giọt lệ, mỉm cười nhìn chàng :

— Chàng gọi Đinh-Phượng bằng em à ?

Bình thẹn đỏ mặt :

— Chớ gọi bằng gì bây giờ ?

— Chàng chưa từng gọi Đinh-Linh như thế, nhưng trong lòng chàng đã chuẩn bị gọi...bằng gì chưa ?

Vừa nói mặt nàng vừa bừng đỏ. Nguyên-Bình liền cúi xuống hôn tóc nàng và rỉ tai nàng :

— Em Linh !

Nàng thở hồn hển :

— Nguyên-Bình ! chàng đã gọi em, em...

Nàng muốn nói rằng « em dù chết cũng vui » khi được chàng gọi bằng em, nhưng nàng sợ thốt ra tiếng « chết ». Ngập ngừng một hồi lâu, nàng chỉ đem nụ cười tươi thay cho lời nói bỏ dở, nhưng Bình đã nhận thấy điều đó chàng càng mến yêu nàng tha thiết hơn.

Em Linh, chúng ta mau trở về đất nước, khi anh báo thù được rồi thì lập tức cưới em...

Chàng muốn nói sau khi trả được mối huyết thù liền kết thành chồng vợ với Đinh-Linh, nhưng chàng không muốn nói hết lời, bởi vì chàng đã nhận thấy hiện giờ lòng chàng tuy đã say đắm yêu Đinh-Linh mà cũng chưa quên được nàng áo đỏ, tình cảm thật là phức tạp. Đúng ra, chàng không luyến tiếc gì nhiều đến nàng áo đỏ mà chàng sực nhớ tới ngày sống với đời của chàng không bao lâu, vả lại Đinh-Linh đã si chàng, nếu sau ngày kết hôn rồi chàng phải chết mất để cho nàng sầu khổ bơ vơ, chàng không muốn như vậy, nên chàng không muốn nói hết lời cũng phải.

Cũng như chàng, Đinh-Linh đã nói dở một lời, khiến chàng đã đoán biết nàng muốn nói gì và tại sao nàng không nói hết. Nhưng Đinh-Linh tế nhị, kín đáo và thông-minh hơn. Nàng nhận xét không sai lầm về tâm-trạng Nguyên-Bình ở lúc bấy giờ, vừa luyến tiếc nàng áo đỏ lại vừa nghĩ đến định-mạng quá ngắn ngủi, nhưng nàng không hỏi, bởi vì nàng sợ đau lòng...

http://tieulun.hopto.org

— Nguyên-Bình, chàng muốn sao cũng được !

Chàng làm thinh. Vừa đi chàng vừa vận công-lực bảo thân tự đỡ vết thương cho Đinh-Linh. Công-lực của chàng cao đến mức tuyệt-đỉnh, khắp thiên-hạ ai ai cũng biết, nên trên ba dặm đường vừa đi vừa chuyền nạp nội lực cho Đinh-Linh, sắc-diện nàng tươi thắm lại như thường.

Thấy Bình nhìn nàng, nàng khẽ hỏi :

— Em đã mạnh rồi à ?

Chàng rút cánh chưởng trên vai nàng xuống rồi cùng bước bên cạnh nàng, đi trên mặt tuyết. Bấy giờ tốc-độ của hai người được tăng thêm, không mấy chốc, đã vượt hơn bốn năm dặm.

Bất giác, hai người trông thấy trên khối tuyết trước mắt có những chấm đỏ. Lấy làm lạ, hai người bước nhanh tới gần, chấm đỏ càng thấy to hơn. Thì ra đây là những nét chữ to ai viết trên mặt tuyết thành ba hàng, mỗi hàng tám chữ. Hai người xúm lại đọc những hàng chữ ấy là những lời căn-dặn :

— « Từ đây đến hướng đông, đi ba bước phải lạy một lạy, cứ như thế mà lạy cho tới ngôi mộ mồ côi thì được vị « Tuyết-liên-tử !

Dưới những hàng chữ ấy tuy không ký tên, nhưng ai cũng biết tuồng chữ của Kỳ-lão Nam-hải. Xem xong, hai người tỏ vẻ tức giận, vì trong đó nói đi ba bước phải lạy một lạy mà lạy như thế cho đến mộ mồ côi là một việc khinh nhục, dù là một kẻ tầm thường trong giới võ lâm cũng đành chịu chết chớ không ai làm được như thế huống chi một hành động rất hèn đó lại đối với một bực nam tử đệ nhất thiên hạ như Từ Nguyên-Bình :

Chàng cười khăng khắc trong vẻ giận dữ :

— Em Linh, có khi nào em thấy chuyện buồn cười như thế nầy không ?

Chàng cố ý dùng nội lực toàn thân để chuyền giọng nói cho to, cho vang ra ngoài bảy, tám dặm, vì chàng nhận rằng, nhứt định có người của phái Nam-hải ẩn núp đâu đây. Đinh-Linh hiểu ý chàng, nên cũng vận công lực để cười đáp :

— Những người ấy chắc là họ muốn vỡ sọ đấy !

Nghe Đinh-Linh nói, Nguyên-Bình biết nàng đã lãnh hội ý chàng nên chàng mừng lắm :

— Giờ cứ bảo họ nhứt bộ nhứt bái đối với tôi, chưa ắt gì tôi cần Tuyết-liên-tử.

Đinh-Linh lườm chàng qua mấy giọt nước mắt trào ra và không đợi chàng ngó lại, nàng nói to :

— Nguyên-Bình, chàng nói thật hay nói đùa ?

Không trả lời, chàng chỉ hươi song chưởng đánh tới, làn gió lạnh độ tới quét sạch mấy hàng chữ đỏ, những khối tuyết trước mặt chàng tan rã thành nước chảy ồ ồ. Xong chàng lại cười ha hả, tiếng cười vang dội rất xa.

Lúc đó, chàng dộm chạy tới, nhưng chợt thấy hai người đạp tuyết đi nhanh tới, khi còn cách chàng vài trượng họ dừng lại.

Nhìn ra hai người nầy quen mặt nhưng Nguyên-Bình và Đinh-Linh không biết tên họ, chỉ nhớ họ là kẻ thuộc hạ của công chúa Tuyết-liên.

Hai người ấy từ từ bước trước mặt Nguyên-Bình xá một xá. Chàng đáp lễ lại trong khi hai người ấy đồng-thanh nói :

— Thưa Từ anh-hùng, thưa Đinh cô nương, công-chúa chúng tôi có lời mời !

Nguyên-Bình cười nhạt :

— Có việc gì vậy ?

Hai người ấy tỏ thái-độ cung kính :

— Công chúa chúng tôi có nói, chờ khi hai vị đến cung điện sẽ bàn.

Đinh Linh nóng lòng hỏi :

— Có phải mời thì võ hay muốn không cho chúng tôi xuống núi Tuyết ?

Hai người ấy đáp nhanh :

— Không phải như vậy đâu, nhưng công việc có liên-quan tới hai vị chỉ cần tới giáp mặt công-chúa chúng tôi thì biết rõ.

— Chúng tôi không muốn đến đó. Nguyên-Bình nói :

— Xin Từ anh-hùng thương xót chúng tôi ! Trong nhà chúng tôi còn có mẹ già hơn tám mươi tuổi ! nếu lãnh mạng-lịnh đi mời hai vị không được thì công chúa giận, chúng tôi sẽ mất mạng !

Đinh-Linh nghe hai người ấy nói nàng nhíu mày cảm động khẽ hỏi Nguyên-Bình !

— Chàng đã nói thế nào ?

— Ờ, chúng ta cần đến gấp Long môn Hoàng-hà để gặp Tông-Đại-ca cho sớm, ai mà đến chốn thâm-cung đó làm chi ?

— Chừng như công-chúa Tuyết liên muốn gặp chúng ta cũng có việc hệ-trọng, cũng cần nhân vài bữa đến đó thử xem ?

Nầy em, từ lúc ra đi đến nay đều do em chủ-động mọi việc, giờ đây tại sao em hỏi tôi ?

Nàng thẹn đỏ mặt, bước xích tới cắn vào má Bình rồi nói :

http://tieulun.hopto.org

Thôi, chúng ta cứ đi !

Hai người ấy mừng :

— Tốt lắm vậy !

Dứt lời, hai người ấy quay đi trước, Nguyên-Bình nắm tay Đinh-Linh bước theo sau.

Khi mặt trời chen lặn, họ đã đến vùng ngoại-ô đô thành nước Tiểu-bột Luật. Những lâu đài nguy nga tráng lệ dưới ánh tà dương, trông thật rạng-rỡ hào hoa. Bốn người đến của thành thì trời vừa tối, đường phố đã lên đèn họ vội-vã tiến thẳng vào cung điện. Cửa điện đã mở sẵn, kèn trống nổi lên như reo mừng thượng khách. Nguyên-Bình và Đinh-Linh ngang nhiên đi vào.

Vừa đến đại-điện thấy công chúa Tuyết-Liên đã ngồi sẵn trên ngai giữa, nở nụ cười tươi, đầu đội mảo miệng vàng lóng lánh, trước trán có vài lọn tóc là đà làm cho vẻ đẹp đúng đắn, có phần lả lơi khêu gợi.

Nhận thấy công-chúa Tuyết-Liên tỏ thái-độ vui mừng niềm nở, Nguyên Bình và Đinh-Linh yên tâm và trong lòng thầm khen công chúa xứng đáng với một vị quốc chủ.

Bỗng nhiên công-chúa rời chiếc ngai bước xuống lễ phép nói :

— Hai vị đến đây thật là vinh hạnh cho chúng tôi !

— Đinh-Linh tiếp lời :

— Công-chúa quá khiêm nhường ! Dời chúng tôi đến ắt có việc hệ-trọng nào ?

Xin mời hai vị an tọa !

— Đưa mắt nhìn chung quanh, Nguyên-Bình và Đinh-Linh không thấy ông thần núi Tuyết, nhưng thấy có mặt một số khá đông võ sĩ cầm kích, không có bực cao thủ võ lâm xen lộn trong hàng ngũ nầy, đủ biết công chúa Tuyết-Liên không có ý động võ.

Khi công chúa mời khách ngồi, thì liền đó có một người nhấc hai chiếc ghế dựa bạch ngọc ra cho khách quý ngồi. Khi hai người đã ngồi tự nhiên ngồi, công chúa Tuyết-Liên cười tươi :

— Giữa chúng ta đã có sự lôi-thôi từ trước, nhưng giờ đây hai người đến đây có muốn biến thù ra bạn hay không ?

Đinh-Linh nghe mà không biết công-chúa nói với dụng-ý gì. Nàng ướm thử :

— Công chúa đã nhận thấy tình-hình như thế nào rồi nên mới nói như vậy :

Công-chúa cười ha-hả :

— Đinh cô-nương thật là thông-minh ! Chúng ta có thể từ thù hóa ra bạn và ngược lại, nhưng căn-cứ tình-hình hiện nay, chúng ta cần bắt tay hợp-tác để cùng đối-phó với phái Nam-hải mà giành lại Tuyết liên-tử.

Lúc ấy Đinh-Linh thấy Nguyên-Bình muốn nói, nên khoát tay có ý cản ngăn, rồi nàng hỏi công-chúa :

— Như vậy Công-chúa đã có kế-hoạch gì chưa ?

— Nếu hai vị đồng-ý hợp-tác, tôi sẽ nói tới đến phần đó.

— Nếu trong thời-gian hợp-tác, công-chúa bảo đảm không dùng một âm-mưu gì hết thì chúng tôi đồng-ý ngay !

Suy-nghĩ một hồi công-chúa đáp.

— Được !

Nhận thấy tiếng « được » của công-chúa Tuyết-liên rất miễn-cưỡng, Đinh-Linh biết bà ta bị nàng đưa điều-kiện bắt buộc nghĩa là bà ta đã có âm-mưu. Nàng thầm nghĩ rằng. Ta lại sợ người hay sao ? Nàng nói to :

— Chúng tôi đồng ý hợp-tác cùng công-chúa.

Nguyên-Bình xen vào :

— Đúng trưa mai, những người trong phái Nam hải sẽ đi ngang qua thành trì Tiểu-bột-luật chúng tôi.

— Nếu vậy thì hiện nay họ chỉ còn cách đây hơn trăm dặm ? Đinh-Linh hỏi.

— Đúng, tuy không xa nhưng họ không đến sớm.

— Tại sao ? Có phải họ mắc chờ đợi đồng bạn ? Nguyên-Bình hỏi :

— Không phải như vậy. Tôi đã nhận được báo cáo, thì biết họ còn cách đây một trăm hai mươi dặm về hướng đông. Nơi đó có một sông tuyết giá rộng nửa dặm, tuyết đông trên sông như đi trên đất bằng, không biết đó là một con sông khá rộng.

Nghe công chúa Tuyết-liên nói, Đinh-Linh rất hứng thú và lòng nảy ra một tia hy kọng, bởi vì nàng nhận rằng Nguyên-Bình không màng tới chuyện cướp lại Tuyết-liên-tử trong tay nàng áo đỏ, để một sức nàng làm sao nên chuyện. Nếu thực sự hợp tác với công chúa Tuyết-liên thì đủ phải đề phòng âm mưu theo thường lệ, nhưng trong thực tế vẫn được thêm lực lượng để đạt ý muốn của nàng là giựt lại cho kỳ được vị Tuyết-liên-tử...

Nàng hỏi công chúa :

— Con sông giá ấy có quan hệ gì tới đoàn người Nam-hải đâu ?

http://tieulun.hopto.org

— Sao lại không. Một hôm trước đây, thình linh mặt tuyết tan ra hết bây giờ nó là một con sông có nước chảy.

— Thì những người của phái Nam-hải họ cũng biết lội sông mà qua vậy ?

— Sông rộng lắm làm sao họ dám lội. Theo tôi đoán thì họ tới đó phải ngừng lại bờ sông, nên tôi đã phái người đi thám dọ, sẽ có báo cáo nay mai.

Khi công chúa vừa nói tới đây, bên ngoài cung điện bỗng có người reo lên :

— Thần Tuyết sơn đến !

Liền đó, Thần Tuyết-sơn bước vào điện. Khi tới trước mặt công chúa, hắn quay lại lườm Nguyên-Bình và Đinh-Linh với cặp mắt thù hận. Con người hắn không trầm tĩnh như công chúa Tuyết-liên, hắn nóng nảy để bộc lộ. Nhưng Nguyên-Bình và Đinh-Linh không thèm chú ý tới, chỉ lắng nghe công chúa Tuyết-Liên hỏi hắn :

— Thế nào, có phải y như sự ước-đoán của ta không ?

Hắn chỉ nhìn Nguyên-Bình và Đinh-Linh, không đáp. Công-chúa thấy vậy cười nói thêm với hắn :

Sơn thần cứ nói, không có gì phải ngại, vì chúng ta đã hợp-tác thật sự với Từ-anh-hùng và Đinh cô nương rồi.

Bấy giờ, hắn mới nói :

Đúng vậy, như công-chúa đã đoán. Bọn họ đang ngừng chân bên bờ sông tuyết, hình như họ chuẩn-bị chờ mặt sông đóng tuyết lại như trước họ sẽ đi qua.

Công-chúa hỏi thêm :

— Tình hình rạn nứt của mặt sông ra sao ?

Hắn đáp :

— Từ xưa tới nay chưa từng có lần nào như vậy. Chỉ trong một đêm, tuyết không đông đặc lại bởi ý tạo hóa, không thể hiểu tại sao.

— Con sông tuyết đã tan, thì sự giao thông giữa nước ta với Trung-Nguyên bị gián đoạn là một tai họa to chớ không phải sự tầm thường. Nhưng hôm nay hiện tượng này đã trở nên một việc đáng mừng, vậy sơn-thần hãy ra lịnh treo đèn, kết tuội khắp trong thành.

Nói xong, công chúa quay sang Nguyên-Bình và Đinh-Linh :

— Những người của phái Nam Hải đã bị trở ngại ven sông Tuyết vậy chúng ta thừa cơ hội nầy, lập tức đến đó....

Đinh-Linh liền có ý-kiến :

— Hãy khoan !

— Vừa rồi Đinh cô nương chẳng đã đồng ý hợp-tác với chúng tôi hay sao ?

— Chúng tôi đã đồng ý, nhưng muốn đến đó thì trước hết phải có kế hoạch, vậy công chúa có thể trình bày ra đây !

Công-chúa Tuyết-Liên cười gượng :

— Được !

Rồi ngập ngừng một lát sau bà ta mới nói :

— Tự nhiên chúng ta không để họ biết chúng ta đi tìm họ. Từ anh hùng có võ công cao thì đi trước, phụ trách việc thám địch, còn tôi với cô nương đi sau. Khi chúng ta đến đó, xuất kỳ bất ý ám hại họ ngay một loạt.

Như vậy công chúa không sợ Từ-nguyên-Bình chiếm được trước Tuyết liên-Tử hay sao ?

— Từ anh hùng là bực quân-tử cao thượng, đâu có làm việc vô liêm-sỉ như vậy được ?

Qua vài câu phỏng vấn công chúa Tuyết - Liên Đinh-Linh đã thấy rõ âm mưu của bà ta, muốn lợi dụng tài sức Từ-nguyên-Bình để khống chế những người trong phe Nam-Hải mà bà ta không sợ Nguyên-Bình đoạt trước Tuyết-liên - tử vì hai lẽ. Một là bà ta tin Nguyên-Bình là bực nam tử đúng đắn nhứt, hai là nàng không được đi chung với Nguyên-Bình mà đi đằng sau với bà ta, trong trường hợp kể như nàng là một con tin trong tay bà ta vậy.

Trước những âm-mưu đó không hiểu Nguyên-Bình đó nhận thấy không mà vì muốn có vị Tuyết liên tử để cứu mình, chàng đáp ứng theo sự phân công của công chúa Tuyết Liên không còn dọ dự gì hết. Trong lúc đó Đinh-Linh đã xác nhận âm mưu của công chúa Tuyết liên rất độc hại nên nàng đã trù tính cách đối phó.

Nhìn thấy Đinh-Linh lộ vẻ suy tư, công chúa Tuyết-Liên hỏi :

— Đối với ý kiến tôi vừa trình bày. Đinh cô nương thấy sao ?

Nàng đáp :

— Chỉ cần Từ-nguyên-Bình tán thành thì tôi cũng vậy.

Thật ra Nguyên Bình chưa kịp nhận xét âm mưu của công chúa Tuyết liên, chàng chỉ nghĩ rằng, đem sức mình ra đối phó với sáu người trong phái Nam Hải, nói về phương diện võ công thì không đáng kể, nhưng nói về sự

http://tieulun.hopto.org

ám hại như kế hoạch của công chúa Tuyết liên thì thật khó làm... Vì nghĩ như vậy, nên bấy giờ chàng đáp :

— Tôi thấy kế hoạch ấy khó làm được !

✻

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI SÁU

Nàng áo đỏ đau khổ vì đã mất người yêu

Công chúa Tuyết liên nói nhanh :

— Võ-công của Từ anh hùng...

Nguyên-Bình nóng nảy cướp lời :

— Phải, võ công của tôi có thể địch nổi với phái Nam-Hải, nhưng hành động ám-muội, kẻ đại trượng-phu không thể làm được.

— Nếu Từ-nguyên-Bình lộ mặt thì nàng áo đỏ tự biết mình không địch nổi, rồi hủy Tuyết Liên-tử mất !

— Nếu thật vậy thì không có cách nào hơn.

Nếu Từ anh hùng không tán thành kế-hoạch độ thì cuối cùng sự hợp tác còn có nghĩa gì ?

Nguyên-Bình phất tay áo đứng lên dợm bước đi, Đinh-Linh níu tay áo lại bảo chàng :

— Nguyên-Bình, chàng hãy ngồi xuống !

Nguyên-Bình nổi giận :

— Em cũng muốn tôi đi đến đó để mà làm gì hử ?

— Chàng đừng nóng giận quá, hãy tin rằng em có một phương-pháp...

— Dù phương-pháp gì đi nữa mà để tôi đi trước, em đi sau với người ta, tôi chẳng yên lòng.

— Chàng hãy yên tâm, vì em không phải đứa trẻ con !

Vừa nói nàng vừa nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình, chàng cũng nhìn lại và hình như họ đã hiểu ý nhau. Lúc ấy, Nguyên-Bình đoán qua tia mắt Đinh-Linh, biết nàng muốn chàng tán-thành kế hoạch của công-chúa Tuyết-liên, lòng chàng tuy không công-thuận. Nhưng cũng gắng gượng nói với nàng :

— Được, thôi tôi tán thành đó !

Công chúa Tuyết - liên liền cười hóm-hỉnh :

— Vậy thì xin Từ anh-hùng mở đường từ đây đến hướng đông không đầy trăm dặm thì thấy con sông Tuyết.

Trong lúc Nguyên-Bình còn do-dự nhìn Đinh-Linh thì thấy nàng gật, nhưng chàng vẫn chưa nhận thật rõ Đinh-Linh đã toan tính gì, chàng nói :

— Em Linh, em hãy cẩn-thận nhé !

Với vẻ mặt băn-khoăn, Đinh-Linh đáp :

— Đừng lo cho em, chỉ sợ cho chàng, chàng đã thấy...

Ngừng lại, nàng cười đau-đớn :

— Thôi, chàng cứ đi cho sớm !

Tuy nàng không nói hết lời, nhưng ý-tứ trong câu nói cũng rõ-ràng lắm mà Nguyên-Bình đã nhận được.

— Em cứ yên lòng ! Tôi không để mắc mưu đâu.

Nàng chỉ thở dài, không nói gì thêm. Nàng thầm nghĩ, tuy chàng nói không để bị mắc mưu ai, nhưng nếu gặp mặt nàng áo đỏ đối-xử êm-thắm với chàng thì chừng đó bảo rằng không bị lầm người ta cũng khó tin.

Nghĩ như vậy mà nàng không muốn nói ra, vì nàng vẫn biết dù có nói cũng vô ích, bởi vì lòng chàng hãy còn yêu nàng áo đỏ.

Bỗng nhiên, nàng bước tới nắm lấy tay chàng giữ lại một lát rồi nói như nghẹn ngào :

— Em đi sau với công chúa, không có việc gì xảy ra đâu. Thôi, chàng cứ đi trước đi !

Nguyên-Bình quay lại nói với công chúa Tuyết-Liên :

— Tôi rất mong công chúa đối xử tốt với Đinh cô nương !

Công chúa Tuyết-Liên đáp rất ngắn :

— Dĩ nhiên.

Rồi qua một tiếng cười nhạt, Nguyên-Bình bước nhanh ra khỏi cung điện...

Một tiếng cười của Nguyên-Bình có dụng ý, nếu lúc đó Đinh-Linh gọi chàng lại để nói dù năm ba lời, chàng vẫn ngừng bước để đáp ngay, nhưng không nghe thấy gì, chàng phải bước cho nhanh. Công chúa Tuyết Liên đưa mắt liếc Thần Tuyết-Sơn, hắn liền chạy theo Nguyên-Bình. Thấy vậy, Đinh-Linh đâm ra ngờ hơn nữa.

Nàng nghĩ, công chúa Tuyết-Liên có âm mưu là đúng, nhưng nàng vẫn thản nhiên ngồi trên ghế dựa.

Lúc ấy, hình như công chúa Tuyết liên muốn kéo dài thì giờ, nên hỏi

http://tieulun.hopto.org

thăm Đinh-Linh về tình hình võ lâm Trung-nguyên, Đinh-Linh cũng đáp cầm chìa. Một lát sau, Thần Tuyết-Sơn trở lại báo cáo với công chúa Tuyết-liên :

— Tôi đã đuổi theo gần bảy, tám dặm nhưng đuổi không kịp.

Liền tỏ vẻ mừng. công chúa vỗ tay vài cái rồi ra lịnh :

— Hãy đem ra đây ngay !

Lịnh công chúa vừa truyền, thì từ sau bức màn, một cung nữ bước ra, tay bưng khay ngọc trắng, trong khay có một chén ngọc màu xanh biếc, giữa hai màu xanh trắng phản chiếu trông rất xinh.

Khi bước đến trước mặt Đinh-Linh, cung nữ ấy quỳ xuống. Đinh-Linh rất hoài nghi, ngó sắc diện công chúa Tuyết-Liên để dò xét, thì bỗng nghe bà ta cất tiếng mời :

— Mời Đinh cô-nương đây mà không có lễ vật gì để tỏ lòng kính khách, chỉ có một chén rượu mọn nầy, xin mời cô nương !

Nhìn vào chén ngọc màu xanh biếc, Đinh-Linh thấy trong chén đựng một chất lỏng màu xanh, hương vị lạ mũi, nàng trầm tĩnh đáp :

— Xin cảm ơn công chúa chiếu cố đến tôi, nhưng từ nhỏ tới lớn tôi không biết dùng rượu.

Công chúa cười nhạt :

— Chén rượu nầy không uống không được !

Đinh-Linh biến sắc :

— Công chúa muốn nói gì ?

— Tôi chỉ muốn cô nương uống cạn chén rượu nầy.

— Nếu không uống thì sao ?

Vừa cười khanh khách, công chúa Tuyết-Liên vừa ngoe ngoẩy bước tới, mớ tóc vàng trước trán lay động phơ phất và vừa lúc ấy ông Thần núi Tuyết cũng nhảy tới, chia ra hắn bên tả, công chúa bên hữu, đứng ép Đinh-Linh vào giữa. Đinh-Linh lộ vẻ hoảng kinh. Tuy nàng đã dự liệu đối phương có ác ý, nhưng nàng không ngờ bọn họ hành động xuất kỳ bất ý. Như thế, chén rượu ấy là rượu độc đã tự xác nhận qua hành động áp bức nàng.

Nàng suy nghĩ mãi cũng chưa biết công chúa Tuyết liên muốn đầu độc nàng chết, rồi nếu Từ-nguyên-Bình lấy được Tuyết-liên-Tử thì công chúa làm cách nào đoạt lại được món thuốc quý ấy trong tay Bình ? Nàng vẫn bình tĩnh nhìn hai bên và cười gượng :

— Trong chén đó dĩ nhiên là thuốc độc ?

Công chúa Tuyết-Liên cười ha hả :

— Đinh cô nương quả thật là người thông minh.

— Tôi chỉ là hạng tiểu thông minh, vẫn còn một điều tôi không biết.

— Vậy thì Đinh cô nương cứ hỏi tôi nói cho !

Đinh-Linh chỉ chén rượu :

— Nếu tôi uống chén rượu độc nầy rồi, không hiểu công chúa có cách gì chiếm được vị Tuyết-Liên-Tử ?

Công chúa cười ha hả :

— Hỏi thật hay làm sao ! ...

Ngừng lại một chút công chúa nói tiếp :

— Loại rượu độc nầy luyện chế bằng phương pháp bí truyền uống vô mười ngày không thấy hề gì hết qua mười ngày lẽ một giờ chất độc mới hành hạ khắp cơ thể, chừng ấy nếu không nhờ thuốc giải độc đặc biệt thì vô phương cứu.

Nghe nói Đinh Linh vừa sợ lại vừa mừng lạ quá trước tình thế nguy khốn như vậy mà tại sao nàng lại mừng nghĩa gì ? có lẽ nàng nhớ ra một kế hoạch cũ, đối phó với thuốc độc rất dễ, hãy chờ xem !

Giờ đây Đinh Linh trở lại trầm tĩnh cười hỏi :

— Tôi hiểu rồi sao khi tôi đã uống rượu độc công chúa liền đem thuốc giải độc đổi lấy Tuyết-Liên của Từ-Nguyên-Bình phải không ?

— Phải.

— Tôi vẫn còn một điều chưa rõ.

Công chúa Tuyết-Liên nhíu mày :

— Lại còn việc gì nữa ?

Đinh Linh đáp nhanh :

— Vị Tuyết liên tử giải được muôn chất độc, như vậy tôi không biết dùng nó để giải độc hay sao, lại còn cần thuốc giải độc của công chúa làm chi ?

— Cô nương đã lầm rồi. Tôi cho cô nương biết chất độc của thuốc rượu nầy kỵ với món thuốc Tuyết-liên-tử. Tuy Tuyết-liên-tử giải được muôn chất độc, nhưng dùng nó để giải rượu độc thì bị phản tác dụng, muốn hay hóa ra dở thì chẳng những bị chết đau đớn mà lại không có thuốc gì cứu khỏi.

Đinh-Linh chửi thầm trong bụng :

http://tieulun.hopto.org

— "Một âm mưu khốn nạn, cuối cùng vẫn không bịt được ".

Thấy Đinh-Linh im lặng, công chúa Tuyết-Liên mỉm cười :

— Xin mời Đinh cô-nương dùng rượu !

Đinh-Linh cười ngất :

— Được, tôi không hề sợ.

Liền đó, nàng không một chút do dự và cũng không một chút sợ sệt chỉ lộ ra thần sắc kiên quyết giống như nàng sắp làm một việc to tát nhứt đời. Đưa tay nâng chén ngọc màu xanh kề tận môi... khi ấy, công chúa Tuyết-Liên và ông thần núi Tuyết nhìn thấy thần sắc Đinh-Linh rất tự nhiên lại còn có vẻ hăng hái, nên sợ nàng nghi trang, họ cứ chăm-chú lườm nàng để theo dõi xem có cử động gì khác thường thì họ lập tức ra tay cưỡng bức. Nhưng nàng ngước đầu lên nóc cạn chén rượu độc trong chớp mắt.

Công chúa Tuyết-Liên cười đắc ý :

— Đinh cô nương thật nhanh nhẹn quá chừng ! và cô nương đã uống rượu xong, trước khi chất độc phát ra mà vẫn tươi tỉnh như thường ! Rồi đây cô nương chỉ cần Từ anh hùng giao Tuyết-Liên-tử cho tôi thì cô nương kể như người chưa uống rượu độc vậy.

Đinh-Linh vẫn cười ngất :

— Tôi rất mong được công chúa chiếu cố đến tôi !

Dứt lời nàng giơ tay lên ném chén ngọc bay bổng, rồi rơi xuống đất bể nát. Công chúa Tuyết-Liên không tỏ vẻ giận mà thản nhiên nói :

— Đêm nay xin mời Đinh cô nương vào cung nghỉ, sáng mai sẽ lên đường không biết cô nương thấy sao ?

— Tôi vẫn vâng lời được tất cả.

Công-chúa Tuyết-Liên liền vỗ tay một cái, hai cung nữ bước tới dẫn Đinh-Linh vào một cung-phòng hết sức hoa-lệ rồi họ khép nép lui ra. Một mình nằm trên giường, Đinh-Linh thấy lòng buồn khổ vô hạn !...

Nàng đã bị uống thuốc độc trong khi Nguyên-Bình đã ra đi tận sông Tuyết. Nàng không hiểu, chính nàng đã nhận lời "hợp tác" với công-chúa Tuyết-Liên, là cuối cùng được phước hay gặp họa. Nhưng bất chấp miễn sao Từ-nguyên-Bình tìm được món thuốc Tuyết-liên-tử, dù nàng phải trả giá nào cho người, nàng vẫn thấy không hối tiếc, vẫn thấy không uổng phí chút nào.

Nàng nhớ tới đỉnh núi Tuyết, Nguyên-Bình đã ban cho nàng chiếc hôn nồng cháy, cảm giác của nàng như trở lại tê mê, nghe thoảng đâu đây

hương tình ngào ngạt... Nàng khẽ giựt mình, nhìn ngọn nến khuya leo lét, run đập, tưởng chừng như gương mặt anh tuấn của Bình đã hiện trước ánh sáng lờ mờ. Nàng đã quên tất cả chuyện bi thương, chỉ nhớ tới niềm vui sướng đang xao xuyến trong lòng nàng.

Nhưng sự thực, nàng gặp nhiều nỗi khổ sở, không thể nào quên hẳn được chuyện hiểm nguy trước mắt đang cấu-xé đầu óc nàng cho đến canh năm nàng mới ngủ được một chút. Trong giấc ngủ, nàng la hoảng hốt, và cười man dại, thật là phức tạp mà hình như lúc ấy mắt nàng đã ứa lệ...

*

Từ lúc rời khỏi cung điện của nước Tiểu-bội-Luật, Từ-nguyên-Bình trực chỉ hướng đông. Trên đường đi lòng chàng không ngớt băn khoăn suy nghĩ. Chàng không hiểu tại sao Đinh-Linh tán thành kế-hoạch của công-chúa Tuyết-Liên ? Chàng nghĩ rằng chính mình chàng có thể lấy được món thuốc Tuyết-liên-tử trong tay phái Nam-Hải, cần gì nhờ công-chúa Tuyết-Liên giúp sức...

Đi được hơn hai chục dặm, chàng ngừng lại. Chàng nhận xét sở dĩ Đinh-Linh đồng ý theo biện pháp của công-chúa Tuyết-liên là muốn chàng động thủ để cướp Tuyết-liên-tử mà thôi, vì nàng biết chàng không nỡ cướp món quý ấy trên tay nàng áo đỏ, nhưng hôm nay, chàng lại nghĩ khác hơn, chàng quyết tìm cho được những nhân vật cao thủ của phái Nam-Hải để động thủ.

Nhưng qua giây phút sau, chàng lại nẩy ra ý muốn quay trở lại cung điện của công chúa Tuyết-Liên để gặp Đinh-Linh, vì chàng thắc mắc ở lúc chia tay Đinh-Linh, tuy nàng không nói được gì nhưng đoán biết được nàng muốn chàng phải gây sự với nàng áo đỏ để quyết làm xong một mục đích nghĩa là nàng đã có một dụng ý riêng ?

Suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng chàng quyết định đi cho tới sông Tuyết rồi sẽ hay.

Bấy giờ vầng trăng soi xuống núi đồi. Nguyên-Bình ngắm những khối tuyết phao phao, chàng sực nhớ tới những giây phút thần tiên của chàng với Đinh-Linh âu yếm trên đỉnh núi Tuyết, tim chàng hồi hộp và hơi thở thật mệt nhọc vô cùng ! Chàng đã nhận về Đinh-Linh đẹp, đa tình, hiền dịu và thông minh nhưng mỗi khi hình ảnh Đinh-Linh hiện trong óc chàng thì hình ảnh của nàng áo đỏ đã hiện về trước hơn. Chàng thở dài, nghe như một tiếng than.

http://tieulun.hopto.org

Một mình chàng chạy như bay trên mặt tuyết, mà chàng tự hỏi lòng rằng, đã gần gũi Đinh-Linh và chiếm lấy đôi môi, chiếm lấy quả tim này như thế có đúng không? Chàng lộ vẻ buồn buồn, hình như hối hận và trước kia chàng cũng đã gần gũi nàng áo đỏ, nhưng hiện nay nàng ấy với chàng đã ở vào thế đối lập, lòng chàng cũng cảm thấy hối hận...Tâm tình của chàng thật là mâu thuẫn, không biết làm sao kết luận được, chàng không thèm tưởng nghĩ gì nữa. Đề chân khí, chàng tăng sức khinh công bay trên mặt tuyết. Đi đến nửa đêm, chàng trông thấy phong cảnh lạ hiện ra trước mắt có cả vùng tuyết đống mênh-mông vô tận mà mặt tuyết có những lằn đen quanh co thật rộng, và chạy dài không biết bao nhiêu dặm.

Chàng đề chân khí chạy nhanh tới, khi gần tới vùng tuyết mênh mông thì những lằn đen càng rộng hơn nữa, bề ngang của nó độ hơn một dặm. Chàng biết chàng đã đến bên bờ sông tuyết rồi.

Quan sát một hồi lâu, chàng không thể tưởng tượng được bàn tay đấng tạo vật hết sức diệu kỳ. Nhìn phía đối diện chàng không phân biệt được giữa mặt tuyết và những lằn đen vì bỗng chốc có những khối tuyết to lớ ùm xuống. Chàng không dám bước tới.

Đứng yên một chỗ trên bờ sông tuyết chàng chỉ thấy bóng trăng sai sáng và tiếng ầm ầm của tuyết lở, sau đó mặt tuyết biến thành khe trông đen ngòm, không biết bao nhiêu sâu. Một lát sau, chàng đưa mắt nhìn sang bên hữu, chợt thấy có ánh lửa ngoài xa xa ước năm, sáu dặm. Chàng nhận đó là nơi mấy người Nam-Hải đang đình trú. Do dự một hồi chàng mới bước lần tới hướng có ánh lửa.

Khi đến gần ánh lửa, chàng thấy bóng người lô nhô. Nơi chàng ngừng chân là khoảnh đất trống không chỗ ẩn núp nên chàng dùng gót chân qua thế « thiên cân lụy » nện mạnh trên mặt tuyết, tuyết bị thủng sâu một vùng nhỏ, chàng chỉ còn ló đầu ra, thân mình dấu dưới tuyết, nếu ai không để ý thì không dễ gì thấy.

Đứng trong lỗ tuyết thủng, chàng vận chân khí rồi thình thoảng nhảy lên, ngửng đầu trông về phía ánh lửa, lúc ấy chàng chỉ đứng cách đó chừng năm, sáu trượng cử động của mấy người bên đống lửa, chàng đều nhìn rõ.

Nơi đống lửa là một khoảnh đất trống, tuyết đã tan ánh lửa bập bùng, bốn phía toàn là tuyết đống dày đặc nên chỗ đống lửa bị sâu hẳm xuống hơn trượng, như một cái hang động.

Vợ chồng kỳ-lão Nam-Hải ngồi im bên đống lửa, lão lưng gù và lão lùn tay không ngớt đẩy củi vào lửa, nhưng nàng áo đỏ ở đâu không thấy. Chàng

nhìn theo ven sông Tuyết để tìm kiếm mới thấy nàng ấy đứng thần-thờ bên bờ sông, bà Mai-Nương đứng sau lưng nàng.

Rồi một lát sau, chàng nghe Tiêu phu-nhân gọi to :

— Tiêu nương con, sao con không về sưởi lửa cho ấm, không sợ lạnh sao ?

Nàng áo đỏ đáp :

— Má ơi, con không lạnh.

Lúc đó kỳ-lão Nam-Hải nói với vợ :

— Nầy phu-nhân, cốt cách của tiêu nương cứng cỏi lắm mà không biết võ-công, rồi đây không khỏi bị thiên-hạ khinh-khi. Nếu bà cho nó uống vài hột tuyết-liêng tử và đan Nam-hải kỳ-thơ ra giáo-luyện nó trong vòng một năm, nó sẽ trở thành bực võ-công đệ-nhứt thiên-hạ cho coi !

Tiêu phu-nhân gật đầu :

— Nhưng sợ con nó không chịu làm theo ý mình !

Trong lúc hai người nói chuyện về nàng áo đỏ thì bỗng đâu nàng chạy về, Mai-nương dìu nàng nhảy qua một khối tuyết.

— Nầy cha má, không phải con muốn trái ý cha má đâu, nhưng cha má thử nghĩ, một năm mà luyện thành-thục võ-công tuyệt-đỉnh rồi sẽ tìm ai là địch-thủ với con ? Sợ rồi đây đời con cũng không khỏi chôn vùi trong ngôi mộ mồ-côi !

Nghe nàng áo đỏ nói, vợ chồng kỳ-lão Nam-Hải lộ vẻ buồn rầu. Lúc ấy Từ-nguyên-Bình đứng im-lặng lắng nghe nàng nói mà động lòng đau đớn.

Trong những lời, nàng áo đỏ vừa nói đầy vẫy oán hờn, nhưng nàng không chỉ rõ oán hờn ai. Nhưng Nguyên-Bình đã hiểu nàng muốn nói rằng, chỉ không đầy một năm nữa chàng không còn sống trên đời, dù nàng có giỏi võ công cũng vô nghĩa.

Nguyên-Bình đứng nghĩ suy chưa biết xử trí sao đây, thì lại nghe kỳ-lão Nam-Hải hỏi nàng áo đỏ :

— Tiêu-nương nếu nó chết thì đời con đau khổ lạnh lùng, tại sao con không tìm đưa Tuyết-liêng-Tử cho nó, để nó còn sống mãi trên đời với con?

Nàng áo đỏ không đáp ngay, ngước mắt nhìn lên trời cười ngất một hồi mới nói :

— Cha, cha nhắc lại chuyện ấy một lần là thêm một lần đau xót. Trong mấy năm gần đây, cha đã già yếu quá rồi, con không muốn làm bận lòng cha. Cha ơi ! Từ-nguyên-Bình đã thực sự lấy Đinh-Linh rồi, mà con chỉ là người đứng ngoài lề tình cảm của Bình. Con đã bị phủ phàng !

http://tieulun.hopto.org

Nàng khóc nức nở. Nguyên-Bình cảm thấy trong lòng chàng nặng nề như neo đá, nói không được nỗi uất ức, nỗi đau khổ của mình. Còn kỳ lão Nam-Hải thì tỏ vẻ giận dữ. Lúc đó Tiêu phu nhân đứng phắt dậy quát to :

— Nó mà dám...

— Người ta đã lấy nhau rồi, chúng ta còn có cách gì ? Nàng áo đỏ cất lời mẹ.

Hai vợ chồng Kỳ lão Nam-Hải nhìn nhau, có lẽ họ đang nghĩ rằng, nếu Nguyên-Bình phụ bạc con gái họ, họ cũng không có cách gì đối phó, vì võ công của Nguyên-Bình cao hơn họ.

Qua giây phút sau Tiêu phu nhơn có ý-kiến :

— Tôi tin rằng, nó sẽ đến van cầu chúng ta để kiếm Tuyết-liêng-Tử.

Nàng áo đỏ thở dài trong lúc Nguyên - Bình nhăn mặt buồn khổ một mình.

— Má, trên đời nầy chỉ có con hiểu thấu lòng của Nguyên-Bình, còn Đinh - Linh gần gũi chàng tuy đã lâu, nhưng không thể hiểu chàng bằng con đâu. Con nhận rằng giờ đây chẳng những chàng không muốn đến cầu xin Tuyết liêng tử nơi con và nếu có cơ hội nào tốt khiến cho chàng ra tay cướp lại món thuốc quý đó chàng cũng không muốn.

Nầy giờ Nguyên-Bình muốn quay lưng để bước tránh ra xa, nhưng nghe nàng áo đỏ vừa nói thật đúng với ý nghĩ của chàng, nên chàng đứng im lại và khẽ nói với mình :

— Phải trên đời nầy chỉ có cô hiểu tôi thôi !

Đoạn chàng bước lui lại nhảy xuống lỗ tuyết. Liền đó, chàng lắng nghe Tiêu phu Nhân nói :

— Như vậy thì không đầy chín tháng nữa nó sẽ lìa đời rồi ?

Nàng áo đỏ khẽ đáp :

— Thế cũng tốt !

— Tại sao lạ vậy ?

— Bởi vì,... chàng chết mất thì tất cả chuyện rắc rối trong đời con cũng mất hết !

Biết con gái mình đang sầu hận cực độ nên Tiêu-phu-Nhân cũng vô cùng xúc động :

— Nầy con, con không hy vọng nó đến tìm con để hỏi xin Tuyết-liêng tử hay sao ?

— Dù con có hy vọng cũng không thành. Má ơi chàng đâu có đi tìm...

Tiêu phu nhân buồn rầu không nói gì thêm. Nhưng kỳ lão Nam-Hải nóng nẩy gắt lời :

— Nói nhiều có ích lợi gì hử ? Đi nghỉ là hơn !

Tiêu-phu-Nhân giận hỏi :

— Chúng ta ở đây đến bao giờ mới sang sông ?

Kỳ-lão Nam-Hải trả lời :

— Dưới đáy sông băng tuyết đã có nhiều khối tuyết vỡ, độ chừng mười ngày nữa, tuyết đông trở lại, chúng ta mới đi được.

Tiêu phu-nhân đưa mắt nhìn ngọn lửa lập-loè và im lặng không nói. Lúc ấy, Mai-nương đang trãi một tấm da hùm trắng cho nàng áo đỏ nằm, Mai nương ngồi bên cạnh nàng ngước mắt ngắm sao, còn vợ chồng kỳ-lão Nam-hải và lão gù, lão lùn ngồi xếp bằng tròn kế đó.

Một lát sau, nghe có những tiếng ngáy, Nguyên-Bình nhận thấy sáu người nầy đã mỏi mệt lắm, giờ đây giỏi lắm chỉ có một người còn tỉnh-táo thôi, bao nhiêu đều ngủ gục, nếu muốn dùng kế-hoạch ám-hại thì đây là cơ-hội rất tốt.

Nhưng chàng không ra tay, vì chàng đã tự nghiêm-cấm lấy, không được động thủ mà tuyệt đối không được động thủ để cướp lấy Tuyết-liêng-tử trong tay một người đã hiểu rỏ lòng mình.

Bấy giờ, ngoài tiếng củi lửa phát ra nghe « răn rắc », bốn bề đều im lặng. Nhưng nhờ không khí vắng vẽ đó, Nguyên-Bình mới lắng nghe tiếng thở dài và những tiếng trở mình của nàng áo đỏ, chắc là nàng khó ngủ bởi tâm sự gì...

Lòng Nguyên-Bình bị buồn khổ dày-vò, chàng không thể nép mình mà đứng gần chỗ nằm của nàng áo đỏ được nữa Chàng dùng thân-pháp thật nhẹ nhàng nhảy khỏi lỗ tuyết, quay đi rất nhanh, đến năm, sáu dặm chàng mới ngừng lại. Lúc ấy trời đã hừng sáng.

Chàng thầm nghĩ, chàng không có lấy Tuyết liêng tử, nhưng phải ở đây đợi Đinh-Linh và công chúa Tuyết-Liên đến giải thích lý do tại sao chàng không ra tay thi hành theo kế hoạch ám hại, tin rằng Đinh-Linh không phiền hà...

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI BẢY

Cần hột Tuyết-liêng-tử, Nguyên-Bình uy hiếp cả phái Nam-hải

Từ-nguyên-Bình ở bên bờ sông băng tuyết đến chiều hôm sau mới gặp công chúa Tuyết-Liên, thần Tuyết-Sơn và Đinh-Linh tới. Khi vừa gặp mặt Nguyên-Bình, công chúa Tuyết-Liên hỏi chàng ngay :

http://tieulun.hopto.org

— Lấy được món thuốc Tuyết-liêng-tử chưa ?

Bình lắc đầu :

— Không.

Công-chúa biến sắc :

— Tại sao ? Tìm không được bọn ấy sao ?

Nguyên-Bình đã không muốn nói nhiều với công chúa Tuyết-Liên, nên chàng quay lại Đinh-Linh :

— Em Linh, tôi có vài lời muốn nói với em.

Nhìn cử chỉ của chàng, nàng đoán biết Bình sắp nói gì nên nàng đáp :

— Chàng không cần nói, em đã đoán biết việc gì rồi.

Chàng ngạc-nhiên :

— Em đã biết được à ?

— Biết, em biết chàng đã gặp nàng áo đỏ, nhưng không nỡ xuống tay, phải không ?

— Cúi đầu bước, Nguyên-Bình đáp thật chậm :

— Phải. Nầy em Linh, em có thấu rõ nỗi lòng tôi không ?

— Tự nhiên em đã hiểu chàng.

Dứt lời nàng quay mặt thở dài :

Bỗng nghe công chúa Tuyết-Liên cười nhạt nói với nàng

— Ở đó mà nói chuyện tâm tình, tính mạng của cô nương mới quan-trọng hơn chớ !

Đinh-Linh làm thinh không đáp. Bình bước tới quát hỏi :

— Công chúa nói gì ?

Cộng chúa thản nhiên đáp :

— Đinh cô nương đã uống cạn một chén rượu độc, nếu trong mười ngày không có thuốc giải thì chết vì mụt ruột.

— Có thật vậy không em Linh ?

Nàng chỉ gật đầu. Nguyên-Bình nổi giận hét lên, đưa trảo thủ bấu vào vai công chúa Tuyết-Liên. Một thế trảo như mảnh hổ, trên đời này không có ai tránh né khỏi, có lẽ công chúa Tuyết-Liên đã biết như vậy, nên bà ta không tránh, bà chỉ vận chân khí để đỡ đau, nhưng cũng không khỏi toát mồ hôi và nhức nhối vô cùng.

— Hãy mau đưa thuốc giải độc ra đây !.. Nguyên-Bình nạt :

Công chúa Tuyết-Liên nói trong nét nhíu mày :

— Hãy buông tay ra !

Nguyên-Bình lại nạt :

— Không đưa thuốc giải độc ra đây thì bị bấu đến gãy xương, dứt cả gân.

— Giỏi lắm là ta cùng Đinh cô nương lìa đời một lượt thôi !

Nghe công chúa nói với giọng cương quyết, Nguyên-Bình hơi nao núng. Rồi im lặng trong giây phút, công chúa trả lời miễn-cưỡng :

— Thuốc giải độc không có dem theo.

Nguyên-Bình nhìn Đinh-Linh nói nhanh :

— Em Linh, thế thì em...

Đinh-Linh thản nhiên nói với Bình :

— Tính mạng của em không quan trọng.

Bình hỏi nhanh :

— Làm sao có thuốc giải độc bây giờ ?

Đinh-Linh cười đau đớn :

— Chúng ta chỉ có một vật để trao đổi một vật thôi.

— Vật gì chớ ? có phải món thuốc Tuyết-liêng-tử hay không ?

Không đợi Đinh-Linh trả lời cho Bình, công chúa Tuyết-Liên nói trước :

— Phải đấy, nếu ai chịu đưa Tuyết-liêng-tử cho ta thì ta giao thuốc giải độc ngay. Không bao giờ nói mà nuốt lời.

Bất ngờ, Nguyên-Bình giơ cánh chưởng lên, công chúa Tuyết-Liên giựt nẩy mình, vừa biến sắc vừa bước lui ra hơn trượng mới đứng yên. Đinh-Linh gật đầu :

— Đúng vậy, công chúa rất cần Tuyết-liêng-tử, tôi đã hiểu từ lâu !

Nguyên-Bình nóng nẩy thét lên :

— Tuyết-liêng-tử, Tuyết-liêng-tử ! Tính mạng của Đinh-Linh đang cần Tuyết-liêng-tử !

Bình nghĩ rằng, đem Tuyết-liêng-tử đổi lấy thuốc giải độc để cứu mạng Đinh-Linh là một vấn đề quan trọng trước mắt, mà chàng đã quên việc cứu mạng mình. Chàng nói lớn lên qua vẻ cương quyết :

— Tôi,...tôi đi lấy Tuyết liêng-tử !

— Nguyên-Bình, nếu chàng đã có ý không muốn động thủ để cướp lấy vật quý ấy thì không nên đi !

http://tieulun.hopto.org

— Không, tôi nhứt định đi !

Vừa nói chàng vừa nhảy tới. Rời Đinh-Linh hơn ba trượng, chàng ngừng lại dặn dò :

— Em và công chúa ở đây chờ tôi, tôi sẽ mang Tuyết-liêng-tử về...

Dứt lời, chàng quay lưng bước nhanh. Trong giây phút bước đi của chàng đã vượt khỏi tầm mắt của mọi người. Lúc đó, công chúa Tuyết-Liên mỉm cười nói với Đinh-Linh :

— Lần nầy Từ anh hùng đi, quả quyết thành công chớ không thất bại.

Nói xong bà ta cười trong tiếng cười của Thần-tuyết sơn. Nhìn cử chỉ của hai người cười ăn ý nhau, Đinh-Linh thầm nghĩ chờ cho Nguyên-Bình lấy được Tuyết liên tử rồi đây mình sẽ ra tay thi hành một kế hoạch, chừng ấy hai người nầy sẽ kinh ngạc không thể hình dung được. Nàng chỉ im lặng nhìn hai người để dò xét, còn hai người nầy cười một lát cũng thôi lòng họ mừng phấn khởi, chỉ đợi Nguyên-Bình trở lại là họ sẽ ra tay nhận một vật báu nhứt trên đời...

Nguyên-Bình hướng tới sông băng tuyết mà phi nhanh. Vừa đi chàng vừa suy nghĩ vị Tuyết liên tử sang nằm trong tay nàng áo đỏ, nếu chàng dùng vỏ để đoạt lấy thì chắc chắn là tài nghệ võ công của chàng cao hơn những nhân vật phái Nam Hải nói chung nhưng làm như vậy nàng áo đỏ sẽ hủy mất Tuyết liêng tử chi bằng dùng lời tình cảm để yêu cầu với nàng hay hơn nhưng nếu nàng biết được chàng đi tìm Tuyết liêng tử để cứu mạng Đinh Linh thì làm sao nàng bằng lòng tặng cho chàng được còn cần phải nói dối rằng, tìm Tuyết liêng tử để cứu mạng sống lâu dài cho chàng thì lương tâm thấy hổ thẹn quá.

Chàng lại nghĩ rằng tình nghĩa của Đinh-Linh đối với chúng đã sâu đậm, nếu không cứu được nàng là kẻ như chàng là kẻ phụ bạc. Suy nghĩ đến đây chàng đã quyết tâm : bất luận người của phái Nam hải có bạc-đãi, kinh khi chàng đến mức nào chàng vẫn lấy cho kỳ được Tuyết liêng tử nghe. Thật ra trước khi hành động chàng cũng khổ tâm làm theo ý quyết định là cả một việc bất đắc dĩ, nhưng vấn đề cứu Đinh-Linh đã thúc đẩy chàng vượt khỏi những gì trở ngại khó khăn nhứt về mặt tinh thần.

Vừa đi vừa suy-nghĩ, không bao lâu, chàng đã nghe tiếng hú thật dài của Kỳ-lão Nam-hãi, rồi tiếp đó, những nhân-vật của phái Nam-hãi xuất hiện trước mặt chàng và khi ấy chàng cũng vừa xuất-hiện trước mặt họ, họ đều kinh-ngạc, nhưng trong sáu người của họ chỉ có nàng áo đỏ trầm-tỉnh hơn hết.

Khi chợt thấy Nguyên-Bình, nàng bước dang ra và quay mặt không nhìn chàng trong khi vợ chồng kỳ lão Nam-Hải hấp tấp như phải lâm trận bất ngờ.

Tánh của Bình ít nói, bấy giờ đứng trước mặt sáu người chàng chỉ đưa mắt nhìn dò xét, không mở lời gì cả. Thế rồi hai bên lườm nhau một hồi, kỳ lão Nam-Hải đánh tiếng hỏi trống :

— Mới đến à ?

Trong bất ngờ, nàng áo đỏ xen vào nói với kỳ lão :

— Cha, cha hỏi Người coi có đồng ý tam bộ nhứt bái hay không ?

Nàng cố ý làm khó dễ Nguyên-Bình, còn chàng vừa nghe nàng nói; đầu óc như hỏa vọng, nhưng chàng tuyệt đối không tỏ vẻ gì là đối phó lại cả, bởi vì chàng nghĩ tới trách nhiệm đi đến đây của chàng, nên phải cố nén giận cho êm, thì trong lúc đó, kỳ lão nghe nàng áo đỏ nói liền quay lại trả lời :

— Tiên nương, gã đã đến đây, nhưng tưởng không nên gạn hỏi gã đến với ý-định gì.

Nàng áo đỏ cười nhạt :

— Không, cha cần hỏi người đến để làm gì chớ !

Kỳ lão cười :

— Chính con đã hiểu rõ mà còn hỏi gì nữa ?

Nàng gật đầu :

— Phải, người đến vì Tuyết-liêng-tử.

Lúc bấy giờ, Nguyên-Bình mới có dịp nói :

— Phải. Tôi rất cần Tuyết-liêng-tử.

Nàng áo đỏ thoáng nhìn Nguyên-Bình mà nói với kỳ lão Nam-Hãi :

— Hễ người ta cần Tuyết-liêng-tử thì phải làm y theo điều-kiện của chúng ta đã ghi trên mặt Tuyết, là phải tam bộ nhứt bái cho tới trước ngôi mộ mồ-côi mới được, còn không đồng-ý thì đừng có mong !

Nguyên-Bình trầm-tỉnh nói :

— Rõ-ràng là làm khó tôi !

Nàng cười hóm-hỉnh :

— Phải, tôi cố ý làm khó đó ! Xin hỏi người, người có cách gì tránh khỏi sự làm khó ấy ?

Nguyên-Bình đứng ngẫn người, không đáp, lúc ấy, Tiêu phu-nhân nhìn nàng áo đỏ tỏ vẻ thắc-mắc :

http://tieulun.hopto.org

— Tiêu nương, con đã hiểu Nguyên-Bình muốn gì rồi mà còn bắt bẽ chi tội-nghiệp.

Nguyên-Bình liền dịu giọng :

— Tuy tôi có những điều không vui lòng đối với phái Nam-Hải, nhưng giờ đây tôi rất cần Tuyết liêng-tử thì dù cho tôi phải cam chịu bao nhiêu điều tủi nhục, tôi cũng không ngại. Nhưng, muốn có Tuyết-liêng-tử mà phải đi ba bước lạy một lạy, thì tôi không có dễ làm được như vậy.

Nghe Bình nói, mọi người đều cảm-động. Vợ chồng kỳ-lão Nam-Hải tuy biết con gái mình còn hận Nguyên-Bình, nhưng nghe Bình thật thà cũng thấy thương tình và rất vui mừng, cho rằng Bình đã chịu hạ mình để cầu mong rồi đây Bình sẽ khôi-phục lại tình-cảm đối với Tiêu-nương, chớ nào biết được mục-đích của Bình đi tìm Tuyết-liêng-tử cho ai, họ chỉ tin Bình đi tìm vật báu ấy để tự cứu mạng mà thôi, nên mới chịu khuất phục như thế. Và nếu đem Tuyết-liêng-tử cho Bình ngay thì tự-nhiên Bình sẽ cảm ơn biết mấy, hơn thế nữa, một cử-chỉ tốt đẹp đó sẽ đánh tan mọi sự hiểu lầm giữa Bình với Tiêu-nương. Vì thế nên vợ chồng kỳ-lão Nam-hải không bằng lòng thái-độ của con gái mình đối-xử hẹp hòi với Bình. Nhưng ông bà đã hiểu tính con mình ghen hờn sâu hiểm và không tin lời khuyên-giải của mình sẽ biến đổi được cái tính khó ấy của con, thì trong giây phút mọi người đều im lặng đó, ông bà rất mong muốn con mình suy nghĩ những gì hợp ý với mình

Bỗng nhiên nàng áo đỏ cười khanh khách :

Thấy con gái mình hãy còn cử-chỉ lạ lùng, Tiêu phu-nhân nhíu mày hỏi :

— Tiêu-nương, con cười gì vậy ?

Nàng nín cười đáp :

— Người ta kể đại-trượng-phu thốt ra một lời, bốn con ngựa mạnh đuổi theo không kịp... nên con cười.

Nguyên-Bình đã hiểu nàng muốn mỉa-mai chàng, nhưng chàng vẫn nghĩ thái-độ trầm tĩnh và im-lặng. Tiếp đó, nàng nói thêm :

— Từ-nguyên-Bình có một danh xưng « Đệ nhứt nam-tử thiên-hạ » Thì đúng nghĩa Đại-trượng-Phu rồi còn gì nữa ! Đại-trượng-phu ấy từng nói, kể từ nay trở đi người không bao giờ cần tới phái Nam-Hải việc gì cả, nhưng không hiểu tại sao đã nói mà nuốt lời như thế ấy ?

Từng tiếng nói của nàng như từng mũi tên bắn vào quả tim chàng, sắc mặt của chàng tái mét ... Phải, chàng nhìn nhận có nói như thế—Không

cần mang ơn phái Nam-Hải nữa, nhưng hôm nay sự-tình đã diễn-biến bất ngờ, buộc lòng phải lại nhờ tới phái Nam-Hải mà rõ hơn là nhờ nàng áo đỏ, phải bị nàng làm khó, nhưng không phải chàng đi nhờ cho mình mới rắc rối cho !

Chàng đứng im như một pho tượng...

— Tiên nương, Từ-nguyên-Bình còn trẻ tuổi, tính còn nóng nẩy háo thắng; sao không khỏi mích lòng con, còn không biết tánh gã ta hay sao mà còn hơn thua làm gì ?

Nàng áo đỏ cười đau đớn :

— Con không biết tánh của gã ta...

Cười một thôi dài rồi nàng nói tiếp :

— Khắp thiên-hạ chỉ có con là người hiểu gã ta.

Nàng không nói nữa, chỉ đưa mắt nhìn thẳng vào Nguyên-Bình, Bình cũng nhìn lại. Hai người nhìn nhau một hồi lâu, nàng áo đỏ thư-thả nói :

— Từ-nguyên-Bình, chàng hãy nói thật, chàng đến đây tìm Tuyết-liêng-tử cho ai ?

Nghe nàng hỏi, chẳng những Bình sửng sốt mà mọi người trong phái Nam-Hải cũng kinh ngạc, vì họ chỉ biết Bình đi tìm Tuyết-liêng-tử cho chàng thôi.

— Tiêu nương, tại sao con nhiều chuyện như thế, gã chỉ đi tìm cho gã chớ tìm cho ai đâu. Kỳ-lão gắt nàng.

— Cha với má không hiểu nổi người ta, chỉ có con hiểu thôi. Người ta đã từng nói thà chết thì chịu chớ không bao giờ muốn nhờ cậy gì tới chúng ta nữa, dù là Tuyết-liêng-tử cũng không cần.

Với dáng nửa tin nửa ngờ kỳ-lão Nam-hải hỏi :

— Con nói ai ?

— Từ-nguyên-Bình.

Bình nghĩ rằng, nàng đã nói đúng, trên đời nầy chỉ có nàng hiểu chàng hơn ai hết. Nhưng, giữa chàng và nàng đã hiểu lầm càng ngày càng nhiều, giờ đây thấy cũng khó giải bày, hơn nữa sự-tình đã nẩy ra một khúc ngoặc mới-mẻ, ấy là việc chàng đi lấy Tuyết-liêng-tử cho Đinh-Linh.

Nếu nói thật ra thì nàng áo đỏ hận thù chàng, nhưng không chịu nói thật thì nàng ta không bằng lòng tặng cho Tuyết-liêng-tử, còn bắt buộc phải dùng võ-lực thì nàng sẽ hủy Tuyết-liêng-tử tức-khắc. Nguyên-Bình không biết tính sao nên phải nín thinh.

http://tieulun.hopto.org

Thấy vậy, nàng áo đỏ càng tức mình hỏi nữa :

— Hãy nói, chàng tìm Tuyết-liêng-tử cho ai ?

Nguyên-Bình vụt hỏi to :

— Nếu tôi tìm cho người khác rồi cho không ?

— Người khác là một người con gái đẹp phải không ?

Vợ chồng kỳ-lảo Nam-Hải càng sửng-sốt và lo ngại nhìn Nguyên-Bình, ông bà trông Bình trả lời « không phải » để cho tình-cảm được củng-cố lại giữa chàng và nàng áo đỏ, nhưng Nguyên-Bình ngập-ngừng một lát rồi trả lời « Phải ».

Chàng đáp một tiếng nhẹ nhàng, nhưng nàng áo đỏ và vợ chồng kỳ-lão Nam-Hải biến sắc. Lúc ấy bà Mai nương quát mắng Nguyên-Bình :

— Đồ súc-sinh vô lương tâm !

Nhưng tiếng mắng của Mai-nương bị tiếng cười đau đớn của nàng áo đỏ át mất. Nàng cười như điên một hồi khá lâu mới nói và gay-gắt hỏi Nguyên-Bình :

— Nàng ấy là ai ? Nàng nào mà được anh-hùng họ Từ cam tâm chịu nhục cho thật là sung sướng hiếm có trên đời, không một ai có phước bằng nàng ấy. Nhưng nàng ấy là ai, chàng phải nói mau ! Nói hay không ?

Giữa lúc ấy, lòng Bình cần rứt nhưng không chàng muốn nói thật ra. Ngần ngừ rất lâu, chàng suy nghĩ lại rằng, nếu không nói thật cũng khó, nên chàng mạnh dạng đáp :

— Nàng ấy là Đinh-Linh, chính cô nương đã thừa hiểu.

Toàn thân nàng áo đỏ như một pho tượng đá, một hồi lâu nàng mới gật đầu và nói rất ngắn như nghẹn ngào :

— Té ra là nàng ấy !

Vợ chồng kỳ-lão Nam-Hải vồn vã bằng lòng Nguyên-Bình hết sức, nhưng giờ đây giận đến cực độ khi nghe Bình vừa thú thật.

— Từ-nguyên-Bình mi có phải con người hay không ?

Nguyên-Bình thản-nhiên :

— Đinh Linh đối với tôi tình nghĩa rất nặng, hôm nay nàng bị tai nạn, tôi vì nàng đi tìm vị Tuyết-liêng-tử là một hành-động rất đúng, có gì phải ghét phải giận tôi ?

— Vậy chớ Tiêu-nương đối với mi không có thâm-tình hay sao ?

Nguyên-Bình cười lên ha-hã...

Thật ra, không phải nàng áo đỏ không có tình sâu đậm, với Nguyên-Bình, nhưng nàng khác hơn Đinh-Linh ở chỗ nàng chỉ biết ý muốn của nàng là trọng hơn hết, người khác hay việc gì khác đều phải làm theo ý nàng chỉ vẽ, nàng rất tự cao tự đại, còn Nguyên-Bình cũng là người cứng cỏi, ngay thẳng, nên giữa hai người cứ xung khắc nhau như nước với lữa.

Nghe Bình cười có vẽ kiêu-ngạo, Tiêu-phu nhân hét vang :

— Mi cười gì hả ?

— Vì tôi không thể chấp nhận được mối thâm tình đó của Tiêu-nương, nên phải cười sẻ tự tỏ giác sự hồ thẹn của tôi.

Lúc ấy Tiêu-phu-nhân muốn nói thêm, nhưng thấy nàng áo đỏ tái mét mặt mày và tay run run nên bà không nói, kế đó nàng áo đỏ mếu máo :

— Má, đừng nói gì nữa !

— Tiêu nương, má vì con...

— Thôi má đừng nói nữa, con đã tủi nhục lắm rồi, má hay là cha dù có nói nữa cũng vô ích !

Tiêu phu-nhân cũng muốn nói vài lời để khiển trách Nguyên-Bình và cho chàng biết rằng, bà không bao giờ hùa theo con gái của bà, nhưng bà nhận thấy nàng áo đỏ tỏ ý không bằng lòng cho bà nói bà đã mất hứng. Rồi nàng áo đỏ lại cười khanh khách trách móc Tiêu-phu-nhân :

— Nếu trước kia không có ý-kiến của song thân thì đâu có xảy ra việc đau buồn như hôm nay !

Nghe nàng nói, vợ chồng kỳ lão Nam-hải và Mai-nương đều lặng lẽ cúi đầu suy nghĩ... Khi ấy nàng áo đỏ đưa mắt nhìn trên mặt sông băng tuyết xa xôi. Lắng nghe những tiếng tuyết lở mà lòng nàng tê tái thở than :

— Giờ đây chuyện đã kể như qua rồi, cũng không nên nói nhiều làm chi. Con chỉ yêu cầu từ nay về sau cha má không nên can dự vào việc riêng của con nữa !

— Tiêu-nương, con đã phiền cha với má sao con ?

— Con chẳng đã bảo việc qua rồi đừng có nói nữa hay sao ? Má còn hỏi gì gì nữa đây !

Tiêu-phu-nhân thở dài. Bây giờ Nguyên-Bình vẫn giữ vẻ bình tỉnh, hỏi nàng áo đỏ :

— Nầy Tiêu cô-nương, dù sao đi nữa, cô nương cũng vui lòng tặng cho tôi vị Tuyết-liêng-tử đi !

Nàng cười nhạt :

http://tieulun.hopto.org

— Làm sao tặng cho được ?

— Nếu không cho thì tôi dùng tất cả biện pháp để mà có Tuyết-liêng-tử !

Nàng liền qnay lưng từ từ bước đi và nói với lại :

— Đây, giỏi làm gì thì làm đi !

Nàng bước đến mé sông băng tuyết, dừng chân gần một đường kue tuyết mới nứt. Giở tay lên... Nguyên-Bình đang nhìn theo thì bỗng thấy hai ngón tay nàng kẹp một hột Tuyết-liêng-tử màu xanh đậm, chàng tức tốc đề chân khi chạy bay tới... Khi chàng vừa tới bên nàng thì bỗng nghe vợ chồng kỳ lão Nam-Hải đồng thanh hét lên :

— Không được làm hung !..

Vừa hét to, ông bà Nam-hải vừa nhảy theo Bình, nhưng thân pháp của Bình nhanh hơn...

— Hãy đứng lại, không thôi ta ném nó mất !

Hoảng kinh, Bình đứng sửng lại chỉ còn cách sau lưng nàng áo đỏ chừng sáu bảy thước. Nếu chàng dùng võ công để xông tới giựt Tuyết liên tử trong tay nàng áo đỏ thì cử động đó chỉ trong nháy mắt thôi, nhưng chàng không dám, vì lúc nàng áo đỏ đứng gần đường khe, cánh tay mặt duỗi thẳng ra, nếu nghe phía sau lưng nàng có tiếng động thì cứ việc buông Tuyết-liêng tử rớt xuống, nhanh hơn một chớp mắt.

Nguyên-Bình nhắm giựt không kịp, nên chưa dám ra tay là phải. Nếu manh động thì hột tuyết liêng tử rớt xuống sông băng tuyết như cây kim dưới đáy biển làm sao mò được.

Chàng vẫn đứng bất động, một lát sau nghe nàng áo đỏ thiết lên :

— Người hãy lui ra một trượng mới có thể nói chuyện với ta !

Lòng bàn tay của Nguyên-Bình đã xuất hạn, nhưng chàng chỉ còn cách tuân lời nàng mà bước lui ra...

— Ngươi muốn có hột Tuyết liêng Tử này không khác nào ngóng mặt trời mọc hướng tây. Ngươi vì Đinh-Linh để tìm cho được Tuyết liêng tử, đã đành như vậy, nhưng ta cũng không muốn trước khi nàng ấy mất. Người không được trông thấy mặt nhau lần cuối cùng thôi Người hãy về đi.

Lòng Nguyên-Bình như bị dao cắt, chàng đau đớn nói to lên :

— Không thể được !

— Tại sao không được ?

— Cô đưa hột Tuyết-liêng-tử cho tôi rồi cái gì tôi cũng chịu hết !

Nàng áo đỏ cười hóm hỉnh :

— Ta biết ngươi hy sinh tất cả cho Đinh-Linh mà ! Nhưng giờ đây người có thể tự đặt cho mình một điều kiện gì ?

— Tiêu cô nương là người tài trí, cả phẩm cách và dung nhan đều hơn Đinh-Linh, nhưng cô nương thử nghĩ tại làm sao cô nương khiến người phải chán chê, trái lại Đinh-Linh thì khiến người đáng yêu mến ?

Nàng quay mặt lại lườm Nguyên-Bình. Vẻ mặt dị thường của nàng lộ dưới bóng trăng thật khó coi.

— Ta làm cho ai đáng chán chê, có phải ngươi không ?

— Cô nương tuy thông minh xuất chúng nhưng hay ngụy biện, tuy nhan sắc đẹp hơn hoa nhưng có tính tự cao, thì chẳng những tôi đáng chán thôi, e cho hết thảy người con trai khắp thiên hạ cũng đều chán, xem cô nương là một người xấu.

Trong đời nàng, thuở nay không bị ai nói nặng lời như Bình đã nói hôm nay. Thật ra, làm người con gái bị nói như thế thì đau lòng xiết bao. Thân hình nàng bỗng nhiên xiu xiu muốn ngã, mắt hoa lên và da mặt nàng xám xịt. Nếu lúc ấy nàng té xuống đường khe tuyết nứt thì thịt nát xương tan vì những khối tuyết to đang vỡ ầm ầm trước mặt...

— Tiêu-nương !...

— Tiểu thơ !...

Lúc ấy, ông bà kỳ lão Nam-hải và Mai-nương vừa kêu nàng áo đỏ vừa chạy đến...

Trong lúc ba người nầy đang chạy tới Nguyên Bình dùng khinh công đã phóng tới bên mình nàng áo đỏ ngay lúc nàng vừa xiu xiu ngã mình ra sau, chàng liền đưa tay ra chụp lấy vai nàng. Trong phút khẩn trương, chàng không chú ý tới hột Tuyết liêng tử chừng kịp khi nhìn thấy ba người kia vừa tới sát bên mình, chàng, vội vàng gở lấy hột Tuyết liêng tử trong nắm tay của nàng áo đỏ, rồi chàng bồng nàng bước tới đặt nàng trên mặt đất, trước mặt ba người mới đến, sè tay ra chàng nói :

— Thưa Tiêu lão tiền bối, xin lão tiền bối cho tôi hột Tuyết liêng tử này suốt đời tôi chẳng dám quên ơn !

Kỳ lão Nam hải xanh mặt :

— Không được !

Kỳ lão Nam hải thò tay lấy hột Tuyết-liêng-tử trong lòng tay Bình.

Bấy giờ, Tiêu phu nhân đứng sánh vai kỳ lão Nam Hải trấn tĩnh nghe Nguyên Bình nói như than :

http://tieulun.hoptor.org

— Thực tình không muốn động võ với quý vị, nhưng quý vị buộc tôi phải ra tay thì...

Tiêu phu nhân cướp lời chàng :

— Ngươi không muốn động thủ thì thôi, nếu một khi người muốn thì cả phái Nam-hải nầy không có ai địch nổi nhưng người cũng không chiếm lấy hột Tuyết-liêng-tử được !

— Đúng như vậy. Kỳ-lão Nam-hải xen vào.

Hình như Nguyên-Bình không quan tâm đến những lời nói của ông bà Kỳ-lão Nam-hải chàng quay mặt nhìn nàng áo đỏ đang nằm sãi tay trên mặt tuyết chàng khẽ thở dài. Nàng đã bất tỉnh nhân sự, bất giác chàng bước đến chân đụng nhẹ trên mình nàng, nhưng lạ quá, nàng chết xỉu như vậy sao không thấy một ai ở bên cạnh nàng.

Nguyên-Bình vốn là bực đại-trượng-phu, xưa nay chàng không bao giờ làm những điều gì gọi ác độc mà trong tư tưởng của chàng cũng không bao giờ nghĩ gì quấy cả, nhưng giờ đây, chàng không thể không dùng một thủ đoạn không đẹp... Chàng nhìn nàng áo đỏ một lần nữa rồi ngước lên nhìn sang ông bà kỳ-lão Nam-hải, nhận thấy hai người nầy lộ vẽ kinh hãi. Chàng liền tằn hắn lên một tiếng.

Nhưng chàng chưa kịp mở miệng nói gì thì kỳ-lão Nam-hải hỏi trước :

— Từ-nguyên-Bình, có phải ngươi định thi hành một thủ đoạn đê hèn hay không ?

Chàng đáp nhanh :

— Thủ đoạn ấy, người võ-hiệp không bao giờ làm và chính tôi đây cũng thế. Nhưng vì tôi muốn có Tuyết-liêng-tử, không có không được nên bất đắc dĩ tôi phải đánh liều để làm như thế...

Ngừng lời trong giây phút, chàng hỏi kỳ-lảo Nam-hải :

— Quý vị cần hột Tuyết-liêng-tử hay cần một ái nữ ?

Kỳ-lão Nam-hải biến sắc :

— Từ-nguyên-Bình, nếu việc nầy bị đồn đãi ra thì thanh danh của người bị chà đạp dưới đất và cũng khó gặp mặt người đời, ngươi đã hiểu rồi chớ ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Tôi chã hiểu gì cã.

— Hừ, cã phái Nam-hải đã đối xử tử tế với ngươi mà kết quả là người toan ra tay hạ sát Tiêu-nương để uy hiếp ta phải giao Tuyết-liêng-tử cho người, hành động đó, trong giới võ lâm không đếm-xỉa tới !

— Phải chi tôi làm như vậy để vì tư lợi ích kỷ thì bị mỉa mai cũng đúng, nhưng tôi chỉ vì cứu một mạng người mà người ấy đối đãi rất tốt với tôi !

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI TÁM

Giữ vẹn tấm chân tình, Đinh-Linh vĩnh biệt người yêu.

Vừa nói Nguyên Bình hạ chưởng xuống nhắm ngay mình nàng áo đỏ...

Ai mà không biết võ công của Nguyên-Bình, chỉ đưa lòng chưởng ra, không cần di động toàn cánh chưởng, nàng áo đỏ cũng thấy gần như mất mạng rồi, vì nàng không hiểu một tí võ công. Nhưng trong lúc chưởng mặt chưa hươi ra, chàng lại dùng chưởng trái chỉ kỳ-lão Nam-hải :

— Hảy trả lại hột Tuyết-liêng-tử cho tôi !

Kỳ-lão Nam-hải sợ xanh mặt :

— Từ Nguyên-Bình, ta sẽ đưa Tuyết-liêng-tử cho người, nhưng sau khi Tiêu nương tỉnh lại, lòng người có thấy bị cắn rứt hay không ?

— Chuyện đó chưa biết được.

Nhìn hột Tuyết-liêng-tử trong lòng tay, rồi nhìn nàng áo đỏ đang nằm bất tỉnh, kỳ-lão Nam-hải nện mạnh chân một cái, đoạn nói với Nguyên Bình :

— Được ta cho ngươi hột Tuyết liêng tử đây !

Dứt lời, lão ném hột Tuyết-liêng-tử bay qua Bình, Bình liền thò tay ra nhận. Nhận được rồi, Bình vội vã quay đi một mạch không ngó lại. Vừa lúc đó, nàng áo đỏ rên la inh ỏi, tai chàng nghe văng vẳng, chàng đã biết nàng đã tỉnh lại.

Nhưng chàng không dám dừng chân, vì chàng cảm thấy hổ thẹn và cũng không có can đảm ngó mặt nàng.

Thế nên trong chớp mắt, chàng đã đi hơn bảy, tám dặm dọc theo bờ sông băng tuyết, bằng thuật khinh-công. Bấy giờ hướng đông đã đâm mây ngang, trời sắp hừng sáng. Biết kỳ-lão Nam-hải dù muốn đuổi theo cũng không kịp, nên chàng ngừng lại, xé một chéo áo gói kỹ-lưỡng hột Tuyết-liêng-tử, cẩn thận vắt vào lưng mới tiếp tục đi.

Khi trời vừa sáng, chàng về đến chỗ hẹn với Đinh-Linh và công-chúa Tuyết-Liên. Vừa chậm bước, chàng vừa ngó công chúa Tuyết-liên và Thần Tuyết-Sơn thì thấy hai người nầy đứng im, còn Đinh-Linh nhón gót mong chàng.

http://tieulun.hopto.org

— Nguyên-Bình, kết quả không ? Đinh-Linh kêu hỏi.

Vừa hỏi nàng vừa chạy a lại chàng. Chàng đáp nhanh :

Kết quả !

Đinh-Linh liền lộ vẻ vui mừng hớn-hở, nhưng bỗng chốc lại hiện ra vẻ đau đớn. Nàng cố khôi phục lại dáng tự nhiên để che dấu cặp mắt đang chăm chú nhìn nàng của Bình.

— Nguyên-Bình, thế là chúng ta mau trở về Trung-nguyên đi !

Chàng đáp :

— Phải. Nhưng phải đem hột Tuyết-liêng-tử đổi lấy thuốc giải độc mới về chớ !

Nàng cười ngất :

— Chàng đã điên rồi hả ? Thuốc giải độc gì ?

Nguyên-Bình hết sức ngạc nhiên, hỏi Đinh-Linh :

— Không phải em đã uống hết một chén rượu độc, nên cần lấy Tuyết liêng tử đổi thuốc giải độc để cứu mạng em hay sao ?

Nàng vẫn cười :

— Nguyên-Bình, em sẽ nói thật, chàng tin không ?

Nguyên-Bình vẫn chưa hết ngạc nhiên nhưng miễn cưỡng đáp :

— Thì có gì mà không tin.

Nàng nói nhanh :

— Em không có uống rượu độc !

Chàng không tin mình điếc, sao mà nghe không rõ lời Đinh-Linh vừa nói, chàng hỏi :

— Em không...

Thần Tuyết-Sơn hét lên một tiếng như vừa để thị uy vừa để cắt lời Nguyên-Bình, liền đó công chúa Tuyết-Liên bước tới lườm Đinh-Linh :

— Cô nương nói đùa mà chi ?

Nàng đáp :

— Chẳng dám đùa với công chúa đâu ! Chén rượu độc đó, công chúa đã ép tôi uống, kỳ thật tôi đã nhanh tay trút đổ hết mà công chúa không thấy.

Nghe Đinh-Linh nói với vẻ tự nhiên, Thần Tuyết-Sơn và công chúa Tuyết-Liên sửng sốt nhìn nhau, không nói được một lời nào, không nhận xét được. Đinh-Linh nói thật hay muốn gây hoang mang trong tâm tưởng

của mình. Lạ quá, nền cung điện lót toàn loại bạch ngọc, nếu rượu độc đổ xuống, tại sao không có dấu vết hoen ố nào ? Nếu quả thật rượu độc đổ xuống nền thì nhứt định bốc lên một làn khói, mùi nồng nặc, ngoại trừ kẻ đui chớ người còn đôi mắt làm sao không trông thấy được ?

— Nầy Đinh cô-nương. rượu độc đó, uống vô mười ngày sau bị mụt ruột, tập trung hết linh dược khắp thiên hạ cũng khó cứu, huống chi Tuyết-liêng-tử, có tác dụng gì mà mong.

Đinh-Linh cười thản nhiên :

— Công chúa đừng run cây nhát khỉ, tôi không có uống rượu độc bao giờ !

Nguyên-Bình thắc mắc hơn ai hết, chàng hỏi nhanh !

— Em Linh, sự thực ra sao ? Em chẳng đã bảo với tôi rằng em có uống rượu độc à ?

— Hừ, em chỉ nói gạt chàng thôi.

— Nói gạt để làm gì ?

— Bởi vì, em biết chàng tự đi tìm Tuyết-liêng-tử cho chàng nơi nàng áo đỏ thì không bao giờ chàng chịu đi, nhưng tìm cho em thì chàng đi, thế nên em thử lòng chàng, thì thực sự chàng đã hăng hái ra đi vì em.

Đinh-Linh ngừng lời để nở một nụ cười tươi, Bình lại hỏi :

— Em không bị trúng độc à ?

— Phải, Hôm nay chúng ta đã lấy được món thuốc Tuyết-liêng-tử là mục đích đi Tây vực đã đạt được rồi, vậy chúng ta hãy trở về Trung-Nguyên cho sớm !

— Em Linh, em biết tôi làm sao lấy được Tuyết liêng-tử hay không?

— Em không cần biết việc đó, chỉ biết rằng, khi chúng ta về tới Trung Nguyên, bốn món thuốc quý báu sẽ gom lại để cứu mạng sống vĩnh viễn cho chàng thôi.

Bình muốn nói thêm, nhưng phải ngừng lại để nghe công chúa Tuyết Liên nói xen vào :

— Từ anh hùng, tục đời thường nói, người quân tử không bao giờ nhận chịu ai nói dối với mình, Đinh cô nương đã dối người thì sao ?

— Công chúa hỏi như thế có ý gì ?

— Đinh cô-nương đã có uống rượu độc, mười hôm sau sẽ chết mà nàng nói dối rằng không có uống là có một ẩn ý gì, tại sao Từ anh hùng không nhận xét được ?

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh lại cười :

— Nguyên-Bình, công chúa muốn bịa ra chuyện để mong đem thuốc giải độc gì đó đổi lấy Tuyết-liêng-tử, chàng đừng tin !

Giữa Đinh-Linh và công chúa Tuyết-Liên, dĩ nhiên Nguyên-Bình phải tin Đinh-Linh hơn, nên sau khi công chúa nói dứt lời, chàng quay lưng bước đi, vừa bỏ ra đi chàng vừa hỏi với lại :

— Công-chúa Tuyết-Liên muốn gì ?

— Từ anh hùng đứng lại cho tôi nói chuyện !

Đinh-Linh bước tới nắm tay Bình :

— Chàng đừng nghe những lời nói âm mưu, chúng ta hãy về cho sớm !

Bình đáp :

— Phải !

Liền đó, chàng sánh vai Đinh-Linh bước nhanh. Công chúa Tuyết-Liên cười khanh khách. Hai người ngảnh lại nhìn, thấy công-chúa bước theo và cười mãi không dứt. Hai người cứ bước đi. Công chúa Tuyết-Liên nói to :

— Đến năm ngày thì hai vành tai của Đinh cô nương ửng đỏ, đó là triệu-chứng phát độc Nếu thấy có triệu chứng ấy mà kịp trở lại đây tìm tôi thì còn có thể cứu được, bằng không thì vô phương cứu !

Kể ra võ công của công-chúa Tuyết-Liên cũng rất cao nhưng vẫn không hơn Bình. Bà ta cố đuổi theo, nhưng đuổi không kịp, nên những lời nói tiếng gọi hay tiếng cười của bà ta từ to đến nhỏ dần, rồi đến không còn nghe thấy nữa...

✦

Đi được một đỗi xa, Nguyên-Bình cười nói với Đinh-Linh :

— Con người ấy nghĩ cũng buồn cười thật, khi không mà đề quyết cho em đã trúng độc !

Đinh-Linh buồn buồn đáp :

— Vâng !..,

— Hình như em không được vui, tại sao ?

— Không, chàng đã có Tuyết-liêng-tử, em mừng không hết có đâu lại buồn ?

Bình ngạc nhiên nhìn nàng trong lúc nàng cố che dấu những nét đau đớn hiện trên mặt bằng một nụ cười kém xinh.

Nàng đã uống cạn chén rượu độc ! Và nàng vẫn biết, khi độc phát ra,

ngoại trừ món thuốc Tuyết-liêng-tử, không có gì cứu được. Công-chúa Tuyết Liên đã nói rất đúng.

Nhưng nàng cố phủ nhận điều đó trước mặt Bình, cố làm cho Bình đừng đem Tuyết-liêng-tử giao cho công-chúa Tuyết-Liên để đổi lấy thuốc giải độc cho nàng, nghĩa là nàng chuẩn-bị hy-sinh mạng sống của nàng để cho Bình được sống vĩnh-viễn trên đời, Khi công chúa Tuyết-Liên ép nàng uống rượu độc nàng đã có ý định đó, cho nên nghiêng chén để nóc cạn, nàng cười tươi như uống được chén rượu ngọt-ngào, ngát hương... và nàng cũng biết, chỉ có sinh-mạng của nàng cần Tuyết-liêng-tử, Bình mới tận lực đi tìm. Nhưng Bình đã mang Tuyết-liêng-tử về, nàng lại nói không có trúng độc, nghĩa là Tuyết-liêng-tử đó của Bình hoàn-toàn, chớ nàng không cần thiết.

Giờ đây, nàng buồn là vì nàng đã thấy nàng sắp xa Bình vĩnh-viễn, nhưng không hẳn buồn, trái lại còn sung-sướng, vì nàng cảm thấy khi Bình đã biết được sự thật thì Bình không bao giờ quên được nàng.

Nàng định đến ngày thứ chín mới nói thật để vĩnh-biệt Bình, nhưng căn-cứ theo lời công-chúa Tuyết-Liên thì đến ngày thứ năm thôi chất độc phát ra, chừng ấy thế nào Bình cũng phát giác sự thật mà nàng không thể bưng bít được nữa. Bình hoàn-toàn không biết trong lòng nàng hiện đang nghĩ gì.

— Em Linh, vừa rồi tôi muốn nói với em một việc, em bảo trên đường về Trung-nguyên sẽ nói, thì giờ đây...

— Thì chuyện gì chàng cứ nói đi !

Tằng-hắng vài tiếng, Bình nói thật chậm :

— Em Linh, tôi muốn đem hột Tuyết liêng tử trả lại cho phái Nam-hải.

— Trời ! Đinh-Linh, kinh-ngạc đến mất thần, Đoạn, nàng nói nghẹn-ngào :

— Chàng... chàng đã nói gì ?

— ...Đem trả Tuyết-liêng-tử cho phái Nam-hải !

— Chàng, điên rồi ?

— Em Linh, em hãy lắng nghe tôi nói đây !... Tôi đã vì em mới tìm phái Nam-hải để lấy hột Tuyết-liêng-tử...

— Thì chàng đã lấy đem về đây rồi, còn phải nói gì ?

— Nhưng, tôi đã từng nói tôi không muốn chịu ơn của họ nữa, nhưng mà... tôi vẫn phải tìm họ nữa... cũng là một sự tủi lòng...

— Việc gì mà phải tủi ?

— Tôi đã làm cho nàng áo đỏ chết giấc lại còn dùng chưởng pháp đe dọa nàng...

http://tieulun.hopto.org

Bình mới nói tới đây, Đinh-Linh bước tới ngã đầu vào ngực chàng, nhắm nghiền đôi mắt lại như người mơ hay ngây ngất say.

Bình đã vì nàng mà cướp lấy Tuyết-liêng-tử, khiến cho nàng cảm thấy sung sướng vô cùng và dù nàng chết cũng vui, huống chi Bình đã dùng một thủ đoạn với nàng áo đỏ mà lòng chàng đã tủi nhục, đã hối hận — tuy nàng không rõ thấu cho chàng ở điểm nầy, nhưng nàng thỏa mãn biết bao nhiêu. Nàng sung sướng đến rơi nước mắt !

— Linh, em hãy lắng nghe tôi nói thêm !

— Vâng !

— Lúc bấy giờ, kỳ lão Nam-hải nói tôi hành động như kẻ hắc đạo, gian manh, không xứng đáng với danh dự « Đệ nhứt nam tử », tôi trả lời rằng, tôi vì cứu mạng người chớ không vì ích kỷ...

Giờ đây, nếu để cho tôi cần dùng hột Tuyết-liêng-tử mà em không cần, thì té ra tôi là một kẻ gian manh đê tiện như lời kỳ lão Nam-hải đã bảo.

— Nguyên-Bình, chàng quên rằng không có Tuyết-liêng-Tử thì chàng không sống !

— Ví dầu tôi chết, cũng không thể để cho danh dự tôi bị chà đạp.

Nghe Bình nói, Đinh-Linh hết sức lo sợ, vì nàng đã biết, sớm muộn gì chàng cũng nói như thế, bởi tính anh hùng.

Nàng liền rời khỏi mình chàng để lo nghĩ một cách giải quyết vấn đề đang bắt đầu diễn biến trong tư tưởng chàng muốn liều chết, vì thấy hồ thẹn quá !

Lòng nàng bối rối. Tuy nàng thông minh, nhưng giờ đây không biết nói gì để khuyên Bình. Rồi một lát sau, Bình hỏi nàng :

— Em Linh, em nhứt định không khuyên can tôi phải không ?

— Không !

— Em đã yêu một người con trai mất cả danh dự rồi !

Nàng vừa khóc vừa nói :

— Em chỉ muốn chàng cần phải sống !

Bình xúc động :

— Em Linh, tôi đã hiểu lòng em thì tôi không bao giờ muốn chết. Nhưng, nhưng kẻ sĩ võ học coi danh dự hào hiệp nặng hơn sinh mạng cá nhân, em đã hiểu điều đó chớ ?

— Nguyên Bình, mối huyết thù chàng chưa trả xong !

— Tôi sẽ báo thù xong trong vòng tám, chín tháng nữa.

— Nếu báo thù không xong thì sao ?

Chàng nín thinh, không đáp...

Nhận thấy tư tưởng chàng có phần biến chuyển nàng nói thêm :

Dịch-thiên-Hành là người gian ngoan nhứt, lại còn cấu kết với Bắc-hải Viên-Tiên. Hắn biết rõ chàng chỉ còn sống tám chín tháng nữa, hắn cứ chịu khó trốn tránh, không cần hoạt động gì ráo, chờ sau khi chàng chết hắn sẽ xuất hiện làm mưa làm gió khắp giới võ lâm, như vậy chẳng sao tìm được hắn để rửa thù của mình và trừ tai họa cho đời ?

Từng lời, từng câu nói của Đinh-Linh gỏ vào lòng Nguyên-Bình, chàng như người sực tỉnh cơn mê :

— Dễ gì tôi ôm hận để mà chết.

Đinh Linh cười đắc ý :

— Nguyên-Bình, một việc rất quan trọng mà chàng không chịu nghĩ tới để nghĩ chi những chuyện bao đồng. Em muốn nói, nếu chàng trả thù không được mà chết đi thì những nhân vật võ-lâm coi chàng ra gì mặc dù là chàng đã chết.

— Giờ đây phải làm sao em Linh ?

— Em có một biện pháp trung dung, không hiểu chàng đồng ý chăng ?

— Biện-pháp gì ?

— Ấy là chàng đừng ngại việc giữ lại hột Tuyết-liêng-Tử, trước hạn kỳ phải chết, cứ lo việc báo thù, nếu cuối cùng không trả thù được mà sắp chết thì chừng đó sẽ liệu cách khác, sẽ tính vấn đề Tuyết-liêng-tử cũng không muộn.

— Thế à ?

— Nói như thế ấy đó, nếu chàng không tin lời em thì sau nầy sẽ có lúc hối hận nghe chưa !

Bình đặt hai bàn tay lên đôi vai mình, vừa bước tới chầm chậm vừa đáp :

— Tốt lắm !

Đinh-Linh thở nhẹ nhõm. Nàng biết Nguyên-Bình làm người, hễ nói thì làm, vì như trường hợp chàng quyết đem trả Tuyết-liêng-tử cho phái Nam-hải thì lòng nàng khổ sở đến tận cùng và nói chung, tất cả công lao kể như đã phủi sạch, nhưng giờ đây chàng đã nhận biện pháp tạm thời của nàng đưa ra rồi chờ Tông-Đào với Đinh-Phương hợp về đủ mặt sẽ khuyên, sẽ

http://tieulun.hopto.org

giúp chàng nhiều ý kiến, nhiều kế hoạch hay hơn nữa, miễn sao giữa lúc nầy chàng đừng đem trả Tuyết-liêng-tử là được rồi.

Đinh-Linh lại nghĩ rằng, rồi đây nàng sẽ chết, chết trước chàng. Nếu chàng biết tại sao nàng phải chết, thì chừng ấy dù không được ai khuyên can, chàng vẫn không trả Tuyết liêng tử cho phái Nam-Hải.

Nàng nửa mừng, nửa thương tâm, cuối cùng nàng không cầm được dòng nước mắt đang chảy tuôn như suối. Bình lấy khăn lau nước mắt cho nàng.

Em Linh, tôi đã đồng-ý theo biện-pháp trung-dung của em, tại sao em khóc ?

Nàng mếu-máo :

— Nguyên-Bình, nếu em không may chết trước chàng thì những lời trối lại của em chàng nghe hay không ?

Bình nhíu mày hỏi hoảng-hốt :

— Em nói gì lạ vậy ? tuổi em còn nhỏ hơn tôi nữa làm sao chết trước được?

— Chàng đừng hỏi dong dài, hãy trả lời câu hỏi vừa rồi của em !

— Thì dĩ-nhiên tôi phải làm theo ý em chớ sao !

— Như vậy em mới yên lòng.

Liền nhìn nàng, chàng thấy thần-sắc lộ ra vẻ khác thường, nhưng chàng không đoán được trong lòng nàng đang nghĩ gì hay bởi một nguyên-do nào.

★

Hai người đã đi tới bên bờ sông băng tuyết, đang tìm cách vượt qua mấy đường khe tuyết lở để sang sông về Trung-nguyên.

Đã mấy lượt quan-sát, Nguyên-Bình nhìn thấy những khối tuyết như khối đá to nổi phình, lấy tay vịn thử thì nó bập-bều không vững mà cũng không chìm xuống, một hiện tượng thiên-nhiên thật lạ mắt ngoài tưởng-tượng.

Vì cần phải trở về cho sớm, Bình nắm tay Đinh-Linh, cẩn-thận dò từng bước một để bước trên những khối tuyết nổi nối-tiếp nhau.

Qua khỏi sông băng-tuyết hai người trực chỉ hướng đông. Trên đồng không gặp một ai, nhưng thấy có hai chỗ nhóm lửa, hình như người nhóm lửa đã bỏ đi không bao lâu. Không nói gì với nhau, nhưng trong lòng Đinh-Linh Nguyên-Bình biết những người của phái Nam-hải còn ở quanh quẩn đâu đây.

Trên lộ trình đầy gian lao đã suốt bốn ngày mà tưởng chừng như hai người đi trong vòng một ngày tốc độ nhanh thật là nhanh.

Đã đến bốn ngày rồi ! Giờ đây Đinh-Linh nghĩ tới chuyện phải lìa

xa Bình. Thật ra nàng không bao giờ muốn như thế, nhưng không rời chàng không được.

Chiều hôm ấy, hai người đang ngồi nghỉ chân bên đống lửa sưởi, Đinh-Linh chưa biết phải mở lời như thế nào để từ giã chàng mà chàng không ngờ vực. Suy nghĩ một hồi lâu, nàng mới nói được :

— Nguyên-Bình... Nguyên-Bình !... Em cần phải đi trước !

Nàng vừa nói ra một lời « đi trước », nàng đã tưởng từ đây sẽ không còn gặp mặt Bình nữa ! Ôi sinh ly hay tử biệt của kiếp người, đau đớn không tả bằng lời được.

Nhưng nàng không để cho Bình trông thấy những giọt lệ của nàng còn đọng trong khóe mắt... Bình nghe nàng nói, rất ngạc nhiên nhưng vì cảm động quá, nên chưa biết nói làm sao. Nàng nuốt lệ và gượng cười :

— Chàng đừng lấy làm lạ, em muốn đi trước cũng có lý do... Bởi vì mấy hôm rày chúng ta đã cách xa phái Nam-hải mà họ vẫn còn theo dõi chúng ta.

Bình gật đầu :

— Phải.

— Chúng ta cần phải tránh họ, nhưng cũng cần phải biết họ định làm gì để giữ mình, giờ đây để chàng đi thám sát thì bất tiện, nên em muốn đi, dễ hơn chàng.

Bình lắc đầu lia lịa :

— Không nên ! Bọn họ người nào cũng có võ công cao hơn em, nếu lỡ động thủ thì em bị hại, em đừng đi !

Đinh-Linh vẫn cười gượng :

— Em đâu có dại. Chàng tưởng em muốn động thủ với họ sao ? Em chỉ đi dọ-thám xem họ cách mình bao xa rồi em trở lại lập tức.

Nói tới mấy tiếng «trở lại lập tức», nàng quay mặt chỗ khác để khóc lén Bình, nhưng liền đó, nàng mím chặt đôi môi để dằn tiếng khóc rồi quay lại Bình, Bình chưa biết gì cả.

— Được, thôi em mau trở lại nhé !

— Vâng !

Nàng uể-oải bước đi, hai hàng lệ rơi theo bước chân nàng. Nàng đã dối Bình. Biết bao giờ nàng trở lại như lời Bình đã căn dặn !

http://tieulun.hopto.org

Lúc ấy, Bình ngó theo nàng vẫn không yên lòng, vì sợ nàng gặp phái Nam-Hải phải động-thủ. Lòng chàng do-dự trông theo... Thấy nàng vừa bước đi vừa đưa tay gạt nước mắt, chàng hết sức kinh-ngạc...Chàng thầm nghĩ :

— « Từ sau khi lấy được hột Tuyết-liêng-tử đem về, nàng vui mừng vô hạn, nhưng cớ sao gần đây lại lộ vẻ u-sầu rồi giờ lại khóc ? hay là nàng đã ghen hờn mà mình không biết, mình đã nhận-xét sai lầm về tâm-tình của nàng ?.. »

Màu trời đã nhá-nhem tối, Bình không còn trông rõ tới trước, chàng vụt chạy theo hướng nàng đi, được một đỗi, bất ngờ chàng ngừng chân, nhìn thấy mặt đất có vài chỗ thấm ướt.

Lạ quá, trời không mây đục, mà đêm cũng chưa khuya, đâu có sương rơi hay mưa xuống hồi nào? Chàng nghĩ đây là nước mắt !

Lòng chàng xao-xuyến, băn-khoăn :

— « Nàng đã đau lòng mà khóc nhưng tại sao lại dấu chàng ? Nàng khóc gì hay có một tâm-sự gì bí-ẩn ? »

Chàng muốn kêu to lên để cho nàng trở lại giải-đáp thắc-mắc, nhưng chàng nghĩ lại, chắc nàng đang khổ-sở và quyết lánh chàng dù kêu nàng có nghe cũng không trả lời.

Lòng chàng càng bối-rối hơn. Chàng dùng khinh-công đuổi theo tin rằng sẽ gặp nàng.

Một lát sau, chàng đã đi được ba bốn mươi dặm, nhưng bóng núi trập-trùng, tiếng dế ngâm-nga, màu trăng ảm-đạm, ánh sao mờ mờ, chàng đi trong âm thầm, không gặp một ai.

Chàng nghĩ, hay là nàng đi về một hướng khác để đánh lạc chàng ? Và mặt đất mênh-mông cũng khó tìm một người. Chàng ngừng chân, ngồi xuống :

— « Tại sao nàng muốn xa mình ? ... »

Tư bề vắng-lặng. Bình ngồi một mình mà nghĩ mãi cũng không ra chuyện gì. Tức mình, chàng đứng phắt dậy vận bước đi, bỗng nghe có tiếng ca du-dương từ xa xa vọng lại. Lắng nghe, chàng nhận là tiếng nàng áo đỏ. Chàng lo sợ cho Đinh-Linh đụng đầu những người trong phái Nam-Hải đang ở phía trước. Chàng chạy nhanh tới. Được vài ba dặm, thấy phía trước có ánh lửa chàng liền ngừng lại, biết phái Nam-Hải đình-trú ở đó, nên chàng không muốn cho họ gặp mặt.

Nhưng, chàng lại nhớ Đinh-Linh đã nói đi dọ-thám, chàng sợ cho nàng đã lọt vào tay phái Nam-Hải rồi. Liền thay đổi ý-định, chàng để chân-khí tiến nhanh tới, nhưng thân-pháp thật êm nhẹ. Trong chớp mắt, anh lửa sáng rực trước mắt chàng...

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI CHÍN

Bóng chim, tăm cá, biết đâu mà tìm ?

Đây là một vùng bình địa, chung quanh không có một cây to nào, chỉ có đây đó một vài bụi rậm nho nhỏ mà thôi.

Nguyên-Bình liền rùn thấp mình, lom khom đi về phía có ánh lửa, còn cách chừng một trượng năm sáu thước, chàng liền đứng lại, núp mình trong một bụi rậm, ngửng mặt nhìn về phía trước, chỉ thấy bên cạnh ánh lửa là sáu người trong phái Nam-Hải.

Lúc đó, nhìn kỹ, thấy sắc mặt người nào cũng buồn dàu dàu, Nguyên-Bình thấy vắng bóng Đinh-Linh, chàng không chường mặt vội, mà chỉ nhìn một lát, rồi định rút lui, bỗng nhiên lúc ấy lại nghe nàng áo đỏ thở dài...

Tiếng thở dài ấy nghe thê lương ảm đạm làm sao !

Bất giác Nguyên-Bình liền đứng khựng lại.

Lại nghe Mai-Nương bảo nhỏ :

— Tiểu thơ ơi ! Tiểu thơ hãy lo bảo trọng lấy thân thể...

Nàng áo đỏ buồn rầu đáp :

— Mai nương, thân ta nào có ai ngó ngàng đến vì... cho đến người mà tôi vẫn nhận là chồng, người ấy cũng nghảnh mặt làm ngơ, bây giờ tôi còn tiếc rẻ tấm thân này nữa mà làm gì ?

Mai nương cũng thở dài, chưa biết tìm thêm lời gì để an ủi nàng.

Bên ngoài Nguyên-Bình đứng sững sờ nhìn cảnh tượng thê lương ấy.

Chàng nghe rõ nàng áo đỏ đã nhắc lại mình là Từ phu nhân, đã hủy hoại nhan sắc để tỏ ý chí một lòng một dạ với Nguyên-Bình..

Chàng lại nghĩ lúc ấy mình đã chết mà nàng vẫn son sắt tự nhận là Từ phu nhơn thân tình ấy làm cho Nguyên-Bình thấy cảm kích vô cùng ...

Nhưng chàng lại nghĩ, không biết tình hình đã xảy ra như thế nào mà lại đi đến như thế này, hay là có lẽ vì mình đã phụ bạc nàng

http://tieulun.hopto.org

áo đỏ mà dẫn đến kết quả này, hay là vì nàng cố chấp mà ra ?

Nguyên-Bình đứng sững sờ suy tới nghĩ lui, nhớ lại từng chuyện đã qua, và tất cả những chuyện ấy như hiện ra trước mắt chàng, rồi chàng suy nghĩ kỹ, không nhận rõ được chàng đã hành động quấy hay phải, thật khó mà phán đoán cho rõ...

Nhưng xét cho kỹ, nếu lúc ấy chàng chỉ thối lui, nhượng bộ một bước thì có thể giải quyết được biết bao nhiêu điều rắc rối, chỉ vì đôi bên không một ai chịu nhượng bộ ai, rồi gây biết bao nhiêu là điều hiểu lầm.

Rồi chồng chất từng việc, từng ngày, bước chân càng sâu, chồng chất mãi mãi cho đến kết quả ngày nay.

Càng nghĩ lâu lòng chàng càng cảm khái, chàng hiểu chàng mà cũng hiểu lòng nàng, thế nên, lúc lòng bồng bột, chàng muốn xuất hiện ngay.

Chàng nghĩ rằng nếu tái kiến nàng, chàng đem giải bày tất cả tâm tư của mình nói rõ cho nàng nghe để cho đôi bên hiểu rõ nhau, thì có thể từ đây mọi xung đột sẽ tiêu tan.

Nhưng chàng chỉ vừa dợm chân bước tới thì đã nghe Tiêu phu nhân cười ha hả.

Tiếng cười nghe ghê rợn như tiếng cú rúc, cọp gầm ban đêm, mặc dù công lực của Nguyên-Bình đã đến mức cao thâm, nhưng khi nghe tiếng cười ấy chàng cũng phải rùn mình . . .

Bỗng nghe Nam-Hải kỳ tẩu hỏi :

— Phu nhân cười gì thế ?

Tiêu phu nhân đáp :

— Tôi cười cái dại dột của chúng ta !

Nam-Hải kỳ tẩu lại tiếp :

— Có phải phu nhân cười chúng ta không chịu nghe lời con không ?

Tiêu phu nhân gật đầu :

— Chỉ có thế . . .

Nam-Hải kỳ tẩu thở dài :

— Nhưng bây giờ đã trễ mất rồi . . .

Bỗng nghe tiếng nàng áo đỏ thỏ-thẻ :

— Cũng chưa trễ lắm, cũng còn có cách, có thể làm cho y khuất phục, và cũng có thể làm cho y chết...

Nàng áo đỏ nói câu ấy với một giọng rất thản nhiên lạnh lùng, dường như nàng ta đã đề cập đến một người nào thật xa lạ . . .

Nhưng trong lúc đó thì Nguyên-Bình biết rất rõ là bọn họ đang đề cập đến mình, nhưng chàng cũng gắng gượng dằn lòng vì chàng biết rõ tánh của nàng áo đỏ như thế nào rồi...

Lúc nàng áo đỏ hăm cho chàng chết, nàng nói rất thản nhiên, rõ ràng trong thâm tâm nàng, nàng đã hận chàng đến cực điểm, đến mức không còn thể nào vãn hồi được nữa...

Nguyên-Bình bỗng nhớ đến khi nảy, lúc chàng muốn chường mặt ra, chàng bỗng nhếch mép cười chua chát.

Lại nghe vợ chồng Nam-hải kỳ tẩu đồng thanh hỏi :

— Biện pháp ấy như thế nào ?

Nàng áo đỏ lặng thinh chưa nói gì...

Lúc đó tất cả mọi người trong phái Nam-Hải ai ai cũng nhìn chòng chọc nàng áo đỏ, chờ đợi nghe biện pháp của nàng làm cho Nguyên-Bình khuất phục hay là làm cho chàng ta chết luôn, mà cho đến Nguyên-Bình chàng cũng lắng tai chú ý nghe.

Vùng rừng núi lúc bấy giờ im phăng phắc, chỉ nghe tiếng lửa cháy phừng phừng, củi khô nổ tí tách, nàng áo đỏ chỉ sững sờ nhìn ngọn lửa hồi lâu mà vẫn chưa nói gì...

Tiêu phu nhân lại thúc giục :

— Con hãy nói cho mẹ nghe thử...

Nàng ngẩn ngừ hồi lâu rồi vụt cười to lên sau đó lại khẻ ngâm nho-nhỏ.

Nguyên-Bình lắng tai chú-ý nghe kỹ nhưng vẫn không sao hiểu được nàng ngâm những lời gì...

Xem qua thần-sắc của hai lão gù và lùn, thấy rõ ràng hai lão ấy cũng ngơ ngác không hiểu ý nghĩa lời nàng ngâm ra sao, chỉ nghe giọng ngâm khi trầm khi bổng mà thôi.

Nhưng trong khi đó thái-độ của vợ chồng Nam-Hải kỳ-tẩu và Mai nương lại khác, khi nghe nàng ngâm ba người liền sa-sầm nét mặt, lộ vẽ chú ý lắng nghe... Như thế rõ ràng ba người ấy hiểu được lời ngâm của nàng áo đỏ.

Lúc ấy tinh-thần của Nguyên-Bình khẩn-trương vô cùng, vì chàng biết rằng lời ngâm của nàng là những tiếng lóng nói rõ biện-pháp làm cho chàng phải khuất-phục, hay là phải chết luôn.

Và chàng cũng hiểu rằng tuy võ-công minh cao, nhưng cơ-trí và thông minh của nàng áo-đỏ lại tuyệt thế không ai sánh kịp, nếu nàng bày ra kế gì, thì cũng khó mà tránh cho được...

http://tieulun.hopto.org

Vì thế cho nên Nguyên-Bình vận dụng tất cả tâm-cơ mình để tìm hiểu nhưng không kết quả những ẩn-ngữ của nàng, chàng chỉ biết bực dọc... Nhưng càng nghe, chàng càng thấy giọng của nàng rất uyển chuyển, êm đềm, làm cho xúc động mọi người nghe...

Càng nghe, chàng càng thấy bực dọc và sau cùng càng bực tức đến cực độ...

Nàng áo đỏ ngâm độ lối nửa tiếng đồng hồ rồi bỗng im giọng, bỗng thấy vợ chồng Nam-Hải Kỳ-tẩu và Mai nương đều ngửng mặt lên trời cười ha hả !

Rồi vợ chồng Nam-Hải Kỳ-tẩu lại vỗ tay rôm rốp tỏ ra đắc chí vô cùng!

Nguyên-Bình khẽ nhíu mày, không hiểu họ đang toan tính mưu mô gì để hại mình đây...

Chàng muốn theo dõi thêm để coi họ có tiết lộ thêm được điều gì không nhưng sau đó lại nghe vợ chồng Nam-Hải Kỳ-tẩu lại bàn qua những chuyện không có gì liên can tới mình cả, luôn đến Đinh-Linh chàng cũng không nghe đề cập tới, rán đợi thêm hơn một khắc đồng hồ nữa, không nghe được gì thêm, chàng bực dọc đứng dậy sửa soạn ra đi...

Ý của chàng định đi tìm Đinh-Linh, nhưng xem qua tình hình, có lẽ nàng không do con đường này mà đến, thì bây giờ ở đây cũng chẳng ích lợi gì...

Nếu Đinh-Linh gặp điều gì bất trắc, thì thật ra do lỗi ở mình vậy... Vì nghĩ như thế, chàng liền thối lui ra ba, bốn trượng rồi vọt mình ra đi.

Nhưng đi được chừng nửa dặm, chàng bỗng lật đật đứng khựng lại : Chàng lo lắng : bây giờ phải tìm Đinh-Linh, nhưng biết nàng đến từ hướng nào ?

Từ lúc chia tay với chàng, Đinh-Linh có cho biết là sẽ đi tìm, theo dõi phái Nam-Hải, nhưng sự thật đã thấy rõ, nàng nói dối... như thế thì nàng đi đâu ?

Trong lúc nóng lòng chờ đợi Đinh-Linh, chàng vụt nghĩ tới có thể nàng hy-sinh vì một điều gì đó... Một mình đứng trong bóng đêm vắng lặng, tư bề gió lộng, trước phong cảnh lạnh lùng ấy, càng làm cho chàng thấy lo lắng buồn rầu thêm.

Đứng sửng sờ hồi lâu, chàng liền vọt mình đi tới, ngửng mặt lên nhìn chân trời, mây đỏ đã giăng ngang : trời sắp sáng rồi...

Nhìn quanh một lượt, chàng mới thấy mình đã lạc đường...

Trong lúc bối rối, thời gian qua mau làm sao ! Chỉ trong chớp mắt mà trời đã rựng sáng ...

Bây giờ lại lạc đường, chàng lật đật đổi phương hướng, đi thật nhanh, hy vọng tìm gặp Đinh-Linh.

Nhưng đã ba ngày ba đêm mà chàng vẫn không gặp được một bóng người nào cả. Nếu là một người nào khác, phải đi liên tiếp ba ngày đêm như thế không ăn, không uống, thì thế nào cũng phải ngã lăn ra đường mà chết, nhưng Nguyên-Bình nhờ chân khí trong người được khí Âm-hàn vạn niên trong Ngọc-đỉnh, trợ giúp, vận chuyển liên miên, trừ khi đúng thời hạn một năm, ngoài ra chàng không bao giờ bị suy kiệt.

Và cũng nhờ thế mà võ công của chàng đã lên đến mức tuyệt đỉnh. Trong ba ngày đêm ấy chàng đi không hề dừng bước, nhưng tốc độ vẫn không suy giảm chút nào...

Càng tìm không thấy Đinh-Linh chàng càng bối rối, vì tính ra từ khi chia tay với Tuyết Liên công chúa đến bây giờ, Đinh Linh đã đi đúng bảy ngày rồi...

Nếu quả như nàng đã uống rượu độc theo như tin đồn, thì sau ba ngày, độc sẽ hoành-hành, chừng đó dù cho mình có tìm gặp nàng thì cũng không còn gì cứu nàng được nữa.

Nghĩ đến mối ân tình của Đinh-Linh đối với mình, lòng chàng thấy đau đớn vô cùng. Bất giác đôi giòng lệ trào ra trên khóe mắt chàng.

Đến buổi chiều hôm ngày thứ bảy, khi ngửng mặt nhìn trời thấy ánh tà dương sắp tắt, chàng liền đứng hẳn lại.

Nghỉ chân một lát, chàng từ từ bước tới, khi quanh qua một con đường núi, chàng bỗng thấy phía trước mặt có một hồ nước thật to.

Nước từ trên núi đổ xuống, chất chứa thành hồ, mặt nước trong veo đẹp vô cùng.

Chàng liền bước tới cúi mình xuống giơ hai tay bụm nước định uống nào ngờ khi nhìn xuống đáy nước, thấy trong bóng một tàn cây cao dường như có người đang núp, nhìn kỹ đúng người thì dường như là Đinh-Linh

Nguyên-Bình ngạc nhiên sững sờ. Chàng bụm một bụm nước, nước trong từ kẽ tay chảy ra hết ngoài hồi nào không hay... Lúc bấy giờ chàng không thiết gì đến việc uống nước nữa, chàng đứng phắt dậy rồi ngửng mặt lên nhìn.

Chàng thấy rất rõ ràng, trên chót vót một cây quả to, cao chừng bảy tám trượng, Đinh-Linh đang nép mình sau một cháng ba to !

Lúc ấy dường như nàng chưa biết rằng chàng đã thấy nàng..

Mừng rỡ Nguyên-Bình gọi lớn :

http://tieulun.hopto.org

— Em Linh !

Nghe tiếng gọi bất thình-lình, Đinh-Linh giựt mình suýt rơi xuống đất, nàng cúi mặt nhìn Nguyên-Bình...

Bỗng thấy sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, trong lúc đó thì Nguyên-Bình hết sức kinh-ngạc, vì chàng đã thấy rõ hai tai nàng đỏ như lửa...

Lúc ấy Nguyên-Bình như nghe văng vẳng bên tai lời nói của Tuyết-Liên công-chúa :

— Sau năm ngày, hai tai nhứt định đỏ lên, đó là dấu-hiệu đã trúng độc, nếu đến lấy thuốc giải độc, thì còn có thể cứu được, nhưng giờ đây, đã đến bảy ngày rồi...

Chàng thấy lòng đau như dao cắt, nước mắt tuôn dầm-dề, chàng lại gọi lớn :

— Em Linh ơi ! Tại sao lại phải khổ như thế ?

Đinh-Linh ôm chặt nhánh cây to đáp :

— Chàng hãy đi đi...

Nguyên-Bình khẽ lắc đầu, chàng vọt mình tới gốc cây to, sắp sửa trèo lên thì đã nghe từ phía trên. Đinh-Linh la lớn :

— Nếu chàng lên thì tôi nhảy xuống cho chết tức thì...

Nguyên-Bình nghe nói giựt mình sững sốt.

Lúc ấy Đinh-Linh đang ở trên một cành cây cao chót vót, cách xa mặt đất hơn bảy, tám trượng, với trình độ võ công còn thấp kém của nàng, nếu nhảy xuống tất nhiên phải tan xương nát thịt mà chết...

Tánh nàng lại rất cang cường, điều đó Nguyên rất biết rõ, nên chàng ngập ngừng không dám làm trái ý nàng...

Bỗng nghe từ phía trên cao có tiếng khóc rấm rức của Đinh-Linh.

Nguyên-Bình ngửng đầu lên nhìn thấy giọt lệ Đinh-Linh lóng lánh dưới ánh chiều tà...

Chàng không dám leo lên, mà cũng sợ Đinh-Linh té xuống bất tử, chàng lẹ làng bước tới ngay phía dưới Đinh-Linh rồi dịu dàng bảo :

— Em Linh ơi ! Lòng em tôi đã biết rõ rồi...

Đinh-Linh nghẹn ngào :

— Nếu chàng đã biết lòng thiếp, sao không đi trở về miền Trung-Nguyên cho mau đi, để gặp Nghĩa-phụ và em Phượng, ở đây để làm gì ?

Nguyên Bình ngửng mặt lên :

— Em Linh, có lẽ em biết tôi định đến đây làm gì rồi, em cho tôi là người gì để có thể bỏ em cho được ?

Nghe Nguyên-Bình nói những lời chí tình như thế, lòng nàng cảm thấy nhẹ nhàng, nàng lại càng kiên quyết hơn :

— Chàng không bỏ tôi, điều đó không ích gì cả, vì tôi nhứt định không xuống đâu.

Nguyên-Bình kinh-hoàng la lớn :

— Em Linh !...

Đinh-Linh lại chặn ngang :

— Chàng đừng gọi thiếp nữa, dù cho có gọi thiếp cũng không trả lời đâu... Giờ đây thiếp chỉ có yêu cầu chàng một chuyện mà thôi...

Nguyên-Bình lật đật hỏi :

— Chuyện gì ?

Đinh-Linh buồn rầu đáp :

— Chàng cũng biết rằng tôi đã đổi tánh mang để lấy hạt Tuyết-liên-tử ấy, cũng chỉ vì chàng mà thôi, như thế thì chàng phải cố giữ để mà dùng...

Nói xong nàng cúi đầu nhìn xuống về phía Nguyên-Bình.

Chàng thấy ruột quặn đau như dao cắt, chàng tức tưởi gọi to :

— Em Linh... Em Linh ơi !

Nhưng chỉ nghe tiếng nàng khóc rấm-rức từ trên cao, mặc dù Nguyên Bình gọi thế nào nàng cũng không hề đáp lấy một lời...

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, hoàng-hôn trùm xuống cảnh vật một màu tang, biết Đinh-Linh càng đi gần đến cái chết, lòng Nguyên-Bình bối rối vô cùng.

Vì từ đây đến chỗ Tuyết-Liên công-chúa ở, đường sá rất xa-xôi, giả sử như bây giờ mà còn ba ngày nữa, thì cũng chưa chắc là đã về kịp, nhưng tiếc rằng, giờ đây trước mắt, không còn dư một phút nào cả...

Nguyên-Bình không sao chịu đựng được nữa, chàng hét lớn như muốn xé tan lồng phổi :

— Em Linh ơi ! Nếu em không bằng lòng xuống, thì trước hết ta quăng hạt Tuyết-liên này, rồi đợi khi em bị thấm-độc, ta cũng sẽ chết theo...

Nguyên-Bình dằn mạnh từng tiếng rõ ràng, không phải chàng muốn dọa Đinh-Linh :

Đinh-Linh bỗng lạnh lùng đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Nguyên-Bình, nếu chàng định hành động như thế, thì chàng thành một người bất nhơn, bất nghĩa, thù sâu chưa trả được mà định quyên-sinh thì có phải là bất trí và bất hiếu không ?

Nguyên-Bình nạt :

— Nói bậy...

Đinh-Linh lại tiếp :

— Chàng chưa biết nỗi khổ tâm của thiếp, chàng không thuận theo lời thiếp, không nghĩ đến thù sâu của cha mẹ và ân sư có phải là bất nghĩa và bất hiếu không ?

Nguyên-Bình nghe Đinh-Linh nói, chàng đứng sững sờ...

Bất giác chàng thối lui, đầu óc lùng-bùng tối đen như mực, chàng thấy xây-xẩm mặt mày rồi té lăn luôn trên mặt đất.

✦

Nguyên-Bình là người công lực rất thâm hậu, dù gặp phải đối phương dùng sức mãnh-liệt đến đâu cũng không có thể đánh ngã chàng ta được, nhưng giờ đây, vì quá cảm-xúc mà chàng phải ngã một cách dễ dàng. Té lăn trên mặt đất, chàng quờ quạng hai tay định chống gượng đứng dậy, bỗng nhiên chàng giựt mình kinh ngạc, vì chàng đã chống tay nhằm một hòn đá cứng.

Chàng lật đạt ngửng mặt lên nhìn thấy Đinh-Linh cũng đang ngước mặt lên nhìn trăng sao mà không hề ngó xuống về phía chàng.

Đôi bên chỉ cách nhau chừng bảy, tám trượng, chàng ước lượng nên dùng hòn đá này chọi trúng yếu-huyệt phía sau lưng nàng thì thế nào nàng cũng phải buông tay rớt xuống.

Nhưng bây giờ điều khó nhứt là làm sao cho nàng đừng nghe thấy hòn đá từ phía dưới vọt lên, vì nếu nghe thấy nhứt định nàng sẽ lách mình tránh.

Vừa suy nghĩ, chàng vừa nắm chặt hòn đá trong tay...

Bỗng nhiên Nguyên-Bình cất giọng cười to... Tiếng cười vang lên như sấm nổ, làm đinh tai nhức óc làm kinh động cả bầy chim ăn đêm, chúng giựt mình vỗ cánh bay sột-soạt...

Tiếng cười, tiếng chim vỗ cánh sột-soạt, trong lúc rối loạn hỗn tạp ấy. Nguyên-Bình vụt đứng phắt dậy và luôn tay vung mạnh hòn đá lên...

Hơi gió lùa trong không khí hòa lẫn với những tiếng cười tiếng chim bay, cho đến Nguyên-Bình cũng vẫn không sao phân-biệt được.

Hòn đá xẹ như viên đạn lưu-tinh bay thẳng về phía Đinh-Linh, và chỉ trong chớp mắt nàng đã buông tay rơi xuống..

Đã chuẩn-bị trước, Nguyên-Bình liền lẹ-làng xỉa tay ra đỡ Đinh-Linh...

Đinh-Linh rớt xuống rất nhanh, chàng vừa đưa hai tay ra đỡ thì nàng đã lăn gọn vào lòng, Nguyên-Bình nhìn xuống, nước mắt chàng rơi lã-chã trên mặt nàng.

Chàng nức nở :

— Em Linh, em Linh ơi !

Đinh-Linh chớp chớp đôi mắt đầy lệ :

— Nguyên-Bình... Chàng đã tự hoại mình rồi...

Nguyên-Bình vẫn ôm chặt nàng vào lòng :

— Không sao đâu ! Miễn là cứu được nàng thì lòng ta mới yên...

Lúc ấy nàng nằm gọn lõn trong lòng chàng mà chẳng có ý gì thoát ra cả...

Gió rừng lay động cành lá lao xao. Bầy chim đêm kinh hoàng đã bay mất... Quang cảnh trở lại tĩnh mịch vô cùng...

Đinh-Linh khẽ giơ bàn tay trắng muốt lên chùi mấy giọt lệ trên má Nguyên-Bình :

— Nguyên-Bình ơi ! chàng đã làm một việc hoài công...

Nguyên-Bình giựt mình lo lắng :

— Tại sao thế ?

Đinh - Linh gượng cười đau khổ :

— Ở đây, ít ra cũng cách xa Tuyết sơn thành đến hơn một ngàn dặm, chàng làm sao về cho kịp ?

Nguyên-Bình sững sờ, như quả quyết :

— Không... ta đã chạy luôn ba ngày đêm rồi không hề dừng chân một phút nào cả thì bây giờ ta lại phải trở về cũng như thế chỉ cần trong ba ngày đêm ấy độc dược chưa làm hại nàng mà thôi...

Lúc ấy sắc mặt của Đinh-Linh đã xám ngắt, nàng lẩm bẩm :

— Nguyên-Bình ơi ! Nếu chàng quyết ý, tới chừng đó thiếp không chịu uống thuốc, chàng mới tính như thế nào ?

Nguyên-Bình đau đớn :

— Em Linh, tại sao em không nghĩ đến lòng tôi như thế ?

Đinh-Linh nghe nói, bất giác nàng sững sờ...

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình lại tiếp :

— Thôi chúng ta đi...

Chàng vừa dứt lời thì Đinh-Linh đã thấy thân hình mình nhẹ nhõm như bay, bên tai gió thổi vù vù...

Nguyên-Bình đã xốc nàng chạy trở lại. Đinh-Linh định mở miệng ngăn chàng, nhưng vừa hả miệng ra gió lọt vào, ngộp không sao chịu nổi nên nàng đành làm thinh.

Nàng lại muốn dãy dụa nhưng tự lượng sức mình, không sao thoát khỏi được tay Nguyên-Bình kẹp chặt nàng vào vì lúc ấy tay Nguyên-Bình nách như chiếc kềm sắt, không sao cục cựa gì được...

Tuy Đinh-Linh là người nhiều cơ trí, nhưng trong tình hình ấy, nàng đành chịu bó tay, rồi lim bim đôi mắt, định khi nào Nguyên-Bình chậm chơn sẽ tìm cách thuyết phục chàng.

Một đêm qua mau làm sao !

Trong suốt đêm ấy, Nguyên-Bình cứ chạy mãi mà không hề nghỉ chân.

Đinh-Linh hé mắt nhìn, thấy trời đã sáng rõ, hai bên đường cây cối như chạy thụt lùi, nhưng lúc ấy tốc độ chạy của Nguyên-Bình vẫn không hề bị sút giảm.

Chỉ trong một đêm chàng đã chạy gần hai trăm dặm...

Lúc bấy giờ Đinh-Linh chỉ biết uất-ức thở dài, để mặc cho Nguyên-Bình làm gì thì làm.

Nguyên-Bình chạy suốt ba đêm hai ngày nữa, thì tính ra, trước sau đã đến ngày thứ mười rồi.

Sáng ngày hôm ấy, Đinh-Linh thấy cơ thể mình có một cảm giác rất lạ-kỳ, hơi nóng bốc lên bừng-bừng, dường như tâm can nàng đã bị đốt cháy.

Đến lúc mặt trời lên hẳn, thì nàng lại thấy đau nhức dữ dội...

Bất giác nàng rên lên một tiếng lớn, nhưng vì bị ngọn gió lùa quá mạnh, muốn làm át hẳn tiếng rên siết của nàng. Mặc dù thế Nguyên-Bình cũng nghe, và chỉ lần đó, sau ba ngày đêm chạy liên tiếp chàng mới dừng chân lại rồi hỏi :

— Em Linh, em có sao không ?

Đinh-Linh định thần nhìn kỹ ra phía trước, thì thấy đồng rộng mênh mông, xa xa đã thấy dạng Tuyết-sơn-thành. Nàng ước-lượng có lẽ còn chừng một trăm dặm nữa thì tới nơi, nếu đi luôn là đến chiều cũng tới..

mà lúc ấy, độc-dược đã bắt đầu hoành-hành, có lẽ sẽ không sống nổi đến chiều...

Đinh-Linh nghĩ đến đó, nàng đã không buồn rầu mà lại còn vui mừng.

Nàng cố gắng nhịn đau bảo Nguyên-Bình :

— Từ công-tử ơi... không kịp nữa đâu ..

Nguyên-Bình thở một hơi dài rồi ngửng mặt nhìn về phía trước.

Khi thấy bóng Tuyết-sơn xa xa, chàng lo lắng vô cùng, nhưng cũng cắn răng bảo :

— Dù sao tôi cũng tận-lực tới cho được mới nghe !

Đinh-Linh càng lúc càng thấy cơ thể nhức-nhối thêm lên, nàng gượng cười đau khổ :

— Độc dược đã hoành-hành trong cơ-thể tôi rồi... không còn kịp nữa đâu... chỉ e trong một giờ nữa thôi tôi sẽ chết mất...

Nguyên-Bình gọi lớn :

— Em Linh, em phải cố gắn chịu đựng đến nơi...

Đinh-Linh thở phều phào :

— Từ công-tử... tôi đã kiệt-sức lắm rồi...

Nguyên-Bình quả quyết :.

— Em Linh, em còn có thể cứu được.

Chàng vừa nói đến đây, bỗng nghe có giọng nói lanh lảnh của một người con gái trẻ :

— Cô Linh nói còn sống thêm được một giờ, sợ e không tới đó đâu. Nửa giờ nữa thôi !

Nguyên Bình nghe nói giựt mình kinh ngạc, chàng lật đật quay đầu lại nhìn thấy trên một cây đại thọ cách đó ba trượng, có một nàng con gái tóc óng ả vàng, đang từ trên cây nhảy xuống : rõ ràng đó là Tuyết-Liên công chúa...

Thấy Tuyết-Liên công chúa lòng Nguyên-Bình mừng hết lớn. Chàng không kịp nói gì, cả chỉ biết gọi lớn :

— Thuốc giải độc... Thuốc giải độc đâu ?

Tuyết-Liên cười :

— Tôi biết thế nào Từ anh hùng cũng trở lại nên đã có đem thuốc sẵn theo đây... nhưng Tuyết-liên-tử đâu ?

Nguyên-Bình lật đật để Đinh-Linh xuống đất thò tay vào bọc lần mò...

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh vừa chấm chân xuống đất đã loạng choạng gượng đứng dậy rồi chụp lấy tay Nguyên-Bình la lớn :

— Từ công-tử, trên đời nầy, hiện nay chỉ có một hạt Tuyết-liên-tử đó mà thôi, chàng chớ trao cho ai cả !

Nếu Nguyên-Bình giằng nàng ra, thì nàng không sao cưỡng lại được, nhưng chàng chỉ nói :

— Cô Linh... Nếu không lấy Tuyết-liên-tử đổi thuốc, thì chỉ trong nửa tiếng đồng hồ nữa là cô phải chết...

Đinh-Linh nhìn đau gắng gượng đáp :

— Đổi rồi thì chỉ trong mấy tháng sau là người phải chết !

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Chuyện phải biết xét nặng, nhẹ, hưỡn hay gấp, bây giờ phải cứu cô trước rồi sau sẽ tính...

Đinh-Linh rớm nước mắt :

— Giới võ-lâm đang gặp nhiều hoạn nạn, Dịch-thiên-Hành mặc ý tung hoành giết chóc giới giang-hồ, thân người trọng trách, so với tôi thì quan trọng hơn nhiều, thế nên...

Chỉ nói được có bấy nhiêu lời, nàng ôm bụng nhăn nhó, mồ hôi ra như tắm.

Tuyết-Liên đứng kề bên bất giác thở dài.

Bình sanh nàng chỉ thấy trên đời này, loài người toàn cấu xé giành giựt nhau về lợi lộc, không bao giờ để tâm hy sinh cho kẻ khác, giờ đây lần thứ nhứt mà nàng được thấy lòng cao cả của con người...

Đinh-Linh gượng hỏi lớn :

— Công chúa còn thở dài mà làm gì ?

Tuyết-Liên công-chúa chầm rãi đáp :

— Cô Linh, lòng cô đang oán hận tôi, nhưng cô nên biết rằng tôi không thể không có hạt Tuyết-liên-tử ấy được...

Đinh-Linh nhếch mép :

— Chưa chắc là cô sẽ được toại nguyện.

Tuyết-Liên công-chúa đáp :

— Tôi biết chắc rằng thế nào Từ anh hùng cũng lấy hạt Tuyết-liên để đổi thuốc...

Nguyên-Bình gật đầu lia lịa :

— Đúng lắm, đúng lắm... Cô hãy đưa thuốc cho mau để đổi...

Tuyết-Liên công-chúa chìa tay ra, trong bàn tay búp măng ấy đã có sẵn một chiếc bình ngọc..

Về phần Nguyên-Bình, bàn tay thò vào bọc đã nắm sẵn hạt Tuyết-Liên...

Đinh-Linh khóc lớn :

— Nguyên-Bình, tôi nhứt định không uống thuốc giải độc đâu...

Từ Nguyên-Bình giựt mình lo ngại..

Tuyết-Liên công-chúa lại nói tiếp :

— Cô Linh, tôi nói chuyện này cho cô nghe, cô sẽ yên lòng...

Đinh-Linh ngẩn đầu lên :

— Chuyện gì ?

Tuyết-Liên công-chúa đáp :

— Lúc nãy, cô vừa nói trên đời nầy chỉ có một hạt Tuyết Liên, nhưng sự thật không phải thế...

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI

Tìm đến hang núi Bất-kiến-thiên...

Đinh-Linh và Nguyên-Bình nghe Tuyết-Liên công chúa nói như thế, hai người đều mừng rỡ lật đật hỏi :

— Có thật như thế không ?

Tuyết-Liên công chúa gật đầu :

— Ta không bao giờ dối trá các người đâu, nhưng tìm cho được hạt Tuyết-liên ấy không phải dễ dàng đâu.

Nguyên-Bình và Đinh-Linh liếc mắt nhìn nhau rồi nàng hỏi tiếp :

— Ở đâu tôi cũng quyết tìm cho được !

Tuyết-Liên công mỉm cười :

— Người hãy đổi thuốc trước cái đã...

Nguyên-Bình chìa lẹ làng tay đưa hạt Tuyết-liên tử cho công chúa.

Đinh-Linh sợ người ấy gạt mình, nàng muốn ngăn nhưng không sao kịp nữa.

Cầm xong hạt Tuyết-liên, công chúa liền trao chiếc bình ngọc cho Nguyên-Bình, chàng lật đật mở nắp, Đinh-Linh bỗng ngửi thấy mùi thơm nhẹ-nhàng mát rượi từ mũi chạy thẳng vào phế phủ...

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù chưa uống thuốc mà nàng đã thấy khoẻ rồi !

Nàng liền giơ tay cầm chiếc bình ngọc, nhưng vẫn chưa uống liền. Nàng lại hỏi thêm Tuyết-Liên công-chúa :

— Lời của công-chúa vừa nói có thật không ?

Tuyết-Liên công-chúa vừa thở ra :

— Cô Linh ơi ! Cô hãy yên tâm...tôi thấy hai người đã hy-sinh cho nhau tôi đâu có nỡ nhẫn-tâm mà dối-trá hai người cho được ? Nhưng tôi xin nhắc, lại khó mà tìm cho được hạt Tuyết-liên-tử ấy...

Đinh-Linh chặn ngang :

— Chuyện ấy không đáng lo !

Nói xong, nàng liền ngửng mặt lên há miệng trút trọn bình thuốc vào mà nuốt.

Nguyên-Bình đứng kề bên liếc mắt nhìn, lòng khoan-khoái vô cùng

Sau khi uống thuốc, Đinh-Linh xây-xẩm mặt mày rồi ngồi bẹp xuống đất

Chỉ trong giây lát, hơi nóng trong người nàng bốc ra bừng-bừng. Nguyên Bình lộ vẻ lo-lắng, Tuyết-Liên công-chúa mỉm cười :

— Từ anh-hùng chớ sợ, đó là hiện-tượng tất yếu khi thuốc có công hiệu...

Về phần hạt Tuyết-liên này, vì nó rất quan-hệ đến ngôi-vị của tôi, và nhờ nó mà nước tôi có thể bảo toàn lãnh-thổ, thế nên tôi phải cố gắng, giữ cho được, thế nên tôi mới dùng đến phương sách ấy, xin Từ anh-hùng lượng thứ cho...

Nguyên-Bình gật-gật đầu :

— À ra thế !

Tuyết-Liên công-chúa lại tiếp :

— Tôi không bao giờ biết dối trá ai..

Trong lúc hai bên đang nói chuyện, hơi nóng trong người Đinh-Linh đã giảm lần, chỉ trong giây lát, nàng ra mồ-hôi như tắm, thở một hơi dài khoan-khoái rồi mở đôi mắt, mặt tươi tỉnh vô cùng...

Nguyên-Bình lật đật hỏi :

— Cô Linh, cô đã thấy khoẻ chưa ?

Đinh-Linh mỉm cười vui vẻ :

— Đã hết đau nhức, chỉ còn mệt mỏi thôi...

Tuyết-Liên công-chúa lại tiếp :

— Chỉ vì chất độc đã hoành-hành khá lâu, nếu để trễ nửa giờ nữa, thì không còn cứu được, hằng ngày tôi đều ra ngoài thành đón, hôm nay tôi đi hơi xa một ít, may mà gặp được, đó cũng chẳng qua là ý trời.

Nguyên-Bình và Đinh-Linh liếc mắt nhìn nhau, nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra, bất giác hai người nắm chặt lấy tay nhau.

Tuyết-Liên công-chúa lại mời :

— Xin hai vị nhín chút thì giờ trở về cung dùng chén trà thơm với tôi.

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Đa tạ, tôi còn bận lắm...

Đinh-Linh lại nhắc :

— Công-chúa vừa bảo là hãy còn một hạt Tuyết-liên nữa, bây giờ ở đâu, xin vui lòng cho chúng tôi biết...

Tuyết-Liên vội giơ tay cởi sợi giây chuyền vàng đang đeo trên cổ.

Trên sợi dây chuyền lại có hình một trái tim to bằng nắm tay trẻ nít, Tuyết-Liên giơ tay nhận trên trái tim ấy, nghe tách một tiếng, trái tim bật ra làm đôi...

Tuyết-Liên cầm một tờ giấy mỏng, mở ra bề rộng chừng vài phân nhưng vì xếp nhiều lớp nên khi mở hết rộng được lối mấy tấc

Nguyên-Bình và Đinh-Linh đều trố mắt nhìn chưa hiểu ra sao cả.

Bỗng nghe Tuyết-Liên bảo :

Hạt tuyết-liên ở đây...

Nguyên-Bình và Đinh-Linh lại càng thêm khó hiểu.

Đinh-Linh liền hỏi :

— Xin công chúa cho biết rõ...

Tuyết-Liên trải tờ giấy trên mặt đất, lấy bốn viên đá dằn bốn góc cho phẳng rồi bảo :

— Quí vị không nên nhìn vào đây, vì theo qui pháp của quốc gia tôi, chỉ có mình quốc vương được nhìn vào tờ giấy này mà thôi...

Nhưng Đinh-Linh và Nguyên-Bình đã khẽ liết mắt nhìn, thấy tờ giấy thật mỏng như lá lúa, trên mặt lại có những vết lờ mờ, hai người chưa hiểu ra sao nên cứ nhìn Tuyết-Liên công-chúa.

Tuyết-Liên nghiêm giọng :

— Đây là một bức địa đồ, nhưng vì thời gian quá lâu nên nét vẽ đã lu mờ, nhưng cũng còn có thể dò ra được...

http://tieulun.hopto.org

Hai người lại liếc qua thấy đó là một bức địa đồ, có hình vẽ núi non lờ mờ.

Tuyết-Liên lại tiếp :

— Chính giữa bức địa đồ là Tuyết sơn thành, bên trái là dãy Tuyết-sơn, vượt qua Tuyết-sơn thì gặp một một con đường nằm giữa hai vách đá cheo leo.

Hết con đường này, dài chừng ba chục dặm, rồi lại phải vượt qua ba lượt vách đá đứng sừng ngất trời...

Nói đến đây, Tuyết Liên lại ngửng đầu lên nhìn hai người rồi nói tiếp :

— Ba lượt vách đá này rất hiểm trở vô cùng !

Nguyên-Bình biết ý Tuyết Liên muốn dặn trước mình phải cẩn thận khi vượt qua mấy lần vách đá ấy, nên chàng gật gật đầu đáp :

— Chúng tôi xin gắng hết sức mình.

Tuyết Liên công chúa lại tiếp :

— Qua khỏi mấy lượt vách đá ấy rồi phải đi quẹo về hướng Bắc, theo trong địa đồ thì con đường này dày chừng ba trăm dặm, dẫn đến một sơn cốc đó là hang núi tên Bất Kiến Thiên, vì hình dáng sơn cốc này giống như một bầu rượu to, nên mới có tên lạ lùng như thế.

Nguyên-Bình sốt ruột :

— Tuyết liên tử ở trong sơn cốc ấy chăng ?

Tuyết Liên công chúa gật gật đầu :

— Trong sơn cốc ấy có một ngôi thành quách xưa, đó là chỗ ngày xưa vua Ba-tư lánh giặc chạy đến ở tạm, chung quanh toàn là vách đá cheo leo, cao ngất trời.

Hạt Tuyết-liên hiện nay đang ở trong tòa Đại-sảnh, nằm trong chiếc hộp bằng ngọc để trên chiếc giao-ỷ bằng vàng.

Nói đến đây, Tuyết-Liên công-chúa liền im bặt.

Lúc đó, lòng Đinh-Linh thấy nghi ngờ vô cùng...

Nàng ngẫm-nghĩ hồi lâu rồi hỏi :

— Công-chúa đã biết chỗ một cách rõ ràng như thế, tại sao không tìm ?

Tuyết-Liên nhếch mép :

— Nếu đi được thì tôi đã đi rồi !

Nguyên-Bình ngạc-nhiên :

— Tại sao không đi được ?

Tuyết-Liên đáp :

— Trong Bất-kiến Thiên-cốc ấy có rất nhiều loại rắn-rít độc không sao tưởng tượng được, lại có một loài dơi cánh to cả thước, bay nhanh như chớp, độc hại vô cùng, chúng tụ tập tại đó hàng trăm, hàng ngàn con, võ-công cao-cường đến đâu, cũng khó mà tránh được nó.

Chỉ nói đến đây, Tuyết-Liên công chúa như sực nhớ điều gì, nàng liền lật đật thối lui đến mấy bước.

Nguyên-Bình nghiêm sắc mặt :

— Công-chúa hãy yên tâm, hạt Tuyết-Liên tôi đã đổi, tôi không bao giờ có ý tìm cách gì để đoạt lại đâu...

Tuyết-Liên nghe nói mặt đỏ bừng.

Nguyên-Bình lại hỏi tiếp :

— Còn gì khó-khăn nữa không công-chúa ?

Tuyết-Liên đáp :

— Lại còn chừng bảy tám độc xà, mình to bằng thùng nước... Đó là tất cả những điều mà Tuyết-Sơn thần đã thấy tận mắt...

Tiêu-Vương tôi cũng đã bỏ mạng tại Bất-kiến-Thiên cốc ấy...Ngoài ra còn gì nữa không thì tôi chưa biết rõ :

— Hai vị tuy võ-công đã đến mức cao-cường, nhưng phải cẩn-thận cho lắm, không nên khinh suất...

Nghe nói. Nguyên-Bình và Đinh-Linh lo-lắng, đứng sừng-sờ hồi lâu.

Đinh-Linh lại hỏi :

— Công-chúa có thể cho chúng tôi mượn tấm bản-đồ ấy không ?

Tuyết-Liên dằn-dỗi giây tát rồi đáp :

— Được, quí vị hãy đi vòng theo Tuyết-sơn thành để vượt qua núi Tuyết, đó là con đường ngắn nhứt...

Đinh-Linh liền cúi xuống cầm lấy tấm bản đồ, rồi cùng với Nguyên-Bình nhìn kỹ hồi lâu.

Đinh-Linh bảo :

— Từ công-tử, cũng chỉ vì tôi mà bị mất hạt Tuyết-liêng ấy...

Nguyên-Bình bỗng cười dài :

— Thôi, giữa chúng ta đâu còn cần phải bàn đến việc ấy ? Nếu xét cho kỹ, cũng nhờ nàng mới có hạt Tuyết-liên ấy...

Đinh-Linh mỉm cười :

— Trong ý tôi, dù cho gặp khó khăn gian khổ đến đâu, chúng ta cũng phải quyết lấy cho được hạt Tuyết liên ấy mới nghe...

http://tieulun.hopto.org

Nguyên-Bình nắm chặt tày nàng :

— Tôi cũng có ý như thế !

Hai người nhìn nhau cùng cười, Đinh-Linh xếp nhỏ tấm bản đồ, giơ tay chào giã từ Tuyết-liên công chúa, Nguyên-Bình hét lên một tiếng, đề chân khí rồi nắm tay kéo Đinh-Linh chạy như bay...

Tuyết-Liên nhìn theo, thấy chàng nắm tay thêm một người, mà thân-pháp còn nhanh đến mức ấy bát giác nàng lắc đầu, đứng sửng sờ nhìn theo...

Giây lát nàng thò tay vào bọc thăm chừng hạt Tuyết-liên rồi lững thững đi trở về thành...

Nguyên-Bình và Đinh-Linh cứ vọt mình chạy thẳng về phía phụ cận thành Tuyết-sơn.

Hai người chỉ dừng chân trong giây lát để sắm một số lương khô mang trên vai rồi lại tiếp tục chạy về hướng tây.

Riêng về một việc vượt qua núi Tuyết-sơn, không phải một người tầm thường nào cũng đi được.

Nguyên-Bình và Đinh-Linh đều là những người có võ công nên chỉ trong ba hôm là hai người đã lên đến được trên lưng chừng núi.

Hai người nhìn xuống quả đã thấy con đường độc đạo ấy một cách rõ ràng, từ núi đi xuống chỉ có nửa ngày là hai người đã xuống tới đầu đường, và từ đó họ phải vượt luôn qua ba lượt vách đá, trước sau mất hết bảy tám ngày.

Cứ theo địa đồ hai người lại đi thêm lối mười ngày nữa, thì nhìn thấy phía tuước mặt nhiều ngọn núi hình thù rất kỳ quái.

Vì tất cả những ngọn núi ấy đều có những khúc quanh co, lồi lõm rất cheo-leo. Đứng từ xa trông như một bàn tay ghồ ghề nổi đầy u-nần trông rất ghê-sợ...

Đinh-Linh và Nguyên-Bình nhìn các ngọn núi hồi lâu rồi nàng bỗng thở dài :

— Nếu đến cho được vùng sơn cốc ấy để lấy cho được Tuyết-liêng-tử thì bận đi bận về chắc cũng đến hai tháng !

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Đến đây chúng ta không thể nào thối-lui được nữa...

Đinh-Linh tiếp :

— Chúng ta không có gì ngại cả, chỉ e khi trở về đến Tuyết-sơn-thành thì thời hạn của chàng chỉ còn có lối nửa năm nữa mà thôi.

Nguyên-Bình cười :

— Thì chừng đó chúng ta cũng đã tìm được Tuyết-liên-tử rồi...

Đinh-Linh tiếp :

— Đúng như thế, giả sử như chúng ta đã tìm được Tuyết-liêng-tử mật độc măng xà, thì ta đã có rồi, chỉ còn hai món nữa thì do nghĩa-phụ và em Phượng...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Chừng đó ta đi riết về Trung-nguyên để cùng gặp nhau...

Đinh-Linh tỏ vẻ lo lắng :

— Cũng mong rằng mọi việc sẽ được yên xuôi...

Nghe nói, Nguyên-Bình cũng hơi lo ngại, nhưng chàng ráng gượng cười cho yên lòng Đinh-Linh.

Vì thực ra, tình hình sắp tới sẽ xảy ra như thế nào không một ai đoán trước được, riêng về chuyến đi nầy cũng đã thấy lắm khó khăn rồi...

Hai người đều lặng thinh đi thẳng tới, lòng ai ai cũng đều lo lắng.

Đến dưới chân dãy núi kỳ lạ ấy, hai người qua khỏi một đoạn đường quanh, rồi leo lên độ hai giờ đồng hồ nữa, đến đúng ngọ là đã lên đến một chóp núi cao nhứt.

Hai người định thần, chú tâm nhìn kỹ, bất giác ngạc-nhiên, ai nấy cũng thấy rằng tạo-hóa, thật đa đoan khéo sắp đặt những điều kỳ-lạ không sao ước lượng được...

Vì lúc đó, chóp núi chỗ hai người đứng chỉ cách một chóp núi khác chừng lối hai trượng, có thể nhảy vọt tới được, và chóp núi này cách chóp núi khác cũng chừng bấy nhiêu thước mà thôi, các chóp núi đều bao quanh vào giữa một sơn động.

Đứng trên cao nhìn xuống thấy mịt mù và có tiếng kêu vu vu, không dứt..

Tiếng kêu ấy mường tượng, như tiếng gió lược qua một miệng bình trống, ngoài ra tiếng vi vu ấy không còn, thấy chi động tĩnh nữa cả...

Nhìn xuống hồi lâu, hai người liền ngửng đầu lên, lòng lo lắng vô cùng...

Vì theo lời Tuyết-Liên công-chúa, thì trong sơn cốc này có rất nhiều ác thú độc xà, lại có loài dơi rất lợi hại nếu xuống đó, điều lành dữ thiệt không sao ước lượng trước cho được.

Hai người đứng sững sờ hồi lâu rồi bảo nhau :

— Dù sao, chúng ta cũng phải xuống đó mới được...

Nhưng Đinh-Linh như sực nhớ ra điều gì, nàng bỗng lắc đầu :

— Không nên...

http://tieulun.hopto.org

Nghe nàng nói như thế, Nguyên Bình rất ngạc nhiên... vì chàng hiểu rằng không phải vì Đinh-Linh sợ khó, sợ nguy hiểm gì...

Nàng cản ngăn ắt phải có một lý do gì khác...

Quả nhiên nàng nhìn sững hồi lâu rồi nói tiếp :

— Hôm nay chúng ta đến trễ mất hết hai giờ đồng hồ rồi... bây giờ mặt trời đã ngã về tây, không rọi thẳng được vào trong sơn cốc.

Hiện giờ trong ấy tối đen như mực, không nhìn thấy được gì cả, nếu đợi đến đúng trưa mai, đợi trong sơn cốc có đầy đủ ánh sáng chúng ta hãy vào cũng chẳng muộn gì...

Nguyên-Bình gật gật đầu :

— Đúng lắm...

Hai người liền chuyền qua chuyền lại trên mấy chóp núi quan sát một lúc, bỗng gặp trên một ngọn núi thấp, có một bực thang đá đi thẳng xuống...

Nguyên-Bình sực nhớ lại lời Tuyết-Liên công chúa cho biết đây là nơi trước kia vua Ba-Tư đến tị nạn, có lẽ bực thang đá này là vua ấy xây nên...

Hai người liền chọn một phiến đá bằng phẳng ngồi sát lưng nhau mà nghỉ ngơi...

Trong suốt thời gian một tháng qua, hai người đã đi không ngớt, ít khi được nghỉ-ngơi, thế nên giờ đây khi ngồi xuống, bất giác ai ai cũng thở một thở dài khoan khoái.

Đinh-Linh mỉm cười :

— Tôi biết trước rằng thế nào chàng cũng nói như thế !

Nguyên-Bình quay qua nhìn thẳng vào mặt nàng :

— Mà cô có bằng lòng không chứ ?

Đinh Linh cũng quay lại, lúc bây giờ hai người ngồi sát nhau, đôi mắt kề bên, Đinh-Linh chưa kịp đáp lời, nàng đã thấy rùn mình, tim đập rộn rã...

Và Nguyên-Bình cũng cảm thấy má nóng bừng bừng...

Lát sau bỗng nghe Đinh-Linh thỏ thẻ tiếp :

— Từ công-tử, tôi không bằng lòng !

Nguyên-Bình thở ra, không nói gì thêm, Đinh-Linh khẽ nghiêng đầu dựa vào vai Nguyên-Bình bảo :

— Tôi nghĩ rằng, nếu chúng ta tìm được hạt Tuyết-Liên ấy rồi trở về Trung-Nguyên, Dưỡng-phụ và em Phượng cũng tìm được các món thuốc kia, chừng đó chàng uống mấy vị ấy, không biết lúc ấy tôi sẽ vui hay buồn...

Nguyên-Bình nghe nàng nói lạ-lùng, bất-giác chàng ngạc-nhiên...

Chàng nghĩ thầm :

— Đinh-Linh đã nói như thế, không biết nàng có ý gì ! Ta được sống tại sao nàng lại buồn ? Nên vui là phải hơn chứ ?

Nhưng chàng vụt hiểu ra, ý của Đinh-Linh muốn hỏi chàng sau khi về Trung-Nguyên, được cứu rồi, chàng sẽ đối xử với nàng ra sao...

Khi biết ý Đinh-Linh, chàng mới mỉm cười :

— Chừng đó tự-nhiên là phải vui chứ !

Đinh-Linh cũng cười :

— Có thật như thế không ?

Nguyên-Bình gật đầu :

— Thật như thế !

Nghe nói, Đinh-Linh thở một hơi dài như trút gánh nặng...

Thực ra trong lòng nàng đang lo-lắng mãi vấn-đề ấy, giờ đây, khi nghe Nguyên-Bình đáp lời một cách quả-quyết, nàng mới được yên-lòng...

Mà lúc ấy, chính Nguyên-Bình cũng đã thành thật đáp với Đinh-Linh, mà chàng không hề nghĩ sau này sẽ có chuyện gì bất trắc sẽ xảy ra...

Thở một hơi dài nhẹ nhàng, Đinh-Linh lim dim đôi mắt, rồi chỉ trong giây lát nàng ngả ra ngủ một giấc ngon lành, chàng thấy nàng như mỉm miệng cười, biết lòng nàng đang sung sướng vô cùng.

Liên tiếp trong mấy ngày qua, Nguyên-Bình rất mệt nhọc vô cùng giờ đây, chàng chỉ lim dim đôi mắt trong chốc lát là đã ngủ say.

Đến ngày hôm sau khi giựt mình tỉnh dậy thì trời đã sáng tỏ Đinh-Linh liền đến giòng suối rửa mặt chải đầu bấy giờ sắc mặt nàng xem tươi tỉnh, đẹp hơn trước rất nhiều.

Hai người ngồi trên phiến đá ăn lương khô cho vững lòng.

Mặt trời lần lần lên, chẳng mấy chốc mà đã đúng ngọ.

Hai người lật đật nhìn xuống phía sơn-cốc.

Bây giờ, nhờ ánh sáng mặt trời chiếu thẳng xuống, phía dưới đã

http://tieulun.hopto.org

sáng tỏ, thấy đó là một vùng khá rộng rãi, phía chính giữa có một tòa cổ thành, thật là kỳ dị...

Bên góc dường như có mấy con rắn to đang nằm im lìm, thỉnh thoảng có con lại khẽ nhúc nhích...

Lúc đó, từ trên chóp núi nhìn xuống khoảng cách thật xa, mà vẫn còn thấy rắn, khi đến gần chắc có lẽ nó sẽ to biết bao nhiêu...

Hai người nhìn kỹ hồi lâu thì mặt trời đã chếch lần lần về phía Tây, vùng sơn cốc lại tối đi một phần...

Tính ra, trong vùng sơn-cốc này, mỗi ngày chỉ nhìn thấy ánh mặt trời chừng một tiếng đồng hồ, thật là tên Bất-Kiến Thiên-cốc quả đúng với sự thật.

Trong vòng một tiếng đồng hồ ấy, vì khoảng cách rất xa thế nên hai người không sao nhìn kỹ được tình hình phía bên trong nhưng cũng đã ghi nhớ được một vài điểm lớn...

Có điều làm cho hai người phải lo sợ, là nhìn vào sơn cốc thấy phảng phất đầy mùi tử khí, làm cho hai người bỗng thấy rùn mình...

Hai người đứng sững sờ hồi lâu rồi Đinh-Linh đi bẻ một vài cành cây có chất dầu bó làm hai bó đuốc, trao cho Nguyên-Bình một bó.

Nguyên-Bình nhìn nàng :

— Cô Linh, cô cũng định đi xuống dưới ấy nữa sao ?

Đinh-Linh đáp :

— Vậy chớ để Từ công tử đi một mình hay sao ?

Nguyên-Bình đứng sững sờ hồi lâu rồi thò tay vào lưng rút ra một thanh đoản kiếm sáng chói : đó là thanh Diệt-tình-Kiếm uy danh đã chấn động giới võ lâm.

Nguyên-Bình chìa tay giơ thanh Diệt-tình-Kiếm cho Đinh-Linh :

— Nếu cô quyết đi, hãy cầm thanh kiếm này để hộ thân...

Ý Đinh-Linh muốn không nhận, nhưng khi nhìn kỹ sắc mặt Nguyên-Bình nàng biết rõ nếu mình từ chối, thì thế nào chàng cũng giận vì thế cho nên nàng lặng thinh tiếp lấy thanh kiếm...

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Được lắm...

Đinh-Linh biết rõ ý chàng muốn nói :

— Trước tình hình này, nếu chàng đưa thanh gươm cho nàng áo

đỏ thì quyết không bao giờ nàng ấy cầm...

Và nếu như không đồng ý cầm thanh gươm thì thế nào cũng sanh ra gấu ó nhau...

Đinh-Linh lặng thinh, hai người đốt đuốc rồi dọ thêm con đường đá bước lần xuống.

Đi được ba chục trượng, thì thấy quang cảnh trước mắt tối đen như mực nhưng nhờ ánh đuốc cháy bừng bừng thế nên tình hình trong vòng một trượng, hai người đều nhìn thấy rõ.

Trên các bực đá rong rêu phủ đầy dường như đã lâu rồi không có một vết chân người đặt tới đây...

Đi thêm một đoạn đường nữa, lối chừng được bốn chục trượng thì đã cảm thấy những trận gió lạnh buốt người, và trên các bực đá những loài sâu bọ bò lúc nhúc trơn trơn ướt chân, làm cho hai người đều ghê rợn...

Nhưng nhờ chưởng lực của Nguyên-Bình mạnh mẽ vô cùng chàng phóng tới phía trước một ngọn chưởng phong là đã quét sạch tất cả một đoạn đường dài chừng một trượng.

Hai người từ từ bước tới, có cảm-giác như mình đang đi sâu vào trong miệng giếng to.

Cho đến bây giờ vẫn chưa thấy những quái-vật mà Tuyết-Liên công chúa đã cho biết trước. Nhưng hai người đều biết rõ rằng không bao giờ Tuyết-Liên nói dối, thế nên hai người đều cẩn-thận từng ly từng tý, không dám sơ-xuất một phút nào cả.

Đi thêm chừng mười trượng nữa, thì đã được nửa đường.

Nguyên-Bình chợt thấy một cảm-giác lạ-lùng, chàng chưa kịp nói gì thì đã thấy phía trước mặt một bóng đen bay vọt tới...

Từ trước đến nay, Nguyên-Bình đã từng gặp không biết bao nhiêu là tay cao-thủ trong giới võ-lâm nhưng chưa-từng gặp địch thủ nào vọt tới nhanh như thế này...

Lúc đó chàng không sao xuất chưởng cho kịp, nên chỉ đành xỉa ngọn đuốc ra phía trước, cùng trong lúc đó chân-lực trong người của chàng cũng phát ra về hướng ngọn đuốc, làm cho ngọn lửa cháy phừng phừng vọt ra phía trước sáng lòa chiếu thẳng vào vật lạ đang vọt tới : đó là một con dơi thật to không sao tưởng-tượng được đôi mắt nó đỏ lòm như than lửa, đầy mình lông mịn màu xanh như nhung..

http://tieulun.hopto.org

Ngọn đuốc cháy phừng lên rất mạnh nên đốt cháy con dơi khổng lồ, nó kêu chí chóe vang rân, đã bị cháy khét lẹt xèo xèo rồi ngã trên mặt đất.

Lúc ấy tim Nguyên-Bình vẫn còn hồi hộp vô cùng. Chàng nghĩ rằng nếu bầy dơi như thế này bay ào tới một lượt thì chắc không sao đối phó cho kịp, chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Đinh-Linh á lên một tiếng thật to.

Nguyên-Bình nhìn ra phía trước đã thấy một vầng như khói đen tới nhanh như tên bắn, sự thật thì đó không phải là khói đen mà đó là một bầy dơi khổng lồ.

Nguyên-Bình la lớn :

— Quơ đuốc lên mau !

Chàng chưa dứt lời, đã có hai con dơi bay xẹt tới, Đinh-Linh chưa kịp quơ đuốc đã nghe rẹt một tiếng, cánh tay áo của nàng liền bị móng dơi quào rách...

Đinh-Linh lật đật quơ đuốc thiêu hai con dơi ấy, chúng bị phỏng mình rơi tuốt xuống sâu..

Lúc ấy, Nguyên-Bình vận dụng nội lực thổi mạnh ra phía trước, ngọn lửa vọt mạnh ra phía trước đến ba, bốn thước, tiếp theo sau có bảy, tám con dơi thật to kêu chí-chóe rồi rơi xuống đất...

Các con còn lại hoảng kinh vỗ cánh bay mất...

Đinh-Linh thở một hơi dài :

— Chắc bọn chúng hết dám tới nữa rồi !

Nguyên-Bình lo lắng :

— Cô Linh có bị thương không ?

Đinh-Linh mỉm cười :

— Không sao, chỉ tét một tay áo !

Nguyên-Bình đứng sát vào vai Đinh-Linh, hai người vừa toan bước tới thì cảm thấy phía trên có một sức ép dồn xuống rất mạnh.

Nguyên-Bình không nhìn lên, chàng chỉ giơ cao ngọn đuốc lên trên...

Lại nghe tiếng kêu chí choé, mấy con dơi thật to bị lửa thiêu rớt ngay xuống đất, còn lại một đám, chúng cũng lật đật bay thối lui.

Mặc dù Nguyên-Bình và Đinh-Linh chưa hề bị thương, nhưng bầy dơi khổng lồ cứ tấn công nhanh như chớp, làm cho hai người rất cẩn thận dè dặt không dám khinh suất.

Lúc ấy cây đuốc đã cháy hết phân nửa, Nguyên-Bình tỏ vẻ lo lắng vô cùng, vì nếu hết đuốc, dù cho có dùng Diệt-tình-kiếm để đối phó cũng rất khó khăn...

Vì nghĩ như thế, chàng hối Đinh-Linh dụt cây đuốc trên tay nàng để còn dùng được lâu...

Liên tiếp nửa giờ sau, hai người phải đối phó với bảy, tám đợt tấn công của loại dơi khổng lồ, đốt chúng tê hơn ba mươi con rồi sau đó đợi một lúc lâu, không thấy động tịnh gì cả...

Lúc ấy cây đuốc trên tay Nguyên-Bình cũng đã cháy rụi.

Nguyên-Bình đốt tiếp cây đuốc còn lại rọi chung quanh một lượt rồi bảo Đinh-Linh :

— Em Linh, trước tình hình này, chắc chúng ta không thể đi xuống thêm được bao nhiêu nữa...

Đinh-Linh gật đầu :

— Phải, nhưng nếu đang đi mà lại bị dơi tấn công nữa, đuốc cháy hết thì sẽ đối phó như thế nào ?

Nguyên-Bình thở một hơi dài :

— Tới chừng đó sẽ hay...

Đinh-Linh nhìn quanh một lượt, thấy tư bề vắng lặng, và cũng không thấy bóng một con dơi nào, nàng liền nói tiếp :

— Nhưng không lẽ đứng mãi tại đây ?

Hai người liền cẩn thận từng bước một đi lần xuống.

Đi được thêm chừng hơn một khắc đồng hồ là đến mặt đất bằng của sơn-cốc...

Trên mặt đất bằng phẳng, hơi nước ướt đầm, rêu trơn như mỡ và từ xa, mấy con rắn khổng lồ đang nhúc nhích như chực bò tới...

HỒI MỘT TRĂM BẢY MƯƠI MỐT

Trong cổ-thành Đinh-Linh bị trúng độc

Lúc bấy giờ, đứng trước cảnh tượng lạ lùng như thế, Từ-Nguyên-Bình và Đinh-Linh im lặng đứng sánh vai nhau. Hai người cẩn-thận quan-sát chung-quanh, chỉ thấy một tòa nhà cổ, cửa vách đều đổ nát bày ra những tảng đá, trước kia chắc là trắng phau, nhưng bây giờ chúng đã ngả màu xanh, mốc như bị đóng meo.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn kỹ một hồi lâu. Nguyên-Bình vụt bước sang bên. Đinh-Linh ngạc nhiên hỏi :

— Chàng đã phát giác được gì hả ?

Bình lắc đầu :

— Không tìm thấy gì lạ hết, chỉ vì đuốc ta đã hết, phải coi có gì làm đuốc nữa hay không.

Đinh-Linh thất vọng nhìn Bình :

— Trong hang núi này có cây lá gì đâu mà tìm.

Vừa chỉ trên mặt đá sỏi, Bình vừa nói :

— Em xem kìa, giây cát đằng đen đen bò trên mặt đá, hình như nó có nhiều chất dầu dẫn hỏa.

Liền ngó theo tay của Bình, Đinh-Linh nhận thấy những giây cát đằng to bằng cườm tay, nàng gật đầu trong khi Bình đã bước tới nhanh tay bứt một mớ cát đằng khô bó đuốc và đã bật lửa đốt lên, ánh sáng nhá nhem, khiến cho cảnh tượng giữa hang núi thêm phần rùng rợn.

Nhờ ánh đuốc soi đường, chàng và nàng bước tới được nhanh hơn. Không bao lâu, hai người đã tới trước tòa nhà cổ. Gió thổi vào hang núi, xuyên qua tòa nhà nghe hu hu, không khí tẻ ngắt, khiến lòng người cũng nao nao buồn.

Ngẩng đầu lên nhìn, hai người thấy từng khối đá to chồng chất nhau mới nhận biết công trình xây dựng tòa nhà chật quy mô. Trước kia, chắc là người ta đã chọn, những khối đá quí báu, nhưng bởi thời gian đã chôn chúng nó vào chỗ không có bóng mặt trời nên chúng đã đổi màu... trông thảm đạm quá ! Đinh-Linh khẽ rợn người. Lúc ấy Bình đứng sát mình nàng, nên biết nàng sợ sệt, chàng khẽ bảo :

— Em đừng có sợ !

Lời khuyên của Bình vừa buông ra, Đinh-Linh giựt nẩy mình lên, chẳng những riêng nàng như thế mà Nguyên-Bình cũng sững sốt vô cùng. Lạ quá, tiếng nói của chàng rất nhỏ nhẹ gần như rỉ bên tai Đinh-Linh để nói, nhưng mà khi âm thanh phát ra, tiếng vang dội rền vang bốn bề, giống chung quanh có những người khổng lồ vô hình nào la ó lên, thật khiếu người nghe phải khiếp sợ.

Một hồi khá lâu, Đinh-Linh mới điềm tĩnh lại. Nàng vừa giậm chân trên đá sỏi vừa bảo Nguyên-Bình :

— Ở chỗ nầy mình không nên nói chuyện, im lặng thì hơn !

Vừa nói, nàng vừa lắng nghe tiếng phành phạch của những con dơi quạ từ một tầng cao vót của tòa nhà cổ bay ra, chừng trông thấy thì bọn chúng chỉ bay lần quần trên không chớ không đáp xuống. Nhận thấy những con dơi nầy không có ý làm hại người, Nguyên-Bình và Đinh-Linh mới yên tâm bước lần tới.

Hai người bước được bảy, tám bước thì tới cửa cái của tòa nhà cổ. Cửa nầy cao độ hai trượng và rộng lối một trượng, toàn bằng sắt. Có lẽ bao năm trước, cánh cửa nầy đẹp lắm, bây giờ thì sét đống lớp, bày ra vẻ suy sụp, tang thương, còn cái khóa cũng bị sét đóng bít hết đầu có chìa khóa cũng khó mở được. Đưa tay sờ thử cánh cửa, Nguyên Bình bảo Đinh Linh :

— Nầy, em xem sức một chưởng của tôi có thể đập vỡ cửa sắt hay không !

Vừa nói, chàng vừa vận chân khí...

Tuy cửa sắt đã bị sét hư nhưng nó vẫn nặng nề to tát và vẫn còn chắc chắn, Nguyên-Bình cũng biết chàng chỉ dùng sức một chưởng mà muốn đập tan nát cánh cửa thì dù cho võ công của mình rất cao cũng không dễ gì, ắt phải vận chân khí về lòng chưởng cho súc tích đến mức công lực cửu thành mới mong kết quả.

Thế rồi cánh chưởng của chàng từ từ giơ lên, bắp thịt, đường gân chuyển nghe « răng rắc ». Đinh-Linh đã từng biết sức phát chưởng của chàng nên lúc ấy nàng lui ra để tránh trước sức ép của gió chưởng. Nhưng lúc vừa bước lui ra, nàng chợt trông thấy một vật...

Trong hang núi, thường thường tối om nên Đinh-Linh không nhìn rõ được những vật gì mà vẫn biết trước mắt mình có loài động vật đang bò hay đang đi gì đó. Khi nàng cố dùng hết nhãn tuyến để nhìn kỹ thì nàng nổi da gà, tóc dựng sửng lên !

Thì ra ở cách phía sau hai người không quá một trượng có 3,4 độc vật mình mầy đầy gai nhọn, trên đầu có hai chấm sáng chớp chớp như tia lửa, đang nhảy tới. Loại độc vật nầy xem như con nhím nhưng to hơn và cử động của nó cũng không giống. Lúc nhảy tới, nó thè lưỡi ra như lưỡi rắn, trên chót lưỡi tươm tướm chất nước độc, trông mà nhờm.

Tuy trình độ hiểu biết của Đinh-Linh khá rộng nhưng nàng không thấy quái vật nầy lần nào, tuy thế, nàng vẫn thừa hiểu trong « Bất kiến thiên cốc » nầy có rất nhiều độc vật trải qua lâu đời thì hóa sinh nhiều loài vật cũng không lạ lắm. Nàng lưu ý Nguyên-Bình :

http://tieulun.hopto.org

— Nguyên-Bình, hãy coi chừng phía sau lưng !

Trong lúc đó, Nguyên-Bình muốn đánh tới một chưởng nhưng bỗng nghe Đinh-Linh gọi chàng liền quay ra sau thì thấy ba độc quái vật đang từ từ nhảy tới. Một tiếng thét đứt đoạn đồng thời với đòn chưởng đủ vận lực sẵn được tung ra, vì Bình thấy một trong ba độc vật thè lưỡi gần đụng mình Đinh-Linh.

Sức chưởng như long trời lở đất đi trong tiếng thét vang rền, khắp hang động đều ầm vang ; võ công của Đinh-Linh cũng khá cao, nhưng phải bụm tai lại ngay, nhưng thân hình của nàng không ngớt lay động và nàng nhìn thấy rõ ràng đòn chưởng của Nguyên-Bình vút mạnh tới, ba con quái độc vật liền co rút thân hình và bám sát vào nhau thành một khối tròn, những gai nhọn đều giương ra một lượt rồi bắn tung cả thước. Nhưng sức chưởng của Nguyên-Bình mạnh mẽ phi thường, khi tạt tới thì cả trăm mũi nhím đều văng ra xa, thân hình ba con quái độc vật phải tháo ra như bị phanh xẻ mỗi con dài hơn hai thước, Đinh-Linh trông thấy hoảng sợ muốn rú lên. Nếu nàng rú lên thật, Nguyên-Bình cũng không chú ý lắng nghe kịp vì chàng đang theo dõi ba con độc vật biến hóa rất nhanh chóng.

Rồi giây phút sau, hai người nghe những tiếng «sịc sịc». không vang dội lắm, thì liền đó, ba độc vật phun ra một thứ nước có tia sáng xanh như lửa đom đóm. Khi thứ nước kỳ quái ấy vừa bắn ra liền biến thành một vệt sương mù màu xanh biếc, trong phút chốc, nó tỏa bay như khói, lúc đó Đinh-Linh đứng chỉ cách Nguyên-Bình chừng bốn năm thước mà nhìn không thấy được chàng. Sợ quá nàng kêu thét lên :

— Nguyên-Bình ! Nguyên-Bình, Nguyên..

Nàng bị một mùi hôi tanh kỳ quái nặc mũi, bởi làn khói mù của độc vật phát ra, nàng nói năng không được nữa. Để đối phó tạm thời nàng vận chân khí ngăn bảy khiếu huyệt để chống đỡ hơi độc.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, nàng xây xẩm mặt mày và nghe thấy tiếng Nguyên-Bình nói gì văng vẳng như gọi nàng mà sao hình như chàng ở xa nàng lắm. Nàng đã bị hôn mê trong bất giác, thật ra Nguyên-Bình có gọi nàng nhưng nàng không nhận gì cả.

Bình, chẳng những gọi Đinh-Linh mà còn hoạt động cả song chưởng, trong chớp mắt chàng đã tung ra bảy đòn chưởng cơ hồ như bất cập để đánh tan cả làn sương mù độc hại đang vây lấp mình chàng và khi làn sương mù đã tan, chàng mới thấy Đinh-Linh nằm

nghiêng trên sỏi đá, thì cũng vừa lúc ba con độc vật tiết ra máu bầm tím, linh láng. Chàng nóng lòng, cúi mình xuống nhìn Đinh-Linh, một thoáng nhìn, chàng đã ngẩn ngơ và dần dần biến sắc, vì đôi mắt Đinh-Linh đã nhắm nghiền, nhưng gương mặt nàng đã biến thành màu xanh mét, vẻ hóc hác thật là quái đản.

Nàng vốn là một thiếu nữ mỹ-miều, nhưng bất luận là ai chớ không nói riêng nàng hễ vẻ mặt biến màu xanh mét thì dĩ nhiên trông thấy sợ lắm, thế nên Nguyên-Bình lo sợ vô cùng. Chàng có cảm tưởng Đinh-Linh đã chết rồi !

Trong lúc đó, chính chàng cũng ngửi mùi tanh hôi và cũng bị hơi độc bao vây, nhưng nhờ trước kia chàng đã gặp một lão độc nơi ngôi mộ mồ-côi dạy cho phương pháp trừ vạn thứ độc, nên chàng không hề gì cả. Chàng đau đớn nhìn Đinh-Linh mà đầu óc nặng nề như neo đá, chỉ trong giây phút lo âu, trước mặt chàng như tối đen, tai chàng ù lên, chàng không biết phải làm gì bây giờ.

Điều nầy không có chi lạ, vì chàng đang đắn đo việc đem Tuyết-liên-tử đổi lấy thuốc giải độc của công chúa Tuyết-Liên, để cứu mạng cho Đinh-Linh, mà hôm nay chàng với Đinh-Linh không này gian nguy, đi tới "Bất kiến Thiên-Cốc" Cũng chỉ vì tìm hạt Tuyết-Liên-Tử. Nếu rủi Đinh - Linh chết trong bất trắc như vầy thì thật uổng công vô cùng.

Ngẩn ngơ đứng một hồi, mồ hôi trán và cả hai lòng bàn tay chàng đã thấm ướt. Đoạn chàng cúi xuống nhìn Đinh-Linh, những giọt nước mắt đã rơi ngay mặt nàng, mà không hay. Nhè nhẹ nắm lấy bàn tay nàng năm ngón tay ngọc đã biến màu xanh biếc. trông thật ghê rợn. Liền đưa tay thăm dò nhịp tim trên ngực nàng, chàng thấy yên tâm phần nào vì tim còn thoi thóp, tiếp đó chàng kề sát mũi nàng, chàng lấy làm lạ, vì chàng đã định bụng nàng té ngã vì suông nhầm chất độc quái vị nhưng ngoại trừ màu da đã biến đổi, nội thể không có gì lạ, vẫn như một người đang ngủ mê.

Chàng nâng đầu nàng lên và lắc nhè nhẹ :

— Em Linh, em Linh !

Gọi bảy, tám lần như vậy mà không nghe Đinh-Linh ơi hử gì cả, chàng không biết làm gì khác hơn đưa tay điểm nhẹ trên truyệt « bá hộp » của nàng...

Huyệt mạch nầy nằm ở chính giữa đỉnh đầu, là một yếu huyệt trong số bảy mươi hai huyệt đạo của con người, cũng là nơi tổng hợp giềng mối của tám đường kinh mạch trong châu thân Nếu điểm mạnh thì chết ngay,

http://tieulun.hopto.org

bằng điểm nhè nhẹ thì những kinh mạch châu thân động đậy, có thể làm cho người đã chết tỉnh lại trong khoảnh khắc.

Nhưng, sau khi chàng động thủ điểm huyệt, Đinh-Linh tuy không đánh tiếng được mà có thở ra một hơi khá dài. Chàng nghe được hơi thở mới yên tâm. Kế đó, nàng hé mở mắt ra và rên rỉ :

— Nguyên-Bình ! Em có sao không ?

Chàng đáp trong vẻ mừng :

— Em đã hết hôn mê. Hình như em đã trúng chất độc kỳ dị.

Chàng mới nói tới đây, nàng chồi dậy và cố gắng đứng lên nói với Bình :

— Chính em cũng không biết tại sao, nhưng không hề gì. Vừa rồi em không phải suông nhằm chất độc trong làn khói núi đó hay sao ?

Vừa nói nàng vừa đưa tay sửa lại những làn tóc rối, nhưng tay chưa sờ nhằm tóc thì cứng đơ ở lưng chừng không động đậy gì được nữa. Nàng vẫn tỏ vẻ sợ sệt mà tự nhìn màu da trên tay, rồi nàng hã miệng ra, nhưng không ngậm lại được Nguyên-Bình thấy vậy hỏi nhanh :

— Em Linh làm sao thế ?

Nàng chỉ ngó Bình bằng nửa con mắt và ngơ ngẩn không đáp được. Chàng đăm đăm nhìn nàng với vẻ lo âu, nàng lại nhìn chàng. Hai người vẫn lặng lờ ngó nhau, sự thực, trong giây phút đó, không có gì cả ! Nhưng không phải họ nhìn nhau không có một ý nghĩ gì !

Sở dĩ chàng nhìn như vậy là vì đã nhận thấy thần sắc trong tia mắt của nàng là lạ hơn lúc bình thường. Trước kia, bất cứ ở đâu hay lúc nào chàng vẫn trông thấy đôi mắt nàng luôn luôn chan chứa một mối thâm tình thầm lặng, nhưng giờ đây sao mà lạnh nhạt, nghiêm khắc giống như một người xa lạ trên đời đối với chàng, không chút quan tâm. Thật ra, chàng chỉ ngờ nàng có thái độ hơi khác thường chớ chưa xét nét cho sâu ra. Bỗng đâu Đinh-Linh quay mặt chỗ khác và nói trong tinh thần buồn khổ.

— Màu da của em bây giờ...

Ngừng lại một chút, nàng ngảnh mặt nhìn Bình... Một lần nữa, Bình trông thấy mắt nàng đầy vẻ lạnh nhạt vàng vụt hỏi Bình :

— Tại sao chàng nhìn em dữ vậy ?

Bình chỉ cười đau đớn. Thực ra chàng không biết trả lời làm sao với câu hỏi đó, nếu chàng đáp rằng nhan sắc của nàng vẫn đẹp nhưng chỉ biến đổi màu da thì chàng cũng không nỡ. Trong lúc chàng im lặng thì Đinh-Linh lại cười nhạt. Ngạc nhiên quá, Bình hỏi :

— Em Linh...

Nàng vội cướp lời :

— Em đã biết chàng muốn hỏi sắc diện biến đổi của em.

Bình khẽ gật đầu :

— Em Linh tôi thấy cần phải lo cho em về nhan sắc, em đừng khó tính !

Nàng lặng lẽ cúi đầu Bình nghẹn ngào muốn khóc. Chàng lén nhìn nàng, thấy gương mặt nàng không lộ vẻ gì lo âu cả, trái lại một nét quái gở hiện ra mà Bình chưa từng thấy bao giờ. Căn- cứ trên thần sắc ấy, chàng cũng khó đoán được giờ đây lòng nàng đang nghĩ gì. Rồi giây phút trôi qua Đinh-Linh trước mắt chàng, đã biến thành một người dưng, xa lạ, xa lạ cả dáng vóc và sắc mặt, dù rằng nàng đã tỉnh và sau khi tỉnh lại tới giờ phút này nàng đã hoàn toàn biến đổi, không còn một điểm gì bình thường giống như trước. Không tìm hiểu được nguyên do nào nàng thay đổi lạ thường như thế chàng càng lo ngại hỏi nàng :

— Em Linh, hình như em khó chịu lắm thì phải ?

Nàng liền ngẩng đầu lên đáp như hỏi Bình :

— Em khó chịu rồi có sao không ?

Bước tới lấy tay nàng, Bình nghẹn ngào :

— Em Linh, nhứt định có cách làm cho màu da của em đẹp lại như trước.

Nàng nhíu mày :

— Lạ thật, sau khi bị suộng độc trong lớp khói mù mà màu da trở nên xanh biếc, chỉ như thế thôi sao, ngoài ra không bởi một bịnh trạng nào khác nữa à ?

— Hình như tâm thần em đã bất loạn ?

— Không, em vẫn bình tĩnh như thường, chẳng qua là... chẳng qua là...

Bình đoán biết Đinh-Linh khó nói ra lời bởi tâm trạng quá ẩn ức, chàng cứ chờ mãi, nhưng nàng cứ im bặt. Dằn lòng thắc mắc không được chàng lại hỏi :

— Em Linh, em đã nói chẳng qua là... là gì ?

Nàng đáp qua giọng run run :

— Là không có gì hết.

Tiếng trả lời của nàng không tự nhiên, rõ ràng trong lòng nàng có việc

http://tieulun.hopto.org

gì đau buồn khó tả mà nàng cố dấu Bình, nên vẻ mặt có lúc như hốt hoảng rồi lại được trấn tỉnh ngay. Bình không thể dằn được lòng thắc mắc, cứ kiên nhẫn hỏi nàng :

— Em Linh, nếu em có gì không yên tâm, tôi thiết tha mong em không nên dấu tôi, tôi đã khổ lắm rồi !

Nàng lắc đầu :

— Chắc-chắn rằng, em không có gì chẳng yên tâm.

Nghe nàng đáp, Bình nghĩ rằng, nàng đối với chàng tình yêu đã thắm thiết, không có điều gì mà nàng dấu chàng bao giờ. Vì nghĩ như vậy nên chàng tin lời nàng, không còn thắc-mắc nữa. Giờ đây chàng khẽ bảo nàng :

— Thôi chúng ta lo đi tìm Tuyết-liên tử rồi chuyện gì hẳn hay.

Đinh Linh gật đầu :

— Vâng !

Thế rồi hai người cùng bước tới. Bình ngừng lại đưa tay lắc thử ống khóa cửa thì vừa lúc đó, chàng bỗng nghe hơi gió từ phía sau tạt tới gáy cổ chàng, giống như có một người toan đánh lén sau lưng. Chàng phản-ứng thật nhanh bằng cách đưa trảo thủ ra sau mà không quay mình lại. Khi chàng thu trảo thủ thì Đinh-Linh «á» lên một tiếng thì ra chàng đã nắm nhầm bàn tay mềm mại của Đinh-Linh. Chàng cười ngạc-nhiên.

— Em làm vậy ?

Đinh Linh vừa giựt tay lại vừa đáp :

— Chính em muốn hỏi chàng nắm tay em để làm gì ?

Thấy nàng có vẻ giận hờn, chàng liền buông hẳn tay nàng ra. Chàng nghĩ rằng, không lẽ Đinh-linh muốn ám-hại chàng ? Trong hang núi nầy, ngoài chàng và Đinh-Linh, không có người thứ ba, chàng hơi ngờ :

— Vừa rồi hình như có kẻ toan ám-hại tôi ?

— Hừ, tại sao chàng không nói kẻ ấy là em ?

— Thôi, em đừng nói đùa !

Vừa nói, Bình vừa quay lại đưa tay ghì ống khóa cửa sắt, định ra sức bẻ khóa, nhưng phải ngừng lại để nghe Đinh-Linh nói :

— Nguyên-Bình, em muốn hỏi với chàng một việc !

— Ừ, em cứ hỏi đi !

— Nguyên-Bình, nếu màu da em cứ xanh biếc mãi thì tình chàng đối với em vẫn như trước hay sao ?

— Dĩ nhiên.

— Em sợ chàng nói dối với lòng mình.

Nguyên-Bình lấy làm lạ, không hiểu tại sao nàng hỏi như thế, vì con người của chàng ra sao chính nàng đã rõ hơn ai hết, sao lại hỏi quái gở quá. Chàng không biết trả lời ra sao, chỉ hướng mắt về phía trước. Thấy vậy, Đinh-Linh mỉm cười :

— Chừng như chàng có vẻ gấp rút lắm vậy chúng ta hãy vào tòa nhà cổ xem sao !

Bình vẫn ừ một tiếng, vừa vận lực cho cánh chưởng mà lòng chàng thầm nghĩ rằng, trong đột nhiên, thần sắc, thái độ và lời lẽ của nàng khác hẳn ngày trước, chắc là tại nàng bị suông nhằm độc vật quái dị ? Thử hỏi nàng vốn là gái đẹp mà bây giờ coi như hình quỉ quái thì làm sao lòng nàng không khổ và nói năng, hành động làm sao khỏi mất bình thường.

Vì nghĩ như vậy, nên chàng hết hoài nghi về nàng. Chàng gấp rút dùng chưởng đập vào ổ khóa. Sau khi dùng một chưởng, chàng lui ra một bước lấy trớn xô cánh cửa sắt, tưởng đâu cánh cửa hư sét đã lâu đời dễ phá, nào ngờ chàng xô thật mạnh nhưng không hề hấn gì cả. Tức mình quá, chàng liền dùng song chưởng và cả gót chân vừa xô vừa dọng cửa, kết quả chỉ đẩy trốc được một đường hở độ hai thước trên cánh cửa, nhưng nó vẫn còn đứng trơ trơ, không ngã.

Ngừng tay lại, Bình ghé mắt nhìn vào trong thấy tối óm như một màu đen và nghe có mùi thúi như da thịt sình ươn. Muốn nhìn rõ hơn, nhưng bấy giờ đuốc đã tắt hết thì liền đó, Đinh-Linh bật lửa đốt đuốc lên rọi phía sau. Chàng quay lại bảo nàng :

— Em đưa đuốc cho tôi và em cứ bước theo sau tôi, không nên đi trước.

Nàng « vâng » một tiếng rồi trao ngọn đuốc cho Bình, Bình rọi đuốc vào cửa, mới quơ qua quơ lại vài lần, chàng đứng khựng lại Đinh-Linh đứng sau chàng cũng thở dài chán ngán...

Từ khi hai người bước chân vào « Bất-kiến-Thiên cốc » này, tất cả những gì đã gặp phải đều là rùng rợn, lạnh lùng, quái gở đến mức không còn hình dung được, nếu hai người tưởng tượng giữa toà nhà cổ kính này cũng thế. Nhưng dưới ánh sáng của ngọn đuốc soi đường bước tới, hai người đã thấy mình đã lầm.

http://tieulun.hopto.org

Một đền to trước mắt, tuy bụi đã lấp trên nền, trong những góc đền thì lưới nhện giăng đầy, nhưng qua ánh sáng, hai người thấy trên mỗi góc cột đều cần nhiều loại đá hoa quý : áu chói ra nhiều màu sắc đẹp mắt vô cùng. Khung cảnh huy hoàng như thế, coi một đền to như một cảnh tiên, khiến người phải say mê.

Tay cầm đuốc, tay dắt Đinh-Linh, Bình tiến bước khá nhanh. Đi tới chừng nào, càng thấy cột đền đồ sộ và đá hoa không biết bao nhiêu mà kể.

Loại đá hoa nầy có hòn nhỏ bằng hột đào, có hòn to bằng nắm tay, nhưng hòn nào cũng đẹp, cũng quý. Biết ra thì loại đá nầy từ bên xứ Ba-Tư. Hồi đó có một vị quốc vương Ba-Tư sang đây tỵ nạn, mang theo những vật báu ấy thì cũng không lạ gì.

Hai người tiến vào bửu toà ở chính giữa đền, trên bụt toà cũng đầy bụi lấp mà đặc biệt trên đó người ta đặt một chiếc hộp. Đúng như lối công-chúa Tuyết-Liên đã cho biết.

Mừng quá, Bình kêu hỏi Đinh-Linh :

— Em Linh em thấy gì chưa ?

Đinh-Linh liền reo mừng chạy tới, khiến chàng ngạc nhiên và dặn nàng phải cẩn thận thì ngay lúc đó, nàng đã đứng sát bên Bửu-Toà, đang thò tay ngay chiếc hộp. Bất ngờ, một con rắn độc màu đỏ như lửa từ phía dưới bũi phóng lên mổ tay nàng. Nàng vội vàng rút tay lại thì cũng vừa lúc Nguyên-Bình — đã chuẩn bị sẵn theo sát bên cạnh nàng như hình với bóng từ lúc nàng chạy xông vào bụt, chàng dùng ngón trỏ và ngón giữa vừa chận đầu vừa kẹp cổ con rắn độc dài cỡ bầy tấc, ném mạnh vào cột đền, chết ngay thật là rất may mắn cho Đinh-Linh.

Nàng lắc đầu le lưỡi nhìn Bình :

— Nguy hiểm quá !

Bình vẫn trầm tĩnh bảo nàng :

— Em xem Tuyết-Liên-Tử còn không ?

Nàng đáp :

— Nếu công-chúa Tuyết-Liên không đánh lừa chúng ta thì nó nằm trong hộp nầy chớ đâu.

Bình quả quyết :

— Người ta không dối gạt chúng ta đâu.

Lúc ấy, Đinh-Linh thò tay ra muốn lấy ngay chiếc hộp trên bụt nhưng sợ còn độc vật làm hại. Thấy vậy, Nguyên-Bình cười bảo :

— Em hãy xem đây !

Vừa hỏi, chàng vừa vận chân khí tập-trung về lòng chưởng, đẩy gió chưởng từ lòng tay vời chiếc hộp xích tới. Không thấy gì khả nghi, Đinh-Linh liền đưa tay cầm chiếc hộp lên và nhanh lẹ mở nắp ra.

Hai người thấy trong hộp, lớp mặt phủ nhung vàng dưới đó một hột Tuyết-Liên-tử màu xanh lóng lánh. Không biết cái hột nầy được bao nhiêu năm rồi mà xem ra giống như hột mới hái.

Liền đậy nắp hộp lại, Đinh-Linh nói :

— Nó vẫn còn đây !

Nhưng Nguyên-Bình không tỏ vẻ mừng nữa và hình như chàng đang băn-khoăn qua một tiếng thở dài. Thấy lạ, Đinh-Linh hỏi :

— Nguyên-Bình, chàng làm gì vậy ?

Chàng đáp trong vẻ buồn lo.

— Không có gì. Tôi chỉ nghĩ rằng, chúng ta đã lấy được hột tuyết-liên-tử tuy có dày công gian lao, nguy hiểm, nhưng cuối cùng biết nó có thật hay là giả...

Chàng ngừng lời để lắc đầu và buông ra một tiếng cười đau đớn, đầy vẻ nghi ngờ. Đinh-Linh điềm tĩnh cười :

— Em thì có thèm nghĩ ngợi gì đâu mà sao chàng băn khoăn quá vậy ? Chàng hãy biết, trên đời nầy giữa con người đối với nhau đều là "mầy giỏi tốt bụng thì tao giỏi dối gạt» nếu chàng không đối xử với người ta như thế thì người ta cũng ở xấu với chàng như thường.

Bình sững sốt trước lời Đinh-Linh vừa nói. Chàng nghĩ, phải chi những lời nói như thế để cho Ưa-Ngọc, cho Lãnh-công-Tiêu thốt ra thì không có gì lạ cả, đằng nầy bởi Đinh-Linh thốt ra mới là quái gở.

Chàng ngơ ngẩn đứng buồn. Bất giác Đinh-Linh la hoảng lên một tiếng, Bình giựt mình, ngửng đầu lên...

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI HAI

Tiếng tiêu sầu rung động quả tim Từ-nguyên-Bình

Nguyên-Bình chợt thấy chiếc hộp đựng hột tuyết liên tử thình lình bay bổng lên, chàng kinh ngạc, ấm ớ không nói ra lời.

http://tieulun.hopto.org

Rồi từ trên rường nóc điện phát ra những tiếng động răng rắc, Nguyên-Bình nghiêng đầu ngó lên, thấy một con mãng xà to bằng cái thùng đựng nước, da vảy xám ngời như màu thép cũ, nó đang hả họng to và đỏ lòm, chiếc hộp đang bay vào họng nó rất nhanh. Nếu nó đeo trên một cổ thụ, hả họng ra, thì sức hút hơi của nó khiến một con chim bay ngang cũng bị cuốn vào. Bấy giờ, Nguyên-Bình mắt ngó theo chiếc hộp bay, chưởng mặt đánh một đòn thênh không thật mạnh bạo, gió chưởng kịp thời tạt chiếc hộp văng ra ba, bốn thước, đi lệch sang bên không ngay họng mãng xà.

Nhưng lúc đó, con mang xà ngẩng đầu lên, phóng cổ theo táp ngay chiếc hộp, nuốt vào lập tức, nuốt xong, nó chong đầu về hướng Nguyên-Bình, hình như nó tỏ ý căm hờn. Bình đứng ngẩn người chưa có hành động đối phó nào cả.

Hãy biết rõ hơn, chiếc hộp ấy bằng loại ngọc trắng, mãng xà nuốt vào khó tiêu và hột tuyết liên tử nằm trong hộp chưa biết nó sẽ biến hóa ra sao. Nhưng, nếu không giết con mãng xà thì làm sao lấy lại chiếc hộp ? Nguyên-Bình đã biết, chỉ trong bất ngờ, thiếu ý thức đề phòng để cho sự việc xảy ra ngoài ý nghĩ mà mất một vật báu đã đổ biết bao nhiêu công lao để đi tìm. Bất giác, chàng nắm tay Đinh-Linh bước lui ra sau. Đinh-Linh ghì chân lại và hỏi nhanh :

— Phải làm sao bây giờ đây ?

Nguyên-Bình nổi giận, tia mắt lóe lên như máu như lửa quét ngang đầu con mãng xà. Chàng vừa đưa tay ra vừa bảo Đinh-Linh :

— Em Linh, đưa thanh diệt tính kiếm cho tôi !

Đinh-Linh có « ừ » sơ qua một tiếng nhưng không chịu đưa ngay thanh kiếm cho chàng, còn Nguyên-Bình hỏi thì hỏi nhưng mắt bận theo dõi từng cử động của mãng xà một nháy mắt, dĩ nhiên chàng không thấy được thái độ của Đinh-Linh biểu lộ trên nét mặt, nếu thấy rõ thì chàng kinh ngạc vô cùng.

Bởi vì Đinh-Linh đang quạu quọ, không muốn đưa thanh kiếm cho Bình. Thanh kiếm diệt tính của Bình, lúc chàng giao cho Đinh-Linh giữ để tự vệ thì nàng không muốn nhận, nhưng mới cách vài hôm nay, nàng lại không muốn giao trả cho Bình khi chàng đang cần, thật là một việc khó tưởng tượng được.

Thế rồi nàng do dự một hồi mới chịu đưa thanh kiếm cho chàng. Vừa nhận lấy thanh kiếm, Bình vừa căn dặn Đinh-Linh :

— Em hãy đang ra xa xa và cần lưu ý, có thể còn con mãng xà thứ hai sẽ xuất hiện, nếu thấy thì lập tức gọi cho tôi hay để đề phòng !

Nàng « vâng » một tiếng rồi lui ra đứng tựa lưng vào cột đền. Bình lườm con mãng xà và nhảy phóng lên, vì chàng chợt thấy nó đang vươn mình bò lên rường cột điện. Rường to, cách mặt nền độ 3 trượng, nhưng thân hình nó thòng xuống chỉ vừa tầm nhảy phóng lên của Bình. Bình huơi kiếm nhanh tay thọc mạnh vào con mắt bên mặt nó.

Một kiếm thức Bình đang dùng theo lối vừa nhảy cao vừa mang kiếm để tấn công, ấy là một kiếm pháp kiệt tác, không kiếm pháp nào tinh diệu hơn.

Tuy bị đâm vào mắt, con mãng xà vẫn quật đuôi vào lưng Bình. Nhưng ngay lúc đó, Bình trở mũi kiếm, chém vào đuôi nó, máu phun ra tung toé, chừng như nó bị thằng một vết dài lối hai thước.

Sau một nhát kiếm đối phó hiệu quả. Bình hạ mình xuống đất, lập tức lui ra. Khi đó, con mãng xà bị đau đớn, trườn trên rường cột nghe răng rắc », rúng rính cả đại điện. Trước sức vẫy dụa của mãng xà, Bình lui thêm vài bước để tự vệ. Chàng mới lui ra đứng vững chân thì nghe « đùng » một tiếng vang dội, rung rinh đất, thì ra cây rường từ trên cao bị rơi xuống mang theo cả con màng xà.

Mình nó to bằng thùng đựng nước, dài 7, 8 trượng, sức nặng kinh khủng mà cây rường, cũng làm bằng một khúc đại thụ, vòng tay một người không giáp, tuy nó lâu đời, cũng có mối mọt chút đỉnh, nhưng vẫn nặng nề lắm.

Khi con mãng xà rớt theo cây rường, cả tòa nhà cổ lung lay, lớp bụi đầy trên mặt nền bay mịt mù. Bình vội vàng chạy đến bên cạnh Đinh-Linh, nàng run run đôi tay và ngã đầu trước ngực chàng, đồng thời tiếng « lốp bốp » vang lên nghe êm tai và nhiều tia màu sáng chớp chói mắt ấy là những loại đá hoa cần trên mình mấy cây cột đền, trên vách đổ xuống mặt nền như một trận mưa đá, rất đẹp mắt, nhưng Bình và Đinh-Linh dẫn thư thả để thưởng thức cảnh ngoạn mục ấy.

Bởi vì sau khi bị rớt xuống chừng vài phút, con mãng xà khoanh tròn lại. Tuy nó đã bị đui một con mắt nhưng mắt còn lại vẫn ngời tia đỏ như máu, nó hả họng ra đỏ lòm nhưng không phun nọc độc được vì thân mình đã bị đứt khúc chỉ nghe mùi tanh hôi từ những chiếc răng nhọn, trắng phau của nó phát ra và mấy chân răng đó rỉ máu cũng tanh hôi khó thở vô cùng.

Bình, tuy có võ công tuyệt đỉnh nhưng trông thấy hung tợn của nó cũng hơi ngán, phải luôn luôn dè dặt. Thế nên chàng không ngừng chú ý theo dõi từng cử động của nó. Đoạn, chàng khoát tay trái, có ý bảo Đinh-

http://tieulun.hopto.org

Linh phải lui ra nữa, vì qua một lần đối phó con mãng xà, thực ra chàng cũng không còn sức thừa đâu mà che chở cho Đinh-Linh.

Khi chàng khoát tay, Đinh-Linh khẽ dặn chàng nên cẩn thận, chàng gật đầu rồi nhảy xốc tới, con mãgg xà nghe tiếng động liền tháo ra, quật đuôi sang Bình, hơi gió chuyển động tạt vào quần áo chàng như tung bay trước ngọn gió dữ.

Vừa trông thấy thân hình con mãng xà quét tới trong phía trái mình, Nguyên-Bình vung thanh kiếm Diệt tình đâm tới, nhưng chậm một bước. Nhanh như chớp, Bình dùng năm trảo chỉ bàn tay trái như năm móc câu bấu vào mình mãng xà, chân khí chuyển tập đầy đủ về năm trảo chỉ ấy, chàng ít khi dùng hết công lực toàn thân như thế. Kể ra một tác động võ công, rất ít người dám dùng như chàng, bởi vì dáng vóc con mãng xà to quá, sức quá mạnh mà dám dùng năm trảo chỉ để tấn công là can đảm lắm mới dám hành động như vậy, hay nói khác hơn là công lực rất phong phú mới làm được.

Khí thế của mãng xà nhanh như điện mà Nguyên-Bình động thủ lại nhanh hơn, lúc ấy mắt thường không nhìn thấy được gì cả, chỉ nghe một tiếng soạt phát ra không to lắm, ấy là lúc năm trảo chỉ của Bình đã bắn thủng vào xương thịt con mãng xà. Trảo chỉ vẫn dính sát vào đuôi mãng xà nhưng cánh chưởng của chàng lay động không ngừng vì sức dẫy dụa của nó rồi do một sức chống cự liều lĩnh, mãng xà nầy mình lên không thân hình của chàng bị lôi cuốn theo, cho đến khi mãng xà vươn mình trườn lên vách.

Từ ngày xuất sư đến nay, không biết bao nhiêu lần giao đấu, với nhiều nhân vật cao thủ võ lâm, nhưng Bình chưa từng đụng phải một mãng xà to tướng hung bạo như vậy, nên giữa giờ phút nầy chàng hơi lớ quớ chỉ biết vận chân khí toàn thân đồng kín bảy mươi hai quan huyệt trong cơ thể khiến cho cơ thể cứng như gang sắt, thì cũng vừa lúc mắt chàng hoa, thân hình chàng đã nằm vắt ngang trên bức tường theo con mãng xà.

Kế đó Nguyên-Bình nghe một số khối đá to bằng nắm tay từ trên cao rớt ngay mình chàng, rồi tạt xuống đất, Chàng bám sát tường để chịu đựng và đưa mắt ngó lên thì chợt thấy một hang động đã bỏ lại mình chàng cũng như mình mãng xà đều nằm phía ngoài hang động đó.

Thực ra Bình ít khi giao đấu trên lưng chừng nhưng vào tình thế khá đặc biệt nầy chàng không chờ mãng xà hoạt động nữa chàng hươi nhanh lưỡi kiếm chém nhanh vào đuôi nó...

Nên biết loài rắn to này đã từng sống cả ngàn năm, da vảy của nó như sắt, nhưng thanh Diệt tình Kiếm là một môn vũ khí đã từng chẻ ngọc, cắt vàng thì đối với vảy mãng xà vẫn chém thủng như chơi, cho nên một nhát kiếm vừa rồi máu mãng xà phun ra như giọt theo với thân hình chàng đang xách kiếm hạ xuống đất máu tươi của mãng xà dính đầy đầu đầy mặt chàng mà năm trảo chỉ của chàng vẫn còn dính trong đoạn đuôi chừng bốn thước của mãng-xà.

Chàng rùng mình mà nghĩ rằng, nếu Đinh-Linh đụng phải nó, nhứt là ở lúc nó đã bị trọng thương, đang dẫy chết tính cuồng bạo đều tiết phát ra thì nàng khó tự vệ cho tròn.

Chàng rút trảo chỉ ra khỏi khúc đuôi mãng xà, lúc ấy Đinh-Linh kêu rú lên chàng cho Đinh-Linh đã ngộ nạn trong lúc chưa kịp xử trí ra sao thì chàng chợt thấy phía trước cửa tòa nhà có một bóng người thấp thoáng không rõ dự gì cả. Bình bước ra cửa, thì ra không phải kẻ lạ mà là Đinh-Linh. Chàng vừa đến bên nàng, nàng se sẽ ngã đầu vào lòng chàng, chàng ôm lấy nàng rồi bước lui ra. Ngay lúc đó, từ bên trong đại thính của tòa nhà cổ vọng ra một chuỗi dài tiếng kêu the thé.

— Tiếng gì vậy kìa ? Bình ngạc nhiên hỏi.

— Mãng xà đang vẫy chết, nó nổi dậy tất cả tính cuồng bạo, chúng ta trốn đâu cho khỏi, nhứt là em ?

— Em đừng sợ ! Nó đã bị trọng thương, dù nó có chống trả cũng không lâu được...

Bình ngừng lời để nhìn sắc diện kinh hoàng của Đinh-Linh. Nàng đang run rẩy :

— Nguyên-Bình, em có sao không ?

— Sắc diện em xanh quá, nhưng...

— Nếu thế thì chàng cần gì phải trấn tĩnh em ?

— Em Linh, ý tôi không phải nói như thế mà tôi muốn nói sắc mặt xanh biếc của em đã phai bớt rồi.

Nàng liền giơ tay lên cao và đưa mắt nhìn Bình, lúc ấy dù nơi tăm tối thế mấy, nàng vẫn trông rõ ràng ra sự thật, màu xanh biếc trên da mặt, trên tay nàng đã phai rất nhiều. Mừng quá, nàng hỏi Bình .

— Không biết tại sao được như vậy hở chàng ?

— Chính tôi cũng không biết tại sao. Tôi nghĩ màu độc đã mau phai vậy thôi.

Nàng cười ha hả :

http://tieulun.hopto.org

— Nguyên-Bình như vậy là em đẹp lại rồi ?

Bình cao hứng đáp :

— Dĩ nhiên !

Bình vừa dứt lời thì một tiếng đánh «rầm» đinh tai phát ra từ cửa sắt, thì ra bất thình lình cánh cửa sắt đập xuống chỉ vì con mãng xà bò ra đụng nhằm. Hai người bình tĩnh ngó ra, thấy nó bò thật chậm, con mắt không bị đui vẫn sáng ngời. Nguyên-Bình liền đuổi theo. Nghe tiếng động mãnh xà ngoảnh đầu lại, Bình đưa chân đá mạnh vào con mắt nó. Bị đau điếng, nó lồng lộn trên mặt đất, thuận tay, Bình dùng thanh kiếm chém phúp ngay bụng nó đứt làm đôi, gan ruột đã đổ ra mà nó ráng bươn tới hai, ba trượng mới chịu nằm lì ra. Đinh-Linh liền chạy theo, cúi xuống nhìn đống ruột bừa bãi trên mặt đất. Nàng không gớm máu me dơ bẩn. Bỗng chút, nàng reo mừng và bưng chiếc hộp đựng tuyết-liên-tử khoe với Bình. Bình gật đầu cười tươi trong lúc Đinh-Linh mở nắp hộp soát lại hột tuyết-liên tử vẫn còn y nguyên không hề hấn gì cả.

— Em Linh, thôi chúng ta nên rời khỏi nơi nầy cho mau !

Nàng khẽ gật đầu :

— Nầy Nguyên-Bình hột tuyết-liên-tử muôn năm và mật rắn độc ngàn năm để cho em giữ nó được không ?

Nguyên-Bình mỉm cười :

— Tại sao em hỏi thế ? Em giữ cũng như tôi giữ, vì chúng ta là một.

Đinh-Linh vui vẻ cười duyên và cất chiếc hộp vào túi áo trong. Hai người vừa đi vừa kể chuyện, đã bước khỏi mấy bực đá trong hang núi mà không hay. Trên đường về, hai người không gặp bầy dơi độc phục kích, cứ đi thư thả tới một giờ sau, ra khỏi cửa « Bắt kiến thiên cốc ». Hai người thở một hơi thật nhẹ nhõm. Kể ra, Nguyên-Bình là người can đảm phi thường, nhưng chàng hồi nhớ lại những cảnh đã gặp trong «Bắt kiến thiên cốc» chàng không khỏi rợn mình.

☆

Mặt trời đã xế bóng, hai người bước qua dốc núi cuối cùng, vừa đi vừa kể chuyện rất thân mật. Nguyên-Bình nhìn sắc mặt Đinh-Linh, bấy giờ chỉ còn một ít màu xanh nhợt, chàng yên tâm. Chàng biết độc khí ấy không thấm vào da thịt con người, chỉ trong vòng một ngày nó phai dần phai dần rồi đây nó sẽ mất hẳn, nhan sắc Đinh-Linh sẽ đẹp lại như xưa. Chàng nhìn nàng mà cười sung sướng...

Nguyên-Bình muốn tranh thủ thời gian, nên khi xuống khỏi núi thì giục Đinh-Linh đi nhanh. Lúc đi ngang qua Tuyết sơn thành, Công-chúa Tuyết-Liên ra đón mừng, vì đã nghe hai người lấy được Tuyết-liên-tử trong " Bắt-kiến thiên cốc ".

Thế rồi Nguyên-Bình và Đinh-Linh không thể trì hoãn được, chỉ ghé Tuyết-liên-thành một đêm, sáng ra lại lên đường về thẳng Trung-Nguyên. Tính ra hai người đi « Bắt kiến thiên cốc » với thời gian gần một tháng trời, phải hối hả về để gặp gỡ Tông-Đào và Đinh-Phượng mà cũng có ý nhân lúc hàn âm khí trong cơ thể Nguyên-Bình còn chứa đựng nhiều, để đủ sức chống chỏi với mọi gian nguy trên bước đường xa và hiểm trở. Nhan sắc của Đinh-Linh đã đẹp lại như trước, cũng là một động lực thúc đẩy Nguyên-Bình hăng hái và không sợ gian lao.

Đi suốt hai tháng trời, hai người đã tới địa phận tỉnh Hồ-Nam. Nguyên-Bình nhận xét rằng chàng vắng mặt trong thời gian khá lâu chắc là trong giới võ lâm Trung-Nguyên đã xảy ra lắm chuyện rắc rối, nên chàng chú ý tìm kiếm những nhân vật võ lâm nhân bước đường về, để dò hỏi tin tức.

Thì ra chàng đã nhận xét đúng. Những nhân vật trong 9 võ phái tại đất Trung-Nguyên đã tập trung trước ngôi mộ mồ côi, những kết quả trong mấy cuộc hỗn chiến, không có ai đoạt được vẻ vàng, bướm ngọc. Nhưng còn một điều mà chàng không nhận thấu là từ nửa năm nay không có ai biết tin tức về Dịch-Thiên-Hành và Bắc hải Diên-tiên, chỉ có một vài người trông thấy hai con vượn bạch của Diên-tiên xuất hiện gần Tra gia bảo, thế là cha con nhà họ Tra đã trầm mình trong ẩn dật và đã hạ mình đầu phục bọn Dịch-thiên-Hành, Bắc-hải Diên-tiên để mưu đồ đại sự trong thời gian sắp tới đây.

Lạ quá không hiểu tại sao Dịch-thiên-Hành không hoạt động, hay là hắn mắc vùi đầu lo chế tạo hỏa pháo tối tân ? Và lại còn có tin đồn Nguyên-Bình đã chết bên Tây-vực rồi ! Chính Bình cũng không hiểu nguồn tin đó do đâu bịa ra. Nhưng đối với nguồn tin nầy, Đinh-Linh đề quyết cho nàng áo đỏ gieo ra, nhưng nói về sự hoạt động gần đây của phái Nam hải thì nàng và Nguyên-Bình cũng không rõ, chỉ rõ hiện nay quần hùng đang nổi lên chém giết nhau. để giành hai bảo vật trong mộ mồ côi mà thôi, mà đáng chú ý nhứt là hướng hoạt động của phái Nam-hải và hành tung bí mật của Dịch-thiên-Hành mới là đầu mối của nguy cơ, tùy nơi, tuy lúc bọn họ sẽ cho nổ bùng ra một cuộc máu lửa kinh thiên động địa...

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng Nguyên-Bình với Đinh-Linh vẫn

http://tieulun.hopto.org

không lơi bước trực chỉ đến miền Bắc mà đi suốt 7, 8 ngày đêm không nghỉ.

Tính ra, từ đây đến địa điểm hẹn gặp Tông-Đào hãy còn một trăm bảy tám mươi dặm đường. Lấy tốc độ khinh công mà kể thì lộ trình nầy có thể đi suốt một ngày thì tới nơi.

Đêm hôm ấy, trăng thanh gió mát, hai người đi chầm chậm rồi dừng lại trong bất giác. Đinh-Linh ngả đầu trên vai Bình nũng nịu :

— Nguyên-Bình khi gặp nghĩa phụ và em Phượng chúng mình sẽ nói sao đây ?

Bình thẹn đỏ mặt :

— Em Linh chúng mình yêu nhau rất đúng đắn, rất quang minh chính đại, có gì đâu phải ngại ngùng !

Đinh Linh cúi đầu ấp úng :

— Em chỉ sợ con Phượng nó hờn em.

Bình lắc đầu cười :

— Cô ấy tốt lắm thơ ngây lắm, không ở xấu với em đâu mà sợ.

Đinh Linh tỏ vẻ buồn buồn :

— Thế là em lấy lòng dạ tiểu nhân mà đi xét nét độ lượng quân tử hay sao ?

— Không, cũng không phải như vậy !

Đinh-Linh liền ngeo-ngoảy bước đi, không nói gì thêm. Bình bước theo muốn nói nhưng chàng không mở được lời, vì chàng vẫn còn thắc mắc, từ sau khi rời khỏi « Bất kiến thiên cốc » tới nay, tâm tính nàng thay đổi bất thường, không hiểu tại sao ? Có lúc nàng giận hờn rồi nhăn mày nhíu mặt không nói đến nửa lời, khiến chàng đâm ra nghi ngờ, nhưng lòng chàng rộng thênh-thang, chuyện gì rồi cũng qua êm.

Giờ đây, chàng vẫn sánh vai nàng mà đi, nhưng chàng không có dịp hỏi nàng mặc dù chỉ có bổn phận đi cho nhanh chớ không có bận việc gì khác, mà hình như giữa hai người không còn chuyện gì để nói nữa.

Mặc dù như vậy, nhưng chàng vẫn còn thắc mắc, không biết nàng đã bắt đầu đổi tánh rõ ràng ở lúc nào để mà xét đoán tâm sự của nàng. Chàng khẽ thở dài trong khi nàng ngước mắt nhìn trăng sao...

— Em Linh...

— Bình chàng đã nghĩ gì ?

— Tôi không nghĩ gì hơn là yêu em !

— Đừng nói em không biết... Từ đây đi đến ngôi mộ mồ côi không xa, chàng đang nghĩ đến con quỉ cái áo đỏ đó !

— Phải, thật ra tôi có thoáng nghĩ tới nàng ấy, nhưng mà em Linh ơi, em đã cùng sống với tôi trong cảnh hoạn nạn rất lâu rồi tại sao em không chịu hiểu lòng tôi đối với em ?

Đinh-Linh làm thinh, phụng mặt bước nhanh tới. Chàng bước nhanh theo, khẽ hỏi :

— Giờ đây trong lòng em có gì thắc mắc hay ưu phiền ?

Nàng vừa thấy mặt bước tới vừa đáp :

— Em không có phiền gì cả.

— Linh, tôi đã hiểu em...

Nàng quay lại cướp lời chàng :

— Chàng đã hiểu được gì ?

— Tôi biết em đã thay đổi hoàn toàn, về tâm tính từ sau khi rời khỏi « Bất kiến thiên cốc ».

Nàng biến sắc và không nói nên lời, hình như trong giây phút bất ngờ, nàng đã bị Nguyên-Bình khám phá điều bí mật giữa lòng nàng. Nàng liền tự trấn tĩnh và lặng lẽ cúi đầu không nhìn Bình như trốn lánh một kẻ địch. Khi ngẩng đầu lên, mắt nàng đẫm lệ. Nàng nghẹn ngào :

— Em đã hiểu rõ hết rồi mà...

Bình sửng sốt và băn khoăn :

— Em đã biết rõ những gì ?

Nàng không đáp, cứ mãi khóc không thành tiếng. Nhìn vẻ mặt đau khổ của nàng, Bình xót xa :

— Em Linh, em hãy nói ra đi !

— Em còn có gì để nói nữa ? Lúc ở trên đỉnh núi Tuyết, chàng đã hiểu rõ em rồi, giờ đây chàng muốn bỏ em, thế nên chàng thắc mắc nghi ngờ lòng em. Em tưởng rằng, em vẫn là em, đâu có thể biến thành một người thứ hai được mà chàng cứ cho em đã thay đổi tâm tình ?

Thôi. Giờ đây, nếu chàng nhớ tới nàng ấy cứ đi trước đi cho mau đến ngôi mộ mồ côi !

Vừa nói nàng vừa khóc sụt sùi, nên giọng nói nghe thảm khổ vô cùng Bình đứng ngơ ngẩn thầm nghĩ rằng lòng dạ đàn bà thật khó hiểu, chính chàng đã tự kiểm điểm lòng chàng không bao giờ phụ nàng, sở dĩ nàng có

http://tieulun.hopto.org

thái độ như thế chẳng qua nàng hay sầu cảm, tự chuốc lấy ưu phiền và hờn tủi lấy mà thôi !

Im lặng một hồi lâu, Nguyên-Bình âu-yếm nhìn nàng nói quả quyết :

— Em Linh, nếu tôi phụ em thì trời cho tôi chết bất đắc kỳ tử !

Vừa lau nước mắt Đinh-Linh vừa nói gay gắt :

— Thôi đừng thề độc ! Ai hiểu mà thề chi vô ích !

Tôi...

Đinh-Linh khoác tay chận lời Bình :

— Thôi ! Đừng nói ! Em đã hiểu trên đời nầy ai ai cũng hạnh phúc chỉ còn em...

Nguyên-Bình biết ở giờ phút ghen hờn nầy, dù chàng có nói gì nữa nàng cũng không nghe, nên chàng nín thinh, chỉ lặng lẽ bước đi, Đinh Linh cũng lặng lẽ theo sau.

Hai người đi được hai ba dặm, gặp một bãi cỏ xanh rờn, bóng trăng soi xuống và gió lướt thướt qua trông như biển xanh giữa lối đường đêm Đinh-Linh không gì hết, tự ý ngồi xuống bãi cỏ. Nguyên-Bình giục nàng :

— Em Linh, Tông-đại ca với em Phượng chắc đã về tới nơi hẹn rồi, vậy chúng ta ráng đi để gặp cho sớm !

Nàng không đáp, chỉ nằm xuống cỏ, lấy cánh tay gối đầu ra vẻ nhàn hạ lắm. Bình buộc lòng phải chiều ý nàng, chàng cũng từ từ ngồi xuống. Bấy giờ Đinh-linh mới mở lời :

— Em mỏi mệt lắm, cần nghỉ đêm nay nơi đây, sáng mai sẽ lên đường.

Ngồi suy tính về đường đi, Bình thấy ý nàng cũng được, nên không phản đối.

Thế cũng được. Tôi cũng cần nghỉ để sẵn tiện bồi-dưỡng lại chân nguyên-khí.

Bỗng nhiên, nàng vụt ngồi dậy hỏi Nguyên-Bình :

— Em đã nghe nói, hồi ở chùa thiếu-lâm, sư Tuệ không đã dùng phương pháp "khai đỉnh phật môn" tiếp nạp cho chàng có hay không ?

— Phải. Cũng vì nghĩ tới tương-lai của tôi mà người đã dùng hết chân nguyên khí chuyển nạp cho tôi mà người phải chết mất vì kiệt sức.

— Nếu chỉ chuyển-nạp phân nửa chân-khí trong nội-thể của người thì sao ? có chết không ?

— Tôi nghĩ, người quyết lòng hy-sinh cho tôi, nên không bao giờ làm lấy lệ như vậy.

Đinh-Linh suy nghĩ một lát rồi hỏi Nguyên-Bình :

— Chàng biết phân-pháp khai-đỉnh không ?

— Tôi không biết, nhưng dù dùng phương-pháp gì mà đạt được mục-đích luyện công-phu cũng được, không nhứt thiết phải biết phương pháp khai-sinh ấy.

Nghe Bình trả lời, Đinh-Linh chỉ thở dài, không nói gì thêm. Bình ngạc nhiên :

— Em còn thắc mắc nỗi gì ?

— Em muốn chính bản thân em cũng...

Nàng ngừng lời trong bất ngờ, Nguyên-Bình muốn hỏi tại sao thế, nhưng ngay lúc đó, từ xa xa vừa vọng tới những tiếng tiêu sầu não ruột. Lắng nghe, hai người không nhận ra bởi ai thổi, vì tiếng vọng chừng như phát ra từ ngoài bảy, tám dặm rất xa, nhưng họ đã ngờ một người đã cố ý gợi sầu, ấy là nàng áo đỏ.

Chỉ có nàng ấy mới có tài thổi tiêu, gợi sầu não thấm vào lòng người nghe mà xúc động.

Nguyên-Bình, nàng ấy đã đến đây rồi.

— Nhưng chẳng quan hệ gì tới chúng ta.

Tuy miệng chàng đáp cho Đinh-Linh như thế, nhưng lòng chàng lại mâu thuẫn. Chàng không thể quên được nàng áo đỏ, tuy chàng không muốn gặp lại nàng ấy, chỉ vì hoàn cảnh trái ngang, nhưng giờ đây tình cảm của chàng không ai giải thích được.

Còn Đinh-Linh nghe Bình đáp, nàng vẫn không tin lòng Bình nói thật thà, nên nàng hỏi thử chàng :

— Hiện giờ chàng muốn đem trả Tuyết-liên-tử lại nàng ấy hay không ?

Nguyên-Bình không đáp.

Đinh-Linh nổi giận nhảy tới, Bình gọi nàng hỏi nhanh :

— Linh, em muốn đi đâu ?

— Đi coi những nhân vật Nam Hải đình trú nơi đâu, để biết vậy thôi..

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI BA

Đinh-Linh điên vì tình

Nghe Đinh-Linh nói, Nguyên-Bình hết sức băn khoăn. Chàng nghĩ rằng, lúc nàng bị trúng kỳ độc của công chúa Tuyết-Liên nàng cũng nói như thế để đi trốn chàng mà chờ cái chết âm thầm, nhường lại hột Tuyết-liên tử cho chàng. Giờ đây nàng cũng bảo rằng đi dọ hành tung của phái Nam Hải, chắc là cũng có dụng ý như trước kia hay là nàng có điều gì khó xử mà không muốn cho chàng biết ?

Suy nghĩ một hồi, chàng ngăn cản Đinh-Linh :

— Họ là họ, có quan hệ gì tới chúng ta mà phải lội đi dò dẫm vô ích !

Đinh-Linh không nói gì thêm, chỉ dừng chân để lắng nghe tiếng tiêu sầu từ gần rồi lại xa xa dần và hình như tiếng tiêu văng vẳng theo hướng đi về ngôi mộ mồ côi. Bất giác nàng ngảnh mặt nhìn Nguyên-Bình. Bình giả vờ như không để ý đến cái nhìn đó, nhưng sự thật chàng rất lưu tâm đến thần sắc của nàng, đoán biết nàng sắp làm một việc gì quan trọng theo quyết định của nàng, nhưng không rõ là việc gì. Chàng muốn hỏi ngay nhưng đã hỏi nhiều rồi mà nàng không chịu nói, nên chàng không hỏi nữa, chỉ thầm kín dò xét nàng thôi.

Qua giây phút sau, chàng bỗng nghe nàng đáp :

— Em lại muốn đi xem cho biết bọn họ ở đâu và định làm gì.

Lúc bấy giờ, Nguyên-Bình biết nàng chỉ bịa ra một chuyện để nói dối thôi, chớ ý định của nàng là muốn xa lánh chàng. Nhưng tại sao nàng muốn xa chàng, thực ra chàng không hiểu nổi. Chàng liền nghĩ ra một cách là cứ để cho nàng đi rồi theo dõi sau coi nàng định làm gì cho biết.

Khi đã có ý định rồi, Nguyên-Bình liền bảo nàng :

— Em muốn đi thì đi, nhưng cần phải cẩn thận, tôi không muốn họ gặp mặt chúng ta. Vậy em đi rồi trở lại cho sớm, đừng để tôi phải phập phồng chờ đợi !

Nàng mỉm cười :

— Điều đó em đã biết.

Dứt lời, nàng quay lưng bước đi nhanh. Nhưng đi vào được hơn một trượng, nàng vội vàng bước trở lại Bình ngạc nhiên :

— Tại sao em không đi ?

Nàng mấp máy đôi môi và nói qua giọng ngập ngừng :

— Không biết tại sao bỗng nhiên em lìa chàng không được !

Nghe nàng nói, Nguyên-Bình cười đau đớn và chàng xét thấy nàng vốn là người thông minh, bất luận gặp trường hợp nguy biến ra sao, lời nói của nàng vẫn có lý lẽ rõ rệt, nhưng giờ đây nàng đáp với chàng hơi vô lý, ở chỗ nàng đi thám thính hành động của phái Nam-hải lâu lắm là nửa tiếng đồng hồ thôi mà tại sao nàng lại nói sợ lìa chàng ? Chàng nhứt định cho nàng có việc gì thầm kín trong lòng, nhưng giờ đây chàng giả vờ như không biết, nói miễn cưỡng cho xuôi :

— Chính tôi không biết lo lắng thân sao mà em phải bận tâm !

Nàng cười với vẻ mặt không được vui rồi vụt ra đi. Bình ngó theo thấy nàng vừa đi vừa ngó ngoái lại mãi. Thấy vậy, Bình đã mấy lượt muốn đi theo nhưng sợ nàng biết. Chờ đến khi bóng nàng chỉ còn nhỏ như một chấm đen dưới ánh trăng chàng mới nom theo. Chẳng bao lâu, chàng chỉ còn cách phía sau nàng chỉ còn độ bảy tám trượng, lúc ấy hai người đều vượt khỏi đồng cỏ, tới vùng gò nổng, có vách, có hang đá nhỏ và một cánh rừng rậm, nhờ địa hình như vậy, nên Bình nom theo mà nàng, không bắt gặp được chàng. Thấy dễ chàng lại tiến sát hơn, chỉ còn cách sau lưng nàng không đầy một trượng, bấy giờ chàng đã nhận rõ hướng đi của nàng khác với hướng theo dõi chỗ có tiếng thổi tiêu, thế là nàng đã nói dối rồi, nhưng nói dối để đi về đâu, làm gì, chàng không biết được. Chàng cứ tặng lẽ nom theo.

Nàng đi thẳng vào núi thẳm, càng đi càng tới vùng hoang vu, hẻo lánh. Bỗng đâu một con thỏ rừng từ bụi rậm chạy xẹt ngang mặt nàng, nàng giựt mình quay lại nhìn. Khi ấy Bình sợ nàng bắt gặp nên mọp sát xuống và chui vào bụi rậm núp dòm ra, mới trông thấy rõ mặt nàng, chàng hết sức kinh ngạc, không hiểu tại sao giờ đây gương mặt nàng xinh đẹp cách lạ thường. Hay là không phải Đinh-Linh ? Chàng cảm nghĩ như thế.

Lạ quá, gương mặt nàng vốn thùy mỵ, đôi mắt u buồn, hiền hậu, mỗi khi nhìn người, khiến người như được hóng gió xuân, vui tươi và muốn gần gũi thân ái với nàng, nhưng giờ đây sao đượm vẻ hung tà, độc ác. Bình lắc đầu, mong sao đôi mắt chàng đã nhìn lầm ai chớ không phải Đinh-Linh.

Rồi chỉ trong giây phút thôi, Đinh-Linh quay lưng, đuổi theo con thỏ rừng. Nhanh tay chụp ngang cổ con thỏ, nàng vụt nó lên, cây, khi rớt xuống nó không còn cựa quậy gì được nữa. Nhìn con thỏ rừng đã chết, nàng cười khanh khách. Lúc ấy, Nguyên-Bình muốn chạy đại đến hỏi nàng tại sao hành động như thế, nhưng chàng cố giữ trầm tĩnh để bí mật theo dõi nàng,

Chàng hãy còn nhớ mấy lúc chang với nàng đi trên đường sơn dã, gặp những con thú nhỏ hay những con chim bị thương nàng liền bồng nó vào

http://tieulun.hopto.org

lòng về tìm cách săn sóc cho nó lành mạnh mới thả nó đi. Những khi ấy, chàng cười sung sướng, cho rằng lòng nhân từ của nàng xuất phát rất tự nhiên, nhưng giờ đây, nàng đang tay giết chết con thỏ lại còn cười; thích chí, thật không tưởng tượng nổi trước sự thay đổi tánh quá đột ngột củ nàn .

Chàng vẫn nín lặng để chăm chú theo dõi nàng, thì chợt thấy nàng bước đi, khi qua ngang xác chết con thỏ, nàng dùng gót đạp mạnh trên đầu no một cái, rồi cười ha hả bước đi, tới một gốc cây to, nàng ngồi xuống, tựa lưng vào thân cây, tay chống cằm, mắt đăm chiêu. Đoạn nàng móc túi lấy ra hai gói nhỏ và lần tay mở thanh Diệt-Tình-Kiếm ra cắm trước mặt.

Nguyên-Bình biết hai gói bằng vải đó, nàng gói mật rắn độc ngàn năm và hột tuyết-liên-tử. Tim chàng hồi hộp lạ thường, vì thấy nàng ngó chung quanh rồi cất giấu cả thanh kiếm với hai món thuốc quý vào trong áo, hình như nàng sắp làm một việc gì kín đáo mà sợ người thấy. Mặt nàng lộ vẻ dớn dát sợ và ngó chung quanh rồi đứng phắt dậy hỏi nhanh :

— Ai đó ?

Nguyên-Bình muốn đánh tiếng gọi nàng, nhưng thoạt nghe tiếng chân bước từ phía bụi rậm cách chàng chừng hơn trượng, chàng hết sức kinh ngạc. Một tiếng hỏi của Đinh-Linh không được trả lời, Bình không theo dõi nàng nữa mà chăm chú nhìn vào bụi rậm và lần bước tới, thì liền đó nàng áo đỏ cũng từ trong bụi rậm vừa bước ra, lầm lũi đi tới còn cách Đinh-Linh năm sáu thước nàng dừng chân lại...

Nguyên-Bình là một người con trai can đảm phi thường, đã từng vào sanh ra tử, nhưng giờ phút nầy chàng như kẻ yếu hèn, không còn một chút tinh thần hăng hái phấn đấu. Chàng nghĩ nàng áo đỏ đến đây nhứt định có những cao thủ của phái Nam-Hải yểm-hộ phía sau. Trước tình trạng nầy, sẽ xảy ra việc bất lợi cho Đinh-Linh, chàng muốn công khai xuất hiện để ủng hộ nàng, nhưng chàng sợ gặp mặt nàng áo đỏ. Cuối cùng chàng lui vào bụi rậm để ẩn tránh...

— Ta tưởng con quỉ, con ma nào chớ, dè đâu chính là cô ! Đinh-Linh vụt nói to.

Nàng áo đỏ không nói gì hết. Đinh-Linh lại hỏi :

— Cô đến đây để làm gì ?

Nàng áo đỏ giơ ống tiêu lên và khẽ đáp :

— Tôi rảo bước dưới bóng trăng, thổi tiêu để giải buồn, không ngờ lại gặp cô nương.

Đinh Linh cười nhạt :

— Đêm đã quá khuya mà thổi tiêu, chỉ có kẻ nào đau khổ vì tình mới thích nghe chớ ai mạ thèm...

Nàng áo đỏ thở dài như buông ra một tiếng than rồi lại quay đi... Nhanh như chớp. Đinh-Linh rút thanh Điệt-tình-Kiếm nhắm ngay lưng nàng áo đỏ. Bình giựt mình muốn la lên, nhưng bất giác, nàng áo đỏ quay lưng lại, Đinh-Linh vội vàng rút tay ra. Nguyên-Bình thấy nàng áo đỏ quay lại không phải vì biết Đinh-Linh đâm mình, chỉ là một cử động bất ngờ thôi và khi thấy Đinh-Linh rút tay ra, chàng cũng không kêu la lên, cứ im lặng để lắng nghe nàng áo đỏ nói :

— Đinh cô nương, tôi xin hỏi cô một chuyện.

Đinh-Linh hỏi nhanh :

— Chuyện gì ?

Ngước mắt nhìn trời một hồi lâu, nàng áo đỏ mới nói :

— Chuyện đó có quan hệ đến Từ-nguyên-Bình, như vậy không hiểu cô nương có vui vẻ đáp không ?

Nguyên-Bình nghe nàng áo đỏ nói mà lòng chàng hồi hộp, không biết nàng ta sắp nói chuyện gì hệ trọng mà có dính liu tới mình.

Đinh-Linh lại giục nàng áo đỏ :

— Cô cứ nói ra đi !

Nàng áo đỏ khẽ thở dài :

— Từ-nguyên-Bình mạnh giỏi chớ ?

Nguyên-Bình nghe mà càng ngạc nhiên, vì nàng ta không nói gì khác, chỉ hỏi thăm, thật là ngoài sự tưởng tượng của chàng. Lúc đó, Đinh-Linh cũng chau mày sửng sốt, không ngờ nàng áo đỏ lại hỏi như vậy. Im lặng một hồi lâu nàng mới đáp thật ngắn :

— Chàng ấy mạnh giỏi !

Nàng áo đỏ gật đầu :

— Như vậy là hai người đã đến « Bất-kiến-thiên-cốc » lấy được một hột Tuyết-liên-tử khác rồi hả ?

Đinh-Linh liền biến sắc và bước lui ra một bước thét vang :

— Cô đã biết rõ chuyện đó hay sao ?

— Việc ấy trong sách vở đời xưa của nước Ba-tư có ghi rõ, tôi được đọc nhiều sách tự nhiên tôi phải biết.

http://tieulun.hopto.org

Đinh-Linh càng lộ vẻ sợ hãi. Nàng hoành kiếm trước bụng bước lui ra nữa, như một người sắp giao-đấu với kẻ địch nguy hiểm, nàng hỏi gay gắt :

— Cô đã biết rõ việc ấy rồi cô sắp sửa làm gì đây ?

Nàng áo đỏ đáp qua giọng buồn khổ nặng nề :

— Cô nương cứ yên tâm ! Từ-nguyên-Bình đã cướp giựt hột Tuyết-liên-tử của tôi, tôi không phiền giận, nhưng lòng tôi chỉ thấy khó chịu trước một sự việc quá phũ phàng là chàng vì một cô gái khác mà vô tình đối với tôi !

Nép mình trong bụi rậm nghe nàng áo đỏ trách móc, Nguyên-Bình lấy lòng mình khổ sở vô cùng, vì lúc chàng muốn có ngay hột Tuyết-liên-tử bởi tình yêu Đinh-Linh thúc đẩy nên chàng bất chấp một thủ đoạn nào chiếm, cho được vật cần thiết để cứu Đinh-Linh mà thôi, nếu chàng chỉ vì sự cần thiết cho chính bản thân mình thì chàng không bao giờ làm hại nàng áo đỏ như chàng đã làm được.

Chàng thì buồn khổ, hối hận, nhưng Đinh-Linh tỏ vẻ tự đắc đáp với nàng áo đỏ :

— Phải rồi, cô nói rất đúng. Từ Nguyên-Bình đã vì tôi đây !

Nàng áo đỏ đưa tia mắt sáng quắc và lạnh như giá tuyết, xạ vào mặt Đinh-Linh một hồi lâu mới nghe nàng nói :

— Nhưng tôi nhận rằng, nếu hiện nay cô nương gặp sự nguyên khốn nào nữa mà cần đến chàng phải ra sức vì cô nương như lúc trước kia thì tôi e rằng, chưa chắc gì chàng làm vừa lòng cô nương.

Đinh-Linh giận xanh mặt :

— Tại sao ?

Bây giờ, chẳng những Đinh-Linh hỏi tại sao mà chính Nguyên-Bình cũng hỏi như thế. Nàng áo đỏ đáp ngay, bằng một giọng nói đầy mai mỉa :

— Tại vì cô nương đã đổi tánh, không phải như Đinh-Linh của ngày trước.

Nghe nàng áo đỏ nói, Nguyên-Bình kinh ngạc trước hơn ai hết vì lời nói ấy, chính lòng chàng đã tưởng nghĩ. Chàng biết nàng áo đỏ tuy không học võ công, nhưng đọc nhiều sách vở, hiểu biết rộng, sự thông minh của nàng có khi kỳ lão Nam-hải cũng phải chịu thua Như chỗ giấu cất hột Tuyết liên tử, Công chúa Tuyết Liên cho là rất bí mật mà nàng cũng biết. Giờ đây, trong dự đoán của Bình, nàng đã nói thế là sẽ xảy ra một việc rắc rối nghiêm trọng.

Thế rồi Đinh-Linh vẫn to tiếng mắng nàng áo đỏ :

— Nói bậy !

Nàng áo đỏ lắc đầu chầm chậm :

— Không, tôi nói không bậy đâu. Cô qua mặt được ai chớ không qua mặt tôi được đâu !

Với vẻ giận dữ, Đinh-Linh đưa tay chỉ nàng áo đỏ quát to :

— Cô nàng này lớn lối với ta à ?

Nàng áo đỏ vẫn bình tĩnh nói tiếp :

— Rồi đây cô nương cũng không thể đấu được Nguyên-Bình vì chàng sẽ biết rõ cô nương biến đổi, biến đổi tất cả, không còn một mảy may nào thích hợp với ý chàng nữa, nghĩa là chàng sẽ không bằng lòng ngó tới cô nương nữa...

Khi nàng áo đỏ nói chưa dứt, Đinh-Linh nổi giận lôi đình vừa hét vang, vừa huơi kiếm phản công nàng áo đỏ... Nguyên-Bình biết nàng áo đỏ không hiểu Võ-Công mà phải đương trước một thế kiếm còn cách bụng nàng áo đỏ chừng một thước, thân hình nàng bỗng nhiên dang ra vài bước. Tuy nàng không có bộ pháp, nhưng lúc di động sẽ tránh mũi kiếm tấn công. Nguyên-Bình lén dòm cũng phải hoa mắt không đoán được nàng định lánh né cách nào mà nhát kiếm của Đinh-Linh phải chém vào chỗ trống không.

Đã bị hỏng một lần tấn công Đinh-Linh lấy làm lạ, nàng cho nàng áo đỏ có thuật độn giáp kỳ-môn. Nàng quay lại, thấy đối-phương đứng sờ sờ trước mặt mình, đang lắc đầu và thở hổn hển.

Giờ đây, hai người đã thay đổi vị-trí, Nguyên-Bình núp trong bụi rậm đã trở thành kẻ đối diện với Đinh-Linh. Chàng nhìn lên trên mặt nàng, lộ rõ thần sắc dữ tợn đáng kinh. Thần sắc hiểm ác đó thuở nay nàng tuyệt đối không có như vậy, ngay cả Đinh-Cao hay Đinh-diệm-Sơn là hai kẻ hung tợn, ở lúc nóng giận cũng không có thần sắc quái ác như thế.

Rồi trong lúc hai bên lườm lườm ngó mặt nhau, nàng áo đỏ nói tự nhiên :

— Cô nương dâm không trúng tôi !...

Lời nàng chưa dứt thì Đinh-linh vút kiếm, vừa bước vừa đâm tới. Nàng áo đỏ thư-thả né sang bên bằng nửa bước chân và liền cất tiếng hú dài ghê rợn.

http://tieulun.hopto.org

Trong chớp mắt, có tiếng Mai-Nương hối-hả hỏi to :

— Tiểu thơ ! Có việc gì vậy ? Tiểu thơ đang ở đâu ?

Nghe tiếng nói Mai-nương, Đinh-linh giựt mình, còn nàng áo đỏ thì không đáp, chỉ hú liên tiếp không ngừng không bao lâu, từ hướng đông-bắc, có tiếng của lão lưng gù và lão lùn kêu nàng áo đỏ, lại có tiếng của tiểu phu nhân xen, trong tiếng gọi của hai lão kia Đinh-Linh nghe qua càng hoảng kinh, đã chuẩn bị thế kiếm thứ ba nhưng không dám ra tay. Nàng chỉ lườm nàng áo đỏ thét lên :

— Nếu ta không giết được mi, thì ta không phải là con người !

Nàng áo đỏ chỉ thở dài trước lời đe dọa của Đinh-Linh, còn Đinh-Linh nói dứt lời thì quay lưng bước đi, trong giây phút nàng đã khuất dạng sau một góc núi...

Từ-nguyên-Bình vốn đã đi theo Đinh-Linh để tìm hiểu nàng tại sao định lìa chàng và lìa chàng để làm gì. Tự nãy giờ, chàng chỉ thấy Đinh-Linh đổi tánh nhưng mục đích nàng muốn lánh chàng làm chi, chàng cũng chưa rõ. Giờ đây chàng muốn tiếp tục đuổi theo Đinh Linh nhưng sợ đụng mặt nàng áo đỏ mà chàng muốn tránh nàng ta từ lâu, nên chàng buộc lòng chờ nàng ta rời khỏi nơi đây sẽ hay.

Rồi chẳng bao lâu, Mai-nương chống gậy trúc đi trước, vừa đi bà ta vừa hỏi nàng áo đỏ :

— Tiểu thơ, có việc gì rắc rối vậy ?

Nàng áo đỏ đáp tự nhiên :

— Không có chi...

Lúc ấy, lão lưng gù và lão lùn cũng vừa bước tới, nàng áo đỏ nói như than :

— Làm người mà không nhận thấy được việc ngày mai để cho ngày nay phải khổ !

Lời nói của nàng đã khiến mọi người xúc động. Thật vậy, Mai-ương và lão gù, lão lùn đều cúi đầu đứng im phăng phắc mà hồi nhớ lại cuộc đời đã hoang phí gần hết thời gian hiện tại. Cảm động quá, nàng áo đỏ đưa tay vịn lấy vai gầy còm của Mai-nương và bệu bạo :

— Thôi, chúng ta đi !

Qua một cái gật đầu uể-oải, Mai-nương dìu nàng áo đỏ bước đi, lão gù và lão lùn bước theo sau. Trong giây phút, bốn người đã đi khuất dạng. Bấy giờ Nguyên-Bình mới bước ra, nhanh chân chạy thẳng tới hướng góc núi.

Khi vừa qua khỏi góc núi chàng ngơ ngác ngó phía trước, có những bốn năm đường mòn quanh co, không biết Đinh-Linh đã noi theo đường nào. Chàng nghĩ bụng, giỏi lắm là nàng đi nãy giờ chừng hơn một dặm thôi, nếu chàng theo trúng đường thì chỉ trong chốc lát chàng đuổi kịp như thường, nhưng chàng chưa biết phải đi về hướng nào đây ?

Nóng lòng quá, chàng đi đại theo một nẻo mòn chính giữa đã chạy hơn bảy tám dặm nữa vẫn không gặp Đinh-Linh. Con đường chàng đang theo quanh co quá, chàng sợ trễ nải nên phải noi theo đường mòn khác, đi cho tới hừng sáng cũng chưa thấy bóng nàng.

Đầu óc chàng rối loạn như điên và lòng chàng hổi hộp lo sợ không thấu nổi lòng Đinh-Linh sao mà thay đổi lạ thường. Nhớ tới tình nghĩa của nàng đối với chàng quá sâu, quá nặng, nàng đã cam chịu đựng phần nguy hiểm của chất độc hoành hành cơ thể nàng, để nhường hột tuyết-liên-tử cho chàng. Nhớ tới đây, chàng nhứt quyết phải đi tìm cho được nàng mới nghe.

Nhưng suốt bảy, tám ngày rồi, Nguyên-Bình lần quần đi trong vòng trăm dặm, đi tới đi lui mãi, thiếu điều đụng đầu những nhân vật của phái Nam-hải và gần đến ngôi mộ mồ côi mà vẫn không tìm được Đinh-Linh. Chàng bỏ ăn bỏ ngủ và nơi nào có hang động, có vách đá chàng đều lục soát để tìm dấu vết nàng, cũng không tìm thấy gì cả. Nếu nàng còn ở trong vòng trăm dặm nầy thì chàng tin rằng sức tìm kiếm như vậy ắt phải gặp nàng, nếu nàng đã gặp tai nạn, chết giữa đường đi thì thi hài cũng phải tìm thấy ? Cuối cùng chàng định chắc Đinh-Linh đã đi xa lắm rồi để lánh chàng.

Nguyên-Bình đã biết rõ và chính Đinh-Linh cũng thế, từ khi Bình sống lại đến nay đã được mười một tháng, khoảng thời gian nầy, trong giới võ lâm đã xảy ra bấy nhiêu việc biến động, thay đổi, như « Quỉ-vương-cốc » và « Thượng-quan-bảo » đã bị Dịch-thiên-Hành tiêu diệt, nhưng chỉ có một việc không thể thay đổi được là ngày chết của Nguyên-Bình gần kề. Trong mười một tháng ấy, mọi người đã trải qua biết bao gian lao, nguy khốn chỉ vì cứu vãn sinh mạng vĩnh viễn của Bình mà hôm nay đã không thấy kết quả, cũng là một lý do khiến Đinh-Linh xa lánh Bình chăng ?

Nhưng dù gì đi nữa, cũng không ai quả quyết gì được, chỉ khổ nỗi hột Tuyết-liên-Tử muôn năm và mật con rắn độc ngàn năm Đinh-Linh đã mang theo đi mất, nếu Tông-Đào cùng Đinh-Phương tìm được mấu lý ngư trăm năm và Hà thủ-Ô thành hình đem về thì tánh mạng của Bình cũng không đủ điều kiện để cứu vãn được.

Nguyên-Bình càng thắc mắc hơn, chàng nghĩ rằng, hay Đinh-Linh muốn

http://tieulun.hopto.org

hại chàng, lánh đi để nuốt mất hai vị thuốc quý ấy và thủ tiêu thanh kiếm báu của đời chàng, thật là một việc khó tưởng tượng được.

Qua ngày thứ tám, một mình chàng cứ thơ thẩn đi như điên, đến chiều tối, chàng vẫn không tìm ra một giải pháp nào hơn. Chàng quyết định trở lại đón Tông-Đào và Đinh-Phượng sẽ thảo luận vấn đề nầy.

Đã tám ngày qua, không ăn, không nghỉ nhưng chàng không thấy mỏi mệt. Khi sắp đi, tiện đó, chàng hái một ít trái cây rừng để mang theo.

Đi suốt một ngày đêm, được hơn hai trăm dặm, qua chiều ngày thứ hai, chàng thấy đồi núi trập-trùng trước mắt và có những trảng đá màu mỡ, những tàn cây xanh um rất đẹp.

Nhìn lên một chót núi, Bình chợt thấy một lá cờ hồng bay phất phới. Biết đó là tín hiệu hẹn gặp nhau, nên chàng tin rằng Tông-Đào đã về tới nơi đã hẹn. Với tinh thần phấn khởi, chàng nhắm ngọn cờ chạy tới như bay. thân hình chàng lướt gió, từ xa nhìn lên đỉnh thấy chàng như con diều xanh.

Trên bước đường phi nhanh, Bình thầm nghĩ rằng, suốt bảy tám ngày đi tìm Đinh-Linh không thấy, biết đâu nàng đã lên đến đỉnh núi nầy rồi, Nhưng khi đến đỉnh núi, chàng đã tuyệt vọng, bởi vì chàng chỉ thấy Tông-Đào và Đinh-Phượng ngồi bên đống lửa dựa tảng đá to, hãy còn cách chàng bốn năm trượng.

Nhìn mãi, chàng không thấy Đinh-Linh mà thấy thật rõ tay Tông-Đào cầm một đùi chó nướng, tay nghiêng bầu rượu kề sát vào môi, còn Đinh-Phượng mơ màng ngồi nhìn đống lửa cháy bập bùng.

Giây phút sau, Nguyên-Bình đã tới trước mặt hai người. Chợt ngước mắt lên nhìn, Tông-Đào cũng như Đinh-Phượng đều « á » lên một tiếng và liền đứng phắt dậy reo mừng.

— Tử-công-Tử ! Đinh-Phượng kêu to.

Vừa gọi, nàng vừa cười chạy a lại Nguyên-Bình, nhưng đôi mắt nàng rớm lệ, không hiểu tại nàng mừng quá, nên ướt mắt cười hay bởi lòng nàng xúc động gì khác hơn.

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI BỐN

Vì Đinh-Linh Tử-nguyên-Bình bị nguy khốn trong lòng cổ mộ

Khi đến gần bên Nguyên-Bình, Đinh-Phượng ngước nhìn Bình không nháy mắt, một hồi rất lâu, nàng đưa tay gạt nước mắt và hỏi Bình :

— Tử công-tử mạnh giỏi thế nào ?

Vì cảm động trước cử chỉ chân thành của Đinh-Phượng, Bình không ngần ngại nắm lấy tay nàng :

— Tôi vẫn mạnh giỏi như thường.

Bấy giờ, Tông-Đào cũng bước tới bên cạnh Nguyên-Bình đưa bầu rượu ra niềm nở mời Bình :

— Tử tiểu đệ, uống trước một miếng rượu rồi tình ly biệt của chúng ta sẽ kể sau.

Không do dự, Bình tiếp lấy bầu rượu nốc một hơi. Tông-Đào cười khà khà và nói nhanh :

— Thật là vui mừng lắm đấy. Tôi đã tìm được máu lý ngư trăm năm, còn con Phượng vượt đường vạn dặm ngoài quan san, cũng đã tìm được Hà thủ ô thành hình rồi !

Đinh-Phượng cười thích chí :

— Nghĩa phụ kể chi dài dòng dử vậy ?

Nguyên-Bình nghe hai người nói chuyện mà lòng chàng ngơ ngẩn. Tông Đào và Đinh-Phượng lấy làm lạ, đưa mắt nhìn nhau rồi Đinh-Phượng vội hỏi Bình :

— Còn hai người đi Tây vức không tìm được Tuyết-liên-tử muôn năm hay sao ?

Nguyên-Bình đáp nhanh :

— Chúng tôi đã tìm được rồi chớ !

Bấy giờ Đinh-Phượng và Tông-Đào mới thở một hơi thở nhẹ nhõm. Tông-Đào nhìn hai người cười sung sướng :

— Tuyết liên tử muôn năm, mật rắn độc ngàn năm, máu lý ngư trăm năm và Hà-thủ-ô thành hình, bốn món ấy thiếu một không được mà hôm nay đã có đủ cả !

Đinh-Phượng cười ha hả :

— Nghĩa phụ cho con uống rượu với !

Tông-Đào « hứ » một tiếng rồi nói đùa :

— Con gái mà cũng tập rượu chè không sợ ế chồng hay sao !

Đinh-Phượng thẹn đỏ mặt :

— Nghĩa-phụ nói kỳ quá !

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào vẫn cười vui đưa bầu rượu, nghiêng vòi sát môi nàng nàng đưa tay vịn lấy bầu rượu nóc hai ba hơi. Nàng không biết uống rượu, nên sau khi uống, mặt nàng ửng đỏ lên, làm tăng thêm vẻ đẹp. Nhưng Nguyên-Bình trông thấy hai người vui vẻ bao nhiêu, lòng chàng càng buồn khổ bấy nhiêu. Chàng không dám đem chuyện Đinh-Linh nói cho hai người biết, vì trong lúc vui, sợ làm mất vui.

Nhưng thình lình Tông-Đào nín bặt tiếng cười và lắc đầu vụt nói to :

— Bộ ta say rồi hay sao ?

Đinh-Phượng ngạc nhiên hỏi :

— Nghĩa-phụ nói gì con không hiểu ?

Đinh-Phượng vừa dứt lời thì Tông-Đào cũng như nàng, đồng thanh hỏi thật nhanh :

— Còn Đinh-Linh đâu hả ?

— Chị tôi đâu ?

Nguyên-Bình vẫn biết sớm muộn gì cũng bị hỏi như thế. Chàng lắc đầu và nghẹn ngào qua lời đáp thật ngắn :

— Nàng đi mất rồi !

Đinh-Phượng và Tông-Đào đồng thanh hỏi :

— Thật vậy à ?

Nguyên-Bình bẽu bạo :

— Phải, thật như vậy !

Tông-Đào liền bước tới nắm lấy tay Nguyên-Bình !

— Tại cớ sao vậy Từ tiểu-đệ ?

Đinh-Phượng cũng vồn vã hỏi :

— Tại sao chị tôi đi mất ?

Lòng Nguyên-Bình đã rối như tơ vò, chàng chết đứng không biết nói sao... Thế rồi chàng cố nói lên trong nước mắt mà chàng vẫn biết không bao giờ làm cho hai người đang băn khoăn, hồi hộp được thỏa mãn :

— Nầy Tông đại ca, nầy em Phượng ! Tôi cùng nàng đi đến núi Tuyết, đã trải qua nhiều gian nan nói không hết. Nhưng trên đường về, cách nay tám, chín hôm, nàng đã đổi tánh rồi xa lánh tôi thật bất ngờ, tôi tìm mãi không gặp !

Tông-Đào giậm chân tức mình :

— Từ tiểu-đệ hãy nói cho rõ hơn.

Khi ấy Đinh-Phượng thét to :

— Từ công-tử không đi tìm chị tôi sao ?

Nguyên-Bình khoát tay :

— Không, tôi đã đi tìm suốt tám, chín ngày, bỏ ăn bỏ ngủ, nhưng không gặp một dấu vết nào.

Tông-Đào chắc lưỡi :

— Còn mật rắn độc ngàn năm đâu ?

Nguyên-Bình cười đau đớn :

— Chẳng những mật rắn độc mà hột Tuyết-liên-tử nàng cũng mang theo.

— Ủy, như vậy tại sao Tiểu-đệ dám để cho nó đi một mình ?

— Tông đại ca không rõ, chính nàng đã biến đổi kỳ lạ, có thể nói nàng là một người lạ, hoàn toàn không giống Đinh-Linh ngày trước.

— Từ tiểu-đệ hãy bình tĩnh kể rõ đầu đuôi cho chúng tôi nghe !

Đinh-Phượng bật khóc thét lên. Tông-Đào nạt :

— Khóc cái gì hử ?

Đinh-Phượng nói qua giọng ấm ức :

— Chị em con chỉ là một, một nguồn sống an-ủi nhứt trên đời con, nếu có bề gì thì...

Những giọt nước mắt tuôn tràn làm cho nàng không nói được nữa.

Nguyên-Bình đau đớn nhìn Đinh-Phượng :

— Tôi cũng không biết được chị của em có bề gì hay không.

Tông-Đào gắt lời :

— Chuyện đó làm sao biết được mà bàn !

Nguyên-Bình thư thả nói :

— Để tôi nói hết cho nghe rồi sẽ rõ.

— Thì nói nhanh đi ! Tông-Đào và Đinh-Phượng giục Bình :

Nguyên-Bình «ừ» một tiếng rồi lần lượt kể hết đầu đuôi. Chàng kể từ lúc chàng với Đinh-Linh chia tay Tông-Đào và Đinh-Phượng, trên bước đường đi Tây vức, tới «Thiên-độc-Cốc» rồi Tuyết-sơn-Thành gặp công chúa Tuyết-Liên ; lên núi Tuyết, và hột tuyết liên tử lọt vào tay nàng áo đỏ ; vì cứu mạng Đinh-Linh mà chàng phải thi hành thủ đoạn độc hại để cướp lại Tuyết-liên-Tử, rồi kế đó vào «Bất kiến thiên-cốc» da mặt của Đinh-Linh bị trúng độc xanh tím ; sau khi chàng chém mãng xà, lấy được hột Tuyết

http://tieulun.hopto.org

liên-Tử, trở về Trung-Nguyên, kể Đinh-Linh thay đổi tánh tình rồi gần đây nàng gặp nàng áo đỏ, cho đến khi nàng mất tích.

Tông-Đào và Đinh-Phượng im lặng như nín thở để lắng nghe rõ-ràng câu chuyện.

Khi Nguyên-Bình kể xong thì trời đã hừng sáng. Tông-Đào và Đinh Phượng buồn buồn nhìn đống lửa đã tàn, không nói nên lời. Trong không khí im lặng, Nguyên Bình hỏi Tông-Đào :

— Tông-đại ca đã nghe rõ câu chuyện mà nhận được lý-do nào khiến nàng ra đi hay không ?

Tông-Đào chỉ nóc thêm rượu chớ không trả lời. Nhưng Đinh-Phượng gật đầu nhìn Nguyên-Bình :

— Nhứt định chị tôi có tâm sự.

Tông-Đào đậy nút bầu rượu lại, lắc đầu :

— Ta biết rõ tánh-tình Đinh-Linh, nó là đứa hiền hậu khả ái, nếu có chuyện lòng đau khổ gì thì không bao giờ dấu kín mãi đâu. Nhưng phải có một nguyên-nhân quan trọng lắm, nó mới đổi tánh đột ngột, nó đâm ra hoài-nghi, tàn nhẫn.

— Nhưng đó là nguyên nhân gì Tông đại ca ?

Nguyên-Bình hy vọng ở Tông-Đào là người giàu kinh-nghiệm giang hồ hiểu biết rộng, có thể giải-quyết thắc mắc cho chàng, nhưng qua lời chàng hỏi, Tông Đào khẽ lắc đầu :

— Ta không biết được, thật ra cũng nghĩ, mãi không hiểu tại sao như vậy.

— Nếu Tông đại ca không biết thì có ai biết bao giờ.

Đinh Phượng xen vào câu chuyện :

— Không theo tôi, ít ra cũng phải có một người biết nguyên-nhân của vấn-đề nầy.

Tông-Đào và Nguyên-Bình đều ngó nàng. Nàng nói tiếp :

— Một người ấy là nàng áo đỏ !

Tông-Đào với Nguyên-Bình cũng nghĩ như Đinh-Phượng, nên khi nghe Đinh-Phượng nói, hai người gật gật đầu không thôi. Bỗng nhiên, nàng đứng phắt dậy nói nhanh :

— Để tôi đi tìm hỏi nàng ấy !

— Biết người ta ở đâu mà tìm ? Tông-Đào nói.

— Như lời Tử đại ca đã nói, có lẽ nàng ấy hiện nay ở trước ngôi mộ mồ côi.

Chính Đinh-Phượng đã nghe Nguyên-Bình nói rằng giữa chàng với Đinh Linh tình đã gắn bó, lòng nàng không tránh khỏi buồn, nhưng chỉ buồn chớ không có ý gì ganh tỵ, ghen hờn mà tự nhiên nàng kêu Nguyên-Bình bằng « Đại-ca », khi ấy Nguyên-Bình đưa mắt ngó nàng với vẻ e ngại mà chàng chỉ nói bâng quơ :

— Chính tôi cũng nhận thấy như thế.

Tông-Đào nóng nảy thúc giục hai người :

— Cả ba người chúng ta cùng đi tìm nàng ấy để hỏi mới được. Thôi chúng ta đi !

Nguyên-Bình nói như từ chối :

— Đi thì đi chớ tôi không muốn gặp mặt nàng ấy.

Tông-Đào đã hiểu ý Bình nên đáp cho chàng yên tâm :

— Đến đó, tiểu đệ cứ tìm chỗ ẩn núp cũng được.

Chàng khẽ gật đầu :

— Lánh mặt mà nghe rõ được nguyên-nhân của sự việc ấy cũng tốt lắm.

Thế rồi Tông-Đào với Đinh-Linh giập tắt đống lửa, nhổ cỏ hồng cắm lên đống tro tàn, nếu Đinh-Linh có đến thì biết rõ ý bảo nàng cứ ở đây chờ đợi.

Ba người lần đò xuống núi, nhắm về hướng ngôi mộ mồ côi trực chỉ từ nơi nầy đến đó không xa mấy. Ba người đi đến mặt trời đúng ngọ thì ngôi mộ cô độc đã hiện trước mắt.

Khi đến trước mộ, tứ bề vắng lặng và không thấy một bóng người. Ba người đều biết ngôi mộ nầy do Kỳ-lão Nam-hải tạo ra thì dĩ nhiên người trong phái Nam-hải, ra vào không bị trở ngại, nên giờ đây bọn họ có thể ở trong mộ. Chỉ còn cách ngôi mộ năm, bảy trượng, Nguyên-Bình tế sang một phiến đá to để ẩn núp, Tông-Đào bước tới trước mộ bia, vận chân-khí và đơn-điền để cất tiếng kêu to :

— Tôi là già ăn mày Tông-Đào, đến xin ra mắt Kỳ lão Nam-hải !

Hãy biết rõ Tông-Đào có một địa vị rất cao trong giới võ lâm, được nhiều nhân vật trong giới tôn kính, nên mỗi khi lão ta dùng lời lẽ nhã nhặn để yêu cầu, nếu Kỳ-lão Nam-hải không ra tiếp đón là không biết điều, không thích hợp với đạo nghĩa của con người võ-lâm. Còn Tông-Đào đã dùng chân khí để chuyển âm thanh cho to thật to, tin rằng thế nào Kỳ-lão Nam-hải

http://tieulun.hopto.org

cũng nghe và sẽ mở cửa mộ, nên sau khi lão đã kêu to, lão nắm tay Đinh-Phượng cùng lui ra sau hai bước.

Liền đó, sau tấm mộ bia có một người vừa thò đầu ra ngó bên ngoài, không phải Kỳ-lão Nam-hải mà là Vương-quán-Trung.

Vừa chun ra khỏi cửa mộ, Quán-Trung bước tới trước mặt Tông-Đào chắp tay vái chào :

— Xin mừng Tông đại hiệp mới đến !

Tông-Đào đáp :

— Chẳng dám ! Già ăn mày nầy có việc cần thỉnh giáo với lịnh sư.

Vương-quán-Trung lễ phép thưa :

— Điều đó chắc là Tông đại-Hiệp phải thất vọng !

Tông-Đào hết sức ngạc nhiên :

— Thế nào, kỳ lão đi vắng à ?

— Dạ không, gia sư chúng tôi đã chán nản thói đời, giờ đây lòng người nguội lạnh như tro tàn, quyết không ra khỏi cửa mộ một bước và cũng không muốn gặp ai. Ý người đã quyết, vậy Tông đại-hiệp hãy lui về là hơn !

Nghe Quán-Trung nói, Tông-Đao sửng sốt chưa biết nói sao thì Đinh Phượng nói nhanh :

— Chúng tôi xin gặp tiểu thơ của quý phái cũng được.

Vương Quán-Trung cười khà khà :

— Tiểu Cô-Nương là người đẹp đệ nhứt thiên hạ, đâu có thể tùy tiện gặp người ngoài được, xin qui vị đừng mơ ước mất công !

Nói vừa dứt lời, hắn quay lưng bước đi. Tông-Đào nghe hắn nói với vẻ không kính nể mình, nổi giận hét lên :

— Hãy dừng lại !

Vừa hét, lão vừa đưa trảo thủ với tới bấu Vương Quán-Trung. Quán-Trung cũng khônh hèn, hắn hươi chưởng đánh trả lại, Tông-Đào liền đổi trảo ra chưởng... Một tiếng "bốp" nầy lửa vang dội, hai cánh chưởng đụng nhau, Quán-Trung văng ra xa bốn năm bước.

Ý của Vương quán-Trung vốn muốn quay về mộ nhưng thấy Tông-Đào dùng trảo-thủ tấn công hắn phải quay lại để đối phó, rồi sau một chưởng, hắn bị đẩy lui, nhân tiện hắn chạy thẳng vào cổ mộ. Liền đó cửa mộ đóng kín lại, Tông-Đào tức mình giậm chân liên tiếp, không biết làm sao hơn, chỉ nắm tay Đinh-Phượng bước lui ra khỏi mộ bia.

Lúc ấy Nguên-Bình đã trông thấy rõ sự việc xảy ra và sau khi Tông-Đào nắm tay Đinh-Phượng lui ra chàng cũng tự tiện từ chỗ ẩn núp chạy theo.

Vừa thấy Nguyên-Bình, Đinh-Phượng nói như than :

— Từ đại ca, họ không muốn gặp mặt ai hết !

Nguyên-Bình đau đớn nhìn nàng :

— Tôi đã nhìn thấy hết rồi.

Nhìn vẻ nhăn mày nhíu mặt của Nguyên-Bình, Tông-Đào than thở :

— Nàng áo đỏ đoán biết chúng ta thế nào cũng đến tìm nàng.

Nguyên-Bình ngạc nhiên :

— Làm sao biết được ?

Tông-Đào đáp :

— Như lời tiểu đệ đã nói thì tiểu đệ đối với phái Nam-Hải càng ngày càng gay cấn hơn và nàng áo đỏ đoán biết chúng ta phải tìm hiểu nguyên nhân đổi tánh của Đinh-Linh, nên nàng ta biết trước thế nào chúng ta cũng đến tìm nàng.

Nguyên-Bình im lặng không nói gì thêm, trong khi ấy Đinh-Phượng nổi giận :

— Tại sao họ không muốn gặp một ai hết là nghĩa lý gì ?

Tông-Đào lắc đầu :

– Cũng không ắt gì họ không muốn gặp chúng ta !

— Sao, nghĩa-phụ nói sao ?

Lời nói của Tông-Đào thật tối nghĩa, khiến người nghe khó nhận được. nên Đinh-Phượng hỏi cũng không có gì làm lạ. Nhưng Tông-Đào không đáp, chỉ nhìn thẳng vào mặt Nguyên-Bình, Bình cười đau đớn :

— Tôi đã biết rõ rồi, họ muốn tôi phải hạ mình xuống đi cầu lụy họ mới cho chúng ta gặp và mới đem sự thật nói cho chúng ta rõ.

Đinh-Phượng xen vào :

— Từ đại ca nói vậy thì...

Nàng ngừng lại để gay gắt lườm Nguyên-Bình một hồi lâu rồi nàng lặng lẽ cúi đầu, không nói tiếp, nhưng mắt nàng đã rớm lệ.

Thật ra Nguyên-Bình không bao giờ muốn gặp mặt bất cứ ai trong phái Nam-Hải, nhưng chàng vì tình nghĩa của Đinh-Linh, nàng đã đổi tánh

http://tieulun.hopto.org

mà chính mình chàng phải tìm rõ nguyên nhân. Cảm động nhìn Đinh-Phượng khóc nức nở, chàng đặt tay lên vai nàng nói tự nhiên :

— Em Phượng hãy yên lòng, tôi sẽ vào ngôi cổ mộ để gặp họ chỉ và chị của em đó thôi.

Vừa khóc Đinh-Phượng vừa ngẩng đầu lên nói mếu máo :

— Từ đại ca, chính em cũng biết đại ca đi mà lòng thấy khó chịu lắm !

Nguyên-Bình an-ủi :

— Dù gì cũng không hại, thôi em với Tông đại-ca cứ yên lòng ở đây chờ tôi nhé !

Nói xong, nguyên-Bình quay lưng bước đi. Trong giây phút, Tông-Đào và Đinh-Phượng thấy chàng đã tới trước ngôi cổ mộ. Tông-Đào mừng thầm và thán phục tài khinh công của Bình, nhưng lão nhớ lại thời gian chỉ còn có một tháng nữa thôi nếu không tìm gặp Đinh-Linh để cho nàng trông thấy mặt chàng ở giây phút cuối cùng thì tội nghiệp biết bao ! Nghĩ tới đây, lão ta nhăn mặt buồn khổ vô hạn.

- - Tôi là kẽ hậu sinh Từ nguyên-Bình xin ra mắt Kỳ-lão Nam-Hải !

Chàng đã đánh tiếng gọi ba, bốn lần rồi ngừng lại chờ t ả lời, nhưng cả nửa giờ sau không nghe thấy động tịnh gì hết. Chàng nghĩ, có lẽ tiếng nói của chàng không thể không thấu tới trong mộ, tại Kỳ lão Nam hải giả vờ không nghe thôi. Rõ thật lão ta cố ý làm khó dễ chàng, chàng nổi giận. Nhưng chàng suy nghĩ lại, chàng đến đây là vì Đinh-Linh, dù người ta có làm khó cũng ráng nhịn nhục cho êm xuôi. Nghĩ thế, chàng lại cất tiếng gọi to hơn :

— Kẻ hậu sinh Từ-nguyên-Bình, có việc cần đến quý môn phái để thỉnh giáo, nên cầu xin được tiếp kiến !

Lại bảy, tám lần kêu gọi nữa, nhưng trong cổ mộ vẫn không nghe tiếng trả lời. Lúc bấy giờ, Tông-Đào và Đinh-Phượng nóng lòng, bước tới bên cạnh chàng. Đinh-Phượng nổi giận nói với Nguyên-Bình :

— Nầy Từ đại-ca, họ giả đò không nghe thì chúng ta cứ tìm cách phá cửa để vào !

— Tông-Đào liền khoác tay ngăn cản :

— Không thể làm liều được !

Nhưng, lúc Tông-Đào nói, Nguyên-Bình đã hươi chưởng đập tấm mộ bia với nội lực cửu thành. Lúc giữa chưởng và tấm bia giao với nhau, tiếng vang như long trời lở đất qua một giọng hét chát chúa của Bình.

— Hãy mau lui ra ! Bia mộ đã bể nát.

Tông-Đào và Đinh-Phượng nghe mà nửa tin nửa ngờ, bởi vì tấm mộ bia dầy cả nửa thước mà sức một chưởng đập nát là một điều không thể tưởng tượng được. Nhưng cuối cùng, hai người cũng phải lui ra sau tiếng hét vang của Nguyên-Bình. Lúc đó, Bình cũng nhảy lùi ra hơn trượng, chừag đó nghe « đùng » một tiếng, tấm bia mộ bể làm tư và những mãnh đá vụn tung bay như mưa đá.

Thấy vậy, Đinh-Phượng vừa sợ vừa mừng la lớn lên :

— Chưởng-lực hùng-hậu của Từ-đại-ca như thế, rỏ thật là tay chưởng đệ nhứt thiên-hạ rồi !

Nguyên-Bình cười đau đớn :

— Chưởng lực hùng hậu cũng vô-ích, vì cuối cùng cũng phải đi cầu lạy người ta !

Đinh-Phương cải lại :

— Nào phải như vậy, nó phải hửu-dụng chớ ! Người ta không mở cửa thì cửa sẽ bể nát cho coi.

Trong lúc Đinh-Phượng và Nguyên-Bình đang nói-năng, cải-vả nhau thì từ trong mộ phát ra một tiếng hét. Liền đó, lảo lưng gù và lão lùn mở cửa chung ra với vẻ mặt căm giận Lão lưng gù bước tới cố dịu giọng hỏi Nguyên-Bình :

— Từ anh-hùng làm như vậy có ý gì ?

Nguyên-Bình ôn-tồn đáp :

— Bởi vì kẻ dưới nầy đã mấy lượt yêu cầu gặp mặt mà quý môn phái không ai chịu đáp-ứng, cho nên kẻ dưới nầy mới dùng cách ấy.

Thật ra Nguyên-Bình cũng tự thấy lý lẻ của mình không được vững nhưng vẫn phải đáp miễn-cưỡng. Lão gù và lão lùn cùng cười nhạt.

— Lý-do không vững chút nào !

Nguyên-Bình vẫn tiếp lời :

— Phải, chính kẻ dưới này cũng cảm thấy không được đúng lắm ; nhưng việc đó để sau này hẳn hay giờ đây chỉ nhờ hai vị thông báo giùm đến kỳ lão Nam-hải rằng, kẻ dưới nầy đang cần gặp người,

Lão gù cười nhạt :

— Một tay đầy bản lĩnh mà còn có việc gì cầu thỉnh giáo ở người khác.

Nguyên-Bình tỏ vẻ giận :

— Giờ đây chỉ làm phiền hai vị thông báo giùm đi thôi !

http://tieulun.hopto.org

Lão gù và lão lùn dang ra hai hai bước, châm chú nhìn Nguyên-Bình nói gay gắt :

— Muốn gặp chủ nhân chúng tôi thì cứ đứng ngoài cửa dịu giọng khẩn cầu, thấy thương xót mới có thể cho gặp được, còn ỷ mạnh làm càn đập nát bia trước mộ được thì cũng có thể phá cửa vào trong mộ được, tại sao còn yêu cầu chúng tôi đi thông báo làm gì ?

Hai lão nầy nổi giận nhưng ngán sợ Nguyên-Bình, nên vừa nói vừa bước lui ra cho đến khi nói dứt lời thì hai lão đã chun thẳng vào trong mộ. Lúc ấy Đinh-Phượng hét lên :

— Bộ sợ sao ? Cứ dọng cửa tiến vô đi !

Nguyên-Bình nín thinh. Tông-Đào lắc đầu :

— Không được đâu ! Đã phá hư tấm mộ bia là một việc rắc rối rồi !

Đinh-Phượng còn hỏi ráng :

— Vậy chớ họ trốn trong đó mãi rồi chúng ta mới làm sao đây ?

Nguyên-Bình nói như than :

— Chỉ có tôi mới vào gặp họ được thôi.

Đinh-Phượng không bằng lòng :

— Hễ vô đó thì vô hết cả ba mới được.

Tông-Đào gật đầu tán thành :

— Phải đấy ! Chúng ta tuy đã từng vô ngôi cổ mộ nầy, những nẻo đường trong đó vẫn có đổi thay chớ không khi nào người ta cứ để y như lúc trước, nên chúng ta cùng đi vào thì thuận lợi hơn đi một người.

Bấy giờ, đầu óc Nguyên-Bình bối rối, không tự chủ được, nên nghe Tông-Đào nói, chàng gật đầu tán thành ngay, còn Đinh-Phượng thì nóng nầy nàng lấn Bình sang bên để nhảy tới châu mộ bia. Nơi nầy đã hiện ra một đường thông như một hang động, nhìn xuống không biết bao nhiêu sâu.

Sợ Đinh-Phượng thiếu cẩn thận sẽ gặp nguy hiểm. Tông-Đào bước nhanh tới bên cạnh nàng, lúc đó Nguyên-Bình cũng vừa bước tới nhìn xuống đường hang, rồi ba người cùng một lượt chung vào, không hiểu ý gì mà Tông-Đào với Nguyên-Bình liếc mắt ngó nhau, có lẽ họ đang đi trên đường xuống hang sâu, một con đường vào cổ mộ thấy khác lạ hơn mấy lần trước, kể như họ đi trên con đường mới, không đoán được phía trước sẽ gặp phải những gì :

Khi đi được bảy tám bước, Tông-Đào khoác tay ra sau, có ý bảo Đinh-Phượng và Nguyên-Bình ngừng lại, rồi lão ta nói lớn lên :

— Già ăn mày này đã xin gặp mặt mà không được gặp, nên tự động vào đây để làm người khách nhanh chân cũng chỉ vì tha thiết muốn gặp người chủ của quý môn phái !

Tông-Đào đã lập đi lập lại lời yêu cầu ba bốn lần mà không nghe đáp ứng. Trước mặt vẫn tối om và không động tịnh gì cả không dằn được lòng nóng nảy, Tông-Đào lại nói :

— Chúng tôi đã lễ phép yêu cầu mà không được đáp ứng tối thiểu thì chúng tôi chỉ còn cách tự tiện đi tới một cách bất đắc dĩ !

Vẫn không nghe tiếng trả lời. Đinh-Phượng nói như thét :

— Nói nhiều cũng vô ích...

Thế rồi Nguyên-Bình đi trước Tông-Đào và Đinh-Phượng đi sau hơn một trượng đường hang phải vòng qua một khúc quanh co, khỏi khúc quanh, thấy trước mặt có vài tia sáng xanh soi trên vách đá, xem ra nơi đó là nơi cuối nẻo đường hang. Cả ba người đều dừng lại quan sát. Đinh-Phượng hỏi :

— Đã cùng đường rồi sao ?

Nguyên-Bình cũng ngạc nhiên :

— Lạ thật, từ lúc nãy, Vương-quán-Trung và lão gù, lão lùn ra vào ngõ nào ?

Ngay lúc hai người đang ngạc nhiên hỏi, nghe một tiếng « bình » êm dịu từ dưới những bóng tia sáng phát ra rồi một khối đá vuông chừng ba thước hạ xuống, bày ra một cửa hang động. Nhìn vào đó thấy bừng sáng lờ mờ, có những bực đá đi xuống lòng đất nhưng không rõ sâu bao nhiêu trượng.

— Lần trước đến đây đâu có hang động nầy. Vậy chúng ta hãy quan sát cho kỹ, để tìm một nẻo khác tốt hơn.

Tông-Đào vừa vứt lời, bỗng nhiên dưới hang động có tiếng cười ha hả, nghe rõ là tiếng cười của Vương-quán-Trung. Đinh-Phượng nói to vào hang động :

— Có khách đến, tại sao chủ nhà cứ trốn không dám ra đón tiếp ?

Vương-quán-Trung đáp vọng lên :

— Tại sao khách không dám xuống đây ?

Đinh-Phượng hét vang :

— Xuống thì xuống chớ ai mà sợ. Nếu sợ làm sao tới đây được.

Vừa nói, nàng vừa bước nhanh xuống bực đá. Tông-đào và Nguyên-

http://tieulun.hopto.org

Bình nhận thấy trước tình trạng nầy dù không muốn noi theo đường nầy để xuống cũng không biết đường nào khác hơn và cả ba người cũng thừa hiểu phái Nam-hải lợi dụng cơ cấu bí mật của ngôi mộ để gài bẫy họ thì dù muốn lánh né cách nào cũng không khỏi khi đã đặt chân tới dây rồi.

Những bực đá nối tiếp nhau như một cầu thang, ba người mạo hiểm bước xuống từ từ từng bước dè dặt để vào lòng đất như đi vào một huyệt mồ sâu hơn mười trượng qua bảy, tám chục bực đá. Hết bực đá, ba người chợt thấy bóng nước lung linh trước mặt, thì ra đây là một đầm nước, trong ánh sáng lờ mờ, không nhận được mé bờ của đầm nước.

Ngừng lại quan sát, ba người thấy một mảnh ván to bập bềnh trên mặt nước, trên mặt ván viết bốn chữ « Phổ độ chúng sinh » màu đỏ.

Không hiểu bốn chữ ấy có ý nghĩa đặc biệt gì, nhưng ba người đều tưởng mảnh ván đó có thể giúp cho họ vượt sang đầm nước.

Để đề-phòng, Nguyên-Bình phi thân lên nhún thử mảnh ván cho nó lướt tới một hồi lâu, không thấy gì trở ngại, chàng dùng nội lực ở đôi chân dẫy mảnh ván vào rước Tông-Đào và Đinh-Phượng, hai người này nắm tay nhau nhảy lên mảnh ván.

Không bao lâu, mảnh ván đưa ba người đến bên kia bờ đầm nước thật êm xuôi, không xảy ra một nguy hiểm nào cả.

Trong dự đoán, ba người đều cho rằng mảnh ván trên dòng nước ít ra cũng có một sự sắp đặt gài bẫy. nhưng khi qua khỏi đầm nước, chẳng thấy gì trở ngại, nên ba người càng không đoán được dụng ý của kỳ lão Nam-Hải.

Nhưng giờ đây, dù muốn dù không, ba người cũng phải đi tới, Khi lên bờ đầm nước, ba người bước theo từng bực đá đi lên. Qua khỏi hơn bảy chục bực đá thì tới một con đường đắp rất quanh co, quẹo qua quẹo lại đi mãi không thấy cùn đường. Tông-Đào nghi ngờ quá, đứng lại khoác tay :

— Hãy dừng chân !

Khi Đinh-Phượng và Nguyên-Bình đã dừng bước Tông-Đào hỏi hai người :

— Chúng ta đã đi được bao lâu rồi ?

Trong lòng cổ mộ âm u, khó phán đoán thời khắc, Nguyên-Bình chỉ nhắm chừng mà đáp :

— Hình như chúng ta đã đi như vầy hết một ngày rồi.

Tông-Đào gật đầu :

— Phải đấy, ta cũng đoán như thế. Thử hỏi chúng ta đã đi lần quần trong một ngày, giờ đây nếu cứ đi xuống nữa thì bận trở lên chắc phải mất một năm.

Nói tới đây, Tông-Đào ngừng lại không nói nữa, vì trên thực tế, lão biết Nguyên-Bình đâu có thể đi tới một năm được, chỉ lần quần trên đường quanh co của cổ mộ một tháng nữa thôi thì chàng đã chết mất rồi !

Còn Đinh-Phượng, ở lúc bây giờ, nàng đã cảm thấy sự tình đã diễn ra rất nghiêm trọng, vì phái Nam-Hải chỉ cần đối phó một Tù-Nguyên-Bình thôi, mà đã qua một ngày rồi, không có một người nào của bọn họ xuất hiện cả, rồi đây cũng có thể trong những ngày sắp tới họ cũng không ra mặt, mới thật là nguy hiểm vô cùng ! Với Con đường bí mật nầy như chốn âm cung, khó thoát ra, nàng áo đỏ đã rắp tâm bố trí, nàng đã từng bày ra trận thạch trư gây nguy khốn cho một số đông cao thủ, thì hiện giờ, nàng vẫn đày người vào cảnh nguy khốn vài tháng, cũng không phải khó. Cả ba người đều nghĩ như thế, nhưng không ai muốn đưa vấn đề ra để nói cho nhau.

Trong lúc ba người còn im lặng suy tư, bỗng nghe có mùi rượu thơm ngát. Đối với rượu, Tông-Đào đánh mùi rất nhanh, nên khi nghe mùi rượu, lão buột miệng :

— Đó là thứ rượu ngon !

Nguyên-Bình nóng lòng, tự động bước đi, Tông-Đào và Đinh-Linh bước theo. Khi vừa khỏi một khúc quanh, chợt thấy một chiếc giỏ tre để giữa đường, Tông-Đào nhảy tới cúi xuống xem thì ra giỏ đựng đầy rượu thịt và có một gói cơm, trên giỏ dán một miếng giấy trắng viết hai hai chữ «Một ngày», tuồng chữ con gái, nét bút sắc xảo, linh hoạt vô cùng.

Trước sự thực hiển nhiên nầy, ba người xác nhận lại sự ức đoán của mình không sai. Phái Nam Hải đã sắp đặt, đã dàn cảnh, đưa ba người vào vòng nguy khốn một tháng. để cho Nguyên-Bình không được cứu mạng, phải chết hẳn trong ngôi mộ nầy. Việc đưa cơm ăn một ngày là có dụng ý cho biết trước như thế.

Ba người cùng nhìn nhau. Đoạn, Nguyên-Bình cười khanh khách :

— Chúng ta hãy xúm lại đây ! Ngày nay có rượu có thịt thì ngày nay hãy no say cái đã !

Đinh-Phượng khóc nức nở trước lời nói lấy của Nguyên-Bình, vì nàng đoán biết chàng đã bi quan. Nhưng Tông-Đào cảm động nhìn nàng, an ủi :

http://tieulun.hopto.org

— Đừng khóc Phượng con ! Chúng ta sẽ có cách thoát khỏi nơi đây !

— Cách gì ? Đinh-Phượng hỏi nhanh.

— Tông-Đào bình-tĩnh đáp :

— Con đường quanh co nầy kể nó là một « âm cung », cũng giống như một trận pháp được bố trí trên mặt đất.

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI LĂM

Một cuộc gài bẫy ái-tình thật éo-le.

Nghe Tông-Đào nói, Đinh-Phượng vẫn nức nở khóc :

— Nếu nói vậy sao chúng ta không thoát ra được ?

— Nầy Phượng con, con đã từng vượt muôn ngàn giao lao nguy hiểm để đến Trường-bạch-Sơn, nơi đó con đã gặp những gì rồi, tại sao con lại tỏ ra sợ sệt nơi đây ?

Đinh-Phượng thẹn đỏ mặt :

— Ai đã nói gì cho nghĩa phụ hay sao ?

Tông-Đào đáp :

— Chuyến đi Trường-bạch-Sơn như thế nào ta đâu có nghe ai nói gì.

Mặt nàng ửng đỏ hơn :

— Không có chuyện gì đáng nói cả.

Nguyên-Bình cũng như Tông-Gào, đều lấy làm lạ, thuở nay con người của Đinh-Phượng rất hồn nhiên, rõ ràng sao mà nhắc đến chuyện đi Trường-bạch-Sơn nàng lại thẹn thùng mất tự nhiên, thế là chuyến đi ấy của nàng phải có sự bí mật mà nàng không thể nói ra ?

Tông-Đào và Nguyên-Bình đưa mắt nhìn nhau như muốn tìm hiểu chuyện Đinh-Phượng nhưng trước tình hình khẩn trương, không cho phép hai người nghiền ngẫm vấn đề nầy. Nguyên-Bình trở lại việc chủ yếu mà chàng đang bối rối.

— Tông Đại-ca nói có cách gì ra khỏi nơi này ?

Tông-Đào giải-thích rõ !

— Trong nầy là một «âm cung» dưới đáy mộ, dùng đá to xây nên, làm cho quanh co khiến người khó phân biệt được hướng đi mà thôi. Nếu chúng ta vừa đi vừa làm dấu thì một khi qua rồi chúng ta không bị lẩn-quẩn trở lại để có dễ tìm ra một con đường khác thoát ra.

Nguyên-Bình nghe Tông-Đào nói có lý, lòng chàng hớn hở vui mừng.

Thuận tay, chàng bấu trảo-chỉ vào vách đá. Cặp hai bên đường hang động toàn là vách đá hoa-cương, chàng đi cách một trượng bấu một dấu sâu lối ba phân, Tông-Đào và Đinh-Phượng bước theo sau.

Đi như thế chưa được nửa tiếng đồng-hồ thì ba người tránh khỏi những khúc đường quanh co đảo lộn, qua một đoạn quanh sau cùng, trước mắt hiện ra một con đường thẳng như một ngọn bút, nghĩa là ba người đã ra khỏi tòa «âm-cung» rồi.

Càng bước nhanh hơn, trong giây phút sau ba người đã đi hết con đường thẳng đó. Nơi đây là chỗ giáp đầu đường, có một cánh cửa sắt chặn ngang. Khi Nguyên-Bình đứng lại muốn đưa tay xô thử, thoạt nghe tiếng «rắc rắc», cánh cửa ấy tự-động mở ra, vì ý thức đề phòng Nguyên-Bình bước lui ra hai bước, lúc ấy Tông Đào và Đinh-Phượng vừa bước tới bên cạnh chàng, ba người đứng sánh vai nhau mà ngó vào trong.

Ba người thấy bên trong cửa, có một gian nhà đá, gian nhà nầy lại có một cánh cửa đá đã đóng kín tự bao giờ. Trong nhà ngoài một ghế đá ra, không thấy trưng bày món gì khác.

Quan sát một hồi lâu, ba người vẫn không biết được trong gian nhà có những bí ẩn gì. Đinh-Phượng nóng nảy thúc giục lên :

— Chúng ta đi tới cửa đá đó để coi nó thông về đâu cho biết !

Tông-Đào giơ tay lên ngăn cản :

— Không được !

Lão nhíu mày suy nghĩ rồi nói tiếp :

— Để ta kêu nói chuyện với kỳ lão Nam hải một lần nữa thử coi.

Nguyên-Bình xen vào tỏ ý không tán thành :

— Tông đại-ca đừng làm chuyện phí công vô ích !

Tông-Đào liền dịu giọng :

— Này Từ tiểu-đệ, ngôi cổ mộ nầy do kỳ lão Nam-hải dày công xây dựng cả mấy chục năm mới thành, chúng ta muốn ra khỏi nơi đây giờ nào cũng được hết, nhưng tiểu đệ cần biết rõ, chính mình tiểu đệ...

Tuy Tông-Đào không nói hết lời, nhưng Nguyên-Bình vẫn biết lão ta muốn nói gì rồi, nên sắc mặt chàng sa sầm xuống, Đinh-Phượng đứng một bên đó cũng ứa nước mắt. Tông-Đào liền vận chân khí tích tụ nơi đơn điền, nói lớn lên :

http://tieulun.hopto.org

— Kỳ-lão Nam-hải, chúng tôi đã phá cửa mộ vào đây là việc bất đắc dĩ, nhưng dù gì đi nữa chúng tôi cũng có lỗi mà lỗi ấy ngày sau sẽ chịu trách phạt. Giờ đây chúng tôi vào cổ mộ, hoàn toàn không có ác ý gì hết chỉ tìm hỏi lão chủ và tiểu thơ một việc mà thôi. Nếu cả quý môn phái đều dốc lòng làm khó để có thể gây ra một cuộc đổ máu thì quý vị sẽ đắc tội với già ăn mày nầy và trước dư luận của giới võ-lâm, Kỳ-lão Nam-hải sẽ bị chê trách kịch-liệt, không còn chỗ nào để bào chữa được cả !

Tiếng nói của Tông-Đào rền vang như tiếng sấm mà những lời lẽ ấy không cứng rắn lắm, cũng không yếu mềm lắm, thật là một luận điệu rất ngoan như một sứ giả đang hùng biện.

Một lát sau, ba người lắng nghe có tiếng cười nhạt của Tiêu phu nhân, trong lòng ba người hồi hộp mừng, bởi vì họ sợ người của phái Nam-hải không có ai chịu lên tiếng thì họ bị nguy khốn cả tháng trong ngôi cổ mộ nầy, có biết bao giờ thỏa mãn yêu cầu của mình và có biết bao giờ thoát khỏi tai nạn, nhứt là Nguyên-Bình. Giờ đây, được Tiêu phu nhân lên tiếng Tông-Đào nhận thấy có thể dùng lời lẽ để đánh tan những điều hiểu lầm, lão liền đánh tiếng hỏi :

— Có phải Tiêu-phu-nhân đó không ?

Tiêu-phu-nhân đáp ngay :

— Phái Nam-hải cùng phái Kim-bài và Qui-vương cốc vốn không thù oán hay hiềm khích gì...

Không dằn được con giận dữ, Đinh-Phượng quát lên :

— Như vậy bà giữ chúng tôi trong mộ nầy làm gì ?

Tiêu-phu-nhân cười nhạt :

— Các người tự ý vào đây chớ ai mà giữ ?

Đinh-Phượng chỉ chớp chớp đôi mắt, không biết phải trả lời ra sao. Nghe im bặt bên ngoài, Tiêu-phu-nhân nói tiếp :

— Thật ra chúng tôi không muốn làm khó ai hết, chỉ chú ý đến Từ-Nguyên-Bình thôi. Giờ đây nếu hai vị chia tay gã ấy thì trong tức khắc có người dắt hai vị ra khỏi cổ mộ nầy !

Nghe nói, Tông-Đào và Đinh-Phượng càng nổi giận. Vừa giậm chân, Tông-Đào vừa nói to :

— Tiêu phu nhân nói sai rồi. Phái Nam-Hải tuy không phải là phái chánh tông nhưng cũng không phải tà môn ngoại đạo thì tại sao lại bảo người làm điều bất nhân bất nghĩa ?

Tiêu-phu nhân đáp :

— Từ-Nguyên-Bình đối với bản phái, sự ân oán triền-miên, người ngoài tuyệt đối không giải quyết được, hơn nữa bản phái cũng không cần người nào can thiệp vào, nếu hai vị nhứt định muốn ở lại đây để gây rắc rối thì kể là kẻ thù địch của bản phái chúng tôi. Vậy hai vị hãy suy nghĩ cho kỹ !

Sau lời đáp ấy, không còn nghe Tiêu-phu nhân nói gì nữa. Ba người đứng ngẩn ngơ trước cửa đá một hồi, Đinh-Phượng quát mắng :

— Con người gì ăn nói không đúng, bảo mình bỏ Từ-Nguyên-Bình nghĩa là gì ?

Tông-Đào hầm hầm nét mặt làm thinh, chỉ có Nguyên-Bình lộ vẻ thản nhiên và thư thả nói :

— Nầy Tông đại ca, nầy em Phượng, theo tôi, chúng ta cũng nên cẩn nệ về điều nhân nghĩa, nếu đại ca và em Phượng chia tay tôi cũng không có gì gọi là ở xấu với tôi đâu !

Đinh-Phượng ngắt lời :

— Không thể được ! Tôi không đi đâu hết !

Bấy giờ Tông-Đào dịu giọng nói với Nguyên-Bình :

— Nầy Từ tiểu đệ, tiểu đệ có thể đồng ý với tôi rằng, trước khi chưa nghe lời gì của tôi thì tiểu-đệ ở trong ngôi cổ mộ này không nên manh động để tránh khỏi những tai hại bất ngờ hay không ?

Nguyên-Bình lắc đầu :

— Tông đại ca nói gì tôi không hiểu ?

Tông-Đào đáp ngay :

— Nghĩa là tôi với Đinh-Phượng rời khỏi tòa cổ mộ này...

Nghe Tông-Đào nói, Đinh-Phượng há hốc miệng nói không ra lời, vì nàng không thể tưởng tượng được, tại sao nghĩa phụ nàng nói như thế. Khi ấy Tông Đào nhìn Đinh-Phượng có vẻ khác thường, mà cười gượng :

— Nầy Phượng con, con đừng lấy làm lạ lời nói vừa rồi của ta. Nếu cả ba chúng ta liều chết ở trong này, không có tác dụng gì hết, chi bằng cứ để lại Từ tiểu đệ một mình ở đây thì tin rằng gặp mặt nàng áo đỏ mới rõ được vấn đề Đinh-Linh, rồi chúng ta hãy còn đủ thời gian một tháng để đi tìm nó về...

Đinh-Linh hỏi miễn cưỡng :

— Rồi sau này còn phải đến đây nữa sao ?

http://tieulun.hopto.org

Tông-Đào cười tin tưởng :

— Phải, đó là một biện pháp duy nhất cần phải làm mới xong việc chúng ta.

Đinh-Phượng tuổi hãy còn ngây thơ, một khi nghe Tông-Đào nói lạc quan, lòng nàng cảm thấy vui mừng và tin tưởng, còn Nguyên-Bình nhận rằng, chàng một mình cũng không phải dễ gì đạt được ý muốn. Nhưng, so hơn tính thiệt, nếu cả ba đều bị nguy khốn trong tòa cổ mộ thì lại còn khổ hơn, nên nghe Tông-Đào đáp cho Đinh-Phượng chàng khẽ gật đầu :

— Tông đại-ca nói rất đúng !

Nói dứt câu, Nguyên-Bình ngừng lại cười đau đớn rồi nói nữa :

— Nầy Tông đại-ca, nầy em Phượng, chúng ta vốn là những người dưng, nhưng ngày nay đã trở thành thân-thích. Nếu một mai chúng ta tìm không gặp Đinh-Linh thì... thì xin đại ca với em cũng đừng phiền giận gì đến, tôi. Trước đây một năm, nếu không nhờ kỳ-lão Nam-hải thì tôi đã mất rồi nghĩa là tìm không được Đinh-Linh cũng kể như tôi đã mất.

Lời Nguyên Bình vừa dứt, bỗng nghe tiếng Tiêu phu nhân cười khanh khách :

— Thế là gã kia cũng biết tánh mạng của mình được Kỳ lão Năm hải cứu vớt thật cũng hiếm có vậy !

Nguyên Bình trả lời trong tiếng cười nhạt :

— Ơn cứu mạng đó Từ-mỗ nầy chưa từng quên, nhưng phái Nam hải không thấu rõ hoàn-cảnh của Từ-mỗ nầy mà lại uy hiếp, lại toan ám hại thì dĩ-nhiên việc đó Từ-mỗ nầy cũng không quên được.

Tiêu phu-nhân chỉ cười ha hả, không đáp. Lúc ấy, Tông-Đào khẽ bảo Nguyên-Bình :

— Từ tiểu-đệ chúng ta cứ việc làm y theo kế hoạch đã định !

Nguyên-Bình cũng dịu giọng nói rất khẽ :

— Tông đại ca, nếu tôi có bề gì thì đại ca cũng không nên vì cứu mạng tôi mà phải tới hạ mình, cúi đầu trước phái Nam hải để thương tổn anh danh một đời đại ca.

Với vẻ không bằng lòng, Tông-Đào nói miễn cưỡng :

— Thôi, ta đã biết điều đó rồi mà !

Đoạn, Tông-Đào nói to lên như lời kêu gọi :

— Nầy Tiêu phu nhân, già ăn mày cùng Đinh-Phượng, không can dự đến việc ân oán riêng tư giữa Từ-nguyên-Bình và phái Nam-hải !

Tiêu phu nhân nói vọng ra.

— Thế là tử tế lắm. Hiện giờ các người đang ở đâu ?

Tông-Đào đáp :

— Đã ra khỏi tòa « âm cung », đang đứng trước cửa gian nhà đá.

Tiêu phu nhân lại hỏi :

— Gian nhà đó một phía cửa sắt, một phía cửa đá mà đứng trước cửa nào ?

Tông-Đào đáp nhanh :

— Trước cửa sắt.

Tiêu phu nhân nói tiếp :

— Các người hãy theo cửa sắt đi không ra đường thẳng rồi xô cánh cửa đá sẽ có người hướng dẫn ra khỏi tòa cổ mộ. Nhưng riêng Từ-nguyên Bình tuyệt đối không được theo sau các người, nghe chưa ?

Nguyên-Bình lập tức trả lời qua tiếng cười nhạt :

— Tiêu-phu-nhân hãy yên tâm !

Tông-Đào liền quay lại nhìn Nguyên-Bình, nhìn rất lâu mà không nói rằng gì cả, bởi vì lão đang phân vân, không biết có nên ở lại để gặp nàng áo đỏ hay không, và không biết rồi đây có thể tìm gặp Đinh-Linh để cứu mạng cho Nguyên-Bình được hay không. Lão cũng nhớ rất thiết tha một mối tình bằng hữu vong-niên đối với Bình, trong lòng lão bùi ngùi, xúc động lão chỉ thở dài rồi nắm tay Đinh-Phượng vội vàng quay lưng bước đi ! Còn Đinh-Phượng dòng lệ đã chảy tuôn xuống má tự bao giờ, nàng ngoảnh mặt nhìn Nguyên-Bình mà nghẹn ngào, cảm động nói chẳng nên lời... Nguyên-Bình trông theo từng bước hai người đang hối-hả xuyên qua gian nhà đá khi tới cửa đá, Tông-Đào ngừng lại đưa tay đẩy cánh cửa tung ra, khi ấy Tông-Đào cũng như Đinh-Phượng không ai hẹn ai ngoảnh lại ngó Bình, Bình đau đớn nhìn ra mà nở một nụ cười gượng ; Đinh-Phượng không dằn được tiếng khóc thảm thiết. Tông-Đào nhanh tay lôi nàng bước đi. Thế rồi cửa đá đóng «rầm» lại, Nguyên-Bình chỉ còn nghe văng vẳng tiếng khóc của Đinh-Phượng. tiếng khóc càng lúc càng xa cho đến khi không còn nghe được nữa !

Nguyên-Bình ở lại một mình, chàng lần thần bước vào nhà đá, ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế đá. Chàng nhìn cánh cửa đá, nhưng không muốn bước xuống mở cửa, vì chàng đã biết phái Nam-Hải đã sắp đặt giam giữ chàng nơi đây. Ngồi trên ghế mà chàng mãi băn khoăn suy nghĩ, không biết làm sao.

Một lát sau, tâm thần chàng đã bình tĩnh lại, chàng hồi tưởng sau ngày

http://tieulun.hopto.org

rời khỏi Thiếu-Lâm tự chàng đã gặp phải biết bao gian nguy, đau khổ trên bước đường đời. Trước kia chàng mạo hiểm trong đêm khuya để lén vào Thiếu-lâm-tự, cũng chỉ vì muốn lấy cho được Đạt-ma-kinh để trao dồi võ học mà báo thù cho song thân, cho ân sư mà thôi.

Nhưng sau lúc đó, thời gian trôi đi, vận mạng của chàng đã đổi thay, thay đổi quan trọng cho đến giờ đây chàng phải dấn thân vào chốn hiểm nguy, cô độc mà chàng cũng không ngờ.

Chàng vẫn còn nhớ lúc chàng với Tra-Ngọc đi Bích-la sơn-trang, lần đầu tiên gặp nàng áo đỏ với sắc đẹp như tiên-nữ, khiến chàng động lòng, rồi qua vài câu chuyện giao thiệp, lòng chàng đã thầm yêu, sự thầm yêu đó đã gây khổ lụy như hôm nay. Chàng nghĩ rằng, kiếp sống con người trên trần gian phức tạp là vô thường, là hư ảo. Rồi đây sinh mạng của chàng không được cứu vãn chỉ còn một tháng ngắn ngủi, hàn-âm-khí muôn năm trong cơ thể chàng phải tan hết, nghĩa là chàng chết mất mà thù chưa trả được, để hận nghìn đời. Nghĩ tới đây, lòng chàng bình tĩnh lạ thường.

Ngay lúc ấy, bỗng nghe có tiếng chân bước từ nẻo đường thẳng vọng lại, chàng ngạc nhiên. Chính võ công của chàng có thể nói là thiên hạ vô địch mà nghe tiếng chân bước nhẹ nhàng dường như người ấy không biết võ công mà lòng chàng hồi hộp nao núng.

Rồi tiếng chân bước từ từ nghe gần hơn, chàng rời chiếc ghế đá đứng sững để lắng tai và chuẩn bị...

Nhưng chàng vừa ổn định đôi chân trên nền nhà thì chợt thấy nàng áo đỏ, mặt che mảnh lụa đen, đang đứng lấp ló ngoài cánh cửa sắt đã hé mở tự bao giờ. Chàng giựt mình lui lại ngồi trên chiếc ghế đá ngó ra. Khi ấy, nàng áo đỏ nhẹ bước vào cửa, đưa bàn tay thon nhỏ và trắng nõn đóng cửa sắt lại. Tiếng cửa đóng lại không to lắm mà khiến chàng phải giựt mình.

Không hiểu nàng ta đóng cửa lại có dụng ý gì, chàng muốn hỏi cho biết nhưng mở lời không được, chỉ ngồi im lặng để xem sự biến động trước mặt...

Nàng ung dung rảo bước trong gian nhà, dáng đi uyển chuyển dịu dàng, nhưng Bình không rảnh trí để thưởng thức dáng vóc người đẹp tuyệt trần, chàng đang bận tâm tìm hiểu mục đích đến đây của nàng áo đỏ.

Bước đi như biểu diễn sắc đẹp một hồi, nàng áo đỏ bước đến ngồi trên chiếc ghế đá đối diện Nguyên-Bình. Nàng không nhìn tới chàng chỉ im lặng cúi đầu.

Nguyên-Bình không biết nàng định dàn cảnh hay đang suy nghĩ gì. Bấy giờ không khí trong gian nhà đá thật vắng lặng, tiếng thở của hai người đều nghe được rõ ràng.

Sự vắng lặng ấy kéo dài rất lâu, Nguyên-Bình dằn lòng không được dợm hỏi nàng, nhưng liền đó, nghe bên ngoài có tiếng thét của Tông-Đào:

— Không thể được, không thể được !

Vừa giật mình, Nguyên-Bình vừa ngẩng đầu lên, đồng thời giọng nói trầm trầm của kỳ lão Nam-Hải cũng phát ra :

— Ngươi có thể làm vừa lòng ta không ?

— Rồi tiếng thét vang dội của Tông-Đào lại dấy lên. Hai người này đang cãi-vả việc gì nghe không rõ, không phải tại hai người nói nhỏ mà bởi tiếng nước chảy ồ ồ làm át đi.

Nguyên-Bình lấy làm lạ. Tông-Đào đã nói gì mà «không thể được» và kỳ lão Nam-Hải đã nói gì mà bảo Tông-Đào làm vừa lòng ông ta ? Chàng ngồi suy nghĩ mà dòng tư tưởng của chàng cũng bị gián đoạn, bởi tiếng nước chảy càng lúc càng nghe gần như những dòng nước lở bờ ồ ạt chảy. Nguyên-Bình lật đật rời chiếc ghế đứng lên.

Khi chàng vừa đứng dậy, nàng áo đỏ nói to :

— Ngồi xuống đi !

— Cô không nghe sao, tiếng gì ồ ồ như nước chảy ?

Nàng áo đỏ thản nhiên đáp :

— Nghe chớ ! Đó là nước chảy.

Càng lắng nghe, tiếng ồ ồ lại càng gần hơn, Nguyên-Bình nhíu mày :

— Hình như nước sắp tràn vào đây, cô hãy đi ra đi để lát nữa ra không được đa !

Thực ra, Nguyên-Bình không nghĩ tới thân mình mà chỉ tự nhiên lo cho nàng áo đỏ, sợ nàng bị chết đắm trong gian nhà đá. Trong lúc đó, nàng ta chỉ đưa mắt ngó thẳng vào mặt chàng, không nói gì hết .

Chợt nhìn nàng, chàng thấy mắt nàng long lanh ngấn lệ, rồi giọt lệ từ từ rơi...

— Tại sao cô khóc ?

Nàng áo đỏ làm thinh chỉ nhìn chàng mà khóc thút thít.

— Có phải cô hãy còn giận hờn tôi đoạt lấy hột Tuyết-liên tử của cô không ? Tôi định đem trả lại cho cô nhưng không biết làm sao trả được...

Nàng áo đỏ rời chiếc ghế đá đứng dậy. Tiếng nước chảy càng nghe gần hơn, khiến Nguyên-Bình phải hỏi lớn lên khi thấy nàng áo đỏ không đáp lời chàng.

— Tại sao cô không chịu đi ra ?...

Lời chàng chưa dứt, thoạt nghe từ bức vách sau lưng có một tiếng « bốp »

http://tieulun.hopto.org

chát-chúa, như có một vật gì nặng nề rơi trên vách đá, kế đó ba bức vách chung quanh cũng phát ra những tiếng « bốp bốp » như thế, rồi im bặt, không nghe tiếng động nào nữa. Trong gian nhà chỉ còn hai người và tiếng khóc nức nở.

Lúc bấy giờ : Nguyên-Bình ngơ ngác không biểu bên ngoài đã xảy ra sự biến động gì quái lạ quá. Chàng nghiêng tai để lắng nghe tiếng cải vả bên ngoài của Tông-Đào và kỳ lão Nam-hải nhưng không còn nghe nữa. Chàng lắc đầu và có cảm tưởng trong gian nhà đá nầy, ở giờ phút nầy như một cảnh mộng ảo.

Không biết làm gì hơn, Nguyên-Bình đưa mắt nhìn nàng áo đỏ. Nàng đưa tay từ từ gỡ mảnh lụa che mặt ra. Chàng trông thấy mặt nàng trắng mịn, vẫn đẹp yêu kiều như thuở mới gặp ban đầu, chàng ngạc nhiên, nhưng không dám hỏi. Nàng áo đỏ hiểu ý, nên nói rõ ra :

— Tôi cũng vì một mối tình lâu dài đối với chàng, nên tự bấy lâu nay che mặt và trăm phương ngàn kế để sửa lại sắc đẹp trên mặt, để làm đẹp lại như lúc mới gặp chàng.

Nguyên-Bình nghẹn ngào :

— Tôi chỉ còn sống một tháng nữa, làm sao cô đối với tôi lâu dài cho được !

Nàng áo đỏ mỉm cười :

— Cũng chỉ vì như thế, nên tôi mới nghĩ mãi đến mối tình lâu dài.

Nghe nàng nói, Nguyên-Bình nghĩ rằng, bất luận hoàn cảnh nào, nàng vẫn giữ mãi tình yêu với chàng, chàng e ngại nói với nàng áo đỏ :

— Tôi sợ Tông đại-hiệp và Đinh-Phượng đến đây tìm tôi.

Nàng cười :

— Trên đời nầy không ai tìm được tôi với chàng cả.

— Cô nói thế có ý nghĩa gì ?

— Không lẽ chàng không hiểu ý nghĩa gì ?

Thực ra Nguyên-Bình không hiểu được ý nàng áo đỏ, nhưng chàng hoài nghi, rồi đây cả gian nhà đá nầy có thể bị sụp xuống, đắm mình trong dòng nước vô tình, do những bàn tay âm mưu hại chàng ?

Im lặng giây lâu, Nguyên-Bình đáp :

— Tôi vẫn không hiểu gì hết !

Liền đó, nàng áo đỏ bước tới hai bước. Một mùi thơm nồng nàn bay vào mũi Bình. Nàng đứng trước mặt Bình khẽ nói :

— Chàng biết rồi đây gian nhà đá nầy sẽ sụp xuống không ?

— Hừ, làm như vậy để hại tôi à ?

— Nàng cười tươi :

— Gian nhà nầy xây bằng đá nhưng có bảy miếng vỉ sắt lót dưới nền

nằm trên một cầu phao, nghĩa là nó nổi trên mặt đầm nước rất sâu, giờ đây nó đã chìm xuống từ từ...

— Trời cô nói... ?

— Trong toà cổ mộ vốn có con sông từ ngoài thông vào, nên có nước chảy, nước sộng dẫn đến đầm sâu. Gia phụ tôi đã cho phá bửng nước, nước tràn ngập vào đây...

— Nghĩa là chúng ta đang ở dưới đáy nước ?

Nàng gật đầu :

— Phải, chúng ta đang ở dưới nước sâu hơn trăm trượng.

Nguyên-Bình lắc đầu nhìn nàng. Nàng nói tiếp :

— Thế nên tôi đã nói không có ai trên đời nầy tìm ra chúng ta, chúng ta ở bên nhau trong gian nhà đá nầy một thời gian.

Nguyên-Bình vẫn lắc đầu :

— Tôi không tin !

Vừa nói chàng vừa thò tay đẩy thử cánh cửa sắt, đẩy ba bốn lần nhưng không thấy cánh cửa nhúc nhích.

— Chàng đừng xô đẩy, nếu rủi cửa hé ra thì nước tràn vào, chúng ta chết đắm uổng đời lắm ! Cứ để yên, chúng ta có thể sống cả tháng trong nầy rất sung sướng.

— Nếu không đẩy cửa ra làm sao biết chúng ta đang ở dưới đáy nước ?

— Chúng ta cứ ở trong nầy, khỏi mở cửa ra cũng có cách chứng minh được điều đó.

— Vừa nói nàng vừa bước nhanh đến cửa đá, với tay đẩy một phiến đá vuông vức chừng một thước, nơi đó liền hiện ra một lỗ trống. Nguyên-Bình càng ngạc nhiên hơn, tại sao trống một lỗ mà nước không tràn vào ?

Đoán biết ý Bình, nàng giải thích ngay :

— Chàng đừng lấy làm lạ, vì bên trên lỗ trống có cần một lớp thủy tinh, nhìn thấy được bên ngoài, nhưng nước không lọt vào được.

Ô kìa, đáy nước thật đẹp, có cá vàng, có rong xanh, màu sắc lóng lánh, trên lục địa không đẹp bằng !

Nguyên-Bình liền nhìn qua lớp thủy tinh, theo dõi bầy cá vàng lội xuyên qua nhánh rong xanh, nhưng lòng chàng vẫn băn khoăn. Chàng thừa hiểu nàng áo đỏ cố ý dàn ra cảnh hữu tình chỉ vì muốn lôi chàng vào cõi tình si, nhưng chàng không quan tâm, chàng chỉ nghĩ tới vị Tuyết-Liên-Tử và nói chung cả bốn món thuốc cứu mạng chàng, chàng không thể cam lòng chịu lãng phí thời gian một tháng quyết định sinh mạng chàng, dưới đáy nước đầm sâu nầy được.

http://tieulun.hopto.org

r có một vật gì nặng nề rơi trên vách đá, kế đó ba bức vách
cũng phát ra những tiếng « bốp bốp » như thế, rồi im bặt,
ng động nào nữa. Trong gian nhà chỉ còn hai người và tiếng

giờ : Nguyên-Bình ngơ ngác không biểu bên ngoài đã xảy ra sự
ái lạ quá. Chàng nghiêng tai để lắng nghe tiếng cải vả bên ngoài
và kỳ lão Nam-hải nhưng không còn nghe nữa. Chàng lắc đầu và
trong gian nhà đá nầy, ở giờ phút nầy như một cảnh mộng ảo.
ết làm gì hơn, Nguyên-Bình đưa mắt nhìn nàng áo đỏ. Nàng
gỡ mảnh lụa che mặt ra. Chàng trông thấy mặt nàng trắng
yêu kiều như thuở mới gặp ban đầu, chàng ngạc nhiên,
dám hỏi. Nàng áo đỏ hiểu ý, nên nói rõ ra :

ũng vì một mối tình lâu dài đối với chàng, nên tự bấy lâu
à trăm phương ngàn kế để sửa lại sắc đẹp trên mặt, để làm
ức mới gặp chàng.

Bình nghẹn ngào :

hỉ còn sống một tháng nữa, làm sao cô đối với tôi lâu dài cho

đỏ mỉm cười :

chỉ vì như thế, nên tôi mới nghĩ mãi đến mối tình lâu dài.
ng nói, Nguyên-Bình nghĩ rằng, bất luận hoàn cảnh nào, nàng
ình yêu với chàng, chàng e ngại nói với nàng áo đỏ :

ợ Tông đại-hiệp và Đinh-Phượng đến đây tìm tôi.

ới :

đời nầy không ai tìm được tôi với chàng cả.

ới thế có ý nghĩa gì ?

ũ lẽ chàng không hiểu ý nghĩa gì ?

Nguyên-Bình không hiểu được ý nàng áo đỏ, nhưng chàng
i đây cả gian nhà đá nầy có thể bị sụp xuống, đắm mình
ước vô tình, do những bàn tay âm mưu hại chàng ?

giây lâu, Nguyên-Bình đáp :

ình không hiểu gì hết !

nàng áo đỏ bước tới hai bước. Một mùi thơm nồng nàn
Bình. Nàng đứng trước mặt Bình khẽ nói :

biết rồi đây gian nhà đá nầy sẽ sụp xuống không ?

ầm như vậy để hại tôi à ?

cười tươi :

nhà nầy xây bằng đá nhưng có bảy miếng vỉ sắt lót dưới nền

nằm trên một cầu phao, nghĩa là nó nổi trên mặt đầm nước rất sâu, giờ đây nó đã chìm xuống từ từ...

— Trời cô nói... ?

— Trong toà cổ mộ vốn có con sông từ ngoài thông vào, nên có nước chảy, nước sông dẫn đến đầm sâu. Gia phụ tôi đã cho phá bửng nước, nước tràn ngập vào đây...

— Nghĩa là chúng ta đang ở dưới đáy nước ?

Nàng gật đầu :

— Phải, chúng ta đang ở dưới nước sâu hơn trăm trượng.

Nguyên-Bình lắc đầu nhìn nàng. Nàng nói tiếp :

— Thế nên tội đã nói không có ai trên đời nầy tìm ra chúng ta, chúng ta ở bên nhau trong gian nhà đá nầy một thời gian.

Nguyên-Bình vẫn lắc đầu :

— Tôi không tin !

Vừa nói chàng vừa thò tay đẩy thử cánh cửa sắt, đẩy ba bốn lần nhưng không thấy cánh cửa nhúc nhích.

— Chàng đừng xô đẩy, nếu rủi cửa hé ra thì nước tràn vào, chúng ta chết đắm uổng đời lắm ! Cứ để yên, chúng ta có thể sống cả tháng trong nầy rất sung sướng.

— Nếu không đẩy cửa ra làm sao biết chúng ta đang ở dưới đáy nước ?

— Chúng ta cứ ở trong nầy, khỏi mở cửa ra cũng có cách chứng minh được điều đó.

— Vừa nói nàng vừa bước nhanh đến cửa đá, với tay đẩy một phiến đá vuông vức chừng một thước, nơi đó liền hiện ra một lỗ trống. Nguyên-Bình càng ngạc nhiên hơn, tại sao trống một lỗ mà nước không tràn vào ?

Đoán biết ý Bình, nàng giải thích ngay :

— Chàng đừng lấy làm lạ, vì bên trên lỗ trống có cần một lớp thủy tinh, nhìn thấy được bên ngoài, nhưng nước không lọt vào được.

Ô kìa, đáy nước thật đẹp, có cá vàng, có rong xanh, màu sắc lóng lánh, trên lục địa không đẹp bằng !

Nguyên-Bình liền nhìn qua lớp thủy tinh, theo dõi bầy cá vàng lội xuyên qua nhánh rong xanh, nhưng lòng chàng vẫn băn khoăn. Chàng thừa hiểu nàng áo đỏ cố ý dàn ra cảnh hữu tình chỉ vì muốn lôi chàng vào cõi tình si, nhưng chàng không quan tâm, chàng chỉ nghĩ tới vị Tuyết-Liên-Tử và nói chung cả bốn món thuốc cứu mạng chàng, chàng không thể cam lòng chịu lãng phí thời gian một tháng quyết định sinh mạng chàng, dưới đáy nước đầm sâu nầy được.

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI SÁU

Qua rồi, những ngày dài thương nhớ...

Trong thời gian một tháng ấy, Nguyên-Bình định phải làm cách nào tìm cho được kẻ thù để rửa cho được mối oan cừu bất cộng đái thiên ấy.

Và nếu như đã cố gắng hết sức mình mà vẫn chưa tìm được kẻ thù thì đó cũng là mạng trời phải đành chịu vậy.

Chàng nhìn ra phía ngoài hồi lâu rồi quay lại hỏi nàng :

— Dù khó khăn đến đâu, tôi cũng phải tìm đủ mọi cách để vượt ra khỏi nơi này mới được.

Sắc mặt nàng áo đỏ bỗng trắng nhợt :

— Chàng... chàng bảo sao ?

Nguyên-Bình quả quyết :

— Thôi phải thoát khỏi nơi này !

Nàng áo đỏ buồn rầu :

— Nếu chàng có ra khỏi nơi đây thì cũng chỉ sống thêm có được một tháng nữa mà thôi, đâu có lẽ chàng không nhớ rõ điều đó ?

Nguyên-Bình khẽ gật đầu :

— Tôi nhớ điều đó, nhưng tôi phải đi.

Nàng áo đỏ trầm ngâm hồi lâu rồi tiếp :

— Với trình độ võ công của chàng, không phải là tuyệt đối chàng không thể ra khỏi nơi đây được, nhưng nếu phá vỡ cửa nước tràn vào thì thế nào thiếp cũng không sao sống được, nếu chàng không nghĩ gì đến thiếp thì cứ việc tìm cách mà thoát ra.

Nguyên-Bình không ngờ nàng lại có những câu nói như thế. nên chàng đứng sững sờ suy nghĩ hồi lâu, không biết phải trả lời như thế nào.

Sự thật thì nàng không biết một tí gì về võ công cả, mà đáy vực nầy thì thật là sâu, nếu giả sử như chàng có tìm đủ cách để hộ trợ, thì nàng cũng không sao ngưng hơi thở được, như thế thì chưa trồi đến lên mặt nước là nàng nát ngọc, trầm châu rồi...

Và nếu như nàng chết, thì Nguyên-Bình cũng thấy đau khổ vô cùng...

Trong lúc chàng còn đang bối rối chưa biết tính sao, bỗng nhiên cảm thấy tòa thạch thất hết sụt xuống nữa, mà lại đứng khựng hẳn lại.

Lúc bấy giờ Nguyễn-Bình biết rõ thạch thất đã chìm đến đáy vực sâu rồi...

Chàng lật đật bước tới kề bên khung cửa thủy tinh nhìn ra ngoài.

Bên ngoài, một màu xanh đậm lờ mờ, cây cỏ rong rêu lại nhiều và có nhiều giống lạ lùng chưa từng thấy trên vùng nước cạn, thêm vào đó các loài động vật kỳ hình quái trạng đang bơi lội chập chờn bên cạnh tòa thạch thất...

Nguyên-Bình cúi đầu suy nghĩ, bước tới bước lui vài bước, vì dưới đáy vực có nhiều tảng nham thạch cao thấp không đều nhau. thế nên tòa thạch thất bị nghiêng chệch hẳn sang một bên... vì thế cho nên nàng áo đỏ không sao đứng vững được, nàng liền leo lên chiếc ghế đá mà ngồi.

Nguyên-Bình suy nghĩ hồi lâu rồi quay về phía nàng áo đỏ :

— Nàng có ngưng hơi thở trong nước được không ?

Nàng lắc đầu :

— Chưa làm như thế lần nào, nên chưa biết ra sao...

Nguyên-Bình dậm chân tức tối :

— Nàng là người thông minh tuyệt thế mà cũng chưa hiểu được việc ấy à ?

Nàng áo đỏ bỗng mỉm cười, đôi má ửng hồng, mặt tươi như hoa :

— Có chuyện gì mà tôi không hiểu đâu ? Này nhé tôi đã dùng hết sức tâm trí để tìm cách làm cho chàng cũng phải sống chung với tôi... và sau khi chàng qua đời, thì thiếp cũng nguyện ở luôn tại đây, canh thi thể của chàng cho đến trọn kiếp...

Nhưng giờ đây, trình độ võ công của chàng đã đến mức cao siêu như thế, thì thiếp phải nghĩ đến cách này, để cùng nhau được sống chung trong gian nhà đá dưới vực sâu, đúng theo ý nguyện của thiếp...

Nguyên-Bình cũng mỉm cười :

— Cũng chưa chắc là sẽ được theo ý-nguyện..

Nàng hỏi gặn !

— Bộ chàng định bỏ thiếp để thoát đi một mình hay sao ?

Nguyên-Bình ra dáng quả quyết :

— Cũng có thể lắm...

Nàng lắc đầu lia lịa :

— Không thể nào chàng làm được chuyện ấy, thiếp dám quả quyết như thế, vì trên đời nầy chỉ có thiếp là người hiểu chàng hơn hết...

Nguyên-Bình nghe nàng nói trúng tất cả những ý nghĩ trong thâm tâm mình, chàng biết không có cách gì để đối nàng được nên gượng cười đau đớn...

☆

http://tieulun.hopto.org

Thực ra, đúng như lời nàng áo đỏ đã nói, Nguyên-Bình không bao giờ bỏ mặc nàng sống chết trước nguy hiểm để rứt áo ra đi một mình. Điều đó, cũng do Nguyên-Bình đã có thầm yêu nàng áo đỏ, hơn nữa vì chàng đã đoạt Tuyết-liên-tử của nàng, mà điều chính yếu hơn hết là bản tính của chàng không bao giờ muốn làm cho ai bị hại cả.

Nguyên-Bình ngần ngừ hồi lâu rồi bảo :

— Nàng hãy suy nghĩ cho kỹ : nàng đã tìm đủ mưu kế để làm cho ta bị khốn tại đây, thì bây giờ ta còn nghĩ đến nàng nữa làm gì ?

Nàng áo đỏ lắc đầu lia lịa :

— Hừ... Hại chàng chính là Thần-châu Nhứt-quân Dịch-thiên-Hành, còn cứu cho chàng sống. chính là chúng tôi. Nếu không có gia phụ thì chàng đâu còn sống đến bây giờ ?

Nguyên-Bình đáp :

— Nhưng nếu tôi không bị khốn tại đây thì tôi còn có thể sống được vì đã có đủ bốn món thuốc ấy rồi !

Nàng áo đỏ lắc đầu :

— Chàng dối thiếp làm gì ?

Nguyên-Bình hơi bực :

— Ai dối nàng ?

Nàng mỉm cười :

— Nếu chàng đã có đủ bốn món thuốc ấy rồi, thì còn lần mò đến ngôi cổ mộ mà làm gì ? Sao không uống liền đi ?

Nguyên-Bình nghe nói, chàng ngẫn người, chẳng biết phải trả lời như thế nào cho ổn, vì nàng áo đỏ nói rất đúng. Nếu như chàng đã có đủ bốn món thuốc ấy trong tay thì không bao giờ chàng bén mãng đến đây làm gì.

Nhưng thực ra, chính Nguyên-Bình cũng đã nói sự thực, vì chàng, Tông-Đào và hai chị em họ Đinh đã tìm đủ bốn vị thuốc quí ấy, nhưng chỉ vì một việc bất ngờ đã xảy ra làm hư hỏng cả kết quả đã thu được...

Nguyên-Bình ngẫn người hồi lâu rồi đáp :

— Phải, cũng vì chuyện ấy mà tôi mới đến đây để hỏi nàng. Nàng đã gặp cô Đinh-Linh rồi, không biết tại sao...

Nguyên-Bình chưa dứt lời, thì Nàng áo đỏ đã quay mặt sang chỗ khác :

— Đừng nhắc tên người đó trước mặt tôi nữa...

Chàng biết rõ nàng không ưa Đinh-Linh nên lật đật nằn nì :

— Không, tôi chỉ muốn biết coi tại sao cô ấy lại bỗng đổi tánh ra hung tợn một cách lạ kỳ rồi vụt bỏ tôi mà đi...

Nàng áo đỏ giận dỗi :

— Hừ, Chàng thân mật với cô ấy lắm mà, và cũng vì cô ấy mà chàng mới đối xử tệ bạc với thiếp, nay hà tất phải hỏi thêm lôi thôi gì nữa...

Nguyên-Bình nghiêm sắc mặt :

— Chuyện ngày xưa, tôi vẫn còn canh cánh trong lòng, lúc ấy cũng chỉ vì phải cứu giúp người cho nên mới có hành động như thế... Và cũng vì cớ ấy mà nàng hiểu lầm tôi hay sao ?

Nàng áo đỏ xua tay lia lịa :

— Thôi đừng nói nữa ,.. tôi không bao giờ nhắc lại chuyện đó nữa đâu, cũng như bây giờ, tại đây chúng ta chỉ nghĩ đến chuyện của chúng ta mà thôi.

Nguyên-Bình cố gắng hỏi thêm vài lượt nữa, nhưng nàng chỉ quay mặt sang chỗ khác, khẽ ngâm nho nhỏ mấy câu thơ mà không hề chú ý tới chàng. Trước tình hình ấy, Nguyên-Bình chỉ khẽ lắc đầu, không biết phải làm sao...

Chàng lại bước tới gần bên khung cửa thủy tinh nhìn ra ngoài...

Chỉ thấy phía bên ngoài có mấy con cá thật to và một con vật lạ hình dung giống như con cua to đang bơi lăng văng phía bên ngoài khung cửa

Bất giác chàng giơ tay lên sờ tấm thủy tinh...

Lúc đó, Nguyên-Bình biết rõ rằng, nếu chàng chỉ dùng sức đẩy mạnh tấm thủy tinh, thì thế nào tấm kính ấy cũng bị bể hay văng ra chàng, có thể thoát ra ngoài được ngay... Nhưng chừng đó nước cũng sẽ chảy ào vô, và nàng áo đỏ sẽ không sao thoát được cảnh chết ngộp.

Nghĩ đến đây bất giác chàng quay đầu lại nhìn : chỉ thấy lúc đó nàng áo đỏ cũng đang nhìn mình nhoẻn miệng cười...

Nhìn gương mặt tươi như hoa của nàng, lòng Nguyên-Bình thấy bồi hồi rộn rã vô cùng...

Thực ra, chàng biết nàng cũng đã lâu rồi, nhưng từ trước đến nay chàng chưa từng thấy lần nào nàng đẹp lạ lùng như lần này... có thể nói rằng nàng rất xứng với danh hiệu « Tuyệt thế giai nhân »...

Từ trước đến nay chàng đã được nhìn, được nghe lời nói, tiếng cười, tiếng khóc, vẻ buồn, nét vui của nàng... chàng nhận rõ những vẻ đẹp ấy, trên đời này, chưa có một giai nhân nào theo kịp... nhưng giờ đây, với nụ cười

http://tieulun.hopto.org

này, chàng thấy đẹp tuyệt trần, đẹp hơn cả những nụ cười mà chàng đ được nhìn thấy từ trước đến nay.

Nụ cười của nàng như một làn gió thoảng nhẹ, đưa đám mây mù đi xa, làm cho nền trời trong sáng hơn lên, và cũng làm cho tâm tư con người được nhẹ nhàng thoải mái, trút sạch cả những cơn buồn phiền trong cõi đời này.

Mặc dù lúc ấy nàng áo đỏ không thốt ra một lời nào, nhưng nhìn thái độ, sắc mặt và đôi mắt nàng, Nguyên-Bình cảm thấy mình đang bị một ma bực thu hút không sao cưỡng lại được. . .

Chàng nhìn sững nàng rồi bất giác từ từ bước tới, nàng nở nụ cười duyên càng tươi hơn trước làm cho tâm thần Nguyên-Bình càng ngây ngất...

Bước tới gần kề bên, Nguyên-Bình bỗng thấy nàng đứng dậy, nhưng vì tòa thạch thất bị nghiêng hẳn một bên, nên khi nàng vừa đứng dậy là đã loạng choạng ngã sấp ra phía trước, chàng lật đật chìa đôi tay ra hứng đỡ lấy nàng. . .

★

Từ khi quen biết với nàng áo đỏ, chưa có lần nào Nguyên-Bình được gần gũi thân mật với nàng như lần này...

Mặc dù, trước kia, trên đỉnh Tuyết-sơn, trong cơn rối loạn tâm tình, chàng đã cùng âu yếm với Đinh-Linh, nhưng giờ đây, khi nàng áo đỏ nằm gọn trong lòng, Nguyên-Bình thấy lòng lâng lâng khó tả : một cảm giác lạ lùng, khác hẳn với khi chàng được gần gũi với Đinh-Linh...

Bất giác chàng siết chặt lấy thân hình mềm mại thơm tho của nàng áo đỏ.

Nàng thì thầm qua hơi thở hổn hển :

— Từ lang... Thiếp không ngờ chúng ta lại được gần gũi nhau như ngày nay... Thiếp nghĩ rằng trọn đời thiếp chỉ có thể sống bên cạnh đi hài của chàng mà thôi, và như thế lòng em sẽ mang biết bao điều sầu hận...

Nghe nàng áo đỏ nói những câu đầy chân tình như thế, lòng Nguyên-Bình bị kích động vô cùng. Chàng đã biết rõ, tình nàng áo đỏ vẫn thủy chung như nhứt, vì từ trước đến nay, cuộc yêu đương ấy đã trải qua biết bao cơn sóng gió phũ phàng, nhưng giờ đây, nàng cũng vẫn còn giữ vẹn tấm lòng chung thủy như xưa...

Nguyên-Bình cúi xuống bên tai nàng thì thầm :

— Em Tiêu...

Nàng áo đỏ ngửng mặt lên, mỉm nụ cười duyên mặt tràn trề hạnh phúc.

Lúc bấy giờ, hai người như quên hẳn thời gian và không gian trong tòa thạch thất... Trong tim hai người đang nổi lên một khúc nhạc yêu đương rộn-rã...

hết

(TRỌN BỘ SÁU QUYỂN)

Giấy phép số 2617 BTT/BC3/XB
cấp ngày 22-9-1964

●

In tại Nhà in LÊ-THANH
76, Huỳnh-Quang-Tiên Saigon

http://tieulun.hopto.org

Kính gởi Bạn đọc :

Phần đầu của pho **BÍCH-HUYẾT KIM-THOA** đến đây chấm dứt...

BẠN MUỐN BIẾT :

☆ **Tử-Nguyên-Bình** có sống luôn với nàng Áo Đỏ trong tòa thạch-thất ấy hay không ?

☆ **Đinh-Linh** vì sao lại thay đổi tánh tình một cách kỳ lạ như thế và kết cuộc sẽ ra sao ?

☆ Mối tình giữa Nguyên-Bình với Đinh-Linh, Đinh-Phượng và Uyển-Thanh sẽ giải quyết như thế nào ?

VÀ :

☆ Nguyên-Bình có tìm được Dịch-Thiên-Hành để trả thù hay không ?

XIN CÁC BẠN ĐÓN ĐỌC TIẾP PHẦN KẾT

BÍCH-HUYẾT KIM-THOA

TỨC

Hậu Bích-Huyết Kim-Thoa

SẼ XUẤT BẢN TIẾP NAY MAI

http://tieulun.hopto.org